

Thuyền chèo tay
truyền và hiệp hải hạm phước lạc Việt

[facebook.com/atkd1890fic]

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

Quyển 1

- Chương 1: Âm Phủ Cũng Xài Mobile
- Chương 2: Diêm Vương Còn Chửi, Ngán Gì Di
- Chương 3: Mật Thú Dạ Thú Nốt
- Chương 4: Cách Mạng Vẫn Chưa Nổ Ra
- Chương 5: Làm Nam Chính Không Dễ
- Chương 6: Làn Thứ Mấy Rồi?
- Chương 7: Đã Lâu Không Đụng Nữ Nhân
- Chương 8: Dẫn Dâu Về Nhà
- Chương 9: Tô Châu
- Chương 10: Deja Vu?
- Chương 11: Lão Dê Già
- Chương 12: Mỹ Nữ Vụng Về
- Chương 13: Thân Phận Đầu Tiên
- Chương 14: Cần Bị Đuổi Khỏi Giang Nam
- Chương 15: Chưa Kịp Sờ Đã Bị Đuổi
- Chương 16: Rất To Tròn
- Chương 17: Mỹ Nữ Lên Đài
- Chương 18: Lên Giường Nghe Đàn
- Chương 19: Nửa Đêm Bắt Giặc
- Chương 20: Xuân Lan Thu Cúc
- Chương 21: Mục Tiêu
- Chương 22: Ngày Cuối Năm
- Chương 23: Ngắm Gái Chả Lễ Cũng Không Được?
- Chương 24: Từ Cướp Đêm Lên Chương Quý?
- Chương 25: Thiệp Mời
- Chương 26: Friendzoned
- Chương 27: Trờ Về
- Chương 28: Phong Vân Bắt Đầu Phong Vân
- Chương 29: Sửa Hay Để Nguyên
- Chương 30: Làm Giàu Không Khó?
- Chương 31: Lãng Vân Hẹn Hò
- Chương 32: Siêu Cấp Mắt Thần
- Chương 33: Không Nhào Thành Trái Mướp Mối
- Chương 34: Khảo Sát Thị Trường
- Chương 35: Tặng Thì Tặng Sớm
- Chương 36: Lấy Hay Không Lấy?

Chương 37: Phá Quán?
Chương 38: Đồ Thần
Chương 39: Hồng Phu Nhân
Chương 40: Thần Thức Đối Chiến
Chương 41: Hẹn Hò
Chương 42: Thuấn Di?
Chương 43: Lăn Đầu Thật Thảm
Chương 44: Nhập Ma?
Chương 45: Trong Cái Rủi Có Cái May
Chương 46: Hoạt Bất Lưu Thủ
Chương 47: Bộ Này Chẳng Phải Mặc Rồi
Chương 48: Không Tệ, Đáng Tiền
Chương 49: Ở Dưới Bị Yếu Sao, Toàn Dùng
Chương 50: Rung Động
Chương 51: Triệu Khánh
Chương 52: Gặp Lại Đóa Nhi
Chương 53: Xếp Cái Gì? Xếp Hình Sao?
Chương 54: Lại Dẫn Con Dâu Về Nhà?
Chương 55: Mà Là Trâu À?
Chương 56: Rồng Rắn Trâu Chó
Chương 57: Nàng Ta Là Gì Của Người?
Chương 58: Tham Không Có Tội
Chương 59: Học Hành Thi Cử
Chương 60: Chợ Bán Người
Chương 61: Cao Thủ 250, Nha Hoàn 400
Chương 62: Kỹ Năng Tán Gái
Chương 63: Giày Cao Gót
Chương 64: Thân Phận
Chương 65: Họa Trên Trời
Chương 66: Không Cho Thờ
Chương 67: Choáng Thuật
Chương 68: Thần Bí Nhân
Chương 69: Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm
Chương 70: Chương Này Khuyến Cáo Cảnh Nóng
Chương 71: Chân Người Làm Sao Vậy?
Chương 72: Thiên Ma Truy Hồn Đạo
Chương 73: Vợ Người Ta?
Chương 74: Muối Hay Vàng?
Chương 75: Vào Tổng Đà Gọi Lão Đại
Chương 76: Quây Tung Diêm Bang
Chương 77: Kết Nghĩa Huynh Đệ
Chương 78: Khổ Luyện

Chương 79: Đồng Tử Công
Chương 80: Công Tôn Dao
Chương 81: Bão Độc Trại
Chương 82: Phượng Vũ Cửu Thiên
Chương 83: Rút Ruột
Chương 84: Tạo Điều Kiện
Chương 85: Truyền Tin
Chương 86: Mỹ Nữ Đầu Bỏ Đi
Chương 87: Ảo Ảnh?
Chương 88: Kiếm Khí Khắp Trời
Chương 89: Tiên Nữ?
Chương 90: Nóng Hổi
Chương 91: Vô Cùng Nóng Hổi
Chương 92: Nóng Người, Khỏa Thân
Chương 93: Toàn Chân Giáo
Chương 94: Nhập Môn
Chương 95: Nội Tu
Chương 96: Thi Độc Thuật
Chương 97: Như Chưa Hề Quen
Chương 98: Tối Nay Ta Ngủ Với Người
Chương 99: Thần Tiên Cũng Đói

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Âm Phủ Cũng Xài Mobile

(Ghé thăm fanpage <http://facebook.com/atkd1890fic> để nhận thông báo chương mới, xem tạo hình nhân vật, bàn luận cùng tác giả, etc.)

7 giờ tối, một tên thanh niên mặc một bộ vest nhẵn nhúm, miệng huýt sáo ung dung đi bên đường.

Hàn Phong, 27 tuổi, vừa tốt nghiệp đại học 2 năm. Còn vì sao mãi 25 mới tốt nghiệp, nguyên nhân tạm thời không thể nói rõ. Dù sao vấn đề không phải do hần dốt nát, mà là trường đại học quá hắc ám, đám giáo sư quá thiên cận, không phát hiện được cái đa tài đa nghệ lạc quan bác ái vĩ đại của hần.

Hiện hần cũng đã có việc làm, lương tháng... tạm cũng không thể nói rõ. Chẳng qua có bao nhiêu tiền Hàn Phong đều để dành đi club. Không có bạn gái, không có biện pháp. Dù sao năm 201x rồi, đàn ông FA nhiều như mây, cũng không phải chuyện gì to tát. Cứ mỗi cuối tuần đi club kiếm một em không phải sướng hơn sao?

Ngay khi Hàn Phong nghĩ đến thứ 7 này đến Z club làm sao tán được em DJ ngực cỡ F, bỗng có tiếng la hoảng đâu đó...

“Aaa”

Bình thường Hàn Phong rất ít để tâm chuyện bao đồng. Dạo gần đây ra đường trò kêu cứu lừa đảo nhiều như mây, luôn luôn phải cảnh giác một

chút. Chỉ là, lần này Hàn Phong có một cổ cảm giác rất chân thật, giống như nếu không nhìn thử cả đời sẽ hối hận.

Hắn vội ngẩng đầu nhìn lên, bởi vì chuỗi âm thanh nọ ở ngay trên đầu hắn.

Vừa chớp mắt nhìn một cái, Hàn Phong liền giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy có một vật hình thù dữ tợn đang lao với gia tốc 9.8 thẳng xuống đất. Còn chưa hết, bay cùng còn có thêm hai bóng người, một nam một nữ, đang vùng vẫy tứ chi. Hình như nữ nhân kia còn ăn mặc rất phong phanh, số đo 3 vòng là... Khụ!

“Con m* nó! Tình huống gì đây?”

Hàn Phong bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, lông tóc dựng đứng.

Không lẽ tối qua thức khuya xem phim X-rated, bây giờ sinh ảo giác?

Mà bỏ đi, bây giờ không phải lúc suy nghĩ vấn đề này. Bởi vì cái đồng vật thể lạ kia chỉ còn cách đầu hắn có một đoạn, còn không chạy nhanh chỉ e sẽ rơi ngay vào đầu.

Hàn Phong lập tức vận dụng khinh công thượng thừa...

Chỉ tiếc, đã muộn...

“Ầm”

Ai đó chỉ kịp kêu thảm một cái, thân người đã lập tức bẹp dí.

Hiện trường quá mức đẫm máu, vượt quá rating PG-13, xin tạm cắt bỏ.

Chỉ đáng thương cho Hàn Phong. Tốt xấu gì cũng làm nam chính, vừa xuất hiện vài giây đã chết queo.

Thực ra chết thì cũng được thôi, không chết làm sao mà xuyên không? Chỉ là, người ta xuyên không chết đều xinh đẹp. Chết ít cũng là nhảy dù chết, điện giật chết, đâm xe chết các loại. Ra đi toàn thân, tâm hồn thanh thản.

Còn Phong ca...

Chết không rõ nguyên nhân.

Chết không lời trăng trối.

Chết... không kịp ngáp.

...

Qua một đoạn thời gian.

Ở một gian phòng bí ẩn nào đó, đang có một bóng người đang quỳ.

Vâng, chính là anh ấy, Hàn Phong. Anh ấy đã trở lại!

Ban đầu Hàn Phong không hề biết đây là đâu, chẳng qua sau khi bị hai tên hình thù kỳ quái kẹp nách lòng và lòng vòng một lúc, hấn đại khái hiểu được.

Mình đã chết, không thể cứu vãn.

Bình thường một người chết đi, nghe nói xuống âm phủ sẽ phải lần lượt qua mười điện Diêm La xét xử. Tùy vào công tội trên trần thế mà sẽ nhận được thời hạn lưu trú khác nhau. Đại khái tội càng nhiều thì ở càng lâu. Ở đến khi nào hết tội thì được đưa đến điện cuối Chuyển Luân, luân hồi đầu thai.

Chỗ này, xem chừng chính là “âm phủ” trong truyền thuyết?

Không nghĩ đến, loại địa phương này hóa ra lại có thật.

Chỉ là, âm phủ ngoài việc nhân viên bộ dáng không giống người lắm, thì không khí lại không đến nỗi âm u đáng sợ, thậm chí còn sáng sủa vô cùng.

Đang lúc Hàn Phong còn mơ màng, có tiếng ai đó oang oang vang lên:

- Đứa nào trực ban hôm đấy?

Hàn Phong liếc mắt nhìn lên. Kẻ đang mắng chửi mặt đen như than, nước miếng phun tung tóe. Xem ra là Diêm Vương chẳng?

Một tên tiểu đệ hình thù cổ quái chạy ra:

- Điện hạ, là tiểu thần.

- Người làm ăn kiểu gì mà đánh nhầm dấu thế này được?

- Điện hạ tha mạng, tiểu thần hôm đó hơi quá chén, mắt mũi không được tốt.

- Trực ban mà còn dám uống. Uống với thằng nào? Xử luôn một thế.

Tên tiểu thần kia lắp ba lắp bắp:

- Dạ, thần uống với...

- Nói!

- Dạ, điện hạ.

Quanh điện tĩnh lặng chốc lát.

Chuyển Luân Vương xem chừng đang bực bội, lỗ tai ù ù, nghe không được rõ lắm. Lão hắng giọng nhắc lại lần hai:

- Khỏi phải xưng điện hạ. Thằng nào? Lòng vòng cái gì?

Nhân tiện nói một chút, Chuyển Luân Vương có lý do để bực.

Năn nỉ gây lười từ sáng, phu nhân mới chịu thử "kiểu mới". Vừa chuẩn bị "đưa quân tiến vào ổ địch" thì lại bị thủ hạ eo éo dưng dưng. Hỏi sao không bực?

Lại nhân tiện nói thêm một chút nữa.

Số là gần đây “âm phủ” phổ cập công nghệ thông tin, ứng dụng quản lý điện tử, để đỡ phải thua kém trần gian. Điện Chuyển Luân là thí điểm đầu tiên, sổ tử không dùng giấy, chuyển hẳn qua dùng điện thoại.

Chuyển Luân Vương hôm nọ bị bà nhà chửi mắng, đành lôi một đám thủ hạ ra uống rượu giải sầu. Mấy anh em được cơ hội thân cận thủ trưởng, liền bỏ hết việc chạy ra phụng bồi. Tên xấu số kia cũng có trong số đó. Vấn đề là, nhậu xong mắt mũi kèm nhèm đầu óc hỗn loạn, nhập dữ liệu đánh nhầm dấu "đã chết" cho tên Hàn Phong nào đó, mới ra cơ sự hôm nay.

Tửu lượng kém, không phải là một tội. Nhưng biết tửu lượng kém còn ham hố, thì là đại tội.

Tên kia đang cố gắng ép nhỏ giọng, mồ hôi đã rịn ra, nói:

- Dạ, dạ. Ý thần là... uống với điện hạ.

Chuyển Luân Vương giận quên trời đất hô to:

- Đem điện hạ ra vạc dầu.

“Quạ, quạ, quạ”

Quanh điện có tiếng quạ kêu. Còn như quạ ở đâu ra thì... hiệu ứng âm thanh mà thôi, tác giả cũng không rõ.

Nhận thấy có gì đó không ổn, Chuyển Luân Vương mới tỉnh táo lại, mặt già đỏ lên đang hắng:

- E hèm, coi như ta chưa nói. Tên đang quỳ dưới kia, tên gì bao tuổi, tại sao chết?

- Ấc. Ta đang thắc mắc tại sao lại chết nhầm đây? Ông là Diêm Vương còn đi hỏi ta?

Hàn Phong đang sẵn bực mình, ngẩng đầu nói to.

Diêm với chả Vương, làm ăn tắc trách. Đẳng nào cũng chết rồi, chẳng lẽ còn sợ chết nữa không bằng?

- Người... giỏi.

Chuyển Luân Vương bật ngựa ra sau, không khỏi giơ một ngón tay giữa.

Bội phục, đừng phải thẳng liều. Thế loại trâu chó thế này lâu lâu mới gặp. Lão nhớ phải mấy chục năm trước có một tên như thế xuống đây, tên đầu Chí Phèo.

Chuyển Luân Vương đang định chửi tiếp, nhưng đột nhiên "thần thương" dưới khố có vẻ đã lấy lại hùng phong. Thăm nghĩ đôi co thêm e mất giờ đẹp, lão liền qua loa:

- Hai thẳng trâu ngựa đầu, lại đây.

Kỳ thực, vụ này nói to không to, nói nhỏ không nhỏ, muốn to muốn nhỏ đều được. Sổ sách sai sót, tìm tên nào giỏi công nghệ một chút chắc là ổn.

- Đem thẳng này xử đại đi, làm sạch chút ta còn ngủ tiếp.

Một tên, đầu như con trâu đứng ra hỏi:

- Điện hạ, xử đại... cụ thể là xử thế nào?

Chuyển Luân Vương vội lắm rồi, liền phẩy tay:

- Cho lên nhà nào đó, coi như trả thọ cho hần.

- Dạ, thế thủ tục các kiểu thì...

Tên còn lại, mặt dài như ngựa.

- Gọn lẹ, nhớ không lưu sổ sách, bị tra ra phiền lắm.

- Dạ dạ!

Hai tên trâu ngựa nhìn nhau chốc lát, gật đầu lui ra.

Chỉ nghe lão Chuyển Luân lẩm bẩm:

- Đạo này làm m* gì năm tuổi hay sao mà chả có gì suôn sẻ.

Nói xong cặp móng đi mất.

Hai tên đầu trâu mặt ngựa cúi cúi đợi lão đại đi khuất, mới vội vàng chạy ra giữa điện, lại hai bên kẹp lấy Hàn Phong:

- Phiền nhân huynh quá, lại phải lên lại.

Tên đầu trâu tỏ vẻ nịnh nọt.

Hàn Phong nghiêng đầu tránh ra. Cũng không phải hần kỳ thị loài trâu, chẳng qua thằng này đầu to như trâu tạm bỏ qua, chỉ là mùi cũng như trâu luôn, chịu không nổi.

- Khoan đã, anh ngửi thấy mùi lạ ở đây? Lên lại?

Tên mặt ngựa cười trừ:

- Ài, tụi anh dạo này lao lực, có tí nhầm lẫn, lỡ tay làm chú em xuống đây. Nhưng mà không hề gì, coi như đi tham quan một chuyến. Nói cho chú em biết, không phải thằng nào cũng được phúc thể đâu, cùng lắm đi một vòng Quỷ Môn thôi. Riêng chú còn được vào tận chính điện, được lão đại thăm hỏi.

Hàn Phong hiểu lời mờ ra, không khỏi chửi tục.

- Ấc. Các ông giỡn chơi? Làm quỷ cũng phải có tí... nhân đạo chứ? Đang lúc khẩn cấp thì bị kéo xuống đây, bây giờ bảo về là xong chuyện được sao? Luật sư của ta đâu, không có luật sư ta không nói gì hết.

- Chú em bình tĩnh nào. Có gì anh em tính toán lại.

Mặt ngựa giáo hoạt nhìn Hàn Phong. Làm ở đây cả trăm năm, ngựa ca biết tổng đối phương đang đòi tiền bồi thường.

Đầu trâu tính tình trầm mặc hơn, nhỏ giọng chêm một câu:

- Thực ra có quay lại cũng không thể về chỗ cũ được.

- Ý gì? Thế anh sẽ về đâu?

- Thì bây giờ mới cần bàn bạc đây.

- Còn bàn bạc gì? Không lẽ anh sẽ thành người khác?

Hàn Phong buột miệng nói thế, có điều trong thâm tâm lại nghĩ làm ơn đừng thành thật. Sống 20 năm, khổ lắm mới an ổn chút ít. Cái thời buổi, này kiếm việc kiếm gái khó v* ra, giờ lại bắt làm lại từ đầu, nghĩ cũng không buồn nghĩ.

Lại nghe tên ngựa lai nhải:

- Cái mạng kia của chú coi như xong rồi, không thể thay đổi được nữa. Vừa rồi nhầm, bên tụi anh đã mệt mỏi che chắn lắm. Giờ mà thêm vụ lật số sống lại, chắc tụi anh bị cách chức mất.

- Cái đó không phải chuyện của ông.

Hàn Phong nghe mà muốn đập một cái. Có điều lại thôi, bên người bên thú, không thèm chấp, rất mất tư cách.

Thực ra, cái kiếp vừa rồi của hắn cũng tệ lắm. Xuất thân tầm thường, gia cảnh tầm thường, cuộc sống tầm thường. Nói chung đều là tầm thường. Bây giờ được cho sống lại kiếp khác, có khi lại tốt. Khỏi người còn đang muốn như hắn mà không được.

- Thế này đi, tụi anh sẽ xem xét cho chú cái số tốt chút, được chưa?

- Nói luôn đi, dài dòng.

- Xem nào...

Đầu trâu dờ một cái điện thoại ra.

- Dưới này... cũng xài thứ này?

Hàn Phong suýt chúp úp sấp.

Đầu trâu hớn hờ khoe:

- Có chứ, anh phải trấn lột mấy thằng mới xuống. Nhà tụi nó đốt xuống toàn hàng mới.

Hàn Phong chum đầu nhìn, cái cục kia thế mà lại kiển dáng iPhone 6 cơ đấy. Có điều hình như hàng nhái, chất liệu cũng không được tốt cho lắm.

Dù sao cũng vẫn du một chuyến âm phủ, tiện thể hỏi thăm một chút, trở lên có khi lại viết được một quyển “Âm phủ du ký”, vì thế liền tò mò:

- Điện đóm mạng miếc các kiểu thì thế nào?

Đầu trâu cười khẩy:

- Có gì khó đâu. Mấy tên thiên tài gì kia cũng xuống cả đây thôi. Muốn làm lại chả dễ.

Chỉ là, thằng này loay hoay một lúc lâu vẫn chưa mò ra cách "unlock", tay chọt chọt loạn xạ, mồ hôi tứa ra.

- Cái này... làm thế nào ấy nhỉ?

- Ôi, sợ các bố quá. Không biết xài mà đua đòi. Lấy ngón tay chạm vào đó... Đúng rồi... rồi kéo sang.

Hàn Phong đến bực với thằng hai lúa này.

- À đấy, haha. Chú em thế mà giỏi. Có gì anh lại thêm cho chú tí ưu đãi.

Có điều Hàn Phong không hề biết, cái "tí ưu đãi" này sẽ thay đổi hoàn toàn cuộc sống sau này của hắn.

Được một lúc.

- Chú em hỏi điều kiện gì trước?

- Gái.

Hàn Phong không buồn nghĩ đáp luôn. Hắn sống bấy lâu có lẽ cái này là thiếu nhất.

- Được. Đây, tạm thời có hai chỗ, một là thê thiếp đầy đàn, một là chưa vợ.

- Thế cũng phải hỏi, dĩ nhiên thằng thê thiếp.
- Thằng này chuẩn bị làm đại thọ thì lặn ra...
- Khoan, đại thọ gì? - Lăng Phong ngửi thấy mùi cạm bẫy đâu đây.
- Lão này cũng 60 rồi, nhưng...

Phong ca lập tức phủ quyết:

- Khỏi nhưng nhị gì, dẹp đi. Chọn thằng kia.
- Ok luôn. Thằng kia số hơi khổ một chút nhưng...
- Lại nhưng cái gì nữa? Không quan tâm, nói chung 60 chắc chắn không được.
- Ok, vậy lên nhé.
- Từ từ, đùa bố à, ưu đãi gì đâu?
- Hề hề, chú em thế mà nhớ dai, hai anh tí nữa quên.

"Hai thằng mày cố ý quên thì có." Hàn Phong cười khẩy nghĩ thầm.

Mặt ngựa bấm ngón tay vài cái, nói:

- Nể mặt chú chỉ anh xài điện thoại đấy. Vừa có một lão chết mang theo vài thứ hay ho, tụi anh sẽ chuyển qua chỗ chú đem lên mà xài. Thế nhé!
- Là thứ gì?
- Lên thì biết.
- Ít nhất cũng phải nói cách dùng chứ?

- Lên thì biết.

- Địch.

Cuộc sống mới bắt đầu.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Diêm Vương Còn Chửi, Ngán Gì Dị

Hàn Phong tỉnh.

Vừa rồi qua “cửa luân hồi” rất nhanh. Hắc còn tưởng sẽ bay vèo vèo như trong phim, hóa ra nháy mắt một cái đã xong, nửa điểm hứng thú cũng không có.

Còn đang mơ màng hồn xác lẫn lộn thì nghe tiếng ai đó khóc than:

- Con a, mau tỉnh lại, con mà chết mẹ biết sống thế nào...

“Tình huống gì đây tình huống gì đây? Ông vừa bò lên ai lại đòi xuống rồi?”

Hắc vội mở mắt ra, chỉ thấy... một mảnh trắng xóa. Hàn Phong không khỏi giật mình kinh hãi. Lạy Chúa amen đừng đầu thai trúng thằng mù đi.

- Ai đó, đang hỏi ta sao?

- A, còn thở... Phong nhi, con còn sống sao?

Chỉ nghe thấy một giọng nói ôn nhu vang lên bên tai. Hàn Phong lập tức miễn cưỡng, coi như chính thức nhận vai mới:

- Còn sống tốt. Để con nghỉ ngơi một lát, con muốn học thuộc... À không đúng, con muốn nhớ lại chuyện cũ một chút.

- Được được, mẹ để con nghỉ.

“Phù!”

Cùng lúc, một luồng ký ức kỳ quái không biết từ đâu ào ào hiện ra trong đầu hẳn.

“Từ từ từ từ, ký ức thỉnh ngài vào từ từ thôi, tiểu gia nhớ không kịp đâu.”

Cái xác này tên Lăng Phong. Đầu một chữ Phong cả, cũng đỡ nhầm lẫn.

Đến đây, xin dành nửa phút mặc niệm vị anh hùng Lăng Phong, người vừa hy sinh anh dũng thân xác để nam chính Hàn Phong bắt đầu vai diễn.

Tên Lăng Phong này tầm 18 tuổi, à không phải, là 20. Thực ra chủ nhân của nó cũng không biết là bao nhiêu.

Bỏ đi, dù sao cũng vừa đẹp. Hàn Phong rất không muốn rớt vào một lão già 60, càng không muốn rơi vào một thằng nhóc 6 tuổi. Hẳn xem mấy kịch bản đầu thai, dị ứng nhất là thể loại rớt vào trẻ con, làm “thần đồng” cái gì đó, quá giả tạo!

Tên Phong này sống cùng mẹ trong một căn nhà cũ kỹ, bà họ Lâm. Hẳn vừa sinh ra đã bị cha bỏ rơi, người cha tên Lăng Chiến.

Mẹ hẳn Lâm thị sinh ra hẳn lúc còn rất trẻ. Cũng vì chuyện này mà bà bị gia tộc đuổi ra ngoài. Bà từng tìm tới nhà Lăng Chiến muốn ông ta nhận con. Lăng Chiến hình như đã muốn đồng ý, nhưng gặp phải chuyện gì đó mà bất thành. Cho nên hai mẹ con Lăng Phong phải ra ngoài sống tạm bợ. Tạm bợ một lần mất những 20 năm.

Còn may lão Lăng Chiến kia còn chút tình người, lén lút đứng tên làm giấy khai sinh cho đứa con này thành Lăng Phong. Bằng không hẳn đã theo

họ mẹ, thành tài tử điện ảnh Lâm Phong. Với gia thế của Lâm gia, bây giờ Lăng Phong phải là vai con cháu tướng gia, kịch bản phải là “Trọng sinh phong lưu Lâm thiếu gia”. Ài, chỉ lệch một chút.

Trong ký ức xuất hiện thêm vài khuôn mặt khác, vài đại bá đại thẩm, vài đứa bé. Sau đó... liền trống không. Những thông tin thời gian địa điểm mang tính chất thời sự trọng điểm không có nổi một cái, căn bản không thể xác định đây đang là chỗ nào năm bao nhiêu.

“Từ từ đã, vậy là... hết rồi? Chỉ có như vậy?” Hàn Phong choáng váng.

Hàn Phong có xúc động muốn chết xuống tìm tên Lăng Phong kia hỏi cho ra nhẽ, sống 20 năm kiểu gì ký ức viết chưa được 5 dòng đã hết.

Liền hăng giọng:

- Mẹ, khụ, ngài đâu rồi?

- Phong nhi, cần mẹ giúp gì sao?

- À, là thế này. Làm sao trước mắt con trắng xóa như vậy, chẳng lẽ con bị mù sao?

Giọng nói kia thấp thỏm:

- A, đợi ta lấy nó ra.

“Lấy nó ra?”

Người nọ giống như kéo một cái. Hóa ra hần bị che khăn trắng trước mắt. Ài, còn chưa chết đã bị che khăn trắng.

Hàn Phong thở ra, vậy cũng may, còn hơn xuyên trúng thẳng mù.

Bỗng nhớ đến một vấn đề trọng yếu, Hàn Phong liền gắng cảm nhận “bên dưới”.

Lại thở ra cái nữa.

Rất tốt, tuy vẫn không động đậy được chân tay, nhưng cái chỗ kia vẫn có cảm giác. Xuyên sao thì xuyên, đui mù có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nếu như trúng thẳng liệt dương Phong ca sẽ tự sát ngay lập tức.

- Đói không? Để mẹ chuẩn bị ít đồ ăn cho con.

- Con không đói, để chốc nữa đi.

Lăng Phong vẫn chưa quen xưng hô, người mẹ này đối với hắn vẫn khá xa lạ. Trọng yếu hơn là, hắn muốn tránh đụng độ với mẫu thân họ Lâm kia.

Con người ai cũng có thứ cảm giác thân thuộc đối với người thân, nhất là người mẹ đối với con cái. Lăng Phong sợ mình bị phát hiện "tráo hồn đổi xác" với con trai bà. Điềm qua ký ức thấy Lâm thị dù cuộc sống khó khăn vẫn chăm sóc hắn ân cần, hắn càng không nỡ để bà biết sự thật.

Suy nghĩ một lát, Lăng Phong lại ngủ thiếp đi, cái thân thể mới này xem ra khá yếu ớt. Nhân tiện nói luôn, thân thể suy yếu, thiếu thốn dương khí, dân gian hay gọi là "quỷ nhập thân", cũng là có lý của nó cả.

...

Một ngày trôi qua, Lăng Phong đang đứng ở cổng nhìn ra xung quanh.

Nhà cửa màu sắc cổ đại, không khí sắc mùi cổ đại, trong mồm toàn là vị cổ đại.

Với tư cách là fan truyện xuyên không, Hàn Phong chỉ mất nửa cái nháy mắt liền hiểu.

Đen, xuyên về cổ đại.

Cái thời đại này liên chim còn khó dễ, cho dù làm Hoàng đế cũng buồn chết đi. Có thể lên mạng không? Có thể game không? Có thể đi club nghe Trance không? Có thể xem AV không? Tất cả đều không.

Nhưng lạc quan mà nói, trong hàng tỷ người Phong ca lại được chọn ném về cổ đại. Đây chính là một loại khẳng định cho nhân phẩm cao đẹp của hần đi.

Ngay lập tức, một câu hỏi kinh điển bật ra trong đầu hần.

"Nếu ta quay về quá khứ, chẳng may làm lịch sử đổi thay. Vậy về sau làm sao có ta ở kiếp trước? Không có kiếp trước kia làm sao lại sinh ra chuyện kiếp này? Hay bởi kiếp này của ta đã bị sắp sẵn tất cả, hoặc vô cùng tệ hại, không thể thay đổi cái gì trong lịch sử?"

Bỏ đi, đây không phải vấn đề.

Có điều lại phải nói một chút, người ta gọi thể loại là “xuyên qua”, thì phải là toàn thân đều qua, thuận tiện còn cầm theo ít trang sức vũ khí, tiện bề sau này còn yy. Còn như Phong ca đây phải gọi là... mượn xác đầu thai mới đúng.

Mà lại bỏ đi, là gì cũng không phải vấn đề.

Tóm lại, xin hoan nghênh đồng chí Hàn Phong đã đến với...

Từ từ, đây là thời nào?

Phong ca học lịch sử rõ nhất chỉ có hai giai đoạn, Tam Quốc Chí và Tây Du Ký, khụ, là Tam Quốc và nhà Đường. Cũng không phải lịch sử nhà Đường có cái gì thú vị, mà là nữ nhân thời này mặc áo cổ ngang lộ ra khe

rãnh, rất tiến bộ. Nếu đèn đui xuyên về cỡ trước thời Tây Hán, Phong ca coi như xuyên cũng như không.

Lăng Phong quyết định đi dạo một vòng. Hắn cần biết mình chuyển kiếp đến nơi nào. Bằng không không có cái mà báo cáo với độc giả.

Chỗ hắn ở vô cùng lụp xụp rách nát, lác đác có vài bóng người rách nát thất thểu qua lại, Lăng Phong có cảm tưởng đang trong một bộ phim zombie.

Nhìn cái khung cảnh này, Lăng Phong không hề chán nản, ngược lại còn hào hứng. Hắn cảm thấy không bao lâu nữa thôi, giữa cái xã hội thấp kém này Phong ca hắn sẽ nổi bật. Xuyên không cổ đại chẳng phải đều vậy cả sao? Phổ biến nhất là làm hoàng đế, tề lâm thì cũng là vương hầu, đây gần như đã thành định luật xuyên không, Phong ca hắn lẽ nào là ngoại lệ được?

Mà chắc không?

Nói giống như, trong 10000 người bỏ đại học giữa chừng, có 1 người là Bill Gates thành tỷ phú, viết một quyển tự truyện. Người đọc truyện của hắn, có nghĩ đến mình mà bỏ học cũng làm Bill Gates hay không? Không đi.

Bỏ đi, phải lạc quan.

Có điều, Lăng Phong lạc quan không được bao lâu. Hắn phát hiện chủ nhân của cái xác này nhân duyên rất kém, tốt xấu cũng vừa chết đi sống lại, thế mà lượn hai ba vòng xóm giềng đừng nói người tới chúc mừng, liền đánh mắt chào hỏi cũng không có ai. Tất cả mọi người thấy hắn đều về mặt cổ quái đi đường vòng.

Đây là chuyện gì nha?

Người khác không tình nguyện bắt chuyện, vậy thì Phong ca sẽ bắt chuyện.

Mất nửa ngày mai phục, hăn rút cục tóm được một tên thiếu niên xấu số.

- A...

Tên thiếu niên bị Lăng Phong chụp lấy tay kéo vào góc, đang vô cùng sợ hãi.

Tên Lăng Phong này nghe nói đã nằm giường 3 ngày, xung quanh xóm giềng đã chuẩn bị đem đi chôn hộ Lâm thị, thế quái nào lại nhản rằng ở đây? Hơn nữa, bình thường Lăng Phong bộ dạng luôn ủ rũ yếu ớt, nào có cười dễ tiện như vậy?

- Người... là người hay quý?

Lăng Phong cười nhả nhận:

- Người nói xem?

- Quý? - Tên kia cẩn thận hỏi dò.

Lăng Phong không phủ nhận cũng không thừa nhận. Giả làm quý càng dễ tra khảo. Liền hất hàm:

- Quý danh?

Tên thiếu niên sắc mặt tím đen, run cầm cập nói:

- Không cần quý, tiểu đệ tên A Cầu.

- Tên hay!

A Cầu được “quý” khen tên hay, cười so với khóc còn khó coi hơn:

- Lãng đại ca, tiểu đệ ngày thường cũng không đắc tội huynh, huynh sống khôn thác thiêng, đừng hại tiểu đệ nha.

Lãng Phong liền mở lời:

- Không cần vội. Có mấy vấn đề muốn hỏi người một chút.

A Cửu nhện không được nuốt nước miếng:

- Ngoại trừ chuyện ta đã sờ Tiểu Thúy những chỗ nào, còn lại...

- A? Ta chính là hỏi người sờ Tiểu Thúy ra sao đấy? Cầm tay chưa?

A Cửu nhu thuận đáp:

- Đại ca lại khinh thường tiểu đệ quá. Đã... đến đùi rồi.

- Đùi rồi? Khá.

A Cửu lập tức quên luôn đối phương là “quỷ”, hào hứng nói:

- Hôm nay ta hẹn nàng ấy rồi, hy vọng có thể lên cao một chút. Lãng đại ca, có gì cho ta qua hôm nay đi, được không? Bằng không ta sẽ chết rất oan ức.

- Sờ lên cao thôi thì làm gì? Phải làm tới luôn chứ?

- Làm tới luôn? - A Cửu mờ mịt.

Lãng Phong lúc này mới tỉnh ra:

- Khụ, bỏ đi. Hiện tại là triều đại nào?

- Đại Tống.

Lăng Phong gật đầu, Tống triều? Ừm, cũng tạm được. Chỉ không biết đang là Bắc Tống hay Nam Tống, Bắc Tống thì sẽ có loạn Liêu Kim, Nam Tống thì loạn Mông Cổ. Cái quốc gia Tống này có thể nói là bạc nhược nhất trong lịch sử.

- Ai đang làm Hoàng đế?

A Cầu gãi đầu:

- Quan gia?

- Biết là Quan gia, ta hỏi tên hắc là gì? Triệu Khuông Dận?

A Cầu kinh hoàng biến sắc:

- Người... dám gọi thẳng tọc danh của Thái Tổ?

Lăng Phong nghiêm túc:

- Ta là quý, quên?

A Cầu lập tức bình tĩnh. Đúng vậy nha, quý còn cần kiêng kỵ sao?

Tiếp nửa ngày tra hỏi A Cầu, Lăng Phong lại chẳng biết thêm được nhiều lắm. Thằng nhãi kia cũng chỉ là xóm nhà lá, biết được Thái Tổ tên Triệu Khuông Dận đã là cực hạn trí tuệ của hắc.

Chỉ biết chỗ này là một làng nghèo tập trung dân làm thuê, nằm ở góc tây kinh thành Trường An, quốc gia Đại Tống. Hoàng đế không phải Triệu Khuông Dận, vì đã có miếu hiệu Thái Tổ, tức là lão ta đã chết. A Cầu còn nói Thái Tổ đã xuống mồ được cả trăm năm.

Chỉ là...

Đại Tổng kinh đô đâu phải Trường An? Phải là Khai Phong, không thì Lâm An.

Lại với tư cách fan truyện xuyên không, thẩm nhuần nguyên lý thế giới song song, Phong ca liền ném ra một cái nhận định kinh điển.

Đây có lẽ nào là... dị giới?

Tốt. Âm phủ cũng phổ cập điện thoại, nói không chừng dị giới cũng có mạng để xài đi?

Kể cả không có mạng, vẫn khá tốt.

Nghe nói dị giới đều không xài pháp luật, mà phổ cập cái gì “cường giả vi tôn”. Gian dân cướp bóc chỉ cần thẳng nào mạnh liền làm vua. Thần kỳ hơn là, cứ thẳng nào khuyết tật thất bại ở thế giới cũ, xuyên qua dị giới đều là ưu tú. Phong ca đương nhiên không khuyết tật, nhưng chính là thành phần thất bại.

Lại nghe nói, nữ nhân dị giới đều rất dễ hái. Cường gian một lần, lập tức sẽ nằm vật ra đưa mộng ra... À không đúng, một mực yêu thương nhưng nhớ nam chính, nguyện ý vì nam chính tìm chết.

Dị giới, rất hoàn hảo, rất đáng mong chờ.

"Ọc ọc"

Cái bụng đói bống cất tiếng phản đối. Lăng Phong cũng chả thèm suy nghĩ thêm, tạm chốt lại thể loại kịch bản là xuyên không dị giới. Dù sao âm phủ đều đã ghé qua, liền Diêm Vương còn chửi cả vào mặt, dị giới hay không cũng để ra sau.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mật Thú Dạ Thú Nốt

Một góc Trường An.

Kinh thành là chốn phồn hoa, nơi mỗi người đều tự hào là những người đầy văn hóa...

- Đậu móa hai thằng lừa đảo...

Một tên thanh niên rách rưới vươn vai chửi lớn, khiến bầu không khí nhân văn của kinh đô nhất thời bị ô nhiễm.

Hôm nay kỷ niệm một tuần Lăng Phong xuyên qua dị giới. Cái này có thể xem là tin tốt. Nhưng cũng có một tin xấu, đó là dị giới tuy khác biệt, nhưng còn không dị đến mức có hẳn internet smartphone, còn nát hơn cả âm phủ.

Mấy ngày qua, Lăng Phong cũng đã bắt tay hoạch định một chút tương lai.

Dùng ngón tay điểm qua vài kịch bản xuyên không, hẳn đương nhiên rõ thành phần nào thường có kết cục tốt. Đó chính là những vai tình thông “cầm kỳ thi họa”, giống như Lâm Tam gia.

Nói giỏi “cầm kỳ thi họa” thì có chút miễn cưỡng, chính xác phải là giỏi chôm thơ đạo văn.

Lăng Phong rất mến mộ thơ ca, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức mến mộ đó thôi.

Nói trắng ra là, Phong ca dốt văn.

Hắn kỳ thực rất kính phục các thiên tài xuyên không. Làm như biết mình sẽ xuyên, học thuộc trước chuẩn bị. Phong ca hiện tại đừng nói là thơ, ngay chữ phồn thể hắn còn quên hết nét. Hết cách, cả ngày đều ôm máy tính làm việc, có yêu mến văn chương bao nhiêu cũng thui chột.

Không giỏi văn thơ, vậy khoa học thì thế nào?

Là thanh niên thế kỷ 21, thơ có thể không nhớ, chữ có thể không đẹp, nhưng kiến thức hàm lượng kỹ thuật cao thì vẫn phải có một chút. Tỷ dụ phương trình tuyến tính... thôi bỏ qua. Hoặc phương trình chế thuốc nổ TNT, hình như một vòng toluen... thôi lại bỏ qua. Vậy thì trái đất này là hình tròn, gia tốc trọng trường 9.8, ...

Đáng tiếc, mấy chuyện này đem ra chém gió thì được, đem vào ứng dụng thì Lăng Phong chịu thua. Hắn là kiểu thanh niên mạng điển hình, có vẻ cái gì cũng biết, kỳ thực đều là nhờ google. Nếu không có google...

Năm đó đọc truyện xuyên không, có vài bộ còn để nam chính chế ra cả xe tăng, thật con m* nó vớ vẩn. Nên biết ngay cả thời hiện đại, 200 quốc gia chỉ có vài nước chế được xe cộ, số còn lại ngay ốc vít còn phải nhập khẩu, quy trình chế tạo đều không nắm rõ.

Cho nên hiện tại cho dù tác giả có gắng tô vẽ thế nào, Phong ca căn bản không thể làm nhà sáng chế vượt thời gian.

Vậy, làm nhà tiên tri thì thế nào?

Cũng không cần chuyên sâu gì lắm, chỉ cần nhớ danh sách vài đại sự kiện là đủ. Cứ thế ỷ vào tri thức lịch sử mấy trăm năm, vung tay xu cát tị

hung, tùy tiện lẫn lộn một chút quan to lộc hậu kiều thê mỹ thiếp. Chịu khó chơi lớn một chút tầm ngàn chương, không biết chừng còn đá bay luôn hoàng đế, đánh đến tận châu Mỹ đi.

Chờ chút, đây lại là dị giới.

Cái này tốt lắm, tri thức lịch sử toàn bộ thành rác rưởi. Lăng Phong hiện tại so với người cổ đại còn hồ đồ hơn.

Nói dài như vậy, chung quy lại Phong ca là một thanh niên bình thường, thậm chí vô cùng bình thường. Không văn không võ, không bảo vật không thần khí, không nhà không xe, không bạn gái không việc làm, cái gì cũng không, xuyên cũng như không.

Nói vậy vì sao lại chọn hắn làm nam chính?

Khụ, cái này...

Dù sao thì, xưa nay phân chính phụ không quan trọng ở hoàn cảnh, mà quan trọng là đẹp trai... Khụ, nhầm kịch bản. Quan trọng là ăn ở.

...

Đây là một góc chợ thuê việc.

Lăng Phong trước mắt đang phải tìm một việc làm, bằng không căn bản không có sức mà tỏa ra khí lực bá vương.

Là một thanh niên tiên tiến, xuyên về cổ đại công việc gì là phù hợp nhất?

Sau một tuần lẫn lộn, Phong ca kết luận, đó là... rửa bát.

Từ từ khoan hăng khinh bỉ. Rửa bát, sẽ luyện cho nam chính tinh thần tập trung cao độ, làm việc theo dây chuyền, tiến lên công nghiệp hóa, rất có

tương lai. Năm đó sinh viên công việc làm thêm đầu tiên của Phong ca cũng là rửa bát.

Có kinh nghiệm, phỏng vấn không sợ trượt.

Chỉ là, cổ đại xin rửa bát lại không dễ như Lăng Phong tưởng tượng.

Phỏng vấn xin rửa bát cổ đại, chương quỳ sẽ không hỏi những câu như: kỹ năng rửa bát của người ra sao, kinh nghiệm rửa bát của người thế nào, trình bày lý do người chọn bốn điểm, vân vân. Mà sẽ hỏi người là ai giới thiệu qua đây. Không có? Vậy muốn chạy chân rửa bát này bao nhiêu tiền?

Xin việc, thời nào cũng như nhau. Ngay cả rửa bát cũng phải đi cửa sau. Đại khái "con cháu xa của chương quỳ", "bà con của Cửu phu nhân". Nếu không chí ít cũng phải bạc trắng vài lượng một suất.

Nói sao, thời này cái gì cũng thiếu, riêng thanh niên có chí hướng rửa bát thì đông như kiến cỏ, cạnh tranh khốc liệt, không dễ gì rơi vào tay một tên tứ cố vô thân như Lăng Phong.

Lăng Phong còn nhớ tên chương quỳ thứ 10 từ biệt hẳn, mắt còn khinh thường nhìn trời:

- Thứ bất học vô thuật như người cũng muốn xin việc ở kinh thành?

Phong ca lúc đó ngửa mặt đầy xúc động. Bất học vô thuật? Đại ca, tốt xấu ta đây cũng tốt nghiệp đại học, đáng tiếc lúc xuyên không mang được bằng theo mà thôi.

Xuyên không bị đẩy vào nước này, Phong ca chính là văn sở vị văn.

Rút cục, Lăng Phong đành phải làm thuê linh tinh. Ai thuê gì làm đó, được bữa nào hay bữa đấy. Lăng Phong thậm chí nghĩ, có lẽ đâm thuê chém mướn nếu giá cao hẳn cũng sẽ làm.

...

Trời đã sắp tối.

Nhóm làm thuê của Lăng Phong đang làm cùng có 4 người. Người lớn tuổi nhất tên Hùng. Người này dáng như tên, to cao như con gấu, nghe nói trước kia từng làm trong nha môn quan phủ, đại loại canh ngục cai lệ, sau vì phạm lỗi mà bị đuổi việc. Còn lại một người mặt vuông tên Diệp, một thanh niên thư sinh tên Vinh. Và một tên tuổi kém hơn Lăng Phong, tên Quyền. Quyền khá điển trai, rất có tiềm năng làm soái ca ngôn tình, cũng là kẻ thân thiết với Lăng Phong nhất.

Lại không biết hôm nay có kịp kiếm việc gì hay không, còn mua cái bánh bao lót dạ.

Tình hình rất không khả quan. Không cẩn thận lại thành nam chính đầu tiên trong lịch sử xuyên không chết đói ngay tập 3.

Nhớ lại năm đó, cũng một buổi chiều đẹp trời thế này, Phong ca mặc trang phục sĩa, khụ, CK. Ra ngã tư, dựa lưng vào cột điện, nhả thần u buồn, mái tóc cở đại, nụ cười bất cần đời, ngậm một điếu thuốc rẻ tiền. Đương nhiên, không phải không có tiền, vì mục đích diễn xuất mà thôi.

Kết quả?

Vô số tiếng hét chói tai hâm mộ, có vài thiếu nữ thậm chí còn kích động tới hôn mê.

Xuyên không tuy không đem được thân thể, nhưng khi chết thì vẫn mang theo. Hôm trước chẳng phải vừa hiện thân liền khiến A Cầu quỳ lạy sao? Đành vậy, lại phải sống điệu thấp một chút.

- Đây rồi, con ăn mày dơ bẩn...

Lăng Phong đang thơ thần thì con phố phía trước có tiếng ồn ào.

Chỉ thấy một đám thanh niên quây quanh một cô bé ăn mày. Đi giữa là một tên điển hình cho “đã xấu còn đóng vai ác”, “Nhị thế tổ”. Trước ngực thằng kia là một cái dây xích chó... Khụ, tên khoa học gọi dây chuyền vàng.

Lăng Phong còn chưa kịp mô tả thêm, tên kia bỗng vung chân đá một cú như trời giáng lên người cô bé.

“Bốp”

- A, huhu...

- Mau chui đến đây cho Đại Hắc nhà ta hỏi tội.

Lăng Phong nhận ra cô bé kia.

Ngày hôm qua lúc hăn không có gì ăn, đang chửi nhân tình thế thái tàn nhẫn, chính cô bé này chạy đến đưa cho hăn một cái màn thầu cắn dở, noén miệng cười rồi chạy đi mất. Lăng Phong đi theo mới biết cô bé này là ăn mày. Chỗ đám ăn mày tụ tập và chỗ chợ thuê việc cũng gần nhau.

Lúc này, cô bé nước mắt chảy dài, vừa bò trên đất vừa run rẩy:

- Huhu, Đại Hắc... là ai?

Tên kia chỉ tay sang bên cạnh, cười ha ha:

- Là ai? Haha, chính nó. Người không nhớ sao? Vừa rồi người dám giành mất miếng bánh của nó, làm nó mất hứng. Bây giờ không làm cho nó vui lên, bốn gia đánh chết người.

Cô bé nhìn “Đại Hắc” kia, trong mắt lộ vẻ khủng hoảng, chỉ biết ngồi sóng xoài ra đất nứt nẻ.

"Đại Hắc" kia còn tưởng người nào, hóa ra là một con chó.

Xung quanh lại chẳng có ai đoái hoài. Ăn mày bị đánh chửi là chuyện cơm bữa, nhìn nhiều thành quen. Hơn nữa, tên kia ăn mặc giàu sang, ác nô ác khuyến đều dữ tợn, rõ ràng là nhà có quyền thế, chẳng mấy ai dám động vào.

Bốn người Hùng đại ca cũng có mặt từ đầu, chỉ là giờ này bọn họ ngồi xem như không liên quan, thậm chí tên Hùng liếc cũng không thèm liếc. Có lẽ lẫn lộn nhiều có thói quen giữ mình. May ra mỗi tên Quyền để ý chút đỉnh.

Bình thường trong phim ảnh mà nói, lúc thế này nên có vài đồng chí trị an tới dẹp loạn, hoặc cao thủ nào đó hành hiệp trượng nghĩa. Coi bộ hôm nay ngày nghỉ, các vị đây đều ở nhà với vợ con.

Lăng Phong không thể ngồi yên, không có ai làm đại hiệp, vậy hắn sẽ làm. Mỗi người thanh niên đều có một lần muốn làm đại hiệp.

Lập tức đứng dậy đồng dục hô:

- Này, dừng tay!

Đám ác nô trợn mắt nhìn sang.

Cô bé ăn mày vội lồm cồm bò dậy, chạy trốn ra sau lưng Lăng Phong.

- Ca ca, cứu muội với...

- Đừng sợ. - Lăng Phong đẩy cô bé ra sau, thấp giọng an ủi.

- Muội sao lại giành đồ ăn với nó?

Lăng Phong ngồi xuống hỏi cô bé, tim hắn đồng thời nhói lên. Hắn bỗng tưởng tượng ra cảnh một cô bé lăn ra đất tranh miếng ăn với súc vật,

quả thực không muốn nghĩ tiếp.

Cô bé hai mắt đỏ hoe thốn thức:

- Hức... muội không giành mà. Đại gia kia rõ ràng... cho muội tới lấy mà.

- Đừng khóc.

Lăng Phong xoa đầu, đưa tay chùi hai má đã lem luốc.

Lăng Phong cũng đoán ra 7 8 phần câu chuyện. Đám khốn này vứt bánh ra xem trò "người chó tranh nhau" cho vui, chẳng may cô bé nhanh nhẹn lấy được thật, làm chúng mất hứng.

Con chó kia to gấp đôi cô bé, nếu chẳng may cô bé chậm chạp, không bị nó vồ chết mới lạ.

Miếng ăn, trong mắt người này là mạng sống, trong mắt kẻ khác là trò chơi.

Lăng Phong đứng dậy trầm giọng:

- Nó chỉ là một tiểu hài, các người một đám thanh niên đã không nói lý còn ý đông hiệp yếu, không thấy nhục nhã sao?

- Di, con chó này ở đâu ra, còn dám lớn giọng với bốn gia?

Lăng Phong không có võ công, hơn nữa ăn uống thiếu thốn, sức lực chẳng vào đâu. Nhưng hấn lại có nhiệt huyết của thanh niên đến từ xã hội không giai cấp.

Vì vậy chẳng kiêng nể gì nghiêng rằng:

- Người gọi ai là chó?

- A, còn dám sửa cơ đấy? Làm sao? Cái loại ti tiện rác rưởi như người, bốn gia vút ra miếng xương liền chạy lại gặm, không là chó...

Chữ “chó” còn chưa nói xong, đã nghe “ào” một tiếng.

Đám gia nô ngơ ngác, căn bản không thể tưởng chuyện này có thể xảy ra. Bọn hăn theo thiếu gia bao năm, đánh nhau với thiếu gia khác thì có, chứ bị đám làm thuê này đánh thì chưa bao giờ.

Chỉ thấy tên nhà giàu bị Lăng Phong ngồi lên, hai quyền đấm túi bụi vào mặt.

- Người... dám đánh lão tử?

“Bình bộp”

- Vì sao không dám? Ông đây hôm nay nhân danh giai cấp vô sản, đánh cho thổ hào phong kiến các người cha mẹ không nhận ra, thức tỉnh nhân dân cả nước.

Lời kịch rất hào hùng, quần chúng dường như bắt đầu sôi sục.

Chỉ là, chưa đến nửa khắc, đám gia nô tỉnh táo lại, hiện thực tàn nhẫn dần lộ ra.

- Bảo vệ thiếu gia!

- Đánh chết nó cho ta, ái ui mặt của ta. Đánh vào mặt nó!

“Bộp bình”

- Ca ca...

- Từ từ, không được đánh mặt không được đánh mặt. Để mặt ta còn lãnh đạo cách mạng nữa.

Lăng Phong ôm đầu. Trong miệng vẫn thều thào “cách mạng đã đến lúc cấp thiết, đồng bào hãy tiến lên”. Mỗi khi sắp rơi vào hôn mê, hắn mới loáng thoáng thấy vài bóng người bu lại. Sau đó là một loạt tiếng kêu thảm, hình nhu của tên thiếu gia kia:

- Phản rồi, phản rồi.

Ai đó nở nụ cười mãn nguyện.

“Haha, phản rồi sao? Cách mạng rút cục nổ ra. Ta sẽ được ghi danh lịch sử, có chết cũng không nuối tiếc một lần xuyên không.”

Sau đó thì chiến sĩ Lăng Phong cũng nhắm mắt xuôi tay.

Lại quên không kể nốt chuyện năm đó Phong ca mặc đồ siđa đứng đường. Kết cục cuối cùng là bị vào đồn uống trà hai giờ đồng hồ, tội quấy rối trật tự công cộng.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cách Mạng Vẫn Chưa Nổ Ra

Đêm đến, trong một căn miếu hoang đổ nát.

Lăng Phong nằm dài trên cỏ, ngửa mặt nhìn trời đêm.

Trăng giữa tháng không sáng lắm. Tuy nhiên bầu trời rất trong, nhìn rõ cả dải sao.

Nhìn bầu trời này, Lăng Phong bỗng có cảm giác nhớ nhà. Hắn bỗng nghĩ lại, kiếp trước hẳn hình như chưa bao giờ dành thời gian ngửa đầu ngắm trăng sao cả. Nói cho cùng, thành phố hắn ở, không khí ô nhiễm, căn bản có ngắm cũng mù mịt.

Chiều hôm nay cách mạng đã không nổ ra, giai cấp phong kiến vẫn còn đó, chẳng qua do mấy người Hùng Vinh Diệp nhảy vào can thiệp.

Lại nói, lúc đó ý tưởng muốn làm đại hiệp chỉ là một phần, muốn làm cách mạng cũng chỉ là một phần, chủ yếu nhất là... Lăng Phong muốn chết quách cho xong.

Chết, rất tốt. Xuống dưới hẳn sẽ tính sổ hai tên đầu trâu mặt ngựa, lại kiếm một lần xuyên không khác khá khẩm hơn. Hắn chán nản cái kiếp sống hiện tại. Mọi chuyện cứ như một giấc mơ vớ vẩn.

Lăng Phong cả người ê ẩm. Hắn mệt mỏi nhắm mắt, hy vọng khi mở mắt ra sẽ nhìn thấy quạt trần bệnh viện, hoặc là cái phòng ngủ lúc xưa của

mình.

Một lúc sau, hăn mở mắt lần thứ nhất...

Là bầu trời.

Lần thứ hai...

Vẫn là bầu trời.

Lần thứ ba...

- Aaa...

Chỉ thấy một khuôn mặt trắng bệch đang treo ngược nhìn chăm chăm. Đáng sợ hơn, khuôn mặt kia bắt đầu cử động, khóe miệng nhếch lên, lộ ra vài cái răng...

- Ca ca, huynh tỉnh rồi sao?

Ra là cô bé ăn mày.

Lăng Phong không hiểu sao thở dài.

...

Lát sau.

Đây là chỗ đám ăn mày vẫn hay tụ tập, Lăng Phong uể oải ngồi dậy.

- Ca ca hết đau chưa?

- Ừm, hết rồi.

Lăng Phong cười, kỳ thực hăn vẫn đau nhe răng nhếch miệng, thậm chí không dám nhấc tay.

Trước mắt hẳn là cô bé ăn mày nọ. Cô bé ước chừng 11 12 tuổi, có lẽ tuổi thật lớn hơn, chỉ vì thiếu ăn nên thân thể gầy còm. Tóc tai cắt ngắn như con trai. Điểm sáng nhất của cô bé là đôi mắt, đặc biệt trong suốt, nhất là khi cười luôn tít cả lại thành một đường cong, cả khuôn mặt bừng sáng như bông hoa nở, khiến người khác dù không vui cũng phải vui theo.

Lăng Phong ngồi tựa vào cột nhà hỏi:

- Muội tên gì? Bao nhiêu tuổi rồi?

Cô bé hơi cúi đầu đáp:

- Muội không có tên, cũng không biết mình bao nhiêu tuổi.

Xem ra cô bé từ nhỏ đã bị bỏ rơi, thật đáng thương.

Cô bé bỗng ngược mắt tò mò, lộ ra ánh mắt tinh linh trong sáng hỏi:

- Vậy... ca ca người tên gì?

- Ta? Tên Phong.

- A, Phong ca, vậy là muội biết tên ca ca rồi. Hìhì.

Rồi cô bé rất nhanh lại buồn bã nhỏ giọng:

- Muội cũng thích có tên.

Lăng Phong liền cười:

- Có gì khó. Để ta đặt tên cho muội là được thôi.

- Thật không? - Cô bé ngược đôi mắt tròn to nhìn hẳn..

Lăng Phong gật đầu.

- Hoan hô.

Cô bé còn chưa có tên đã nhảy cẫng lên vỗ tay.

Lăng Phong nghĩ đến cảnh cô bé mỗi khi cười như một bông hoa nở, liền nói:

- Tiểu Hoa thì thế nào?

- Tiểu Hoa?

- Ủm, thích không?

Cô bé cả khuôn mặt bừng sáng mừng rỡ:

- Thích! Cám ơn ca ca. Từ giờ muội sẽ là Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa bỗng ngồi thụp xuống, lại tròn mắt nhìn Lăng Phong:

- Mà ca ca vì sao buồn vậy? Vui lên nào.

- Ủm! Ta hơi buồn ngủ. - Lăng Phong gượng cười.

- A, vậy muội ra ngoài với bạn đây, ca ca nghỉ đi nha.

Sau đó Tiểu Hoa cất giọng hát một bài đồng dao, vừa tung tăng chạy ra ngoài. Sau đó có tiếng tíu ta tíu tít, có lẽ cô bé đang khoe cái tên mới của mình.

Lăng Phong lại ngả lưng nhìn trời.

Người như Tiểu Hoa, trong vạn kẻ ăn mày cũng khó có một. Nói sao, từ nhỏ đã phải bươn chải kiếm sống, phải giành giật từng miếng ăn hàng ngày, tâm tính khó có thể đơn thuần mãi được. Thế nhưng Tiểu Hoa lại làm được.

Cái nghề ăn xin này, chịu khổ nhục nhất trong mọi tầng lớp. Đắc tội người quyền quý thì phải làm sao? Xin được miếng ăn thì phải dùng thế nào? Mấy điểm này, Lăng Phong tự thấy mình không thể bằng.

...

Đêm hôm đó trời khá lạnh, Tiểu Hoa ôm Lăng Phong ngủ ngon lành. Lăng Phong thì căn bản không thể chợp mắt, da thịt tê tái vừa đau vừa lạnh thấu xương. Thật không hiểu Tiểu Hoa làm sao sống qua mấy năm nay.

Lăng Phong một tay vuốt tóc Tiểu Hoa, hăn bỗng thấy mình thật kém cỏi.

Nhìn xem cô gái nhỏ, không người thân, không mục đích sống, vẫn vui vẻ với từng miếng bánh vụn sống sót qua ngày, lại luôn lạc quan cười đùa.

Trong khi hăn lại muốn chết.

Quá nửa đêm thì cũng thiếp đi.

...

Sáng hôm sau.

Lăng Phong cảm thấy đã đỡ hơn, liền nghĩ đến nên về nhà. Một đêm không về nhà chỉ phụ nhân họ Lâm kia sẽ lo lắng. Dù sao hăn cũng đã mang thân xác con nhà người ta.

Tiểu Hoa gồi đầu lên chân hăn, thấy có dị động cũng choàng tỉnh.

Lăng Phong với tay lấy vài thứ gì đó, Tiểu Hoa vừa thấy hai mắt liền tỏa sáng:

- A, đẹp quá! Là huynh làm sao?

Là mấy thứ đồ chơi xếp bằng cỏ. Tối qua không ngủ được, rảnh rồi chẳng biết làm gì Lăng Phong đành rút cỏ tranh ra xếp. Xếp một đêm cả mấy chục cái, gà có bò có dê có, suýt chút thì rút sạch cỏ trong miếu.

Tiểu Hoa yêu thích không buông tay, nó chưa bao giờ có đồ chơi.

Lăng Phong bỗng nói:

- Ta phải đi đây. Cám ơn muội đã chia sẻ chỗ ngủ.
- Huynh đi đâu?
- Về nhà, ta còn mẫu thân đang chờ ở nhà nữa.

Tiểu Hoa liền lộ nét buồn bã.

Lăng Phong nghĩ gì đó nói:

- Hay là... muội về nhà với ta.

Trái ngược với dự đoán của Lăng Phong, Tiểu Hoa lại lắc đầu.

- Muội không đi đâu.
- Sao vậy?

Tiểu Hoa vẫn đùa nghịch với mấy con dế cỏ, nói:

- Muội quen ngủ ở đây rồi.

Lăng Phong sống mũi cay cay.

...

Lăng Phong về đến xóm nghèo.

Vừa về đến cổng thì gặp một người.

Lão nhân này xấp xỉ 60. Tuy già nhưng da dẻ vẫn rất hồng hào, thậm chí cơ thịt còn săn chắc hơn cả Lăng Phong. Trên mặt lão còn có vết sẹo, xem chừng thời trẻ xông pha không ít.

Đại bá kia nhìn Lăng Phong một lát buột miệng:

- Người thực sự chưa chết?

- A...

Lăng Phong không khỏi vuốt mũi. Xem đi xem đi, hàng xóm cổ đại quả nhiên vô cùng thân thiết, trong lời nói chứa đầy sự quan tâm.

- Lão bá là?

Đại bá nheo mắt:

- Công tử ngay cả lão bộc cũng quên sao?

- Là thế này, ta vừa khỏe dậy, đột nhiên quên mất vài chuyện...

Lăng Phong lập tức biên lời kịch kinh điển.

Lăng Phong nhìn lại người nọ, lục lọi một lúc mới nhớ ra.

“Mặc lão?”

Mặc lão là nô bộc Lâm gia, nghe đâu từng phục vụ trong quân đội, dưới trướng ông ngoại hắn.

Ông ngoại Lăng Phong là một vị đại tướng, nhưng đã mất trong chiến trận. Sau khi Lâm tướng quân mất, Mặc lão cũng rời quân đội trở về. Tình cờ vừa đúng lúc Lâm đại tiểu thư bị gia tộc đuổi đi, Mặc lão liền đi theo bảo vệ hai mẹ con.

Âu cũng nhờ Mặc lão mà hai mẹ con Lâm thị yên ổn đến giờ.

- Công tử, bệnh khỏi giống như biến thành người khác?

- Haha, làm sao có thể.

Lăng Phong toát mồ hôi lạnh cười trừ. Lão già này thật nhanh nhạy, kiếm có tránh đi thì hơn.

Đang lục đục thì nghe tiếng Lâm thị hốt hải vọng ra:

- Phong, con về rồi sao?

Rất nhanh, Lâm thị đi ra.

Bà ăn mặc giản dị, trên mặt lộ vẻ lo âu. Lăng Phong không muốn tiếp xúc quá nhiều với Lâm thị, hẳn có một cảm giác tội lỗi, kiểu như mình là một kẻ sát nhân, giết chết con trai bà.

- Con làm mẹ lo muốn chết. Tối qua con ở đâu?

- Mẹ, ngài cứ ngủ tiếp đi. Tối qua có người thuê muện, cho nên...

- Vậy chắc vẫn chưa ăn gì đúng không? Để mẹ hâm nóng đồ ăn...

Lăng Phong định nói “không cần” lần nữa, nhưng nghĩ lại liền thôi. Hẳn cảm nhận được tình cảm của bà.

Lăng Phong trước kia là một tên giá áo túi cơm, vừa ngốc nghếch vừa chậm chạp. Lâm thị rất thương con, đồng thời cũng lo lắng cho tương lai của nó. Đùng một cái bệnh nặng trở dậy, liền thay đổi như một người khác, lại chạy ra ngoài muốn tìm việc làm. Lâm thị căn bản không nghĩ đến chuyện “đoạt xá” gì kia, mà chỉ nghĩ con trai rút cục thông suốt. Vì vậy bề ngoài tất bật lo lắng, kỳ thực trong lòng rất vui vẻ.

...

Buổi trưa, Lăng Phong lại ra chợ thuê ngồi chờ việc.

Quá trưa thì A Quyền đến vỗ vai:

- Khỏe hẳn chưa? Có người thuê, huynh gắng đi được chứ? Có vẻ nhiều tiền.

- Được. Bị thương ngoài da thôi.

Tên Quyền ra vẻ áy náy:

- Chuyện hôm qua... Đệ phải xem ý kiến Hùng đại ca, cho nên ra hơi muộn.

- Không có gì.

Lăng Phong cười cười hào phóng.

Nói là huynh đệ, thực chất bèo nước gặp nhau, nhóm A Hùng coi như đã đủ trọng nghĩa. Lăng Phong cũng không đòi hỏi gì hơn.

Tiểu Hoa ăn xin gần đó, một tay cầm con đế cỏ Lăng Phong làm, chạy đến mắt chớp chớp nhìn Lăng Phong:

- Ca ca, huynh đi đâu vậy? Có người thuê à?

- Ừm.

- Nhưng ca ca vẫn đang bị thương mà.

- Ta hết đau rồi.

Tiểu Hoa ngược nhìn hẳn hiếu kỳ:

- Thật sự? Hôm trước ca ca nói dối muội một lần rồi.

- Thật sự, không tin thì đánh ta thử.

- Hìhì.

Lăng Phong cười xoa đầu cô bé, hẳn có thói quen xoa đầu mỗi khi muốn an ủi Tiểu Hoa.

...

Trần an Tiểu Hoa xong xuôi, Lăng Phong đi cùng A Quyền tới gần cổng thành.

Ở đó tên Hùng đã đứng từ trước với hai tên Vinh và Diệp, đứng cùng còn có một người trung niên khác, có lẽ là chủ thuê.

Tên Diệp là một loại khô khan thích dùng hành động, trong lời nói rất tiết kiệm từ ngữ. Lăng Phong cũng quen dùng câu cụt lủn với hắn, ít khi xưng hô. Mà xem ra như thế tên Diệp còn thích hơn.

Ngược hẳn lại là tên Vinh bên kia, lúc nào cũng mồm mép dài dòng, Lăng Phong hầu như chưa bao giờ trò chuyện với kẻ này, hẳn không đến mức ghét bỏ gì đối phương, chỉ cảm giác dễ phòng.

Lăng Phong nhìn tên Diệp hỏi trống không:

- Việc gì vậy?

- Hộ tống người.

Tên Vinh lại là người đáp lời. Mắt gã đang nheo lại nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa. Lăng Phong không kìm được cũng nhìn theo, cũng không phát hiện ra cái gì đặc biệt.

Lát sau tên Hùng quay lại, mặt không giấu được nét cười, có lẽ chuyến này giá tiền cao.

Gã nói:

- Người này muốn thuê chúng ta bảo vệ vợ chồng họ tới Danh Châu, cách đây khoảng trăm dặm, có lẽ phải ra khỏi thành đi qua đêm. Ngựa bọn họ sẽ thuê cho chúng ta.

- Phải cười ngựa?

- Người không biết cười ngựa?

- Ta... có thể đánh xe.

Lăng Phong cười khố. Hẳn là người hiện đại tới đây, lái xe thì còn được.

A Hùng ra vẻ khó chịu:

- Hừ, ta phải hỏi người thuê, vì hẳn sẽ đánh xe.

Lăng Phong bỗng cảm thấy kỳ quái.

Tên Hùng biết cười ngựa thì còn lý giải được. Dù sao gã ta cũng từng làm trong nha môn. Nhưng ba tên còn lại, Vinh, Diệp và Quyền, chẳng lẽ đều cười ngựa được?

Nên biết rằng, loại người mà phải chạy ra chợ làm thuê, về cơ bản đến tiền ăn còn không đủ, nói gì đựng đến ngựa để tập cười. Nếu có thể cười ngựa, hoặc là nhà có tiền, nếu không thì từ quân đội đi ra, hoặc từng là thổ phỉ. Tên Vinh nhìn như một kẻ thư sinh, nếu nói hẳn biết làm thơ ra câu đối, Lăng Phong còn tin đôi chút.

Xem ra, đám người bên cạnh Lăng Phong cho dù đều chỉ dân làm thuê mướn, nhưng đều giấu không ít bí mật.

Đột nhiên A Quyền đứng sát vào Lăng Phong nói nhỏ:

- Người không thấy lạ sao?

- Có gì lạ?

- Người này nếu đủ tiền thuê cả ngựa, tại sao không thuê người của tiêu cục, đắt hơn một chút nhưng an toàn hơn đám chúng ta nhiều. Hơn nữa lại đi qua đêm vội vàng như vậy. Có tiền thì thuê khách điếm ở lại không hơn sao, sáng mai rồi đi.

- Ờ.

Lăng Phong cũng chỉ gật gật. Có nghĩ phức tạp cũng không ra được gì. Lâu lâu mới có việc nhiều tiền.

- Haha, ta cũng chỉ thắc mắc thế thôi.

A Quyền cười cười vỗ vai Lăng Phong, gác tay ra sau gáy rồi đi ra xa.

Cạnh kinh thành, về cơ bản không có phi tặc sơn trại gì. Danh Châu nằm ở phía tây, giữa Danh Châu và kinh thành là địa bàn đóng quân của Hùng Nhuệ doanh, nghe đâu cả chục vạn quân, chả thằng thổ phỉ nào điên mà hoạt động ở đây, chẳng phải thành bia tập bắn cho quân đội sao. Đi lại thế này, cùng lắm thì bị quan quân hỏi han, chứ không lo bị cướp giữa đường.

Lúc này tên Hùng đã quay lại, đưa roi ngựa cho Lăng Phong:

- Hẳn đồng ý để người đánh xe cùng, lên đường thôi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Làm Nam Chính Không Dễ

Trời chuyển tối.

Đám người Lăng Phong đã rời thành được chục dặm đường.

Lăng Phong và người thuê cùng ngồi ở trước đánh xe. Người này hầu như không nói chuyện mấy, chỉ thi thoảng lấy bầu rượu ra uống. Gã tự xưng lão Hắc, còn khá trẻ, chắc chỉ khoảng trên dưới 30 tuổi.

"Ừ... ừ..."

Đang mơ màng trăng sao thì Lăng Phong nghe có tiếng rên nho nhỏ từ trong xe phát ra. Từ lúc xuất phát đến giờ, Lăng Phong không hề biết trong xe là ai hay cái gì.

Lão Hắc cũng nghe ra tiếng động kia, đột nhiên quay qua hỏi Lăng Phong, mùi rượu phả vào mặt hắn rất khó chịu:

- Huynh đệ, người là người ở đâu?

- Ta... là người kinh thành.

Lăng Phong hơi bất ngờ đáp, kẻ này giọng như muốn nói chuyện để che giấu tiếng động kia.

Lão Hắc cười nói:

- Haha, khẩu âm của người không phải. Có chuyện khó nói sao?
- Ta cũng không biết gốc gác ta ở đâu, nhưng từ nhỏ đều ở kinh thành.

Lăng Phong đáp qua loa, hẳn không có nghĩa vụ nói chuyện với người này. Trái lại, từ đầu lão ta cũng không bắt chuyện hẳn.

Lão kia bất thành linh hỏi:

- Người chơi qua nữ nhân chưa?
- Ta...
- Xem cái thân người chắc là còn trai tân đi, haha.

Lão già kia hỏi xong lại cười to, lại uống rượu.

Lăng Phong choáng váng. Lão này bị thần kinh?

Có điều, lão ta nói không phải không có lý, cái thân xác kiếp này chắc là còn nguyên bao nguyên kiện, nhưng cái kiếp trước của Phong ca thì không nha. Phong ca năm đó cuối tuần đều đi club, mỗi tuần một em, đến cái em ca sĩ kia thì...

Ài!

"Cộc cộc..."

Lại có tiếng động giống như thứ gì đó đập vào thùng xe phía sau. Lăng Phong kịp để ý thấy, ánh mắt lão Hắc đột nhiên lóe lên vẻ khác thường.

Hắn không kịp được ngoái lại rồi nói:

- Hình như bên trong có chuyện đó.
- Để ta vào xem.

Lão Hắc vừa cười, sau đó vén rèm che chui nhanh vào.

Trong khoảnh khắc rèm nâng lên hạ xuống, Lăng Phong nhìn thấy bên trong có bóng người, trang phục màu sáng, nên dù trời tối hẳn có thể thấy mờ mờ.

Có điều, người trong xe giống như đang nằm ra, và đang... giãy dụa.

Cố nén lòng hiếu kỳ xuống, Lăng Phong quay người tiếp tục đánh xe. Người ta nói giảm tò mò một chút thì giảm được hầu hết họa ngầm, Lăng Phong cũng chỉ vì miếng ăn thôi, tốt nhất không quan tâm.

Đúng lúc này, Lăng Phong nghe tiếng người ngựa đuổi ở đằng sau.

"Giá giá..."

"Đụng cướp?" Lăng Phong không khỏi bất an.

Rất nhanh, có tiếng hét lớn vang lên:

- Dừng xe.

Lăng Phong ngoái cổ nhìn. Xem ra không phải cướp. Vì nếu là cướp, đại loại sẽ không nói "dừng xe" như vậy.

Nhóm tên Hùng cũng đã dừng ngựa lại cảnh giác nhìn ra sau.

Đám người lạ nhanh chóng tiếp cận, có khoảng gần chục người, vây lấy xe Lăng Phong. Những người này đều ăn mặc kiểu gia đình.

Tên ở giữa quát:

- Khương tiểu thư, mời ra xe.

"Tiểu thư?" Lăng Phong nghĩ thầm, có lẽ nói người ở trong xe.

Lăng Phong từ từ xuống xe, nhóm tên Hùng cũng đã xuống ngựa vòng ra đằng trước. Tất cả đều cùng một suy nghĩ, không phải chuyện của mình, tránh xa là tốt nhất.

"Ừ..." Đột nhiên từ trong xe đi ra hai bóng người.

Trời hơi tối, Lăng Phong chỉ thấy phía trước là một cô gái mặc áo váy màu trắng. Chỉ là, nàng ta đang bị khống chế, lão Hắc một tay cầm đao nhỏ kề cổ cô gái nọ.

- Lui hết, nếu không ta giết nàng.

Tên cười ngựa gằn giọng:

- Khúc quán gia, ngươi muốn làm trò gì đây?

- Ta làm gì không cần ngươi quán, lùi ra sau.

- Ngươi chạy cũng vô ích, công tử nhà chúng ta chả lẽ không tìm ra sao?

- Hừ. Không cần nhiều lời.

Cô gái phía trước giãy giụa muốn thoát ra. Trong đêm Lăng Phong không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng dáng người thì khá lung linh, xem ra là một tiểu mỹ nhân.

Nhân tiện nói đến mỹ nhân.

Từ lúc tới thế giới này, trừ Lâm thị mẫu thân hần miễn cưỡng có thể coi là có nhan sắc. Còn lại Lăng Phong gặp đều là đại tẩu đại thẩm đại ma ma các loại, ngoại trừ là giới tính nữ ra thì chẳng có gì phải kể thêm.

Lúc đầu Lăng Phong còn hoài nghi, có phải kinh thành gần đây có cuộc thi miss nào, khiến các thiếu nữ xinh đẹp chạy đi hết.

Kỳ thực, mỹ nữ thời cổ, làm gì có chuyện ra đường dạo phố dễ như vậy? Đặc biệt ở mấy chỗ dân nghèo thuê mướn lại tuyệt đối không bao giờ đặt chân đến.

Nói đi cũng phải nói lại, thời hiện đại cũng không khác là bao. Chẳng qua, vì mỹ phẩm thời trang trở nên đại trà, mặt bằng chung cái gọi là “mỹ nhân” cũng nhiều hơn.

Trọng yếu là mạng xã hội. Các thanh niên chỉ cần lướt web một đêm, liền có thể chiêm ngưỡng vài vạn mỹ nữ Âu Á Mỹ Phi, liền cảm giác cuộc sống xung quanh ta khắp nơi đều là người đẹp. Thế nhưng nếu người thử cách xa máy tính tầm một tháng, người sẽ nhận ra kỳ thực cũng không nhiều mỹ nữ cho lắm.

Dù sao, chị em thực sự có nhan sắc, người ta đều ngồi hết xe 4 bánh, ăn nhà hàng ngũ khách sạn 5 sao cả.

Quay lại hiện trường, đám người kia mặc dù nói cứng, nhưng xem ra cũng khá lo sợ, vì vậy vẫn không ai dám động, còn từ từ lùi ngựa ra sau.

Khúc quản gia quay lưng về đám Lăng Phong, lão này xem ra ra giang hồ không nhiều, dám để sơ hở như vậy về một phía không hề quen.

Lão thấp giọng nói:

- Giết bọn chúng, tăng tiền gấp đôi.

Tên Hùng trầm ngâm đáp:

- Bọn ta cần giữ mạng trước, rồi mới đến tiền.

- Kẻ nào còn sống, toàn bộ tiền về tay kẻ đó.

Khúc quản gia có vẻ đặt cược hết vào tên Hùng. Dường như lúc trước bọn họ đã bàn bạc qua chuyện này.

Cũng dễ hiểu, trong đây chỉ cần có chút ánh mắt ai cũng nhìn ra tên Hùng có bản lĩnh nhất.

Tên Hùng không nói tiếp, chỉ nhìn chăm chăm vào đám gia đình kia, hẳn đang phân tích đối thủ. Tên Quyền dường như nhận ra điều gì, nhìn sang A Hùng nói:

- Lão đại, đám này...

- Còn sống, ta sẽ chia. - Tên Hùng đáp ngắn gọn.

"Đù, không xong." Lăng Phong giật mình.

Tên Hùng nói như vậy, nghĩa là gã quyết định giúp Khúc quân gia lấy tiền. Nhưng giọng điệu kia chính là ai lo người đó.

Ở trong đây, Lăng Phong tự biết mình kém. Hẳn trước kia chỉ là một nhân viên bình thường, chẳng phải cảnh sát cũng chẳng phải đặc công như mấy kịch bản ăn khách. Tuy cũng có đi tập gym theo phong trào, luyện vài thể võ lòi gái, nhưng tựu chung vẫn chưa đâu ra đâu. Cái thân xác mới này còn tệ hại, cơ bắp chẳng có, ngay cả tên Vinh thư sinh kia Lăng Phong cũng có cảm giác đánh không lại.

Lăng Phong lùi ra sau, hẳn muốn bàng quan đứng ngoài xem. Nhưng hẳn khựng lại khi nhìn thấy ánh mắt tên Hùng nhìn mình.

Kẻ này thật đáng sợ, nhìn thấu lòng người, chưa gì đã quay qua dẫn mặt Lăng Phong.

Nghĩ kỹ lại, đêm nay Lăng Phong không thể rút chân ra làm trung lập. Hẳn không biết cười ngửa. Kể cả hẳn có thể đứng ngoài xem hai bên đánh nhau, chỉ cần một bên có người bị giết, bất kể bên nào, Lăng Phong cũng không yên ổn sống tiếp. Không ai muốn có nhân chứng nhìn cảnh giết người thoát đi được cả.

Nhìn ánh mắt tên Hùng là hiểu, "người hoặc theo ta, hoặc chết chỗ này".

Lăng Phong cười khố.

Trái với Lăng Phong, những kẻ còn lại không ai tỏ vẻ bất an, kể cả tên Vinh. Những người này giống như đều đã quá quen chuyện chém giết, chỉ mỗi Lăng Phong gà mờ mới vào, lần đầu gặp chuyện mới khủng hoảng.

Thế mới biết, lúc trước hắn còn nghĩ chỉ cần có tiền, đâm thuê chém mướn cũng làm. Bây giờ thực sự có tiền, lại còn gấp đôi, nhưng hắn không đủ dũng khí.

Nói là một chuyện, làm lại là chuyện khác.

Tên Quyền nhìn ra Lăng Phong lo lắng, vỗ vai nói:

- Đám này thường thôi, không phải lo.

Một tên thanh niên cười nhạt:

- Hừ, một đám giẻ rách, còn...

Tiếng cười còn chưa dứt.

"Phập"

"Aaa"

Tên cầm đầu ngã luôn từ trên ngựa xuống. Đám ngựa phía sau vùng lên hí diên loạn.

Kế sau đó là những tiếng la hét, tiếng đao kiếm va chạm.

Lăng Phong chết cứng.

Hắn chỉ kịp nhìn thấy tên cầm đầu giữa ngực bị đâm xuyên nguyên một cây đao, là tên Hùng phóng ra.

Thật kinh khủng, ở khoảng cách mặc dù gần, nhưng có thể phóng đao xuyên người không hề là chuyện đơn giản, bản thân Lăng Phong hẳn cầm đao lên vung vài cái đã hư thoát, nói gì đến phóng.

Tên kia chết mắt vẫn mở, tình cờ còn nhìn thẳng về phía Lăng Phong.

Không hiểu sao trời khá tối, nhưng cái ánh mắt kia cứ sáng quắc lên nhìn thẳng vào Lăng Phong, khiến hắn có cảm giác như ma quỷ đang nhìn mình. Mặc dù Âm phủ điện Chuyển Luân cũng đều đi qua, nhưng sao hoàn toàn không giống. Lăng Phong thà nhìn đầu trâu mặt ngựa còn thấy dễ chịu hơn nhìn người chết kia.

- Cẩn thận.

Đang lúc mơ màng Lăng Phong nghe tiếng tên Quyền hét lên.

Lăng Phong hoàn hồn lại, thấy trước mặt mình có một bóng người cầm đao chém tới. Thế nhưng thân thể hắn giống như không còn nghe theo hắn chỉ đạo, đầu óc một mảng trống rỗng. Lăng Phong cứ thế ngây ra, nhìn khuôn mặt dữ tợn kia càng ngày càng gần.

Mọi thứ như một đoạn phim chiến tranh quay chậm.

"Xoạt"

Đang lúc tưởng như chỉ chờ cây đao chém xuống, thì kẻ đối diện đột nhiên rung một cái, sau đó há miệng phun máu, đao cũng rời tay.

Máu của kẻ kia phun hết cả lên người Lăng Phong, mùi tanh thối xốc thẳng vào mũi, khiến Lăng Phong muốn nôn ra.

Kiếp trước chơi đủ thứ trò chơi, cầm chuột bấm bấm vài cái thế là giết địch này kia, cảm giác thật thoải mái. Thi thoảng mấy anh em còn bàn luận vũ khí nào ra sao, lên mạng chém gió khoe ta giết bao nhiêu mạng, ra vẻ là cao thủ. Phim ảnh cũng xem qua đủ thể loại, cảnh người chết, máu văng tung tóe, thậm chí chặt đầu lột da cũng chả lạ gì, thậm chí còn thấy hưng phấn.

Nhưng tất cả đều chỉ là giả.

Chỉ khi nào người đối diện với tràng diện thật, mùi vị xông lên não, gió lạnh buốt vào người, nhìn ánh mắt người chết. Lúc đó mới biết cái gì là chém giết.

Lăng Phong ngồi luôn xuống đất, ớn lạnh tận óc, sau lưng mồ hôi lạnh tuôn ra. Hắn muốn nôn ra thứ gì đó nhưng không tài nào nhả ra được gì, cũng may hôm nay chưa ăn tối.

"Đây chính là chém giết sao?"

Các vị đại ca, tiện thiếp là người văn minh, nhỏ lớn còn chưa chém người. Chém giết làm qua loa lên hình chút là được rồi, cần gì phải đánh ra máu me như vậy chứ?

Làm nam chính... không dễ a.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lần Thứ Mấy Rồi?

Trong một căn miếu hoang đổ nát, ánh lửa âm đạm.

Tên Quyền bước lại vỗ vai Lăng Phong, trong đây cũng chỉ có kẻ này chịu nói chuyện với hắn. Lăng Phong vẫn đang thất thần, những hình ảnh vừa rồi cứ thi thoảng hiện ra.

- Lần đầu ai cũng thế cả. Dần dần sẽ quen thôi.

- Người là lần thứ mấy?

Lăng Phong hỏi nhưng không quay đầu lại.

- Lần thứ hai.

- Thứ hai?

Nghe vậy hắn buột phải nhìn lại A Quyền.

Không thể tưởng được, kẻ này còn trẻ hơn hắn, mà mới lần thứ hai đã trở nên cứng cỏi như vậy. Lăng Phong tự biết, nếu có lần sau, hắn e là vẫn không thể cầm nổi cây đao lên. Mặc dù tuổi trẻ thẳng nào cũng muốn một lần phong vân giang hồ, làm anh hùng này nọ. Nhưng nói dễ hơn làm. Có chăng "anh hùng bàn phím" thì còn được.

A Quyền bỗng cười hỏi:

- Huynh đoán tên Diệp kia là lần thứ mấy?

- Không biết.

Lăng Phong lắc đầu. Tên Diệp kia có vẻ giống lão Hùng, cũng là phường đã qua chém giết, xem ra không phải ba thì cũng bảy tám đi.

- Haha, huynh có đoán nữa cũng sai thôi. Lần đầu.

- Lần đầu? - Lăng Phong lại giật mình.

- Không thấy hấn uống rượu liên tục sao? Là đang tâm trạng giống huynh, lần trước đệ cũng phải uống rượu liên tục.

- Người không thấy ghê sợ?

- Có một chút, chém kẻ đầu tiên xong đệ muốn nôn, nhưng đến cái thứ hai thì muốn làm tiếp.

Tên Quyền nói trong hưng phấn.

Lăng Phong thì lại lắc đầu.

Điều này có lẽ tùy tính cách từng người đi. Những kẻ như tên Quyền sinh ra hợp cho việc chém giết, không phải Lăng Phong hấn. Chỉ là thật không thể nhìn mặt đoán tính tình, bình thường cười cười nói nói non choẹt như tên Quyền này, hóa ra máu lạnh đến vậy.

- Huynh lại đoán lần nữa, Vinh và lão đại, ai giết nhiều người hơn?

Nếu bình thường, dĩ nhiên Lăng Phong sẽ nói là tên Hùng nhiều hơn. Tên A Vinh kia cùng lắm chỉ có chút âm hiểm, nếu thực đao thực kiếm giết người, Lăng Phong không tin kẻ thư sinh kia còn chém được mấy nhát. Nhưng tên Quyền lại hỏi kiểu này, xem ra đáp án không giống như suy nghĩ thông thường được.

- Bằng nhau?

- Tên Vinh kia từng giết cả một nhà kẻ thù hãn, huynh nói ai nhiều hơn?

Tên Quyền đáp bằng quơ, nhưng trong giọng nói có chút e ngại.

- Cả một nhà?

- Một nhà, mấy chục mạng.

Lăng Phong hít một hơi, hãn giật mình lần thứ ba.

Thật dã man, hóa ra nhóm người này, đều toàn hàng khủng tập trung.

- Là dùng độc.

Tên Quyền nói thêm, ý tứ giống như không phục. Đại loại kẻ này muốn nói, nếu dùng đao tên Vinh kia sẽ không thể giết nhiều như vậy.

Lăng Phong thì vẫn nghĩ, giết người nên có cái lý do. Đại khái là cảm hận hay vì chính nghĩa gì đó. Đẳng này đơn thuần vì tiền. Như vậy hãn chẳng khác nào thành một kẻ xấu rồi? Mặc dù vẫn biết, lúc đó hãn không ra tay thì cũng sẽ bị giết, nhưng bản thân Lăng Phong vẫn không thể chấp nhận nổi kiểu suy nghĩ này. Hãn là người dân thế giới văn minh, không có lối suy nghĩ giang hồ kiểu này.

- Hai người kia đâu?

Lăng Phong nín sang chuyện khác, hãn không muốn nói mãi ai giết nhiều giết ít nữa.

A Quyền lấp lửng:

- Ở gian sau. Đệ thấy tên quản gia gì kia cũng chả phải hạng tốt lành gì. Còn cô gái kia...

- Cô gái kia làm sao?

- Rất đẹp. Lâu lắm mới gặp nữ nhân đẹp như vậy.

Lăng Phong ậm ừ, cũng không có tâm đi quan tâm đẹp xấu. Hắn cầm một miếng màn thầu lên định cho vào miệng, thứ này do tên quản gia kia đưa cho, nói là phụ phí chém giết.

"Bộp"

Bỗng tên Quyền dùng tay đập bay miếng màn thầu đi.

- Khoan, đừng ăn.

- Sao vậy?

"Aaa."

Lăng Phong đang chưa hiểu chuyện gì, lại có tiếng la từ gian sau, là của cô gái kia?

"Lại chuyện gì đây?"

Ngày hôm nay ngày mấy tháng mấy, nhất định phải ghi vào lịch. Làm sao cứ một lúc lại có chuyện?

...

- Buông ta ra...

Lăng Phong đi vội vào, tên Quyền ở ngay sau.

Đi vài bước đã thấy tên Hùng đi ngược ra. A Vinh đã đứng sẵn ở cửa từ lúc nào, mắt lúc liếc nhìn vào gian trong.

- Chuyện gì vậy?

- Không phải chuyện của chúng ta.

Tên Hùng mặt không biểu tình đi ra tiếp tục nghỉ ngơi.

Cái miếu này có hai gian, gian trước đăm Lăng Phong nghỉ ngơi, chỉ cách gian sau một tấm gỗ lớn.

Lăng Phong ghé mắt vào nhìn. Hắn chỉ thấy lưng tên Khúc quản gia quay về phía mình, gã ta nửa ngồi nửa quỳ che lại vị trí cô gái kia. Gian này cũng có đóm lửa nhỏ, nhưng đã sắp tàn.

- Tiểu thư, nếu không có ta, bây giờ nàng đã lọt vào tay nhà họ Đàm rồi, không biết ơn ta sao?

- Người... không được lại gần.

Cô gái kia lên tiếng, vừa bò lui vào trong góc. Giọng nói nàng ta tuy lúc tức giận nhưng vẫn rất nhẹ nhàng, không có nổi chút uy hiếp.

Khúc quản gia di chuyển lại gần cười dâm tiện:

- Thế nào, ta cứu mạng nàng, không muốn báo đáp sao?

- Về đến Danh Châu, ta... ta sẽ nói bà ngoại... thưởng tiền cho người.

Giọng cô gái kia run run.

Khúc quản gia giọng khàn khàn:

- Tiền? Haha. Nếu ta giao nàng cho họ Đàm, chẳng lẽ còn thiếu tiền sao?

- Người rút cuộc muốn gì?

- Tiểu thư, còn không rõ sao. Nàng chiều ta lần này đi. Về Danh Châu, giao nàng cho Khương gia xong, ta cũng rời đi, không ai nói ra, mọi

chuyện đều tốt đẹp.

Khúc quản gia nói xong liền chồm tới.

Chỉ nghe vị tiểu thư kia kinh hoàng hét lên:

- Aaa, không.

- Này, khoan đã!

Lăng Phong rút cục không nhịn được. Hôm trước đóng vai ngọn đuốc cách mạng bị đánh suýt chết, là vì thời cơ cách mạng còn chưa chín muồi. Lần này khác, là ra tay nghĩa hiệp cứu người, cái này thì phong kiến hiện đại gì đều không vấn đề đi.

Lăng Phong vừa muốn tiến lên thì bị ai đó giữ lại:

- Người muốn làm gì?

Tên Vinh cầm lấy một tay Lăng Phong, mắt nheo lại, cười nửa miệng.

Lăng Phong kỳ thực cũng không rõ. Nhưng hẳn không thể như tên Vinh này đứng xem. Thà rằng không nghe không thấy, còn bây giờ thấy trước mắt có nữ tử yếu ớt bị hại, Lăng Phong không tài nào bỏ qua. Hẳn không biết mình nên giải quyết thế nào, nhưng là một người đến từ xã hội văn minh, ít nhất... nói chuyện cái đã.

Lăng Phong không vội tiến lên, nhưng vẫn gắng đè giọng nói lớn:

- Người xem bọn ta là không khí sao?

- Tiểu huynh đệ, làm sao? Muốn thêm tiền? Hay thêm muốn nữ nhân.

Tên Vinh giành nói:

- Người nói đúng rồi đó. Tiền coi như đủ, có điều bọn ta cũng lâu ngày không đụng nữ nhân nha, thấy khó chịu trong người.

- Được. Coi như từng hợp tác. Vậy đi, ta sẽ cố gắng nhẹ nhàng trước là được, đảm bảo huynh đệ không mất hứng.

Khúc quản gia lại cười đáp, khuôn mặt gã trở nên khá dữ tợn, một kiểu vui vẻ khi gặp đồng bạn.

Lăng Phong quay qua nhìn A Vinh, càng ngày hăn càng thấy gã này vô lại âm nhu. Có điều, hình như A Quyền cũng không có ý ngăn cản.

Ngay lúc họ Khúc quay ra nói chuyện. Khương tiểu thư phía sau không hiểu lấy đâu ra sức lực, vùng chạy ra phía đám Lăng Phong. Trời nhập nhèm tối, Lăng Phong còn chưa kịp nhìn kỹ thì nàng ta đã tránh ra sau lưng hăn. Có lẽ nàng ta thấy ở đây chỉ có Lăng Phong còn chút ý tốt với mình nên chọn hăn.

Một mùi hương thoang thoảng tỏa ra.

Tên Quyền chậm chậm bước qua chỗ Khúc quản gia. Tên họ Khúc nhận ra tình hình có chút không đúng.

- Người... muốn gì?

- Bản đại gia không thích dùng hàng thừa của người. Cho nên...

- Người...

"Bụp"

Khúc quản gia còn chưa kịp nói tiếp thì đã bị tên Quyền áp sát đâm một cú thật mạnh vào bụng, tên kia bay ngược ra tường phía sau ngã ngối xuống.

- Quyền, khoan đã.

Lăng Phong hô lên theo phản xạ. Trong đầu hắn còn đang nghĩ cách giàn xếp chuyện này nhẹ nhàng, theo đúng chuẩn mực hành xử của một thanh niên tiên tiến có học thức, tốt nghiệp Đại học sau 6 năm.

Tên Vinh nhớn nha:

- Máy kẻ này chết là tốt nhất, để tâm làm gì...

- Các vị... khục... tiền trao cháo múc, ta đã không... khục... nuốt lời. - Khúc quản gia vừa nói vừa ho khan.

- Chính vì tiền đã trao cháo đã múc, nên người cũng hết tác dụng đó.

Tên Quyền ngồi xuống làm động tác gì đó.

"Rắc."

Lăng Phong không nhìn thấy chuyện gì xảy ra, chỉ nghe âm thanh như có thứ gì đó bị bẻ gãy. Hắn ngẩn ra, không nghĩ tới đám băng hữu này lại tàn nhẫn đến vậy. Nói giết là giết, không khác gì một đám cướp của giết người cả.

Lăng Phong đang dần thành giết người cướp của sao?

Cái gì sống lại đời xem ra đều là hư vô hết. Còn tưởng khởi đầu xuất thân thấp hèn một chút, nghèo khó một chút, từ từ đi lên cũng được đi. Hóa ra hoàn toàn không dễ như vậy, Lăng Phong hắn bây giờ có muốn rút chân ra cũng không xong, không khéo còn bị diệt khẩu cũng nên.

A Vinh bỏ đi ra gian trước, lúc rời đi không quên liếc nhìn cô gái sau lưng Lăng Phong, nói:

- Ngay từ lúc bắt đầu đi, ta đã nghi ngờ kẻ này không chế người muốn bỏ trốn rồi. Tiểu thư này, không cần phải lo lắng nữa nha, hể hể.

- Không phải áy náy, miếng màn thầu vừa rồi, gã này đã cho độc vào muốn hại chết tất cả chúng ta. Cũng may có Vinh biết chút về độc.

- Hơn nữa, loại người như chúng ta chẳng phải

A Quyền cũng nói thêm vào.

Lăng Phong hơi loạn nghĩ. Cái cuộc sống xung quanh hắn sao tàn khốc quá. Cạm bẫy có ở khắp nơi, không quen không biết không thù không oán, trong chớp mắt lại sẵn sàng hạ độc thủ với nhau. Lăng Phong những tưởng hai kiếp người sẽ trưởng thành hơn kẻ khác, hóa ra trong nhiều chuyện vẫn còn quá ngây ngô. Đi nhằm một bước liền có thể chết không hiểu tại sao.

Bỗng Lăng Phong cảm nhận hơi ấm từ phía sau.

Cô gái họ Khương vẫn đứng sau lưng hắn, không phát ra tiếng động nào. Lăng Phong quay lại muốn động viên nàng ta một chút, dù sao trước mặt nữ nhân thẳng đàn ông nào cũng muốn tỏ ra mình cứng cỏi trải đời.

- Không sao rồi, đi ra nghỉ ngơi, ngày mai ta sẽ...

Lăng Phong ngừng câu nói nửa chừng.

Hắn đã hiểu vì sao tên Khúc quản gia kia bất chấp xung quanh muốn cường bạo nàng ta.

Cô gái đứng trước mắt hắn, thấp hơn Lăng Phong một chút. Tóc nàng cuộn hơi cao, đơn giản để lệch sang một bên, chỉ buộc quanh búi tóc một dải lụa hồng nhạt, cũng không có cài thêm gì khác. Nàng ăn mặc rất giản dị. Một bộ váy màu hồng nhạt, ở eo cột một dải lụa vàng.

Nàng đang ngược nhìn hắn, nhột nhạt. Chỉ là trong ánh mắt không có sợ khép nép muốn dựa dẫm, mà chỉ đơn thuần sợ hãi.

Cô nàng này có nét giống Lý Băng Băng.

Lăng Phong thấy cô gái trốn tránh ánh mắt của mình, nhận ra mình hơi thất thố, liền đánh trống lảng nói:

- A, xin lỗi, chúng ta... đi ra gian trước đã vậy.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Đã Lâu Không Đụng Nữ Nhân

Quanh đồng lửa.

Hùng và Diệp giống như hai con gấu đang ngủ. Tên Vinh như một con rắn độc, mắt lúc liếc nhìn về phía hai người Lăng Phong, miệng lúc nào cũng treo nụ cười nhếch mép. Còn Quyền tuy vẻ ngoài trẻ trung sáng sủa nhất, nhưng vừa rồi một màn giết Khúc quán gia không chút nháy mắt khiến hình tượng của hắn bị xấu đi ít nhiều. Cô gái họ Khương giống như một con thỏ run rẩy trong góc.

Còn Lăng Phong, hắn như một cái cây, bất động.

Mãi một lúc, Lăng Phong mới hắng giọng phá vỡ không khí trầm lặng:

- Tiếp theo... chúng ta làm gì đây?

A Quyền ngả người ra sau gác chân lên nói:

- Ngủ thôi, mai về lại thành ăn uống một chút, đã lâu không có tiền thế này.

- Thế còn cô ấy? - Lăng Phong chần chừ hỏi lại.

- Giao dịch đã xong, đường ai nấy đi.

Tên đại ca Hùng tưởng như đã ngủ bỗng lên tiếng.

Lăng Phong cũng không phản đối ý này.

Nếu không thì làm sao? Chẳng lẽ còn ra tay hiệp nghĩa, anh hùng cứu mỹ thì cứu cho trót không thành? Đúng là Lăng Phong có ý nghĩ đó thoáng qua thật, nhưng qua những chuyện vừa rồi, Lăng Phong bỗng cảm thấy tốt nhất đừng có nóng đầu thể hiện gì trong cái xã hội này, kéo còn chưa kịp cười thì đã bắt đặc kỳ tử.

Bỗng Lăng Phong thấy tay áo mình có thứ gì đó kéo kéo.

"Ài." Hắn thở dài một cái.

Tên Vinh liếc nhìn Khương tiểu thư:

- Từ đây tới Danh Châu còn đến mấy chục dặm đường, lại càng xa kinh thành thổ phỉ càng dễ xuất hiện, cô ta lại không có chút tiền nào. Có điều, nhan sắc cũng không tệ, nếu chịu hy sinh một chút tiểu sinh có thể giúp.

Cô gái lắp bắp:

- Ta... không...

Lăng Phong liền nói:

- Dù sao chúng ta cũng đã nhận tiền, giúp nàng tới nơi cũng không sai.

- Tiền cũng không phải của cô ta. - Tên Vinh cười nhạt.

- Ở Danh Châu... ta có thể trả tiền. - Cô gái nói như cầu xin.

A Vinh không cho là đúng, ung dung đáp:

- Bọn ta không có điên. Theo ta biết, đám người họ Đàm gì kia từng nói công tử nhà hắc kể cả cô có đến Danh Châu cũng sẽ tìm ra. Nói vậy nếu bọn ta theo cô tới Danh Châu, chẳng phải tự khai ra đã giết người của

chúng sao? Ông đây tuy tiền muốn nhiều một chút, nhưng cũng phải sống để còn hưởng. Nói câu khó nghe bây giờ cô chết đi mới là an toàn nhất đấy.

Tên Vinh ánh mắt bỗng thay đổi hẳn. Ánh mắt kia khiến Lăng Phong khẳng định, lời Tần Quyền là đúng. Kẻ này... rất độc.

- Ta... Huhu.

Cô gái như muốn khóc lên.

- Nay. Tạm thời quay lại kinh thành, ta sẽ bảo vệ cô.

Lăng Phong nói một câu, hẳn cũng chả hiểu tại sao lại nói ra.

"M*, huynh đệ thông cảm, đàn bà khóc, ông chịu không nổi."

...

Phía tây Trường An.

Mùa thu, trời bắt đầu trở lạnh. Ở cái khu người nghèo này, người ta hầu như không quan tâm mùa nào, lo bữa nay bữa mai đã đủ mệt, dù muốn cũng không tích trữ nổi cái gì cho cái lạnh sắp đến.

Một cái bóng già cỗi đi vào cửa.

- Đại Tiểu thư.

- Mặc lão, đừng gọi ta là tiểu thư được không?

Lâm thị từ trong nhà đi ra.

Mặc lão vẫn gọi như vậy 20 năm nay. Lão trung thành với Lâm lão tướng quân, sẽ không bao giờ quên thân phận tiểu thư của Lâm thị.

Lâm thị vừa búi lại tóc vừa hỏi:

- Bá có chuyện gì vậy?

- Lão vừa nghe chút tin tức từ Tô Châu...

Mặc lão ngập ngừng. Lão có một vài huynh đệ ở Tô Châu, thi thoảng cũng nhờ họ nghe ngóng. Tô Châu là chỗ của gia tộc Lăng Chiến, thời trẻ cũng tại Tô Châu mà Lâm thị gặp hãn.

Lâm thị hơi khựng người không đáp. Tuy vậy mắt nhìn Mặc lão.

- Hãn đã chết. - Mặc lão cố nói chậm chậm.

- Bá có biết nguyên nhân không?

Trái với dự đoán của Mặc lão, Lâm thị mặc dù giọng có chút run, nhưng không phản ứng gì thái quá.

- Nghe nói bệnh chết.

- Tang kỳ của hãn ra sao?

- Đã được nửa tháng. Đây là di thư hãn gửi cho tiểu thư.

Lâm thị cầm lá thư nọ, đọc được vài dòng thì tay run run, ánh mắt nửa mừng nửa lo.

Đúng lúc này...

- Mẫu thân, Mặc lão, có chuyện gì vậy?

Lâm thị một tay cất lá thư vào tay áo, cười nói:

- Con về rồi à?

Lăng Phong trở về.

Hắn nhận ra không khí có chút không đúng, nhưng hắn cũng không gặng hỏi. Lâm thị đã không muốn nói hắn không ép, hắn có thể hỏi Mặc lão sau.

Lâm thị lúc này nhìn thấy sau lưng Lăng Phong còn có một cô gái đang cúi đầu, không khỏi khó hiểu hỏi:

- Vị cô nương này là...?

- À, nàng ấy muốn ở nhờ nhà chúng ta một thời gian, chỗ tiền này cũng là của cô ấy đưa.

Lăng Phong cầm túi tiền đưa ra. Đây tính ra là tiền công của hắn, nhưng nhận lời đưa người tới Danh Châu lại nửa đường quay về, cũng có chút áy náy. Coi như tính luôn tiền thuê nhà.

- Ở nhờ?

Lâm thị khó hiểu nhìn lại.

Bà từng là tiểu thư Lâm gia, vừa nhìn liền nhận ra cô gái này cũng là một tiểu thư nhà giàu.

Mặc dù áo váy bị bẩn đôi chút. Nhưng da tay trắng mịn, ngón tay thon dài, dáng đi nhẹ nhàng súc tích, là tiểu thư có gia giáo không sai được.

Tiểu thư như thế làm sao lại đi theo Lăng Phong về đây? Nếu nàng ta có tiền, vậy thì thuê khách điểm ở không hơn sao?

Lâm thị nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt lại tươi cười:

- Vậy sao? Cô nương là...?

- Ta... họ Khương.

- Khương cô nương, mời vào. Ài, nhà chúng ta rất nhỏ bé, chỉ sợ cô nương chê cười.

- Ta... không sao. Làm phiền bà.

- Mẹ, để con đi làm thịt.

Lăng Phong tìm có chuồn đi.

Lâm thị nhìn theo bóng Lăng Phong cười mỉm. Bà mặc dù không biết đằng sau còn có chuyện gì, nhưng nhìn cô gái này không đến mức đề phòng con trai mình, là người mẹ Lâm thị cũng không tránh được nghĩ này nọ.

Tiểu thư thì đã sao?

Lăng Phong về danh phận là con cháu của Lâm gia, cũng không phải “đũa lệch chòi mâm son”. Đứa con Lăng Phong này, nói gì thì nói cũng đã 20. Ở thời đại này, nhà khác cũng đã có con bông rồi. Lâm thị lo lắng chuyện này rất lâu, chỉ là gần đây không tiếp xúc được với Lăng Phong nhiều, không hỏi chuyện được.

Nhìn lại cô gái họ Khương này, nếu có thể trở thành nàng dâu trong nhà, quả thật không tệ. Chỉ là khả năng này hơi thấp.

Tiểu thư nhà giàu, tính tình chỉ sợ khó chiều. Bản thân Lâm thị từng là tiểu thư, bà rõ hơn ai hết. Cưới một tiểu thư “đúng nghĩa tiểu thư” về nhà, cũng không biết là phúc hay họa.

"Ài." Vừa nghĩ lung tung, Lâm thị quay đầu đi vào.

Lát sau.

Lăng Phong ngồi trước sân rửa thịt cá, bỗng hần nghe tiếng xối nước đầu đó.

Đằng sau nhà có một gian nhỏ để tắm rửa, Lăng Phong liền đoán có lẽ Khương cô nương kia, Lâm thị sẽ không tắm giờ này.

"Hay là ông thi triển một chút công phu nhìn lén?"

Lăng Phong cười cười nghĩ thầm, có điều lại thôi. Mấy ngày qua lặn lội, hết bị đánh đến bị dọa, hỏa khí trong người hẳn cũng tăng lúc nào không biết, dễ suy nghĩ lung tung.

Lại nói, Lăng Phong không muốn ở nhà nhiều. Một phần vì sợ Lâm thị nhận ra mình không phải “Lăng Phong”. Nhưng trọng yếu là sợ bản thân huyết khí phương cương.

Lăng Phong là xuyên không, quan hệ với Lâm thị tuy là mẹ con, nhưng suy cho cùng thuần túy nam nữ. Lâm thị có chút nhan sắc, lại nhiều năm giữ thân, nhìn qua chỉ trên dưới 30. Lăng Phong hồi trước cũng đã sắp 30, lại yêu thích kiểu nữ nhân trưởng thành, cho nên hẳn rất sợ đi ra đi vào đụng tới đụng lui sinh chuyện không hay, vì vậy cả ngày không muốn về nhà.

...

Buổi tối, bữa cơm diễn ra khá trầm lặng.

Lâm thị thì thoảng hỏi chuyện Khương tiểu thư, Lăng Phong nhân đó cũng biết, hóa ra nàng ta cũng rất bất hạnh, cha mẹ đều đã mất, chỉ còn lại bà ngoại ở Danh Châu. Còn những chuyện khác, ví dụ vì sao bị bắt đi lần trước, thì không hề nói tới.

Lăng Phong nhân đó thì thoảng ngăm Khương tiểu thư. Chẳng qua ánh mắt càng lúc càng bạo, khiến Khương tiểu thư ăn cũng không yên, mỗi động tác đều phải cẩn thận, sợ thằng kia nhìn được cái gì lộ hàng.

- E hèm...

Xem ra con trai có ý với cô gái này không sai. Lâm thị phải giả vờ ho khan để cứu vãn.

Lăng Phong chợt dạ, giả vờ kiểm chuyện để nói:

- Nương, chiều nay là có chuyện gì?

Lâm thị bị nhắc tới chuyện của Lăng Chiến, cảm thấy không tự nhiên.

Thực ra lúc chiều Lăng Phong đã hỏi Mặc lão, cũng biết được Lăng Chiến đã chết. Hắn không biết tên "Lăng Phong" thật sự sẽ phản ứng ra sao, nhưng hắn thì không cảm thấy gì cả, vì không chút quan hệ nào.

Lăng Phong băng quơ:

- Là chuyện của người kia đúng không?

Lâm thị đột nhiên nói:

- Phong, ta dự định... ngày mai về Tô Châu.

- Để làm gì? Chịu tang hắn ta sao?

Giọng Lăng Phong hơi khó chịu.

Cho dù là đứng ở góc độ của Lăng Phong “cũ” hay “mới”, thì cái chết của Lăng Chiến cũng rất mờ nhạt. Lúc lão ta còn sống chưa bao giờ quan tâm đến mẹ con hắn, chết đi cũng chẳng ảnh hưởng gì, Lăng Phong thấy không cần thiết phải chịu tang cho lão.

Lâm thị nhẹ giọng khuyên:

- Kỳ thực, hắn cũng có... khổ tâm.

Lăng Phong cười nhạt:

- Ngài việc gì phải nói thay cho hăn. Sinh con ra được, lại không chịu nuôi, khổ tâm cũng không bằng ác tâm.

Lâm thị hơi giật mình. Lãng Phong trước kia tuy hận Lãng Chiến ra mặt, nhưng luôn làm lì không nói ra bao giờ, vả lại cũng sẽ không nói những câu có đạo lý như vừa rồi.

Khương tiểu thư bắt đầu đứng ngồi không yên. Chuyện này là chuyện riêng nhà người ta.

Lâm thị bỗng thấy con trai đã trưởng thành hơn rất nhiều, đã có thể tự quyết định, vì vậy đành đo một lúc mới lấy bức thư đưa cho Lãng Phong. Cổ đại phụ nữ ở nhà địa vị rất thấp, vì lẽ đó mới có câu “phu tử tòng tử”.

- Đây là di thư của hăn, con đọc đi. Mẹ nghe con.

Lại nói, Lãng Phong tuy sống khổ cực, nhưng Lâm thị là tiểu thư, cũng đã dạy chữ cho hăn.

Lâm thị nhìn con trai trầm lặng đọc thư, trong lòng lo lắng không thôi. Bà sợ hăn sẽ không đồng ý.

Đối với bà, Lãng Phong quan trọng hơn người kia rất nhiều. Nuôi đứa con này 20 năm rồi, thấy hăn lớn dần lên, bao nhiêu tình cảm đều dồn hết vào cho hăn. Còn người kia, chỉ như cái bóng ma, bây giờ có biến mất hăn cũng chẳng khiến bà quá thương tiếc.

Chỉ là, Lãng Phong cần phải về Tô Châu, hăn cần có danh phận.

Thời cổ đại, danh phận là thứ rất quan trọng. Có những người đấu tranh cả đời đến chết cũng chỉ vì hai chữ này. Người hiện đại như Lãng Phong khó tiếp thu ngay được.

Lâm thị muốn Lãng Phong ít nhất phải vào được Lãng gia, không cần danh phận thiếu gia nhận thừa kế, nhưng ít nhất cũng phải có cha có mẹ, có gốc có cội, ghi tên vào gia phả. Bà không muốn chút bông bột xưa kia khiến Lãng Phong cứ sống như không tồn tại.

Về phần Lâm gia, e rằng vĩnh viễn không trở về được. Từ sau khi Lâm Canh mất đi, trong tộc không có ai để ý đến còn một Lâm thị ở bên ngoài nữa.

Lãng Phong cầm lấy lá thư đọc qua.

Hóa ra lão cha này cũng còn chút lương tâm, trước khi chết còn nhớ đến mẹ con Lâm thị, để lại di thư muốn nhận Lãng Phong vào Lãng gia.

Cũng được, dù sao Lãng Phong đang chán cái kiếp làm thuê, vì vậy nói:

- Hừm, coi như còn có chút lương tâm. Vậy chút con đi chuẩn bị.

Lâm thị không khỏi bất ngờ, bà còn tưởng con trai sẽ phản đối quyết liệt.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Dẫn Dâu Về Nhà

Sáng sớm hôm sau.

Nhân tiện kể một chút, tối qua Khương tiểu thư ngủ cùng Lâm thị, cũng không phải ngủ với Lăng Phong. Các vị sắc lang không cần thắc mắc chuyện này. Nửa đêm Phong ca cũng có ý nhìn trộm nàng ta, nhưng bởi vì chuyện cha chết quá đau thương tâm, Phong ca lại là người có nhân cách, cho nên ăn xong bữa liền đánh một giấc tới sáng. Sáng dậy thì phát hiện nàng ta cũng đã dậy trước, cho nên chuyện thâm hương đành để lúc khác.

Cửa Quang Hóa, một trong ba cửa bắc Trường An.

Trường An ở phía tây bắc, giao thương đều chủ yếu đi vào hai cửa đông nam. Thành nam tập trung thương nhân, thành đông là nơi ở của quyền quý quan lại, thành tây hạ dân, còn thành bắc khá hỗn tạp.

Sau lần giết người kia, cả nhóm tên Hùng bàn nhau chuyển địa điểm lên phía bắc. Dù sao sống ở kinh thành đã quen, không muốn trốn hẩn đi, vả lại kinh thành đông người, xác suất bị Đàm gia phát hiện cũng không cao.

Chỗ này lại không nhiều mối cần thuê người cho lắm.

Lăng Phong hôm nay tới coi như chia tay, bấy lâu hẩn cũng chỉ quen mấy người này. Nói là chào hỏi, thực tế cũng chỉ có Lăng Phong và tên Quyền nói với nhau. Tên Vinh không có ở đây, tên Hùng và Diệp thì không

mấy quan tâm. Lăng Phong chỉ e có đi tự sát hai tên này cũng không nháy mắt một cái, nói gì tạm biệt.

Tên Quyền có được ít tiền, cũng chịu khó mua ít áo quần sạch sẽ mặc, thế mà nhìn rất ra dáng thiếu gia đi lừa gái. Gã vừa nhai vừa hỏi:

- Huynh sẽ đi Tô Châu à?

- Đúng vậy, ta đi cùng mẫu thân.

- Nghe nói nữ tử Giang Nam rất mượt mà đó, cố gắng mà thử một lần cho biết.

Lăng Phong cầm một ít tiền đưa cho A Quyền, nói:

- Chuyện Tiểu Hoa, nhờ người.

Tên tay nhanh nhẹn nhận tiền, ra về khách sáo.

- Haha, ta biết rồi. Tiểu ăn mày thôi, không có đệ vẫn sống tốt.

A Quyền lại hỏi:

- À đúng rồi. Còn cô gái kia? Đã... làm được gì chưa?

- Làm được gì là làm được gì?

- Huynh đòi dẫn người ta về nhà, còn hỏi làm cái gì? Thì cái... đó đó.

A Quyền mắt nheo lại, nhìn Lăng Phong thăm dò:

- Ta rất thích suy nghĩ của người, nhưng rất tiếc là chưa. Có điều, lần này nàng ta cũng sẽ đi với ta.

- Haha. Vậy chúc huynh may mắn. Nàng ta là mỹ nhân hiếm có đó, đừng bỏ lỡ cơ hội. Nếu không, thì để cho đệ.

Tên Quyền đánh mắt với Lăng Phong.

Thực ra, Lăng Phong quả thực sáng nay đã hỏi ý Khương tiểu thư, nói có thể nhờ đám tên Quyền đưa nàng đến Danh Châu, nhưng nàng ta ậm ừ không chịu, có lẽ ấn tượng về bọn họ quá kém. Lăng Phong đoán nàng ta không muốn về Danh Châu. Vì vậy cuối cùng quyết định mang luôn đi Tô Châu.

...

Tạm biệt nhóm tên Hùng, Lăng Phong ghé miếu hoang tìm Tiểu Hoa.

Vừa đi vào căn miếu đổ nát, hắn đã thấy Tiểu Hoa ngồi vắt vẻo trên một cái tủ gỗ.

- A, ca ca tới. Hôm nay không thấy huynh ra chợ, muội còn tưởng huynh ghét bỏ muội. Hihi.

- Muội đáng yêu như vậy. Làm sao có ai ghét bỏ được chứ.

Tiểu Hoa nhìn thấy Lăng Phong, liền mừng rỡ nhảy xuống chạy lại ôm lấy hắn.

Cô bé đang cầm trong tay một con dế bằng cỏ dừa nghịch. Chỉ là màu cỏ cũng đã ngả sang vàng héo, nhưng Tiểu Hoa vẫn yêu thích không buông tay.

- Đúng rồi, ca ca không biết đâu. Hôm qua muội cầm nó ra đường, có một đại thúc cứ hỏi nó là ai làm ra đó.

- Vậy sao?

Lăng Phong cười cười. Con dế cỏ này, là hắn dùng kỹ xảo origami gấp ra, không tính quá mức tinh xảo, nhưng ở thế giới này cũng được coi là

hàng hiếm. Lăng Phong lúc này mới nghĩ đến, kỳ thực bản thân hẳn có vài món kỹ xảo nho nhỏ, đem ra thì vẫn kiếm tiền qua ngày.

- Muội thích nó vậy sao?

- Thích...

Tiểu Hoa nói đến đó thì xịu mặt:

- Nhưng mà nó sắp hỏng rồi.

Lăng Phong vuốt tóc cô bé, nói:

- Vậy chốc nữa ta sẽ làm cho muội mấy cái bền hơn, có thể giữ lâu hơn. Chịu không?

- Chịu. - Tiểu Hoa hớn hở hô lớn.

Lăng Phong nựng nựng má cô bé, lại hỏi:

- Hôm nay muội ăn gì chưa? Ta dẫn muội đi ăn nhé.

- Đi ăn? Ca ca có tiền sao? - Tiểu Hoa mắt chớp chớp hỏi.

- Dĩ nhiên rồi. Đi thôi. Hôm nay phải ăn thật ngon.

Lăng Phong quyết định dẫn cô bé đi dạo một vòng phố, mua cho nàng một bữa ăn no. Tiểu Hoa lúc ăn cứ cắn từng miếng một, lại liên tục nhìn trước ngó sau, như sợ ai giành mất. Lăng Phong không khỏi khóe mũi cay cay, có lẽ cô bé bị giành giật quá nhiều sinh ra thói quen, ngay cả ăn cũng không chưa được bữa nào bình yên.

Kiếp trước, Lăng Phong là con một trong nhà, hẳn chưa bao giờ biết qua tình cảm anh chị em. Hẳn nghe nói anh em trong nhà không phải lúc nào cũng hòa thuận. Đến kiếp này, tiểu cô nương này lại như thân muội của hẳn

vậy. Hoàn cảnh tuy khó khăn, nhưng tâm hồn trong sáng vui vẻ, Lăng Phong rất yêu thương.

Lần này đi sợ là không mang cô bé theo được. Cô bé tự lo cho mình đã lâu, không phải kiểu trẻ con ngờ nghệch. Lăng Phong thân mình còn chưa lo đủ, hẳn cũng không biết sẽ lo cho Tiểu Hoa ra sao nữa? Và lại chẳng qua đi Tô Châu, chắc chỉ dạo một vòng rồi loại quay lại thôi.

Có điều, cuộc đời chả có gì biết trước được.

Lần ra đi này, Lăng Phong không hề biết, cuộc đời hẳn thực sự đổi thay. Tiểu Hoa, Quyền, thậm chí Hùng, Diệp, Vinh, ... những con người này, khi gặp lại một lần nữa, cũng đã khác.

Lăng Phong lại mua thêm một cái vòng tay nhỏ xinh. Tiểu Hoa chưa có lúc nào vui vẻ như vậy, nói cười không ngớt, nhưng lại luôn miệng nói nàng thích đồ chơi Lăng Phong làm hơn.

Đến trưa, Lăng Phong để Tiểu Hoa về trước, còn mình đi tìm một tiệm đồ chơi, hẳn đã hứa gấp cho cô bé vài món đồ chơi bền một chút.

...

Chiều muộn.

Lăng Phong trên tay cầm vài con dế bằng giấy. Vừa rồi hẳn tìm được một tiệm tạp hóa, mua ít giấy đắt tiền rồi gấp tại chỗ.

Đang ngênh ngang đi về miếu, Lăng Phong bị ai đó gọi:

- Tiểu ca mau dừng bước, tiểu ca ẩn đường màu đen, chỉ sợ sắp đại nạn lâm đầu.

Lăng Phong vừa nghe đoạn kịch gọi hồn này, liền biết đụng đến thể loại gì.

Khách khí mà nói, thì là một vị “tiên nhân tu hành tại hồng trần”.

Còn không khách khí mà nói, thì là... một tên bịp bợm.

Chỉ thấy kia là một lão đạo sĩ, đạo bào bản thiêu, phất trần như cái giẻ lau nhà, mái tóc lộn xộn hoa râu, mặt tràn ngập tang thương.

Lăng Phong dù sao cũng là người có lễ nghĩa, người ta bảo hẳn có nạn lâm đầu, hẳn cũng phải trả lại đối phương một cái nạn lâm đầu mới đủ lễ nghĩa đi. Liền không tình nguyện nói:

- Người nếu là xem cho ta hôm qua thì chuẩn đấy, đúng là có họa tai ương.

- Phải không? Bần đạo đã xem là không sai được. À không đúng, bần đạo nói là chuyện sắp xảy ra, không phải đã xảy ra.

- Cần người giải thích sao?

Bịp bợm giang hồ sợ nhất chính là người không phản ứng, chỉ cần người bắt chuyện, vận không không xấu cũng thành xấu.

- Khụ, bần đạo cũng không nói dối. Tiểu ca cũng đừng đánh đồng bần đạo với đám bịp bợm ngoài kia. Mà lại kỳ quái...

- Kỳ quái cái gì mà kỳ quái?

- Lúc trước nhìn thấy người, đó là “hắc sát lâm đỉnh”, có họa tai ương. Nhưng bây giờ bần đạo nhìn lại, lại là “kim quang lăng đỉnh” nha. Bần đạo cái này không lấy tiền, chỉ cần tiểu ca nói ra bát tự, bần đạo liền nói cho tiểu ca tin mới thôi.

Lăng Phong nghe đến không lấy tiền, liền đỡ phòng bị hơn, buồn chán nói:

- Bát tự? Không có.

- Không có bát tự? Làm người ai mà chẳng có bát tự?

Lăng Phong thần nhiên:

- Ngay cả tuổi ta còn chẳng biết chính xác, bát tự biết moi ở đâu ra. Tiên trưởng muốn xem bát tự thế nào nhất?

- À, đại khái sinh loanh quanh ngày Thất tịch, mấy ngày đó bát tự dễ bịp nhất. À không đúng, ý ta là quanh năm bát tự đều thông, mà riêng tháng 7 thì thông nhất.

Lăng Phong nghe vậy liền biết đủ, nhắc chân bỏ đi.

Lão đạo sĩ nóng nảy, hô to một câu:

- Người bị yêu ma phụ thể, đại họa không xa đâu!

Câu này thì Lăng Phong phải dừng chân. Thực ra hắn cũng biết bịp bợm có rất nhiều câu giật gân kiểu này, nhưng bởi vì thân là dân xuyên không, hắn tự dưng chột dạ, nói không chừng đạo sĩ cổ đại cũng có tí đạo hành, không có tào lao như hiện đại.

- Người làm sao biết ta bị yêu ma phụ thể?

- Không thể nói, không thể nói.

Lăng Phong lại quay lưng nhắc chân. Đã không thể nói thì nói làm m*gi?

Lão đạo sĩ lại hô to:

- Bần đạo có hai vị bằng hữu, nói đã tặng cho người một ít đồ vật, nhưng lại quên hướng dẫn người cách dùng...

Lăng Phong chấn động quay lưng:

- Bằng hữu gì của người, ở đâu? Nói không đúng thì đừng có theo ta nữa.

Lão đạo sĩ cầm phát trần, chỉ chỉ... xuống dưới đất.

Lăng Phong triệt để choáng váng.

“Đầu trâu mặt ngựa?”

...

Lát sau.

Lăng Phong đứng trước một cái tửu lâu, ngược mắt nhìn lên chiều bài, cảnh giác hỏi:

- Chỗ này và hai tên “bằng hữu” của người, có quan hệ gì?

- Không có.

- Không có thì dẫn ta tới đây làm gì?

- Bần đạo rời núi mấy ngày không ăn. Người mời bần đạo bữa cơm, bằng hữu chứ vợ con cũng bán cho người hết.

Lăng Phong mặt đen thui.

Hắn có một cổ cảm giác, lão già này muốn ăn cơm chùa.

Có điều lại thôi, thứ nhất không biết chừng quả thật là “đầu trâu mặt ngựa” gửi tin. Thứ hai, cũng chỉ một bữa cơm thôi, nhìn lão này già rồi còn phải lăn lộn thảm như vậy, ăn thì ăn.

Sờ sờ túi còn trăm văn tiền, đều là tiền công hôm qua của Khương tiểu thư, cầu mong cái quán này giá rẻ chút.

Lại thêm một lát...

- Hai vị dùng gì?

Lão đạo sĩ hào hứng nói ngay:

- Tiệm người có món gì ngon, đem ra biểu diễn hết ta xem.

- Từ từ, không cần phiền như vậy... - Lãng Phong khoát tay.

Tiểu nhị hồ hởi:

- Không phiền không phiền, rất nhanh liền làm đủ cho hai vị...

- Nhưng ta phiền nha, người nhìn xem làm món đắt ta có đủ tiền trả hay không?

Tiểu nhị liền chột dạ, nói cũng phải. Hai tên này đều ăn mặc không thể nào là sạch sẽ.

Rút cục, chỉ gọi 4 cái màn thầu 1 bình trà. Cả lão đạo sĩ lẫn tiểu nhị đều lăm bằm lăm bằm.

Màn thầu rất nhanh liền lên, ngấu nghiến xong 4 cái màn thầu, lão đạo sĩ mới ho khan:

- Bần đạo đạo hạnh vẫn là quá cạn, có chút nhìn không thấu số mạng của người.

Lãng Phong buồn bực:

- Đến ta còn chẳng nhìn thấu chính mình nữa là người. Ăn xong rồi thì nói chuyện chính đi. Hai bằng hữu kia, rút cục muốn nói gì?

- Khụ khụ, nói là... đồ đạc đã ở trong người, bọn họ cũng không có lừa người, từ từ sẽ hiện ra. Người không cần phải mỗi sáng đều phải chải bọng hăn...

- Chỉ có như vậy?

- Chỉ có như vậy.

Nói xong lão đạo đột ngột linh hoạt đứng dậy, nhảy một cái từ lầu hai xuống đất, thoát cái đã biến mất trong dòng người. Thân pháp cực kỳ cao minh.

- Bần đạo đi đây...

- Này, từ từ...

- Khách quan, vừa rồi đạo trưởng kia còn gọi thêm một bình rượu chưa trả.

- Đệ tử móa đạo sĩ thôi...

Lăng Phong rút ra một hai cái kết luận. Đạo sĩ sẽ biết võ công hoặc không, nhưng cổ đại hiện đại gì đều là lừa đảo.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tô Châu

Nửa tháng sau.

Lưỡng Chiết, Tô Châu, phủ Bình Giang.

Lăng gia tuy không phải thăm căn cố để ở Tô Châu, mới chỉ truyền được 2 3 đời. Nhưng nhờ vào buôn bán tơ lụa, ngăn ngủi mấy chục năm đã khai chi tán diệp, cửa hiệu đông đảo. Ấn tiêu chuẩn mà nói, cũng được coi là đại gia tộc, thậm chí ngấp nghé top 3 Tô Châu.

Lăng gia hiện có 4 thế hệ, lớn nhất là một vị lão thái quân. Nghe nói năm xưa chính bà cùng chồng đến Tô Châu lập nghiệp, từ hai bàn tay trắng dựng nên Lăng gia.

Mấy năm trước Lăng lão gia tử quy thiên, trưởng tử Lăng Chiến thành gia chủ, chỉ là chưa được bao năm thì cũng đi theo lão cha. Lão thái quân quá đau buồn liệt giường không dậy nổi, trong Lăng gia loạn thành một cục.

Lăng gia hiện tại do Lăng Hùng tiếp quản gia chủ. Lão là em trai Lăng Chiến, cũng đã sắp 50.

Đáng ra đích tôn Lăng Minh mới là người thừa kế. Nhưng Lăng Minh từ nhỏ bệnh tật yếu ớt chỉ nằm trên giường, nghe nói liền chuyện vợ chồng cũng không làm nổi, đã 25 tuổi thu 2 3 phòng thiếp vẫn chẳng có nổi một

đưa thừa tự, căn bản không thể cáng đáng gia tộc, rút cục để Nhị thúc Lăng Hùng tạm nắm quyền làm chủ.

Lăng Chiến ngoài đại phu nhân họ Mạnh còn một vị thiếp khác, gọi Trâu Nhị nương. Vốn lão không nạp thiếp, nhưng vì Lăng Minh bệnh tật mãi, có lời bóng gió nói do Mạnh thị sinh nở không tốt, mới phải thu thêm một phòng.

Trâu Nhị nương sinh cho lão một đứa con trai, tên Lăng Hải. Lăng Hải vì vậy kém Lăng Minh đến 5 tuổi, hiện mới chỉ 20. Sau khi thu thêm người thiếp này, Lăng Chiến đi buôn xa gặp Lâm thị, thậm thụt thế quái nào lại có Lăng Phong.

Người xung quanh lúc đó bàn tán rộ lên một thời gian, có người thông cảm cho vị tiểu thư kia, có kẻ chửi ngu ngốc, Lăng Chiến thậm chí còn được tiếng phong lưu lên tận kinh thành để chơi gái.

Lúc đó Lâm gia là tướng gia, quyền thế ngấp trời, trong khi Lăng gia chỉ là một thương gia mới nổi, cho dù có bao tiền cũng không dám đứng ngang. Lăng Chiến vì vậy không thể nạp Lâm thị làm thiếp, chỉ có thể hưu thê rồi lấy. Nhưng Mạnh thị phu nhân là thanh mai trúc mã, lão không muốn bỏ.

Rút cục, cứ dây dưa như vậy. Có lẽ lão Lăng muốn đấu độ lý với Lâm gia, đến khi Lâm gia chịu để Lâm thị làm thiếp mới thôi. Rút cục người chịu khổ cũng là mẹ con Lâm thị.

Tiếp 5 năm, Lâm gia gặp đại nạn, vướng vào một vụ chính biến cung đình, ngay cả Lâm lão tướng quân cũng bị liên lụy. Lâm thị vốn bị hắt hủi, Lâm lão tướng vừa chết bà liền bị tộc đẩy ra ngoài đường, có người nói bà chính là nguyên nhân làm Lâm gia xúi quẩy.

Vụ việc Lâm gia dính đến triều đình. Lâm thị dù đã bị khai trừ, Lăng Chiến bị lão thái quân ngăn cản, rút cục vẫn không dám thu nhận. Có lẽ e

ngại liên lụy đến gia tộc, dần dà cũng bỏ quên.

Âu cũng là bản tính thương nhân, không lợi không làm, ỡm ờ đánh trách.

Mãi đến lúc sắp chết, có lẽ thấy con cái quá ít ỏi, sức nhớ tới đứa con rơi rớt bên ngoài, chuyện Lâm gia cũng đã 15 năm, Lăng Chiến mới dám biên thư đến kinh thành.

Chiếu theo tình tiết truyền thống, nam chính Lăng Phong quay lại Lăng gia, hận thù khắp thân, phải hùng hổ đánh một trận, tốt nhất là giết sạch Lăng gia, có bao nhiêu của cải thì thu hết mới được.

...

Lễ 49 ngày. Lăng gia một màu u ám.

Một chiếc xe ngựa cũ màu xám đỗ lại.

"Oáp"

Lăng Phong ngáp một cái thật dài.

Từ kinh thành đến Tô Châu đi lại non nửa tháng. Lăng Phong ban đầu còn hào hứng nhìn ngắm cảnh sắc cổ đại, sau ba ngày thì đã như cái xác đi động, chỉ biết ngủ gà ngủ gật chờ chóng đến nơi.

Cũng không phải vì đói khát, mà là do cái xe ngựa.

Không có lốp, ầm ầm rung lắc cả ngày, còn khổ hơn cả đi bộ. Liền hai tai cũng sắp ù, mông cũng tê dại, nửa điểm hào hứng cũng không có. Vẫn là máy bay tàu siêu tốc tốt. Thật là nuối tiếc.

Xuyên không, chẳng phải cái gì cũng hay.

Chẳng qua, Lăng Phong lại nghĩ xe ngựa vẫn có chỗ dùng được. Tỷ dụ nếu lúc nào đó muốn chọn địa phương làm “chuyện đó” cho màu sắc mới lạ, xe ngựa là một lựa chọn tinh tế. Căn bản không cần người dùng lực động thân, tự động đã có xe ngựa lo hộ. Cường độ lại rất đều, thi thoảng nếu vấp phải đá, thì lại càng sinh động.

Sau này tán được mỹ nữ nào, nhất định phải thử.

Lăng Phong xuống xe nhìn quanh, đánh giá quang cảnh Tô Châu.

Đại khái màu sắc dịu nhẹ hơn, thơ mộng hơn. Đặc biệt cây xanh khá nhiều, đặc biệt là liễu. Khó trách nói về Giang Nam là người ta nhắc đến liễu, còn có cả thơ... Thôi bỏ qua, Phong ca không nhớ nổi bài thơ nào.

Nghĩ không ra thơ, Phong ca đành từ bỏ ý định làm nam chính phong cách tài tử, có lẽ phải chuyển sang phong cách kiến trúc sư.

Chỉ là, Phong ca ở kinh thành ăn rồi cảm đầu đi làm thuê, làm gì có kiến thức nhà cửa. Liền vào phủ nha uống trà còn chưa bao giờ. Chém gió một chút mà nói, kiến trúc Tô Châu có phần thấp bé hơn kinh thành, nhưng lại mềm mại.

Khụ...

Nói ngắn gọn, đại khái Tô Châu đẹp... khó mà tả thành lời.

Mặc lão nhảy xuống xe ngựa:

- Đại Tiểu thư, đã tới Lăng phủ.

- Mẫu thân, để ta đỡ ngài.

Lăng Phong đứng ngoài đưa tay cho Lâm thị cùng Khương tiểu thư vịn xuống xe. Cả hai đều có vẻ mệt mỏi vì đường xa.

Chỉ là Khương tiểu thư lại không thèm để hấn đỡ tay, tự mình xuống xe ngựa.

Lăng Phong vuốt vuốt mũi.

Thực ra, suốt cả tháng trên đường, Lăng Phong cũng tìm cách tiếp cận người ta. Dù sao cũng là một tiểu mỹ nhân, Lăng Phong lại đang độc thân chưa vợ, chẳng có gì ngăn cản hấn.

Vả lại, thông thường mà nói, bất kỳ mỹ nữ nào xuất hiện sớm, trừ người thân ra quá nửa sẽ là vợ cả. Kịch bản yy trước nay luôn như vậy. Lăng Phong cũng hy vọng sẽ như vậy. Dù sao Khương tiểu thư có nhan sắc có gia giáo, là nhân tuyển làm vợ cả không sai.

Chẳng qua, Lăng Phong phát hiện Khương tiểu thư ít nói không phải vì tính cách, mà là giữ khoảng cách với mình. Ban đầu hấn nghĩ nữ tử cổ đại đều e lệ mới vậy, nhưng về sau hấn nhận ra nàng ta... là khinh thường, thậm chí khắp nơi đề phòng hấn.

Cái cảm giác này Lăng Phong biết rất rõ.

Năm đó Lăng Phong chuyên đi club giải sầu, biết rõ dưới sàn phần đông là sinh viên làm thêm gái điểm diễn kịch, nhưng trên phòng VIP sẽ là các tiểu thư phu nhân có gia thế. Mặc dù cả hai đều muốn tìm trai, nhưng ánh mắt nhu cầu sẽ khác nhau. Khương tiểu thư thuộc vào loại ngồi phòng VIP.

Chẳng qua lại không sao, Phong ca cũng không phải soái ca ngôn tình, mỹ nữ người ta vừa gặp đã đòi nhưng nhớ hấn mới là có vấn đề.

Khương tiểu thư hôm nay ăn mặc giản dị, một thân xám nhạt, không chút trang sức. Thực ra nàng ta cũng không còn trang sức, tất cả đều đã bán.

Chỉ là, khuôn mặt nàng ta hôm nay thế nhưng lại đầy tàn nhang.

Không lẽ đi nửa tháng đã già đi 20 tuổi?

Kỳ thực, cũng là do Lăng Phong dặn dò. Hãn vừa mang chút tư tâm, vừa không muốn vì nàng ta sinh chuyện. Hồng nhan họa thủy, mỹ nữ đi đến đâu cũng sẽ có chuyện, đặc biệt là bên cạnh một người mặt hạng như Lăng Phong, sinh chuyện hãn cũng bất lực giải quyết.

Cũng may Khương tiểu thư hiểu chuyện, gật đầu làm theo.

Nhưng dù có cố ý xấu mặt, dáng dấp vẫn còn đó.

Tên gia đình đứng cổng Lăng phủ cũng phải thất thần một lát, về sau nhìn kỹ khuôn mặt nàng ta thì lại lắc đầu đáng tiếc.

- Người tới mời báo danh.

- Chúng ta là...

Lâm thị ngập ngừng không biết nên nói gì. Lăng Phong chen vào:

- Kính thành Lâm gia.

- Mời các vị.

Tên canh cổng cũng không buồn nghĩ xem Lâm gia nào, hãn chỉ bức bối vì nhà này không thưởng tiền, đang nghĩ làm sao để xe ngựa của đám này hư hỏng cho đỡ tức.

...

Đây là một khuôn viên khá rộng rãi, có không ít chậu cây cảnh to lớn xếp quanh.

Trong sân đã tụ tập khá đông người, hầu hết đều tùm năm tùm ba bàn tán. Để ý chỉ thấy cười nói là nhiều buồn bã không bao nhiêu. Nếu không

phải còn có vài tấm vải xám treo đầu đó, nhìn thế nào cũng giống ăn hỏi sinh nhật, nào có phải lễ siêu độ.

Lăng Phong chỉ cười nhạt.

Lão cha hờ này ăn ở thế nào, chết rồi không ai thương. Cũng chỉ có Lâm thị bị ông ta bỏ rơi là lộ ra vẻ mặt buồn bã.

Nói cho cùng, lễ 49 ngày, ai có khóc cũng đã khóc đủ.

Lại một tên hạ nhân tiến lại gần hỏi:

- Không biết các vị là ở đây đưa lễ hay vào trong phúng điếu?
- Chúng ta vào trong.
- Xin mời.

Lâm thị vội đi trước, ba người Lăng Phong không tình nguyện theo sau.

Nếu không có Lâm thị, cả Lăng Phong và Mặc lão đều không muốn đi vào. Hai người còn chưa đến phá lễ tang là may.

Khương tiểu thư còn tệ hơn, nàng căn bản nửa điểm quan hệ với người đã chết cũng không có. Chẳng qua không đi theo cũng không biết đứng ở đâu.

Viện này càng đi vào trong càng bề thế, cột gỗ chạm khắc tinh mỹ, to cao vô cùng.

Đến sân chính, Lăng Phong nghe tiếng tụng kinh vang lên, liền ngẩng đầu quan sát.

Đứng trong nội viện có một nhóm tăng lữ đang làm lễ, xung quanh là một dàn người quần khăn tang đứng ngồi đủ kiểu. Lăng Phong nói chung

chả ấn tượng với ai ở đây, đây là lần đầu hẳn gặp những người này.

Nhưng đột nhiên con mắt ngăm gái chuyên nghiệp của Lăng Phong để ý một người.

Cô gái này đang ngồi, Lăng Phong đoán quan hệ vô cùng gần với Lăng Chiến, bởi nàng ta ngồi bên trong nhất, không chừng là tỷ muội cùng cha khác mẹ với hắn. Tính về huyết thống, Lăng Phong là thiếu gia trong nhà này.

Nữ tử này mặc một bộ đồ tang, màu xám thừng thình, che hết sạch đường cong thân thể, nhưng không hề giảm đi mỹ cảm, ngược lại càng tăng thêm vẻ nhu mì u tịch.

Nữ nhân rất nhạy cảm với ánh mắt người khác giới đánh giá mình. Đầu nàng hơi cúi, ánh mắt tuy vô hồn, thái độ hờ hững không quan tâm đến xung quanh, nhưng ngay lập tức phát hiện ánh mắt của Lăng Phong, chỉ nhẹ nhàng đưa tay chỉnh chỉnh lại áo tang, bày tỏ ra sự phản cảm trong lòng.

Lăng Phong nhận ra phản ứng của nàng ta, cũng biết mình chỉ e đã để lại ấn tượng xấu. Chẳng qua hắn lại không quá quan tâm.

Căn cứ vào kinh nghiệm tán gái cấp độ “tình thánh”, đánh 100 ăn 1 từ kiếp trước mà nói, muốn theo đuổi mỹ nữ cần có 4 điều kiện: nhiều tiền, rảnh rỗi, dẻo miệng, và đẹp trai. Trong đó nhiều tiền chiếm hẳn 50%. Đây cũng không phải Lăng Phong cho rằng mỹ nữ đều háo tiền, mà là “tiền” quyết định cả 3 cái điều kiện sau. Dư tiền thì sẽ rảnh, xài tiền thì chém gió mới đáng tin, có tiền thì mới ăn mặc đẹp. Còn “ấn tượng tốt” cũng không nằm trong số đó. Cho nên, không phải quá lăn tăn nếu bị mỹ nữ khó chịu.

Đang lẩn quẩn về chuyện theo đuổi mỹ nữ, bỗng ột tiếng rít khiến Lăng Phong tỉnh táo.

- Ai cho ả vào đây?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Deja Vu?

(Ghé thăm fanpage <http://facebook.com/atkd1890fic> để nhận thông báo chương mới, xem tạo hình nhân vật, bàn luận cùng tác giả, etc.)

Chỉ thấy một cái bóng lao đến trước, chưa kịp phản ứng thì thấy Mặc lão bước ra trước chụp lấy tay người kia.

Lăng Phong định thần nhìn lại.

Là một phụ nhân tầm 40, khuôn mặt phù thủng, giống như vừa bôi bột bánh lên mặt. Bà ta nhìn chăm chăm Lâm thị, nghiêng răng chì chiết:

- Người là cái gì mà dám bước vào chỗ này?

- Ta...

Lâm thị không biết nói gì, nhưng cũng không tỏ ra yếu thế.

Lăng Phong buồn bực, ả này chỉ trở Lâm thị mẫu thân hằn là một, hai là giọng nói của ả rất khó nghe. Đúng chuẩn đã xấu còn đóng vai ác.

Lăng Phong thông thả bước ra trước, chặn lại cho Lâm thị, lạnh giọng nói:

- Dù sao chúng ta cũng là người có tình có nghĩa, tới viếng ông ta một lần mà thôi, cần thiết chửi bới như vậy?

- Người chính là tên tạp chủng kia?

- A dù...

Lăng Phong mặt thâm trầm.

Người cổ đại có một tật xấu, đó là thích chửi người khác thành súc vật.

Ả này ở Tô Châu có lẽ không biết, đầu năm nay trên kinh có tên Nhị thế tổ gọi ai đó là chó, bây giờ còn đang ở thẩm mỹ viện chỉnh xương đấy. Phong ca tuy cũng phải nằm liệt nửa ngày, nhưng hắn cũng không ngại tái diễn lần hai. Hiện tại hắn chính là thành phần không tiếc mạng chỉ tiếc tiền, muốn ca liều mạng ca liền phụng bồi.

Lần này có một giọng trung khí cất lên:

- Nào nào Nhị tấu, dù gì cũng là tang lễ của đại ca, không cần phải làm rộn thế.

Ra là bà ta, Trâu Nhị nương.

Lăng Phong tuy không quá rõ ràng vai vế trong hậu viện gia tộc cổ đại, nhưng theo hắn biết, thiếp có địa vị vô cùng thấp kém, chỉ hơn nha hoàn một chút. Trâu Nhị nương này chỉ là một người thiếp, sao lại dám to tiếng như vậy?

Thực ra chỉ cần biết một chút nội tình Lăng gia liền hiểu.

Lăng Chiến, tính cả Lăng Phong chỉ có 3 đứa con trai. Nhưng con trai cả Lăng Minh bệnh tật, Lăng Phong thì chưa chính thức được nhận vào, như vậy chỉ còn lại Lăng Hải. Trâu Nhị nương tuy là thiếp, nhưng lại sinh Lăng Hải, có thể nói được sủng nhiều năm. Hơn nữa hiện lão thái quân không có mặt, ả liền càn rỡ như vậy.

Thứ hai, Trâu Nhị nương nóng ruột. Lãng Minh không thể tiếp quản gia tộc, Lãng Hải chính là nhân tuyển. Lãng Hùng chỉ là tạm quyền. Nhưng nếu Lâm thị lần này trở về có danh phận, Lãng Phong sẽ là lão Tam. Cùng là con của thiếp, lại khỏe mạnh tráng kiện, trực tiếp uy hiếp đến vị trí của Lãng Hải.

Còn trung niên vừa nói, xem ra là Lãng Hùng.

Theo Lãng Phong thấy, lão này cũng chẳng phải mặt hàng gì tốt, chẳng qua lão đối lập với Trâu Nhị nương.

Lãng Chiến chết, Trâu Nhị nương những tưởng Lãng Hải sẽ có cơ hội làm gia chủ, thế nào lại bị lão chiếm mất. Hai bên đang thế giương cung bạt kiếm, nước lửa đối nghịch. Bây giờ Trâu Nhị nương làm chuyện gì, lão Hùng chỉ làm ngược lại là đã thỏa mãn.

Trâu Nhị nương lẩn Lãng Phong đều hừ lạnh một tiếng lui lại.

Lãng Hùng đột nhiên quay qua Lâm thị cười giả lả:

- Chẳng phải đây là Lâm muội sao?

"Lâm muội?"

Lãng Phong chưa kịp lùi ra sau lại trừng mắt bước tới lần hai.

Nói đùa sao? Lão Hùng này là em trai Lãng Chiến, phải gọi Lâm thị tẩu tẩu, ở đâu ra mà muội muội?

Lãng Phong lại quên mất. Đây là cổ đại.

Lâm thị dù có vào được Lãng gia, cao nhất cũng chỉ là một tiện thiếp.

Tiện thiếp, nói trắng ra là một loại nô tì. Nói thô thiển một chút, thì chính là công cụ sinh dục cho lão gia. Thông thường nhà nào có tiền, phu

nhân không sinh được con, thì mới nạp thiếp, giống như Trâu Nhị nương. Chứ không phải gia chủ cứ thích em nào là nạp em đó.

Tiền thiếp sinh con xong, đứa con sẽ gọi đại phu nhân là mẹ, gọi thân mẫu là di nương. Nói chung, không thân phận không địa vị, gọi muội đã là rất khách khí. Trâu Nhị nương có thể càn quấy như vậy, xem chừng Mạnh thị phu nhân là một nữ nhân nhu nhược, có lẽ mặc cảm vì sinh phải đứa con bệnh tật, bị công công bà bà hắt hủi gì đó.

Lăng Hùng gọi Lâm thị là muội, nói trắng ra còn là khách sáo.

Lăng Hùng kịp nhận ra vẫn còn một tảng đá đang trường mắt ở đây, hẳn đành quay sang nhìn Lăng Phong nói:

- Tiểu tử, Phong thiếu gia đúng không?
- Thiếu gia nào ở đây? - Trâu Nhị nương lại quát.
- Phong con.

Một bàn tay nhẹ nhàng kéo Lăng Phong lại. Lâm thị cố chọn câu chữ để nói:

- Lâm Nghi Anh lần này tới để phúng điếu cho Lăng lão gia. Dù sao... dù sao chúng ta cũng có một đoạn tình cảm.

Đến lúc này Lăng Phong mới biết hóa ra mẫu thân mình có tên đầy đủ là Lâm Nghi Anh, làm con như hăn quả thật bất hiểu. Ai bảo thằng nhãi "Lăng Phong" kia căn bản không biết tên mẹ nó là gì, báo hại Phong ca khó xử. Không lẽ còn hỏi, "Nương, ngài tên gì ấy nhỉ? Hài nhi vừa chết đi sống lại quên bống đi mất".

Lại nghe mục mặt 2 cân phấn kia rít lên:

- Một đoạn tình cảm? Haha, một đoạn lang chạ bên đường mà thôi. Còn không biết xấu hổ đem mặt tới đây. Nhanh rút.

Lăng Phong buồn bực, rất muốn tung chân đạp thẳng mồm ả này một cái.

Nhưng hắn chưa kịp bước lên thì lại bị một bàn tay ôn nhu kéo lại.

- Mẫu thân, cần gì phải nhin?

- Phong, không nên làm vậy.

Lăng Hùng chen vào nói:

- Ài, dù sao đại ca cũng đã đi rồi, chuyện này có làm căng thì cũng được gì đâu. Lâm muội cũng chỉ có ý tốt, muốn trả chút nhân tình cho đại ca thôi. Nhị tẩu cần gì khó chịu chứ?

Trâu Nhị nương liền nói:

- Nói cũng đã nói rồi đấy thôi, còn không rút.

- Mẫu thân, chúng ta đi.

Lăng Phong thấy đây cũng là cách tốt nhất. Hắn tuy chán ghét bà già kia nhưng vẫn còn lý trí. Có muốn đạp vào mồm ai thì cũng từ từ đã, hắn cũng không có tuyệt kỹ đạp mồm nào. Xong chuyện này phải xem xét học đạp gấp.

Lâm thị ngật ngừng, vào đến đây rồi, dễ dàng gì đi ra. Lần này không như những lần trước, là lần cuối bà có thể dùng Lăng Chiến để kéo Lăng Phong vào gia tộc này. Để vài hôm nữa, người chết xuống mồ, tất cả đều xong, hy vọng thân phận của Lăng Phong vĩnh viễn thành bọt nước.

Lăng Hùng không rõ tâm tư là gì, lại nói:

- Lâm muội kinh thành đường xa tới đây, nói đi là đi sao được. Lãng gia ta cũng không phải hạng vô nhân tính như thế.

Lâm thị đột ngột nói:

- Lãng Phong, quỳ xuống để tang cho phụ thân.

Không khí đột ngột tĩnh lặng.

Trâu Nhị nường cười gằn oang oang:

- Haha, tạp chủng muốn ăn chia? Nằm mơ đi.

Lâm thị lấy ra một bức thư:

- Là lão gia để lại di thư cho chúng ta.

- Di thư gì?

Trong sảnh đường rất nhiều người bắt đầu nhìn lại.

Lão gia chết, di chúc cũng đã làm hết, bây giờ lại lòi ra một cái “di thư”, tình huống vô cùng nhạy cảm.

Lãng Hùng là lo lắng nhất. Lão vội vàng giật lấy, đọc một đoạn khoe miệng nhếch lên. Di thư cũng không ảnh hưởng đến lão.

Mãi lúc này, mỹ nữ đang quỳ mới ngược mắt nhìn đám Lãng Phong. Tình cờ cũng là lúc hăn liếc sang.

Hai ánh mắt chạm nhau.

Mặc dù đang lúc căng thẳng, nhưng Lãng Phong không nhận được phải ngăn ra một lúc.

Nàng ấy...

Lăng Phong chưa bao giờ tin tưởng tiếng sét ái tình. Năm đó hắn cuối tuần thả mình club, gặp không biết bao nhiêu mỹ nữ, thi thoảng cũng kéo được lên giường, nhưng căn bản chưa động chân tình với ai.

Cũng không phải Lăng Phong chưa từng yêu. Chẳng qua, mỗi tình đầu của hắn bị phản bội. Cũng là nguyên nhân khiến hắn buông thả.

Nhưng vừa rồi, khi nhìn vào ánh mắt mỹ nữ kia, Lăng Phong tim đập thình thịch.

Mỹ nữ nọ vội tránh ánh mắt của hắn, Lăng Phong lúc này mới tỉnh lại, mẫu thân đang có chuyện nha, cũng không phải lúc để sét đánh.

Lâm thị thúc dục:

- Phong, mau quỳ xuống!

Cái quỳ này tuy chỉ tượng trưng, nhưng nếu thực sự làm xong, Lăng Phong coi như vào Lăng phủ.

“Người cũng chết rồi thôi, quỳ thì quỳ”

Có điều, đôi khi người ta muốn đứng không được, nhưng muốn quỳ cũng chưa chắc đã xong.

- Tạt chừng không được quỳ.

- Từ từ đã Phong thiếu gia.

“Lão già này vì sao cũng ngăn ta?”

Lão Lăng Hùng rất cáo già, nói với Lăng Phong:

- Không cần đa nghi, ta chỉ nghĩ cho mẫu thân ngươi, nàng có vẻ mệt, cần nghỉ ngơi, phía sau còn người đến viếng nữa.

Lúc này, Trâu Nhị nương vội vàng chạy qua, muốn giật di thư khỏi tay Lãng Hùng:

- Lão Nhị, mau đưa di thư cho ta xem. Bên trong nói cái gì?

Lãng Hùng điềm nhiên cất di thư vào tay áo:

- Cũng không có gì quan trọng. Đại ca muốn thu nhận Lãng Phong mà thôi.

- Thu nhận hẳn? Vớ vẩn. Trước lúc chết hẳn cũng không hề nói với ta. Chỉ e là đồ giả đi.

Lãng Hùng cười nói:

- Nhị tẩu, đại ca có lẽ ngại người ngăn cản, nhưng chuyện này xác thực có thật, đã dặn dò riêng với ta.

- Dặn dò riêng? Lãng Hùng, người tốt nhất đừng bịa chuyện.

- Có linh cữu của đại ca ở đây, Lãng Hùng ta có thể thề. Còn có Phương quản gia làm chứng.

Nói rồi liếc mắt với một trung niên đứng cạnh, xem chừng chính là Phương quản gia. Người nọ chỉ cúi đầu, xác nhận lời nói của Lãng Hùng.

- Hừ!

Trâu Nhị nương hậm hực, chú em nhân dịp 49 ngày lòi chồng ra thề, lão quản gia cũng làm chứng hộ, ả cũng hết cách.

Lãng Hùng phân phó:

- Phương quản gia, chuẩn bị phòng nhỏ cho mẹ con Lâm muội.

Mặc dù không nhìn ra lão già này nghĩ cái chủ ý gì, nhưng không quỳ vẫn hợp ý Lăng Phong hơn cả. Vì vậy liền đứng yên.

"Ài." Lâm Nghi Anh thở dài, bà biết chuyện lần này cũng chỉ mỗi bà cưỡng cầu hy vọng. Làm gì dễ dàng như thế, dù Lăng Phong có quỳ xuống cũng không hẳn đã xong chuyện.

- Hừ, tiện nhân.

Lại là tiếng mụ kia không bỏ.

Mấy người Lăng Phong quay lưng đi ra.

Đột nhiên Lăng Phong nghe một giọng nói thầm, cảm giác rất kỳ quái.

"Chuẩn bị cho nàng ở Tây viện."

Cái giọng nói này, nghe như của Lăng Hùng?

Hắn kỳ quái không phải vì biết ai nói thầm, mà vì cách hắn cảm nhận được câu nói kia. Rõ ràng là nói thầm, hắn lại nghe rõ mồn một.

Lăng Phong hoàn toàn cảm giác được, vừa rồi không phải là tình cờ nghe được từ sau lưng, mà giống như Lăng Hùng nói vào tai hắn. Hắn thậm chí "nhìn thấy" cảnh Lăng Hùng đưa tay trái lên che miệng nói thầm với lão quản gia. Cái ảo cảnh đó có chút méo mó, như kiểu trong mơ, nhưng trình tự đúng như thế.

"Đúng rồi. Còn có một chiếc nhẫn."

Lăng Phong quay lại, hắn ngạc nhiên.

Tay trái Lăng Hùng có một chiếc nhẫn, chính xác như những gì hắn nhìn thấy trong ảo cảnh kia.

"Chuyện gì xảy ra? Deja vu."

Không giải thích được hiện tượng vừa rồi, Lăng Phong đành bỏ qua, đi theo Lâm thị ra khỏi nội viện.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Lão Dê Già

Lăng phủ, Tây viện.

Mấy người Lăng Phong được sắp xếp ở một phòng nhỏ Tây viện. Chỗ này trông khá thanh nhã, viện nhỏ nhiều gian, phía trước còn có cả vườn hoa hồ nước.

Lăng Phong chỉ thấy kỳ quái, không phải viện này hơi biệt lập đi mãi mới tới, mà là vì sao mẹ con hắn lại được xếp vào chỗ tốt như vậy. Nói không chừng là sắp xếp "đặc biệt" của Lăng Hùng đi.

Khương tiểu thư có lẽ ngại ngùng vì chuyện chẳng liên quan đến mình, liền đóng vai hầu nữ cho Lâm thị, rất có sắc thái con dâu phù mẹ chồng.

Lăng Phong chuyển này đi theo, cưỡi ngựa xem hoa là chính. Vào được Lăng phủ hay không đối với hắn cũng chẳng quan trọng. Xã hội này khắc nghiệt thế nào Lăng Phong tạm hiểu, cũng không tình nguyện bươn chải cho lắm, có gia thì tốt. Thân phận khó tạo dựng thế nào hắn cũng dần thấy, có thân phận cũng tốt.

Giả dụ cả hai đều không có, cũng chẳng sao cả. Trừ phi chính Lăng Phong hắn muốn tìm chết như hôm nọ, hoặc là ăn rau sống đau bụng chết. Còn bằng không, thân là xuyên không cũng không thể để mình đói chết được.

Lăng Phong Mặc lão vừa đến liền ra cổng ngồi canh Tây viện.

Lại nói, Mặc lão lúc thanh niên từng rong ruổi theo Lâm lão tướng ra sa trường, năm đó còn tham gia phá trận quân Liêu tận mạc bắc. Về sau trở thành nô bộc trong Lâm gia. Chỉ đáng tiếc, Lâm lão tướng lại đột ngột tử trận. Mặc lão trở lại Lâm gia, xin làm nô bộc trong phủ. Ngẫu nhiên thành nô bộc cho Lâm tiểu thư.

Lăng Phong bỗng nhiên hỏi:

- Mặc lão, Lăng gia này hình như trước kia lão đã đến nhiều lần?

Mặc lão không khỏi thấy thú vị, trước kia Lăng Phong chẳng bao giờ bắt chuyện với mình. Trọng yếu là trí lực không tốt như vậy.

- Làm sao công tử lại nghĩ vậy?

- Không làm sao. Ta chỉ cảm giác lão bước vào phủ này, tư thế có chút gì đó... Giống như, giống như... chủ nhân đến thăm thủ hạ.

Lăng Phong nói xong gãi gãi đầu ra vẻ ngờ nghệch:

- À, ta chỉ đoán bừa thế thôi. Có sai ngài đừng trách tội.

Mặc lão cười:

- Haha, không sai. Công tử nhãn lực rất tốt. Lăng gia năm đó kinh doanh, là phụ thuộc vào Lâm gia chúng ta bảo hộ.

- Mẫu thân ta và Lăng Chiến, có phải cũng vì vậy mà quen nhau.

Mặc lão liền nhớ lại chuyện cũ:

- Năm đó Lăng Chiến tiếp nhận gia tộc, đến kinh thành báỉ phỏng Lâm gia rồi ngẫu nhiên gặp được tiểu thư. Cả ta và lão tướng quân đều nhìn ra ý đồ của hắn không đơn giản. Chỉ là tiểu thư rất nhanh sa vào lưới tình. Sau đó thì lão tướng quân đi mạc bắc, một đi không trở lại. Gia tộc bị triều đình

hiềm nghi, Lăng Chiến đánh hơi thấy liền vứt bỏ tiểu thư, mới khiến tiểu thư rơi vào tình cảnh này...

Nói đến đó thì lão thở dài.

Lăng Phong trầm ngâm.

Lăng Chiến xem ra mang tư tâm, ban đầu muốn tán đổ Lâm tiểu thư, kéo gần quan hệ với Lâm tướng gia. Đáng tiếc Lâm gia gặp chuyện thất thế, hắt liền rũ bỏ. Lão cha này của hắn, xem ra cũng chẳng tốt lành gì.

Nói như vậy, cái di thư của lão ta, muốn nhận lại mẹ con Lăng Phong, rút cục có phải vì thật lòng hối cải hay không? Hay vẫn còn tính toán trong đó?

Đối với thương gia mà nói, có vài đức tính “đáng quý” có chết cũng không đổi, tỷ dụ keo kiệt trục lợi. Lăng Chiến chết mới chỉ tầm 50, cũng chưa tính là già, coi bộ vẫn chưa đến cái tuổi “nhìn lại cuộc đời mà hối hận” đi.

Đúng lúc này có tiếng khàn khàn:

- Lâm muội...

"Lão này nhanh như vậy đã chạy đến đây làm gì?"

Lăng Phong đi ra, liếc mắt thấy sắc trời vẫn còn trưa nắng, cố nặn ra một nụ cười:

- Nhị lão gia, đã muộn rồi ngài đến có chuyện gì sao?

Lăng Hùng nhìn lại, neho mắt hai lượt mới nhớ ra thằng này là con trai Lâm Nghi Anh, liền đổi giọng:

- Ra là Phong thiếu gia sao? Haha, các người mới tới Tô Châu, ta sợ mẫu thân người thân thể không hợp thổ nhượng Giang Nam, cho nên tới thăm hỏi.

Xem xem, ông bà có câu mất cha còn chú, lão cha không tốt lành gì, ông chú này lại rất quan tâm nha. Vì vậy Lăng Phong liền cười nói:

- Ta thân thể rất khỏe, thổ nhượng cũng vô cùng thích hợp.

Lăng Hùng mặt xám xịt, ông cũng không hỏi người khỏe hay không.

- Ta là hỏi mẫu thân người...

- Mẫu thân ta cũng rất khỏe. Nhị lão gia cứ yên tâm về được rồi.

Lăng Phong trực tiếp tiễn khách, hẳn thậm chí quên mất đây là nhà người ta, còn mình đang ở trọ.

Lăng Hùng mặt sầm lại. Cảm phiền thằng này là con trai nàng ta, cũng là cháu mình, bằng không lão đã trực tiếp đập ra khỏi nhà.

Đúng lúc Lâm Nghi Anh bước ra:

- Phong, không được vô lễ. Xin mời Lăng gia chủ vào.

Lăng Phong đành buồn bực tránh sang một bên, cũng lẻo đẻo theo vào, kiểm đại một cái ghế ngồi xem lão kia diễn kịch.

Lại nói, Lâm Nghi Anh tuy khổ cực nhiều năm, nhưng khí chất rèn luyện từ nhỏ trong danh gia vọng tộc vẫn còn đó. Lăng Hùng bước vào, đã không ngừng liếc qua. Chẳng qua, lão lại vờ ra vẻ đánh giá căn phòng, lão cũng quên bég mất đây là Tây viện chính lão vừa cho tu sửa, còn cần đánh giá cái vẹo gì.

Lăng Phong tuy tinh mắt, nhưng còn chưa tinh đến mức thái độ gì của người khác cũng nhìn ra. Nếu biết được lão già này đang nghĩ gì, quá nửa trực tiếp đập lão ra khỏi cửa.

Có điều Lâm Nghi Anh là nữ nhân, bà nhạy cảm hơn, lập tức nhận ra ánh mắt của Lăng Hùng, liền nhắc:

- Lăng gia chủ...

Lăng Hùng thất thố cười dâm:

- A, thất lễ thất lễ. Dung mạo Lâm muội vẫn xuất sắc như xưa, khiến ta thất thố, haha.

- Không biết Lăng gia chủ đến có chuyện gì quan trọng? Mẹ con ta còn chưa kịp cảm ơn gia chủ về chỗ nghỉ ngơi này.

- Làm sao làm sao, dù sao cũng là người một nhà. Nói mới nhớ, Lăng muội cứ gọi ta nhị ca, hay Lăng huynh gì cũng được, ta thấy vậy tiện hơn.

Lăng Phong vừa định phản ứng, Lâm thị đã lắc đầu:

- Gia chủ thông cảm, như vậy tuyệt đối không được, sẽ loạn tôn ti.

- Khụ. Vậy không biết muội thấy nơi này thế nào? Có cần đổi nơi khác không?

- Đa tạ gia chủ đã lo lắng, chỗ ở rất tốt.

Lăng Hùng liếc Lâm Nghi Anh đổi giọng:

- Là thế này, ta cũng không muốn dài dòng. Chẳng phải muội đang muốn cho Phong nhi nhận tổ tông sao?

- Gia chủ có gì cứ nói, mẹ con chúng ta xin nghe. Có điều, xin ngài xưng hô đúng mực một chút.

Lăng Hùng liền ho khan, lại cố ý câu kéo:

- Nếu là trước kia thì chuyện này khó mà thành, nhưng hiện nay thì không phải không thể.

Lão nói xong liền thông thả, xem ra chờ Lâm thị mắc câu, hỏi lại mình đại khái "tại sao?". Chẳng ngờ Lâm Nghi Anh lại vẫn điềm nhiên im lặng, khiến Lăng Hùng dấm vào không khí, lại phải lật đặt tự biên tự diễn:

- Khục. Bây giờ, ta là gia chủ, chuyện ra vào Lăng gia chỉ cần ta gật đầu là được, không ai có thể cản.

- Vậy điều kiện của gia chủ là gì?

Lăng Hùng hai mắt tỏa sáng, suýt chút nói luôn ra tâm ý của mình.

- Haha, Lâm muội là người thông minh, có lẽ đã hiểu ý ta rồi đi. Lại nói, nếu không phải muội là tiểu thư Lâm gia...

- Ta từ lâu không còn là người Lâm gia.

Lăng Hùng tự tin nói:

- Không có gì không thể, chẳng phải Phong thiếu gia cũng sắp thành người Lăng gia sao? Lâm gia bây giờ đã không còn như trước. Lâm muội, có rất nhiều chuyện, nhìn thì tưởng chừng ngõ cụt. Kỳ thực, chỉ cần nàng động một cái, liền mở ra một con đường, lại rất thông thoáng. Một khi Phong thiếu gia nhận tổ tông, chuyện Lâm gia...

Lâm Nghi Anh giống như hiểu ra cái gì, ngập ngừng nói:

- Mẹ con chúng ta cần thời gian suy nghĩ.

- Haha, quả nhiên Lâm đại tiểu thư. Được được, vậy ta cáo từ. Lâm muội có yêu cầu gì, ta sẽ hết sức đáp ứng.

Lăng Phong lúc này mới đứng dậy, niềm nở nói:

- Nhị lão gia đi nha, cẩn thận vấp chân...

...

Lăng Phong trực giác mách bảo Lăng Hùng có ý xấu. Nhưng hắn không nghĩ được sâu xa bên trong. Chỉ có thể nói:

- Mẹ, con thấy lão này chả có ý tốt gì.

- Ủm, mẹ biết.

Lâm Nghi Anh trầm ngâm, bàn tay nắm lại.

Ý tứ của Lăng Hùng, Lâm thị đã hiểu. Chính là... muốn nạp Lâm thị làm thiếp.

Lăng Hùng tính toán thu nạp mẹ con Lăng Phong, có vài lý do.

Đáng ra có di thư của Lăng Chiến, Lăng Hùng chỉ cần thuận lý thành chương, để mẹ con Lăng Phong vào phủ là xong. Nhưng lão vừa lên gia chủ, không tránh được có tư tâm.

Lăng Hùng không có con trai, nói đúng hơn là lão không thể có con.

Lăng gia hiện có hai vị thiếu gia Lăng Minh Lăng Hải, thì đều là con Lăng Chiến. Lăng Hùng nếu không có con trai, cho dù lão tiếp quản gia tộc thêm vài năm, rồi cũng phải trả lại cho Lăng Minh, lão không cam tâm.

Lăng Hùng đã nạp vài người thiếp nhưng vẫn vô vọng. Nhưng lão không cách nào chấp nhận sự thật vấn đề là do bản thân lão bị tật. Vì vậy

chọn Lâm thị là nhất cử lưỡng tiện, nếu có thể sinh là tốt nhất.

Lăng Hùng nhìn Lâm thị, xuất thân đại tiểu thư, chưa qua 40, còn nhan sắc, có phẩm hạnh, sinh con xong nhiều năm giữ thân, mặn mà phong tình. Nữ nhân như vậy, đốt đèn khắp Giang Nam cũng không có vài người.

Nói ra thì, đại ca chết tầu tẩu cái giá gả cho tiểu thúc, loại chuyện này trong các đại gia tộc không hiếm, đặc biệt là gia tộc tôn tử ít ỏi như Lăng gia. Hơn nữa, nếu chỉ là một người thiếp, thì còn càng thuận tiện, căn bản không có vấn đề gì.

Thứ hai, Lăng Hùng vừa biết một tin tức giá trị, Lâm gia sắp hồi sinh. Lâm gia có một nữ nhân vừa được Thái tử thu vào hậu cung, tương lai rất khó đoán, không chừng lại phục sinh. Người kia xét về vai vế còn là đường muội của Lâm Nghi Anh.

Lúc này kinh thành người người nườm nượp tìm đến Lâm gia nhờ bóng mát, Lăng Hùng có một con cờ nhỏ ở đây, không ngu gì không tận dụng.

Mặc dù Lâm Nghi Anh về danh phận đã bị trục xuất khỏi Lâm gia. Nhưng nếu bây giờ Lăng gia thu nạp mẹ con Lâm thị, tức là Lâm thị không còn mang tai tiếng, phía Lâm gia hoàn toàn có thể sẽ nhận Lâm thị trở về.

Việc này lợi cả đôi bên, Lâm gia cần có gia tộc buôn bán như Lăng gia, Lăng gia cần cái bóng từ Lâm gia, Lăng Hùng tin tưởng sẽ thành.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Mỹ Nữ Vụng Về

Vài hôm sau.

Tô Châu, bên bờ đê Thái Hồ, đào liễu xanh mướt, sóng vỗ dập dờn.

Thái Hồ vô cùng rộng, thậm chí có chỗ sinh sóng vỗ bờ như Đông Hải. Quanh Tô Châu vì vậy có rất nhiều bờ đê chắn sóng. Chỗ này là đê nam thành, kéo dài từ Bàn Môn đến Phong Hà Tứ Các. Bờ đê nam thành nổi tiếng nhất nhì Tô Châu, vì đây là thiên đường cho các sắc lang.

Phàm là người Lưỡng Chiết, ai cũng biết Phong Hà Tứ Các là địa phương gì, chính là phố đèn đỏ. Dọc chỗ đê này về đêm mà nói, chính là cảnh tượng nườm nượp thuyền hoa đậu vào. Cái gì siêu cấp kỹ nữ, tài nữ, dân nữ đều sẽ xuất hiện. Các loại hình mua bán trong truyền thuyết đều sẽ đăng đàn.

"Bán nghệ không bán thân", có.

"Bán thân không bán nghệ", có.

"Bán cả nghệ cả thân", "không bán gì cho miễn phí", đều có.

Chỉ là, lúc này đang ban ngày, trên bờ đê sẽ không có cảnh mua bán hương diễm nào xảy ra, ngược lại là cảnh một tên thanh niên cổ quái đang... chạy bộ.

Người cổ đại không có thói quen thể dục buổi sáng. Tên kia còn ai ngoài Lăng Phong.

Mấy hôm nay không có Lăng Hùng làm phiền, Lâm thị không chịu nói ra tâm tư, Lăng Phong rảnh rỗi liền tiến hành thể dục thể thao rèn luyện thân thể. Lần trước chứng kiến chém giết khiến Lăng Phong nhận ra cái thân thể này quá tệ, nên rèn một chút.

Lại nói, bề ngoài Lăng Phong được chu cấp ăn mặc, cũng cải thiện hẳn ra. Không còn bộ dáng trộm cướp rách nát ngày nào. Lựa Tô Châu ngay cả hàng thái cũng là chất lượng cao, người đẹp vì lựa lúa tốt vì phân, khu. Nhìn vào Lăng Phong lúc này, cho dù là đồ hạ nhân thì cũng nhìn ra là hạ nhân nhà giàu.

"Quác quác"

Đang mơ màng hít khí trời Giang Nam, Lăng Phong nghe tiếng gà vịt đầu đó.

Lăng Phong dự định không quan tâm, nhưng hăn đột nhiên cảm giác âm thanh đó đang bay lại gần mình. Hăn đành tránh ra theo phản xạ.

Con gà thì hăn đã thấy, đang chạy tót ra trước mặt. Nhưng cả người Lăng Phong thì đụng phải một "tòa gì đó" mềm mại, khiến hăn té lăn ra.

Lăng Phong chột vật phúi phúi bụi, ngược lên nhìn, vừa định chửi thì liền ngậm miệng.

Một khuôn mặt thanh tú động lòng xuất hiện trước mặt. Tuy có hơi lấm lem chút, nhưng lại nhỏ nhắn thanh xuân, như một dòng nước mát tưới vào tâm hồn Lăng Phong.

Cô gái này ăn mặc giản dị, váy áo phối màu lục nhạt, một dải lụa màu cam bên hông. Trên đầu quấn khăn, vài lọn tóc dài lất phất hai bên mai.

Nàng ta thậm chí còn đang mang tạp dề.

Đây là vai gì? Đầu bếp?

Chính xác, nàng ta khẳng định là đầu bếp, vì trên tay còn cầm theo dao.

Dao hay đầu bếp không phải vấn đề. Vấn đề là nàng ta đang chia dao vào Lăng Phong, còn động thân tiến tới.

Chuyện gì? Cướp?

Lăng Phong theo bản năng ngã người ra sau.

Phong ca quên bég mất, mình đang ở trên đê, đằng sau chính là sông nước.

"Ừm"

- Aaa...

Người la thất thanh là nàng kia, Lăng Phong còn không rảnh vừa nhảy sông vừa la.

Lại nói, Phong ca tuy biết bơi, nhưng còn chưa học "thủy thượng phiêu", trực tiếp bay cái vèo xuống nước, rất có phong cách nhảy cầu thi đấu Olympic. Tiếc là không được luyện tập đầy đủ, tiếp nước không được chuẩn cho lắm.

Cả người đập thẳng vào mặt sông, đau không tả được. Nước sông buổi sáng lạnh như nước đá, khiến ai đó có nguy cơ chuột rút.

Lăng Phong chật vật trôi lên, liền nghe một tiếng ôn nhu:

- Người... người có sao không?

Một cánh tay trắng bóng, thon gọn tuyệt mỹ xuất hiện trước mặt hắn.

Này vẫn không phải trọng yếu.

Trọng yếu là, trên tay vẫn cầm dao.

Đại tể, không lẽ bắt ta cầm vào mũi dao để người kéo lên sao?

Lăng Phong giật người ra xa, gắng nhìn lại thân chủ.

Nàng kia đang ngồi hõm, hai đùi ép lại trước ngực, bầu ngực lập tức hiển lộ. Chỉ là, con dao trong tay thì vẫn quơ quơ ra trước. Rút cục nàng ta muốn làm trò gì Lăng Phong cũng không lý giải nổi.

Lăng Phong thở dài. Xem như đã hiểu cảnh thiên sứ giết người là thế nào.

- Người sao không chịu lên bờ?

Ai đó buồn bực nói:

- Đại tể, con dao...

- A...

Nàng kia mãi lúc này mới nhận ra vấn đề, vội đặt con dao xuống, hai má đỏ ửng bối rối nói:

- Người... ta xin lỗi... có lên được không?

- Đại tể làm ơn lùi ra sau.

- A, được, ta lùi ra sau.

- Cầm theo con dao.

- Ừm, đã cầm.

...

Lát sau.

“Hừ hừ”

Lăng Phong tự mình leo lên bờ, một cơn gió thổi qua khiến hắn run bắn lên rên rỉ.

- Người... nhanh theo ta, sưởi ấm kéo bệnh.

Cô gái kia vội vàng quay lưng chạy về gian nhà của mình.

Lăng Phong vừa đi theo vừa lầm bầm.

Mông tròn đẹp, eo nhỏ tinh tế, lắc lắc lắc lắc, khụ. Rất được. Chỉ là thói quen cầm dao không tốt lắm.

Một lát sau.

Nàng này không chỉ cầm dao vụng về, đến nhóm bếp cũng không xong. Báo hại Lăng Phong ngồi run cầm cập mãi vẫn chả có tí lửa nào, đã vậy còn hít không biết bao nhiêu là khói.

- Thôi đưa đây cho ta. Cô chưa nhóm lửa bao giờ à?

- Ta... xin lỗi.

Cô gái kia khó xử nhẹ giọng như muỗi kêu. Từ lúc vào đến giờ, nàng vẫn liên tục nói xin lỗi.

Có vẻ thấy mình hơi vô dụng, nàng ta liền đứng lên nói:

- Để ta... đi lấy thêm củ khô.

Đợi nàng ta vừa đi, Lăng Phong liền lầm bầm nói nhỏ:

- Không biết tên nào sẽ lấy người, chắc tốn thọ 10 năm.

Gái gú là một chuyện, đối phương dù sao cũng vừa hù cho Lăng Phong một trận, thậm chí rơi sông suýt toi mạng. Ra vẻ với gái cũng không cần quên tính mạng đi, đây là quy tắc của hắn.

Chỉ là đúng lúc cô gái kia quay lại, thính giác không hiểu tốt thế nào lại nghe được, liền âm ỨC nói:

- Người... Ta đã xin lỗi rồi mà. Có cần nói... khó nghe như vậy không?

Đây cũng là lần đầu tiên, nàng gặp nam nhân nói chuyện như vậy với mình.

Lăng Phong lập tức ho khan:

- Khụ.

Lăng Phong hiện đã biết vì sao lại có cảnh "ma nữ cầm dao đuổi giết soái ca" vừa rồi.

Hóa ra tiểu mỹ nữ này muốn làm thịt gà, loay hoay thế nào bị vụt mất, đuổi gà vô tình đụng phải Lăng Phong. Đến lúc sau, chỉ nhìn con gà phía trước mà nhào tới, tay vẫn cầm dao, báo hại ai đó còn tưởng bị tiền sát hậu đâm.

Bình thường Lăng Phong cũng khá hồi hộp trước mỹ nữ, nhưng cái trường hợp thế này hắn lại tự nhiên thoải mái hẳn.

Âu cũng là cái số, nếu không gặp nàng ta trong tình huống này, Lăng Phong e rằng chỉ có ngồi trơ ra ngậm miệng, hoặc có khi cũng chả có cơ hội mà ngồi với nàng.

Lăng Phong buột miệng hỏi:

- Cô tên gì?

- Ta...

Cô gái nhìn Lăng Phong, hỏi tên thẳng tưng như hắc, cũng là lần lần đầu tiên nàng gặp.

Lăng Phong lờ mờ nhận ra mình hơi hiện đại quá.

- Xin lỗi, là tại hạ đường đột, là phương danh. Đúng đúng, phương danh...

- Ta... họ Ngô.

-Ồ, hóa ra là Ngô cô nương. Ta thấy mấy việc này bếp núc có vẻ cô không quen thì phải?

- Ta... đang học.

Cô gái đỏ mặt, dù sao bị nam nhân nói mình vô dụng không biết nữ công cũng là điều khá xấu hổ.

- Có cần ta giúp không?

Lăng Phong bỗng nhiên nói một câu băng quơ, hắc cũng phải ngời sười một lúc nữa mới hết run, cái áo ngoài thì đang hong khô, cũng không thể nào vội được.

- Người... giúp?

Nam nhân kỳ quái này khiến nàng không kịp phản ứng mấy lần.

Bấy lâu nay đàn ông mà nàng tiếp xúc đều cùng một kiểu đối xử với nàng. Kể cả có thi triển hoa dạng dù trò ra sao, chung quy vẫn rất nâng niu khách sáo.

Có điều bây giờ nghĩ lại, nàng lại thấy hình như tất cả đều rất giả tạo.

Trái lại, tên nam nhân này, tuy thẳng thắn sỗ sàng, bù lại rất tự nhiên.

Lăng Phong thấy cô gái này cứ ngơ ra đó, cười nói:

- Cô làm ta phi xuống sông thế này, tiện có con gà đây làm luôn bát cháo gà tạ lỗi không phải quá đáng chứ? Còn ngồi thừ ra đó?

- Vậy... có được không?

- Được! Đưa con gà đây ta làm cho.

Lại nói, vừa rồi Phong ca cũng đã động thân bắt gà. Con gà kia coi bộ biết mình tội lỗi to lớn, sau năm vòng chạy quanh sân đành chấp nhận để Phong ca thu nạp.

Lăng Phong cũng không dông dài, cứ thế cắt cổ, nhanh gọn chuyên nghiệp.

Chỉ là...

- A, máu kìa. Ngươi... đừng cắt nữa có được không?

Tên nào đó nhăn nhin.

Con gà cũng nhăn nhin. Đại tỷ, ta bị cắt còn không kêu, ngươi kêu cái gì nha?

- A, nó vẫn đang cựa quậy kìa. Ngươi... hay là đừng làm gà nữa có được không?

- Không muốn xem thì vào xem nước sôi dùm đi đại tỷ.

Ngô cô nương không tình nguyện đi vào, lát sau đi ra đã thấy gà nằm thẳng cẳng.

Lăng Phong tiếp nước sôi, cứ thế ném con gà vào.

Ngô cô nương lập tức đau khổ:

- A, sao người lại nhúng nó vào nước sôi? Bỏ chết nó thì sao?

-...

- Đừng cạo lông nữa được không? Trông nó tội nghiệp quá, không có lông chắc là lạnh lắm.

Tên nào đó rút cục chịu không nổi:

- Thế cô có lông hay không? Có thấy lạnh không?

- A, người...

Ngô cô nương cũng không đến mức ngây thơ, chẳng qua nàng xưa nay chẳng bao giờ vào bếp, không quen cảnh làm thịt. Lúc này mới ầm ừ nói:

- Ta chỉ là... không quen nhìn thôi. Người đừng to tiếng được không?

Lăng Phong thở ra, người ta dịu dàng như vậy, hẳn còn có thể làm gì.

- Ủm, có điều không phải lúc đầu cô muốn làm gà sao? Không quen làm sao làm?

- Ta lại không biết, nó... tàn nhẫn như vậy nha.

- Chứ cô nghĩ làm thế nào?

- Ta nghĩ... động dao vào một cái, liền... thành miếng.

Lăng Phong mặt đen thui.

Ngô cô nương bị cảnh làm gà kinh tâm động phách, phá lệ nói nhiều:

- Nhìn người quen tay như vậy, trước giờ người làm bao nhiêu con rồi?
- Rất nhiều, trăm con có lẽ.
- Sao người ác tâm vậy?

Lăng Phong trán hiện vết đen. Làm gà cũng bị xem là ác tâm, thế gian này phân nửa đều là ác nhân đi.

- Xong, bây giờ làm gì với nó thì làm đi. Ta thấy chặt miếng ra làm bát cháo cũng không phải tệ đâu.

- Cháo gà? - Cô gái ngạc nhiên nhìn hẳn.

- Đúng, cháo gà. Có gì sai sao?

Lăng Phong trống ngực loạn nhịp.

“Ài, mỹ nữ này, chẳng lẽ không biết mình rất hại nước hại dân sao, còn làm cái vẻ mặt chết người này.”

Cô gái cũng nhận ra không khí xấu hổ, gật đầu đáp.

- Được, vậy thì... cháo gà.

-... - Ai đó trầm mặc.

Cả hai liếc nhau.

Rút cục, cũng là Lăng Phong dở khóc dở cười:

- Gì đấy? Đừng nói cô đến cả cháo cũng không biết nấu nhé.

- Ta... xin lỗi.

Ngô cô nương lại lắp bắp. Nàng thật muốn kiếm cái gì đó che mặt lại, cũng chỉ biết nói xin lỗi.

- Ài, thật chưa thấy bệnh nhân nào thảm như ta, tự sưởi tự chặt gà tự nấu cháo, người gây án thì ngồi xem. Đúng là lần đầu trong đời.

- Ta... sẽ tập dần.

Ngô cô nương nhận ra giọng đùa của hắn, chỉ ửng đỏ đôi má đáp lời.

Lát sau, bên trong gian nhà cạnh bờ đê, chỉ nghe tiếng một cặp nam nữ, chủ yếu là nam.

- Hành lá ở đâu? Hành lá là cái gì à? Nó như thế này thế này...

-...

- Gia vị nêm bằng cái gì đây?

-...

- Chỗ này có phải nhà cô không vậy? Sao cái gì cũng không biết?

Lăng Phong đến bó tay với vị cô nương này. Hắn bây giờ đã minh bạch lấy vợ tiểu thư sẽ khổ thế nào.

Chỉ là, cô gái này, chắc không phải tiểu thư gì chứ?

Mặc dù cô gái này cử chỉ ý tứ lễ độ có gia giáo, nhưng cùng lắm thì Lăng Phong chỉ nghĩ nữ tử cổ đại thì ai cũng thế mà thôi. Hơn nữa, đây là một căn nhà nhỏ. Tuy có hai lầu, nhưng căn bản chỉ rộng bằng cái phòng trọ sinh viên năm đó Lăng Phong ở. Tiểu thư gì lại ở trong căn nhà thế này?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thân Phận Đầu Tiên

Chào gà rút cục nấu xong.

Ngô cô nương hóa ra cũng biết cách lấy cháo ra bát, bằng không Lăng Phong sẽ nghi ngờ trí lực của nàng ta có vấn đề.

Lăng Phong cũng không khách sáo, vừa húp vừa ăn như chết đói ba năm, thịt gà ngẫu nhiên như hồ vồ mồi. Kiếp trước hẳn nghiệm nhất món này.

Ngô cô nương ăn rất từ tốn, miệng nhỏ chúm chím từng muỗng, thịt cũng xé đến nhỏ không thể nhỏ hơn mới dám ăn. Ăn mãi còn chưa được một phần ba Lăng Phong đã làm xong ba bát lớn.

- Cô không ăn ta ăn hết đây nhé.

- Người cứ ăn đi, ta chỉ một bát này thôi.

Lăng Phong vừa lấy nốt cháo vừa nói:

- Ài, ta thừa nhận cô rất xinh đẹp nhỏ nhắn. Nhưng mà cũng không cần giữ gìn nhiều như vậy chứ? Cháo gà rất tốt cho sức khỏe đó, ăn nhiều một chút.

Nàng lắc đầu cười. Đại ca người đã đổ cả vào bát rồi, còn kêu người ta ăn nhiều cái gì đây.

Lăng Phong lại tiếp tục đại chiến.

Nàng thi thoảng liếc nhìn Lăng Phong, ban đầu nhíu mày với cách ăn uống sỗ sàng của hắn. Nhưng về sau, nàng đột nhiên dẫn đôi mày ra cười mím.

Mỹ nhân cười duyên, trời đất đổi màu.

Chỉ tiếc Lăng Phong đang ăn, hắn không nhìn thấy cảnh đẹp này.

Nàng chần chừ nhìn Lăng Phong một lúc, cố lấy dũng khí hỏi:

- Người... tên là gì?

Hai má nàng đã ửng đỏ. Lần đầu tiên nàng tò mò muốn biết về một nam nhân khác, bình thường bọn họ đều tự khoe ra từ đầu.

- Lăng Phong.

Lăng Phong đáp ngay, tên hắn cũng không có gì bí mật.

- Người... là đầu bếp sao?

- Đầu bếp? Cô nương đùa sao. Tại hạ là siêu nhân, nghề gì cũng có thể làm.

- Siêu nhân?

Ngô cô nương lại cười.

Nàng không hiểu từ "siêu nhân", nhưng nàng thấy thoải mái kỳ lạ. Trước kia có rất nhiều tài tử thiếu gia bốc phét trước mặt nàng, nhưng chưa bao giờ nàng thấy vui vẻ kiểu này.

Nàng lại dè dặt hỏi:

- Lãng... đại ca, người ở gần đây à?

Nàng không biết xưng hô thế nào với hã. Xem ra thiếu gia công tử gì đó chắc chắn không phải.

- Rất gần, Lãng phủ.

- Ồ, là hạ nhân Lãng phủ? Lại còn họ Lãng, xem ra Lãng đại ca cũng có tí thân phận nha.

Lãng Phong không đáp, hã vừa hoàn thành bát cháo cuối cùng.

Ngô cô nương bắt đầu rửa bát. Lãng Phong ngồi sau vừa ngắm nàng uyển chuyển, vừa chém gió.

Tới đây đã lâu, vẫn chưa thực sự trò chuyện với ai thật thoải mái. Đám huynh đệ A Hùng A Quyền thì quá âm nhu. Mẫu thân cùng lão Mặc thì không dám nói nhiều sợ lộ thân phận. Vừa may gặp "người lạ" như này, thôi thì tiện thể.

Dù sao đến từ kiếp sau, chuyện thời đại này thì đúng là hã ngu thật, nhưng điều mới lạ vật vãnh hã vô cùng nhiều. Nàng ta vừa nghe vừa hỏi, không khí rất vui vẻ.

Nữ nhân, một khi đã tò mò về một nam nhân khác, thì rất dễ rơi vào "thiên la địa võng". Nhất là khi xung quanh đang có một loạt nam nhân cùng một kiểu, tự nhiên lọt ra một người thú vị.

Chẳng qua cũng thật thú vị, bình thường nữ nhân cổ đại nghe nói rất khép mình, làm thế nào cô gái này lại rất cởi mở, tiếp chuyện nam nhân nhanh như vậy. Thậm chí Lãng Phong thấy còn có điểm khá... chuyên nghiệp.

Nhoáng cái đã gần trưa, Lãng Phong nửa đùa nửa thật cười nói:

- Thôi, không làm phiền mỹ nữ vụng về, ta phải về, kéo bị trừ lương thì toi.

Nói xong liền đi.

Ngô cô nương nghĩ ngợi một lúc, nói với theo:

- Ta... tên Oánh Oánh.

- OK, Ngô Oánh Oánh mỹ nữ.

Lăng Phong quay lại cười, giơ tay làm động tác ok, tỏ vẻ đã biết.

Động tác và câu chữ kỳ cục của hắn khiến Oánh Oánh đứng ngây ra một lúc, chờ Lăng Phong đi khuất, nàng mới nhoẻn miệng cười.

Bỗng Oánh Oánh hơi ngạc nhiên nghĩ lại.

"Hắn... không biết tên ta? Cũng có thể do hôm nay ăn mặc thế này, lại có chút chật vật."

Nàng tự nhủ, khuôn mặt đã một màu hồng nhạt.

...

Cổ đại sĩ nông công thương, thương nhân là mặt hạng, còn thua nông dân hai bậc. Cho nên đã là thương nhân, kể cả có giàu nứt vách, bước ra đường căn bản không có bao nhiêu tiếng nói. Đụng phải sĩ tử, đặc biệt sĩ tử có danh phận thì càng cách biệt.

Lăng gia cho dù làm giàu mấy đời, nhưng lúc nào cũng muốn con cháu trong nhà có người đi vào đường quan tước, kể cả làm một chức nhỏ bé ở cái xó nào đó. Nghe nói phải ba đời trước có một vị từng làm huyện thừa ở tận Kiếm Nam.

Thế hệ này của Lãng gia đang trông chờ vào Nhị thiếu gia Lãng Hải. Lãng gia lần này gần như quyết tâm đổ vốn liếng cho tên này đi vào con đường làm quan.

Nói đến "niềm hy vọng" Lãng Hải, tên này ở Tô Châu cũng có tí tên tuổi, cũng tự xưng "tài tử". Có điều chữ tài ở đây là trong "tiền tài", chứ không phải "văn tài" đi.

Lúc này, Lãng Hùng đang ngồi trong thư phòng.

Lãng gia cũng như bao nhà khác, bởi vì học đòi văn vẻ, có tiền cũng cố xây một cái phòng đọc sách, lại còn bỏ tiền kiếm vài bức tranh có giá đem về chưng cho có không khí.

- Lão gia...

Là tiếng Phong quản gia.

Lãng Hùng mắt lim dim dựa vào ghế ngồi, mệt mỏi trả lời:

- Chuyện gì?

- Thằng nhóc kia muốn gặp ngài.

- Ai?

- Lãng Phong.

- Thằng nhãi đấy thì có chuyện gì nói với ta?

- Hắn nói chuyện của mẹ con hắn.

- Vậy sao? Cho hắn vào đi.

Lãng Hùng mở mắt, nhắc đến Lâm Nghi Anh lão mới tỉnh ra đôi chút. Mấy hôm nay gia tộc sinh ý bận rộn, lão cũng quên mất còn có chuyện này

chưa dứt điểm xong.

Lão liền giả vờ cầm bút lông lên viết gì đó.

Lăng Phong đi vào thấy cảnh tượng giả tạo kia, suýt chút phun ra.

- Nhị lão gia, ngài còn chưa mài mực.

Lăng Hùng bị bóc mẽ, ho sù sụ.

- Ta đang luyện tay, cũng không phải viết ra cái gì.

- Ra vậy. Không nghĩ Nhị lão gia trông vậy còn có hứng thú thanh nhã này nha?

- Ta trông làm sao? Hừm, ta trước nay vẫn yêu thích đọc sách làm từ, nếu không bị việc buôn bán quẩn thân thì có lẽ cũng sẽ đầu tư một chút rồi.

Lăng Phong suýt chút ngất lịm.

Được đăng chân lân đăng đầu, đại ca ngài cũng thật biết chém gió.

Lăng Hùng biết nói nửa lộ tẩy, liền hỏi vào chính đề:

- Người chạy sang có chuyện gì? Không đủ cái ăn sao?

- Làm gì có, là ngược lại mới đúng. Chính vì ăn không ngồi rồi hơi nhiều nên mới phải qua đây gặp Nhị lão gia.

Lăng Phong tự nhiên ngồi xuống đối diện. Lão Hùng vờ không thấy, hăng giọng nói:

- Muốn nói gì thì nói, ta còn phải viết nốt.

- Chuyện mẹ con ta, ngài định thế nào?

- Chẳng phải đã nói chờ mẫu thân người quyết định rồi sao?

Lăng Phong không tình nguyện nói:

- Mẫu thân sai ta sang gửi lời, bà ấy đồng ý.

Lăng Hùng hai mắt tỏa sáng:

- Đồng ý? Thực sự đồng ý? Tốt rồi tốt rồi.

Lăng Phong thực ra vẫn không hiểu điều kiện mà mẫu thân đồng ý là gì, nhưng nhìn lão già này hưng phấn như vậy, hẳn không khỏi dấy lên một cảm giác phòng bị. Nhất là hai chữ “tốt rồi” kia.

Chuyện mẹ con hẳn vào Lăng gia, nói trắng ra là mẹ con hẳn là bên cần, năm đăng lười, Lăng gia năm đăng chuôi, có nói tốt cũng là phía Lăng Phong nói. Vì sao lão này lại nói tốt?

Lăng Phong bất khả tư nghị, nói:

- Có điều, mẫu thân ta chuyển lời, thân phận của ta về sau sẽ là gì?

- Thân phận của người?

Dựa vào thái độ của Lăng Hùng, cộng thêm chuyện Mặc lão kể lần trước, như năm được cái gì, Lăng Phong chậm rãi nói:

- Ta biết Nhị lão gia đưa mẹ con ta vào tộc còn có tư tâm, xem chừng liên quan đến Lâm gia bên kia đi. Đã vậy, ngài là dân buôn bán, cũng biết một món hàng giá cả không hợp lý, bên bán hoàn toàn có thể hủy giao dịch, ngài coi như mất trắng mấy ngày nuôi chúng ta mà không mua được gì đó.

Lăng Hùng không khỏi nhìn lại Lăng Phong.

Lão cảm giác đang ngồi bàn giá cả với một tên buôn, chứ không phải một tên thanh niên vừa ráo máu đầu.

Lão nghĩ gì đó nói:

- Bắn vào di thư của cha người, người có thể có thân phận thiếu gia, vào từ đường, ghi gia phả. Nhưng sẽ không có quyền lợi của một thiếu gia.

- Là như thế nào? - Lăng Phong căn bản không hiểu mấy thứ này.

Lăng Hùng chậm rãi nói:

- Không có phòng riêng, không có người hầu, cùng lắm chỉ có thể nhận chu cấp như gia đình nội viện.

Lăng Phong còn tưởng gì, chuyện này hẳn không quan tâm lắm. Có chỗ ăn chỗ ở là được, mấy cái phù phiếm kia có cũng được không cũng chẳng sao. Hẳn sẽ tự mình tạo ra, không cần phải ngồi ăn sẵn.

Có điều, mua bán cũng không thể người ta bán gì mua đó.

- Ngoài gia đình nội viện, còn có lựa chọn nào không?

Lăng Hùng nghĩ đến vài vị trí trống trong nhà, buột miệng nói:

- Thư đồng cho Nhị thiếu gia...

Lăng Hải sắp đến sẽ lên kinh thi cử, cần một tên thư đồng.

Lăng Phong nghĩ nghĩ. Làm gia đình không được tự do lắm, làm việc chân tay cả ngày, ngoài quản sự quản gia các loại, ngay cả nha hoàn cũng xếp sau. Nghĩ đến mấy bộ xuyên không thịnh hành, thư đồng rất thoải mái, liền chụp lấy.

- Được, vậy thư đồng.

- Người biết chữ?

Lăng Phong bữu môi, chỉ vào một tờ giấy trên bàn, mặc dù nằm ngược vẫn đọc vanh vách:

- Hoa muội, tuy xa cách đã lâu nhưng lão huynh...

Lăng Hùng toát mồ hôi, vội chụp lấy bức thư lật úp, ho nói:

- Khụ, khụ. Được rồi, thư đồng thì thư đồng.

Lăng Phong lại nghĩ, đi lần này chủ yếu để hài lòng mẫu thân, liền hỏi:

- Vậy còn mẫu thân ta sẽ sắp xếp ra sao? Nếu như chu cấp không đủ, ta vẫn sẽ hủy giao dịch.

- Nàng ta? Đương nhiên sẽ có phòng riêng nha hoàn, chu cấp đầy đủ, chỉ kém nhị nương.

Lăng Hùng nếu nạp thiệp, mấy quyền lợi nhỏ nhặt này là chuyện trong tầm tay. Đó là chưa kể nếu có thể sinh nở, Lâm thị lập tức thành phu nhân trong nhà.

Lăng Phong căn bản không ngờ đến tính toán của lão ta. Hắn lại đang nghĩ, Lâm thị vào Lăng gia với tư cách thiệp của Lăng Chiến quá cố, thế thì có phòng riêng cũng không có gì lạ. Mẫu thân hắn cũng căn dặn, chỉ cần có được thân phận thiếu gia, chuyện khác cứ đồng ý.

Vì vậy liền nói:

- Thành giao.

- Thành giao.

Lăng Hùng cười nhạt.

- Chuyện đã xong, ta cũng rời đi thôi. Để ngài còn viết chữ chứ nhỉ?

Lăng Hùng vờ vờ vuốt râu, mặc dù chỉ có mấy cọng lơ thơ:

- Haha, tuổi trẻ, làm việc lại nhanh gọn, có phong phạm của ta năm xưa.

- Vậy sao? - Lăng Phong trong lòng khinh thường.

Lăng Phong bước chân rời khỏi nội viện. Có điều, hẳn thấy kỳ lạ là dù đã đi xa nhưng lại có cảm giác vẫn nhìn thấy Lăng Hùng đang đi lại trong phòng.

"Lạ là cái cảm giác kỳ lạ này. Chẳng lẽ ta có giác quan thứ sáu?"

Lăng Phong khó hiểu đứng lại một chút, nhưng vừa đứng lại thì những hình ảnh kia lại nhanh chóng biến mất.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Cần Bị Đuổi Khỏi Giang Nam

Mùa đông sắp hết.

Gió thổi nhẹ mang theo chút khí lạnh và hương vị cổ kính.

Tô Châu một màu xanh lục, năm nay tuyết không rơi. Ở một góc nhỏ bên sông, khung cảnh còn đẹp hơn khi có một thân ảnh lung linh.

Ngô Oánh Oánh mấy hôm nay mỗi sáng đều vô tình hữu ý đi ra sau nhà, nàng giống như thành thói quen chờ hình bóng kỳ quái nào đó chạy qua đây. Thậm chí còn cố gắng tu chỉnh trang điểm nhẹ nhàng. Nhưng cũng chỉ một chút, nàng sợ nếu nàng thực sự ăn mặc tử mỹ, người kia sẽ không nhận ra.

Ngô Oánh Oánh cũng dành thời gian làm một lần món cháo gà kia. Gà chặt có hơi khó, phải nhờ Hồng phụ nhân cạnh bên, nhưng bát cháo thì nàng tự làm được, nàng nghĩ nó cũng khá ngon. Lúc đó Oánh Oánh vui vẻ vô cùng, nàng còn tưởng tượng cả cảnh mình hếch mũi lên nhìn hăn ăn món này và khen nàng nấu ngon. Mấy ngày nay lúc nào cũng bị hăn ta chỉ trích bảo nàng cái gì cũng không biết, khiến nàng rất không phục.

- Ngô cô nương, hôm nay khỏe chứ?
- Người hôm nay muộn hơn một chút...
- Hề hề, trời mát quá, dậy muộn...

Thời gian này với Lăng Phong phải nói là không tệ, hắn đã trở thành con cháu Lăng phủ.

Lăng phủ cũng chả mấy ai đi soi, phần lớn đều biết chân tướng Lăng Phong là con rơi của Lăng Chiến. Dù sao, ở những đại gia tộc kiểu này, hàng năm đều có vài tên "con cháu rơi rớt" không biết từ đâu ra tới tìm.

Công việc của Lăng Phong là thư đồng cho Nhị thiếu Lăng Hải, nhưng tên Nhị thiếu này căn bản một khắc đọc sách cũng không có, đâm ra làm thư đồng như Lăng Phong không khác gì vô công rồi việc cả, đến tháng lại có tiền. Việc nhàn thế này ai cũng muốn, mấy tên hạ nhân còn nhìn với ánh mắt ghen tị.

Lại nói đến tiểu mỹ nữ Ngô Oánh Oánh.

Lăng Phong rất thích trò chuyện với nàng, đúng hơn là hắn chém gió, còn nàng thì hỏi chuyện. Cô gái này mang đến cho hắn một sự tự nhiên hiếm có, một điều mà Lăng Phong bình thường không làm được khi đối mặt với mỹ nữ.

Người đẹp, cho hắn ngồi ngắm không cả ngày cũng đã thú vị. Mặc dù trong nhà hắn còn một vị mỹ nữ khác, Khương cô nương, nhưng cô gái này quá nội tâm, nói trắng ra là tự kiêu, lúc nào cũng một bộ dáng tránh hắn không hiểu vì sao, khiến Lăng Phong lúc đầu cũng muốn nói chuyện đôi chút, về sau nản dần dần.

Thôi thì mỹ nữ sáng ngắm một vị, chiều nhìn một vị, phúc đức như thế cũng quá đủ với một tên thư đồng.

"Tinh"

Một tiếng đàn thanh thoát cất lên.

Hôm nay Ngô Oánh Oánh đem cổ tranh ra biểu diễn, nàng muốn chứng minh cho kẻ nào đó biết mình không phải nữ nhân vô dụng.

Có điều, Lăng Phong ngồi nghe một lúc buông một câu:

- Nghe cũng tạm. Nhưng nói cho nàng biết nhé, ở quê hương ta, cái thể loại nhạc đơn âm này, căn bản không ai nghe nữa.

Ngô Oánh Oánh hơi đỏ mặt, thậm chí tức giận.

Hắn có thể nói nàng nấu ăn tệ, nhưng đến đàn mà hắn cũng chỉ nói tạm, còn nói chỗ hắn không ai nghe, thì có hơi đụng chạm tự tôn của nàng quá rồi. Riêng về tấu đàn, Ngô Oánh Oánh bấy lâu nay luôn trên đỉnh cao, kể cả không phải thiên hạ đệ nhất cũng là hàng khủng, làm gì có kẻ nào dám chê.

- Không biết Lăng công tử có thể chỉ giáo đôi chút?

- Haha, dối sao? Được thôi. Mặc dù cái kiểu đàn này của nàng ta chưa sờ qua bao giờ, nhưng đều bộ dây cả, chắc cũng tương tự đi.

Lăng Phong dĩ nhiên nhìn ra cô nàng này đang tự ái, hắn chỉ cười cười.

Hắn kiếp trước cũng học qua guitar, còn học cả piano.

Tất nhiên rồi, thằng nào muốn tán gái thời trước không học qua guitar đây.

Thực ra, Lăng Phong cũng chỉ biết chút ít, học thuộc vài bài cơ bản. Đáng tiếc, lại chả có em nào để thể hiện, đều có thằng khác chả cần guitar gì chỉ ném tiền ra đã giành mất tiêu.

Người ta nói, một người học qua guitar và piano, thì chơi được hầu hết nhạc cụ. Lăng Phong đối với âm nhạc coi như tạm tạm.

- Ta có thể thử cây đàn của nàng chứ?

- Thử?

Ngô Oánh Oánh nhìn lại. Cây đàn này, trước giờ là bảo vật của nàng, chưa ai khác đụng vào.

- Không cho ta đụng vào làm sao mà chỉ nha?

Ngô Oánh Oánh lưỡng lự, rút cục nói:

- Người cẩn thận, mấy hôm nữa ta còn dùng đến nó.

- Mỹ nữ cứ yên tâm là được.

Nói rồi Lăng Phong tiếp cây đàn qua.

Thật nặng, hần lần đầu sờ đến cái thể loại đàn cổ to dùng thế này. Cây cổ tranh này màu gỗ sẫm, tổng cộng đến 25 dây. Thử qua từng dây, Lăng Phong nhận ra hình như chỉ có 5 quãng 5 nốt, thiếu mất 2 nốt, có lẽ phải dùng thêm tay trái.

Ngô Oánh Oánh hiếu kỳ nhìn người này.

Lúc đầu nàng muốn cười, vì thấy hần cứ như trẻ con nghịch đàn, cứ đánh tới đánh lui mấy dây không ra giai điệu nào. Nhưng nhìn hần thực sự chăm chú, nàng cũng dần nghiêm túc.

Lăng Phong dĩ nhiên nhìn ra chút gì đó mới dám chém gió. Hần nghe qua cũng thừa biết Ngô Oánh Oánh là đỉnh cấp về thứ này, tuy nhiên trước mặt mỹ nữ kiểu gì cũng phải tỏ vẻ một chút, hơn nữa hần đúng có biết chút ít thật.

Cách chơi đàn của Ngô Oánh Oánh là kiểu cổ điển, chỉ có móc và vê dây nhiều ngón bằng tay phải, tay trái gần như chỉ để chỉnh cao độ.

- Ở chỗ quê hương chúng ta, ta thấy còn có kiểu chơi hợp âm...

- Hợp âm?

- Hợp âm sao? Thực ra ta thấy cô cũng ngộ ra rồi, chỉ là còn hơi thiếu. Ví dụ mấy dây này.

Lăng Phong đánh thử một đoạn, Oánh Oánh liên trầm mặc.

- Ngoài ra còn có thể kết hợp thêm âm trầm. Nàng đánh lại bài vừa rồi đi, ta sẽ cùng lúc đánh cho nàng xem.

Lần này là hai người cùng đánh.

Lăng Phong lại không để ý, khi hắn đang chăm chú đánh một bên, khuôn mặt Oánh Oánh đã ửng hồng.

Nàng và hắn đánh đàn chung, cái này... rất ý tứ nha.

Ai đó thì vẫn thao thao bất tuyệt:

- Nếu tiết tấu nhanh, có thể bịt hoặc chặn dây thế này... Hoặc thế này...

Lăng Phong biết kỹ thuật hợp âm và âm trầm mãi đến khi âm nhạc phương Tây gia nhập vào mới có, nên chắc chắn hiện tại không ai biết. Hắn từng nghe qua mấy bản phối của Châu Kiệt Luân, thậm chí nhạc Adele đánh bằng đàn cổ tranh, nên biết rõ.

Mặc dù Lăng Phong nói thì hay, nhưng thọc tay vào thì đôi chỗ hỏng bét.

Tuy nhiên, Ngô Oánh Oánh là dân trong nghề, nàng chỉ cần hiểu ý tưởng là biết Lăng Phong muốn nói cái gì. Kể cả nàng không hiểu "hợp âm" là gì, nhưng thiên tài có cách lý giải của thiên tài, Ngô Oánh Oánh tự mình cũng có thể tìm ra một khái niệm tương tự cho nó.

Nàng từ giận dữ, dần thành bẽn lễn, rồi chuyển sang trầm mê. Cái này chính là sáng tạo cái mới. Nếu nàng làm tốt, không chừng sẽ lưu danh về sau.

Chỉ là, hử vì sao lại biết nhiều thứ mới như vậy? Nhưng lại không hề giỏi đàn?

Chẳng lẽ hử là một kẻ chuyên nghiên cứu âm luật?

Trong nghề đàn ca này, Ngô Oánh Oánh biết có không ít người có tài năng để thẩm định âm, nhưng lại không trực tiếp chơi nhạc cụ. Cái này cũng tương tự nhiều nhạc sĩ hát rất dở vậy.

- Cô làm sao vậy? Còn thắc mắc gì nữa không?

- A, không còn... Ta hỏi đủ rồi.

Oánh Oánh bị người ta phát hiện mình đang mơ màng, liền đỏ mặt cúi đầu.

Lăng Phong chỉ cười cười.

Ngô Oánh Oánh hỏi gì hử đều nói cả rồi. Thực tế hử chỉ biết tí da lông, cũng không muốn giữ làm của riêng.

Còn Ngô Oánh Oánh, nàng lại nghĩ Lăng Phong còn giấu diếm. Tuy nhiên nàng không hề giận, nàng đã rất cảm kích hử. Những tuyệt kỹ thế này, trong nghề này mỗi người đều muợn giấu tiết đi, chẳng ai chia sẻ như hử cả.

Ngô Oánh Oánh bỗng nghĩ đến. Tại sao hử lại thoải mái nói cho nàng biết? Hay là hử...

...

Lăng Phong căn bản không biết mình đang ngồi cùng ai.

Tên của nàng, chỉ cần bước ra đường lớn phía trước hỏi một cái, gần như ai cũng biết.

Người có biết bài "Thái Hồ vịnh" do ai hát? Không biết?

Người có biết "Thủy khúc" ai phổ nhạc, ai đánh đàn? Cũng không rõ?

Vậy thì mới ra khỏi Giang Nam, người không thuộc về nơi này đi.

Đó là Ngô Oánh Oánh, tài nữ đầu bảng Hoa Tú phường.

Nghe qua chắc là chốn thanh lâu kỹ viện?

Cũng không phải.

Hoa Tú phường cùng với Thu Cung phường là hai nữ phường lớn nhất Tô Châu, thậm chí cả Lưỡng Chiết Giang Nam. Thu Cung phường có Dương tri châu chống lưng, còn Hoa Tú phường của Ngô Oánh Oánh thì không rõ ai đằng sau.

Hai chỗ này giống như hai công ty idol hiện đại, chuyên huấn luyện ca múa, đào tạo vũ công ca sĩ, đi biểu diễn tại các thuyền hoa trên Thái Hồ.

Trong giới thuyền hoa hiện nay, Hoa Tú phường Ngô Oánh Oánh và Thu Cung phường Tô Đóa Nhi đang là hai là hai idol nổi tiếng nhất. Ai hơn ai vậy thì còn tùy vào từng người, dù sao không phải sắc lang nào cũng có sở thích giống nhau.

Oánh Oánh giống như một vị muội muội cạnh nhà, khiến người thấy muốn gần gũi, nhưng rồi lại đột nhiên mông lung như một tiên nữ không nhiễm bụi trần. Trái ngược với Đóa Nhi, nàng kia thì có vẻ hơi sắc sảo, xa vời, rất giống với kiểu diễn viên hạng A thời hiện đại.

Nhưng Oánh Oánh nhỉnh hơn một chút, là vì nàng rất ít scandal, thậm chí không có.

Đã dẫn thân vào showbiz, chuyện hạ lưu sau màn là không thể thiếu. Ca sĩ diễn viên, scandal mua bán dâm. Chẳng qua, không phải idol nào cũng ham tiền, xuất phát điểm của họ là tài năng ca múa. Chỉ cần không sa ngã, căn bản sẽ không có scandal.

Oánh Oánh chính là một idol trong sạch hiếm có. Giới phong lưu thậm chí khẳng định, Oánh Oánh không những không có scandal, mà còn là một xử nữ. Ai có được đêm đầu của nàng, thì chính là... kẻ thù của toàn dân.

Thời này lại chẳng có cầu thủ bóng đá để cạnh tranh lượng fan. Danh khí của Oánh Oánh, vì vậy có lẽ chỉ kém mỗi Hoàng đế. Nếu nói riêng trong cánh công tử thiếu gia, thì nàng là lớn nhất, là thần thánh nhất, cái gì Dương tri châu với Mạc tướng quân đều là con rệp.

Oánh Oánh muốn cùng ai uống trà, vậy thì chắc chắn là tin hot toàn thành. Oánh Oánh đã không muốn gặp người, vậy thì mặc kệ quyền thế ra sao, cũng phải tự mình xem xét thiệt hơn. Để nàng nói ra một tiếng âm ỨC, toàn dân sẽ phản nộ với người.

Lăng Phong, hẳn mấy hôm nay đã khiến nàng ta ầm ỨC vài chục lần có lẽ. Được ăn đồ ăn nàng nấu cho, sau đó thì chê nàng đánh đàn dở.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Chưa Kịp Sờ Đã Bị Đuổi

Lăng Phong ngậm cọng cỏ bên miệng, đi dạo lững thững trong thành Bình Giang.

Mặc dù mỹ nữ mặc đồ mát mẻ dạo phố, chụp ảnh tự sướng, mấy trò chơi cao quý kia ở thời này không có, nhưng trái lại giúp Lăng Phong quan sát được nhiều hơn một chút.

Nói cho cùng, nếu ra đường lúc nào cũng toàn mỹ em lượn qua lượn lại, chỉ tổ gây mất trật tự đường phố.

- Thật thanh bình nha...

- Công tử, là tiểu nhân có mắt không tròn.

Còn chưa kịp khen hết câu thì ở góc đường có tiếng van xin.

Lăng Phong nhìn qua.

Chỉ thấy một tên mặc đồ gia đình đang quỳ lạy xin xỏ, mặt mũi bầm dập, xem ra vừa bị đánh thảm. Trước mặt hắn là một vị thiếu gia ăn mặc lượt là chải chuốt, quạt trong tay phe phe phẩy phẩy.

Đại ca, trời thì lạnh, quạt cái gì không biết.

- Hừ, xéo, may cho ngươi là sắp đến giờ hoa khôi hội, bản thiếu gia đang có hẹn gặp mặt các mỹ nữ, nếu không thì...

- Công tử tha mạng.

Tên "phong lưu tiêu sái" kia đập cho tên gia đình một cái rồi đi thẳng, một bầu lóc chóc theo sau, cười nói vang cả phố.

Lăng Phong cười khẩy. Còn tưởng công tử thiếu gia ở thành này chết hết rồi.

Có điều, hoa khôi hội là cái bát quái gì?

Đang thơ thần thì có ai đó quát:

- Người thư đồng đúng không? Mau theo ta.

"Kính, giữa thanh thiên bạch nhật bắt bố mỹ nam?" Lăng Phong giật mình quay lại.

Vừa nhìn thấy kẻ kia liền nhận ra:

- Hóa ra là Lăng nhị thiếu. Haha, ngài cần gì?

Còn tưởng thằng nào đui mù, hóa ra Nhị thiếu Lăng Hải.

Lăng Hải hơn Lăng Phong chỉ 1 2 tuổi, ăn uống tiêu xài thừa thãi, nhìn chung không béo lắm, nhưng da mặt trơn trượt như bôi dầu, râu mọc không lên nổi.

Đúng như chữ "nhị" của mình, Lăng Hải phát huy đầy đủ tố chất "nhị thế tổ", danh tiếng thuộc vào bảng xếp hạng top 10 phá gia chi tử toàn Tô Châu.

Lăng Hải cũng biết Lăng Phong là em trai cùng cha khác mẹ của mình, cho nên cũng không muốn sai bảo gì nhiều, nhưng càng không xem là một tên đệ đệ. Nói chung, nửa đực nửa cái.

Còn Lăng Phong, mặc dù mang tiếng làm thư đồng, nhưng một ngày gặp mặt Lăng Hải không đến vài cái nháy mắt.

Lăng Hải khoa chân múa tay, tưởng như đi đánh giấc tới nơi, phùng phùng nói:

- Nhanh nhanh theo ta tới hoa khôi hội, lấy lại thể diện cho Lăng gia.
- Thể diện? Rất tốt, nên lấy một cái, haha, ngài nên lấy một cái mà dùng.

Lăng Phong châm chọc, chỉ tiếc Lăng Hải đầu đất không nghe ra.

Dù sao cũng không có việc gì làm, đi thì đi.

...

Đi trên đường nghe ngóng Hải thiếu lâm bầm một lúc, Lăng Phong mới biết tiết mục gì đã xảy ra.

Số là Hải thiếu hôm nay trời sáng ra đường ngắm gái, mắt mũi thế nào đụng độ lão đối thủ Quách Kỳ Quách đại thiếu, chỉ vì đem theo ít người mà bị ăn quả đắng. Cái tên van xin vừa rồi ngoài phố chính là gia đình Lăng gia, số đen chạy chậm nhất, ở lại ăn đòn. Đáng lý ra phải cố nhịn đau chờ Nhị thiếu đem viện binh tới phá trận, ai ngờ chịu không nổi quỳ xuống nhận thua, làm Nhị thiếu mất mặt tức xì khói. Bây giờ Nhị thiếu mới hô hào tập hợp đại quân tới đòi lại công bằng với Quách Kỳ.

Đoàn quân Nhị thiếu đi trên đường cái, không khác gì Cẩm Y vệ nhà Minh đi tuần, phá quán liên tay, chửi mắng liên mồm, thiếu điều gian dân giữa đường nữa là đủ sách.

Lăng Phong chỉ biết thở dài, cố đi chậm vài bước, miễn cho bách tính nhăm mình thành đồng bọn, lại mang tiếng cho đồng đạo xuyên không.

Cạnh Lăng Hải còn có một gia nô, xum xoe xum xoe, tên Ngưu. Cả buổi ton hót chỉ đông chỉ tây, thi thoảng còn liếc mắt thị uy với Lăng Phong, làm Lăng Phong chỉ biết nhin cười. Xem chừng A Ngưu đang lo Lăng Phong giành mất vị trí cận thần của gã.

Đến một đoạn phố, A Ngưu bỗng hô lớn:

- Thiếu gia, đã đến nơi.

Lăng Phong đưa mắt nhìn.

Viên lâm?

Viên lâm là một vườn hoa cạnh Thái Hồ, bài trí phong nhã. Xung quanh hoa đèn cũng dần được đốt lên, coi bộ chỉ chờ trời chuyển tối sẽ rất lung linh huyền ảo.

Bằng vào kinh nghiệm ngàn năm, Lăng Phong chỉ nhìn thoáng qua cũng biết đây là thiên đường sỡ loạn cho các cặp uyên ương. Chỉ không biết có kèm theo vài tên cướp giật nữa hay không.

Đi xuyên qua Viên lâm, đám Lăng Phong dừngg chân trước một dãy lầu các, phía trước đã vô cùng tấp nập. Tiếng nữ nhân nheo nhéo khắp nơi, đèn lồng đều màu đỏ, Lăng Phong không khỏi thấy quen quen.

Lăng Hải không cần nghĩ ngợi đi thẳng tới một tòa lầu, vừa đặt chân lên thềm ngay lập tức có một tên tiếp khách chạy ra:

- Lăng Nhị thiếu đại giá.

- Thưởng!

Lăng Hải không buồn liếc mắt nói. A Ngưu bên cạnh nhanh chóng ném ra một ít bạc vụn, xem chừng hai đại nhân là dân lão luyện.

Ngay sau đó, Lăng Phong liền bị một mùi son phấn ập vào mũi, suýt nữa sặc chết.

- Ai nha, ai đây ai đây? Lâu lắm mới thấy Lăng thiếu gia đại giá quang lâm, Tiểu Hồng nhớ ngài lắm đấy, khóc mấy ngày, còn muốn quyên sinh.

Lăng Phong dùng đầu gối nghĩ cũng biết đây là chỗ nào.

Thời này, chỗ mà nữ nhân ra đường đứng hết cả thế này chỉ có cửa thanh lâu.

Lại nhìn bảng hiệu một lát.

Minh Nguyệt lâu.

Thanh lâu có quy củ của thanh lâu, đừng tưởng cứ vào là được.

Trong sảnh đường lác đác người, thiếu gia đều khinh thường ngồi chỗ này, phải lên phòng riêng ngay từ đầu.

Vào thanh lâu, tầng càng cao tiền càng nhiều. Tất nhiên sẽ không thể nào đánh số 1 2 3, rất khiếm nhã. Đều phải là Thiên phòng, Địa phòng, Âm đường, Dương điện. Giá tiền đều ghi rõ, người đủ tiền phòng nào vậy vào phòng đó. Cô nương có thể tùy ý chọn, phòng loại B tất nhiên không được chọn cô nương loại A.

Chọn cô nương, mất phí. Vào phòng, tiền rượu hoa, người trả. Tiền lên giường, tự chi. Người hứng lên tặng tiền, vậy hoan nghênh. Nhìn chung, đặt chân vào đây, tiêu xài chỉ có theo cấp số nhân.

Đi cùng Lăng nhị thiếu, Lăng Phong cũng được hưởng chút phong quang ở sảnh, nhưng đến đoạn lên phòng riêng thì hẳn bị đẩy lui lại.

A Ngưu quay lại đắc ý hếch mồm lên.

Lăng Phong thở dài.

Bỏ đi, dù sao hở ngực hở mông khắp nơi, không nhìn thì phí của trời. Bắn vào cái thân phận hạ nhân của hắn, không biết lần sau sẽ là mấy năm nữa.

Chỉ là Lăng Phong không biết, số hắn lận đận, quả thật tận mấy năm nữa mới vào được lần hai.

"Ầm ầm"

Còn chưa kịp đánh giá chị em thì lần hai đã có tiếng tranh chấp ném bàn ghế.

- Ta nói này Lăng Hải. Người ở Tô Châu cũng lâu rồi, chút lễ phép cũng không có. Không biết trước sau à?

- Quách Kỳ tiểu đệ e là nhìn sai chăng? Rõ ràng Tiểu Hồng là do ta gọi vào, có Phùng đại tỷ làm chứng.

Thì ra Quách nhị gia và Lăng nhị gia hai vị đại tướng đang phùng phùng chửi nhau, tay áo xắn lên nhưng tuyệt nhiên không có ai xông vào nhau, chỉ đá bàn đá ghế.

- Ai da, hai vị thiếu gia làm gì mà phải tranh chấp. Tiểu Hồng để cả hai vị cùng lên là được thôi mà.

Một vị tiểu mỹ nhân ỏng ẹo đứng một bên the thé lên:

- Tiểu Hồng tuy thân thể đơn bạc, nhưng vì hai thiếu gia Tiểu Hồng sẽ cố gắng cùng lúc phục vụ.

- Ngậm mồm. - Hai tiếng quát cùng vang lên.

- Ài, Hoa khôì hội chỉ còn một canh giờ nữa là bắt đầu. Hai vị đệ đệ không lo sắp xếp giành chỗ, ở đây tranh ít bướm tàn sao.

Đột nhiên từ cầu thang có người đi lên.

- Hóa ra là Từ lão đệ, lão đệ cũng vì Hoa khôì hội chạy tới sao? Ta còn tưởng đệ chết ở chỗ nào rồi. Haha.

Tên mới tới này, khuôn mặt vẫn là dạng khắc rõ hai chữ "thiếu gia". Ăn mặc trắng toát, chỉ có thắt lưng màu vàng xệ xuống, nói không chừng vàng thật. Tên này dáng dấp có vẻ cao to, da ngăm đen, trông rắn chắc hơn hai tên trên lầu. Hơn nữa không có quạt, thay vào đó cầm một cây sáo màu xanh lục, chả biết có thổi được không hay chỉ để làm cảnh.

Lăng Phong có chút tự ti. Nếu tính về nhan sắc, bề ngoài hẳn chỉ có thể coi là rất đàn ông. Đem so với mấy tên này, hẳn cũng thấy có điểm thiệt thòi.

Nhìn lại, Phong ca đã không đẹp trai, không có tiền, không có võ, cũng không có tài văn chương, nửa đời sau coi bộ khó qua.

Bên trên lầu hai.

Ba tên công tử, thằng nào cũng xưng đối phương là "đệ", rút cục không biết ai mới là đệ.

Lăng Phong nghe ngóng được từ đám đông đang xì xào chút thông tin.

Từ Chính Huy của Từ gia.

Từ gia cùng Quách Lăng hai nhà tạo thành tam đại thương ở phủ Bình Giang Tô Châu.

Nghe nói Từ Chính Huy có tật xấu thích khoe của khá lộ liễu, nhiều lần bị trộm móc mất đồ quý trên đường. Thành ra mới chịu khó ra võ đường

của Từ gia luyện tập, cơ thể vì thế cũng có tí cơ thịt. Dù mấy thứ võ mèo mửa nhưng cũng đủ cho hần xưng đại ca với khối "đồng liêu" ở Bình Giang.

Chỉ nghe một tên cười khẩy:

- Hừ, coi như nể mặt Ngô Tô hai vị hồng nhan tri kỷ, ta đây không chấp với người, còn phải tới ngôi chỗ đẹp ngắm hai nàng.

- Haha, còn chưa biết ai mới có chỗ đẹp hơn.

A Ngưu nhìn thấy Lăng Phong ngoái cổ nhìn khắp nơi, liền mắng loạn.

- Đi thôi, thằng thư đồng, còn không mau lên hộ tống cho thiếu gia.

Bình thường không có ai để tranh đua, A Ngưu toàn phải khúm núm nghe Lăng nhị thiếu gia. Hôm nay tự nhiên có thằng ngu A Phong này đi cùng, anh Ngưu được dịp chụp lấy cơ hội lên mặt.

Lăng Phong cười nhạt, những kẻ tiểu nhân mà lộ cả ra ngoài thế này, hần không để tâm.

Tô Châu chỉ là một trong cả chục châu của đạo Lưỡng Chiết phía đông. Thế nhưng đối với "đất sinh mỹ nữ" Giang Chiết, Hoa khôi hội tại Bình Giang Tô Châu hàng năm lại là sự kiện rất có tầm cỡ.

Giới thượng lưu khắp Lưỡng Chiết đổ về giao lưu học hỏi đã không nói làm gì, thậm chí dân có máu mặt từ tận Phúc Kiến Hoài Nam trên dưới cũng đường xa ghé đến.

Một góc Thái Hồ lúc này đã đông nghịt thuyền nhỏ thuyền to, hoa đăng giăng khắp nơi, khiến cả mặt hồ sáng bừng lên. Cạnh hồ dựng một đài lớn, được trang trí vô cùng tỉ mỉ, hoa hòe câu đối chằng chịt. Hai bên cánh gà

đều chia làm hai tầng, là nơi để các vị đại nhân vật ngồi trà pháo. Tầng trên thậm chí có cả rèm che, e rằng dành riêng cho siêu nhân vật.

Lăng Phong nhìn tới nhìn lui, không khỏi liên tưởng đến sân khấu kịch thời sau.

Màn chính vẫn chưa đến, nhưng không khí đã rất náo nhiệt.

Lăng Phong đưa mắt quan sát, thiếu chút nữa phải dụi mắt.

Có nhầm không? Mấy lão râu tóc bạc phơ thế kia mà vẫn máu me mỹ nữ? Không thể không khen ngợi tinh thần cường tráng của các cụ.

Hắn chật vật theo Lăng Nhị thiếu và A Ngưu lên một chiếc thuyền nhỏ. Cũng không biết do trùng hợp hay cố ý, ngay đối diện là thuyền của Quách thiếu. Xem ra hai vị đây cũng là dân có danh vọng, vị trí thuyền cũng tốt hơn hẳn người thường.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Rất To Tròn

Lúc này, cách đó không xa.

Trong một chiếc thuyền hoa sắc sỡ, một giọng thanh thúy dễ nghe vang lên:

- Tỷ tỷ, sắp đến giờ rồi, tỷ vẫn chưa đeo trang sức vào sao?

- Ủm.

Ngô Oánh Oánh trả lời qua loa rồi tiếp tục ngẩn ngơ nhìn vào gương đồng.

Hoa khôi hội Tô Châu mấy năm nay chủ yếu là cuộc đấu giữa nàng và đầu bài Tô Đóa Nhi của Thu Cung phường.

Ngô Oánh Oánh bắt đầu chán không khí đầy mùi hương phấn này.

Nàng biết không có nó thì bản thân không là gì cả, nhưng càng ngày Ngô Oánh Oánh càng thấy mệt mỏi và lo sợ. Mệt mỏi chống chọi những bộ mặt giả dối, lo sợ trước vô vàn đe dọa dụ dỗ. Nàng không biết tương lai mình sẽ ra sao.

Làm tiểu thiếp cho ai đó? Hay cứ tiếp tục trôi nổi thế này?

Ngô Oánh Oánh đã từng có lúc rất tự tin vào cuộc sống, nói đúng hơn là luôn bay trên mây. Chỉ cần đánh tiếng một chút, lo gì không có một hàng

dài lão gia thiếu gia sẵn sàng chu cấp? Nhưng rồi nàng dần nhận ra mình đang ảo tưởng. Có lẽ bản thân chỉ là một thứ sủng vật, để người khác tung hứng làm trò vui mà thôi.

Kể ra, Ngô Oánh Oánh cũng là một idol vô cùng đặc biệt.

Những người như nàng, trẻ tuổi, xinh đẹp, tài năng, lại sống trong sự nổi tiếng xum xoe, hầu như 10 người thì đến 11 người không thể dứt ra được, càng ngày càng sa ngã thêm.

Ngô Oánh Oánh muốn được bình thản để suy nghĩ, vì vậy gần đây mới mua lại gian nhà nhỏ nọ. Với số tiền nàng tích góp bấy lâu, mua một gian nhà như vậy không khó. Kỳ thực, nàng chỉ cần nói một tiếng, chỉ e sẽ có cả chục căn nhà như thế. Có lẽ Ngô Oánh Oánh muốn tự tay mình mở ra một không gian mới, refresh bản thân.

Ngô Oánh Oánh thở dài.

Vài năm trước nàng vẫn rất thích thú với ánh hào quang kia. Nhưng nay nàng đang mất hết động lực.

- Tỷ tỷ, suy nghĩ gì mà cứ thần thờ vậy? Để muội giúp tỷ đeo trang sức vào nhé. Cái này nhé?

- Ừm.

- Muội nghe nói Tô hồ ly hình như đã ngủ với quan lớn nào trên kinh thành thì phải. Thật đê tiện. Hức, cô ta rõ ràng không xứng cạnh tranh với tỉ.

Nha hoàn Tiểu Điệp thao thao bất tuyệt, cũng không để ý nét mặt chủ nhân ra sao. Nó luôn mơ ước được như tỷ tỷ, thầm nghĩ làm nữ nhân mà được như tỷ tỷ thì còn gì phải lo nghĩ nữa, đương nhiên không thể nghĩ đến Ngô Oánh Oánh lại đang muốn từ bỏ.

- Mấy lời đồn đó chắc gì đã đúng.

- Tỷ còn bệnh cho cô ta làm gì? Muội thấy, không có lửa làm sao có khói chứ.

Ngô Oánh Oánh lắc đầu miễn cưỡng.

Nàng đang nghĩ đến hoa khôi hội hơn. Đám người ngoài kia, số người biết thưởng thức âm nhạc chỉ sợ đếm trên đầu ngón tay. Đệ nhất đệ nhị gì đó, đều chỉ là phù du. Có lẽ bọn họ tai nghe nhạc, nhưng trong đầu lại đang nghĩ đến cảnh dâm tục gì đó.

Ngô Oánh Oánh yêu thích trang phục màu lục, nhưng lần này hoàn toàn khác với "Ngô cô nương" cạnh bờ hồ hôm nọ.

Hôm nay Ngô tài nữ sẽ mặc bộ đồ nàng yêu quý nhất, Ngưng Mi Vũ Y. Chất liệu thượng đẳng, bề ngoài như tên gọi, ai đã nhìn vào không thể chớp mắt. Bộ trang phục này có nhiều lớp, bên trong màu tím, sau đó là từng dải vàng, sau cùng đến lớp lụa mỏng màu lục. Đai lưng vòng quanh cũng có màu tím chia thành hai lớp, chính giữa thêu một bông hoa vàng thật lớn. Đầu tóc nàng cột cao lên như hình cánh hoa, trâm ngọc cài chéo nhau.

Nếu Lăng Phong ở đây, chỉ e khó lòng nhận ra.

Vấn đề không chỉ ở trang điểm hay trang phục, mà là thần thái.

Ánh mắt, cử chỉ, giọng nói.

Đã là ca nữ đệ nhất, thường thì trình độ diễn xuất cũng rất cao. Cho nên lắm idol về sau lẫn sân sang diễn xuất là vậy. Oánh Oánh lại là một idol đa tài. Nếu nàng muốn mình là một cô nương vụng về, vậy sẽ là cô nương vụng về. Nếu nàng muốn biến mình thành đệ nhất tài nữ, vậy tức là tài nữ.

Tối nay Ngô Oánh Oánh sẽ chơi một khúc cổ tranh nàng mới sáng tác gần đây, ngay cả tên gọi còn chưa kịp đặt.

Lần trước Lăng Phong chỉ ra vài ý kiến mới lạ, khiến Ngô Oánh Oánh như được tiếp thêm động lực. Đáng ra hội thi quan trọng như vậy, một thứ mới nghĩ ra không nên đem ra dùng ngay. Nhưng tâm trạng nàng khác trước, cũng mặc kệ chuyện thi thố. Ngô Oánh Oánh còn nhớ tên kia kể rằng, ở chỗ hăn có những người làm nghề như vậy. Hăn nói họ chỉ đứng một chỗ biểu diễn, chả phải nhảy múa khoe khoang thân thể gì mà cả ngàn vạn người đứng dưới ngất ngây reo hò.

Ngô Oánh Oánh muốn được như vậy.

Chỉ là Lăng Phong không kể nốt.

Chỗ hăn cũng không thiếu những vị cô nương leo lên đài, mặc đã như không, thậm chí chỉ chực cởi hết ra cho thiên hạ ngắm. Ở dưới vẫn có ngàn người thềm thường hô hào phun nước miếng.

Nói chung nghệ thuật thì đủ loại tầng lớp, thời nào cũng vậy.

...

Trong lúc đó, Phong ca vẫn đang chen lấn dưới khán đài.

- Mấy màn biểu diễn phụ họa thôi mà đã toàn gái đẹp thế này, chẳng biết đoạn sau còn cỡ nào?

- Còn phải nói, loại quê mùa như người chắc cả đời cũng không thể đi lần hai.

- Phải phải, cũng chỉ có anh trâu đây mới hiểu biết.

- Còn phải nói.

- A Ngừu, lo để ý thuyền thẳng Quách kia đi, đừng có lảm nhảm.

- Dạ dạ.

Lăng Phong châm chọc vài câu, anh Ngừu bên cạnh liền phun sạch sẽ tin tức, hẳn cũng đã hiểu sơ sơ về hội thi này.

Thi hoa hậu mà thôi, thay vì gửi tin nhắn điện thoại thì trực tiếp tặng hoa, thứ hạng các mỹ nữ tùy vào lượng hoa.

Có điều, như thế có nhạt quá chăng?

Không hề, vì mỗi một bông là một trăm lượng bạc.

- Một trăm lượng bạc? Nhiều như vậy?

- Một trăm lượng đã là gì? Nói cho tiểu nô tài như người, bản thiếu gia một lần vùng cả bó không cần đếm.

Lăng Hải bị đụng chạm mặt mũi, vênh mặt nói.

Lăng Phong chặc chặc liên tục.

100 lượng bạc, nếu quy đổi thành tiền hiện đại, đại khái khoảng 200USD, bằng một năm tiền công của hắn.

- Đám học trò kia sao đông quá. Nhà giàu Tô Châu đi học nhiều vậy sao?

Lăng Hải không buồn liếc, tỏ vẻ khinh bỉ:

- Chúng? Một lũ nghèo kiệt xác, lúc nào cũng ra về.

- Bọn chúng không cần phải tặng hoa... - A Ngừu bổ sung.

Hóa ra sĩ tử cũng có thể bầu chọn. Đương nhiên, học trò thì làm gì có tiền, không thể tặng hoa tiền, nên sẽ tặng thơ tiền. Trị giá mỗi bài thơ sẽ do các lão học sĩ có tiếng tăm ngồi trên cao nhận xét và định giá.

Nghe nói có giai thoại năm đó một vị mỹ nữ lên diễn, ở dưới có thiếu gia quá mê say tung cả đồng hoa lên, khiến nàng kia "tiếng sét ái tình".

Lại nghe nói một giai thoại khác, cũng có một mỹ nữ lên đài, lần này không phải thiếu gia, mà là một vị sĩ tử tài cao học rộng, làm liền chục bài thơ, bài nào cũng xuất sắc. Nàng kia cảm động khóc lóc hoa rơi nước chảy. Rút cục hình như vì khóc nhiều quá mà tinh thần không được tốt, quyết định lựa chọn một vị thiếu gia mà theo. Thật cảm động.

Lại nghĩ, như thế có phải thiệt cho dân học võ quá? Đáng lý múa võ cũng nên được chuyển thành bạc mới phải. Nếu được thế, Phong ca thượnggg đài lên làm vài thế "đại bàng tung cánh, đức thánh tọa thiên", biết đâu quy thành vài vạn lượng bạc cũng không chừng.

- Chư vị, chư vị, chú ý, chú ý...

Tiếng thông báo vang lên.

Lăng Phong hơi nuối tiếc nhìn theo, mấy em gái mở màn lượn qua lượn lại cũng khá lắm, còn chưa kịp bình luận kỹ càng.

Bắt đầu có tiếng hò reo:

- Là Tô Đóa Nhi, Tô tài nữ.

- Trời, kia chẳng phải Dĩnh Nhi cô nương sao, hôm nay nàng quá đẹp Dĩnh Nhi ơi. Hãy làm thê tử của ta.

- Mai cô nương, Mai cô nương cũng lên rồi. Tất cả nghe đây, nàng là hồng nhan tri kỷ của ta.

-...

Một mảnh ồn ào hỗn loạn. Nghe qua như tiếng sói tru, tiếng nước miếng, thậm chí Lăng Phong còn nghi ngờ có cả tiếng rên rỉ tự xử của ai đó.

Lăng Phong điềm tĩnh như không.

Hoa khôi này, mỹ nữ gồm những ai? Hắn không biết.

Đại nhân vật có những ai? Hắn không quan tâm.

Thi thố thế nào, đồn thổi ra sao, tỉ lệ đặt cược bao nhiêu? Không cần biết.

Mỹ nữ xuất hiện miễn phí, vậy cứ ngắm cho no mắt là được rồi, nghĩ nhiều mà làm gì?

Lăng Phong dĩ nhiên cũng muốn làm gì đó nổi bật chút đỉnh. Đại loại "đại náo hoa khôi hội, lấn át quần hùng", kiểu trong các truyện xuyên không thịnh hành. Nhưng nghĩ lại vẫn xin miễn cho. Lăng Phong hoàn toàn không nhớ nổi một bài thơ cổ nào, đến thơ hiện đại hắn còn chả nhớ, cho nên "ăn cắp siêu phẩm" là điều hoàn toàn không thể rồi.

Vậy còn vung hoa tiền làm xiêu lòng chị em? Không nói tiếp thì hơn.

Vì vậy, Lăng Phong nhìn các vị mỹ nữ kia bằng ánh mắt thánh thiện và đơn thuần nhất có thể. Chỗ nào nên nhìn, vậy phải nhìn cho rõ. Chỉ là, càng về sau càng loạn, lăm thẳng không biết từ đâu chen lấn, thò đầu vấy tay.

Lăng Phong vô cùng bức bối:

- Xa quá, nhìn chả thấy m* gì cả.

- Người thì biết chó gì? Chỗ này là vị trí đẹp nhất ở đây rồi.

- Đệ nhất? Vậy mấy cái ghế trên kia là đệ mấy?

- Hừ, mấy chỗ kia là chuyện khác, nói với đồ thấp kém như người cũng chả hiểu.

- Giỏi, lâu lắm anh mới gặp thể loại nguư bức như chú.

- Ổn ào quá, hai thằng mày không im lặng để ông nghe tiếng đàn của Tô tài nữ, ông đập cả hai xuống sông bây giờ.

- Dạ dạ, thiếu gia. Thiếu gia có cần lên lưng tiểu nhân nhìn cho rõ không?

- Được đấy, ý hay.

Lăng Phong khinh bỉ nhìn qua Lăng Hải.

Tên kia đã rơi vào cảnh giới vong ngã, nước miếng chảy không kiểm soát được nữa. Mặc dù tài nữ kia còn chưa bắt đầu bài diễn.

- Không biết thiếu gia ngài thấy tiếng đàn thể nào?

- Rất to tròn.

-...

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Mỹ Nữ Lên Đài

Tình hình có điểm loạn.

Lúc đầu còn đỡ, càng về sau các ứng cử viên tên tuổi xuất hiện, đám hâm mộ cuồng ở dưới càng chen ra trước, thậm chí giẫm đạp lên nhau rút cả xuống sông cũng có.

- Các vị các vị, mong hãy giữ bình tĩnh. Các hoa khôi đây chỉ muốn ra chào thôi, nếu bị kinh sợ thì làm sao biểu diễn cho tốt được chứ.

MC toát mồ hôi, Lăng Phong cũng toát mồ hôi theo.

Lăng Phong không khỏi sợ hãi. Hắn cũng máu gái, nhưng cuồng đến mức này thì xin miễn cho. Đám thanh niên này mang tiếng dân thành phố, Tô Châu hẳn hoi, rút cục thiếu gái đến trình độ nào, cứ như bị bỏ đói ba năm.

Rút cục mới hiểu, fan cuồng thời nào cũng có.

Cứ như Phong ca, cô nào cũng xinh, việc gì mà phải chen lấn.

Nói sao, nếu chỉ một hai mỹ nữ cạnh nhau thì còn so sánh được, đăng này cả chục mạng, hoa cả mắt. Đều là mỹ nữ cả, mỗi người một vẻ, cũng khó mà phân cao thấp được.

Đối với thanh niên thế kỷ 21 như Lăng Phong, Playboy gối đầu giường, có loại gì đẹp mà chưa thấy qua? Đàn bà đẹp, nói cho cùng chỉ cái túi da. Vóc dáng không không đủ, còn cần có thân phận, có danh khí, có tài năng. Thậm chí mấy thứ đó không hẳn tự cô ta có, còn nhờ ngoại lực nâng đỡ, bốc phét mà thành, thậm chí còn do may mắn.

Lăng Phong trong lúc bực bội bỗng để ý, đứng giữa có một vị mỹ nữ có vẻ "hạc giữa bầy gà" nhất.

"Hừm, sao cứ thấy quen quen, giống diễn viên nào kiếp trước?"

Nghĩ mãi không ra, hẳn đành bỏ qua.

Lát sau, các tiết mục dần lên sân khấu.

Đầu tiên là đàn hát.

Lăng Phong kiếp trước nghiện nhạc electronic nặng, mấy loại nhạc cổ này hẳn nghe không vào. Lại nói, giá như có cái điện thoại ở đây thì tốt. Mấy tháng rồi toàn lo kiếm ăn, bây giờ chuyển sang giải trí mới thấy thời này rõ chán.

Thi thoảng cũng có múa.

Chỉ là, Phong ca vãn bữu môi. Các chị em vẫn nên học tập chút mới mẻ thì hơn, ví dụ múa lửa múa cột. Đơn giản hiệu quả nhất là cứ thoát y dần từng mảnh, đảm bảo không chỉ hoa mà anh em ở dưới sẽ phát cuồng ngay.

Lăng Phong bỗng nghĩ đến, có cơ hội nhất định làm một công ty chuyên về giải trí. Nghe nói có tên nào xuyên không cũng làm cái này rồi, làm ăn rất được.

Cứ mỗi một tiết mục hoàn tất, thiếu gia công tử liền nhiệt tình vun hoa tiền tới tấp, đám sĩ tử cũng không chịu kém dâm thơ xả loạn.

Chỉ có điều thú vị là hai tên Quách Lăng nhị thiếu lại khá thờ ơ.

Lăng Phong thăm đoán, xem ra màn hay còn chưa đến.

- Thăng Ngưu, hoa đã chuẩn bị tốt chưa?

- Đã chuẩn bị thiếu gia.

- Tốt, xem bản thiếu làm thế nào chiếm được phương tâm Tô cô nương cho thăng Quách nhị kia sáng mắt ra. M* dám tranh với ông, không đủ tuổi.

- Đúng đúng, thiếu gia nhất định thắng lợi.

- Tiếp theo là Tô Đóa Nhi Tô cô nương của hoa phường Thu Cung.

- Aaa, Tô mỹ nhân lên rồi.

Không khí đột nhiên ồn ào hẳn, Lăng Phong cũng phải chen chúc xem có chuyện gì.

Anh em thông cảm, tính tò mò dân Á Đông là thâm căn cố đế, không bỏ ngay được.

- Tiểu nữ Tô Đóa Nhi...

Lăng Phong không khỏi mắt sáng lên.

Không bỏ đứng mỗi chân cả buổi.

Tô Đóa Nhi, đẹp như một đóa hoa rực rỡ. Khuôn mặt thon dài, chỉ tiếc khoảng cách xa nên Lăng Phong không thể nhìn được rõ lắm. Mái tóc búi ngang, cài rất nhiều trang sức bằng vàng, lại thêm dải lụa hồng rủ xuống tận lưng, trông quý phái vô cùng. Dáng người lung linh yếu điệu. Nhìn dáng dấp có lẽ chỉ mới 17 18, nhưng mấy chỗ cần to đều đã to hơn tỷ muội

không ít, bộ váy áo tuy nhiều lớp nhưng không che hết nổi, làm Lăng Phong phải chếp miệng liên tục.

Nhìn phục trang của nàng ta, Lăng Phong mới thấy phục người cổ đại một chút, từ trước hăn vẫn khinh thường.

Nói cho cùng, Lăng Phong đến thời này chưa được bao lâu, lại còn chủ yếu tiếp xúc tầng lớp đáy xã hội, cái hăn chưa nhìn thấy còn rất nhiều.

Tô Đóa Nhi nói cái gì đó Lăng Phong không nghe rõ, sau đó nàng bắt đầu bài múa. Đến lúc này thì Lăng Phong chính thức bực mình.

- Đệch, không có cái màn hình lớn nào, xem thế chó nào được? Đã thế cái đám này còn nhảy nhót từng từng...

- Người làm nhảm cái gì lớn đấy?

- Ta nói ngực nàng ta thật lớn, chỉ sợ đi đứng đều từng từng.

- Láo, dám xúc phạm Tô mỹ nữ?

- Nó nói đúng đấy, bản thiếu cũng thấy thế.

- Dạ dạ, thiếu gia chọn người dĩ nhiên phải lớn rồi.

Lăng Phong cố gắng lắm mới xem được.

Về cơ bản hăn chả hiểu gì kỹ thuật múa, chỉ thấy Tô Đóa Nhi thân thể vô cùng uyển chuyển đẹp mắt. Xem ra cái gì cũng có đẳng cấp của nó, cái này vẫn hơn múa cột thô tục kia nhiều.

- 10 bông hoa cho Tô cô nương.

- Ta nói này Hoàng công tử, như điệu múa của Tô mỹ nữ mà chỉ 10 bông thôi sao, không đủ tiền thì đừng có ra vẻ, ta tặng 20 bông.

- Hừ, hai thằng nghèo, muốn chơi trội trước mặt ông sao? 50 bông.
- Thiếu gia, chúng ta chỉ có 100 bông thôi. Còn Ngô cô nương thì sao?
- Im mồm, ông khắc có chuẩn bị.

-...

Lăng Phong toát mồ hôi, nhà giàu Tô Châu ăn chơi không phải hạng xoàng. Chỉ một lát Tô mỹ nữ đã nhận cả mấy trăm hoa tiền, tính ra cả mấy vạn lượng bạc, đương nhiên leo lên đầu bảng, quả không hổ số 1 số 2 đất Lưỡng Chiết. Đây là còn chưa kể phần sĩ tử vùng tuyệt bút.

Ngay sau đó...

- Tại hạ thấy điệu múa thần tiên của Tô cô nương, đột nhiên linh cơ xuất hiện, xin được phép tặng một tiểu khúc...

- Tiểu sinh tuy tài năng có hạn, nhưng ít nhất so với Hà huynh đệ vừa rồi vẫn dư sức hơn, xin gửi tặng Tô cô nương...

"Đệch, không tiền thì cũng ba cái trò thơ ca màu mè này. Không biết phải xuyên đến thời nào thì thì mỹ nữ thích thanh niên hiền hậu chất phác đây?"

- Tô Đoá Nhi của Thu Cung phường. Tổng cộng 650 bông, tạm thời đứng đầu. Sau đây là Ngô Oánh Oánh cô nương của Hoa Tú Phường.

- Đây rồi, đến Ngô mỹ nữ rồi.

Ở dưới phần khích còn hơn vừa rồi, đương kim hoa khôi dĩ nhiên xuất hiện cuối cùng. Trong lúc xung quanh đang huyết sáo hô hào loạn xạ, Lăng Phong lại trầm ngâm.

Nhìn sang Lăng nhị thiếu, gã ta không rống cũng chả kêu, xem ra rất bình tĩnh, chỉ có điều mồm miệng thì đang mở to ra, mắt ngây dại nhìn chăm chăm.

Lăng Phong bữu môi xem thường, quay sang nhìn Quách thiếu gia ở bên kia. Khuôn mặt tuy có khá hơn, có điều một tay thì đang giữ quần, quá khiếm nhã.

Thậm chí không biết từ lúc nào Từ đại thiếu cũng đã xuất hiện, xem ra tên này ái mộ mỗi Ngô mỹ nữ, giờ này mới thò đầu ra.

Một tiếng đàn vang lên. Cũng may đám sắc lang ở dưới còn biết thưởng thức, đều im lặng hẳn, nếu như cứ hét loạn lên thì lấy cái gì mà nghe ngóng.

Nghe một đoạn đầu, Lăng Phong liền bị chấn trụ.

Thật không thể quá khinh thường người cổ đại.

Ngay cả Lăng Phong cũng thấy vô cùng mới lạ, đắm chìm vào trong đó. Mới lúc trước cũng có mấy tiết mục chơi đàn, nhưng hẳn đều để ngoài tai.

Hôm nay Ngô Oánh Oánh biểu diễn khúc cầm không phải mới, khúc "Cung Thương Giác Trưng Vũ", lấy tên theo 5 dây trên cây cầm, nhưng nàng đánh trên cổ tranh 25 dây, ứng dụng hết những gì Lăng Phong nói hôm trước, tạo thành một khúc nhạc hoàn toàn mới với người ở đây.

Lăng Phong vẫn nghĩ âm nhạc thời xưa thì đều nhạt thếch. Mấy hôm trước chém gió trước mặt Ngô cô nương, Lăng Phong vẫn ôm trong mình tư tưởng tự sướng. Đại khái người cổ đại các người hãy xem bản đại gia bay từ ngàn năm sau tới, hiểu biết hơn các người một vạn tám ngàn dặm là thế nào. Đừng nói là âm nhạc, còn có khoa học, thiên văn, địa lý, "antivirus", tất tần tật đều hơn.

Chẳng qua, thế gian rộng lớn, "núi cao khắc có núi cao hơn".

"Khoan đã. Ngô Oánh Oánh?" Lăng Phong bừng tỉnh. Chẳng trách hẳn thấy quen.

"Chẳng lẽ là cô ấy? Làm sao có thể?"

Lăng Phong cố nhìn kỹ lại, nếu tự kỷ ám thị cố nghĩ là giống thì có điểm giống thật, nhưng nếu bảo khác thì cũng rất khác.

Cô gái này, phong thái hoàn toàn khác xa Ngô Oánh Oánh mà hẳn gặp. Đơn thuần là giữa tiên nữ và phàm nhân, một trên trời một dưới đất. Ngô Oánh Oánh mà hẳn biết, dù cho rất dễ thương xinh tươi, nhưng nàng ta không có cái kiêu sang quý xa vời vợi thế này. Khuôn mặt, dáng người cũng không sắc sảo diễm lệ như kia.

Nghĩ lại, Ngô Oánh Oánh ở bờ đê kia chẳng qua biết chút về cầm kỳ mà thôi. Dù sao nàng ta chỉ là con nhà nghèo, không được tiếp xúc học hành đầy đủ. Còn vị tài nữ trên kia, căn bản hai đẳng cấp khác biệt, tiếng đàn kết hợp trầm bổng, nghe như nhiều người đánh chứ không phải một người.

Lăng Phong nghĩ đến, lẽ nào là trùng tên?

"Tưng", tiếng đàn cuối vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Lăng Phong.

Không khí xung quanh chợt tĩnh lặng khác thường, chỉ còn tiếng nước đập vào bờ rì rào.

Tĩnh lặng có vài loại tĩnh lặng.

Một là các vị công tử thiếu gia đang chảy nước miếng chưa kịp định thần. Hai là vài vị sĩ tử đang nhú mày tìm thơ ca để tuôn ra, quyết tâm không để kẻ khác giành mất. Ba là quay qua quay lại như Lăng Phong.

Trong lúc tình hình im ắng, Lăng Phong bỗng buột miệng nói với A Ngưu:

- Cũng tạm, có cái gì mà phải như trời trồng chứ?

Họa từ miệng mà ra, vừa nói xong hần liền hối hận. Xung quanh đang tĩnh lặng nên câu nói thầm của Lăng Phong xung quanh đều nghe mồn một.

- Người vừa nói cái gì nói lại ta nghe.

- Thằng nô tài nhà nào đây? Dám khinh thị tài năng Ngô cô nương.

Và thế là làn sóng phản nộ cứ thế mà lan ra, mọi người đều hận không thể một tay dìm chết trôi thẳng ngu nào vừa nói. Mặc dù hầu hết ở xa đều không biết tên kia nói sai cái gì.

- Là thằng mắt đui nào? Dám nói ngược Ngô cô nương bé.

- Đùa, còn bá đạo khinh Ngô mỹ nữ mông không đủ tròn, vớ vẩn, giết hần.

- Đúng, dìm chết hần, đã ngu còn to mồm.

Chủ nhân câu nói kia thì đang toát mồ hôi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Lên Giường Nghe Đàn

Tình cảm quần chúng lên cao.

Lúc này anh em đang nước sôi lửa bỏng, tinh trùng lên não, máu dồn ra tay, tự nhiên có thằng ngu nào đứng ra làm bia, dĩ nhiên ăn đủ.

Vì bị tiếng ồn ảnh hưởng, Ngô Oánh Oánh cũng đưa mắt nhìn theo. Từ lúc lên đài đến giờ, nàng chỉ tập trung để tâm đánh đàn, tuyệt nhiên không biết xung quanh đang thái độ gì.

"Là hần?"

Vừa nhìn thấy người này, Ngô Oánh Oánh cũng mắt nhìn chăm chăm không chớp.

- Hừ, đáng chết, để Ngô tài nữ cũng phải oán giận nhìn người.

- Khoan, nhờ thế mà Ngô cô nương mới nhìn về phía này. Haha, mỹ nữ, là ta, Lăng Hải, nhớ ghi lại nhé.

Ngô Oánh Oánh cất làn váy đứng lên, làm ở dưới một mảnh nuốt nước miếng ừng ực. Nàng nhẹ nhàng cười nói:

- Không biết vị công tử này có gì chỉ giáo?

- Cái thằng hạ nhân đấy thì cần gì Ngô cô nương để ý. Ta tặng nàng 100 bông coi như giúp nàng giải cơn giận.

- Đúng vậy đúng vậy, vừa ngu vừa thấp kém, không với được tiên nữ nên nói nhảm thôi.

-...

Mỹ nữ cất lời vàng ngọc, một loạt sắc lang liền chớp thời cơ thể hiện, ra tay đã trấn áp quần lang.

Ngô Oánh Oánh vẫn nhìn về phía Lăng Phong. Máy thứ tâm kỳ nàng làm hôm nay, phân nửa là từ Lăng Phong luyện thuyên mà thành. Nàng tuy có tự tôn của mình, nhưng vẫn muốn nghe hãn nhận xét. Nói đúng hơn là muốn hãn phải khen nàng, vì bấy lâu hãn ta chưa bao giờ khen nàng lấy một câu, khiến Oánh Oánh rất khó chịu.

Lăng Phong sửa sang quần áo, cổ trấn định tự nhiên:

- Ta thấy Ngô cô nương tiếng đàn rất chi là...

Nói đến đây thấy có gì không đúng, ngẩng đầu nhìn quanh, phát hiện một đồng ánh mắt đỏ ngầu đang nhìn vào, ước chừng chỉ cần nói sai một chữ là sẽ bị dìm chết.

"Anh hùng phải biết thời thế, nghĩ kỹ một chút đã."

Nghĩ vậy liền ho khan:

- Khụ... rất tài tình. Phải nói đẳng phong tạo cực, nhân gian đệ nhất, ...

Gần như lập tức là tiếng phì nổ:

- Phì, cái đó ai chả biết. Đồ ngu mà...

- Ông đã nói mà, chỉ tìm cách tự làm mình nổi bật để lấy sự chú ý của người đẹp, không biết xấu hổ.

- Chắc thiếu gia nhà hắc sai bảo, cũng gọi có tí thông minh.
- Nhìn mặt là biết ngu rồi, ngu còn tỏ ra nguy hiểm.

"A đùa bọn mất dạy này."

Lăng Phong nóng máu. Lần này chả cần cố ra vẻ nữa, Phong ca thực sự đang rất tự nhiên, hăng giọng nói:

- Tuy nhiên, bốn thiếu gia... à nhầm, tiểu sinh... á lại nhầm, tại hạ thấy hình như cô nương luyện tập chưa đủ, cần cố gắng thêm. Cho 6 điểm, coi như động viên, thang 10.

Hắn cảm giác đôi chỗ vẫn bị lỗi thật. Lăng Phong nghe nhạc đa âm nhiều, cũng vì nghiện electronic nên cũng tập tành làm producer một thời gian. Đối với việc phân biệt các âm sắc cũng gọi là có chút tự tin.

- Địch, nói nhảm, Ngô cô nương đệ nhất cầm kỹ Giang Nam mấy năm nay, còn bảo luyện không đủ, ta sợ thời gian còn nhiều hơn người đi theo thiếu gia người đấy.

- Sút hắc xuống sông.

- Nam mô a di đà phật, thí chủ không nên nói dối. - Thậm chí có cả tiếng vị tu hành nào đó.

Ngô Oánh Oánh hơi run run, có một chút hờn dỗi nhẹ. Nàng khổ cực sáng tạo như vậy, rút cục bị tên này nói "luyện tập chưa đủ" 4 chữ là xong, cảm giác rất trống trải bức bối. Nhưng rồi nàng lấy lại bình tĩnh ngay, vẫn khuôn mặt cười:

- Mong công tử nói rõ hơn, nô gia xin nghe.

Lăng Phong vuốt vuốt cằm, nói cái gì bây giờ. Chính xác là, nói thật hay nói dối bây giờ.

Thấy Lăng Phong còn chần chừ, Ngô Oánh oánh liền nói thêm:

- Chỉ cần công tử nói hợp lý, nô gia xin phép tiếp chuyện riêng với công tử.

"Oanh" Một tiếng sét chấn trụ cả hồ.

- Nay, ta có nghe nhầm không nhỉ?

- Nghe nói, từ sau Thái Minh tài tử, liền không có ai có thể tiếp chuyện Ngô tài nữ.

- M*, đánh bậy đánh bạ thế mà cũng trúng. Biết vậy vừa rồi ta cũng đứng lên nói hôm nay Ngô mỹ nữ trang điểm có hơi ít, chẳng phải cũng vào khuê phòng sao? Thằng kia vận chó sao?

- Thiên lý ở đâu? Ta tặng nàng biết bao là hoa, cũng không bằng một thằng chém gió lung tung.

Lăng Phong thì không đến nỗi mừng rỡ lắm. Tiếp chuyện ca kỹ mà thôi, làm như gặp mặt danh nhân văn hóa thế giới không bằng. Hiện tại còn có một vấn đề quan trọng hơn, trước tiên không biết có toàn thân mà giữ mạng ra khỏi nơi này không đã, nghĩ gì đến chuyện khác.

Sau cùng ngay cả A Ngưu cũng bĩu môi:

- Nay, ngu thì nhận ngu đi, đừng có ra vẻ nữa.

"V*, thằng này mà cũng dám lên tiếng?" Lăng Phong suýt úp sấp.

Liền ngẩng cao đầu:

- Ta chỉ thấy hình như Ngô cô nương mới cải biến, lúc đánh đôi chỗ còn sai âm tiết thì phải, nhưng rất ít thôi. Tài nghệ của cô nương tổng thể che lại hết rồi, nghe không kỹ thì không nhận ra.

- Đệch, lão, dám bảo các ông đây đều tai điếc?

- Đa tạ công tử.

Ngô Oánh oánh cười tươi, cũng không nói tiếp chuyện tiếp chuyện kia. Nàng kịp nhận ra câu nói của mình vừa đưa Lăng Phong vào thế khó, thấy hân hân đầy đầu liền cảm thấy như bản thân vừa thắng lợi, đành tạm thời vờ như quên đi.

Ở dưới chường hứng, nhưng vẫn ánh mắt hình cây đao nhìn Lăng Phong.

Vài tên không cam lòng tiếp tục gào thét:

- Tiểu sinh thực ra cũng nghe Ngô cô nương hình như có tâm sự, nên đánh đàn cũng vì thế mà sơ ý chăng? Tiểu sinh nguyện tặng một bài thơ...

- Bản thiếu gia e rằng Ngô cô nương cần tâm bổ sức khỏe. Cứ chỗ nào khuyết thiếu thì thiếu gia ta bù vào chỗ đấy là ổn...

-...

Quách Lăng hai vị thiếu gia cũng lên tiếng cạnh tranh, mặt đỏ tai hồng, tuy nhiên về cuối hình như Quách thiếu hết hoa, có vẻ đã đốt hết cho Tô mỹ nữ lúc trước, đành nhận thua, để lại Lăng nhị thiếu mặt mày hớn hở thành người chi nhiều tiền nhất. Từ Chính Huy từ đầu vẫn nhìn chăm chăm Ngô Oánh Oánh không chớp. Gã chỉ tặng 50 bông, sau đó tuyệt nhiên không đua đòi chạy theo giá cả thị trường, chỉ đứng ngơ ngẩn nhìn nàng.

Lăng Phong thì thở phào, quần chúng vì người đẹp cũng dần quên bém vạ của hắn.

Ngô Oánh Oánh nhận đến 800 bông, lại đăng quang đệ nhất. Nàng xuất hiện cảm ơn một cách nhanh chóng, cũng không nói gì thêm đã lui ra sau. Báo hại Lăng Hải mặt như đưa đám, bình thường tặng hoa nhiều như hắn,

mọi năm mỹ nữ cũng sẽ nói dài dài một chút khách sáo này nọ, thậm chí còn tiếp chuyện. Năm nay xui xẻo thế nào Ngô Oánh Oánh chỉ qua loa vài tiếng như thế rồi thôi.

...

Hoa khôi hội năm nay kết thúc tốt đẹp, ngoài việc giữa đường chọc ra một thằng ngu nói nhảm bị quần chúng chửi té tát.

Lăng Hải đã buồn chán đi tìm chỗ giải sầu, Lăng Phong đang rón rén cúi gằm mặt đi về thì bị người chặn lại.

"M*, xui rồi."

- Không biết vị này có phải công tử vừa rồi nói lung tung?

- Có việc gì?

Tên kia mặc áo hầu bàn, nhưng Lăng Phong vẫn cẩn thận hỏi.

"Có khi nào nói láo dẫn ta vào góc trùm bao đánh không đây?"

- Là tiểu thư gửi lời, mời công tử đi theo tiểu nhân.

Tên hầu mồm thì xưng công tử, nhưng trong bụng thì chửi tám đời tổ tông Lăng Phong lên. Gã nhìn qua thấy rõ Lăng Phong cũng chỉ thư đồng cho ai đó thôi, thế đếch nào mà để Ngô tiểu thư muốn gặp, dù sao khách của tiểu thư nên gã không dám lên mặt, nếu không còn phải lịch sự làm gì.

- Tiểu thư nào?

- Là Ngô Oánh Oánh Ngô tiểu thư.

Rút cục Lăng Phong vẫn đánh liều đi, cơ hội gặp người đẹp không nhiều, tiện thể hỏi nàng ta vài nghi vấn.

Hắn tất nhiên liên hệ giữa hai cái tên Ngô Oánh Oánh. Nếu hai cô gái kia là một, vậy Lăng Phong càng thích. Tự nhiên quen với tuyệt đại mỹ nhân như thế, chẳng nào chả mơ mộng. Mặc dù nghĩ kỹ ra, với những gì hắn thấy hôm nay, Ngô Oánh Oánh rất giống những ca sĩ diễn viên hàng đầu. Nếu nàng ta thực sự đi ra ngoài chặt gà làm cháo, nó giống như thời trước vào ký túc thăm bạn gái gặp Phạm Băng Băng đang ăn cơm với nước tương vậy, vô cùng phi lý. Người sẽ nghĩ ngay đến hai trường hợp, một là người giống người, hai là chương trình thực tế đang đặt camera ngầm ở đâu đó.

Vừa đến đầu chân cầu thang, liền đụng một ả tú bà:

- Ai u, là trận gió nào đem công tử thối tới...

Lăng Phong đã có kinh nghiệm ở Minh Nguyệt lâu, cũng không khách sáo nói:

- Gió đông nam thối tới, không xem dự báo thời tiết sao?

- A... - Tú bà choáng váng, kịch này lần đầu nghe.

Hầu nam nọ liền nói:

- Đại tỷ, hắn là khách của Ngô tỷ tỷ, không thể thu tiền đâu.

- Hừm, ra vậy.

“Hóa ra mỗi lần tú bà ai u là quy củ này.” Lăng Phong coi như có thêm kinh nghiệm.

Lăng Phong đi một đoạn, đột nhiên trong tai nghe thấy tiếng ai đó nói, chính là ả tú bà kia:

“Hừm, tưởng mình thanh cao lắm sao? Sớm muộn cũng bán thân mà thôi.”

“Chửi ai? Chửi ta?” Lăng Phong mờ mịt, lại cái hiện tượng này.

Lại đi lòng và lòng vòng một lúc, thậm chí ngang qua một cây cầu nhỏ bắc qua hai chiếc thuyền hoa, lúc Lăng Phong gần muốn gãy cả chân, tên hầu mới lạnh nhạt:

- Đến rồi, chờ đó đi.

Đây là tầng ba, khắp nơi dăng lụa kết hoa, đèn đuốc sáng trưng.

Loanh quanh có tiếng đàn hát.

- Đến rồi đó sao?

Lăng Phong nhìn lại.

Là một nha hoàn, cũng khá đáng yêu. Có điều nàng ta nhìn Lăng Phong từ trên xuống dưới như kiểu muốn lục soát thân thể.

- Tỷ tỷ, người đến rồi.

- Để hăn vào đi. - Một thanh âm thanh thoát vang lên.

Nha hoàn kia tỏ vẻ chán ghét:

- Vào trong đi!

Lăng Phong cười trừ, làm gì mà khó chịu?

Hăn rón rén đi vào, đầu tiên là cái đầu, nửa người, rồi mới đến cả người. Dù sao Lăng đại nhân lần đầu vào khuê phòng mỹ nữ, mà theo hăn nghĩ là phòng riêng gái làng chơi, không khẩn trương mới lạ.

Phong ca kỳ thực rất muốn ưỡn ngực nâng mặt đá cửa đi vào, hô loạn cái gì "ta đã đến đây" các kiểu, có điều nghĩ lại trên người chả có đồng nào, làm loạn bị bắt bù tiền thì khổ.

- Công tử đợi lâu.

Lăng Phong xoay người, không khỏi ngẩn ra chốc lát.

Cái gọi là ngôi sao ca nhạc, ngôi sao điện ảnh chắc cũng chỉ thế này. Lại nói thời trước đồ giả thẩm mỹ viện khắp nơi, xinh đẹp không bao nhiêu tự nhiên.

Ngô Oánh Oánh chỉ cười bớt một lớp lụa xanh ở ngoài, đường cong càng hiển lộ, đẹp không tả xiết.

Năm xưa đi bar hàng tuần, cũng không đến nổi định lực kém lắm, Lăng Phong giả là:

- A... haha... bốn tọa, ấy nhầm tại hạ rất hân hạnh được gặp Ngô tài nữ.

"Hắn không nhận ra ta?" Ngô Oánh Oánh nhanh chóng nhìn ra thái độ khách sáo của Lăng Phong.

- Công tử, không biết nô gia có thể xưng hô thế nào?

Nàng cố ý hỏi dò, nếu hắn trả lời thì đúng không nhận ra mình.

"Không phải cô ấy?" Chính Lăng Phong cũng đang dò xét.

- Tại hạ Lăng Phong.

Hắn vừa nói vừa nhìn vào ánh mắt của cô gái này, vô cùng tự nhiên, không quen mình?

Lăng Phong lại không biết, Ngô Oánh Oánh còn rất giỏi diễn xuất, muốn giả vờ không quen chỉ trong nháy mắt.

- Lăng công tử. Vừa rồi nô gia múa rìu qua mắt thợ, thật hổ thẹn vô cùng.

- Không dám không dám, tại hạ chỉ nói bừa thôi. Không biết Ngô mỹ nữ hên gặp có chuyện gì? Có điều ta nghĩ trước hết cũng nên có cái chỗ ngồi ít trà bánh gì chứ nhỉ?

- Vậy sao? Chẳng phải nam nhân vào khuê phòng nữ nhân chỉ muốn lên giường thôi sao?

- Ồ?

Lăng Phong ra vẻ khó hiểu đáp:

- Hóa ra còn có vụ lên giường nghe đàn sao? Thú vị.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Nửa Đêm Bắt Giặc

Ngô Oánh Oánh cười mỉm:

- Hi, công tử thật biết đùa. Vừa rồi công tử nhận xét hình như vẫn chưa hết. Nô gia tò mò muốn được chỉ giáo thêm, muốn mời công tử nói thêm một chút, không biết... Công tử có thể hoàn thành chút tâm ý này của nô gia chứ?

"Ặc, từ chối thế quái nào được."

Lăng Phong nghĩ một lát, đang định khiêm tốn chút, bắt đầu là khen:

- Ra vậy. Tiếng đàn của cô nương sao? Rất hay. Ví dụ như đoạn gì đầu bài, ài không nhớ rõ, nhưng đại loại là khiến ta như lạc lên tiên giới...

Càng nói càng thành phê bình:

- Có điều, xin phép cho tại hạ nói thẳng, ở chỗ tại hạ, nhiều thứ còn hay không kém. Còn nhớ hồi ta 5 tuổi, ...

"Người này, lúc nào cũng vậy?" Ngô Oánh Oánh vẫn giữ ý cười.

Lăng Phong vẫn thao thao bất tuyệt:

- Âm sắc cô nương đánh ra tuy trầm bổng đa dạng, nhưng vẫn bị lệch tông? Còn lệch tông là gì thì tại hạ cũng không biết phải nói thế nào nữa? Kiểu như đáng lý nó là thế nhưng nàng đánh không đúng thế, ài, giải thích

thế không ổn nhĩ... Khụ. Tại hạ có chút đặng miệng, Ngô cô nương có thể nào cho ta xin miếng nước, nhuận mồm chút.

Lăng Phong dờ khóc dờ cười.

Hắn rất sợ gọi nước bị mất tiền, nghe nói trong mấy chỗ này giá đồ uống cũng rất cao.

Ngô Oánh Oánh làm vẻ mặt thất thố, nàng tự tay rót một cốc trà nhỏ:

- Nô gia thất lễ quá. Xin mời công tử ngồi.

Nếu giới hâm mộ mà nhìn thấy cảnh tiên nữ khom người rót trà cho thằng ngu này uống, chỉ sợ phun máu mà chết.

Ngô Oánh Oánh hơi cúi người khiến lăng Phong cứ phải cố gắng lên nhìn cái khe ngực ẩn hiện kia, sau đó lại vội vàng quay đi. Bình thường sắc lang như hắn sẽ chả làm thế, có gì cứ nhìn thẳng là xong, có điều không biết sao hôm nay không khí "bàn luận âm nhạc" làm hắn phải ra vẻ chính nhân quân tử.

Lăng Phong chọn đại cái đề mục nói bừa:

- Khuê phòng cô nương thật giản dị, không hợp tẹo nào.

- Công tử nói không hợp là vì sao?

Ngô Oánh Oánh khó hiểu nhìn hắn.

Phòng Ngô Oánh Oánh hơi quá giản dị so với thứ nàng nên có.

Ví dụ đáng lý ra vàng bạc đá quý, bảo ngọc dạ minh châu phải để khắp phòng, hoặc vài vóc lụa là, tranh chữ này nọ treo khắp nơi. Không thì cũng tủ áo, tủ giày, bàn trang điểm đầy ắp mỹ phẩm. Kiến trúc cũng nên phá cách một chút, Ai Cập Ấn Độ La Mã.

Cái phòng này, Lăng Phong nhìn lên nhìn xuống mãi cũng chả có cái vẹo gì đáng giá, rèm che phòng trong chắc để ngủ, còn lại bàn ghế đơn sơ, giá để cây đàn, nhìn mãi cũng chỉ có chừng đó.

- À, ý tại hạ, chỗ này chỉ có thể dành cho cô nương nhà nghèo nào đó ở thôi.

- Nô gia cũng rất nghèo mà.

Lăng Phong toát mồ hôi.

Đây là lời kịch kinh điển của các chị em: "thiếp phận gái dậm trường, mong chàng hãy nâng niu". Lăng Phong vừa nghĩ vừa tự nhắc mình, chốn phong nguyệt, phải cẩn thận một chút. Tháng này còn chưa có nhận lương đâu, nổi hứng làm càn là cả năm húp cháo.

Liền vội đánh lạc hướng:

- Haha, không không, tại hạ nói đùa mà thôi, Ngô cô nương chớ trách. Cũng chỉ vì bị dung nhan của cô nương làm tinh thần không yên.

Ngô Oánh Oánh bỗng hỏi một câu ngoài ý:

- Công tử rất thích nữ nhân giản dị à?

"Câu này ý gì?"

- Thực ra chỉ cần nữ nhân là ta thích hết, lúc giản dị cần giản dị, lúc khuê các có khuê các, vậy mới thú vị, haha.

- Công tử thật tham lam.

Ngô Oánh Oánh đưa mắt một cái, suýt làm Lăng Phong ngã ra.

Đến đây thì hẳn xác định nàng ta và Ngô cô nương kia là 2 người, cái kiểu liếc mắt đưa tình này, tuyệt đối khác nhau.

Đang lúc đề tài hay thì bên ngoài nha hoàn cắt đứt mạch tự sướng của Lăng Phong:

- Tiểu thư, là Mạc lãnh binh ở phòng ngoài, đại tể nói tiểu thư nên ra gặp một chút.

-...

Chỉ lát sau, Lăng Phong phải lui thủi ra về bằng cửa sau, cửa trước đã bị đại quân của vị Mạc chó chết nào đó chặn hết rồi.

"Ài, kiếp trước kiếp sau gì thì cũng không thể đấu với đám đại gia được."

Nói thì nói thế, nếu đem Lăng Phong so với những kẻ khác, hẳn đã quá may mắn rồi, coi như công lao hai tên đầu trâu mặt ngựa tái tạo.

Thử nghĩ thư đồng như Lăng Phong, cùng lắm thì ba hoa chém gió với đám thư đồng khác, còn đòi gặp mỹ nữ nói vài ba câu thể nào được? Đã thế còn chả tốn đồng nào. Nên biết Lăng nhị thiếu Lăng Hải hôm nay vung cả vạn lượng mà còn phải thất thểu ra về tay không.

...

Một tháng trở lại đây, Lăng Phong không hề chỉ ăn rồi ra đường đi dạo. Hẳn bắt đầu luyện tập thân thể mình một chút.

Đầu tiên chỉ đơn giản những bài tập luyện thân. Bởi cái thân thể của tên "Lăng Phong" này cả 20 năm không thêm thể dục thể thao, thời gian đầu cũng khiến Lăng Phong rất khổ cực, thậm chí không biết bao nhiêu lần.

Nhưng có khổ luyện thì có tiến triển, xương cốt đã định hình muốn dẻo dai tuy khó, nhưng ít nhất cơ thể cũng nhẹ nhàng bền bỉ hơn một chút.

Mặc lão rất để ý đến điều này.

Lão là quân nhân xuất thân, thấy Lăng Phong biểu hiện kỳ quái liền chú ý ngay. Bởi thông thường vào thời đại này, nếu không phải muốn luyện võ, chả thằng nào lại đi rèn luyện làm gì.

- Công tử muốn luyện võ?

- Đúng vậy, dù sao có chút sức khỏe vẫn hơn.

- Công tử muốn dùng vũ khí nào?

Lăng Phong nghĩ rồi đáp:

- Vũ khí? Xem nào. Kiếm thì sao?

Dù sao nghe cái danh "kiếm khách" vẫn là hay nhất.

- Kiếm thì e lão không hiểu lắm. Thương pháp thì lão biết một chút. - Mặc lão trầm ngâm.

- Thương pháp?

Lăng Phong không thích dùng thương cho lắm. Hơi dài, không được linh hoạt, không được tiêu sái, tán gái không tiện.

Mặc lão cười dài:

- Haha, không thích cũng không sao cả. Trước khi luyện thương hay kiếm, rèn luyện gân cốt đều phải làm. Vậy đi, từ giờ lão sẽ giúp công tử một tay.

Lão rất vui vẻ khi thấy Lăng Phong có lòng tập luyện. Lâm lão tướng quân đã mất, Mặc lão luôn hi vọng hậu duệ của lão tướng quân đi theo con đường binh võ. Lão từng thất vọng, cứ tưởng tên Lăng Phong ừ ừ cạc cạc 20 năm coi như đã hoàn toàn hồng tương lai rồi.

Còn chuyện dùng vũ khí gì thì còn lâu lắm, mỗi người có một sở trường, nhưng sở trường là gì thì phải thử mới biết được. Trong quân đội lắm kẻ ban đầu cũng không thích dùng thương, về sau đánh trận rồi thì lại khoái thương pháp nhất. Hơn nữa, hạ bàn và quyền pháp chưa có thì chả luyện được vũ khí gì cả.

Còn Lăng Phong, hẳn phát hiện một chuyện khác khá thú vị.

Chính là cái "Deja vu" lần nọ.

Lần trước tình cờ "nhìn thấy" Lăng Hùng nói thầm, Lăng Phong chỉ nghĩ đó là một kiểu ảo giác. Nhưng trong lúc luyện tập gần đây, hẳn nhận ra hình như thứ này không chỉ ngẫu nhiên xuất hiện, mà có thể tự bản thân phát động.

Trong một lần tình cờ, lúc chạy bộ gần như kiệt sức, Lăng Phong nhìn về cái cây phía trước mặt, mong muốn tới gần nó để dựa vào, đột nhiên hẳn có cảm giác như thân thể mình như bay lại gần thật, rùng mình tỉnh lại thì hóa ra chỉ là ảo cảnh. Một lần khác, hẳn muốn nghe đám nha hoàn bàn tán gì về mình, cố gắng tập trung, thì rõ ràng nghe được tiếng cười nói của bọn họ, to rõ như ngay bên tai.

Hẳn không rõ mấy chuyện này là gì, nhưng hẳn đoán, nó xuất hiện khi hẳn thực sự tập trung vào mục đích, và có xác suất thành công, mặc dù không cao lắm.

Cho đến hiện tại, sau một tháng thử nghiệm các kiểu kích phát, Lăng Phong bắt đầu nắm được yếu quyết. Thứ "ảo giác" này là một kiểu kỹ năng có thật trên cơ thể hẳn. Chỉ cần Lăng Phong tập trung vào một phương vị

nhất định, hẳn sẽ có thể nghe nhìn về phía đó to rõ hơn, có cảm giác như linh hồn phóng ra khỏi cơ thể để đến chỗ đó vậy. Chỉ là khoảng cách không xa, độ chính xác cũng không cao.

...

Thư phòng Lãng gia.

Lãng Hùng đang ngồi trong phòng nhắm mắt thoải mái, một nha hoàn đang cúi rửa chân cho lão. Nhìn đứa nha hoàn mới 15 tuổi đang cúi cúi, Lãng Hùng cười dâm tiện nhìn chăm chăm nói:

- Tiểu Thúy à, người nói thần vật của lão gia có nên tẩy rửa một chút không đây?

- Dạ.

Chỉ thấy nha hoàn còn chưa phát dục đầy đủ kia có vẻ cũng đã quen, bắt đầu ngại ngùng kéo quần lão ta xuống

Lúc này, ngay bên trên có một ánh mắt đang nhìn lén, miệng lầm bầm chửi rửa.

Lãng Phong đang ngồi trên nóc nhà, gờ một miếng gạch nhìn xuống. Nhìn thấy cảnh tượng kia suýt chút phá luôn nóc bay xuống bày tỏ quan ngại.

Từ khi nắm trong tay khả năng nghe nhìn kỳ quái kia, Lãng Phong cũng đứng ngồi không yên, ngứa ngáy muốn dùng thử. Hắn chưa đủ vô lại đi nhìn lén nữ nhân tắm, nên chuyển mục tiêu qua lão Lãng Hùng. Lãng Phong gần đây nhận ra lão già này ánh mắt nhìn Lâm thị mẫu thân hắn rất hèn mọn, dâm ra khó chịu không thôi.

- Lão gia.

- Có chuyện gì?

Đang thoải mái sắp đến chỗ quan trọng thì bị phá đám, giọng lảng Hùng gắt gỏng.

Lão quản gia đứng ở ngoài nói với vào:

- Chuyện nàng kia đã sắp xếp tốt.

- Lui đi.

Nói rồi Lảng Hùng quay qua đưa nha hoàn:

- Chạy về nói phu nhân có thể tối nay ta phải ở lại thư phòng làm việc khuya.

- Dạ.

Tiểu Thủy cúi cúi gật gật lui ra. Lão Hùng còn kịp với tay bóp hông nàng ta một cái mới chịu tha.

Đợi một lúc Tiểu Thúy lui ra, Lảng Hùng bắt đầu chỉnh lại áo quần, sau đó bước ra khỏi thư phòng.

Lảng Phong lặng lẽ đi theo hắt dọc trên mái nhà. May cho hắt là phủ này khá san sát nhau, Lảng Phong không phải nhảy xuống đất mà có thể đi lại ở bên trên, có điều hắt làm gì có thân pháp bá đạo mà di chuyển nhẹ nhàng, cố gắng nhẹ nhàng mà mấy lần suýt ngã.

Lảng Phong bỗng chợt dạ.

Hướng này chẳng phải là phòng của mẫu thân hắt sao?

"M* nói không sai, cũng may ta theo đuôi."

- Lão gia, ngài đêm đến có chuyện gì phân phó?

Một phụ nhân có chút tư sắc ưỡn ẹo đi ra. Đoán chừng lão gia muốn đi chơi đêm, bà ta làm nữ hạ nhân trong phủ, dù có tuổi rồi nhưng còn tuổi lang hồ, biết đâu lão gia thêm của lạ, ghé qua "thăm hỏi" một đêm, cũng không phải chuyện gì quá xấu.

- Cút, người đêm nay đi đâu thi đi, để chỗ này cho ta.

Phòng Lâm Nghi Anh và phụ nhân vừa rồi ở cạnh nhau. Cũng là sau hôm giao kèo nợ mới an bài. Lăng Phong còn nghĩ có một người ở cạnh sẽ an toàn chút. Hóa ra lão Lăng Hùng nói một câu đã thành không có gì.

- Lâm muội, nàng ngủ chưa?

-...

- Lâm muội, lâu nay vào phủ, ta muốn sang xem tình hình muội có quen không?

-...

Lăng Hùng gọi mãi không thấy, liền nóng ruột, lão ta biết chắc chắn Lâm Nghi Anh đang ở trong.

- Lâm muội, nếu không ta bước vào nhé?

- Lăng gia chủ, ngài có chuyện gì để mai sớm được không? Ta.. ngủ rồi.

Giọng Lâm Nghi Anh run run đáp lời, bà định im lặng cho qua chuyện, tưởng lão già sẽ bỏ đi. Ai ngờ lão này cứ bám dai như đĩa quần lấy.

"Két" Lăng Hùng đẩy cửa bước vào không kiêng dè gì cả, cả người nóng ran rồi, hơi đâu mà chờ ngày mai.

Lăng Phong ở mái nhà đối diện mặt cũng nóng lên, tối nay e là có chuyện.

- Lão gia... ngài...

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Xuân Lan Thu Cúc

(Ghé thăm fanpage <http://facebook.com/atkd1890fic> để nhận thông báo chương mới, xem tạo hình nhân vật, bàn luận cùng tác giả, etc.)

Lâm thị không ngờ lão già này đề tiện đến vậy, bà đứng khấp vào góc run rẩy.

Lăng Hùng càng nổi máu nóng dồn dập nói:

- Lâm muội, ta cũng chả muốn dài dòng nữa, nàng lần trước đã đồng ý. Chắc chắn đã hiểu ý ta rồi. Đợi hết 100 ngày của đại ca, chúng ta... sớm muộn cũng làm. Hay là đêm nay...

- Lão già... thỉnh tự trọng, nếu không...

- Haha, nếu không thì làm sao? - Lăng Hùng cười to ngạo nghễ.

Lâm Nghi Anh muốn chọn đường hẹp lách ra ngoài, nhưng còn chưa kịp ra cửa thì đã bị Lăng Hùng chụp tay kéo lại.

- Nói cho nàng biết, tối nay ta đã cho hạ nhân đi hết, nàng có kêu trời cũng vô...

Đột nhiên...

"Vèo" Có vật thể lạ bay từ ngoài vào.

Lăng Hùng nói chưa hết câu thì thì ăn nguyên một cái chậu hoa vào mặt.

Số là Lăng Phong trong lúc vội, loay hoay tìm vũ khí, sau cùng nhìn ra cái chậu hoa nhỏ ở bên ngoài liền ném luôn vào.

- Phong con.

Lâm Nghi Anh nhìn thấy cứu tinh, nhanh chóng vùng khỏi Lăng Hùng chạy ra ngoài đứng.

- Người...

Lăng Hùng đang định quay ra chửi thì thấy kẻ phá đám là Lăng Phong.

Nếu là đứa hạ nhân khác lão đã chửi té tát rồi, nhưng thằng này lại là con trai của Lâm Nghi Anh, quả thật có quyền ý quyền.

Lăng Phong mắt trợn ngược, tay cầm một khúc gậy lượm được. Hắn không thèm nói gì, cũng có gì để nói đâu. Đơn giản, hắn chỉ muốn đập cho con dê già này một trận. Già rồi còn hư, dám ý đồ với cả mẹ hắn. Chán sống?

Lăng Hùng da mặt rung lên:

- Ài, Phong à. Chỉ sợ mẹ người còn chưa nói cho người biết đi. Mẹ con người bây giờ bơ vơ cần người bảo vệ, người thấy ta chả lẽ không được sao, ta sẽ chăm sóc nàng tốt, người cũng sẽ có phần...

- Câm mồm.

Lăng Phong không nghe nổi. Hắn không muốn dài dòng, ngay lập tức phi ra trước tay côn đập mạnh xuống.

"Vụt"

- A...

Tiếng la là của Lâm thị.

"Hự? Lão già này nhanh phết."

Nói thực ra, là Lăng Phong chậm.

Lăng Hùng tránh được sang một bên hậm hực chửi:

- Hừ, rượu mời không uống thích rượu phạt? Cho người con đường tốt không chịu đi chỉ muốn đi ngõ cụt sao?

Lão ta tuy đã 50 nhưng cũng không phải đèn cạn dầu, bằng không cũng không ham gái như vậy.

Lăng Phong mắt vẫn liếc nhìn Lăng Hùng đang đứng đó, nói nhỏ ra sau:

- Nường, mau chạy ra chỗ Mặc lão.

- Còn con...

- Nhanh.

Lăng Phong như ra lệnh, hắn không có thời gian suy tính gì thêm, trước mắt cứ để Lâm thị thoát đi cái đã.

Lăng Hùng xắn một tay lên, tối nay đang nóng tự nhiên bị dội một gáo nước lạnh, của quý suýt nữa hồng, bức tức không nói cũng biết.

- Không có cha thì có chú, để ta thay cha người trị người.

"Vụt, vụt"

Lăng Phong vụt côn không ngừng, nhưng lại không gây được thương tích gì đáng kể cho lão Hùng. Hắn đến lúc này chỉ hy vọng vào khí lực tuổi

trẻ dai hơn lão già kia, kiểu gì lão ta cũng mệt trước hẳn.

"Ừc"

Có tiếng đứt gãy. Cái cây gãy của Lăng Phong chỉ là một khúc gỗ mục thôi, vừa vụt thêm một cái đã gãy đôi ra, Lăng Phong thành đang cầm đoạn còn.

Nếu vào tay cao thủ thì dĩ nhiên trường côn đoản côn đều không sao. Đáng tiếc Lăng Phong hẳn một chút võ kỹ đều không có, chỉ cậy sức trẻ. Gậy dài thì còn đánh đại được, nếu ngắn thế này, chẳng thà vứt luôn dùng tay không còn hơn. Lại nói, Lăng Phong không hề nghĩ đến, lão Hùng này thế mà khó chơi như vậy. Lão này ăn uống tấm bổ đầy đủ, lại không đến mức béo phì như đám thương nhân khác, sức khỏe không thể đùa.

Lăng Hùng mới lên làm gia chủ, lại bị một thằng người làm cứng đầu cản trở, tức đỏ mặt lên, gằn giọng:

- Hừ, tối nay ta giết luôn người, đỡ phiền phức. Có người, căn bản đều là cản trở kế hoạch của ta.

- Thử xem. - Lăng Phong cố nói cứng.

"Soạt"

"Chúy thủ?" Lăng Phong chợt dạ, không ngờ Lăng Hùng rút từ hông ra một cây chúy thủ, lão già này xem ra luôn mang thứ này phòng thân.

Lăng Phong bắt đầu có ý muốn rút lui. Hẳn võ công quá tệ, không thể liều làm anh hùng gì được, người ta có muốn liều cũng phải có bản lĩnh để liều.

"Xoạc"

Lăng Hùng ra tay rất nhanh, áo trước ngực Lăng Phong rách một đường, cũng may hắn còn đủ nhanh nhẹn né được theo phản xạ. Lại tiếp vài đường đao, Lăng Hùng đã ép Lăng Phong ra ngoài sân.

Lăng Phong chật vật tránh né, tiến thoái lưỡng nan, lúc này hắn khá loạn, không nghĩ ra cách giải quyết lưỡng toàn kỳ mỹ nào. Hắn muốn chạy cũng không dễ, chỉ cần Lăng Hùng hô lên thì tám phần hắn cũng sẽ bị hạ nhân vây lại đánh chết. Lăng Hùng là gia chủ, đánh chết người ở như Lăng Phong chỉ sợ không ai truy cứu. Xã hội này là như vậy, có lẽ lúc này lão ta chưa kêu vì không muốn nhiều người biết chuyện tối nay lão đi ăn vụng.

- Công tử, lui ra sau.

Bỗng nhiên, có một giọng già nua vang lên sau lưng.

"Phù. Mặc lão." Lăng Phong thở phào nhẹ nhõm, lão Mặc tới, vậy thì đã có thể an tâm.

Mặc lão nhìn Lăng Phong, thấy hắn không sao, hỏi:

- Muốn giết hắn?

- Giết, nếu không chúng ta không sống yên ổn. - Lăng Phong hậm hực nói.

- Được.

Mặc lão đáp gọn, sau đó phi người tới trước.

Lăng Phong dự định dù chuyện này ra sao cũng sẽ bỏ đi, quay về kinh thành lại làm thuê như trước. Thà đối chứ không nhục, đằng nào cũng không chết được. Chuyện này do mẹ hắn ép hắn ở lại, chứ Lăng Phong cũng không muốn suốt ngày làm thư đồng gì gì kia. Có lẽ sau lần này Lâm thị sẽ tỉnh ra, đồng ý theo hắn rời đi.

Lăng Phong còn chưa nghĩ bao nhiêu đã nghe một tiếng hét thảm.

Lăng Hùng đã ngã lăn ra, ánh mắt trợn ra, có lẽ không hiểu mình chết thế nào.

Mặc lão lại hỏi:

- Cần ta xử lý không?

Lăng Phong trợn mắt, nói đứt quãng:

- Nếu... vậy thì... tốt.

Hắn vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần sau màn xử lý quá gọn lẹ của Mặc lão. Vừa rồi trong lúc tức giận vì bị dính đòn mới nói chữ "giết", chẳng ngờ lão bá này nhaoý một cái hoàn thành nhiệm vụ như vậy. Thật ngoài dự kiến của Lăng Phong.

Mặc lão quay lại chỉ tay ra sau lưng Lăng Phong nói:

- Lão gặp người kia ở ngoài.

"Là phụ nhân lúc trước." Lăng Phong nhận ra.

Chỉ thấy bà ta đang nửa ngồi nửa nằm, thân dựa vào tường, Lăng Phong đoán có lẽ bị Mặc lão đánh xỉu. Xem ra Mặc lão đã ở đây từ trước, chỉ không muốn ra tay ngay, nhưng lão cũng rất chu toàn, không chế không cho ai để lọt tin ra ngoài.

- Lão bá... cũng theo dõi lão ta?

Mặc lão gật đầu.

Lăng Phong thở ra, cố lấy lại bình tĩnh. Hắn bước ra ngoài muốn đi tìm Lâm thị.

Hắn bất chợt còn nghĩ tới cả Khương tiểu thư. Cô gái kia thân cô thế cô, lại xinh đẹp như vậy. Ở cái chỗ này chỉ cần có chút nhan sắc mà thân phận kém, đi ra đi vào gì đều không an toàn. Lăng Phong cũng không phải máu gái gì cả, chỉ đơn thuần lo lắng. Dù sao mẹ con hắn và nàng ta cùng từ kinh thành đến. Khương tiểu thư mấy ngày nay nghe nói ở phủ Lăng đại tiểu thư. Vị đại tiểu thư kia tốt xấu ra sao Lăng Phong không rõ, chỉ biết rất giỏi buôn bán, thường xuyên sống ở ngoài phủ.

Lúc một chân bước qua chỗ phụ nhân kia, Lăng Phong bỗng thấy có gì đó không đúng. Một cảm giác lạnh lạnh.

Hắn liền cúi xuống kiểm tra. Vừa chạm tay liền rút lại:

- Bà ta... đã chết?

- Như vậy là kín tiếng nhất. - Mặc lão lạnh nhạt.

Lăng Phong tay run rẩy, lão nhân này thật quá thâm trầm.

- Nhưng... bà ta vô tội.

- Nếu thị còn sống, công tử sẽ không thoát án giết người.

-...

Lăng Phong nhìn Mặc lão, hắn không biết phải nói gì.

Lăng Phong từng trải qua một lần nhìn thấy sự tàn nhẫn của cái thế giới này. Lần này là lần thứ hai, thậm chí người này còn là nữ nhân, hơn nữa chưa hề biểu hiện sẽ làm hại đến hắn. Cứ như thế bị giết? Dù cho Lăng Phong có cố ra vẻ thâm trầm bao nhiêu, cũng không thể tự dối cảm xúc của bản thân. Hắn thấy ghê sợ.

Kiếp trước gần 30 năm, hắn còn chưa phải đụng chuyện chém giết lấy một lần. Kiếp này chỉ mới vài tháng...

Mặc lão cúi xuống kéo xác Lăng Hùng đi, chậm rãi nói xa dần:

- Lúc công tử nói ra chữ giết kia, thì phải biết tiếp theo phải làm gì?

Lăng Phong khựng lại.

Xem ra, vẫn còn quá nhiều điều Lăng Phong cần phải làm quen.

...

Sáng sớm.

Tiếng hạ nhân vang lên, đánh thức cả Lăng phủ.

- Lão gia đã chết, trần truồng, nghe đồn vô độ quá mà đột tử.

- Với ai?

- Nghe bảo là Hà phụ nhân.

- Cũng có tí tư sắc đấy.

- Bà ta đâu?

- Hình như sợ quá đã mất tích rồi, đồ đạc cũng không còn.

- Hà phụ nhân à? Chẳng phải cạnh phòng với nữ nhân họ Lâm gì kia sao?

- Người kia nghe nói tối qua ngủ bình thường. Ta nghi ngờ có khi nào lão gia đi nhầm phòng không?

- Cũng chưa chắc. Lão gia không trẻ như chúng ta, khẩu vị khác.

- Đừng nói bừa, lo đi làm đi.

Dù sao đất Tô Châu cũng khá hiền hòa, phong hoa tuyết nguyệt thì hàng ngày, chứ chém giết thì vô cùng hiếm.

Lời đồn thổi tuy rất nhiều, nhưng chẳng ai nghĩ đến Lãng Phong.

Bộ đầu Tô Châu cũng vào cuộc điều tra. Chẳng qua, một là kẻ tình nghi hung thủ, Hà phụ nhân nọ, thì đã mất tích, chỉ e chạy trốn. Cao tăng Lãng gia, Mạnh phu nhân, Trâu phu nhân lại không có ý muốn điều tra, tiền cũng không thềm chu cấp cho quan sai làm án, đâm ra quan phủ cũng qua loa xong chuyện rồi rút.

Cuối cùng chuyện này cứ thế mà trôi qua kỳ lạ như vậy. Bản thân Lãng Phong lo lắng mấy ngày lại thành vô ích.

Lãng gia lại có tang sự, bình thường không ai chết, đã chết là chết chùm, hơn nữa lại hai vị lão gia. Có kẻ còn nói Lãng Hùng nhớ thương đại ca quá mà đi theo.

Lần này thừa kế vị trí gia chủ không còn ai khác ngoài Đại thiếu gia Lãng Minh, tính về trực hệ không còn ai hơn hẳn nữa. Nhưng vị tân gia chủ này chỉ xuất hiện đúng một lần, lại là được người dìu đi ra, trông héo hắt còn hơn một lão già sắp chết, Lãng Phong căn bản nhìn không rõ mặt.

Chuyện của Lâm thị và Lãng Phong, Lãng Hùng đã làm hộ một nửa, hiện tại cứ thế thâm thấu, coi như đã được chấp thuận.

Lãng Phong đến lần này mới biết nữ nhân lần trước hẳn để ý ở tang lễ Lãng Chiến là ai? Hóa ra chính là vị Đại tiểu thư gì kia.

Nàng tên Lãng Vân, một mỹ nữ siêu cấp của Lãng gia.

Tính ra, nàng ta còn là tỷ tỷ của Lãng Phong. Nghe nói mẫu thân nàng ta đã mất sớm.

Lăng Vân có khiếu kinh doanh, cũng có chút đầu óc, vì thế được Lăng Chiến xem như trợ thủ trong chuyện buôn bán. Lăng Chiến về già, Lăng Vân càng có tiếng nói trong trường lão hội, một mình có thể gánh gần như toàn bộ thương nghiệp của gia tộc. Trong khi đó, hai vị thiếu gia Lăng Minh Lăng Hải thì quá kém, khiến cho Lăng Chiến rất đau đầu. Nói lại, dù Lăng Vân có giỏi mấy, thì cuối cùng cơ nghiệp cũng về tay con trai trưởng Lăng Minh.

Hiện tại nguyên cả căn phòng, chỉ cần là nam nhân đều như Lăng Phong, thi thoảng liếc nhìn về phía Lăng Vân và Khương tiểu thư, mắt tên nào cũng sáng lên.

"Thật đẹp, xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ." Lăng Phong lẩm bẩm.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Mục Tiêu

Lăng Vân tóc cuộn lộn cao giản đơn. Váy áo một màu trắng đầy tinh khiết, yếu điệu động lòng.

Nàng mang một phong thái điềm đạm khó tiếp cận, không quá băng lãnh, mà là cao ngạo. Cái thường có ở những người thành đạt. Nàng chỉ thi thoảng hé ra nụ cười với Khương tiểu thư bên cạnh. Nhưng mỗi nụ cười đều khiến Lăng Phong như hít một hơi cần sa, cứ lâng lâng khó quên.

Lăng Phong không nghĩ Khương tiểu thư có thể nhanh chóng kết thân với Lăng Vân như vậy. Hắn còn đang lo không biết nên sắp xếp nàng ta thế nào mới phải. Lúc trước hắn hứa hẹn đưa nàng ta về Danh Châu, đến Tô Châu thì Khương tiểu thư dường như không muốn về nữa, còn tránh mặt hắn.

Lăng Hùng không như Lăng Chiến, lão không thích Lăng Vân nhúng tay vào việc buôn bán, vì vậy khoảng thời gian gần đây Lăng Vân ra khỏi thương hội, khó trách nàng ta có thời gian làm quen Khương tiểu thư.

Nay lão Hùng lặn đùng ra, Lăng Minh thì quá kém cỏi, Lăng Vân lại quay lại trở thành người quản lý việc buôn bán trong tộc. Cũng may cho Lăng Minh, còn có vị tam muội tài ba này, nếu không chỉ e cơ nghiệp Lăng gia chỉ trụ thêm vào ngày cũng sẽ đổ.

Khương tiểu thư nhỏ giọng:

- Vân tỉ, muội có chút không khỏe.

- Ủ, chúng ta cũng rời đi thôi.

Phong quản gia nhìn trái nhìn phải, thấy Lăng Phong đang ngăm gái xuất thần bực mình nói:

- Lăng Phong, còn đứng đó làm gì, không mau đi tìm Nhị lão gia?

- Đây đây.

Lăng Minh lên làm lão gia, Nhị lão gia trong lời Phong quản gia chính là Lăng Hải. Trong nhà cha chú chết cả, hai gã thanh niên lại thành "lão gia".

Mặc lão hiện tại làm chân hộ viện trong Lăng phủ, đi cạnh Lăng Phong, ánh mắt kỳ dị nói:

- Công tử, tên quản gia này có vấn đề.

- Vấn đề gì? - Lăng Phong không hiểu lắm.

- Đêm đó hẳn chỉ e cũng biết chuyện Lăng Hùng.

- Ồ. - Lăng Phong chợt dạ.

"Cũng có thể." Lăng Phong đổ mồ hôi lạnh.

Đêm đó, một đứa nha hoàn cũng có mặt, nhưng cô bé này có lẽ không sao, vì lúc đó Lăng Hùng không để lộ tên Lâm thị ra, chỉ nói muốn ở lại thư phòng. Nhưng Phong quản gia là người sắp xếp hạ nhân, chắc chắn biết Lăng Hùng tìm đến Lâm thị.

"Tên quản gia này cũng muốn Lăng Hùng chết?" Lăng Phong nghĩ lại, khả năng này không phải không có.

- Công tử dự tính thế nào?

- Trước mắt theo dõi hãn cái đã. Giết người nữa không tốt. Đầu chỉ là dự đoán mà thôi. Vừa có một vụ còn không sao, nếu lại thêm một vụ dễ gây động.

Mặc lão bỗng hỏi tiếp:

- Công tử lên luyện thân pháp?

- Thân pháp?

- Đúng, những bài tập kia. Không biết công tử từ đâu mà có?

Trong quá trình luyện thân, Lăng Phong thường xuyên ứng dụng vài bài tập mà hãn học lóm được hồi trước, cũng không phải đặc công chuyên nghiệp gì, nhưng về cổ đại lại khá đặc biệt. Mặc lão không biết mấy động tác đó là thể loại kỳ quái gì, liền cho rằng đó là một kiểu luyện thân pháp.

- Chuyện này... Thực ra do ta tự nghĩ ra thôi, thấy chúng cũng khá hiệu quả.

- Theo lão thấy, những bài tập đó vẫn còn thiếu vài yếu tố, chỉ luyện được dẻo dai, đối với việc luyện võ vẫn chưa đủ.

Mặc lão từng là quân nhân, trong quân đội cũng có những bài tập luyện thân thể cường tráng, lão vừa nhìn là hiểu ra trọng yếu.

- Nếu công tử không ngại, ta có thể chỉ thêm vài căn bản khác.

- Vậy thì quá tốt. Cảm ơn lão bá.

...

Vài ngày này, Lăng Phong bắt đầu tăng cường luyện tập.

Trước đây hần hơi đặt nặng vào vận động. Kẻ luyện võ ngoài vận động, còn phải biết cách ứng địch. Mặc lão giúp hần luyện thêm hạ bàn, trọng tâm, và một chút đấu vật.

Đấu vật chỉ có thắng bại, không có thương tích, đòi hỏi ngoài thân thể vững chắc, còn cần những kỹ thuật khóa và né tránh nhuần nhuyễn.

Không thử thì thôi, thử mới biết lão tuy già nhưng hơn Lăng Phong không biết bao lần. Đại để đấu vật mà nói, hần gần như không di động nổi lão chứ đừng nói đến chuyện vật ngã. Điều này càng khiến Lăng Phong thêm quyết tâm.

Ban đêm Mặc lão giúp theo dõi Phong quán gia. Trình độ theo dõi của Lăng Phong quá tệ, kể cả có cái trò nghe nhìn kia cũng không bao nhiêu. Lăng Phong có cảm giác cái khả năng kỳ quái kia càng ngày càng mạnh. Trước kia thì thoảng hần mới có thể sử dụng, nhưng vẫn rất mờ ảo, gần đây Lăng Phong đã có thể thu phát gần như 100%, muốn là được. Hần có cảm giác sắp đột phá.

Lăng Phong hiện tại trong phủ tuy chỉ làm gia đình, nhưng vì có thân phận thiếu gia, nên ít nhiều cũng không bị đám quản sự gây chuyện, thành ra hần sống khá nhàn nhã. Thứ hai, hiện tại Phong ca cũng gọi là nhân vật có tên tuổi trong hậu viện, nguyên nhân của chuyện này lại liên quan đến... Hoa khôi hội.

Cũng không biết là tên nào để lộ tin đầu tiên. Hiện Lăng Phong trong phủ được xem là “có học vấn” nhất. Nói sao, có thể khiến Ngô tài nữ mời vào nói chuyện, người nói không có học vấn mà được sao? Nghe nói tiếp chuyện Ngô tài nữ đều là tài tử đổ lên.

Ánh mắt của gia đình nhìn Lăng Phong vì vậy càng thêm kính nể. Người không học vấn, tự nhiên sẽ thấy kính nể người “có học”.

Chiều tối, Mặc lão tìm đến:

- Công tử, lão bộc theo dõi lão quản gia, vừa phát hiện một bí mật.

- Bí mật gì?

- Phong quản gia kia, có quan hệ tình nhân với Trâu Nhị nương.

Lăng Phong há mồm, “tiểu thiếp lên giường với quản gia?”

Loại chuyện này Lăng Phong từng xem phim thấy nhiều, cũng không bất ngờ.

Cổ đại là vậy, gia chủ một nhà, thê thê thiếp thiếp, kiểu gì cũng có chuyện. Người đừng nghĩ cứ phong lưu khoái hoạt, thu thật nhiều thê thiếp cho đã sướng? Có thể lúc trẻ người sẽ sướng đấy, nhưng được vài năm có tuổi rồi, người sẽ thấy cuộc đời rất bất kham.

Khoan nói chuyện hậu viện nữ nhân đấu đá nhau, chỉ cần nói chuyện “ngủ”. Mỗi ngày phải lo cả gia tộc, sức chẳng còn mấy, đêm về còn phải phân chia tinh lực cho các bà, sống được 60 tuổi đã là rất khá.

Trọng yếu là, nam nhân cường tráng là khoảng 20 đến 30, nhưng nữ nhân lại muộn hơn, sau 30 mới gọi là sinh long hoạt hổ. Thu tiểu thiếp, thường đều còn rất trẻ. Thành ra khi các nàng 30 đòi hỏi nhiều nhất, thì người đã 50.

Hậu quả?

Như Trâu Nhị nương.

Là một thanh niên xuyên không, chịu áp lực thê thiếp bầy đàn, phục vụ các độc giả còn thanh niên cuồng xxx. Nhất định phải nghĩ một chút vấn đề này.

Trở lại chỗ Mặc lão và Lăng Phong, chỉ nghe Mặc lão trầm giọng:

- Theo cách nói chuyện của chúng, thì không khác gì lão phu thôi. Lão bộc còn nghi ngờ, dường như Lăng Hải không phải con trai Lăng Chiến.

- Vì sao?

- Đầu tiên, năm đó lão bộc từng gặp Lăng Chiến, thấy tên Hải bề ngoài không giống hẳn, mà lại hơi giống quản gia kia. Tiếp theo, lão tình cờ nghe được bọn chúng đang lên kế hoạch hủy bỏ Lăng Minh.

Lăng Phong chỉ nghĩ một chút vài thuyết âm mưu, lập tức nói:

- Giết Lăng Minh? Cướp gia tộc?

- Có lẽ vậy. Chỉ e bệnh tật của Lăng Minh càng lúc càng yếu đi, cũng có bàn tay của chúng.

Lăng Phong không khỏi cười khò:

- Cái nhà này cứ loạn xạ hết cả lên, xem ra lại sắp có tang lễ đây.

- Công tử dự tính thế nào?

- Dự tính cái gì?

- Tỷ dụ mục tiêu tiếp theo là gì?

Lăng Phong trầm ngâm.

...

Ánh nến mờ.

Lăng Phong quay về phòng, suy nghĩ kỹ lại. Đúng là lâu nay hẳn không định hình trong đầu một "kế hoạch" cụ thể nào cho tương lai. Hẳn như kiểu một kẻ đi du lịch, có cái gì hay thì đi xem.

Tình huống kinh điển khi xuyên không là gì?

Nam chính sau khi tỉnh lại, phát hiện bản thân thế mà rớt vào dị giới, không còn đường về, hoặc là có cách về cũng không thềm đi tìm. Bỗng vào tình thần lạc quan của thanh niên thế hệ mới, chưa quá 3 ngày liền quên sạch cha mẹ bạn bè chốn cũ, vỗ ngực nói một câu đầy hào sảng khí khái "ông trời cho ta sống lại, ta phải sống cho tốt", và thế là từ đó đại chiến quần hùng, cướp đoạt mỹ nữ, một đường tu tiên.

Nếu nói thực lòng, ở thời điểm hiện tại Lãng Phong đang có 7 phần muốn tìm cách trở về thế giới cũ, chỉ có 3 phần muốn thả mình sống tiếp.

Lãng Phong hiện tại hai bàn tay trắng, thân phận tuy "con cháu Lãng gia", nhưng danh phận hạ nhân. Thậm chí so với lúc trước tuy nghèo khổ nhưng tự do, thì kém hơn nhiều. Đem so với kiếp trước làm nhân viên, lương tuy ít nhưng cuối tuần vẫn có thể đi bar hưởng thụ, lâu lâu nhậu nhẹt cùng bạn bè, cuối tháng về thăm ông bà già nghe chửi vài câu, thì rõ ràng trở về được là hay nhất.

Nhưng trước mắt, dù có muốn tìm đường về thì phải sống tốt đã.

Xem kịch xuyên không khác, người ta đều chơi rất vui nha. Lên ngựa lĩnh quân, xuống ngựa trị dân. Hoàng đế muốn phóng rắm cũng phải chịu khó nhìn xem nhân vật chính có mất hứng hay không. Lấy vợ không phải công chúa bốn quốc cũng phải công chúa ngoại quốc, lấy phải quận chúa đã là loại chuyện xấu hổ, sẽ bị độc giả đem ra so sánh khinh bỉ.

Có điều, phải làm gì để có ngày đó đây?

Làm quan?

Không thể đi. Lãng Phong không có thân phận để thi, trọng yếu là tài năng lại càng không. Được rồi, dựa vào vận khí của nam chính, cứ cho sẽ

được tác giả cấp cho một chức quan, thì hẳn vẫn không dễ mà làm tiếp. Tâm kế, trí mưu, thủ đoạn, Lăng Phong tự biết mình đều không có.

Vậy làm võ tướng?

Cũng không ổn. Người ta võ tướng động binh khí một cái đã trăm mấy chục cân, Lăng Phong căn rằng khiêng tầm hai chục cân đã tính kỳ tích rồi, trông cậy hẳn vùng binh khí nhập trận địa còn có thể trở ra, chuyện này so với mặt trời mọc phía tây còn khó.

Làm hoàng đế?

Làm cái này thực ra lại dễ. Khụ!

Quên đi, Phong ca vẫn nên sống thực với bản thân chút.

"Buôn bán?"

Trải qua cân nhắc, Lăng Phong rút cục quyết định.

Dù sao Phong ca trước kia cũng từng làm nhân viên công ty quảng cáo. Lăng gia lại trùng hợp cũng là gia tộc buôn bán. Hai tên trâu ngựa nếu đã an bài hẳn dẫn thân vào nhà thương nhân, nói vậy cũng là ý tứ này?

Làm sao làm có tiền là được rồi, tương lai thú thêm mấy phòng the thiếp, trải nghiệm cuộc sống sa đọa của giai cấp địa chủ phong kiến. Đương nhiên, chọn người phải kỹ một chút, kéo lại như Trâu Nhị nương.

Về phần thức tỉnh dân chúng khỏi giai cấp phong kiến, cách mạng khoa học kỹ thuật, mở rộng biên cương gì đó... Kia không phải loại chuyện bạn hữu nên làm. Lăng Phong nhìn trái nhìn phải bản thân, trừ bỏ thấy có chút nam tính ra, cũng không có hào quang "chúa cứu thế" nào cả.

"Vậy, cứ vậy đi."

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Ngày Cuối Năm

Trường An phủ Kinh Triệu.

Hôm nay nhộn nhịp hơn hẳn ngày thường.

Ngoài phố người ta mua sắm quà tặng vật dụng. Trong nhà gia nhân lau dọn nhà cửa, trang trí khắp nơi. Đẩy đi điều xui rủi, chờ đón may mắn.

Đêm nay là đêm trừ tịch.

Ở một góc đường nhỏ, một bóng dáng cô linh linh đang đứng, nhìn dòng người qua lại, mắt rưng rưng.

- Đại ca, huynh lừa muội. Hức hức...

Tiểu Hoa rất buồn.

Mấy năm trước xuân đến không sao, riêng năm nay cô bé đột nhiên thấy tủi thân muốn khóc.

Lăng Phong hôm đó cứ nghĩ chỉ đi Tô Châu dự tang rồi về, không nói rõ ràng, chẳng ngờ đi một cái cả mấy tháng.

Đại ca hôm đó dẫn nàng đi mua đồ sau đó biến mất, khiến Tiểu Hoa bồn chồn lo lắng mãi. Đêm đó Tiểu Hoa khóc suốt đêm vì cô đơn, cũng may không đến mức nghĩ quẩn.

Bấy lâu nay bươn chải ăn xin, chịu bao ủy khuất cũng chưa bao giờ khóc, nhưng Lăng Phong xuất hiện che chắn, rồi lại biến mất khiến cô bé thất lạc vô cùng.

Lăng Phong xem Tiểu Hoa là nguồn động lực để tiếp tục sống ở dị giới. Tiểu Hoa ngược lại cũng không khác hẳn là bao.

Trong cái xã hội khắc nghiệt này, nhất là với một cô bé ăn xin như Tiểu Hoa, Lăng Phong không khác gì người thân duy nhất. Hẳn là người duy nhất trên thế giới này quan tâm thực sự tới cô bé. Kể từ lúc quen hẳn, Tiểu Hoa cho dù thiếu ăn thiếu mặc, sống ngoài đường, có những lúc bị đánh đập dờ sống dờ chết, thì vẫn có nghị lực để sống tiếp. Hiện tại hẳn đột nhiên biến mất, khiến Tiểu Hoa rất tủi thân, cô bé nghĩ Lăng Phong không còn quan tâm đến mình nữa.

A Quyền dù nhận tiền của Lăng Phong, cũng chỉ ghé xem Tiểu Hoa đúng một lần. Có lẽ đối với gã, một đứa ăn mày trước kia vẫn sống tốt đấy thôi, có chuyện gì to tát?

Nói một chút, gã Quyền bằng một thời gian gần đây mới xuất hiện lại, không biết từ đâu dư dả hơn trước, ăn mặc cũng sáng sủa, chắc lại lọt được tên nhà giàu nào.

Cũng nhờ lần gặp A Quyền, Tiểu Hoa mới vui lên một chút, ít nhất cô bé vẫn biết đại ca không bỏ rơi mình. Chỉ là A Quyền không nói rõ Lăng Phong đi đâu làm gì, chỉ nói hẳn có công chuyện một thời gian. Hình như A Quyền có chuyện riêng, cũng quên bém mất Lăng Phong đã đi đâu.

Cho dù như vậy, mỗi khi thấy cảnh những đứa trẻ khác vui đùa trên đường, vẫn khiến Tiểu Hoa thấy nhớ Lăng Phong.

Nhìn đoàn người qua lại, Tiểu Hoa lôi từ trong người ra một thứ đồ chơi nho nhỏ, nhoén miệng cười.

Cô bé vẫn giữ trong mình con đẽ mà Lăng Phong làm cho. Mỗi khi cầm nó lên, Tiểu Hoa lại nhớ cảnh những lần đại ca bông đùa, dẫn cô bé bỏ chạy, che chắn chịu đòn.

"Đại ca, khi nào huynh mới trở lại..."

...

Bình Giang Tô Châu.

Lúc này chỉ giờ Mão, trời còn chưa sáng rõ.

- Phong ca, vừa đi ngắm gái về sao?

- Đã về, đã về. A Trình này, giờ này mới dậy? Dậy muộn như thế, mỹ nữ đều thành của người khác cả đấy.

- Sao đâu, cũng chỉ anh tuần tiêu sái như Phong ca đây mới lọt mắt xanh các nàng. Tiểu đệ đây phải chịu thiệt thòi rồi. - Tên kia cười nịnh.

Lăng Phong cười cười chạy vào sân, rửa tã mặt buổi sáng.

Tên A Trình này là người làm trong Lăng phủ, khá nhanh tay nhanh miệng. Tên này ở cùng phòng với Lăng Phong, thường xuyên nịnh nọt. Bây giờ Lăng Phong là người kẻ cận lão gia, lại có quan hệ họ hàng với chủ nhân, so với đám hạ nhân khác đều hơn hẳn. A Trình nhanh ý tìm cách làm quen, có lẽ nghĩ đến về sau biết đâu lại được nhờ vả.

- Mẫu thân huynh lấy tên Phong quả là có dụng ý đó, gọi Phong ca quả nhiên phong lưu tiêu sái.

- Haha. - Lăng Phong cười lớn.

Hắn không khôi phục tên Trình này, đổi lại là hắn, không cách nào nói ra những lời như vậy. Rõ ràng là nịnh nọt, nhưng vô cùng ngọt tai. Lăng

Phong mà đi nịnh nọt ai, 8 phần nghe ra ý chửi khéo.

Lăng Phong cho dù đã định ra mục tiêu, nhưng hắn là phạm nhân như bao người, nói ngày mai làm kỳ thực không biết khi nào mới làm được.

Kể ra có một điểm ở hắn vẫn còn tốt, đó là vẫn biết kiên trì. Ví dụ việc sáng sớm rèn luyện thân thể, Lăng Phong vẫn rất đều đặn và chú tâm. Trời chưa tối đã đi ngủ, kỳ thực cái thời này ban đêm không ngủ sớm cũng chả biết làm gì. Đổi lại sáng có thể dậy sớm, canh 4 canh 5 lúc mặt trời còn chưa lên Lăng Phong đã thức. Thậm chí suốt mùa đông vừa rồi hắn vẫn không bỏ dỡ.

Có điều, bởi nguyên do quá lạnh, Lăng Phong không chạy trên bờ đê nữa, nước sông thối chết còng mất, thành ra không mấy khi gặp Ngô cô nương kia. Có hôm hắn cố ý chạy qua thì lại không gặp, coi bộ hai bên vô duyên.

Nói về việc luyện thân. Loại bỏ khả năng nghe nhìn bá đạo kia, Lăng Phong thấy thân thể hắn giống như đã được luyện võ từ nhỏ vậy. Dẻo dai có, săn chắc có, chỉ là bị giấu đi đâu đó. Nghĩ lại, kiếp trước hắn có luyện võ, nhưng đó là kiếp trước, vả lại chỉ luyện chơi cho vui mà thôi. Cái thân thể này rõ ràng của tên "Lăng Phong" kia, một kẻ đầu đất lười biếng suốt 20 năm. Nên nhớ, một người lười 20 năm, xương cốt định hình cơ bắp nhão nhoẹt, về cơ bản rất khó luyện võ.

"Bản đại gia không khéo thiên tài võ học, tương lai luyện thành cái gì võ thần ma vương gì đó cũng nên."

Mặc lão càng ngày càng thấy Lăng Phong tiến bộ, liên tục chỉ điểm.

Lão đưa cho hắn một ít tài liệu, trong đó có một quyển thương pháp, hầu hết đều hình vẽ dễ hiểu. Lão nhắc tới nhắc lui nên luyện tập chăm chỉ, lại còn bắt Lăng Phong giữ kín, giống như bảo vật bí truyền gì đó.

Lăng Phong có đọc qua, tuy có quý trọng, nhưng không đề cao cho lắm.

Những cuốn này, thứ nhất khá lộn xộn, lại không đầy đủ.

Cuốn về quyền cước cơ bản nói dông dài màu mè, câu chữ lộn tùng phèo, so với mấy bài tập Lăng Phong biết thì kém xa.

Kiếp trước hắn từng xem mấy video, cái gì võ thuật cổ truyền vô đối, đem ra đánh với võ sĩ UFC, xoay xoay bị một đấm thì lăn ra bất tỉnh. Hắn đâm ra mất niềm tin trầm trọng vào võ thuật mang tính "biểu diễn". Lăng Phong đương nhiên biết võ cổ truyền không phải tất cả các bài tập đều vô dụng, chẳng qua phần lớn đều là. Lăng Phong từng tìm hiểu nhất võ tổng hợp hiện đại, cũng yêu thích tính đề cao thực chiến của chúng.

Cuốn thương pháp thì đỡ chút, ít ra còn liệt kê chiêu thức, tiếc là Lăng Phong không thích dùng thương.

Có điều Lăng Phong không biết, tự kỷ ám thị, thế giới khác biệt, sự ngộ nhận của hắn lại khiến hắn trì trệ một thời gian.

Đang suy nghĩ thì có tiếng quát:

- Đứng đó làm gì? Còn không mau đi ra cổng đón khách.

Lăng Phong ngẩng đầu nghĩ một lúc mới nhận ra là ai.

Lăng Kha, lão già này là trưởng lão trong tộc.

Lăng Minh lên làm tộc trưởng, nhưng không thể điều hành cái gì. Lão thái quân vẫn chưa tỉnh, sự vụ trong tộc đều do mấy trưởng lão này lo hết. Bình thường mấy lão này không ở phủ, nhưng hôm nay cuối năm, thành viên chủ chốt đều tập trung về đây đoàn tụ, chia chác tiền lời tổng kết năm gì đó.

Lăng Phong cũng không buồn chấp nhận, bước ra cửa lớn.

Tối qua hẳn còn cùng mẫu thân trò chuyện vui vẻ, Lâm thị kể vài chuyện lúc nhỏ của hẳn. Lăng Phong tuy chẳng nhớ gì, chẳng qua đêm trừ tịch, lại nhìn vẻ mặt xúc động của Lâm thị, hẳn cũng dần chăm chú nghe, tưởng tượng lúc trẻ con tên "Lăng Phong" này ngốc nghếch ra sao. Mẹ con có một đêm ngồi với nhau ấm cúng.

Đương nhiên Lăng Phong vẫn rất cẩn thận, chỉ nghe không nói, miễn cho bị Lâm thị nghi ngờ. Hẳn không sợ bại lộ thì sẽ phạm tội gì, mà sợ làm Lâm thị buồn. Mặc dù hẳn đoán có lẽ đến giờ này bà cũng đã hoàn toàn chấp nhận những thay đổi của Lăng Phong.

"Giá..."

Có tiếng vó ngựa từ xa. Người đi đường đều phải dạt cả sang.

Lăng Phong thầm nghĩ:

- Đường trong thành mà phi ngựa như đúng rồi.
- Đám này có xem ai ra gì. - Tên canh cổng bên cạnh cũng chêm vào.

Chạy tới có ba người cưỡi ngựa, hai nam một nữ. Nam Lăng Phong không buồn liếc, riêng nữ thì nhìn kỹ một chút. Cô gái này cũng được. Nói chung, em gái nào đến tuổi phát dục, chỉ cần mặt đừng có kết cấu hỗn loạn quá, da thịt tốt chút, chỗ lồi lõm đầy đủ thì đều hàng tốt cả.

- Hồn xược, dám nhìn Thiên Nhi...

"Hí... "

Một tên nhìn thấy ánh mắt của Lăng Phong không kiêng nể gì, gã vùng ngựa lên muốn đập vào tên hạ nhân hỗn láo này, dám mắt chó vô lễ với biểu muội của mình.

Lăng Phong tránh được lách người ra sau, cô gái kia không phải quốc sắc để khiến hấn ngơ ngẩn được.

Tên công tử kia xả giận thất bại, mặt bùng bùng hét:

- Tên gì? Mau cút.

Lăng Phong không trả lời, nhìn chăm chăm kẻ nọ. Hấn không biết đây là những người nào, hấn chỉ nhìn thôi mà đã ác như vậy. Cái chân ngựa kia bằng sắt, hấn không tránh kịp chỉ sợ thùng ngực.

A Trình thấy tình huống hơi căng, chạy ra cười nói:

- Ai ai, Nguyên Tán thiếu gia đã tới, mau... mau giữ ngựa cho ngài.

- Cút ra!

"Bách..."

Tên kia vung roi ngựa lên quất về phía Lăng Phong, Lăng Phong lại nhanh nhẹn tránh được, tiếng roi vung vào không trung nghe rợn người.

- Từ đại ca, mọi hơi chói nắng...

Đang lúc căng thẳng thì cô gái kia lại lên tiếng. Mặc dù trời mùa xuân còn sáng sớm, nắng ở chỗ nào chứ. Lăng Nguyên Tán nghe biểu mọi nũng nịu, hừ nhẹ quay qua vỗ về rồi xuống ngựa.

Lăng Nguyên Tán hậm hực:

- Hừ, cứ chờ đấy. Hạ nhân mắt chó.

Lăng Phong ngậm tức.

Hấn đáng ra cũng là thiếu gia, thậm chí còn là con trai lão gia chủ, thế nhưng chỉ vì con tiểu thiếp bị bỏ rơi bên ngoài nhiều năm, bây giờ lại bị

đám con cháu thúc bá khác không biết mà khinh bỉ như vậy.

Chẳng qua, Lăng Phong cũng không thềm đi so đo chuyện này. Dù sao lâu nay cũng đã quen sống không có thân phận, hơn nữa còn có Lâm thị. Hẳn nếu làm bừa cái gì, bực tức có thể sẽ giải được đó, có bị gì hẳn chịu một mình không sao, nhưng mẹ hẳn sẽ bị vạ lây, có khi lại bị đánh mắng. Thôi thì, nhịn được bao nhiêu thì nhịn.

Đi theo còn một tên công tử họ Từ, Lăng Thiên Nhi từ đầu vẫn đánh mắt đưa tình với gã. Hóa ra câu vừa rồi nói với tên này.

Kẻ này từ đầu đều không biểu hiện gì, cũng không buồn liếc nhìn Lăng Phong. Những chuyện hạ nhân bất cần thế này, gã nhìn quen rồi. Từ công tử biết thừa tên Nguyên Tán kia thích biểu muội Thiên Nhi, nhân cơ hội muốn ra vẻ thể hiện thôi. Gã khinh thường không quan tâm, Lăng Thiên Nhi này quá tầm thường, gã đến Lăng phủ hôm nay để gặp mỹ nhân đích thực.

- Đại tiểu thư đã về.

Tiếng tên Trình lại vang lên, Lăng Phong quay qua nhìn, mắt cũng sáng lên.

Hai bóng hình mỹ miều ra khỏi xe ngựa, vừa bước xuống đã có nha hoàn đi theo vào cửa.

- Vân muội, về rồi sao? Chúng ta quả là có duyên, vào cửa cũng cùng lúc.

- Vũ Y, chúng ta đi vào.

Lăng Vân nói với cô gái bên cạnh. Mỹ nữ này, càng lạnh lùng càng đẹp.

- Vân tỷ, vừa rồi là ai vậy?

- Họ hàng, không cần để tâm.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Ngắm Gái Chả Lễ Cũng Không Được?

Vũ Y, chính là tên vị Khương cô nương kia.

Lăng Phong biết tên nàng ta cũng chỉ mới đây, buồn cười là lại nhờ vào mấy tên người làm bốc phét mà nghe lỏm được. Lăng Phong lúc đó chỉ cười khở. Cô gái này đi cùng hẳn cả đoạn đường dài, thế mà tên đầy đủ của người ta lại phải chờ người khác nói cho biết.

Khương Vũ Y vừa tới đã nổi tiếng trong đám hạ nhân, bởi vì nàng ta là mỹ nữ số hai trong Lăng phủ hiện nay. Vài tên còn nói đùa, nếu có thân phận đại tiểu thư như Lăng Vân, chỉ sợ hai bên không phân thắng bại. Chẳng qua bọn chúng lại không biết, Khương Vũ Y thực là tiểu thư, gia tộc còn to hơn cả Lăng gia.

Ở Tô Châu, Lăng Vân là mỹ nữ hàng đầu, tuy vậy nàng lo làm ăn, ít xuất hiện chốn phong nguyệt, đâm ra tiếng tăm ít hơn hẳn những Ngô Tô tài nữ gì kia.

Lăng Vân là một kiểu cường nữ, đã giỏi còn đẹp, vô cùng khó chinh phục. Ngược lại, Khương Vũ Y cũng là mỹ nữ, nhưng xem ra dễ tiếp xúc hơn. Vì vậy đám người làm vẫn xem Khương Vũ Y là tình nhân trong mộng, còn Lăng Vân là tiên nữ trong mộng. Lăng Phong thì thấy cả hai đều như nhau. Khương Vũ Y kia căn bản cũng cao ngạo không kém gì Lăng Vân.

Lăng Nguyên Tán vừa nhìn thấy Lăng Vân, liền chạy lại:

- Vân muội, đã lâu không gặp, sao lạnh lùng với ta thế chứ? Ấy. Nha hoàn mới của muội sao?

Nói rồi gã liếc Khương Vũ Y không chớp mắt, suýt mồm miệng rớt cả ra ngoài. Không ngờ trong phủ xuất hiện một mỹ nhân siêu cấp thế này. Xem ra phải thường xuyên ghé phủ, nếu không để mấy tên đường huynh đường đệ khác nằng trước, mặt mày Nguyên Tán thiếu gia.

Lăng Vân lãnh đạm:

- Cô ấy là nghĩa muội của ta. Tốt nhất người đừng có nói linh tinh gì.
- Haha, huynh đã nói cái gì đâu chứ. Đúng rồi, ta vừa đi về, có thứ này...

Đến lúc này đột nhiên tên công tử bên cạnh chen vào:

- Vân Vân, xa cách lâu ngày không gặp, nàng vẫn tốt chứ?
- Đa tạ Từ thiếu gia quan tâm.

Lăng Phong đứng từ xa, thấy tên vừa muốn đánh mình xum xoe, vừa rồi một màn roi ngựa hăn còn chưa hết tức, hăn hỏi tên Trình:

- Những người kia là ai?
- Hăn? Lăng Nguyên Tán...

Lăng Nguyên Tán, con cháu trong Lăng phủ, tuy không phải đích tôn nhưng bồi phận cao hơn hăn Lăng Vân một chút, và là con của chính thê. Nhưng một bên là thiếu gia ăn chơi, một bên là nắm giữ thương nghiệp, đứng cùng hàng với cha của gã.

Lăng Thiên Nhi là cô gái "trời vừa sáng mà sợ nắng" kia, con gái của Lăng Kha, lão già sáng này to tiếng với Lăng Phong. Cha nắm nhiều quyền hành, con gái dĩ nhiên cũng được dịp bước lên. Những tiểu thư thiếu gia này, mặc dù cùng họ Lăng, nhưng quan hệ khá xa, Lăng gia trải qua 2 3 thế hệ đã là một gia tộc lớn khai chi tán diệp, cũng chỉ có dịp cuối năm thế này mới hội tụ về.

Tên thứ ba A Trình cũng không biết là ai, nói:

- Họ Từ à? Có lẽ là đại thiếu gia Từ gia, Từ Nguyên. Gần đây thường theo đuổi đại tiểu thư.

- Từ đại thiếu gia? - Lăng Phong lẩm bầm.

Hắn có chút ấn tượng với Từ gia, Từ Nhị thiếu gia là Từ Chính Huy, từng gặp ở Hoa khôi hội.

Lúc này nhóm người kia đã đi khá xa, Lăng Phong không nghe rõ được nữa. Gã Từ Nguyên kia đang trò chuyện vui vẻ với Lăng Vân, kỳ lạ là nàng kia thái độ cũng tốt lắm, không còn lạnh lùng như trước.

Lăng Thiên Nhi xem chừng thích gã họ Từ kia, nhưng bây giờ thấy người ta chỉ để ý đến Lăng Vân, vô cùng thất vọng. Mặt cô nàng như ăn phải mướp đắng, đại tỷ Lăng Vân cô ta tự biết kém quá xa, đẹp không chưa nói, ngay cả Lăng Kha cha cô ta cũng ngồi cùng mâm. Chán nhất là Từ Nguyên không để ý thì thôi, quay qua nhìn Lăng Nguyên Tán, lại thấy vị biểu huynh này đang cười nói với con nha hoàn họ Khương gì kia, cô ta thành người thừa, dậm chậm gây tiếng động cũng chẳng ai để ý, bực tức vô cùng.

A Trình thấy Lăng Phong cứ nhìn về phía đó, liền cười hỏi:

- Phong ca để ý cô ta?

- Ai?

- Thiên Nhi tiểu thư.

- Nói nhảm. Trong ba nữ nhân kia, cô ta kém nhất.

Lăng Phong suýt phì cười. "Mắt ta kém vậy sao?"

- Ồ, không lẽ Khương cô nương? - Trình hỏi dò.

Lăng Phong khựng lại. Hắn cũng không rõ nữa.

Nói hắn không mơ tưởng là nói láo. Hắn thậm chí còn cảm thấy bất công. Cô gái Vũ Y kia rõ ràng do hắn dẫn tới, lúc đầu dù biết nàng ta đẹp, nhưng không nghĩ ăn mặc đầy đủ lại đẹp như kia. Lúc trước ở kinh thành, nàng ta không chỗ nương tựa, nếu làm liều một lần, không khéo bây giờ đã thành người của mình.

Có điều, chém gió thì chém vậy.

Từ lúc tới đây, nàng ta tuy vẫn thăm hỏi Lâm thị thường xuyên, riêng Lăng Phong chả bao giờ nói chuyện, cùng lắm gặp thì gật đầu một cái là hết. Không phải kiêu bên lên gì cả, mà là khinh thường. Thái độ này Lăng Phong nhận ra ngay từ những lần đầu. Xem ra, mặc dù chỉ giúp việc bên cạnh Lăng Vân, nhưng nàng ta đã lấy lại được thân phận tiểu thư cũ, nhận ra khoảng cách với Lăng Phong nên có ý tránh ra.

"Ài. Lên voi xuống chó. Bây giờ người ta là voi rồi"

Lăng Phong nghĩ một đằng nói một nẻo:

- Cô ta? Không hợp mắt ta.

- Kinh vậy, khẩu vị Phong ca thật lớn. Để ý đại tiểu thư luôn sao?

- Thì sao? Chẳng lẽ không được? Để ý thôi, cũng không phải làm gì ngay.

Lăng Phong không cho là đúng cười nói. Ngắm cũng không được?
Chuyện nực cười.

A Trình huých tay Lăng Phong:

- Lại có người tới kìa. Thôi mơ mộng đi.

...

Khuê phòng Lăng Vân.

Lăng Vân đang dọn tư trang. Nếu có sắc lang nào ở đây, e là sẽ phun máu bất tỉnh.

Nàng đang mặc váy ngủ bằng tơ lụa thượng hạng, tất nhiên không phải đồ lót cánh ve hiện đại, vẫn che chắn đầy đủ. Nhưng phập phồng chỗ dính chỗ lượn thế kia cũng đã quá đủ. Dáng người nàng mỹ đến tận cùng, lại đang trong khuê phòng, cử chỉ không hề cố kỵ, bao nhiêu phong tình đều hiện ra.

Khương Vũ Y bây giờ thành bạn khuê phòng của Lăng Vân, ra vào tự do. Cả cái Lăng phủ này cũng chỉ có Khương Vũ Y ngồi được ở đây, thiếp thân nha hoàn Tiểu Tinh cũng chỉ có thể đứng một bên.

- Vân tỷ, hắn cũng đi sao?

- Ừm. Dù sao hắn cũng từng sống ở kinh thành.

Lăng Vân lười nhác nằm ra giường, tỏa ra vẻ đẹp vô hạn. Lăng Vân bình thường lạnh như băng, hóa ra về phòng lại bày toàn tư thế chết người.

“Hắn” trong lời hai nàng, không ai ngoài Lăng Phong.

Lăng Vân vừa bàn bạc với Mạnh đại phu nhân và vài trưởng lão trong tộc xong. Qua Tết, nàng sẽ cùng Lăng Hải lên kinh, một là hộ tống Lăng Hải đi thi, hai là để chinh đồn mấy chi nhánh ở kinh thành.

Còn Lăng Phong, cũng không phải đi cùng làm thư đồng cho Lăng Hải, hẳn sẽ là một chân quản sự ở kinh thành. Đề xuất cũng không phải Lăng Vân, nàng căn bản không để tâm đến vị đệ đệ 20 năm mới gặp này. Là mấy trưởng lão suy đi tính lại một lúc, rút cục nghĩ đến Lăng Phong.

Dù sao hẳn cũng là con cháu họ Lăng, cũng không thể làm gia đình thư đồng mãi. Lăng Minh bệnh tật như vậy, Lăng Hải nếu theo đường học vấn, Lăng Phong cũng phải làm chút gì đó cống hiến cho gia tộc.

Lại nói, Lăng gia buôn bán chủ yếu ở Tô Hàng, kinh thành chỉ có vài tiểu chi nhánh nhỏ. Ở Tô Châu đã có các trưởng lão lo lắng, cũng chỉ có kinh thành xa xôi không ai muốn đến, còn không khác bị phạt là mấy. Để Lăng Phong đi, cũng là có ý ngầm đào tạo, nói thế nào hẳn cũng là con Lăng Chiến. Tuy tương lai không thể làm gia chủ, quản toàn bộ, nhưng ít nhất cũng phải chường quầy một cái gì đó. Xưa nay, phàm là con lớn của tiểu thiếp, đều sẽ được sắp xếp như vậy, cũng không phải là ưu tiên đặc biệt gì dành cho nam chính.

Còn Lăng Vân, lần đi này cũng có thể nói là lần cuối. Nàng đã 20, sẽ phải giao dần lại việc buôn bán cho các trưởng lão, còn bản thân nghĩ đến chuyện gả người. Cổ đại nữ 20 đã bị xem là ế chồng vó. Chẳng qua Lăng Vân lại không phải đang ế, mà vì gia tộc bên ba trễ nãi chính mình. Bằng vào nhan sắc của nàng, đánh tiếng một cái không sợ bốn phương anh tài tới cầu hôn.

Khương Vũ Y lúc này không phục nói:

- Tỷ muốn để hẳn làm chường quầy? Nhưng hẳn lúc trước chỉ biết làm thuê cho người, làm sao quản lý ai?

Khương Vũ Y ấn tượng về Lăng Phong rất ít, một lần là bóng lưng che cho nàng đêm nọ, lần hai là một lần tình cờ nhìn thấy hình bóng cô độc đầy tâm sự của hắn nhìn trời sao. Nếu hỏi hắn làm được gì, nàng cũng không rõ, chắc đâm thuê chém mướn, nói trắng ra là vô lại.

Chỉ là, nói xong chính nàng ta cũng đỏ mặt, đây cũng không phải việc nàng ta quản. Khương Vũ Y chỉ là người ngoài, có thể ngồi ở đây chẳng qua vì làm thân được với Lăng Vân.

Lăng Vân chỉ thờ ơ:

- Không sao. Chỉ cần đừng ngu ngốc quá là được.

Khương Vũ Y biết mình nhiều chuyện, cũng không nói gì thêm.

Lăng Vân bỗng liếc nhìn Vũ Y rồi nói:

- Muội có ý với Nguyên Tán?

- Muội...? Tỷ đùa sao?

Khương Vũ Y phì cười, nàng đang nghĩ đến chuyện Lăng Phong, không nghe rõ hai chữ "Nguyên Tán", còn tưởng Lăng Vân nói đến Lăng Phong.

- Nguyên Tán hắn không có tương lai, muội đừng nên để hắn ngon ngọt mà tin.

- Nguyên Tán? - Khương Vũ Y lúc này mới tỉnh ra.

- Tên kia căn bản chỉ muốn đùa giỡn. Đến Thiên Nhi đồng tộc mà hắn cũng không nghiêm túc, nói gì người ngoài. Vô học vô tài, hừ.

Khương Vũ Y chỉ cười, cũng không muốn giải thích, miễn cho Vân tỷ lại nghĩ nàng bẽn lẽn. Nàng căn bản không xem tên Nguyên Tán kia vào

mắt. Nàng quen biết nhiều nam nhân ưu tú hơn rất nhiều, vì vậy lâu nay mới tỏ ra cao giá như vậy.

- Chuyện người nhà muội ở Danh Châu, ta đã cho người hỏi, chắc sẽ có tin sớm thôi.

- Cám ơn Vân tỷ.

Lăng Vân đột nhiên ngồi dậy, ôm lấy Khương Vũ Y đùa nghịch.

- Còn khách sáo với tỷ.

- Aaa, tha cho muội.

Một mảnh cười đùa khắp phòng, xuân cảnh lại tiết lộ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Từ Cướp Đem Lên Chương Quý?

Luyện võ hay luyện bất kỳ cái gì, muốn luyện lên cao, căn cơ đều phải thật vững mới được.

Lăng Phong hiện tại chú tâm vào luyện sức chịu đựng. Hắn chủ trương kẻ thắng là kẻ còn sống sót cuối cùng. Hiện tại hắn không biết võ học ở thế giới này sâu rộng ra sao, truy cầu cũng chỉ tạm đơn giản như vậy.

A Trình từ sáng luyện thuyền chuyển lên kinh thành, có vẻ rất muốn đi theo.

- Nhị gia cũng lên kinh?

- Đúng vậy, Nhị gia lần này lên kinh thi vào Quốc Tử Giám, chuyện này rất quan trọng với gia tộc thì phải, nghe nói còn đem theo rất nhiều nha hoàn.

- Làm sao? Người để ý nha hoàn nào bên đó à?

- Phong ca lại khinh thường đệ rồi. Đại tiểu thư cũng đi, Khương cô nương cũng đi nốt. Mỹ nữ đều đi hết.

A Trình nói như mếu. Chuyển đi lần này, Lăng phủ có bao nhiêu cái đẹp đều đi hết cả, tổn thất nặng nề.

- Haha, hóa ra tiểu tử người cũng khá đấy. Lại để ý đến toàn hàng khủng.

- Theo Phong ca thôi.

Chuyện Lăng Hải lên kinh, gia tộc khá xem trọng. Lăng gia luôn hy vọng có người làm quan. Lăng Minh tộc trưởng không thể rời đi, vậy chỉ còn Lăng Hải. Dù các chi họ khác con cháu rất nhiều, nhưng Lăng Hải dòng chính, làm sao lại để cho dòng khác giành lấy trọng trách này. Nên biết, trong một cái gia tộc, chỉ cần một đứa cháu làm quan dù nhỏ thế nào, thì cái chi đó cũng sẽ vượt lên hẳn các chi khác.

Có điều, Lăng Hải ra làm quan, Lăng Phong đoán không đơn giản chỉ “làm quan” cho có như vậy. Dựa vào những gì nghe lén được, mẹ con nhà này chỉ sợ muốn đoạt cả gia tộc từ tay Lăng Minh.

Có điều, như Lăng Hải mà có thể lọt vào Quốc Tử Giám sao?

Lăng Phong tuy không rành rỏi lắm chuyện thi cử cổ đại, nhưng hẳn cũng biết Quốc Tử Giám Đại Tổng là mức độ nào. Quốc Tử Giám, một trong cửu giám. Vừa giống trường đại học tổng hợp, kết hợp cả Bộ Giáo dục vào đó, lại còn là duy nhất cả nước. Có thể nói cao nhất trong các loại học cao.

Có tiếng tên nào vừa thở vừa chạy vào phá vỡ mạch suy nghĩ của hắn.

- A Phong, A Phong, chúc mừng chúc mừng nha...

- A Phát? Chuyện gì, vợ ta sinh sao?

Tên A Phát này làm ở hậu viện, tính tình khá thật thà. Gã thân hình béo ú, chạy một chốc đã ra đầy mồ hôi.

- Người làm chương quây, sắp phát tài nha, đừng quên huynh đệ đó.

Lăng Phong chưa hỏi, A Trình ở cạnh đã hỏi trước.

- Chương quây gì kia?

A Phát vừa thở vừa nói:

- Lần này... Lăng Phong sẽ theo đại tiểu thư lên kinh thành. Nghe nói làm chương quây trên đó đấy. Ấy da, làm cái này tiền để đâu cho hết.

- Vậy sao? Haha, đã bảo mà, số ta rất tốt.

Lăng Phong tuy có hơi bất ngờ thật, nhưng lại chẳng mấy quan tâm.

A Trình tỏ vẻ ghen tị, không phục nói:

- Phong ca lâu nay chỉ làm gia đình, làm sao làm được chương quây?

Lăng Phong vỗ vai:

- Trình đệ à, người có số nha. Biết đâu người cũng sẽ đi.

- Hừ, đệ số khổ. Phải ở mãi chỗ này canh cổng.

Thái độ của A Trình, Lăng Phong chỉ cười cười.

Người sinh ra tính ganh đua luôn có. Hắn cũng muốn tên Trình này thăng tiến, kẻ này tính tình cũng tốt lắm.

Lăng Phong từng sống cùng nhiều hạng người, hắn nhận ra một điều, quen biết người vị thế cao nhiều không hẳn đã tốt, suốt ngày phải đưa bộ mặt giả ra, lo lắng bị đâm chọc sau lưng. Những người ở tầng lớp thấp, tuy vô học vô tiền tài, nhưng chân chất thật thà, hành xử thẳng thắn, cuộc sống nhờ vậy cũng sẽ không bị mệt mỏi. Muốn thân thì thân, muốn ghen là ghen, muốn đánh là đánh.

Tên mập như sức nhớ ra, vỗ trán nói, còn ra vẻ tiếc nuối:

- À đúng đúng, ta quên mất. Tên Trình cũng đi, nhưng chỉ làm hộ vệ, hình như bên đại tiểu thư thôi.

A Trình như vớ được bãi vàng, nhảy cẫng lên:

- Sao? Hộ vệ tiểu thư? Haha, tuyệt tuyệt.

- Người không đi sao? - Lăng Phong quay qua hỏi tên mập.

- Ta không.

Lăng Phong thấy hăn đáp tỉnh bơ, cũng buồn cười hỏi:

- Sao không buồn?

- Sao lại buồn? Ở đây ta giữ bếp, muốn ăn là ăn. Đi lên đó, nghe nói khẩu phần cũng kém đi. Không thích.

- Lý do rất hay. Đi đâu ăn mừng chứ?

- Phong ca trả nhé.

- Được thôi. Haha.

"Cách đây vài tháng còn phải đi cướp đêm, bây giờ thành chương quây. Hôhồ, không tệ."

...

Sáng sớm hôm sau, bờ đê.

- Ngô cô nương, nắng chiếu tới mông rồi, vẫn chưa dậy sao?

Ngô Oánh Oánh đang mơ mơ màng màng thì nghe tiếng ai đó gọi tên ầm ĩ.

Nàng hé cửa sổ nhìn xuống.

Trời ạ, cái tên vô lại này...

Hắn da mặt dày không biết xấu hổ thì thôi đi, nhưng nàng chỉ muốn đổi tên chuyển nhà ngay lập tức.

Chỉ là, mọi khi hắn tuy có hơi thô lỗ, nhưng cũng chưa bao giờ như hôm nay.

Chẳng lẽ phát sinh chuyện gì gấp gáp?

Ngô Oánh Oánh tâm tư loạn chuyển, nghĩ đến rất nhiều khả năng xấu. Nàng cũng không trang điểm chải đầu gì, vội vàng khoác tạm một cái áo khoác, lén lén lút lút kéo tên vô lại vào gian sau.

- Người tìm ta có chuyện gì? Không phải là... gây ra án mạng, chạy trốn quan phủ đó chứ?

- Ấc, cô nghĩ đi đâu vậy?

Lăng Phong choáng váng, trong lòng thầm bái phục đầu óc nàng phong phú.

- Ta chuẩn bị lên kinh thành, mọi khi đi qua lúc gặp lúc không. Sợ không nói được lời tạm biệt, cho nên... Khụ khụ.

- Phì, làm ta còn tưởng chuyện gì?

Ngô Oánh Oánh một tay che ngực thở ra.

Lăng Phong bị bộ dáng của nàng làm cho ngẩn ra, hận không thể bế luôn nàng lên. M* của ta ơi, làn da mịn màng chảy nước, trọng yếu là nàng ấy có phải hay không đang... không nội y nha?

- Người nhìn cái gì vậy?

Ngô Oánh Oánh phát hiện ánh mắt của Lăng Phong, mới nhớ ra mình thậm chí còn chưa rửa mặt. Thầm nghĩ bản thân chắc là phải rất xấu xí. Lần đầu tiên trong đời bị nam nhân nhìn được bộ dáng khuê phòng, cả khuôn mặt nàng vừa hồng vừa xanh, không khỏi bối rối sẵn giọng:

- A, mau nhìn sang chỗ khác!

- A, được được.

- Người chờ ở đây, ta đi... rửa mặt một chút.

- Đây không cần đâu, cô không biết mặt mộc của cô rất đẹp sao?

- Người im đi!

Lăng Phong luyến tiếc nhìn theo.

Bộ dạng sáng sớm ngái ngủ của nữ nhân, chính là đòn chí mạng nhất đối với nam nhân. Chỉ tiếc là các mỹ nữ lại thường hay lo lắng thái quá. Nếu đã là người đẹp, xuất hiện tư thế nào cũng hút mắt, chỉ có thể loại đẹp không tới nơi tới chốn mới phải lo lắng.

Cả nửa canh giờ sau, khi Lăng Phong sắp ngủ gật trên bàn, Ngô Oánh Oánh mới lại xuất hiện. Lần này thì mặc kín đến không thể kín hơn, hai ba lớp quần áo.

Ài, đại tỷ, tiểu đệ không phải người xấu, làm gì mà phải phòng bị dữ như vậy?

Cảm thấy bản thân đã an toàn trước con mắt sắc lang của Lăng Phong, Ngô Oánh Oánh mới hỏi:

- Người sắp lên kinh sao?

- Đúng vậy. Lần này đi là kiến gia lập nghiệp, không muốn làm người hầu mãi.

Ngô Oánh Oánh lộ vẻ không tin:

- Kiến gia lập nghiệp?

- Làm sao? Lúc trước ta sống không có mục đích lắm. Con người, sống trên đời không có mục đích là tệ nhất, kể đó có mục đích mà không làm là tệ thứ hai, còn tệ thứ ba là loại bất tài không làm gì được, có mục đích cũng như không.

- Hìhì. Vậy sao?

Ngô Oánh Oánh bụm miệng cười. Xem ra hẳn lại khoác lác rồi đi. Có điều tên này giống như đang nói cả nàng. Nàng hiểu một chút tính khí hẳn, mỗi câu đều chứa ý đả kích người khác.

"Chính mình thuộc loại nào đây?" Ngô Oánh Oánh nghĩ thầm.

Ngô Oánh Oánh giống với Lăng Vân và Khương Vũ Y, đó là tự cao, khinh thường đàn ông tầm thường. Nói cho cùng, đàn bà có nhan sắc cũng giống đàn ông có tiền tài, đều là như vậy, bởi vì bọn họ có vốn liếng để tự cao.

Bản thân Ngô Oánh Oánh luôn mâu thuẫn, một mặt muốn rời khỏi thuyền hoa, nhưng vẫn muốn gửi gắm cho một nam nhân ưu tú. Nhưng một khi đã rời khỏi chốn danh vọng, thì đào đâu ra người xuất sắc tới tìm nàng đây?

Đối với Lăng Phong, Ngô Oánh Oánh cũng không nghĩ nhiều lắm, chỉ đoán hẳn là đầu bếp. Nàng thích sự phóng khoáng của hẳn, đại khái một bằng hữu vui tính.

Nàng coi Lăng Phong như người bạn cùng chí hướng, nếu hẳn đã bước sang trang mới, nàng có lẽ cũng phải quyết tâm.

Ngô Oánh Oánh đột nhiên gật gù:

- Được rồi.

- Cô được rồi cái gì?

Lăng Phong thấy buồn cười, cô nàng này suy nghĩ vẫn vơ rồi tự nói một mình.

- Không có gì. Chúc người lên kinh thành thành đạt.

Lăng Phong ngẩn ra, cô gái này mỗi lần cười đều tuyệt đẹp, lại như biến thành người khác, kèm theo cả mị lực vô hạn. Hẳn cảm giác như ca sĩ diễn viên.

- Không biết chừng chúng ta sẽ còn gặp nhau.

Lăng Phong đương nhiên hy vọng còn gặp lại nàng, liền nói:

- Rất hân hạnh. Có điều, hy vọng lúc đó cô nên có chút gì đó tài năng đi, ví dụ nấu ăn khá một chút, haha.

Ngô Oánh Oánh nghĩ thầm uất ức, nàng liền quyết định gì đó.

Lăng Phong lại nói:

- Phải rồi, hôm trước ta gặp một vị mỹ nữ, cũng tên là Ngô Oánh Oánh, rất giống cô đó.

Ngô Oánh Oánh nghĩ thầm, xem ra hẳn vẫn chưa hết nghi ngờ.

- Giống ta? Người gặp ở đâu?

- Thái Hồ.

Ngô Oánh Oánh rất tự nhiên nói:

- Hóa ra là nàng ta. Mấy vị đại ca gần đây cũng nói ta giống nàng ấy. Ta cũng rất muốn gặp một lần xem rút cục ra sao. Có điều, hình như nàng ta là tài nữ thuyền hoa gì đó, người làm sao mà gặp được?

- Cô quên sao, ta nhưng là “đại tài tử”.

Ngô Oánh bụm miệng cười duyên:

- Người cùng lắm chỉ là một tên lưu manh dẻo miệng, ở đâu ra ra mà tài tử? Hoa ngôn xảo ngữ lừa thôn nữ như ta thì còn được, chứ muốn qua mặt tài nữ gì kia? Chỉ sợ bị ném xuống sông đi...

Lăng Phong cười cười, đêm đó đúng là suýt bị sút xuống sông.

Ngô Oánh Oánh chợt nhớ đến, cây cổ tranh mà nàng đưa cho Lăng Phong thử, chính là cây đàn Hoa khôi hội nàng đem ra đánh. Cũng may hôm đó quá xa, xem ra hẳn không để ý.

Bỗng Ngô Oánh Oánh không nhịn được hiếu kỳ, hỏi:

- Người thích nàng ta?

Lăng Phong lắc đầu:

- Có chút hâm mộ thôi. Nàng ta quá cao, ta thấy không thoải mái.

“Hứ, nói dối!” Ngô Oánh Oánh nguýt dài. Nàng còn nhớ rõ tên này hôm đó nói “lúc giản dị cần giản dị, lúc khuê các có khuê các mới thú vị”, rõ ràng là một tên háo sắc tham lam.

Hai người trò chuyện thêm một lúc, Lăng Phong mới rời đi.

Đợi hẵn vừa khuất, Ngô Oánh Oánh liền lấy ra một tấm thiệp, bên trên đã ghi sẵn không ít chữ. Nàng đặt bút, nắn nót ghi thêm 6 chữ vào chỗ trống.

“Lăng phủ Lăng Phong công tử”.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Thiệp Mời

Sáng sớm tinh mơ, Tô Châu lại đại loạn.

Cũng không phải có giặc cướp thành, mà là vì một cái... thiệp mời.

Đầu tiên, không biết nhà ai đưa một cái thiệp đến chỗ Thái Minh tài tử. Thái Minh tài tử nhưng là đệ nhất công tử Tô Châu. Chỉ biết Thái Minh tài tử vừa mở cái thiệp nọ ra, đọc hai dòng liền ngửa mặt thở dài, sau đó thì đóng cửa không tiếp khách.

Nửa canh giờ sau, đến lượt Tăng công tử vừa đỗ Giải nguyên cũng nhận được một cái, biểu hiện không khác bao nhiêu.

Quán trà tửu lâu giới tinh hoa Tô Châu xôn xao, có người nói là sát thủ gửi tối hậu thư, có người nói bị đại phu thông báo bệnh kín, có người nói do đầu tư thua lỗ.

Mãi đầu giờ trưa, khi vị công tử thứ 4, Phương công tử nhận được thiệp, tin tức rút cục hé lộ.

Phương công tử lại không đóng cửa như 3 vị trước, ngược lại dắt gia đình dạo phố, trên lưng dắt chính là cái thiệp mời nọ, vừa gặp đồng liêu liền niềm nở:

- Trần công tử, người nhận được thiệp mời của Ngô tài nữ chưa vậy?

- Hóa ra thiệp mời kia là của Ngô tài nữ sao? Vẫn chưa...

Phương công tử lập tức tiếc hận, vỗ vai nói:

- Ài, với danh khí của ngươi, sớm muộn cũng có thôi.

- Phương công tử nhận được rồi sao? Ngô tài nữ rút cục mời chuyện gì?

Phương công tử liền lấy thiệp mời ở lưng, phe phe phẩy phẩy, một bộ khiêm tốn nói:

- Thật sự là xấu hổ, bản công tử vừa sáng sớm đã nhận, còn tưởng là nhà nào kết hôn. Là Ngô tài nữ giải nghệ bày tiệc chia tay. Ài, không có Ngô tài nữ, cuộc sống của ta cũng mất đi một nửa lạc thú a.

- Giải nghệ? - Trần công tử chấn kinh.

Thì ra Ngô Oánh Oánh tổ chức tiệc giải nghệ, gửi thiệp mời đến cố hữu.

Ngô tài nữ vừa đăng quang, có gì lại giải nghệ?

Tin này lập tức khiến Tô Châu dậy sóng.

Rất nhiều công tử ca hoảng hốt, nhanh chóng tụ tập đến Phượng thuyền, đòi gặp Ngô tài nữ khuyên can. Lại có vài công tử dạn dĩ nói ra tiếng lòng, Ngô tài nữ giải nghệ cũng được, nhưng hãy về phủ của bọn họ ở, lập tức bị sút xuống sông.

Mãi đến giờ chiều, khi đã có tầm 20 công tử rơi xuống sông, Ngô tài nữ rút cục mới xuất hiện trên cao. Nàng nói mình đã quyết ý, mong các vị công tử ca ủng hộ.

Lại thêm 20 công tử nhảy sông, lần này là vì cảm thấy cuộc sống vô nghĩa.

Tận 40 công tử rơi sông cũng không đả động nàng, xem ra chuyện Ngô tài nữ muốn giải nghệ đã không thể vãn hồi.

Vấn đề lúc này là, ai sẽ vinh hạnh nhận được thiệp mời của nàng? Nghe nói số lượng rất có hạn.

Các phủ đệ Tô Châu nhộn nhịp hẳn lên. Bận rộn nhất cũng không phải công tử thiếu gia, mà là gia nô canh cổng. Cứ vài phút lại bị chủ nhân gọi vào, yêu cầu giữ vững tinh thần tùy thời cảnh giác, tuyệt đối không để thiệp mời của Ngô cô nương bay ngang cửa.

Lăng Hải cũng có trong số đó.

- Thăng Cầu, sáng giờ có để sót hay không? Vì sao vẫn chưa đến lượt ta?

Gia đình Cầu lập tức khóc lóc kêu oan:

- Nhị gia, tiểu nhân liền chớp mắt cũng không dám làm quá lâu, không thể sót được.

- M* nó phát thiệp kiểu gì vậy? Thăng nhãi Phương gia vừa dốt vừa nghèo mà cũng được nhận. Trong khi bản thiếu gia mãi vẫn không thấy, thế là thế quái nào?

A Ngưu bên cạnh khuyên:

- Nhị gia, Ngô tài nữ sau hôm nay là giải nghệ rồi, danh khí cũng không còn. Không có thiệp cũng có làm sao đâu?

- Đồ ngu. Quan trọng là mặt mũi của bốn công tử biết không hả?

Được giai nhân điểm danh, chính là vấn đề mặt mũi phấn đấu một đời, rạng danh tổ tông, còn vinh dự hơn cả Hoàng đế gọi vào triều. Thiệp mời

của nàng, chính là giấy chứng nhận “tài tử hạng A”, về sau ở Tô Châu chính là VIP trong VIP.

Lúc này, có tiếng A Cầu la hoảng lên:

- Nhị gia, có thiệp, quả nhiên có thiệp rồi.

Lăng Hải tinh thần đại chấn quát:

- Thật không? Đâu đâu, mau đưa ta xem. Là ai đưa tới?

A Cầu vừa chạy vừa la, trên tay đúng là một tấm thiệp:

- Bẩm, là thiệp thân nha hoàn của Ngô tiểu thư, không sai được. Tiểu nhân vừa nhìn thấy nàng ta đầu phố, liền biết chắn chắn là đến mời Nhị gia.

Vài tên gia đình lập tức tụ lại bàn tán:

- Tiểu nhân nghe đồn, tiệc chỉ có 30 chỗ. Từ sáng đến giờ vị chi đã có 29 cái phát ra, cái này chính là cái cuối cùng.

- Cái này còn phải nói sao. Cuối cùng, thì chính là quan trọng nhất. Hôm trước Nhị gia vung hoa tiền nhiều nhất. Ngô tài nữ đương nhiên phải nhớ ngài ấy nhất, đặc ý đem đến thiệp mời cuối cùng đi.

Lăng Hải một tay run run mở thiệp, mồm nói:

- Thăng nào vừa nói? Nói rất hay, thưởng thưởng...

- Đa tạ Nhị gia.

Chỉ là, thiệp vừa mở ra, lại thấy Lăng Hải trợn mắt.

A Ngưu thấy tình hình không đúng, liền cẩn thận hỏi:

- Nhị gia, làm sao vậy?

Lăng Hải dụi mắt hai lần, hắng giọng:

- Đứa nào trong đây biết chữ?

- Nhị gia, ngài không đọc được sao?

- Con m* nó ông dĩ nhiên đọc được. Nhưng làm thế nào cũng thấy không đúng.

A Ngưu lập tức ghé mắt, lăm bầm một lúc hai mắt hoảng loạn khó tin, lén lút nói:

- Nhị gia, hình như thiệp mời... cũng không đề tên ngài.

Đám gia đình mù chữ lập tức rộ lên:

- Không đề tên Nhị gia thì đề tên ai chứ? Cả Lăng phủ cũng chỉ có Nhị gia có diễm phúc lại gần Ngô tài nữ mà thôi.

- Từ từ, ta chợt nhớ ra trong phủ còn một người từng gặp Ngô tài nữ, thậm chí vào hẳn khuê phòng nàng ấy.

Đám gia đình tỉnh ngộ nhìn nhau:

- Không thể nào là hắn chứ?

Lăng Hải mặt tím tái, gằn giọng:

- Đứa nào vừa rồi được thưởng, ói ra lại...

...

Lăng Phong vừa tập gym trở về thì nghe tin giật gân.

- Phong ca, Phong ca...

- Chuyện gì, vợ ta lại sinh sao?

A Trình nịnh nọt nói:

- Hề hề. Phong ca... quả nhiên là Phong ca, đến cả Ngô tài nữ cũng phải nhưng nhớ không thôi.

- Nhưng nhớ ta?

A Trình liền đưa cho hắc tẩm thiệp.

Lăng Phong đọc qua, không khỏi cổ quái. Rõ ràng vừa lúc sáng hắc đã đến chia tay, hà cớ gì còn gửi thiệp? Xem ra quả thật hai người khác nhau, chút nghi ngờ cuối cùng cũng triệt tiêu.

Cùng lúc đó, Lăng Vân cũng đi ra cửa lớn. Nhìn thấy một đám gia đình đang vây quanh Lăng Phong, nàng liền hỏi:

- Có chuyện gì mà ồn ào như vậy?

Một tên gia đình vội chạy lại đáp:

- Bẩm Đại tiểu thư, là thiệp mời của đầu bài Phụng thuyền Ngô cô nương, nghe nói chia tay giải nghệ, mời công tử tài tử trong thành.

Lăng Vân nhú mày không vui:

- Chỉ là một cô ca kỹ mà thôi, khiến các người cao hứng đến vậy?

Gia đình họ cúi đầu xấu hổ. Bọn họ thân phận thấp kém, cũng chỉ có thể mơ mộng đến thanh lâu kỹ viện, cao lắm thì cũng là thuyền hoa, chẳng lẽ phải mơ đến đại tiểu thư như ngài?

Lăng Vân nhìn Lăng Phong đang cười ha ha ở xa, loáng thoáng nghe mấy tên gia đình nói cái gì “Phong ca Phong ca”, liền lạnh nhạt:

- Hân thì có liên quan gì?

- A, A Phong hôm nọ có duyên gặp mặt nàng ta, hôm nay thiệp mời là gửi cho hân.

Lăng Vân lạnh nhạt:

- Nói với hân, sáng mai sẽ lên đường sớm. Đi “chỗ nào đó” rồi quên mất đường về, sẽ không ai chờ hân.

- Vâng, Đại tiểu thư.

- Hừm, nam nhân, chỉ giỏi học cái xấu.

Lăng Vân một bộ thất vọng. Vậy mà nàng còn hy vọng vị đệ đệ này khá khẩm một chút. Nghe nói hân xuất thân nghèo khổ, nhưng lại biết đọc chữ, nói vậy chịu khó tu tâm dưỡng tính một chút sẽ không sai. Ai mà ngờ chưa gì đã dính đến ca kỹ thuyền hoa, xem ra cũng cùng một mặt hàng với Lăng Hải.

...

Chiều tối muộn.

Trong một căn phòng trang nhã.

- Tỷ, Tô hồ ly kia cũng gửi thiệp sang. Hừm, chắc giờ này ả ta phải vui vẻ lắm.

Người đang ngồi trước bàn trang điểm là Ngô Oánh Oánh, nàng chỉ nhoẻn miệng cười:

- Muội vẫn có thành kiến với nàng ta vậy sao?

- Muội cần gì thành kiến. Ắ ta vẫn luôn đối đầu với tỷ. Tỷ muốn giải nghệ, ắ ta đương nhiên phải vui thôi.

- Người ngoài không biết, mới bịa chuyện dèm pha ta và Đóa Nhi xích mích nhau. Muội đi theo ta bấy lâu, nàng ấy có làm chuyện xấu hay không muội cũng biết, đừng nghĩ oan cho nàng ấy chứ.

- Muội... cũng chỉ nghĩ cho tỷ thôi mà. Cả Tô Châu đều biết ắ hồ ly đó là đồ chơi của Dương Tri châu. Không có lão ta, ắ ta có thể đấu với tỷ được sao?

Ngô Oánh Oánh cười nói:

- Ta chẳng phải cũng có Mạc lãnh binh đó sao?

- Tỷ không giống. Mạc đại ca là biểu huynh của tỷ.

Ngô Oánh Oánh không muốn tranh cãi chuyện này, dù sao nàng cũng giải nghệ, liền nói:

- Diêu Diêu, sau hôm nay ta giải nghệ, muội cũng không cần đi theo ta làm nha hoàn nữa. Muội cũng có tài năng, theo ta lâu như vậy học được không ít rồi. Chỉ cần cố gắng, chắc chắn sẽ nhanh chóng trở thành hoa khôi.

- Tỷ, muội làm sao có thể...

Diêu Diêu mím môi, nhưng ánh mắt thì có gì đó khác lạ.

- Mọi khi muội giấu ta tập đàn một mình, tưởng ta không biết sao?

- Đúng là muội muốn được như tỷ. Nhưng... Mà sao tỷ lại giải nghệ? Tỷ vẫn chưa tìm được quy túc nào cả cơ mà?

Ngô Oánh Oánh cười đáp:

- Nói là giải nghệ, kỳ thực cũng chỉ dừng biểu diễn mà thôi. Ta vẫn sẽ tiếp tục luyện đàn, mở lớp dạy đàn... Muội nếu có vấn đề muốn hỏi, cứ tùy lúc ghé qua là được thôi.

- Ý muội là... nam nhân.

- Nam nhân gì? - Ngô Oánh Oánh ngẩng đầu.

Diệu Diệu nhẹ giọng:

- Tỷ chẳng lẽ sẽ như vậy suốt đời sao? Nữ nhân như chúng ta, không có một nam nhân bên cạnh thì... Tỷ giải nghệ rồi, làm sao tìm được nam nhân xuất sắc chứ?

Ngô Oánh Oánh trầm mặc, kỳ thực nàng cũng không rõ.

Tuổi 19 của nàng, thời cổ đại có thể gọi là ế, nhưng Oánh Oánh lại chẳng thấy hứng thú gì với chuyện tìm nam nhân dựa vào. Nàng có tiểu viện riêng, có tiền tích trữ để sống. Nàng chỉ muốn làm một ca nhi thuần túy, đem tài năng đến cho mọi người.

Chỉ là, cái nghề này rất khắc nghiệt. Muốn “bán nghệ không bán thân” đúng nghĩa, trừ phi nàng phải thật xấu xí mới được, trong khi Oánh Oánh lại quá xinh đẹp. Nàng vào nghề chỉ mới hơn 5 năm, một mạch làm Hoa khôi. Chỉ là, làm một Hoa khôi, áp lực cám dỗ cực kỳ lớn, Oánh Oánh cảm thấy mệt mỏi bất an, nàng muốn rút chân ra, nhưng vẫn mãi lưỡng lự.

Mãi đến hôm qua, tên nào đó đã giúp nàng làm ra quyết định.

Lúc này, có tiếng người hầu nào đó nói:

- Tiểu thư, người đã tới đông đủ rồi.

Ngô Oánh Oánh gật đầu.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Friendzoned

Lăng Phong tắm rửa sạch sẽ, dẫn theo A Trình, lần đầu sau khi xuyên không đóng vai thiếu gia phong lưu.

Cái bộ đồ trên người, Lăng Phong cũng phải xin xỏ mãi lão quản gia mới chịu đưa.

Nói sao, lỡ mồm chê mỹ nữ một chút, chẳng ngờ lại khiến người ta nhưng nhớ không thôi, hết mời vào khuê phòng lại mời dự tiệc. Cái này chẳng phải kịch bản yy truyền thống sao. Nói không chừng 2 canh giờ nữa, Phong ca sẽ ném mỹ nhân lên giường, chính thức mở ra một cuộc đời đầy tươi sáng.

Đến nơi Lăng Phong mới phát hiện có gì không đúng.

Chỗ hẹn cũng không phải Phượng thuyền lần nọ, càng không phải thanh lâu.

Đây là một căn tiểu viện, nửa phía sau chộc ra Thái Hồ, nửa nhà nửa thuyền.

- Xin hỏi có thiệp mời hay không?

- Tại hạ Lăng phủ Lăng Phong.

- Xin mời vào.

Lăng Phong hỏi:

- Vị tiểu ca này, tiểu viện trang nhã như vậy, xin hỏi chủ nhân là ai vậy?

Tên nọ tỏ vẻ khó chịu:

- Hừm, đương nhiên là Ngô tiểu thư.

A Trình tuy là người Tô Châu, nhưng cả đời nào có biết mấy chỗ này, liền há hốc mồm:

- Hóa ra nàng ta ở chỗ thế này sao? Ta còn tưởng như thanh lâu...

Vài người hầu nghe thấy liền nhú mày khó chịu. Bọn họ phục vụ Ngô Oánh Oánh nhiều năm, ghét nhất là loại người khinh thường nhân phẩm của tiểu thư.

Lăng Phong liền hích tay:

- A Trình, ít nói một chút.

Kỳ thực Lăng Phong cũng nghĩ y như A Trình. Lăng Phong trước nay luôn khinh thường cái gọi là “ca kỹ bán nghệ không bán thân”, hay có trên mấy bộ phim cổ trang. Hắn cho rằng đều là biên kịch nói láo để tạo hình tượng “mỹ nữ trong sáng”. Hôm nọ gặp Ngô Oánh Oánh trên Phượng thuyền, Lăng Phong cũng nghĩ nàng ta là một kỹ nữ giả thanh cao, chỉ cần hẵn đủ tiền là có thể chơi được nàng.

Nhưng qua hôm nay thì hắn phải nghĩ lại.

Xem ra Ngô Oánh Oánh giống như ngôi sao thời hiện đại, có nhà riêng, bên cạnh có đánh xe vệ sĩ, người hóa trang thợ làm tóc các loại, hoàn toàn khác biệt với kỹ nữ thanh lâu. Phượng thuyền chỉ là một trong những sân khấu của nàng ta.

Lên đến lầu hai, Lăng Phong phát hiện mình đến muộn nhất. Vài công tử đang chia nhóm nói chuyện phiếm bình phẩm thơ ca.

Lăng Phong chẳng nhận biết một ai, đành kiếm đại một chỗ ngồi xuống.

Hắn vừa đặt mông, cũng đúng lúc Ngô Oánh Oánh duyên dáng bước xuống cầu thang.

Thiên sinh lệ chất, phảng phất như một đoá thùy dung, miệng anh đào hàm chứa ý cười, e lệ đoan trang.

- Oánh Oánh xin cảm ơn các vị công tử đã đến. Sau hôm nay Oánh Oánh không còn là tài nữ gì nữa, chẳng may có gặp mặt mong các vị công tử chiếu cố.

Thanh âm nàng thật dễ nghe, như chim hoàng oanh hát.

Một tên tài tử liền chớp tay nói:

- Ngô tài nữ nói gì vậy. Nàng cho dù có rời đi, cái vị trí hoa khôi này chỉ e 10 năm 20 năm nữa cũng không có ai xứng đáng thay thế được. Người khác ta không biết, nhưng bốn công tử sẽ luôn nhớ đến nàng.

Ngô Oánh Oánh cười khách sáo. Nàng biết câu này chỉ sợ ngay ngày mai sẽ nhạt nhòa.

Một tên khác lại nói:

- Lâu nay vẫn là Ngô cô nương đàn hát. Hôm nay tại hạ xin phép múa rìu qua mắt thợ, tặng Ngô cô nương một thủ thơ, coi như một chút tâm ý.

- Haha, Tặng công tử định một mình bày tỏ tấm lòng sao? Ta thấy hay là đại gia đều làm đi, để Ngô cô nương bình luận.

Lập tức cả đám liền phụ họa theo.

- Vậy Oánh Oánh cung kính không bằng tuân mệnh.

Chúng tài tử đương nhiên cầu còn không được.

Chuyện giải nghệ của tài nữ hoa thuyền chẳng có gì mới lạ. Chẳng qua, bình thường tài nữ muốn giải nghệ, hoặc là tuổi lớn nhan sắc kém đi, hoặc là có đại gia bao dưỡng trọn đời.

Ngô tài nữ vừa qua tuổi 19, lại vừa đăng quang Hoa khôi, cũng không nghe nói có đại gia nào xuất hiện đem nàng đi, chúng công tử vì vậy đều nuôi hy vọng. Nói không chừng đêm nay gắng thể hiện một chút, sẽ để lại ấn tượng tốt đẹp. Cũng chỉ có tên nào đó là đến tay không.

Ngay sau đó, các công tử tài tử liền thi nhau làm thơ.

Này chẳng phải tràng diện xuyên không thường có sao, đấu thơ ghi từ, nam chính chỉ cần đạo thơ trộm văn một chút, một đêm vang danh, cầu được ước thấy.

Kỳ thực đoạn này nếu viết ra, có thể khiến kịch bản trở nên yên bác hơn, đại khái copy vài bài thơ Tống ném vào. Chẳng qua viết ra chỉ làm giảm hào quang của Phong ca, cho nên tạm lược bỏ.

Lăng Phong đang phải vất óc đào bới ký ức.

Thơ Đường 300 thủ năm đó từng học qua, thơ từ niên đại khác cũng có một ít, nếu moi móc có lẽ cũng móc được tầm... 1 2 câu. Phiền toái là Phong ca lại chẳng nhớ đủ bài, trọng yếu là không phân biệt được cái nào là thời nào. Đây là thời Tống, vạn nhất niệm ra “đầu giường ánh trăng rọi” của Lý Bạch, phỏng chừng trực tiếp bị quần chúng ném xuống sông.

Lại nói, hôm nọ trước cả ngàn fan hâm mộ, Phong ca lại nói Ngô tài nữ đánh đàn sai, xem chừng cô nương người ta vẫn còn ghi hận. Cho nên hôm

nay đặc biệt mời hẳn đến, làm ra cái đề mục này, quá nửa để Lăng Phong mất mặt.

Có điều, người ta dù gì cũng là nữ, lại ca sĩ nổi tiếng, Phong ca chẳng nào nay mai cũng rời Tô Châu, mất mặt thì mất mặt, chấp nhận làm gì. Lăng Phong riêng chuyện sĩ diện hão có thể ném liền sẽ ném rất nhanh.

Rút cục, vẫn là A Trình có lòng nhất, muốn cứu vớt thời lượng lên sóng của nam chính, cẩn thận hỏi:

- Phong ca, người... có biết làm thơ không vậy?

- Một chút.

- Có hay như bọn họ không? Bằng không chúng ta sẽ rất mất mặt đó.

“Móa, cần người nói sao?” Lăng Phong mặt đỏ đến mang tai.

- Nói cho người biết. Bốn công tử đến thế giới này, đã được chú định là nam chính. Làm thơ cũng không giống mấy tên kia, lúc cấp bách sẽ tự động tuôn thơ.

- Thật không đó?

Lăng Phong liền đưa mắt ra cửa sổ nhìn Thái Hồ.

- Vậy để ta lấy con thuyền kia làm chủ đề. Móa, quả nhiên hiệu nghiệm, đã có.

- A... - A Trình choáng váng.

- Nghe đây...

Chỉ thấy Lăng Phong làm bộ ngược mắt nhìn xà nhà, chậm rãi đọc:

“Nhìn xa ngõ là thuyền Nhìn gần vẫn là thuyền Càng nhìn càng giống thuyền Hóa ra chính là thuyền.”

“Phù” A Trình phun trà.

Hóa ra Trình ca lâu nay ở cạnh thi thánh mà không biết.

Lúc này, một công tử xem ra vừa niệm xong thủ thơ tâm đắc, chẳng ngờ bị người khác khinh miệt ra mặt, không khỏi tím mặt:

- Nhị vị, chẳng hay thơ tại hạ làm có gì không hợp tai, đến nỗi phải phun cả trà ra như vậy?

A Trình vội xua tay:

- Không phải do thơ của ngài. Là công tử nhà ta vừa đọc một bài thơ, ta nhất thời không nhận được cảm thán...

Công tử nọ đâu có dễ gì cho qua, sẵn giọng nói:

- Cũng vừa lúc đến phiên vị huynh đài này, ta xin phép rửa tai lắng nghe.

Ngô Oánh Oánh lúc này mới để ý đến chỗ Lăng Phong, chỉ thấy hắc mặt đỏ tai hồng. Nàng thường xuyên bị hắc làm xấu hổ, hôm nay mới thấy hắc xấu hổ, trong lòng bỗng thấy vui vẻ.

Lăng Phong tay đầy mồ hôi.

Dù sao đến cũng đã đến rồi, không nói được cái gì chỉ ăn uống chùa rồi ra về thì không được. Vì vậy Lăng Phong liền chấp tay:

- Tại hạ Lăng phủ Lăng Phong, hôm nay nhân dịp Ngô cô nương giải nghệ...

- Mau niệm mau niệm...

- A, vậy xin phép...

Hắn nghĩ đến Oánh Oánh muốn giải nghệ, chắc là gặp phải chuyện gì trong nghề khó giải quyết, nhiều ca sĩ thời sau đều vậy, liền đồng dạ niệm:

“Sinh mệnh tuy đáng quý Tình yêu còn quý hơn Nếu tự do đánh mất Có quý cũng vứt đi.”

Ngô Oánh Oánh như có điều suy nghĩ.

A Trình ngược mắt ngưỡng mộ. Bài trước thú vị hoặc, bài này đỡ thú vị hơn một chút. Chẳng qua trong nửa khắc nghĩ ra hai bài, đổi lại là A Trình hẳn căn bản một chữ cũng chịu thua.

Toàn trường tĩnh lặng, có thể nghe thấy tiếng hít thở không thông.

Vừa rồi có nghe lầm không? Trình độ học vấn phải như thế nào mới có thể làm ra một bài thơ như vậy? Ngay cả gieo vần cũng gieo không xong.

Tuy nhiên, đã có mặt ở đây hẳn có chỗ ưu tú, vẫn có vài vị công tử khí độ chấp tay:

- Khụ khụ, vị huynh đài này, tuy thơ có hơi thô một chút, nhưng mà ý cảnh thì... rất thâm thúy, rất thâm thúy.

- Haha, đa tạ đa tạ. Ngẫu hứng, ngẫu hứng mà thôi. - Lăng Phong chấp tay khách sáo.

Ngô Oánh Oánh chỉ bụm miệng cười.

Tiếp theo lại vẫn là tiết mục bàn luận thơ ca, Lăng Phong tiếp tục uống trà ăn bánh, căn bản chẳng gây được sóng gió gì khác. Lăng Phong đành chuyên tâm ngồi ngắm Ngô Oánh Oánh.

Ngô Oánh Oánh giống như cũng phát hiện ánh mắt ai đó nhìn mình chăm chăm, nàng thi thoảng đưa tay vuốt tóc, chỉ càng Lăng Phong thêm mê mẩn.

Nửa canh giờ sau...

Rút cục tiệc cũng tàn, các công tử lục đục ra về. Chẳng qua ai nấy đều làm vài chục thủ thơ, vô cùng thống khoái, lại được Ngô tiểu thư tiếp chuyện không ngừng, chỉ duy có một tên...

A Trình vỗ mông chán nản:

- Ài, còn tưởng sẽ hay ho thế nào. Ngồi hai canh giờ uống 5 bình trà thì bị đuối về. Chẳng qua, trà ở đây quả thật là rất ngon, uống mãi không chán.

Nói xong cầm bình trà lên tu.

Lăng Phong mặt đen thui, thẳng nhãi này coi bộ đang chửi khéo mình.

Đang định đứng dậy ra về, bỗng có nha hoàn gọi hắt lại:

- Lăng công tử, tiểu thư gửi ngài...

Nói rồi đưa sang một mảnh giấy.

Lăng Phong cầm lên đọc, hai mắt lập tức tỏa sáng, ưỡn ngực nói với A Trình:

- Tiểu tử, người khinh bốn công tử làm thơ dở đúng không. Vậy thì nhìn đi...

- Ta không biết chữ.

- Không có tiền đồ. Là Ngô tiểu thư khen thơ ta làm hay, mời ta nán lại đó.

“Phùùù” A Trình phun trà lần hai.

...

Lát sau, Lăng Phong bước vào một gian phòng nhỏ.

Trong phòng bày biện rất đơn giản. Còn chưa kịp nhìn ngắm đã nghe một giọng nói thanh thoát:

- Đến rồi sao?

Nhìn lại...

- Oánh Oánh, sao cô lại ở đây?

- Đây là nhà của ta, đương nhiên phải ở đây rồi.

- Nhà của cô?

Nhìn trang phục của nàng, mái tóc buộc một dải lụa, váy áo màu xanh, rõ ràng là bộ dáng của Ngô Oánh Oánh ở căn nhà nọ.

- Vậy còn căn nhà kia?

- Cũng là của ta, có vấn đề gì sao?

Lăng Phong đỏ mặt. Không có vấn đề gì, chỉ là hơi xấu hổ.

Người ta một nữ tử, nhà hai căn mặt phố, xe ngựa vài cỗ xa hoa, người hầu chục người phục vụ.

Nhìn lại bản thân... thở dài.

- Cô đang nổi như vậy, vì sao lại muốn giải nghệ?

Ngô Oánh Oánh nghịch ngợm đáp:

- Nô gia muốn giải nghệ, là vì bị một vị đại tài tử phê bình.

- A, nói vậy ta chính là tội nhân của Tô Châu đó sao?

Lăng Phong bị diễn xuất của Ngô Oánh Oánh làm cho bất ngờ. Vừa rồi nói câu “nô gia”, nàng ta hoàn toàn biến thành người khác, là một “Ngô tài nữ”.

- Kỳ thực, chuyện này ta đã nghĩ từ lâu. Chỉ đến hôm qua huynh nói muốn lên kinh, cũng giúp ta làm ra quyết định này.

- Ý, vị trí của ta quan trọng vậy sao?

Ngô Oánh Oánh cười duyên:

- Ta xem huynh là một bằng hữu. Bằng hữu tiến một bước, ta cũng nên tiến một bước, đúng không?

- A, cũng đúng...

Lăng Phong vuốt mũi, có cái gì đó chua xót.

Bị friendzoned, “muội chỉ xem huynh là tỷ tỷ”.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Trở Về

Ngô Oánh Oánh có yêu thích Lăng Phong hay không?

Chắc là... không.

Ngô Oánh Oánh có biệt danh “tiểu muội cạnh nhà”, vì nàng tính cách dễ gần, dễ trò chuyện. Nhưng nói cho cùng nàng vẫn là một idol. Nhiều năm sống trong hào quang, tiếp xúc với nam nhân tài hoa không một ngàn cũng tám trăm. Người ta đều sẵn sàng dùng núi vàng thỉnh nàng một bữa cơm, tầm mắt nàng dĩ nhiên cũng rất cao.

Lăng Phong một tên thô lỗ nghèo rớt mùng tơi, chỉ dựa vào vài ngày ngắn ngủi, một tạo tài lẻ mà có thể khiến nàng ta ngày nhớ đêm mong? Cái này căn bản là người si nói mộng.

Ngô Oánh Oánh có hảo cảm với Lăng Phong không sai. Đáng tiếc, mới chỉ dừng ở hảo cảm.

Là một nam nhân, ngàn vạn lần đừng nhầm hảo cảm thành tình cảm, cái này dân gian gọi là tưởng bờ, tiểu thuyết gọi là yy. Rất nhiều thanh niên ưu tú nhầm lẫn hai thứ này, để rồi bị từ chối một lần tổn thương vĩnh viễn, gia nhập binh đoàn FA.

Từ hảo cảm tiến lên tình cảm, đó là cả một quá trình đòi hỏi mồ hôi và... tiền của. Nếu Lăng Phong lúc này có tí điều kiện, đại khái ném ra 100 vạn

lượng dân nàg đi du thuyền vòng quanh thế giới, nói không chừng vạn sự cát tường.

Chỉ là, hẳn có thể không?

Đáp án là không. Chịu khó tua nhanh 10 năm nữa may ra.

Ngô Oánh Oánh bỗng hỏi:

- Huynh đến đây đã ăn gì chưa?

- Chưa. Cả buổi đều uống trà.

- Hìhì, vậy đợi một chút.

Lát sau, trước mặt Lăng Phong là hai bát cháo gà nóng hổi.

- Cô tự làm sao?

- Ủm, huynh ăn thử xem thế nào?

Lăng Phong cũng không ngốc, liền cười nói:

- Vẫn giận ta chuyện cũ sao? Cô cũng biết tính ta mà, nói vậy chỉ đùa vui mà thôi. Cô là một tài nữ, lại giả vờ đóng vai nông phụ, ta làm sao mà biết chứ.

Nói rồi húp một miếng, khen nói:

- Cũng ngon đó.

- Thật sao?

Lăng Phong gật đầu, vừa ăn vừa hỏi:

- Cô giải nghệ rồi muốn đi đâu?

Ngô Oánh Oánh nhìn hẩn chăm chú ăn như vậy, trong lòng cũng vui vẻ, điềm đạm đáp:

- Có lẽ sẽ du ngoạn một chút, nửa năm lại quay về, mở một lớp dạy cổ cầm.

- Vậy chúc cô may mắn.

- Ừm! Huynh cũng vậy.

Hai người yên lặng ăn, thi thoảng nói vài câu linh tinh.

Oánh Oánh rất xinh đẹp, cũng rất gần gũi. Nhưng cái “gần gũi” mà nàng đem đến, lại không phải kiểu nam nữ tán tỉnh nhau, mà giống như hai người bạn cố quái, khiến Lăng Phong không đề nổi cái ý dâm nào.

Thỏ không ăn gần hang, rau cỏ còn ở khắp nơi. Bằng hữu thì bằng hữu, cường cầu về sau khó nhìn mặt nhau. Nhân vật nữ xuất hiện, cũng không phải đều để nam chính hưởng dụng. Đầu năm nay kịch bản đều phải có tình bạn, cả bộ đều chỉ chăm chăm đề gái còn gì là văn minh.

Nói cho cùng, người ta là idol quốc dân, Phong ca hiện nay lại là gì đây? Bảo vệ cổng Lăng gia mà thôi. Đội ngũ biên kịch xếp cho hẩn làm bằng hữu với nàng đã là rất nể mặt.

...

Sáng sớm hôm sau.

Đoàn người Lăng gia khởi hành lên kinh.

Khu vực sản sinh ngựa của Đại Tổng không nhiều, ngựa quân dụng còn thiếu nghiêm trọng đừng nói gì trong dân gian. Bởi vậy đi đường dài chủ yếu vẫn là la và lừa. Lăng Phong liền xung phong xin một con la, tiện thể

tập cưỡi ngựa, miễn cho lần sau có chuyện cần đến lại bó tay. Cưỡi ngựa thời này giống như có bằng lái ô tô thời sau, biết cưỡi sẽ rất tiện.

Hai chiếc xe ngựa lớn nhất là của Lăng Vân và Lăng Hải. Đám hạ nhân như Lăng Phong đương nhiên không có xe riêng, số ít có la để cưỡi, còn lại chỉ có thể ngồi lên hàng hóa, xem trời là nhà thùng gỗ là giường, đại khái đi một chuyến mui trần.

Khương Vũ Y không ngờ lại được Lăng Vân cho lên ngồi chung xe. Lăng Phong không khỏi tặc lưỡi. Còn nhớ mấy tháng trước mấy người bọn họ cùng ngồi một cái xe ngựa cộc cạch đến Tô Châu.

Từ Tô Châu đến Trường An, chặng đường không hề ngắn.

Sau khi rời Tô Châu, phải vượt Đại Giang đi lên phía bắc, ngược dòng Hoàng Hà, qua hết đạo Lương Chiết thì đến đạo Giang Nam, rồi đạo Hoài Nam Dương Châu, rồi Hà Nam Lạc Dương. Xong xuôi mới đến đạo Kinh Kỳ, Trường An nằm chính giữa Kinh Kỳ. Tính ra đi qua cả mấy chục châu phủ, trải qua gần hai phần ba chiều ngang của cả Đại Tống.

Đi suốt hai ngày Lăng Phong mới vượt được chặng đầu tiên, qua bên kia sông là Giang Nam.

Giang Nam và Lương Chiết là hai đạo tách biệt, nhưng xưa nay đặc biệt người phương bắc không hiểu thổ địa thường nhầm lẫn chúng với nhau.

Gió thổi phần phật, Lăng Phong mắt lim dim nhìn trời.

Bỗng nghe một tên gia đình báo:

- Đại tiểu thư, có một vị công tử họ Diệp xin gặp.

Lăng Phong nhìn lại, thấy phía trước có một chiếc xe ngựa đứng chờ sẵn, một công tử áo trắng cũng khá đẹp trai hào hoa, dáng vẻ thư sinh đứng

trước chờ.

Lăng Phong ghé qua hỏi chuyện A Trình:

- Ai vậy?

- Diệp Tổ Tân...

Thằng nhãi A Trình này, giống như cái bách khoa toàn thư, hỏi cái gì hình như cũng biết, đặc biệt là chuyện của Lăng gia.

Hóa ra là một kẻ theo đuổi Lăng Vân, nghe nói cũng dòng dõi thư hương nho gia của Giang Nam, nằm trong "tứ đại tài tử Giang Nam" gì đó.

Chỉ nghe loáng thoáng Diệp Tổ Tân nói:

- Tiểu sinh cũng đang lên kinh ứng thí. Không biết có thể tiện đường đi cùng Lăng tiểu thư một đoạn hay không?

Hóa ra Diệp Tổ Tân nghe nói người trong mộng lên kinh thành, đường đi lại vừa chuẩn vắt ngang Giang Nam, liền phi ra đón, lại đòi lên kinh theo. Dù sao thì, kinh thành ngọa hổ tàng long, ai mà biết Lăng Vân siêu cấp mỹ nữ xuất hiện có bị thằng nào vớ hay không? Ở Tô Châu người để ý Lăng mỹ nữ không ít, đấu nhau sút đầu mẻ trán lâu nay, Diệp Tổ Tân phải tận dụng cơ hội này tạo sự khác biệt.

Diệp Tổ Tân nghe nói cũng thi vào Quốc Tử Giám khoa này, hẳn ta là học sinh thư viện Giang Nam, đại khái trường cấp 3 to nhất Giang Nam, cũng khá nổi tiếng, việc thi vào Quốc Tử Giám là nằm trong tầm tay.

Lăng Vân đang rất khó xử.

Nàng biết người này thích mình, nhưng nàng lại không thích hẳn. Thậm chí nàng cũng đã từ chối từ lâu rồi, tiếc là thằng này cứ bám mãi. Và lại thư sinh lúc nào cũng ăn nói lịch sự hòa nhã, nàng cũng không tiện to tiếng.

Lăng Phong nhìn cảnh đèn đầy phía trước, không khỏi cười thầm.

Cứ như mấy cảnh trong phim Hàn năm đó. Phong ca đang nghĩ xem có nên nhảy ra giữa, làm một quả kinh điển, tát thẳng vào mặt Lăng Vân rồi nói "Diệp huynh là của ta" hay không? Xem chừng sẽ rất đặc sắc.

Cũng không biết hai bên nói những gì tiếp, rút cục chỉ thấy Diệp Tố Tân buồn bã chấp tay:

- Vậ chúc Lăng tiểu thư lên đường bình an.

...

Một tuần lễ sau.

Vẫn chưa đến Trường An.

Lăng Phong đi đường ngắm sông núi, vô cùng cao hứng.

Lần trước đi từ kinh thành về Tô Châu đưa đám Lăng Chiến, một bụng buồn bực nên không để tâm. Hơn nữa tình hình cấp bách, tiền bạc cũng không có bao nhiêu, chỉ ghé qua loa mấy cái khách điểm tời tàn rồi lại đi tiếp, chẳng ngắm được mấy.

Lần này ngược lại tâm trạng thư thái hơn, lại đúng vào mùa xuân, cảnh đẹp có ở khắp nơi, Lăng Phong không thể hết xuýt xoa.

Chỉ là, lại có người chặn đường.

Đầu năm nay có vẻ thịnh hành trò này.

Lăng Phong nhảy xuống đất dựa vào thành xe ngựa. Chiều theo tình hình phổ biến, có lẽ đoàn người lại phải nghỉ nửa canh giờ là ít.

"Mỹ nữ này cũng lắm ruồi nhặng bay theo nhỉ?" Lăng Phong chép miệng buồn ngủ.

Từ hôm khởi hành đến nay, ít nhất đã có 3 tên công tử bày trò chặn đường như vậy.

Cũng dễ hiểu, Lăng Vân nghe nói là “đệ nhất mỹ nữ” trong giới buôn bán, thương xuyên ra ngoài đi lại, cây si trồng khắp nơi. Không giống các tiểu thư khuê các nhốt mình trong phòng, có xinh đẹp căn bản cũng không mấy ai biết.

- Vân Vân, người đến kinh thành sao không báo cho ta một tiếng?

- Từ thiếu gia, người khỏe.

"Ô. Nàng ta còn có thái độ này sao?" Lăng Phong đứng xa nhìn, không khỏi thấy thú vị.

Hóa ra băng sơn mỹ nữ này cũng có lúc nữ nhi như vậy, còn tưởng lúc nào cũng phải một bộ đầu muối không vào. Xem ra người đẹp cũng có ý với tên kia?

Chỉ là thằng kia, sao hẳn thấy quen quen?

Khuôn mặt gã góc cạnh, đôi mắt chim ưng, nhìn không tiêu sái nhưng có chút anh vũ, rất dễ làm thiếu nữ động lòng.

Lần này chưa chờ Lăng Phong phải hỏi, A Trình đã đi lại gần giọng chán ghét:

- Từ Nguyên.

- À, hóa ra là hắn.

Từ Nguyên, ngày đầu năm có gặp qua.

Từ Nguyên làm ăn chủ yếu ở kinh thành, lần trước nhân dịp năm mới mới ghé Tô Châu, tiện thể gặp mặt Lăng Vân.

Theo lời A Trình. Gã này tương lai là gia chủ Từ gia, có chút trải đời, đại loại thâm trầm hơn. Dù sao lẫn lộn quan thương ở kinh thành, cũng rèn dũa ra một chút mị lực, so với em trai Từ Chính Huy ở Tô Châu hơn rất nhiều.

Lăng Vân là kiểu nữ thương mạnh mẽ, Lăng Phong nghĩ đến có khi nàng thích kẻ mạnh hơn mình. Mấy vị Diệp công tử gì kia, chỉ e vô vọng.

Lăng Phong nhìn vẻ mặt chán ghét ra mặt của A Trình, liền cười đùa:

- Người không thích hẳn?
- Kẻ này... khó chơi.
- Đại tiểu thư xinh đẹp như vậy, kẻ khó chơi e là còn nhiều lắm. Chả phải còn có Diệp gì kia sao?
- Tên kia không có cơ hội. Đại tiểu thư không thích hẳn.
- Ồ. Cũng có mắt nhìn nha.

Lăng Phong phì cười. Tên này muốn làm hộ hoa cao thủ sao? Một bộ căng thẳng như lâm đại địch.

- Khó chơi thì đừng có chơi với hắn. Cứ nhắm mục tiêu mà đánh là được, kệ đám xung quanh thôi.
- Như vậy cũng được nữa? - A Trình quay qua hỏi.

Thấy tên này thực sự nghiêm túc, Lăng Phong nín cười ra vẻ cao thủ:

- Sao không? Người nghĩ người đùa với tên kia thắng đi, mỹ nữ sẽ để tâm sao. Nàng ta chỉ quan tâm nam nhân đối với nàng ta ra sao? Không để ý chuyện các người đấu đá ai hơn ai đâu. Chỉ cần nàng ta thích hẳn, hẳn có thua vẫn thích, còn nói người là kẻ xấu xa vô lại.

- Vậy ta chưa gì đã thua rồi. - A Trình ỉu xiu.

- Đừng nản, người vẫn phải đấu với hẳn, đồng thời tấn công mỹ nữ...

Đang nói tào lao với A Trình thì đã thấy Từ Nguyên chào rồi rời đi, còn Lăng Vân thì mặt mày vui vẻ. Xem ra tên kia đã công thành được một đoạn rồi, chiếm được hảo cảm của mỹ nữ.

"Ài, hoa nhài cảm bãi...".

Lăng Phong chửi không hết câu.

Dù có GATO mấy, Lăng Phong cũng phải công nhận, tên Từ Nguyên kia nhìn qua cũng không tệ, ít ra mạnh hơn mình vài điểm.

Đương nhiên, thân thể tỉ lệ vàng, kiến thức uyên bác, Lăng Phong vẫn tự tin ăn đứt.

...

Đoàn người tiếp tục lên đường.

Hai ngày sau, rút cục đến Trường An.

Lăng Phong nhìn cổng lớn Chu Tước mấy làn xe, không khỏi cười lớn:

- Haha, kinh thành, nam chính ta trở về rồi đây.

Tô Châu, đẹp thì có đẹp, thanh bình thì có thanh bình, nhưng làm sao với Lăng Phong cứ như cái nhà tù. Vẫn là Trường An thoải mái tự do hơn

cả.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Phong Vân Bắt Đầu Phong Vân

Trường An, chốn cũ của Lăng Phong.

Nói sao đây, kinh thành là đất sinh rồng phượng. Cũng chỉ có địa phương như kinh thành mới xứng cho Phong ca vẫy vùng.

Đi qua vài dãy phố tấp nập, đoàn xe ngựa Lăng gia rút cục dừng lại trước một phủ đệ, bên trên hai chữ cũ kỹ “Lăng phủ”.

Lăng Phong đỡ Lâm thị xuống xe, đưa mắt đánh giá nơi ở mới.

Lăng gia không phải gia tộc kinh thành, việc buôn bán ở kinh cũng khá nhỏ, phủ đệ vì thế không đồ sộ bao nhiêu. Chỗ này nói trắng ra chỉ để gia nhân Lăng gia nghỉ tạm khi đến Trường An. Có điều lần này Lăng Vân dự định làm lớn, có lẽ sẽ mở rộng một chút.

Đại tiểu thư Lăng Vân cũng đã xuống xe ngựa.

Lăng Phong không nhịn được liếc sang. Hắn chưa bao giờ dừng việc liếc nhìn Lăng Vân mỗi khi có cơ hội, càng nhìn càng mê. Nàng đẹp quý mướt mà, như hoa như ngọc, trên người tràn ngập nét uyển chuyển hàm xúc.

- Lâm đại nương, ta đã dọn dò sắp một phòng riêng cho bà, chỉ là hơi nhỏ một chút.

- Đa tạ đại tiểu thư, thật làm phiền đại tiểu thư.

Lăng Vân mất mẹ từ sớm, cho nên nàng đối với Lâm thị rất lễ độ khách khí, nhưng với tên nào đó mắt lúc nào cũng lúc liếc gian xảo thì không nhẹ nhàng như vậy.

- Vân tỷ, vậy còn ta ở đâu?

Lăng Vân thậm chí không thèm nhìn, lạnh nhạt nói:

- Người ở với đám người làm. A Quý, xem gian sau phòng nào dư chỗ ngủ thì sắp xếp cho hẳn.

- Vâng, đại tiểu thư.

Gia nô A Quý hào hứng hét to. Được Đại tiểu thư phân việc xưa nay là vinh hạnh của gia đình Lăng gia.

Lăng Vân phân phó xong xuôi dẫn Khương Vũ Y về phòng mình.

Lăng Phong vuốt vuốt mũi cười khỗ, Lăng Vân chắc chắn biết rõ hẳn là đệ đệ cùng cha khác mẹ của nàng, có điều đối xử với đệ đệ còn tệ hơn cả người ngoài. Nghĩ lại một chút, Lăng Phong cũng không biết đã đắc tội nàng ta lúc nào. Coi bộ người ta nhìn hẳn chướng mắt.

Lăng Phong bèn chạy theo Lâm thị:

- Mẫu thân, để con đi xem phòng cùng ngài.

Không ai để ý, lúc Lăng Phong và Lâm Nghi Anh vừa đi ra sau, phía sau đoàn gia đình có một ánh mắt sắc bén lóe lên, rồi nhanh chóng vụt tắt.

...

Lăng Vân vừa đến kinh thành liền bắt tay vào gây dựng việc buôn bán, cả ngày chẳng thấy mệt.

Lăng Hải vừa đến nơi cũng chẳng thấy mệt, thanh lâu sông bạc kinh thành đang chờ hắn.

Lăng gia kinh doanh ở kinh chủ yếu vãi vóc tơ lụa, gần đây còn làm cả lá trà.

Chẳng qua, tựu chung cũng chỉ đóng vai đầu mối để hàng, hầu như không có bán lẻ, kinh doanh dịch vụ kiểu tửu lầu khách điểm lại càng không làm.

Thực ra, cũng không phải Lăng gia không muốn làm lớn, mà là không làm nổi. Ở kinh thành, Lăng gia vẫn chỉ là cái tên vô cùng nhỏ bé, quan trọng là không có chỗ dựa. Lăng Hùng muốn lợi dụng Lâm thị bám vào Lâm gia cũng là vì chuyện này.

Lăng Phong cũng không có thời gian chơi lâu, ngay ngày hôm sau đã bắt đầu đi làm.

Lăng Vân tổ chức họp thương hội, đồng thời công bố vị trí tân giám đốc chi nhánh Đông môn, đồng chí Lăng Phong.

Thủ tục cũng chẳng có gì, đại khái giới thiệu vài câu, xong xuôi liền vào họp, làm Phong ca có điểm hụt hẫng. Các chương quỳ khác có vẻ không mặn mà lắm với vị đồng nghiệp mới này. Coi bộ việc làm ăn không thuận lợi.

Lăng gia ở kinh có chừng 10 chi nhánh rải khắp bốn mặt kinh thành, nhưng lâu nay cũng chỉ làm ăn cầm chừng. Lăng Vân lần này lên kinh, cũng chỉ muốn đốc thúc lại, đầu tư nhiều hơn trước một chút, chứ không hẳn có ý tưởng đột phá gì mới. Dù sao, thương gia cổ đại chính là như vậy, cầu an ổn chậm rãi, từ từ mở rộng, chứ không cầu đột biến như hiện đại.

Lăng Vân phổ biến tình hình, Lăng Phong thì ngồi ngáp ngắn ngáp dài.

Lăng Phong có một chút kinh nghiệm buôn bán, chuyên về mảng quảng cáo sản phẩm. Có đôi chỗ hẳn cũng muốn góp ý, nhưng đều biết ý bảo trì im lặng. Thời đại khác biệt, cách thức quảng cáo lại càng khác biệt, có nhiều cái cần phải tìm hiểu trước mới nói được. Hơn nữa, với vị thế của hẳn bây giờ, có nói cũng không ai nghe. Người ta cũng không nể mặt vai chính sớm như vậy.

Khương Vũ Y làm phụ tá cho Lăng Vân, lại rất thích góp ý, chỉ là ý kiến đều chẳng đâu ra đâu, theo Lăng Phong nhận định coi bộ cũng không có tài năng buôn bán gì lắm.

...

Lăng gia tư lự, cửa tiệm Đông môn.

Cửa tiệm này có thể nói là kém nhất trong 10 tiệm lự Lăng gia, vị trí xấu mù mịt, khách quen không có nổi vài mống. Giống như một cái nhà kho hơn là một cửa tiệm. Khó trách Lăng Vân lại ném vào tay Lăng Phong, coi bộ Vân đại tỷ tính toán có bị tên ngốc nào kia làm cho lỗ toẹt ra cũng không sao.

Tiệm chỉ có vài người làm. Công việc của Lăng Phong đại khái vai lão bản trên phim hay có. Tay trái cầm bàn tính, tay phải ghi sổ sách, lúc nhập xuất hàng thì mới rời quầy chỉ tay phân phó. Rất nhàm chán.

Nhân tiện nói, là người hiện đại, Phong ca đối với việc tính toán chẳng phải là dễ như ăn kẹo hay sao, tiện thể thể hiện ra một chút tài năng số học, lập tức sẽ khiến người cổ đại ngưỡng mộ, trở thành thiên tài đi?

Phải không?

Không. Cái bàn tính kia rất không tầm thường, Lăng Phong vừa đung vào liền toát mồ hôi.

Trong tiệm có một vị quản sự họ Tào, lúc trước chính là chương quỳ. Tào quản sự này dùng bàn tính rất thành thục, tay đảo lia lịa, có cảm tưởng còn nhanh hơn dùng máy tính. Trong khi Phong ca thì căn bản không quen, hăn thà tính nhầm có khi còn hơn.

Lại nói, tính toán cộng trừ mà thôi, cũng không có bắt người phải giải phương trình. Cho nên Lăng Phong căn bản chẳng thể hiện được cái gì “kiến thức xuyên không”. Chẳng qua, có đôi khi hăn tính nhầm rất nhanh, khiến Tào quản sự kinh ngạc không thôi, còn nói Lăng chương quỳ rất có ngộ tính.

Đại ca, tốt xấu gì tiểu đệ cũng tốt nghiệp đại học, thời trung học còn là học sinh ưu tú, ngộ tính không thể không có.

- Chương quỳ, hôm nay có đợt hàng mới, người nói nên sắp thế nào?

Lăng Phong đánh cái ngáp nói:

- Đến trước cho vào trong, đến sau để ở ngoài.

- Chương quỳ, nhưng trước kia Đại tiểu thư vẫn hay chia theo màu sắc...

- Vậy cứ như cũ mà làm, còn hỏi ta làm cái quái gì?

- Ta hỏi cho có thôi!

-... - Lăng Phong buồn bực.

Kỳ thực nói làm chương quỳ, Lăng Phong hầu như chẳng được quyết cái gì, mọi quyết định đều phải thông qua Lăng Vân. Hăn thậm chí còn chẳng được sờ đến tiền bạc, đã có Tào quản sự. Điều này cũng dễ hiểu,

không cần Lăng Vân chưởng mắt hăn, đổi lại là ai cũng khó có thể tin tưởng Lăng Phong ngay.

Lăng Phong biết rõ Lăng Vân ném hăn đến đây chỉ để qua loa, cho nên hăn cũng miễn cưỡng qua loa. Có điều qua loa được 3 ngày thì chịu hết nổi.

Hăn xưa nay đã làm là làm ra ngô khoai, cho nên muốn làm hăn thành tích cho Vân tỷ nhìn.

Lăng Vân tất bật lo các cửa tiệm khác, Lăng Phong cũng rất hiếm khi gặp. Cũng vì hiếm khi gặp gỡ, Lăng Phong lại làm ra một quyết định ảnh hưởng đến cả nửa đời sau của hăn.

Vẫn là Tào quản sự, người duy nhất trò chuyện với Lăng Phong:

- Chưởng quầy...

- Cứ như trước kia mà làm, không cần hỏi ta.

Tào quản sự ngáp ngừng:

- Cái này... Thợ đóng bảng hiệu đã đến.

- Vân tỷ hay đóng thế nào thì cứ đóng như thế.

Tào quản sự gãi đầu:

- Cửa tiệm xưa nay mới đóng biển có một lần, lúc đó còn chưa có Đại tiểu thư.

- Vậy sao? Vậy mời hăn vào đi.

Lăng Phong mừng rỡ, rút cục cũng có thể đại triển thần uy.

Một tên thợ lật đặt đi vào.

Số là hôm qua Lăng Vân giao phó làm mới bảng hiệu, Lăng Phong nghiêm túc tiếp nhận.

Về cơ bản, cửa tiệm bán tơ lụa Tô Châu, thì ghi "Tô Châu tơ lụa", cùng lắm thì thành "Tô Châu cao cấp tơ lụa" gì đó là được.

Cũng không phải bọn họ không muốn lấy tên riêng, mà vì Lăng gia ở kinh thành chẳng có tên tuổi mấy, thứ hai chiêu bài lụa Tô Châu có từ lâu đời, nếu ghi là "Lăng gia tơ lụa", khách đến còn phải hỏi Lăng gia này là nhà nào, so với lụa Tô Châu thì hơn hay kém, sẽ rất phiền phức.

Có điều, Lăng Phong là ai?

"Tô Châu tơ lụa"? Đây có điểm quá đại trà đi, đi một vòng dãy phố này đã có thể lượm ra mười mấy cái. Nhất định phải làm khác. Có thể thời gian đầu sẽ khó khăn, chẳng qua nếu cứ vì cầu an ổn qua ngày mãi, căn bản không phát lên được.

Ngoài ra, xem xem liệu có nên thêm một dòng slogan bên dưới hay không đây? Các công ty hiện đại sau này cái nào cũng làm slogan. Làm sao lộ ra khí thế bá vương, phong cách khốc huyễn một chút, à không đúng, bán tơ lụa cũng không phải mở lời dài.

Vì vậy hẳn liền vuốt cằm nói với tên thợ:

- Vậy đi, trước nhất thêm một dòng nhỏ "nâng tầm nhan sắc Trung nguyên" bên dưới.

Tên thợ mộc khóc nói:

- Đại ca, ngài đây là khắc biển hay là in sách? Nhiều từ như vậy mà có mấy lượng tiểu đệ làm không nổi đâu.

- Không thêm được?

- Không thêm được.

- Vậy bỏ qua, nhưng cái tên thì nhất định phải đổi.

Lăng Phong liền nghiêm túc suy ngẫm, “Calvin Klein” “Durex” mấy cái tên mang tính chất toàn cầu này không ổn. Đại Tổng hiện tại không phổ cập Anh văn, tên cửa tiệm không đánh vần được thì khách nào dám tới nha.

Sau một hồi ngẫm cứu...

- Vậy thì... Phong Vân đi. Phong Vân tư lự.

Thằng nhãi thợ mộc này coi bộ có tật nói nhiều, cũng bày đặt vuốt cảm nói:

- Đại ca, cái tên này không hợp lắm thì phải. Nhìn thế nào cũng giống võ đường hơn đó.

Lăng Phong lập tức trợn mắt:

- Người chỉ đóng vai phụ, ở đâu ra nói nhảm lắm như vậy. Ta bỏ tiền mời người tới khắc biển, không phải đến góp ý.

Thợ mộc liền thành thật làm việc. Gã nhưng dám cá cược, nhà này kiểu gì cũng sẽ gọi mình tới khắc lại biển lần hai. Càng tốt, ca lại có tiền.

Lăng Phong ngược lại vô cùng tâm đắc. Cửa tiệm do mình đặt tên, rút cục ra đáng chường quầy.

"Phong Vân", hai chữ này thế mà đánh dấu điểm bắt đầu cho kịch bản của nam chính Lăng Phong.

Rất... phong vân.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Sửa Hay Để Nguyên

Biển đóng xong, tiệm lại chẳng có việc gì cần đến. Lăng Phong quyết định nghỉ một buổi sáng đi tìm mấy người quen cũ.

Cũng không biết Tiểu Hoa, A Quyền nay ra sao. Hiện tại Phong ca đã khác trước, là chương quầy hân hoan, sắp xếp cho bọn họ một chút công việc là trong tầm tay.

Cuộc sống trước kia của Lăng Phong "cũ" cũng thật thảm hại. Sống 20 năm mà mối quan hệ còn không bằng Lăng Phong "mới" sống nửa năm ở Tô Châu.

Đây là Tây thành, xóm ăn mày.

Lăng Phong tìm được đến chỗ này thì nhận ra đã có rất nhiều thay đổi.

Cái đáng nói nhất là không còn vẻ đồ nát trước kia. Thậm chí không có bóng dáng bất kỳ kẻ ăn mày nào cả.

Chuyện gì đã xảy ra?

Lăng Phong liền tiếp cận quần chúng hỏi han, là một vị đại thẩm mặt rỗ.

- Đại thẩm...

- Dừng! Nhà quê mới lên đúng không? Thấy mỹ nữ kinh thành liền muốn tán? Bốn tiểu thư đã có 1 gã chồng 4 mặt con.

Lăng Phong toát mồ hôi:

- Á, tiểu đệ chỉ muốn hỏi chuyện thôi.

- Hỏi đường? Một tin 5 tiền.

-...

Lát sau, 5 tiền được đưa ra.

- Khụ, đại thẩm. Tại sao không thấy khát cái ở đây?

Vừa bị hỏi đến ăn mày, đại thẩm nọ liền nhìn Lăng Phong khinh bỉ. Còn may vừa rồi đại tỷ đây cảnh giác, không để nhà người tán tỉnh.

Thời này ăn mày rất nhiều, chủ yếu đều xấu xấu bẩn bẩn, khiến người ta dễ sinh ra vợ dứa cả năm.

Tuy rằng nghề nào cũng có người tốt người xấu. Nhưng đã làm ăn mày, bản chất tốt thế nào bị đập ra đường đói vài hôm ăn đánh vài lần, thì cũng thành xấu. Bị đẩy vào đường cùng, sinh tồn là mục tiêu duy nhất, trò gì cũng dám làm.

Tiểu Hoa là một trong những số ít, thậm chí vô cùng ít, ăn mày lương thiện. Có lẽ vì cô bé có một đôi ánh mắt biết nói, được người khác thông cảm mà không làm khó dễ. Cũng chính vì Tiểu Hoa đi xin rất dễ, nên lại bị chính đám ăn mày ức hiếp.

Vị thẩm thẩm nọ nhận tiền xong, giọng điệu không lấy gì làm hòa nhã nói:

- Đám ăn mày đó? Bị đuổi đi hết rồi.

- Vì sao lại bị đuổi?

- 5 tiền.

Lại tốn thêm 5 tiền.

- Quan binh dọn dẹp.

- Vì sao...

- 5 tiền.

Lăng Phong có cảm giác, nếu hỏi tiếp sẽ phải tốn ít nhất 100 đồng tiền. Hắn còn chưa nhận lương tháng đầu.

Vì vậy liền cười nói:

- Đa tạ đại thẩm, ta tự đi nhìn vậy.

- Đúng là nhà quê. Đã xấu còn bần!

Lăng Phong mặt đen như than.

...

Mất nửa ngày, rút kinh nghiệm không hỏi các đại thẩm, tập trung hỏi người già và trẻ em, Lăng Phong mới bình an tìm được nơi tập trung mới của đám ăn mày.

Hóa ra sắp có sứ thần các nước vào Trường An gửi lời chúc năm mới. Đại Tổng ở phía đông nam, các đoàn sứ thần sẽ chủ yếu đi từ cổng Bắc và cổng Tây vào nội thành, cho nên để làm đẹp hình ảnh của vương triều Tống phần thịnh, ăn mày bị dọn đi hết, nhà cửa đổ nát được xây lại, cũng không biết có ở được hay không, hay là hết chuyển ngoại giao kia thì sập.

Xem ra thời nào cũng vậy, bộ mặt quốc gia, luôn phải được chỉnh chu.

Chỉ là, chỗ này như cái trại tị nạn. Lăng Phong nhìn nứt mắt, kể cả dùng khả năng đặc biệt cũng không tài nào tìm ra Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa thường thích yên tĩnh một mình, sợ là không ở đây?

Đang tính bỏ đi thì có người gọi giật lại.

- Tên điên, người đến tìm tiểu ăn mày?

Người nói là một thiếu niên.

- Người gọi ta?

- Người tên điên còn gì?

Lăng Phong lập tức răn dạy đám thất học này:

- Điên? Ta là “phong” trong phong lưu, không phải phong tử.

Tên ăn mày nọ gãi gãi đầu:

- Đại ca, hai chữ “phong” này hình viết như nhau.

Đến lượt Lăng Phong ngẩn ra, bỏ m* chữ phồn thể đã quên hết nét, liền ho khan:

- Phải không? Khụ, cái này không phải trọng yếu. Trọng yếu là Tiểu Hoa thể nào?

- Nó bị bắt đi rồi.

- Bị bắt? Ai bắt? Bắt đi đâu?

Cô bé dễ thương này, đụng đến chuyện gì lại để bị bắt đi. Làm sao tiểu cô nương đáng yêu thì tối ngày gặp chuyện, mấy đám lác cắc này thì cứ nhờn nhơ.

Hóa ra Tiểu Hoa bị bắt ở góc đường bên kia, hình như bị một nhóm người mặc đồ gia nhân bắt đi, cho lên xe ngựa rồi biến mất. Còn cụ thể xe ngựa thế nào, gia nhân có đặc điểm gì đặc biệt, mấy tên ăn mày cơ bản không nhớ, lúc đó chúng cũng không quan tâm lắm.

Lăng Phong loay hoay mãi biết không thể có tin gì thêm, liền phải rời đi.

Cầu mong cho tiểu muội kia gặp may mắn. Dễ thương lương thiện như vậy, thậm chí nghĩ ông trời chắc cũng không nỡ để xảy ra chuyện gì mới phải. Hắn thậm chí cảm nhận một tia ý thức kỳ lạ, giống như thấy Tiểu Hoa sống vẫn tốt.

Nghĩ vậy, hắn liền rảo bước đi tìm đám A Quyền. Lăng Phong muốn gặp A Quyền chất vấn, rõ ràng mình đã ủy thác lại Tiểu Hoa cho tên kia.

Chỉ là, cũng không tìm ra.

Mấy kẻ làm thuê này không có địa chỉ cố định, ở đâu có việc thì tới đó làm.

Lăng Phong bèn ra về, hy vọng lần sau.

...

Lúc này, ở cửa tiệm Đông môn.

- Lăng chương quỳ đâu?

- Bẩm Đại tiểu thư, Lăng chương quỳ từ sáng đi ra ngoài, nói có việc riêng cần giải quyết.

- Hừm, hắn nghĩ đây là đâu? Dám bỏ việc đi làm việc riêng như vậy?

Lăng Vân hôm nay đến khảo sát việc buôn bán, gặp đúng lúc Lăng Phong chuồn ra ngoài.

- Mấy hôm nay hăn làm việc thế nào?

Tào quản sự tuy không biết rõ quan hệ giữa Lăng Vân và Lăng Phong, nhưng lão nhìn ra Lăng Phong là người trong chi họ Lăng Vân, nghĩ nghĩ một lúc nói:

- Lăng chương quầy làm rất tốt. Lão nô thấy, chương quầy giống như còn có kinh nghiệm buôn bán.

- Hăn chỉ là một tên vô lại, có thể có kinh nghiệm gì?

Tào quản sự cười nói:

- Mời đại tiểu thư xem cái này.

Nói rồi đưa cho Lăng Vân một tập ghi chép gì đó, vừa nói vừa giải thích:

- Đây là chương quầy viết ra, đưa cho lão nô xem thử. Lão nô vài chỗ không hiểu hết, nhưng thấy cũng khá có lý, đang định dâng cho tiểu thư. Cái này gọi là “hợp đồng”, cái này là tổ chức xí nghiệp gì gì đó, còn cái này là... ờ... Đúng rồi, kế hoạch kinh doanh. Lão nô thấy, qua một thời gian, cũng không cần lão nô giám sát nữa, tiểu thư có thể phóng tay để chương quầy làm.

Lăng Vân nhều đôi mày xinh đẹp, nhìn mấy thứ nguệch ngoạc Lăng Phong ghi.

Lăng Vân tuy có ác cảm với Lăng Phong, nhưng nàng công tư phân minh, sẽ không để lý tính làm ảnh hưởng công việc.

"Hợp đồng" của Lăng Phong, gồm nhiều điều khoản, tiền lương, tiền thưởng, làm chính, làm thêm, ngày nghỉ, ... Những thứ này ở cổ đại không phải không có, nhưng rõ ràng và tinh xảo như của Lăng Phong thì Lăng Vân cũng là lần đầu tiếp xúc.

Những quy ước Lăng Phong đặt ra, đứng về phía Lăng Vân người quản lý rõ ràng rất lợi, công sức của lao công bao nhiêu đều vét cạn. Ngược lại, người làm công ký kết vào, thời hiện đại có chút hiểu biết có lẽ sẽ thấy mình bị bóc lột, đáng tiếc.

Nói sao, kia là tinh hoa của chủ nghĩa tư bản, là đại cách mạng.

Tiếp theo là cách vận hành công việc, Lăng Phong muốn chia người làm thành nhóm chuyên biệt. Giao việc, nhận việc ra sao, đều có sơ đồ ghi rõ.

Nhưng cái khiến Lăng Vân kinh hãi nhất, là tờ “cơ cấu tập đoàn xí nghiệp” của hắn. Tuy có vài từ ngữ cổ quái, nhưng Lăng Vân đại khái vẫn hiểu, bởi vì nàng chính là một vị “chủ tịch”, là người duy nhất ở đây vừa nhìn liền biết Lăng Phong muốn tái cấu trúc cái gì. Sẽ không có một tên hạ nhân nào có thể biết một thương hội cự đại thì bao gồm những gì, hoạt động ra sao.

Hắn... rút cục còn biết những gì?

Lăng Vân không thể tin. Nhưng tự tôn của một nữ cường nhân khiến nàng kìm được xúc động.

Tào quản sự ánh mắt tinh tường, phát hiện Lăng Vân không bài xích những thứ Lăng Phong ghi ra, liền nói tiếp:

- Còn có, Lăng chương quỹ nói tiệm nếu cứ bán lựa như hiện tại, căn bản không thể phát triển được.

- Vậy hắn có cao kiến gì?

- Lão nô cũng chỉ nghe hần nói như vậy, còn muốn làm gì thì chương quỳ vẫn chưa nói ra. Nếu Đại tiểu thư muốn, lão nô sẽ nói chương quỳ nghiêm túc suy nghĩ.

- Không cần. Ta sẽ bàn bạc với hần.

- Vâng, đại tiểu thư.

Lăng Vân dặn dò một lát, cầm theo mấy tờ ghi chép của Lăng Phong rời đi, trong lòng bắt đầu sinh tò mò với tên đệ đệ 20 năm không quen này. Nàng cũng thầm hy vọng, Lăng Phong thực sự có tài. Đại ca Lăng Minh và Nhị ca Lăng Hải đều vô dụng, Lăng Vân cho dù có giỏi thế nào, vẫn chỉ là nữ nhân, cũng sắp phải thành dâu nhà người khác.

Tào quản sự là nô bộc trung thành, cũng vui thay cho Lăng Vân.

Chỉ là, bỗng nghe Lăng Vân ở ngoài giận dữ quát:

- Tào quản sự, là ai tự ý sửa bảng hiệu?

- Bẩm đại tiểu thư, là Lăng chương quỳ.

- Mau đi tìm hần cho ta. Lập tức!

Tào quản sự toát mồ hôi, nhìn thấy bóng ai đó, vội nói:

- Đại tiểu thư, chương quỳ đã về đến.

...

Lăng Phong thông thả về tiệm, vừa đến đầu phố thì hai mắt sáng lên.

Lăng Vân hôm nay mặc một bộ váy dài màu tím, tóc đen búi cao, làn da trắng nõn, tướng mạo thật sự là cực mỹ. Dáng người kia nếu là mặc vào tất

chân váy ngắn công sở, thật không biết đám cổ đại có chịu nổi hay không, chứ Lăng Phong chắc chắn xin chết dưới chân nàng.

Lăng Phong lật đật chạy đến:

- A, Vân tỷ, tỷ đến khảo sát cửa tiệm sao?

- Ta đến để tìm người.

Lăng Phong mừng rỡ:

- Tỷ tìm ta? Có chuyện gì vậy? Thấy ra ta ưu tú rồi sao?

- Người đi đâu từ sáng giờ?

- Ta có chút việc riêng, đã xin phép Tào quản sự đảng hoàng.

Lăng Vân chỉ lên bảng hiệu, lạnh giọng:

- Ai cho phép người sửa bảng hiệu?

Lăng Phong nói:

- Chẳng phải hôm trước tỷ nói phải làm mới sao? Ta thấy tỷ mấy ngày qua bận rộn như vậy, cho nên cũng gắng bỏ chút công sức. Mà Vân tỷ, bận gì thì bận, cũng lưu tâm sức khỏe một chút, ta thấy tỷ gầy hơn trước thì phải, rất đau lòng đó.

Lăng Vân thấy hấn quan tâm đến mình, giọng nói ít nhiều nhẹ nhàng hơn trước:

- Không cần người phải phí tâm. Làm cho tốt công việc của mình đi. Ta nói làm mới, nghĩa là sơn lại, chứ không phải sửa hấn lại như vậy.

- Có khác nhau sao? - Lăng Phong gãi đầu.

Đột nhiên, hai má Lăng Vân ửng đỏ, giọng lại:

- Còn nữa. Hai chữ kia, người có... ý gì?

Lăng Phong niềm nở giải thích:

- Phong Vân. Rất hay đúng không? Ta phải nghĩ cả nửa ngày mới ra đó. Màu sắc mới lạ, khách hàng dễ lưu tâm.

- Người...

Lăng Vân mắt hạnh trường Lăng Phong, chỉ là bắt gặp Lăng Phong cũng đang nhìn nàng, không hề sợ hãi, ngược lại còn như ngẩn ra.

Mỹ nhân nổi giận, đẹp không tả xiết.

Lăng Vân chịu không nổi ánh mắt của hắn, dùng dùng lên xe ngựa bỏ đi.

- A Quý, đi Tây môn!

- Vâng, đại tiểu thư.

Lăng Phong vội hỏi với theo:

- Vân tỷ, vậy rút cục lại sửa như cũ hay để nguyên?

Tiếng Lăng Vân từ trong xe phát ra:

- Người tưởng bằng hiệu cứ thích là sửa sao? Đã lỡ đổi rồi thì để như vậy đi.

Kỳ thực cái tiệm này tệ hại nhất, Lăng Vân đang không biết làm sao vực dậy, đổi biến đổi vận không biết chừng, bằng không nàng nhất định sẽ bắt Lăng Phong sửa lại.

Lăng Phong vuốt cằm nhìn bảng hiệu “Phong Vân tư lự” sáng loáng, nghĩ mãi vẫn không thông, rút cục sai chỗ nào mà Vân tử bực tức đến mức không nói được như vậy.

Chỉ là cái tên thôi, không hợp thì làm lại nha.

Nói cho cùng, cái tiệm này cũng không phải duy nhất, đã nói là giao cho hẳn, liền ngay cái tên cũng không cho đặt, thế thì ý nghĩa gì nữa?

Xe ngựa đi được một đoạn đột nhiên dừng lại. Đánh xe A Quý vội chạy lại nói:

- Đại tiểu thư nói, cái kế hoạch kinh doanh gì kia, ngày mai sẽ bàn. Nói người chuẩn bị kỹ một chút.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Làm Giàu Không Khó?

(Ghé thăm fanpage <http://facebook.com/atkd1890fic> để nhận thông báo chương mới, xem tạo hình nhân vật, bàn luận cùng tác giả, etc.)

Ngày hôm sau.

Lăng Vân hôm nay mặc một bộ váy màu xanh. Trên người nàng có một mùi thơm nhàn nhạt, không biết có phải là hương thơm thân thể xử nữ hay không, nhưng nó khiến Lăng Phong cứ mê mẩn như đang ở cõi tiên.

Vân tỷ hình như lớn hơn hẳn 1 tuổi, nói vậy cũng đã 22 23 gì đó. Nữ tử tuổi này, cổ đại hiện đại gì 80% đều đã thành “đàn bà”, đặc biệt là mỹ nữ. Vân tỷ lại là nữ thương nhân, đi lại tiếp xúc nhiều, chỉ e...

Vân tỷ liệu có còn là xử...

- Người đang nghĩ cái gì vậy? Không nghe ta nói gì sao?

- A, khụ. Tỷ đang nói gì kia?

Lăng Phong bị ai đó quát mà choàng tỉnh.

Có điều, Vân tỷ quát mắng mà giọng vẫn rất nhẹ nhàng, Lăng Phong tình nguyện để nàng mắng thêm.

Lăng Vân sáng giọng:

- Kế hoạch kinh doanh người nói là gì? Còn nữa, không muốn buôn tơ lụa, vậy thì làm cái gì? Lãng gia chúng ta cũng chỉ có tơ lụa để buôn mà thôi.

Từ sau khi Lãng Chiến chết, Lãng Vân chịu áp lực vô cùng khủng khiếp. Toàn bộ việc kinh doanh của Lãng gia từ Tô Châu Hàng Châu đến Trường An đều một tay nàng lo, nàng cảm giác sắp chịu không nổi nữa. Nay có một tên đệ đệ để chia sẻ, Lãng Vân như được giải thoát.

Chỉ nghe Lãng Phong nhàn nhã nói:

- Kế hoạch kinh doanh, chính là từ nay về sau, hàng tháng nhập hàng tiêu thụ, nhân lực kho bãi, cân bằng thu chi ra sao. Còn thương phẩm, thì không phải tơ lụa, mà là làm hảnh thành trang phục.

- Người muốn làm cả may cắt?

- Đúng vậy.

Lãng Phong muốn chuyển sang làm trang phục. Kỳ thực cũng không phải tự nhiên mà nghĩ đến.

Nguyên nhân đầu tiên, là vì hảnh không thích chính... quần áo trên người mình.

Đến thế giới này cũng đã nửa năm, “nhập gia tùy tục”, có nhiều cái Lãng Phong cũng phải chịu khó mà quen, tỷ dụ tóc tai không được cắt ngắn, không có giấy vệ sinh, không có kem đánh răng, không có ba con sâu có gai, không có dầu gội, không có dép lê, không có TV, không có máy tính, không có...

Nói chung cái m* gì cũng không có.

Nhưng khó chịu nhất, là đồ mặc trên người. Nói chuẩn hơn, là cái “quần nhỏ”.

Cái Lăng Phong đang mặc bên trong, căn bản không phải đồ lót. Một cái quần đùi hình chữ nhật thì đúng hơn, lại còn vài bố xơ xác, chỉ cần “tiểu đê” chào cờ, lập tức đòi cao sẽ đội lên, ngứa ngáy không thôi, căn bản chẳng có một chút tác dụng của đồ lót nào, ngược lại còn như ngược đãi bản thân.

Chỉ kỳ quái, mấy tên xuyên không trước kia, hình như không tên nào kêu ca cái này.

Hay là tiểu đê của Phong ca đặc biệt to hơn chúng?

Cái này cũng có thể.

Nội y nam đã như vậy, dám chắc nội y nữ cũng chẳng khá là bao.

Nhìn thử Vân tỷ, xuyên qua làn áo mỏng, Lăng Phong bằng vào con mắt của chuyên gia, đoán trong kia phải D-cup là ít, là size hoàn hảo nhất, cần phải giữ gìn như báu vật quốc gia. Chẳng qua nếu Vân tỷ cứ mặc mấy cái yếm thẳng đuột kia, dám chắc chỉ 5 năm nữa, báu vật kia sẽ...

- Người... đang nhìn cái gì?

Lăng Phong vội ho khan:

- Khụ. Ta đang nghĩ đến, tư lự Tô Châu, ở kinh thành không chỉ có chúng ta bán, chẳng có gì khác biệt, nếu tiếp tục như vậy không có bao nhiêu khởi sắc. Hai là, tư lự là thượng phẩm, đặc biệt là lự Tô Châu. Giá cả cực đắt đỏ, cũng chỉ có vương công quý tộc mới dùng để may đồ. Nếu cứ kinh doanh tư lự, gần như chỉ bán cho quý tộc, hoặc cho thương nhân đi theo “con đường tư lự” về phía tây, căn bản không còn nguồn thu nào khác.

- Vậy làm may cắt thì có thể có lợi gì chứ?

- Tỷ thấy đó, giới bình dân như chúng ta, ăn mặc chủ yếu dùng vải bố thôi. Buôn tơ lụa, thì tức là chấp nhận vứt bỏ thị trường bình dân vô cùng lớn này rồi. Nếu có thể may cắt đồ bình dân thì có thể kiếm một nguồn rất lớn. Đương nhiên, may cắt trang phục từ tơ lụa cho giới quý tộc cũng đồng thời phải làm, gọi là thị trường cao cấp.

Lăng Vân nghe chữ hiểu chữ không, nhưng đại ý vẫn nghe ra, chỉ nói:

- Bình dân thì làm gì có nhiều tiền mà mua?

- Một người mua không bao nhiêu, nhưng ngàn người cùng mua, thì sẽ rất khác đó.

Lăng Vân nghe xong vẫn lắc đầu.

Nàng còn tưởng Lăng Phong có ý gì hay.

Hiện tại, ngay cả mỗi tơ lụa bán đã không dễ rồi, nay còn ôm đồm thêm, vừa mất phí tổn đầu tư, vừa mạo hiểm đường mới, quá phiêu lưu.

Quan trọng là, Lăng gia bán tơ lụa, Lăng Vân đương nhiên từng nghĩ đến may cắt. Không chỉ Lăng Vân, mà nhiều đời Lăng gia đều đã nghĩ đến. Dù sao thì, người thông minh luôn rất nhiều. Thương nhân cổ đại chắc chắn đã nghĩ đến tất cả những cách có thể làm, không cần chờ Lăng Phong một kẻ thậm chí không phải thương nhân thành đạt đến chỉ điểm.

Chẳng qua, cái “may trang phục” mà Lăng Vân nghĩ, và cái Lăng Phong muốn nói, cơ bản là hai phạm trù hoàn toàn khác biệt. Khác biệt đến mức Lăng Vân không cách nào tưởng tượng nổi.

Nhân tiện nói một chút đến kinh doanh trang phục cổ đại.

Thế giới này, cũng không có cái gọi là “đi shopping”, chọn lựa quần áo. Nói cách khác, không có chuyện nhà nào may sẵn quần áo treo ở đó, quần chúng đến xem hàng, thử thấy ưng ý thì mua. Mà là, ai cần quần áo mới, thì tự đi tìm thợ may. Vải vóc có thể tự mua rồi đem đến, hoặc là phó thác hết cho thợ. Thợ may đo lường thân thể, nói đại khái kiểu dáng, thế là có trang phục mới.

Đây cũng là lý do vì sao chỉ có buôn vải, chứ không có buôn trang phục. Cũng là lý do khiến người ở đây kể cả có tiền, đều ăn mặc không hề đẹp đẽ như trên phim.

Bởi vì thợ may xử lý tất cả công tác, đo đạc, cắt may, hoàn thành sản phẩm. Nếu như khách hàng không có yêu cầu kiểu dáng cụ thể, mà thực ra đến 99% là như vậy, thợ may chẳng có mấy người điên tốn thời gian thiết kế kiểu dáng tân kỳ cho khách làm gì. Dù sao toàn dân đều mặc như vậy, cứ may như cũ, khách hàng gật đầu, quần áo có thể bán đi, tiền bạc rơi vào túi, xong. Liền ngay cả Hoàng đế Hoàng hậu cũng chỉ có vài kiểu được quy định, sự phụ nội cung tay nghề tốt thế nào, may tới may lui cũng chỉ chừng đó kiểu, chẳng qua là tinh tế tỉ mỉ, chứ không ai đi biến tấu cho nó mới lạ.

Thời trang cổ đại, thành ra rất tù túng. Cho nên về sau sử gia mới có thể nghiên cứu ra trang phục đặc trưng cho từng thời kỳ. Để như hiện đại, lượn một cái cửa hàng đã có đến 100 mẫu khác nhau, người nói biết lấy cái nào làm trang phục đặc trưng?

Làm “may cắt” mà Lăng Vân và tất cả người ở đây đang nghĩ, chính là kiểu này.

Mà cái Lăng Phong muốn làm thì sao?

Trang phục làm xong, đưa đi các tiệm sỉ lẻ, bày cả ra đó. Nếu như quần áo không đẹp, khách lập tức sẽ bỏ qua, hàng sẽ ế. Đến lúc đó để gia tăng lợi nhuận, công ty may mặc tự nhiên phải liên kết với nhà thiết kế làm ra sản

phẩm mới, đẹp hơn, thời trang hơn. Còn phải liên tục đề ra kế hoạch, cạnh tranh thúc đẩy không ngừng, dừng một ngày là lỗ nặng.

Lăng Vân đương nhiên không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng như vậy.

- Tỷ thấy thế nào?

Lăng Vân nhìn Lăng Phong, ánh mắt đã khác trước rất nhiều, nàng hỏi:

- Người làm sao nghĩ đến cảnh tượng như vậy?

- Khụ, là ta ở trong mơ nhìn thấy. Có vị đại tiên nói ta cứ làm như vậy là sẽ thành công.

- Hừ, nói linh tinh.

Lăng Vân nghiêm túc nói:

- Nếu ta là khách hàng, có một cửa tiệm như vậy, có thể ta sẽ đến xem thật. Dù sao được nhìn trước quần áo cũng sẽ tiện hơn. Chỉ là, làm sẵn như vậy, một khi không bán được, thì chính là vứt đi, căn bản không thể hồi vốn được.

- Thế cho nên phải cần kế hoạch giảm thiểu nguy cơ. Trọng yếu là, làm quần áo sao cho đẹp, bán ra là có người mua.

Lăng Phong biết rõ khó khăn chờ đón hần rất nhiều. Trong đó cái cơ bản nhất là thói quen tiêu dùng. Thứ này ăn sâu vào cộng đồng, không thể thay đổi ngay lập tức.

Nếu cái phong cách cổ hủ này chỉ ở phía người bán, vậy thì không sao. Như vậy chỉ cần Lăng Phong làm ra thứ mới lạ rõ ràng sẽ nổi bật hơn tất cả.

Tiếc là, người mua cũng rất bảo thủ, bọn họ không dễ dàng tiếp nhận cái mới.

Người nghĩ đem những thứ mới lạ về cổ đại áp dụng thì sẽ được đón nhận ngay?

Không dễ như vậy. Không cẩn thận còn bị tẩy chay.

Đây là vấn đề về tư duy. Cứ lấy thời điểm Dân Quốc ra là thấy rõ, thời điểm đó có rất nhiều thương nhân học được cái hay ở phương Tây, nhưng để ứng dụng thì gặp vô vàn khó khăn. Từ lúc người tiêu dùng phong kiến tẩy chay cho đến khi hiện đại hóa phải mất ngót trăm năm, tính ra phải thay máu gần 2 thế hệ. Dù Lăng Phong có là thiên tài cũng không thể rút ngắn xuống được.

Thời này, thứ lạ chỉ để dành cho việc bàn tán, người ta vẫn sẽ trung thành với thứ quen thuộc mà dùng cho an tâm. Chung quy cũng vì thông tin bó hẹp, không TV, không weibo facebook, người ta căn bản không biết thế giới trào lưu ra sao. Đã không thấy được để so sánh, đương nhiên không thể hòa theo.

Lăng Phong không biết từ thời điểm nào, vị đại thần nào, đã làm thế nào để cách mạng thời trang, khiến người ta có thói quen đi shopping lựa quần áo. Nhưng thân là xuyên không, nhất định phải thử mới biết được.

Cái đầu tiên cần lo, đó là cái mà Lăng Phong cho là “đẹp mắt”, liệu có hợp với quan niệm thẩm mỹ của đại chúng hay không? Đây là một vấn đề cực kỳ quan trọng. Thời đại khác biệt, ai mà biết người ta có thích cái Lăng Phong thích hay không?

Chỉ cần cùng thích, không sợ không bán được.

Dù sao, xem phim cổ trang cả đồng, đồ ngoại quốc cũng biết quá nhiều. Với sắc lang chuyên ngắm gái như Lăng Phong mà nói, cái gì cũng có thể

quên, riêng áo quần như thế nào thì không thể quên được, thậm chí còn đi sâu nghiên cứu. Đại khái không thể nhảy thời đại một cái từ váy nhà Tống sang hần bikini, nhưng ít nhất đến thời nhà Minh váy xếp li chắc là được chứ?

Hơn nữa, đầu óc Lăng Phong cũng không quá tệ. Hắn biết một chút về thiết kế, làm nghề quảng cáo bao năm cũng cho hắn vài thứ có ích. Lăng Phong tự tin, có vài thứ chỉ có hắn nắm giữ độc quyền ở thời đại này, ví dụ tỉ lệ màu, phối màu theo lớp, phối hoa văn theo mùa, theo dáng người. Người cổ cũng nắm giữ sơ khai những điều này, nhưng hệ thống thành các kiểu phong cách như hiện đại thì làm sao bằng?

Nghĩ vậy liền nói:

- Nếu tỷ tin tưởng ta, hãy để ta thử một đợt hàng thế nào? Tỷ là khách hàng đầu tiên.

Lăng Vân nghĩ một lúc, nhìn Lăng Phong nói:

- Được, ngươi cần những gì?

- Cần một người có khả năng phác thảo, tiếp theo cần một nhóm người dệt may xuất sắc, và đảm bảo bí mật là được.

- Chuyện họa sĩ, thợ may, ta sẽ giúp ngươi.

- Cám ơn tỷ.

- Nếu chuyện này thành, ta mới phải cám ơn ngươi.

Lăng Phong đang định tiếp tục trường đoạn cảm động này, thì nha hoàn Tiểu Tinh ở ngoài nói vào:

- Đại tiểu thư, Từ thiếu gia tới.

- Ta ra ngoài một lát, lần sau nói tiếp.

Lăng Vân vội vàng đứng dậy.

"Lại là thằng chết tiệt này."

Lăng Phong lầm bầm, mãi mới có hôm nói chuyện với Vân tử lâu như vậy, sắp lấy được trái tim tử ấy rồi... khụ. À, hình như không ổn, tử ấy là tử của hắn nha.

Ài!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lăng Vân Hẹn Hò

Phong Vân tơ lụa.

Lại nói, mấy ngày nay Từ Nguyên Từ đại thiếu gia thường xuyên "ngẫu nhiên vô tình" ghé qua chỗ Lăng Phong, lúc thì muốn bàn chuyện hợp tác với Lăng Vân, lúc thì tiện đường ghé thăm. Lăng Phong đến làm chán ghét thẳng này.

Lăng Vân Từ Nguyên hai người này đang hợp ý nhau, ở chỗ khác làm gì cũng chả sao, nhưng trước mắt Lăng Phong cứ mày qua mắt lại, hăn nuốt không trôi, độc giả cũng nuốt không trôi.

Sau lần bàn bạc nợ, Lăng Phong đã được Lăng Vân giao toàn quyền ở tiệm Đông môn.

Lăng Phong hôm nay sẽ bắt đầu phác thảo mẫu trang phục. Nghe Lăng Vân nói đã tìm được vị họa sĩ rất tốt. Lăng Phong còn mong sao trẻ một chút, nếu vẽ đồ cho nữ nhân thanh xuân mà đụng lão già nào, đảm bảo Lăng Phong sẽ bỏ chạy luôn khỏi thiết kế gì nữa. Vấn đề không phải hứng thú bị mất, mà là không khí làm việc bị ảnh hưởng.

Chỉ là, sáng tinh mơ vừa bước vào cửa tiệm đã gặp cục đá.

Lại là thằng nhãi Từ Nguyên.

Đại ca, tán gái cũng không cần chăm chỉ như vậy chứ?

Được rồi, hôm nào tới cũng được đi, nhưng hôm nay Phong ca đang muốn thể hiện tài hoa. Dù hẳn chẳng phải tán tỉnh gì Vân tử, người ta là tỷ tử của mình. Nhưng là thằng đàn ông, muốn thể hiện trước gái đẹp một tí. Thế mà chưa kịp mở màn đã có thằng nhãi này tọa ở đây chặn họng, chả khác gì chuẩn bị ăn thì mắc ngay cổ.

...

Từ Nguyên hôm nay đặc biệt trau chuốt, phong lưu tiêu sái, làm vài nữ người làm trong tiệm liếc mắt đưa tình không thôi.

Không thể không nói, đại gia thì đi đâu cũng là đại gia, mặt mày không tệ, lại một thân mùi tiền, gái gú không cần đánh cũng tự ngã.

Số là hôm nay có lễ hội xuân ở Sùng Thánh tự, nghe bảo còn có thể cầu duyên cầu may, phi thường náo nhiệt, nam thanh nữ tú toàn thành đều đi. Từ Nguyên gác hết chuyện kinh doanh buôn bán, chạy sang đây chờ Lăng Vân. Hôm trước hẳn cũng đã đánh tiếng với nàng ta, Lăng Vân cũng đã ỡm ờ đồng ý, hôm nay Từ Nguyên đặc biệt phi đến sớm ngồi chờ người đẹp.

Chỉ đen thui, gặp đầu tiên lại là tên Lăng Phong này.

Hồi đầu tới đây, Từ Nguyên cũng chả thèm để ý đến Lăng Phong, chỉ biết hẳn chương quầy là được. Từ Nguyên còn khinh thường chào là đằng khác, đại thiếu gia của Từ gia, không phải cùng đẳng cấp với tên Phong kia.

Có điều, gần đây tới thăm Lăng Vân, Từ Nguyên thường xuyên gặp thằng chương quầy này đứng cùng nàng ấy bàn bạc, máu ghen nổi lên là điều đương nhiên.

Khinh là khinh, nhưng ghen vẫn ghen.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy, Từ thiếu gia không hiểu sao có một cảm giác thằng nhãi “em vợ” này rất “nguy hiểm” cho đường tình duyên

của mình.

...

- Lãng chường quầy không biết có chuyện gì lại đến sớm?

"Đậu phộng, tiệm này của ông, câu này phải là ông hỏi."

Lãng Phong suýt nữa bật ngửa.

- Haha, Từ thiếu gia hôm nay đặc biệt rảnh rồi đến sớm nha. Làm ta còn tưởng là người làm mới. Còn định tiến tới khen ngợi một phen.

Từ Nguyên dĩ nhiên nghe ra tên kia châm chọc, nhưng gã cũng lười so đo, ông đây đang tâm trạng tốt. Chỉ cần người đẹp ra cùng đi lễ chùa, thế thì chấp nhận làm gì.

- Bản thiếu gia có hẹn cùng Lãng tiểu thư, tấm lòng người đẹp, không nên chậm trễ.

- Haha, vậy mời Từ thiếu gia ngồi chờ, nước nôi chắc khỏi, sợ không hợp khẩu vị của ngài.

Lãng Phong đắm vào không khí, hậm hực đi vào trong.

Lãng Phong vừa đi vừa lộp bộp thầm nghĩ, có khi nào thằng họ Từ này chính là họa sĩ Lãng Vân mời tới hay không?

Chắc là không đi, Từ gia hiện tại vẫn chưa phải thông gia, mà chính là một đối thủ trên thương trường. Lãng Vân chắc sẽ không ngốc đến mức đó.

Lúc này đột nhiên nghĩ đến vị Diệp thư sinh lần nọ, nghe nói sẽ theo Lãng Vân lên kinh, thế mà mãi không thấy đâu. Nếu có gã kia tham gia quấy rối, có kịch xem là một, thứ hai cũng đỡ cho thằng Từ Nguyên độc quyền, cứ cái bản mặt vênh váo như kia mãi.

Có điều Lăng Phong lại không biết, lần đó lão Diệp đi theo đoàn xe Lăng Vân tới tận kinh thành thật, nhưng hắn ta lại bắt gặp cảnh Lăng Vân Từ Nguyên nói chuyện, liền nản lòng thoái chí, bỏ luôn ý định lên kinh kia, quay về lại Giang Nam quyết chí học hành, đáng tiếc đáng tiếc. Tên kia lúc chặn đường Lăng Vân anh hùng khí khái lắm, thế quái nào vừa gặp đối thủ đã bỏ cuộc, thật khiến đồng đạo thất vọng.

...

Vào trong phòng ngồi một lúc vẫn không thấy người đâu, Lăng Phong mất kiên nhẫn lấy giấy bút ra phác thảo một chút.

Quan sát thế giới này một thời gian, Lăng Phong nhận ra kiểu thời trang ở Đại Tống này khá cổ, so với chữ "Tống" của nó.

Trước Tống triều là Minh triều, nhưng không phải cái Minh triều của Chu Nguyên Chương, thậm chí cho đến lúc này Lăng Phong cũng không rõ năm hiện tại là khoảng năm bao nhiêu. Có dịp tìm được người Tây dương nào đó hỏi là biết ngay. Nói không chừng số năm ở thế giới này cũng hoàn toàn khác cũng nên.

Trang phục nữ tử ở đây có xu hướng thời Hán, cổ áo khá kín, 2 tà chéo nhau che hết cả lại. Kiểu trang phục phóng khoáng, vừa hở vừa mỏng như thời Tùy Đường hoàn toàn chưa xuất hiện.

Điều này mở ra cho Lăng Phong một con đường để đi. Cùng thời đại, chị em nhà Đường mặc được, tức là hắn có hy vọng "cải cách" thời trang.

Lăng Phong quyết định thử nghiệm kiểu váy áo cổ ngang hở vai, khá thịnh hành thời Đường. Kiểu này đặc biệt nhấn mạnh vào lộ nửa trên ngực, sắc lang như hắn rất thích ngắm nhìn. Sau cùng Lăng Phong cũng vẽ ra được một vài kiểu, hắn bắt đầu bằng cổ ngang. Còn cổ vuông cổ chéo cổ tròn thì cứ từ từ, ôm một lúc quá nhiều dễ loạn não. Chỉ không biết là nữ nhân thời kỳ này có tiếp nhận nổi không thôi.

Một khi đã nhập tâm vào công việc, Lăng Phong gần như quên hết đất trời, đây là thói quen của hắn.

Lăng Phong vẽ hồng kha khá, trước đây hắn toàn phác thảo trên Illustrator.

Chỉ riêng áo cổ ngang đã đủ khiến hắn toát mồ hôi, không biết tỉ lệ bao nhiêu mới tốt. Ngoài ra Lăng Phong còn cố ý nhấn mạnh phần eo. Trang phục nữ nhân cổ đều khá bảo thủ, hầu hết đều để thụng, không tôn lên đường cong nào cả. Kể cả để hở nửa ngực như thời Đường, thì cũng chỉ hở thế thôi, phía dưới vẫn để thẳng đuột ra, rất không hợp nhãn người hiện đại. Chẳng qua về sau lên phim ảnh bị cách tân đi nhiều.

- Ài ài, nếu có nữ nhân ở đây góp ý thì tốt rồi.

- Ta thấy người chẳng qua đang vẽ cái yếm, có gì mà phải góp ý.

Một giọng nữ thanh thoát vang lên làm Lăng Phong giật mình suýt rơi cả bức phác thảo.

...

Từ Nguyên đang mặt nhăn như ăn mướp đắng ngoài cửa.

Lăng Vân lại đang hai tay giảo vào nhau.

- Từ thiếu gia, thật xin lỗi, hôm nay e là không được.

- Thật sự không thể?

- Chuyện này... Từ thiếu gia cũng vừa thấy, là bằng hữu của ta tới, có chút việc phải bàn, cho nên...

- Lễ hội lần này rất lớn, cả năm chỉ có một lần, ta cũng đã sắp xếp chỗ tốt cho nàng, nghe nói còn có thể cầu may...

- Quả thật xin lỗi.

Lăng Vân cũng đang đấu tranh tư tưởng.

Nàng muốn đi với Từ Nguyên.

Nàng cũng có tuổi rồi. Cổ đại 16 đã bị coi là ế, còn nàng đã qua 20. Bấy lâu nay hai người chỉ nói chuyện, còn chưa có buổi "hẹn hò" nào ra hồn. Nàng lần trước đồng ý với Từ Nguyên, không hiểu sao đến lúc bàn bạc với Lăng Phong lại quên mất tiêu trùng ngày. Bây giờ họa sĩ kia cũng tới rồi, lại là bạn tốt của nàng, chả lẽ lại bỏ người ta đi chơi.

Từ Nguyên cố gắng níu kéo:

- Vậy chiều tối thì thế nào? Lễ hội kéo dài đến tận tối.

- Chuyện này... ta cũng không biết kéo dài bao lâu.

- Không sao, ta sẽ quay lại. Với lại, vị bằng hữu kia, nếu không ngại cũng có thể đi cùng, coi như là ta tạ lỗi.

Từ Nguyên miệng thì nói, mắt không kìm được liếc vào trong. Cũng may Lăng Vân đang cúi đầu, nếu không nhìn thấy cái dạng này của hắn, tám phần bỏ hắn chuyện đi lễ chùa.

Dĩ nhiên mắt Từ Nguyên phải sáng rồi.

Vị "bằng hữu" kia trong lời Lăng Vân, cũng rất xinh đẹp.

Từ Nguyên thật không hiểu ở kinh thành bấy lâu, vậy mà không biết còn có mỹ nhân như vậy, thật là vận khí quá kém.

Lý Minh Nguyệt, con gái của Lý học sĩ Lý Thiên Tường, Tư nghiệp Quốc Tử Giám. Cha là học sĩ, con gái cũng là tài nữ nổi tiếng kinh thành, có thể nói là kinh thành đệ nhất tài nữ cũng không sai biệt lắm.

Thời cổ đại này, thương và nho cách biệt, đừng nói gì nữ nhân với nhau không dễ kết mật hữu, bởi vì ít khi được ra ngoài gặp gỡ. Lý Minh Nguyệt và Lăng Vân, một người thích buôn bán, một lại thích cầm kỳ thi họa, thế nhưng lại là khuê trung mật hữu.

Từ Nguyên gia đình chuyên kinh thương, chỉ có chút quen biết bên quân đội, còn phía tài nữ tài tử giới học vấn thì mù tịt quan hệ, không biết Lý tiểu thư cũng dễ hiểu.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Siêu Cấp Mắt Thần

Lý tài nữ hiện tại đang đứng nhìn chăm chăm bản phác thảo của Lăng Phong, một bộ khinh thường.

Lăng Phong dĩ nhiên không hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Đây là mật thất, chỉ có hắc và Lăng Vân vào, tự nhiên đang thăng hoa thì có người lạ ý kiến. Cũng không biết sao thiêng vậy, gọi nữ nhân đến nhận xét đúng là có nữ nhân xuất hiện thật. Có điều, giọng nói cô ta như kiểu khinh khỉnh thì phải. Lăng Phong định quay lại chửi, vừa quay lại thì mồm há ra chả phun được câu nào.

Người đẹp, hóa ra hôm nay không hề xui xẻo như hắc nghĩ.

Lý Minh Nguyệt, tên như người, khuôn mặt tỏa sáng như ánh trăng, nhẹ nhàng thanh thoát. Đặc biệt ánh mắt trong suốt, tỏ vẻ thông minh lanh lợi. Nàng búi tóc cao cao, quanh lọn tóc quấn khăn lụa, mặc trang phục nho sinh, kiểu như nữ giả nam trang. Phục trang thì như nam giới, khuôn mặt lại nhu mì nữ giới, eo thon ngực nhô, mắt liễu mi cong. Nhìn kỹ thật yêu dị, Lăng Phong thật không biết nhận xét cô nàng này thế nào cho phải.

- Nam không ra nam, nữ không ra nữ.

Lăng Phong không kiêng nể gì lắm bầm.

Lý Minh Nguyệt trừng mắt:

- Người nói cái gì đấy?

- Cái ta vẽ không phải yếm, đó là kiểu áo mới do bản công tử đây sáng tạo ra.

- Sáng tạo? Phì, ta khinh. Ta thấy người muốn nữ nhân mang yếm ra đường mặc thì nhận đi. Ra về. Sắc lang.

- Ta nói, vị tiểu thư không biết là ai này? Chúng ta bè nước gặp nhau, đây còn là nội viện của ta, nói gì thì nói ta là chủ chỗ này đấy. Cô nương tuy xinh đẹp, nhưng cũng không thể vô lý như vậy, vừa bước vào đã mắng người?

- Người... hừ... Thì ra là người, ta còn tưởng thần thánh phương nào?

Lăng Phong lại là ai? Chửi anh thì anh bất kể, mỹ nữ chứ có Hoàng đế anh cũng bất hết.

- Chúng ta có quen sao? Bản công tử lâu nay giữ thân như ngọc, cũng không trêu hoa ghẹo nguyệt gì, mà có trêu cũng không trêu phường vô duyên như cô.

- Người... người...

Đúng lúc này Lăng Vân khó hiểu bước vào, nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ không khỏi hỏi:

- Hai người chưa gì đã cãi nhau rồi?

- Vân Vân, người xem cái gì mà phác thảo chứ, rõ ràng là dân tặc, muốn biến yếm thành áo. Uổng công ta đến đây.

Lăng Văn nhú mày nhìn bản vẽ của Lăng Phong, cũng không biết nói gì cho phải.

"Người này, còn tưởng có ý gì hay." Lăng Vân mắt nghi ngờ nhìn Lăng Phong như muốn chất vấn.

Lăng Vân nghe Lăng Phong chém gió rất tự tin về chuyện mẫu mã, quyết định tin tưởng hẳn, tới hỏi ý Lý Minh Nguyệt. Mặc dù hai nàng là bạn thân, nhưng Lăng Vân phải nói mãi người ta mới chịu giúp. Bây giờ người vừa đến, còn chưa đâu ra đâu đã thế này, nàng rất khó xử.

Lăng Phong chợt hiểu ra, ngay lập tức xoay 180 độ mặt cười nịnh:

-Ồ, thất lễ thất lễ. Hóa ra vị mỹ nữ hoa nhường nguyệt thẹn đây là họa sĩ số một kinh thành sao? Hân hạnh hân hạnh. Tại hạ... à quên... tiểu sinh Lăng Phong.

- Hừ, còn biết là tốt.

Lý Minh Nguyệt tuy khó chịu, nhưng được người ta khen, phun không ra tiếp câu mắng. Lăng Phong đảo mắt nhìn, không khỏi buột miệng khen:

- Quá chuẩn, quả thực quá chuẩn.

- Cái gì chuẩn?

Nhìn vẻ mặt của Lăng Phong, Lý Minh Nguyệt liền thấy khó chịu.

"Còn không chuẩn mới sợ. Họa sĩ là nữ nhân, lại đẹp thế này, dĩ nhiên chuẩn hơn bất kỳ lão họa sĩ nào rồi. Nếu chịu làm người mẫu khóa thân thì còn chuẩn gấp bội." Lăng Phong nghĩ dâm, miệng thì nói:

- Ý ta là tìm họa sĩ như vị mỹ nữ đây, quả thật quá chuẩn đi.

Lăng Vân thấy bộ dáng nịnh hót của Lăng Phong, liền cắt đứt mạch ba hoa của hắn, tay chỉ vào bản vẽ.

- Còn cái này...

- Cái nào sao? Được được, nếu vị mỹ nữ đây chính là người thiết kế, vậy ta sẽ giải thích một chút, haha, mời ngồi, Vân nhi, nàng đem nước lên phục vụ đi thôi.

- Vân... Vân nhi? Người muốn chết?

Lăng Vân bưng bưng nhìn hắn. Tên này hôm nay chán sống, hay ăn phải thuốc chuột?

Lăng Phong chợt dạ cười trừ:

- Ấy, nhầm nhầm, haha, tại hạ sẽ đi lấy nước, không biết hai vị mỹ nữ có cần bánh trái gì khác không? Dạo này trời khô lạnh, ăn tí trái cây sẽ tốt cho da dẻ.

Nhìn Lăng Phong đi ra khỏi phòng, Lý Minh Nguyệt không kìm được nói nhỏ:

- Vân Vân, người nói người có nhiều ý tưởng độc đáo kia là hắn, ta thấy nhìn thế nào cũng giống như phường vô lại.

- Ta... nghĩ cứ xem thêm chút đã. - Lăng Vân xấu hổ nói.

Đem chút điểm tâm trở về. Lăng Phong bắt đầu luyện thuyết giải thích cho hai người về kiểu áo cổ ngang này.

Lăng Phong gần như vận dụng hết khả năng diễn thuyết được luyện thời trước. Kiếp trước dùng cho giám đốc với trưởng dự án nghe, nay cũng thế thôi.

Keyword của slide hôm nay là "gợi cảm".

Hở một chút ngực - "gợi cảm".

Bóp eo - "gợi cảm".

Nâng mông - "gợi cảm".

Lăng Phong kiên trì bảo vệ quan điểm, đảm bảo bài nói chuyện luôn xoay quanh keyword đã đề ra, có thể nói là một bài nói chuyện trên cả xuất sắc, chỉ không để ý hai vị mỹ nữ mặt cứ đỏ dần lên.

Thằng này nói chuyện thân thể trước mặt nữ nhân mà chém không hề kiêng kỵ. Bao nhiêu từ ngữ đều đem ra hết, cái gì mà trơn với chả tròn, thiếu điều cởi hết đồ người ta ra kể, bảo sao hai vị mỹ nữ không xấu hổ cho được.

Lăng Phong nói đến gần hết, mới cảm giác kỳ kỳ. Cái cảnh này, giống như đang truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy nha.

Lý Minh Nguyệt nghe đến đoạn mông tròn đã chịu hết nổi, đập bàn nói to:

- Đủ rồi. Ta hiểu ý người. Không cần nói nữa.

- Khụ... - Lăng Phong ho khan.

Hắn đang hứng thú trên trời dưới đất, đột nhiên bị cắt ngang, trước tiên lấy cốc nước uống cho nhuận cổ, chém gió nhiều khát quá. Nhìn lại thì thấy vị Lý mỹ nữ đang mặt đỏ tai hồng nhìn hắn, còn Lăng mỹ nữ thì cúi gằm mặt xuống, chả hiểu đang biểu hiện gì.

- Cái này chỉ là một kiểu cổ áo, còn thứ gì nói luôn đi.

Lý Minh Nguyệt hỏi tiếp. Hỏi xong nàng cũng không hiểu tại sao mình còn muốn nghe tên kia tiếp tục.

- Dĩ nhiên là...

- Không được dùng từ vô sĩ.

- Dĩ nhiên là còn, có điều phải từ từ. Cái này nếu nói về phương diện kinh doanh, không thể tung hết ra từ đầu được. Dù sao cái tại hạ vẽ cũng chỉ là thứ sơ đẳng, còn cần ai đó có khiếu thẩm mỹ phát triển cho thích hợp. Chỉ không biết vị Lý mỹ nữ đây có đủ...

- Nói nhảm, đưa giấy bút đây.

Bị khích tướng, Lý Minh Nguyệt dĩ nhiên không thể ngồi yên.

Lý Minh Nguyệt là ai chứ? Trong giới sĩ tử kinh thành, Lý Minh Nguyệt rất nổi bật. Nàng được xem là tài nữ số một, đâu thể để một tên vô lại như Lăng Phong chém gió cho đã rồi khinh thường được.

Thứ nhất, nàng là nữ nhân, lại là nữ mỹ nữ siêu hạng.

Thứ hai, nàng là con gái Lý tư nghiệp, thân phận không hề thấp.

Thứ ba, là nàng thực sự có tài hoa, đặc biệt là về họa. Thơ nàng làm tốt, nhưng không đủ đứng đệ nhất. Chẳng qua là nữ nhân, nên nhiều khi làm chỉ dc 80 điểm thì cũng được nâng lên thành 90 điểm.

Nhưng về họa thì nàng thực sự rất tài, đương kim hoàng đế Triệu Cát trong một lần cao hứng từng khen nói: "Lý Minh Nguyệt vẽ tặng một bức, bằng bảo vật trăm năm.", nhờ câu này mà nàng thành họa sĩ số một kinh thành. Mặc dù ngoài nàng ra còn rất nhiều lão họa sĩ tên tuổi khác còn sống. Cũng vì nàng là nữ nhân, nên không bị mấy lão già kia cà khía.

Danh khí nàng lâu nay như thế, thế mà thằng trời đánh này từ đâu chui ra, đã không biết thì thôi, còn dám nghi ngờ khích tướng, bảo sao không bực cho được.

Nhưng càng vào vẽ, Lý Minh Nguyệt còn bực mình hơn, thiếu điều muốn phi thẳng cây viết vào mặt tên Lăng Phong rồi ra về.

Tên khó ưa này vẫn cái dạng thao thao bất tuyệt, Lý Minh Nguyệt vẽ được nét nào hẳn ý kiến ý cò nét đó, đòi chỉnh sửa không ngừng, còn bảo nét vẽ nàng chỗ này không nên, chỗ kia không chuẩn.

- Người không phải họa gia, còn dám chê bai ta.

- Ài, Lý cô nương à, ta công nhận tay ta không phải họa gia, nhưng mắt ta là mắt của họa gia nha. Còn là siêu cấp mắt thần.

- Ta bất kể người cái gì mắt thần mắt cầu? Đừng có bày đặt chỉnh sửa nét vẽ của ta, nếu không thì tùy người. Ta nể mặt Vân Vân lắm mới đứng ở đây đến giờ.

- Ài, Vân nhi nàng xem... Ối quên, Vân đại tỷ xem, ta chẳng qua chỉ muốn nét vẽ cụ thể dễ nhìn một chút, như thế cắt may cũng dễ. Người bảo người làm chúng ta đều là người trần mắt thịt, may đồ cần chính xác tỉ lệ, vẽ bay bổng nét thanh nét đậm thế này, làm sao mà họ nhìn ra chứ?

- Hừ, vậy đi tìm ta làm gì? Tìm người trần mắt thịt mà vẽ.

- Nghe nói Lý mỹ nữ là họa sĩ số một kinh thành, hóa ra kiểu vẽ cũng chỉ có một.

- Người câm mồm. Ta dĩ nhiên có thể vẽ kiểu nào cũng được. Nhưng đầu tiên người cắt ra xa cho ta.

- Vậy cứ vậy đi.

Đột nhiên Lăng Vân cũng nói chen vào:

- Ta thấy nếu ta là người cắt may, đúng là chỗ này vẽ không ổn...

- Vân Vân, người...

- Đây, haha.

...

Từ Nguyên nóng như lửa đốt ngồi ở sảnh.

Gã quay lại đây được một lúc rồi, trời thì đã dần về tối, không đi tức là bỏ mất cơ hội lần này.

Đêm qua vì lần hẹn hò này, lão Từ còn họp nội bộ suy nghĩ biết bao nhiêu thủ đoạn. Cái gì mà tình cờ nắm tay, ôm eo bảo vệ người đẹp lách qua dòng người, bị kẻ xấu lợi dụng anh hùng cứu mỹ nhân, thủ hạ diễn viên đều xếp hết ở ngoài, kịch bản kín như bưng. Thế mà giờ này phải ngồi nhìn mấy đứa người làm cứ thi thoảng liếc liếc, Từ Nguyên mặt đỏ bừng lên.

Cái này, chẳng phải là bị cho leo cây sao.

Từ Đại thiếu gia, bình thường hô một tiếng cả đồng nữ nhân chạy tới, không ngờ còn bị cho leo cây? Chuyện này lộ ra chả phải bao nhiêu uy phong đều mất sao?

Mấy lần Từ Nguyên bảo hạ nhân vào gọi, chỉ toàn nghe nói tiểu thư vẫn đang bận rộn bàn bạc, chưa thể đi ra.

Đã thế, tức nhất là trong đó có cả thằng chết tiệt Lăng Phong kia.

Thằng nhãi kia thì có cái quái gì mà ngồi bàn bạc cả ngày với Lăng Vân. Còn có vị Lý mỹ nữ kia nữa. Trong khi Từ đại thiếu gia thì ngồi ở đây lạnh lẽo. Chuyện gì đây? Thời thế đổi thay sao? Từ Nguyên thiếu điều tức chết.

Gã đang máu nóng xông lên đầu thì có người thò đầu vào tiệm.

- Ấy ấy, ai đây? Chẳng phải Từ Nguyên Từ đại thiếu sao? Hạnh ngộ hạnh ngộ.

- Haha, còn tưởng ai. Hóa ra Hải huynh đệ.

Từ Nguyên ngoài mồm chào hỏi, trong lòng khinh thường.

Lăng Hải hôm nay hết tiền tiêu, đặc biệt ghé thăm Vân Tam muội hỏi tiền. Kinh thành đúng là kinh thành, ngọ hổ tàng long, dưới chân thiên tử, tiêu xài cũng rất có phong thái thiên tử.

Mấy hôm nay Lăng Hải mới dạo có vài vòng, đựng độ chỉ vài tiểu thiếu gia, thế mà vèo cái đã đi vài vạn lượng. Không ổn, Nhị gia nhất định phải bơm lại tí máu, lấy lại thể diện.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Không Nhảo Thành Trái Mướp Mới

Lý Minh Nguyệt hoàn toàn nhập tâm vào việc thiết kế.

Nàng không thể không công nhận tên kia có chút khả năng. Những thứ hần nói nàng chỉnh sửa, thế nhưng hình như là một trường phái vẽ hoàn toàn khác. Nàng ham mê họa, biết rõ tất cả các trường phái hiện tại.

Cái trường phái này, vô cùng thực dụng, cảnh vật người nhìn ra sao, vậy vẽ đúng như vậy là được.

Phong cách này, ngược với trường phái chấm phá, khá gần với phái vẽ tinh vi. Lúc đầu Lý Minh Nguyệt cũng nghĩ thế, dù sao nét vẽ có ẩn hồn ẩn ý này nọ mới khó, còn cứ thẳng tuột mà vẽ thì có gì khó chứ.

Nhưng dần dà Lý Minh Nguyệt nhận ra, thứ gì cũng có môn đạo cũng nó, đi càng sâu càng thấy là một môn học vấn mới. Đối với họa sĩ như nàng, tìm ra phong cách mới, liền trầm mê vào. Cũng giống như Ngô Oánh Oánh. Tài năng sẵn có, nên càng vẽ Lý Minh Nguyệt càng nghĩ được ra nhiều thứ, yêu thích không buông tay.

Lại nói, thế giới này có viết chì, nhưng là để người nghèo dùng, đại nhân vật học sĩ đều dùng bút lông, thế mới thanh nhã đẳng cấp. Cái thứ bằng than kia, nét thanh nét đậm đều không thể viết, lúc nào cũng cứng đờ đờ, không hợp nhã nhặn, hạ thấp nhân phẩm cánh học sĩ Nam Tống.

Lăng Phong hôm trước đặc biệt ra thợ thủ công đặt vài cây viết chì theo mẫu hần dùng, kích cỡ đầu viết khác nhau, chất than cũng khác nhau, dùng cho việc vẽ. Hần mặc dù nhận ra đây là một thứ đồ mới, nhưng sau đó mới biết viết chì thời này cũng có rồi. Tiếc là bị nho sinh khinh thường không dùng, chủ yếu tầng lớp khác dùng ghi chú, đôi khi để trẻ em tập viết. Lăng Phong ví thế cũng gặt ý định kinh doanh loại bút này.

Lý Minh Nguyệt từ Lăng Phong mới thấy, cái cây viết chì này, cái phong cách vẽ này, đều rất thú vị. Một câu viết bằng than cứng ngắc, tưởng chừng sẽ khiến nét vẽ trở nên kho khan theo. Hóa ra vẽ không chỉ nét đơn mà còn chồng lên nhau, tô nhanh chậm khác nhau, rồi còn cái gì "hiệu ứng", rồi "đổ bóng" này nọ.

"Thứ này là do một tên buôn bán nghĩ ra sao?" Lý Minh Nguyệt không tin, nàng chắc chắn tên này học lỏm ở đâu đó.

Lý Minh Nguyệt thực ra vẫn không phục, nàng vẫn thi thoảng phản bác Lăng Phong, vì sao chỗ này thế này thế kia. Chẳng qua đang muốn hỏi hần cho rõ.

- Đúng rồi, nàng chỗ đó nhẹ tay là thành nếp gấp...

-...

- Mà ta cũng chỉ biết đến thế. Còn lại Lý mỹ nữ đây tự nghiên cứu đi thôi.

- Hừ, không nói nữa thì thôi. Ta thềm vào.

- Haha.

Lăng Phong thì chả sao cả, hần có một điểm được hơn sĩ tử thời này, đó là không có thềm giấu nghề. Khụ, thực ra vì người đẹp hỏi nên Phong ca mới nói. Nếu là thằng nào hỏi, Phong ca tuyệt đối không nói một lời.

Người đẹp yêu thích vẽ như vậy, hẳn cũng chỉ biết tí da lông, có bao nhiêu đều đã nói hết ra rồi, tin hay không tùy nàng ta vậy.

Lý Minh Nguyệt hoàn toàn chìm đắm vào một trường phái họa mới.

Trường phái mới? Điều này nghĩa là gì? Tức là nàng có thể thành tông sư một phái. Tông sư sao? Đến cha nàng còn không được, cả cái triều đình Tống hiện nay chả có ai là tông sư tân phái cả, toàn dùng những thứ đã có sẵn từ trước. Nghe nói Dư tài tử đang sáng tạo ra một kiểu thư pháp mới, nhưng vẫn đang trong quá trình hoàn thiện, chỉ thế thôi mà hẳn ta cũng đã dương dương tự đắc khắp kinh thành rồi.

Nàng cũng có chút rung động trước tên họ Dư kia. Tài tử, anh tuấn tiêu sái có đủ, tài năng không thiếu, nhưng mà với "pride" của một tài nữ, đánh bại hẳn vẫn thích hơn.

Nàng biết trường phái này sẽ không được giới nho sĩ thích thú, lý do là nó "thực" quá. Các vị sĩ tử thanh cao sẽ không thích kiểu này, các ngài ấy thích thứ gì bay bổng, ẩn hiện này nọ, để thể hiện ta đây cao xa hơn người. Bù lại, thứ này sẽ rất hợp với đại đa số mọi người, mà càng phù hợp với nhiều người thì càng dễ nổi tiếng và truyền lưu. Có lẽ Lý Minh Nguyệt là nữ nhân, cách nghĩ của nàng cũng khác với nam sĩ tử khác.

Nhìn Lý tài nữ đang đắm chìm vào không gian riêng, Lăng Phong không khỏi buồn cười.

Mới lúc trước còn chửi như té nước vào mặt hẳn.

"Ài, thật chết ta mất." Nhìn cái dáng khom người vẽ của nàng ta, Lăng Phong không kìm được nhìn lần hai lần ba. Mông vênh lên, eo uốn lượn, người thì cúi xuống. Cảnh này Phong thiếu gia chúng ta không bị chảy máu đã là khá lắm, cũng may hẳn không đứng đối diện.

Lăng Phong thầm quyết tâm. Nhất định phải nhanh chóng làm nội y, làm ra váy ngắn, tất chân, giày cao gót, ... Những tòa báu vật thiên nhiên thế kia, tuyệt đối phải được nâng niu, không thể để nó mai một.

Lăng Vân nhìn thấy ánh mắt của tên nào đó, không thể không sáng giọng nhắc:

- Lăng Phong, người bớt vô lại đi.

- Vân tử à, làm gì khó tính. Nữ nhân dáng người đẹp, chẳng phải để nam nhân ngắm sao? Tỷ cũng nên tìm ai đó ngắm mình nhiều một chút, sẽ đẹp ra đấy. Ta rất hân hạnh hy sinh làm người đó.

- Nói ít thôi, mắt người tốt nhất là đừng có dờn qua đây, nếu không ta móc ra đừng trách.

- Vân muội, làm gì trong này mà để Từ thiếu...

Lúc này Lăng Hải hăng hái đi vào, vừa nói nửa câu thì ngừng.

-Ồ, không biết phương danh vị cô nương đây là...? Bốn thiếu gia Lăng Hải, đẹp trai anh tuấn, tiền tài dư thừa, thế tử vẫn chưa, hay là...

- Người là ai cũng tránh ra để ta vẽ.

- Lăng Hải, ai cho phép người vào đây, đi ra...

- Vân muội, ta là người của Lăng gia mà.

- Người của Lăng gia cũng không được, chúng ta đang bàn chuyện kinh doanh.

- Haha, Nhị lão gia, hay là để ta tiến ngài ra ngoài một đoạn vậy.

Lăng Hải hôm nay tính tới vò tiền tiêu, nhưng tự nhiên lòi đâu ra một vị mỹ nữ như kia, không thể nào trước mặt người đẹp để mắt được, đành ngậm ngùi cười giả lả đi ra cùng Lăng Phong.

- Mỹ nữ, xin ghi nhớ, ta tên Lăng hải, vẫn còn xử nam...

Lăng Phong vừa cùng Lăng Hải ra ngoài, liền gặp Từ Nguyên.

Có điều, cái gọi là cười người hôm trước hôm sau người cười. Vật đổi sao dời, Từ Nguyên đang bức bối, còn Lăng Phong thì rất có hứng. Buổi sáng Từ Nguyên vênh vác ra sao, bây giờ Lăng Phong vênh vác bấy nhiêu.

- Ủi, Từ đại thiếu gia, sáng sớm tới đã gặp, giờ này vẫn ở đây, ngài dạo này mất việc sao, tới đây xin?

- Hừ.

Lăng Hải nóng ruột liếc mắt vào trong:

- Lăng Phong, người nói, vị trong kia là ai? Quả thật xinh đẹp quá, thế mà ta phải lặn lội mấy ngày nay đi tìm, hóa ra trong nhà đang có mỹ nữ...

- Vị kia sao, ài, bà cô khó tính thôi, tiểu nhân cả ngày hôm nay bị cô ta dẫn vật, cũng rất khổ sở.

"Đệch khổ sở cái đầu mày, chắc ngấm no mắt, ở dưới cứng lên nên khổ sở hả." Cả Lăng Hải lẫn Từ Nguyên đều chửi tục trong lòng.

...

Lý Minh Nguyệt ngẩng lên tìm Lăng Phong muốn hỏi thì không thấy nữa:

- Tên kia đâu rồi?

- Hắn ra ngoài sảnh rồi, làm sao? Thứ trang phục này, Minh Nguyệt người thấy, nếu làm ra có thể nào...?

Lăng Vân thấy bạn mình chăm chú, cũng vui lây, dù sao đây cũng ảnh hưởng đến tương lai việc buôn bán của mình.

-...

- Minh Nguyệt?

- Hả, à, ta xin lỗi.

- Người làm sao vậy, bình thường cũng không nhập tâm đến thế này chứ? Lúc đầu chả phải là khinh thường hắn sao?

- Chắc do ta không khỏe thôi, chứ thứ đồ này ta vẫn rất khinh thường.

Lúc này lại nghe tiếng Lăng Phong cười đi vào.

- Ấy, hai vị kiều thê đang... áì.. nhầm nhầm, hai vị mỹ nữ đang khen ta sao? Không dám không dám.

Lăng Phong trước mỹ nữ vẫn luôn như vậy.

Nói sao, bởi vì anh nghèo, nên anh phải vô lại một chút. Đến khi anh giàu, lúc đó anh đổi chiến thuật, chuyển sang lạnh lùng tiêu sái.

Đã nghèo còn bày đặt diễn vai lạnh lùng thì chỉ có FA.

Lý Minh Nguyệt thắc mắc:

- Ta đang nói, cái thứ này để hờ vai, thế chẳng phải là lộ cả sao?

- Lộ thì đã sao? Có thể thiết kế yếm thấp xuống chút, vừa đủ che là được. Hoặc là, làm dây yếm thành nhiều kiểu đẹp mắt, như thế này hoặc

thế này... Ngoài ra, ta còn một thứ khác thay thế cho yếm, có điều bây giờ chưa nói được.

- Người... còn có thứ thay thế? Nói ba xạo cái gì đó? Ta không tin.

Cả Lý Minh Nguyệt lẫn Lăng Vân đều không muốn trước mặt nam nhân bàn về yếm với chả nội y, nhưng không thể kìm được tò mò.

- Lý mỹ nữ vẫn nên tin là hơn đi, lúc đầu là người nào nói không tin ta đấy thôi.

- Hừ, chỉ giỏi mồm miệng. Chừng nào người làm ra hăng nói.

- Thay thế... yếm? Tại sao phải thay? - Lăng Vân cố nhin xấu hổ, hỏi vào trọng điểm.

Lăng Vân lo chuyện buôn bán, không ngại ngần nhiều như Lý Minh Nguyệt. Tên Lăng Phong này khiến nàng đi từ hết sự tò mò này đến sự tò mò khác.

- Vân tỷ đã hỏi thì ta sẽ ưu tiên tiết lộ.

- Cái thứ này gọi là áo lót. Kiểu dáng vô cùng đa dạng, đảm bảo một khi xuất hàng ta sẽ có thể đưa cho mấy vị mỹ nữ mặc cả đời không chán. Nó sẽ giúp người ôm lấy bầu ngực, làm ngực người giữ được hình dáng to tròn, tuyệt đẹp, không lo bị nhão xệ, mà không cần nam nhân xoa bóp... ái ái ta nói sai gì sao?

Lăng Phong nói trúng chuyên môn, lại chém gió quá đà.

- Người... đồ hạ lưu.

- Hạ lưu? Thật xin lỗi Lý cô nương. Ta nói sai sao? Cô nương còn trẻ, ngực vẫn còn căng đẹp, thử vài năm nữa, không nhão thành trái mướp mới là lạ... ái ối... ta nói... ái... là thực sự.

Lăng Phong nói là một chuyện, mắt còn chăm chăm nhìn bộ vị kia của Lý tài nữ, tay thì ra dấu hình dạng.

- Cút ra ngoài.

Cả hai cô gái đều chịu hết nổi, dơ chân đạp hấn.

Lý Minh Nguyệt hậm hực:

- Thật là... cái gì mà áo lót chứ? Cơ bản là thứ đồ bẩn thỉu.

- Minh Nguyệt, có điều ta thấy hấn nói cũng đúng đấy. Ta thấy mấy vị mù mù trong nhà, chỗ đó đều bị trễ dài ra, nhìn rất xấu...

- Người... Vân muội à, muội sao lại nghĩ theo hấn chứ. Có điều, lâu rồi không kiểm tra, không biết của muội dạo này ra sao rồi? Có to hơn nhiều không?

Đoạn tiếp theo mà để công tử thiếu gia kinh thành thấy được, không xit máu mới là lạ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Khảo Sát Thị Trường

Băng đi mấy ngày.

Lăng Phong mấy lần dành thời gian đi hỏi chuyện Tiểu Hoa, nhưng một chút thông tin cũng không có, hắn cũng hết cách.

Mấy ngày này hắn lo lắng chuyện mẫu mã mới hơn.

- Chủ tịch, có lẽ chúng ta cần phải đi xem vài tiệm đối thủ, dạo dạo phố phường, khảo sát thị trường một chút.

Lăng Vân gần đây cũng quen với vài từ ngữ mới lạ của Lăng Phong, tỷ dụ nàng là “chủ tịch”, còn hắn là “giám đốc chi nhánh” gì đó, liền hỏi:

- Khảo sát thị trường là gì?

- Ví dụ xem cửa hàng khác đang bán thứ gì, khách thích mua cái gì, để còn biết mà sửa lại mẫu mã một chút.

Lăng Vân nghĩ gì đó, cũng gật đầu nói:

- Cũng được. Vậy người đứng chờ ở đó, ta vào trong chuẩn bị một chút.

- Ài, đi khảo sát mà thôi, cũng không phải hẹn hò.

Nói đến đó thì cao giọng:

- Vân tỷ, hẹn hò phải mặc đẹp một chút đó.

Lăng Vân sáng giọng:

- Người... Vậy người tự đi một mình đi.

- Ấy, Vân tỷ. Ta chỉ đùa thôi mà. Tỷ là chủ tịch nha, không có tỷ đi làm sao mà quyết chứ.

Lăng Vân hừ nhẹ, quay lưng đi vào trong, để lại bóng lưng xinh đẹp.

Lăng Phong nhìn theo, thở dài tiếc nuối.

Ài, nhỏ.

Vì cái gì lại là tỷ đệ? Chẳng nào viết kịch bản, đúng là trêu người Phong ca mà.

Lăng Phong không phủ nhận, hẳn mê mẩn Lăng Vân. Ngay từ ngày đầu tiên gặp nàng ở Tô Châu, hẳn đã không dứt ra được. Vân tỷ có một vẻ đẹp kiều bệ nguyệt tu hoa, ẩn giấu trong từng cái nhãn mày nhắc tay, là kiểu Lăng Phong yêu thích nhất.

Chẳng qua, cả Lăng Phong và Lăng Vân đều biết rõ hai người là tỷ đệ cùng cha khác mẹ.

Xem ra, chính vì hai người có quan hệ máu mủ, cho nên cảm giác thân thiết cứ tự nhiên sinh ra lúc nào không hay.

Lăng Phong còn nhớ có một nghiên cứu, nói rằng rất nhiều cặp anh chị em, bởi vì từ nhỏ xa cách, khi lớn lên tình cờ gặp nhau bỗng cảm thấy rất thân thuộc, lại nhầm tưởng là duyên phận định trước mà sinh yêu mến, đến sau cùng mới phát hiện hóa ra là anh chị em.

Lăng Phong và Lăng Vân có lẽ đang rơi vào trường hợp này.

Dù sao, tình thân và tình yêu, rất dễ nhầm lẫn, đi sai một bước là phạm vào cấm kỵ luân thường, thời nào cũng sẽ bị phỉ nhổ. Cho nên Lăng Phong cũng chỉ đùa cợt thể mà thôi, vẫn biết điểm dừng.

...

Lát sau.

Trên đường lớn, có một cặp nam nữ đang đi dạo. Nữ thì xinh đẹp thoát tục, nam thì vô lại gác tay ra sau gáy, luyện thuyên nói:

- Vân tỷ, tỷ dùng nước thơm sao? Ta nhớ bình thường tỷ cũng đâu có thói quen này.

- Người... lo mà khảo sát cái gì đó đi, để ý chuyện này làm gì.

Thiếu nữ chợt nhớ ra cái gì, giật mình hỏi:

- Khoan đã, làm sao người biết... bình thường ta không dùng.

- Thì... người nha! Vân tỷ không biết chứ, người tỷ tỏa ra mùi hương rất thơm đó, mỗi sáng ta đều cố ý ngửi một cái mới có tinh thần làm việc.

Thiếu nữ vội đỏ mặt dậm chân:

- Người... đồ hạ lưu biến thái. Từ nay cấm người không được ngửi lung tung.

Tên thanh niên vẫn gác tay đùa cợt:

- Ài. Tỷ không biết chứ, nhà người khác tỷ đệ còn trần truồng tắm chung đó, ngửi mùi thơm đã là gì chứ.

- Người... nhà nào tỷ đệ tắm chung? Người còn nói bấy nữa, ta sẽ trở về.

- Ấy, được rồi, không nói nữa, làm việc ngay đây.

Không nghĩ linh tinh nữa, Lăng Phong bắt đầu chuyển sang “chế độ” làm việc.

Hắn bắt đầu chăm chú, ít nhất người khác mặc gì đều quan sát, làm Lăng Vân mấy lần sảng giọng nghi ngờ hắn lấy cớ ra đường ngắm gái.

Lăng Phong biết công đoạn khảo sát này cực kỳ quan trọng. Phân tích thị hiếu là một, sau đó phân tích đối thủ. Chuẩn xác thì mới có hướng đi đúng. Hàng ra có tốt mấy, bán sai chỗ sai người thì cũng lỗ mà thôi. Hắn hiểu tâm lý người bán, nhưng tâm lý người mua thời này thì không. Hắn giả vờ dạo liên tục vài tiệm trang phục, lớn nhỏ đều vào. Thi thoảng giả ngu hỏi thăm. Thậm chí sẵn sàng bỏ tiền ra mua hàng để tránh bị nghi ngờ.

Lăng Vân đi một bên cũng thấy mình học được rất nhiều, về sau cũng giúp hắn một ít.

Đến giữa ngày, Lăng Vân cũng lộ ra chút giọng đùa nghịch:

- Người còn nói hôm nay hẹn hò với ta. Thế này mà là hẹn hò sao? Ta đi theo chân muốn gãy ra, mồ hôi cả người rồi đây.

Có điều, lúc này thì Lăng Phong đã nhập tâm vào công việc, lại trầm giọng:

- Chịu khó đi Vân tử, sắp xong rồi. Mà đáng ra nữ nhân mới là người đi mua sắm không biết mệt, làm sao bây giờ thành ngược lại rồi?

Lăng Vân không khỏi tò mò:

- Người quen được bao nhiêu nữ nhân, mà nói như biết rất rõ vậy?

Lăng Phong nói bừa:

- À, sư phụ ta dạy thế.

- Sư phụ người? Người có sư phụ?

- Bí mật.

Lăng Vân chỉ biết hậm hực

Vào một tiệm may, Lăng Phong lại bày trò khảo sát:

- Đại thẩm, bộ này với bộ này, cái nào đắt khách hơn vậy? Có điều hình như may bị lỗi thì phải nha? Nhìn nhìn một cái...

Cổ đại không bán áo quần lẻ số lượng lớn, nhưng trong tiệm may vẫn thường treo vài bộ làm mẫu để khách còn chỉ vào còn muốn may theo. Cách mạng của Lăng Phong chính là biến cái “đồ mẫu” này thành “đồ thật”.

Đột nhiên, Lăng Phong quay sang, cầm luôn ướm lên người Lăng Vân, hỏi:

- Vân tỷ, như tỷ thì thích kiểu này hay kiểu này?

- Ta...

Lăng Vân không khỏi đỏ mặt, vì sao hần lại hỏi mình?

Nàng nhìn rất chú tâm, đưa tay chỉ một cái:

- Kiểu này.

Lăng Phong lại chẳng mấy để ý tâm tư Lăng Vân, liền nói:

- Đại thẩm, bán nó không?

- Đây là đồ để khách nhìn thôi, có lý nào mà bán chứ?

- Ta muốn mua gấp, không chờ được.

- Cái này...

- Bao nhiêu thậm cứ nói? Bao nhiêu ta cũng mua.

- 10 lượng.

- Gì mà 10 lượng dữ vậy?

- Không phải nói bao nhiêu cũng mua sao?

- Thực ra kiểu này ta vừa thấy ở tiệm góc phố kia, chẳng qua lười quay lại, giảm chút giá đi.

Lăng Vân đứng bên vôi che mặt tránh đi, sợ bị người khác nghĩ mình quen biết tên này, nam nhân gì mà còn kì kèo hơn cả nàng.

...

Ra khỏi tiệm, Lăng Vân rút cục hỏi:

- Người mua để làm gì? Tự mặc sao?

- Mua để tặng.

"Tặng? Tặng ai chứ? Chẳng lẽ..."

Nàng đi theo Lăng Phong một lúc, hăn cứ lấy nàng ra đo ướm đồ, rồi hỏi nàng ý kiến, như thế mua cho nàng vậy. Không khỏi khiến Lăng Vân nghĩ vẫn vợ.

Lâm thị mẫu thân hăn thì đã trung niên, chắc không phải đâu.

Nghĩ xem, đại tỷ là mỹ nữ, bỏ thời gian đi cùng người cả buổi, khổ sở trời nắng mặt mồi, nếu hăn biết ý mua ít đồ tặng tạ lỗi, thì cũng không có gì khó hiểu.

"Hừ, đến lúc đó ta không nhận, xem người xấu hổ thế nào."

Lăng Vân còn đang nghĩ cách làm Lăng Phong mất mặt, thì nhận ra hần đứng thờ ra.

- Làm gì đứng ra đó?

Lăng Phong không đáp.

Kỳ thực, ngay từ lúc bắt đầu, Lăng Phong đã có cảm giác có ánh mắt theo dõi mình, thứ cảm giác này là lần đầu tiên của Lăng Phong.

Hần chỉ là người thường, chưa hề quen bị theo dõi. Vì vậy cảm giác kỳ lạ xuất hiện khiến Lăng Phong cảnh giác hẳn lên, hẳn tin vào giác quan của mình. Khả năng nghe nhìn xa của Lăng Phong lâu nay ít dùng, nhưng đây là lần đầu tự động phát hiện kỳ dị như vậy.

Lát sau.

Về đến Phong Vân tư lự, Lăng Phong chỉ giao phó lại ít việc cho người làm, rồi phi luôn về nhà. Hôm nay Lăng Phong tạm thời thu hoạch cũng khá, tin tức cũng giúp hẳn nhìn ra đôi chỗ. Còn kẻ theo dõi kia, không nghĩ ra thì kệ đi.

Lăng Vân thấy hẳn cứ thế ra về, không kìm được hỏi:

- Người... cứ thế ra về?

- Chủ tịch, còn việc gì sao? - Lăng Phong khó hiểu hỏi.

- Người... ta...

Lăng Vân không biết phải nói gì, chính nàng cũng không biết mình muốn nói gì.

Lăng Phong cười cười:

- Ài, Chủ tịch đại nhân có gì mai nói đi, hôm nay ta rất mệt.

Lăng Vân sáng giọng:

- Mệt? Ta thì không mệt chắc?

- Đúng thế. Cả hai ta đều mệt, cho nên đều cần nghỉ ngơi.

- Người... được lắm.

Lăng Vân cũng không hiểu tại sao mình lại tức thế này, nhìn tên kia đi khuất.

...

Trên đường về Lăng phủ, Lăng Phong vừa nghĩ vãn vợ chuyện luyện tập.

Từ sau khi đến kinh thành, việc buôn bán cũng bận rộn hơn, thời gian dành cho việc rèn luyện giảm xuống. Tuy vậy, hắn vẫn đạt được một chút tiến bộ nhất định.

Khả năng "nghe nhìn cách vật" kia đã tốt hơn. Trong phạm vi bán kính chục trượng xung quanh, Lăng Phong chỉ cần tập trung phóng tinh thần đến hướng nào là giống như có thêm phân thân ở đó vậy.

Hắn cũng bắt đầu nhận thấy việc luyện cơ nhục của mình đạt tới giới hạn. Ở đây không có những thứ dụng cụ phòng tập, Lăng Phong chỉ có thể làm vài thứ đơn giản, hiệu quả cũng không bằng phòng tập gym thời sau.

Lăng Phong bắt đầu chuyển qua luyện tập một thứ bộ pháp di chuyển do Mặc lão dạy, làm bước đi nhẹ và nhanh hơn, như kiểu rướn người bật nhảy. Ngoài ra hắn còn cố ý làm vài thứ bao cát, người gỗ để luyện phản xạ. Dĩ

nhiên các bài tập khổ cực khác hẳn cũng muốn, nhưng điều kiện không cho phép. Có lẽ phải tìm cơ hội khổ tu một thời gian giống như bộ đội đặc chủng. Nội dung bài tập hẳn có sơ sơ gần đủ.

Lăng Phong cũng từng hỏi Mặc lão về khinh công. Mặc lão nói thứ này có lẽ trong võ lâm nhân sĩ mới biết được, nên hẳn đành thôi mơ mộng.

Còn thương pháp, Lăng Phong vẫn chưa sẵn sàng để luyện, body vẫn chưa đầu vào đâu.

Đang suy nghĩ, thì Lăng Phong lại rùng mình, cái cảm giác có người nhìn mình kia lại trỗi dậy. Lăng Phong lấy lại bình tĩnh.

- Các hạ là ai? Hiện thân đi.

- Haha.

Có tiếng cười vang lên.

- Lâu không gặp, còn ra vẻ người trong giang hồ?

- A Quyền?

- Phong huynh đổi đời rồi. Rồi đi một thời gian, trở về liền thành lão bản.

Kẻ kia chính là tên Quyền, lúc trước cùng ở chợ làm thuê. Tên Quyền mặc một bộ đồ gọn gàng, nhưng khá phẳng phiu sạch sẽ, xem ra thời gian qua cũng tốt. Vừa gặp Quyền, Lăng Phong liền nhớ ra Tiểu Hoa, ngay lập tức hỏi:

- Tiểu Hoa đâu?

- Tiểu Hoa? Có vẻ vẫn tốt.

Tên Quyền hơi bất ngờ nhưng vẫn cố trả lời, tên Phong này vừa gặp hẳn đã tỏ vẻ khó chịu, hay là có tiền rồi quên bằng hữu.

- Còn nói tốt? Con bé bị bắt cóc rồi.

- Ta biết rồi. Bắt đi mới là tốt.

- Người nói cái gì?

Lăng Phong không kìm được bước hai bước lại gần, tay muốn chụp cổ áo tên Quyền. Tên kia thật vô lại, rõ ràng mình ủy thác Tiểu Hoa cho hẳn, bây giờ cô bé bị bắt đi còn nói là tốt.

Có điều tên Quyền kia nhẹ nhàng tránh được cú chụp của Lăng Phong.

Lăng Phong trong lúc đó cũng không để ý tiểu tiết này.

- Bình tĩnh đã. Ta biết chút tin tức về nó. Muốn nghe không?

- Nói đi. Đừng dài dòng.

Lăng Phong hòa hoãn một chút. Chuyện của Tiểu Hoa khiến hẳn áy náy mãi. Nhất là muốn tìm tên Quyền này để hỏi.

- Đám người kia hình như là của Thông Thiên Các.

- Thông Thiên Các? - Lăng Phong mờ mịt.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tặng Thì Tặng Sớm

Lăng Phong ở chỗ này kém nhất chính là các loại danh tự.

Ở Trường An, Thông Thiên Các và Sùng Thánh tự có thể coi như hai thánh địa. Hai chỗ này biểu trưng cho sự đối chọi nhau của Đạo và Phật, bình dân đều chọn một trong hai nơi để đến cúng bái.

Tổng không có quốc giáo, cho phép nhiều tôn giáo cùng tồn tại. Về cơ bản có ba tôn giáo mạnh, Nho Đạo Phật.

Mỗi đời hoàng đế tôn sùng một thứ tôn giáo. Hiện tại Toàn Chân giáo đang nổi nhất.

Toàn Chân là một nhánh Đạo giáo, cũng thành lập chưa lâu. Đường kim Quan gia Triệu Cát vì muốn trường sinh mà hết lòng với tôn giáo này. Vì thế mà hiện tại, người của Thông Thiên Các ở kinh thành có thể nói là đi ngang cũng không mấy người dám ý kiến.

Lăng Phong nghe tên Quyền nói về Thông Thiên Các, cũng chẳng mấy quan tâm.

- Người nói một thôi một hồi, quan trọng là Tiểu Hoa ra sao thì vẫn chưa nói.

- Đệ cũng chỉ hỏi được một ít, lần đó đám người kia đưa Tiểu Hoa đi cũng không phải chuyện xấu, thậm chí còn tốt là đằng khác.

- Tốt?

A Quyền liền giải thích:

- Đệ nghe nói Toàn Chân gần đây có đợt tuyển đệ tử. Tiểu Hoa nếu gia nhập Toàn Chân, có khi còn được ăn no ngủ kỹ, được học võ công, đương nhiên sẽ tốt hơn làm ăn mày rồi.

Lăng Phong không khỏi bất an.

Tiểu Hoa bây giờ ra sao? Thực sự cuộc sống tốt như lời tên Quyền nói sao? Xem ra phải tìm gặp hỏi rõ mới được. Bây giờ Lăng Phong đã có việc làm ổn định, muốn đem Tiểu Hoa về bên cạnh. Đương nhiên, nếu nàng ta thích ở chỗ kia, thì hẳn cũng sẽ không cản.

Lăng Phong quay sang hỏi A Quyền:

- Vậy người bây giờ làm gì?

- Đệ? Vẫn đi làm thuê thôi.

- Làm thuê? Làm kiểu gì mà sáng sửa thế này?

Nhìn bộ dáng thẳng này, tốt hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn đẹp trai hơn cả Lăng Phong.

- Hê hê, chỉ may mắn có mối tốt thôi. Phong lão huynh à, bây giờ huynh cũng là lão bản rồi. Xem xem có thể thu đệ làm chân chạy việc chứ.

- Để xem đã.

Lăng Phong suy nghĩ, tên Quyền cũng là người quen từ trước. Lại khá thông minh nhanh nhẹn, sắp xếp việc cũng không phải không thể.

...

Ngày kể, nội viện Lăng phủ.

Khương Vũ Y ngày ngày chỉ lui tới cửa tiệm, hầu như không lộ đầu ra ngoài phố. Từ khi quay lại kinh thành, nàng vẫn thấp thỏm lo âu, bởi vì chỗ này là kinh thành. Lần trước nàng chạy trốn khỏi hôn sự, suýt nữa còn bị tên quân gia đi cùng làm nhục. Tên kia đã chết, nhưng đám người đuổi theo nàng, e rằng vẫn còn ở đây.

Lúc này, ngồi bên cạnh nàng là một lão phụ nhân và nha hoàn của bà ta. Bà lão này, tóc bạc trắng, nhưng khuôn mặt vẫn rất hồng hào khỏe mạnh.

- Cháu gái yêu, thực sự không trở về nhà với bà sao?

- Nãi nãi, cháu...

- Cháu không phải lo, chuyện hôn nhân của cháu, bà làm chủ, cháu không muốn, đám người kia không ép được.

- Cám ơn nãi nãi, nhưng cháu vẫn không muốn về.

- Vậy được rồi, bà để lại nha hoàn Tiểu Yến cho cháu. Bà sẽ cử thêm cận vệ tới, cháu sắp xếp là được. Đại tiểu thư Khương gia, không thể ngay cả người chăm sóc cũng không có được.

- Bà, cháu tự lo được mà. Với lại, bây giờ nếu có thêm nha hoàn, Vân tỷ cũng sẽ không vui.

- Ài, được rồi. Bà nghe cháu.

Bà lão này là bà nội của Khương Vũ Y.

Lần trước trốn chạy trong đêm, nàng ta liên tục nhắc tới bà nội, nói rằng chỉ cần đem nàng về Danh Châu gặp bà, bao nhiêu tiền cũng có.

Khương Vũ Y, đúng như những gì Lâm thị từng dự đoán, nàng ta là thiên kim tiểu thư của một đại gia tộc, thậm chí không hề kém Lâm gia - Danh Châu Khương gia.

Khương lão phu nhân lần này tới đây, cũng nhờ có Lăng Vân đưa tin tới. Cháu gái mất tích bấy lâu, khiến bà rất lo lắng mệt mỏi. Cả Khương gia cũng chỉ có đứa cháu gái này là bà thương yêu nhất, đám con cháu còn lại, đứa nào Khương lão phu nhân cũng nhìn không lọt.

Ngồi nghe cháu gái kể chuyện xảy ra thời gian qua, càng khiến bà thêm tức giận. Đám con cháu này, gia tộc suy thoái, chỉ vì chút lợi trước mắt, suýt nữa ngay cả tỷ muội đồng tộc cũng hại. Còn kẻ quản gia phản phúc kia, e rằng còn có người đằng sau giắt dây mới dám làm, tiếc là chết rồi không tra hỏi được. Dù vậy, chuyện trong Khương gia gần đây xảy ra rất nhiều, Khương lão phu nhân cũng lờ mờ đoán ra ai tốt ai xấu. Cháu gái không muốn về lại cái đồng hồ tạp ở nhà kia, cũng tốt.

Con cháu Khương gia, đều phải ra ngoài trưởng thành, kể cả là nữ nhi. Nếu cháu gái muốn ở Lăng phủ này làm chương quỹ, bà cũng không cản.

- Khương cô nương, có ở đó chứ?

Hai bà cháu đang trò chuyện thì có tiếng Lâm thị ở ngoài.

Khương lão phu nhân nhìn Khương Vũ Y:

- Ai vậy?

- Là Lâm đại nương, mẫu thân của Lăng Phong.

- Lăng Phong?

Khương lão phu nhân bỗng nghĩ lại.

Lúc cháu gái kể chuyện, cái tên này xuất hiện không ít. Hơn nữa, còn là nam nhân duy nhất. Mặc dù bà không nhìn ra chút xúc cảm nào của cháu gái khi nhắc tới cái tên kia, nhưng Khương lão phu nhân không khỏi đoán già đoán non.

Cháu gái không muốn về Danh Châu, hay là vì kẻ này?

Mặc dù Khương gia vẫn là đại tộc, nhưng hiện tại lục đục chia năm xẻ bảy. Cháu gái bị ép hôn, khiến bà lo lắng, bây giờ nếu nó tìm ra ý trung nhân, vậy bà phải xem thử.

- Mời họ vào đi, bà cũng muốn gặp xem.

Khương lão phu nhân cũng tiện thể muốn xem người xung quanh cháu gái ra sao, cũng thêm yên tâm.

- A, Khương cô nương có khách sao, thất lễ.

- Không sao, Lâm đại nương, đây là tổ mẫu của Vũ Y.

- A, lão phu nhân tới chơi sao?

Nếu như Lâm Nghi Anh và Khương lão phu nhân cùng tiết lộ thân phận, thì sẽ biết ngay đối phương là ai.

Ông ngoại Lâm Nghi Anh, Lâm Canh, hơn 20 năm trước là đại tướng chống Liêu, lập vô số công tích. Lão Lâm là người đã chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để giành lại 16 châu U Vân từ tay người Liêu. Sau đó, người Kim xuất hiện. Kim Tống liên minh đánh Liêu, đáng lý ra có thể chia đôi U Vân, nhưng người Tống quá bạc nhược, đến bây giờ cả 16 châu đều thuộc về người Kim.

Khương gia, lại là dòng dõi lập quốc công thần từ vài trăm năm trước cùng Thái Tổ nhà Tống. Cũng là gia tộc lập quốc duy nhất cùng Triệu gia

Hoàng tộc còn đến bây giờ, các tộc khác đều bị Hoàng gia âm thầm xử đẹp sau khi lên ngôi. Đến đời ông ngoại của Khương Vũ Y, thì vẫn nhất mực trung thành. Khương lão tướng quân cũng là đại tướng nổi danh cùng thời với Lâm Canh. 10 năm trước, Khương lão tướng chính là người đã dẫn mười vạn quân đánh đến tận kinh thành Bắc Ngụy, rất không may trên đường rút quân bị tử trận ở Hoàn Sơn. Tuy vậy vẫn khiến người Ngụy từ đó đến nay chỉ dám co ro giữ mình trung lập, không dám thò đầu ra lần nào nữa.

Hai lão tướng này, đều đại diện cho thế hệ tung hoành của người Tống, khiến người phương bắc phải khiếp sợ. Hơn nữa, hai vị này cũng là số ít những người thực sự vì quốc gia hy sinh, không giống như cái đồng bầy nhầy hỗn loạn bây giờ.

Hiện tại, Lâm gia và Khương gia, đều bị đám con cháu làm loạn, tình hình thế mà tương đồng, hai đại tiểu thư đều phải chạy ra ngoài sống ẩn thân.

Lâm thị bỗng lấy ra một hộp gì đó, đưa cho Khương Vũ Y:

- Đúng rồi, Khương cô nương, ta có thứ này...

...

Phong Vân tơ lụa.

Lăng Vân hôm nay tinh thần thì thoải mái hơn. Trong lòng cứ chờ đợi cái gì đó. Nàng nhìn tên Lăng Phong này từ sáng tới giờ đến phát ghét rồi.

"Hắn đang cố ý giả vờ sao?"

- Vân tỷ, hôm nay sao cứ thất hồn lạc phách mãi thế. Đang tương tư sao?

- Có người mới tương tư đấy.

Lăng Vân cứ lần quần mãi mấy món đồ Lăng Phong mua hôm qua.

Thật tức chết nàng, còn tưởng hắn mua trả công nàng đi theo, vậy mà mãi vẫn không thấy.

Nàng cũng có tiền, hắn nếu mãi không chịu tặng vậy nàng sẽ tự mình đi mua.

Chẳng qua, tự đi mua thì Lăng Vân lại chẳng có hứng thú gì cả.

Lại nói, đây là lần đầu tiên nàng muốn người khác tặng quà cho mình đến vậy. Tên Từ Nguyên kia tặng nàng rất nhiều thứ, nàng lại chẳng thấy vui vẻ mấy. Thật kỳ quái.

- Vân tỷ, tỷ xem vị khách hàng kia làm sao không chịu mua hàng cứ đứng mãi thế kia?

- Người nhìn ta làm gì?

- Tỷ cũng là nữ nhân, tới hỏi thử.

Lăng Vân không nói, mọt bộ làm ngơ.

Lăng Phong đang nghĩ, Vân tỷ hồi trước bỏ bê cái tiệm này cả tuần không thèm ghé. Làm sao dạo gần đây thường xuyên ở đây đòi quản lý, chuyện gì cũng muốn quản. Rõ ràng hắn làm rất tốt nha, tỷ ấy nghi ngờ năng lực của hắn?

Lăng Phong tắc lưỡi, sau cùng đành chịu thua đi ra.

- Ài, được rồi, để ta đi. Không biết hôm nay đặc tội mỹ nữ chỗ nào nữa.

Vừa bước một chân ra liền bị gọi giật trở về.

- Khoan đã, đứng đó, để ta đi hỏi.

"Đệch, đại tỷ này rút cục làm sao đây? Đến ngày sao?"

Lăng Phong đành chịu thua, sáng nay rời giường chân nào bước ra trước không biết, sao lại đắc tội mỹ nữ chủ tịch. Hay là hôm nay đến ngày đèn đỏ, khiến đại tỷ đây dễ bão nổi. Tốt nhất lẹ lẹ làm xong việc chuồn sớm, kéo tai bay vạ gió thì khổ.

Được một lúc sau.

Lăng Phong cẩn trọng hỏi, miễn cho làm gì để Vân tỷ bão nổi lần hai:

- Vân tỷ, khách hàng nói gì?

- Nói là mua đồ tặng thì nên tặng sớm.

- A, là sao không hiểu?

Lăng Văn bỏ lại cho hẵn cái bóng lưng đi vào gian trong. Lăng Phong đứng gãi đầu chả hiểu gì.

Bỗng có tiếng ai đó gọi:

- Ai là Lăng Phong?

- A, chào mừng quý khách, Phong Vân tở...

Lăng Phong ngay lập tức phản xạ có điều kiện, nói được nửa câu mới nhớ ra người ta gọi hẵn tên mình. Lăng Phong ở kinh thành chả mấy ai quen biết, đặc biệt là giọng nữ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Lấy Hay Không Lấy?

Trước mặt Lăng Phong là một tiểu muội mặc đồ nha hoàn, cũng khá ưa nhìn.

- Tại hạ chính là Lăng Phong. Không biết cô nương đây là...

Nha hoàn nọ tò mò nhìn Lăng Phong một lát, nói:

- Lão phu nhân nhà ta muốn gặp người.

"Lão phu nhân? Anh trước nay cũng không có tán qua vị nào quá 30 tuổi nha."

- Không biết "nhà ta" là nhà nào?

- Đi theo ta là biết thôi.

Từ từ, thời đại khác nhau, đàn ông con trai ra đường phải cẩn trọng. Nói đi là đi thế nào được?

Nghĩ vậy hắn liền kiểm soát hỏi dò:

- Cô nương thấy đó, tại hạ làm công, làm sao mà bỏ dở việc đi ra ngoài được chứ?

- Ai là chủ của người? Ta đi nói với hắn.

"Vl, nha hoàn nhà nào bá đạo như vậy? Nhìn thấy ta đẹp trai tài năng mà phát cuồng, không đi ngay không được?" Lăng Phong suýt úp sấp.

Lăng Vân hình như nghe loáng thoáng bên này, cũng không chờ nha hoàn kia tìm đến, đã tự thân nói:

- Ta là chủ ở chỗ này, hần là nhân viên hư hỏng, không có thời gian nghỉ ngơi nào cả...

- Từ từ, Vân tỷ, ta hư hỏng chỗ nào?

Có vẻ bị Lăng Vân trấn áp, nha hoàn nọ cũng không ngang ngược như lúc này:

- Vậy chốc nữa...

Chưa hết câu, lại bị Lăng Vân chặn trước:

- Còn chưa nói hết, hần hết giờ làm còn phải làm thêm đến tận khuya, không thể ra ngoài trong hôm nay.

"Đệch." Lăng Phong ngả ngửa.

Đúng lúc này, lại có giọng nữ nào đó vang lên:

- Vân tỷ, muội mượn hần một lúc thì... không sao chứ?

- Vũ Y?

Lăng Phong không khỏi thụ sủng nhược khinh, cảm phiền hôm nay là ngày mấy tháng mấy, làm sao lăm chệ em để ý như vậy? Già có trẻ có, nha hoàn có tiểu thư cũng có.

Khương Vũ Y bước vào, cũng không nhìn Lăng Phong quá lâu, nói:

- Đây là nha hoàn của ta, người có thể... ra ngoài một lát chứ.

- Nha hoàn của cô? Ý, khoan đã...

Lăng Phong vừa nhìn thấy Khương Vũ Y liền trợn mắt há mồm.

Lăng Vân cũng không khác là bao, vẻ mặt nàng cổ quái.

"Hóa ra tặng cho nàng ta, hừ."

Bộ đồ Khương Vũ Y đang mặc, không hiểu làm sao lại chính là... bộ đồ hần mua lần trước, ngay cả mấy thứ trang sức đi kèm cũng có luôn.

"Đây là chuyện quái gì?"

Bộ đồ này hần tặng cho Lâm thị, tại sao lại trên người Khương Vũ Y?

Kỳ thực Lăng Phong ban đầu cũng không có ý định mua quà cho ai cả. Chẳng qua đi "khảo sát" nửa đường mới nảy ra cái ý tưởng tặng cho mẫu thân. Dù sao, kiếm ra tiền rồi, tặng cho bà ít quà là nên làm. Lâm thị 20 năm đã sống quá khổ, đã đến lúc hưởng thụ.

Lăng Phong thấy Lâm thị bên ngoài vẫn rất trẻ trung, cho nên lấy luôn Lăng Vân ra làm mẫu chọn đồ.

Chỉ là Lâm thị thì không nghĩ vậy. Bà sống khổ cực dần quen, thấy con trai mua tặng tuy cảm động nhưng lại không muốn mặc vào, bộ đồ hần mua màu hơi quá tươi trẻ, bà thấy không hợp. Nghĩ tới nghĩ lui, liền đưa qua chỗ Khương Vũ Y.

Lâm Nghi Anh có lẽ chưa từ bỏ ý định tác hợp con trai với Khương Vũ Y. Cô gái kia xinh đẹp tỉ mỉ, lại thông minh hiểu biết, bà còn phải tìm đâu xa xôi làm gì?

Khương Vũ Y xem Lâm thị như người nhà, cũng không hỏi gì nhiều. Nữ nhân ai cũng thích làm đẹp. Lâu nay nàng ta không dám ra ngoài sợ bị người quen bắt gặp, đương nhiên không có cơ hội mua sắm. Nên tuy ngại

ngừng vẫn nhận lấy. Nàng còn thấy bộ đồ này không biết ai có mắt chọn, rất hợp ý mình.

Lăng Vân buồn bực, người chọn đồ chính là nàng. Nàng còn nghĩ mình sẽ là người mặc.

...

Lát sau.

- Người là Lăng Phong?

"Lại là câu này? Chẳng phải vừa lúc đã hỏi rồi sao? Tên ta có gì không ổn?" Lăng Phong vuốt vuốt mũi.

Bà lão này rất đẹp lão, ước chừng 60 70, tóc bạc đã nửa đầu. Điểm đáng nói là ăn mặc khá hoa quý, xem ra là phu nhân nhà có tiền.

- Chính là tại hạ. Không biết lão phu nhân đây là...?

Chưa hết câu đã bị phủ đầu:

- Người có mục đích gì với Vũ Y nhà ta?

- Mục đích với Khương cô nương?

- Vũ Y là cháu gái ta.

"Ra vậy. Cuối cùng thì người nhà cũng chịu tới."

Lăng Phong vội vã chấp tay:

- Trời, tiểu chất rất hân hạnh được Khương lão phu nhân. Xem nào, hay là ta vào quán nước bàn chuyện cho nó dễ.

Khương lão phu nhân nhú mày, có vẻ không thích thái độ của hắn.

- Hừ, không cần. Ta đây hỏi nhanh rồi đi ngay thôi. Người chỉ là một chưởng quầy nho nhỏ, nói xem làm sao lo lắng cho gia đình sau này...

Từ từ đã, câu này hình như nằm trong top 300 câu hỏi phỏng vấn tìm việc phổ biến. Lão phu nhân này rút cục làm gì? Nói không chừng phát hiện ra tài năng ẩn giấu tiềm tàng của Phong ca, chạy tới kéo người về công ty của Khương gia?

Lăng Phong gãi gãi đầu, đến đây có chút phiền toái. Chẳng may bà ta đưa ra tiền lương hậu hĩnh, đi hay không đi? Bên này có Vân tử, bên kia có Vũ Y.

Khương lão phu nhân kỳ thực cố ý để lửng chưa nói xong câu, bà muốn thử tên này. Chẳng ngờ thằng kia cũng nhìn lại gãi đầu, hai bên căn bản không hiểu ý nhau.

Khương lão phu nhân lộ vẻ chán ghét.

Những kẻ thân phận thấp bé thế này, Khương lão phu nhân nhìn cũng quá quen. Rõ ràng bộ dáng tiểu nhân, đã vậy còn không giỏi bắt ý tứ người khác, thua xa đám người làm trong Khương phủ. Cháu gái bà Khương Vũ Y - thiên kim tiểu thư Khương gia, biết bao tuổi trẻ tài tuấn đang theo đuổi, không thể nào để ý tên tiểu tử này được. Bà thậm chí nghĩ, tốt nhất đừng lộ thân phận thật ra vẫn hơn, tránh để hấn ta lẻo đẻo bám lấy.

Khương lão phu nhân thất vọng, phẩy tay:

- Tiểu Yến.

- Dạ, lão phu nhân, có nô tì.

Nha hoàn kia chạy vội lại, tay cầm một túi gì đó.

Lăng Phong nhìn thấy, cười nhạt một cái. Rút cục hiểu chuyện gì.

Khương lão phu nhân đưa cái túi kia, nhưng tư thế như thể ném xuống đất:

- Người tốt nhất biết thân phận mình, sẽ không thiếu chỗ tốt. Bằng không...

Lăng Phong nhanh tay chụp được, tránh cho rơi vào tình cảnh phải cúi xuống lượm lên.

Nặng trĩu, coi bộ là tiền.

Tiền để Lăng Phong tránh xa Khương Vũ Y ra.

Lấy hay không?

Lăng Phong cười nhạt.

Việc quái gì mà không lấy. Đây là người ta cho hăn, công lao hăn bảo vệ cháu gái bà ta một thời gian, quy ra tiền đâu có ít, hăn thấy xứng đáng.

Còn chẳng nào chửi hăn nhục nhã, bị người ta khinh mà vẫn cúi đầu?

Phong ca mới chả buồn quan tâm. Hăn mấy tháng trước suýt chết đói, xin xỏ thuê mướn đều từng làm qua, đã sớm vứt ba chữ "sĩ diện hão" lên mây.

- Lão phu nhân cứ yên tâm là được, Khương cô nương tuyệt đối sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn.

"Còn lỡ nhu có chuyện gì trong ý muốn thì phải chờ xem đã."

...

Ngày mới.

Lăng Phong sắp xếp A Quyền vào làm trông cửa cho Phong Vân tư lự.

Công việc cũng chẳng có gì nặng nhọc. Lúc đầu Lăng Phong còn sợ A Quyền sẽ tỏ vẻ khó chịu. Dù sao ngày trước cũng từng kiếm ăn bằng nhau, bây giờ hẳn thì thành lão bản, A Quyền chỉ là đứa trông cửa.

Có điều ngoài ý là giao việc xong, A Quyền lại rất vui vẻ, còn dẫn Lăng Phong đi tẩu lầu cảm ơn, khiến Lăng Phong không khỏi đỏ mặt xấu hổ, thầm nghĩ mình không hào sảng bằng đối phương.

Còn A Trình, từ khi đến kinh thành liền được phân phó sang tiệm khác, Lăng Phong cũng đã lâu không gặp.

- Trời, mỹ nữ chẳng hay muốn đến mua gì...

Có tiếng A Quyền ba hoa bên ngoài, thằng nhãi này máu gái còn hơn cả Lăng Phong.

Lát sau, Lăng Phong loay hoay tính toán sổ sách thì có tiếng nữ nhân:

- Này này.

Hắn vừa nghe liền biết là ai, dạo này tai mắt hình như càng lúc càng thính, hơn hẳn người thường.

Chắc hẳn là Lý Minh Nguyệt Lý đại tài nữ, cũng mấy hôm không gặp rồi.

- Này, có nghe không? Tên vô lại.

-...

- Uầy, tên háo sắc kia.

-...

- Người, muốn ta đánh mới chịu trả lời sao?

Lăng Phong lười nhác nói:

- Vị cô nương này, tại hạ có tên có họ, gọi là Lăng Phong, dòng dõi thư hương. Nếu không tiện có thể gọi thành Phong Lưu công tử. Không phải "này", cũng không phải "uây". Tuy có chút yêu thích mỹ nữ, chính là vì biết thưởng thức cái đẹp, không thể gọi háo sắc, càng không thể là vô lại.

- Hừ, người luyện thuyên cái gì đấy?

-...

- Đây, rảnh không? Ta có chuyện muốn nói.

Lăng Phong vẫn lặng thinh.

- Hừ, người không muốn nói đúng không? Vậy được, xem như mấy cái cải tiến trang phục này, ta đem về đốt vậy.

Lăng Phong nghe đến đó thì giật thót.

Cái khác thì được, đồ án kinh doanh thì không đùa được, vội vã cười dài:

- Ấy ấy, Lý đại mỹ nữ, vừa rồi tiểu sinh tập trung tính toán có chút thất thần, còn nói làm sao có tiên nữ ở đâu gọi mình tỉnh dậy. Ngài đại nhân đại lượng không cần chấp nhặt. Mời vào trong, haha.

- Phì, dẹo mép.

Lại nói, mấy hôm nay Lý Minh Nguyệt có thể nói là nhào vào luyện vẽ quên ăn quên ngủ, làm cả lão cha Lý Thiên Tường cũng phải nhắc nhở nàng giữ gìn sức khỏe mấy lần.

Nàng quyết tâm dùng trí tưởng tượng của mình thử cải tiến vài chỗ trên thiết kế trang phục mới. Lý Minh Nguyệt muốn tên thô tục kia phải sáng

mắt ra. Đại khái Lý tài nữ đây tài năng ngập trời, không thể nào ngồi nghe người chỉ đông chỉ tây thế được, rất mất thể diện. Hôm nay tạm thời mới xong một ít, nàng đã vội vội vàng vàng đem sang dương oai.

Lăng Phong nhìn vào, kỳ thực cũng không thể không phục vị tài nữ này, nàng thế mà tự nghĩ ra tách màu.

Vấn kiểu hở vai nửa ngực, nhưng thêm phần vai bằng lụa mỏng, như vậy có vẻ như cổ vuông, nhưng thực ra vẫn đảm bảo ngực ẩn hiện.

Thế nhưng Phong ca là ai? Làm gì có chuyện khen mỹ nữ dễ dàng?

- Chỗ này, kín quá, chả phù hợp ý tưởng nửa kín nửa hở gì cả?

-...

- Chỗ này nữa, thế này chả phải quá bó sao?

- Hừ, người có biết thế này đã là kinh thế hãi tục lắm rồi không? Ta lúc vẽ mà còn thấy đỏ mặt.

- Cái này mà gọi là kinh thế hãi tục. Ở quê của ta, thế này đã là gì?

Lý Minh Nguyệt rút cục chịu không nổi:

- Còn có thứ hơn nữa sao?

- Dĩ nhiên có. Ví dụ mặc mỗi yếm và nội y ra đường chẳng hạn.

- Vô sỉ như vậy. Người... quê người là chỗ quái quỷ nào? Thảo nào sinh ra một tên như người?

- Ta nói thật nha! Gọi là hai mảnh bikini đó, mảnh dưới hình tam giác, che chỗ này, còn mảnh trên...

Vừa nói vừa chỉ tay vào tranh, còn may Phong ca không chỉ tay lên người thật.

Nhân tiện nói một chút tin tức cổ đại, nữ nhân thời cổ không phải ai cũng mang nội y, đặc biệt là nhà nghèo. Chính xác, chính là “để rông cho nó mát” cái khái niệm thần tiên này. Mà nội y, thì lại cũng rất thô sơ. Khụ!

Tạm thời không bàn đến vấn đề này, bởi vì Lý Minh Nguyệt đã nhắm mắt bịt tai hét toáng lên:

- Phi phi, nói bậy nói bậy nói bậy, tu nhân tu nhân tu nhân...

- Ôi, thế đạo kiểu gì, Nói thật không ai tin, nói láo thì ai cũng tin.

Lăng Phong xòe tay, một bộ thiên chân khả ái.

Lúc này, Lăng Vân không biết xuất hiện từ lúc nào, bỗng nhiên chen vào nói:

- Minh Nguyệt à, ta thấy nếu là ta mặc cái này, e là có chút hơi chật thật.

- Vân Vân, người... từ lúc nào chuyển sang chống đối ta rồi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Phá Quán?

Buổi trưa, Mặc lão ghé thăm.

Lăng Phong không hề nghĩ đến, lần nọ hẳn nói băng quơ về chuyện luyện khinh công, thế mà khiến Mặc lão phải lặn lội đi xa để tìm hiểu.

Lăng Phong chỉ đơn thuần tò mò, biết thì tốt không thì thôi. Nhưng đối với Mặc lão, đó là trách nhiệm. Đại công tử có việc cần biết, lão là nô bộc thân cận nhất, phải giúp công tử một tay.

- Công tử, phu nhân vẫn khỏe chứ?
 - Lão bá vừa về tới sao. Chúng ta vẫn rất tốt.
 - Công tử luyện tập thế nào rồi?
 - Vẫn cố gắng điều độ. Hiện tại ta đang tập luyện vài kỹ xảo và phản xạ để cận chiến. Có điều, ta thấy mình khuyết thiếu kinh nghiệm quá, tập mãi không thấy tiến bộ.
 - Kinh nghiệm thực chiến thì phải chờ cơ hội, không cần phải nóng vội.
- Lăng Phong bỗng nghĩ đến gì đó, nói:
- Mặc lão, võ công chắc hẳn đều phải chia thành tầng thành cấp, đúng không?

Mặc lão gật đầu:

- Đúng vậy. Mọi thứ kỹ xảo công pháp đều phải phân định một chút, như vậy còn biết bản thân đã luyện đến đâu.

- Nhưng ta lại vẫn đang mò mẫm, không biết đi tiếp ra sao?

- Lão vừa ghé nam phương thăm vài lão chiến hữu, cũng biết chút tin tức có ích cho công tử. Ngoài ra, lão cũng đã đánh tiếng với họ. Nếu công tử cần, họ sẽ tới đây giúp một tay.

Mặc lão nói, khuôn mặt lộ ra vẻ mệt.

Những chiến hữu kia của lão, đều là những người từng lăn lộn trong quân với Lâm Canh lão tướng quân, thậm chí xuất thân từ giang hồ lục lâm không ít. Sau khi Lâm Canh mất trong chiến trận, vài người tuy trung thành nhưng vẫn muốn tiếp tục con đường quân bị nên ở lại. Vài người khác nhận ra điều gì đó không đúng, chán nản mà lui về, Mặc lão là một trong số đó.

- Mặc lão, đa tạ. Chuyện những người kia, để sau đi. Lão cứ đi nghỉ trước.

- Vậy được.

Lăng Phong dù định hỏi tiếp, nhưng hắn cũng nhìn ra vẻ già nua của Mặc lão, liền nhin không hỏi. Lão nhân vừa đi về, phải cho người ta nghỉ ngơi đã.

Mặc lão rời đi.

Lão nhân đã rất già, tuy tinh thần còn tốt, nhưng Lăng Phong vẫn nhìn ra tuổi tác đến hạn. Hắn bỗng thở dài, lúc này người vẫn còn đó, nên không cảm thấy gì. Nhưng mấy ngày qua lão nhân đi vắng, Lăng Phong mới nhận

ra. Nếu giả sử một ngày Mặc lão rời đi thật, vậy Lăng Phong sẽ thực sự hụt hẫng. Không chỉ vì tình cảm người với người, mà còn nhiều điều khác nữa.

Mặc lão giống như sư phụ đầu tiên của Lăng Phong, một người thực sự hết lòng đối với mẹ con hắn.

Lăng Phong lúc đến thế giới này, nhiều chuyện khiến hắn mất hết niềm tin vào nhân tính, may mà còn có mẫu thân quan ái, nên còn giữ lại chút gì đó, rồi đến Mặc lão, Tiểu Hoa.

...

Lăng Phong đang buồn chán không có việc gì làm, trang phục đã bắt đầu đi vào may rồi, chỉ còn chờ sản phẩm ra lò.

Nhân tiệnn thợ may cắt trang phục, Lăng Phong cũng lén lút giấu Vân tỷ, đẩy qua chỗ đám thợ may vài mẫu “hàng nóng”, chính là nội y, cả nam cả nữ.

Nam, đương nhiên để cho hắn mặc. Phong ca mới chả từ bi đến mức làm cho toàn thể nam nhân. Các ngài chịu khổ mấy ngàn năm rồi, chịu thêm trăm năm nữa cũng chả sao.

Còn nội y cho nữ, là để làm hàng mẫu. Cái thứ quý này, nếu cứ bàn mãi trên giấy, chỉ e nói đến năm sau Vân tỷ cũng không chịu làm. Chi bằng làm sẵn vài cái, tư lự thượng hạng, kiểu dáng xinh xinh, để chính tỷ ấy “mặc thử”. Biết được tác dụng xong, tự khắc Vân tỷ sẽ muốn kinh doanh.

Lại không biết, Vân tỷ mặc vào nội y đen tịt chân, sẽ...

- Lăng Phong!

“Đậu móa sao cứ lần nào ông nghĩ đến Vân tỷ là bị phá đám?”

Lăng Hải không biết từ xó nào mặt đỏ bừng chạy vào tiệm.

- Nhị lão gia, ngài cẩn thận chút, ngã ra đấy tiểu nhân cũng không đỡ được.

Mặc dù chả ưa gì tên phá tiền này, nhưng dù sao người ta cũng là lão gia, là thành viên hội đồng quản trị, Lăng Phong chỉ là người làm, hăn bèn phải giả lả cười nói.

Lăng Hải ghé đầu vào, xoay trái xoay phải, rồi nhỏ nhẹ hỏi:

- Vân muội có đây không?

Lăng Phong cũng vờ cúi đầu, nhìn trái nhìn phải, trả lời nhỏ với gã:

- Không có, đã đi công việc.

Lăng Hải vỗ ngực thở phào:

- Phù, vậy tốt.

- Tốt?

Làm sao cứ thấy có mùi nguy hiểm đâu đây.

Lăng Hải hất hàm:

- Đưa ta 5 vạn lượng, ta có việc cần dùng.

-...

- Lăng Phong? Không nghe thấy?

- Nhị gia là nói ta sao? Tiểu nhân tai rất tốt nha.

- Vậy còn ngờ ra đó cái gì? Ta cần gấp ngân phiếu 5 ngàn... à quên 5 vạn lượng.

Lăng Phong quá quen với vị "tài thần" này, chắc lại chơi gái hay đánh bạc thiếu tiền gì đây. Chuyện này không phải lần đầu, những lần trước đều là Lăng Vân giải quyết. Lần nào Lăng Hải cũng mặt mày đen thui đi ra, coi bộ bị Vân tởm chửi thảm. Mặc dù Lăng Vân bối phận thấp hơn Lăng Vân. Nhưng bối là bối, cầm tiền làm vua. Người cứ nghĩ đến ngày nhận lương tháng là hiểu.

- Nhị lão gia, ngài nói nha, cái tiệm này tuy là của Lăng gia...

- Vậy đúng rồi, ta chính là Nhị lão gia, Đại lão gia không có ở kinh thành, vậy ta là to nhất.

- Ngài thật sự là to nhất? Tiểu nhân vừa rồi chỉ là nói nhằm thôi. Lăng Vân tiểu thư vẫn là ở phía gian sau.

- Người... thật hay giả?

Lăng Hải giật mình.

Lăng Phong thờ ơ:

- Thật giả lão gia cứ gọi thử là biết.

Lăng Phong dám cá thằng này có cho tiền cũng chả dám kêu. Mọi lần Lăng Vân tiếp chuyện Lăng Hải này xong, nhìn mặt nàng đến Lăng Phong không liên quan cũng thấy toát mồ hôi, trong khi cả cái tiệm nhiệt độ cũng giảm xuống. Tên Hải này không sợ mới lạ.

- Ài, Lăng Phong à, giúp ta lần này, rất gấp, nếu không e là chốc nữa có người đến phá quán.

- Phá quán? Ngài chơi gì là chuyện của ngài, liên quan gì quán mà phá?

- Số ta hôm nay xui xẻo, không biết thế này lúc tiểu thì ra đại, lúc đại thì ra tiểu...

Lăng Phong vừa nghe liền biết thằng này chơi lớn nhỏ bị hốt hết tiền.

- Ngài đặt bao nhiêu tiền?

Lăng Hải phân bua:

- Lúc đầu ta còn ăn được cả vạn lượng. Không hiểu sao sau đó thì xui hăn.

- Vậy đúng rồi, ngài chịu khó đánh cố thêm tí nữa biết đâu vận may quay lại.

Lăng Hải vội vỗ vai Lăng Phong:

- Chính thế, chính thế, ta làm sao không biết chứ. Cho nên ta mới chạy về đây, người chỉ cần đưa 5 vạn lượng, đảm bảo nửa canh giờ sẽ đem tiền về, nếu ăn nhiều, ta sẽ có thưởng.

- Nếu không đủ 10 vạn?

- Không đủ 10 vạn thì... đùa... không thể có chuyện đó được. - Lăng Hải chém đinh chặt sắt.

Lăng Phong ngán ngẩm Nhị "lão" gia này. Nhà họ Lăng tang kỳ liên tục, để hai tên trẻ con lên làm lão gia, xưng hô đến ngưỡng cả mồm.

Đang định nói gì đó thì nghe tiếng ồn ào ở cửa.

- Chưởng quầy đâu? Ra đây đại gia gặp.

"A ã, phá quán thật?"

Nhìn cảnh một thằng lực lưỡng phanh ngực vác gậy đứng trước cửa, đằng sau là vài "đâu trâu mặt ngựa", Lăng Phong liền biết chuyện gì. Hăn

trường mắt tìm bónggg đáng Lăng Hải, chỉ là Nhị lão gia thật nhanh, chả biết đã chui vào góc nào trốn.

- Ôi ôi, hoan nghênh hoan nghênh các vị đại gia đại giá quang lâm bốn tiệm, tại hạ giang hồ đặt biệt hiệu Phi Long Sát Thủ, không biết...

- Im mồm, mặc kệ mày cái gì Phi long Phi cầu, giao 5 vạn, nếu không, ông đập nát cái chỗ này.

- Đại gia đây cũng thật là có mắt biết nhìn nha. Ngài nhìn bốn tiệm mà xem, có phá nát ra cũng không ra được 5000 lượng, ngài bảo 5 vạn hơn hay là phá quán thì hơn đây?

Hôm nay Lăng Phong dừng nhập lụa, chuẩn bị khai trương bán trang phục, trong tiệm gần như trống không.

Thằng to con kia nhìn lại, phá quán chỉ là nói thể thôi, nhìn cái tiệm này, đúng là phá cũng chả bỏ, khéo còn đau tay. 5 vạn lượng không giống 5000 lượng, đập nát cái quán không giải quyết được. Gã hất hàm, nước miếng phun cả ra.

- Hừ, 5 vạn lượng, giấy hay bạc đều được.

- Chẳng hay đại gia tới đây đòi tiền là do ai chỉ điểm?

- Hắn. - Thằng cầm cây côn chỉ ngay Lăng Hải đang lúi cúi dưới bàn.

- Vị khách nhân này thật vui tính, ngài không có tiền sao lại chạy tới đây vu oan giá họa cho tiệm ta vậy, nhanh nhanh ra nói một tiếng công đạo giúp đi.

Vừa nói Lăng Phong vừa trường mắt nhìn Lăng Hải.

Quán mà bị phá, Lăng Vân về biết thì Lăng Hải người đảm bảo thảm hơn cả bị thằng kia đánh. Bị đánh thì còn có thể bôi thuốc nằm vài hôm,

nhưng bị Lăng Vân cắt tiền trợ cấp, để xem lão gia Lăng Hải sống thế nào?

- Khởi làm trò, tiệm này của Lăng gia, hẳn là Lăng Hải, nhanh chóng đưa tiền.

"Xong, đi đánh bạc đến nhà cửa cũng khai hết." Lăng Phong nhìn thẳng chán đời đang chui chui chả biết nói gì cho phải.

- Vị đại gia này, hay là thế này đi. Tiểu nhân là chấp sự ở đây, chương quỹ đi vắng, có muốn tiền cũng không lấy được, hay để ta và lão gia tới đồ phường... đồ phường... cái gì...

- Đồ phường Thiên Địa.

- Phải phải, đồ phường Thiên Địa, giao dịch một chút với phường chủ, biết đâu dàn xếp được, như vậy có khi đại gia đây cũng có hoa hồng.

Vừa nói Lăng Phong vừa nhét một thỏi bạc vào tay tên kia.

Gã lực lưỡng nhìn Lăng Phong một lúc, có vài lý do đặc biệt liên quan đến đồ phường, gã cũng không muốn làm to chuyện ở đây. Nhưng đi đòi nợ không đòi được, còn đem thêm người về cũng khó ăn nói. Dù sao tên Lăng Hải kia vẫn nắm trong tay, thẳng nhai chấp sự gì đây chắc cũng không xoay chuyển được gì.

- Hừ, ta không quan tâm, muốn đi vậy đi. Nói trước, phun không ra tiền, đừng hòng vác xác về.

- Đại gia cứ yên tâm.

Lăng Phong trước mắt không thể để đám này phá phách cái đã.

Hắn dĩ nhiên chả ham hố gì đánh bạc đồ cược, nhưng hắn lại rất tự tin. Khả năng điều khiển nghe nhìn đang rất tốt, tin tưởng trong vòng chục

trượng, không có gì qua mắt được Lăng Phong. Chợt nghĩ tới vì sao lâu nay không đi đánh bạc?

"Hê. Ý tưởng này không tệ, tai mắt mình tốt thế, thi thoảng tới đồ phường kiếm ít vốn làm ăn có phải hay không."

Lăng Phong phân phó người gọi Mặc lão, hăn cần người có công phu đi cùng, tới đồ phường đi một mình là ngu nhất. Mấy chỗ kiểu này Lăng Phong xuyên không xong cũng chưa vào bao giờ.

Tên Quyền cũng thò đầu sang.

- Lăng lão bản, đi quậy phá mà quên đệ?

- Muốn đi thì đi. Lần này chắc phải đại náo đồ phường đấy. - Lăng Phong cười mỉm.

Khả năng "nghe nhìn" kia của Lăng Phong, ngay cả Mặc lão hăn cũng chưa từng lộ ra. Dù Mặc lão là người thân cận duy nhất hiện tại, nhưng Lăng Phong vẫn muốn giữ một chút bí mật cuối cùng cho bản thân, thế giới này vẫn còn xa lạ với hăn.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Đố Thần

Thiên Địa, đồ phường to nhất nhì kinh thành.

Nghe nói nơi này do một vị quan lớn trong triều đứng sau lưng, bởi vì mấy lần có chuyện nhưng đều không hề hấn gì, "công an kinh tế" cũng không dám đụng vào.

- Đây đây, mời công tử vào trong, không biết ngài muốn...

- Tránh ra cho Hắc đại ca đi.

Tên canh cổng hơn hờ chạy ra chào đón. Nhưng vừa nói nửa câu thì thấy cái mặt hầm hầm của Hắc đại ca ở sau, ngậm mồm không nói nữa.

Lăng Hải mặc dù trong túi chả còn đồng nào, nhưng cái bản mặt nhị thế tổ của hắn, bước vào sòng cứ phải vênh vênh lên.

Lăng Phong đang dùng thần thức quan sát, lúc đầu chỉ loanh quanh tầng dưới, sau đó lan lên cả tầng hai.

"Thần thức" là do Lăng Phong tự đặt tên, bởi vì hắn không biết khả năng kia của mình là trò quái gì. Nó giống như Lăng Phong có thể tách hồn ra bay xung quanh vậy, sau đó gửi hình ảnh về cho hắn. Tuy nhiên khá mờ nhạt và không ổn định cho lắm. Coi như một thứ đồ chơi khác người.

Đỗ trường này, tầng dưới dành cho bình dân, tầng hai mới là chỗ của nhà giàu.

Không khí tầng một rất ồn ào, mùi vị thì hỗn tạp. Mùi mồ hôi, mùi thuốc, mùi rượu lộn tùng phèo cả lên. Lãng Phong ngửi vào một cái đã thấy buồn nôn. Ở tầng dưới đây chủ yếu dân lao động chơi, đặt tiền cũng không bao nhiêu, nhưng la hét thì rõ to. Thế nhưng nếu thua thì cũng đủ cho các con bạc này nợ nần cả đời. Về mặt trò chơi cũng khá phong phú, nhưng phổ biến nhất chính là lớn nhỏ, đơn giản nhanh gọn.

Lãng Phong quay sang hỏi thằng to con Hắc đại ca.

- Chúng ta sẽ đi đâu đây?

- Tầng trên, vừa rồi Lãng Nhị thiếu của các người thua ở trên đó.

- Vậy tốt, lên tầng.

Mùi vị tầng này làm Lãng Phong thở không nổi, hy vọng tầng hai đỡ hơn.

Quả nhiên, không khí khác hẳn. Phải nói không khác nào đi vào thanh lâu. Gái gú lượn qua lượn lại tấp nập, oanh oanh yến yến.

Lại nói, đánh bạc mà các em cứ bu lại thế này, anh em thua là đúng rồi. Đi qua đi về, liếc trộm một cái. Chưa nói chị em có phải tay trong hay không? Riêng mùi son phấn nữ nhân này, tinh thần cũng mất hết, đánh thế quái nào được.

Có tiếng the thé của tên nào đấy từ trên bàn lớn nhỏ vang ra:

- Ôi, ai đây? Lãng Nhị lão gia trở lại rồi sao? Không biết lần này là đồ bao nhiêu nha?

- Bản thiếu... dĩ nhiên đã tới đây thì phải cầm theo tiền, lần này là rất nhiều tiền. - Lãng Hải cố nói cứng.

Lãng Phong định thần nhìn lại, quanh cái bàn lớn giữa tầng có đại khái bốn người đang chơi.

Một tên rất béo, râu dê vênh lên, tay đang ôm mấy các chị em bầu vėjo loạn hết cả.

Người thứ hai có lẽ giống Lãng Hải, là thiếu gia nhà nào đó, trên người đầy trang sức. Hắn cũng chính là tên the thé vừa nói, bàn tay cũng đang hoạt động không ngừng sau mông một nữ người hầu.

Người thứ ba râu ria khá nhiều, mang một cái nón lớn, khuôn mặt hơi cúi gằm, râu ria loạn xạ.

Người thứ tư, Lãng Phong đoán có thân phận không nhỏ. Kẻ này ăn mặc công tử gia, mặt mày rất anh tuấn. Chỉ tiếc da mặt gã ta hơi trắng, đại khái ăn chơi dữ quá ít ra nắng nên thiếu sinh khí. Điều khiến Lãng Phong để ý nhất là đằng sau gã đứng một loạt hộ vệ, tuyệt nhiên không có nữ nhân nào lại gần được.

"Toàn dân không đơn giản." Lãng Phong rảo bước lại gần.

Tên mập đầu tiên lên tiếng:

- Sao đây? Lãng lão gia vận may không tốt đi tìm viện binh à?

Lãng Hải không đáp, trái lại nói nhỏ vào tai Lãng Phong.

- Đặng Lập Dân, con trai Hộ bộ thương thư Đặng Vĩ Ân. Tiền bạc vô kể, không cần ngại.

- Hộ bộ thương thư?

Lăng Phong buộc phải nhìn lại kẻ kia một lần.

Lão cha nắm kho bạc nhà nước, thế này chơi khi nào mới hết tiền?

Hộ bộ, Bộ Tài chính. Hộ bộ thậm chí còn quản cả quốc khố, tương đương kho bạc nhà nước. Tên trước mắt thế mà con trai Bộ trưởng. Đây là lần đầu tiên Lăng Phong đụng nhân vật tầm cỡ như vậy.

Lăng Hải tiếp tục thì thầm.

- Tên kia là Lưu Thế Vinh, Đại thiếu của Lưu gia, còn lại hai người kia thì ta không rõ.

- Lưu gia? Hóa ra là Lưu gia. Haha, hôm nay toàn đụng dân có tiền. - Lăng Phong phì cười.

Người khác Lăng Phong không biết, riêng Lưu gia thì hẳn ngẫu nhiên biết chút đỉnh. Gia tộc này giàu có nhất nhì kinh thành, cũng có thể nói nhất nhì Đại Tống cũng không chừng. Lưu gia làm kinh thương gần như tất cả mọi mặt hàng, bởi vì cả tư lụa cũngg làm, gần đây lăng Phong tìm hiểu đối thủ trên thị trường tình cờ biết được.

Lại nói, cùng là dân có tiền, nhưng tên họ Đặng và tên họ Lưu bản chất khác nhau.

Đặng Lập Dân lão cha làm bộ trưởng, tuy cũng có tiền, thậm chí rất nhiều tiền, nhưng ngoài béo ra thì không khoe khoang như Lưu Thế Vinh, có lẽ bị lão cha hấn dạn dò. Còn Lưu Thế Vinh thì vàng bạc đeo khắp người, có bao nhiêu tiền đều cố ý khoe ra, cái này đại khái do tư tưởng của trọc phú, thích khoe mẽ. Nhìn Lưu Thế Vinh Lăng Phong nhớ đến một người, Từ Chính Huy ở Tô Châu.

Xem ra lăng Phong hôm nay vừa vào đồ lần đầu đã đụng toàn đá tảng, có điều thực tế hẳn lại thấy may mắn hơn. Toàn tài chủ số một số hai, tiền

bạc xem như rác, mình nếu lỡ có thắng nhiều một chút cũng không lo người ta để ý.

Lăng Phong chấp tay khách sáo loạn vừa cười vừa nói bước vào cạnh bàn.

- Tại hạ Lăng Phong, biệt hiệu... ờ... Phi Long Sát Thủ, hân hạnh hân hạnh.

- Người đến gõ cho hần?

Tên râu quai nón kia giờ mới ý kiến, tên mập thì vẫn lo bóp vòng một các em gái.

Lăng Phong cười cười:

- Ta đến kiểm tiền.

Vừa nói vừa tung thần thức ra một lần nữa, bởi vì hần nhận ra hóa ra còn có tầng ba. Năm trong tay khả năng khác người, Lăng Phong đương nhiên ngửa ngáy muốn dùng.

Trên tầng này hình như có hai người, một nam một nữ. Tuy nhiên, điều kỳ lạ là Lăng Phong không thể nhìn rõ được thêm.

"Cấm chế?" Lăng Phong chợt dạ.

Lăng Phong kiếp trước đọc truyện nhiều, cái kiểu không tiến vào được thế này lần đầu gặp phải, trong đầu liền bắn ra hai chữ "cấm chế". Thực tế Lăng Phong cũng chả biết cấm chế chính xác nó phải thế nào? Cái này có phải cấm chế hay không? Và thứ gọi là cấm chế có tồn tại hay không?

"Phù, đúng là kinh thành, vừa thi triển đã có vấn đề. Cần thận vẫn hơn." Lăng Phong thầm nghĩ, mồ hôi rịn ra.

Lần đầu tiên hắn thấy mình sơ suất. Trước nay không chui ra xã hội, ăn no ngủ kỹ, tính khí ngông nghênh dần khiến hắn chủ quan.

Vào lúc này tên hộ vệ bên cạnh thanh niên kia bỗng nhiên ghé tai nói nhỏ gì đó vào tai chủ nhân. Lăng Phong lần này không sơ ý nữa, không thì triển nghe lén, không nghe được gì. Tên thanh niên anh tuấn kia nghe một lúc, mắt có chút dị dạng, nhìn qua Lăng Phong, nhưng chỉ rất nhanh rồi lại như bình thường nhìn chăm chăm vào bàn.

Mặc lão đã đến, mắt quan sát tên hộ vệ phía sau thanh niên kia, lão đặt tay lên vai Lăng Phong nói nhỏ:

- Công tử, có vài cao thủ gần đây, cẩn thận.
- Ta đã biết.
- Nhà cái, bắt đầu thôi chứ nhỉ? - Tên Đặng thiếu gia lên tiếng.
- Muốn lớn đặt lớn, muốn nhỏ đặt nhỏ, rút tay là quyết.

Tên nhà cái cười cười, hôm nay nói chung không lời không lỗ. Thu của tên ngu Lăng Hải kia 5000 lượng, còn lại hắn biết bốn vị khác đều là tai to mặt lớn trong kinh thành. Đặc biệt "vị kia" theo như lão bản nhắc nhở, thân phận có điểm hơi vượt quá khả năng của đồ phường. Đồ phường dĩ nhiên phải có chỗ dựa lớn, nếu không làm sao làm lớn nổi. Nhưng nếu đối phương tới chơi hậu đài còn lớn hơn, vậy thì phải tính toán làm sao không gây ra chuyện hại người hại mình quá là được.

Lăng Phong rút ngân ra 1 ít bạc lẻ, đại khái 2 3 lượng, đặt đại vào ô nhỏ. Những người kia cũng đặt.

2 3 lượng bạc đã là một con số không nhỏ. 1 lượng đã là khoảng 1500 văn tiền xu. Một cái bánh bao thịt thời này khoảng 50 văn, 2 3 lượng tức là

đã mua được gần 100 cái bánh bao thịt rồi. Muốn chơi ở tầng hai Đỗ Phường, 2 3 lượng là mức tối thiểu.

- Mở đi.

- 3 5 6, 14 điểm, lớn, haha, phiền các vị.

- Tiếp.

Lăng Phong lần này vẫn đặt tiếp 2 lượng, hăn chả thèm dùng thần thức gì, lúc này mới bắt đầu, cứ phang đại.

- Ta đặt lớn.

- Là nhỏ, công tử gia, xem ra ngài vẫn là không may rồi. - Nhà cái cười cười.

Lăng Phong tiếp tục đặt vài ván, đã đi tong gần trăm lượng, đặt đâu sai đấy, thậm chí không được 1 lần, đúng là số đen thui, nhưng vẫn cười phơ phớ:

- Haha, xem ra hôm nay ta hơi xui. Nhưng mà không sao, làm gì có chuyện xui mãi được. Tiếp đi.

Lăng Hải đứng một bên toát mồ hôi, thế mà thằng Phong này trên đường tới đây còn khoe khoang chém gió cái gì mà "đỗ thần tái sinh, đánh đâu thắng đó". Rất tốt, bây giờ đặt phát nào sai phát đó. Chả biết sao Nhị thiếu còn tin thằng này. Thế này nếu đưa Lăng Hải hăn ít tiền, Lăng Phong đặt cửa nào hăn đặt ngược lại có khi là thu lời cũng nên.

Nhà cái thì vừa cười thầm tên ngu này, người cứ chơi tiếp đi, xem có hên nổi không? Đến tên thanh niên kia cũng nhịn không được nhếch mép cười. Hôm nay hăn đến đây chỉ giải trí cho vui thôi, lúc thắng lúc thua,

nhưng còn chưa gặp ai xui tận mạng như thằng mới tới này. Đã thế còn to mồm.

Lăng Phong xoay sang kéo một nữ phục vụ vào lòng rồi cười đùa, tay dĩ nhiên bóp bóp mông liên tục. Có cơ hội hưởng thụ, đại gì không dùng.

- Em gái, bóc trái vải cho đại gia lấy hên nào.

- Ủ ờ, công tử xấu...

- Đồ thần nhớ cho, Lăng nhị thiếu vẫn là nợ chúng ta 5000 lượng. - Tên Hắc đại ca kia mắt cũng nheo lại, không nhin được nhắc.

"Hóa ra 5000, thế mà vừa rồi chạy về đòi hăn 5 vạn." Lăng Phong thầm mắng. Cũng vì 5 vạn quá lớn hăn đào không ra, mới phải đích thân đi.

- Yên tâm, chơi là chơi nợ là nợ, không nên lẫn lộn.

Nhà cái tiếp tục lắc lắc rồi đặt chung xuống.

Lăng phong cười cười nhìn nhà cái, lần này chơi thật, hăn đặt 1 đỉnh bạc lên bàn, nói:

- Lớn.

Nhà cái chột dạ.

1 đỉnh bạc tương đương 50 lượng bạc. Nhưng nhà cái chột dạ không phải vì 1 đỉnh bạc, mà vì Lăng Phong hô lớn.

- Mở ra... lớn... haha, vận khí đã trở lại, ta nói mà.

Lăng Phong cười oang oang.

- Mới có 50 lượng thôi, khéo chốc lại thua tiếp

Lưu Vinh bấu môi, hần hôm nay cũng số đen.

Nhưng chỉ một lát sau, Lưu Vinh liền toát mồ hôi.

Thằng nhãi kia thế mà vận khí trở lại thật, liên tục thắng, đặt lớn ra lớn, đặt nhỏ ra nhỏ. Gã mấy lần muốn đặt theo Lăng Phong nhưng không đủ can đảm.

Lăng Phong cười như nắc nẻ, hần dùng thần thức nhìn xuyên chung, dĩ nhiên đặt lúc nào cũng trúng rồi. Đến Mặc lão đứng sau cũng bất ngờ vì điều này. Lăng Phong đưa tin lão mới tới đây theo, nếu biết trước lão đã ngăn. Tuy Mặc lão không phải dân cờ bạc, nhưng mấy chỗ này lão biết không thể nói ăn là ăn được, đều có sắp xếp đằng sau.

Lăng Hải mặt như hoa nở, nhoáng cái đã ăn được ngàn lượng, vẫn chưa đủ 5000 nhưng thắng ít thắng nhiều cũng là thắng. Lăng Hải hoa chân múa tay, như kiểu gã mới là người đổ vậy.

- Được rồi, ta đặt 1000 lượng, lớn, mở đi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Hồng Phu Nhân

Nhà cái tay run run.

Gã dĩ nhiên biết bên trong đúng là lớn. Làm nghề này nhiều năm luyện ra một thân kỹ xảo, chủ yếu là đoán tâm lý người chơi mà lắc, muốn to ra to muốn nhỏ ra nhỏ. Gã không ngờ thằng trẻ con này thế quái nào mà đột nhiên may vậy, căn bản không hề suy tính gì, cứ thế mà hồ, nhưng hô phát nào đều phát trúng đó.

Chung mở, xung quanh ồ lên.

- Ồ, là lớn.

Mấy em gái bắt đầu kiểm soát đứng sát Lăng Phong, tay sờ người dựa liên tục, làm hãn suýt chết ngạt, mùi hương mùi phấn nồng nặc không thở nổi. Mùi một em còn được, quá nhiều vào chỉ muốn bỏ chạy.

Mặc dù rất muốn để mấy em sờ soạng, nhưng nhiều quá thế này, Lăng Phong không trụ nổi mất. Vừa căng sức ra nhìn xuyên cái chung, vừa đè nén đồ vật bên dưới, chịu không nổi.

- Các đại tỷ nhẹ tay chút, em vẫn là trai tân nha.

- Đệ đệ thật xấu, tỷ tỷ cũng thế.

"M*, có chó nó tin." Lăng Phong chửi thầm.

- A Quyền, giúp.

- Có ngay, có ngay, nào các tỷ muội. - Tên Quyền ngay lập tức sà vào "chia sẻ".

Lăng Phong không gọi Mặc lão. Lão nhân cũng già rồi, khéo ngất ra đấy thì khổ.

- Haha, tiếp tục đi. Ngân phiếu 2000 lượng, thêm chỗ lẻ này 500 lượng nữa, nhỏ.

- Ta cũng đặt nhỏ.

Tên thanh niên và lão rìa mép kia lần này đặt theo Lăng Phong.

Còn lại hai người chần chừ rồi đặt lớn, hai tên này vẫn không tin Lăng Phong này xui từ đầu, mới may vài lần còn có thể tiếp tục. Mặc dù tính về tiền thì lời thật, nhưng về số lần thì xui vẫn nhiều hơn. Nếu bây giờ lại trúng nữa thì quả thật hết nói.

- Nhỏ... Oaaa haha.

Lăng Phong cười lớn.

Lăng Hải đứng một bên hoa chân múa tay.

- 5000 rồi, đủ rồi đủ rồi.

- Lão gia, 5000 này là tiền ta bỏ ra thu về, tay ta đánh, đủ cái gì vậy?

Lăng Hải chưng hửng:

- Người, chẳng phải đã nói đến đây gỡ cho ta?

- Là ai nói vậy? Đâu có ai làm chứng?

- Đúng, ta cũng không nghe thấy. - A Quyền chen mồm vào.

Lăng Hải trừng mắt:

- Người, được lắm Lăng Phong, dám chơi ta.

Gã mặt đỏ lên, xong rồi nghĩ tới nghĩ lui, 5000 kia vẫn không biết kiếm ở đâu ra, rút cục đành quay lại mặt nhăn nhó.

- Ài Lăng tiểu huynh đệ. Chuyện này, người xem, lúc trước ở Giang Nam cũng là ta dẫn người đi ngắm mỹ nữ, tình cảm thân thiết. Chẳng lẽ đã quên.

- Có sao? Sao ta không nhớ gì cả? - Lăng Phong giả vờ mặt tỉnh như sáo.

- Người...

- Lão gia, đùa tí thôi. Vậy đi, xong việc này, ký giấy, ngài mượn ta 5000 lượng, thế nào?

Lăng Phong nghĩ nghĩ rồi nói. Nhị thiếu trước giờ cũng không làm gì hại hấn, bán cho tên này cái nhân tình, biết đâu sau này có chỗ dùng.

Lăng Hải hăm hăm, gã cũng chả còn cách nào khác, ai bảo thua bạc, có người cho vay là may lắm rồi. Gã gần đây đã mượn sạch sẽ mấy tiệm khác của Lăng gia, vừa đến đám chường quây đều trốn như trốn ôn thần, còn Lăng Vân tuyệt đối không dám.

Lăng Phong trong tay lúc đầu chỉ cầm chưa tới mấy chục lượng bạc lẻ, giờ đã thành 5000, lại đánh thêm một lần thành 1 vạn lượng, đúng là giàu trong gang tấc.

Cũng không ai chơi như hấn, đặt lần nào cũng đặt hết tiền có trong tay, chỉ cần thua một cái là trắng tay, chỉ là hấn lại liên tục thắng.

Người ta nói, đã đánh bạc thì khó dừng, thua thì muốn gỡ, thắng thì muốn tiếp. Lăng Phong cũng không ngoại lệ.

- Tiếp tục, lần này ta đặt 2 vạn lượng bạc đang có.

- Khoan đã...

Đúng lúc này, một giọng trung niên ngăn lại.

Một bóng người đi ra. Người này thân thể vạm vỡ, mặc đồ kiểu võ đạo, đầu lại quần bố cân như nông dân, nhìn chả ra cái thể thống nào. Vừa vào đã đập nhà cái ra một bên.

- Người cút.

Tên cầm cái mặt xanh lét, chắc vì quá sợ hãi. Phải thôi, cầm cái kiểu gì một lúc làm đổ phường mất cả vạn bạc, không nói cũng biết sau hôm nay sẽ có chuyện hay chờ hăn.

Tên mập mạp vỗ bụng cười, hôm nay hăn một bụng tức. Có điều bụng thẳng này toàn mỡ, vậy mà còn cố vỗ, chẳng may vỗ cả ra đấy thì mệt ra. Thằng mập từ đầu không chịu theo thằng nhóc kia, chả ăn được bao nhiêu, nên chỉ mong sao lão bản này ra tay, chơi cho thằng kia táng gia bại sản cho đỡ tức, chứ về mặt tiền bạc thì tên mập chả quan tâm.

- Haha, hóa ra là Hồng lão bản, cuối cùng thì ngài cũng phải ra tay sao?

- Không phải tay ta.

Ngay sau đó là một giọng nói thánh thót vang lên.

- Nô gia ra mắt các vị công tử thiếu gia.

- Trời, là Hồng phu nhân, haha, vinh hạnh vinh hạnh.

- Ồ, Hồng phu nhân?

Cả sảnh ồ lên, các bàn khác kể cả Lăng Phong ăn 1 vạn lượng cũng không để ý, nhưng nghe đến tên phu nhân này đều dừng lại chen vào xem.

"Ầy, lại người đẹp." Lăng Phong vừa liếc, mắt cũng sáng lên.

Đám đàn ông ở đây kể cả tên thanh niên ra vẻ trầm tĩnh kia cũng xoay hết sang, mắt mở hâu háu nhìn nàng, Lăng Hải nước miếng chảy ra cả áo, Lăng Phong thấy mà không khò khinh bỉ.

Có điều, không thể không công nhận, cô gái này đúng là rất đẹp. Nàng ta rất trẻ, không giống với hai chữ "phu nhân" nên có, thậm chí có gì đó non nớt. Trên xuống dưới một màu đỏ, ren áo màu hồng nhạt. Tóc búi cao, trâm cài sang hai bên. Dáng người căng mọng, khuôn mặt thon dài làn da trắng nõn, rất có mị lực. Đối với dân đi bar như Lăng Phong mà nói, tuyệt đối phù hợp làm nữ DJ vũ trường.

"Di, khoan đã, có gì đó không đúng." Lăng Phong chợt rung mình.

Hắn nhận ra một điều, đó là khuôn mặt nàng ta có gì đó "giả", nhưng lại khiến Lăng Phong không dứt mắt ra được. Giống như đã phẫu thuật qua. Khuôn mặt dáng người tuy đẹp, nhưng đều không có vẻ tự nhiên dễ chịu, mà có chút sắc sảo hơi quá.

- Công tử, cẩn thận, coi chừng mị công. - Mặc lão nhắc nhở.

- Mị công? Thảo nào. Có ý tứ đấy.

"M*, thật nguy hiểm, suýt nữa thì bị mê hoặc." Lăng Phong giật mình, mồ hôi cũng toát ra thêm sau lưng. Cũng may Mặc lão đã qua tuổi máu gái, hoặc nói không chừng sở thích của lão không hợp, nhanh chóng thức tỉnh.

Lăng Phong định thần quan sát lại.

Theo hẳn thấy, đại khái ở đây chỉ có 6 người trong mắt vẫn bảo trì về không quan tâm, còn lại đều mơ mơ màng màng. Đó là hẳn, Mặc lão, người hộ vệ bên cạnh thanh niên kia, tên râu quai nón, tên Hồng lão bản và... A Quyền. Lăng Phong không có thời gian nghĩ xem tại sao A Quyền cũng có thể ánh mắt trong suốt như vậy, hay là thằng này mắt lúc nào cũng trong suốt cũng không chừng.

Còn kẻ nào giả vờ mơ màng thì Lăng Phong không đủ khả năng biết.

Nữ nhân kia nhìn Lăng Phong ngọt ngào, cả người còn cố ý rung rinh một chút.

- Vị công tử đây hôm nay thật may mắn, đánh một lúc đã lấy gần hết tài sản nô gia.

Giọng nói thánh thót dễ nghe.

- Haha, người đẹp đây nói đùa rồi, đồ phàm tài sản làm thế nào mà chỉ có vài vụn vặt cơ chứ?

Lăng Phong cố trấn định nói ra. Biết là khuôn mặt nàng ta ẩn chứa mỉa công, mắt hẳn chuyển xuống phần khác. Nhưng phần khác còn... thu hút không kém.

"Hình như khắp người cô ta đều chứa mỉa công, nhìn đâu cũng dính thì phải."

- Công tử ngài nha, không thương hoa tiếc ngọc gì cả. Xem ra không chịu buông bỏ cho nô gia sao?

- Haha, ta thấy hay là đánh một ván cuối đi? Mỹ nhân ra đây chắc không phải chỉ bảo ta ra về chứ? - Lăng Phong gượng cười.

Hắn không hề biết, cô gái kia cũng đang âm thầm đổ mồ hôi. Nàng luyện một môn tâm pháp bí ẩn, có tác dụng giúp thân thể được trẻ đẹp, không hề chứa "mị công" như phe Lăng Phong lầm tưởng. Chẳng qua khi thi triển đồng thời tản ra một tầng nội lực, khiến người thường không có nội lực sẽ dễ dàng có cảm giác ức chế. Còn tên nào vì mê gái mà mơ màng thì chả phải do mị công gì cả, do nàng ta thực sự đẹp thôi.

Lăng Phong lại bị Mặc lão "cảnh báo giả", cứ thế căng người lên chống đỡ thứ "mị công" không tồn tại, mặt đỏ tai hồng.

Bỗng hắn thấy Mặc lão bước ngang người hắn, nhìn chăm chăm vào nữ nhân kia.

Phía bên kia, tên lão bản kia nhìn thấy thế cũng bước lên một bước nhìn chăm chăm Mặc lão.

Tên hộ vệ thanh niên kia chỉ hơi bước ra trước, sau đó lại đứng nhìn.

- Công tử, nhanh chóng tìm cách, ta không chống được hai người này quá lâu đâu. - Mặc lão nói nhỏ.

- Được.

"Bọn họ đang đấu cái gì vậy?" Lăng Phong mồm nói nhưng lại không hiểu.

Hắn từ đầu tới giờ chỉ lo rèn luyện thân thể, về mặt tinh thần ngoài việc tung thần thức ra, còn lại các kỹ năng chiến đấu khác thì đều không biết. Ngày hôm nay là lần đầu tiên hắn phát hiện cái trò "nghe nhìn" tưởng chừng vô hại của mình lại có chút tác dụng.

- Haha, các vị thật có ý tứ. Nô gia thấy vẫn là lắc xí ngẫu cho đơn giản đi.

Nữ nhân kia cuối cùng cười tươi như hoa, rút lui một bước.

Không khí căng thẳng nhờ vậy mới giảm xuống, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Cao thủ đối chiến thứ gì đó, chỉ nhìn nhau thôi, nhưng xung quanh kẻ không có công phu cũng chịu không ít thiệt thòi, đều cảm giác đè nén khó thở.

Lăng Phong nhờ Mặc lão chống đỡ một lúc nên cũng có thời gian bình hòa lại, cố cười nói.

- Được, vậy một ván.

- Làm sao chỉ một ván? - Tên mập mạp cố gắng khích bác.

Lăng Phong nhìn hần cười:

- 2 vạn, ta đặt hết!

- Được, nô gia xin nghe theo công tử. Không biết các vị đây có tham gia?

- Haha, ta xem xong ván này đã rồi tính.

- Bản thiếu gia cũng thế.

Nữ nhân bắt đầu lắc xí ngầu, tay rất dẻo lắc qua lại, cả eo và ngực cũng rung rinh theo, làm đám sắc lang lại nuốt nước bọt tiếp.

Xí ngầu đặt xuống.

Lăng Phong bắt đầu dùng thần thức dò xét.

"Di" Lăng Phong bất ngờ, hần cảm giác có một thứ tương tự của hần cũng đang dò xét bên trong cái bát, đây là lần đầu tiên hần có cảm giác này.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Thần Thức Đối Chiến

(Ghé thăm fanpage <http://facebook.com/atkd1890fic> để nhận thông báo chương mới, xem tạo hình nhân vật, bàn luận cùng tác giả, etc.)

Lăng Phong ngược mắt lên nhìn thiếu nữ kia, cả hai ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lăng Phong kinh ngạc vì đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Lăng Phong thậm chí nhận thấy thứ "thần thức" của đối phương còn mang theo hiệu ứng, giống như cơn gió lạnh, không giống thứ của hắn chả có gì kèm theo. Lăng Phong không hề hiểu biết gì về thứ này, hắn hoàn toàn dùng cảm nhận để miêu tả.

Còn Hồng phu nhân kinh ngạc, vì nàng chủ quan khinh thường.

Nàng không ngờ kẻ này cũng biết loại "kỹ thuật" này. Nàng đoán hắn ta là đệ tử nội môn của môn phái nào đó, khó trách có thể thắng liên tục mấy ván, chắc chắn đã dùng thứ này.

Hồng phu nhân thực ra cũng không phải dân bài bạc, nàng không hề có kỹ năng nắm bắt tâm lý dân chơi, hay một tay lắt xì ngẫu nào. Chẳng qua nàng có võ công. Nhưng nếu đụng đối thủ cũng có võ công, đặc biệt là thần lực, thì nàng lại chưa gặp bao giờ.

Vừa rồi ngay khi nàng tung thần thức tràn vào trong bát, với ý định chỉ muốn xem thử có đúng như mình lắc hay không, thì đã thấy kẻ kia nhìn vào đó từ trước.

Hồng phu nhân hồi hận, nếu nàng chiếm trước vị trí, thì hẳn không thể nhìn vào được. Bây giờ hẳn đã nhìn thấy, có làm gì cũng vô ích.

Lăng Phong chậm chậm đặt hết ngân phiếu vào cửa nhỏ.

- Nhỏ.

-...

- Làm sao vậy, mở ra đi chứ?

Tên lão bản kia thấy tình hình không đúng, hỏi nhỏ:

- Sư muội, có vấn đề gì sao?

- Không có gì, nô gia chỉ cảm thấy không khỏe thôi.

Lăng Phong tùm tùm chờ.

- Ô, là nhỏ...

Tiếng ồn ào vang lên, Lăng Phong lại thẳng.

Lăng Phong tiếp tục cười, cười thực sự chứ chẳng phải cười nhạt gì nữa. 4 vạn lượng bạc, là 4 vạn lượng bạc. Con số này ra đường đã có thể hù chết bất kỳ ai. Nếu quy đổi ra tiền hiện đại, thậm chí có thể mua siêu xe về chạy rồi.

- Thôi nhé, ta phải về nhà ăn cơm, thanh toán đi.

- Công tử, gượng đã!

“Đen, coi bộ không cho về ăn cơm luôn.”

Đi vào sông bạc mà cầm được 4 vạn lượng, là chuyện rất hi hữu. Chỉ cần một tháng có khoảng 2 người như vậy, sông bạc coi như khỏi làm nữa.

Cho nên, cầm 4 vạn nếu chủ sông thoải mái tiền về, tức là chắc chắn sẽ sắp người chờ bên ngoài đòi lại. Còn nếu chủ sông đòi giữ lại, tức là đã sắp người ở bên trong, cũng là muốn đòi lại.

Nói chung, đều sẽ không cầm tiền thoải mái mà về được.

Đương nhiên, bị giữ lại vẫn tốt hơn. Bởi vì sông bạc cũng sẽ không dám cướp trắng trợn ngay tại chỗ của mình, như vậy chẳng khác nào tự đập chiêu bài, về sau làm gì có ai dám tới chơi.

- Công tử có muốn đánh thêm một ván không?

Lăng Phong nhìn tình hình xung quanh, cái này là ép đánh chứ đâu phải hỏi ý kiến nha.

- Muốn ta đánh cũng được thôi, nhưng phải có điều kiện.

Hồng phu nhân cười nói:

- Công tử cứ nói.

- Thứ nhất, nợ nần của thiếu gia nhà ta xí xóa.

- Không thành vấn đề.

- Thứ hai, ta phải cầm chắc 1 vạn lượng.

Nói sao, đánh nửa ngày rồi, 4 vạn không giữ lại được một ít là không được.

- Tốt.

- Thứ ba, thứ ba... tạm thời chưa nghĩ ra.

- Vậy cứ thế, công tử đặt 2 vạn 5000 lượng?

Lăng Phong trầm nghĩ, nàng ta giống như chắc chắn sẽ lấy được 2 vạn 5000 lượng của mình?

- Vậy nếu ta thắng thì tính sao?

- Nếu công tử thắng, vậy thì nói ra điều kiện thứ ba là được rồi.

- Haha. Vậy cứ vậy đi!

Lăng Phong sáng khoái cười. Dự tính ván sau thua là được.

Chỉ nghe tên lão bản thì thầm:

- Tuyệt Cơ, muội chắc chắn chứ? 4 vạn lượng không phải con số nhỏ, chúng ta còn phải báo cáo nữa...

...

Tuyệt Cơ bắt đầu lắc lắc xí ngẫu.

Lần này nàng ta lắc rất lâu, vừa lắc vừa nhìn Lăng Phong. Lăng Phong chỉ khoanh tay đứng nhìn. Nhìn mỹ nữ ra vẻ nghiêm túc cũng là một dạng thưởng thức.

"Cắc" Tiếng cái bát úp xuống bàn.

Lần này rút kinh nghiệm, vừa đưa bát xuống, Tuyệt Cơ ngay lập tức dùng thần thức phủ lấy bát, không cho tên kia nhìn. Nàng ta sử dụng hết sạch tuyệt kỹ bản thân, rút cục lắc được 3 viên xúc xắc nằm nghiêng kiểu domino vào nhau, tình trạng này tức là không có điểm. Tên kia đặt lớn nhỏ gì cũng không đúng, chắc chắn phải thua.

Tuyết Cơ cười mỉm, tự tin chắc thắng.

Lăng Phong tất nhiên huy động thần thức để xem, hắn mặc dù đã tính sẽ thua, nhưng cũng không thể buông ngay như vậy, sẽ khiến nàng ta nghi ngờ. Lại nói, cái thứ thần thức này, dùng một lần cơ thể như bị rút đi sức lực, không phải cứ muốn đem ra dùng liên tục được.

"Di. Muốn chặn ta?"

Đột nhiên, Lăng Phong đụng phải bức tường băng vô hình, liền biết nữ nhân kia đã ra tay.

Hắn ngược mắt lên nhìn Tuyết Cơ. Hai người nhìn chăm chăm nhau, ở ngoài nhìn vào còn tưởng là tình nhân đang đăm đuổi.

Đến đây thì đã không phải chuyện thắng thua xí ngầu.

Lăng Phong bắt đầu rút cạn sức lực một lần, cố gắng tập trung, hắn muốn đẩy lùi thần thức của Tuyết Cơ ra khỏi cái bát. Hắn không biết cách này có được không?

Hai bên thái dương gân xanh cũng nổi dần lên, hai tay nắm lại.

Tuyết Cơ cũng căng cả người lên chống đỡ, nàng là nữ nhân, không có làm ra thứ hình tượng xấu xí như Lăng Phong, khuôn mặt đỏ hồng thậm chí xinh đẹp dị thường.

Được một lúc trong mắt Tuyết Cơ hiện ra vẻ không cam lòng, nàng thất bại. Tên kia thế mà đẩy lùi thần thức của mình ra ngoài bát, hắn nhìn thấu bên trong.

Lăng Phong cười nhếch mép rồi nhìn nàng.

Tuyết Cơ đang định thả lỏng rút lui, vì chuyện cũng đã xong rồi.

"Di. Kẻ này..." Không ngờ, nàng nhận thấy tên chết tiệt kia không chịu buông bỏ, tiếp tục dồn ép.

"Hắn muốn gì?" Tuyết Cơ run lên.

Đối chiến thần thức là một thứ khá nguy hiểm, Tuyết Cơ cũng chưa phải cao thủ về thứ này, chẳng qua so với những người ở đây nàng biết hơn một chút thôi. Bình thường thì không sao, nhưng nếu gặp đối thủ, đặc biệt là người biết bí kỹ tấn công, thì rất dễ trọng thương. Thậm chí bị phong bế thần thức, vĩnh viễn như người mất hồn.

Lăng Phong chỉ vì hiếu thắng, đang thi triển một kiểu tấn công thần thức trần trụi và nguy hiểm. Hắn hoàn toàn không biết mình đang làm gì. Bởi công pháp cụ thể hắn không có, hôm nay tự nhiên gặp người có khả năng giống mình, lại tình cờ nhận thấy còn có thể đôi co với nhau. Hiếu kỳ nổi lên, Lăng Phong được thể làm tới xem nó ra sao.

Hắn không biết Tuyết Cơ đang lo sợ cỡ nào. Nếu như Tuyết Cơ rút thần thức thật nhanh vào cơ thể, nhiều khả năng sẽ tự gây phản phệ. Thứ này, muốn hồi phục vô cùng không đơn giản, còn khó trị hơn nội thương, e rằng phải cần đến chưởng môn trưởng lão ra tay. Nhưng nếu cứ dây dưa với hắn, chẳng may để hắn ép dần, tiến vào cơ thể nàng, vậy thì nàng có thể sẽ bị hắn khống chế.

Lăng Phong không biết điều này, hắn vẫn tiếp tục ép, hắn cảm giác hưng phấn như mình đang thắng lợi khi đánh nhau vậy. Hơn nữa, nhìn khuôn mặt của mỹ nữ trước mặt, lúc đầu còn cười cười, dần dần nghiêm túc, rồi mồ hôi vã ra, sau cùng còn xuất hiện cả ánh mắt cầu khẩn. Lăng Phong liên tưởng giống như đang chinh phục nữ nhân này vậy, liền không buông.

Chuyện nói dài, nhưng diễn ra khá nhanh. Khi Tuyết Cơ thể hiện ra vẻ mặt cầu khẩn là lúc thần thức Lăng Phong đã bắt đầu cảm giác "đột nhập"

cơ thể nàng ta.

...

Cùng lúc đó, trên mái của Thiên Địa đồ phường.

Một lão già đầu tóc rối tung rối mù, đang nhai ngấu nghiến một cái đùi gà, mồm mép toàn là mỡ. Lão nhận ra điều gì đó, chỉ nhếch mép một cái rồi lại tiếp tục bữa ăn của mình.

Lát sau, ăn xong cái đùi gà nọ, lão ta ánh mắt đột nhiên sáng quắc lên, lạnh nhạt nói:

- Ra đi.

- Tiền bối giá lâm Trường An, không biết có chuyện gì?

Có tiếng ai đó vang lên, sau đó là một bóng đen xuất hiện.

Người này, chính là trung niên râu quai nón ở đồ phường vừa nãy. Thật không biết hắn leo lên mái nhà từ lúc nào.

- Haha, không nghĩ đến lại để người phát hiện ra. Xem ra người cũng đã bước qua được cái cảnh giới đó rồi đi.

- Văn bối không dám. Xem ra đều là cơ duyên mà thôi.

Lão giả thông thả hỏi:

- Người đang theo dõi tiểu tử kia?

- Văn bối cũng chỉ tình cờ gặp mặt mà thôi. Tiền bối để mắt đến hắn sao?

- Tên thanh niên này có chút thú vị, lão phu muốn quan sát một chút. Các người muốn tính kế gì hắn lão phu đều sẽ không quan tâm. Chẳng qua

đến lúc khẩn yếu tính mạng, thì để cho hẳn một đường sống.

- Tiền bối đã có lời, văn bối sẽ lưu tâm.

Lão giả phất tay ngả người ra sau:

- Người đi đi. Ta còn phải hưởng thụ nốt mấy cái đùi gà này.

Râu quai nón chấp tay, thoát cái đã biến mất.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Hẹn Hò

Bên trong đồ phùng.

Tuyệt Cơ bất ngờ lui ra sau, đồng thời mở cái bát ra.

- Ta thua!

Mọi người ồ lên. Mặc dù Lăng Phong vẫn chưa đặt lớn nhỏ gì cả, nhưng nhìn tình huống này, hẳn đặt gì cũng thua rồi. Thế nhưng mỹ nữ kia lại nhận thua trước.

Lăng Phong gượng cười, hẳn cũng nỏ hết đà rồi, vừa rồi nếu nàng kia không xin thua, hẳn cũng phải rút về.

"Người này còn tưởng muốn làm gì? Hóa ra là muốn sàm sỡ ta." Tuyệt Cơ nhìn Lăng Phong ánh mắt đầy tức tối.

Tên lão bản kia mắt đã lộ ra sát khí:

- Tuyệt Cơ, không sao chứ?

- Muội không sao.

- Nhị vị lão bản, thật ngại quá. Ta vốn dĩ không muốn thắng, nhưng mà... Ài, cái này phải làm sao mới phải đây.

- Hừ!

Tên lão bản ánh mắt thù hận nhìn Lăng Phong, cũng không phải vì chuyện sòng bạc thua lỗ, mà vì sư muội hắn có vẻ đã bị Lăng Phong đánh cho nội thương.

Lăng Hải lúc này lại hưng phấn vô cùng:

- Haha, được rồi, mau giao tiền ra đi.

Lăng Hải dạo chơi ở kinh thành bấy lâu, căn bản chưa bao giờ lấy được một đồng từ đồ phở. Hôm nay là lần đầu, không cao hứng không được.

Tên thanh niên anh tuấn không nói gì, riêng hộ vệ bên cạnh lại nói thầm với gã một chút rồi cả nhóm âm thầm ra về. Kỳ quái là không ai dám giữ lại.

Tuyệt Cơ ánh mắt bỗng liếc mắt nói:

- Công tử gia đây thật có bản lĩnh, suýt nữa làm nô gia cũng phải thất thân vì công tử rồi.

- Ái, Tuyệt nương nói hơi quá rồi. Ở đây mọi người lại hiểu lầm ta.

- Không biết điều kiện thứ ba của công tử là gì?

- Điều kiện thứ ba?

Lăng Phong bắt đầu vuốt cằm.

Hắn sẽ không đòi tiền.

Rất đơn giản, nếu hắn đòi tiền tiếp, chỉ sợ đám này lại dây dưa, rất phiền toái.

Linh cơ chớp động.

- Hay là, nàng hẹn hò với ta một hôm?

- Người dám... - Tên lão bản đập bàn quát to.

Tuyết Cơ nọ bỗng nhoẻn miệng cười, ngăn tên kia lại, ánh mắt hứng thú nói:

- Hẹn hò? Cụ thể là làm những gì?

- A, vấn đề này...

Cái này không chỉ Lăng Phong, toàn bộ nam nhân trong phòng đều hồ tư loạn tưởng. Chuyện này liên quan đến triết học nhân sinh học, nói ra rất dài dòng.

Chỉ là, Lăng Phong lại có cảm giác, Tuyết Cơ này lại như... đang hỏi thật. Giống như nàng ta thực sự không biết hẹn hò thì làm những gì.

- Tỷ dụ, đi dạo một chút, ăn uống một chút, nắm tay một chút, ôm...

- Người làm càn! - Tên lão bản nọ lại quát lớn.

- Đại ca, ta là hẹn hò với nàng ta, cũng không có hẹn hò với người, người phản ứng cái gì chứ?

Dựa vào xưng hô của hai người này, Lăng Phong đã biết bọn họ không phải vợ chồng.

“Ta còn chưa nói đến đoạn thuê nhà nghỉ đâu.” Lăng Phong buồn bực.

Chẳng ngờ, lại nghe Tuyết Cơ đáp:

- Vậy được, hẹn hò thì hẹn hò, công tử gia cứ chờ. Nô gia... phải giao phó ít việc mới theo công tử được.

- Tuyết Cơ, muội...

Tên lão bản lẻo đẻo theo sau, hai người đi lên lầu ba.

Mặc lão không yên tâm nói:

- Công tử, chuyện này nên cẩn thận.
- Hẹn hò mà thôi, có gì mà phải cẩn thận. Ra ngoài trước đã.

Rất nhanh, Lăng Phong bước ra trong cả đồng ánh mắt đổ kỵ. Thăng này số quá ngu, cầm 4 vạn lượng bạc đi ra đã không nói rồi, hình như lâu nay còn chưa có ai cầm được chừng đó tiền đi ra khỏi đây. Đã thế còn khơi khơi đưa một siêu cấp mỹ nữ đi theo. Người đẹp Tuyết Cơ, đám người này tới đây đổ cược một phần cũng chỉ muốn ngắm nàng ta. Người ta vẫn có câu "đen bạc đỏ tình". Dạo này thời thế thay đổi, đỏ thì đỏ hết.

Có điều không thăng nào dám vọng động, đơn giản vì vừa rồi ai cũng đoán già đoán non Lăng Phong là cao thủ, riêng lão già đi cạnh hắn cũng thế, lúc trên lầu lão ta chỉ đứng ra nhìn mà cũng khiến tất cả khó thở. Vì thế thăng khán giả nào hơi ngu muốn mở mồm liền có đồng bạn kéo lại ngay. Một số kẻ thông minh đều nhìn ra, đằng sau còn có trò hay chưa hết, cứ từ từ mà xem tiếp.

Tất cả không hề biết, Lăng Phong căn bản chẳng là cao thủ gì sất. Nếu bỏ thần thức ra, Lăng Phong chỉ có thể chạy. Nói chung từ đầu hắn nhờ vài bí mật nhỏ, lại trùng hợp ở đây ngoài Tuyết Cơ và tên cận vệ kia toàn dân kém hiểu biết, đâm ra càng tỏ vẻ thần bí càng dễ khiến người khác lo sợ.

Lăng Phong ra cửa, lúc này trời đã nhá nhem tối. Lăng Hải giấy nợ được xé liền chuồn về trước. Nhị lão gia ăn chơi có số má, mũi khá thính, ngửi có mùi nguy hiểm liền chạy trước. Tên A Quyền kỳ quái cũng đã đầu mất.

Lát sau, hai huynh muội Tuyết Cơ lại đi ra, nàng ta mỉm cười:

- Công tử gia, thật ngại quá. Ngân phiếu 3 vạn 5000 lượng, tạm thời chưa có.

- Gì? Muốn quyt nợ?

Lăng Phong bắt đầu dự cảm không xong. Đám này coi bộ muốn trắng trợn hủy kèo.

- Nhưng nô gia có thể hẹn hò với công tử một hôm, ngày mai nhất định đưa ngân phiếu.

Nói rồi nàng ta chấp tay với đám khách bạc xung quanh:

- Các vị chứng kiến. Thiên Địa xưa nay chưa bao giờ cướp không của ai. Chẳng qua, số tiền hơi lớn một chút, cho nên...

Bà chủ xinh đẹp đã nói thế, anh em cũng liền phụ họa theo, không ai ý kiến.

Chỉ là, chung quy vẫn có một tên ý kiến:

- Không được, ngân phiếu không nói làm gì. Nhưng hẹn hò, tuyệt đối không được.

Không ai khác ngoài tên lão bản khó chịu.

Nếu không phải sư muội đánh mắt nhắc liên tục, gã đã ra tay đập bẹp Lăng Phong. Gã thâm thương trộm nhớ sư muội, nay lại có thằng liên tục đòi chiếm tiện nghi của nàng ta, gã chịu không nổi.

Tiền đã không cầm được, Lăng Phong đương nhiên sẽ không chấp nhận về tay không, liền nói:

- Đại ca, các người đây là đang nợ ta, lại còn muốn kỳ kèo sao? Vụ hẹn hò này, ta định chắc rồi...

- Người muốn định chắc? Để ta xem người định được bao lâu?

Nói xong liền động thân.

- Sư huynh...

Tuyệt Cơ chỉ kịp hô một tiếng.

"Vù."

"Khinh công?" Lăng Phong choáng váng chỉ kịp nghĩ ra hai chữ.

Tên lão bản kia nhảy một cái mà cả mấy bước chân, áp sát mặt Lăng Phong, không phải khinh công thì là cái gì?

Mặc lão tuy nhanh nhưng bị động, phản xạ vẫn không kịp người chủ động tấn công.

"Bịch"

Lăng Phong bị một quyền vào ngực bay lui cả mấy trượng, nằm ngửa ra, lồng ngực như muốn nổ tung. Hắn không kịp được phun máu. Xương sườn chắc đã gãy, hắn thấy cứ thở là đau, khò khè khè khè.

"A ù, đánh thật luôn!"

Lăng Phong lần đầu biết cái gì gọi là võ công. Vừa rồi còn không kịp nhận ra mình bị đánh thế nào đã lăn quay ra.

Lúc này đến lượt Tuyệt Cơ đang ngạc nhiên.

"Hắn không có võ công?"

Nàng từ đầu đã nhìn ra kẻ này có bộ pháp khá kỳ dị. Bước đi khá loạn, giống như đã có căn bản nhưng không hề biết mình có nên chỉ sơ ý xuất ra. Cũng chỉ người luyện võ lâu và quan sát tỉ mỉ như Tuyệt Cơ mới thấy. Nhưng điều nàng kiêng kị nhất chính là thần thức. Một người có thần thức

đủ đánh bại nàng chứng tỏ hẳn phải là đệ tử trung tâm của môn phái nào đó.

Nàng và sư huynh ở đồ thường là có nhiệm vụ bí mật, đặc tội với đệ tử môn phái nào đó nàng không hề muốn, lỡ đâu bị lộ thì rất phiền.

Thần pháp, công pháp tu luyện thần thức, là một trong những tuyệt kỹ được các môn phái bảo quản rất bí mật. Tuyệt Cơ là đệ tử trung tâm môn phái mới được tu luyện nó.

Nhưng nếu đã là đệ tử trung tâm, tương lai làm trưởng lão chưởng môn, như vậy võ công thông thường chắc chắn đã phải nhuần nhuyễn. Thế nhưng tên Lăng Phong này lại dễ dàng đánh một chưởng đơn giản của sư huynh nàng mà hộc máu.

Nàng không hề biết Lăng Phong chả là đệ tử môn phái nào cả. Ngay cả chính hắn còn chả biết nó là thứ gì, từ đâu ra? Võ công quyền cước còn tệ hơn, Phong ca đang bập bẹ tập tành từ đầu. Nếu quần thảo với mấy tên du côn thì còn có cửa, chứ cỡ tên Hà lão bản kia đánh, lại ở cự ly gần như vậy thì có mười người như Lăng Phong cũng bó tay.

Mặc lão và tên kia đang giao đấu.

Mặc lão lúc trước một chọi hai có vẻ đã bị chút nội thương, bây giờ chỉ tạm thời cầm chân được tên kia. Vả lại, lão đã già, võ công lại không thể so với hai người này. Có chăng là lão hơn về kinh nghiệm chiến đấu.

Chỉ không nghĩ tới...

"Sang".

Tên sư huynh không ngờ rút ra binh khí. Gã thấy mãi không giải quyết được lão già này, máu nóng xông lên đầu, rút luôn kiếm ra. Cây kiếm gã vẫn mang sau lưng từ lúc ra đây.

Đám đông thấy sắp có máu đổ, nhanh chóng tản đi.

Mặc lão rút lui hai bước, lão chỉ nhìn cách đối phương cầm kiếm là biết kẻ kia chuyên về kiếm hoặc đao. Vừa rồi mới chỉ quyền cước không phải sở trường của hắn mà lão đã chọi không nổi. Nếu tiếp tục e rằng không ổn, lão liền từ từ lui về phía Lăng Phong.

Mặc lão quyết tâm nói:

- Công tử, nhanh chóng chạy ra chỗ đông người đi.
- Không được. Ê tên kia, không hẹn hò thì thôi, người có cần phải rút kiếm ra như vậy không?

Lăng Phong cũng có chút tự trách. Tất cả đều vì tính hiếu thắng của hắn, không thể để Mặc lão chịu thiệt thòi. Bước một tiếp mà nói, nếu không có Mặc lão, hắn cũng chẳng thoát được bao xa.

Hà lão bản - tên Mạch Dũng. Gã là một người nóng tính, đã rút kiếm ra còn đòi thu vào sao được? Gã đã không thích thằng nhãi này từ đầu, giết thì giết, không hiểu sao Tuyết Cơ lại đồng ý giao kèo với hắn kia.

Hà Mạch Dũng cũng không có thù hằn gì với lão già này, nhưng gã nhất định phải giáo huấn tên đang nằm ở kia một chút, cho hắn nằm dưỡng thương vài hôm, miễn cho cứ đánh mắt trâu chọc sư muội gã.

Hà Mạch Dũng liền bỏ Mặc lão, lao về phía Lăng Phong.

- Sư huynh, mau dừng tay.
- Hừ! - Hà Mạch Dũng lúc này đã không thèm nghe ai.

"Soạt"

"Coong."

Đồng thời có đến hai âm thanh vang lên.

Kiểm của Hà Mạch Dũng bị cái gì đó đánh lệch tay, bay rớt sang một bên.

- Kẻ nào nhàn sự quản chuyện?

Hà Mạch Dũng hét lên.

Trong lòng gã không khỏi e ngại. Một chiêu bị đánh bay kiếm mà vẫn không hề biết đối phương ở đâu, lưu lạc giang hồ cũng là lần đầu gã gặp phải. Nếu kẻ kia thay vì đánh bay kiếm mà đánh hấn, thì Hà Mạch Dũng đã xong rồi.

Một bóng người xuất hiện từ góc tối.

- Hêê. Người cầm kiếm lại dùng đao pháp, không sợ cha người biết mà tức chết sao?

Hà Mạch Dũng lần này thực sự run rẩy, người nọ làm sao biết hấn dùng đao pháp? Còn nhắc đến phụ thân.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Thuấn Di?

Tất cả quay qua nhìn.

Người tới là một lão nhân, đầu tóc rối mù che gần hết mặt, vác một cây gậy cong queo, phía đuôi gậy treo một cái túi vải, nhìn rất hài hước. Dáng dấp tuy loạn xạ nhưng không rách rưới bẩn thỉu, miệng vẫn đang nhai nhồm nhoàm.

"Thuấn di?" Lăng Phong há hốc mồm.

Lão nhân kia không biết đi như thế nào chỉ trong nháy mắt từ trong góc đã ra giữa sân đứng. Lăng Phong muốn dụi mắt nhưng không đưa tay lên được.

Hà Mạch Dũng không dám đưa mắt dò xét lão ta, một đòn đánh bay kiếm cộng thêm câu nói của lão khiến gã thực sự sợ hãi.

- Ra mắt tiền bối, vừa rồi không biết vãn bối làm sai chuyện gì?

- Đang ăn gà có đưa phá rồi, mất hứng. - Lão nhân liếc nói.

- Tiền bối, sư huynh chỉ là...

Diễm Tuyết Cơ vừa định nói gì đó thì đứng cứng lại.

"Điểm huyết?" Lăng Phong một lần nữa ngơ ngác.

Lần này Lăng Phong nhìn được, lão nhân kia phi ra hai cái xương gà lên người Diễm Tuyết Cơ và Hà Mạch Dũng, làm cả hai đứng yên không thể nhúc nhích.

Đối với người hiện đại như Lăng Phong, điểm huyết không quá khó tin như thuấn di.

Điểm huyết, muốn khiến người khác đứng yên, ngoài việc biết huyết vị chính xác, phải điều khiển lực đạo tinh thuần. Đặc biệt nếu đối thủ có võ công càng cao, vậy phải có bí pháp kèm theo, không phải cứ muốn điểm là người ta đứng yên ngay được. Thế mà lão nhân này cứ làm như không, buồn buồn vút xương gà vô tình trúng huyết của người ta vậy.

Quả thật không thể tiếp nhận ngay được. Trước kia xem phim ảnh nhiều, Lăng Phong luôn nghĩ mấy trò này do kỹ xảo vẽ vời cho hoành tráng thôi. Qua đêm nay Lăng Phong mới biết trời cao đất rộng là gì.

Lăng Phong quên bég mất, cái khả năng "thần thức" của hắn đáng ra cũng chỉ có trong phim.

Lão nhân không biết từ lúc nào đã lại gần, cúi xuống xoa xoa vài cái vào ngực Lăng Phong, hắn chỉ thấy như có cái bàn là là qua là lại trên ngực.

- Tiểu huynh đệ, thần thức người dùng và của cô bé kia hay đấy, chốc nữa về nhớ nghiên cứu với nhau. Hô hô.

- Đa tạ... tiền bối. - Lăng Phong khó khăn đáp.

- Bộ pháp người dùng cũng rất thú vị, có thời gian ta sẽ hỏi chuyện.

Sau đó lão bước tới, vác Hà Mạch Dũng lên vai, cảnh tượng rất quái dị. Thân thể Hà Mạch Dũng không hề nhỏ bé, thậm chí còn to như con trâu mộng, thế mà lão kia cứ nâng như bịch bông, thậm chí bước đi nháy một cái đã cách cả chục bước.

"Rõ ràng là thuận di". Lăng Phong lẩm bẩm. Hắn cũng cảm giác đỡ đau ngực hơn, quả thật kỳ diệu.

Lăng Phong còn chưa kịp hỏi tiếp điều gì thì lão nhân đã biến mất.

- Mặc lão, lão không sao chứ?
- Không sao, người kia thật kinh khủng.
- Kinh khủng?
- Đúng vậy, chiến ý của hắn cao hơn ta rất nhiều.
- Chiến ý?

Nhìn thấy tình hình Lăng Phong còn vết máu trên miệng, Mặc lão cũng không muốn đông dài ở chỗ này.

- Trờ về lão sẽ giải thích cho công tử sau.
- Được.

Lăng Phong cùng Mặc lão khó khăn đứng dậy, định bước đi thì sức nhớ...

Còn có vụ hện hò, đặc biệt là cái ngân phiếu. Dù sao, không có cái gì giấy tờ nợ làm chứng, nay mai cũng khó đi đòi tiền.

Nghĩ là làm, hắn liền quay lại, nhìn nhìn Diễm Tuyết Cơ.

- Mỹ nữ, tình hình này có hện hò hay không đây?

Diễm Tuyết Cơ bất động.

- A, quên mất, cô đang bị điểm huyết.

Bỗng một ý nghĩ tà ác trong đầu Lăng Phong bốc lên.

Hắn liền đưa tay, không kìm được vuốt má nàng ta.

Hai mắt Tuyết Cơ lập tức phun hỏa.

- Đừng có cử động, mất công ta chạm phải chỗ không nên chạm đó.

Làn da trắng mịn đàn hồi, quả thật là cực phẩm trong cực phẩm. Không nghĩ đến nữ nhân cổ đại lại có làn da tốt như vậy.

Xuyên không một thời gian, cũng là lần đầu được chạm vào nữ nhân như vậy, bàn tay Lăng Phong liền theo phản xạ tự nhiên... đã đi xuống đến cổ.

“Ừ”

Nhận thấy ánh mắt giết người của Tuyết Cơ, Lăng Phong liền rút tay ra, ước hiếp nữ nhân làm quá không phải tác phong của hắn. Nhưng vẫn nói:

- Làm sao đây? Nàng bất động như vậy, căn bản là không thể hẹn hò với ta. Chẳng qua, ta cũng không thể về không nha. Hay là cảm phiền nàng theo ta về làm con tin một thời gian, ngày mai sư huynh nàng chồng đủ tiền thì sẽ thả nàng ra.

Mặc lão nghe câu này liền nhắc Lăng Phong:

- Công tử, nàng ta không đơn giản.

Diễm Tuyết Cơ vẫn đang nhìn Lăng Phong chăm chăm, cả người cổ dầy dựa.

- Ý, còn thách thức ta.

Nói rồi bế Diễm Tuyết Cơ lên, chỉnh hai tay nàng ta ôm cổ, cứ thế nghênh ngang đi. Mặc lão chỉ thở dài.

- À, quên nói cho nàng biết. Hẹn hò, chính là đầu tiên tâm sự, rồi nắm tay, sau đó là ôm hôn đó.

“Ưưư”

- Lại quên, vừa rồi lão nhân kia nói thần thức của ta và nàng nên tìm hiểu một chút đấy. Xem ra hai ta kiểu gì cũng phải tìm một chỗ tâm sự.

"Ưm"

- Đồng ý? Tốt.

"Ư..."

Một cặp hai người, một nói một hậm hực cứ thế đi ra cuối phố.

Hiện tại Lăng Phong đang bị thương, mặc dù lão nhân kia đã xoa gì đó cho hắn, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tốt hẳn. Kể ra như thế còn đỡ, Lăng Phong vẫn chấp nhận được. Chứ nếu bị một chương gãy hết xương mà lão già kia xoa có hai cái đã trở về như cũ đảm bảo Lăng Phong sẽ ngất chỗ này vì không tin nổi.

Lăng Phong quyết định đem Diễm Tuyết Cơ về khách điểm gần đó. Hắn đang nghĩ sẽ bắt nàng ta điểm chỉ vào một cái giấy nợ chẳng hạn.

...

Lát sau, một con hẻm nhỏ kinh thành.

Ban đêm cổ đại khá yên tĩnh, thanh lâu thì vẫn sáng đèn, nhưng khách điểm thì thường đóng cửa sớm. Thời đại này hiếm có chuyện các cặp đôi thuê nhà nghỉ gì đó tấp nập qua đêm, đều là tận dụng bụi cỏ mà dã chiến.

Một tên tiểu nhị đang gật gà gật gù.

- Này, tỉnh, thuê phòng.

- Oáp, có ngay có ngay.

Gã mở mắt ra nhìn thấy khách đến thì không khỏi thấy kỳ lạ.

Chỉ thấy một thanh niên bế một cô nương đẹp như tiên trong lòng, có lẽ sắp phải bàn chuyện "quan trọng". Nhìn xem, làn da nàng kia còn đỏ hồng, chắc cũng đã thèm muốn lắm. Chỉ có điều đi thêm lão già bên cạnh làm gì? Nhất phượng song long? Hay là bắt cóc hiệp dân?

- Nhìn cái gì? Có phòng không?

- Ấy có có. Không biết đại gia cần một hay hai phòng?

- Hai.

Tiểu nhị rốt cục cũng làm ở đây nhiều năm, biết vài chuyện cứ nhắm mắt cho qua đi. Mặc kệ bắt cóc với chả song long, liền nhanh tay nhận bạc chỉ phòng.

...

Lại một lát sau.

- Cô việc gì phải nhìn ta như vậy? Xem ta ăn nguyên một chương đến giờ vẫn còn đau, xem cô, chả bị thương chỗ nào, còn được người bế.

Lăng Phong tiếp tục lầm bầm:

- Nói cho cùng, ta còn chưa nhận tiền đâu đấy. Xôi hỏng bỏng không.

Diêm Tuyết Cơ bây giờ cũng chả buồn kêu nữa.

Nàng bị sắp đặt ngồi trên ghế, cả người vẫn bất động.

Đoạn trò chuyện tiếp theo của Mặc lão còn khiến nàng suýt nữa ngất xỉu.

- Công tử, đây là Nhuyễn Cân tán, uống vào sẽ khiến cơ thể không phát lực được, mỗi lần uống chừng này hiệu quả vài canh giờ. Nếu cần thiết thì dùng.

- Dùng hết một lần thì sao? - Lăng Phong thiên chân vô tà hỏi.

- Không nên, như vậy sẽ ảnh hưởng đến thân thể.

Diễm Tuyết Cơ nghe vậy liền cố gật đầu theo. Nàng không ngờ lão già này có cả Nhuyễn Cân tán, nên biết loại thuốc này xuất xứ từ Tây Vực, tuyệt đối không bán ngoài đường mà mua được.

Chẳng ngờ bị Lăng Phong nói một câu:

- Nàng ta là cao thủ, chắc không sao đâu.

"Trời." Diễm Tuyết Cơ ngất, còn gì là thân thể hoa ngọc.

Mặc lão rất không an tâm với Diễm Tuyết Cơ, nàng ta có võ công. Mặc dù từ đầu chưa thể hiện lần nào, nhưng lão là người đánh nhau một lúc với Hà Mạch Dũng, lão biết cân lượng tên kia ra sao. Vì vậy có thể đoán cô gái này tuyệt đối không đơn giản.

Lăng Phong cứng đầu cứng cổ đưa cô ta về đây, nhìn tư thế của cô gái này, một khi tỉnh lại, mà không có lão ở cạnh, chỉ e Lăng Phong sẽ ăn đủ.

- Nếu công tử mệt mỏi cứ nghỉ trước.

- Được.

Mặc lão ở lại canh chừng, Lăng Phong liền chớp mắt một lúc.

Lúc Lăng Phong tỉnh lại thì tinh thần đã cảm thấy khá tốt. Chuyện vừa rồi Lăng Phong xoi hổng bồng không, tiền không gái không lại còn bị thương, vì thế mới quyết tâm đưa Diễm Tuyết Cơ về theo.

Nhìn Mặc lão tinh thần căng lên trông chừng Diễm Tuyết Cơ, Lăng Phong không khỏi thấy phiền toái thay lão, liền bảo lão đi nghỉ.

Mặc lão liền nghe theo.

Diễm Tuyết Cơ có lẽ đã mệt, cũng đã nghiêng cổ về một bên ngủ. Lăng Phong nhìn mỹ nhân ngủ ngời, ngả người ra sau, cả bộ ngực ưỡn ra trước, cảnh tượng này thật rõ ràng là giết người không dao nha.

Chẳng qua, để cô nương nhà người ta ngủ ngời như vậy, rất không phúc hậu. Hắn liền bế nàng lên giường cho thoải mái...

Khụ! Có trời làm chứng, Phong ca hoàn toàn đang có ý tốt.

Chỉ là, được một lúc, ý tốt bị ý xấu thay thế.

Nói sao, bình thường Phong ca lạ một cái sắc lang, không có cơ hội còn muốn chiếm tiện nghi, nói gì là có cơ hội trước mắt. Không làm chút gì đó kỷ niệm lần hẹn hò đầu tiên với nàng ta, về sau sẽ rất nuối tiếc.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Lần Đầu Thật Thảm

Trời đột nhiên đổ mưa.

Coi bộ ông trời đang khóc cho số phận của Lăng Phong, xuyên không mấy tháng trời chẳng tán nổi một em.

Hắn kiếp trước không đến nỗi nghiện tình dục, nhưng cũng là sinh hoạt điều độ. Kiếp này lại rơi vào cái thân thể chưa khai bao, khí huyết phương cương, thèm muốn không phải ngày một ngày hai rồi. Mấy hôm đùa bỡn hai vị Lăng Vân Lý Minh Nguyệt, mỹ nữ cứ lớn và lớn vồn trước mắt mà không ăn được, dục hỏa công tâm nha.

Nhìn nữ nhân dáng dấp động lòng trước mặt, Lăng Phong đột nhiên nóng bừng cả người lên.

Hắn lại không nhận ra, hôm nay mình có chút kỳ lạ, có cái gì đó trôi dạt quá nhanh và mạnh mẽ hơn bình thường.

"Dù sao nàng ta thua cả người vào tay ta, sờ mó một chút đã làm sao. Cũng không phải người quen, hừm." Lăng Phong tự thuyết phục.

Lăng Phong liền triển khai thần thức dò xét thử lần nữa. Lần này Diễm Tuyết Cơ không tỉnh, không đối chọi gì hắn nữa.

Vừa dùng thần thức, hắn bỗng thấy choáng váng, giống như thiếu máu lên não.

Diễm Tuyết Cơ đang ngủ rất yên bình. Một ngày chiến đấu tinh thần mệt mỏi, cộng thêm bị điểm huyết, lại bị Lăng Phong chọc tức.

Trước khuôn mặt diễm lệ còn vài sợi tóc lất phất, càng tăng thêm vẻ thu hút của nàng. Năm nay nàng mới 19 tuổi.

Đây cũng là lần đầu nàng ra giang hồ, có sư huynh đi cùng hộ tống. Nhiệm vụ chủ yếu do sư huynh làm, còn nàng phần lớn dành thời gian du ngoạn, võ công có nhưng không hề có kinh nghiệm. Bởi vậy tuy tức thì có tức nhưng vẫn hồn nhiên ngủ ngon lành, mặc kệ cùng phòng còn có một tên vô lại như Lăng Phong.

Lúc này, Lăng Phong đang thở phì phò, bộ dạng mất kiểm soát bản thân.

Hắn đang đứng trước cửa ngõ nhập ma.

Nhập ma là một phần trong tấu hỏa nhập ma, khái niệm kinh điển võ hiệp.

Tấu hỏa chủ yếu xảy ra khi luyện công, khí lực chuyển động ngoài quy luật. Nhập ma lại là trạng thái mê loạn về tinh thần. Có thể do ảo ảnh huyền hoặc, hoặc cảm dỗ thúc đẩy.

Hôm nay Lăng Phong sử dụng gần như hao kiệt tinh thần triển khai thần thức. Hơn nữa, hắn quá vội vàng, căn cơ chưa vững lại dám đem thần thức triển khai tấn công, cũng may gặp Diễm Tuyết Cơ không phải cao thủ.

Đến lúc vừa hồi phục chút ít, lại liền lĩnh dùng nốt chỗ còn lại một lần nữa dò xét Diễm Tuyết Cơ, tự mình hại mình.

Cảnh giới chưa đủ vững, sư phụ không có, cứ thích đi loạn như Lăng Phong, giờ này mới nhập ma đã là tốt.

Hiện tại tinh thần hẳn đang hỗn loạn, khí huyết xông lên nóng phừng phừng, kèm theo cảm giác thèm muốn tình dục bị đè nén bấy lâu. Lăng Phong bắt đầu làm loạn theo bản năng.

Lại thêm một lúc.

Tình hình bắt đầu xấu đi rất nhanh.

Lăng Phong một tay chụp lấy một bên ngực của Diễm Tuyết Cơ, bóp thật mạnh. Cả khuôn mặt thì áp sát vào mặt nàng, vừa thở phì phò vừa hôn hít bất kể nơi nào.

"Ưaaaaa"

Diễm Tuyết Cơ choàng tỉnh, hét một tiếng từ trong cổ họng ra. Huyệt đạo vẫn chưa được giải hoàn toàn, miệng cũng không thể mở ra hết cỡ. Nhưng bị bóp một cái đau đớn như vậy, không tỉnh mới là lạ.

Thứ đầu tiên nàng thấy là một khuôn mặt đang đỏ bừng, gân máu nổi lên, đang phà phà thở thẳng vào mặt nàng, liên tục hôn hít khắp mặt nàng, mắt mũi má gì đều không bỏ.

"Tẩu hỏa nhập ma?"

Thứ này đối với Diễm Tuyết Cơ cũng không quá xa lạ.

Trong môn phái nàng cũng thi thoảng có người bị, đặc biệt là những vị mới tiến nhập tầng công pháp cao, nóng lòng luyện tập không có chỉ dẫn của trưởng lão.

Tình trạng Lăng Phong chính là như vậy, mắt vô thần không trọng điểm. Chỉ có điều, người ta tẩu hỏa nhập ma thì thi triển võ công loạn xạ, còn tên này thì lại sắc dục loạn xạ.

Diễm Tuyết Cơ muốn kêu to lên, cả người muốn cự quật mạnh.

"Làm sao bây giờ?" Diễm Tuyết Cơ hoảng sợ nghĩ.

Lúc này, Lăng Phong đã là sắc tâm chiếm lĩnh toàn bộ tâm thần. Hai tay Lăng Phong chụp lấy song phong Diễm Tuyết Cơ, mặc dù cách vài lớp áo nhưng vẫn cảm nhận được sự to tròn phong mãn của nó. Hắn bóp liên hồi, càng bóp càng mạnh. Có cảm giác như muốn bóp nát thứ này ra vậy, hoàn toàn không có tâm tư hưởng thụ gì.

Diễm Tuyết Cơ làm sao chịu nổi. Nàng kêu la liên tục, vừa đau vừa sợ.

"Aaaaaa..."

Diễm Tuyết Cơ há miệng ra để hét, vừa há ra được một chút thì thấy cả miệng mình cũng bị chụp lại. Lăng Phong lúc này cũng lần mò được tới miệng nàng ta. Vừa lúc nàng há ra thế kia, bản năng khiến hắn phong bế luôn miệng nàng, đưa luôn lưỡi vào trong tìm kiếm.

- Ừm...

"Trời ơi, nụ hôn đầu của ta."

Diễm Tuyết Cơ khóc không ra nước mắt.

Dường như cảm thấy bị lớp áo che chắn khó chịu, tay Lăng Phong bỗng sờ sờ tìm lấy vạt áo, chả thèm nhẹ nhàng gì dùng sức kéo ra.

Bộ ngực trắng sữa căng tròn đã lộ một nửa ra ngoài. Diễm Tuyết Cơ vẫn ú ớ kêu không ngừng, nhưng một là miệng bị hôn thô bạo, huyết đạo chưa giải hết, dây thanh quản cũng không thể la to, trời thì mưa càng lúc càng to, dầm ra chẳng ai nghe thấy. Lúc này trâm cài đầu đã bị rút ra do cử động mạnh, tóc xỏa dài xuống sau lưng, cộng với khuôn mặt đỏ hồng, Diễm Tuyết Cơ diễm lệ hơn nhiều. Tiếc là Lăng Phong lúc này đang điên cuồng chả thương thức gì được.

“Hự”

Cũng không biết lấy đâu ra sức lực, Diễm Tuyết Cơ giơ chân đạp Lăng Phong một cái thật mạnh.

Lăng Phong ăn nguyên một đạp vào ngực, ngã lăn ra sàn. Nhưng hắn đang điên cuồng, bất kể tất cả lại ngồi dậy bay vào ôm lấy nàng, lần này lại bị đạp ra vài cái nữa.

Lần sau hắn chụp được chân Tuyết Cơ, cứ thế ôm ghì lấy đôi chân, cũng không kiêng nể gì cứ thế hôn lấy. Sức hắn khỏe hơn Tuyết Cơ, lại trong trạng thái cuồng loạn, còn nàng ta đạp được một lúc đã mệt rũ rời.

Phần cổ áo Diễm Tuyết Cơ lộ hằn ra, làn da trắng muốt, nửa bầu ngực tròn trịa thấy rõ. Nàng nước mắt chảy ra. Tên kia hôn hít khắp nơi, khắp người nàng đều một cỗ cảm giác ngứa ngáy cổ quái.

Nàng vô cùng uất ức, xấu hổ, lại càng lo sợ chuyện tiếp theo sắp đến.

Lát sau.

"Aaa"

...

Trời sáng.

Tối qua mưa to, sáng hôm nay trời đặc biệt đẹp, vài tia nắng len lỏi qua cửa sổ vào phòng. Phòng này là một phòng khá đắt của khách điểm, lại nằm sâu ở phía sau cùng.

Mặc lão đang rất buồn bực, tối qua chả khác gì bị tra tấn.

Nửa đêm lão nghe thấy tiếng kêu la, dù rất nhỏ, nhưng người có công phu như lão không thể không nghe thấy. Ngay lập tức lo sợ có chuyện, liền

phi sang phòng Lăng Phong.

Phi sang mới hé cửa ra thì thấy cảnh Lăng Phong và Diễm Tuyết Cơ đang quần thảo trên giường. Lão gia tuy sống cũng tầm này tuổi rồi, nhưng nhìn thấy cảnh này cũng không thể không đỏ mặt, bèn âm thầm đóng cửa rút lui. Trong lòng còn bội phục Lăng Phong liều lĩnh bá đạo, nữ nhân cỡ này cũng dám thu. Lúc đầu lão còn tính phi vào, vì nghĩ hai người đánh nhau, chẳng may kịp thời nhìn thấy Lăng Phong đang hôn khắp mặt nàng kia, nên mới kịp dừng lại.

Mặc lão sau đó về phòng nhưng vẫn thức, lão muốn canh giúp Lăng Phong. Lỡ như tên kia chơi đã xong nằm lăn ra, để Diễm Tuyết Cơ phản đòn thì chả biết có chuyện gì xảy ra nữa.

Mặc lão chèo chống cơn buồn ngủ, lại phải căng tai lên nghe động tĩnh.

Được một lúc chả nghe động tĩnh gì, liền nhè nhẹ đi qua xem, chả khác gì ăn trộm nửa đêm. Nhìn qua tường giấy mờ mờ thấy trên giường vẫn một đồng hồ đồng.

Mặc lão trợn mắt há mồm.

"Trâu bò như vậy?" Lão đi theo Lăng Phong, biết hẳn là nai tơ, thâm nghĩ chắc kinh nghiệm chuyện kia kém cỏi, chỉ sợ chưa làm lần nào, thế nào mà lâu như vậy?

Lão lại rút lui, một canh giờ sau quay lại. Mặc lão suýt ngất. Lần này bên trong hình như đang ngồi song song.

"Tư thế mới?" Lão nhìn không rõ, cũng chả đủ mặt dày mà nhìn tiếp.

Triệt để tâm phục. Lão cũng dân luyện võ, cái gì bế khí bế tinh thời trẻ cũng có tìm hiểu. Nhưng mà cỡ như Lăng Phong thì lão thấy mình e không

bằng. Nói không xa, cái tư thế ngồi kia, cả đời lão cũng chưa được thử qua, chỉ có thể thờ dài nuôi tiếc.

Đến cuối cùng Mặc lão chịu hết nổi cơn buồn ngủ về phòng ngủ luôn trên bàn.

Bây giờ trời sáng, đi qua thấy mọi chuyện đã yên ắng. Thế còn được, nếu như hai người vẫn còn đại chiến, đảm bảo Mặc lão sẽ đi tạt sát.

- Công tử.

- A, Mặc lão. Có chuyện gì?

Gọi đến lần thứ ba Mặc lão mới nghe tiếng Lăng Phong trả lời.

- Cô nương kia sợ là không còn bị huyết đạo ảnh hưởng.

- À, ta biết rồi. - Lăng Phong trả lời.

Hai người này tối qua nếu phát sinh chuyện kia, Mặc lão không thể vào tự nhiên được nữa, chỉ hỏi xem như xác nhận.

Lăng Phong ngồi cạnh cái bàn giữa phòng, nhìn lại mỹ nhân đang nằm ngủ ngon lành trên giường, nhưng chả thấy tí tẹo thỏa mãn gì cả, một đầu mù mịt.

Nghĩ lại thật chủ quan, bị một chương không lo đi tìm đại phu, còn nằm ngủ ngon lành. May mà không ngủ luôn vĩnh viễn.

Lăng Phong chỉ nhớ đến đoạn bị nàng ta đạp ra, sau đó tuyệt nhiên không nhớ được gì nữa, càng cố nghĩ chỉ thấy đau đầu. Sờ lại vết thương trên ngực, kỳ quái, đã đỡ đau hơn trước.

Nhìn đối phương xinh đẹp thế kia coi như không uống. Có điều, nửa điểm ký ức cũng không có, cảm giác thế nào cũng không nhớ, chán không

đỡ được. Về sau chẳng may bằng hữu có hỏi, cũng chả biết khoe thế nào, thật quá thê thảm.

"Chẳng lẽ lần đầu tiên tại dị giới của Phong ca lại thảm vậy sao? Thế này khác gì bị hiếp chứ?" Lăng Phong buồn bực lắm lắm.

Có điều cũng thật lạ. Tại sao hành sự xong xuôi không nằm cùng nàng ta lại ngồi ở đây? Đã thế, nếu quần đã mặc lại được, sao áo không mặc nốt, mà chỉ khoác hờ thế này. Kỳ quái.

Đúng lúc này Diễm Tuyết Cơ tỉnh dậy.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Nhập Ma?

Cô tỉnh rồi sao?

- Người thế nào rồi?

Hai người cùng hỏi.

Lăng Phong không biết biểu hiện thế nào cho phải. Cứ chiếu theo tình tiết thông thường mà nói, hẳn còn tưởng vị cô nương này tỉnh dậy, chắc sẽ khóc một trận. Sau đó hẳn sẽ tới vỗ về xin lỗi rồi rút. Hoặc hiện đại một chút, kiểu như tỉnh một đêm, nàng kia dậy mặc đồ như không có gì xảy ra, đường ai nấy đi...

Đằng này cô gái kia còn hỏi han hẳn, ánh mắt thực sự quan tâm.

"Chuyện quái gì? Thế đạo kiểu mới sao, nam nhân cường bạo xong việc còn cần nữ nhân an ủi?"

Nói sao, đây là dị giới. Nói không chừng bề ngoài là cổ đại, nhưng đã làm xong cách mạng, nam nữ bình đẳng.

- Ta... tốt, cô không sao chứ?

- Hừm.

Diễm Tuyết Cơ bóp bóp tay.

Lăng Phong lập tức toát mồ hôi, đến rồi đây đến rồi đây.

- Haha, dù sao cô cũng là cao thủ. Chuyện tối qua...

- Chuyện gì tối qua? - Diễm Tuyết Cơ tỉnh bơ nói, mắt lóe lên vẻ giảo hoạt.

"Người giang hồ có khác, rất phóng khoáng, ta thích." Lăng Phong liền giơ ngón cái, biểu hiện đã hiểu.

- Hừ. Không đừng còn khiến bốn cô nương tổn hao công lực.

- Chuyện này... nam nữ đều mệt mà. Ta... sẽ chịu trách nhiệm.

Lăng Phong ngay lập tức nói câu kinh điển.

Câu này thời của hắn được xem là câu nói của năm, đặc biệt dùng khi qua đêm với mỹ nữ.

- Trách nhiệm gì?

Diễm Tuyết Cơ tất nhiên biết thằng này đang mơ mộng, nàng cố nín cười. Chuyện tối qua căn bản chả có gì hương diễm.

...

Đặt thời gian quay trở lại vài canh giờ trước.

Lúc cả hai cùng ngã xuống, Diễm Tuyết Cơ đã sinh sát ý trong đầu. Nàng nghĩ bất kể tiếp theo phát sinh chuyện gì, chỉ cần phục hồi lại, nàng sẽ giết kẻ này.

Nhưng bởi vậy, chuyện nàng và Lăng Phong đến sáng còn ngồi nói chuyện là điều không thể. Với khả năng của Diễm Tuyết Cơ, chỉ một chiêu là đủ.

Có chuyện gì đó xảy ra.

Ngay lúc Lăng Phong chồm lên trước, dù mất ý thức hoàn toàn Diễm Tuyết Cơ lại nhìn thấy trong ánh mắt hấn hỗn loạn có một tia xin lỗi.

Lăng Phong chính xác lúc đó muốn xin lỗi.

Hắn muốn xin lỗi vì đáng lẽ phải có màn dạo đầu nhẹ nhàng một chút. Kể cả nàng ta không phải lần đầu, nhưng hấn lại là lần đầu nha. Phải từ từ thưởng thức, từng bước từng bước một, làm càng vội tiểu đệ sẽ càng tổn thương, vả lại cường bạo thì còn gì hứng thú. Biết bao tuyệt kỹ JAV luyện từ thời trước...

Nhưng Diễm Tuyết Cơ lại nghĩ thành hấn ta xin lỗi vì đã xâm phạm nàng.

Ông nghĩ một đấng bà nghĩ một nẻo.

Dù sao thì, cái ánh mắt chỉ trong giây lát đó đã cứu Lăng Phong một mạng, không chỉ cứu hấn khỏi bị Diễm Tuyết Cơ một chiêu xử lý, mà còn khiến nàng ta giúp hấn khỏi nhập ma.

Âu cũng là nữ nhân, suy nghĩ nhiều khi rất không hợp logic. Đại loại người đối xử nàng tệ cả thời gian dài không có gì xoay chuyển, người nói một câu gì đó lại khiến nàng ta nhớ cả đời.

"Tên điên này, người phát cơn sao còn kéo ta vào chứ?"

Diễm Tuyết Cơ khổ không nói được.

Lăng Phong sau khi ôm lấy Tuyết Cơ, đầu đau như bị búa đập, liền ôm nàng ta lăn lộn. Mãi một lúc Lăng Phong mới thả nàng ra.

Điều kỳ lạ là Lăng Phong "lên cơn" dù biểu hiện nét mặt rất đau đớn khổ sở, nhưng lại tuyệt nhiên không phát ra tiếng động nào cả.

Nhìn hắn cứ lẫn lộn, thì thoảng quỳ hai tay ôm đầu, y như diễn viên kịch câm đang làm trò vậy. Nếu tình hình không quá căng thẳng, chỉ sợ Diễm Tuyết Cơ cũng không nén được phì cười. Nàng lần đầu thấy có người nhập ma kỳ cục thế này. Hơn nữa, thông thường ở môn phái, tẩu hỏa vì luyện công sai là nhiều, còn chỉ bị nhập ma do dụng tâm sai thì khá hiếm. Hầu hết các phái lớn đều yêu cầu đệ tử luyện tâm pháp trước, mới đến chiêu thức, vì vậy chuyện nhập ma khá hiếm, nhưng đã thăng nào nhập ma, thì sẽ rất nổi tiếng.

Lăng Phong đột nhiên dựng người quỳ thẳng đứng, đầu ngửa lên.

Dị biến phát sinh.

"Lưỡng cực đồ? Hóa hình? Hay đột phá?" Diễm Tuyết Cơ không dám tin nói thăm.

Trên đầu Lăng Phong lơ lửng một đồ hình lưỡng cực xoay tròn, rất mờ, chỉ trong nháy mắt rồi biến mất. Nếu không phải giữa đêm tối thì Diễm Tuyết Cơ tuyệt đối không cách nào thấy được.

"Không biết thứ này là tâm pháp hay thần pháp của hắn?" Diễm Tuyết Cơ vẫn đang lăm bằm.

Nàng khó tin, bởi vì bản thân nàng còn không được như hắn.

Luyện võ công, tu tâm chính là căn cơ, cũng rất dễ đi sai đường mà “nhập ma”.

Kỳ thực, “nhập ma” chỉ là cách mà võ lâm chính đạo dùng để chỉ việc tu sai đường loạn tâm, không hoàn toàn liên quan đến ma đạo. Bởi vì ngay cả tu ma tâm, cũng phải kiên trì một đường, chém giết là phải chém giết, không được sinh hồi niệm, không được sinh nhân từ. Cho nên, tu ma mà không chú tâm, cũng có thể bị “nhập ma”.

Chỉ là, Diễm Tuyết Cơ lại được biết, tâm pháp cũng không phải là tất cả. Võ học thượng thừa, còn có thần pháp.

Luyện thần thức có 2 đường, vô thức và ý thức. Trong đó vô thức kiểm soát giác quan thân thể, hô hấp tiêu hóa. Diễm Tuyết Cơ đang luyện đường này, cho nên cũng biết một chút.

Tâm pháp nếu tu luyện lên cao có thể đẩy khí ra ngoài hóa hình, chủ yếu dùng để phòng thủ. Ngược lại, thần pháp nếu tu luyện lên cao, cũng có thể dùng thần hóa hình, chủ yếu dùng cho tấn công.

Nói đến hóa hình, đây là cảnh giới siêu cao thủ. Diễm Tuyết Cơ là đệ tử trung tâm của môn phái, thiên tư thông tuệ nhất nhì, sư phụ vô cùng yêu mến, thế mà luyện từ năm 8 tuổi suốt 10 năm vẫn chưa được nửa đường đến cảnh giới hóa hình, thậm chí bản thân nàng còn nghi ngờ mình mãi mãi không đến được đó. Vậy mà tên trẻ tuổi vô lại này lại làm được, dù chỉ rất mờ ảo và ngắn ngủi.

"Chuyện gì vậy? Hắn ta là đệ tử phái nào vậy?"

Tối nay, Lăng Phong ngu ngơ không biết gì, sử dụng thần pháp lung tung, dẫn tới kích phát tâm pháp tự hộ vệ để bình hòa lại. Chẳng ngờ tâm pháp của hắn còn loạn hơn, vì thế bị nhập ma.

Lăng Phong từ đâu ra có mấy thứ này?

Thực ra, lúc ở Âm phủ Chuyển Luân điện, hai tên đầu trâu mặt ngựa nói sẽ chuyển vài thứ “hay ho” từ một tên vừa chết nào đó sang Lăng Phong. Hai vị đây xem chừng làm ăn cũng uy tín.

Chính vì trong đầu Lăng Phong phong ấn rất nhiều thứ. Mà bản thân hắn lại không hề biết, không thể khống chế nó. Tư tưởng và căn cơ rối loạn không thu về được một mối, không thể quán triệt, không thể dùng, cứ tự động bột phát. Dẫn đến hắn dễ nhập ma hơn bất kỳ ai khác.

Có trách cũng chỉ trách hai vị trâu ngựa, tiền Phật nửa đường bỏ rơi, ham hố nghịch iPhone làm việc qua loa.

Lại nói Lăng Phong suýt nữa là thăng tiên. Bởi vì nếu không có Diễm Tuyết Cơ ở đây hẳn chết chắc. Cứ tình hình lẩn lộn thế này, kể cả cái lương cực đồ kia có hiện ra, cũng chẳng khác nào "hồi quang phản chiếu", đại khái tự động bạo phát lần cuối trước khi chết.

Diễm Tuyết Cơ lúc đầu còn nghĩ hẳn trong nhập ma gặp may đột phá. Về sau liền thấy không đúng, vì hơi thở hẳn càng ngày càng yếu, sinh cơ dần mất đi.

Nàng cắn môi, suy nghĩ một lúc, rút cục quyết định gì đó.

...

Diễm Tuyết Cơ ngồi đối diện Lăng Phong, tên kia điên khùng cũng đã cả canh giờ. Nàng đã tự giải xong huyết đạo.

Diễm Tuyết Cơ quyết định giúp hẳn. Dù sao Diễm cô nương cũng rất thiện lương, nhìn tên kia đau đớn rất lâu, dần dà tức giận trong lòng cũng giảm, bây giờ thành không thể thấy chết không cứu.

Cái quan trọng là, nụ hôn đầu của ai đó cũng bị tên vô lại này cướp đi. Phải cứu tỉnh hẳn bắt hẳn chịu trách nhiệm mới được.

Diễm Tuyết Cơ thực tế đang rất liều lĩnh.

Thần pháp môn phái của nàng lấy băng lãnh làm ý niệm chủ đạo, nàng vẫn chưa đột phá được cảnh giới đầu. Diễm Tuyết Cơ chỉ biết thần thức mình có thể đối chọi với hẳn, vì vậy hy vọng sự lạnh lẽo kia giúp cho Lăng Phong trấn tĩnh ổn định lại. Nàng ta liều vì vừa rồi cái lương cực đồ của Lăng Phong không rõ là tâm pháp hay thần pháp. Mà dù là cái gì, nàng cũng đang đánh bạc với chính mình.

Cảnh giới hóa hình luôn kèm theo tuyệt kỹ, không chỉ đơn thuần hiện ra cái hình ảnh như vậy. Nếu chẳng may kỹ năng của Lăng Phong là phản kích, thì với cảnh giới có thể hóa hình, tuyệt kỹ đi kèm e rằng vô cùng khủng khiếp, Diễm Tuyết Cơ tự mình hại mình.

Nàng đang dùng thần pháp đột nhập vào cơ thể Lăng Phong, mọi thứ khá thuận lợi. Nàng dự định dùng thần thức tấn công cái đồng hỗn loạn trong người Lăng Phong, nói dễ hiểu cứ tên nào xông loạn thì đánh cho nó co đầu về. Đây là cách duy nhất nàng nghĩ ra lúc này.

"Không biết có được hay không nữa? Người đừng trách ta đem người làm thí nghiệm. Bản thân ta cũng đang thí nghiệm đây. Nếu không người cũng chết thôi." Nàng tự nhủ, rồi khuôn mặt bỗng đỏ lên. Lúc này chẳng khác nào nàng đang dò xét thân thể nam nhân khác, rất ngại ngùng.

Một lát sau...

"Phù." Diễm Tuyết Cơ thở ra. Nàng may mắn, Lăng Phong cũng may mắn.

Thứ hóa hình kia là tâm pháp của hắc, nhưng sau cú đột khởi kia thì hoàn toàn kiệt quệ, không còn chút nào để phản ứng nữa.

"Bản cô nương đã hết sức. Người thế nào thì xem số mạng đi."

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Trong Cái Rủi Có Cái May

Trở lại cảnh phim buổi sáng.

Không khí sáng sớm đang có chút kỳ cục.

Lăng Phong còn nhớ rằng sống ở đó, tức là Diễm Tuyết Cơ đã thành công.

Lăng Phong hoàn toàn không biết chuyện đêm qua, mặc dù hắn thấy cơ thể mình như mất hết sức lực, nhưng lại nghĩ do "đại chiến" với mỹ nữ mà ra. Nhìn Diễm Tuyết Cơ xinh đẹp động lòng người, hắn còn thầm cảm ơn ông trời tác hợp.

Diễm Tuyết Cơ đến giờ vẫn kiệt sức. Tối qua nàng quá mệt mỏi, bèn đem hắn ngồi lên ghế, khoác áo cho hắn, mặc kệ Lăng Phong hơi thở yếu ớt cứ thế đi ngủ.

Đúng lúc...

- Ài, hai tên hậu bối các người, cứ nhìn qua nhìn lại làm gì? Cười một cái là xong chuyện.

- Ai?

Cả Lăng Phong và Diễm Tuyết Cơ đều giật bắn lên, có người tiếp cận lúc nào không biết.

- Haha, không cần lo, ta đến mai mỗi.

Một bóng người phi từ cửa sổ vào.

Là lão nhân thần bí đêm nọ, lão cười nhe răng hỏi Lăng Phong:

- Có cái đùi gà nào không?

- Có, có ngay.

"Lão này có phải dân Mỹ đen hay không? Vừa tới đã đùi gà, nghiện KFC sao?"

Chẳng qua, đại cao thủ yêu cầu, hắn ngay lập tức phi xuống tầng gọi tiểu nhị. Đùi gà chứ có đùi gì khác Phong ca đều sẽ gắng hết sức.

Diễm Tuyết Cơ kéo chặn lại ôm lấy người, dù nàng mặc đầy đủ thì chỗ này cũng là phòng ngủ, tự nhiên có ông già phi vào thật ngượng chết. Nàng lại quên mất tiêu từ sáng sớm tên Phong kia cũng ở đây, còn "nguy hiểm" gấp mấy lần.

- Tiểu nha đầu, sư phụ người tốt chứ?

- Tiền bối biết sư phụ văn bối?

Diễm Tuyết Cơ giật mình, mình chưa hề tiết lộ điều gì, chẳng lẽ là sư huynh nói.

- Haha, nha đầu Hi Trì kia, lâu lắm không gặp, chắc vẫn trẻ như xưa. Nhìn người là biết Minh Ngọc Công của nó đã đại thành.

- Tiền bối... Sư phụ văn bối vẫn rất trẻ trung.

"Nha đầu? Người này thế mà gọi sư phụ là nha đầu?" Diễm Tuyết Cơ giật mình nghĩ thầm.

Sư phụ nàng đã 60 có lẽ, nhờ tu luyện công pháp mà trẻ hơn tuổi chút thôi, nhưng lão này thế mà gọi bà ấy nha đầu, chẳng hóa lão ta phải 90 100 tuổi. Không giống nha.

- Tiền bối, Hà sư huynh... thế nào rồi?

- Hửn? Rất tốt. Ăn no ngủ kỹ, đang luyện đao.

Lão nhân chỉ cười cười, mắt vẫn nhìn về cửa, dáng vẻ chờ đui gà.

Thấy Lăng Phong đi lên, lão liền gọi:

- Tiểu huynh đệ, lại đây. Ta nói người và nha đầu nghiên cứu thần thức, không có nói nghiên cứu thân thể nó à nha.

Lăng Phong á khẩu, lão này già mà còn hử, theo dõi chúng ta. Diễm Tuyết Cơ mặt đỏ bừng, nàng biết rõ nhất chuyện gì xảy ra nhưng không thể không ngại ngùng. Tiểu cô nương da mặt mỏng, dù có là nữ hiệp giang hồ cũng thế.

- Tiền bối, không biết có thể cho văn bối hỏi vài câu.

- Một câu một cái đui gà.

Lăng Phong nghệt ra. Kỳ thực hẳn hiểu rõ, đây rõ ràng lão nhân có thiện ý.

- Haha, tiền bối chỉ cần muốn, văn bối phục vụ đui gà cả đời.

Nói xong liền thấy hối hận, câu này khác nào nói với thê tử.

Lão nhân nọ không để ý lắm, vừa nhai đui gà vừa nói:

- Cái đó thì không cần, ta còn phải chu du khắp nơi. Nói trước có những thứ ta sẽ không nói ra.

Lão nhân không chờ Lăng Phong hỏi, chậm chậm nói:

- Trước tiên về thần pháp đi. Nếu lão phu không nhầm, nha đầu người vừa đột phá đúng không? Một bông hoa tuyết chẳng? Thú vị.

Lăng Phong nhìn qua, hẳn cũng không quan tâm Diễm Tuyết Cơ luyện cái gì, vì có quan tâm cũng chẳng hiểu.

Diễm Tuyết Cơ lại đang run run, "bông hoa tuyết" hiện ra là cảnh giới đầu đã đại thành.

Hiện tại trong phái chỉ có sư phụ và một vị đại trưởng lão đang bế quan sau núi đã vượt qua. Nàng là người thứ ba hy vọng đạt đến mức độ này. Chính vì thế đêm qua thấy Lăng Phong có thể hiện lường cực đồ nàng rất khiếp sợ. Những kẻ như Lăng Phong, trong bất kỳ phái nào cũng tuyệt đối đứng hàng sư thúc trưởng lão.

Diễm Tuyết Cơ kỳ thực còn thầm cảm ơn Lăng Phong, bởi vì sau khi giúp hẳn, cũng lại giúp chính nàng. Nàng cũng đã quá quan.

Lăng Phong háo hức:

- Tiên bối, vậy còn văn bối...

- Tiểu huynh đệ người à? Ờ, ... không rõ.

- Á?

Lão nhân lại cười:

- Tuy nhiên, bí quyết của hai người gần giống nhau.

- Bí quyết?

- Đúng vậy, bí chữ "vô".

Lăng Phong vẫn mù mịt, hẳn thuộc loại mù chữ ở đây.

Lúc ở đồ phường, Lăng Phong và Diễm Tuyết Cơ đem thần thức ra đấu, lão nhân này ở trên mái nhà đều xem hết.

Xuất xứ thần pháp của Lăng Phong và Diễm Tuyết Cơ, dường như có chút liên quan, giữa hai môn phái còn có vài đoạn cố sự. Cũng chính vì thế mà lão mới quan tâm đến chuyện của hắn, không đầu không đuôi đem điểm huyết nàng ta rồi vứt cho Lăng Phong, còn bảo hai người "nghiên cứu".

- Ngay cả tiền bối cũng không nhìn ra? - Lăng Phong hơi thất vọng.

- Haha, lão phu... khụ... chưa chắc chắn thôi.

Lão nhân hơi sượng mặt.

Kỳ thực, thần pháp là một thứ tuyệt mật, lão chẳng qua nhờ biết vài chuyện cũ năm xưa mới biết Diễm Tuyết Cơ tu luyện cái gì, chứ làm gì có chuyện cứ nhìn vào là biết.

- Vậy tiền bối có thể thử đánh vân bối rồi đoán xem sao.

- Thứ của ta là "nhiếp ý", không giống "vô ý" của người. Nếu là đánh, thì chỉ khiến người trọng thương, không nghiên cứu gì được.

- Nhiếp? - Lăng Phong càng ngày càng loạn.

- Đúng vậy, "nhiếp", giang hồ hay gọi là chiến ý, hay sát ý gì đó.

"Chiến ý? Hôm qua Mặc lão cũng nhắc tới thứ này."

Lăng Phong một đầu toàn nước, thứ hắn không biết, quá nhiều.

Diễm Tuyết Cơ thì ngược lại, vừa nghe liền hiểu.

Chữ "nhiếp" thực ra do võ lâm tự đặt tên. Đây chính là phép luyện ý thức, một trong hai đường luyện thần. Luyện ý sẽ chuyển thần ra ngoài cơ thể phát công, thường thấy ở thuật thôi miên, đọc tâm, thậm chí điều khiển người khác...

Thần phá của Lăng Phong, xem ra cùng loại với Diễm Tuyết Cơ, luyện vô thức. Khó trách hẳn có thể "nghe nhìn" tốt hơn người thường.

Lăng Phong tạm thời không quan tâm mình đang luyện cái gì, hẳn muốn biết mình sẽ luyện tiếp thế nào hơn.

- Vậy vẫn bồi nên tu luyện thế nào?

- Haha, điều này... Dù sao bí quyết tu luyện là bí mật mỗi phái. Nói chung luyện không đúng rất dễ nhập ma.

"Ài" Lăng Phong buồn bực.

Diễm Tuyết Cơ bỗng buột miệng nói:

- Nhập ma? Đúng là hẳn vừa nhập ma.

- Ta nhập ma? - Lăng Phong quay qua nhìn Diễm Tuyết Cơ.

- Hừ, nhìn ta làm gì? Người nhập ma hay không chẳng lẽ tự mình không biết?

- Tiểu huynh đệ, nếu người vừa từ cửa nhập ma quay lại, vậy chắc hẳn công pháp đã tăng thêm một bước rồi.

- Thật sao? - Lăng Phong mừng rỡ, dù hẳn chẳng biết bước đó là bước nào.

Nhìn khuôn mặt hớn hở như trẻ con được kẹo của Lăng Phong, Diễm Tuyết Cơ bĩu môi. Không có nàng, hẳn làm sao mà đột phá.

Lão nhân vừa nhai đùi gà vừa băng quơ nhắc:

- Có điều, vừa đột phá, tốt nhất người nên chậm chậm mà tu luyện. Cứ như trước kia mà tiếp tục. Giữ căn cơ vững chắc, chờ cơ hội. Đừng nóng vội đâm đầu thử nghiệm lung tung, may mắn không phải lúc nào cũng có đâu.

- Đa tạ tiến bối.

"Nhưng mà, luyện như trước kia sao?" Lăng Phong tuy vậy khá đau đầu, trước kia hẳn có luyện đâu?

Bỗng nhớ tới cách bước đi của Lăng Phong, lão nhân nói:

- À, người thử biểu diễn chút bộ pháp người đang có ta xem.

- Bộ pháp của văn bối?

"Chẳng lẽ thứ Mặc lão dạy."

Lăng Phong nghĩ rồi đứng dậy, theo những gì Mặc lão truyền đạt, đi vòng quanh phòng, bước chân sỏi dài ra, cố gắng phát huy tốc độ nhanh nhất.

- Cái này hình như của Dương gia.

- Dương gia.

- Đây là tuyệt kỹ áp sát kẻ địch, Đoạn Hồn quyết. Có thể trong một khoảng cách nhất định lập tức áp sát đối phương. Tuyệt kỹ này áp sát là để giết địch, không phải áp sát để đùa vui như của ta, haha.

"Lợi hại như vậy? Chẳng lẽ Mặc lão xuất thân từ Dương gia sao? Lão là nô bộc của họ Lâm cơ mà?"

Đại Tổng Dương gia tướng đương nhiên Lăng Phong biết, nổi danh thiên hạ về thương pháp. Xem ra trước kia Mặc lão cũng một thời phong vân.

Dương gia nổi tiếng vì gia tộc này thường xuyên có người vào quân đội lập công thăng tướng. Lăng Phong rất muốn có cái máy tính ở đây, google xem Dương gia địa chỉ chỗ nào, email ra sao có gì liên hệ thẳng hỏi cách luyện Đoạn Hồn luôn, đỡ phải mò.

Bổng lão nhân nhú mày nghĩ rồi nói:

- Có điều, cái ta cần nhìn không phải cái này.

- Văn bối... còn có thứ khác?

- Người cứ đi lại như bình thường. Sau đó tăng tốc, nhớ, không dùng Đoạn Hồn kia.

Lăng Phong tiếp tục chạy vòng vòng quanh phòng. Nhưng chạy vòng vòng một chỗ hẵn có chút chóng mặt, trong lão kia thì vẫn đắm chiêu nhìn.

- Được rồi, dừng.

Đến lúc Lăng Phong suýt xỉu vì mệt thì mới nghe tiếng của lão.

Lăng Phong cũng thực sự cố gắng, vì hẵn biết rõ cơ hội có cao nhân chỉ điểm là không nhiều, người ta bảo cố thì cứ cố đi. Mặc dù hẵn cũng thắc mắc vì sao lão già khủng bố này để ý đến mình, nhưng rồi gạt sang một bên, hẵn chả có gì để mất cả.

- Người học bộ pháp này từ ai?

- Bộ pháp? Văn bối chỉ đi như bình thường, cũng không có bộ pháp gì đặc biệt.

"Còn nói bình thường? Hừ. Ta từ đầu đã để ý rồi." Diễm Tuyết Cơ lại bĩu môi.

Nàng ngay từ đầu đã nhìn ra kẻ này bước đi nhẹ nhàng, sải chân đều, đặc biệt quỹ tích đầu gối rất đều. Rõ ràng có luyện qua bộ pháp, còn bảo không có. Kể ra một tên có thần thức hóa hình, luyện qua bộ pháp cũng không lạ.

Lão kia nhìn Lăng Phong một lát, có lẽ thấy Lăng Phong ánh mắt rất thật, có lẽ quả thật không biết, lão bèn nói:

- Người không nói cũng không sao. Nhưng thứ này là của môn phái ta sáng tạo ra. Haha. Chỉ là không biết tên nào cố ý thay đổi nó thành thế này...

- Môn phái tiền bối?

Lăng Phong tuyệt đối không hiểu. Môn phái lão già này sáng tạo ra bộ pháp không nói làm gì, nhưng tại sao trên người mình? Từ lúc nào?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Hoạt Bất Lưu Thủ

Lão nhân nọ cười lớn:

- Haha, coi như người có duyên với ta. Ta sẽ dạy người thân pháp cơ bản của nó, kéo ra giang hồ lại có kẻ khinh đồ đặc của lão đui gà đây.

- Đa tạ tiền bối chỉ dạy.

Lăng Phong mừng quýnh lên.

Đùa sao? Hẳn đang thiếu nhất chính là người chỉ điểm.

Lão nhân cứ thế chỉ cho Lăng Phong vài tư thế, đồng thời chỉnh sửa cho hắn. Làm Lăng Phong thấy học võ công cũng không đến nỗi khó như tưởng tượng, đã thế còn chả tốn đồng nào.

Cao nhân, quan trọng là tâm tình, muốn chỉ hay không chỉ mà thôi.

- Bộ pháp này lấy chữ "phiêu" làm chủ, thân thể phiêu du tự do. Đoạn Hồn người đang luyện thì ngược lại, lấy chữ "định" làm chủ. Hừm, có điều người nên nhớ. Khi người chưa hiểu rõ, thì không nên dùng cả hai thứ cùng một lúc. Nhưng cũng không nhất thiết phải bỏ một, có thể luyện cả hai, chỉ cần người chăm chỉ luyện, đừng để nhầm lẫn là được.

Cái câu này, tầm quan trọng của nó mãi sau này Lăng Phong mới nghiệm ra.

Có những thứ, không tự mình mắc phải, thì không thể nhớ được. Cũng không phải cứ nghe một lần là ok.

- Nha đầu, người xem đủ chưa? Ta biết thân pháp phái người cũng theo chữ "phiêu", hay là thi triển ra đây đi.

- Vãn bối... không nhìn là được. - Diêm Tuyết Cơ nói nhỏ.

- Haha, thôi được, tùy nha đầu người thôi.

Lão đang định chỉ điểm cho tiểu nha đầu này, nếu nàng ta lo nghĩ nhiều thì thôi kệ đi. Dù sao môn phái của nàng ta cũng không nhỏ gì. Lão vì chút nhân duyên xưa mà có hứng thú với hai đứa trẻ này. Nếu là kẻ khác, lão đã chả thèm hỏi.

Diêm Tuyết Cơ hơi xấu hổ, ngồi xem bí mật võ công của phái khác, không phải lúc nào cũng trơ trơ ra thế này được. Chưa kể, nàng có căn cơ tập võ, nhìn là hiểu được, thậm chí học dễ dàng, không như tên Lăng Phong kia đang cố gắng học thuộc.

Nói về chuyện truyền võ công này, nên biết võ lâm không thiếu những vụ diệt môn diệt tộc cũng chỉ vì muốn cướp bí kíp của kẻ khác, đồng môn sư huynh muội tranh giành nhau được sư phụ truyền thừa, tu luyện thì giữ khư khư những chỗ cốt yếu. Chả mấy ai thoải mái như lão này, ăn mấy cái đùi gà đã phun ra bí kíp, mặc dù đây cũng chỉ là thứ cơ bản.

Lăng Phong hỏi:

- Lão tiền bối, thân pháp này có tên gọi chứ?

- Tên gọi? Không nói ra được. Vậy đi, ta tặng người thêm một đoạn khẩu quyết, gọi là "hoạt bất lưu thủ".

- Cái Bang?

Diễm Tuyết Cơ đang ngồi trong chăn nói thầm. "Hoạt bất lưu thủ" nghe rất giống do đệ tử Cái Bang đề ra.

Lão nhân nọ cười dài:

- Nha đầu, ta tuy tóc tai hơi rối nhưng cũng không phải ăn mày đâu.

Lăng Phong thì vẫn mù mờ, Cái bang hẳn có nghe qua nhiều.

Có điều đoạn trước cùng Tiểu Hoa lẫn lộn xóm ăn mày, Lăng Phong cũng ít khi nghe đến Cái bang, còn nghĩ thời này không có bang này, hóa ra có nhưng ở chỗ khác, hoặc Cái bang và ăn mày thông thường có sự phân biệt.

Lão đui gà đứng dậy chuẩn bị rời đi:

- Thôi, ta ăn no rồi, cần tìm chỗ ngủ. Hai đứa trẻ các người cứ tự do. Haha.

- Tiền bối, lúc nào có thể gặp lại ngài? Văn bối sợ mình ngu ngốc, luyện thân pháp không tốt làm xấu tên tuổi tiền bối.

Lăng Phong cẩn trọng nói, hẳn kỳ thực rất muốn bái sư. Nhưng lời không nói ra được. Hẳn biết mình mà càng vồ vập vội vàng, lão nhân này sẽ càng khinh thường hẳn.

Nói rồi lão ăn mày phi ra cửa sổ:

- Có duyên thì sẽ gặp lại. Nha đầu, nếu gặp sư tổ người, nói là lão đui gà ta gửi lời hỏi thăm.

Lăng Phong nhìn lão nhân biến mất lẩm bẩm:

- Ấc, đây là tăng ba, nhảy như thế không sợ gãy chân?

- Phì, người ta là cao thủ. - Diễm Tuyết Cơ phì cười.

- Nàng cũng là cao thủ còn gì?

- Ta... ta làm sao so... À đúng vậy, ta cũng là cao thủ, chẳng qua bị vô danh tiểu tốt như người hãm hại.

- Ấy, mỹ nữ, hôm nay sư phụ truyền bí quyết cho ta, tương lai vượt qua nàng nhanh thôi. Tuy nhiên lại có ai đó vô duyên nghe lén.

- Ai nghe lén? Hừ, hơn nữa người ta cũng không nói nhận đã người làm đệ tử. Ở đó mà mơ đi.

- Hôhô.

Diễm Tuyết Cơ miệng tuy khinh thường, nhưng trong lòng vẫn rất ghen tị với độ may mắn của Lăng Phong. Tối qua được nàng cứu một mạng, thế quái nào đột phá, trước đột phá đã có thể hóa hình. Sáng sớm còn được cao thủ chỉ dạy,

"Người này, chỉ sợ tương lai không đơn giản."

...

Lăng Phong đang cùng A Quyền thông thả đi về tiệm.

- Vân tỷ thế nào?

- Rất tức giận. Chỉ sợ Phong lão bản vừa về liền bị xé xác.

- Nghiêm trọng như vậy? Cũng không phải vợ ta, cũng không phải mẹ ta. Hôm nay mẹ hàng đầu tiên, bà cô này phải vui mới đúng chứ? - Lăng Phong lẩm bẩm.

A Quyền đang khá bức bối, bị Lăng Vân giận cá chém thớt cả sáng, phải cất công đi tìm Lăng Phong. Còn tưởng Phong ca bị bắt cóc gì đó. Ai ngờ tìm ra thì đúng đối phương bị bắt cóc thật, mà bị mỹ nữ bắt. Cô gái ở phòng, kiều mị vô cùng, lúc thò đầu vào Quyền còn tưởng đi nhầm phòng. Xem ra tối qua tên Phong này chắc sướng lắm, tên Quyền vẫn chưa hết ghen tị.

Lăng Phong vừa đi vừa nghĩ về Diễm Tuyết Cơ nên xử lý ra sao. Sau chuyện tối qua giữa hắn và nàng, bạn không ra bạn thù không ra thù, nhưng bạc vẫn nhất định phải lấy.

Phong Vân tư lự.

Lăng Vân mặt đỏ bừng đứng ở cửa, đám nhân viên biết chủ tịch đang bức mình đều cố ý tránh xa. Hôm nay đợt trang phục đầu tiên tối, dự kiến mở cửa, thế mà tên quái quỷ kia còn chưa thấy đâu.

Vừa về tối còn chưa kịp chào hỏi gì, Lăng Phong đã nhìn thấy khuôn mặt tức giận của Lăng Vân.

- Người... làm chương quây cái kiểu gì vậy?
- Vân tỷ, xin lỗi xin lỗi, có chút việc riêng...
- Cùng mỹ nữ. - A Quyền ở bên chen vào nói.

Lăng Phong quay qua dẫn mặt:

- Quyền lão đệ, ít nói một chút vẫn hơn.
- Lần sau đi đâu nhớ dẫn đệ đi cùng.

A Quyền ghé tai thì thầm điều kiện.

- Thành giao. Nói mới nhớ, ai bảo tối qua thằng nào nhát gan chạy trước?

- Đệ...

Lăng Vân cất giọng ngắt lời:

- Hai người còn ở đó tán gẫu?

- Đây đây, làm việc làm việc.

Lăng Vân không kiên nhẫn được, Lăng Phong là người đề ra kế hoạch. Đến ngày thử hàng thì biến mất.

Từ trước đến nay, Lăng Vân luôn là người nắm toàn bộ công việc buôn bán, lần đầu tiên bị thuyết phục giao lại cho tên này, thế mà hắn lại làm ăn kiểu chơi chơi này.

Lăng Phong còn chưa kịp nịnh nọt Lăng Vân thì thêm một người nữa hăm hăm đi vào.

- Vân Vân, tên kia về chưa?

- Ấy, thì ra là Lý mỹ nữ, hôm nay hình như có tin vui, còn đẹp hơn hôm trước.

- Vui cái đầu người. Đồ đã may xong, tiếp theo làm gì đây?

- Tốt tốt, vậy thử thôi.

- Thử? Ai thử?

- Dĩ nhiên hai vị mỹ nữ đệ nhất kinh thành thử rồi. Còn cần đi đâu tìm nữa chứ?

Lăng Phong mặt như hoa nở. Tiết mục này hắn chờ bấy lâu nay.

A Quyền đánh hơi thấy ghé vào:

- Này, đệ có thể làm chân trà nước phục vụ không?

- Tránh ra một bên đi.

Lý Minh Nguyệt hôm nào tới đây cũng bị tên Quyền này chọc, liền nguýt dài.

A Quyền lúi thủi đi ra, Lăng Phong cười nhạo:

- Hối hối, do ăn ở, do ăn ở.

...

Lát sau.

"Ài, đàn bà thử đồ, thời nào cũng thế. Tháo ra mặc vào mà thôi, có cần chỉnh sửa lắm thế không chứ?"

Chờ cả lúc lâu vẫn chưa thấy Lý Minh Nguyệt đi ra, Lăng Phong chịu hết nổi, già vờ ngáp dài một cái nói to:

- Oáp, Lý đại mỹ nữ à, ngài không ra tiểu sinh xin phép ngủ một giấc vậy.

- Sắp xong rồi đây. - Lý Minh Nguyệt nói vọng ra.

Nàng ta là người vẽ nó ra, tuyệt đối hào hức hơn ai hết. Bởi vì trong lúc vẽ, nàng đều tưởng tượng không biết bao nhiêu lần mình mặc lên sẽ thế nào.

Rèm nâng lên, một bóng hình đi ra.

Lăng Phong chỉ kịp thốt lên một cái rồi cứ thế há mồm nhìn.

Lăng Vân bên cạnh cũng không kìm được khen trong lòng, nàng không nghĩ lại đẹp thế này.

Lý Minh Nguyệt lúc này mặc váy liền, hoa văn hình thoi đều từ trên xuống, kết hợp màu hồng và viền xanh. Tuy tiểu tiết hoa văn lặp lại tưởng chừng buồn chán nhưng hóa ra lại đẹp, điều này được đúc kết từ thời trang hiện đại mà ra, Lăng Phong tự tin sẽ gây ấn tượng.

Riêng phần ngực là trọng điểm của sắc lang Lăng Phong. Cổ vuông hở ra một khoảng vừa đủ, chỉ cần mang thêm trang sức vào cổ, tuyệt đối kinh thiên động địa.

Cổ đại không xem trọng nổi bật các vòng cơ thể, lại còn cố ý che bớt đi. Thời Đường có lẽ là đỉnh cao của việc khoe thân, cho phép hở nửa ngực.

Lăng Phong đi từ hiện đại, biết rõ nữ nhân đường cong mà làm nổi bật lên thì nam nhân chết hết. Tất nhiên, không thể lộ liễu như thời của hần, nhưng cải tiến, chút lại tôn lên một chút cũng quá đủ rồi. Hần còn cố ý để chiếc nơ lụa rất to màu hồng thắt ngang ở dưới, không nhìn không được, đã nhìn thì không thể rời mắt.

Phần eo kiểu váy này không cần bó lại, thay vào đó tà váy dần tỏa ra, chân váy có thêm lớp lụa lót trong xòe ra, cực kỳ bắt mắt.

- Thế nào?

Mặc dù nhìn vào ánh mắt hai khán giả, Lý Minh Nguyệt cũng biết mình nổi bật ra sao, nhưng nàng ta vẫn cố hỏi.

Lăng Phong giơ ngón cái, hai mắt tỏa ánh kim, không nói nên lời.

- Người giơ tay làm gì? Ta hỏi được hay không?

- Được, tất nhiên được.

- Được chỗ nào? Phải nói thật.

- Còn chỗ nào nữa. Bốn công tử đã thiết kế làm sao sai được. Nàng xem cái nơ kia, chắc chắn, nhìn vào là không dời mắt ra được, vừa to vừa tròn...

- Đủ rồi, đừng nói nữa. - Lý mỹ nữ mặt đỏ bừng, không biết vì vui sướng hay ngại ngùng.

"Ngất, kêu ta nhận xét thật. Ta nói thật thì bắt dừng."

Lăng Vân cũng không kìm được tiến lại, hai mỹ nữ lập tức túm ta túm tít một chỗ, ném Lăng Phong sang một góc.

- Hai vị mỹ nữ, còn vài mẫu nữa, có thử không vậy? Sắp trưa rồi đó.

- Không thích thì ra ngoài.

- A, có đồ rồi lật mặt không nhận người?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Bộ Đây Chẳng Phải Mặc Rồi

Nhìn hai nàng yêu thích như vậy, Lăng Phong nghĩ đến việc bán ra không phải lo nữa. Xem ra thẩm mỹ thời đại này cũng không quá khác biệt, bằng không coi như kế hoạch của Lăng Phong đành phải chết non.

Có điều, Lăng Phong chợt nghĩ, hai nàng này là mỹ nữ, thích ăn diện, nhưng người khác không phải ai cũng đẹp như thế. Đặc biệt thời cổ ăn uống dinh dưỡng thiếu thốn, số người đẹp càng khan hiếm.

Lăng Phong trầm tư.

Hắn biết rõ, kinh doanh, có thể chia làm hai loại. Một là rẻ thấp giá cả, ít lãi nhưng tiêu thụ mạnh. Hai là dùng phẩm chất kiểu dáng thủ thặng.

Về mặt kiểu dáng, Lăng Phong không lo lắng. Hắn trong đầu đầy đủ trăm kiểu dáng Đông Tây, dùng vài năm không hết. Thậm chí có thể tuyển thêm nhân viên có tài thiết kế bổ sung vào. Nhưng, cái này không phải biện pháp lâu dài. Lăng Phong không nghĩ mình sẽ làm nhà thiết kế thời trang mãi.

Nhưng nếu muốn kinh doanh dựa trên giá cả, thì lại có vấn đề.

Bởi vì thế giới này may mặc đều làm thủ công, muốn chế ra một bộ quần áo tiêu tốn rất nhiều tiền. Đây cũng là nguyên nhân cho thói quen mua sắm của quần chúng, chỉ cần đơn giản tiện nghi, rẻ rẻ một chút là mua.

Như vậy muốn có lợi nhuận, thì phải giảm chi phí. Lăng Phong dám chắc, dùng mảnh khốe giảm chi phí, thợ may cố đại chắc chắn có cái gì có thể nghĩ đều đã nghĩ đến.

Lăng Phong vuốt trán, lập tức vỗ đùi...

“Máy may?”

Máy may đương nhiên là một bước tiến vĩ đại, không thể không đề cập.

Chỉ là, máy may điện tử là không thể làm ra rồi. Chỉ có thể làm máy may đạp chân...

Lăng Phong lắc đầu, hẳn cũng không thể làm ra.

Khoan nói đến nguyên liệu chế tác, chỉ nói đến nguyên lý, Lăng Phong cũng đã đau đầu. Nguyên lý kim máy may, chính là như một cây đũa, đưa cơm vào miệng, nhưng khi rút ra lại là đường... lỗ mũi. Đó là chưa kể muốn may hàng thượng phẩm, đường may lại càng phải phức tạp mịn màng, cái máy cũng phải phức tạp theo. Lăng Phong hiện tại ngay cả vốn khởi điểm còn không có, nghiên cứu ra được máy may chỉ sợ đã thành ăn mỳ.

Cái này...

Ài, vì cái gì không để kịch bản yy một chút, để Phong ca đóng vai thiên tài, sau nửa ngày suy nghĩ đột nhiên sáng tạo được máy may đây?

Xem ra chỉ có thể buông tha thị trường đồ giá thấp, tập trung thị trường quý tộc trước.

"Hàng hiệu".

Khách hàng mặc lên người trang phục của Phong Vân tơ lụa không phải vì đẹp, mà vì nó "đẳng cấp". Nó tương tự như món iPhone ngày trước, người ta tích cóp sắm một cái, không phải để dùng, mà để chứng tỏ có tiền.

Nếu lấy hàng hiệu làm trọng tâm, ban đầu để giá cao, phục vụ giới giàu có thích tranh đua, đến sau ra hàng mới thì hạ giá hàng cũ, phục vụ trung lưu, như vậy không lo không có ai mua.

Chỉ là, muốn dựng “hàng hiệu” không thể ngày một ngày hai, cần nhất là quảng cáo, sợ nhất là làm giả. Hai cái này...

Đúng lúc này, lại nghe tiếng ai đó như Lăng Vân đang gọi...

- Lăng Phong...

- A? Vân tỷ gọi ta?

Lăng Vân vừa thay một bộ váy dài màu đen, kiểu quý cô phương Tây, vô cùng quý phái. Kiểu này Lý Minh Nguyệt không thích lắm, nhưng Lăng Vân ngược lại thấy nó rất thanh thoát.

Lăng Vân một tay cầm hai bên làn váy, xoay người một cái. Động tác nàng rất ưu nhã tự nhiên, giống như đã rất quen thuộc.

- Người thấy... thế nào?

Lăng Phong không khỏi ngơ ra. Lý Minh Nguyệt hai mắt cũng trầm trầm theo.

Chỉ là, Lăng Phong đột nhiên thấy vẫn thiếu thiếu gì đó...

“Giày cao gót?”

Đúng, là giày cao gót. Dáng người Vân tỷ đã cao sẵn, nếu mang vào giày cao gót, vậy thì...

Lăng Vân thấy tên kia vừa ngơ ra nhìn mình, rồi lại trầm mặc suy nghĩ, nàng không khỏi khó hiểu.

- Này, có nghe ta nói hay không?

- A? Làm sao vậy?

Nàng đưa ra một vật gì đó, sáng giọi:

- Cái này là gì? Nó nằm lẫn trong chỗ trang phục mới, cũng là một món đồ sao? Vì sao hình thù kỳ lạ như vậy?

Lăng Phong nhìn lại.

Một mảnh một tam giác lớn màu đen, một mảnh khác là hai tam giác cũng màu đen nốt.

Oa, nội y nha?

Đã nhớ ra. Hôm nọ lén lút kêu thợ làm vài bộ nội y, còn không biết phải làm sao dụ Vân tỷ mặc vào.

Liền ho khan:

- Cái này sao? Khụ, là tiểu y.

- Tiểu y?

- Chính là cái hôm trước ta nói...

Lăng Vân Lý Minh Nguyệt lập tức đỏ mặt. Lăng Vân còn chưa phản ứng, Lý Minh Nguyệt đã giật lấy ném vào một góc.

- Tu nhân. Ta đã nói không cần làm cái thứ này, vì sao vẫn cứ làm?

- Lý cô nương, may cũng đã may rồi, hay là mặc thử...

- Không có thử gì nữa hết. Hôm nay bốn tiểu thư coi như xong, về trước. Chuyện buôn bán thế nào các người cứ bàn tiếp đi.

Lý Minh Nguyệt nói xong, thế nhưng lại cầm luôn bộ tiểu y kia theo.

- Này, chậm đã. Cô không muốn mặc thì cầm nó về làm gì?

- Chẳng lẽ để lại cho người sao? Vân Vân chỉ lo đến việc kinh doanh, để nó ở đây người hoa ngôn xảo ngữ một lúc, chỉ sợ nàng ta sẽ ngoan ngoãn mặc vào. Hừ, tưởng bốn cô nương không biết gian kế của người sao?

“Móa, bà cô này sao lại tự xưng thông minh như vậy?”

Lăng Vân đỏ mặt:

- Minh Nguyệt, ta... cũng đâu có dễ lừa như vậy chứ?

Nàng đột nhiên thấy rất xấu hổ.

Hôm nay rút cục làm sao vậy, để Minh Nguyệt mặc thử là được rồi, nàng tự nhiên lại đi ra muốn mặc một bộ. Bộ nào không chọn lại chọn bộ hở tay hở cổ này, lại còn xoay xoay làn váy trước mặt tên nào đó.

Nàng càng nghĩ lại càng đỏ mặt, đến nỗi cả người cũng run lên. Chẳng lẽ nàng đã xem hản thân thiết đến mức...

- Vân tỷ, đang nghĩ gì vậy?

- A, không có gì.

Lăng Phong trầm tư:

- Kiểu dáng xem như không lo nữa, vấn đề là làm sao quảng cáo nó ra.

- Quảng cáo?

- Ý là để phu nhân tiểu thư toàn thành biết được, chỗ chúng ta có những kiểu trang phục rất đẹp mắt.

Lăng Vân thấy hần không để ý đến chiếc váy mình mặc nữa, cũng đỡ xấu hổ hơn, ngồi xuống nói:

- Chuyện phu nhân tiểu thư quý tộc, chắc phải nhờ Minh Nguyệt xem sao.

- Nhờ ta?

- Đúng vậy, người chẳng phải tiểu thư quý tộc sao? Lại còn danh khí không thấp.

- Cũng được, ta sẽ giúp, có điều phải có điều kiện.

"Đại tỷ này đòi hoa hồng? Xem ra cũng không ngốc như mình nghĩ." Lăng Phong nhìn sang.

Lý Minh Nguyệt nghĩ nghĩ rồi nói:

- Mỗi khi có trang phục mới, ta phải có một bộ, lại phải là bộ tỉ mỉ nhất...

- Thành giao!

Lăng Phong không chờ nàng ta nói hết câu đã đồng ý. Hần còn tưởng cái gì to tát, cỡ một hai phần lợi nhuận gì đó mới khó.

- Hừ, ta thấy hình như ta bị hố thì phải...

- Không hề không hề, Lý cô nương nghĩ thử xem, thiên hạ mỹ nhân nhiều vô kể, nhưng đều chỉ mặc sau người. Cái này gọi là... đúng rồi, biểu tượng thời trang, còn hố gì nữa.

- Hừm, xem ra cũng phải.

Lý Minh Nguyệt tưởng tượng đến cái "biểu tượng thời trang" gì kia, gật gù.

Lăng Vân ở một bên không khỏi khinh thường liếc Lăng Phong. Chuyện nhảm nhí thế mà hắn cũng nói ra được.

Lý Minh Nguyệt không xem trọng tiền bạc cho lắm. Nàng ta tham gia vụ này chủ yếu vì Lăng Vân, về sau là vì ham đồ đẹp.

Lát sau, Lý Minh Nguyệt ra về, hai tỷ để lại bàn bạc thêm một chút. Trời không biết tối từ lúc nào, nhìn mỹ nữ nhẵn nhụi suy nghĩ, Lăng Phong đột ngột cầm tay Lăng Vân nói:

- Thôi, hôm nay cũng đã muộn, về nghỉ ngơi đi. Chuyện khác ta nghĩ cho.

- Ừm, đa tạ.

Lăng Vân trả lời theo phản xạ, lúc sau thấy tay bị cầm thì giật thót lên, trừng mắt nhìn hắn.

- Người...

Lăng Phong vội vã vụt ra ngoài:

- Haha, Vân tỷ, làm gì phản ứng dữ vậy. Vô tình, là vô tình thôi.

...

Thời đại không điện, tối đến hầu hết đều đi ngủ sớm. Thi thoảng có tiếng chó sủa.

Thần thức của Lăng Phong sau lần nhập ma bắt đầu có hơi hướng tự thi triển không cần hắn chủ động nữa, dù phạm vi vẫn khá nhỏ.

Nhờ thần thức, Lăng Phong cảm giác có người theo dõi.

- Ra đi. Là ai?

Không có tiếng đáp lại.

Lăng Phong đại loại đã xác định được phương hướng có hơi thở, kẻ kia hình như không cố ý giấu diếm, chỉ chưa muốn ra mặt. Hắn quay lại nhìn chằm chằm về chỗ nọ rồi nói.

- Ta biết người ở đó.

Lần này, đối phương rút cục hiện thân.

- Không hồ là người công tử để ý.

Từ trong bóng tối đi ra một người, áo quần kiểu cận vệ võ sĩ, rất gọn gàng.

Lăng Phong nhận ra người này, hẳn chính là tên cận vệ bên cạnh công tử đẹp trai ở đồ phùng nọ.

Lăng Phong im lặng, người ta theo dõi mình lại không giấu diếm khí tức, như vậy có chuyện gì muốn nói đối phương sẽ nói ra.

- Người là Lăng Phong?

- Đúng vậy.

Đáng lẽ Lăng Phong mới là người hỏi đối phương là ai?

- Không cần căng thẳng. Ta biết người lo lắng điều gì. Yên tâm, công tử gia chỗ tiền đó không để vào mắt. Công tử gia muốn gặp người.

- Vì sao?

- Công tử gia chiêu hiền đãi sĩ khắp nơi, người có bản sự đều được trọng dụng. Thứ thần thức của người được ngài để ý đến. 3 ngày sau, buổi chiều ở Thất Tú phường.

Nói xong kẻ kia biến mất nhanh chóng vào bóng đêm.

...

Sáng sớm, Lăng Phong ghé qua khách điểm xem tình hình Diễm Tuyệt Cơ.

- Ài, mỹ nữ cứ thế mà đi. Còn chưa kịp bồi dưỡng tình cảm gì cả.

Mặc lão nói nàng ta đã đi mất, chỉ để lại một bức thư.

"Người cầm vật này tới Thiên Địa đồ phường, nếu như ở chỗ đó vẫn chưa đổi người, vậy có thể lấy được tiền cược. Ta không phải lão bản chính thức ở đó, nhưng vẫn có chút tiếng nói. Ta không muốn nợ gì người, trái lại, người đang nợ ta..."

"Nợ nàng ta? Chuyện gì vậy?" Lăng Phong khó hiểu, đọc tiếp.

"Nói người ngốc cũng không sai. Người nghĩ đêm đó có thể đụng đến ta sao? Bốn cô nương nếu có chuyện gì, bây giờ người làm gì còn đứng ở đây. Muốn giết người, Nhuyễn Cân tán ta không để vào mắt. Lão đầu gà nói người trong họa đặc phúc, nhập ma không chết mà lại đột phá. Có biết ai giúp người không? Ngốc như người làm sao mà biết được. Nói cho người biết, miễn cho ai đó lại tưởng mình đệ nhất thiên hạ. Chính tay bản sự tử trấn áp ma tâm của người, nếu không người đã tiêu rồi. Sau này gặp ta nhớ bái lạy tạ ơn..."

"Hóa ra là vậy?" Lăng Phong thầm nghĩ may mắn.

Mặc dù đêm đó tình hình cụ thể hắc không rõ, nhưng có một điểm hắc còn nhớ. Đêm đó sau khi mất kiểm soát thân thể, Lăng Phong có cảm giác bay bổng, nhìn thấy vài chuyện mờ ảo khá thú vị. Hắc thấy mình như được xem tự truyện của một người nào đó. Chỉ là, hiện tại nhất thời không thể ghép nối lại.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Không Tệ, Đáng Tiền

Có 4 vạn lượng bạc trong tay, Lăng Phong tâm tư loạn chuyển.

Làm gì với nó đây?

Mua xe làm đại gia đi tán gái đẹp?

Hình như 4 vạn không đủ. Mà Lăng Phong cũng không có kiểu suy nghĩ “ngẩn” như vậy.

Đầu tư chứng khoán?

Không đúng, hiện tại cũng không có đồ chơi này.

Hay là lại đến đồ phường đánh về thêm 10 lần?

Không nên đi, đánh 1 lần liền dẫn tới ba bốn kẻ thần bí để mắt, may có lão nhân nọ ra tay bằng không đã chết phơi thây. Vạn may cũng không nhiều như vậy.

Lăng Phong ngồi ở cửa. Đây là gian phòng nhỏ mà Lăng Vân sắp xếp cho Lâm thị.

Chỉ là, Lăng Phong vẫn luôn muốn thoát ly Lăng gia. Hắn có thể làm công tiếp cho cửa tiệm Lăng gia, nhưng không muốn ở trong Lăng gia với danh phận hạ nhân mãi, hắn muốn có nhà riêng, thậm chí muốn rũ bỏ hết liên quan với Lăng gia. Cầm được 4 vạn, cái ý nghĩ này càng đậm.

- Mẹ, con dự định mua một căn tiểu viện, đưa mẹ về đó sống. Chúng ta không cần sống ở đây nữa.

Lâm thị may vá gì đó, ôn nhu nói:

- Mua một căn tiểu viện? Con kiếm đâu ra tiền mua tiểu viện?

- À, dạo gần đây con giúp Đại tiểu thư buôn bán, cũng tích góp được một ít.

- Phong, đều là người của Lãng gia, thấy con và đại tiểu thư có thể cùng làm, mẹ rất vui. Mẹ thì ở đâu cũng được cả. Chỉ là, ở đây có mấy đại thẩm trò chuyện, cũng có thể làm chút việc vặt. Mẹ quen rồi.

- Nhưng mà...

Lâm thị cười nói:

- Tiền kiếm được, cứ để đó mà cưới vợ sinh con.

- A, việc này... Khụ, để con tính tính.

- Khục khục...

Bỗng Lâm thị ho nhẹ.

- Mẹ, không sao chứ?

- Không sao, tuổi già thôi...

...

Mấy hôm trước suýt bị đập tiêm một lần, Mặc lão và Lãng Phong liền bàn nhau tuyển thêm thiếu niên. Cho chúng luyện tập ít công phu, làm thành đội bảo vệ.

Đối tượng thu nhận chủ yếu là trẻ nghèo, thậm chí ăn mày cũng có thể vào. Lăng Phong từng sống kiếp nghèo, hẳn biết những đứa trẻ này khổ thế nào.

Lăng Phong lúc chọn chủ yếu dựa vào tính tình và quyết tâm, còn khả năng sức lực xếp ra sau. Đám trẻ bơ vơ này toàn đứa ăn không đủ no, làm gì có đứa nào khỏe mạnh cường tráng. Mấy đứa khỏe mạnh láu cá đều đã gia nhập đám đại ca ăn hiếp lẫn nhau cả, Lăng Phong không thích những đứa như vậy.

Mặc dù bản thân Lăng Phong là một loại láu cá điển hình nhất, nhưng hẳn không thích dưới mình có kẻ giống mình. Không ai hiểu mình bằng chính bản thân, hẳn biết những đứa khôn vặt như vậy rất khó quản, làm bạn như tên Quyền thì còn được, làm bộ hạ thì không xong.

Lăng Phong cũng nói rõ với Lăng Vân. Những đứa này sẽ không phải là gia đình Lăng gia, mà là Lăng gia thuê, chủ thuê chính là Lăng Phong. Tiền huấn luyện ăn uống thuê phòng, đều sẽ do Lăng Phong hẳn chi trả, sau đó lại lấy tiền lương của chúng bù vào.

Lăng Vân lập tức đồng ý. Nàng cũng rất đau đầu chuyện này. Nàng tuy giỏi kinh doanh, nhưng mấy chuyện giang hồ bảo kê này thì một điểm cũng không thông. Thuê người lạ chi bằng để Lăng Phong làm. Nàng chỉ không hiểu Lăng Phong kiếm đâu ra tiền mà lo cho đám trẻ này.

Chọn ra được một nhóm thiếu niên, Lăng Phong nhìn đứa trầm tĩnh nhất hỏi:

- Tiểu huynh đệ, tên gì?
- Không có.
- Vậy thích tên gì?

- Đệ không biết, nhưng thích họ Triệu.

Triệu là họ của Hoàng tộc Nam Tống, dám trẻ thích theo họ này cũng dễ hiểu.

- Vậy đi, đặt cho đệ cái tên, Triệu Tử Long. Thích không?

- Thích.

Lăng Phong vỗ vai nói:

- Tốt. Từ nay cố gắng luyện tập, ăn ngủ không phải lo, nhưng phải tuân thủ quy định ta đặt ra, không được lộn xộn như trước.

- Đệ biết rồi.

"Haha, Triệu Tử Long bây giờ làm tiểu đệ của ta cơ đấy." Lăng Phong cười ngĩ.

Một đứa khác bỗng ngược đầu, đứa này khá trắng trẻo:

- Đại ca, đệ cũng muốn đặt tên.

- Cũng muốn họ Triệu à?

- Không, đệ muốn họ lớn hơn họ Triệu.

- Haha. Lớn hơn họ Triệu cơ đấy.

Lăng Phong cười xòa. Câu này chứng tỏ thằng bé này tính khí trẻ con, thích ganh đua.

- Lớn hơn ta không biết, nhưng trước thì ta lại biết. Họ Chu thế nào?

Tên nhóc kia vội cười toe:

- Được. Đề lấy họ Chu.

Chu là họ của hoàng tộc triều Minh. Ở thế giới này, triều Minh bị diệt quốc hơn 300 năm trước, triều Tống lên thay thế. Minh trước triều Tống, coi như họ Chu xếp trước họ Triệu.

- Vậy đi. Chu Công Cẩn nhé.

- Cám ơn đại ca.

"Haha, Triệu Tử Long, Chu Công Cẩn, xin lỗi hai vị thần tượng, bây giờ các ngài đều dưới trướng bản công tử hết." Lăng Phong đắc ý nghĩ.

Thu nhận một nhóm xong, bản thân Lăng Phong cũng cùng luyện với chúng, sư phụ là Mặc lão, địa điểm là sân trong Lăng phủ.

Từ sau lần được lão đui gà dạy cho bộ pháp mới, Lăng Phong liền quên giờ giấc. Mỗi tối không ngủ sớm được đều luyện. Mặc lão thấy Lăng Phong ít luyện Đột Hồn quyết mình đưa, cũng không phạt lòng. Chỉ cần công tử thực sự chú tâm, lão sẽ không ý kiến.

Cả đám chỉ có Quyền là nhàn nhất. Thằng nhãi này căn bản chấp hành đúng giờ giấc hợp đồng đã ký, không hề có ý định tăng ca hay tích cực đóng góp cho công ty gì. Sáng dậy muộn nhất xóm, giờ ăn đến sớm nhất, hết giờ làm nghỉ đầu tiên, quả thật tấm gương đáng học hỏi.

...

Ngày khai trương cuối cùng đã tới.

Mãi đến hôm nay, Lăng Phong mới hiểu ra vì cái gì Vân tỷ lại tức giận với bảng hiệu “Phong Vân”.

Phong Vân, chính là Lăng Phong và Lăng Vân ghép lại nha.

Gian kể cứ thế mà thành, Lăng Phong không khỏi thấy phục bản thân.

Lăng Phong vừa đến tiệm thì nhìn thấy Lăng Vân đã tắt bật ở đó.

Vân tỷ hôm nay mặc một kiện váy màu phấn hồng bó sát người, bên hông thắt tơ vàng hình con bướm, đây chính là kiểu Lăng Phong vẽ ra. Vân tỷ mặc cũng có ý tứ giới thiệu hàng hóa.

Nàng đứng đó, da thịt nõn nà, tóc mai buông xuống, thân thể thon dài, yêu yêu diễm diễm. Một đôi mắt ngập nước trong veo đang nhìn quanh, miệng anh đào đang chúm chím phân phó hạ nhân, thật là đẹp đến câu hồn đoạt phách.

Chỉ tiếc một chuyện, có lẽ gần đây lo nghĩ nhiều, khuôn mặt nàng hơi tiêu tụy.

Lăng Phong không khỏi ngẩn ra một lúc.

Vẫn biết Vân tỷ rất xinh đẹp, cái này nói đã rất nhiều lần, nhưng Lăng Phong cảm thấy có nói bao lần cũng không đủ. Chẳng qua, bình thường nàng ăn mặc đơn sơ. Buôn bán tơ lụa cho khách, bà chủ mà quá xinh đẹp cũng không tốt. Hôm nay đột nhiên trang điểm tỉ mỉ, Lăng Phong căn bản không thể kháng cự.

Lăng Vân bận rộn phân phó một lúc, cảm giác có ai đó nhìn mình, không khỏi nhìn lại.

- Người... đứng đó nhìn cái gì?

Lăng Phong ánh mắt ngưỡng mộ, nói như đang mơ:

- Vân tỷ, tỷ thật... xinh đẹp.

- Người... nói lung tung cái gì đó. Mau đi tiếp khách cho ta!

- À, được!

Lăng Phong ho khan, trấn tĩnh bản thân.

Vừa rồi mơ màng, suýt chút thì hấn bật thốt ra hấn thích tỷ ấy.

M* nó, đúng là quá nguy hiểm. Vừa rồi nghĩ đi đâu vậy, người ta là tỷ tử của mình nha. Nghĩ tầm bậy truyện sẽ bị cấm xuất bản đó.

Xem ra phải nhanh chóng kiếm người yêu, bằng không sẽ bị Vân tử làm cho tẩu hỏa nhập ma mất.

Cũng thật tiện nghi thằng nào cưới được Vân tử. Nhất là thằng nhãi Từ Nguyên kia, căn bản là không xứng.

...

Lát sau, thấy một đoàn thiếu nữ xinh tươi đi vào, Lăng Phong lại bản sắc cũ. Hai mắt sáng lên, hoa chân múa tay muốn lại gần:

- Úi, mỹ nữ ở đâu ra mà nhiều thế này?

Lăng Vân liền lạnh giọng:

- Đi đâu đấy? Đừng có làm loạn. Bọn họ là cô nương Thất Tú phường ta mời đến, cũng rất tốn tiền đó.

- Ca phường?

- Chẳng phải người cần quảng cáo sao? Ta nghĩ đến, phu nhân tiểu thư nhu cầu mua sắm tuy nhiều, nhưng vẫn không nhiều bằng các ca nương này. Bọn họ hàng ngày đều lên đài biểu diễn, cần phải làm đẹp liên tục, tiền cũng không ít...

- Không hổ là Vân tử, diệu nha!

Khó trách nàng ấy có thể nắm giữ kinh doanh của Lăng gia.

- Hừm, không cần người nói linh tinh.
- Có điều, vẫn không đẹp bằng một góc Vân tử của ta.
- Ai... cái gì... của người?

Lăng Phong đột nhiên nhớ ra gì đó, nhúu mày nghĩ nghĩ:

- À, khoan đã, tỷ nói Thất Tú phường nào?

Đêm trước tên cận vệ kia cũng nhắc tới Thất Tú phường. Chính là tối nay sẽ hẹn Lăng Phong ở đó. Mấy hôm bận rộn, lại không để tâm, quên bém đi mất.

Tên Quyền chen vào nói:

- Còn Thất Tú phường nào? Nổi tiếng kinh thành chỉ có một cái thôi.

Thất Tú phường tương tự với Hoa Tú và Thu Cung phường ở Tô Châu trước kia.

Nhắc đến Thất Tú phường, người ta sẽ nghĩ đến Thất Tú các trước.

Các này có thể coi như đầu não của phường, là nơi tập trung rất nhiều người đẹp, chủ yếu lên đài múa ca, phục vụ tầng lớp văn nhân quan có danh vọng, nhưng tuyệt đối không phục vụ nhu cầu kia. À thực ra quảng cáo là thế còn thực chất thế nào cũng không chắc được.

Nói chung, Thất Tú các hoạt động giống như thuyền hoa Tô Châu. Điểm khác là không ở giữa sông, quy mô cũng lớn hơn. Đại quan, đại tướng quân, thiếu gia công tử, đều coi Thất Tú các là nơi tiếp khách, thể hiện đẳng cấp của mình. Dân thường, kể cả giàu sụ cũng chưa chắc vào được.

Nhìn Lăng Phong ra vẻ suy nghĩ, Lăng Vân đề phòng hỏi:

- Người lại suy nghĩ xấu xa với nữ nhân người ta sao?

- Vân tỷ, dù gì cũng là người mình nha. Tỷ xem nhân cách ta tốt như vậy, làm sao làm được điều gì xấu xa với mỹ nữ chứ.

- Hừ. Cái nhân cách của người mà tốt? Mấy cô nương đó cũng chỉ là học việc ở Thất Tú các mà thôi, nhưng ta đã phải tốn rất nhiều bạc mới mời được đấy, lại còn đủ thứ quý tặc đi kèm.

Lăng Vân lộ vẻ tiếc tiền.

Lăng Phong thì vẫn nhìn theo mộng các em, mắt không rời ra được.

- Không sao không sao, rất đáng tiền.

Lăng Vân nghe không nổi nữa, bỏ vào trong.

Lần khai trương này có thể nói Lăng Phong đã làm hết sức mình, cái gì hay ho mới lạ kiếp trước đều áp dụng vào.

Trước cổng treo đủ loại bảng quảng cáo, cái gì mẫu mã mới, khuyến mãi mở hàng đều có, đặc biệt lúc nào cũng kèm hình biểu tượng của Phong Vân tư lự thật to gây ấn tượng. Sau đó là một dàn mỹ nữ như PG hiện đại, mặc đồ mẫu mã mới đứng chào hàng. Vào bên trong, lại có mỹ nữ tận tình đi theo, giới thiệu đồ mới, hướng dẫn thử đồ. Mỗi lần mua đồ lại không thiếu tặng phẩm giấy tờ đi kèm, nói rằng sắp tới sẽ có đồ mới ra, hẹn quý khách quay lại này nọ.

Mặc lão cũng được mời tới làm trị an. Thời nào cũng vậy, không thể tránh có kẻ quấy rối, đặc biệt là tiệm mới như Phong Vân tư lự, tiểu phẩm đòi phí bảo kê này nọ kiểu gì cũng sẽ xuất hiện. Lăng Phong trước đây là

lăn lộn trong giới làm thuê, hẳn hiểu kinh thành này có bao nhiêu thể loại như vậy tồn tại.

Tất nhiên, qua lại với các vị chương quản trị an phường xã cũng không thiếu. Lăng Phong cũng phải tốn không ít tiền, mong các vị ấy chiếu cố cho. Thậm chí hôm qua hẳn phải lật đật chạy đi Kim Ngõ vệ tuần thành, đút lót gần mấy cửa mới gặp được quan Tổng kỳ chỗ đó, vừa cúng tiền vừa tặng đồ. Lão già kia tiền thì nhận rất nhanh, nhưng đồ thì từ chối liên tục. Báo hại Lăng Phong phải nói nhỏ với lão, đây là hàng độc quyền, thiên hạ duy nhất, cổ áo rất rộng, Tổng kỳ phu nhân mặc vào đảm bảo mới lạ, kể cả thọc tay vào cũng dễ dàng, có thể mới khiến lão này gật gù chạy ngay về muốn thử.

Lý Minh Nguyệt không hổ là tài nữ kinh thành, con gái của Tư nghiệp Quốc Tử giám, quen biết thực rộng, tiểu thư phu nhân tới rất nhiều.

Mọi chuyện đều suôn sẻ, chỉ trừ...

- Chương quây đâu? Khai trương không xin phép sao?

"Rồi, cuối cùng đã đến."

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Ở Dưới Bị Yếu Sao, Toàn Dừng

Nếu ở Tô Châu sẽ không có chuyện này. Lãng gia Tô Châu kinh doanh lâu đời, móc nối hắc bạch đầy đủ. Nếu có khai trương tiệm, cũng không có thằng nào thò đầu đến phá.

Nhưng kinh thành thì khác, Lãng gia ở đây hoàn toàn gà con mới vào, bị chèn ép là điều đương nhiên. Rất có thể đám này không chỉ tự động tới đòi bảo kê, mà đằng sau do kẻ khác xúi. Bảo kê còn có thể dùng tiền cho qua, còn nếu gia tộc khác thò tay vào phá, trò hay còn rất nhiều.

Từ Nguyên cũng bóng gió nói sẽ hết sức giúp Lãng Vân, còn nói đều là người nhà, Lãng Vân đã khéo léo từ chối.

Lãng Phong nháy mắt một tên hạ nhân chạy đi Kim Ngô vệ, đồng thời cùng Mặc lão đi ra.

- A ha, chẳng may lão đại ca đây đến mua trang phục cho phu nhân sao? Mời vào mời vào.

- Ta nhớ vào, người không biết đại ca ta là ai sao?

- Biết nha biết nha, nhìn tướng mạo anh vũ ngời ngời thế này. Chắc chắn là... chắc chắn là...

Tên kia vênh mặt lên, còn kẻ đại ca cũng một bộ râu đang nhìn trời.

- Đại ca ta là Long lão đại của Đông thành.

- Vâng, vâng, là Long đại ca, không biết phu nhân đại ca cỡ người thế nào? Ai da, là tiểu đệ nói sai, dĩ nhiên là mỹ nữ, số đo phải chuẩn nhất rồi.

Không nói thì thôi, càng nói càng khiến lão Long bực mình, lẩn lộn giang hồ, chơi gái thanh lâu, làm gì có cái cóc khô gì phu nhân, thẳng chớ này chọc vào nỗi đau của lão Long.

- Câm mồm, tiền bảo kê, một tháng 100 lượng, nếu không, khởi khai trường.

- 100 lượng?

Lăng Phong đang định nói gì đó, bỗng cánh tay có người kéo lại.

Lăng Vân đứng phía sau, nói thầm vào tai Lăng Phong:

- Nếu giảm được thì tốt, vài chục lượng một tháng cũng được.

Lăng Phong ngửa ngáy vô cùng. Vị đại tỷ này, giọng nói thì nhỏ nhẹ, lại còn kèm theo mùi thơm khó cưỡng, đã thế còn thì thầm vào tai, kích thích không nói cũng biết.

Có điều, hần lại thở dài:

- Ài, tỷ đi ra đây làm gì? Chỉ tổ thêm rắc rối thôi.

- Ta...

Lăng Phong lo không thừa chút nào.

- Ấy, mỹ nữ làm phục vụ ở đây sao? Hứng thú không theo Long lão đại ta, đảm bảo hàng tháng tiền xài không hết.

- Hahaha...

Một loạt tiếng cười vang lên, phần lớn thấy lão đại cười thì cười theo chứ định lực đã mất cả.

Lăng Phong giơ hai tay chặn cho Lăng Vân, nói nhỏ:

- Tỷ vào trong đi. Ngoài này để ta lo.

Lăng Vân đang định nói, tên này từ lúc nào dám ra lệnh với mình như vậy.

Đột nhiên nhìn thấy trước mắt là bóng lưng to rộng của hắn, Lăng Vân bỗng khựng lại. Cũng không biết nàng nghĩ đến chuyện gì, chỉ ngoan ngoãn lui vào.

Lăng Phong bắt đầu trình diễn.

- Long đại ca, ngài xem quán của tiểu đệ chỉ mới khai trương, tiền thu vào còn chưa biết được bao nhiêu, 100 lượng e rằng...

- Vậy được, 50 lượng, kèm theo mỹ nữ kia.

- Ài, thiệt là mệt mà. Ra toàn điều kiện gì đâu không.

Lăng Phong thờ dài.

Mấy thằng này đến cốt gây sự, xem tình hình này đưa tiền chắc cũng không xong, nói nhiều chỉ tổ tốn nước miếng, nhanh chóng giải quyết vẫn hơn.

Nhìn nhìn một chút, khách qua đường muốn ghé vào đều đang chần chừ tránh đi. Chờ mãi đám Kim Ngô vệ gì đó vẫn chưa tới, hay là có móc nối với nhau cả rồi cũng nên. Vả lại, Kim Ngô vệ có tới cũng không trị được vĩnh viễn, hôm khác lại có tụi khác tới mà thôi.

Đã thế lần này chơi luôn, vừa dọa lui đám khác.

Lăng Phong chấp tay cười cười nhìn ra xung quanh nói:

- Các vị khách quan, mời các vị tạm thời lui ra, đợi một lát chuyện này giải quyết xong, lại ghé tiểu điểm.

Lăng Phong nháy mắt Mặc lão. Trước mắt cứ cho đám nhóc kia ra trước. Luyện tập mấy hôm cũng phải có thực chiến một chút mới lên tay được. Hơn nữa cũng tiện xem đối phương mạnh yếu ra sao.

Thấy một đám thiếu niên tiến ra trước, tên lão đại hứng lên. Lâu lắm rồi đi đòi bảo kê mới có kẻ dám chống lại, lại còn ra cả đội thế này.

- Hô hô. Đông thành từ lúc nào sinh ra vài ghé con không biết sợ rồi?. Được lắm, lâu lắm không hoạt động gân cốt. Xử tụi này, ông quyết rồi, tiệm này 1000 1 tháng, cộng thêm mỹ nữ kia.

Lăng Phong chán nản, đám này làm giang hồ mở mồm ra là đòi ngàn ngàn, có biết 1000 lượng bạc là bao nhiêu tiền không? Rõ ràng đến gây sự chứ chẳng phải thu tiền gì cả.

"Ada..."

Một đồng hỗn loạn, hai bên xông vào nhau.

Long đại ca kia đứng ngoài nhìn, lão đại dĩ nhiên chưa đến cuối trận chưa thể lên được, rất mất mặt. Thời này không phải Tam Quốc, tướng tá đều đi sau, có gì lính chết hết còn chạy được.

Nhìn tên Quyền cũng đứng một bên xem kịch, Lăng Phong không khỏi bực mình. Thằng này rõ ràng hăn thuê để giữ cửa, giờ có người tới phá còn đứng xem, một bộ không liên quan, rõ nhàn hạ.

- Người còn đứng đó?

- Phong huynh, tiểu đệ chỉ làm giữ cửa, chúng nó chưa bước qua đây tiểu đệ cũng không tiện ra tay.

- V*, còn có quy tắc này? - Lăng Phong suýt bật ngửa.

Đám thiếu niên bên Lăng Phong tuy được Mặc lão luyện tập phối hợp, rất có phong phạm quân đội, nhưng còn quá tệ, kinh nghiệm thì thiếu. Ngược lại phe bên kia, đánh loạn xạ chả có trật tự gì, bù lại toàn dân to con đánh đấm quen tay, rõ ràng chiếm ưu thế. Chỉ một lúc đã có gần chục thiếu niên lăn qua lăn lại.

Lăng Phong nhìn tình hình không xong, lâu nay hẳn cũng luyện chút đỉnh, muốn thử một phen.

- Lão Quyền à, kiểu này huynh đệ ta phải lên thôi.

- Được, phụng bồi. - Lần này A Quyền nhếch mép nói.

Lăng Phong vừa học được Hoạt Bất Lưu Thủ, liền muốn đem ra thử.

Lúc đầu hẳn khá vụng về, vừa di chuyển vừa nhăm nhăm từng bước chân, mấy lần bị ăn đấm ngã ra. Đám kia còn không hiểu thẳng khùng này đánh không lo đánh cứ lo luồn lách làm gì nữa.

"Hừm, có thể này mới lên trình được. Mấy hôm học thuộc di chuyển cứ tưởng đã ngon, hóa ra ra trận dùng mới biết." Lăng Phong mặc kệ đám kia nghĩ gì, hẳn đang cao hứng.

Lăng Phong đang nhập tâm không để ý phía A Quyền. Nhưng Mặc lão ở sau thì nhìn rất chú tâm.

Tên Quyền này, gần như không đánh đấm gì mấy. Hẳn từ đầu bước ra trước một bước, sau đó chỉ đứng đúng chỗ đó. Cứ thẳng ngu nào thò đầu vào chỗ hẳn sẽ bị một bạt tai bay ngược ra sau, và chỉ có bạt tai, không hề

dùng chêu gì khác, ra tay cực nhanh. Nhìn từ ngoài vào rất hài hước, chỗ tên Quyền giống như cái trụ đàn hồi, cứ có người chạm vào là ngay lập tức bay ra.

Dần dà đám thiếu niên Mặc lão lui cả ra sau lưng tên Quyền, đám gây sự thì chỉ vòng vòng xung quanh không ai dám vào.

- Quyền ca uy vũ.

- Nhị ca vô địch.

- Hô hô. Bản thiếu gia đẹp trai có khác, vừa ra tay đã trở thành trung tâm. - Tên Quyền cười nói, mắt còn đánh với vài thiếu nữ đứng xem.

Tuy vậy, xung quanh lại xì xào.

- Tên kia làm trò gì vậy?

- Chắc nổi cơn điên rồi.

Giữa sân còn một tên khác đang như phát cơn cuồng loạn xạ. Kẻ này thậm chí không có đối thủ vẫn chạy vòng vòng khắp sân, càng chạy càng nhanh, chạy đến đâu người ta tránh ra đến đó. Đám lưu manh cũng sợ bị lây bệnh, không dám dây vào.

Long Bác Khôn từ lúc tên Quyền bước ra liền biết tình thế không ổn, đồng trứng này hóa ra không dễ bóp như vậy. Gã nhìn Quyền nói:

- M*, rút cục ông cũng phải ra. Mà là thằng nào, xưng tên đi.

- Hỏi tên ta sao? Lăng Phong. - Lăng Phong đúng lúc dừng cạnh tên Quyền.

- Ông không hỏi mà.

- Ài, Phong huynh, trận này đệ làm chủ tướng rồi. - A Quyền làm mặt xin cảm thông.

- Phải không? Xem chiêu.

Long đại ca vừa nói vừa bay tới, năm ngón tay hổ hình, như muốn chụp cổ A Quyền.

"Bốp."

"Soạt."

Ngay khi Long Bác Khôn tiếp cận, Quyền khoát tay phải từ trong ra, phá lệch chiêu của lão. Thế nhưng không ngờ gã kia không hề đầu đất, tay trái chẳng qua hư chiêu, tay phải mới là toàn lực, ngón tay như cái đinh ba kéo một đường trước ngực A Quyền rách cả áo. Cũng may tên Quyền nhanh nhẹn lui ra sau, nếu không chỉ sợ tước cả ngực.

Lăng Phong đứng bên mắt mở to, thẳng Quyền này, hóa ra giỏi như vậy. Tên Quyền mặt nghiêm túc, lâu lắm mới có người khá như vậy chơi hăn.

- Không tệ.

- Tiếp.

Lần này Long Bác Khôn vẫn là tay trái, nhưng gã không dùng hổ trảo, mà dùng quyền hình nắm lại.

Tên Quyền lần này rút kinh nghiệm, chỉ lách người không phá chiêu, mắt để ý tay phải của lão Long.

"Bốp."

A Quyền trúng đòn. Có tiếng em gái nào đó vì thương Quyền huynh bị đau mà la lên.

Long Bác Khôn lần này tay trái chiêu đầu tiên đã dùng toàn lực, cười lớn.

- Haha. Tiểu tử còn hôi sữa. Còn kém lắm.

A Quyền cười nhạt, hãnh thực ra chẳng hề hấn gì.

- Tới người...

Long Bác Khôn liếc qua chỗ Lăng Phong. Chưa nói hết hai từ đã đâm ra. Chỗ Lăng Phong đứng lúc đầu ngay cạnh Quyền, cho nên rất gần Long lão đại.

- M* đều vậy, nói xong mới đánh chứ.

Lăng Phong toát mồ hôi chửi ầm lên, cùng lúc dùng đùi bật hết sức nhảy ra sau, may mắn tránh được. Cự ly gần như vậy vẫn tránh được, bản thân Lăng Phong cũng thấy phản xạ mình tốt hơn trước.

- Khá lắm.

- Phía dưới bị liệt à, toàn dùng tay?

Lăng Phong mĩa mai. Sau đó hãnh ngả người xoay ngang đá vòng, muốn phá chân trụ của tên kia khiến hãnh ngã ra.

"Bốp."

Chẳng ngờ bước chân thứ hai của Long lão đại lại biến thành cú đá, trực tiếp đá vào chân của Lăng Phong đang ra chiêu, khiến hãnh trúng đòn nằm luôn ra sân.

- Ông nói rồi, hai thằng trẻ con còn hôi sữa.

"Bình"

Long lão đại vừa nói vừa định bước tới đá vào ngực Lăng Phong, từ phía sau một bóng người nhanh như cắt áp sát gã. Lão Long chỉ kịp quay người lại tung hai tay cứng đối cứng, ăn nguyên một quyền cong cả người bật ra sau. Long Bác Khôn phun máu. Người ngoài không cảm nhận hết, nhưng gã chỉ một chiêu liền biết đụng phải đá tảng, nhìn chăm chăm Mặc lão.

"Cao thủ?"

Lão già kia, chỉ một chiêu thuần dùng lực đã khiến hãn nội thương, rất đáng sợ. Nên biết đánh nhau như đám kia, cùng lắm đau da đau thịt, gãy xương đứt gân gì đó, nhưng đều là ngoại thương, chỉ có lực đủ mạnh mới khiến cõ như tên Long này, bề ngoài chả thấy gãy gì, bên trong thực ra bị thương nặng.

- Cút, lần sau còn tới, để lại chân tay.

Mặc lão chỉ nói thế rồi quay lưng bước đi, ra sau đỡ Lăng Phong đứng lên.

Nhìn Mặc lão và tên Quyền, Long Bác Khôn liền biết hôm nay ăn thiệt thòi. Tên Quyền kia dù gã thẳng, nhưng chẳng qua hơn chút kinh nghiệm.

- Hừ, huynh đệ, rút.

- Các vị khách quan, chuyện đã giải quyết, mời vào mời vào.

Lăng Phong phúi phúi đứng dậy nói. Hãn không bị thương gì nhiều, ngược lại vừa rồi học được khá nhiều thứ.

...

Lăng Phong bước vào tiệm, Lăng Vân tiến lại hỏi:

- Người không sao chứ?

- Không có gì, vết thương ngoài da thôi.

Lăng Vân nhìn mấy vết xước trên tay hẳn, mày nhú lại. Nàng giống như muốn tiến lại tự mình xem, nhưng nghĩ gì đó phân phó:

- Tiểu Tinh, người mau xem vết thương cho hẳn.

- A, nô tỳ? Xem cho hẳn? - Nha hoàn Tiểu Tinh chỉ vào mình.

Lăng Phong buồn bực. Tốt xấu gì ta cũng là thiếu gia Lăng gia, nha đầu Tiểu Tinh này làm gì tỏ vẻ ủy khuất như vậy?

Cùng lúc, Lý Minh Nguyệt cũng đi ra:

- Ta nghe nói có kẻ gây sự?

Lý Minh Nguyệt cha làm quan to, dù chỉ là quan văn, nhưng trong mắt dân chúng, quan nào cũng là quan. Vụ buôn bán lần này nàng cũng có phần, thằng nào phá rồi cũng không được, Lý đại tỷ bực lên cũng có thể kéo tên lão cha ra dùng.

Nhìn Tiểu Tinh ngúng nguẩy đi lấy được phẩm gì đó, Lăng Phong nhàn nhạt nói:

- Không có gì, đã dọn dẹp rồi.

- Ai dọn dẹp kia? - Lý Minh Nguyệt nhìn quanh.

- Còn ai vào đây, đương nhiên là bốn công tử.

- Người?

Lý Minh Nguyệt trợn mắt, nhìn thấy tên đáng ghét ngồi đó, liền tình nghịch đá vào chân Lăng Phong. Tên nào đó liền hét toáng lên:

- A, đại tỷ, ta đang bị thương đó.

Lăng Vân không khỏi đau lòng:

- Minh Nguyệt, hẳn thực sự bị thương.

Lý Minh Nguyệt bĩu môi:

- Vân Vân, người đừng để tên này lừa. Ta nhìn thấy hắn đang giả vờ mà thôi.

Miệng thì nói vậy, nhưng Lý Minh Nguyệt cũng không manh động nữa. Nàng ta quay lưng bỏ đi, ra đến cửa đột nhiên nhỏ giọng nói với nha hoàn:

- Tiểu Hồng, người chạy về nhà, mở ngăn trang điểm, lấy cái hộp gỗ màu đỏ đến đây cho ta.

- A, để làm gì vậy tiểu thư?

- Hừ, ta nói thì cứ về lấy đi, ở đâu mà hỏi lắm như vậy.

Tiểu Hồng vội chạy đi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Rung Động

(Ghé thăm fanpage <http://facebook.com/atkd1890fic> để nhận thông báo chương mới, xem tạo hình nhân vật, bàn luận cùng tác giả, etc.)

Đang giữa buổi khai trương, Lăng Vân rất nhanh lại bận rộn, Lý Minh Nguyệt cũng đi mất. Lăng Phong trở thành bệnh nhân bất đắc dĩ.

Nha hoàn Tiểu Tinh căn bản không có tí lương y thầy thuốc nào, bồi bồi trét trét vài cái cho có lệ rồi bỏ đi. Cũng là nha hoàn Tiểu Hồng của Lý Minh Nguyệt hiểu chuyện hơn, ra tay rất nhẹ nhàng. Có điều tiểu muội này phát dục còn quá nhỏ, Lăng Phong chỉ xem như em gái trong nhà, căn bản chẳng muốn trêu đùa gì.

Có điều, Lý tài nữ sai nha hoàn chăm sóc như vậy, có khi nào đã để ý đến Phong ca rồi không? Bình thường hai người gặp mặt nói đến câu thứ 3 liền bất hòa. Chỉ là oan gia ngõ hẹp, khó nói trước được gì.

Lăng Phong hiện tại cũng không có tình ý gì với Lý cô nương, hẳn chỉ thích mỗi ngày được ngắm nhìn Vân tỷ.

Ngồi rảnh rồi không có gì làm, Lăng Phong bỗng để ý đến một nữ tử khác.

Khương Vũ Y.

Khương Vũ Y bình thường vẫn ở gian sau, rất ít khi xuất hiện. Hôm nay ngày đặc biệt, Khương cô nương cũng phá lệ ra góp vui.

Cô nàng họ Khương này, Lăng Phong tiếp xúc thậm chí còn ít hơn cả A Trình. Hai người gặp nhau hầu như không bao giờ nói quá hai câu, cùng lắm là chào hỏi rồi lại hờ hững tránh nhau.

Trước mặt Lăng Vân hay Lý tài nữ, cái thói vô lại ba hoa của Lăng Phong luôn khiến hai nàng kia bức tức đáp trả. Đụng phải kiểu Khương Vũ Y thì hẳn chịu thua. Nàng ta căn bản không thèm để ý đến hẳn.

Lăng Phong không phải quá ngốc. Hẳn nhận ra, nàng ta khinh mình.

Sau chuyện Khương lão phu nhân lần trước, Lăng Phong càng khẳng định điều này.

Chính vì thế đôi khi Lăng Phong cũng kiếm cớ tiếp cận Khương Vũ Y.

Cũng không phải hẳn yêu thích nàng ta muốn chinh phục, chẳng qua đại khái bị bà cháu người ta khinh thường, muốn thể hiện một chút, khiến nàng ta phải để ý đến mình cho hả giận.

Tên Quyền rất tinh mắt, ngay lập tức phá đám:

- Làm sao thế Phong lão ca, bị sét đánh?

- Đúng đấy, làm sao? Người cũng bị sao?

A Quyền cười:

- Đệ bị nhiều lắm, quen rồi.

- Hô hô. Còn dám lên mặt với bản công tử. - Lăng Phong cười nhạo lại.

Nghĩ một lát, Lăng Phong lại gần Khương Vũ Y, hỏi han băng quơ:

- Khương cô nương, cần ta giúp đỡ gì không? Chuyện tính toán này ta có vài tuyệt kỹ rất hay đấy.

- Không cần.

- Khương cô nương thấy mấy mẫu mã mới ra hôm nay thế nào?

- Lý tài nữ vẽ ra, Lãng tiểu thư góp ý, đương nhiên rất đẹp.

Lãng Phong buồn bực.

Mà thôi, mình cũng chẳng có ý định tán tỉnh nàng ta, so đo mà làm gì. Liền nói vài câu nhảm chán rồi ra ngoài.

...

Lãng Phong giao phó vài hạ nhân chạy đi làm công tác quảng cáo, thời đại này không có phương tiện, cách duy nhất là tung lời đồn. Nghĩ đến quảng cáo, Lãng Phong liền nghĩ ngay đến báo chí. Chỉ là, thứ này cần nguồn lực lớn mới làm được, ngoài ra nó rất dễ đụng chạm đến triều đình, lúc này Lãng Phong dù có ý tưởng cũng chưa thể làm.

Đành để ra sau.

Lãng Vân hớn hờ trán lấm tấm mồ hôi lại gần, hôm nay khai trương có thể nói rất thành công.

- Mấy cô gái Thất Tú phường cũng sắp đến giờ về, hôm nay thế mà thành công ngoài ý. Ta còn lo sẽ thất bại.

- Đương nhiên rồi, tỷ còn không nhìn là ai làm chương quây.

Lãng Vân giả vờ không nghe:

- Người nói cái gì ta không nghe rõ?

- Trong lòng tỷ biết là được.

Lăng Phong cười trừ đáp trả, hần lại nhớ đến một chuyện khác.

Buổi hẹn ở Thất Tú các kia, có lẽ hẳn phải ghé qua thử.

Chỗ kia là chỗ khách nhân quyền quý, nếu công tử gì đó đã có ý mời ta tới, xem ra cũng là dân có máu mặt ở kinh thành, biết đâu là cơ hội của Lăng Phong.

- Vân tỷ, việc ở đây xin nhờ người.

- Hừ, người lại muốn làm gì?

- Máy mỷ nữ Thất Tú phường kia chẳng phải sắp xong việc sao? Ta sẽ đưa bọn họ về tận chỗ.

- Không cần.

Lăng Phong đã đi mất.

- Này, đã nói không cần. Người...

Vừa ra khỏi tiệm thì Lăng Phong phát hiện một chiếc xe ngựa đỗ lại, Từ Nguyên ló đầu ra, còn có hạ nhân ôm một bao quà tặng to đùng.

Lăng Phong không khỏi chửi thầm. Vân tỷ hôm nay ăn mặc đẹp như vậy, rút cục vẫn tiện nghi thăng này. Chẳng qua, ca đang có việc bận, thôi kệ không phá nữa vậy!

...

Thất Tú các.

Không hổ là nơi tiếp khách đẳng cấp số một kinh thành.

Tòa chính cao đến mấy tầng, khách khứa ra vào nhộn nhịp, xe ngựa trước cửa nườm nượp, đều là công tử thiếu gia lựa là. Lăng Phong đã lâu không tới nơi hoành tráng thế này, nhớ lúc trước cũng từng dạo dạo Tô Châu, có điều chỗ đó hương vị nhẹ nhàng êm dịu hơn ở kinh thành. Lăng Phong hiện tại vẫn dân đen, thậm chí buôn bán tiền lời tháng đầu còn chưa được cầm trong tay.

Lăng Phong đang ngơ ngác thì có người tiếp cận:

- Giờ mới đến sao? Còn tưởng người không tới. Tốt lắm, còn kịp, không muộn.

Lăng Phong lịch sự chấp tay nói:

- Thất lễ, thất lễ. Tại hạ giờ mới xong việc buôn bán nhỏ.

Người này mặc trang phục cận vệ, giống kẻ hôm nọ. Da ngăm đen, mặt có vết sẹo nhỏ, xem chừng đã lăn lộn nhiều.

Người kia khuôn mặt không có nhiều biểu tình nói:

- Vào trong đi. Công tử gia đang chờ.

- Mời.

Thất Tú các khá yên tĩnh, ngược lại với suy đoán của Lăng Phong. Nghe thì thoảng có tiếng nữ nhân đàn ca đâu đó, còn lại không hề lộn xộn như sảnh thanh lâu, chỗ này giống như đại sảnh khách sạn hiện đại.

Một thiếu nữ khá xinh xắn bước ra cười hỏi:

- Nhị vị công tử là vừa tới hay đã có đặt chỗ?

- Là khách của Nhị công tử. - Tên cận vệ kia chỉ đáp đơn giản.

- A, ra vậy. Mời đi theo tiểu nữ.

Nữ "tiếp tân" cười nhẹ một tiếng, quay người dẫn đường.

Lăng Phong bước theo, đang chăm chú nhìn mông thiếu nữ trước mặt đang đưa thì nghe tên kia nói:

- Ta tên Trương Bảo.

- A, thì ra là Trương huynh, hân hạnh. Tại hạ Lăng Phong.

Có vẻ Trương Bảo muốn làm quen với Lăng Phong.

Bất kể ai được "Nhị công tử" để ý, vậy chắc chắn là kỳ nhân dị sĩ, có thể sau này sẽ phong quang cũng không chừng. Trương Bảo tuy chỉ là quân nhân, tính tình thẳng thắn không thích nịnh nọt, nhưng làm quen một chút cũng không hại gì. Trương Bảo đi theo Nhị công tử từng tiếp xúc qua nhiều người, hầu hết những kẻ kỳ nhân kia đều một dạng tự cao, không hợp tính gã, nhưng gã vẫn bảo trì thái độ này khi gặp người mới. Cái tính này của Trương Bảo so với kẻ cận vệ Lăng Phong gặp tốt hơn nhiều lắm, ít nhất còn chịu hỏi chuyện.

Lăng Phong không biết nói gì tiếp, không khí lại im lặng như cũ.

Một bên không quen nói, một bên không muốn nói.

- Đã đến, mời hai vị vào.

- Đa tạ mỹ nữ dẫn đường.

Lăng Phong đánh mắt cười, thiếu nữ mặt phớt hồng rời đi.

"Đúng là chỗ cao cấp, dẫn đường mà đã dễ thương như vậy."

Lăng Phong bước vào trong phòng.

Phòng này không rộng, nhưng thiết kế rất phong nhã, trên tường treo đủ loại tranh, còn có chậu cây lớn ở góc phòng. Nhìn như một lầu riêng biệt, kiểu dành cho khách VIP xem ca kịch. Phía trước có thể nhìn xuống dưới sân khấu. Sân khấu ở dưới hình tròn, thiết kế nổi trên nước, quả thật mới lạ.

Lúc này, đang có một màn ca múa, giọng ca vừa rồi từ đây truyền ra ngoài. Trước sân khấu là dãy chỗ ngồi hạng bình thường, chỉ có ở các tầng trên mới là gian VIP, tạo thành một vòng cung xung quanh.

Trong phòng đã có sẵn hai người. Tên công tử và cận vệ hôm trước.

Người kia cũng không quay lại chào Lăng Phong, vẫn phe phẩy quạt xem kịch.

- Điện hạ, Lăng Phong đến.

- Ừm.

"Điện hạ?"

Lăng Phong hơi giật mình nghĩ, ở thế giới này mà dám xưng điện hạ, không tới chục người thì phải.

- Không biết công tử gọi tiểu nhân tới có chuyện gì?

Thân phận đối phương vẫn chưa rõ, Lăng Phong chỉ bảo trì khách sáo chứ không cung kính, vừa chào vừa định ngồi xuống bên cạnh.

Hắn lại không biết, chỗ này phải được cho ngồi mới ngồi, không ai lại bố láo như hắn cả. Trương Bảo đứng ở cửa canh chừng cũng không khỏi bội phục thẳng này liều.

Thanh niên kia nhìn cảnh này trong mắt, nhưng không ngăn cản, bốc ít hạt cho vào miệng.

- Ta là Triệu Khánh.

"Tần Vương?". Lăng Phong giật mình đứng dậy.

- Tiểu dân tham kiến Vương gia.

Lăng Phong hơi cúi người, nhưng hăn không muốn quỳ.

Tuy Lăng Phong biết không nhiều, nhưng xưng hô điện hạ, lại kèm Triệu Khánh cái tên này thì hăn tình cờ biết được.

Hoàng tử Triệu Khánh, phong hiệu Tần Vương.

Lăng Phong biết ở thế giới này, Hoàng tử thuộc giai cấp cao nhất, còn thương nhân như hăn là đẳng cấp thấp nhất, có lẽ chỉ cao hơn nha hoàn nô lệ. Khoảng cách giữa hai người không thể hình dung nổi, cách cả mấy tầng người.

Gặp Hoàng tử, quan dưới tam tứ phẩm đều đã phải quỳ lạy, nói gì Lăng Phong. Dân thường gặp quan huyện đã phải dập đầu lạy, run lẩy bẩy sợ hãi, đó không phải thói quen hay bị trói buộc, mà do tu tưởng được hun đúc từ nhỏ, người ta tự động cảm thấy "phải quỳ".

Từ khi vào thế giới này, Lăng Phong mới chỉ suýt quỳ đúng một lần, lần ở đám tang Lăng Chiến. Từ sau đó, hăn tuyệt đối không muốn quỳ bái ai, nhất là Hoàng tộc, đối với người hiện đại như hăn, rất không chấp nhận được.

Lại nói, lý do Lăng Phong biết đến không phải vì hoàng tử này vĩ đại nổi bật gì, mà vì kẻ này rất nổi tiếng trong giới thanh lâu. Lăng Phong lúc rảnh rỗi chém gió với Quyền mà biết được, hôm đó hai tên ngồi bình luận về mỹ nữ kinh thành, nói một lúc thì đến Triệu Khánh, vì Tần Vương Triệu Khánh nghe đâu bảng xếp hạng top 10 mỹ nữ kinh thành đều đã chơi qua.

Đất phong của Tần Vương là Tần Phượng, phía tây bắc kinh thành. Hoàng tử được phong vương đều phải sống ở đất phong, nếu không có sự kiện đặc biệt sẽ không được tùy tiện nhập kinh. Chẳng qua, Triệu Khánh có một chút khác biệt. Mẫu hậu hẳn lại là đương kim hoàng hậu, cho nên Triệu Khánh thường xuyên ghé kinh thành, lấy cớ thăm hỏi.

- Hừ. Người cũng rất trấn tĩnh đấy.

Triệu Khánh bỗng nhìn Lăng Phong hừ nhẹ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Triệu Khánh

Lăng Phong nghĩ nát óc cũng không ra Tần Vương thân phận cao quý tìm hãn làm gì, ngoài việc đem đó tên này rất để ý đến Diễm Tuyết Cơ.

Thực ra, Triệu Khánh gặp Lăng Phong là có ý thu nhận người tài.

Triệu Khánh cũng không hãn mẫn mộ gì người tài cả, hãn thời gian chơi còn không đủ hơi đâu đi lo thu hiền tài đóng góp cho quốc gia. Nhưng đây là ý mẫu hậu hãn, bà ta muốn hãn làm quen nhiều người tài càng tốt, nếu thấy có thể thu dưới trướng thì thu cả vào. Triệu Khánh nhân tiện thu mấy tên kỳ nhân, tài thì cũng có đó nhưng chủ yếu là "tài lạnh", thi thoảng bày trò hay để hãn tiêu khiển.

Hoàng hậu Đại Tổng hiện tại họ Trương Tôn, chính là mẫu hậu của Triệu Khánh, nhưng nghe nói cũng không phải mẹ đẻ.

Thái tử đương nhiệm Triệu Hoàn, lại là con trai của một vị Hoàng hậu quá cố.

Trương Tôn Hoàng hậu muốn Triệu Khánh tạo dựng thế lực riêng, vì bà ta muốn hãn đứng ra tranh giành với Thái tử ngôi hoàng đế. Nhưng rất tiếc Triệu Khánh lại không hứng thú lắm chuyện này.

Chuyện Hoàng tử tạo dựng thế lực, tranh chấp ngôi Thái tử đời nào cũng có. Nhưng hiện tại, vị Thái tử cùng cha khác mẹ kia của Triệu Khánh không hề kém cỏi, tuy thế lực không lớn nhưng hầu như không mắc phải

sai sót gì, chuyện phế Thái tử là điều rất khó xảy ra. Đâm ra Triệu Khánh tuy rất muốn nhưng không đủ dã tâm, dần dà hẳn chỉ muốn sống yên ổn qua ngày là được, chỉ cầu cho hoàng huynh lúc lên ngôi thì cứ lên ngôi, đừng có để ý gì mình.

Lần trước gặp ở đồ phường, đầu tiên Triệu Khánh cũng không để ý Lăng Phong. Điều này đương nhiên, một tên đồ cước nhảm nhí gặp may cũng không thể lọt vào mắt Hoàng tử nổi. Mãi đến lúc tên cận vệ nói nhỏ vào tai hẳn, nói rằng kẻ Lăng Phong này rất có thể là đệ tử môn phái lớn, Triệu Khánh mới bắt đầu để tâm đến. Về sau, cận vệ còn kể chuyện Lăng Phong và tên lão bản họ Hà kia đánh nhau, một vị lão nhân nhảy ra cứu trợ. Mấy chuyện này liên kết lại khiến Triệu Khánh xem thân thế Lăng Phong không đơn giản, nảy ra ý gặp mặt.

Triệu Khánh tuy thu nhiều kỳ nhân dị sĩ, nhưng võ lâm nhân sĩ thì lại khá hiếm. Hầu hết người trong võ lâm đều đối lập với triều đình, rất khó mua chuộc. Thái độ Lăng Phong lại vô tôn ti như vậy, Triệu Khánh cũng có thể bỏ qua. Kỳ nhân dị sĩ đều có tính tự cao.

- Ngồi đi!

- Tạ ơn điện hạ.

Lăng Phong dù chả ưa gì bị người khác ra lệnh. Nhưng hẳn cũng đành chịu, dưới mái hiên không thể không cúi đầu, tính ra thẳng trước mắt là con trai Chủ tịch nước. Thời của hẳn, con trai Chủ tịch nghe thì to nhưng chỉ dựa thế cha, gặp thì tránh đi cho chắc, có cơ hội làm quen thì nịnh nhau vài câu. Có điều đây là thời cổ đại, con trai hoàng đế có thực quyền, vợ vẫn bị chém ngay tại chỗ.

Ở dưới sân khấu, vũ nữ kia đã kết thúc biểu diễn, có tiếng vỗ tay vang lên.

- Nghe nói hôm nay người khai trương cửa tiệm?

- Vâng, tiểu dân làm một ít tiểu kinh doanh.

Triệu Khánh chẳng qua không có chuyện gì để hỏi, tiện thể bốc đại thông tin dò được về Lăng Phong ra nói. Lăng Phong vẫn đủ tỉnh táo biết đây là lời khách sáo. Hắn vẫn nhớ rõ, đêm đó, tên cận vệ nói hoàng tử tìm mình liên quan đến thần thức.

- Người muốn sống cả đời như vậy?

- Tiểu dân...

Lăng Phong suy nghĩ cách trả lời. Vị hoàng tử này, hắn mới gặp không rõ tính cách, lại hoàn toàn mơ hồ mục đích của đối phương. Lăng Phong trả lời nước đôi:

- Tiểu dân cũng chỉ vì sinh kế.

- Người biết ta tìm người vì chuyện gì?

- Tiểu dân không biết, mong điện hạ khai sáng.

- Tốt, ta cũng không muốn đông dài, ta muốn người vào dưới trướng của ta.

"Có chuyện tốt như vậy?" Lăng Phong có chút bất ngờ.

Người này nói năng thật thẳng thắn.

Cũng phải, có lẽ trong mắt kẻ có địa vị, Lăng Phong không khác gì con kiến cả, không cần phải chơi trò ẩn dụ, đơn thuần chỉ sai khiến truyền lệnh. Nói muốn Lăng Phong vào nghĩa là phải vào rồi.

Lăng Phong chỉ không hiểu, cỡ như Triệu Khánh hô một cái còn thiếu người tài chạy theo xin bám sao, làm sao còn đến lượt hắn. Thần thức của hắn trị giá như vậy?

Dĩ nhiên, Lăng Phong không hề muốn từ chối.

Chuyện đùa sao? Hắn bây giờ đang thiếu chỗ dựa. Làm kinh doanh muốn độc quyền, mấy hôm nay gặp chuyện quấy rối, nghĩ nát óc cũng vì không có chỗ dựa. Nếu có thể bám vào cành cây của Tần Vương, chỗ tốt không nói cũng biết.

Chỉ là, chuyện gì đến quá nhanh cũng nên làm chậm nó lại một chút, sau này đỡ phải hối hận. Ông trời không cho không thứ gì, Lăng Phong hiểu đạo lý này.

Lăng Phong dò hỏi:

- Chẳng hay điện hạ cần tiểu dân làm gì?

- Ta cũng không muốn nói nhiều, ta rất yêu thích kỳ nhân dị sĩ. Người có sự phụ cao thủ như vậy, ta nghĩ rất đáng để nói chuyện một chút.

"Sự phụ? Ta có sự phụ nào? Mặc lão?" Lăng Phong hơi ngẩn ra nghĩ thầm.

Hóa ra người này không phải xem trọng Lăng Phong, mà xem trọng sự phụ nào đó của mình. Mặc lão thần bí đến vậy sao? Sao ta không biết? Nhưng nếu Mặc lão thì gọi luôn lão tới, còn gọi hắn làm gì? Hắn không nghĩ người Triệu Khánh nói là lão đùi gà.

Thấy tên này vẫn thất thần như vậy, Triệu Khánh không khỏi lại phát bực. Tên Lăng Phong này bị đần sao? Hoàng tử ban phúc cho còn ở đó mà thất thần? Sướng quá mất hồn?

- Hừ. Nếu không muốn, vậy có thể rời đi.

- Điện hạ, làm gì có chuyện đó, tiểu dân cầu còn không được. Điện hạ chỉ cần có sai bảo, tiểu dân sẽ cố gắng hết sức.

Lăng Phong vội vàng đáp. Nhưng mấy câu kiểu "chết không từ nan" này nọ hẳn nói không ra nổi. Nghe giả tạo quá.

Cơ hội như vậy chỉ có một. Bỏ lần này, sợ rằng không bao giờ có lần nào nữa. Thời đại nào cũng vậy, cơ hội thò một chân vào giới quyền quý không dễ, dù chỉ là một ngón chân, dính một tí tẹo quan hệ. Chỉ cần không đụng đến điểm cơ bản, ví dụ như người thân, hoặc tự trọng gì đó của mình. Còn lại, hẳn đều có thể, kể cả phản quốc cũng được, quốc gia này về cơ bản chả có cái gì là tổ quốc của Lăng Phong cả.

Triệu Khánh thấy Lăng Phong biết điều, liền cười hỏi trống không:

- Tốt. Tên kia vẫn còn chưa chịu tới?
- Dạ, đã cho người thúc dục, chắc hẳn đang trên đường tới.
- Tốt nhất đừng có chậm trễ làm hỏng việc của ta.
- Dạ.

Không khí trầm xuống, Triệu Khánh tiếp tục xem ca kịch. Lăng Phong cũng đành im lặng xem, mấy tiết mục ở dưới xem ra cũng khá đặc sắc, chỉ có điều lúc này Lăng Phong không có tâm trạng xem cái gì cả.

- Điện hạ, người đã tới.
- Điện hạ thứ tội, tiểu sinh đến muộn.

Một tên nho sinh xuất hiện, Lăng Phong không biết là ai. Hẳn từ trước tới giờ người trong giới nho sinh nhận mặt chắc chỉ có Diệp Tố Tân từng thấy một lần, ngoài ra không còn ai.

Triệu Khánh thái độ khác hẳn Lăng Phong:

- Dư tài tử, ngồi đi.

- Tạ ơn điện hạ.

Dư Minh Sinh, tài tử nổi tiếng kinh thành, nếu Lý Minh Nguyệt ở đây tất nhiên biết hắn là ai. Chỉ tiếc Lăng Phong mù tịt, hắn chỉ gật đầu chào, nhưng vị Dư tài tử kia không thèm đáp. Nho khinh thương, Dư Minh Sinh vừa vào thấy tên kia một bộ đồ kiểu buôn bán, nhìn cũng chả thèm nhìn, gã còn nghĩ đây là người hầu chỗ này.

- Giới thiệu qua đi, người này là Dư đại tài tử nổi tiếng kinh thành, hắn là Lăng chưởng quầy, cũng có chút đặc biệt.

- Hạnh ngộ hạnh ngộ.

Lăng Phong chấp tay nói loạn, hắn cũng chả rõ cách thức chào hỏi giữa thương nhân và tài tử nên thế nào. Dư Minh Sinh chỉ nhếch miệng, coi như đã biết.

- Chốc nữa Tô tài nữ xuất hiện, Dư tài tử chắc biết thể hiện bản lĩnh thế nào?

- Tiểu sinh sẽ hết sức vì điện hạ.

Lăng Phong tuy không hiểu cho lắm, nhưng hắn nhanh nhạy đoán ra, hình như hoàng tử đang muốn thể hiện với gái, nên cần dùng đến Dư tài tử. Xem ra cũng hết chuyện của hắn, chẳng biết tại sao vẫn để hắn đứng đây.

"Ài, người ta là ông lớn, về cũng phải chờ bị đuổi mới được về sao?"

Ở dưới có tiếng xướng.

- Tiếp theo là Tô tài nữ, xuất thân Giang Nam, vũ kỹ vô song.

"Hừm, quen quen." Lăng Phong thầm nghĩ.

Chỉ thấy một nữ tử nhẹ nhàng đi ra giữa sân khấu. Bước đi của nàng như đang bay lên, uyển chuyển lung linh. Những dải lụa dài cứ tung bay như cánh bướm, hút hồn cả loạt nam nhân ở đây.

"Ồ, là trang phục mới của Phong Vân tơ lụa, haha. Chốc nữa phải gặp mặt cảm ơn người ta, tự nhiên quảng cáo miễn phí giúp ta." Lăng Phong nhìn qua, bỗng sáng mắt lên.

Nàng kia mặc một trong những mẫu váy mới ra hôm nay của tiệm hần. Màu vàng đỏ hoa văn kết hợp, ống tay dài, hở vai, phần ngực là một dải ngang đỏ rất đẹp. Xem ra vừa rồi mấy vị mỹ nữ từ Thất Tú phường trở về, đã phát huy hiệu quả quảng cáo.

Nàng ta búi tóc điệu đà, một bên lọn xỏa xuống che tai trái, đằng sau cột gần chân tóc, vô cùng quý phái, khuôn mặt trang điểm sắc sảo, mày yến mi cong, đôi môi hồng nhuận. Khiến người xem ở dưới đều rót cả cằm ra.

Tần Vương Triệu Khánh đã hai mắt nhìn không dứt, thiếu mỗi nước miếng chảy ra. Bây giờ Lăng Phong mới thấy mặt xấu của tên này, Hoàng tử gì cũng là nam nhân thôi. Lúc vừa rồi còn ra vẻ thâm trầm, ai ngờ gái đẹp vừa ra đã làm mặt trư ca, còn tệ thua Lăng Phong hần.

Nhìn qua Dư Minh Sinh, người này còn trấn tĩnh được chút. Mặc dù ánh mắt cũng ra vẻ thưởng thức. Có lẽ gã tự biết đây là người của hoàng tử nhằm trúng, không thể có ý ngông cuồng.

- Đóa Nhi gặp qua các vị quan nhân.

"Ô Đóa Nhi? Ra là nàng ta. Khó trách thấy quen."

Tô Đóa Nhi, nàng chính là người về thứ hai ở Hoa khôi hộ Thái hồ lúc trước, xếp sau Ngô Oánh Oánh. Lúc đó Lăng Phong nhìn thấy còn khen ngợi nàng ta xinh đẹp hơn người.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Gặp Lại Đóa Nhi

Ở dưới sân khấu, Tô Đóa Nhi bắt đầu biểu diễn.

Vẫn như lúc ở Tô Châu, nàng giỏi nhất là múa, giờ đây thêm váy áo màu sắc, còn thêm phần cuốn hút hơn. Thật giống như tiên nữ đang múa, khiến Lăng Phong dù nhìn mỹ nữ ở nhà quen vẫn cứ ngỡ đang trên trời.

"Oa..."

Tô Đóa Nhi vừa dừng tiết mục, ở dưới đã ồn ào một mảnh, vỗ tay hò hét nhảy nhót loạn xạ, hận không thể phi luôn lên sân khấu ôm ấp người đẹp.

- Tiếp theo đây là phần hấp dẫn nhất của hôm nay. Tô tiểu thư hôm nay muốn chọn người gửi gắm cả đời, tìm lang quân như ý, vừa rồi một khúc Phượng Cầu Hoàng, công tử thiếu gia đều xem qua, tuyệt đối nhân gian khó thấy.

"Đấu giá người đẹp?" Lăng Phong không nghĩ hôm nay được xem trò hay này.

Nghĩ lại, hẳn lại thở dài.

Con người mà bị đem ra như hàng hóa, dù có giá bao nhiêu đi nữa cũng là một chuyện thương tâm. Bản thân hẳn nếu bị đem ra bán như vậy, có lẽ sẽ không chịu được, trừ khi thành người mất hồn. Chuyện này không phải vấn đề giá bao nhiêu, một con người, tốt nhất là vô giá.

Xem ra đây là hàng của Tần Vương muốn mua hôm nay.

"Có điều sao không trực tiếp thu vào, làm gì ai dám ngăn Hoàng tử. Hay là có kẻ khác thế lực tương đương?"

Tô Đóa Nhi năm nay vừa tròn 18, tuổi đẹp nhất của đời người con gái. Lúc nàng còn ở Tô Châu, là tài nữ đệ nhất của Thu Cung phường, có thể nói muốn gì được nấy. Điểm trọng yếu, có Dương Tu, tri Tô Châu làm người đỡ đầu, ai cũng nghĩ nàng là vật trong tay của tri châu đại nhân, chẳng còn vị nào dám hó hé, cũng giúp Tô Đóa Nhi bớt đi rất nhiều phiền phức.

Tô Đóa Nhi ban đầu nghĩ mình thật may mắn, tỷ muội trong phường đều lộ vẻ ghen tỵ rõ trên mặt. Nàng tuy sống chốn thuyền hoa, trưởng thành sớm, cũng đoán tương lai một ngày có lẽ sẽ thành người của đại nhân. Sắc đẹp tài năng như nàng, ít nhất cũng phải làm thiếp, như vậy cũng được. Dù sao người kia cũng là quan to, làm thiếp cho lão cũng là kết cục khá tốt cho nữ tử phong trần.

Tiếc là vị tri châu kia hình như chỉ nuôi nàng như nuôi sủng vật, lúc cần thì đem ra khoe, không có ý định xài. Tô Đóa Nhi tìm hiểu một chút, mới biết hóa ra vị đại quan này gần đây với thê thiếp cũng khá ít qua lại, nghe đồn có bệnh kín gì đó.

Đối thủ trực tiếp nhất của nàng ở Tô Châu chính là Ngô Oánh Oánh.

Năm vừa rồi Hoa khôi hội, Tô Đóa Nhi cố gắng hết sức vẫn không thể tranh giải nhất với nàng kia. Chỉ có điều, chỉ mấy hôm sau nàng nghe tỉ muội nói, mỹ nữ họ Ngô đã hoàn toàn rời khỏi Hoa Tú phường. Tô Đóa Nhi không tin được, cũng không giải thích nổi? Ngô Oánh Oánh thậm chí danh khí còn cao hơn nàng, sao lại có quyết định nhảm nhí như thế? Tô Đóa Nhi lúc đó nghĩ chắc họ Ngô có chuyện xấu gì đó, sợ bị lộ mà bỏ trốn cũng nên.

Ngô Oánh Oánh rút lui, Tô Đóa Nhi điềm nhiên thành đệ nhất, nhưng đối với nàng mà nói, cuộc sống không thay đổi mấy, thậm chí có phần tẻ nhạt hơn. Lúc trước nàng luyện tập, cốt để vượt qua người kia, bây giờ người ta nghỉ rồi, nàng hụt hẫng, mất đi mục đích. Còn cái gì câu dẫn nam nhân, trước giờ dưới cái bóng Dương Tu, nàng không phải gặp nhiều, không có thói quen đó.

Cho đến khi xảy ra một chuyện.

Dương Thái, con trai Dương Tu, chưa tới 15 tuổi, lông còn chưa mọc đủ, thiếu gia ăn chơi nhất nhì Tô Châu. Đang đêm hăm xông vào phòng Tô Đóa Nhi đòi phục vụ. Tô Đóa Nhi lúc đó sợ chết khiếp ra, nàng trước nay cũng nghĩ đến chuyện chim tìm cành đậu, nhưng đậu phải ở chỗ Dương Tu, tên thiếu niên này tương lai phải gọi nàng một tiếng di nương mới phải. Nàng tuy chỉ hơn hăm 3 4 tuổi, nhưng không chấp nhận nổi để một thằng nhóc làm chuyện khinh cuồng này với mình được, nàng chịu không nổi.

Tô Đóa Nhi giận quá tát hăm một cái chạy ra ngoài, chờ Dương tri châu tới phân xử.

Chẳng ngờ, Dương Tu tới nơi thấy con mình bị tát, mắng nàng xối xả, cái gì chó mèo thân phận, ti tiện từ ngữ đều đem ra, nói nàng là dĩ điểm thanh lâu, còn mơ mộng hão huyền. Tô Đóa Nhi lúc đó như chết cứng tại chỗ, chỉ trong một ngày, từ trên cao rơi thẳng xuống đất, nhục nhã ê chề, lo sợ bất an. Đến lúc đó, nàng mới thực sự biết đâu mới là vị trí của mình.

Tô Đóa Nhi nhận ra thì đã muộn, lúc đó nàng thậm chí thấy Ngô Oánh Oánh làm thật đúng đắn. Nhưng người ta đã chuẩn bị từ lâu, rút lui nhẹ nhàng, còn nàng thì không, lâu nay sống trong mơ tưởng.

Vì thế nàng nhờ vài tỷ muội giúp đỡ, đang đêm bỏ trốn lên kinh thành. Cũng may tú bà nuôi nàng từ nhỏ thương cảm, lúc đầu còn khuyên Tô Đóa

Nhi chấp nhận số phận, về sau thấy nàng quyết tâm liền ra tay giúp đỡ, viết lá thư lên kinh thành.

Lên đến Trường An, Tô Đóa Nhi nhờ vào lá thư chận vật xin vào Thất Tú phường, nghe nói nơi đây thuần biểu diễn, lão bản là một tỷ tỷ. Tô Đóa Nhi tuy chán nản, nhưng cùng đường, lại hoàn toàn sợ hãi thế giới bên ngoài, đành ngậm ngùi trở về con đường cũ.

Mỹ nữ vào Thất Tú các, tài năng sắc đẹp nổi bật, dĩ nhiên nhanh chóng trở thành hồng nhân. Tô Đóa Nhi rất nhanh lại gây chú ý của công tử thiếu gia kinh thành, tranh đua nhau với người đẹp, làm đủ thứ trò tiếp cận. Lúc trước Tô Đóa Nhi rất thích cảnh này, nàng nghĩ đó là do nàng danh giá, nam nhân phải giành giật mới với tới nàng. Nhưng sau chuyện kia, Tô Đóa Nhi cũng trầm lặng hơn, nàng biết đám kia không phải tranh giành nàng, mà dùng nàng tranh giành sĩ diện của họ.

Còn chưa kể bây giờ cảnh lạ vật lạ, bị tỷ muội ghét bỏ đổ kỵ, nói năng xóc xĩa suốt ngày. Nàng muốn buông xuôi mặc kệ.

Gần đây, Tô Đóa Nhi nghe nói mình được một vị đại nhân vật để ý, muốn nuôi nàng riêng để chơi, lão bản nương còn nói người này khó đắc tội, sợ rằng không thể lui được nữa. Tô Đóa Nhi chỉ có thể than thân trách phận, chạy đông chạy tây, rút cục cũng không thoát được số phận an bài. Lần này nàng không muốn chạy trốn nữa, nàng thực sự nản rồi. Hôm nay lão bản tổ chức lần biểu diễn cuối này, xem như rao bán Tô Đóa Nhi, vị kia nếu thực sự yêu thích, vậy sẽ theo đuổi, nếu còn ai đó cao tay hơn, vậy thì tùy đi.

...

Giọng tên xướng lại vang lên.

- Chẳng qua Tô tài nữ vẫn muốn chọn người tâm đầu ý hợp, nên muốn gửi gắm chút tiếng lòng.

- Tiểu nữ tử tuy thi từ kém cõi, nay chỉ muốn tỏ nỗi lòng, chẳng may có vị nào hiểu được nó, thì xin thương tiếc nữ tử, vậy cũng mãn nguyện.

Lăng Phong nghe mà buồn cười. Chuyện này thực tế nói cho vui như thế. Những kẻ kia đều giống như Triệu Khánh, đến đây trong đầu toàn tính trù, làm gì có dây thần kinh nào mà "tâm đầu ý hợp"? Cùng lắm bỏ tiền ra thuê trợ thủ như Dư Minh Sinh, cuối cùng cũng vẫn là ai bỏ nhiều tiền thuê trợ thủ cao tay hơn. Nói cho cùng, nghe nói thời này nữ tử cưới chồng thậm chí không được chọn, đêm tân hôn mới biết mặt, Tô Đóa Nhi còn được nhìn mặt chồng vẫn đỡ chán.

Tô Đóa Nhi cô độc thê lương giữa sân khấu, cảnh tượng của nàng, chả khác gì thiếu nữ bán thân để tang cha, rất thê thảm. Nhưng vào trong mắt mấy kẻ khác, còn nghĩ nàng ta đang diễn xuất đòi thêm tiền. Đám ở dưới chả quan tâm diễn hay không diễn, cố gắng nhìn được chỗ nào thì nhìn, đều đang hừng hực khí thế, hạ khố cũng đã bị nâng lên cả.

Lăng Phong ngoài ý, lần này không vô lại như mọi khi.

Đúng là lúc đầu cũng chỉ lo ngắm gái, nhưng sau khi nghe câu kia của Tô Đóa Nhi, cẩn thận nhìn lại, Lăng Phong liền cảm nhận được sự cô độc của nữ tử này. Bởi vì hắn trong sâu thẳm, cũng là một kẻ cô độc. Thậm chí nỗi cô độc của hắn lớn hơn rất nhiều Đóa Nhi, ở dị giới này, hắn là một "người ngoài hành tinh".

Tô Đóa Nhi nói rồi liền cất tiếng ca.

Cả sân khấu đều trầm ngâm nghe, cố gắng thuộc từng chữ một, biết đâu bắt ra điểm mấu chốt.

"Xuân miền Nam Sở khác Ấm lạnh sáng sáng thay Sông thần nhiên che cỏ Núi tùy ý phủ mây Tháng giêng ong gập mặt Chim hót khác thời thay Chống gậy sợ ngã ngựa Đâu cố ý rời bầy"

Dư Minh Sinh nhắm mắt, một bộ lý giải tâm đắc gì đấy.

Còn Lăng Phong? Phong ca dĩ nhiên dốt đặc cán mai, thơ với chả từ, từ ngữ khó hiểu, ý nghĩa thâm sâu, không phải trình độ của hần có thể nghe ra. Chẳng qua, nghe âm hưởng giọng hát, Lăng Phong cảm giác mỹ nữ này đang hận đời hồng nhan bạc mệnh, muốn buông xuôi tất cả.

Tiếng ca kết thúc, Tô Đóa Nhi một giọt nước mắt chảy dài trên gò má vì tủi thân. Các vị sắc lang còn tưởng là nhập tâm lời ca, nhớ nhà mà khóc.

Một giọng anh khí từ phòng VIP phía bên kia vang lên.

- Tô mỹ nữ chẳng phải đang nhớ quê hương sao?

- Ta thấy Tô cô nương đang cần nam nhân Giang Nam như ta đây.

- Người thì biết gì, nhìn vào ánh mắt Tô mỹ nữ là thấy đang cô đơn, ở đâu cũng được, Giang Nam Giang Bắc không quan trọng.

"..."

Một loạt cao thủ vội vàng chém gió.

"Hôhồ. Vụ này vui." Lăng Phong nhìn sang cái đài bên kia, không biết thẳng mắt chó nào ngay cả Tần Vương ở đây cũng chồm vào.

Triệu Khánh gằn giọng:

- Dư tài tử.

- Điện hạ, có tiểu sinh.

Dư Minh Sinh chợt dạ, mồ hôi toát ra.

Dư Minh Sinh phải nhanh chóng ra ý kiến, không thể để kẻ khác nhanh tay nói trước như thế. Thẳng thua là một chuyện, Triệu Khánh có thể cướp

sau, nhưng mặt mũi Hoàng tử không phải ai muốn vuốt cũng được.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Xếp Cái Gì? Xếp Hình Sao?

Sân tập phía sau Lăng phủ.

- Quyền nhị ca, người là cao thủ sao? Hôm đó một tay cứ thế tát chết đám ngốc kia. Thật đã. Haha.

- Quyền ca, nhận đệ làm đệ tử được không?

- Được rồi, được rồi.

Một đám thiếu niên 15 16 đang vây lấy A Quyền nhìn nọt. Đứa trẻ tên Triệu Tử Long không hô hào, nhưng ánh mắt cũng lóe lên sự khâm phục.

Lần trước tuy bị đám bay ra sau, nhưng phong cách đứng một chỗ tát bay cả chục thằng của A Quyền khiến đám trẻ này ngay lập tức thần tượng, bám lấy không thôi. Còn anh Phong, tuy mang tiếng đại ca xóm này, nhưng biểu hiện không được nổi bật cho lắm, cả buổi chỉ lo chạy nhảy, cuối cùng ra chiêu được một lần thì bị đá nằm ngang đất, anh em đều khinh thường.

Sau buổi kia, nếu không có tên Quyền, đám thiếu niên này chỉ sợ sẽ nhụt chí hẳn. Mặc dù chúng được nuôi ăn nuôi ở, tập luyện để làm hộ vệ cho Lăng phủ. Nhưng người trẻ, nhanh máu nóng xông lên thì cũng nhanh bị dập tắt. Đặc biệt đám thiếu niên này trước kia kiếm ăn bị ức hiếp quen, rất dễ quay về cách nghĩ trước kia, không còn nhuệ khí nữa. Như thế lần sau nếu có đám khác tới, chỉ sợ chưa đánh đã nằm ra hết. Mặc lão là người trong quân, kỷ luật và nhiệt huyết là thứ lão để tâm nhiều nhất.

Mặc lão bước tới gần chỗ tên Quyền nói:

- Quyền huynh đệ...

- Không dám, Mặc lão có gì phân phó. - Quyền dừng cười đùa.

Ở đây, ngoại trừ Lăng Phong có thể nói chuyện hơi ngang một chút với Mặc lão. Còn lại không ai dám hó hé gì với lão cả.

Lão nhân, nhưng gân cốt thực sự rắn rỏi, võ công cao cường. Lần trước một quyền đánh bay Long đại ca, còn để lại câu chặt chân tay. Lúc luyện tập chỉ dạy cho chúng, phong phạm quân nhân lộ ra, ánh mắt sắc bén, khiến đám trẻ này càng thêm sợ hãi. Quyền tuy có nhiều bí mật, nhưng cũng rất kính trọng người này.

Mặc lão không quen tên Quyền này, từ lúc tới kinh thành Lăng Phong nhận vào mới gặp. Lão mấy lần để ý kẻ này, càng tìm hiểu càng thấy không hề đơn giản.

Riêng võ công căn cơ rất cao, nhiều chỗ lão biết mình kém xa, A Quyền chỉ có khuyết thiếu kinh nghiệm vì còn trẻ. Lúc nói chuyện, A Quyền lại tuyệt nhiên không bao giờ lộ nửa điểm thân phận. Mặc lão không hiểu sao người như hắn lại nhận làm giữ cửa, nghe nói trước kia còn đi làm thuê kiếm ăn. Với thân thủ của kẻ này, lại còn trẻ như vậy, có thể làm khách khanh cho phủ nào đó, cũng có thể vào quân đội quan phủ, hoặc tự lập môn hộ, nói chung rất nhiều đường đi khác. Mặc lão lo lắng nhất, là kẻ này đang giấu mình, giấu hậu đài ở sau, đang đi dạo chơi cho vui.

Mặc lão là người từng trải, lão thận trọng, không như Lăng Phong cười đùa xưng huynh đệ không chút đề phòng.

Nếu giấu mà sâu như tên này, quả thật đáng sợ, mục đích hoàn toàn không đoán được.

Mặc lão hỏi dò:

- Đám trẻ đã coi trọng người như vậy, xem xem có thể chỉ dạy được gì cho chúng.

- Mặc lão cứ yên tâm, ta sẽ cố gắng cùng luyện tập cùng chúng.

Tên Quyền dị dạng trong mắt, nhưng cực nhanh ngay lập tức trả lời. Luyện tập chung, và chỉ dạy là hai thứ rất gần nhau, nhưng bản chất khác nhau.

Mặc lão chỉ cười.

Chu Công Cần hốt hải chạy vào:

- Quyền ca, Quyền ca, ...

- Chuyện gì?

- Tên kia tìm tới.

- Tên nào?

- Tên hôm trước bị đánh. Long... Long...

- Long lão đại? Hắn đến làm gì?

"Nhanh như vậy đã tìm tới cửa trả thù rồi sao."

...

Lúc này, ở Thất Tú các.

Dư Minh Sinh đang vắt óc phân tích bài ca.

Theo hẳn thấy, bài ca của Tô Đóa Nhi khá đơn giản, hẳn ngồi suy tới suy lui cũng không thấy tầng ý sâu xa, ngược lại ý tứ dễ nhìn nhất thì đám kia đã nói hết.

Còn nếu muốn Dư tài tử nhìn vào từ ngữ chỉ ra nội tâm của người hát, Dư Minh Sinh có thần tiên hạ trần cũng bó tay.

Cô gái kia không phải đang sáng tác, mà lấy bài của người khác để dùng. Điều này chứng tỏ nàng chỉ lấy một phần nào đó để thể hiện nổi lòng. Chẳng may chỉ có một câu làm ý chủ, tức là cả bài 8 câu thì có 8 khả năng khác nhau sao?

Hơn nữa Dư tài tử một đầu toàn là chữ, hẳn thậm chí một câu có thể nghĩ ra cả chục ý tứ khác nhau, xác suất bốc trúng còn ít hơn nữa.

Đôi khi, giỏi quá cũng mệt.

Tô Đóa Nhi hát là một chuyện, nàng căn bản không hề ngụ ý vào câu chữ. Quan trọng nếu ai đồng cảm, từng trải qua như nàng thì sẽ hiểu được tâm trạng thôi, không cần thiết phải so đo ca từ làm gì.

Chỉ là ở chỗ này toàn công tử thiếu gia ăn chơi, làm sao hiểu đây. Đám nha hoàn phục vụ kể cả có hiểu cũng không nói ra được.

Dư Minh Sinh rút cuộc quyết định.

- Theo tiểu sinh thấy, Tô cô nương đang tự trách thân hồng nhan bạc phận đó sao?

Tô Đóa Nhi hơi ngẩng lên, coi như người kia cũng nhìn ra đúng một nửa đi.

Thấy phản ứng của Tô Đóa Nhi, Triệu Khánh mừng ra mặt.

Tô Đóa Nhi tuy vậy lại cúi đầu vẫn đứng yên ở đó.

Thấy vị cô nương kia vẫn cô linh linh giữa sân khấu, Lăng Phong bỗng vừa thương cảm vừa có ý trách móc hô lên:

- Ài, mỹ nữ nha, người sinh ra đã đẹp như vậy, tài ca múa còn rất cao, so với ta lúc trước thì gấp không biết bao nhiêu. Ta thậm chí lúc đấy muốn bán mình cũng chả ai mua, chết không ai quản, cũng không có sân khấu đứng mà nói cho người khác biết mình chán thế nào. Có cái gì mà đã tuyệt vọng muốn buông xuôi chứ.

Lời này là lời thật.

Lúc mới tới thế giới này, Lăng Phong hàng ngày đi tìm việc làm thuê, hẳn đều chửi trời không biết bao nhiêu lần. Hẳn nghĩ nếu mình dừng cố nữa, cứ buông xuôi như thế, chết đói thì đã sao, cũng có ai quan tâm đâu, cũng chả ảnh hưởng gì người nào?

Thời điểm đó, thậm chí Lâm thị Mặc lão đối với Lăng Phong cũng chả ý nghĩa gì cả. Cái cảm giác cô đơn giữa đất trời, không một ai là đồng cảm, bị dồn nén khó chịu, Lăng Phong đều trải qua. Lúc đó nếu có sân khấu thế này, Phong ca có khi đã hét luôn vài bài của Châu Kiệt Luân Đào Triết gì đó cho người cổ đại nghe.

Tô Đóa Nhi bỗng ngược mắt nhìn lên.

...

Dư Minh Sinh đang rất bức mình nhìn sang Lăng Phong.

Thằng chường quỳ này chả có lễ phép gì cả, có hoàng tử điện hạ ngồi đây, cả tài tử đệ nhất kinh thành, chưa được phép người chỗ mồm cái gì vào. Lỡ như nói sai, chả phải vừa rồi Dư Minh Sinh nói trúng một ít đồ sông đồ bể sao.

Nói lại, một thằng chường quầy, buôn bán gì thì cứ lặng im mà buôn, ra đây sính cái gì tài tử, bình cái gì thơ ca? Không biết mỗi diễn viên đều có bảng phân vai sao, đều có cát-xê riêng cả rồi, muốn dành miếng ăn của người khác?

Lăng Phong thì vẫn nhìn Tô Đóa Nhi, hai đôi mắt nhìn nhau.

Quả thật hôm nay mặt trời mọc phía tây, trong mắt Lăng Phong không có hau háu như mọi khi.

Kỳ thực là chỉ có Tô Đóa Nhi nhìn hắn, còn hắn thì đang... nhớ kiếp trước, mắt không có tiêu cự.

Chẳng qua, cảm giác mà Lăng Phong đem lại cho Tô Đóa Nhi, nàng cảm nhận được là không hề giả tạo.

Tô Đóa Nhi không khỏi tim run lên. Nàng lần đầu tiên tiếp xúc với tình huống này, bấy lâu nay nàng tưởng tất cả nam nhân đều một kiểu như nhau. Nàng lại không biết là thằng Phong này vừa vài khắc trước thực ra cũng... kiểu đó.

- Đa tạ công tử, tiểu nữ đã biết. Mong công tử thương tiếc đừng ruồng bỏ tiểu nữ.

Tô Đóa Nhi bỗng cúi xuống e lệ nói, sau đó lui vào thật nhanh.

Ở dưới oa lên một mảnh, thằng này v* hên, chém bậy mà trúng tim người đẹp.

Dĩ nhiên chả thằng nào chịu phục. So tiền so quyền còn có thể đem ra cân đo được, chứ cái mồm ba hoa thì ở đây thằng nào cũng tự nhận đệ nhất. Nói không xa, bản thân Triệu Khánh cũng ngại mặt mũi mới phải ngồi im, chứ mồm cũng ngứa lắm rồi.

Triệu Khánh cười to.

Dư Minh Sinh thì hừ nhẹ.

Lăng Phong vẫn đang thở dài.

Hắn chỉ cứu Tô Đóa Nhi một cửa này, đừng để nàng tuyệt vọng đi tự sát là được. Còn cửa tiếp theo, chỉ hy vọng vị hoàng tử này có chơi cũng thương hoa tiếc ngọc chút đi, đừng chơi xong vứt thì tốt.

Chỉ có điều, Lăng Phong lo sợ không sai. Triệu Khánh chính là muốn chơi xong thì vứt. Chẳng qua mỹ nhân như thế, đại khái thời gian cũng dài hơn các tỷ muội trước.

Triệu Khánh là Tần Vương, nhưng chính vi là Hoàng tử, gã càng không dám tự tiện nạp Tô Đóa Nhi vào phủ.

Có đẹp bằng tiên nữ cũng chỉ gái giang hồ, xuất thân hèn mọn ti tiện, danh phận bẩn thỉu, không thể nào đặt chân vào gia phả hoàng gia. Cùng lắm đi chơi bụi hoa giải trí mà thôi.

Mẫu hậu Triệu Khánh vì muốn con trai đăng cơ, rất nghiêm khắc chuyện này. Có mấy lần muốn thu kỹ nữ vào phủ đều bị mẫu hậu đá bay ra, còn âm thầm xử lý.

Là con trai Chủ tịch nhưng Triệu Khánh mới chỉ có một chính thê và... vài thiếp thất mà thôi. Khụ. Kia đều là tiểu thư vài cái danh gia vọng tộc. Chẳng qua mấy bà cô này mặt mũi chả có gì là đẹp, tính khí lại khó ưa, Triệu Khánh chán quá mới phải chạy ra đường đổi không khí.

Lần này gã lôi Lăng Phong đến, cũng vì vụ Tô Đóa Nhi này.

Triệu Khánh băng quơ nói:

- Haha, tốt lắm. Vậy đi, chốc nữa người đón Tô cô nương, sau đó sắp xếp nàng, có thời gian ta sẽ ghé.

Không ai trả lời.

- Lãng Phong?

Trương Bảo không khỏi nhắc thầm.

- A, có tiểu dân.

Lãng Phong kỳ thực có nghe, chỉ không ngờ là lão Khánh đang nói hăn.

- Không nghe gì sao? Chốc nữa lấy tiền ở chỗ Trương Bảo, sắp xếp Đóa Nhi giúp ta.

Triệu Khánh phất tay quay lưng đi.

Dư Minh Sinh cũng đứng lên theo đuôi, trong mắt còn lộ ra tia chán ghét.

Lãng Phong chả hiểu gì cả, sao lại để hăn sắp xếp.

"Từ từ, xếp cái gì? Xếp hình?"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Lại Dẫn Con Dâu Về Nhà?

Lăng Phong quay sang Trương Bảo:

- Trương huynh, chuyện này là...

- Còn đứng ở đó làm gì, điện hạ nói thế thì làm thôi.

Còn tưởng đi theo ông lớn làm việc to tát gì, hóa ra là giữ gái hộ người ta, rảnh thì hoàng tử tới chơi.

Cũng không khó lắm, nhưng lại rất nhảm nhí. Chả phải thành tú bà còn gì?

Trương Bảo thấy Lăng Phong nhăn nhó, gã còn chửi thầm trong lòng. Chuyện này chỉ cần cẩn thận, lợi ích là rất nhiều. Người ta nói con đường nịnh nọt cấp trên dễ nhất là qua phu nhân, quen biết hòn ngọc quý trong tay Hoàng tử, còn sợ Hoàng tử không hài lòng?

Có điều, tại sao không dừng lại vớt người đẹp cho Lăng Phong?

Điều này thì chính Trương Bảo cũng không hiểu lắm. Triệu Khánh là Tần Vương, bộ hạ không hề thiếu, gọi một tiếng thiếu gì người chu toàn?

Có thể đoán, Tô Đóa Nhi tuy đẹp nhưng trong mắt Triệu Khánh không quá quan trọng, hẳn chơi mỹ nữ không thiếu. Tô Đóa Nhi giống như một

món đồ lạ, Triệu Khánh một ngày đi dạo thấy thích thì tiện tay mua, mua xong lại tiện tay ném đại cho ai đó cầm về nhà, thế thôi.

Thay vào đó, Triệu Khánh gọi Lăng Phong tới vứt vào tay là có ý thử nghiệm. Thử xem tên kia có thể bảo vệ tốt đồ vật của Hoàngg tử hay không, nếu ngay cả một nữ nhân mà giữ không xong, vậy thì vứt đi. Tiếp theo, thử tên kia định lực thế nào, nếu bị mê hoặc mà dám thò tay sau lưng Triệu Khánh hắt, vậy trực tiếp xử lý.

- Có câu này, tuy thừa nhưng ta phải nói, Lăng huynh đệ tuyệt đối đừng có đụng chạm gì Tô cô nương. Điện hạ ngài mà giận lên, e là...

- Dĩ nhiên, điều này ta biết.

Lăng Phong không ngu ngốc đến thế.

- Bàn giao thế thôi, ta về trước, hẹn gặp lại.

- A, phiền Trương huynh.

Bây giờ thì Lăng Phong mới biết, tiền đặt cọc đấu giá kia không nhỏ. Riêng người thắng còn phải trả gần chục vạn lượng. Khó trách, báo hại Lăng Phong còn tưởng cứ khơi khơi chém gió hai câu là có mỹ nữ khênh về, thâm nghĩ dạo này mỹ nữ mất giá.

"Ài, đụng không được, chẳng phải bắt ta phải cung phụng cô ta như thần thánh? Được rồi, nhưng nếu cô ta muốn chạm ta, là bất khả kháng nha." Lăng Phong bực bội nghĩ.

...

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì một giọng nói lạnh lút vang lên bên cạnh hắt.

- Công tử, thiếp ra mắt công tử.

“Thiếp?”

Xưng hô này có điểm...

- A, Tô cô nương mời, tạm thời về nhà tại hạ một thời gian.

Lăng Phong bưng tỉnh nhìn qua.

Tô Đóa Nhi đã thay trang phục, váy hồng khoác áo tím nhạt, trang điểm cũng nhẹ nhàng hẳn lại, chỉ mang theo gói nhỏ đồ.

Hắn không khỏi chép miệng. Đẹp thế này, tốt nhất triệt để tránh mặt vẫn hơn, hắn đang tuổi máu me. Khoan nói chuyện đụng chạm, chỉ cần nhìn ngắm gì cô ta bị để tâm thì mệt. Đêm đến người đẹp với anh Khánh thủ thi đại loại "thằng Phong buổi sáng dám nhìn thiếp thế này thế kia", chết oan ức.

Tô Đóa Nhi lúc này cũng đang âm thầm quan sát Lăng Phong, nàng không biết Triệu Khánh mới là người mua mình.

Kẻ này khá trẻ, ăn mặc trang phục rõ ràng bình dân, tướng mạo cử chỉ xuềnh xoàng, không phải công tử thế gia giàu có rồi. Tô Đóa Nhi hơi thất vọng, nhưng rồi nàng liền nghĩ lại, tại sao nàng vẫn còn mơ mộng? Biết đâu như thế mới là quy túc tốt, bài học cũ vẫn còn chưa nguôi ngoai. Suy nghĩ được khai thoáng, khuôn mặt Tô Đóa Nhi cũng tươi tỉnh hơn, như mặt trăng ló dạng, rất quyến rũ.

- Thiếp xin tùy vào công tử sắp xếp.

"A, chết người quá." Lăng Phong lộp bộp nghĩ.

- Là thế này, Tô cô nương, không nên xưng hô là “thiếp”.

- Vậy... có thể là gì?

- Xưng tên đi. Đúng, xưng tên cho nó dễ gọi.

Tô Đóa Nhi nghiêng đầu khó hiểu.

- Khụ, để tại hạ cầm đồ giúp cô nương.

- Làm sao dám phiền công tử... Đóa Nhi tự mang được, cũng nhẹ lắm.

Im lặng bước đi.

Tô Đóa Nhi đi cạnh Lăng Phong một đoạn dài, chả thấy hắn nói gì, còn lăm bầm gì đó, có vẻ rất không muốn.

Nàng rất hiếu kỳ, hay do nhan sắc mình kém đi, tại sao người này ngay cả nhìn cũng chả thèm nhìn như vậy?

Nàng đang thấp thỏm, không biết về nhà người này sẽ ra sao? Có những ai? Đã có thê tử chưa?

Nàng dù tự phụ xinh đẹp, nhưng trước giờ còn chưa nghe ai đem nữ tử phong trần về làm chính thê cả. Mấy mẫu truyện tài tử giai nhân cùng nhau bỏ trốn khỏi thanh lâu cũng chỉ nghe tử muội đồn đãi, nàng chưa thấy bao giờ. Trái lại, toàn thấy chính thê phu nhân nhà người ta đến tận cửa kêu réo chì chiết, kể cả chỗ nàng không phải thanh lâu.

Nếu hắn đã có thê tử, không biết vị kia ra sao? Có chấp nhận nàng không đây? Chỉ cần đừng đánh đập tthậm tậ quá là đủ.

Lăng Phong bên cạnh cũng có khác gì, hắn cũng đang loạn.

Lâu lắm rồi hắn mới căng thẳng ra vẻ phong độ trước nữ nhân thế này, thật mệt mỏi.

Tiếp theo về nói thế nào với Lăng Vân để xin phòng ở đây?

Hay là thuê khách điếm? Ài, không ổn, vậy ai sẽ canh chừng? Chả lẽ còn bắt Lăng Phong hẳn bỏ việc ra ngồi giữ không bằng đi. Hơn nữa, thuê khách điếm ở lâu dài, tiền đâu chịu cho nổi?

“Hoàng với chả tử, vứt đồ cho mình, điếm tiền công cũng không thềm đưa, rõ vô lại. Chắc ông nội này thấy mình dân buôn bán, dư tiền nuôi nấng cô ta đây.”

Lăng Phong thầm cầu mong bà cô này đừng tính khí tiểu thư, tiêu xài hoang phí sai vật này nọ, nếu không phiền chết hăn mất.

Nghĩ lại, tương lai chả biết thế nào, chẳng may cô gái này chỉ là vật chơi qua đường của hoàng tử thì lỗ to.

Nhưng trái lại, có khi vật đổi sao dời, nàng ta mà thành thiếp thất gì đó của ông lớn. Lúc đó, chuyện Lăng Phong đối xử lúc này ra sao quyết định tương lai hăn.

Chung quy, đều là đánh bạc.

...

Về đến Lăng phủ đi một lèo ra hậu viện. Lăng Phong mặt mũi cũng vênh lên, đám hạ nhân xung quanh nhìn thấy Tô Đóa Nhi, phần lớn đều đoán là khách của đại tiểu thư Lăng Vân.

Đúng lúc bước vào sân luyện liên nhìn thấy một đám đang dàn trận, khí thế bừng bừng.

Tên Quyền đứng ở phía trong nhìn ra, nhìn thấy Lăng Phong đầu tiên, sau đó đến Tô Đóa Nhi, không khỏi bực mình chửi:

- Lại gái đẹp.

A Quyền tức là đúng.

Tên Phong này cứ hể lần nào đi ra ngoài làm công chuyện là y rằng có một em xuất hiện. Đã vậy lần nào cũng toàn hàng quốc bảo, ở đâu ra mà lăm quốc bảo như vậy.

Phong ca như cục nam châm, cứ đi ra đường là hút lấy. Điềm danh sơ bộ, quanh Lăng Phong hiện tại ít nhất đã có 4 5 người. Mặc dù, khụ khụ, vẫn chưa xơ múi được vị nào cả.

"Không được, lần sau phải giám sát kỹ, không thể để lọt tên này ra ngoài một mình nữa."

A Quyền thầm quyết tâm, hăn thông minh võ công gì đều ăn đứt tên Phong kia, làm sao đường tình duyên quá kém.

Lăng Phong nhìn thấy đám hồ báo nào xa lạ đang quay lưng về phía mình, liền nói:

- Chuyện gì đây? Mới thu thêm người?

Tên Quyền đáp:

- Long lão đại Đông thành.

- Phong ca, là tẩu tẩu à? Đẹp quá. - Có mấy đứa thiếu niên dạn dĩ nói to.

"Đệch, Hoàng tử đại ca, cái này không phải ta nói nha." Lăng Phong thầm nghĩ, bề ngoài mặt vênh lên.

Tên Long Bác Khôn lại dẫn một đám tới gây sự.

Đánh thua một trận, mặt mũi lão Long mất hết. Gã lần đó có người thuê tới phá, thậm chí còn có kịch bản sẵn, chỉ cần kéo dài thời gian, sau đó sẽ có kịch hay rồi rút lui thôi. Chẳng ngờ ở đâu ra thằng ôn con kia, cộng thêm lão già trâu bò, ăn thiệt thòi. Đã thế quay về còn bị thằng thuê mướn chửi mắng, rất tức tối. Nhưng không đập thằng thuê kia được, tên kia ngay

cả Kim Ngô vệ cũng bị hấn chặn họng không cho tới trị an. Thảo nào hôm đó Lăng Phong chờ mãi không thấy "đồng chí dân phòng" nào ghé.

Hôm nay lão Long quyết tâm quay lại lấy lại thể diện, đường đường lão đại càn quét thành đông bấy lâu, còn chưa bao giờ nhục như thế. Đặc biệt hôm nay lão còn mời tới hai huynh đệ khác, đều một tay hảo thủ, để xem mèo nào cắn mỉu nào. Thua nữa lão Long thề rút khỏi kinh thành.

Kéo đến có khoảng hai chục người, trong đó có lão Long và hai tên cầm đầu khác. Một đứa to béo như con trâu mộng, một đứa lùn tịt mắt ti hí, nhìn như rắn độc. Bộ ba rồng-trâu-rắn, không biết làm ra trò trống gì không.

Tên to béo quay lưng thấy Tô Đóa Nhi cả người có lỗ chân lông nào đều mở hết cả. Hấn nghe tên Long khoe gặp mỹ nữ ở đây, nhưng lần trước là Lăng Vân.

- Haha, là tiểu mỹ nhân này à? Quả thật rất đẹp, thảo nào lão Long nhớ mãi không quên.

- M* thằng Phùng, nói đừng có phun nước miếng vào mặt tao, hôi v* ra.
- Tên còn lại giọng the thé chữ.

- Tử Long, lại đây.

Lăng Phong gọi Triệu Tử Long lại, phân phó dẫn Tô Đóa Nhi về chỗ Lâm Nghị Anh, dặn dò là khách quý trong phủ.

- Tô cô nương, tại hạ có chuyện cần giải quyết.

- Công tử cẩn thận, đừng để bị thương.

Tô Đóa Nhi hơi cúi, giọng quan tâm, Lăng Phong cũng ngẩn ra. Từ lâu chẳng có ai ngoài mẫu thân nói được câu quan tâm như vậy với hấn, toàn trù hấn chết.

- Ấy, đi vội vậy, ở lại xem đại gia uy võ đã chứ.

- Con trâu, lo chuyện chính đã. - Long lão đại từng bị đánh một lần, liền nhắc.

- Haha, được, đập nát chỗ này ra đem cô ta về.

Lăng Phong rảo bước đi sang phía tên Quyền. Tên kia nhìn không được hỏi ngay:

- Ai vậy? Quá đẹp đi."

- Khách hàng. - Lăng Phong nghĩ nghĩ rồi phun ra hai chữ.

- Khách hàng?

"M* có gì mà giấu chứ, lần trước ngay cả nữ nhân trên giường còn bị bắt tại trận." A Quyền chửi thề.

Nhìn đám vừa đến, Lăng Phong chấp tay:

- Không biết là huynh đệ phương nào giá lâm? Tại hạ lần đầu ra giang hồ, lễ tiết không đủ. Mong các vị bỏ quá cho.

- Giá cái gì lâm, cái bản mặt mày ông rất ghét, lên.

"Ầm"

Thằng trâu mộng chả buồn đáp lễ giẫm một phát mạnh bước lên đòi chiến ngay. Tên mắt hí cười rất khó nghe:

- Hehe, vậy thằng Phùng chọn nó, tao chọn thằng kia.

- Địch, cầu bằng hữu.

Long lão đại chửi ầm lên, hai thằng kia để Mặc lão lại cho gã, không tức sao được.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Mày Là Trâu À?

Vl, còn chưa tuyên bố lý do đã đánh. Không chịu theo kịch bản gì cả.

Con trâu họ Phùng kia đáng vẻ bề vệ, xông tới như cái máy ủi, Lăng Phong đỡ ra không biết xử lý kiểu này thế nào.

Thằng mắt hí chọn A Quyền. Long Bác Khôn rất không cam tâm, rõ hai thằng bạn mất dạy, gọi tới giúp mà cũng giúp rất khôn, vừa ra liền chọn đối thủ dễ, nhường hàng khó chơi cho gã.

"Bình."

- Địch mày là trâu sao?
- Đúng rồi nhãi con, ông là Phùng trâu.

Lăng Phong bị một húc bật ra sau:

- M* trường phái gì đây?
- Trường phái của trâu đó con.

Tên Phùng kia căn bản không có ra chiêu gì, hai tay nắm lại vỗ vỗ vào nhau, thi thoảng vỗ ra, người lắc qua lắc lại. Này rõ ràng là gấu chó chứ trâu gì? Ước chừng Lăng Phong mà bị chụp được chỉ có nát bét.

Lăng Phong mấy lần đâm trúng đối phương đều như đâm vào cục sắt. Thằng kia không chỉ to khỏe, mà da thịt vô cùng cứng, cơ tay cơ chân nổi cuộn cuộn. Đánh trúng mà Lăng Phong còn thấy thiệt vì chính mình bị đau, thật hết cách.

- Yếu như đàn bà, ngoan, nằm ra cho ông, haha.

Phùng trâu liếm môi.

"Ặc, kinh v*." Lăng Phong ớn lạnh, con trâu này hình như còn biến thái.

Mặc lão và Long Bác Khôn đang đứng im nhìn nhau. Long lão đại biết cân lượng của lão già kia, không dại gì xông vào, mất công lại về bôi thuốc, vết thương lần trước còn chưa hết đấy.

Thấy Lăng Phong toát mồ hôi tránh Phùng trâu, Mặc lão liếc nhắc:

- Công tử, không đánh được thì chạy.

- A, nói chuẩn nha. - Lăng Phong tỉnh ngộ.

Đúng rồi, tại sao phải tìm cách quan sát để né tránh, ta cứ tránh luôn từ đầu là được. Tuy cùng là tránh, nhưng một bên là nhìn đối phương để né, là bị động, một bên là chủ động né.

- Hôô, con trâu, có giỏi thì chạm vào ta.

Nói là làm, Lăng Phong bắt đầu dùng bí quyết Hoạt Bất Lưu Thủ vừa học, liên tục nhip chân xuống đất lách đi, lúc trái lúc phải.

"Ý, thú vị." Lăng Phong bỗng đột nhiên nhớ ra.

Cái kiểu di động này của hắn, rất giống với bộ pháp của môn đấu kiếm thời hiện đại, hai chân liên tục từng từng. Chỉ khác là đấu kiếm đứng một chỗ, còn hắn thì lùi ra sau. Lần trước di chuyển vòng khắp sân là chạy ra

trước không để ý, chỉ lách qua lách lại. Bây giờ né tránh tên Phùng này trong phạm vi hẹp hẳn sức nhớ ra. Kiểu này nếu đứng yên khá giống Lý Tiểu Long hay dùng, mặc dù nhịp điệu hơi khác chút. Bộ pháp Hoạt Bất Lưu Thủ lấy chữ phiêu làm chính, thân mình luôn vận động. Cái kiểu lắc lắc rung rung này Lăng Phong ở chỗ này chưa thấy ai dùng qua, thời cổ đại không có chăng? Đám võ lâm thời này, đều thích đạo mạo, ra trận toàn đứng yên, nhiều thằng còn vuốt râu ra vẻ nữa.

Thực ra Lăng Phong không biết, thế giới này võ công còn nhiều, không phải loại ếch ngồi đáy giếng như Lăng Phong có thể ba hoa chính chòe. Chân chính thân pháp Lăng Phong vẫn chưa nhìn thấy. Lão đầu gà lần trước nói Diễm Tuyết Cơ thân pháp bí chữ "phiêu". Có điều không phải cứ nhảy nhót qua về, nữ nhân chả ai dùng kiểu đó, mất đẹp.

"Chả phải ta có bí kíp Đoạn Hồn nữa sao. Không biết có thể kết hợp không? Lúc lùi lúc áp sát. Không biết sẽ ra cái thứ gì đây?" Lăng Phong nghĩ thầm.

- Haha.

Lăng Phong cười phá lên, càng nghĩ càng muốn thử ngay.

Tên họ Phùng một tay vung ra chụp, thằng nhãi này đang đánh còn cười cái gì.

"Vù."

Tiếng gió sạt qua mặt khiến Lăng Phong tỉnh táo lại.

- Hú hồn. Hô. Mất tập trung chút thôi, bây giờ anh sẽ chơi với con trâu mày.

Được một lúc.

Phùng trâu mặt đỏ tai hồng thở phùng phùng, nhìn cái điệu bộ thẳng kia cứ nhảy nhót liên hồi, rất trêu người già. Bộ dáng lại nhỏ con trắng trẻo, y như đang thoát y khêu gợi.

- Phì phì. Thằng nhãi, mày có giỏi đứng im, ông không hiệp nát mông mày mới lạ.

- Ông đâu có ngu.

Lăng Phong lúc dùng Hoạt Bất lùi xa, lúc thì Đoạn Hồn áp sát gần. Tên Phùng trâu dù chả hề hấn gì nhưng rất ức chế.

Thực tế, Lăng Phong lại là người mệt mỏi căng thẳng hơn hẳn.

Lăng Phong hai lần bị đâm trúng mặt mà rút ra rất nhiều bài học. Hắn thấy mình thiếu sức bền và độ dẻo, cơ bắp có dấu hiệu căng cứng. Hơn nữa, nếu di chuyển chân kiểu này, rất dễ rơi vào quán tính, bước chân bị lặp lại, dễ dàng bị đối phương đoán ra quỹ tích. Ngoài ra, Hoạt Bất Lưu Thủ của hắn không hợp cho việc lùi, có vẻ nó chỉ hợp với tiến tới trước hơn.

Lăng Phong tuy biết hai bộ pháp, nhưng cả hai đều ương ương dở dở mức vỡ lòng, không cái nào thực sự nhuần nhuyễn. Cái gọi là "nhiều không bằng tinh", tự nhiên gây cản trở Lăng Phong.

"Hừm, xem ra phải thực sự luyện tập nhiều. Ngay cả đứng im cũng có cái hay của nó." Lăng Phong dần dà bớt tự sướng.

Còn một điểm yếu nữa của Lăng Phong là bị cứng nhắc trong suy nghĩ. Hắn rõ ràng có thần pháp bá đạo, từ đầu lại hoàn toàn không dùng.

Kỳ thực cũng không thể trách hắn. Bởi vì Lăng Phong chỉ có lần ở đồ phường vì hiếu kỳ dùng tới nó để tấn công, còn lại trong đầu luôn nghĩ thứ thần thức kia chỉ dùng để "nghe lén nhìn lén" mà thôi. Bây giờ ra trận bị tên

mập bộ dáng âm âm trấn áp, làm đầu óc hẳn cứ tự nghĩ rằng phải dùng sức chống chọi.

Đám thiếu niên đang vỗ tay kêu gào ủng hộ đại ca và nhị ca ra trận. Mặc lão nói ra phía sau với đám thiếu niên.

- Tất cả nhìn kỹ, học được bao nhiêu thì học.

"Vù."

"Huỵch"

Mặc lão gằn giọng:

- Hừ, ta không nhìn người không có nghĩa là không biết người làm gì. Khôn hồn cứ nằm im đó.

Người nằm đất là Long Bác Khôn.

Vừa rồi nhìn thấy Mặc lão nhìn sang chỗ khác, Long lão đại cứ tưởng lão già này mất tập trung, liền nổi ý đánh lén. Chẳng ngờ vừa tới liền bị sút trở về. Gã không biết, Mặc lão từng ra chiến trận, chỗ đó xung quanh nguy hiểm trùng trùng, không bao giờ được nghĩ sau lưng mình là đồng đội mà chủ quan, vì bất kỳ lúc nào người bạn đó cũng có thể đã chết rồi. Vì thế đánh lén quân nhân như Mặc lão vô cùng khó, đặc biệt lúc lão đang ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Tên lùn mắt hí vờn nãy giờ với Quyền dần nản. Lúc đầu thấy trẻ tuổi tưởng dễ xơi, ai ngờ sờ vào mới biết mặt hàng. Gã thì mệt bở hơi tai, trong khi thằng nhãi kia vẫn sờ sờ ra, mồ hôi không có lấy một giọt, tâm bình khí nhàn, mặt cứ vênh vênh. Cái kiểu người không biết mệt như tên Quyền này, mắt hí cũng từng gặp qua, đều là cao thủ luyện khí.

- Hê, thằng nhóc, mày học qua nội công?

- Nội công? Toàn Chân giáo có ghé qua một lần. Tiện thể chôm vài quyển bí kíp. - Tên Quyền ra vẽ ngẩng đầu nhớ lại.

- Hehe, có khí phách. Giống ông mày thời trẻ.

- Anh nhớ vào thời trẻ của mày. Tiếp đi.

Tên Quyền tỏ vẻ khinh thường, hẳn có những bí mật đáng để khinh thường của tên kia.

...

Lâm Nghi Anh đang trò chuyện cùng Khương Vũ Y.

Khương Vũ Y gần đây nhận ra Lăng Phong có ý tiếp cận mình, còn nghĩ tên kia muốn tán tỉnh, nàng liền tận lực tránh mặt. Nàng không muốn tiếp xúc quá nhiều với Lăng Phong, vì nàng là tiểu thư Khương gia, nói thẳng ra nàng khinh thường Lăng Phong.

Tuy vậy Lâm thị thì nàng ta không tránh được. Lâm Nghi Anh tính tình tốt, hay quan tâm hỏi han, giống như cô cô nàng ở Khương gia, khiến Khương Vũ Y không có lý do gì từ chối. Và lại, ở chỗ này cũng chỉ có Lâm Nghi Anh để trò chuyện, Lăng Vân gần đây rất bận rộn, thường xuyên rời phủ.

Triệu Tử Long dẫn Tô Đóa Nhi đến cửa, nói vào:

- Lâm Đại nương, Lăng đại ca nói có khách cần tiếp đón.

- A. Phong nhi có khách?

Lâm thị bước ra, hơi bất ngờ nhìn người trước mặt.

- Xin hỏi, vị cô nương này là?

- Tiểu nữ Tô Đóa Nhi, là... là...

Tô Đóa Nhi lễ phép thi lễ, có điều xưng hô là gì thì nói không ra lời. Nàng cũng không rõ Lăng Phong sẽ để mình làm gì? Trên đường đi, Tô Đóa Nhi cũng đã hỏi qua Triệu Tử Long, cũng chỉ biết người sẽ gặp là mẫu thân Lăng Phong. Nàng còn biết Lăng Phong vẫn còn độc thân, vì thế từ lúc đến giờ còn thấy mừng, không nghĩ người ta mua mình về còn chưa có thể tử, chẳng lẽ muốn mình làm chính thê?

Thấy cô gái kia ấp úng, Lâm thị liền giải vây cười nói.

- Mời cô nương vào. Là bằng hữu của Phong nhi thì không cần khách sáo đâu.

Vừa nói Lâm Nghi Anh vừa cười thầm. Thằng con trai này, sau Khương Vũ Y, thế nào lại quen biết với một cô nương xinh đẹp thế này? Khuôn mặt Lâm thị không khỏi tự hào, mặc kệ nó làm gì, quen được nữ hài càng đẹp càng tốt.

Nếu Khương Vũ Y có vẻ trầm tĩnh của màu trắng, gia giáo khuôn mẫu. Thì cô gái trước mắt tuy ăn mặc giản dị, nhưng toát ra vẻ tươi sáng của màu hồng, đáng đi vô cùng uyển chuyển như muốn bay lên. Cũng phải thôi, ca vũ là nghề của Tô Đóa Nhi.

Khương Vũ Y thấy bất tiện, liền đứng dậy chào.

- Phu nhân, gia có khách, Vũ Y xin phép cáo lui.

- A, Khương cô nương cứ tự nhiên.

Tô Đóa Nhi nhìn thấy Khương Vũ Y liền thi lễ một cái, mắt không khỏi liếc nhìn đánh giá. Cô gái này cử chỉ bước đi đoan trang, chắc con nhà quyền quý. Chỉ là không thèm nhìn Tô Đóa Nhi một cái.

"Nàng ta ghen với mình sao? Hay là nhìn ra thân phận mình thấp kém mà khinh thường? Công tử gia lúc đầu cũng không thèm nhìn mình, chắc vì có cô gái này rồi?" Tô Đóa Nhi hơi buồn, càng nghĩ càng loạn, đoán mò ra đủ các thứ trường hợp.

Lâm Nghi Anh khách sáo vài câu tiễn bước Khương Vũ Y đi ra, trong lòng cũng hỗn loạn. Hai cô nương này, rốt cục con trai mình chọn ai đây, Khương Vũ Y Lâm thị lâu nay rất thích, nhưng cô gái này là Lăng Phong tự đem về, có lẽ hẳn thích người sau hơn thì phải.

Cả hai nữ nhân đều tự mình nghĩ lung tung, trong khi vai chính đang chật vật tránh né ở ngoài sân.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Rồng Rắn Trâu Chó

Lúc này Lăng Phong và A Quyền đều rút về bên cạnh Mặc lão.

Quần nhau một lúc, tên mắt hí bị A Quyền một đấm đánh lui về, Long lão đại vẫn đang đứng ôm ngực, còn tên Phùng trâu tuy không bị thương nhưng cũng mệt mỏi rã rời. Trận thế thua hai hòa một như vậy, rõ ràng phe Long lão đại thua, đám lóc nhóc theo sau, không cần thiết lên nữa.

- Các hạ xưng tên được rồi chứ?
- Thằng nhóc yếu ớt, mày cũng dai lắm. Ông không ngại nói cho mà biết, ông đi không đổi tên ngồi không đổi họ, huynh đệ gọi Phùng...
- Đủ đủ, dài quá nhớ không nổi.

Ngất, từ đầu đã khoe là Phùng "trâu" rồi, dài dòng rút cục vẫn thế. Thằng mập này đánh nhau không sao, cứ nói là bắn nước miếng khắp nơi, đã thế còn ham dài dòng.

Tên mắt hí nhìn Quyền nói đúng một chữ:

- Xà.
- Có phong độ. Thất kính thất kính.

Lăng Phong giơ ngón cái. Ngắn gọn, rất tốt.

Tên Xà khoan tay không đáp, trong mắt không phục.

Lăng Phong lại chẳng vui vẻ gì cho lắm.

Đám giang hồ này, lần trước thua trở về đem tới hai tên mới, lần này thua trở về không biết đem tới bao nhiêu tên nữa. Lăng Phong không ngán, nhưng hẳn đang cần thời gian luyện tập lại, ngày hôm nay nhìn ra rất nhiều điều cần cải thiện. Nếu đám kia mà cứ đem người tới quấy liên tục, Lăng Phong cũng khó mà luyện cho nổi. Chưa kể, chỉ sợ bọn này không chơi ngoài sáng như hôm nay, lại làm mấy trò đen tối sau lưng phá việc buôn bán, vậy phiền toái to. Đám này lẩn lộn lâu nay, trò bẩn phá rồi không thiếu.

Long lão đại thua cuộc, đang định giao kèo chia vùng. Trong mắt mấy bang hội như của Long lão đại, tự nhiên lòi ra một đám giữ cửa tiệm Lăng phủ như thế này, còn dựng cả sân luyện, sắp tới có lẽ dựng bang phái cạnh tranh với chúng. Hôm nay kéo nhau tới, không chỉ trả thù, mà còn đánh phủ đầu trước. Chẳng ngờ bị thua, Long lão đại rất tức tối, nhưng đoán tạm thời phải nhịn.

Hai tên bằng hữu Xà và Phùng Ngưu này cũng là lão đại quanh đây, thực ra còn một tên Cầu nữa, thành bộ tứ "rồng rắn trâu chó" nổi tiếng kinh thành. Hôm nay mới tới ba tên.

Lăng Phong ra dáng kẻ thắng cuộc, suy nghĩ không biết nói gì, bèn chém đại trước một câu.

- Không biết các vị có lời gì để nói không?

Tên Xà cười âm hiểm:

- Hehe, lão Long, xem ra chuyển nào lão lỗ rồi đấy.

"M*, để nó nói trước mất." Long lão đại chửi thầm, thằng Phùng Ngưu loại nào không có không lo, nhưng thằng Xà này rất nhanh nhậy, nhìn ra điểm mấu chốt.

Giao kèo, bên nào nói điều kiện trước thường bị thiệt. Không ngờ thằng nhóc kia nhanh như vậy, giành hỏi trước, khiến lão Long ghen ở cổ.

Long Bác Khôn nhìn Lăng Phong vênh vênh, phát bực. Sẵn có hai thằng cũng là lão đại ngang hàng, còn có đám đàn em ở sau, không thể hạ thấp mặt mũi.

- Chả có m* gì để nói cả. Cứ chờ đấy lần sau ông lại tới.

- A đùa, còn cứng miệng.

- Có chuyện gì ở đây thế này?

Đang lúc tất cả đi vào bế tắc muốn đánh lại lần nữa, thì ở đâu ngoài cửa có hai bóng người đi vào.

...

Từ Nguyên bộ dáng như thiên tướng hạ phàm, râu vênh ngực ưỡn. Đi bên cạnh gã lại là Lăng Vân, hôm nay ăn mặc khá tỉ mỉ, còn khoác lụa mỏng. Không thể phủ nhận, rất đẹp đôi.

"Ài, Vân tỷ hôm nay còn dẫn cả trai về nhà sao?"

Lăng Phong âm thầm khó chịu.

Lại quên mất, vừa rồi hẳn cũng dẫn gái về nhà.

Long lão đại nhìn thấy Từ Nguyên, âm trầm bất định.

Từ Nguyên chính là kẻ lần trước sai đám bọn hăn tới phá Phong Vân tơ lụa lễ khai trương, thậm chí móc ngoặc cả Kim Ngô vệ không để họ nhúng tay vào, để cho bọn lão Long phá thoải mái. Hôm đó đám Long lão đại bị đánh lui, bị Từ Nguyên chửi mắng suốt nửa ngày.

Ở kinh thành, Từ gia đẳng cấp hoàn toàn khác Lăng gia. Mặc dù Từ gia không phải là nhà lớn nhất ở đông thành, nhưng có điểm mạnh riêng, đó là quen biết đủ hắc bạch hai bên. Phía Kim Ngô vệ thậm chí có người Từ gia làm chức quan nhỏ, còn phía hắc đạo thì phải kể chuyện mấy năm trước.

Đông thành trước kia thuộc về một tên đại ca họ Khắc, tên này cũng hoành hành đủ loại, đụng đến nhà họ Từ, phía Từ gia liền dùng tiền chọc Kim Ngô vệ huy động càn quét, khiến giang hồ đông thành tổn thất nặng. Điều quan trọng, Từ gia lại có tay trong ở dưới Khắc lão đại, ngay lúc hỗn loạn giết chết họ Khắc, đó chính là "rồng rắn" lão Long và Xà, còn "trâu chó" là hai tên vùng khác nhập vào sau.

Chính vì thế ở đông thành, họ Từ buôn bán chả ai dám phá.

Từ Nguyên vẫn bộ dạng khách át chủ, vừa tới hất hàm hỏi đám Long Xà:

- Làm sao các ngươi lại đến đây, có kẻ càn quấy sao?
- Từ công tử, huynh đệ giao lưu thôi. - Tên Xà cười nịnh.

Lão Long thì im lặng.

Từ Nguyên liếc Long lão đại bất mãn. Ý tứ chính là, bản công tử đến đây, không chịu nói vài lời nịnh hót để Lăng tiểu thư nghe sao, còn đứng đó liếc.

Từ Nguyên lại quay sang nhìn Lăng Phong, khóe miệng cười nhạt.

Mục đích của Từ Nguyên ở đây rất đơn giản, biểu diễn để cho Lăng Vân xem. Để cho nàng ta thấy Từ Nguyên ở kinh thành cường thế ra sao? Giang hồ gặp cũng phải lùi bước. Đại khái, có gã xuất hiện, chẳng cần phải động một ngón tay, mọi chuyện đều sẽ được giải quyết. Ngày hôm trước kế hoạch cũng như vậy, rất tiếc là tới nơi thì đã bị Lăng Phong dọn dẹp.

Lại nói, Lăng Phong hình như cũng chưa làm gì Từ Nguyên, tên kia là một đại thiếu gia gia tộc lớn, làm sao lại ghét ra mặt một tên người làm như Lăng Phong rõ như vậy?

Nói ra cũng do Lăng Vân một phần.

Nàng mấy lần từ chối thịnh tình của Từ Nguyên, mà lấy lý do lần nào cũng dính một tí đến Lăng Phong. Từ Nguyên ghen lớn.

Ông bà nói, muốn lấy vợ, thì có ba nhân vật trọng điểm cần lấy lòng. Một là mẹ vợ, thứ hai là cha vợ. Nhưng cái thứ ba mới trọng yếu, chính là cậu em vợ. Đánh rớt cậu em vợ rồi thì không sợ không lấy được vợ.

Nhưng Từ Nguyên thì sao? Không lấy lòng Lăng Phong thì thôi đi, còn xem như địch thủ.

Thực ra, Từ Nguyên không biết Lăng Phong là thân đệ của Lăng Vân, chỉ nghĩ là đường đệ họ xa. Mà cho dù biết, Từ Nguyên vẫn muốn hạ thấp nhãi kia, tốt nhất là cắt cho khuất mắt đi.

Bình thường Từ Nguyên cũng không nóng vội như vậy, cũng sẽ bày mưu tính kế chậm rãi. Nhưng thứ nhất gã có một cỗ cảm giác đáng sợ, Lăng Vân đang ngày càng cách xa mình, cho nên sinh ra gấp gáp. Cái thứ hai, Từ Nguyên không xem Lăng Phong vào đâu, cho nên không muốn phí tâm tư bày mưu tính kế nhiều.

Lăng Phong trong mắt Từ Nguyên chẳng đáng một xu. Một tên chương quỳ mà thôi. Nghe nói có chút ý tưởng độc đáo gì đó. Nhưng cũng chỉ vút

đi. Từ thiếu gia không thèm xem mấy cái trò lật vạt kia vào mắt. Độc đáo mới lạ thì đã sao, bị chèn ép không bán được thì cũng thành phế thải. Chỉ cần có họ Từ nhúng tay vào giúp đỡ, sản phẩm chả cần độc đáo cũng thu lợi nhuận gấp trăm lần.

Mặt lão mắt già thành tinh, nhìn thái độ của tên Xà và Long đối với Từ Nguyên, liền nhắc nhẹ:

- Công tử, hình như có quan hệ móc nối nhau.

- Ta đã nhìn ra. - Lăng Phong nhú mày nói.

"Hừ, tán gái dàn xếp cướp giật sao? Ông thấy quen rồi."

Thảo nào hôm đó không sớm không muộn lại thấy Từ Nguyên ôm quà tới mừng khai trương.

“Bộp bộp”

- Từ đại thiếu, lên kế hoạch tốt phết, tính toán tinh chuẩn nha.

Lăng Phong hai tay đập đập ra vẻ phui bụi, ý tứ nói đám kia hăn vừa xử lý xong.

Lăng Vân ánh mắt mơ hồ, nhưng không nói gì. Nàng từ đầu bảo trì im lặng.

Từ Nguyên giận cá chém thớt quát đám lão Long:

- Các người vẫn còn đứng đó, bản công tử ở đây, chuyện tiếp theo ta giải quyết là được. Nhớ, đây là Lăng tiểu thư, sau này không được vô lễ. Đám còn lại, thì tùy ý.

Gã nhấn mạnh ba chữ “đám còn lại”, ý tứ không nói cũng rõ là ai.

Đám Long lão đại nhanh chóng rút lui.

Lăng Phong lại không khỏi buồn cười với cách hành xử của Từ Nguyên.

Trước nay Lăng Phong tuy ghen tỵ với Từ Nguyên, vì tên này tương lai không chừng sẽ lấy được Lăng Vân. Nhưng hẳn không hề khinh thường Từ Nguyên.

Có thể năm một phần thương nghiệp của Từ gia, chắc chắn phải có chút khả năng, sẽ không đến mức bao cỏ.

Nhưng đoạn vừa rồi lại khiến Lăng Phong nhìn lại với ánh mắt khác, tên này không phải bao cỏ, mà là bao cát.

Nếu đã đứng đằng sau dựng chuyện, sao không tiếp tục đóng kịch, lại chạy tới đây ba hoa lộ liễu như thế?

Bỗng, Lăng Vân quay qua nhìn Lăng Phong nói:

- Lăng Phong, người và mấy huynh đệ đi nghỉ đi. Chuyện tiếp theo... để ta lo.

Lăng Phong liền nói:

- Được thôi. Nhưng Vân tỷ à, nam nhân tốt không thiếu. Không cần phải ôm hy vọng mãi vào một người.

- Đúng vậy, Đại tiểu thư, tại hạ tuy...

- Đi vào, anh không nói chú.

Lăng Phong giơ chân đá A Quyền.

Từ Nguyên mỉa mai:

- Lăng chương quỳ, người đây là đang nói ai?

- Ta cũng chẳng thích bóng gió. Chính là người. Hôm trước tên Long dẫn đám đầu gấu tới. Hôm nay Từ thiếu gia lại ra mặt dạn dò. Chẳng phải là quen nhau sao? Con nít 3 tuổi cũng nhìn ra được đó.

Từ Nguyên vội quay sang giải bày:

- Vân Vân, nàng phải tin ta. Long Bác Khôn quả thật ta có quen biết, nhưng cũng chỉ là quan hệ làm ăn mà thôi. Chuyện lần trước ta hoàn toàn không biết. Hôm đó trở về biết được chúng quấy rối lại chính là cửa hàng của nàng, ta liền răn dạy một phen rồi. Cho nên nàng thấy đấy, mấy hôm nay chúng đâu dám quay lại. Nàng không biết, giang hồ kinh thành, đến một lần không được sẽ không dễ mà bỏ qua như vậy đâu...

Lăng Vân trầm mặc. Từ Nguyên nhân đó lại nói:

- Chỉ là, giang hồ có quy củ giang hồ. Bọn hăn bị mất mặt một lần, cửa tiệm của nàng có ta nói một lời chúng sẽ không động, nhưng còn đám nào kia...

Lăng Phong cười to:

- Diễn, diễn. Ngài diễn tiếp đi nha!

Lăng Vân phì cười nói:

- Lăng Phong, đủ rồi. Các người... vào trong đi.

Lăng Phong nhìn thái độ của Lăng Vân âm thầm lắc đầu.

Vân tử a Vân tử! Nữ nhân mềm lòng, xem ra nàng cũng đã đoán ra, nhưng lại bỏ qua cho họ Từ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Nàng Ta Là Gì Của Người?

Lâm Nghi Anh ngồi nghe Tô Đóa Nhi kể chuyện, không khỏi rớt nước mắt.

Số phận cô nương này thật khổ. Xuất thân vũ cơ, xinh đẹp tài năng, tính tình thiện lương, tưởng chừng cuộc sống phải rất tốt đẹp. Chỉ là, ở Tô Châu vì có đại quan nâng đỡ, liền bị người gièm pha. Sau đó, chỉ trong mấy tháng từ trên cao rơi xuống đất, bị khinh nhục lưu lạc đến kinh thành. Đến kinh thành rồi, lại bị ghen ghét đổ ky, phải tự bán mình.

Cũng may cuối cùng về đây.

Lâm thị chỉ không rõ con trai mình làm sao vào được cái chỗ Thất Tú các gì kia, nghe nói chỉ dành cho quyền quý. Hơn nữa, tiền ở đâu mà chuộc Tô Đóa Nhi ra khỏi đó? Ngay cả Đóa Nhi cũng nói, số tiền đặt cọc đấu giá nghe nói rất cao. Lâm thị còn nhớ, mấy hôm trước hẳn còn đòi mua nhà.

Thằng con trai này không phải đang giấu diếm đánh bạc gì chứ?

Lâm thị đoán trúng, Phong ca đúng là đánh bạc lấy về. Chuyện Tô Đóa Nhi, nói trắng ra cũng nhờ lần đánh bạc đó, Lăng Phong mới bị Triệu Khánh để ý.

Cho nên nói, đánh bạc, cũng không phải chuyện xấu!

Khụ.

Lâm Nghi Anh an ủi:

- Thôi, đừng buồn nữa. Từ giờ đã vào đây, gọi ta đại nương, cô cô, hay gì cũng được.

"Nếu gọi luôn mẹ chồng cũng được." Bà nghĩ thầm.

Lâm Nghi Anh cũng số khổ đã lâu, không kỳ thị xuất thân danh phận gì cả. Cô gái tốt như vậy, chỉ cần nó có ý với con trai, vậy bà sẵn sàng tác hợp nhanh gọn. Lâm thị tuy bề ngoài trẻ trung, nhưng đã gần 40, thêm cháu bế lắm rồi.

- Nương, ngài có ở trong chứ?

- Phong nhi à, vào đi.

Lăng Phong vừa đi vào vừa nói:

- Nương, mấy việc giặt giũ này sao ngài cứ muốn làm vậy. Thuê nha hoàn là được mà.

- Ta quen rồi, không cho ta làm thấy rất khó chịu.

Từ lúc tới kinh thành, chuyện buồn không có, ăn ở đều tốt, Lâm Nghi Anh cũng trẻ hăn ra, nhìn chả khác gì tỷ tỷ của Lăng Phong cả.

Tô Đóa Nhi nhìn thấy Lăng Phong đi vào, vội vã đứng lên, nhẹ giọng hỏi:

- Công tử, người... không sao chứ?

- A, khụ. Cám ơn Tô cô nương, tại hạ không sao đâu.

Lâm Nghi Anh không biết chuyện ở ngoài sân tập, liền hỏi:

- Phong nhi, có chuyện gì?

- Vài huynh đệ thách đấu thôi.

- Ài, đứa nhỏ này, nhớ cẩn trọng. - Lâm Nghi Anh thở dài.

Bà thấy đứa con trai này làm chương quầy rồi, cứ yên yên ổn ổn mà buôn bán, tích góp tiền bạc, kiếm đứa con dâu về là được. Tự nhiên ham hố tập luyện đánh đấm cái gì với đám thiếu niên kia. Hơn nữa Mặc lão cũng rất ủng hộ, Lâm thị muốn nói mấy lần lại thôi.

- Nương, để con tìm cho ngài nha hoàn, ngài muốn sai gì thì sai, không sai coi như để nói chuyện cũng được.

- Thôi được rồi. Nếu người biết ý nương, nhanh chóng lập gia thất thì hơn. - Lâm thị chỉ cười nói.

Tô Đóa Nhi người hơi run lên, sắp nói đến nàng rồi đây.

Có điều, lại nghe Lăng Phong nói:

- Tô cô nương cứ chờ lát nhé, hiện tại ta sẽ sang chỗ gia chủ nói một chút, chuẩn bị cho cô phòng riêng.

- Phòng riêng? - Tô Đóa Nhi hơi khó hiểu.

Ngồi trò chuyện với Lâm Nghi Anh nàng cũng hiểu tình trạng hai mẹ con này, chỉ là chương quầy nhỏ. Thậm chí nàng còn nghĩ, đêm nay mình sẽ phải ngủ chung với hấn mà đỏ mặt mấy lần. Nàng sao lại có phòng riêng?

Lăng Phong kỳ thực đang đau đầu. Hấn nhớ ra Lăng phủ làm gì còn phòng nào. Vả lại hấn cũng chỉ người làm thuê cho Lăng Vân, ngủ chung với hạ nhân cả, không thể tùy tiện đem ra một phòng mới.

Thực ra, nếu bí quá hấn có thể trích tiền riêng ra mua phòng cho Tô Đóa Nhi.

Nhưng mà, vậy sẽ rất đau lòng nha. Kia là tiền vốn cưới vợ của Phong ca, không xài lung tung được đâu.

...

- Người tìm ta làm gì?

Lăng Vân hình như mới tắm xong, mái tóc còn ươn ướt, trên người tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

- Là thế này, đằng sau phủ còn một gian nhỏ trống không dùng. Ta muốn bỏ tiền ra thuê cái phòng đó.

- Người muốn thuê? Muốn dọn ra ở riêng?

Lại nói, mẫu thân Lăng Vân năm đó là một nha hoàn, vì sinh khó mà mất, nàng lúc nhỏ cũng không phải đại tiểu thư, mãi sau này mới dần được công nhận. Chuyện của nàng và Lăng Phong vì vậy gần giống nhau, cho nên nàng mới thông cảm để Lâm thị có phòng riêng.

Nếu Lăng Phong muốn một phòng riêng, Lăng Vân kỳ thực không phản đối.

Chỉ nghe Lăng Phong thấp giọng:

- Thực ra, cũng không phải để ta ở.

- Vậy chứ cho ai ở?

- Là thế này. Khụ. Số là ta hôm nay đến Thất Tú các...

Nói đến đây đã cảm giác không khí có gì đó không đúng.

Nuốt một ngụm nước miếng, nói:

- Sau đó, âm kém dương sai thế nào, tiện tay... đem về một vị cô nương.

- Cô nương? - Giọng Lăng Vân đã lạnh hẳn lại.

Lăng Phong cảm giác, nhiệt độ không khí đột nhiên tụt xuống âm độ.

Lại nuốt một ngụm nước miếng, nói:

- Phòng ta muốn thuê, là để cho... nàng ấy.

Nói xong ngước lên, Lăng Phong suýt nữa chết cháy trước ánh mắt của đại tỷ.

- Người nói nhảm cái gì? Tự nhiên không đâu đem về một nữ nhân, không thân không thích, nha hoàn thì cứ đưa đại vào chỗ người làm ở chung là được. Còn đòi hẳn phòng riêng?

- Khụ, không chỉ phòng riêng. Có lẽ phải sắm chút đồ đạc, thêm cả... nha hoàn.

- Gì?

Lăng Phong cướp lấy nói trước:

- Có điều, chi phí đồ đạc nha hoàn, ta sẽ lo hết.

Lăng Vân mắt hạnh phun hỏa.

Vừa rồi Từ Nguyên nói xấu Lăng Phong không ít, nàng tuy không tin hết nhưng ấn tượng kém đi nhiều.

Bản thân Lăng Vân ở phủ sống khá tiết kiệm. Ngay cả Khương Vũ Y là tỷ muội tốt, lại chương quỹ, cũng không được đãi ngộ như thế kia, đều phải ở chung với mấy nha hoàn. Kể cả là hôn thê của Lăng Phong cũng không thể. Lâm Nghi Anh có gian nhà nhỏ là đã đặc biệt lắm rồi.

Lăng Vân bỗng nghiêng rằng:

- Cô ta là gì của người?

- Vân tỷ. Nàng ta là...

- Nói!

Lăng Phong nắn nót câu chữ:

- Nàng ta... là thần tài của chúng ta.

- Thần tài?

Chuyện với Tần Vương giải thích không thể trong một câu, bởi vì nghe rất vô lý.

Lăng Phong là ai? Hoàng tử là ai? Tự dưng không đâu liên quan tới nhau. Đã thế còn đưa nữ nhân cho Lăng Phong giữ.

Quả nhiên, gây lười trình bày giải thích trước sau, nhưng Lăng Vân vẫn nửa tin nửa ngờ. Cuối cùng Lăng Phong phải thề, nếu trong một tháng Tần Vương không xuất hiện, hắn sẽ từ bỏ vị trí chương quầy về làm tạp vụ. Chủ tịch Lăng Vân lúc đó mới chịu một chút, nhưng tiền lương tháng này của Lăng Phong về 0, tất cả chuyển sang dựng phòng cho cô gái kia.

"Ài, là phúc hay họa đây. Tần Vương gia, ngài tháng tới làm ơn tới đây phong lưu dùm, nếu không tiểu nhân không chết đói không thể." Vừa đi ra Lăng Phong vừa ngẩng đầu kêu.

Thời thế đổi thay, dạo này tin giật gân cũng nhiều. Xem ra sắp có tin nóng, hoàng tử quên hẹn hò, một chương quầy chết đói.

...

Trở về phòng gặp Lâm thị. Hắn tiện thể nhắc nhở mẫu thân, Lăng Phong biết bà rất hay nghĩ lung tung, âu cũng là lo cho tương lai hắn. Nếu

không nhắc, lại để bà tự đi làm cái gì "công tác tư tưởng với con dâu tương lai" là tiêu.

- Con vừa sắp xếp phòng cho Tô cô nương.

- Đóa Nhi số phận cũng rất khổ. - Lâm Nghi Anh liền thở dài.

- Khổ? Cũng chưa chắc.

Lăng Phong cười trừ.

"Nữ nhân của hoàng tử, nói khổ cũng không khổ bằng dân đen chúng ta, biết đâu một bước lên trời."

- À, nương, ngài nên xưng hô với nàng ta là Tô cô nương.

- Tô cô nương?

- Đúng vậy, nàng ấy là người của hoàng tử, con chỉ là giữ người thôi, gọi lịch sự một chút cho chắc.

- Hoàng tử? Giữ người?

Lại một hồi kể chuyện tưởng chừng viễn vông. Cũng may Lâm Nghi Anh xuất thân Lâm gia, nên không đến nỗi nghe tới Hoàng tử đã tự động quỳ lạy.

Lâm Nghi Anh hơi xấu hổ nói nhỏ, kèm theo chút lo lắng:

- Thế mà ta còn tưởng...

- Ngài tưởng gì?

- Ài, không có gì. Con bé không biết mình là người của Hoàng tử thì phải.

- Vâng. Để con đi giải thích.

Thật chán, Hoàng tử ngài bây giờ chắc đang ngủ với tỷ muội nào, bắt đàn em chạy đông chạy tây giải thích tình hình.

"Khục, khục."

Bỗng có tiếng ho khan của Lâm thị.

Lăng Phong quay lại quan tâm hỏi.

- Nương, có sao không vậy?

- Không sao, chắc thời tiết thay đổi. Già rồi, dễ sinh bệnh.

- Nương, ngài đùa sao? Nương nếu già thì cả chỗ này không ai trẻ cả.

Lăng Phong thấy Lâm Nghi Anh ho nhẹ kiểu hắng giọng, chỉ đùa nói, sau đó lui ra.

Lăng Phong không hề biết, lúc bóng hắt khuất khỏi phòng, Lâm Nghi Anh hai tay run run. Trong lòng bàn tay vừa che miệng, có vết máu.

...

Lăng Phong lại mất nửa ngày, cùng với mấy đứa thiếu niên chuẩn bị phòng cho Tô Đóa Nhi.

Tô Đóa Nhi ngồi xa nhìn đám Lăng Phong làm việc. Nàng vẫn chưa hiểu vì sao Lăng Phong lại sắp phòng riêng cho mình, trong khi hắc vẫn ở với đám hạ nhân.

Xong xuôi thì cũng đã tối muộn.

Đợi Lăng Phong đi ra, Tô Đóa Nhi liền tiến lại gần. Nàng rút ra một cái khăn tay tinh xảo, có lẽ muốn lau mồ hôi cho hắc.

- Công tử chắc mệt rồi, để Đóa Nhi...

- A, Tô cô nương không cần đâu.

- Công tử, thiếp...

Lăng Phong vội lách người, lấy tay áo tự chùi, nói:

- Tô cô nương, mời cô vào phòng, ta có điều muốn nói.

Tô Đóa Nhi liền ngoan ngoãn đi vào, trong lòng hồ tư loạn tưởng, nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng tuyệt nhiên không nghĩ đến chuyện Lăng Phong là “tú bà”.

Lát sau...

- Tô cô nương, ta nghĩ có lẽ cô đang rất khó hiểu đúng không?

Tô Đóa Nhi gật đầu.

Bộ dạng nàng lúc này, yếu ớt nhỏ nhắn, như thể chim non sợ cành cong, khiến người khác yêu thương.

- Kỳ thực, người mua cô về cũng không phải ta, mà là một vị... đại, đại, đại công tử.

Tô Đóa Nhi lờ mờ hiểu ra, hỏi:

- Là Triệu công tử, hay là... Ngô công tử?

- Cô cũng biết?

Tô Đóa Nhi gật đầu. Hôm đó bán mình, nàng cũng đã xem qua danh sách khách VIP.

- Là Triệu công tử. Ta chỉ thay hăn trông chừng cô mà thôi. Có lẽ mấy ngày nữa hăn sẽ đến đây.

Tô Đóa Nhi liền lộ nét buồn bã.

Lăng Phong có thể không hiểu vì cái gì Triệu Khánh ném Đóa Nhi cho mình, nhưng Tô Đóa Nhi liếc mắt liền hiểu.

Tô Đóa Nhi không biết Triệu công tử là một Hoàng tử. Nhưng nàng biết Triệu công tử nọ xem ra không muốn nạp nàng vào phủ làm thiếp, mà chỉ mua xong để ở ngoài thi thoảng đến chơi.

Số phận của nàng, sau này sẽ ra sao đây?

Lăng Phong thấy Tô Đóa Nhi bỗng trở nên sầu cảm, nhớ ra cái gì, liền hỏi:

- Tô cô nương lúc trước tham gia Hoa khôi hội Tô Châu đúng không?

Tô Đóa Nhi lúc này mới tỉnh lại, tròn mắt hỏi:

- Sao... huynh biết?

- Hề, bởi vì ta cũng xem hội thi lần đó đó. Ta nói thật, ta đã từng xem rất nhiều loại ca vũ, cái gì múa lửa múa bụng múa cột... khụ. Nhưng điệu múa của cô nương quả thật khiến ta say mê đó.

- Múa lửa múa cột?

- À, cái này không phải trọng yếu. Trọng yếu là cô nương múa đẹp lắm.

Tô Đóa Nhi không biết phải xưng hô thế nào, liền nhẹ giọng đáp:

- Cám ơn... Lăng đại ca.

- Ủm, vậy ta đi. Có gì thiếu thốn cứ đến gặp thẳng ta là được.

Lăng Phong nói xong đứng lên muốn ra về, dù sao trời cũng sắp tối.

Tô Đóa Nhi bỗng cất giọng:

- Lăng... đại ca.

- Cô nương có chuyện gì?

- Mọi xưng hô là... đại ca, không sao chứ?

Lăng Phong liền cười:

- Đương nhiên, cầu còn không được. À, ý ta là Tô cô nương cứ tùy tiện, cô thấy thoải mái là được.

Tô Đóa Nhi nhoẻn miệng cười.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Tham Không Có Tội

Sau lần đụng Phùng "trâu", Lăng Phong nhận ra mình cần luyện thân pháp kỹ càng hơn nữa.

Luyện thân pháp cơ bản cần rất nhiều yếu tố nhỏ. Tốc độ, tiết tấu, chuẩn xác, đúng lúc, bền bỉ các loại.

“Đoạn Hồn”, một bước đoạt hồn đối phương, là một khẩu quyết luyện thân.

“Hoạt Bất Lưu Thủ”, đã động là không để dấu vết, cũng chỉ là khẩu quyết.

Luyện cả hai đều phải dựa trên những yếu tố kia, nhưng càng luyện thì càng đi vào chuyên biệt.

Đoạn Hồn chú trọng phạm vi hẹp, lấy chuẩn xác làm chính. Trong khi Hoạt Bất Lưu Thủ chú trọng phạm vi rộng, chủ yếu là bền bỉ.

Đến đây lại nói, vì sao người ta không làm một bộ bí quyết đầy đủ, yếu tố nào cũng mạnh?

Điều này không thể, thân thể người có giới hạn.

Có lẽ vào lúc hồng hoang thái cổ, thời kỳ chỉ toàn là thần tiên, có một bộ như vậy thật. Nhưng về sau người ta buộc phải đi sâu vào từng khía

cạnh.

Thân pháp chủ yếu dựa vào kết cấu cơ thể, là thứ mà không luyện hàng ngày sẽ giảm dần, hoặc tuổi cao cũng sẽ giảm. Tỷ dụ, Đoạn Hồn quyết lên cao muốn giữ độ chính xác phải hàng ngày luyện không nghỉ, bởi vậy không cao thủ nào rảnh rang đi luyện nhiều thứ khác nhau. Luyện như vậy thì thời gian tán gái cũng không có.

Có điều, khi bắt tay vào luyện, Lăng Phong mới phát hiện bản thân yếu tố nào cũng thiếu trầm trọng. Nói trắng ra, hắn đang luyện ngọn mà không có gốc.

Lăng Phong dù có luyện tập đơn giản qua vài bài cường thân kiện thể hàng ngày, nhưng đến mức thân thủ dẻo dai linh hoạt để có thể phát huy cái gọi là “thân pháp” đích thực, thì vẫn chưa đủ. Một cao thủ thân pháp, nhanh thì 5 năm, chậm thì phải 10 20 năm khổ luyện, may ra mới có kết quả. Cũng giống như đi gym, người không thể mong luyện 1 tuần liền có 6-packs.

Hắn bây giờ mới hiểu, tại sao mình có trong tay khẩu quyết của lão đầu gà, cũng tập rất chăm chỉ, nhưng lúc nào cũng thấy thiếu. Khi thi triển ra rất gượng ép, chẳng có gì bá đạo.

Lão đầu gà lần đó có lẽ nhìn thấy Lăng Phong có sẵn bộ pháp, còn tưởng rằng này từng khổ luyện căn bản, vì vậy không chỉ điểm cái gốc cho hắn.

Cho nên nói, motif một tên tào lao rớt xuống vực lợm bí kíp, sau 7 7 49 ngày thân thể được cải tạo, kim thương không ngã giật vai nam chính, là loại chuyện phi lý nhất trong các loại phi lý. Đã là thành phần tào lao, thì thân thể cũng phải tào lao nốt, có bí kíp thế nào cũng không thể dùng một cái “thân thể biến hóa”.

Đương nhiên, nếu biên kịch cố đấm ăn xôi, cố ý ném ra một cái bug đại thần cỡ “sáng tạo thần”, muốn nặn người khác thế nào thì nặn, điều này vẫn

có thể xảy ra đi.

Chỉ là, Lăng Phong hiện không có đại thần, không có sư phụ bán thần. Hắn liền chạy đi hỏi... Tần Quyền.

Thằng nhãi này tuy kém tuổi hắn, nhưng thân pháp xem chừng rất tốt, không biết có chừng bí kíp đi tắt đón đầu.

Tần Quyền nghe Lăng Phong nói muốn luyện thân pháp, liền cười:

- Phong ca, không phải đệ nói gở. Nhưng Phong ca bây giờ mới bắt đầu luyện, đợi đến khi có thể bay nhảy, chỉ sợ sức lực không còn.

- Tại sao?

A Quyền làm bộ tính toán, nói:

- 10 năm nữa.

- Lâu như vậy? - Lăng Phong trợn mắt.

- Phong ca nghĩ cứ luyện là được ngay sao? Hơn nữa...

A Quyền lưỡng lự:

- Mặc dù đệ không hiểu Phong ca từ đâu có bộ pháp tinh diệu sẵn trong người, nhưng tiếc là nội công thì một điểm cũng không có.

- Thế thì có vấn đề gì?

- Thì sẽ mất thêm vài năm nữa luyện khí, mới nên luyện thân pháp.

“Khí?”

Lại là cái này.

Lăng Phong đương nhiên xem phim chương đọc tiên hiệp, chữ “khí” này nghe nhiều đến mòn cả tai. Nhưng nói thực, hắn vẫn không thể tưởng tượng được “khí” là cái quái thai gì, nằm ở chỗ nào trong người. Đan điền sao? Là ruột già hay ruột non?

Nếu không có thực thể, thì làm thế quái nào phát ra năng lượng, phát ra lực? Thiên tài Isaac Newton nói “ $F = ma$ ”. Thiên tài Albert Einstein lại nói, “ $E = mc^2$ ” nha.

Còn có, kinh mạch. Là một loại mạch máu sao?

Kiếp trước Lăng Phong từng xem không ít videos, có vài tên tự xưng “cao thủ khí công” gì đó, múa may loạn xạ, bị võ sĩ UFC đấm một cái thì hộc máu lẫn ra, đâm ra mất tin tưởng trầm trọng vào “khí công”. Lăng Phong cho rằng, cái đám luyện khí chẳng qua bốc phét ra vẻ cao thâm, phim ảnh làm màu nói quá, làm vài trò da thịt sắt đá thực chất đều là chút tiểu xảo ảo thuật mà thôi.

Thực ra, luyện khí có thật, nó xuất phát từ một môn cổ võ, gọi là đạo dẫn. Ở thế giới này, sách luyện đạo dẫn, võ đường trong kinh thành nào cũng có.

Chẳng qua, cái thời đại của Lăng Phong, bởi vì khoa học lên ngôi, khiến luyện khí bị thui chột. Một phép dẫn khí đơn giản lọt ra ngoài lại bị xem là mê tín vớ vẩn, số khác thì xem như vật gì thần bí. Các môn phái luyện khí cũng dần khép kín, không muốn lộ ra ngoài nữa. Vài tên biết một chút đi chém gió, mười phần sai mất tám, kẻ nào không may luyện theo, khí không thấy đâu chỉ thấy bệnh điên. Quần chúng vì vậy lại càng nghi ngờ vào khí công.

Lăng Phong nửa tin nửa ngờ, hiếu kỳ hỏi:

- Vậy người luyện khí được bao năm rồi?

Quyền lại ra vẽ bấm đốt ngón tay tính:

- Từ lúc sinh ra.
- Xạo, đừng có nói quá lên. - Lăng Phong bĩu môi.

A Quyền vội vã đỏ mặt:

- Được rồi, trừ mấy năm đầu quá nhỏ. Nhưng sau đó liên tục luyện.

Lăng Phong ngay lập tức phản bác:

- Hồi trước lúc làm thuê ta cũng không thấy người luyện.
- Ài, được rồi, trừ thời gian gần đây đệ hơi xao nhãng nữa.

Lăng Phong nhú mày công kích không tha:

- Người chắc chắn cả chục năm qua, người không ăn không ngủ để luyện?

- Gần như thế.
- Thời gian ngắm gái cũng không có?

A Quyền nói:

- Cứ cho là Phong ca đây thông minh hơn người, thì chuyện này huynh vẫn không so với đệ được.

- Ý gì?
- Bí mật sư môn. - A Quyền làm mặt khổ.

Xem ra A Quyền đang diễn vai con cháu “gia tộc võ học”.

Lăng Phong sẵn giọng:

- Bí với chả mật. Ta tự luyện.
- Phong ca, đừng giận. Đệ có nỗi khổ mà.

Mặc lão bỗng nói:

- Công tử, thực ra không cần luyện khí hoàn thiện cũng có thể luyện thân pháp.

Điều này cũng không sai.

Hầu hết người học võ ở thế giới này đều bắt đầu từ khí, luyện khí cơ bản sẽ giúp cơ thể cải thiện, nhẹ nhàng dẻo dai. Nhờ đó bước vào luyện thân sẽ cực kỳ có lợi. Tuy nhiên, không phải tất cả đều vậy.

Tuyệt kỹ Đoạn Hồn nghe nói xuất phát từ Dương gia, nằm trong một bộ thân pháp đầy đủ. Dương gia là dòng dõi đại tướng của nhà Tống, tham gia quân đội.

Lăng Phong nghĩ đến, người trong quân đội chỉ có số ít có cơ bản về khí công, còn lại đều đi lên từ số 0, nhưng rõ ràng bọn họ vẫn dùng Đoạn Hồn tốt. Điều này chứng tỏ vấn đề không nằm ở khí công, mà là ở sự bền bỉ chịu khó trước.

Mặc lão là ví dụ điển hình, võ công của lão hình như hoàn toàn không dựa vào khí. Có được ngày hôm nay, Mặc lão phải trải qua việc luyện tập gian khổ, thậm chí chấp nhận ra chiến trường để tôi luyện. Lăng Phong cũng chỉ mong được như lão là đủ dùng.

"Đúng vậy, ta chả cần luyện cái gì khí." Lăng Phong âm thầm gật gù.

Lăng Phong bỗng nhớ lại một số bài tập cho đặc công ngày trước hẳn tìm hiểu.

Hắn lại không biết, những bài tập kia thực ra chính là luyện khí cơ bản.

- Công tử, nếu muốn luyện Đoạn Hồn quyết, trước nhất phải tôi luyện chiến ý.

- Chiến ý?

Đây là lần thứ hai Lăng Phong nghe đến “chiến ý”. Hắn nhớ lão đầu gà nói qua, thứ này và thần thức của hắn cùng một loại.

Mặc lão nói, Đoạn Hồn quyết khi áp sát cần đồng thời kích phát chiến ý tối đa để chế ngự địch thủ, đây là lý do vì sao môn này trong quân được ưa thích. Ra trận nếu bất ngờ áp sát rồi tung chiến ý uy hiếp, có thể khiến đối phương lùi bước hoặc xao nhãng chốc lát mà hạ sát chiêu.

Bình thường chiến ý chỉ dành cho những kẻ cuồng đánh đấm. Đăng cấp sau chiến ý chính là sát ý, chỉ có giết người nhiều thì mới tôi luyện được. Sát ý tính uy hiếp cao hơn chiến ý rất nhiều, thậm chí trực tiếp hù chết đối phương cũng có thể. Quân nhân đều có chiến ý và sát ý, nên rất ưa thích dùng Đoạn Hồn quyết.

Lăng Phong hứng thú với tu luyện, trái lại rơi vào một sai lầm nguy hiểm, đó là tham lam. Sai lầm này bất kỳ kẻ nào cũng mắc phải, đặc biệt khi mới bắt đầu.

Hắn quên mất một câu của lão đầu gà.

"Thân pháp, công pháp có thể luyện nhiều. Thần pháp, tâm pháp thì không nên."

Lăng Phong có sẵn thần thức chữ "vô", lại không hề yếu, bây giờ lại nghĩ đến chuyện luyện chữ "ý".

Hắn như một đứa trẻ nhà nghèo mới bước lên thành phố, thứ gì cũng thèm muốn, âu cũng là không có tội. Nói lại, hắn đang không biết luyện chữ "vô" tiếp thế nào.

Nhìn lại, tên Quyền xem ra là trẻ nhà giàu thành phố, từ nhỏ nhìn quen đồ ngon, bí mật không ít. Không biết cụ thể xuất thân ra sao?

...

Mặc dù nói sẽ không luyện khí, nhưng Phong ca cũng không đến nỗi cố chấp như vậy.

Dù sao đây là dị giới, liên triều đại cũng khác biệt, cái gì cũng có thể xảy ra. Lần trước lão đầu gà di chuyển vèo vèo trước mắt, đã khiến Lăng Phong tỉnh ra nhiều.

Lăng Phong nhờ A Quyền chỉ chỉ phương pháp, cũng rút ra được một ít yếu quyết “luyện khí đại cương”, bắt đầu tập tành... luyện khí cho nó bằng bạn bằng bè.

Hóa ra cái trò này cũng không khó như Lăng Phong tưởng tượng. Nói trắng ra là tập tĩnh tâm, nín thở, rồi hô hấp. Khí sẽ từ từ có.

A Quyền khẳng định, luyện khí không khó, chỉ đòi hỏi sự kiên trì. Thời gian tu luyện càng nhiều, tu vi càng mạnh. Bởi vậy mới có cái gọi là "hai mươi năm", "ba mươi năm" tu vi. Cũng chính là tích lũy khí trong chừng ấy năm thì có, gần như không có đường tắt nào.

Đám thiếu niên nhân đó cũng luyện cùng Lăng Phong.

Chỉ là...

Sau ngày thứ nhất.

- Quyền Nhị ca, đệ thấy rồi, quả nhiên có khí...

A Quyền vui vẻ hỏi:

- Tử Long, có phải trong bụng có một tia nóng nóng?

- Đúng vậy.

Lăng Phong mặt đen thui, chui vào phòng tự luyện, thậm chí không thèm ăn tối.

Cơ thể hẳn chẳng có gì khác biệt, trong bụng không có “lửa nóng sinh ra”, ngược lại mông tê chân dại. Hơn nữa vì ngồi nhiều ít vận động, cho nên sức lực kém đi, trễ nải công việc, bù lại được cái ít bị đói bụng hơn.

Ngày thứ hai, bên ngoài nghe tiếng tiểu tử Chu Công Cần mừng rỡ:

- Haha, đệ cũng thấy rồi.

Lăng Phong mặt tím tái.

Ba ngày...

Thậm chí vài tên thiếu niên chậm chạp cũng có tiến tiến.

Lăng Phong thì vẫn tịt, phi thường buồn bực.

Lại gặp phải A Quyền châm chọc:

- Một người tư chất trung bình, tầm 3 ngày hít thở đúng cách là khí sẽ sinh ra, còn thiên tài như ta thì chỉ cần hít cái đầu là có luôn.

Đám thiếu niên nghe vậy liền tung hô Nhị ca ngút trời.

Chỉ có tên nào đó đóng cửa không tiếp khách.

Tốt xấu gì cũng là nam chính. Không tệ như vậy chứ? Hay lại bị ném vào motif phế vật đây? Phế đến mức khí cũng luyện không ra, còn có thể

phế hơn không?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Học Hành Thi Cử

Sau một tuần, Lăng Phong đành chấp nhận một sự thật đau lòng.

Đó là, hắn vô duyên với “khí”.

Lăng Phong dĩ nhiên có thể bốc phét rằng, mình cũng cảm nhận được cái gì đó “nóng nóng” ở “đan điền”, gỡ lại chút mặt mũi của một đại ca.

Chẳng qua, không có là không có, nói láo một hai tháng, sự thật cũng sẽ phơi bày mà thôi. Lăng Phong đành ủ rũ thừa nhận sự thật. Đám huynh đệ A Quyền cũng không cười chê gì hắn lâu, chỉ nói có lẽ cơ duyên chưa tới.

Có lẽ nào giấc mộng Đấu Thánh phải bỏ?

Lăng Phong là người lạc quan. Khí coi như bỏ đi, nhưng cường thân kiện thể vẫn phải chăm chỉ hàng ngày. Hắn vẫn tiếp tục rèn thân luyện thể cùng với Mặc lão.

Nói cho cùng, chẳng phải hắn có cái “thần thức” gì đó sao, vẫn có chỗ hơn người.

Lại nói, lão đầu gà lẩn đó trước khi đi còn dặn dò một chuyện. Đó là cái “thần thức” của Lăng Phong, không gặp phải chuyện sinh tử, tuyệt đối không nên dùng loạn, cũng không nên nói ra cho người khác.

Lăng Phong vì vậy cũng không đề cập gì đến nó trước mặt A Quyền hay Mặc lão. Chỉ giữ trong lòng tự sướng một mình, bản thân cũng không “phế” như vậy.

...

Tiệm “trang phục” đi vào hoạt động, doanh thu của Phong Vân tơ lụa cũng tốt lên.

Lăng Vân vui vẻ ra mặt. Lăng Vân thậm chí muốn mở cửa hàng thứ hai. Đối với nàng, Lăng gia ở kinh không bị chèn ép là đã rất tốt, đây là mục đích cơ bản của nàng khi lên kinh thành.

Nhưng Lăng Phong thì thấy quá thất bại. Lợi nhuận tăng quá chậm chạp.

Đây là một hình thức kinh doanh hoàn toàn mới, thế nhưng mọi thứ không như hân mong đợi.

Lăng Phong từ hiện đại tới. Một loại dịch vụ mang tính đột phá như tiệm của hân, đáng lẽ phải phát lên theo cấp số nhân. Thời của hân có những thương hiệu chỉ cần 1 tháng để nổi danh toàn thành phố, 5 năm thì nổi tiếng thế giới.

Thế nhưng, cái tiệm “trang phục” của Lăng Phong, khách khứa cũng chẳng khá hơn tiệm thịt nướng đầu phố là bao. Có chăng là... cũng tạm.

Lăng Phong biết mình thiếu cái gì. Đó chính là hiệu ứng “bùng nổ” trong quảng cáo. Chỉ là, cổ đại không có phương tiện PR sẵn có như hiện đại. Mạng lưới khách hàng của Lăng Phong lại là con số 0.

Vấn đề không chỉ dừng ở đó.

Thời điểm mới bắt đầu, Lăng Phong cứ tự nghĩ mình là kẻ bị tách biệt, hẳn muốn hét lên với thế giới "ông không giống chúng mày", "ông đến từ nơi khác". Hẳn muốn khoe mẽ với người khác mình biết nhiều thứ vượt thời đại. Đây là tâm lý chung của tất cả những kẻ “xuyên không” đi.

Lăng Phong cứ nghĩ rằng người cổ đại đều như những ông già, rất bảo thủ và cầu toàn, họ sẽ không liều lĩnh thay đổi theo cách nghĩ mới. Như vậy sẽ cho Lăng Phong một khoảng thời gian để lớn mạnh, đến lúc bọn chúng nhận ra thì đã muộn.

Thế nhưng hẳn sai lầm.

Ý tưởng “tiệm bán trang phục”, những tiểu tiết bán hàng, thậm chí những ý tưởng thiết kế của Lăng Phong, nhanh chóng bị copy và biến tấu.

Oái oăm là. Bởi vì bọn họ là người thời đại này, họ nắm rõ tâm lý khách hàng, cũng như phương tiện kinh doanh hơn hẳn Lăng Phong, cho nên đem ra áp dụng còn hợp lý hơn cả Lăng Phong.

Rút cục, Lăng Phong không hề trở thành cái gì người sáng chế lưu danh, mà chỉ đang giúp kẻ khác làm giàu. Hẳn thành kẻ chỉ đường cho người khác chạy, còn mình đi bộ theo.

Nói lại, mấy thứ trang phục này cũng khó mà lưu danh sử sách nổi. Đời trước của Lăng Phong, người ta cũng chỉ biết váy xếp li có từ đời Minh, chứ cụ thể vào lúc nào ai thiết kế đầu tiên thì đành chịu.

Nói cho cùng, thương trường là chiến trường.

Vì cái gì mấy đại thần xuyên không khác kinh doanh dễ như vậy? Đến lượt Lăng Phong làm thì lại thất bại?

Lăng Phong quyết định dừng tất cả dự định lại. Mấy kiểu trang phục tân kỳ, đồ lót, giày cao gót gì gì đó, Lăng Phong đều ém lại hết.

Trước mắt phải tích lũy dần tiền vốn, mở rộng khách hàng, rút kinh nghiệm một cách chậm rãi. Một ngày chưa làm cho Phong Vân tư lự đủ lớn mạnh, thì không nên làm thêm điều gì mới cả, kéo lại bị người ta cướp mất mà không làm gì được. Thời đại này cũng không có luật bản quyền.

Trang phục mới của tiệm, vì vậy đều ném cho Lý Minh Nguyệt và vài tên họa sĩ sáng tạo. Lăng Phong không hề hé thêm ý tưởng nào nữa.

...

Nói đến Lý Minh Nguyệt, thời gian gần đây cũng ít thấy nàng xuất hiện. Nghe Lăng Vân nói, đã sắp đến thời điểm Quốc Tử Giám nhận sinh đồ vào học, Lý Minh Nguyệt phải chuẩn bị.

Ở chỗ này, Lăng Phong là người mà chuyện người khác biết hẵn không biết, chuyện người khác không biết hẵn lại biết. Chỉ tiếc là chuyện hẵn không biết thì nhiều gấp chục lần. Thời này cũng chả có máy tính để ngồi tự tìm hiểu kiến thức phổ thông. Hẵn chỉ nhớ mang máng nữ nhân thời cổ không được học hành.

Lăng Phong liền hỏi:

- Nữ nhân mà cũng có thể vào Quốc Tử Giám sao?

Lăng Vân nhú mày:

- Làm sao? Người khinh thường nữ nhân chúng ta?

- Làm gì có, ta cảm phục các nàng còn không hết. Chỉ là hơi thắc mắc thôi.

Lăng Vân liền nói:

- Người xem Minh Nguyệt đi. Nàng là con gái của quan Tư nghiệp, lại là tài nữ nổi tiếng kinh thành, có vào Quốc Tử Giám học thì có gì không

hợp lý? Nghe nói các vị công chúa hoàng nữ cũng đều được học ở Quốc Tử Giám.

- Công chúa? Công chúa không lo ở trong cung hưởng thụ, bày vẽ học hành cái gì nha? Cũng không thể ra làm quan.

- Hừ, ít nói nhảm đi, lỡ vào tai ai, người không bị lôi ra trị tội không thể.

Quốc Tử Giám nhà Tống giống như một trường Đại học. Điểm khác là cả nước chỉ có đúng một trường, tỉ lệ chọi siêu khủng. Ai vào được đều đặc biệt vinh hạnh. Ban đầu Quốc Tử Giám chỉ dành cho con cháu Hoàng tộc, về sau mở rộng cho quý tộc, đến hiện tại chỉ cần Tú tài đều có thể thi vào.

Quốc Tử Giám có nhiều trường, trong đó trọng yếu nhất là “Quốc Tử học”, nói đơn giản chính là học viện cao cấp chính trị, “trường Đảng”. Đặt chân được vào Quốc Tử học, coi như đã chắc một suất làm quan to.

Ngoài ra, có thể kể đến trường Võ học. Trường này đào tạo đi ra đều là cận vệ tướng quân cho triều đình. Nghe nói còn có nhiều chuyện thần bí bên trong.

Sát hạch vào Quốc Tử Giám vì vậy rất kỹ lưỡng. Tuy nhiên, thời nào cũng vậy, kỹ đến thế nào cũng có khe hở. Đặc biệt là trường Quốc Tử học. Trường này chủ yếu dành cho thế hệ “Thái tử Đảng”, cậu ấm của các đại quan trong triều.

Ngoại trừ Quốc Tử học và Võ học là hai trường liên quan đến chế độ quan lại. Các trường khác, để tạo điều kiện làm giàu quốc khố, thường xuyên có vài “con đường nhỏ” để đám con cháu nhà giàu cũng vào học. Lăng Hải chính là đi còn đường này.

Lăng Vân tuy biết Lăng Hải đầu đất, nhưng vì gia tộc cũng đặt không ít hy vọng vào Lăng Hải.

Lăng Phong liền cười đùa:

- Xem ra ta cũng nên thi vào Quốc Tử Giám, tiện thể xem mặt công chúa ra sao, há há.

- Phì. Bằng vào người? Năm mơ đi.

- Hô hô, Vân tỷ, cũng chưa chắc.

Đang lúc hai tỷ đệ đang cười đùa vui vẻ thì Mặc lão đi vào, chấp tay chào Lăng Vân vội rồi hỏi:

- Công tử, không biết ngài có rảnh không?

- Mặc lão, có chuyện gì?

- Nghe nói hôm nay triều đình đem hạ nhân gia quyến một tội nhân ra bán công, lão thấy hay là đi xem một chút, biết đâu thu được gì đó.

- Vậy sao? Được!

Nói cũng đúng lúc, chẳng phải đang cần tìm nha hoàn cho Lâm Nghi Anh, và cả Tô Đóa Nhi sao?

Lăng Vân liền không vui:

- Ta thấy cái vị trí chưởng quầy này không biết là ai đang làm nữa?

- Haha, Vân tỷ, cái này là đi tìm người cho thương điểm nha, không phải việc tư.

Lăng Phong cười trừ đi ra.

- Này, người có nghe không hả?

Lăng Vân dậm chân.

- Hừ, nói tới nói lui cũng vẫn là ta trông cửa tiệm, tức chết ta.

...

Lăng Phong vừa ra cửa, liền bắt gặp... Từ Nguyên đi vào. Hai bên không thềm nhìn nhau lấy một cái.

Chỉ nghe Từ Nguyên niêm nở:

- Vân Vân, nàng có chuyện gì không vui sao? Hay lại có ai đó khiến nàng phiền phức? Nàng cứ nói ra, ta sẽ giải quyết giúp nàng.

- Ta...

Lăng Vân ấp úng.

Sau chuyện hôm trước, không hiểu sao nàng dần sinh khoảng cách với Từ Nguyên. Cái kẻ phiền phức đó, giống như chính là Từ Nguyên.

Lại nói, nàng có chút tình cảm với Từ Nguyên, chủ yếu là vì không có Từ Nguyên ngầm giúp đỡ, việc kinh doanh của Lăng gia ở Trường An căn bản không thể làm. Nàng không tin Từ Nguyên đứng sau, gây chuyện thị phi như hôm nọ, nhưng cũng không thể vứt hết nghi ngờ đi.

Từ Nguyên hỏi:

- Đúng rồi. mấy ngày nữa là tiết Thanh Minh, nàng có dự định gì chưa?

Lăng Phong kỳ thực vẫn nán lại trước cửa nghe lén, không khỏi nhìn trời.

- Tiết Thanh Minh sao?

Tiết Thanh Minh tháng 4, người nhà đi tảo mộ, dọn hàn thực.

Quan trọng là, nam nữ thanh niên còn có hội đạp thanh đi chơi. Lãng
Phong nhà ta hình như vẫn chả có em nào để đi cùng.

Ài!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Chợ Bán Người

Bây giờ là tháng 4, trời đang ấm dần lên.

Trường An là siêu thành thị, dân cư nghe nói tận 30 vạn hộ. Cứ trung bình một hộ khoảng 4 đến 5 người thì chỗ này gần 150 vạn người chen chúc. Nếu bình thường một châu chỉ có một phủ, ví dụ Tô Châu do phủ Bình Giang quản lý, thì riêng Trường An rộng gấp 4 lần, dân gian vẫn gọi thành tứ phương thành. Bốn thành này vây lấy hoàng thành của hoàng đế ở giữa. Tính ra một mình Trường An to bằng năm lần thành khác. Chưa kể phần ngoại quách bên ngoài.

Lớn như vậy nên Lăng Phong bấy lâu cũng chỉ quanh quẩn đông thành mà vẫn còn chưa biết hết. Mặc dù lúc trước hẳn từng ở khu nghèo tây thành, hoặc lần trở về từ phương nam đi qua nam thành, nhưng ký ức đều không có gì.

Lâu lâu mới có cơ hội ngắm đường phố, Lăng Phong cùng ra ngoài ngồi đánh xe ngựa... chính xác là xe lừa, với Mặc lão.

Gần tới Diên Hưng môn thì thấy nơi dán cáo thị đã chen chúc rất đông.

Lăng Phong đọc qua một lát.

"Hưng Nhân vương?"

Kẻ này bị tru di tam tộc, chứng tỏ mắc một trong 10 trọng tội về vương quyền, ví như tội làm phản.

Triều Tống tước vương có 2 mức, thân vương tên hiệu chỉ có một chữ, ví dụ Yên Vương, quan hệ họ hàng gần với hoàng đế. Còn quận vương thì hiệu lấy hai chữ, ví dụ Hưng Nhân vương này.

Thời này, mỗi lần xử tội, đặc biệt án lớn, số người chẳng làm gì cũng bị đem ra xử khá nhiều, tài sản còn bị tịch thu. Bình thường nếu án không quá to, Ngự sử đài và Đại lý tự bắt tay chặn lại được, thì khi thi hành có thể chấm dứt một chút, kể cả xung vợ con tội nhân làm nô tỳ cũng sắp xếp chia chác lẫn nhau. Tuy nhiên vụ này có vẻ hơi lớn, hoàng đế ở sau lưng nhìn xuống, đâm ra mới bày trò buôn bán này ra, công khai một chút.

"Thật đông vui nha." Lăng Phong vừa đi vào quảng trường vừa nghĩ.

Chỗ này như một cái chợ. Ở vòng ngoài thậm chí đã có đám bán hàng rong tụ tập kiếm ăn. Đi vào trong, Lăng Phong mới hiểu một cái phủ Vương gia sẽ lớn cỡ nào. Chỉ có nha hoàn hạ nhân mà đông cỡ này, vài trăm người chứ chả ít, thật mở rộng tầm mắt.

Lăng Phong trong suy nghĩ rất phản đối trò đem người ra bán thế này. Lần trước Tô Đóa Nhi còn tốt, bây giờ xem những người này, thậm chí không khác gì hàng hóa ven đường, muốn chọn ai thì chọn vậy.

Chỉ có điều, rất ít người tỏ vẻ chán nản bức xúc, thậm chí có kẻ còn liếc mắt nhìn Lăng Phong chờ mong, khiến hắn không khỏi thấy tội lỗi.

Nói cho cùng, nếu lần này không có ai mua về phủ làm công việc mới, những người này nam phải sung quân đi đày, nữ thì sung quan kỹ, còn khổ cực gấp mấy lần.

Đi một vòng xem qua, Lăng Phong và Mặc lão cũng chọn được một vài tên thiếu niên phù hợp cho huấn luyện. Về phần nha hoàn, Lăng Phong

nhìn mãi cũng chưa chọn được ai.

Mặc lão chỉ chỉ nói:

- Có lẽ cũng nên vào bên trong.

- Được!

Lăng Phong biết, ba cái trò buôn bán này, cái gì ở bên trong cũng sẽ thú vị hơn bên ngoài.

...

Chỗ này giống như một cái sàn đấu giá vật phẩm, ở trên cao là một người xướng tên, ở dưới có một vài nhóm người đang ngồi.

Đấu giá cũng đã bắt đầu được một lúc. Tên xướng hô lên:

- Tiếp theo là một tên hạ nhân.

"Có chút đặc biệt" Lăng Phong nhìn thấy không khỏi nghĩ thầm.

Đi lên đài là một tên thiếu niên, bù xù tóc tai, không thấy rõ mặt, cả người lại rách rưới, những chỗ rách còn lộ ra vết sẹo.

- Kẻ này thực ra là một trò chơi trong phủ tội nhân, có chút thần lực. Mời các vị đặt giá.

- Trò chơi? - Lăng Phong giật mình.

Có khả năng là kiểu trò chơi vứt vào chuồng hổ, hay chém giết lẫn nhau gì đó cho các ông lớn xem.

Ở dưới bắt đầu có tiếng ra giá.

Những người ở trong này hầu hết đều quan lại, hoặc nhà giàu kinh thành. Đại Tổng thích phong hoa tuyết nguyệt, tuy yêu thích các trò giải trí, nhưng kiểu máu lạnh thì cũng không nhiều.

Đột nhiên Lăng Phong thấy một ánh mắt sắc bén nhìn ở dưới đồng tóc tai kia nhìn lên. Đến Lăng Phong cũng không kìm được run một cái.

Mặc lão cũng nhận ra, nói nhỏ.

- Sát ý!

Sát ý, hình như là tầng thứ hai sau chiến ý.

Lăng Phong quay qua hỏi:

- Sát ý, hãn muốn giết ai sao?

- Không phải. Là từ nơi chém giết luyện ra, luôn luôn có trên người.

Lăng Phong nghĩ nghĩ rồi quyết định, đi cả buổi mới thấy một kẻ đáng tiền.

- Ta sẽ mua hãn.

- Công tử chắc chắn? Những kẻ thế này rất khó quản thúc vào khuôn khổ.

- Ta cần người mạnh mẽ như thế này.

Lăng Phong đang đau đầu với mấy thiếu niên trong phủ.

Hầu hết đều không có cái sự máu me cần thiết, ra sân tập cho có hết ngày đến bữa ăn, khiến Lăng Phong ngán ngẫm. Hãn đang cần một đội luyện tập khắc nghiệt, để có gì chính Lăng Phong hãn cũng tham gia luyện

cùng, vậy mới tiến bộ được. Tên Quyền thì ăn rồi toàn đùa cợt, không nghiêm túc nổi.

...

Lăng Phong đi tới mua lấy một cái thẻ bài đấu giá. Hắn cũng không vội ra giá, bắt đầu quan sát để ý hội trường. Có người ra giá, nhưng tăng không quá đột biến, Lăng Phong chờ về cuối rồi mới theo.

Hiện tại đang tranh chấp là một thương nhân bụng phệ, và một vị công tử trang phục quyền quý. Người trẻ này ăn mặc khá đặc biệt, áo liền mũ, màu tối, hai tay liên tục lăn qua lăn lại quả cầu sắt. Một lát sau, có lẽ nhận ra mình không bí hiểm bằng vị công tử nọ, tên nhà giàu đành dừng cuộc chơi.

Đang lúc tên công tử cười mỉm thắng cuộc, tiếng Lăng Phong vang lên.

- 100 lượng.

100 lượng bạc, chỗ tiền này đã có thể mua một cái TV xịn thời hiện đại.

Cả hội trường quay qua nhìn vào Lăng Phong, hắn phải bày ra một bộ mặt cười gian, lâu lâu mới được nhiều người để ý thế này.

Tên công tử kia hỏi nhỏ người hầu bên cạnh.

- Kẻ kia là ai?

- Để tiểu nhân đi tìm hiểu.

Tên công tử nọ nhìn chăm chăm Lăng Phong gằn giọng.

- 105!

- 110!

- 150!

- 155!

Lăng Phong ra giá rất bố láo, lấy khoảng thấp nhất 5 lượng cứ thế thêm vào.

Lần này đến cả Mặc lão cũng phải nhắc hần. Hơn 150 lượng bạc trắng cho một tên thiếu niên, rõ ràng là hơi quá rồi. Phải biết với chỗ tiền này, Lăng Phong có thể tuyển một đội mấy chục thiếu niên có tư chất tốt.

Công tử kia nhìn Lăng Phong nâng giá:

- 200.

Nhìn ánh mắt tên nọ, lần này Lăng Phong đồng dạc hô:

- 250.

- Hừ!

Quả nhiên đoán trúng. Xem ra khả năng dự đoán ý chí người khác của Lăng Phong cũng khá tốt.

Một tên hầu vội chạy lại:

- Chúc mừng vị đại gia, tên nô lệ này đã thuộc về ngài.

Tên MC lại cao giọng:

- Sau đây là hai tỉ muội nha hoàn, xinh đẹp động lòng, gọi người thương xót.

"Nha hoàn lúc trước chả phải đều lên cả sao? Giờ này vẫn còn tiếp, không đơn giản." Lăng Phong nghe vậy liền dừng cười, chú ý nhìn.

Quả nhiên không đơn giản, khi có hai bóng hình đi lên giữa sân, Lăng Phong cũng phải nheo mắt nhìn.

Hai thiếu nữ mặc đồ nha hoàn, búi tóc tròn hai bên thả xuống. Nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống nha hoàn tẹo nào.

Vị tỷ tỷ, đằng sau sự rách rưới có gì đó khá lung linh, trang phục nha hoàn khá mỏng không thể che được. Nhìn đôi bàn tay thò ra ngoài là thấy mê. Mặc dù cô gái này dường như bị cố ý bôi lem luốc xấu xí, tóc cũng bị cắt nham nhở. Nhưng ánh mắt ngắm gái đúc kết bấy lâu, nhìn tổng thể Lăng Phong biết tuyệt đối đây là một tiểu thư thiên kim.

Vị muội muội đứng bên cạnh, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng toát ra vẻ đáng yêu.

Đặc biệt là hai đôi mắt của bọn họ. Nếu đôi mắt của muội muội là vẻ tò mò sợ sệt, khiến nam nhân sôi máu muốn yêu thương. Thì đôi mắt của người tỷ tỷ khá tĩnh lặng, tuy mặt ngẩng lên nhưng đôi mắt lại hơi nhìn xuống không có tiêu cự. Nàng ta đứng hai tay nắm vào nhau, dáng vẻ cam chịu, đặc biệt kích thích ham muốn chinh phục.

Lăng Phong bỗng muốn mua hai nữ nhân này, tìm mãi nha hoàn chưa ra. Từ đầu tới giờ, những phụ nhân nha hoàn ngoài kia hăn gặp, đều lộ ra vẻ tham tiền tham mạng, chưa gì đã mồm mép liên tục, khiến Lăng Phong rất không ưa. Bây giờ nhìn cô gái này có lẽ phù hợp nhất. Mặc dù nếu đúng nàng ta là tiểu thư, vậy chỉ e không biết phục vụ người. Chuyện đó có thể luyện tập sau. Còn muội muội, lỡ vung tay thì đem cả hai về vậy. Hình như không mua lẻ được.

Lăng Phong đột nhiên nhận ra. Trong hội trường, rất nhiều ánh mắt hau háu nhìn vào thân thể 2 nữ tử kia, nhưng tuyệt đối không có kẻ nào nóng vội ra giá gì cả.

"Nhìn giống như là... có sắp xếp ngầm?" Lăng Phong có linh cảm như vậy.

Mãi một lúc, mới có người hô giá. Lại là tên công tử kia.

- 250.

Chỉ giá khởi điểm đã cao như vậy, bằng hẵn tên vừa rồi?

Cũng khó nói, dù sao cũng là hai tỷ muội bán một lúc.

Kỳ lạ là ngay cả tên xưởng cũng vội vàng, không giống như mọi khi chần chừ câu giờ.

- Nếu không có vị nào ra giá, vậy...

- Khoan đã, 255 lượng. - Lăng Phong hô lên.

Cả hội trường đều nhìn hắn. Mặc lão cũng bất ngờ, 250 lượng cho một trợ thủ chiến đấu coi như được đi, nhưng lại 250 lượng cho hai đứa nha hoàn là ý gì?

Người ta nói không biết không có tội, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Lăng Phong lăn lộn kinh thành ít, chả biết ai ra ai, thành ra làm việc khá tùy hứng, không cố kỵ gì mấy. Mặc dù nghi ngờ vẫn đánh liều hô ra.

Nói sao, đây là đấu giá nha. Đã đem ra đấu, ông có tiền thì ông đấu thôi.

Tên công tử kia lần này nhìn Lăng Phong như kiểu nhìn người chết, ánh mắt tràn ngập băng hàn.

Lăng Phong cũng nhận thấy áp lực ở đây không giống bình thường, tràn ngập nguy cơ, một thứ lo sợ vô thanh vô tức tràn lên.

"Hô, thôi vậy, người mà trả tiếp ta sẽ rút lui." Lăng Phong nghĩ thầm.

Bỗng hân nhìn thấy một người.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Cao Thủ 250, Nha Hoàn 400

Trương huynh, cũng đang chọn người sao?

Lăng Phong lên tiếng chào.

- Người cũng đấu giá?

Trương Bảo, cận vệ Triệu Khánh.

Lần trước Lăng Phong giúp Tần Vương thu Tô Đóa Nhi vào tay, Trương Bảo chính là người dẫn mối.

Hôm nay Trương Bảo đến đây cũng để chọn vài tên thủ hạ. Gần đây Tần Vương thu mình, không dính gì đến quân đội, không thể kéo người từ quân đội sang như trước.

Trương Bảo cũng không quá hy vọng vào kiểu chợ trời này. Chẳng qua, Hưng Nhân vương nghe nói có chút thế lực, vì thế gã mới cố đi xem. Buồn là đi cả vòng cũng không thấy ai, sợ rằng đã có người có mắt nhìn hết hàng tốt cả. Lại không biết tên đó chính là... Lăng Phong.

Đúng lúc này, tên công tử bên kia hô lên:

- 300 lượng.

Lăng Phong nói nhanh với Trương Bảo:

- Ài, tiểu nhân cũng đang vì điện hạ mà suy nghĩ đấy.

- Vì điện hạ? - Trương Bảo khó hiểu nhìn hần.

- Tô cô nương cần có một nha hoàn, lại phải nha hoàn thật tốt mới được. Huynh xem ta không lo lắng cho điện hạ sao?

- Hừ, cũng đúng.

Trương Bảo cũng gật gù. Cả hôm nay đi chả thu hoạch được gì, nếu nhân chuyện này về báo cáo lại, không hần quá tệ.

Tên xưởng suýt ngất, cả hội trường cũng nhìn. Kẻ này thật nhàn nhã, đang đấu giá gay cấn mà còn nói chuyện với bằng hữu như thường.

- 300 lượng lần thứ nhất. Không biết vị đại gia kia có ra giá tiếp không?

- 400 lượng bạc!

Có Trương Bảo ở đây, Lăng Phong liền ngầm quyết định theo, lại quay sang hỏi:

- Trương huynh biết tên kia không?

- Tên nào? Hần? Hừm, quen mặt, nhất thời không nhớ. - Trương Bảo trầm ngâm.

- Tiểu đệ cũng vì điện hạ xông khói lửa, nhưng sợ đắc tội đại nhân vật.

- Hừ, hoàng tử điện hạ còn sợ đại nhân vật nào?

Trương Bảo nhìn thẳng sang phía tên công tử kia, tỏ ý dẫn mặt. Hần theo Tần Vương từ lâu, cũng chưa phải ngán đứa nào. Thậm chí lão Trương đây ra đường cũng có mặt mũi, ít nhất Giám Môn vệ giữ thành đều biết hần.

"Làm sao Triệu Khánh lại thò tay vào chuyện này?"

Tên thiếu niên công tử kia hơi giật mình, gã nhận ra Trương Bảo. Gã không ngán tên Tần Vương kia, thân phận gã cũng chẳng thua kém Triệu Khánh. Có điều một số vướng mắc khiến tạm thời không thể làm căng tiếp.

Xung quanh lại rơi vào khó hiểu, đấu giá thật khôi hài, một thằng lo nói chuyện, một thằng nhú mày suy nghĩ chuyện riêng.

Tên công tử đang gặp khó, chuyện hai nhà hoàn kia, gã phải lợi dụng quan hệ trong triều, kể cả một chút phong quang của phụ thân, mới sắp xếp được vụ mua bán nguy hiểm này. Nếu là người khác, gã đã tuyệt đối xử đẹp. Nhưng thọc ra là đương kim hoàng tử, vậy khó xử hơn nhiều, kể cả rút lui cũng phải tính đến chuyện xử lý sạch vài việc khác nữa, vô cùng phiền.

Lỡ đâu...

Lăng Phong nhìn sắc mặt kẻ ở xa, nói:

- Trương huynh, nếu giúp ta thành công chuyện này, chỗ này gửi huynh.

Mặc dù không biết có hiệu quả bao nhiêu, nhưng Lăng Phong tiếp xúc Triệu Khánh quá ít. Hắn cũng chỉ biết lão đại thích gái, thích đồ cược, ngoài ra không biết làm thế nào bám đuôi người ta. Lăng Phong tuyệt đối không muốn mất mối quan hệ này, vì vậy coi như đốt tiền đứt lốt đi.

Trương Bảo động tâm, chuyện này rõ ràng không làm thì là thằng ngu rồi. Vì vậy, Trương đại gia liền quay về phía tên công tử kia, cố ý hé ra kim bài trong tay áo, ra vẻ chuyện này đã có hoàng tử nhúng tay, tốt nhất người nên rút lui.

Tên công tử kia bực dọc rút lui ra khỏi hội trường, vừa đi vừa thì thầm với hạ nhân, có vẻ là muốn bàn bạc gì đó. Lăng Phong dùng thần thức nghe

vào tai, chỉ nhúu mày, chuyện hăn nghe được chỗ hiểu chỗ không, tạm vút ngoài tai.

- E hèm... Chúc... mừng vị lão gia này lại mua được hai nha hoàn mới. Xin mời đại gia ra sau để bàn giao người.

- Haha, đa tạ các vị đã nhường.

Tên xướng run giọng, vì gã biết nội tình.

Hai chị em này rõ ràng đã được sắp xếp sẵn cho công tử gia mua, thế nào lại lòi ra thằng nhóc này. Không những phá vỡ sắp xếp ngầm, còn hót luôn tên gia nô bù xù kia. Kỳ lạ là công tử gia cũng chỉ hậm hực rút lui.

...

Lăng Phong đứng ở cổng chờ người được dẫn ra. Vài thiếu niên được mua đều đã đứng sau lưng Mặc lão, Trương Bảo đã nhận tiền lót tay về từ lúc trước.

Kẻ đầu tiên đi ra là tên bù xù kia, thậm chí hai chân còn có cả xích sắt.

Nhìn qua thật thảm, giống như đang giữ thú dữ vậy. Kể cả tên giúp việc của chợ đấu giá cũng giao cho xong việc nhanh chóng rút vào trong, như kiểu vừa phải hộ tống một con thú đi ra.

Lăng Phong nhìn kẻ như ăn mày trước mặt hỏi:

- Người tên gì?.

-...

- Người không nói, vậy tùy đi, bộ dáng người như lang hổ, từ nay gọi người là Hổ, Lăng Hổ.

Lăng Phong lấy chìa khóa xích sắt được bàn giao, cúi xuống tháo xích sắt chân A Hồ ra.

Xích sắt vừa tháo ra, tên thiếu niên liền gằm nhẹ, giống như một con hổ được tháo khỏi gông cùm, muốn gằm lên giải tỏa.

Lăng Phong đứng dậy nhìn thẳng vào cái đầu tóc kia nói:

- Ta không biết người trước kia là có chuyện gì? Tuy nhiên, từ nay về sau, người là trợ thủ của ta, cũng không phải đồ chơi gì đó.

"Ào"

Đột nhiên, A Hồ lại gằm lên vung hai tay. Hai bàn tay cong hình dạng như hổ trảo, phóng rất nhanh tới chỗ Lăng Phong.

Mặc lão cũng biến sắc mặt, phản ứng chậm một nhịp. Lão không ngờ tên này nhanh như vậy.

Tuy nhiên, Lăng Phong bây giờ đã khác xưa, hấn ngay lập tức dùng Hoạt Bất Lưu Thủ lùi ra. Mặc dù vậy, Lăng Phong cũng toát mồ hôi vì bất ngờ.

Vừa thoát khỏi tầm công kích của A Hồ, ngay lập tức Lăng Phong thi triển thần thức của mình, tập trung tất cả lên người A Hồ, nhằm chèn ép sát ý của hắn. A Hồ trong một khoảnh khắc cứng đờ người ra, sau đó ánh mắt nhìn Lăng Phong cũng biến đổi, không khinh thường như trước, bước chân cũng dừng lại.

- Người lúc này phục hay không phục ta không quan tâm. Chỉ là nếu không theo ta, người cũng chỉ là một thứ đồ vật tiêu khiển không hơn không kém.

A Hồ chỉ hừ nhẹ, xem như tạm thời phục tùng.

Lăng Phong đoán kẻ này tâm trí quá cực đoan vì thời gian dài bị đem ra làm trò, nhưng trí lực không phải là không có, nhìn ánh mắt của hắn lúc toát ra sát ý là thấy, có mục đích và suy tính.

...

Lát sau, hai tỷ muội kia đi ra.

Muội muội đang đi, vừa thấy A Hồ, khuôn mặt thế mà cười tươi lên, giống như quen biết. Lăng Phong đoán có thể cùng một phủ Hưng Nhân vương, bọn họ từng gặp qua.

Tỷ tỷ vẫn cái dạng bất cần kia, đại loại ra sao thì ra, mắt không có trọng điểm, chỉ có tay thì đặt sau lưng muội muội không rời.

Nàng cung thân, sau đó cất giọng nói:

- Nô tì và tiểu muội ra mắt công tử gia.

- Vừa đi vừa nói đi.

Lăng Phong cũng không muốn đứng một chỗ giữa trời thế này hỏi chuyện, đằng nào cũng mua rồi, về nhà tính sau.

Trên đường về, Lăng Phong nhận ra tiểu muội kia thì thoáng nhìn qua A Hồ, còn làm mặt quỷ chọc hắn. Tên A Hồ thế nhưng không hề phản ứng thái quá, giống như đã quen. Lăng Phong còn cảm giác, tên điên này hình như hiền hẳn ra.

- Hai tỷ muội người tên gì?

- Ta... nô tì tên... Tiểu Mai, muội muội Tiểu Hiên. - Tỷ tỷ trả lời.

Giọng nói giống như nàng ta mới là chủ nhân. Ngoài ra, còn có chút sáng giọng, khinh thường, chán ghét nữa.

Lăng Phong nhận ra thái độ nàng ta không tốt, chỉ nói băng quơ:

- Ta không quan tâm trước kia xảy ra chuyện gì? Người bây giờ là hạ nhân phủ của ta. Cố gắng làm lại từ đầu.

Đối với Lăng Phong, trước kia hai tỷ muội này có là gì đi nữa bây giờ số phận cũng đổi thay rồi. Chẳng qua Lăng Phong hiện đại tới, hẳn sẽ không đối xử với hạ nhân như người cổ. Lăng Phong biết bây giờ vài câu nói chả thay đổi được gì, thời gian sẽ trả lời, coi như đánh cái chào hỏi là đủ.

Mặc lão bỗng nói.

- Công tử, có kẻ theo dõi.

- Ta biết, từ lúc rời chợ.

...

Về đến phủ, Lăng Phong giao A Hổ cho Mặc lão, sau đó dẫn hai tỷ muội Tiểu Mai Tiểu Hiên vào phòng Lâm thị.

- Nương, con đã tìm được nha hoàn.

Nói rồi quay sang Tiểu Mai:

- Từ nay người là nha hoàn của mẹ ta. Còn muội muội người, chốc nữa đi theo ta.

Tiểu Mai liền trừng mắt kéo muội muội lại:

- Người muốn làm gì nó? Muội muội phải ở cạnh ta.

Lăng Phong liếc mắt một cái liền đoán ra. Xem ra nàng ta đang nghĩ Lăng Phong có sở thích “loli”, muốn đem Tiểu Hiên làm nha hoàn của

mình.

Lăng Phong nhếch mép. Đại gia hiện tại còn phải ở chung với hạ nhân, rãnh rồi đâu mà thu nha hoàn.

Liền sáng giọng:

- Muội muội người sẽ làm nha hoàn cho một vị tiểu thư, cũng không phải ta, người thái độ cái gì?

Tiểu Mai trong mắt một mảnh khó hiểu.

Đúng lúc này, Tô Đóa Nhi đi từ ngoài vào:

- Lăng đại ca, huynh vừa về sao?

Tô Đóa Nhi bây giờ đã biết thân phận kỳ quái của mình. Nàng đành bất đắc dĩ chấp nhận.

Không thể phủ nhận, từ khi biết sự thật, nàng cũng hy vọng tương lai sẽ nhờ có vị Hoàng tử kia để đổi đời. Chỉ là mãi vẫn không thấy hoàng tử tới, Tô Đóa Nhi ngày nào cũng trong trạng thời thấp thỏm lo lắng.

Đối với Lăng Phong, Tô Đóa Nhi xưng thành huynh muội cho dễ gọi, vì nàng và hân cũng thật không biết nên gọi thế nào. Gọi tiểu thư cũng không phải, phu nhân cũng không xong, lại khó giải thích với người ngoài, đành như huynh muội kết nghĩa.

Lăng Phong tất nhiên đồng ý ngay. Mục đích của hân với Tô Đóa Nhi ngay từ đầu đã là như vậy, dùng nàng để đắp lên mối quan hệ với Hoàng tử.

Kẻ nào đó mắng hân vô tình hay sao đó cũng được. Lăng Phong là diễn vai buôn bán, không phải diễn vai quân tử. Việc kinh doanh thất bại, lại dễ dàng bị kẻ khác gây sự, Lăng Phong nhận ra mình cần nhất là một chỗ dựa.

Nếu có thể bước lên cái cây quan hệ này, giả như về sau Tô Đóa Nhi được sủng ái, hẳn được lợi cũng không chừng. Nếu nàng không được sủng ái, vậy cũng không có hại gì. Ít nhất Lăng Phong cũng dính một chút phong quang. Mà thực ra, Lăng Phong cũng không đặt hết niềm tin vào Tô Đóa Nhi, ai mà biết nàng ta đổi đời rồi có nhớ đến hắn hay không?

Đó cũng là lý do Lăng Phong không quá đầu tư thời gian tiền của vào chỗ Tô Đóa Nhi, tự lực cánh sinh vẫn là chính.

Lăng Phong quay sang nói với Tiểu Hiên:

- Tiểu Hiên, từ nay vị cô nương này là chủ nhân của ngươi.

- Nhưng ta là...

- Tiểu Hiên!

Tỷ tỷ Tiểu Mai bỗng nhắc nhở muội muội, hình như sợ muội muội lại nói ra gì đó không đúng.

Tiểu Hiên vẻ mặt thì vẫn nhăn nhó khó chịu:

- Nô... tì ra mắt tiểu thư.

Tô Đóa Nhi cũng nhanh chóng làm quen:

- Tiểu muội, làm sao mặt mũi lấm lem thế này?

Tô Đóa Nhi thân phận không phải khuê các gì, nhưng lúc trước còn làm tài nữ thuyền hoa, cũng đều có nha hoàn riêng hầu hạ. Nay ở đây thân phận loạn xạ, không tiện mở miệng nói với Lăng Phong.

Có điều, nhìn vị Tiểu Hiên muội muội này, không biết ai mới là người hầu hạ cho ai đây.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Kỹ Năng Tán Gái

Phong Vân tơ lụa.

- Khương chương quỳ, buổi sáng tốt chứ?

- Tốt!

Đám người làm trong tiệm chỉ khúc khích cười.

Ai cũng biết Lăng chương quỳ thường xuyên bị Khương chương quỳ tỏ thái độ lạnh nhạt.

Ngay chính Lăng Phong cũng buồn bực. Hắn thực ra chỉ muốn cải thiện quan hệ với Khương Vũ Y một chút mà thôi. Coi như thủ trưởng và kế toán trưởng, quan hệ có tốt thì làm việc cũng dễ dàng.

Chỉ có điều, không cách nào đả động. Khương Vũ Y thái độ như ni cô, bài nào cũng không ăn.

A Quyền bên cạnh được thể trâu chọc không thôi, mấy lần còn bảo Lăng Phong bỏ cuộc để lão Quyền thay thế, đảm bảo thành công.

- Ta nói, Phong ca, loại nữ nhân này, đừng có chỉ nói, mà phải hành động?

- Hành động cái gì?

A Quyền nhỏ giọng, thần thần bí bí:

- Phải thuốc thôi.
- Thuốc? Nàng ta đâu có bị bệnh.
- Ặc, Phong ca, là thứ thuốc kia.

A Quyền chỉ chỉ trỏ trỏ, mắt láo liên liên tục.

Lăng Phong nghĩ đông nghĩ tây một lúc mới hiểu ra, lập tức tím mặt:

- Thuốc kia? ... Người, con m* nó xúi bậy.
- Ấy ấy, Phong ca à. Đàn bà thôi, xong một lần khắc có tình cảm, lúc đó dễ hơn nhiều.
- Nói nhảm. Ông đây là tiếp cận nhân viên, cũng không phải tán nàng ta.
- Hôhô!

A Quyền đương nhiên không tin. Theo hẳn thấy, đàn ông bắt chuyện đàn bà, thì chỉ có tán gái rồi dè ngã chứ làm gì có vụ “tiếp cận nhân viên” gì đó. Thực ra thì với đám thanh niên 20 kiểu A Quyền, thằng nào cũng sẽ nghĩ vậy. Đại khái, xung quanh cứ là nữ tính thì đều là “gái”.

Lăng Phong đúng là từng để ý Khương Vũ Y, nhưng hiện tại thì thấy nàng ta ngoài xinh xinh ra cũng không thu hút gì lắm. Nói sao, tương lai còn dài, nữ nhân chờ Phong ca còn rất nhiều, không cần thiết cố đắm ăn xôi. Nói một câu cấm kị, Phong ca thích... Vân tỷ hơn. Khụ!

Chỉ là, xem chừng nhân phẩm sáng ngời của Phong ca đang bị hiểu lầm trầm trọng.

Vì vậy liền mở mồm gỡ gạc:

- Nói cho các người biết. Lãng Phong ta, chỉ riêng việc tán gái đã nghiên cứu đã mấy chục năm. Nếu ta mà muốn tán nàng ta, còn cần các người chỉ chắc?

- Từ khi sinh ra luôn?

- Trước cả khi sinh ra đã có.

Vài tên hạ nhân tuy mắt khinh thường nhưng cũng ghé lại, nghe anh Phong đang ngồi nở giải buồn.

- Tán gái quan trọng phải có phong cách. Phong cách là gì? A Quyền người là phong cách vô lại, còn người, phong cách tiểu nhân. Đại khái không đủ hiểu biết thì đừng có bày đặt đi thử cái gì tân phong cách, sĩ tử thiếu gia này nọ, làm không ổn thành trò cười mà thôi.

- Không biết Phong ca phong cách là gì?

- Ta? Đa phong cách.

- Haha... - Một đám cười rộ lên.

- Thứ hai, phải có cử chỉ đẹp, nụ cười đẹp, lời nói điêu luyện, ... nói chung cái gì cũng phải đẹp. Người xem, ta đầy đủ các yếu tố đó.

- Ngầu, rất ngầu.

Cả đám giơ ngón giữa.

- Thứ ba, mặt dày, túi tiền phải to. Có cái gì cũng phải to và dày. Cái này, ta tạm thời đáp ứng được.

-...

Xung quanh, triệt để im lặng, vì Khương Vũ Y đã tiến tới sau lưng Lăng Phong từ lúc nào.

Lăng Phong vẫn đang trong bài diễn văn:

- Cuối cùng, đó là cơ hội. Gật đầu cái gì mà gật đầu chứ? Cơ hội có thể do ông trời cho, nếu không ta tự làm. Nữ nhân thôi mà, tiểu thư nông phụ gì đều như nhau cả. Cái gì ấn tượng khó phai, ân nhân cứu mạng, tình cờ nắm tay... Nháy mắt cái gì mà nháy mắt? Bản thiếu gia chưa ra chiêu mà thôi. Làm sao im hết thế?

Lăng Phong thao thao bất tuyệt thì thấy không đúng, liền quay ra sau.

Khương Vũ Y nhìn hắn nói:

- Lăng Phong, người vào đây.

- Chuyện gì?

Lăng Phong bất ngờ, lần đầu tiên nàng ta chủ động nói chuyện.

...

Tình hình tiếp đó lại không vui vẻ cho lắm.

- Đáng lẽ người là chương quỳ, ta chương quỳ, ta không muốn làm ảnh hưởng đến công việc. Nhưng người tốt nhất từ bỏ ý định theo đuổi ta. Bởi vì điều đó là không có khả năng.

- Ta theo đuổi cô?

Lăng Phong ngẩn ra.

Cảm phiền bà cô này cũng hiểu lầm như đám A Quyền rồi đi.

Chẳng qua, mình còn chưa nói gì đã bị nàng ta phũ như vậy, rất mất mặt nam chính nha. Vì vậy Lăng Phong cũng không nói rõ ra, chỉ hỏi:

- Vì sao không có khả năng?

- Thân phận người... không đủ.

Khương Vũ Y không dám nhìn, chỉ nói ngắt quãng. Chuyện này rõ ràng khó nói thẳng ra, dù ai cũng biết.

- Thân phận?

Lăng Phong buồn bực, cái thứ này nghe không biết lần thứ mấy rồi.

Ánh mắt Khương Vũ Y sắc lên, tỏa ra sự kiêu ngạo, sự thương hại, còn kèm theo chút muốn cười.

- Người cũng biết ta là ai?

-...

Lăng Phong cười khổ. Ta cũng không muốn tán cô, đương nhiên không buồn đi tìm hiểu cho hết. Nhưng hắn cũng biết sơ sơ nàng ta là tiểu thư đại gia tộc gì đó.

- Người thông minh chắc chắn biết ta là tiểu thư thế gia. Nói cho người cũng không sao. Gia tộc của ta là Khương gia, lập quốc thế gia, đương kim Vô Thánh. Người nói ta và người có thể sao?

- Hừ. Chẳng có gì không thể.

Lăng Phong nghe đến đó đã hiểu, nhưng sắc mặt cương ngạnh lên. Hắn không cam chịu cái lý do này, hắn là người hiện đại, thế gia với chả vọng tộc.

Nói tới nói lui, vẫn là chuyện danh phận địa vị. Lần trước lão phu nhân họ Khương kia cũng cái kiểu này, nói hăn đừng có mơ tưởng hảo huyền. Lúc đó Lăng Phong còn nghĩ đám người già này cổ hủ cứng nhắc. Nay chính chủ Khương Vũ Y nói ý tứ y chang, Lăng Phong mới nhận ra, cái khoảng cách này đã ăn sâu vào tiềm thức tất cả người ở thế giới này. Lăng Phong nghĩ thoáng, không phải ai cũng nghĩ thoáng như hăn.

Môn đăng hộ đối, cho đến hiện đại vẫn chưa thể hết. Mấy cái kịch bản ăn khách đời sau, cái gì tiểu thư quý tộc bỏ trốn cùng trai nghèo, hoàng tử giành người yêu với hạ dân, chẳng qua đều là... hư cấu.

Âu cũng là vì thị hiếu chung mà ra, đại đa số người trong thiên hạ đều nghèo, thân phận kém. Bọn họ không thể với tới tầng lớp cao, mới nghĩ ra những kiểu chuyện như vậy để giải trí, có khi để đả kích.

Nói cho cùng, bản thân Lăng Phong hăn nếu có tiền có địa vị, cũng sẽ đầu tiên đi tìm nữ nhân tương xứng với hăn, chả đâu lại chạy về chỗ nghèo mà tìm.

Khương Vũ Y cúi đầu:

- Dù người là thiếu gia công tử, cũng không thể.

- Ý nàng là gì? - Lăng Phong giọng đã mang ý giận.

- Người nhìn lại xem, ngay cả mục đích sống của người là gì? Làm chương quây sao? Người có tài gì đó, nhưng những người theo đuổi ta, lập quân công có, sĩ tử đỗ cao có, tự mình làm giàu có, người nào cũng hơn người cả. Ta chẳng qua không về Khương gia ở lại để trải nghiệm cuộc sống. Ta không muốn mình là nữ nhân tầm thường, vì vậy người ta thích cũng không thể tầm thường.

Khương Vũ Y làm chương quỳ, Lăng Phong tiện thể chỉ cho nàng con số Ả-rập, các phép tính nhanh, nhờ vậy nàng cũng đỡ mệt mỏi. Khương Vũ

Y biết hẳn có tài lật vật. Nhưng đối với tiểu thư Khương gia, mắt rất cao, trượng phu nàng phải có tài năng xuất chúng, kiêu nhỏ nhặt Lăng Phong không đủ nàng động tâm. Dù sao nàng cũng không khinh thường hẳn như trước là tốt rồi.

Lăng Phong phản bác:

- Nàng chọn nam nhân cũng thật cao, như thế chẳng khác nào thi tuyển, ai mạnh hơn thì thắng?

- Vậy người thì không tuyển chọn sao?

Lăng Phong dừng.

Đúng là hẳn thấy Khương Vũ Y khá hơn người khác, tính tình nội liêm, cho nên ít nhiều mới để ý. Thế thì ngược lại, vây quanh Khương Vũ Y không thiếu nam nhân, nàng ta cũng có quyền so sánh để chọn mà thôi.

Chẳng qua, cũng không thể chịu thua ngay:

- Ta là nam nhân đặc biệt, chỉ cần có cơ hội, ta sẽ chứng tỏ cho nàng biết.

- Ta không giống người.

Một câu nói trúng hai điểm.

Lăng Phong muốn nói rằng, hẳn là người tư tưởng hiện đại. Hẳn cho rằng đám nam nhân cổ đại này đều trọng nam khinh nữ, chỉ có hẳn đến từ hiện đại xem nữ nhân ngang hàng, nữ nhân nào yêu hẳn là may mắn.

Tiểu thuyết xuyên không ăn khách đều là như vậy. Bởi vì nam chính ân cần dịu dàng, xem nữ nhân kể cả nha hoàn đều như nhau, khiến cho chị em thời cổ ai cũng phải cảm động, từ đó yêu nam chính đến chết.

Sự thật có như vậy không? Nam nhân cổ đại tất cả đều tệ như vậy chẳng? Lăng Phong thực sự là nhân tuyển tốt nhất?

Cũng không chắc.

Khương Vũ Y không giống hẳn, nàng không biết chuyện hẳn là người thời nào. Và điều này thực ra không quan trọng.

Khi yêu một người, đối phương lúc nào cũng thu hút, chẳng cần biết hẳn là khác bao nhiêu so với đám xung quanh. Trong mắt tình nhân, kể cả không khác biệt cũng nhìn thành khác biệt thôi.

Điều quan trọng hơn cả, nàng là nữ nhân, không giống Lăng Phong.

Khương đại tiểu thư lại có thể đi đánh đổi thanh xuân của mình "thử yêu" một người sao?

Đáp án là không.

Nàng không thể thử cả loạt người mà xem ai là người đặc biệt nhất. Cái tư tưởng "thử" này chỉ có Lăng Phong thời sau đem tới. Nữ nhân cổ rất xem trọng chữ chung tình. Nếu đã vậy, Khương Vũ Y thà rằng chọn một người khác, còn hơn "thử sự hơn người" của Lăng Phong, quá mông lung.

Vị Khương Vũ Y này, bình thường ít nói ít xuất hiện. Nay nói một lần, câu nào cũng sắc nhọn, khiến Lăng Phong nghẹn trong cổ, thở cũng khó khăn. Quả là con gái gia tộc quân đội, lời nói gang thép, đánh trúng trọng tâm, không có ngại ngùng bẽn lèn gì cả.

Thực ra, Khương Vũ Y cũng không muốn nói thẳng quá như vậy. Bấy lâu nàng vẫn giữ thái độ im lặng cho qua chuyện. Chỉ là vừa rồi Lăng Phong không biết ngồi chém trúng câu nào đó, chọc phải lòng tự tôn của Khương đại tiểu thư, khiến nàng mới xõ hết ra như vậy.

Lăng Phong không muốn tranh cãi với Khương Vũ Y, cũng không muốn nói toẹt ra nàng ta đang tự tác đa tình. Vì nàng ta nói không sai, đã giúp thức tỉnh hắn.

Lăng Phong đang sống vì cái gì?

Hắn sống rất bình thường, chả vì cái gì cả. Sống, đơn giản để tiếp tục. Có cơ hội kiếm tiền thì kiếm tiền, có cơ hội học võ thì học võ. Mục tiêu cuối cùng của Lăng Phong có lẽ là ngày nào đó trở về được thế giới cũ.

Không sai, không tệ. Chỉ là không đủ.

Lăng Phong vẫn chỉ nằm ở hai chữ "tầm thường" mà Khương Vũ Y nói.

Những câu này của Khương Vũ Y, nhìn bây giờ thì thấy hơi quá đáng. Nhưng về sau, Lăng Phong phải cảm ơn nàng ta.

Rất nhanh, Lăng Phong mặt như đưa đám đi ra.

"Ông đây thề. Không khiến nàng ta tiếc nuối, không lấy vợ... À, không ổn, hơi độc. Thề không lấy nhiều vợ đi."

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Giày Cao Gót

Lại một ngày.

Sảnh Phong Vân tơ lụa hiện đang có một đóa phù dung, Lãng Vân.

Lãng Vân ánh mắt thất thần nhìn gì đó, có vẻ đang có điều suy nghĩ. Lãng Phong thì lại không thấy đâu. Bình thường mỗi khi Lãng Vân ghé tiệm, Lãng Phong đều túc trực bên cạnh không chịu rời.

Lãng Vân đang chịu áp lực trong lòng, hôm nay nàng nhận được thư từ Lãng gia Tô Châu.

Từ sau khi Lãng Chiến Lãng Hùng chết, sinh ý Lãng gia từ từ đi xuống. Mật ngoài tuy vẫn kinh doanh như cũ, nhưng là người nắm giữ huyết mạch buôn bán, Lãng Vân rất rõ ràng tình hình không khả quan.

Phong Vân tơ lụa là một điểm sáng, nhưng rất nhỏ nhoi.

Nàng cũng có ý định đưa mô hình Phong Vân tơ lụa làm lớn hơn. Nhưng rất tiếc, lại không thuyết phục được các trưởng lão khác, đành tạm thời dừng lại. Dù sao, một cái gia tộc kinh doanh lâu đời, không thể nói muốn thay đổi là đổi ngay được.

Lãng Vân kiên cường lo nghĩ, bôn ba lao碌, đến thời gian thở cũng không có. Cũng chỉ có Phong Vân tơ lụa này, tuy sinh ý không phải quá tốt,

nhưng không hiểu sao lại đem đến gì đó tươi sáng nhẹ nhõm cho Lăng Vân. Mỗi khi gặp chuyện gì khó khăn, nàng đều tới đây.

- Lăng chừng quầy đâu?

- Bẩm, từ sáng đã đi tiệm giày đầu phố. Nói là có thứ gì đó muốn làm thử.

- Tiệm giày? Tên này lại muốn làm cái gì nữa đây?

...

Cùng lúc, ở một tiệm đóng giày gần đó.

Mấy hôm nay Lăng Phong đang xúc tiến một đồ vật mới.

Mặc dù đã quyết tâm ém các ý tưởng mới lạ lại, không đem ra kinh doanh, nhưng Lăng Phong vẫn không nhịn được làm thử vài thứ, chủ yếu phục vụ cho bản thân.

Lần này là giày cao gót.

Cứ mỗi lần nhìn thấy Lăng Vân, Lăng Phong lại không dừng được muốn “thử nghiệm” làm đẹp trên người nàng. Lần trước nội y bị Lý Minh Nguyệt cầm đi mất, Lăng Phong cũng đã lén lút làm lại vài bộ, nhưng vẫn chưa có cơ hội đưa cho Vân tỷ, sợ tỷ ấy phản cảm về sau không thể thuyết phục cái khác được. Vì vậy hắn nghĩ đến giày cao gót. Đầu tiên đưa ra giày cao gót, rồi sẽ nói đến nội y.

Phong Vân tư lự cũng không kinh doanh giày, cho nên việc làm giày phải làm bên ngoài.

Để giấu diếm công thức “bí mật”, Lăng Phong buộc phải chia ra nhiều công đoạn, mỗi cái làm một chỗ.

Làm giày cao gót cũng không quá khó, hình thù ra sao Lăng Phong nhớ rõ, mất tầm một mảy bôi bôi xóa xóa trên bản vẽ, tạm có thể chia làm 2 3 công đoạn tách biệt hẳn với nhau, làm đế, làm gót, làm da các loại. Phần đóng sản phẩm Lăng Phong sẽ tự làm.

Ngoài ra, còn có vài điểm tạm gọi là “bí mật chế tạo”, chỉ cần không để lộ ra, người khác khó lòng làm theo được.

Tỷ dụ, bởi vì giày cao gót thiết kế chịu lực nghiêng vài chục độ, gót giày cần phải có một cây tạm gọi là “đinh cường lực” để chịu lực. Nếu không có cây đinh này, gót giày căn bản không thể thừa nhận thể trọng của người mang. Dù cho người đó có nhẹ thế nào, mang giày vào đi hai bước lập tức sẽ bung bét.

Rút cục, sau vài ngày chạy đi chạy lại, một đôi giày cao gót thủ công thô sơ cứ thế ra đời.

Lăng Phong cầm thành phẩm, vui vẻ trở về.

Không nghĩ đến lại gặp Lăng Vân chờ sẵn trong tiệm.

- Vân tỷ, đến rồi sao?

- Người đi đâu giờ này mới về?

Lăng Vân nhìn thứ gì đó hình thù cổ quái trên tay Lăng Phong vừa hỏi.

- Hề hề, tỷ theo ta vào trong là biết ngay thôi.

Gần đây Lăng Vân thường xuyên bàn bạc với Lăng Phong ở gian sau, cho nên nàng cũng không suy nghĩ gì nhiều đứng lên đi vào. Thầm nghĩ có lẽ hẳn lại có ý tưởng gì mới.

...

- Đây là giày? Vì sao kỳ quái như vậy?

- Nó gọi là... giày cao gót.

Lăng Vân nhìn nhìn cái “giày cao gót” kia, bất khả tư nghị.

Mặt giày nghiêng nghiêng không chắc chắn, gót thì nhọn hẫ lên, chưa mang đã thấy không thể vững vàng. Chỉ sợ mang vào đứng một chỗ còn khó, đừng nói đi đường. Đi vài bước không khéo sẽ ngã dập mặt.

Lăng Phong e dè hỏi:

- Người muốn ta mang nó?

- Đúng vậy, cái đôi giày này, tỷ đừng nhìn bề ngoài mà vội đánh giá. Nó chứa đựng ma lực đấy.

- Ma lực?

Lăng Phong cười bí hiểm:

- Tỷ hiện tại đã rất đẹp rồi. Nhưng có nó, sẽ giúp dáng người của tỷ còn đẹp thêm mấy lần nữa.

- Người nói ba xạo cái gì đó.

Lăng Vân và Tiểu Tinh đồng thời tò mò nhìn lại đôi giày sẽ giúp “đẹp thêm mấy lần” kia.

- Tỷ cứ mặc vào là biết.

- Tiểu Tinh, giúp ta...

- Ấy, đôi giày này phải đích thân ta chỉ cho tỷ cách mang mới được. Tiểu Tinh là không thể đâu.

Tiểu Tinh không phục nói:

- Mang giày thôi, có cái gì mà hiểm lạ chứ.

Lăng Phong khoanh tay.

- Không tin? Vậy người thử đi.

Lăng Phong đương nhiên biết một người chưa mang giày cao gót bao giờ, sẽ khó mang nó thế nào. Đại khái liên quan đến thói quen giữ trọng tâm cơ thể, mang vài lần mới quen được.

Quả nhiên, đặt đôi giày xuống đất xong, Tiểu Tinh liền bối rối ra mặt, Lăng Vân cũng lưỡng lự không dám xỏ chân ngọc vào. Bất kỳ ai nhìn thấy một vật cố định trên cái gót nhọn như vậy đều sẽ thấy bất an.

- Lăng Phong, đi cái này sẽ... an toàn chứ?

- Yên tâm đi. Ta làm sao có thể để tỷ gặp nguy hiểm chứ. Để ta giúp tỷ mang.

Lăng Phong nhìn đôi chân của Vân tỷ lấp ló dưới làn váy, hai mắt tỏa sáng, cố nén kích động. Hắn quỳ một chân xuống đất, nói:

- Vân tỷ, phiền toái tỷ đặt chân phải lên đùi ta.

- Đặt... đặt lên đùi người?

Lăng Vân lắp bắp.

- Tiểu Tinh, giúp Vân tỷ giữ thăng bằng.

Tiểu Tinh thiếu nữ tinh quái, cũng rất tò mò đôi giày “cổ quái” này, lập tức nghe lời, ôm lấy tay Lăng Vân.

Lăng Vân còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thỉnh thoảng chân ngọc đã bị Lăng Phong bắt lấy. Đáng nói là, hắn lại đang quỳ trước mặt nàng, mặt hắn cúi thấp ngay gần bụng nàng. Cũng may đôi chân bị làn váy dài che hết, bằng không chỉ sợ bấp đùi cũng sẽ lộ ra hết cho hắn nhìn.

“A, hắn đang... nắm lấy chân ta sao? Hắn... cúi ở đó làm gì?”

Lăng Vân đầu óc hỗn loạn, gần như không biết mình đang mang giày hay làm gì, một cỗ cảm giác xấu hổ bốc lên.

- Rồi, tỷ bám chắc vào Tiểu Tinh, đến lượt chân trái.

- A, trái... chân trái?

Bất đắc dĩ Lăng Vân chỉ có thể mờ mờ mịt mịt làm theo.

- Rồi đó!

Lăng Vân đứng thẳng người, Tiểu Tinh liền hai mắt tỏa sáng:

- Oa, Đại tiểu thư, giống như... quả thật là đẹp hơn trước.

- Phải không? Sao ta... không thấy gì cả? Chỉ thấy hơi đau chân.

- Tỷ đi lại thử. Cố gắng đạp bằng mũi chân.

Lăng Vân dưới sự giúp đỡ của Tiểu Tinh, giống như trẻ con tập đi, lững thững bước ra trước. Chỉ là, vì không có kinh nghiệm, cả người nàng cứ lung la lung lay, giống như gió nhẹ rung cành liễu, thân hình yếu điệu nghiêng qua nghiêng lại, phảng phất như muốn đùa cợt nam nhân.

Rút cục...

- A!

Một tiếng hốt hoảng vang lên. Khi Lăng Vân thanh tỉnh lại, phát hiện... thân mình đã nằm gọn trong lòng Lăng Phong.

Nàng ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy Lăng Phong cười cười nhìn mình, hai má nàng ửng đỏ.

- Đại tiểu thư, có sao không?

- Ta không sao.

Lăng Vân vội đứng thẳng, né tránh ánh mắt ai đó.

- Giày này... thật là khó đi.

Tiểu Tinh thì lại hào hứng:

- Nhưng nó thực sự làm đại tiểu thư đẹp lên đó.

- Đẹp lên như thế nào?

- Muội cũng không biết nữa. Nhưng cảm giác... là rất đẹp.

Lăng Phong tủm tỉm cười.

Đương nhiên phải đẹp hơn. Đây là vấn đề thẩm mỹ 3 vòng mà thế giới văn minh đúc rút ra. Mang giày cao gót, ngoài việc làm cơ thể cao lên, còn khiến vòng 3 nở ra sau một chút, vòng 2 hóp lại một chút, vòng 1 phải ưỡn ra trước một chút. Ba cái “một chút” này sẽ khiến số đo trở nên hoàn hảo hơn, chính là tư thế “ngực tấn công hông phòng thủ” trong truyền thuyết, không đẹp hơn mới là lạ.

Lăng Phong nói:

- Tỷ tự mình nhìn vào gương đồng đi.

Lại nói, gương đồng trong phòng này là gương toàn thân, Lăng Phong cố ý đặt hàng. Tuy hơi mờ mờ nhưng cũng nhìn được, Lăng Phong cũng không biết làm thủy tinh.

Lăng Vân nhìn vào gương, hai mắt liên lộ vẻ không dám tin.

Nàng cũng không biết vấn đề ở đâu, nhưng quả thật là... mình đẹp hơn trước thật.

- Người muốn bán cái này sao?

- Không bán! - Lăng Phong cười đáp.

- Không bán?

Lăng Phong nghiêm túc nói:

- Đúng vậy, ta làm nó chỉ để riêng tử mang thôi, tạm thời không muốn bán cho ai hết. Cho nên tử cũng đừng để người nào khác cầm về nghiên cứu. Mà, đôi giày này tử cảm giác không sai, nó không tiện dùng hàng ngày, đi không quen rất dễ trẹo cổ chân.

“Riêng cho ta? Vì sao lại riêng cho ta?” Lăng Vân không khỏi nghi lung tung.

Ngoài mặt lại cổ trấn tĩnh:

- Vậy thì... ta giữ nó làm gì?

- Mỗi ngày tử có thể dùng nó tập luyện một chút, nó sẽ giúp dáng người tử hoàn hảo hơn.

Lăng Vân nhìn lại đôi giày “ma lực”, nửa tin nửa ngờ.

- Bây giờ thì tử đã tin ma lực ta làm ra chưa?

Lăng Phong liền rút ra một hộp nhỏ, nói:

- Kết hợp thêm cái này vào, ta đảm bảo tỷ sẽ là mỹ nữ đẹp nhất.

Lăng Vân không khỏi hiếu kỳ, mở hộp nọ ra.

Vừa mở ra liền đỏ mặt:

- Người...

- Làm sao vậy?

Lăng Vân sững giọng giận dữ:

- Minh Nguyệt nói không sai. Người bày trò một thôi một hồi, rút cục cũng chỉ vì muốn ta mặc cái thứ nội y ghê tởm này cho người nhìn, đúng hay không?

- Vân tỷ, ta là thật sự...

- Người im đi! Ta cũng không phải... không phải thê tử của người. Người muốn ta đẹp lên làm gì? Rõ ràng đều là nói dối. Người là đồ biến thái!

Nói rồi Lăng Vân cùng Tiểu Tinh dùng khăn bỏ đi. Chỉ là, lại không quên cầm theo “giày cao gót”.

- Vân tỷ, Vân tỷ, ta muốn giải thích...

Lăng Phong buồn bực ra mặt.

Làm ơn mắc oán. Đúng là hắn cũng muốn nhìn Vân tỷ mặc nội y thật, nhưng cũng chỉ là phụ thôi. Ý chính vẫn là vì tương lai hình thể của nữ nhân Đại Tống. Một bầu trời tư cách như vậy lại bị mắng là biến thái.

Nhọ!

Vân tỷ là người dễ nói chuyện “nội y” nhất, ngoài ra Lăng Phong chẳng biết nói với ai. Hắn còn chưa có người yêu. Không lẽ đi nói với Lâm thị? Thôi bỏ đi.

Đúng lúc này, Mặc lão đến tiệm.

- Công tử, có chuyện rồi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Thân Phận

Sân tập Lăng phủ, không khí căng thẳng.

- Mặc lão, thế nào rồi?

- Bọn chúng đã tập trung đến chục người, giả làm đủ thứ vây trước cửa phủ. Hạ nhân ra vào phủ đều bị theo sau.

- Nghiêm trọng như vậy?

- Vừa rồi xuất hiện thêm một cao thủ, lão e không bằng hấn. Người này nhiều khả năng là chỉ huy.

Lăng Phong thực sự lo lắng.

Thực ra, từ ngày mua A Hồ và tử muội Tiểu Mai về xong, hấn đã phát hiện có người theo sau. Nhưng băng đi mấy hôm ngoài việc bị theo dõi cũng không thấy động tĩnh gì đáng kể, mãi hôm nay mới căng như vậy.

- Là người của tên công tử kia?

- Cũng chỉ có thể là hấn. - Mặc lão trầm ngâm.

Lăng Phong vuốt cằm:

- Hai đứa nha hoàn và A Hồ kia quan trọng đến vậy?

Mặc lão nhìn Lăng Phong nhắc nhở:

- Công tử, chuyện này có lẽ phải hỏi kỹ một chút, không biết nội tình, rất khó xử lý tiếp.

- Được, ta sẽ quay lại hỏi Tiểu Mai.

Hắn tuy từ trước nghi ngờ hai nha hoàn kia không đơn giản, nhưng đến mức có kẻ vậy phủ thế này là chuyện khác rồi.

Ngay cả Tần Vương cũng đã đem ra thị uy, đối phương vẫn còn theo đuôi, vậy không phải đùa được.

...

Lúc Lăng Phong quay lại phòng mẫu thân, thì vừa lúc thấy một nữ tử bưng chậu nước từ trong phòng ra.

- Thiếu gia.

- Người... là Tiểu Mai?

Lăng Phong suýt nữa không nhận ra người trước mặt.

Lúc mua Tiểu Mai, Lăng Phong cũng nhìn ra từ dáng người tuyệt đối không tệ, nhưng đến khi người ta tắm rửa thay đồ rồi, Lăng Phong mới biết hóa ra khá như vậy.

Tiểu Mai giống như vừa thoát kén, nói đúng hơn là trở về đúng những gì nàng ta có.

Nàng ta mặc một bộ áo váy đơn giản màu tím. Không trang điểm, không trang sức, nhưng rất đẹp mắt. Khuôn mặt nàng ta thon nhỏ thanh tú.

Lăng Phong nghĩ đến, nếu bị cướp một người đẹp thế này, gặp phải hãn có khi cũng sẽ phải người muốn cướp về.

Chỉ là, Lăng Phong có cảm giác, nàng này có gì đó giống Lăng Vân.

Mạnh mẽ, quật cường, tự kiêu. Giống như ta là phượng hoàng, dù xưng hô thiếu gia với người cũng chỉ là lời nói mà thôi.

- Thiếu gia có gì phân phó.

- A, ta muốn hỏi người một số chuyện, cứ đặt chậu nước ở đó đi.

Lăng Phong cố kìm cảm xúc xuống, lúc này không phải lúc gái gú, ở ngoài còn cả chục thằng chăm chăm vào nhà.

Tiểu Mai có vẻ không muốn ở lại, cái vẻ sắc lang của Lăng Phong, cứ nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng, nàng rất không thích, không muốn ở lại tiếp với hãn. Nàng ta rất thông dong, đại khái người hỏi gì hỏi nhanh, bà đây còn đi tiếp.

- Nô tì còn phải chăm sóc cho phu nhân.

- Cứ để đó đi.

"Mồm gọi thiếu gia, thế mà nói gì cũng không chịu nghe, vậy kêu thiếu gia làm đêch gì nữa."

Lăng Phong sinh bực mình.

- Người và Tiểu Hiên thực sự là thân phận gì?

- Thiếu gia... không biết thân phận nô tì?

Tiểu Mai lúc này mới ngược lên nói một câu kỳ lạ. Câu này nàng cũng muốn hỏi Lăng Phong từ hôm trước.

- Ý gì? Ta đi mua nha hoàn, biết cũng chỉ biết người là hạ nhân của tội phạm.

- Thiếu gia... không phải là do người kia phải tới?

- Người kia? Người nào?

Lăng Phong bắt đầu thấy chuyện đi ra ngoài suy nghĩ của mình.

- Người nói tên công tử mặt trắng cầm hai quả cầu kia?

"Hóa ra như vậy." Tiểu Mai nói thầm.

- Thiếu gia... không biết hẳn?

Ánh mắt nàng có vẻ như muốn cười, vừa muốn tức giận.

"Hóa ra như vậy." Đến lượt Lăng Phong nghĩ thầm.

- Vào phòng đi, ta muốn biết rõ chuyện này.

...

Lâm Nghi Anh thấy con trai sắc mặt nghiêm trọng đi vào, liền hỏi:

- Phong, có chuyện gì vậy?

- Mẹ, có vài chuyện cô ta giấu chúng ta. - Lăng Phong không nhìn chỉ đáp.

"Ta giấu? Là người tự tung tự tác mà thôi."

Tiểu Mai nghe câu của Lăng Phong miệng nhếch lên.

- Kể đi, muốn kể gì thì kể đó. Nói cho người biết, ngoài kia có một đồng cao thủ đang âm thầm theo dõi, ta bây giờ cần biết ít nhất là chuyện gì đang

xảy ra?

- Ta và muội muội là con gái của Hưng Nhân Vương.

"Phụt" Lăng Phong vừa nhấp được tách trà suýt nữa phun hết ra ngoài.

- Quận chúa?

Lần này cả Lăng Phong và Lâm Nghi Anh đều giật mình.

Nói đùa gì vậy, đứng trước mắt là một quận chúa, bây giờ là nha hoàn trong Lăng phủ?

Cũng may đã là chuyện quá khứ, nếu không mẹ con hẳn phải quỳ hành lễ cũng nên.

Lăng Phong đoán đủ thứ, nhưng kiểu gì cũng không đoán nàng ta là quận chúa.

Lý do rất đơn giản.

Nàng ta phải chết rồi mới phải. Lão cha Hưng Nhân vương làm phản, tam tộc xử trảm, ngay cả em vợ cũng chết cả nhà nói gì con gái ruột.

Vả lại, cô gái này phải chẳng làm quận chúa lâu quá nên đâm ra tự kiêu quên hết tất cả. Nàng ta có biết rằng, nàng ta đang là tử tội triều đình nha, cứ khoe ra tên tuổi mà cứ như không. Chẳng lẽ không sợ Lăng Phong đi tố cáo? Trừ phi nàng ta có gì đó tin tưởngg Lăng Phong sẽ không tố cáo.

Lăng Phong không kìm được hỏi dò:

- Người giả danh?

- Hừ, bản quận chúa việc gì phải làm điều đó?

Lăng Phong nghĩ thầm, xem ra nàng ta có tâm kế, chứ không phải ngốc.

Nói ra thân phận thực, thực tế muốn kéo luôn mẹ con Lăng Phong theo, chết thì chết chum? Nếu bây giờ Lăng Phong đi báo quan, trong nhà mình có tội nhân làm phản chạy thoát? Quá ngu rồi, chính hắn sẽ bị chụp luôn vào. Đám quan kia chỉ sợ xử luôn Lăng Phong để che chắn. Bởi vì làm luật vụ to như thế lại để lọt tù nhân phản nghịch ra ngoài, như vậy sẽ chết cả đám, thà rằng quét luôn thẳng thông báo coi như không có gì.

- Cô ngồi đi.

Lăng Phong cay đắng nhận ra, từ khi vị này nói ra thân phận cao quý của mình, hắn đúng là hết cách ra lệnh gì được. Còn giống như đang mời khách.

Kể ra Lăng Phong chỉ là chương quỳ, có chút tiền thôi, còn về đẳng cấp thua người ta đến mấy vạn dặm. Lăng Phong trong xã hội này thuộc vào hàng số hiếm, hoàng tử cũng gặp, quận chúa cũng gặp. Nếu là bình thường hạ dân, có khi cả đời cũng không gặp nổi một người thân phận thế này, nó giống như gặp con trai Bộ trưởng Thủ tướng gì đó thời trước.

Thái độ của vị “Tiểu Mai quận chúa” cũng thay đổi 180 độ.

Nàng bắt đầu kể chuyện cho mẹ con Lăng Phong.

...

Hưng Nhân Vương Vương Vũ, phủ đệ nằm tại Dương Châu Hoài Nam.

Wang Vũ làm tướng quân, từng lập nhiều công tích, lấy được thân thích trong Triệu hoàng tộc, cho nên phong thành quận vương, con gái thậm chí được xưng quận chúa. Bình thường con gái quận vương chỉ có thể xưng huyện chúa.

Chỉ là, Hưng Nhân Vương sau đó lại phạm tội phản nghịch.

Phụ vương có đúng là mưu phản hay không Vương Diệu Mai không biết, nàng ta chỉ là giới nữ nhi.

Vương phủ gặp nạn, Vương Diệu Mai có thể nói sống không bằng chết. Đang từ một quận chúa cảnh vàng lá ngọc, được mọi người nâng niu tận bốc. Đột nhiên rơi đùng một cái vào cảnh vạn kiếp bất phục, tội đồ triều đình.

Những ngày bị áp giải lên kinh thành, nàng ta chỉ biết ôm mẫu phi khóc vì sợ hãi. Những ngày tiếp đó là trong ngục tối.

Có điều, nàng cũng thấy kỳ lạ, vì mình và muội muội bị nhốt riêng một phòng, tách biệt với phòng của phụ mẫu, thành ra không hề biết tình hình của họ. Trọng yếu là, dù bị nhốt vẫn rất tốt, ít nhất là so với phòng bên cạnh nhốt nữ hạ nhân trong vương phủ thì hơn không biết bao lần.

Lúc đầu nàng còn nghĩ do thân phận cao quý. Về sau sau nghe bọn ngục bàn luận mới biết không phải thế, mà là có bàn tay ai đó che chở cho mình.

Cho đến một ngày, tên kia tới, cũng chính là tên công tử cầm hai quả cầu kia.

Triệu Hanh.

...

Triệu Hanh, con trai Yên Vương Triệu Doãn.

Yên Vương là em trai hoàng đế, thân vương, địa vị vô cùng cao, phủ đệ nằm ở Đại Danh Hà Bắc. Mặc dù không có chức, nhưng quyền lực của lão chỉ sợ dưới một người trên vạn người.

Yên Vương cũng là bậc kiêu hùng, Hưng Nhân vương từng một thời chiến đấu dưới trướng Yên Vương mà đi lên, được Yên Vương che chở cất

nhắc lập công, dần dà mới đến phong quận vương. Mỗi quan hệ như vậy xem ra rất tốt.

Triệu Hanh vì là con trai Yên Vương, bị đưa đến kinh thành giam lỏng.

Hoàng đế tuy là bác ruột của hắn, nhưng bác là bác, thiên hạ là thiên hạ. Hoàng đế lo lắng thân vương âm thầm làm bậy, lấy lý do muốn thân thiết với con cháu, thực ra cố ý giam lỏng các con trai của thân vương ở kinh thành để kiểm chế. Vì vậy, sau khi đến kinh thành, Triệu Hanh sống tuy sung sướng không thiếu thốn gì, nhưng địa vị là con tin.

Triệu Hanh từ nhỏ từng quen biết Vương Diệu Mai. Có thể xem là một kẻ theo đuổi Vương Diệu Mai, nàng ta biết và cũng không từ chối. Mỗi quan hệ này môn đăng hộ đối, lại trai tài gái sắc. Thậm chí nghe nói hai bên đã định thời gian hôn ước.

Trong tử tù, nhìn thái độ của cai ngục đối với Triệu Hanh, Vương Diệu Mai lờ mờ đoán ra một ít. Lý do vì sao mấy hôm nay tỷ muội nàng lại được đối xử đặc biệt, xem ra nhờ gã ta.

Tuy mang tiếng bị giam lỏng ở kinh thành, Triệu Hanh cũng không phải con hổ giấy, nói đúng hơn là lão cha Yên Vương của hắn bàn tay thò rộng, có sắp xếp bí mật ở Trường An, nhờ thế Triệu Hanh vẫn có các mối quan hệ của riêng mình, ngay cả ngục của tử tù thiên lao cũng có thể thò vào.

Chỉ là... thằng nhãi này không chỉ tay dài, gan cũng rất to.

Triệu Hanh thế mà dám tráo người, muốn cứu hai chị em này ra khỏi án tam tộc xử trảm.

Vương Diệu Mai thì không quan tâm nhiều như vậy, nghe nói có người chịu cứu liền vui mừng không kể xiết. Chỉ là, khi hỏi đến phụ vương và mẫu phi, thì Triệu Hanh lại ậm ừ qua chuyện, nói rằng còn đang điều tra.

Mãi đến một buổi, khi thức dậy Vương Diệu Mai mới nhận ra mình và muội muội nằm trong một phòng khác cùng nhiều nữ hạ nhân nàng không rõ là ai. Đoán đây là kế hoạch Triệu Hanh đã nói trước, cũng không nói gì âm thầm ôm muội muội chờ đón những ngày tiếp theo.

Sau cùng, ra chợ đấu giá, gặp lại Triệu Hanh mua mình như kế hoạch.

Chỉ là, nửa đường đâm ra một tên khác.

Nàng lúc đầu còn tưởng là kế hoạch của Triệu Hanh như thế, về sau dần dà hiểu ra, tên này về cơ bản chả là cái gì kế hoạch, mà đang phá kế hoạch của Triệu Hanh.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Họa Trên Trời

Lăng Phong đau đầu.

Hắn chả buồn quan tâm mấy mối quan hệ gì đó. Hắn đang kết nối với những câu nói nghe lén được từ tên Triệu Hanh giao phó hạ nhân hôm nọ.

Lăng Phong thấy rõ, phiền phức tới.

Trương Bảo hôm đó thấy Triệu Hanh quen, nhất thời không nhận ra, về phủ nhớ ra nhưng không đi nhắc nhở Lăng Phong. Trong mắt Trương Bảo, có gì phải nhắc? Triệu Hanh thì sao, kim bài của Hoàng tử đã đưa ra, Hanh hay hành gì cũng như nhau.

Theo những gì Lăng Phong thấy, Triệu Hanh đang đánh bạc, một ván cực lớn.

Tráo con gái tội phản đem về làm của riêng, đây là quá liều lĩnh, liên lụy cả nhà hắn. Đồng thời, Lăng Phong cũng thấy sợ kẻ kia. Chuyện như vậy ngay cả hoàng đế làm cũng thấy vương váu.

Nên biết, để có thể sắp xếp như vậy, Triệu Hanh phải làm sao đó che mắt Đại lý tự - Ngự sử đài - Hình hộ ba chỗ, móc ngoặc được với Tư ngục ti, Đô quan ti, Hình bộ ti ba ti, đánh tráo tử tội, quả thật quá khủng bố. Và cũng cho thấy hắn ta vì gái mà liều cỡ nào. Đáng mặt phong lưu.

Vậy tại sao Triệu Hanh còn để Lăng Phong thọc tay vào?

Vì Triệu Khánh.

Lần trước vì vương Tần Vương Triệu Khánh, Triệu Hanh không dám ra tay cướp người hay làm bậy ngay. Lúc đó hãn không biết cân lượng của Lăng Phong ở phủ Hoàng tử ra sao. Giả dụ nếu hãn gây hãn, Triệu Khánh có vì Lăng Phong chơi lại hãn không? Nhìn thấy Trương Bảo, Triệu Hanh tạm thời nhịn lại.

Chuyện này về sau không còn là tranh cướp người nữa, mà là sợ bại lộ kế hoạch. Chỉ cần bị moi ra một mối, sẽ kéo theo cả đồng chuyện khác. Chính vì thế Triệu Hanh mới ráo riết theo dõi. Ngày hôm nay, Triệu Hanh từ thủ hạ xác nhận được, Lăng Phong thậm chí còn chưa có tư cách khách khanh trong phủ Tần Vương, vì vậy quyết định ra tay.

Nói đến khách khanh, nên biết đi theo Tần Vương không phải cứ khơi khơi không chút lợi nhuận gì cả. Lăng Phong vẫn đang ở giai đoạn thử nghiệm, nên việc hãn cứ than thở mình thua thiệt là chưa đúng lúc mà thôi.

Thái tử ở Đông cung cũng thu khách khanh, nếu có bản lĩnh sẽ thắng Thái tử tân khách, quan phẩm có thể thắng đến chính tam phẩm, Đông cung đại thần, không đùa được.

Các Hoàng tử khác, tuy không thể như Thái tử, nhưng lấy cái bát cửu phẩm cho đám khách khanh không có gì khó.

Trở lại chuyện lần này. Triệu Hanh lần trước phân phó hạ nhân, Lăng Phong nghe lén được vài ý. Tên kia ý tứ nếu không thể cướp được về, vậy giết luôn hai nàng, và phải giết cả nhà "hãn", làm sạch sẽ.

Lúc đó Lăng Phong còn không biết chữ "hãn" kia là chỉ ai, cũng không rõ Triệu Hanh là thần thánh phương nào. Đại loại đi cá độ bị thua thì chửi tục đòi giết nhau chuyện thường thôi. Nhưng bây giờ biết thân phận người ta là tiểu vương gia, còn biết người kia nhiều khả năng muốn diệt khẩu. Vậy chuyện này rất nghiêm trọng rồi.

Điều Lăng Phong cảm thấy khó hiểu. Triệu Hanh thực sự vì một nữ nhân mà liều như vậy?

Chuyện này liên quan quá nhiều người, phong phanh dù chỉ một tiểu tiết cũng dễ bị móc ra. Yên Vương bị hoàng đế theo dõi sát không phải chuyện ngày một ngày hai, mọi cử động của Triệu Hanh ở kinh đều có người quan sát kia mà.

"Trừ khi..." Lăng Phong bỗng nghĩ đến một khả năng.

Hắn trong suy nghĩ chợt nhớ đến cái tên Yến Vương Chu Lệ thời Minh.

Ngoài ra còn một kẻ nữa, An Lộc Sơn, người này cũng có con trai bị giam lỏng ở kinh thành. Mặc dù lịch sử khác nhau, nhưng xem như mấy vị đây là tham khảo đi.

Nếu đúng như cái suy nghĩ này, vậy thì sẽ mở được khá nhiều nút thắt.

Một là, Triệu Hanh về cơ bản không sợ bị lộ, hay còn nói mạng lưới của Yên Vương tại kinh thành đủ tin cậy để tiểu vương gia muốn che là che.

Hai là, Yên Vương không sợ dính líu đến tội phản, vì lão ta cũng... sắp làm phản.

Triệu Hanh muốn giết người diệt khẩu, không phải vì sợ lộ, mà vì thời gian để lộ vẫn chưa tới. Thời điểm càng gần, cẩn thận càng phải cao.

"M* nó." Tự nhiên trên trời rơi xuống chuyện không đâu, Lăng Phong không khỏi muốn chửi tục.

Lăng Phong rất không muốn dính vào cái mớ bòng bong này, hắn thấy không đáng tạo nào. Điều trước mắt là làm sao thoát khỏi cái đích ngắm của Triệu Hanh.

Lăng Phong nhìn mặt suy nghĩ nguyên nhân hậu quả, cố gắng tìm một cách giải quyết nhẹ nhàng nhất, rút lui khỏi cái họa trên trời rơi xuống.

Nếu bây giờ hần thả hai tỷ muội ra, sẽ dẫn họa sát thân.

Lý do?

Như vậy chả phải nói cho Triệu Hanh biết, Lăng Phong đã biết nội tình rồi. Vì không đâu tự nhiên có Tần Vương kẻ bên còn thả người vô cớ. Bất kể bao nhiêu phần trăm nội tình, người ta nói "giết nhầm còn hơn bỏ sót". Mặc kệ Lăng Phong thả người theo kiểu nào, cũng đều chết chắc. Kể cả chạy sang nịnh hót xin tha, vậy càng chết nhanh. Bởi vì Lăng Phong trong mắt đối thủ chả là cái gì, không có tác dụng, chưa kể Triệu Hanh không ngán Triệu Khánh, đến ngay vàng của lão hoàng đế còn dám lật, con hần là cái gì chứ?

Giả vờ vô tình thả ra? Tại sao không thả sớm, chờ bọn ta vây phủ mới thả, thả xong ngay cả giá trị giữ người trong tay cũng mất, Triệu Hanh xử còn chả nhanh hơn?

Thẳng mặt đối chiến, Lăng Phong nghĩ cũng không buồn nghĩ tiếp, hần bây giờ cái gì cũng không có, chiến thế quái nào?

Nếu không thể thả ra, vậy chỉ có thể giữ lại, tiếp tục cái tuồng này, đặc biệt làm ra vẻ mình không biết gì, đi mua nha hoàn tình cờ vì háo sắc mà mua được mà thôi. Kéo dài thời gian đến lúc cái trò phản nghịch kia của Yên Vương lộ ra, lúc đó cũng không cần lo lắng Triệu Hanh theo sát đòi giết nữa, vả lại lúc đó chắc hần cha con hần cũng không rảnh mà lo chương quây như hần.

Nhưng, có kịp không?

Hơn nữa, đây cũng chỉ là dự đoán, nếu là đoán sai, vẫn không thoát.

Phải tìm cách liên hệ Triệu Khánh, có lẽ chỉ có lão Nhị hiện ra lúc này mới cứu được. Nói mới nhớ, vút nữ nhân ở đây cả mấy tuần vẫn không thềm tới, Triệu Khánh có khi nào quên mất rồi không?

Chỉ có điều. Tính tới tính lui, quên mất diễn viên chính.

Vương Diệu Mai sẽ không phối hợp với hãn diễn cái tuồng này.

Nàng ta rõ ràng tin tưởng toàn bộ vào Triệu Hanh, chứ không tin Lăng Phong.

Triệu Hanh lập kế hoạch từ đầu, có thể lực, có mạng lưới, cái gì cũng có. Nhìn thế nào Triệu Hanh cũng như hoàng tử cười bạch mã đến cứu nàng ta. Còn tên Lăng Phong này, lúc này lại có vẻ giống quái vật đang muốn hại mình. Càng nhìn càng thấy không thuận mắt.

Vương Diệu Mai chỉ không biết là, Triệu Hanh đã chuyển mục đích từ cướp người sang giết sạch, thậm chí cả mình và muội muội.

Trời tối dần.

Lăng Phong tiến thoái lưỡng nan.

Mặc lão hớt hải chạy vào:

- Công tử, không ổn.
- Mẹ, dù có chuyện gì, ngài không được ra ngoài.

...

Lăng Phong căng thẳng đến mồ hôi vã ra cả tay.

Đêm nay là lần đầu tiên, Lăng Phong cảm nhận được sự đe dọa đến tính mạng cả nhà hãn. Trước kia hãn đều sống rất cá nhân, lúc nguy cấp đều chỉ

nghĩ cho mỗi bản thân. Hôm nay cách nhìn của hắn đã khác. Hắn có Lâm thị, có Mặc lão.

Hắn cũng cảm nhận được sự bé nhỏ của mình. Lần trước bị Hà Mạch Dũng ra đòn uy hiếp, Lăng Phong cũng chỉ thấy như chơi trò mạo hiểm, mọi thứ lướt qua quá nhanh.

Lần này khác hẳn, cảm giác đè nén cứ kéo dài từng giây từng phút. Người ta nói cái gì thời gian càng dài cũng càng dễ sinh loạn là vậy.

Lăng Phong vừa đi vừa hỏi:

- Bọn chúng hành động?

Mặc lão đưa một cây kiếm cho hắn, sau đó nói:

- Đã lên tới hai chục người.

- Có thể phá đường ra ngoài không?

- Có thể. Nhưng không chạy được mãi.

"Chạy? Chạy đi đâu? Chạy thế nào?"

Lăng Phong quả thật vô vọng, đối phương chưa hành động, không chạy đi tìm Kim Ngô vệ bảo an gì được. Chỉ sợ đám này mà ra tay kêu cũng không kịp. Triệu Khánh chưa bao giờ để lại cách liên lạc. Chỉ có tự lực cánh sinh.

Cũng may hình như Lăng Vân chưa về phủ, chỗ này khá tách biệt với đám Khương Vũ Y Lăng Vân. Không biết mấy tên ngoài kia tính tấn công ra sao? Xử lý rộng cỡ nào? Nếu như kéo theo cả nhóm Lăng Vân theo, thì lần này Lăng Phong quả thật tội nghiệt quá lớn. Chỉ một chút vớ vẩn, bốc đồng, kém hiểu biết, vậy mà mang họa sát thân, lại họa dính đến người xung quanh.

Hối hận cũng đã muộn.

Lăng Phong cố gắng tóm tắt tình hình:

- Tên công tử kia là Triệu Hanh, con trai Yên Vương. Hai tỷ muội trong kia là quận chúa bị xử phản tội lần nọ, bị tráo đổi. Chuyện lòng vòng ta không thể nói ngay. Chỉ biết đã chọc phải rắc rối. Tên Triệu Hanh kia muốn xử tất cả diệt khẩu.

Mặc lão rùng mình thở ra, không ngờ lại đụng đến toàn nhân vật lớn như vậy.

- Yên Vương lão bộc cũng nghe qua. Người này và Lâm lão tướng giao tình không cạn. Chỉ là, đám ngoài kia chỉ e không phải thân tín đến mức biết chuyện của Yên Vương và lão tướng quân năm xưa. Công tử lại không có bằng chứng chứng minh mình là cháu của lão tướng quân...

Lăng Phong trầm mặc.

Hiện tại sau lưng hai người có khoảng chục thiếu niên. Đám thiếu niên này, kỹ thuật vẫn rất kém cỏi, đánh lộn với du đảng thì còn tạm được, trận kiểu này, sợ rằng vừa bước ra đã toi.

A Hồ vừa về đây, đang ở hậu viện, xem ra sẽ không liều mạng vì Lăng Phong, thứ hai cũng không biết hãn có cao thủ như vẻ điên cuồng của hãn hay không nữa?

Chỉ có A Quyền, có điều quái lạ, không thấy hãn đâu.

Lăng Phong nghĩ rồi nói:

- M*, đánh thì đánh. Mặc lão, ưu tiên mẫu thân, có gì cứu bà đột phá ra trước nhất.

- Vậy còn công tử?

- Đừng để ý ta, chuyện này do ta gây ra.

Chuyện này hẳn gây hẳn chịu. Ngoài mẫu thân ra, người khác hẳn chả quản nữa, có quản cũng không nổi. Ngay cả Tô Đóa Nhi Lăng Phong cũng cho ra ngoài. Nói cho cùng, nàng ta là người của Hoàng tử, lúc này thực muốn chửi vị Hoàng tử kia, vút người cho mình, bây giờ ngay cả sắp chết cũng không thấy giờ tay cứu, hẳn mới chả rảnh đi cung phụng cho tên kia nữa, giận lây sang Tô mỹ nữ.

Vừa nói xong, đã thấy vài cái bóng phi lên tường phía trước, sau đó rớt xuống khoảng sân đối diện hẳn và Mặc lão.

Khinh công như vậy, chứng tỏ toàn cao thủ, ít nhất lúc trước đối mặt Hà Mạch Dũng, Lăng Phong cũng có cảm giác đối phương có thân pháp kiểu này.

"M* nó, bắt đầu rồi. Không cho anh em thở gì cả."

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Không Cho Thờ

Lăng phủ, trời tối cuối tháng 4.

Có tiếng ve kêu. Đám này chắc biết có náo nhiệt nên cũng ra góp vui.

Khoảng sân gần cổng vào.

Lăng Phong Mặc lão cùng chục thiếu niên một phía, bên kia khoảng chục người mang đồ dạ hành màu đen, mặt đều che lại.

Lăng Phong biết lúc này ra vẻ ngu ngơ cũng vô ích, hắn và Mặc lão rõ ràng trong trạng thái có chuẩn bị. Nếu còn nói kiểu "các vị có lẽ đi nhầm nhà?", thẳng ngu cũng nhìn ra nói láo.

Bình thường Lăng Phong sẽ nói thế thật, nhưng lần này đối thủ cao cơ hơn quá nhiều, vả lại đến để giết nhau, hết tâm tư muốn đùa cợt.

Thay bằng đùa cợt, ra vẻ thần bí một chút có ích hơn. Giả vờ biết vài chuyện bí mật, quen vài người bí ẩn, như vậy may ra câu giờ được.

Liều vậy.

- Mặc lão, nhân lúc ta câu giờ, người phân phó người, châm lửa đốt gian nhà phía Tây. Thật nhanh.

- Đốt? - Mặc lão khó hiểu nói.

- Hy vọng sẽ kéo được người tới. Hạn chế chúng. Cửa phía Tây gần cổng thành nhất, cũng dễ gây động nhất.

- Nhưng làm vậy cũng khiến chúng điên cuồng hơn. - Mặc lão nhắc nhở.

- Đánh liều, nếu không làm thế, ta cũng không chắc sống được dài hơn.

Lăng Phong cắn răng. Đám này mang đồ đi đêm, nếu để chúng đánh gọn lẹ, sợ là xong việc Kim Ngô vệ vẫn ngủ ngon không biết gì.

- Đồng thời, dẫn mẫu thân ta về phía đó luôn. Nếu có thể từ đó thoát ra, vậy cứ thoát ra.

Lăng Phong đánh liều chơi bài này.

Về cơ bản ai cũng nghĩ nếu có cháy thì chỉ có hạ nhân bị sai chạy ra chữa cháy, chủ nhà thường chạy về phía ngược lại cho an toàn. Nay đêm Lâm Nghi Anh chạy về chỗ đó, biết đâu thoát được. Cái gọi là người tính không bằng trời tính, cũng không biết chút mưu kế này của Lăng Phong có thành hay không, cứ tính đại còn hơn ngồi chờ chết.

- Được. Công tử cẩn thận.

- Các vị. Chẳng lẽ không biết chủ nhân tại hạ là ai? - Lăng Phong quay qua nói với đám kia.

Tên đầu lĩnh hừ nhẹ, không muốn nói nhiều, hạng thương nhân tép riu, chủ với cái gì nhân chứ, xử lẹ còn về ngủ.

Gã thực ra cũng đã giảm khinh thường nhiều lắm rồi. Lúc điều tra phát hiện ra nhà này có cả một đội hình thiếu niên, đặc biệt có một lão già không dễ chơi, muốn xử gọn sợ là không được. Vì thế mới phải mất công kéo cả tiểu đội đến đây, giờ này mới bắt đầu được.

Đầu lĩnh ngay lập tức nhún bật lại gần Lăng Phong, muốn giết tên này sớm.

"Di" Hãn bỗng bất ngờ.

Tên chương quỳ nhỏ bé này, cũng biết bộ pháp, tránh được cú áp sát của hãn.

"Có trò hay." Miệng tên kia nhếch lên.

Chỉ cần nhìn cách đối phương lùi ra sau là hãn biết tên kia có luyện vài thứ. Tên đầu lĩnh không nghĩ tối nay đi dạo chơi còn gặp được một tên thú vị. Lão già kia đã không biết biến mất từ lúc nào, cần phải xử nhanh. Sát ý của hãn bây giờ nổi lên, lúc trước chỉ là muốn đùa đùa, bây giờ nghiêm túc hơn chút.

Lăng Phong nhận ra sát ý đối phương xuất hiện, hãn đột nhiên tung thần thức tối đa, tập trung tất cả vào tên kia.

Lăng Phong hơi vội. Hãn tung át chủ bài sớm. Là đúng hay sai?

Bình thường sẽ có những câu đại loại "hàng xịn phải dành ra sau", ngược lại cũng có câu "ra trận đánh phủ đầu", rút cục ra trận đánh cái gì trước cũng chỉ k3 thắng cuộc nói là nghe có lý nhất. Cái quan trọng có lẽ là xác định địch ta mà quyết định. Lăng Phong nghĩ nếu cả chiêu này ra bất ngờ mà cũng vô ích thì thôi dẹp luôn tính toán.

Tên đầu lĩnh bỗng dơ ra một lúc, chỉ tích tắc, nhưng tinh táo lại thì đã thấy Lăng Phong áp sát mình từ lúc nào, đưa kiếm uy hiếp tính mạng hãn.

Cơ hội ngàn năm có một, tiếc là thần thức Lăng Phong vẫn yếu, lại không biết kiếm pháp nào. Hãn ra chiêu chém rất đơn giản. Tên kia vì thế tránh được, kiếm lướt qua mặt, lộn người ra sau, ngồi xổm mắt trừng lên.

- Khá lắm, không nghĩ người còn có khả năng gây choáng cho ta. Tiếc là thứ võ công khác quá tệ.

"Gây choáng?" Lăng Phong lần đầu nghe đến.

...

Tên đầu lĩnh âm thầm đánh giá Lăng Phong.

Kẻ này hóa ra không hề đơn giản như hắn nghĩ. Vừa rồi chỉ trong tích tắc có thể tung ra ba tuyệt kỹ, đầu tiên là bộ pháp lùi tránh chiêu, sau đó là khả năng gây choáng, cuối cùng là áp sát đối phương.

Gây choáng là một trong những bí kỹ của luyện thần, thuộc cảnh giới thứ hai sau khi hóa hình thành công. Tùy vào mức độ mà trong một khoảng thời gian có thể khiến đối phương như người vô hồn, mất kiểm soát trí óc, mất kiểm soát thân thể, bị khựng lại cái gì cũng không biết.

Lăng Phong chỉ mới đạt sơ đẳng nhất, thời gian chỉ trong nháy mắt. Tuy vậy, trong lúc giao tranh, một sát na mất kiểm soát tâm thần cũng là quá đủ.

Khả năng này phát sinh sau lần nhập ma đột phá của Lăng Phong. Hắn cũng chỉ phát hiện ra gần đây, lần nọ dùng trên người A Hồ rất hiệu quả. Tên kia đang phát sát ý mà vẫn bị đòn choáng của Lăng Phong làm khựng lại.

Ngoài ra, đầu lĩnh còn thấy cổ quái, là vì thấy đối phương có hai thứ bộ pháp?

Đệ tử một phái thông thường chỉ luyện một kiểu bộ pháp, luyện đến cao tầng tự nhiên tùy ý ra vào, không nhất thiết cứ phải luyện đủ thứ mới giỏi.

Nhưng bộ pháp kẻ này dùng hoàn toàn không phải cái trình độ xuất thần, ngược lại tốc độ không nhanh, bước chạy không nhẹ nhàng. So ra

khuyết thiếu các yếu tố thân pháp cơ bản. Xem ra chỉ là phường trộm cắp, học lỏm được đầu đó.

Thứ khiến đầu lĩnh lo lắng nhất, chính là khả năng làm choáng kia. Hẳn cũng chỉ nghe nói tới thứ này, đây là lần đầu đụng phải. Đối phương thân pháp luyện đến khả năng này, tuyệt đối là cao thủ luyện thần, không thể khinh thường.

Lúc này, phía tây phủ vang lên một mảnh ồn ào, lửa bắt đầu bốc lên.

"Không ổn." Tên đầu lĩnh liếc nhìn, cần ra tay ngay.

...

Trường An về đêm, cổng lớn Diên Hưng, một góc phố gần đó có khói bốc lên.

Ở một cái thành to như thế này, vài chỗ nổi lửa cũng chả phải tin tức gì đặc biệt nóng hổi, trừ khi hoàng cung bốc cháy.

Một tên lính chạy vào chỗ nghỉ:

- Đội trưởng, bên cục Phòng hỏa báo sang, đang có cháy.
- Nhà người cháy?
- Dạ, không phải.
- Nhà ta cháy?
- Cũng không phải.

Tên đội trưởng râu ria phừng phừng bất mãn nói:

- Vậy to nhỏ cái gì? Chúng ta còn có đại sự bảo vệ trị an, cũng không phải lính dập hỏa. Bảo bọn họ cứ từ từ đi. Biết đâu lát nữa sẽ hết.

Tên lính trợn mắt.

Công việc phòng hỏa trong kinh thành, do cục Phòng Hỏa lo. Tiếc là cơ quan nhỏ bé, quyền lực thấp kém, cùng lắm đi cảnh báo dân chúng hoặc xử vài vụ lật vật là hết. Đụng đến vụ cháy to chút, hoặc dính đến quan lại, vậy thì phải nhờ qua Kim Ngô vệ.

Chỉ là, cục Phòng hỏa thuộc về Bộ Công, trong khi những thứ lính Kim Ngô vệ này thậm chí Bộ Binh cũng không quản nổi. Bởi vậy việc dập hỏa này rất lúng nhằng nhùng nhùng, hai bên tiện tay thì phối hợp giúp đỡ, chứ cục Phòng hỏa không thể toàn quyền phân phó.

Nhân tiện nói đến Kim Ngô vệ.

Binh lính bảo vệ kinh thành, tạm chia làm Bắc nha và Nam nha, về nguyên tắc đều chịu sự điều động trực tiếp từ hoàng đế.

Bắc nha có 5 doanh, trừ Vũ Lâm doanh đóng trong kinh thành, còn lại đóng xung quanh, bảo vệ bốn phía kinh thành.

Nam nha có 16 vệ, chịu trách nhiệm trị an, đại khái chính là... cảnh sát, gồm...

Thiên Ngưu vệ 4 vệ, bảo vệ vùng đệm huyện Trường An.

Giám Môn vệ 4 vệ, giữ cổng thành.

Kim Ngô vệ 4 vệ, giữ trị an 4 thành đông tây nam bắc. Lăng Phong lần khai trương chạy đi làm thủ tục chào hỏi, chính là với đám này. Có điều hình như làm thiếu, hiệu quả không tốt, bây giờ nhà cháy người ta vẫn ngồi xem.

Còn lại 4 vệ Nam nha, là Lĩnh Quân vệ bảo vệ Hoàng thành, Uy vệ giữ gìn bên trong Hoàng thành bốn mặt trừ Đông cung, chỗ đó có Kiêu vệ. Sau

cùng là Cẩm vệ quân bảo vệ Nội dung.

Cho nên, công việc của Kim Ngô vệ là bảo vệ trị an, dập hỏa chỉ là “kiêm nhiệm”. Có đánh nhau mất trật tự Kim Ngô vệ sẽ đi dẹp. Còn nếu có cháy... mà vẫn “còn trật tự” thì bọn họ đều sẽ chậm rì rì như vậy.

Bình thường mỗi khi có cháy nhỏ dân tự lo được, cháy lớn chỉ khi nào phủ đệ vương công đại quan bị đánh thì đám lính này mới chạy đi, dập thì ít mà bê bớt đồ thì nhiều. Bởi vậy hỏa hoạn ngày trước thường đã không cháy thì thôi, đã cháy là cháy cả thành. Vì lúc đám lính thò tay vào cuộc thì đã không cứu vãn được.

Nói vậy tại sao không làm cục Phòng hỏa to to chút?

Cháy hiểm xảy ra, chỉ vì phòng chống một cái có khi cả năm không xảy ra mà tốn tiền cho cả đông người, triều đình không muốn, chỉ phân phó kiêm nhiệm nhùng nhằng như kia.

Tên lính xem chừng cũng có điểm tận tụy công việc, lại cẩn thận nói:

- Đội trưởng, chỗ kia hình như là cửa... Lãng gia.

- Lãng gia thì làm sao?

Tên lính kia ậm ừ nhìn sắc mặt tên đội trưởng rồi nói:

- Nghe nói Tổng kỳ phu nhân rất thích mua trang phục ở đó.

- Vậy sao?

Tên đội trưởng rất khó chịu, lý do gì không lấy lại lấy Tổng kỳ ra. Tổng kỳ hơn hẳn đến hai cấp. Nhưng tức nhất chính là thủ hạ lại đem cấp trên ra, muốn hù nhau sao? Muốn nịnh hót Tổng kỳ đại nhân thì chạy qua đó mà ý kiến, ở đây lãng xăng cái gì?

Gã đội trưởng không muốn ra tay, cũng không phải chỉ vì Tổng kỳ gì kia. Mà vì, gã họ Từ.

Từ Khải, đội trưởng Kim Ngô vệ, phụ trách khu phố gần cửa Diên Hưng của Đông thành.

Từ Khải là người của Từ gia, đồng lứa với Từ Nguyên. Tuy Từ Nguyên là đại thiếu gia, tương lai tộc trưởng, nhưng hai nhánh cũng khá khác biệt, không uy hiếp gì nhau. Từ Khải làm lính, Từ Nguyên buôn bán, có đường đi riêng biệt. Tương lai gã và Từ Nguyên, ai mới là tay to trong tộc còn chưa biết được.

Từ Khải chính là cánh tay của Từ gia trong Kim Ngô vệ. Chính gã góp tay dọn dẹp đám lão đại Đông thành cũ ngày trước, sinh ra "rồng rắn trâu chó" Long lão đại của bây giờ. Đến lần trước ấu đả trước Phong Vân tư lựa, cũng là trách nhiệm của Từ Khải. Nhưng vì đã có Từ Nguyên đánh tiếng, cho nên ấu đả xảy ra Từ Khải cũng mặc kệ.

Lần này cũng thế. Từ Khải biết là Lăng phủ nổi lửa, cứ kệ để xem đã.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Choáng Thuật

Bên ngoài Lăng phủ.

Ở một tửu lâu nho nhỏ, đang có một nhóm người bàn bạc gì đó.

- Đại nhân, bọn chúng bắt đầu hành động rồi.

- Ủm!

Vị đại nhân nọ xem chừng đã qua tuổi trung niên, râu quai nón lún phún sợi bạc.

Một người khác mắt cá trê thờ ơ nói:

- Tên Triệu Hanh này cũng thật điên cuồng. Tráo người trong thiên lao, lại còn dám cướp người đốt phủ giữa Trường An. Còn mạnh động hơn cả đám Ngoại xưởng Bắc Ngụy.

- Tình hình này lẽ nào Yên Vương đã sắp khởi binh?

- Chỉ e là như vậy. Bằng không Triệu Hanh làm sao lại làm liều thế kia. Dám chắc lão cha hãn đã thông báo cho hãn chuẩn bị tháo chạy khỏi Trường An.

Trung niên râu quai nón liền phân phó:

- Tăng cường giám thị Triệu Hanh.

- Vâng, đại nhân.

Một người lĩnh mệnh rời đi.

Mắt cá trê lại nói:

- Người của chúng ta đang ở bên trong. Khó khăn lắm mới sắp xếp được nàng ta, lại chẳng ngờ xảy ra việc này. Nếu chẳng may để chết mất, vậy thì...

Người râu quai nón liền trầm giọng:

- Xem tình hình rồi hẵng động thủ. Ưu tiên đầu tiên là nàng ta phải sống sót. Hơn nữa còn phải để sơ hở, sao cho Triệu Hanh lại phải cử thủ hạ đến lần hai, nhưng không mạnh động như hôm nay. Tốt nhất là để nàng ta tự mình tìm đến chỗ Triệu Hanh.

- Vậy còn tên chương quỳ kia thì xử lý thế nào?

- Qua đêm nay tốt nhất hẳn cũng nên còn sống, giữ hiện trạng giống như trước. Còn hết đêm nay thì... Hừm.

...

Bên trong sân Lăng phủ.

Bình thường khi hai bên đánh nhau, thường có một quy tắc ngầm là lão đại đã chọn ai đánh thì cấm có thắng nào sờ vào, trừ khi có giao kèo đánh hội đồng từ trước.

Vấn đề không phải thắng thua, mà là mặt mũi. Bởi vì lão đại đã ra tay mà còn thọc tay vào, kể cả giúp, cũng thành khinh thường lão đại. Không lẽ còn muốn vượt mặt lão đại thể hiện chắc?

Chính thế nên lúc này giữa sân chỉ mới có Lăng Phong và tên đầu lĩnh động, còn đâu cả đám thiếu niên lẫn bên bịt mặt chục người đều đứng yên nhìn. Khí thế khá cân, đám thiếu niên vẫn còn trẻ tuổi, chưa biết sợ chết là gì, như kiểu khoan tay đứng xem.

Đầu lĩnh hô lên, quyết định tấn công toàn lực:

- Không đùa với người nữa. Tất cả lên.

Bắt đầu có tiếng kêu la thảm của đám thiếu niên, tuy có cố gắng phối hợp này nọ, nhưng liên tục bị đẩy lui, vài đứa bị chém thương nặng nằm ra. Nhiều đứa có ý bỏ chạy, chúng chưa bao giờ rơi vào tràng diện máu me thực thế này, lâu này chỉ đánh đánh đá đá mà thôi.

Lăng Phong chật vật tránh đòn, Hoạt Bất Lưu Thủ liên tục thi triển ra sau, kẻ kia thì liên tục khinh công áp sát muốn lấy mạng hắn. Lăng Phong võ công chỉ biết sơ sơ, mấy lần bị trúng kiếm, bên tay, trước ngực, máu cũng đã chảy ra đỏ cả áo, rất đau đớn.

Điều duy nhất Lăng Phong có thể nghĩ lúc này, đó là kéo dài thời gian.

Hắn hy vọng Mặc lão có thể đưa mẫu thân đi. Đi đâu, đi ra sao thì Mặc lão rõ ràng kinh nghiệm hơn, Lăng Phong không phải tính giúp.

Lăng Phong mắt đã đỏ đậm lên, vì đau đớn, đau lòng, hối hận, bất lực, đủ loại tâm trạng.

Chuyện này từ đầu do hắn tự tạo ra, không thể trách ai khác.

Lăng Phong tiếp tục vắt kiệt sức thi triển thần thức. Hắn nghe ra khả năng gây choáng của mình tên kia khá e ngại, mặc dù ngại cỡ nào thì không biết. Vì vậy Lăng Phong không ngại tiêu giảm sức lực trầm trọng liên tục kích phát.

Gân máu nổi lên, da mặt lại đã trắng toát, nhìn Lăng Phong lúc này như bóng ma.

Rất nhanh, thần thức của hắn giảm sút, lúc choáng lúc không, xác suất giảm, độ mạnh cũng giảm.

Thứ này mỗi lần thi triển như rút hết sức của Lăng Phong ra, nếu bình thường hắn chạy một canh giờ mới thấy mệt, thì chỉ cần phóng một lần thần thức ra thì chỉ còn chạy được một nửa.

Dần dần, Lăng Phong rơi vào tình trạng kiệt sức, mơ màng, chưa kể bị mất máu.

- Vào trong, lòng hai nữ nhân kia cho ta.

Tên đầu lĩnh gần giọng, gã cũng đang rất bất lực với thằng Lăng Phong này.

Gã không ngờ tên này khó chơi vậy, thà đánh nhau còn đỡ, gã tự tin võ công mình hơn tên kia cả ngàn lần. Đằng này, tên Lăng Phong này liên tục tránh và chạy, vừa chạy vừa làm choáng mình, mặc dù không thực sự hiệu quả. Nhưng đánh nhau mà cứ một lúc lại bị khựng lại, cái vụ choáng này gã bất lực không có cách trị.

Nhận thấy Lăng Phong có dấu hiện cạn kiệt, đầu lĩnh liền kích phát cơ thể, dẫn mạnh một cái phi lại gần Lăng Phong, hắn muốn xuyên thẳng này lên cho bỏ tức.

- Hừ, cuối cùng cũng tóm được người.

Tên đầu lĩnh khóe miệng cười đắc ý.

Lúc này xung quanh sân, đã có mấy thiếu niên ngã xuống, số khác đã bỏ chạy hết. Giữa sân chỉ còn một mình Lăng Phong chống đỡ.

“Sang”

Một ánh kiếm sáng lên trước mắt, Lăng Phong cố cười, chửi tục một câu:

- Đậu phộng, ông còn chưa kịp lấy vợ.

"Keng"

...

Ngay lúc Lăng Phong tưởng như đã xong thì nghe tiếng kiếm vang bên tai.

Lăng Phong mờ mờ nhìn thấy bóng người lao ra, trong lòng vui vẻ.

Hắn vui cũng không phải vì nhìn thấy đường sống, mà là ít nhất lúc nguy cấp vẫn có bằng hữu bên cạnh.

- Cứ tưởng người đã bỏ chạy.

- Hêê, Phong ca cứ đùa. Đệ chỉ tìm thời cơ thôi. Xem xem, cây kiếm rèn kém quá, vừa đỡ một chiêu đã suýt gãy.

- Xong lần này sẽ kiếm đại sư tốt rèn cho người.

Lăng Phong nhếch miệng cố nói, tay vẫn giữ miệng vết thương.

A Quyền vì sao giờ này mới ra?

Hắn thực sự ẩn nấp tìm thời cơ hay còn ý gì khác?

Dù sao cũng đã ra rồi còn hơn không ra, Lăng Phong không có tâm tư tính toán lúc này.

"Vù"

Tên đầu lĩnh nhìn hai thằng kia sắp chết còn hện hò tìm thợ rèn tức muốn nổ phổi. Không rảnh đứng nghe chuyện như trong phim, đầu lĩnh ngay lập tức bước chân ra chiêu, hấn liên tục xoay kiếm trên đầu chém chéo từ hai bên.

A Quyền đưa kiếm đón đỡ, miệng dần dần nhếch lên, vẻ tự tin.

Trong đêm tối, những đường kiếm của tên đầu lĩnh đều đi kèm những vệt màu đen. Cảm giác như vung kiếm vẩy bột, nhưng quan sát kỹ lại không phải, mờ mờ ảo ảo. Lăng Phong lúc này đã vào trạng thái mơ màng không rõ, thêm nữa ban đêm nên không nhìn thấy.

A Quyền vừa huy kiếm đỡ chiêu, vừa lùi ra sau, miệng cười nói:

- Ta còn tưởng gì hay ho. Hóa ra Lưu Vân Kiếm pháp.

- Hừ. Biết thì sao? Xem người chống đến bao giờ?

Đầu lĩnh không khỏi chột dạ, đối phương vừa nhìn chiêu đầu đã biết mình dùng cái gì, rõ ràng không đơn giản.

Cả bộ Lưu Vân kiếm pháp này, đầu lĩnh hấn cũng chỉ mới luyện được hai chiêu đầu tiên, chiêu vừa ra là thuần thực nhất. Nên biết từ đầu đuổi giết Lăng Phong hấn hoàn toàn chưa dùng đến. Lăng Phong chỉ toàn chạy, không giống tên Quyền đón đỡ.

A Quyền nhếch mép:

- Hêê. Nhìn người chỉ sợ chiêu thứ hai Lôi Bôn Vân Nguyệt cũng chưa luyện được, còn mạnh miệng cái gì?

- Hừ. - Đầu lĩnh ánh mắt lạnh lẽ.

Gã đảo kiếm qua lại liên tục phía trước, bị kích tướng muốn xuất ra chiêu thứ hai.

Tên Quyền nhận ra, hẳn từng xem qua kiếm pháp này. Thực ra vừa rồi hẳn cũng mạnh miệng không kém. Nếu tên che mặt này mà xuất ra được chiêu kia thật, Quyền cũng không chắc đỡ được, vì vậy hẳn né người muốn nhanh chóng chuyển thủ thành công.

- Đừng cố. Đến lượt ta rồi.

Tên đầu lĩnh nhìn kiếm chiêu giờ ngang của tên Quyền thốt lên:

- Lạc Anh Kiếm pháp? Người là người của phái Thanh Hải?

- Khá khen cho người hiểu biết. Đánh cái đã.

Kiếm pháp trong giang hồ có hàng trăm bộ. Cái kiểu vừa xuất chiêu đã bị nhận ra thế này là chuyện vô cùng hiếm, chỉ có hàng cao thủ kinh nghiệm giao đấu nhiều may ra. A Quyền còn rất trẻ, lịch duyệt giang hồ xem ra không có, hẳn nhận ra kiếm pháp của tên kia bởi vài lý do gia tộc.

Ngược lại, tên kia nhìn ra Lạc Anh kiếm pháp của tên Quyền, cũng nhờ nghiên cứu cùng sư phụ vô tình nhớ ra.

Cả hai tên đều có bí mật riêng của mình. Chỉ có một tên khác chả có thân phận gì đang nằm dưới đất.

Lăng Phong tai ù mắt mờ chỉ nghe bóng gió cái gì "vân" rồi "nguyệt" với chữ "hoa", nghĩ thầm hai tên này đánh nhau mà vẫn còn thú ngăm trắng sao, chẳng bù cho mình vừa rồi chỉ lo chạy suýt đứt.

Ngay lúc hai người đang giao chiến, từ phía trái sân có một nhóm người đang bị khống chế di chuyển lại gần.

- Phong con.

- Mẹ?

Lăng Phong nghe thấy giọng mẫu thân, thầm hô không xong. Hắn mất công sức chống đỡ từ đầu chủ yếu để cho bà thoát ra mà thôi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Thần Bí Nhân

Thấy mờ mờ một đoàn người ở xa, Lăng Phong biết cả ổ bị tóm.

Đi ra là Lâm thị, hai tỷ muội Tiểu Mai Tiểu Hiên. Còn có cả Tô Đóa Nhi và một vài hạ nhân trong phủ. Xung quanh một loạt sát thủ bịt mặt vây lấy. Mặc lão đang hộ vệ bên cạnh Lâm thị, chăm chăm nhìn một kẻ mang mặt nạ màu bạc. Nhìn qua có vết máu trên tay áo, xem ra vừa rồi lão đã kịch chiến.

Kế hoạch thoát ra từ phía tây đã thất bại.

Chuyện đã đến thế này, Lăng Phong cũng không nói nhiều cái gì “tại sao mẫu thân lại ra đây” các kiểu dài dòng. Hắn chán nhất kiểu phim ảnh, chết mà chia tay chia chân cả chục phút, nói xong câu cuối thì chết. Lúc này nói nhiều chỉ tổ mệt.

Lăng Phong chỉ đành thở dài.

Thôi vậy đi, tiết kiệm sức lực và tâm trí, có gì phát sinh tình huống còn suy tính được.

Tô Đóa Nhi bụm miệng, nước mắt cũng chảy ra. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy tràng cảnh thảm thiết thế này, giữa sân vẫn còn vài người nằm ra đó không rõ sống chết. Nàng sống ở đây cũng một thời gian, mặc dù không tiếp xúc nhiều với Lăng Phong, nhưng sống ở đâu lâu cũng dần sinh cảm tình, thấy Lâm thị khóc lóc, nàng cũng muốn khóc theo.

Hai tỷ muội Tiểu Mai thì mặt dờ dẩn.

Về cơ bản, hai nàng nghĩ chuyện này không hề liên quan đến mình. Kể cả lúc trước Lăng Phong đã thông báo có một đám người vây ngoài phủ, nhưng Vương Diệu Mai vẫn cho rằng đó là kẻ thù của Lăng Phong hẳn thôi, nàng không tin Triệu Hanh lại thuê sát thủ tới đây.

Nữ nhân, đôi khi suy nghĩ rất lệch lạc, đặc biệt khi có cảm tình với ai đó.

Lúc này tên Quyền và tên đầu lĩnh kia đã tách ra, nhìn chăm chăm nhau.

- Ngân diện? Sao người tới đây?

Thấy tên mặt nạ bạc, đầu lĩnh liền hỏi.

Hắn cũng che mặt, nhìn không ra biểu tình là mừng hay kỳ lạ. Tình hình này, đầu lĩnh thực sự là mặt nạ bạc.

Mặt nạ bạc hừ lạnh bất mãn:

- Hừ. Nhiệm vụ của con cũng đây đây. Nếu không có ta, đám này đã thoát ra ngoài hết.

- Ta...

- Bọn chúng muốn giả tạo đốt phủ. Đã vậy thì biến giả thành thật, đốt hết đi.

- Thế còn người của chủ nhân?

- Đã chết trong hỏa hoạn. - Mặt nạ bạc nói băng quơ, ý định giết sạch.

- Được rồi.

Đầu lĩnh đảo mắt rồi gật đầu.

Hai tên bàn chuyện như chỗ không người khiến A Quyền rất khó chịu, liền chen mồm vào nói:

- Ta nói này hai đại ca. Vẫn còn chưa đánh xong mà. Tính toán sớm quá đó.

- Người?

Mặt nạ bạc vừa nói liền phi về phía A Quyền, hai tay không thấy cầm gì theo.

Đồng thời, đám thủ hạ nghe mệnh lệnh của đầu lĩnh, đều giơ đao lên chuẩn bị chém xuống.

Bỗng...

"Viu viu"

Một loạt âm thanh trong không khí vang lên.

Gần chục tên bị mặt bị trúng thứ gì đó, bật ngửa ra sau, chỉ sót lại vài tên đứng xa chưa bị dính chiêu, tức tốc tránh về phía mặt nạ bạc, cảnh giác nhìn xung quanh.

Đầu lĩnh bị bất ngờ hô lên:

- Là ai?

Tên mặt nạ bạc cũng dời sang một bên, vừa rồi hẳn là mục tiêu chủ yếu nhất của âm thanh kia, phản xạ nhanh những vẫn bị dính chiêu.

Một giọng trung niên vang lên. Hình như từ trên mái nhà phía bên kia cổng vào.

- Hừ, Triệu Hạnh bây giờ cũng thật lớn gan, hành động trong kinh thành không thêm cố kỵ?

Vương Diệu Mai mãi lúc này mới nhận ra tình hình, hỏi:

- Các người là người của Triệu Hạnh? Không biết ta là ai sao?

Vừa rồi ánh đao dơ lên làm nàng suýt ngất đi. Rõ ràng nàng do Triệu Hạnh tìm kế cứu ra. Thế nhưng bây giờ người của hắn xông vào bắt nàng, nàng còn tưởng là hộ tống đi ra, không ngờ vừa ra đã ra lệnh giết?

"Tội nghiệp." Lăng Phong cười nghĩ.

Lăng Phong tuy mắt không mở ra, miệng không nói nổi, nhưng đại loại hắn biết có biến cố xảy ra. Chút thần thức sót lại giúp hắn quan sát xung quanh theo kiểu một cái máy hồng ngoại thời hiện đại. Vị quận chúa này cũng thật tội, bị người ta đến giết người diệt khẩu vẫn ngây thơ không hiểu.

Chỉ là, tất cả cũng từ hắn thò tay vào mà ra. Nếu không có anh Phong đây khuấy đảo, có lẽ tất cả bây giờ đều bình an vô sự ngủ trên giường.

Lâm thị thấy hắn nhếch mép, liền lo lắng hỏi:

- Phong con, con làm sao rồi?

- Con không sao.

Tiếng nói kia lại vang lên:

- Tiểu quận chúa, tên kia cả nhà người cũng đã giết, giết thêm người có là gì.

Vương Diệu Mai há hốc mồm.

Mặt nạ bạc vẫn đang thủ thế nhìn về mái nhà. Tên đầu lĩnh hét to:

- Câm mồm. Dám can thiệp sao còn không dám hiện thân?

- Bằng người còn chưa đủ bắt ta hiện thân. - Người kia chỉ cười nói.

Tên đầu lĩnh cảm giác kẻ đang nói có bản lĩnh, lại không biết mức nào. Đầu lĩnh liền quyết định phi qua xử Lăng Phong trước. Tên này làm hãn khó chịu từ đầu, bây giờ sắp chết.

Lại "viu viu" hai tiếng.

Thứ kia là ám khí, phi đao.

Phi đao bay về phía đầu lĩnh, gã cực nhọc tránh ra được một cái, nhưng vẫn dính cái thứ hai vào đùi. Xem ra người kia đều tính hết đường lộn người của hãn.

Mặt nạ bạc đang căng người vận công ngưng máu, gần giọng nhắc đồng đội:

- Đừng có vọng động.

- Có gì phải sợ chứ?

Đầu lĩnh không biết phi đao tẩm độc, tỏ vẻ không phục, quay lên phía xa nói:

- Người quản hình như hơi nhiều thì phải?

Có tiếng ồn ào cuối phố, quân lính và người cứu hỏa đang tới.

Đầu lĩnh không thâm trầm như mặt nạ bạc. Gã quyết định một lần nữa tấn công. Lần trước không biết là thứ gì, bây giờ đã biết là phi đao, còn biết rõ phương hướng đối phương, gã nghĩ chả lẽ không tránh được. Vương Diệu Mai ở ngay sau lưng. Chuyển này không giết được Lăng Phong, vậy giết hai nữ nhân kia trước cũng được.

Lần này gã tính toán trước, chụp lấy một thủ hạ chặn phía sau, để tên kia lĩnh ám khí của đối phương. Quả nhiên lại nghe "viu viu", tên phía sau trúng đòn ngay ngực. Người trên mái nhà xem ra hơi chủ quan.

Vương Diệu Mai lần này lộ vẻ tuyệt vọng, kiếm của người kia đã đến trước mắt nàng. Nhưng nàng cũng không có võ công gì, lại hoàn toàn không hiểu tại sao bị giết, tất cả trống rỗng, cơ thể cũng cứng đờ ra.

- Aaaa.

Vương Diệu Hiên la lên.

"Choang"

Một cái bóng không biết từ đâu lao ra đỡ kiếm của đầu lĩnh.

Lăng Hồ xuất hiện.

Hắn đã gọn gàng hơn, tóc búi lên, nhưng vẫn vẻ cô hồn kia không đổi.

Lăng Hồ khụy thấp, cả người gồng lên, hai tay chụp lấy thân kiếm của đầu lĩnh như tư thế bái Phật, ánh mắt sắc nhọn. Lúc này trông Lăng Hồ rất giống cái tên Lăng Phong đặt cho, một con hổ.

"Uu... ng"

- Thiết bố sam?

Đầu lĩnh bất ngờ lùi ra.

Kiếm của đầu lĩnh dù bị tay Lăng Hồ chụp cản lại, vẫn chém được xuống vai. Nhưng trái ngược với tiếng cơ nhục mong đợi là tiếng trầm đục như kiếm va vào sắt vừa nung nguội. Lăng Hồ rõ ràng chỉ mặc một lớp vải bố, không hề mang áo giáp.

Trước lúc vào đây tên đầu lĩnh đã từng dò qua, cứ tưởng chỉ có một lão già hơi đáng ngại. Hóa ra vừa bắt đầu đã gặp một thằng phi ra phi vào lại còn làm choáng, xong nửa bước chui ra một tên dùng Lạc Anh kiếm, lùi lại thì một tên trên mái nhà phi đao vào hông, quay sang lại đụng một con hổ thân mình cứng như sắt.

Cái chỗ này, thế mà nghe nói là buôn bán tơ lụa cơ đấy?

"Vù"

Lăng Hồ không để lâu, ngay lập tức phản kích, tay vung hình hổ trao thẳng vào mặt đầu lĩnh. Tiếng gió nghe như thú vồ mồi.

"Bình"

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, khi tên đầu lĩnh chật vật ngã ra sau thì mặt nạ bạc đã cứng đối cứng giúp hắn, một quyền đâm thẳng vào trán hình của A Hổ. Cả hai đều bước lùi ra sau vài bước, tay đều run nhẹ. Cùng lúc đó, lại có những tiếng "viu" trong không trung, cả đầu lĩnh lẫn mặt nạ bạc trúng phi đao.

Lần này đầu lĩnh đã nhận ra phi đao có độc, cơ thịt bắt đầu tê dại. Gã cố gắng nhịn đau nhảy sang một góc tường, tránh để tư thế quá lộ.

Tiếng ồn ào phía tây phủ, có người đang xông vào chữa cháy.

- Ngân diện, sao đây?

- Rút. - Mặt nạ bạc cắn răng ra lệnh.

Ở chỗ này gã ái ngại nhất là kẻ trên cao dùng phi đao kia. Bên phía gã hôm nay không đem theo cao thủ đánh xa, bị thua thiệt nặng, mọi hành động đều bị kiểm soát. Lần này ngoài việc làm tên Lăng Phong bị ngoại thương, cộng thêm giết vài đứa vớ vẩn, còn lại công cốc.

Nhóm ám sát rút lui rất nhanh, người thần bí cũng biến mất lúc nào không rõ. Người kia giống như chỉ đến ngăn cản, chứ không có ý giúp đến tận cùng.

Lăng Phong chìm dần vào hôn mê.

"M* rõ chán, đến đây lâu lắm mới gặp cao thủ đánh nhau, lại chả được xem cho thoải mái." Trước lúc ngủ say còn kịp chửi một câu.

Cả phủ lộn tùng phèo lên, tiếng người kêu la, lửa bốc cháy, tiếng chó sủa, y như cảnh gặp giặc đốt thành. Chỉ có một thằng mặc kệ ngủ ngon lành.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm

Lăng Phong tỉnh lại ăn uống được là chuyện của hôm sau.

Hắn chủ yếu bị ngoại thương và kiệt sức, cũng không bị đòn chí mạng nào.

Nhân tiện cũng phải nói, Phong ca hồi phục tốt hơn người thường rất nhiều. Ngay cả Mặc lão cũng lấy làm kỳ quái.

Chuyện lần này chỉ vài người hiểu ngọn nguồn, còn lại chỉ đoán già đoán non.

Đội biệt mật kia là ai? Vì sao lại đột nhập giết người? Ngay kinh thành dưới chân hoàng đế mà cứ như chuyện ngoài sơn trại. Kim Ngô vệ Bộ đầu Phủ doãn đến dọn dẹp nửa ngày, rút cục cũng chẳng giải quyết được cái gì liền đi.

Lăng Vân mấy hôm có công việc ở thương hội. Vừa sáng được người đưa tin mới chạy vội về.

Nàng bước vào phòng, liếc nhìn Lăng Phong đang nằm trên giường, bên cạnh có Lâm Nghi Anh và Vương Diệu Mai ở sẵn.

"Tên Lăng Phong đáng chết này, lại làm chuyện xấu xa gì đây, kéo cả một đám giết người tới gây chuyện. Lại còn bị thương, hay vì cố bảo vệ

đưa nha hoàn này? Hừ, vì nữ nhân quên cả mạng sống. Sao không chết luôn đi." Lăng Vân nghĩ thầm.

Lăng Vân lo lắng thì ít mà tức giận thì nhiều. Còn may thấy Lăng Phong đang đẩy người đắp thuốc, nếu không tự tay nàng đã đánh hấn ngất xỉu không chừng.

- Chuyện gì xảy ra?

Lăng Vân nhìn Vương Diệu Mai, nàng rất không thích cô gái kia. Nữ nhân cùng kiểu cao ngạo, đều tự nhiên sinh ra thứ cảm xúc này. Ý tứ của Lăng Vân là muốn Vương Diệu Mai trả lời. Nàng thông minh, đoán chuyện này chạy không khỏi liên can với cô gái này. Có điều Tiểu Mai vẫn một bộ nha hoàn ngơ ngác như không liên quan.

Lâm Nghi Anh đáp:

- Đại tiểu thư, chuyện này... chỉ có thể để Phong nhi tỉnh, mới có thể biết được.

Lâm thị nói, Lăng Vân mới nhẹ giọng một chút:

- Đại nương không sao chứ?

- Ta không sao, đa tạ tiểu thư đã quan tâm.

Lăng Vân thấy không khí kỳ cục, hỏi qua loa vài câu rồi cất váy đi ra. Nàng là gia chủ ở chỗ này, vậy mà chuyện xảy ra cứ như người hầu, ngơ ngơ ngác ngác. Người ta giết đến phủ mà cũng chỉ nghe kể lại, không tức không được.

Lăng Phong thực ra đã tỉnh, nhưng hấn vờ nằm im.

Tên Quyền chờ Lăng Vân đi khuất mới chui vào, cười đùa:

- Phong ca, còn sống đấy chứ?

- Người chưa chết ta chết thế quái nào được.

Lăng Phong mở mắt gượng cười. Hắn cho đến giờ vẫn chưa thể quên cảm xúc lúc nằm xuống, kiệt sức, chờ kiếm của tên đầu lĩnh.

Đó là sự bất lực của kẻ yếu.

Đám sát thủ kia có thể đến một lần, đảm bảo còn lần khác. Hơn nữa, lần sau chắc chắn còn thảm thiết hơn, bởi vì phía Lăng Phong có bao nhiêu thực lực đều lộ ra cả, chưa kể tối qua phần nhiều nhờ người bí ẩn kia giúp, nếu không đã xong rồi.

Lăng Phong dù đang bị thương, nhưng mấy vết đau da thịt không bằng đau đầu. Trong họng hắn như có cục máu nghẹn lại, muốn phun ra cho đỡ ức chế cũng không được. Có những kẻ gặp lúc này sẽ buông xuôi, ra sao thì ra đi. Nhưng Lăng Phong hắn không làm thế được, hắn luyện tiếc cuộc sống mới này. Không ai đảm bảo chết lần nữa có thể làm lại. Vả lại, làm lại thực sự tốt sao? Rõ ràng đã được một lần làm lại, còn chưa bắt đầu ra hồn gì đấy thôi.

Lăng Phong nhận ra mình cô độc hơn hắn tưởng. Đúng là vẫn có vài người bên cạnh, nhưng chỉ vài người bạn, không phải thế lực, vẫn không đủ. Những lúc thế này mới thấy quan hệ rộng quan trọng ra sao.

Tên Quyền nhớ ra gì đó nói:

- À, vừa rồi có một đám xưng Nhị công tử đến.

- Nhị công tử? Thằng nào Nhị công tử?

Lăng Phong mù mịt, giờ này còn tên nhà giàu nào tới thăm hắn? Hắn phiêu bạt kinh thành bấy lâu cũng chỉ quen hai tên nhà giàu, Lăng Hải và

Từ Nguyên. Mà hai kẻ này chỉ trông hăn chết, tới thăm mới lạ.

- Đệ không biết, đáng vẻ quý tộc, xem ra đến để tìm gái không chừng.

- Tìm gái? M*, chỗ này gái đâu mà... Khoan. Nhị công tử? Haha, rất tốt, đến rất tốt. Đạo này gặp công tử như gặp Bồ tát.

Lăng Phong bình tĩnh, vùng hăn dậy, mặt nhăn nhó vì đau. Hăn biết người kia là ai, rút cục cũng tới.

...

Cửa phụ Lăng phủ.

Hôm nay giữa sân vắng tanh, đám trẻ không tập luyện. Vài đồng bạn chưa kịp quen bao lâu đều nằm viện, còn nhiều chuyện khác cần lo.

Lăng Phong mặc vội đồ chạy ra, nhìn thấy một nhóm người.

- Điện hạ tới thăm tể xá, tiểu nhân không kịp đón tiếp...

- Đóa Nhi đâu?

Nghe Triệu Khánh tới, Lăng Phong cũng thừa biết tên này tới tìm Tô Đóa Nhi. Hăn tự biết mình không đến lượt hoàng tử tự thân hỏi han.

Lăng Phong đang lo Triệu Khánh hôm nay tới dẫn người đi. Hăn vừa lóe lên ý tưởng nhờ hoàng tử giải quyết giúp rồi rảnh. Những chuyện phức tạp kiểu này, cỡ Triệu Khánh chỉ một cái phẩy tay là êm đẹp, còn nếu để cho Lăng Phong tìm cách xử lý chỉ e không chết một cũng chết chùm. Nhưng chán là ông lớn vừa vào cửa đã hỏi người tình, chẳng để cho tiểu đệ nịnh nọt vài câu gì.

Lăng Phong cố làm mặt cười:

- Tiểu nhân đã cho người đi gọi.

- Dẫn ta tới phòng nàng ấy. - Triệu Khánh chả buồn quan tâm đứng dậy ra lệnh.

Phòng Đóa Nhi có hai gian, gian sau là giường ngủ, phía trước bàn ghế đơn giản. Triệu Khánh xem chừng ngứa ngáy ngồi không yên, kiểu sợ bị bắn quần áo. Nếu không phải mỹ nữ đang ở trong, chỉ sợ trực tiếp ra lệnh đem đốt xây cái khác.

Lăng Phong liền nháy mắt cho Tiểu Hiên chạy đi dâng trà.

Triệu Khánh xem ra không hài lòng cái phòng này cho lắm:

- Hừ, người để nàng ở một chỗ tồi tàn thế này?

- Điện hạ, tiểu nhân chỉ là chương quỳ, chỉ có thể chu cấp được thế này thôi.

Lăng Phong kêu trời. Ngay cả tiền lương tháng cũng chi cả ra cho cái phòng này, có muốn thêm cũng chả thêm được.

Triệu Khánh bỗng sáng giọng:

- Hừ, phế vật!

Lăng Phong trợn mắt.

Đây là lần đầu tiên, hăn bị chửi như vậy.

Có lẽ trong xã hội này, Hoàng tử chửi mắng tiện dân, phế vật chỉ là chuyện cơm bữa. Nhưng là một người hiện đại, Lăng Phong vô cùng khó chịu.

Nhưng hăn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tô Đóa Nhi một lúc sau mới đi ra. Nàng chỉ trang điểm nhẹ nhàng, nét u nhã nhưng mỗi một, xem chừng chuyện tối qua khiến nàng lo lắng nhiều. Tô Đóa Nhi liếc nhìn Lăng Phong, thấy hắn có thể đi lại được, thở ra nhẹ nhõm, ánh mắt nàng lộ vẻ an tâm.

Trương Bảo bỗng hừ nhẹ, Lăng Phong biết ý liền từ từ lùi ra.

...

Đây là lần đầu tiên Tô Đóa Nhi trực tiếp gặp mặt Triệu Khánh.

Từng phải trải qua chỗ bùn lầy, Tô Đóa Nhi rất muốn tìm một chỗ cao để bám vào. Nàng thậm chí hy vọng đến một cái danh phận trong phủ Hoàng tử, chứ không cam tâm làm vật chơi ngoài đường, chơi chán thì vứt.

Nàng bấy lâu mong chờ gặp người này, để biết tương lai mình ra sao? Chỉ là hôm nay trái lại nàng có chút không muốn gặp.

Tô Đóa Nhi váy dài chấm đất, cúi người nói:

- Tiểu nữ Đóa Nhi, ra mắt Hoàng tử điện hạ.

- Ngồi đi.

Triệu Khánh mấy hôm nay phát chán thê thiếp trong phủ, lúc nào cũng một bản mặt giả tạo, chạy ra thanh lâu muốn thay đổi không khí, cũng lại gặp một đồng bản mặt giả tạo khác. Đi xem ca vũ ở Thất Tú các mới nhớ ra còn một vị mỹ nữ chưa đụng tới. Hỏi bộ hạ vừa đúng lúc chuyện Lăng Phong đêm qua, thế nên mới lật đật chạy tới, suýt nữa thì tốn tiền cho mỹ nữ chưa kịp dùng đã có chuyện.

Triệu Khánh bỗng vươn tay, chụp lấy tay Đóa Nhi muốn ôm vào lòng.

Tô Đóa Nhi cự cạy thoát được ra. Triệu Khánh không vui nói:

- Sao vậy? Không muốn?

- Tiểu nữ... không dám. Chỉ là, chỗ này hình như... không tiện lắm.

- Có cái gì không tiện? Bản điện hạ muốn, chính là ở chỗ này, ngay bây giờ.

Tô Đóa Nhi run rẩy, không chống cự nữa. Đối phương bỏ tiền mua nàng về, lại có thân phận quá đổi cao quý, một câu liền có thể ném nàng vào chỗ chết.

Triệu Khánh đưa tay luồn vào cổ áo, Tô Đóa Nhi hoảng hồn. Nàng biết điều gì tới cũng nên tới.

Áo bị kéo lệch vai, bờ vai trắng mảnh khảnh cũng hiện ra. Thú tính bốc lên, Triệu Khánh hít hà, càng khiến Tô Đóa Nhi run lên sợ hãi, nàng gần như cứng người chịu trận vì căng thẳng.

Đúng lúc này, Tiểu Hiên đi vào:

- Điện hạ, mời ngài uống trà.

- Cút ra ngoài!

Triệu Khánh đang lúc hứng lên, vung tay tát mạnh.

- Aaa...

Tiểu Hiên té ngã, khay trà vung ra khắp nơi.

Đóa Nhi nhân cơ hội vội vàng tránh khỏi Triệu Khánh ngồi xuống giúp Tiểu Hiên. Tô Đóa Nhi xem cô bé như muội muội, bình thường cũng không sai bảo gì quá đáng.

- Nàng lo cho nó làm gì? Còn không mau để nó cút xéo.

Triệu Khánh chửi loạn. Trong mắt gã, nha hoàn căn bản chỉ là một kiểu súc vật.

Tiểu Hiên ánh mắt bất mãn trừng lên nhìn Triệu Khánh. Tiểu Hiên không giống nha hoàn khác, cô bé xuất thân tiểu quận chúa, thân phận không thấp. Cô không ưa người hoàng tộc, chính chúng hại chết cả nhà mình. Tiểu cô nương tuy còn nhỏ nhưng đã hiểu biết nhiều.

Tô Đóa Nhi dùng ánh mắt khuyên nhủ, Tiểu Hiên mới chịu đi ra.

- Được rồi. Nàng lại đây đi.

Triệu Khánh lại kéo tay Đóa Nhi.

- Điện hạ...

- Nàng còn ra vẻ thanh cao cái gì nữa? Nhanh lên.

Tô Đóa Nhi vội vàng quỳ xuống:

- Điện hạ. Tiểu nữ không thể... điện hạ thứ tội.

Triệu Khánh nâng cằm Tô Đóa Nhi lên, gằn giọng:

- Người vừa nói cái gì?

Tô Đóa Nhi lấy hết sức nói ra:

- Điện hạ, ý tiểu nữ là... Tiểu nữ muốn biết... danh phận của mình sẽ là gì?

Lăng Phong vài lần nhắc nàng chuyện này. Đừng để Hoàng tử chơi xong rồi vứt. Như vậy cả nàng lẫn hân đều thành đồ chơi hết. Điều này nghe tuy thô thiển, giống như trả giá cho bản thân, nhưng với Tô Đóa Nhi, nàng không có lựa chọn khác.

Nếu là đám nữ nhân khác, có lẽ trước hết cứ để Hoàng tử chơi đã. Sau đó lại dùng thân thể dụ hoặc, dần dần chiếm được sủng ái mà tiến thân. Nhưng Đóa Nhi không thể tưởng tượng mình sẽ làm được như vậy.

Triệu Khánh cười khinh:

- Cái gì? Danh phận? Haha. Thứ ca kỹ ti tiện, được ta sủng hạnh đã là phúc phận cả nhà người. Ngoan, làm cho ta thỏa mãn, ta sẽ cho nàng đủ ăn đủ mặc. Thế đã được chưa?

Tô Đóa Nhi lòng trầm xuống.

Nàng tự phụ xinh đẹp tài năng. Nhưng hóa ra chẳng có chút ý nghĩa. Căn bản chỉ là con kiến để những người kia vui chơi bài bố.

Triệu Khánh thò tay muốn nắn bóp bầu ngực phập phồng kia.

- Điện hạ, không...

"Chát"

Triệu Khánh điên tiết lên, tát một cái thật mạnh.

- Hừ, tự cời ra, người chỉ cần làm bản điện hạ phật lòng một lần nữa. Chém cả nhà người.

Tô Đóa Nhi nằm ra sàn, trên má còn đỏ bừng vết dấu tay. Cái tát này làm tâm thần nàng tỉnh ra, nhưng thân thể thì cứng lại. Nàng không còn người thân nào ngoài Lăng Phong, Triệu Khánh dọa chém cả nhà khiến Tô Đóa Nhi muốn chết cũng không dám chết.

Triệu Khánh lần đầu gặp nữ nhân dám phản kháng, bình thường đều ngoan ngoãn nằm ra cho gã muốn làm trò gì thì làm. Nhưng Triệu Khánh phát hiện hóa ra thế này kích thích không kém. Gã nhìn Tô Đóa Nhi đang quỳ giữa sàn khép nép cời từng mảnh lụa trên người, cười dâm:

- Nhanh. Vũ kỹ gì đó đâu thi triển hết cho ta, càng uốn éo dẻo dai ta càng thích.

Tô Đóa Nhi trái tim lại nhói lên.

Nàng khổ cực luyện múa bao năm trời, rút cục trong mắt kẻ kia chẳng qua để cơ thể dẻo dai, lên giường phiêu diêu hơn mà thôi. Đau đớn, nhục nhã khiến tâm linh Tô Đóa Nhi như muốn rời khỏi cơ thể.

Trang phục trên người Tô Đóa Nhi đã bị cởi ra gần hết, nửa trên gần như bại lộ, chỉ còn áo lót che bầu ngực căng tròn.

Triệu Khánh không chờ được nữa, muốn cúi xuống bế nàng ta lên.

- Điện hạ!

- M* nó lại là chuyện gì? Không thấy ta đang bận sao?

Là Nhạc Thành, không biết đến từ lúc nào. Vừa rồi chỉ có Trương Bảo.

- Điện hạ, là khẩu dụ từ trong cung.

- Hừ! Thật mất hứng. Người cứ chờ ở đó, tắm rửa cho sạch, đợi ta quay lại.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Chương Nay Khuyến Cáo Cảnh Nóng

Lăng Phong đứng ngoài cửa, lăm bằm:

"Ài, đừng nói hứng lên chơi gái luôn tại phòng khách nha."

Hắn cũng chả thích thú gì đứng canh cho người khác khoái lạc, chẳng qua đang có việc cần mới mặt dày đứng đây chờ.

Được một lát, bỗng thấy Nhạc Thành vội vã đi tới.

Tên Nhạc Thành này mặt lúc nào cũng như cục sắt. Chào hỏi không đáp, mời trà bánh không dùng, khô chán hơn tên Trương Bảo kia nhiều.

- Nhạc đại ca, có chuyện gì sao? Điện hạ đang bận...

- Hừ, không có chuyện của người.

Lăng Phong cười nhạt.

Lát sau, đã thấy Triệu Khánh mặt nhăn nhó đi ra.

"Chuyện gì? Kém như vậy? Chỉ được một lúc như thế đã xong."

Triệu Khánh đi qua chỉ bỏ lại cho Lăng Phong một câu rồi mất hút:

- Người tốt nhất chăm sóc nàng cho tốt, đừng gây chuyện nữa.

Lăng Phong chữ hiểu chữ không.

Triệu Khánh ý tứ đại loại "bản điện hạ đã biết chuyện của người, nhưng cũng không buồn quan tâm, gái của ta không sao là được".

Mặc dù Lăng Phong là chủ nhà, nhưng nếu Triệu Khánh muốn tới làm "công chuyện", gã hoàn toàn có thể đem cận vệ cứ thế xông vào chỗ Tô Đóa Nhi, chả ai cản được, xong việc cứ thế ra về. Triệu Khánh không cần thiết phải thông báo gì cho Lăng Phong như vừa rồi.

Triệu Khánh gọi Lăng Phong ra trước, chủ yếu để hấn xem sắc mặt của hoàng tử không được tốt, khôn hồn thì lần sau tỏ điểm bản lĩnh, làm không xong không cần sát thủ xử lý Triệu Khánh cũng xử lý Lăng Phong thôi.

Lăng Phong vô cùng bức tức, ông lớn lại đem con bỏ chợ, mặc kệ chuyện của hấn.

...

Lăng Phong vào phòng, thấy Tô Đóa Nhi ngồi ủ rũ một chỗ.

Nàng đang mặc một bộ váy dài tỉ mỉ, xem ra vừa rồi cũng muốn lấy lòng Triệu Khánh. Chỉ là trên mặt dường như còn có vết hấn 5 ngón tay.

Chiếc váy này do Lăng Phong thiết kế đặc biệt cho nàng, chân váy cắt thành nhiều mảnh, mỗi khi nàng tung chân sẽ bay bay vô cùng đẹp mắt.

Lăng Phong không khỏi nghĩ vẩn vợ, vừa rồi rút cục Triệu Khánh đã "làm gì" hay chưa?

- Tô... cô nương?

- Lăng đại ca? Huynh bị thương sao còn chưa về nghỉ?

Tô Đóa Nhi ngược lên nhìn hấn, gượng cười nói.

Lăng Phong thở ra:

- Ta? Bị thương ngoài da thôi. Mặt muội là chuyện gì vậy?

- Muội không có gì đâu.

Tô Đóa Nhi quay mặt đi, cố che đi vết bị đánh, lại nói:

- Đúng rồi, tối hôm qua... Chẳng phải huynh nói với muội, không lúc nào được buông xuôi sao? Nhưng tối qua, muội thấy huynh có vẻ như muốn buông xuôi.

- Ta có sao?

Lăng Phong cố làm ra vẻ. Nhưng khuôn mặt hắn cũng nghiêm túc lại, ngồi xuống phía bên kia bàn.

- Lúc đó ta chấp nhận, vì ta đã cố gắng hết sức của mình, không phải hối hận.

Tô Đóa Nhi trầm ngâm một lúc, lại hỏi:

- Lăng đại ca, huynh... sống vì điều gì?

- Tối qua ta chỉ muốn mẫu thân và ta được sống yên ổn. Bây giờ, ta muốn giải quyết sạch sẽ chuyện này. Nếu qua chuyện này, ta sẽ mạnh mẽ hơn, để không bị uy hiếp như vậy nữa.

Tô Đóa Nhi nhìn Lăng Phong một lát.

- Huynh nói xem, muội nên vì điều gì để cố gắng đây?

- Muội? Cái này... chính muội phải tự quyết định thôi. Nếu ta là muội, có thể là đi tìm hạnh phúc của mình.

Tô Đóa Nhi khờ sở nói thầm, như thể chỉ muốn một mình mình nghe:

- Tìm hạnh phúc? Muội có thể sao?

Lăng Phong cũng nhận ra Đóa Nhi đang có tâm sự, liền nói:

- Đừng nghĩ hạnh phúc chỉ có chuyện nam nữ thôi. Muội còn trẻ, lại yêu thích múa như vậy, vậy có thể luyện tập thành thiên hạ đệ nhất gì đó đi. Theo đuổi ước mơ cũng là một kiểu hạnh phúc. Giống như ta có nhiều tiền là hạnh phúc, haha.

Tô Đóa Nhi ánh mắt thay đổi, nhưng vẫn im lặng.

- Nói chung dù muội chọn điều gì, ta luôn ủng hộ. Múa ta không biết, nhưng mấy thứ như trang phục múa, thì ta luôn sẵn sàng giúp. Đúng rồi, mấy bộ váy áo hôm nọ, muội dùng được chứ?

Tô Đóa Nhi bỗng ngược mặt, cười tươi tắn:

- Lăng đại ca, huynh có bận không?

- Cũng không. Có chuyện gì sao?

- Vậy... huynh có muốn xem muội múa không?

- Múa? Bây giờ?

Tô Đóa Nhi gật đầu, nói:

- Có lẽ... muội không ở đây được lâu nữa. Huynh lần sau muốn xem muội múa, sẽ phải trả tiền đó.

- Vậy được thôi! - Lăng Phong cười.

...

Lăng Phong ngăm nhìn Tô Đóa Nhi múa, như tiên nữ trước mắt, váy áo bay lượn, dần dần sinh mê mẩn. Đây là lần đầu tiên hắn được nhìn nàng

múa ở gần như vậy.

Đáng chết nhất là, bởi vì hắn là khán giả duy nhất, ánh mắt nàng cứ dính chặt vào hắn, giống như... liếc mắt đưa tình.

Dục hỏa trong lòng Lăng Phong bị kích thích, chậm rãi bốc lên lúc nào không hay.

Bỗng nhiên...

- Aa...

Tô Đóa Nhi khẽ kêu một tiếng, cả người ngã ra, có lẽ vì tinh thần không tốt, bước chân bị sai.

Lăng Phong theo phản xạ vội lao đến đón lấy. Chỉ kịp cảm nhận một thân thể thơm tho nhu nhuyễn ngã vào lòng mình.

- Lăng... Lăng đại ca.

Đóa Nhi nhẹ nhàng kinh hô.

Lăng Phong lúc này mới phát giác, bàn tay hắn không biết làm sao, lại đang đặt lên... bầu ngực trái của Đóa Nhi.

Cho dù là cách hai ba lớp vải, Lăng Phong vẫn cảm nhận được chỗ đó no đủ cao ngất.

Như một phản xạ không điều kiện, bàn tay Lăng Phong liền nắn bóp.

- A...

Tô Đóa Nhi khẽ rên, da mặt chín hồng, toàn thân như nhũn ra.

Một tay nàng đưa lên chụp lấy tay Lăng Phong, dường như đã muốn cự tuyệt hắn, nhưng rồi lại không nỡ, cũng không đủ khí lực.

- Đóa Nhi, ta...

Tô Đóa Nhi cúi gằm mặt, hai tai đã đỏ bừng.

Lăng Phong tay trái bị cảm giác mềm mại kích động, căn bản không có lý do để dừng nữa. Một bên dùng lực xoa nắn, tay còn lại vòng ra sau, ôm lấy thân hình Đóa Nhi, vuốt ve sau lưng nàng, Đóa Nhi rốt cục... hồng mắt.

- Đại ca, đừng... Muội...

Nàng ngược mắt nhìn Lăng Phong, ánh mắt cầu xin.

Chỉ là, ánh mắt đó rơi vào mắt Lăng Phong, lại thành mang theo vô hạn xuân tình.

Lăng Phong từng trải ít nhiều, dựa vào ánh mắt kia, hẳn liền biết Đóa Nhi không bài xích chuyện tiếp theo. Bởi vì lúc này Lăng Phong cũng không hề toàn lực khống chế nàng ấy. Nếu thực sự muốn chống đối, Đóa Nhi hoàn toàn có thể vùng vằng bỏ chạy, dơ chân đạp hẳn ra, hay tát vào mặt hắn.

“Nàng ấy không cự tuyệt ta?” Lăng Phong chợt nghĩ.

Lăng Phong huyết khí phương cương, xuyên không đến nay vẫn một thân xử nam. Bị cảnh này kích thích, một cái ham muốn nguyên thủy bỗng toát lên trong đầu hắn.

Đêm hôm trước bị đè nén áp bức, một bụng tì khí khó chịu vẫn chưa nguôi ngoai. Triệu Khánh chơi đùa hắn như một con kiến không quản sống chết, vậy thì hắn sẽ chơi đùa nữ nhân Triệu Khánh, giải tỏa bức bối.

Lại nghĩ đến. Dù sao nàng ta cũng là một ca kỹ, có lẽ đã qua tay bao người. Vừa rồi cũng đã bị Triệu Khánh chiếm đoạt sờ soạng, cho dù mình có thò một tay vào thêm, cũng... có làm sao đâu?

Nói chung, Lăng Phong lúc này đã là tình tròng thượng não, sắc đảm bao thiên, làm gì còn nghĩ được tiền căn hậu quả. Chỉ nghĩ đến bản thân là một tên hạ nhân thấp kém, bị chửi là “phế vật”, trước mắt lại là nữ nhân của Hoàng tử. Một cổ cảm giác kích thích cứ thế thúc đẩy hẳn.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng, Lăng Phong nhịn không được lập tức hôn xuống.

- Ừm!

Đôi môi anh đào, ngọt lịm.

Bị Lăng Phong hôn bất ngờ, Tô Đóa Nhi mắt hạnh trềng lên. Mà khi Lăng Phong đưa đầu lưỡi tách làn môi xâm nhập, Tô Đóa Nhi rút cục đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Phảng phất toàn thân cảm giác như sắp nổ tung.

Lăng Phong một tay đỡ lấy cổ nàng, dùng sức ôm chặt. Đóa Nhi ngửa đầu, một lần nữa nhắm mắt, đầu lưỡi nàng bị hẳn chơi đùa đến điên loạn, hơi thở nàng đình chỉ. Nàng chỉ còn biết đắm chìm vào cảm giác ẩm ướt ôn nhuồn quấn quện vào nhau.

Tay phải Lăng Phong tiếp tục vỗ về chơi đùa trước ngực. Hẳn phát hiện, ngọn bồ đào mềm mại của nàng đã sung huyết cứng dần lên.

Thân thể nàng ấy sinh phản ứng với hẳn?

Đóa Nhi cũng xấu hổ khôn cùng. Bị Lăng Phong hôn môi cùng hai tay vuốt ve điêu luyện, Đóa Nhi trước nay căn bản chưa từng trải qua chuyện này, nàng không biết làm sao chống đỡ. Nàng bắt đầu lạc vào dục hỏa.

Toàn thân nàng dần mềm yếu, tựa vào người Lăng Phong, tùy ý hẳn muốn làm gì thì làm.

Lăng Phong liền dần dần hạ tay xuống. Lướt qua eo thon, đùi ngọc, rút cục thăm dò đến suối cốc non mềm giữa hai chân nàng. Khi tay Lăng Phong cách vài bông chạm đến nhụy hoa, Đóa Nhi lập tức run bắn người, hai chân kẹp chặt lấy tay Lăng Phong, rụt cổ nói:

- Lăng đại ca, không được... Chỗ đó... không được.

Tô Đóa Nhi khê cầu khẩn, nhưng hai tay nàng đang giữ lấy tay trái Lăng Phong lại không thể đẩy nó ra được, ngược lại còn giống như muốn giữ nó ở lại. Thân thể nàng giãy dụa, vô tình lại phối hợp với hắn, cảm giác càng... thoải mái.

Lăng Phong kiếp trước chinh chiến không ít trận địa, cũng coi như một tên cao thủ giường chiếu. Hắn biết rõ lúc này nên làm thế nào để khiêu khích cực hạn nữ nhân.

Lăng Phong không hé răng lấy một chữ, một tay dùng sức kéo thân thể yêu kiều vào ngực. Mặt Lăng Phong ở ngay bên tai Đóa Nhi. Mũi hắn ngửi ngửi lấy hương thơm nhàn nhạt của nàng. Miệng thổi nhẹ một cái vào thùy tai, Đóa Nhi lập tức giật một cái tê dại.

- Aa!

“Nàng ấy thế mà tiết thân rồi?” Lăng Phong không khỏi bất ngờ. Thân thể Đóa Nhi xem ra rất nhạy cảm.

Thân thể nàng run rẩy, áo váy trễ vai nhân đó tụt hẳn xuống, thân hình sáng trong như ngọc của nàng bạo lộ.

Lăng Phong hít một hơi. Theo thói quen luồn tay ra sau lưng, phát hiện một vấn đề.

Đây là lần đầu hắn đụng phải “áo ngực” cổ đại, căn bản không biết vị trí nút thắt ở đâu.

Lần mò một lúc mới giải khai được cái yếm, bộ ngực no đủ rút cục được giải phóng, cao thẳng song song, long lanh hoàn mỹ, mũi nhọn hồng phấn cũng đã bại lộ, hơi hơi rung động trước gió.

Lăng Phong không thể chờ nổi nữa.

Hắn liền ôm lấy nàng, đẩy ngã ra sàn nhà. Vực mặt xuống, một bên miệng một bên tay tiến công “hai điểm cao chiến lược” hồng hồng.

Tô Đóa Nhi run rẩy lợi hại, bởi vì nàng cảm nhận rõ ràng hạ thế cứng rắn của Lăng Phong ở ngay trên đùi mình. Cảm giác nhiệt khí cùng nhịp đập của nó truyền sang, mặt nàng đỏ bừng, trái tim đập lộn xộn.

Đóa Nhi rên rỉ liên hồi, hô hấp dần dần dồn dập, nhiệt độ cơ thể nàng dần dần lên cao.

Lăng Phong biết rõ, nàng đã động tình.

Một tay hắn xốc lên làn váy, một đôi đùi ngọc dụ người phạm tội cứ như vậy bạo lộ ra. Mảnh nội khố đã sớm bị mặt dịch thấm ướt đầm, Lăng Phong liền nhẹ nhàng lần mò cởi bỏ sợi dây. Chỉ là, Đóa Nhi đã kẹp chặt hai đùi.

Lăng Phong nuốt một ngụm nước miếng, dè dặt hỏi:

- Đóa Nhi, ta... muốn nàng.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Chân Người Làm Sao Vậy?

Lăng Phong không muốn phạm phải tội cường gian. Trọng yếu là loại chuyện này, nếu nữ nhân mang tâm lý phản kháng, cơ thể căng cứng, thế thì sẽ chẳng có gì tình thú. Các thanh niên cũng đừng nghĩ cứ tiến vào được là tất cả đều trơn tru.

Cho nên hẳn dừng lại hỏi ý Đóa Nhi, cũng để xoa dịu nàng.

Chỉ thấy Đóa Nhi quay mặt sang một bên, hai mắt nhắm lại một lúc, rút cục đỏ mặt gật gật đầu.

Tâm lý nàng giải phóng, đùi ngọc cũng thả lỏng. Mảnh nội khố nhẹ rơi ra đất, vùng đất thần bí liền hiển lộ. Có lẽ vì xấu hổ, nàng lại e dè một tay muốn che lại.

Lăng Phong lập tức ngồi dậy, quỳ gối giữa hai chân nàng, dễ dàng tách được tay nàng ra. Năm lấy “phân thân” nhắm chốn đào nguyên.

- Aa!

Một tiếng đau đốn yêu kiều cất lên, đôi mày nàng nhíu chặt, thân thể cũng co rụt lại.

“Đây là...?”

Lăng Phong đột ngột thanh tỉnh.

Ít nhiều cũng có kinh nghiệm chinh chiến kiếp trước, bên dưới tiến vào khó khăn, nửa đường lại gặp phải chướng ngại thế này, một cái ý nghĩ liền toát ra trong đầu Lăng Phong.

Liếc mắt nhìn xuống, quả nhiên có một tia đỏ hồng...

Bà nội ơi, nàng ta vẫn là... xử nữ?

Nàng ta chẳng phải là một ca kỹ sao? Chẳng phải “đã cùng” Triệu Khánh rồi sao?

- Đóa Nhi, nàng...

Hỏi được nửa đường thì dừng. Hắn có thể hỏi cái gì đây?

Nam nhân lâm trận, có hỏi cũng là hỏi “vì sao nàng không còn là xử nữ?”. Sau đó đón nhận những câu đại loại năm đó thiếp đi xe bị chấn thương cái gì đó. Chẳng có tên nào lại hỏi “nàng vì sao lại là xử nữ?” Văn sở vị văn.

Lăng Phong đầu óc loạn chuyển, to chuyện rồi đây.

Ban đầu nghĩ nàng ấy đã là “đàn bà”, Lăng Phong mới dám đánh liều, cũng tiến công khá thô bạo. Nhưng nàng ấy hóa ra lại “còn nguyên”, Lăng Phong đây chính là... nằng tay trên, là cướp của Triệu Khánh.

Trọng yếu là, bởi vì trong lòng bí bách, lại nghĩ nàng ta là ca kỹ, hắn đã chẳng hề nghĩ đến thương hoa tiếc ngọc. Thậm chí còn muốn bá vương ngạnh thương cung, thỏa mãn khoái cảm chiếm đoạt nữ nhân của Hoàng tử.

Thế nhưng mà, nàng ấy lại là một xử nữ.

Đóa Nhi thấy Lăng Phong dừng, còn nghĩ hắn lo lắng Triệu Khánh sẽ xử lý mình. Nàng đột nhiên mở mắt, đôi mắt đã ướt át vô cùng, hai má đỏ hồng lợi hại, đôi mi nàng run run nói:

- Huynh đừng lo, muội vốn là một ca kỹ...

- Ta...

Ý tứ nàng Lăng Phong hiểu, nhưng càng hiểu hẳn càng thấy tội lỗi. Triệu Khánh xem nàng như đồ chơi, nhưng Lăng Phong vừa rồi cũng đã nghĩ như vậy.

Lăng Phong thốt lên:

- Ta... xin lỗi. Ta thực là cầm thú.

Đóa Nhi chỉ nhoẻn miệng cười:

- Đại ca, muội biết huynh chỉ muốn giải tỏa khó chịu trong lòng. Ngày hôm đó Đóa Nhi đáng ra đã chết rồi, nhờ có đại ca thức tỉnh muội mới muốn sống tiếp đến bây giờ. Đóa Nhi không trách huynh đâu...

Lăng Phong nghe mà ghen trong cổ.

Móa, tình cảnh ướm át làm sao lại sắc mùi bị kịch thế này?

Ngay từ ngày đầu, Tô Đóa Nhi đã hiểu mình chỉ là đồ chơi của Triệu Khánh. Nhưng, nàng ít nhiều vẫn ôm hy vọng. Nàng nghĩ đến, mình không phải vô dụng, ít nhất nàng có ca vũ xuất sắc, lại có nhan sắc, có thể sẽ khiến Triệu Khánh tôn trọng một chút.

Nhưng rồi, bị Triệu Khánh khinh bỉ, thậm chí đem vũ kỹ của nàng ra để hạ nhục, Tô Đóa Nhi hoàn toàn tuyệt vọng, cho nên nàng mới có thể dễ dàng dâng hiến cho Lăng Phong. Trước khi thân thể bị giày vò, tình nguyện trao lần đầu cho Lăng Phong, còn hơn để Triệu Khánh đoạt đi.

Đã đến chỗ này, vào cũng đã vào rồi, phá cũng đã phá rồi, có lùi cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nàng nếu muốn trách mắng hẳn, có bắt hẳn chịu trách nhiệm, hẳn cũng sẽ làm hết.

Nghe hơi thở của Đóa Nhi nóng hổi ngay bên tai, Lăng Phong nhẹ giọng:

- Đóa Nhi, ta sẽ trân trọng nàng.

Đóa Nhi gật đầu, nâng đôi tay ngọc ôm ghì cổ Lăng Phong kéo xuống, run rẩy nói:

- Đại ca, thương tiếc muội.

- Uhm!

Lại một nụ hôn sâu.

Cái thân thể này của Lăng Phong là lần đầu, cần phải quý trọng. Đóa Nhi cũng là lần đầu, càng phải quý trọng. Là người dẫn dắt, Lăng Phong cần phải làm cho tốt, cho xứng với khoảnh khắc “double kill” này.

Nhớ năm đó hấn phá đời trai. Mặc dù tự cho là nắm vững lý thuyết JAV, nhưng bởi vì là lần đầu, không cách nào ngăn cản bản thân nóng vội hấp tấp, rút cục trôi qua rất tẻ nhạt, đến giờ vẫn còn thấy hối hận.

Lăng Phong biết rõ lúc này không được cường ngạnh, sẽ khiến Đóa Nhi thống khổ, chính hấn cũng có khi sẽ chịu không nổi “áp lực của xử nữ” mà kết thúc sớm trận chiến.

Lăng Phong lập tức đình chỉ bên dưới, nhẹ nhàng cúi xuống, ngậm lấy hai đầu hồng phấn, rồi bờ vai trắng nõn, rồi đến cổ, rồi đôi môi anh đào, rồi đôi mắt nàng...

Khắp các bộ vị thân thể, hấn đều muốn thưởng thức, nhấm nháp lấy tư vị của nàng.

Cảm giác nàng thân thể vẫn cứng ngắt, Lăng Phong liền nhẹ giọng:

- Đóa Nhi, thả lỏng, đừng căng thẳng. Ta sẽ giúp nàng, được không?

- Uhm! Đại ca, muội nghe huynh...

Bị Lăng Phong khiêu khích đầy chuyên nghiệp, Đóa Nhi dần dần quên đi cảm giác đau đớn.

Nàng nhịn không được yêu kiều, thân hình bắt đầu động đậy, hi vọng cái vật nóng kia có thể tiến thêm, phủ lấp địa phương đang tê ngứa mà hư không.

Lăng Phong áp đôi môi nóng hổi, lại lần nữa hôn nhẹ khắp người nàng, hai tay vuốt ve hết công suất. Hắn muốn cho Đóa Nhi một trải nghiệm “vào đời” hoàn hảo nhất.

Một lúc sau, khi Lăng Phong hôn lên thùy tai, đột nhiên cảm giác toàn thân Đóa Nhi kêu một tiếng, thân dưới không tự chủ co rụt, đồng thời giúp hắn vượt qua “chướng ngại” bên dưới đầy êm ái.

Lăng Phong không thể đợi thêm, thân dưới cử động thật sâu.

- Aa!

Tô Đóa Nhi ngâm một tiếng cao vút. Hai tay nàng chụp lấy cổ Lăng Phong, hai chân đồng thời móc lấy hông hắn, bên dưới còn chủ động nâng lên tiếp đón.

Chầm chậm, rồi nhanh dần.

Khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt. Trong phòng chỉ còn nghe những âm thanh rên rỉ va chạm.

...

Nửa ngày sau.

- Chân người làm sao vậy?

- Không có gì. Đi vấp phải đá.

Lăng Vân mấy ngày nay căng thẳng khó chịu, nàng như người mù. Nàng còn nghĩ tên kia đang nằm trên giường, không ngờ lại thấy hắn “cà nhắc” từ chỗ Đóa Nhi trở về.

- Người ngẩn ra cái gì vậy? Ta nghe nói Hoàng tử Khánh vừa đến.

- A, đúng vậy, nhưng lại đi rồi. Mà Vân tỷ, có thể nào vào phòng ngồi nói không? Ta đứng... không tiện lắm.

Lăng Vân không khỏi kỳ quái, nhưng vẫn quay lưng đi về phòng.

Lăng Phong lẽo đẽo theo sau, nhìn thấy bóng eo Lăng Vân lắc lắc phía trước, lập tức tưởng tượng đến... Khụ!

Nhưng đồng thời, mồ hôi cũng toát ra thái dương. Vừa rồi thân thể Đóa Nhi quả nhiên là xuất thân ca vũ, dẻo dai trơn mịn vô cùng, thật khiến hắn có điểm chịu không thấu. Trận đầu còn nhẹ nhàng e lệ, đến trận thứ hai...

Vừa đặt mông xuống ghế chưa kịp rót trà, Lăng Phong đã nghe Lăng Vân ra lệnh.

- Nói đi, ta cần biết mọi chuyện.

- Tỷ thực sự muốn biết?

- Ta là chủ ở đây.

Lăng Phong thở dài, Lăng Vân cần biết chuyện này. Chuyện này chỉ e không còn gói gọn giữa hắn và hai tỷ muội kia nữa, mà liên quan cả Lăng phủ này. Lần nọ đám kia ngay cả Tô Đóa Nhi cũng áp giải đi ra, tên mặt nạ bạc còn bảo đốt hết tất cả, chứng tỏ chúng đã muốn dọn sạch.

Càng nghe Lăng Phong nói, Lăng Vân càng sợ hãi. Chuyện này quá lớn so với nàng tưởng tượng, phản loạn, tráo tù nhân, nàng nằm mơ cũng không nghĩ liên quan vào.

- Khoan đã, người... kể ra như vậy là kéo cả ta vào.

Lăng Vân chợt tỉnh ra, đứng lên chỉ thẳng Lăng Phong nói. Nàng bây giờ chính thức thành người biết tin tráo tù nhân kia, tự nhiên cũng thành người cần bị diệt khẩu.

Lăng Phong hơi xin lỗi nói:

- Chính tỷ ép ta nói. Hơn nữa, chuyện này không phải tỷ có biết hay không, mà là đám kia có nghi ngờ tỷ hay không.

- Hừ. Hai cô gái kia, giữ làm gì, cứ thế trả lại cho họ là xong.

- Vấn đề không phải ở người, mà ở tin tức. Người chết tin mất.

Vừa nói xong, trong đầu Lăng Phong lóe ra một ý nghĩ liêu lĩnh.

"Đúng vậy, người chết tin hết." Hảnh thầm nhắc lại câu chính mình nói.

Tại sao từ đầu tới giờ Lăng Phong bản thân mạng không lo, đi lo thêm chuyện người khác?

Nếu hai tỷ muội kia biến mất, không cần biết do ai làm, kể cả chính Lăng Phong ra tay, như vậy biết đâu sẽ xong chuyện. Chính Lăng Phong từ đầu lo loạn lên mà tự làm phức tạp ra.

Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân. Hai cô gái kia không phải kẻ thù, nhưng hoàn toàn tin tưởng kẻ thù, đối với Lăng Phong một chút thông cảm cũng không có.

"M*, đại gái mềm lòng."

Chỉ là, nếu thực sự phải ra tay giết người, Lăng Phong đúng là vẫn không làm nổi. Hắn vẫn là một nam chính văn minh, tuân thủ pháp luật, không diễn nổi vai nam chính bá vương, cứ gặp ai cản đường chướng mắt là chém được.

Lăng Vân đột nhiên nói một câu không đầu:

- Hai tỷ muội bọn họ cũng thật tội nghiệp.
- Hừ, làm quận chúa 20 năm ăn sung mặc sướng, có gì mà tội.
- Người vẫn còn mẫu thân, làm sao hiểu được?

Nói xong Lăng Vân thấy mình quá lời, vội vàng xin lỗi. Lăng Phong cũng không để tâm, Lăng Vân mất cả cha mẹ từ lâu. Hắn nói:

- Đổi lại, mấy ngày nay không thấy kẻ nào theo dõi quanh phủ. Mặc dù không chắc chúng đã rút lui, trừ khi...

- Trừ khi chuyện gì?

- Trừ khi do người thần bí kia, hoặc Tần Vương đã nhúng tay vào. - Lăng Phong đoán.

Đã hai ngày trôi qua, mọi chuyện vẫn im ắng kỳ lạ, cũng không có ai theo dõi.

Lăng Vân không còn chủ kiến nào, nói:

- Bây giờ chúng ta phải làm gì?
- Ta... cũng không biết. - Lăng Phong bất lực trả lời.

Lăng Vân lại đứng lên, mắt hạnh bùng nổ. Chuyện liên quan lớn như vậy, nói luyên thuyên một hồi, Lăng Phong lại làm một câu như thế.

- Người... không biết. Người chính là kẻ gây chuyện này. Người lại nói... không biết.

- Vân tỷ, xin lỗi. Đúng, là lỗi của ta, nhưng bây giờ ta phải làm gì đây, quỳ xuống nhận lỗi sao? Bọn chúng muốn giết người, ta còn chưa kịp chào đã ăn một kiếm.

Lăng Phong cũng sắp nổi khùng lên, hắn sai từ đâu, điều này hắn không phủ nhận. Lăng Phong cũng đã suy tính cách giải quyết, nhưng vẫn vô vọng.

- Người... còn dám to tiếng với ta? - Lăng Vân nói như sắp khóc.

Lăng Phong thấy Lăng Vân ánh mắt long lanh, có dấu hiệu sắp khóc, hắn không khỏi bất ngờ.

Mỹ nữ tỷ tỷ này trước giờ luôn luôn một dạng cứng rắn, hóa ra cũng có lúc thế này.

Cả ngày nay Lăng Vân lo lắng, còn hơn bất kỳ những lần khó khăn trong buôn bán bấy lâu. Nàng lúc nào cũng phải căng người ra sắp xếp công việc, biết bao gánh nặng đều trên người nàng. Giờ sinh ra chuyện này, giống như dây cung căng hết mức, chỉ một cái chạm nhỏ cũng đủ đứt.

Lăng Phong nhìn bộ dáng Lăng Vân sắp khóc, hắn bỗng thấy mình vô lại quá. Dù sao hắn cũng là nam nhân, có bực tức cũng nín lại tự mình giải quyết mới đúng. Tự nhiên xả lên người Vân tỷ làm gì?

- Vân tỷ, xin lỗi. Ta sẽ giải quyết, ta sẽ chịu trách nhiệm.

Nói xong liền thấy hơi kỳ kỳ.

Lăng Phong nói tiếp:

- Vậy đi. Ngày mai ta sẽ tìm đến thẳng chỗ Triệu Hanh, ngồi đây bị động còn mệt mỏi hơn. Còn chuyện ở phủ, ta sẽ thuê thêm người, có điều chỉ e giá tiền không thấp.

Cảm thấy hình tượng cường nữ của mình bị lung lay, Lăng Vân chỉ đáp qua loa rồi đuổi hăn đi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Thiên Ma Truy Hồn Dao

Trời chuyển tối, Lăng Phong vẫn ngồi trầm tư trong phòng.

Hắn đang nghĩ xem nên hay không xử lý hai tỷ muội kia, đột nhiên Lăng Phong thấy hai cô gái kia rất đáng giận. Nhưng hắn vẫn không đủ tàn nhẫn.

Bỗng có tiếng ai đó vang lên:

- Người nếu muốn xử lý hai nữ nhân kia, vậy không cần nữa.

- Ai?

"Chết tiệt, có người mà thần thức không hề hay biết." Lăng Phong thầm hô không xong.

Kẻ địch tới? Lần này còn mạnh như vậy?

Một bóng người bước vào cửa.

"Là người thần bí kia." Lăng Phong nhìn không quen, nhưng bình tĩnh lại nhớ ra giọng nói kia. Đêm đó hắn không mở mắt nhìn, nên đặc biệt chú ý nghe ngóng.

Người này một thân đồ xám viền đen, đội nón tre lụp xụp che hết phần trán. Chỉ thấy phần cằm vuông chữ điền, râu ria cứng cáp. Đặc biệt ấn tượng ánh mắt lóe lên dưới nón tre, Lăng Phong cũng khó nhìn thẳng vào

được. Quan trọng hơn, Lăng Phong có cảm giác đã gặp người này ở đâu đó. Thậm chí trước cả đêm kia.

Người kia thông dong đi vào, giống như đoán ra Lăng Phong nghĩ gì, nhếch mép nói:

- Ta từng gặp người ở đồ phường.

Hôm đó trong bốn người đánh bạc, có một người thâm trầm đội nón, hóa ra là lão này.

Nhưng vì sao lão ta biết Lăng Phong đang nghi ngờ?

- Người nhìn được suy nghĩ của ta?

Lăng Phong thực sự hoảng sợ, không lẽ còn có cả loại người này?

Người nọ cười:

- Không phải lo, ta chỉ là học được chút tâm lý thuật.

- Ra vậy. Tiền bối có gì dặn dò?

Lăng Phong ngay lập tức xưng bối phận. Người này tu vi cao thâm, lại có ơn cứu mạng hắn.

Người kia tự nhiên ngồi xuống ghế:

- Người còn trẻ nhưng khá bình tĩnh đấy. Gọi ta Kha lão là được.

- Vãn bối Lăng Phong.

Mặc dù cảm giác giới thiệu thừa thãi, Lăng Phong cũng không thể quá ra vẻ.

Kha lão nói ngay vào trọng điểm:

- Vậy đi, nói cho người vài điều người muốn biết trước, sau đó là lý do ta đến đây sau. Thời gian sắp tới, tạm thời Triệu Hanh sẽ không đụng tới người, chỉ cần người và hai tiểu quận chúa không làm gì ngu ngốc là được.

- Đa tạ tiền bối. - Lăng Phong biết chuyện này nhờ lão này giúp một tay.

- Cứ từ từ đã, về sau đa tạ hay không còn chưa biết.

Lăng Phong đứng chờ câu sau, hẳn biết phải có điều kiện gì đó.

- Đổi lại, người thành người của ta.

Quả nhiên.

Lăng Phong mặc dù không rõ giá trị của mình ra sao, nhưng lão nhân này ý tứ rõ ràng. Hẳn sợ rằng mình không còn lựa chọn. Nếu hẳn chịu bám vào lão, lão sẽ bảo vệ, hẳn không bám vào, tự sinh tự diệt.

Kha lão tiếp tục nhấn mạnh:

- Người vẫn có thể tiếp tục qua lại với Tần Vương, hai bên không liên quan.

- Vẫn bối đồng ý. - Lăng Phong cũng không dài dòng.

Lão nhân này không chỉ võ công cao, mà hậu trường không nhỏ. Chuyện Triệu Hanh lão ta sắp xếp được, chuyện Triệu Khánh lão ta cũng biết.

Nếu như lúc trước Triệu Khánh hỏi, Lăng Phong còn so đo suy xét. Thì bây giờ Lăng Phong là kẻ chết đuối vớ được cọc. Hẳn lúc này quá nhỏ bé, quá yếu ớt, quá bị động, đành để người khác sắp xếp.

- Người thắc mắc tại sao là mình?

- Văn bối đúng là có ý này.

- Coi như có duyên đi. Thứ thần pháp chữ vô của người, hợp mắt ta, tính tình cũng phù hợp với việc ta cần. Tất nhiên, trước mắt ta phải thử người một thời gian đã.

"Lại là có duyên. Lại là thần thức." Lăng Phong nghĩ mà muốn cười. Lão đầu gà, hoàng tử, rồi lão nhân này, tất cả đều tìm đến hãn như vậy.

Hãn thêm vào "có duyên" với mấy lão, duyên với nữ nhân đầu mái không có.

Thần thức của Lăng Phong, người khác thấy thú vị là một chuyện, bản thân Lăng Phong còn thấy thú vị gấp mấy lần.

Hãn hiểu về nó e là còn ít hơn mấy lão già này, nhưng hãn lại không thể nói ra mình không biết gì, như vậy tự mình hạ thấp giá trị bản thân xuống, sẽ bị kẻ khác đùa như trò chơi ngay. Kể ra cũng tốt, ít nhất còn có cái để người khác để ý, còn hơn không có gì cả.

Điều đáng nói là thần thức tưởng như vô hình vô tức, nhưng hóa ra lộ quá dễ. Thi triển lần nào cũng bị người ta phát hiện. Cả ba lần đều xem như có lợi, nhưng ai biết lần thứ tư dẫn họa sát thân không chừng.

Kha lão hỏi tiếp:

- Trước tiên, người làm sao khẳng định Yên Vương có ý phản?

- Văn bối suy đoán.

- Chỉ như vậy?

- Chỉ như vậy. Khiến tiền bối thất vọng.

- Không hẳn. Người đoán được cũng là bản lĩnh. Có gì muốn hỏi không?

- Làm sao có thể liên lạc tiền bối?

Rút kinh nghiệm với Triệu Khánh, Lăng Phong cần nhất thứ này. Tìm được cành cây, nhưng lúc cần bám không biết bám ở đâu, chẳng khác không có.

- Bình thường ta sẽ tìm người, nhưng nếu có chuyện quá gấp gáp, vậy có thể dùng ngọc này, tới thợ rèn Đinh gia ở cổng Nam, mặt khẩu là "phong thủy thần, thần thủy phong".

"Phong thủy thần, thần thủy phong?" Lăng Phong lẩm bẩm.

Hắn tiếp nhận miếng ngọc, màu lục, có vài đường vân trắng, không khắc hoa văn đặc biệt. Xem ra đây là một tổ chức thần bí, đây là mật lệnh.

"Hay lại trò tạo phản gì đây? M*, phản càng tốt. Phản đi, để anh thành ông lớn, đỡ bị xoay vòng." Lăng Phong nghĩ thầm. Thời này, trò phổ biến nhất là tạo phản, xem phim nhiều ấn tượng mãi.

Kha lão không thấy Lăng Phong hỏi thêm, lộ ra mắt thường thức nói:

- Bây giờ nói một chút về võ công của người đi. Ta thấy người có chút thú vị, nhưng quá bị động, hoàn toàn chỉ biết chạy trốn. Gặp cao thủ hơn lần trước, vậy một kích đã chết ngay.

- Văn bối tự mình tu luyện, không có sư phụ chỉ dạy, như vậy đã là hết sức.

- Tự luyện? - Kha lão nhìn Lăng Phong.

Theo tin ngầm lão có, kẻ này trước kia là dân thường, thường đến không thể thường hơn, gần đây mới lên làm chương quầy cho Lăng gia.

Nhưng võ công thì có vài chỗ vô cùng kỳ lạ.

Luyện thần gây choáng, thì thuộc về vô thức, đã bước vào hóa hình. Mặc dù mới sơ cấp, nhưng như vậy đã là hàng khủng, ở võ lâm Trung nguyên đã có thể xưng tên.

Trong luyện thần, luyện "vô thức" so với luyện "ý thức", ở tầng thấp tuy hiệu quả sát thương kém hơn, nhưng lên cao thì dễ ngộ đạo hơn. Hầu hết chưởng môn muốn ngộ đạo đều đi theo đường luyện "vô thức". Còn cao thủ "ý thức" tuy nhiều hơn, nhưng phần lớn đều không ngộ được đạo, quanh quẩn cũng chỉ dùng chiến ý sát ý chế ngự thôi miên.

Cao thủ luyện vô thức khi qua được cảnh giới thứ hai hóa hình, thường sẽ trốn biệt bế quan. Bởi đột phá qua tầng này vô cùng khó, phần lớn luyện cả đời đều không qua được. Nhưng nếu qua được, thì đồng nghĩa với thần của bản thân siêu việt chúng sinh, rất gần việc lý giải được đạo. Những người như vậy đều đã đại cao thủ, không ham muốn luyện nội ngoại công nữa, chủ yếu luyện thần để lý giải đạo hiểu ra thiên ý.

Nhưng kể cả Lăng Phong có thần lực thuộc vô thức, qua tầng hóa hình, đều không phải vấn đề.

Vấn đề là, hắn có thần, nhưng lại không có khí.

Đạo gia tam bảo là tinh - khí - thần. Phật gia tuy định nghĩa có khác, nhưng về cơ bản cùng một nguyên lý. "Luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư". Tất cả đều khí trước thần sau. Có khí, lúc này mới dùng khí luyện thần. Lăng Phong không có khí cũng có thể xuất thần gây choáng, rõ ràng là nghịch thiên. Thần lực từ đâu sinh ra?

Thực ra, Lăng Phong có sẵn thần thức, là từ "âm phủ" đem lên. Đặc biệt hắn trọng sinh hai thể, không bị vút vào luân hồi. Trường hợp kiểu này âm phủ ngàn năm không đến hai người. Loại người này, riêng về mặt thần siêu mạnh, lực lượng cho Lăng Phong dùng không chỉ nhân đôi, mà là nén lên

nhau. Kiểu đột phá của Lăng Phong là cưỡng chế, quá căng quá nhiều mà đột phá, không cần đi đúng đường.

Lăng Phong có thể nói may mắn cũng đúng, duyên phận cũng không sai, mà nhảm nhí cũng chuẩn.

Cuối cùng chính là, Lăng Phong không chỉ không có khí, đến quyền cước kiếm pháp hình như cũng không có. Bằng chứng là hai lần giao đấu Kha lão xem đều không thấy hấn tung ra nổi chiêu nào, chỉ đơn thuần chạy và trúng đòn.

Nếu không phải Lăng Phong không có chiêu thức cụ thể, xuất chiêu loạn xạ khắp nơi, thì Kha lão cũng không thể biết hấn ta có thần. Bởi vì bình thường cao thủ luyện được thần, thì tu vi khác cũng đã khá cao, biết cách che giấu thu liễm, sẽ không loạn như Lăng Phong.

Kỳ thực, khí lực hay quyền cước, không phải Lăng Phong không có, cũng không phải là phế vật nên không luyện được, mà là...

Lăng Phong thấy lão nhân cứ nhìn mình cười tủm tỉm, không khỏi nổi da gà. Hấn rút chén trà đưa qua.

Từ đầu Lăng Phong đã thấy có gì không đúng ở Kha lão, lúc này tới gần mới nhận ra.

Người này ngồi ở đây mà như không hề có ở đây. Hơi thở không nghe thấy, thân nhiệt không tỏa ra. Vô cùng quỷ dị. Nếu không phải thân hình hiện ra trước mắt, Lăng Phong còn nghĩ đang nói chuyện với hồn ma.

Kha lão ánh mắt thú vị nhìn Lăng Phong:

- Người thực sự không có võ công phòng thân nào?
- Không hề có. Văn bối là thương nhân.

- Haha, thương nhân... - Kha lão cười lớn.

Làm buôn bán mà thần thức cỡ như Lăng Phong, võ lâm sắp loạn đến nơi.

Thực ra Mặc lão từng đưa cho hãn một quyển thương pháp cũ kỹ không tên, nhưng Lăng Phong mãi vẫn chưa luyện. Hãn không thích thương là một, thời gian không có là hai.

- Vậy đi, vào tổ chức cũng nên biết một chút cơ bản. Ở đây ta có một phần ám khí bí kíp, coi như đầu tư cho thủ hạ. Ta nghĩ người thích hợp tu luyện. Thời gian sau gặp lại ta sẽ chỉ điểm thêm.

- Đa tạ tiền bối. - Lăng Phong vội vàng tiếp nhận.

Hãn quá vui mừng, gì chứ được tặng bí kíp không nên khách sáo. Lăng Phong là loại nhà nghèo không tiền không thầy. Mấy cái kỹ năng bí kíp gì này, trong phim toàn phải rút xuống vực mới lượm được.

Nhìn Lăng Phong chăm chú, Kha lão dặn dò qua loa rồi rời đi.

Lăng Phong bắt đầu nhìn vào bìa quyển trục, nhìn thấy năm chữ "Thiên Ma Truy Hồn Đao".

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Vợ Người Ta?

Đây là lần đầu hần cầm trong tay một quyển trục bí kíp đúng nghĩa, không giống quyển thương pháp của Mặc lão. Thứ kia giống như bản ghi chép trộm hơn, khá hỗn loạn.

Lăng Phong không kịp được mở ra xem bên trong. Chỉ thấy sơ lược...

"Ám khí, nói cho cùng, chỉ có hai trọng điểm, bất tri bất giác, khéo léo khôn cùng..."

"Có người nói năm tầng Thiên Ma không bằng bảy tầng Mê Hồn. Đều là lời nhảm nhí. Đó là vì thiên hạ luyện thành năm tầng Thiên Ma có mấy người đây? Chỉ cần thành ba tầng đã có thể tung hoành ngang dọc không cố kỵ..."

Mê Hồn bảy tầng? Xem ra là một loại ám khí khác trong võ lâm.

"Thiên Ma Truy Hồn, ở đâu còn hồn, ở đó còn truy, thiên lý không dừng..."

Lăng Phong đọc đoạn này hơi cười mỉm. Một lý khoảng 500m, thiên lý là ngàn dặm tức 500km, ám khí nào bay cho nổi, trừ khi tên lửa.

Bộ Thiên Ma Truy Hồn này, giới thiệu có 6 chiêu 7 tầng, nhưng Lăng Phong lật ra sau xem thử mới đến chiêu thứ 3 thì đã hết. Xem ra quyển này chỉ là một nửa.

3 chiêu đó gồm có Âm Hồn Bất Tán, Thiên Lý Truy Hồn và Cô Hồn Hoặc Thần.

Bên bìa bí kíp mỗi chiêu, đều đã có ai đó ghi chú giải thích vô cùng tỉ mỉ, cũng giúp Lăng Phong hiểu thêm vài thứ căn bản về chiêu thức.

Chiêu tạm chia làm bốn loại, “thực hư giá nộ”. Thực công giá thủ, hư chiêu giả công phá thủ, còn nộ chiêu là... “ultimate”. Ngoài nộ chiêu, ba thứ kia khắc chế lẫn nhau theo vòng tròn, thực khắc hư, hư khắc giá, giá khắc thực. Cả 3 chiêu Thiên Ma Truy Hồn bên trên, đều thuộc vào thực chiêu.

“Vị nào đó” lại ghi chú rất cặn kẽ, đó là tuy chỉ có 3 chiêu Thiên Ma Truy Hồn cố định, nhưng nếu biết cách biến hóa, thì có thể dùng rất đa dạng. Người chơi ám khí, hơn nhau không chỉ ở ai biết nhiều chiêu hơn, hay ra tay ném ám khí nhanh hơn chuẩn hơn, mà còn phụ thuộc vào khả năng tự mình biến hóa chiêu “ảo hơn”.

Lăng Phong đến đây lại ngộ ra. Võ hỗn hợp MMA hiện đại mà hắn biết, vì sao đánh đồng chiêu và thức? Lý do võ học về sau chú trọng thực dụng, bỏ gần hết phụ chiêu. Bởi vậy gần như phân chia chiêu thức không quan trọng.

Nói tóm lại, chơi ám khí cần ba điểm.

“Bất tri bất giác”. Kha lão vừa rồi tồn tại như không tồn tại, nếu xuất hiện cạnh ai đó ra tay, rõ ràng có thể giết chết kẻ địch mà đối phương vẫn không biết vì sao. Cái này tạm xếp vào thân pháp.

Thứ hai, “nhất chiêu hạ địch”. Bởi vì, ám khí đã bay đi coi như mất. Một chiêu đánh ra đều phải xem đó là chiêu cuối, dồn toàn bộ thời cơ sức mạnh chuẩn xác vào nó, tuyệt đối không thể dây dưa như các thứ vũ khí khác. Ngoài ra, để có thể nắm chắc đối phương, tâm lý thuật cũng là một thứ cần học.

Cuối cùng, “khéo léo khôn cùng”. Cho nên luyện ám khí phải có giác quan thật linh mẫn, phản xạ nhanh nhạy, độ chuẩn xác phải tuyệt đỉnh. Chung quy lại, thân pháp phải ở đỉnh cao.

Lăng Phong đọc đến đây, thì phát hiện cả ba điểm này đều cần một thứ làm căn bản.

Đó là, khí.

“Lại là nó.” Tên nào đó thở dài.

...

Cùng lúc, ở một góc khác kinh thành.

- Công tử, thực sự dễ như vậy sao?

- Lão già kia đã nhúng tay vào, chúng ta căn bản không thể làm liều như trước.

Người đang nói là Triệu Hanh. Bên cạnh gã đang có vài thủ hạ lần trước.

Mặt nạ bạc nói:

- Vậy còn... người của phủ Hưng Nhân thì sao? Để cô ta ở đó, chỉ e...

- Hừm, đám kia đánh hơi thấy, coi như chuyện đã bị lộ. Để một thời gian lắng xuống, bắt cóc nàng ta, không cần cường công như lần trước. Nếu không, âm thầm hạ thủ. Ta không tin một cái tiểu viện, đám kia có thể bảo vệ kín như bưng.

Nói rồi Triệu Hanh liếc qua chỗ mặt nạ bạc, ánh mắt chưa hết tức giận.

Nuôi một đám sát thủ, xử lý chuyện nhỏ nhặt cũng không xong. Đã vậy còn kéo theo lão già kia vào, chưa kể để Kim Ngô vệ cũng đánh hơi thấy. Kinh thành có hoàng đế tọa trấn, mấy chuyện ám sát ban đêm vô cùng nhạy cảm.

Một trung niên bỗng nói:

- Công tử, đại cục làm trọng. Đại kế của vương gia tâm huyết chuẩn bị bao năm, tuyệt đối không thể để xảy ra sơ sót vào lúc này. Công tử xin hãy gấp rút chuẩn bị kế hoạch rời đi. Nha đầu kia, có đem đi hay không mong công tử tạm bỏ sang một bên...

Người này mang áo bào màu xám, áo liền mũ trùm đầu. Mặt không lộ rõ, chỉ thấy bộ râu điểm bạc lộ ra, tuổi xem chừng đã lớn. Phong cách rất giống các vị pháp sư trong truyền thuyết.

Triệu Hanh tay xoay tròn hai viên minh châu, hừ lạnh:

- Hừ. Đồ của ta, đã không dùng được không ai có thể đụng vào.

“Lão pháp sư” nọ không nói gì, nhưng xem ra khá thất vọng với tiểu chủ nhân Triệu Hanh.

Yên Vương thực sự chuẩn bị tạo phản.

Nói sao, làm vương gia mãi cũng chán, làm một quả thật to cho đỡ chán. Vương gia chơi phải chơi lớn, giành là giành cả thiên hạ, không như mấy tên khác phá phách ba vụn con con đã tưởng mình anh hùng.

Lão pháp sư được Yên Vương cử tới kinh thành, làm trợ tá cho Triệu Hanh, phụ giúp sắp xếp quan hệ ở kinh thành, chờ ngày làm đại sự.

Yên Vương đại sự, quân sư quốc sư chắc chắn không thiếu người tranh giành. Vị trí này vô cùng béo bở, lão ta lại thất bại vào tay kẻ khác, kẻ kia

bây giờ đang bên cạnh Yên Vương bày mưu lớn, lão ta lại bị đẩy vào kinh thành với Triệu Hanh.

Tuy vậy, Yên Vương năm nay đã ngũ tuần, xem ra cũng sống không còn lâu. Yên Vương đánh xuống sự nghiệp, nói không chừng khi mọi sự an ổn, Triệu Hanh mới là kẻ hưởng hết. Những kẻ làm quân sư như lão, thông minh hơn nhau bao nhiêu chưa biết, nhưng thờ đúng chủ mới quan trọng. Giúp sai người, có bản lĩnh thông thiên cũng kết cục thảm.

Có điều, một thời gian ở đây, lão nghĩ mình... chọn sai người.

Triệu Hanh không quá tệ, nhưng lúc khẩn yếu lại dành đầu óc đi lo chuyện nữ nhân. Mấy lần lão nói bóng gió nhưng Triệu Hanh đều phớt lờ. Lão chỉ đành bỏ qua, cố gắng bọc hậu giúp hấn ta.

...

Sáng hôm sau.

Đúng như những gì Kha lão hứa hẹn, có một đám Bộ đầu tìm đến. Đại khái nói rằng dạo gần đây kinh thành có một đám đạo tặc hoành hành, nhắm vào các thương gia bày trò bắt cóc đòi tiền chuộc, quan phủ đang ráo riết trừc nã. Hấn cũng dò hỏi mấy tên bộ đầu nọ, chỉ là lại chẳng hỏi ra được gì có ích. Mấy tên này coi bộ cũng chỉ là cấp trên sai việc, hoàn toàn không biết nội tình phía sau.

Lăng Phong biết đây là sắp xếp của Kha lão, lại càng tò mò thân phận của lão ta. Dám chắc có liên quan đến triều đình, bằng không làm sao điều động được cả quan sai.

Dù sao, coi như cũng là tin tốt lành, trấn an người trong phủ, bằng không người làm vài kẻ đã có ý rời đi.

Sau sự kiện kia, hai tỷ muội Tiểu Mai thành một kiểu thân phận kỳ cục. Hai tỷ muội là mấu chốt toàn bộ vấn đề, nhưng Kha lão đã căn dặn không cần động đến, Lăng Phong đuối không được giữ không xong. Bề ngoài vẫn mang tiếng nha hoàn, nhưng thực tế chả khác gì khách quý trong phủ.

Còn một người khác...

Tô Đóa Nhi.

Nghĩ đến Đóa Nhi, lại vừa lúc chuyện ở Lăng phủ đã lắng xuống, Lăng Phong bỗng có một xúc động.

Hắn muốn đem nàng trốn đi.

Kể từ cái ngày hương diễm kia, Lăng Phong căn bản không thể gặp Tô Đóa Nhi. Nàng trốn biệt trong phòng, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Mỗi lần Lăng Phong ghé, nàng đều cố ý tránh mặt, chỉ để Tiểu Hiên ra nói vài câu khách sáo.

Hôm nay hắn lại đến, vẫn là Tiểu Hiên ra tiếp chuyện.

- Tiểu thư vẫn tốt chứ?

- Tiểu thư vẫn khỏe, chỉ là không muốn gặp người khác. Nàng ấy nói, không muốn liên lụy tới người.

- Liên lụy tới ta?

Lăng Phong đoán ra gì đó, hắn hô lên:

- Đóa Nhi, nàng để ta gặp một lúc được không?

Tiểu Hiên nhú mày, đẩy Lăng Phong đi.

- Ta có chuyện muốn nói.

- Huynh vào đi. - Có tiếng Đóa Nhi vọng ra.

Lăng Phong vội vã đi vào, chỉ thấy nàng mặc một chiếc váy dài hồng nhạt ngồi đó.

- Đóa Nhi...

- Mọi người biết huynh muốn nói gì... - Tô Đóa Nhi ngắt lời hẳn.

Lăng Phong cương quyết tiến lại, muốn nắm lấy tay nàng, chỉ là... nàng lại tránh đi.

- Theo ta, được không? Ta có một ít tiền, cũng không vướng víu gì ai ở đây. Ta dẫn mọi người đi, tìm một nơi nào đó tránh mặt Triệu Khánh, sống một cuộc sống vui vẻ...

Đóa Nhi vẫn cúi đầu, rồi lắc đầu.

- Huynh có biết hôm đó Hoàng tử nói gì với mọi người không?

Lăng Phong nhíu mày, hẳn đương nhiên không biết.

- Hẳn nói, chỉ cần mọi người làm phật ý hẳn, hẳn sẽ giết cả nhà mọi người.

- Mọi người vẫn còn có thân thích sao?

Đóa Nhi gật đầu.

- Đừng lo, chắc hẳn chỉ... hù dọa thế thôi.

- Hù dọa?

Tô Đóa Nhi không dám tin nhìn Lăng Phong.

Cái này cũng không trách được Lăng Phong. Hẳn đến từ hiện đại, nơi mà tôn ti xã hội, thân phận địa vị đã lộn tùng phèo lên. Cái gọi là “vương

quyền tuyệt đối”, Lăng Phong căn bản vẫn chưa cảm nhận được. Đại khái, hoàng tử thì cũng có cái quái gì mà phải sợ, con trai chủ tịch nước mà thôi, chẳng lẽ ban ngày ban mặt muốn giết ai thì giết không bằng.

Có điều, chính là vậy. Một Hoàng tử, có thể quan lại không thể thoải mái giết. Nhưng là dân đen ca kỹ nhưng Lăng Phong Đóa Nhi, thì một cái nhếch mép là giết, giết xong sẽ có người dọn dẹp sạch sẽ.

Nhìn thấy ánh mắt của Đóa Nhi, Lăng Phong cũng cảm giác mình hơi khinh nhờn, liền nói:

- Cùng lắm... chúng ta sẽ đón bọn họ đi cùng.

Lăng Phong cũng chỉ vừa có ý định đem Đóa Nhi đi, căn bản còn chưa nghĩ kế hoạch cụ thể.

Tô Đóa Nhi dồn dập hỏi:

- Huynh có thể chạy được bao xa? Có thể... chu cấp cho bọn muội cả đời không? Có thể... trả thù cho muội không?

- Trả thù? - Lăng Phong nhú mày.

Đóa Nhi ngược mắt nói:

- Huynh căn bản không hiểu. Cho nên, muội... không muốn đi theo huynh.

Lăng Phong muốn ôm nàng vào lòng, hăn nghĩ đến muốn trấn định nàng. Có lẽ tâm lý nàng đang gặp phải bất ổn.

- Đóa Nhi, ta...

- Buông muội ra!

Tô Đóa Nhi khẽ kêu lên, đẩy Lăng Phong ra.

Lăng Phong bị một cổ cảm giác bức bối khó hiểu phủ lấy. Người ở ngay trước mắt, nhưng tâm lại xa tận chân trời, càng lúc càng xa. Hắn không thể hiểu nàng ấy đang nghĩ gì.

- Muội biết huynh muốn chịu trách nhiệm. Nhưng mà, muội không cần, huynh hiểu không? Chuyện ngày hôm đó, là muội tự làm tự chịu. Huynh muốn giải tỏa bức xúc trong lòng, muội cũng chỉ vì suy nghĩ bản thân. Chỉ vậy thôi, hai ta không ai nợ nần gì ai. Mong huynh xem như nó chưa bao giờ xảy ra.

- Làm sao ta có thể xem như không có gì xảy ra?

Lăng Phong hai mắt phun hỏa.

Không thể phủ nhận, trước đó hắn chưa có tình cảm với Đóa Nhi, chủ yếu là vì không dám động vào. Nhưng sau khi có quan hệ xác thịt với nàng, thì hắn không thể không có. Nhất là khi nàng lại trao lần đầu cho hắn.

Hắn dám tin tưởng, Đóa Nhi cũng vậy.

- Chẳng lẽ nàng... hối hận?

Đóa Nhi nhìn vào mắt Lăng Phong, ánh mắt nàng trong suốt, nói từng chữ:

- Đúng vậy, muội hối hận.

Lăng Phong không thể tin. Rõ ràng ngày hôm đó...

Tô Đóa Nhi lại nói:

- Huynh không cần nghĩ nữa. Cũng không kịp nữa.

- Vì sao?

Bên ngoài có tiếng Tiểu Hiên vang lên, đáp thay Đóa Nhi:

- Tiểu thư, xe ngựa của Hoàng tử Khánh...

Đóa Nhi vội đẩy Lăng Phong:

- Huynh mau đi, bằng không cả muội và huynh đều sẽ phải chết.

- Ta...

Cửa khép lại.

Lát sau, Lăng Phong chôn chân giữa trời, nhìn bóng hình ai đó theo chân Triệu Khánh rời đi. Nàng thậm chí không quay đầu nhìn lấy một lần.

Lăng Phong không thấy đau đớn gì, bởi vì chuyện của hắn và nàng chỉ thoáng qua, thậm chí tình cảm còn chưa kịp sinh ra. Có chăng là cảm giác bất lực, hắn nhận ra Đóa Nhi đã quyết định theo Triệu Khánh, chuyện với hắn chỉ là bột phát.

Ài, vợ... người ta.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Muối Hay Vàng?

Vụ đột nhập ban đêm, sự việc của Đóa Nhi, câu nói của Vũ Y, khiến Lăng Phong phải suy nghĩ lại đường đi của mình. Lần trước hắn đã từng nghĩ qua một lần, không thể làm quan, không thể làm binh, chịu khó lắm chỉ có thể kinh doanh.

Nhưng là, kinh doanh cái gì?

Vốn Lăng Phong nghĩ đến, hắn sẽ dựa vào Lăng gia, kinh doanh tơ lụa rồi phát triển dần.

Nói tỉ dụ đầu tiên làm chưởng quầy tiệm Phong Vân, bằng vào kiến thức mới mẻ 800 năm sau, nửa năm thì đánh khắp kinh thành, trở thành kỳ tài toàn dân ngưỡng mộ. Đến lúc đó lại mở rộng chi nhánh sang tận Kim Liêu, không sợ không giàu nhất thiên hạ.

Thậm chí, vào ngày đẹp trời nào đó Hoàng đế vi hành đụng phải, Phong ca trong tình huống không biết kia là thằng nào, chém gió hai ba câu, bắt cần để lộ tài năng kinh bang tế thế, làm Hoàng đế há hốc mồm kinh hãi.

Sau đó thì dễ rồi, thánh chỉ đến, Phong ca vào triều làm quan. Nhờ có bóng Hoàng đế che chở, cũng không rõ vì sao lại che chở. Phong ca quan tước lên vù vù, thoáng cái 3 năm đã thành Vương gia. Trong lúc thăng quan tiến tay dẫn quân đánh dẹp vài ba quốc gia. Hoàng đế vì sợ mất đi hiền tài ngàn năm, liền hấp tấp gả công chúa cho Phong ca, không chỉ một mà tận

hai ba đĩa cho chắc ăn. Các hào môn thế gia thấy vậy cũng sắp hàng tiến cống mỹ nữ, thỉnh cầu Phong ca nhận giùm, Phong ca liền xấu hổ thu vào.

Đây chính là kịch bản mà các đại thần xuyên không đều trải qua.

Nhưng là, đến lượt Lăng Phong hãn, thì lại không ổn.

Hãn cũng đã hiển lộ kiến thức ngàn năm, làm y phục tân kỳ, âm nhạc đa âm, trường phái phác họa, kinh doanh kiểu mới gì đó.

Kết cục?

Chẳng có ai sùng bái hãn ngưỡng mộ hãn. Đừng nói là công hầu mỹ nữ, liền mấy thằng tiểu đệ cũng khinh thường hãn. Ý tưởng mới không hề gây bão như mong đợi, lại còn bị chặt lọc copy không thương tiếc.

Là hãn không đủ tài năng, không đủ bá khí? Hay là thế giới vốn dĩ xảo trá như vậy? Chứ không phải dễ lừa như những kịch bản kia?

Lăng Phong chọn lý do thứ nhất. Có lẽ hãn quá bình thường, chứ dĩ giới nhất định không có vấn đề. Đã biết bao đại thần xuyên không chứng minh rằng, dĩ giới đều rất dễ xưng vương xưng bá đấy.

Có điều cái này cũng không phải vấn đề.

Vấn đề là trình tự boss không đúng. Người ta xuyên không, thì phải là 100 chương đầu chỉ gặp vài tên lưu manh, 100 chương sau gặp vương công quý tộc, chương 300 mới gặp sát thủ, chương 400 trở đi thì đánh ra ngoại quốc. Đều có tuần tự từ nhỏ đến lớn cả.

Phong ca thì sao? Ngay chục chương đầu đã bị sát thủ sờ đến. Này con m* nó không đúng trình tự chút nào.

Tình hình này không thể an ổn theo kịch bản buôn bán được, chỉ sợ chưa phát đã bị giết chết. Lăng Phong đành đau khổ quyết định, phải bỏ

làm chương quỳ hiền hòa một thời gian. Làm một cái gì đó cứng cõi hơn mạnh mẽ hơn, ít nhất phải luyện được chút võ công phòng thân.

Có điều kinh doanh cái gì mà vừa có thể kiếm tiền vừa có thể luyện thân?

Chính là... bang phái xã hội đen. Khụ, bỏ đi. Phong ca là người có văn hóa. Không thể nói trắng như vậy.

Chính là mở tiêu cục.

Lúc này, Lăng Phong đang trầm ngâm đứng bàn bạc cùng mấy người Mặc lão.

- Vậy đi, trước mắt cứ đi thử vài tiêu cục võ đường quanh đây xem sao. Ngoài ra, Mặc lão, có việc này cần ngài để tâm...

Lần trước không chuẩn bị sẵn, lần này Lăng Phong muốn sắp xếp Lâm thị chu toàn, tránh bị động như trước. Hiện tại Lăng Phong vẫn là đối tượng theo dõi của đám kia, tự hã đi an bài không tiện. Vả lại nếu ngay cả Mặc lão cũng không lo được thì hã càng không lo được.

Chẳng qua, thuê người, lên kế hoạch thoát ly, đều chỉ là biện pháp nhất thời. Tự mình phát triển mới là sách lược lâu dài.

Nhớ ra vài cái tên, Lăng Phong hỏi tên Quyền:

- Đúng rồi, người còn liên lạc với nhóm lão Hùng chứ?
- Từ sau khi Phong ca đi, đệ cũng tách riêng ra.
- Hừm, nếu có thể gặp bọn họ thì tốt.

Nhóm lão Hùng từng làm thuê cùng hã trước kia. Hùng, Diệp đều có bản lĩnh. Tên Vinh tuy Lăng Phong không ưa lắm, nhưng nếu liên hệ được

thì cứ thử xem sao.

- Đệ sẽ đi tìm. Nếu gặp bọn họ thì nói thế nào? Huynh muốn thuê sao?

Lăng Phong biết đều là anh em, mình phải ra mặt mới đủ thành ý, liền nói:

- Cũng không phải thuê... Lúc đó cho ta cái hẹn, ta sẽ gặp họ bàn bạc.

Tên Quyền gật đầu rồi đi.

Đúng lúc, lại có ai đó đến gặp:

- Lăng chương quày, lâu không gặp quen thằng đệ này rồi sao?

- A Trình? Haha, làm sao quen, chính người đi suốt ta không gặp được mới đúng.

Tên Trình này cùng lên kinh thành với Lăng Phong lần trước.

Lúc đầu nghe nói được làm hộ vệ, còn tưởng hộ vệ cho đại tiểu thư, hóa ra là hộ tổng hàng, vận chuyển tư lự giữa các điểm giao dịch. Liên tục đi lại phong sương, da dẻ cũng ngăm đen đi, trưởng thành không ít.

Lại nói, Lăng gia không có tiêu đội riêng, đều phải thuê các tiêu cục áp vận, tên Trình chỉ là người đi theo. Lăng Phong chính là nhìn vào chỗ này muốn làm riêng.

Hắn muốn làm một tiêu cục, vừa tiện để luyện tập.

- Nghe nói huynh sắp lập một cái tiêu đội?

Lăng Phong cười nói:

- Đúng thế? Sao, sợ mất phần cơm?

A Trình vui vẻ:

- Dĩ nhiên. Vì thế hôm nay đệ thay mặt mấy anh em bên kho hàng qua đây xem thử.

- Hô, dọa ta? Người nói đi theo đám tiêu cục ngoại nhân so với tiêu đội của ta cái nào hơn?

- Haha, dĩ nhiên người mình vẫn hơn.

Lăng Phong làm mặt tự đắc:

- Thế nào? Muốn tham gia không? Nói cho người biết, một khi đã thành đội rồi, người có thân mấy với ta cũng không vào dễ dàng.

- Cha mẹ sinh ra đệ, nhưng đại ca mới hiểu đệ nhất, hôm nay chạy qua cũng vì việc này.

Lăng Phong vỗ vai Trình cười nói:

- Hoan nghênh. Huynh đệ bên kia của người có ai muốn tham gia thì kéo sang cả đây. Ta bao hết.

Tên Trình này võ công tuy kém, nhưng chân tay nhanh nhẹn, đầu óc lanh lợi. Mỗi người một thể mạnh.

- Người làm việc với tiêu cục ở kinh thành lâu, chỗ nào khá nhất?

- Tiêu cục ở kinh thành này, hầu hết đều do Diêm bang quản, cao thấp như nhau.

- Diêm bang?

...

Diêm bang là bang hội lớn nhất kinh thành, bang này móc nối với quan phủ quân lính khá rộng, đơn giản vì đám này năm muối ăn, lúc đầu là vận chuyển, về sau chuyển kho chứa sản xuất cũng dính vào, giống như một cái tập đoàn bao mọi công đoạn về muối.

Thời đại này, muối ăn trong mắt dân chúng không khác gì vàng bạc.

Một lọ muối ăn ở Giang Nam giá chỉ 200 văn tiền, lên đến Trường An đã gấp 10 lần thành 2 lượng bạc, lợi nhuận trong đó không nói cũng biết. Nên biết một đấu gạo 10kg ở Trường An cũng chỉ có tầm 1 lượng bạc, một lọ muối bé tẹo mà bằng 20kg gạo, nói xem có quý hay không?

Giá muối cao, một phần vì triều đình khống chế, cũng như xăng dầu thời sau. Mọi thứ liên quan, phạm dính đến sản xuất, vận chuyển, buôn bán muối đều phải thông qua quan phủ, gần như thành đồ độc quyền của triều đình, bởi vậy còn gọi quan diêm. Triều đình có thể định giá muối. Muốn cao thì cao, muốn thấp thì thấp. Triều đình một mặt ra vẻ giảm tô thuế lao dịch trấn an dân, tưởng chừng tạo phúc, hóa ra trái lại đẩy giá muối lên, chẳng khác nào thu thuế mới.

Thế nhưng vì sao Diêm bang lại tồn tại song song với quan phủ được?

Quan phủ cho dù quản lý, nhưng chỉ có thể nắm phần trên, phần sâu sát ở dưới không thể làm, cũng không đủ người làm. Những công việc chân tay kia kiểu gì cũng phải chuyển cho dân công làm, bởi vậy sinh Diêm bang. Quan phủ và Diêm bang móc nối lẫn nhau, quan hệ qua lại.

Bởi vậy Diêm bang là một thể loại đặc biệt. Hắc không ra hắc, bạch không ra bạch. Có quan phủ liên hệ, lúc đầu chỉ lo khai thác vận muối, về sau trở thành bang phái, làm đủ thứ chuyện khác.

Lăng Phong nghe về Diêm bang cũng có quy mô, liền nói:

- Vậy được, ghé Diêm bang gì đó. Ta cần thuê vài người bảo vệ ở đây.

Tên Trình nghĩ ra cái gì vội nói:

- Diêm bang do bốn tên cầm đầu, trong đó tên hay qua lại với chúng ta nhất là Long lão đại Đông thành.

- Long lão đại cũng được... Khoan, không được. Người nói Long lão đại?

Lăng Phong ngớ ra

"Này chính là kẻ gây sự lần trước còn gì?"

- Đúng vậy, chính hắn, tên lần trước qua đây phá rối.

- Vậy mà chúng ta vẫn qua lại với chúng? - Lăng Phong không hiểu nổi.

- Điều này cũng hết cách, đám này quản gần như cả cái Đông thành này, không làm thế không được. Hơn nữa, nghe nói Đại tiểu thư đã ra mặt giải quyết, sau lần đó chúng vẫn như không có gì vận tiêu cho chúng ta.

- Vân tỷ giải quyết?

"Chẳng thà nói Từ Nguyên làm trò quỷ cho rồi. Hắn ta đằng sau tự dựng kịch, rồi tự hạ màn mà thôi."

- Thế những chỗ khác?

- Diêm bang có bốn lão đại quản bốn thành, Long Xà Ngưu Cầu.

- M*, trừ Cầu, còn đâu toàn người quen.

Lăng Phong muốn cười, hỏi:

- Tên Cầu thế nào?

- Bọn đệ cũng ít gặp, nhưng nghe đâu người như tên. - Tên Trình đáp.

- Vì, người như tên thì vãi rồi.

Tên Trình gãi gãi đầu:

- Vậy có đi nữa không?

- Đi. Lần trước đánh xong còn chưa thu tiền lời gì cả.

- Qua chỗ tên Cầu hay là...

- Chỗ tên Long, lần trước tới tận nhà chúng ta gây sự, lần này phải trả lại.

Không đánh không quen, giữa hai bên cũng chả có gì thù oán sâu xa, choảng nhau hai trận giao lưu thôi.

Diêm bang có từ lâu, lại không phải tay chân thủ hạ gì của Từ Nguyên. Mỗi quan hệ giữa bốn tên lão đại kia và Từ gia, chẳng qua là quan hệ lợi ích, Lăng Phong đoán chắc chắn phải có vấn đề chỗ nào đó.

Đi ra đến cửa thì sức nhớ ra:

- Quên mất, gọi cả A Hồ đi theo.

- A Hồ?

Lần trước Lăng Phong ra chợ mua A Hồ, đốt một lần 250 lượng bạc. Phải nói đại gia vùng tiền như rác. Còn nhớ trước kia ở Tô Châu Hoa khôi hội, thiếu gia công tử vùng tiền tặng mỹ nữ một bông chỉ 100 lượng bạc đã khiến Lăng Phong ngược mắt mà nhìn.

Một lượng bạc Nam Tống hiện tại đổi được 1 quán 4 tiền, tỉ giá hiện tại là 1400 văn. Một đấu gạo bình thường ở kinh thành khoảng 1000 văn, 250 lượng bạc của Lăng Phong có thể mua vào 150kg gạo. Lăng Phong gần đây

tính toán lại, nhìn Lăng Hồ như nhìn cục tiền di động, có chuyện không đem hẳn đi chẳng hóa mua về để đó cho vui.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Vào Tổng Đà Gọi Lão Đại

Diêm bang Đông thành.

Lăng Phong Mặc lão mang mấy huynh đệ A Trình A Hồ hùng hổ tiến đến. Chẳng qua, vẫn là A Trình đi đầu tiên. Dù sao tên Trình cũng từng qua lại chỗ này. Không đem tên Trình đi cùng, khéo đám Long Bác Khôn lại tưởng Lăng Phong tới đòi nợ máu.

Bước vào sân cả lúc lâu cũng chả thấy ai hỏi chuyện, Lăng Phong không khỏi vuốt mũi thú vị.

- Ta đặt đại, mở đi.
- Tiểu, tiểu rồi.
- M*, hôm nay số c* chó, toàn đặt sai.
- Thành ca, có chút rượu, uống giải hạn.
- Rót!

Chỗ này mặt trước giống như một cái võ đường, sân một khoảng đất trống, cũng không thấy ai tỉ thí gì, ngược lại thấy vài nhóm tụ tập rượu thịt chém gió.

Lăng Phong hăng giọng khoanh tay đứng ở cổng nói lớn:

- Không biết ai phụ trách chỗ này nha?

Không ai để ý hẳn.

- Lần này tiểu, m* nếu ra đại ông mày thề đập nát cái bàn này.

- Thành ca, lại uống chút rượu lấy may.

- Rót tiếp!

"Gì đây? Hay tại ta dùng từ văn nhã quá?"

- Thằng nào lão đại chỗ này bước ra, đóng tiền bảo kê.

Lần này quả nhiên hiệu nghiệm.

"Rầm rầm"

Tiếng bàn ghế đổ vỡ vang lên, tên Thành ca gì kia mặt đỏ bừng quay sang nhìn chăm chăm Lăng Phong. Gã đang bực mình thua đồ còn có thằng khùng nào to nhỏ ở kia, đã cố ý không tiếp còn lèo nhèo. Lão Thành không trị không được.

Tên Trình khép nép một bên, không khỏi bái phục độ liều của Lăng Phong.

- Phong ca, hình như hơi to chuyện rồi.

- Chà, khụ, hình như hơi quá thật.

Lăng Phong cười cười. Kiếp trước xem phim Hồng Kông nhiều, nam chính đều nói như vậy, quen miệng.

- Các vị, thứ lỗi thứ lỗi. Tại hạ là khách tới thuê người, nhìn thấy phong thái Diêm bang nói nhằm thành thu bảo kê mà thôi. Haha, A Trình, còn đứng đó?

- Hử? Không đứng đây thì đi đâu? - Tên Trình mờ mịt.

Lăng Phong không khỏi buồn bực, nhỏ giọng:

- Người chẳng phải từng qua lại chỗ này sao?

- Ngất, đệ từng đi theo tiêu mà thôi, làm gì có thằng nào ở đây biết mặt đệ chứ?

- Đậu phộng, sao không nói rõ từ đầu? Còn chém gió cái gì từng qua lại. Có biết từ qua lại nghĩa nó thế nào không hả?

- Vậy phải làm thế nào?

- Đưa chút tiền xem sao.

Tên Trình chạy vội qua chỗ lão Thành, nhăn mặt rút ra thỏi bạc:

- Đại ca, chút quà mọn.

- Xéo!

Lão Thành xem mặt mũi chỗ bạc như thế đã nể lắm rồi, vừa rồi thằng nhãi nào dám gọi hấn ra đòi bảo kê, bình thường không ăn đập đã tốt.

Lăng Phong vẫn đứng đó, Thành ca hát hàm hỏi:

- Còn chưa chịu đi?

- Tiểu đệ đến để thuê người, xong việc công cán còn hơn chỗ đó nhiều lần.

- Mà là thằng nào?

- Hạnh ngộ hạnh ngộ, Phi Long Sát Thủ Lăng Phong chính là tại hạ.

- Cái gì? Chó bay?

- Haha. - Bên kia cười rộ lên.

- Muốn thuê việc gì?

- Hộ vệ đưa tiêu lật vật thôi. Tiền bạc đại ca ra giá.

- Hộ tiêu? Miễn. Thằng nào vừa hô to gọi nhỏ, bước ra đây dập đầu đã.

"Cá tính." Lăng Phong giơ ngón cái.

Thực tình hẳn muốn bỏ đi, bởi vì đám này hẳn thấy tầm thường quá.

Cũng vì hẳn thấy tầm thường nên mới to mồm như vừa rồi. Thuê về làm hộ vệ chỉ tổ tốn tiền vô ích. Tự mình làm còn hơn.

Lúc đầu nghe nói cái gì đại bang kinh thành, cứ tưởng chí ít cũng xấp xỉ ba tên Ngưu Long Xà lẫn nọ may ra. Xem ra cũng chỉ có ba tên kia có bản lĩnh chút, đám này đều chỉ là đầu gấu linh tinh. Lần trước đánh với đám thiếu niên ở cổng cũng chỉ hơn một tẹo.

Nói cho cùng, Diêm bang cũng chẳng phải môn phái võ lâm. Thủ hạ chủ yếu là đầu gấu kinh thành tụ tập lại, ý đông hiếp yếu, dựa thế làm càn, nếu thực sự đánh nhau, thì cũng chẳng ra đâu.

Lăng Phong nghĩ đến mới nhớ. Việc gì lòng vòng với đám ngoài cửa này. Trực tiếp gọi người quen ra, ba tên kia từng đánh qua, lại quen biết Từ Nguyên, nói chuyện nhanh gọn hơn.

Quyết định gì đó, Lăng Phong bước ra trước, đồng dục:

- Tại hạ cũng không muốn đông dài nữa. Là thế này, tại hạ là tiêu đầu Phong Vân tiêu cục, dù sao về sau cũng làm ăn cùng một địa bàn, không

tránh khỏi xung đột. Lần này đến thăm hỏi Diêm bang thoáng một cái. Vậy đi, mời ba vị Long Xà Ngưu ra đây là được rồi.

-...!

Đám Diêm bang trợn mắt há hốc mồm im lặng một lúc.

Đầu năm nay kinh thành cũng có vài thằng ngông cuồng, nhưng ngông tới mức gọi một lúc ba trong bốn trưởng lão ra, thì chỉ vừa gặp qua. Quả thật chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều.

"Rầm rầm"

- Đ* hỗn láo.

- Phang nó.

Tiếng hỗn loạn vang lên.

- Từ từ!

Người kêu dừng... lại là tên Thành. Gã là thân tín lão Long, biết một chút chuyện.

Lần trước nghe nói Long Xà Ngưu ba đầu to đem lính tới một cái võ quán trong thành, rút cục bị đánh trở về. Tên Thành không được tham gia nhưng có nghe qua.

Mặc dù để giữ mặt mũi, lão Long đều nói có người quen bên Từ gia giảng hòa. Nhưng tên Thành nghe mấy đứa quen biết cùng đi hôm đó kể lại, cả ba lão đại đều bị đánh lui, thậm chí họ Từ không hề giảng hòa, trái lại còn giúp phe Diêm bang khỏi chịu thiệt là đáng khác.

"Chẳng lẽ thằng trước mắt này là phe nọ?" Thành ca cẩm thận nghĩ.

Có điều nhìn lại thấy bộ dạng cười cười của Lăng Phong, Thành ca sẵn rượu trong người, máu nóng vẫn bùng lên.

"M*, thử mới biết."

Gã hô lớn:

- Tất cả lên!

"Ngất. Chả có phong phạm đại tướng gì cả. Toàn chơi bầy đàn."

Lăng Phong chửi thầm, quên mất tiêu đám này là du côn, đâu ra mà đại với tướng.

Lăng Phong quay qua nhìn Lăng Hổ, thấy thằng kia vẫn khoanh tay đứng nhìn, chả buồn quan tâm chuyện trước mắt, một kiểu khinh thường đối thủ.

- Lăng Hổ, đến lượt ngươi thể hiện đấy. Máy trăm lượng bạc nuôi bấy lâu, làm tốt một chút!

Lăng Hổ nghe vậy liền động.

Lăng Phong ở đằng sau âm thầm cầm vài viên sỏi, hẳn đang luyện những bước cơ bản đầu tiên của thủ pháp Truy Hồn Dao, tay mắt kể cả toàn thân phối hợp.

Không có gì hiệu quả bằng thực chiến nhìn kẻ địch di động thể này.

Lăng Hổ phi tới trước chụp lấy một cái ghế dài, đập hai cái đã gãy hết chân ghế. Cứ thế hết xoay, thọc, đỡ, đập đủ các tư thế. Chỉ một nhoáng đã khiến đám kia nằm la liệt.

Lăng Phong đang chú tâm chuyện khác nên không để ý lắm. Nhưng tên đại ca Thành ở sau cùng còn chưa ra tay đã phải lui lại. Tên Trình mắt

không khỏi hăm mộ nhìn, từ đầu đi ra đây hẳn chỉ thấy kẻ nhỏ con này cúi gằm không nói, hóa ra công phu thật tốt.

Mặc lão quan sát một lúc nói:

- Côn pháp?

- Mặc lão, Côn pháp gì?

- Những tư thế vừa rồi của Lăng Hồ dùng là côn pháp.

- Rất tốt!

Lăng Phong chỉ gật gù, là côn hay cái gì pháp đều không quan trọng, có là được. Con hồ kia tiền không là tiền, càng có bản lĩnh càng tốt.

Lại nói, người luyện côn pháp trong giang hồ không nhiều lắm, có thể điểm danh đến tăng nhân, Cái bang, hoặc một vài gia tộc. Cách sử côn khác hẳn dùng đao kiếm, nhưng khá gần với dùng thương. Một người dùng côn pháp thường phải có bối cảnh gia tộc hoặc môn phái nào đó, hiếm khi là nhân sĩ tự do. Xem ra Lăng Hồ trước kia cũng có thân phận nào đó.

Lưu Thành đang khá đau đầu, gã chỉ là tiểu ca canh gác cái lương đình này, đại ca hẳn Lưu Thái là đà chủ tay chân cho Long Bác Khôn. Hôm nay Lưu Thái dặn dò gã canh chừng chỗ này không cho ai đi vào trong. Bây giờ có cường địch tới tận cửa.

Lưu Thành ra lệnh cho đàn em.

- Lui. Chạy đi gọi đại ca.

Tên Trình nhìn cảnh ngổn ngang, than thở:

- Hôm nay vui rồi. Đi thuê người, bây giờ lại thành đánh nhau, càng đánh càng to.

Lăng Phong không cho là đúng nói:

- Đám này không sớm thì muộn cũng phải đánh thôi. Hai lần tới chỗ chúng ta gây sự, chúng ta không trả lại một lần thì làm sao đi lại giang hồ.

- Nhưng về sau lấy ai đi vận tiêu đây?

- Quên à? Phong Vân tiêu cục, từ giờ chúng ta sẽ làm riêng.

A Trình trợn mắt:

- Phong Vân tiêu cục? Có từ lúc nào vậy?

- Vừa xong!

A Trình trợn mắt.

Một cái tiêu cục, cứ thế mà thành lập rồi?

Lăng Phong cười nhạt. Đẳng nào cũng phải lập tiêu đội, cạnh tranh trực tiếp miếng ăn với nhau. Giả dụ hôm nay không đánh, hôm sau vận tiêu kiểu gì cũng bị phá. Chi bằng phủ đầu một lần chia địa bàn, tiện thể lấy chút danh tiếng.

Dù sao, gần đây bị dồn ép nhiều, Lăng Phong suy nghĩ cũng cực đoan hẳn ra, giống như đang tìm chỗ phát tiết bức xúc.

...

Cùng lúc đó, đại sảnh phía sau Diêm bang Đông thành.

- Lão Long, nể tình huynh đệ bấy lâu, đừng chống cự nữa.

- Thối lắm. Ăn cháo đá bát.

- Ăn cháo đá bát? Cách đây hai năm không biết ai cũng ăn cháo đá bát đấy thôi.

- Hừ!

Long Bác Khôn đang ôm ngực bị thương, gã đang bị dồn vào đường cùng.

Ở đây là Đông thành địa bàn của lão, nhưng hôm nay xem ra là ngày cuối cùng của Long Bác Khôn ở Diêm bang.

Đứng trước mặt gã có vài người, trong đó có tên Xà, một tên khác mặt đầy sẹo, Cầu lão đại của Bắc thành.

Xà Cầu đã âm mưu từ lâu, liên kết muốn lật Long lão đại xuống chia lại Đông thành. Hai năm trước Khắc đại ca bị giết, Diêm bang tạm chia bốn. Chẳng qua, Đông thành của Long Bác Khôn nhưng lại là chỗ ngon lành nhất, toàn thương nhân tập trung, tiền vào như nước, Xà Cầu muốn ăn chia.

Phùng "Ngưu" cũng có mặt, gã tuy không muốn thấy cảnh này, nhưng đã giao kèo trước với Xà Cầu, chỉ đành khoanh tay đứng nhìn.

Long lão đại có bản lĩnh, không dễ gì bị thương. Nhưng rất tiếc hôm nay gã bị phản bội từ trong ra ngoài, người đâm lão cũng không phải Xà Cầu hay Ngưu, mà chính là Lưu Thái, tay chân đắc lực nhất của lão bấy lâu.

Lưu Thái lúc này cười đắc ý nói:

- Lão đại, huynh già rồi. Tính tình không phóng khoáng như trước, mấy anh em đều mong anh buông tay.

- Im mồm, trước giờ ông đối xử với mày không tệ.

- Haha. Long ca à, em rất biết ơn anh mới đứng nói chuyện thế này đấy.

Đúng lúc này, một tên lâu la chạy vào nói nhỏ với Lưu Thái gì đó.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Quậy Tung Diêm Bang

Người là ai?

- Hô hô, cầu đó hả? Nghe danh không bằng gặp mặt nha, tên rất hay đó.

Lăng Phong cười cười dẫn người vào thẳng chính sảnh.

Lưu Thái thấy một nhóm tào lao nào đi vào, bực mình quát:

- A Thành, đã bảo người canh lương đình, sao còn cho người vào.

- Đại ca, bọn em cản không nổi.

Phùng "Ngưu" nhận ra người quen, thái độ lịch sự hơn chút:

- Thăng nhãi, đến đây làm gì?

- Nghe nói huynh đệ Diêm bang đang giao lưu, vào góp vui. - Lăng Phong cười đáp.

Tên Cầu không biết đối phương là thể loại nào, mở mồm mắng to:

- M* mày chán sống? Đây là Diêm bang, khôn hồn rút xéo, ông...

- Từ từ!

Tên Xà vội chặn lại.

Gã đang đoán già đoán non. Chuyện hôm nay do gã tự mình âm mưu, sắp hoàn thành tự dừng lại ra một đám quấy rối. Đám khác còn được, nhưng Lăng Phong Mặc lão thì gã khá ngại, cũng may không có tên Quyền đẹp trai kia đi cùng.

Theo suy nghĩ của Xà, đám Lăng Phong cũng đang xây dựng thế lực riêng ở kinh thành, tương lai sẽ tranh nhau miếng ăn.

- Huynh đệ, anh em đang có chút chuyện riêng. Vậy đi, A Thành, đưa Lăng thiếu gia đây ra nghỉ ngơi, chốc nữa anh tự mình tiếp.

- Ấy, ngồi đây nghỉ ngơi cũng được vậy.

- Huynh đệ, không nề mặt?

Lăng Phong rất ghét cái mặt hí của thằng Xà này:

- Lần trước các hạ cũng có nề mặt đâu?

- Haha, được lắm.

Xà cười âm hiểm. Hôm nay tuy không còn lão Long, nhưng phe Xà có thêm Cầu. Tên Xà suy tính sâu xa mới hạ mình nói chuyện, vậy mà thằng nhãi họ Lăng này còn bố láo như vậy. Không biết thằng này đến đây mục đích là gì nữa?

Lăng Phong chả có mục đích gì cả, lúc đầu tới đây tính thuê người, nhưng giờ hẳn chả muốn thuê nữa, muốn đập phá lấy uy danh, chính thức khai trương Phong Vân tiêu cục.

Tên Cầu ngứa mắt vừa nói vừa phi tới, tay gã bọc thiết trảo:

- M*, nói nhiều làm chó gì.

- A Hồ, thu được con cầu này, tùy người chơi. - Lăng Phong hô.

"Keng".

Lăng Hồ không đáp, vừa rồi hắn đánh đấm chưa đỡ tay, nghe câu của Lăng Phong đột nhiên bùng lên. Có lẽ bấy lâu bị đem ra làm trò, bây giờ nghe đến dùng người khác làm trò chơi, Lăng Hồ bột phát, cứ thế bay vào đỡ thiết trao của Cầu. Lăng Phong không khỏi bá phục, tên kia chả phải người nữa rồi, cứ như không đỡ sắt thép kêu leng keng, nghe đau cả tai.

Lăng Phong từ lúc vào đã nhận ra Long lão đại bị khống chế, hắn nhanh nhạy đoán ra Diêm bang hôm nay có biến. Nếu đã thế, hắn tiện thể phá rồi tung lên luôn.

Tên Xà chột dạ.

Hắn còn tưởng không có tên Quyền kia thì bên mình lợi thế, hóa ra ở đâu ra một kẻ khác còn bá đạo hơn, người như sắt thép. Đám kia đâu ra lắm hàng khó chơi vậy?

Xà nghĩ ra gì đó, đánh mắt với Phùng "Ngưu":

- Ngưu, giúp một tay.
- Lão Phùng, cẩn thận. - Long Bác Khôn khó khăn nhắc nhở.

Lăng Phong cười nói:

- Hêê, anh trâu, qua đây chúng ta lại gặp nhau.

Phùng "Ngưu" nghe vậy xông đến. Nhưng vừa bước hai bước thì biến cố xảy ra. Gã một đâm xuyên người từ phía sau, ngã dần xuống, mắt không tin được thì trào:

- Xà, người...

Tên Xà tận dụng lúc Phùng "Ngưu" quay mặt về phía Lăng Phong, chủ thủ đâm thẳng vào lưng gã.

Long Bác Khôn thở dài, gã đã nhắc Phùng "Ngưu", rút cục con trâu kia đầu vẫn quá ngu. Gã cũng chỉ biết cười, bản thân cũng bị con rắn kia âm hiểm chơi sau lưng đấy thôi.

Cặp Hồ Cầu vẫn giao đấu, nhưng tên Cầu đang rất chật vật. Đối thủ của hắn dường như không có điểm yếu nào, đánh trúng không ăn thua, ngược lại tên Cầu bị mấy quét đã sưng tấy hết lên.

Lăng Phong nhìn tình hình, bỗng lóe lên:

- Lão Long, tên huynh đệ này của người rất độc đấy. Có cần bọn ta xử lý giúp không?

- Người nếu giết được hắn, lão Long ta sẽ làm thủ hạ cho người.

- Thành giao!

- Mặc lão, xử lý đám râu ria giúp ta.

- Được!

Nói rồi Lăng Phong nhảy về phía Xà. Đáng lý giao cho Mặc lão xử lý thì tốt hơn, nhưng Lăng Phong muốn tự mình ra trận.

- A Thái, A Thành, còn đứng đó? - Xà hét lên.

- Xà ca, mấy anh em đang canh chừng lão già này.

Hai huynh đệ Lưu Thái Lưu Thành từ đầu đều bảo trì đứng xem. Lưu Thái là một kẻ lươn lẹo, nhìn tình hình này, gã muốn đứng ngoài chơi trò ngư ông đắc lợi. Long lão đại đã bị thương, Ngưu có lẽ đã chết, Cầu bị

đánh chạy như chó nhà có tang, chỉ còn mỗi tên Xà nữa là Lưu Thái hấn có thể thành lão đại.

Tên Xà tức nhưng không nói thêm, Lăng Phong đã áp sát, cầm chủy thủ đâm tới.

- M*, võ công như vậy cũng đòi...

Xà cười khinh, cười chưa hết câu thì ngơ ra.

"Ừc."

- Thế nào? Ông đây đâm thẳng mặt mày nhé.

Lăng Phong cười, lưỡi chủy thủ đã đâm thẳng bụng đối thủ.

- Người dùng... cái... gì?

Xà không thể tin nổi chuyện gì xảy ra, vừa rồi gã đột nhiên đầu óc bị thứ gì đó trùm lấy, trước mắt hoa lên, suy nghĩ trống không, tỉnh táo lại thì đã muộn.

Đúng lúc này có một đám ồn ào xông vào:

- Xà ca, tụi đệ đến muộn.

- Giết... nó. - Xà ôm bụng chỉ phía Lăng Phong.

Đám này là người tên Xà sắp xếp ở ngoài, dự định dọn chiến trường sau khi xử lý xong Long lão đại, tiếp nhận Đông thành.

"V* đông." Lăng Phong chửi thề, lại rắc rối rồi đây.

- Công tử, nhanh chóng rút thôi.

- Được. Hổ, rút.

- Đi đâu? - Đám mới tới dàn hàng ra chặn lại.

Lăng Phong cũng không ngán lắm, Mặc lão không nói làm gì, Lăng Hồ mình đồng da sắt, còn hăn làm liều phối hợp choáng và thân pháp có lẽ cũng thoát ra được. Hăn chỉ tiếc muốn kéo Long Bác Khôn vào xem ra không được. Người này tuy từng có đánh nhau với hăn, nhưng Lăng Phong chả hận thù gì gã cả, ngược lại hành động nhắc nhở Phùng "Ngưu" kèm theo thái độ hôm nay của Long Bác Khôn khiến Lăng Phong muốn kết giao.

Lưu Thái thấy người của Xà đã tới, biết mình vẫn còn quá non, nhanh chóng quay sang nịnh nọt:

- Xà ca, không sao chứ?

- Hừ. - Tên Xà hậm hực, gã sẽ tính sau với tên Lưu Thái này.

Xà gượng đứng dậy, cười âm:

- Lăng huynh đệ, lúc trước mời người uống rượu không chịu, bây giờ hối hận vẫn kịp đấy.

- Cũng chưa chắc.

Lăng Phong nói cứng, hăn đang bị vây ở giữa.

- Được, đã vậy ông cũng không khách sáo nữa, giết. - Xà hô lớn.

"Soạt"

Đúng lúc đám lâu la Diêm bang định xông vào, từ phía cửa có tiếng cười:

- Phong ca, đã nói đi quây phá nhớ để đệ một chân mà.

Lăng Phong gặp lại người quen cũ.

...

Tên Quyền không biết bằng cách nào thực sự tìm được Hùng Diệp Vinh, vừa xuất hiện đã đánh cho đám lâu la Diêm bang không kịp trở tay.

Lăng Phong giờ mới hiểu, vì sao trước kia tên Hùng không thêm tiếp xúc với mình. Xem ra vì Lăng Phong lúc đó quá non, võ công chẳng có nổi một chiêu.

Hắn liền khách sáo chào:

- Hùng ca, A Diệp, A Vinh, đã lâu không gặp.

Ba người kia đều chỉ gật đầu coi như đã biết.

Có điều, không biết thời gian qua ba vị này làm những gì, đồ đạc mặc trên người lại rất khá. Sẽ không là ăn cướp đi nha. Không có Phong ca là thành phần tri thức đốc thúc, chỉ sợ ba vị nam phụ đã sa vào hắc đạo.

Kệ đi, kể cả như vậy, đã trở lại đây Phong ca sẽ từ từ cải tạo.

Lúc này giữa sảnh, tên Phùng đã nằm trướng ra như trâu chết. Đám Diêm bang còn lại đều tập trung sau lưng Long Bác Khôn.

Lại nói, đám này thực ra gió chiều nào theo chiều đó, thấy Long lão đại có người trợ giúp, liền ngay lập tức thay đổi thái độ.

Lưu Thái đang kề dao vào cổ Xà, gã quay qua nói với Long Bác Khôn:

- Long ca, xử lý thế nào?

Lăng Phong không khỏi bội phục thẳng nhãi này.

Nửa cái canh giờ thẳng này lật mặt ba lần, còn nhanh hơn lật sách. Lúc đầu làm tay trong cho tên Xà, về sau tình hình không đúng muốn ngư ông đắc lợi đứng trung gian, bây giờ lại tỏ vẻ trung thành với Long Bác Khôn.

Long Bác Khôn không đáp, quay qua nói với Lăng Phong:

- Lăng huynh đệ, chuyện ở đây để lại cho ta. Còn chuyện làm thủ hạ, Long Bác Khôn này nhất quyết giữ lời.

- Được!

Lăng Phong vỗ vai Long Bác Khôn rút ra ngoài.

Chuyện ân oán trong Diêm bang, cứ để người Diêm bang quyết định đi. Phong ca còn không dư hơi lẫn vào với chúng.

...

Tứ Hải lâu, tửu lâu có tiếng ở Đông thành.

Chỗ này gần cổng lớn Diên Hưng, quân lính cũng thường xuyên tụ tập. Đám giang hồ quấy rối nhờ vậy ít đi, ngược lại quân lính rượu vào quấy rối còn dữ hơn.

Lăng Phong cùng mấy huynh đệ đã uống không ít, rượu vào lời ra, kể lại những gì mình trải qua.

Lăng Phong muốn kết giao thực sự, rất nhiệt tình kể chuyện. Đương nhiên, bí mật xuyên không vẫn giấu đi. Có lẽ chuyện này hẳn sẽ giữ kín vĩnh viễn, nói ra cũng chẳng mấy ai tin.

Hùng, Diệp, Vinh ba người không có nhiều biến cố, vẫn làm thuê ở kinh thành. Chẳng qua có lần hộ tống hàng hóa đi rất xa tận Mai Hoa Lĩnh ở phía nam, còn đánh nhau với thổ phỉ suýt mất mạng, cũng nhờ lần đó mới có tiền ăn bận một chút.

Tên Diệp cứ tưởng ít nói, hóa ra rượu vào chém gió như điên, họa hoằn lắm mới để tên Vinh chêm vài câu. Hùng lão đại thì từ đầu chỉ ngồi tu rượu, nửa canh giờ đã xong vài vại, Lăng Phong triệt để kính phục. Rượu cổ đại cũng không tính nặng, nhưng đổ một vại vào bụng cũng đủ làm hấn úp sấp.

Chuyện của Hùng lão đại, cũng do A Diệp kể.

Hùng lão đại xuất thân nghèo hèn, nhờ mối quan hệ của cha mà làm lính coi ngục ở huyện nha. Một lần có vụ án nghiêm trọng dính đến tri huyện, hấn vô danh tiểu tốt bị đem ra làm kẻ chết thay. Hùng không cam chịu, liền nhờ vài bằng hữu giúp, thoát khốn bỏ chạy. Tuy vậy gia đình thì bị liên lụy không cứu được, đều bị đày ra biên cương. Cho nên lão Hùng rất căm thù đám quan lại, cũng tự trách chính mình hại cha mẹ, đâm ra ít nói.

Tên Diệp xuất thân không rõ, chỉ nói là người phía bắc, lúc người Kim loạn lạc nổi lên, hấn theo dòng người Liêu di tản đổ vào đất Tống kiếm ăn, cứ thế đến kinh thành.

Còn A Quyền, trong thời gian Lăng Phong về Tô Châu, hóa ra đã về lại quê nhà, nghe đâu tận đất Tần Phụng tây bắc. Xong xuôi gia tộc lại lục đục, A Quyền lại chán nản rời đi.

Long Bác Khôn xuất thân làng muối gần biển, dần dà nhờ chút bản sự mà làm giám công, sau đó lên kinh thành làm thủ hạ cho Khắc lão đại Diêm bang. Hai năm trước Diêm bang sinh biến cố, hấn cũng nhân cơ hội cướp lấy một phần đất. Chuyện hấn ta bị người Từ gia mua chỉ đúng một phần, lúc đó tay trong của Từ gia quá mạnh, Long Bác Khôn phải chịu khuất phục.

Lăng Hồ chỉ nói mình từ nhỏ bị kẻ thù hãm hại, thất lạc huynh đệ. Về sau lưu lạc lên Dương Châu, bị người của Hưng Nhân vương phủ mua về làm gia nô.

Lăng Phong nghe xong chuyện, mới nâng ly nói:

- Hôm nay tiểu đệ Lãng Phong mời các huynh đệ tới đây. Đệ dự định dựng một cái tiêu cục, vừa để bảo vệ bản thân, vừa để kiếm ăn. Ở đây có Hùng ca, Diệp ca, Long ca đều là cao thủ. A Vinh, A Quyền, A Hồ cũng là bản lĩnh khắp người, Lãng Phong này muốn làm lớn, một mình sợ không đủ sức, miếng ăn kiếm được muốn chia sẻ cùng huynh đệ. Không biết ý các huynh đệ ra sao?

Lãng Phong nói như vậy thực tế chỉ hỏi ý Hùng, Diệp, Vinh ba người, còn Long Bác Khôn và Lãng Hồ và tên Quyền đã theo từ đầu.

Cả Diệp và Vinh đều nhìn về phía gã Hùng.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Kết Nghĩa Huynh Đệ

A Hùng trầm mặc một lúc, bỗng nhìn Lăng Phong hỏi:

- Người nếu bị quan phủ chèn ép thì sẽ làm gì?
- Nhịn được thì nhịn, không được thì đánh tung nó lên.
- Làm phản dám không? - Gã Hùng bỗng ánh mắt sắc lên.

Lăng Phong hơi bất ngờ.

- Hùng ca, huynh say rồi.

Tên Vinh bên cạnh vội nhắc nhở, Có điều ánh mắt của hắn lại chẳng có chút sợ sệt nào, chỉ đại khái muốn nhắc gã Hùng "có bàn phản loạn thì bàn chỗ khác".

Long Bác Khôn tỏ ra khá lo lắng. Hắn làm ở Diêm bang bấy lâu, cũng biết cân lượng quan phủ ra sao. Hơn nữa người có gan làm phản không nhiều lắm, lại còn nói ngay giữa quán rượu thế này. Có điều rượu vào người, thêm nữa vừa thoát chết, Long Bác Khôn cũng đánh liều, nếu Lăng Phong gật gĩa cũng theo luôn.

Lăng Hồ thái độ chẳng quan tâm, hắn từng bị dính vào án phản, phản nữa cũng chẳng có gì mới lạ.

Kỳ lạ nhất là Quyền và Diệp, hai người này có cùng phản ứng, chỉ nhấp ly rượu tỏ vẻ thú vị, giống như chuyện này đã nghe quá nhiều.

Lăng Phong dĩ nhiên chẳng xem chuyện làm phản vào đâu, hấn đến từ thế giới khác, không sợ hãi triều đình này như người ở đây.

Chỉ là, đại ca ngài hỏi câu này hơi sớm a, còn chưa được 100 chương. Bây giờ ngay cả cái tiêu cục còn lập chưa xong, phản vào mắt.

Có điều, nhìn ánh mắt A Hùng, Lăng Phong mà bảo không dám, dám chắc đối phương sẽ hủy kèo. Vì vậy hấn đập bàn:

- Dám.

- Tốt. Haha. - Gã Hùng cười lớn.

Lăng Phong thở ra, nghĩ gì đó nói:

- Vậy đi, nhân tiện có chén rượu ở đây, bảy huynh đệ chúng ta kết nghĩa, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

- Tốt, kết nghĩa thì kết nghĩa. - Gã Hùng phùng phùng đứng lên.

Rất nhanh, cái bàn rượu đã trở thành bàn thờ.

- Trời cao làm chứng, ta, Phương Hùng...

- Long Bác Khôn.

- Cao Diệp.

- Lăng Phong.

- Gia Cát Vinh.

- Tần Quyền.

- Lãng Hồ.

-... hôm nay ở Tứ Hải lâu kết nghĩa kim lan, từ nay có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Bảy người xưng Đại ca, Nhị ca đến Thất đệ. Lãng Phong đến tận lúc này mới biết tên đầy đủ của huynh đệ mình.

Lãng Phong nhìn cảnh này quá cảm động, khóc nói:

- Các vị huynh đệ. Lưu Quan Trường ngày xưa chỉ ba người, chúng ta tận bảy người, sự nghiệp chắc chắn vẻ vang. Tiểu đệ... không cầm được nước mắt.

Anh em phụ họa theo.

Có điều nói xong mới nhớ ra, Lương Sơn Bạc 108 người rút cục chết sạch, Phong ca liền nín.

Ngay sau đó, đến màn cắt máu ăn thề, Lãng Phong lại muốn khóc.

Người ta cắt máu chỉ giọt một giọt làm màu, Hùng ca xem chừng máu dư thừa, làm nguyên một bát máu đỏ rực, làm mấy huynh đệ đều sợ xanh mặt.

- Haha, không phải sợ, hôm nay Phương Hùng ta rất cao hứng. Làm đại ca cũng phải ra dáng đại ca.

Không nói thì thôi, nói thế anh em càng áp lực.

Chẳng phải theo thứ tự lượng máu phải giảm dần còn gì?

Long Bác Khôn mặt nhăn nhó, vừa rồi bị thương đã mất máu, bây giờ còn mất nữa, thảm rồi.

"Cũng may ông thứ tư, nếu là thứ hai chắc về nhà nằm mấy ngày." Lăng Phong nghĩ thầm mồ hôi đầy lưng.

Trời về chiều, bảy người vẫn còn uống, Lăng Phong say không biết gì.

Cảnh tượng kết bái ngày hôm nay, những người huynh đệ này, vài chục năm sau Lăng Phong nhớ lại đều phải cảm thán.

...

Mấy ngày sau đó, Lăng Phong bắt đầu tất bật cho việc khởi nghiệp.

Vốn dĩ cứ nghĩ dùng chút tiền mua cái trang viện góc nào đó, lại sắm ít vật dụng cũ là có thể kinh doanh, nhưng khi tính toán chi tiền rồi hăn mới phát hiện, tiền không đủ.

Nói sao, đất kinh thành đắt xắt ra miếng, vật dụng mua cái gì cũng đều là ngàn lượng bạc. Mấy vạn lượng của Lăng Phong, nếu quy ra gạo để ăn thì đúng là nhiều thật, ăn vài đời không hết. Nhưng để lập công ty, thì lại chẳng thấm vào đâu.

Sau khi bàn bạc với Mặc lão, hai người nghĩ đến một biện pháp.

Xí nghiệp đặt ở ngoài thành, trong thành chỉ lập cái để đại lý làm chỗ giao dịch. Kiểu làm này thời hiện đại rất thịnh hành.

Thứ hai, cũng là để lách luật.

Kinh thành là trọng địa dưới chân Hoàng đế, không phải ai cũng được mang vũ khí tùy tiện ra vào. Muốn mang phải có thân phận hoặc giấy phép, nhất là đi thành nhóm như tiêu đội. Mà cái “giấy phép mang vũ khí” này, lại rất không đơn giản. Cho nên phàm kinh doanh tiêu cục tại kinh thành đều phải có hậu đài mới làm được. Đừng nói tiêu cục, ngay cả bán bánh bao cũng phải có chống lưng đi.

Hơn nữa, ra ngoài cũng tiện để luyện tập. Dù sao khổ luyện cũng không nên trong thành thị, tai mắt nhiều, không khí cũng không hợp. Cao thủ xưa nay cũng toàn chui vào rừng vào động gì đó để luyện, không phải ra về thần bí, mà có lý của nó cả.

Chỉ nghe Mặc lão gật gù nói:

- Xung quanh đây đều là đất đai của quan lại vương hầu, muốn tìm một chỗ rộng lại tốt e rằng phải rời thành đi xa một chút, gần rừng núi họa may có.

- Xem ra phải sắp xếp một chuyến rời thành.

...

Bàn bạc xong, Lăng Phong thất thểu về nhà.

Lâm thị nghe nói con trai rút cục lập nghiệp, mừng đến không biết như thế nào cho phải. Đối lại là 2 năm trước, Lâm thị căn bản không thể tưởng tượng nó có thể làm được gì, bà chỉ cầu trời nó sống tốt nửa đời là đủ.

Vì vậy mặc cho Lăng Phong khó chịu, bà liền kéo hãnh đi một chuyến Sùng Thánh tự bái thần.

Phong ca đối với việc bái tế thần linh không phản cảm, đành lại lê thân đi theo. Vừa đến nơi đã thấy mẫu thân có bao nhiêu tiền hãnh chu cấp đều đem ra mua đồ lễ, khiến cho hãnh không khỏi tiếc đứt ruột.

- Mẫu thân, tiền này là con để cho người ăn uống tẩm bổ...

- Chốn linh thiêng, đừng có nói bậy.

Lâm thị lập tức chấp tay:

- Cảm tạ Ngọc Hoàng đại đế hiển linh...

- Mẫu thân, đây là chùa. Ngọc Hoàng đại đế và Bồ Tát không có công tác cùng đơn vị đâu. Ngài vào miếu bái sai thần, cái này chính là báng bổ thần linh.

- Được rồi, được rồi. Bái ai không sao cả, có bái là được.

- Ài...

Lâm thị chỉ lo cao hứng, căn bản không nghe vào, lại tiếp tục niệm:

- Bồ Tát hiển linh, con trai dân nữ rút cục thông suốt...

Lăng Phong lại che mặt lần hai. Ta thông suốt là do mị lực ta lớn, cho nên mới được chọn xuyên không qua đây, chứ liên quan gì Bồ Tát chứ?

Có điều cũng không chắc, biết đâu vụ xuyên của Phong ca, Ngọc Hoàng Bồ Tát cũng có phần thì sao?

Nói tỷ dụ ngày đó hắn chết xuống dưới xong, lão Diêm Vương sợ bị Ngọc Hoàng phạt, liền lén lút chạy qua chỗ Bồ Tát xin chỉ điểm. Bồ Tát đại từ đại bi, mới chỉ cho một cách, chính là làm một vụ xuyên không đầu thai, đánh tráo linh hồn đi?

Bỏ đi, cái đoạn này hình như kịch bản bộ phim nào rồi...

...

Lăng phủ.

Lăng Vân mặc dù bận tối mắt tối mũi khắp nơi, nhưng sau khi Lăng Phong không làm chương quây tiệm Phong Vân, nàng vẫn kiêm nhiệm. Không hiểu sao nàng có cảm tình đặc biệt với tiệm tư lự này, không muốn giao cho ai khác.

Nàng đang tiếp chuyện Từ Nguyên, mấy ngày nay gã liên tục tìm gặp.

- Vân Vân, chuyện sáp nhập Từ Lăng hai nhà ở kinh thành, nàng suy nghĩ đến đâu rồi?

- Chuyện này... cần phải thương hội bàn bạc quyết định, ta không tự quyết được.

Sau cái chết của Lăng Chiến Lăng Hùng, Lăng gia tụt dốc không phanh. Dù cho Lăng Vân ba đầu sáu tay tài ba ra sao, một mình nàng cũng không kéo lại nổi.

Lăng Vân lên kinh, kỳ thực cũng không phải tự nàng quyết định, mà trong đó có phần vài tên trưởng lão Lăng gia muốn đẩy nàng đi. Chỉ là, Lăng Vân vừa đi, tình hình buôn bán ở Tô Châu liền tệ đi trông thấy, rất nhiều vị trí quan trọng vô tình hữu ý đều mất vào tay Từ gia hoặc Quách gia. Chưa đến nửa năm, Tô Châu chỉ còn hai hồ Từ Quách, Lăng gia rơi vào thế phụ thuộc.

Từ Nguyên liền nói:

- Ài, ai cũng biết nàng là người có quyền nhất ở thương hội Lăng gia. Nàng đánh tiếng một câu chẳng phải sẽ xong ngay hay sao? Ở kinh thành, Lăng Từ hai nhà chúng ta tuy hai nhà tách biệt, nhưng đều là xuất thân từ Tô Châu, kết hợp lại chỉ có lợi không có hại. Hơn nữa...

Vừa nói Từ Nguyên vừa muốn cầm tay Lăng Vân.

- Từ thiếu gia, chuyện này... tạm thời không bàn nữa được chứ?

Lăng Vân kịp thời né tránh.

Từ Nguyên nhếch môi, cũng không vội. Gã lấy từ chỗ người hầu cạnh đó một hộp gì đó, nói:

- Lại quên mất, đây là hoa mai sâm, là một tên bằng hữu của ta mang từ Tây Vực đến, rất bổ dưỡng cho thân mình. Nàng mấy tháng qua bôn ba khổ nhọc, cầm lấy mà bồi bổ.

- Ta thân mình không việc gì, không cần thuốc bổ, Từ thiếu gia cầm về đi.

Từ Nguyên cũng không xấu hổ, nói:

- Cái này là đặc biệt chọn cho nàng, nàng không dùng ta cũng không biết để cho ai cả. Tiểu Tinh, người giữ lấy hộ tiểu thư, nàng không dùng thì cứ ném đi là được.

Tiểu Tinh liếc nhìn Lăng Vân, thấy tiểu thư cũng không hoàn toàn cự tuyệt, liền nhận lấy.

Không hiểu sao, Từ Nguyên phát hiện gần đây Lăng Vân càng ngày càng xinh đẹp, đặc biệt là dáng người của nàng, có cái gì đó... vô cùng hút mắt. Gã quen Lăng Vân cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng cái vẻ đẹp này thì lần đầu gã thấy. Cơ hồ mỗi ngày đều chạy qua muốn gặp, bằng không đêm về khó ngủ.

Từ Nguyên nuốt một ngụm nước miếng nói:

- Vân Vân, khi nào thì nàng mới đồng ý gả cho ta?

- Gả... cho người?

- Đúng vậy. Chẳng phải lúc ở Tô Châu chúng ta đã bàn đến rồi sao?

Từ Nguyên đã rất gấp, gã là con trưởng trong gia tộc, cần có chính thê và đích tôn. Lão cha Từ Nguyên đã sắp 50, chết lúc nào không biết được. Ngoài việc muốn thôn tóm Lăng gia, Từ Nguyên cũng yêu thích Lăng Vân. Nếu không, với địa vị của hãn muốn kiếm vợ không khó.

Lăng Vân xinh đẹp lại ưu tú hơn người, kích phát ham muốn chinh phục của nam nhân. Từ Nguyên lấy được nàng, không khác gì tuyên bố thắng lợi lớn trong việc buôn bán. Cho nên gã dâm lao phải theo lao.

Lăng Vân không biết phải nói sao, thì ngoài cửa có tiếng Tiểu Tinh nói:

- Đại tiểu thư, Lý tiểu thư tới...

- Minh Nguyệt?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Khổ Luyện

Lát sau, trong khuê phòng của Lăng Vân.

Lý Minh Nguyệt hôm nay ăn mặc khá tỉ mỉ, một thân váy dài màu xanh nhạt.

- Tên họ Từ kia, có cần ta ra đuổi hộ không?

- Cứ kệ hắn đi. - Lăng Vân băng quơ.

- Tên kia ta thấy không hợp với người. Nam nhân ưu tú thiếu gì chứ? Có cần ta giới thiệu cho vài người không? Ở Quốc Tử Giám toàn là thiếu niên anh tài của Đại Tổng đốc, mà Minh Nguyệt ta thì quen gần hết, chỉ cần người nói ra yêu cầu, ta sẽ chọn giúp cho...

Lăng Vân liền cười trêu:

- Ở Quốc Tử Giám có nhiều anh tài như vậy thật sao? Vậy người làm sao lại rảnh rỗi đến thăm ta?

- Hìhì. Tại vì ta... chỉ thích Vân Vân người thôi. Mỗi ngày nhìn thấy bọn chúng là ta lại phiền.

Lăng Vân chun mũi cười, lộ ra nét trẻ con đáng yêu, mà có lẽ vẫn chưa nam nhân nào được biết.

Lý Minh Nguyệt liền chuyển đề tài:

- Mà người thực sự thích hẳn sao?

- Ai kia?

- Còn ai nữa? Từ Nguyên nha. Chẳng lẽ người còn có... Ý, từ từ đã. Vân Vân, ta thấy hình như người đang tương tư kẻ khác thật thì phải đó? Mau thành thật khai báo cho ta...

- Không có. Ta cả ngày lo việc buôn bán, thời giờ đâu mà gặp người khác chứ?

Lăng Vân nhìn vào mông lung.

Từ Nguyên liên tục tiếp cận, khiến Lăng Vân dần sinh khoảng cách.

Là nữ nhân qua tuổi 20, Lăng Vân đã nghĩ đến chuyện kết hôn từ lâu.

Thực ra, thời điểm trước khi lên kinh, Lăng Vân đã từng tự nhủ xong việc ở Trường An, nàng sẽ thả hết việc buôn bán cho Lăng Minh, còn mình gả cho Từ Nguyên.

Tính ra, Từ Nguyên là nhân tuyển không tệ. Gã là thiếu gia đại gia tộc, không sa vào ăn chơi đàn đấm, chịu khó kinh thương. Điều quan trọng là, Từ Nguyên sắp 25, nhưng vẫn chưa có chính thê, gã luôn nói để vị trí đó cho Lăng Vân, khiến nàng rất cảm động.

Mọi thứ tưởng chừng sẽ xảy ra như thế.

Chỉ là...

Sau khi lên kinh thành, Lăng Vân lại không muốn gả cho Từ Nguyên, nói đúng ra là chẳng muốn gả cho ai cả.

Từ Nguyên hứa hẹn nhiều điều với Lăng Vân, nhưng vì hứa nhiều, gã đụng phải một sai lầm.

Từ Nguyên một mực hứa hẹn, sau khi lấy nàng về, mọi việc buôn bán gã sẽ lo hết, Lăng Vân chỉ việc nghỉ ngơi trong nhà.

Cái ý tứ này bình thường dùng để cầu hôn không sai, chỉ là không đúng người.

Thời đại này, nữ nhân từ lúc sinh ra đã thừa hưởng một kiểu tư tưởng. Đó là quanh quẩn trong nhà, gả đi, lo việc chồng con, vẫn là ở trong nhà.

Nhưng Lăng Vân lại không như vậy. Nàng là một nữ thương nhân thành đạt, thường xuyên tiếp xúc với bên ngoài. Trọng yếu là, nàng đã quen với nó. Nàng thấy cứ tiếp tục như hiện tại, không chồng không con, cũng chẳng có vấn đề gì to tát, cho nên nàng chần chừ.

Lý Minh Nguyệt bỗng nhiên nhận ra gì đó, tinh nghịch hỏi:

- Vân Vân, mấy ngày không gặp, người giấu ta dùng được phẩm gì sao?

- Làm sao vậy?

- Người... đẹp hơn trước.

Bị Minh Nguyệt khen, Lăng Vân mặt mày không khỏi đỏ ửng.

Lẽ nào là do mang “giày cao gót”?

Dạo gần đây, Lăng Vân gần như đi đâu cũng mang nó, việc đi lại cũng đã thành quen. Nhớ lời dặn của Lăng Phong, nàng luôn mang váy dài chấm đất để che nó lại.

Thực ra, cũng không phải có giày cao gót thì cơ thể liền biến hóa ngay, mà chẳng qua nó vô hình tạo thành thói quen cho chủ nhân. Chính là vòng 1 ưỡn ra một chút, vòng 2 hóp lại một chút, vòng 3 ra sau một chút. Quen dần thì sẽ tạo thành hình thể hoàn mỹ.

Lăng Vân định nói ra cho Minh Nguyệt, nhưng sau cùng nghĩ thế nào đó lại cười một mình im lặng. Cái đó là hẩn làm riêng cho nàng, là một... bí mật.

Lăng Vân nghĩ đến đó lại tự mình đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên nàng giấu diếm Minh Nguyệt chuyện gì đó. Hai người là khuê trung mật hữu, trước kia có chuyện gì Lăng Vân đều chia sẻ với Lý Minh nguyệt.

- Vân Vân, người nghĩ cái gì mà đỏ mặt rồi. Nói mau, có phải giấu ta cái gì?

- Không... có.

- Hừm, dám nói dối? Ta còn lạ gì Vân Vân người chứ?

- Thực sự không có.

Lý Minh Nguyệt bĩu môi:

- Không nói thì thôi vậy.

Rút cục, vẫn là Lý đại tỷ không nhịn được nói nhiều:

- Vân Vân, người muốn lấy chồng lắm sao? Ta thấy, đàn ông đều xấu xí. Phải lấy một người về, rồi hàng ngày đi ra đi vào đều phải nhìn mặt hẩn ta, sẽ rất khó chịu nha.

Lăng Vân cười trừ:

- Minh Nguyệt, người chẳng phải cũng đang thế còn gì?

- Ta? - Lý Minh Nguyệt chỉ vào mình.

- Còn không sao? Ta thấy, người không phải đến đây để thăm ta đâu.

- Không thăm người thì thăm ai chứ? Chả lẽ tên vô lại kia?

Lăng Vân liền cười:

- Đó là người tự nói ra, cũng không phải ta nói.

Lý Minh Nguyệt lập tức nhảy căng lên:

- Hứ, phi phi. Bồn cô nương mà thêm để ý cái tên vô lại đó sao? Lý Minh Nguyệt ta là ai chứ, kinh thành tài nữ nha. Quốc Tử Giám Thái học sinh, phân nửa đều mê mẩn ta đó. Ta mà lại đi thích tên không học vấn đó sao?

Lăng Vân không cho là đúng, nói:

- Ta thấy, bởi vì người là tài nữ, cho nên mới cần một tên vô lại tương xứng vào.

Lý Minh Nguyệt liền nói:

- Ý. Nói vậy, ta đã hiểu vì sao Vân Vân người từ chối tên họ Từ rồi. Quả nhiên là, người thích văn nhã. Để xem, văn nhã... văn nhã...

Trong khi Lý Minh Nguyệt còn đang điểm danh các vị tài tử ở Quốc Tử Giám, Lăng Vân cũng trầm lắng nghĩ lại.

Văn nhã nàng cũng từng gặp rồi, nhưng vẫn không hợp.

Nàng cũng không hiểu nổi, rút cục mình thích loại nam nhân thế nào.

Lý Minh Nguyệt nghĩ một hồi loạn đầu, rút cục không nhìn được, nói:

- Bỏ đi. Vân Vân người là bảo bối của ta, cái đám ở Quốc Tử Giám chẳng ai xứng cả. Thôi vậy, để ta nói cho người một cái bí mật.

- Chuyện gì?

Lý Minh Nguyệt bỗng nhiên ưỡn ngực lên, Lăng Vân nhìn quanh không hiểu.

- Người không thấy gì lạ sao?

- Lạ?

Lăng Vân nhìn lại:

- Ngực người hình như... to hơn trước.

- Hihi, lợi hại không?

Lý Minh Nguyệt bày ra một tư thế vô cùng dụ nhân, ngả ngón nghiêng người nói nhỏ:

- Là nhờ... cái tiêu y kia đó.

- Tiêu y?

Lý Minh Nguyệt liền bữu môi:

- Cái tên vô lại kia, ta thật không biết trong đầu hẳn là cái gì nữa. Rõ ràng là một nam nhân, làm sao lại nghĩ ra mấy thứ đồ tu nhân này. Cái này nha, hay hơn yếm rất nhiều đó. Mang vào rất thoải mái, trọng yếu là... Hihi. Ngay cả mẫu thân ta nhìn thấy, cũng gắng hỏi ta làm sao lại được như vậy đó. Đúng rồi, người còn cái nào không? Ta muốn cầm về.

- A, không có.

Lăng Vân chợt nhớ đến bộ nội y mà Lăng Phong muốn tặng cho mình. Hôm đó nàng mặc hẳn biến thái, xong xuôi cũng không cầm nó theo. Ai, biết vậy thì nhận là tốt rồi. Chẳng lẽ hẳn thực sự chỉ muốn nàng đẹp thêm, không hề có ý xấu xa gì khác?

Lý Minh Nguyệt lại hỏi:

- Có điều nha, tên xấu xa đó đi đâu rồi? Sao ta tới mà không thấy hắn làm chương quỳ nữa?

- Hắn sao? Đi rồi.

- Đi rồi? Đi đâu?

- Xem người kia, còn nói mình không quan tâm.

...

Phía nam Trường An tầm trăm dặm.

Rừng cây núi đá bao quanh, phong cảnh có thể xem là sơn thủy hữu tình. Đây là một tiểu trấn, tên Vĩnh Lạc. Trong trấn có vài hộ dân lơ thơ, chủ yếu hái thuốc săn bắt tự nuôi sống.

Đám Lăng Phong đứng quan sát Vĩnh Lạc.

- Mặc lão, làm sao ta lại thấy chỗ này có gì đó... bí ẩn nhỉ?

- Bí ẩn?

Kỳ thực chính Lăng Phong cũng không giải thích được. Ấn tượng đầu tiên của hắn về Vĩnh Lạc, đó là chỗ này chỉ e không yên bình như bề ngoài, giống như trước kia đã từng có một thời rất phong vân.

Chẳng qua, cảm giác này chỉ lướt qua rất nhanh rồi mất.

Mặc lão không hiểu ra sao. Chỗ này nhìn tới nhìn lui chỉ là một cái sơn thôn, có thể có gì bí ẩn? Nhưng lão lại cao hứng nói:

- Bí ẩn thì lão bực không rõ. Nhưng công tử xem, chỗ này nếu có thể phát triển lên, chính là địa thế “dễ thủ khó công” đấy.

- Dễ thủ khó công?

Mặc lão vuốt râu:

- Đúng vậy, sau lưng là núi, phía trước là sông. Đây là địa thế đóng doanh trại đáng mơ ước. Vậy mà không ai biết, haha.

Lăng Phong chỉ cười cười.

Nằm tuốt trong núi, cho dù biết cũng có ai rảnh mà đến đóng doanh ở đây nha? Vả lại, kiếm cái chỗ khai khẩn làm ăn thôi, công ai thủ ai chứ?

Nhân tiện nói, thời đại này muốn thành lập bang phái đoàn thể, cũng không có đơn giản cứ hò nhau đi lập là được. Đầu phải có một chiêu bài nào đó che lại một chút, tỷ dụ tiêu cực võ đường các loại. Còn phải chấp nhận quản thúc của địa phương, đóng thuế cao hơn bình thường. Bằng không, là thành lên núi làm phản, chỉ sợ vừa lập xong đã bị quan binh kéo đến dọn dẹp.

Lăng Phong tới Vĩnh Lạc lấy hai chiêu bài khác nhau. Một là khai thác đá Hán Bạch Ngọc, hai là tiêu cực để vận chuyển đá cống nạp cho triều đình.

Để có hai cái giấy phép hoạt động này, Lăng Phong cũng phải tốn không ít tiền cho quan phủ Thiểm Châu, quản hạt Vĩnh Lạc. Sau đó, lại tốn tiền đứng tên đất đai. Quan sai đều không hiểu tên điền này mua gì mà lăm đất như vậy. Bình thường mà nói, ngoài vương công quý tộc ra, bình dân không dễ gì mà sở hữu đất tư làm địa chủ. Thời đại này, đất đều là của Hoàng đế phân phát cho dân.

Chỉ là, Vĩnh Lạc quá hẻo lánh, nói trắng ra là đất rừng hoang vu, quan sai cũng mặc kệ mắt nhắm mắt mở.

Lăng Phong thành lập một nhóm tạm gọi Phong Vân đoàn, hắn làm Đại Đường gia, ngôn ngữ hiện đại là chủ tịch Hội đồng Quản trị. Bên dưới có khoảng ba bốn chục người, phần lớn là thiếu niên hắn tuyển dụng trong Trường An, vài huynh đệ cũ trong Lăng gia, vài huynh đệ Diêm bang đi theo Long Bác Khôn, vài người Phương Hùng tìm đến, còn có vài thiếu niên Vĩnh Lạc trấn.

Để bắt đầu kinh doanh, Lăng Phong tạm chia Phong Vân đoàn làm ba kỳ đội.

Đội chủ yếu gọi là Hoàng kỳ, chuyên vận tiêu, do Phương Hùng làm Tổng Tiêu đầu.

Lăng Phong cũng biết, tiêu cực trong kinh thành rất nhiều, đều có mỗi làm ăn cả. Phong Vân đoàn muốn chia một bát canh không dễ. Cũng may có Phong Vân tư lư của Lăng Vân đặt vài đơn hàng khai trương.

Đội thứ hai là Bạch kỳ, chuyên khai thác đá, do Long Bác Khôn nắm. Khai thác thì dễ tiến hành hơn, chẳng qua cũng không thể có lợi nhuận ngay.

Bản thân Lăng Phong lập một tiểu đội gọi Hắc kỳ, mục tiêu sau này làm một đội lính đánh thuê. Tuy nhiên đánh thuê thời này không dễ làm, dễ bị quan binh xem là tặc phi. Cho nên trước mắt đội này chỉ để Lăng Phong có chỗ khổ luyện. Hắn biết rõ về võ công mình gần như tệ nhất trong 7 huynh đệ, không khổ luyện căn bản không thể khá lên.

Phong Vân đoàn, cứ như vậy mà khởi nghiệp.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Đồng Tử Công

Trở lại Vĩnh Lạc.

Lăng Phong dành ra một tuần chỉ để tuyển chọn thành viên Hắc kỳ. Sau cùng chọn ra 20 người.

Sau đó là mấy tuần tập thể chất nặng.

Lăng Phong dùng những bài huấn luyện đặc công mà hắn nhớ mang máng từ kiếp trước. Chẳng qua, bởi vì hắn chỉ nhớ, chứ chưa hề kinh qua, cho nên sai sót rất nhiều. Sau cùng, nhờ có Mặc lão thân kinh bách chiến, và các huynh đệ khác cùng chung sức góp ý, mới tạm rút ra được hệ thống.

Vài huynh đệ tạm lấy tên là Kiện Bộ Công. Lăng Phong không quan tâm đến tên gọi cho lắm, có cái để luyện là được.

Lăng Phong và Lăng Hồ là hai người tập với cường độ khủng khiếp nhất. Từ sáng sớm đến tối muộn, liên tục tay chân, tập bụng, chạy bộ, leo trèo, chịu đựng. Không lúc nào rảnh rỗi, càng ngày cường độ càng tăng, Lăng Phong muốn nâng cao tiềm lực cơ thể lên đến cực hạn.

Mặc dù chế độ dinh dưỡng rất tốt, nhưng Lăng Phong tuần đầu suýt nữa kiệt sức ngã quy, toàn thân đau như cắt.

Cái này không khó lý giải. Thân thể của tên Lăng Phong cũ, 20 năm không hề luyện qua cái gì, căn bản là mềm như bún.

Về sau hẳn phải khoa học hóa việc luyện tập của mình, ứng dụng việc thống kê hàng ngày, chế độ ăn uống nghỉ ngơi, lập cấu trúc thời gian luyện tập, vừa luyện vừa sửa dần.

Rút cục, lại sau một tháng, cơ thể hẳn mới bắt đầu có biến hóa.

Ngược lại, Lăng Hồ về cơ bản là một tên điên cuồng. Kẻ này mình đồng da sắt sẵn có, ban đầu không thèm để ý Lăng Phong. Nhưng về sau nhìn những bài tập của Lăng Phong thì cứ bám lấy mà tập theo.

Có điều, những thành viên khác hầu hết đều không chịu nổi mà bỏ cuộc. Đám này chỉ là thanh niên bình thường, cũng không có mục tiêu gì để liều mình.

Đến ngày tổng kết, Hắc kỳ chỉ còn lại 9 người: Lăng Phong, Lăng Hồ, Tần Quyền, Cao Diệp, Triệu Tử Long, Chu Công Cẩn, và ba thiếu niên xuất sắc khác.

Những ngày gian khổ, chính thức bắt đầu.

...

Thời gian trôi rất nhanh.

Luyện tập giúp Lăng Phong như thoát thai hoán cốt, hẳn 20 tuổi mới bắt đầu luyện võ, xương cốt đều cứng, nếu không chịu khổ hơn thì mãi mãi thua thiệt. Tần Quyền ngày trước cười chê Lăng Phong muộn màng, chỉ sau một tháng hẳn cũng phải nghiêm túc hẳn ra, vì thấy Lăng Phong tiến bộ quá nhanh.

Chỉ nhọc một điều, khí... vẫn không hề xuất hiện.

Dù sau, Lăng Phong tuy không có khí, kiếm pháp đao pháp chỉ sơ sài, nhưng ít nhất thân pháp đã trở nên nhanh nhẹn linh hoạt dị thường, cùng

với Lăng Hồ da cứng thịt chắc thành bộ đôi "Nhị Lăng" của Hắc kỳ.

Lăng Phong có trong tay hai bộ pháp xịn là Đoạn Hồn và Hoạt Bất Lưu Thủ.

Sau một thời gian kích phát tiềm lực cơ thể, Lăng Phong luyện thân pháp liền cảm thấy quả nhiên có khác biệt, liền hy vọng một ngày có thể dùng hai bộ pháp kia bay nhảy trên trời.

Kiện Bộ Công cũng dần hoàn thiện, có thể xem là đại cương cho Hắc kỳ tương lai. Bộ này gồm kiện thân, khinh thân, thoán tung, phân đẳng, xà hành, nhận hành và nhiều loại kỹ thuật khác hợp lại. Để luyện Kiện Bộ Công, người luyện phải mang vật nặng khắp người, sau đó mới chạy nhảy nhào lộn. Đây là phương pháp mà Mặc lão hướng dẫn. Lão nói người bình thường phải mất chục năm mới được tháo ra, nếu có luyện thêm khí công thì có thể nhanh hơn.

Lăng Hồ thấy thế cũng dở bài tử ra luyện, đến lúc này Lăng Phong mới biết bài tập của kẻ này khủng bố ra sao.

Chính là... tự đánh vào mình.

Lăng Hồ luyện, đầu thì là Thiết Đầu Công, da thì Thiết Bối Sam, ngón tay có Thiết Tí Công, bắp chân có Thiết Tảo Công vân vân gần mấy chục loại Thiết Công. Chỉ là, không món nào không phải tự làm đau mình, hết đâm vào đá thì cũng để đá đè lên, thậm chí tự đánh đập mình rất tàn nhẫn.

Lăng Phong liền trích gộp ra, tạo thành một bài tập khác cho Hắc kỳ, gọi là Bài Đả Công. Đương nhiên, khó lòng đạt đến trình độ thân thể kiểu Lăng Hồ, nhưng chí ít cũng khiến cải thiện cơ thể đáng kể.

Chỉ là, có một thứ hẳn không dám luyện theo Lăng Hồ.

Đó là món Đồng Tử Công.

Mỗi sáng, Lăng Hồ vận khí, sau đó cứ thế để cho đám thiếu niên đâm đá vào hạ bộ, khiến Lăng Phong cũng phải nhăn mặt thấy đau giùm hắn. Mấy huynh đệ khác nhìn môn này đều lắc đầu, không thằng nào dám làm theo.

Lăng Phong không khỏi tò mò:

- Thất đệ, luyện môn này chuyện kia làm sao?
- Chuyện kia là chuyện gì?

Lăng Hồ khó hiểu nhìn, gần đây hắn không còn im lặng như trước.

- Còn chuyện gì nữa? Chuyện nam nữ.
- Tuyệt đối không thể. - Lăng Hồ chém đinh chặt sắt.

Lăng Phong chưng hửng:

- Ấc, vậy đệ không thèm lấy vợ sao?
- Lấy vợ có gì tốt? - Lăng Hồ hỏi lại.

Tần Quyền bên cạnh chêm vào:

- Hêê. Thực ra cũng không có gì tốt thật.

Lăng Phong bắt đầu hiếu kỳ:

- Vậy mỗi lần nhìn mỹ nữ đệ cảm thấy thế nào?
- Mỹ nữ? Đều là nữ nhân cả thôi. - Lăng Hồ tỉnh bơ.
- Cao tăng đắc đạo, cao tăng đắc đạo. - Tần Quyền gật gù.

Hạ bộ là chỗ yếu nhất của nam nhân, kể ra luyện như Lăng Hồ sẽ đảm bảo cả người không còn khuyết điểm nào. Nhưng Lăng Phong vẫn thấy

không đến mức chấp nhận hy sinh chuyện đó. Nếu là Lăng Phong, bất kể môn nào ảnh hưởng đến chuyện sung sướng này, kể cả có thành vô địch thiên hạ hẳn cũng tuyệt đối không thềm.

- Đệ không đi tu, việc gì phải tự hại mình?

- Ai nói đệ không đi tu?

- Hử? - Mấy huynh đệ đều bất ngờ.

Lăng Hồ thấy mình lỡ mồm, nói xong bỏ đi.

"Chẳng lẽ Thất đệ là tu sĩ thật?" Lăng Phong không khỏi hỏi thăm. Xem ra Lăng Hồ vẫn còn nhiều bí mật chưa nói hết.

Mặc lão nghe chuyện, trầm ngâm rồi nói:

- Thiết Bồ Sam, Thiết Đầu Công trong giang hồ người luyện không ít. Nhưng có đủ bộ luyện cả thân mình thành sắt thép như A Hồ, lại có cả Đồng Tử Công, xem ra có liên quan đến Đại Lâm Tự.

- Đại Lâm Tự? Không phải Thiếu Lâm Tự sao? - Lăng Phong hỏi lại.

Gia Cát Vinh đứng ở sau cũng lên tiếng:

- Ta cũng có nghe đến. Đại Lâm tự chùa này trước đây rất nổi tiếng, cách đây 3 năm nghe nói gặp nạn, trong một đêm cháy sạch sẽ, tăng nhân biến mất gần hết.

- 3 năm trước? Lần nọ A Hồ nói hẳn bắt đầu lưu lạc cũng vào 3 năm trước. - Lăng Phong nhớ lại.

- Công tử còn nhớ lần ở Diêm bang A Hồ thể hiện chứ? - Mặc lão chợt nhớ ra.

- Lần ở Diêm bang? Côn pháp?

- Đúng thế, côn pháp trong võ lâm, khá ít người luyện, trong đó chỉ có đệ tử Phật gia, đệ tử Cái Bang, hoặc vài gia tộc truyền thống.

"Lăng Hồ thực sự là võ tăng Đại Lâm tự?" Lăng Phong không khỏi nghĩ thầm.

- Đi hỏi hã là biết ngay mà. - Tần Quyền chen vào.

Lăng Phong nghĩ rồi nói:

- Không nên, Thất đệ nếu đã không muốn nói, chúng ta biết đến thế thôi. Chừng nào đệ ấy cần giúp gì đó, chúng ta giúp là được.

...

Không khí tập luyện xuất hiện, khiến Lăng Phong nghĩ đến chuyện ganh đua xếp hạng. Đều là nam nhân với nhau, chuyện hơn thua sẽ giúp kích thích việc tập luyện.

Lăng Phong làm một cái lô đài lớn giữa doanh, hã ngày trước nghiên UFC, Strikeforce, nay làm một cái cho các huynh đệ tiện giao lưu đối kháng.

Thời này có sẵn đấu vật, Lăng Phong nhân tiện sửa lại nội dung cho các huynh đệ dễ hiểu. Lúc đầu chỉ để thách đấu giao lưu đơn thuần, về sau Lăng Phong nhận thấy trò này mọi người yêu thích, hã quyết định làm chuyên nghiệp. Huynh đệ đều nặng sà sà nhau nên Lăng Phong không chia theo hạng cân, thay vào đó chia thành league, một đến ba sao, cuối mùa có thăng rớt hạng, có tiền thưởng. Những thứ quy tắc đều đúc kết từ đời sau đem về, không có gì phải bàn cãi.

Lăng Phong muốn tìm một mục ganh đua đồng đội. Hắn muốn phổ biến bóng đá, bóng chuyền hiện đại cho huynh đệ. Nhưng rồi cay đắng nhận ra không hợp.

Không dễ gì phá vỡ quy luật thời gian. Lăng Phong biết môn bóng đá hấp dẫn ra sao, vì thời của hắn ngày nào cũng xem. Nhưng các huynh đệ không ai tưởng tượng ra môn này sẽ hay ra sao, không có hứng thú lắm. Tuy nhiên, các trận đấu vẫn được tổ chức đều đặn.

Không khí ganh đua nhờ vậy tăng lên. Các huynh đệ hai kỳ khác cũng bắt đầu có ý thức tập luyện. Hắc kỳ trở thành nơi rèn luyện cho huynh đệ trong đoàn, cứ mỗi hai tuần đổi ca một lần.

Dần dà trong đoàn còn có một quy ước ngầm chia hạng lẫn nhau theo số sao lôi đài, chỉ cần đạt hai sao đã rất tự hào, còn ba sao là đẳng cấp Hắc kỳ. Đội viên Hắc kỳ trở thành một thứ gì đó vô cùng vinh quang, Lăng Phong chụp lấy điểm này, cho làm thêm huy hiệu và đồng phục, lại tốn thêm tiền.

Nói tới nói lui, tiền luôn là vấn đề. Hơn mấy vạn bạc Lăng Phong còn lại từ đồ phở đã sắp hết, trong khi thu nhập của đoàn đang bị âm.

...

Đang đau đầu vì tiền, Long Bác Khôn đi vội vào lều nói nhỏ:

- Tứ đệ, nhìn xem đây là gì?

Lăng Phong nhìn vật trong tay Long Bác Khôn. Long Bác Khôn phụ trách Bạch kỳ, khai thác đá. Thứ gã đang cầm là quặng mỏ, đủ thứ màu đen nâu trộn lẫn.

Nhìn thấy một góc óng ánh, Lăng Phong thốt lên:

- Đây là... vàng?

- Đúng vậy, là quặng vàng. - Long Bác Khôn không che nổi hưng phấn.

Việc khai thác đá Hán Bạch Ngọc tuy có truyền thống lâu đời ở Thiểm Châu, nhưng hầu hết vẫn quy mô nhỏ. Chỉ khi nào triều đình cần xây dựng cung điện may ra mới cần số lượng lớn chút. Từ khi Bạch kỳ thành lập, Long Bác Khôn liên tục mở rộng phạm vi, mua lại gần như toàn bộ mỏ đá tư nhân quanh trấn Vĩnh Lạc, gã từng làm lão đại Diêm bang, chuyện này không khó.

Mấy ngày trước Long Bác Khôn mở rộng mỏ mới ở Thương Châu cạnh Thiểm Châu, vùng này nằm lọt trong Tần Lĩnh, địa thế cao hơn, không ngờ tìm ra quặng vàng.

Nhìn quặng vàng to trong tay, Lăng Phong không tin được:

- To như vậy?

- Ta cũng bất ngờ. Thực ra chỗ quặng này lấy ra chỉ sợ chưa đến vài lượng. Bình thường đãi vàng ở sông cũng chỉ như hạt cát, còn đây là đào được trong mỏ.

Lăng Phong không kìm được hỏi:

- Mỏ vàng?

- Mấy huynh đệ có kinh nghiệm nói, khả năng lớn bên trong là một mỏ vàng.

"Haha, giàu rồi." Lăng Phong thầm cười lớn.

Lăng Phong lại trầm ngâm:

- Chuyện tìm thấy mỏ vàng, tuyệt đối không thể để lộ. Nếu không, triều đình đòi chia phần là một, ngay cả đám khác chạy tới chỉ e không yên ổn.

Long Bác Khôn cũng gật đầu.

Kiểm tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Lãng Phong lúc trước xem phim rất thắc mắc các vị đại anh hùng tiền đâu mà sống qua ngày bốc phét tán gái, thậm chí có kiếm xịn để mang, ngựa xịn để cưỡi. Lãng Phong mới mua sắm ít đao kiếm kém chất lượng, mua vài thớt ngựa già mà đã đốt cả đồng bạc. Khiến nhiều lúc hắn còn nghĩ đến chuyện đi "cướp của người giàu chia cho người nghèo".

Lãng Phong ban đầu lập Phong Vân đoàn đã dự tính nguồn thu, hộ tổng vận tiêu, sau đó thêm khai thác đá. Thế nhưng sự thực không dễ như tưởng tượng, tiêu cục không tên tuổi, không có nhiều khách hàng. Khai thác đá không có chỗ tiêu thụ ổn định. Ngược lại, chi tiêu cho đoàn ngày càng tăng, đặc biệt Lãng Phong còn đề ra khá nhiều mục luyện tập kỳ lạ.

Việc tìm ra mỏ vàng như cứu sống Lãng Phong.

Ông bà nói phải, không có tiền chả làm được gì.

Anh với chả hùng, đều phải có tiền đã.

Lãng Phong còn chưa kịp ăn mừng chuyện vàng bạc thì một tên thủ hạ chạy vào báo:

- Thủ lĩnh, Phương phó thủ lĩnh gửi tin gấp.
- Chuyện gì vậy?
- Tiêu đội đi qua Đồng Quan gặp cướp.
- Bị cướp tiêu? - Lãng Phong buồn bực.

Tin vui tin buồn đến cùng một lúc. Biên kịch kiểu gì đây, làm sao không để niềm vui trọn vẹn chút.

Cũng không có thời gian cho Lăng Phong suy nghĩ nhiều. Hắn lập tức phi về Vĩnh Lạc, dẫn theo anh em Hắc kỳ lên đường cứu viện. Làm tiêu cực bị cướp tiêu chính là đại kị. Làm không tốt sau này chẳng ai muốn thuê nữa.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Công Tôn Dao

Bây giờ đã cuối mùa thu, lá vàng rơi rụng khắp nơi.

Lăng Phong nhận được tin báo của Phương Hùng, tức tốc tụ tập anh em Hắc kỳ lên đường. Việc ở Vĩnh Lạc hẳn giao lại cả cho Mặc lão. Đây là lần đầu tiên Hắc kỳ ra quân, cần phải làm cho hoành tráng.

Phương Hùng muốn Lăng Phong dẫn người tới một nơi gọi là Bảo Độc trại. Sơn trại này nằm giữa Trường An và phủ Lạc Dương, cách Trường An gần hai trăm dặm về phía đông. Trong thư Phương Hùng chỉ nói tiêu đội gặp rắc rối ở đó, ngoài ra không nói gì thêm.

Đoàn người Lăng Phong thúc ngựa non 2 ngày từ Vĩnh Lạc xuyên Tần Lĩnh mới tới gần Bảo Độc.

Rút cục cũng rời được đường núi ra đường quốc lộ. Lăng Phong quan sát sơ một cái, phát hiện phía trước đột nhiên đường chia làm hai. Biển báo bên trái ghi “Lạc Dương xxx dặm”, bên phải ghi cũng là... “Lạc Dương xxx dặm”, không khỏi suýt chút rớt ngựa.

Đang do dự không biết nên đi đường nào mới qua Bảo Độc trại, Lăng Phong nghe tiếng hát nho nhỏ đằng trước.

Lăng Phong nhìn lại, liền thấy một cô gái đứng ở gốc cây phía xa. Nàng mặc đồ màu xanh lục viền vàng, rất phù hợp với màu thiên nhiên. Nàng ta

đưa tay hứng lá, miệng ngâm nga bài đồng dao gì đó, đôi chân nhỏ xinh co lên xoay tròn làm thành một điệu múa vui mắt.

Từ từ, có điểm cổ quái.

Đang giữa rừng lại có thiếu nữ múa hát, lẽ nào là... yêu quái?

Khụ, chắc không phải đâu.

Lăng Phong xuống ngựa lại gần, một bộ cảnh giác:

- Cô nương, xin hỏi...

Cô gái quay lưng lại.

Lăng Phong cảnh giác càng thêm cao độ.

Nàng ta khá xinh đẹp. Đặc biệt là làn da, trắng nõn mượt mà, mái tóc đen nhánh buộc vài đơn sơ. Tinh thuần, trẻ trung. Lăng Phong đoán chắc chỉ 16 17 tuổi gì đó. Hắn không nghĩ chỗ sơn trại rừng núi này là có mỹ nữ như vậy. Dù sao thì, ở đây cũng đã lâu, Lăng Phong đúc rút ra một điều, mặt bằng chung mỹ nhân cổ đại quả thật rất thấp.

Nhất định là yêu quái.

Cô gái nọ cũng đang quan sát Lăng Phong, hỏi lại:

- Người là ai?

- Bần tăng đến từ Đông Thổ Đại... á nhầm... Tại hạ là người qua đường, muốn hỏi đường đến Bảo Độc trại.

Cô gái nheo nheo mắt:

- Người đến Bảo Độc trại làm gì?

- Là thế này, huynh đệ của ta bị yêu quái nhốt ở đó... À không, là gặp nạn ở đó.

- Bằng hữu người tên gì?

- Chuyện này...

Lăng Phong nhăn nhó. Vị yêu quái cô nương này, chỉ đường không chỉ còn tra hỏi như an ninh.

Nàng ta bỗng bật cười nói:

- Hihi, nhìn người nhăn nhó thật buồn cười. Bằng hữu người họ Phương đúng không?

- A, sao cô nương biết?

Trong bụng lại nghĩ, “quả nhiên là yêu quái, tin tức đều nằm rõ trong lòng bàn tay”.

Cô gái tự nhiên cười nói:

- Hi, vì ta chính là người ở đó mà.

- Thật tốt quá, vậy cô nương có thể dẫn chúng ta đến đó không? - Lăng Phong mừng rỡ.

Cô gái lại nghiêm túc:

- Vì sao phải dẫn người đi? Ai biết người là người tốt hay xấu chứ? Chẳng may dẫn người vào trại, người bắt hết chúng ta lại, rồi... cái kia cái kia... thì làm sao?

Vừa nói, nàng ta vừa ra vẻ chú mèo tội nghiệp. Một chân sau co lên, hai ngón tay chỉ chỉ vào nhau.

- Cái kia là cái gì?

Cô gái một bộ thiên chân hồn nhiên:

- Ta làm sao mà biết được, ta chỉ nghe các đại thẩm nói thế thôi...

Lăng Phong căn bản không có kinh nghiệm chống đỡ thiếu nữ yêu quái, lắp ba lắp bắp:

- Chuyện này... Ờ, chuyện này...

Mãi mới phun ra một câu chân tình:

- Ta là... người tốt. Đúng, chính là loại người yêu quái các cô thích nhất.

- Cái gì yêu quái chứ?

- A, chết tiệt toàn cầm nhầm kịch bản. Khụ. Ý tứ là, “cái kia” gì đó, tuyệt đối ta sẽ không làm.

Nàng ta bỗng hơi cúi người, rồi lại tinh nghịch ngẩng đầu, đôi mắt to tròn nhìn hằm:

- Thật không đó?

- Ặc, thật.

Sự tự nhiên và dễ thương của đối phương, khiến Lăng Phong mặt cũng đỏ dần lên. Hắn trước mặt mỹ nữ trưởng thành thì rất tự tin vô lại, không hiểu sao trước sự thuần chân kiểu này thì bối rối.

Lăng Phong đương nhiên không tin cái gì yêu quái kia, chẳng qua liên tưởng một chút cho giải trí mà thôi.

Lúc này, Tần Quyền nhảy vào giải vây:

- Cô nương, Tứ ca là người tốt, cô cứ nhìn ta là hiểu ngay.

Lăng Phong giơ tay chọc Tần Quyền. Đại ca, ngài làm ơn đừng im, sắp hỏi ra rồi.

Cô gái không đáp, vẫn nhìn Lăng Phong một lúc rồi nhoẻn miệng cười:

- Được rồi, ta tin người là người tốt.

- A, đa tạ, đa tạ. - Lăng Phong như được đại xá.

- Các người đi theo ta.

Tần Quyền nhanh chóng lon ton theo bắt chuyện:

- Cô nương, Phương đại ca thế nào rồi?

- Hắn rất tốt.

- Cô nương chắc hẳn đệ nhất mỹ nhân ở đây, đúng không. Không biết, ta phải xưng hô thế nào?

-...

Lăng Phong lắc đầu phì cười, thẳng nhai Quyền này lại dở bài tán gái rồi. Phương Hùng ra sao chẳng phải chốc nữa là biết ngay sao, còn hỏi cái quái gì.

Bỗng nàng ta quay lại nhìn Lăng Phong, nghiêng đầu hỏi:

- Này, sao ngươi lại phớt lờ ta.

- Ta... không có.

Lăng Phong choáng váng, hắn đang nhìn dáng nàng ta đấy thôi.

- Vậy sao không hỏi tên ta?

- À, Lục đệ vừa hỏi nên ta nghĩ không cần hỏi nữa.

- Ta tên Công Tôn Dao, gọi Công Tôn muội muội là được, ở trại ai cũng gọi thế.

- Ồ, Công Tôn muội muội, hân hạnh.

Lăng Phong nhìn Tần Quyền muốn cười. Tần Quyền đang ỉu xiu, gãi hỏi tên nàng không đáp, trái lại quay qua chủ động nói cho Lăng Phong. Tần Quyền chả hiểu hăn thua kém Lăng Phong chỗ nào mà người ta lại chủ động bám lấy như vậy nữa.

Quyền ca kém ở điểm nào sao?

Kém ở chỗ trong bảng phân vai chỉ được xếp vào vai phụ.

Cô gái đi bên cạnh Lăng Phong, bước đi nhảy nhót như đang múa, lại hỏi:

- Người đến từ đâu vậy?

- Bọn ta là người Trường An.

- Người kinh thành? Ta thấy không giống gì cả.

- Ồ? Tại sao?

- Ta nghe nói người kinh thành đều mặt trắng trẻo, người không phải.

Tần Quyền không chấp nhận thất bại, lại nhảy vào ý kiến:

- Tứ ca không sinh ra ở kinh thành, ta mới sinh ra ở kinh thành. Công Tôn muội muội xem, rất trắng trẻo đó.

Lăng Phong buồn cười nhìn Tần Quyền, thằng này nói láo rồi, chẳng phải quê hân ở Tần Phượng gì đó sao?

Công Tôn Dao nói:

- Ta không thích mặt trắng, cha ta nói mặt trắng là người xấu, mặt đen mới là người tốt.

- Ấc. Haha.

Tần Quyền sụp đổ, mấy huynh đệ đều cố nín cười nhìn Tần Quyền tỏ vẻ thông cảm. Lăng Phong bỗng thấy vui vẻ, cứ theo tiêu chuẩn của vị muội muội này thì cách đây hai tháng hân là "người xấu" rồi đấy.

...

Bên trọng Bảo Độc trại.

Sơn trại này khá đặc biệt, khi xưa nơi đây chỉ là một thôn bình thường, nhưng cướp bóc thường xuất hiện, tên thôn trưởng do châu huyện cử đến sợ hãi chạy mất mật.

Về sau, thôn dân tự dựng trại, bầu người bản lĩnh làm trưởng lão xử lý việc chung trong trại, quan địa phương cũng mắt nhắm mắt mở không quản nữa, chỉ đến kỳ tới thu thuế. Cả thôn tự bảo vệ mình, cũng khá ít giao du với người ngoài.

Phượng Hùng đang đầu gối ngồi uống rượu, bên cạnh có tiếng rên sắt.

Long Bác Khôn làm kỳ chủ Bạch kỳ, nghe nói càng ngày càng mở nhiều mỏ đá mới. Phượng Hùng tuy kỳ chủ Hoàng kỳ, nhưng hân làm Đại ca, phải ra dáng anh cả, không thể quá thua kém.

Hôm trước nhận được đơn hàng rất lớn, thậm chí vượt quá khả năng của tiêu đội, nhưng Phượng Hùng vẫn cắn răng làm. Dù sao đường giữa Trường

An và Lạc Dương là đường lớn, người ngựa tấp nập, thôn trấn liên tiếp. Hơn nữa ngay gần kinh thành, có quân đội đóng quân, khả năng bị cướp tiêu là rất thấp.

Chẳng ngờ sắp tới Đồng Quan thì gặp cướp tiêu thật.

May cho Phương Hùng, là người của Bảo Độc trại xuất hiện kịp thời. Hắn bèn tạm thời lánh vào Bảo Độc trại. Tuy vậy, tiêu đội lại chịu tổn thất không nhỏ, Phương Hùng đành đánh tin về cho Lăng Phong gửi người hỗ trợ gấp.

Phong Vân tiêu cục mới bắt đầu làm ăn, lần này áp tiêu thất bại, chỉ sợ mai sau khỏi làm nữa.

"Choang choang"

Nhìn người trung niên đang thân trần nhể nhại gõ từng búa xuống lò rèn, Phương Hùng hỏi:

- Kỳ thúc, Dao muội còn trẻ tuổi như vậy, thúc để nàng ấy ra ngoài, không sợ sẽ có chuyện gì sao?

- Haha, bản lĩnh của nó còn hơn lão già ta đấy.

"Choang." Lại có tiếng rèn sắt.

Phương Hùng nghĩ đến mỹ nữ thanh thuần kia, lòng không khỏi nóng lên:

- Thúc cũng thật phúc khí, sinh được đứa con gái xinh đẹp như vậy.

- Haha, ai cũng nói thế. Mẹ nó mất sớm, Dao Nhi cũng là niềm an ủi của ta.

Công Tôn Kỳ không che nổi tự hào. Làm thợ rèn mà có đứa con gái đẹp cỡ "quốc bảo" như vậy, không tự hào mới lạ.

Phương Hùng từng có hôn ước, nhưng không may bị vu tội ném vào nhà lao, nhà gái nhân đó giải trừ hôn ước. Kể từ đó lưu lạc giang hồ, Phương Hùng tuy thi thoảng tìm đến thanh lâu, nhưng không còn thiết tha chuyện hôn nhân nghiêm túc nữa.

Mấy ngày nay ở đây chờ đám Lăng Phong, Phương Hùng cũng đã làm quen với Công Tôn Dao, thậm chí xưng hô là Dao muội, chứ không phải Công Tôn muội muội. Hắn thấy nàng ta nhẹ nhàng đáng yêu, vô cùng hợp ý. Phương Hùng như hồi sinh, hắn chưa tới 30 tuổi, tinh lực vẫn tràn đầy.

- Kỳ thúc, Dao muội từ nhỏ vẫn sống ở Bão Độc thôi sao?

- Đúng vậy.

- Thúc không định dẫn Dao muội đi Trường An hay Lạc Dương một chuyến sao? Dù sao thì, sống ở đây mãi, không biết thành thị ra sao, rất đáng tiếc cho thiếu nữ như muội ấy.

- Ài, ta già rồi, không tiện đi xa. Cũng tội cho Dao Nhi.

Phương Hùng liền nói:

- Ta rất sẵn lòng đưa Dao muội đi một lần cho biết. Nếu thúc không an tâm, thì đi cùng là được. Tiêu cục của ta ở trong Trường An...

Công Tôn Kỳ liền cười:

- Haha, cái đó là ở Dao Nhi thôi. Chỉ cần nó đồng ý, ta cũng sẽ không ý kiến.

Phương Hùng lập tức vui vẻ, trong lòng suy tính.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Bảo Độc Trại

Đám Lăng Phong đã vào trong trại.

Suốt đường đi hăn phải cười trừ liên tục, bởi vì người dân trong sơn trại này xem ra khá ác cảm với người ngoài, nhìn hăn đều bằng ánh mắt hình dao găm, khiến hăn không hiểu ra sao.

- Công Tôn cô nương, ta có cảm giác hàng xóm của cô rất ghét chúng ta thì phải?

- Hi, không đâu, bọn họ đều là người tốt, chỉ là hơi tò mò thôi.

Người tốt sao? Có lẽ nào lại là kiểu mặt đen thì sẽ là người tốt?

Đang quan sát mấy tháp canh bằng gỗ thì có người chặn đám Lăng Phong lại. Đám người này đều mặc vải thô sẫm màu, người đi đầu xem chừng sắp 40 tuổi.

- Dao Dao, cháu đem người ngoài vào trại, sao không báo cho thúc một tiếng?

- Hạo thúc thúc, bọn họ là bằng hữu của Phương đại ca.

- Ai biết thật hay giả, nhờ đâu phỉ tặc trà trộn vào thì sao?

- Cháu... - Công Tôn Dao ấp úng.

Lăng Phong thấy lão già này "chỉ cây dâu mắng cây hòe", hần bèn bước ra trước chấp tay:

- Tại hạ Lăng Phong, người của Phong Vân tiêu cục, đây là thư báo của Phương đại ca. Có chỗ nào đặc tội, mong được bỏ qua.

- Hừ. - Lão già kia cầm thư, chỉ hừ lạnh.

Lăng Phong nhú mày, người này ngay cả chào hỏi khách sáo cũng không thềm nói.

- Công Tôn Hạo, Pháp trưởng lão. Giao lại vũ khí và ngựa cho chúng ta, sau đó mới được vào.

"Chỉ cái sơn thôn mà làm như cung điện hoàng đế không bằng?" Lăng Phong khó chịu nghĩ thầm.

Cùng một họ Công Tôn, cô gái kia đáng yêu bao nhiêu thì lão này đáng ghét bấy nhiêu.

- Tứ ca, làm sao đây?

Tần Quyền bên cạnh ghé vào hỏi, hần có vẻ không muốn giao đồ đạc mình ra.

Lăng Phong giang tay chấp nhận:

- Không sao, cứ giao cho bọn họ đi.

Lát sau, lại có một người trung niên khác đi ra, người này khuôn mặt hòa ái hơn, cười nói:

- Các người đến rồi sao? Đi theo ta, Phương tiêu đầu đang ở lò rèn.

- Đó là nhà của muội đấy. - Công Tôn Dao cười nói.

"Con gái thợ rèn? V*, không biết lão bá rèn cái gì mà sinh con gái thế này, có dịp phải hỏi thử bí quyết." Lăng Phong cười cười.

Đến nơi đã thấy Phương Hùng đứng chờ sẵn, Lăng Phong hồ hởi:

- Đại ca, người không sao chứ?

- Ủm, có gì nói sau đi. Trước tiên đệ cảm ơn mấy vị thúc bá đây ra tay giúp đỡ cái đã.

- Lăng Phong đa tạ các vị. - Lăng Phong tuy không hiểu ra sao nhưng vẫn thi lễ.

Người trung niên vừa đi ra vỗ vai cười nói:

- Không có gì, cùng cảnh ngộ thôi. Ta là Công Tôn Tán, vào trong nói chuyện.

...

Sau vài chén rượu nhạt, Lăng Phong đại loại hiểu sơ tình hình ở đây.

Bão Độc thôn nhân khẩu không nhiều lắm, trên dưới hai trăm người. Trại chủ họ Mã, hiện tại không có ở trại. Phó trại chủ họ Tề, tuy có mặt nhưng không quan tâm đến chuyện này. Ngoài ra còn có một vị thư sinh quản sự họ Vương.

Công Tôn thị là gia tộc lớn nhất ở đây, tộc nhân chiếm gần một phần tư nhân khẩu. Đến đời hiện tại, Công Tôn thị do sáu huynh đệ làm chủ. Bởi tộc Công Tôn số lượng đông đúc, lại có truyền thống lâu đời, nên trong trại, sáu huynh đệ rất có tiếng nói, được thôn dân bầu làm trưởng lão, trong đó có bốn trưởng lão “Pháp Trí Hiền Đức”. “Pháp Trí Hiền Đức” cũng không phải tên của họ, mà là chức vụ.

Đại ca Công Tôn Kỳ, cha của Công Tôn Dao, làm nghề rèn vũ khí, chỉ thích nghề rèn không để ý chuyện thị phi cho lắm.

Nhị ca Công Tôn Hạo là người tỏ vẻ khó chịu Lăng Phong vừa gặp, kẻ này thích quản giáo người khác, có chức "Pháp trưởng lão", một kiểu quan tòa tự lập ở trong thôn.

Còn người vui vẻ tiếp chuyện Lăng Phong ở kia, là Công Tôn Tán. Một thầy đồ, thích dạy chữ cho đám trẻ, là "Trí trưởng lão".

Công Tôn Tán nói đám Lăng Phong là người cùng cảnh ngộ với bọn họ, căn nguyên chuyện này phải truy về năm trước.

Bảo Độc trại trước kia cũng làm nghề áp tiêu nhỏ lẻ để kiếm thêm thu nhập, chủ yếu qua lại Đồng Quan. Tuy vậy năm trước có một lần nhận đơn hàng lớn, áp tải từ Lạc Dương về Trường An, chẳng may đến gần Hoa Sơn bị cướp sạch sẽ. Kể từ đó Bảo Độc trại mất uy tín, đành phải bỏ nghề áp tiêu.

Thời gian gần đây, bởi vì mất thu nhập từ vận tiêu, cuộc sống trong trại cũng không sung túc như trước. Có lẽ chính vì thế, mấy trưởng lão mới đâm ra nhàn nhó khó chịu, tỏ vẻ nghi ngờ với người ngoài, đặc biệt là với tiêu đội khác như Lăng Phong.

Mấy hôm trước, bọn họ tình cờ gặp đoàn Phương Hùng gặp cướp tiêu, người Bảo Độc trại ra tay cứu giúp.

Lăng Phong nghe chuyện, quay qua hỏi Phương Hùng:

- Đại ca, huynh có đầu mối gì về đám cướp tiêu đó không?

- Gần như không có. Ngoài việc mấy thúc bá đây nói do cùng một nhóm làm ra.

- Cùng một nhóm?

Lăng Phong quay sang nhìn Công Tôn Tán.

Chỉ nghe Công Tôn Tán giải thích:

- Đúng vậy. Lục đệ của chúng ta rất giỏi xem ngựa, hẳn khẳng định nhóm người này trang phục thay đổi nhưng ngựa vẫn như cũ.

Ngựa ở Đại Tống không dễ mua, phần lớn nằm hết trong quân đội. Dân gian chỉ có thể dùng ngựa già với giá cắt cổ, bởi vậy thứ gì cũng có thể đổi, riêng ngựa không dễ đổi. Cái này khá giống xe ô tô thời trước của Lăng Phong.

Tần Quyền ở cạnh hỏi:

- Vậy võ nghệ của chúng thế nào?

- Không tệ. Chẳng qua, chúng chỉ chăm chăm cướp hàng, không có ý định giết người. Lần này tiêu cục của các người hơi lỗ mãng, nhất quyết chống lại, cho nên mới chịu thiệt thòi.

Phương Hùng bị người khác nói là “lỗ mãng”, hẳn vẫn thản nhiên không nói gì.

Chỉ là, gặp phải cướp mà lui ra sau, để mặc cho chúng làm gì thì làm, đây không phải phong cách của Phương Hùng. Gã ta ngay cả đâm thuê chém mướn đều đã làm qua. Và lại không chống lại làm sao giữ được hàng?

Lăng Phong vỗ vai Phương Hùng an ủi:

- Đại ca, không có gì đâu.

Nói thì nói vậy, Lăng Phong cũng nhói lên.

Lăng Phong cũng đã biết tình hình cụ thể. Tiêu đội vừa mới thành lập, nhân vật lực có hạn, chỉ tu được hơn 40 người. Lần này vì hàng lớn, đi áp tiêu đến 30 người, gặp đám cướp kia đã tổn thất gần chục người, quả thật rất thiệt thòi.

Giảm số lượng là một chuyện, mất tiền tang ma là một chuyện, nhưng tình cảm huynh đệ càng quan trọng. Hầu hết thủ hạ trong tiêu đội đều từ Lăng gia đem sang, chuyến này về không biết nói sao với Lăng gia. Cũng may A Trình lần này không đi.

Lăng Phong trầm ngâm.

Theo như Công Tôn Tán nói, đám cướp kia rất ít khi xuất hiện, như vậy phải có lý do gì đó chúng mới nhắm vào chuyến hàng này.

Lăng Phong liền gọi Phương Hùng sang một bên, nhỏ giọng hỏi kỹ:

- Đại ca, hàng lần này có gì đặc biệt không?

Phương Hùng gật đầu, nói:

- Ta và Kỳ thúc cũng đã nghĩ hàng có vấn đề như ngươi. Chẳng qua, lương thực, dược phẩm, ngoài ra không có gì lạ. Đây là hàng cứu tế nạn dân phía bắc, nghe nói hầu hết các thành đều đang vận chuyển về Lạc Dương tập kết.

Lăng Phong rất muốn hỏi Bảo Độc trại áp tiêu lần trước hàng gì, nhưng hấn nhịn lại.

Những người này tỏ vẻ khá địch ý, nhất là lão già Pháp trưởng lão kia rất bất thiện. Xem chừng phải tạm thời nhịn xuống.

Lăng Phong nói:

- Thôi vậy đi. Trước mắt Phong Vân tiêu cục xin đa tạ các vị trượng nghĩa giúp đỡ. Không biết có thể làm một buổi tiệc nhỏ hay không? Chi phí Phong Vân tiêu cục sẽ lo hết. Sáng sớm ngày mai không làm phiền các vị nữa, tiêu đội sẽ lên đường. Chuyến này áp tiêu thành hay không thành, tiêu cục cũng đều hậu tạ sau.

Công Tôn Tán vỗ vai cười:

- Haha, người khách sáo quá rồi đó tiểu huynh đệ. Hậu tạ thì không cần, nhưng chuyện ăn uống thì được thôi.

Lăng Phong toát mồ hôi.

Hắn mở tiệc chính là muốn hậu tạ. Lão già kia đồng ý ăn uống, lại còn nói không cần hậu tạ, ra vẻ khách sáo. Nếu bắt hậu tạ nữa thì tiêu cục hắn bán xới mà ăn chắc?

Công Tôn Hạo liếc mắt tức giận. Xem ra lão tức giận Tam đệ quyết định thay mình, người ta hậu tạ còn từ chối.

Công Tôn Dao từ đầu trốn ở sau rèm cửa, lúc này cũng chạy ra cười nói:

- A, tối nay sẽ có tiệc ngoài trời sao Tán thúc?

Công Tôn Tán gật đầu.

Công Tôn Dao bỗng quay đầu làm nũng với Công Tôn Kỳ:

- Chaaa, nhưng mà ngày mai... ngày mai...

Công Tôn Kỳ liền cười ôn hòa:

- Ủ, cha nhớ mà. Hay là tối nay tiện thể làm luôn.

- Vâng, con yêu cha nhất!

Công Tôn Kỳ liền cười lớn.

Công Tôn Dao bỗng quay qua, vui vẻ cười với đám Lăng Phong:

- Hihi, tối nay muội múa cho các huynh xem nhé.

- A...

Tần Quyền vội nịnh nọt:

- Công Tôn muội muội mà múa, chắc hẳn rất đẹp đây.

- Hi, người chờ xem là biết mà.

Lăng Phong thì hơi ngẩn ra, vì sao nàng ta lại múa cho bọn hắn xem?

Tần Quyền cũng khều khều Lăng Phong:

- Này, chuyện gì thế nhỉ?

- Làm sao ta biết được. Nàng ta thích múa chẳng hạn.

Nói đến đây bỗng nhớ đến Đóa Nhi, trong lòng hắn cũng mất đi hứng thú trêu đùa.

Tần Quyền lắc đầu:

- Không, ý đệ là... Phương đại ca kia.

Lăng Phong bị nhắc nhở mới nhìn lại.

Phương Hùng hóa ra đang mê mẩn nhìn về phía Công Tôn Dao đang tung tăng với cha nàng.

Không xong, đại ca không lẽ thích tiểu cô nương này?

Cũng dễ hiểu, mấy anh em đều là độc thân chưa vợ, Phương Hùng lại đã xấp xỉ 30, tinh lực tràn trề. Nhìn thấy một cô nương hoạt bát xinh xắn như kia, không bị động tâm mới là kỳ quái. Lăng Phong ít nhiều đỡ hơn, vì hẳn số đào hoa hơn, tiếp xúc với không ít mỹ nữ ở kinh thành.

Chỉ là, đây là nhà người ta nha. Phương đại ca có nhìn cũng không cần nhìn như sắp ăn tươi nuốt sống vậy đi. Nữ hài người ta mà nhìn thấy, chỉ e sợ chết khiếp mất.

Lăng Phong liền ho khan:

- Khụ, Đại ca...

-...

- Phương đại ca!

- A, chuyện gì?

- Chúng ta hay là ra ngoài bàn bạc một chút.

Phương Hùng liền gật gật đầu đi ra, có điều ánh mắt vẫn day dứt không buông.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Phượng Vũ Cứu Thiên

Lạc Dương Hà Nam.

Lạc Dương là kinh đô của khá nhiều triều đại trước kia, thậm chí Tống Thái Tổ cũng từ chỗ này mà dựng thành đại nghiệp. Nghe nói lúc Thái Tổ sinh ra, long khí cuộn cuộn, từ dưới đáy sông Hoàng Hà nổi lên một chiếc bia bằng đồng, ghi rằng "đất Lạc sẽ sinh chân mệnh thiên tử, con cháu vạn kiếp nối ngôi", chính là Thái Tổ sau này. Chẳng qua, chuyện cái bia đồng kia thật giả lẫn lộn, không khéo do chính người họ Triệu ném xuống sông cũng nên.

Thái Tổ đăng cơ tuy chọn Trường An làm kinh đô, nhưng vẫn không quên sự tích kia, lập Lạc Dương thành Đông Đô, đầu tư phát triển không hề thua kém Trường An.

Chợ Thông Viễn to nhất nhì Lạc Dương, tiếng mua bán nhộn nhịp.

Ở góc chợ có một nhóm người.

- Hừ, một cái tiêu cục nhỏ cũng làm không xong.

- Công tử, huynh đệ bọn ta đã hết sức rồi. Tên tiêu đầu của chúng không dễ chơi tẹo nào.

Tên công tử nọ tỏ vẻ khinh bỉ:

- Ba cái công phu vớ vẫn, chẳng qua Uy Viễn các người phế vật mà thôi.

- Vâng, vâng. Lần sau tuyệt đối thành công.

Tên công tử trầm giọng nhắc nhở:

- Đừng có nói ta quá vô tình. Lần này vẫn làm không xong, làm hỏng đại sự của chủ nhân. Ngài mà trách tội xuống, thì cái tiêu cục Uy Viễn của người lo cuốn xéo khỏi Lạc Dương là vừa.

- Vâng, vâng, nhờ công tử chỉ bảo.

Mồm thì vâng dạ nhưng tên kia trong lòng chửi thầm.

"Đại sự? Đại sự cóc khô gì mà cướp cả hàng cứu tế."

Nói rồi tên kia lại rón rén nhét mấy nén bạc vào tay đối phương.

- Hừ, đây cũng vì lợi ích của tiêu cục các người mà thôi. Thôi, ta đi.

- Vâng, vâng, công tử đi thông thả.

Chờ bóng tên công tử kia khuất dạng, tên nọ nhổ một bãi nước miếng chửi:

- Con m* nó, chẳng qua làm chó cho người khác mà thôi, còn lên mặt dạy đời ông?

- Tổng tiêu đầu, giờ làm gì tiếp? - Đứa bên cạnh hỏi dò.

- Còn làm gì, gọi Trọng Uy đi. Uống một trận, sáng mai quay lại Đồng Quan. Đám đó trốn vào Bão Độc trại, sớm muộn cũng phải chui ra lần nữa mà thôi.

- Hàng vẫn chưa cướp được, có khi nào bọn chúng đã phát hiện ra bất thường rồi không?

- Phát hiện ra thì làm sao? Tóm cả ổ lại là sẽ lấy lại được thôi!

Trác Thiên Bằng, tổng tiêu đầu tiêu cục Uy Viễn.

Uy Viễn là tiêu cục lớn nhất Lạc Dương, nhân lực cả trăm người, không hiểu vì lý do gì lại chạy đi cướp tiêu của Phong Vân.

Còn vị “chủ nhân” kia lại không rõ là ai. Xem ra lai lịch vô cùng lớn, chỉ một tên thủ hạ theo đuôi cũng có thể ra dáng công tử, lại còn bắt đầu to Lạc Dương như Trác Thiên Bằng phải vâng vâng dạ dạ không dám ho he.

...

Bão Độc trại về đêm, ánh lửa bập bùng.

Đã lâu trong sơn trại không tổ chức tiệc rượu nhảy múa vui vẻ. Đám thanh niên nam nữ tuy không thích người ngoài vào, nhưng không nhờ tiêu đội Lăng Phong đến bỏ tiền, làm sao có bữa ăn này nha?

Công Tôn Tán ngồi cạnh Lăng Phong, cạn một chén hỏi:

- Ngày mai các người cứ như vậy lên đường?

Lăng Phong tự tin nói:

- Đúng vậy, không giấu Tán thúc, mấy anh em mới đến đều là hảo thủ, đám kia dám xuất hiện sẽ thua thiệt nặng.

- Haha, làm người trẻ thật tốt.

Nói rồi cả hai lại uống cạn.

Lăng Phong nhìn ánh lửa ấm áp tâm hồn cũng rạo rức dần lên. Hắn đang tưởng tượng, phía trước mà có ai đó múa thoát y thì vừa đẹp.

Mồm Phong ca rất thiêng, vừa nói xong thì có vũ nữ xuất hiện.

Cả đám thanh niên nao nức hoan hô.

- Ồ?

Chỉ thấy một cô nương mặc váy hồng xuất hiện ở phía bên kia.

Công Tôn Tán bỗng cười nói:

- Dao Nhi là báu vật của Công Tôn gia, cũng là báu vật của Bảo Độc trại. Ai mà lấy được nó, thì chắc chắn sẽ được gia tộc chúng ta hậu thuẫn.

Lăng Phong nghe lời này thấy hơi kỳ quái, nhưng cũng phụ họa theo:

- Công Tôn muội muội quả thật vừa xinh đẹp, vừa tài năng.

- Haha, người còn chưa xem kiếm pháp của nó đâu.

- Ồ? Nàng ấy biết cả kiếm pháp?

Lăng Phong không khỏi quay lại nhìn cô gái bên ánh lửa.

Lúc này, Công Tôn Dao đã bước ra trước, trong sự trầm trồ của tất cả mọi người.

Nàng trang điểm rất tỉ mỉ. Một đôi hoa tai lấp lánh, đôi tay cũng mang vòng tay xinh xắn. Nàng mặc một bộ váy màu hồng nhiều lớp, hoa văn tỉ mỉ, tay áo rộng kéo dài ra, bên dưới thắt lưng trang trí rua màu vàng, nhìn từ xa như đĩnh lục lạc.

Lăng Phong lại không biết, ngày hôm nay là một ngày rất đặc biệt đối với Công Tôn Dao, chính là lễ trưởng thành.

Nàng tròn 16 tuổi.

Bộ váy áo mà Công Tôn Dao đang mặc, tên là Kinh Hồng Vũ Trang. Đây là bộ trang phục mà nàng nâng niu nhất, lúc còn nhỏ chính mẹ nàng tặng cho. Sau đó bà ra đi, nàng chưa bao giờ dùng đến cả, đêm nay là lần đầu tiên.

Trong ánh lửa bập bùng, cũng không rõ Công Tôn Dao liếc mắt nhìn ai, đám thanh niên ở đây ai cũng mê mẩn cả, có lẽ đều mộng tưởng mỹ nữ đang dùng điệu múa tỏ tình với mình.

Lăng Phong bận tiếp chuyện Công Tôn Tán, cho nên quay ra nhìn chậm nhất. Bởi vậy hắn quan sát được vẻ mặt của nhiều người khác, trong đó có Phương Hùng. Phương đại ca đã hoàn toàn quên hết trời đất ngắm nhìn Công Tôn Dao.

Lăng Phong cười mỉm, hắn còn tưởng đại ca luôn lạnh lùng kiêu luôn sắc dục.

Người đẹp bên ánh lửa, không cần nhạc khúc, không cần ca từ. Chỉ có tiếng vỗ tay theo nhịp chân của nàng. Tưởng chừng vô vị khô khan, hóa ra thu hút khôn cùng.

Bất kỳ thứ gì, khi đã đạt đến cực mỹ, chẳng cần phụ họa gì khác, cứ tự nhiên mà vậy.

Phong cách múa của Công Tôn Dao hơi khác Tô Đóa Nhi.

Công Tôn Dao dáng điệu sáng khoái, nhịp múa hào hùng hiện rõ, điệu múa của nàng nhìn giống như phượng hoàng đang bay lượn trong không trung, vừa đẹp vừa mạnh mẽ. Đôi tay nàng nồn nà lúc ẩn lúc hiện, cùng tà áo vung lên hạ xuống, trông như đôi cánh phượng đang vỗ, lúc nhu lúc cương.

Trái lại, Tô Đóa Nhi lúc múa lại vô cùng nhẹ nhàng uyển chuyển, cánh tay nhu mềm, nhịp điệu thông thả.

Lăng Phong nhìn Công Tôn Dao múa, bất chợt lại nhớ đến ngày đó với Đóa Nhi.

Hắn nốc cạn chén rượu lúc nào không hay, thần thức dịu nhẹ tỏa ra không kiểm soát.

Lăng Phong nhìn một lát, bỗng phát hiện ra điều đó. Bóng người Công Tôn Dao bên lửa hồng rõ rệt, nhưng trong thần thức Lăng Phong lại là một con phượng hoàng đang tỏa sáng. Đây là một cảm giác khá kỳ diệu.

Hắn lẩm bẩm:

- Cái này, không đơn thuần chỉ là múa.

Công Tôn Tán nói:

- Thực ra đây là múa kiếm, "kiếm múa như gió lướt, kiếm vung như mây cuộn". Đừng nhìn lúc này chỉ là điệu múa không uy hiếp gì, chỉ cần mang kiếm vào, cũng nhịp điệu đó, có thể giết người trong chớp mắt.

- Lợi hại như vậy?

Lăng Phong lựa chọn tin tưởng lời của Công Tôn Tán.

Nói sao, một mỹ nữ xinh đẹp như vậy hoàn toàn có thể giết người không cần kiếm, nói gì thêm một điệu múa lợi hại đi kèm nữa.

Và lại luyện tập cũng đã một thời gian, kiến thức của Lăng Phong đã khác trước. Ít nhất nhìn vào nhịp tay của Công Tôn Dao, hắn tự biết đây tuyệt đối là kiếm pháp ẩn dấu đằng sau.

- Tán thúc, không biết nó có tên không?

- Điều này ta lại không biết.

Có ai đó bỗng nói thay:

- Phượng Vũ Cửu Thiên!

Là Công Tôn Kỳ. Lão ta từ đầu im lặng, chỉ mãi uống rượu. Vừa rồi nói ra tên điệu múa giống như trút cả bầu tâm sự vào đó, ánh mắt mơ màng xa xăm. Xem ra đằng sau điệu múa kia còn có cả câu chuyện ngày xưa nào đó.

Lăng Phong trầm trồ:

- Phượng Vũ Cửu Thiên? Tên hay thật, rất phù hợp.

Lúc này, lại có tiếng hoan hô vang lên.

Điệu múa đã kết thúc. Cánh thanh niên chưa uống bao nhiêu đều đã say, mặt mũi hồng hào.

Công Tôn Dao đi tới bàn của Công Tôn Kỳ cha nàng, cầm lấy một chén rượu uống cạn, sau đó mặt hồng làm nũng:

- Cha, cho Dao Nhi mượn kiếm nhé.

Công Tôn Kỳ nhìn con gái một lúc, rút kiếm bên thân đưa nói:

- Cẩn thận.

- Cám ơn cha.

Nói rồi Công Tôn Dao quay qua nhìn Lăng Phong cạnh đó:

- Múa kiếm với muội không?

Công Tôn Dao là báu vật đẹp nhất của Bảo Độc trại, trong đây bất kỳ kẻ nào cũng hy vọng được nàng để ý. Ông bà nói "cỏ đâu trâu đó", thanh niên

xuất sắc của Bảo Độc trại đầy ra đó, làm sao có thể để một tên ngoại nhân chạm vào người đẹp được, tất cả đều không phục, nín thở chờ xem.

Lăng Phong ngăn ra.

Vì sao nàng lại chọn hăn?

Vừa rồi lão Tán nói cái món kia là kiếm pháp để giết người. Không lẽ gọi mình ra tế cờ?

Lăng Phong gượng cười đáp:

- Công Tôn muội muội, ta không biết kiếm pháp. Chỉ có thể để muội dùng kiếm đuổi còn ta chạy thôi, haha.

- Haha!

Lăng Phong cười trừ cho vui, nhưng đám xung quanh thì cười rộ lên khinh bỉ. Từ đầu người trong thôn đã không ưa đám người mới tới này, thế mà không dưng còn lôi ra một thằng vớ vẩn, được nàng ấy mời múa kiếm, không biết gượng còn xin chạy.

- Hừ, nghe nói đám người kinh thành đều nhát gan như vậy.

- Phải rồi, thảo nào bị thổ phỉ đánh cho chạy không kịp, hô hô.

Tần Quyền ở bên cạnh nói:

- Công Tôn muội muội, hay để ta múa với nàng nhé.

Lăng Phong liếc Tần Quyền. Nếu Công Tôn Dao đồng ý đề nghị của Tần Quyền, Lăng Phong cũng không ý kiến.

Lăng Phong chưa luyện kiếm hay bất kỳ vũ khí dạng dài nào, hăn chỉ có quyền cước cơ bản, và chiêu đầu tiên của Thiên Ma Truy Hồn Đao. Thành

ra kêu hăn múa kiếm là không thể. Vả lại vừa rồi Lăng Phong chỉ nói đùa thôi. Kể cả bị bắt làm trò cười thì đã sao, hăn cũng chả ngán. Chỉ là, vừa nói ra một câu đã bị quần chúng cười như vậy.

Phương Hùng nhìn tất cả vào trong mắt, mặt đã đỏ lên.

Lăng Phong tinh ý phát hiện, liền nói:

- Hay là muội gọi Phương đại ca. Đại ca ta biết múa kiếm, phải không đại ca?

- Ờ, đúng vậy! - Phương Hùng đỏ mặt, rõ ràng đang rất mong chờ.

Công Tôn Dao lại cười khúc khích:

- Hihi, Lăng đại ca vui tính quá. Muội chỉ mới học kiếm thôi, nếu là gặp người thực biết kiếm pháp, muội lại không quen đâu.

- Ta cũng...

Phương Hùng dường như muốn nói, mình cũng không giỏi kiếm. Chỉ là, Công Tôn Dao đã nói với Lăng Phong trước:

- Vậy cứ vậy nhé, muội đuổi huynh chạy. Nhớ chạy nhanh đấy.

Lăng Phong hơi khó xử.

Chỉ là, nàng ta đã thịnh tình như vậy, Phương đại ca cũng chỉ mới có tình ý mà thôi, Lăng Phong hăn cũng không nên bày trò quá. Liền nốc chén rượu đứng lên:

- Haha. Bắt đầu đi.

Kể đó có một màn rất kỳ quái.

Quanh ngọn lửa, cô gái múa kiếm đuổi, chàng trai liên tục lộn ra sau, đôi lúc đứng lại né tránh đường kiếm của đối phương.

"Thật đáng sợ." Lăng Phong thực tình đang toát mồ hôi.

Cũng may cô bé này tâm tư vui đùa. Nếu vào tay người ngoan lạt, hẳn chết chắc này giờ.

Lăng Phong đang mang chì trong người để luyện tập, bởi vậy di chuyển khá khó khăn, mấy lần suýt trúng kiếm của Công Tôn Dao. Tuy vậy hai tháng luyện tập quả thực rất đáng, hiện tại Lăng Phong có thể nhanh nhẹn né tránh, điều đặc biệt là linh cảm và thần thức của hắn có xu thế nhập làm một, giúp Lăng Phong thêm nhạy bén.

Hắn sẵn rượu hào hứng lên, nghĩ thầm thậm chí nhắm mắt hắn cũng vẫn tránh tốt.

Nghĩ là làm, Lăng Phong quyết định nhắm mắt tránh kiếm.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Rút Ruột

Trời sáng, tối qua rất vui.

Đàn ông uống rượu vào, kiểu gì cũng làm vài chuyện ngu ngốc. Nhẹ thì nói ra bí mật, nặng thì nhắm mắt tránh kiếm.

- Lãng đại ca, muội xin lỗi.

- Aha, không sao đâu, Công Tôn muội đừng tự trách. Là ta lúc đó uống rượu choáng váng đầu, bất cẩn tự bị thương thôi.

Lãng Phong nhìn Công Tôn Dao mắt vẫn còn phấp phỏng, gãi gãi đầu.

Tối qua hẳn tự tin bưng bưng nhắm mắt tránh kiếm, ai ngờ vừa nhắm mắt thì dính ngay một kiếm của Công Tôn Dao.

Cũng may nàng ta vùng kiếm có chừng mực, chỉ đâm chéo một bên bụng, nhưng cũng đủ cắt một đường, máu chảy lênh láng. Lúc đó Công Tôn Dao buông kiếm khóc lóc vô cùng tội nghiệp, bộ dáng đáng yêu, làm Lãng Phong dù tỉnh cả rượu nhưng chẳng thấy đau gì, ngược lại tự chửi mình vớ vẩn.

Lãng Phong nhin đau, đi ra cổng lớn. Công Tôn Dao không an tâm cũng đi theo.

Bên ngoài cổng, mấy anh em Phong Vân đang tất bật chuẩn bị hàng.

- Tam ca, ngựa và vũ khí thế nào rồi?

Lão Tam Cao Diệp, nhìn Lăng Phong tựa tiểu phi tiểu:

- Đã sắp xếp lại đầy đủ. Chỗ ngựa của mấy anh em thiệt mạng, tạm thời gửi ở Bão Độc trại, lúc quay về chúng ta sẽ lấy về theo. Mà người thực sự không sao đó chứ, có cần ở lại tĩnh dưỡng hay không?

- Đúng đó Lăng đại ca, muội sẽ chăm sóc cho huynh. - Công Tôn Dao đứng phía sau nhẹ giọng.

Lăng Phong nghe rất mùi mẫn, chẳng qua hắn lại phát hiện Phương Hùng đằng trước đang đóng tai nghe, liền cười xòa:

- Không có gì, thật sự không có gì. Các người xem,

Lại nói, Lăng Phong cũng không nghĩ Công Tôn Dao yêu thích mình. Dù sao hai bên mới gặp nhau có 2 ngày. Và lại, nàng ta với ai cũng dễ gần như vậy. Có lẽ vì sống biệt lập trong Bão Độc lâu, cho nên nàng mới đặc biệt tò mò với người bên ngoài.

Tất nhiên, nàng ta là một nữ hài hồn nhiên như vậy, Lăng Phong hoàn toàn có thể tiếp cận rồi tán tỉnh, xác suất thành công cũng rất cao.

Chỉ là, lúc này hắn lại chẳng có hứng thú này, hắn muốn dành tâm trí lo cho tiêu cục hơn.

Đúng lúc này, Tần Quyền bỗng đi lại gần, nói nhỏ:

- Phong ca, Diệp ca, lại đây xem cái này.

Lăng Phong nhìn Tần Quyền mặt nghiêm túc, cất bước đi theo.

...

Nhìn thứ đồ đã bị lấy ra đặt trên thùng gỗ, Lăng Phong bắt đầu thấy có chuyện.

Đây là một mảnh trang phục, nhìn giống như để che chắn trước bụng.

- Cái gì đây?

- Mảnh áo giáp!

Phương Hùng trầm giọng.

Tần Quyền nói:

- Giấu ở bên trong lương thực. Sáng nay lúc thay ngựa, có một thùng hàng bị nghiêng, một túi lương bị rách rơi ra. Mấy anh em mở thùng ra sắp lại thì mới phát hiện.

"M* nó, biết ngay có đồ cấm mà. Thảo nào bị cướp tiêu."

Lăng Phong đổ mồ hôi. Từ hôm qua hẳn đã nhạy cảm thấy gì đó không đúng rồi. Không dừng một tiêu cục nhỏ như Phong Vân đi áp tiêu lại bị để ý, trong khi cả năm trời tiêu cục khác đi vẫn bình an.

Lăng Phong hỏi Phương Hùng:

- Đại ca, đơn hàng này do ai đặt vậy?

- Phủ Yên Thế tử. Đóng góp đồ cứu tế cho nạn dân ở phía bắc.

- Yên Thế tử? - Lăng Phong mờ mịt.

- Con trai Yên Vương. Nghe nói bị giam lỏng ở kinh thành.

- Yên Vương? Yên Thế tử? Triệu Hanh?

"Thôi đúng m* nó rồi."

Lăng Phong còn tưởng ai. Cứu tế nạn dân cái quái gì? Tập trung đồ đạc chuẩn bị tạo phản mới đúng đi. Xem ra cũng đã sắp rồi. Có điều, cha con nhà này cũng thật liều lĩnh, thiếu gì chỗ để gom đồ, lại gom từ kinh thành gom ra.

Tần Quyền cười nói:

- Đại ca, Tứ ca, hay là chúng ta mở hết ra, lột sạch đồ, rồi tiếp tục áp tiêu. Rõ ràng trên giao kèo là lương thực và dược phẩm, chúng ta phải giao đúng chứ, không thể để danh dự tiêu cực bị tổn hại, hêê.

Phương Hùng không đáp, nhưng ánh mắt đã chứng tỏ gã cũng động tâm.

Lăng Phong ngẫm nghĩ rồi nói:

- Trước mắt cứ đi khỏi Bão Độc trại cái đã, cũng không thể nào ở đây dờ hàng ra được.

- Được. - Tần Quyền hớn hờ.

Lăng Phong liền đi tới cổng, ở đó đã có một nhóm người Bão Độc trại, hăn chấp tay chào:

- Đa tạ các vị đã trượng nghĩa giúp đỡ, hẹn gặp lại.

Cũng chỉ Công Tôn Tán vẫy tay, đám khác đều mong Lăng Phong rút nhanh cho khuất mắt.

- Lăng huynh đệ lên đường may mắn nhé.

- Lên đường!

Lăng Phong phát hiện, không thấy Công Tôn Dao đâu cả, cũng đành bỏ qua.

...

Tiêu đội chậm rãi xuống núi, đi về hướng Đồng Quan.

Trên đường đi, Lăng Phong vẫn lẩn quẩn quanh chuyện nên hay không rút ruột lấy hết đồ cấm giấu bên trong ra.

Về mặt đạo đức nghề nghiệp mà nói, tuyệt đối không nên làm.

Đi áp tiêu mà rút bớt đồ, chính là vi phạm quy củ của nghề này. Chẳng khác nào dám hải quan kiểm hàng sân bay thời trước, dân chúng chửi lên bờ xuống ruộng.

Chỉ là, nói qua cũng phải nói lại, giao kèo vận tiêu đều phải ghi rõ hàng hóa là gì. Nếu đã là đồ không có trong giao kèo, bên vận tiêu có lấy mất, khách hàng cũng không thể kiện gì được. Vấn đề chỉ còn là uy tín, về sau sẽ không thuê tiêu cục đó nữa thôi.

Về mặt cá nhân, Lăng Phong rất muốn làm.

Một là những thứ đồ quân dụng này rất khó kiếm, Phong Vân đoàn của hãn hầu trang bị được thì quá tốt. Hai là nghe đến Yên Vương với Triệu Hanh, Lăng Phong liền nóng đầu. Hai cha con này gián tiếp suýt giết chết mình. Hơn nữa, là tạo phản. Mấy thứ áo giáp này cũng chả phải đánh ngoại địch, mà đánh chính người Tống. Lăng Phong có lấy đi cũng là tạo chút phúc cho dân chúng mà thôi.

Thế nhưng, rút ra rồi sẽ có nhiều vấn đề.

Hàng quân dụng Lăng Phong không rành lắm, chẳng may lúc đem ra sử dụng bị phát hiện tra hỏi, sẽ phiền phức.

Thứ hai, cũng đâu có dễ ôm hàng như vậy. Đã là hàng cấm trong quân, phía nhận hàng chắc chắn cũng phải là tay to. Một khi kiểm tra thấy thất

thoát, bọn họ căn bản sẽ không kiện cáo thông thường, mà sẽ quay lại “đòi nợ”. Lăng Phong một lần tự rước họa vào thân, hẳn cũng thấy nhụt chí làm liều.

Nói tóm lại, lợi không bằng hại.

Đúng lúc, Tần Quyền tiến lại:

- Có làm không Phong ca?

- Đệ hỏi Đại ca thử đi.

Lăng Phong định nói ra ý kiến. Nhưng hẳn lại nhớ ra tiêu đầu là Phương Hùng, gã lại là Đại ca, từ khi mình tới gần như quyết định đều do mình làm, như vậy cũng không tốt lắm.

Tần Quyền chưa kịp hỏi thì có tiếng vó ngựa từ xa.

"Giá giá"

"Hừm, gì đây?" Lăng Phong nghĩ thầm.

...

Phía bên kia khe núi.

- Trác ca, sao không đợi chúng qua Đồng Quan mới làm. Ở đây quá gần quan ải, lỡ như đánh động quân lính...

Một tên cười ngựa khinh bỉ:

- Sao hôm nay mà nhát thế Trọng Uy? M* sợ chó gì.

Kẻ dẫn đầu là Trác Thiên Bằng, nói:

- Ngu lắm. Qua Đồng Quan là qua Hà Nam rồi, còn dễ bị lộ hơn đây.

Cốc Trọng Uy nghĩ nghĩ rồi gật đầu. Gã có dự cảm lần cướp tiêu này không ổn.

Đoàn người này gần 40 người, cưỡi ngựa vôi vàng. Tiêu thám vừa báo về, Phong Vân tiêu đội đã rời Bão Độc trại vận tiêu lên đường, Trác Thiên Bằng ngay lập tức gọi huynh đệ xuất hành.

Hôm trước chủ quan đem ít thủ hạ theo, rút cục chỉ giết được chục mạng, hàng không lấy được, bị người của công tử chửi mắng, một bụng tức chưa xả được.

...

Chỉ một lát sau.

- Chính là bọn chúng.

Phương Hùng gằn giọng nhìn đối phương. Tất cả đều bịt mặt.

Lăng Phong nhìn lại.

Chỉ thấy một tên thông dong cưỡi ngựa ra trước nói lớn:

- Bỏ lại hàng hóa, không ai bị thương.

Tần Quyền chửi ngay:

- Bỏ cái đầu mày ấy, ông còn chưa lấy đồ ra đâu.

Phe bên kia hình như không hiểu câu của Tần Quyền, gằn giọng:

- Tiểu huynh đệ, còn trẻ, quý trọng mạng một chút.

- Đừng có ra vẻ, đánh thì đánh đi, lắm chuyện.

- M* nó, lên! - Tên kia khùng lên, hô lớn.

Lăng Phong ở sau nói với Phương Hùng:

- Đại ca, huynh lên hay đệ lên? Cần vài người canh chừng hàng. Chúng đông như vậy, vòng ra sau phá ngựa của chúng ta lồng lên, sẽ tổn thất.

- Để ta lên. - Phương Hùng nói, rút đao nhảy ra trước.

Lăng Phong gọi Lăng Hồ:

- Lăng Hồ, cùng mấy anh em lên đi. Ta và Tam ca ở lại chỗ này.

Trong bảy huynh đệ, tính về bản lĩnh, Lăng Phong chỉ sợ đứng tận thứ sáu, hơn mỗi Gia Cát Vinh. Lăng Hồ và Tần Quyền cao nhất, cả hai đều chưa bao giờ triển lộ hết thực lực. Phương Hùng và Long Bác Khôn tiếp theo, đều là người từng trải qua máu thịt. Lăng Phong cố gắng lắm chắc chỉ nhỉnh hơn Cao Diệp một tẹo.

Lăng Phong có vài bí kỹ thú vị, nhưng rất tiếc đều không dùng xấp lá cà được. Hắn giống một kẻ chơi vai trò hỗ trợ trong game.

Luyện mãi vẫn chưa nhuần nhuyễn được chiêu đầu tiên Âm Hồn Bất Tán của Thiên Ma Truy Hồn Đao, Lăng Phong vẫn quyết định đem ra dùng.

Chỉ là, rèn phi đao đòi hỏi tinh xảo, Lăng Phong chỉ có thể sắm vài cây phi đao thô thiển từ thợ rèn trong trấn để phòng thân. Hắn phải xem xét rất cẩn thận mới dám xuất chiêu, vì dù sao phi đao phóng ra là coi như hết.

Sự có mặt của Tần Quyền và Lăng Hồ hai con át chủ bài khiến phe Uy Viễn tiêu cực đem 40 người nhưng nhanh chóng bại trận. Hai thằng này xông vào như chỗ không người.

Cốc Trọng Uy rút lui về sau nhắc nhở:

- Trác ca, làm sao đây? Hai thằng kia mạnh quá.

- M* nó, bọn nó tìm đâu ra hai thằng này vậy? Chưa gì đã mất mười anh em rồi. Chó thật.

- Sợ cái c*, chết thì thôi. - Một tên đang vất vả ở phía trước hô lớn.

Tần Quyền cười khẩy:

- Mà dĩ nhiên chết chắc rồi, kêu cái đếch gì?

Đúng lúc này biến cố xảy ra.

"Viu viu"

Lăng Phong trợn mắt há mồm nhìn cảnh trước mắt.

"Cái gì vậy? Cung tên?"

Cung tên là một thứ vũ khí khá đặc trưng, khá giống súng dài thời trước, chỉ có quân đội mới được dùng, dân gian rất hiếm xuất hiện.

Phương Hùng bị trúng một tên ngay vai, gã không có khả năng "quay đao cản tên" như trong phim. Phương Hùng tay ôm vai khản giọng hô:

- Nhanh rút, tránh ra sau hàng hóa. M* kiếp, quan quân mắt chó, thổ phi không bắn bắn ông.

Tất cả đều rút, chỉ có hai thằng bá đạo nhất vẫn ung dung giữa trận.

Tần Quyền bộ pháp khá quỷ dị, thế nhưng không hề trúng cây tên nào, Lăng Phong cũng phải bất ngờ. Xem ra thằng này giấu diếm nhiều công phu phết, cũng chả thấy tập bao giờ.

Còn Lăng Hồ?

Thằng nhãi này căn bản chả né tránh gì cả, cứ thế cầm côn gỗ đi tới, cung tên bắn vào người cứ thế rớt ra.

"M* nó trâu vl." Lăng Phong toát mồ hôi, cũng may thằng này là Thất đệ bên phe mình.

Lăng Phong lúc này mới phát hiện. Trên đường nhỏ sườn núi, có khoảng chục bóng người cưỡi ngựa, đang ra sức bắn tên. Lăng Phong đang định hô hào huynh đệ lao lên đó, thì phát hiện đám kia bị Lăng Hồ làm cho sợ hãi, lại chuyển qua bắn vào đám... Uy Viễn.

Trác Thiên Bằng chỉ kịp cười một tiếng, sau đó ngay lập tức tắt ngóm, hô lên:

- M*, rút về. Đám kia là đám chó nào? Bên nào cũng bắn.

"Giá giá"

Đúng lúc này, lại có tiếng ngựa vang lên ở trên sườn núi.

Lăng Phong nhìn thấy thốt lên:

- Công Tôn Dao? Nàng ấy sao lại ra đây?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Tạo Điều Kiện

Chỉ thấy Công Tôn Dao y phục màu vàng tươi sáng, dẫn mấy đồng bạn cưỡi ngựa vung kiếm xông vào đám cung kỵ kia, chỉ một chốc đã chém hai tên ngã ngựa.

Đám bắn lén nhanh chóng bỏ chạy, Công Tôn Dao từ trên cao nhìn xuống, hô lớn:

- Lãng đại ca, huynh không sao chứ?

- Không sao...

Chưa nói hết câu Công Tôn Dao đã thúc ngựa đuổi theo đám kia.

Lãng Phong nói với Phương Hùng:

- Tiếp tục thôi...

Lại chưa nói hết câu thì Tần Quyền đã dẫn một thẳng bịt mặt về, chính là thẳng không sợ chết vừa nãy:

- Đại ca, Phong ca, bắt được một tên.

- Thất đệ đâu? - Lãng Phong không thấy Lãng Hồ, vội hỏi.

Tần Quyền cười hả hê:

- Đuổi theo hai tên còn lại rồi. Chắc không sao đâu. Hôhồ, đám kia nhìn thấy Thất đệ cung tên bắn không thùng sợ v* cả trong quần rồi.

Giật khăn bịt mặt kẻ đang quỳ ra, Lăng Phong cũng không mấy biểu tình, vì... không quen biết gì.

- Có gì muốn nói không?

Lăng Phong không quen thăm vấn lắm. Hắn định hỏi "người là ai?", nhưng câu này trong phim hay xài quá, nghe rất sến súa.

- Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, ông là Hồ Vĩnh Di.

Lăng Phong đến bật cười, hắn cũng không hề hỏi tên đối phương.

- Haha, đậu móa ông đã không muốn xài lời kịch sến sảm, chú mày lại xài. Vì sao cướp tiêu của bọn ta?

- Cướp là cướp, hỏi cái c*.

"Chát"

Tần Quyền tát một cái, nhe răng nói:

- Thua rồi còn to mồm, tin hay không ông tát gãy răng mày.

Tên họ Hồ trừng trừng nhìn Tần Quyền.

Phương Hùng lên tiếng:

- Bắt trời hăn lại, tra hỏi sau. Giải quyết gần như trọn ỗ rồi, dọn dẹp chỗ này, rồi áp tiêu đi tiếp.

Lăng Phong gật đầu, lần này chỉ vài huynh đệ bị thương, đánh quá đẹp. Coi như an ủi mấy huynh đệ đã mất. Hắc kỳ ra trận có khác.

Hắn nói thêm:

- Về lại Vĩnh Lạc bắt hắn quỳ trước mộ mấy anh em.

Mọi người trong tiêu đội đều gật đầu.

Lăng Hồ cười ngựa trở lại, Lăng Phong nhìn từ xa như chiến thần, bộ dáng rất âm lãnh.

- Người đâu? - Lăng Phong hỏi.

- Chết cả rồi. Yếu như sên, vung hai côn đã ngã.

Lăng Hồ thờ ơ đi ra sau, anh em trong đội đều lè lưỡi. Màn cung tên không thùng vẫn như sờ sờ trước mắt, chả ai dám ý kiến.

Lăng Phong nói với Cao Diệp:

- Tam ca, nhờ huynh dẫn mấy anh em lên trước dọn hai cái xác đó. Để vậy quan quân nhìn thấy phiền phức. Chỗ này rất gần Đồng Quan.

- Được!

Nói rồi lại không yên tâm, hắn lại nhắc tiếp:

- Nếu gặp quan quân, tức tốc quay về.

- Ta biết mà.

Cao Diệp cũng không phật lòng vì Lăng Phong nói nhiều, cười ngựa đi.

Tần Quyền ghé lại, vẫn câu hỏi cũ, một bộ không cam lòng:

- Phong ca, Đại ca nói không lấy chỗ áo giáp kia ra nữa. Huynh thấy thế nào?

- Ta cũng nghĩ vậy. Vừa rồi đám cung tên kia xuất hiện, chứng tỏ đằng sau còn thế lực khác. Ta nghĩ đừng tự mua dây buộc mình nữa, nhanh chóng giao hàng nhận tiền kết thúc chuyện này.

- Hừm. Tiếc thế.

Lúc này, Triệu Tử Long nhảy từ trên đồi xuống, đưa cho Lăng Phong thứ gì đó:

- Thủ lĩnh, đây là đồ lấy từ trên người hai tên cung kỵ. Còn lại không có gì hay ho cả.

Lăng Phong nhìn qua, đây là một cái lệnh bài bằng gỗ, bên trên khắc ký hiệu kỳ lạ, không nhìn ra được chữ gì. Hắn đành cất tạm, tiếp tục dọn dẹp chiến trường.

...

Lát sau, một đoàn người ngựa xuất hiện.

- Hihi, Lăng đại ca, lại gặp huynh rồi.

- Công Tôn muội, đa tạ.

Lăng Phong thực sự phải cảm ơn cô nương này, nếu không có nàng, chỉ e hắn chịu thiệt thòi lớn.

- Không phải muội đâu, là Tán thúc thúc đẩy, Tiểu Xuyên chạy về báo tin, thúc ấy kêu muội dẫn huynh đệ đuổi theo.

- Tiểu Xuyên?

- Là hắn.

Công Tôn Dao chỉ một tên thiếu niên bên cạnh, trông còn rất trẻ.

- Ta là Chu Tiểu Xuyên, tiêu thám của trại.

- Đa tạ Tiểu Xuyên huynh đệ.

- Không cần khách sáo, cha ta cũng bị bọn chúng hại, ta căm thù chúng tận xương tủy.

- A... - Lăng Phong ánh mắt an ủi.

Đám Cao Diệp trở lại, dẫn theo hai người, nhưng vẫn chưa chết.

- Bọn chúng chỉ bị đánh bất tỉnh, vẫn còn sống.

- Chẳng phải Lăng Hồ nói đều chết cả à? - Lăng Phong khó hiểu.

Tần Quyền ở cạnh cười nói:

- Hô, Thất đệ nếu là đệ tử Đại Lâm tự gì đó, có khi nào mở lòng từ bi không?

"Tên Hồ này, cũng thú vị phết."

Nghĩ kỹ lại, đúng là từ đầu Lăng Hồ hình như chưa giết qua ai cả, hẳn chủ yếu dùng côn gỗ đánh bất tỉnh, đám huynh đệ khác của tiêu đội mới là người giải quyết.

Lăng Phong nhìn Công Tôn Dao nói:

- Công Tôn muội, vậy đi, ở đây có chục thớt ngựa thu được và ít chiến lợi phẩm, bọn ta không tiện mang theo. Tiện đây nhờ người của muội đem về trại. Hôm nay không có Bão Độc trại giúp sức, e rằng tiêu đội không qua được, chia một nửa, thế nào?

- Muội không...

Công Tôn Dao đang định nói gì đó, có người chặn lại.

- Haha, tiểu huynh đệ, Công Tôn Hàn ta thay mặt cho trại chủ đa tạ.

Người này trên dưới 30, ánh mắt không rời khỏi mấy con ngựa kia.

Lăng Phong nhớ ra, Công Tôn Kỳ từng nói, Lục đệ Công Tôn Hàn của lão là người rất yêu ngựa, có lẽ là người này. Lăng Phong liền hỏi thử:

- Hàn thúc, mấy thớt ngựa này cũng bình thường, mong người trong trại đừng trách...

- Nói vậy, đây đều là Hồng Mã đấy, người xem da của chúng mà xem, so với mấy con ngựa già người đang cười, tốt hơn rất nhiều...

Lăng Phong cười trừ, hẳn không hiểu về ngựa lắm. Nói rồi vỗ tay muốn chào:

- Công Tôn muội, hẹn gặp lại.

Công Tôn Dao cười:

- Hihi, huynh chào Hàn thúc ấy, muội không cần đâu.

- Vì sao?

- Muội đi theo huynh tới Lạc Dương.

- Hả?

...

Có Công Tôn Dao đi cùng, không khí cũng vui vẻ không ít. Công Tôn Dao niềm nở với tất cả thành viên trong đoàn. Ngay cả Phương Hùng cũng phá lệ nói nhiều.

Lăng Phong nhân đó cũng cố ý tránh đi một chút, tạo điều kiện cho Phương đại ca. Tần Quyền thành bạn trò chuyện với hắn:

- Tứ ca, người thực sự ghép đôi nàng ta với đại ca sao?
- Có vấn đề gì sao? Đại ca cũng không giống như ta với người.
- Giống đệ và huynh cái gì?
- Thì... phong lưu hơn, đào hoa hơn.

Tần Quyền trợn mắt phản đối:

- Phong lưu thì không nói. Nhưng đào hoa, thì chỉ có huynh mà thôi, đệ còn đang độc thân đấy.

- Há há, ai bảo người vận mạng kém như vậy. Thế này đi, về sau gặp mỹ nữ nào vừa ý thì nhớ đánh tiếng với ta một tiếng, ta sẽ tránh ra...

Cao Diệp bỗng thò đầu vào ý kiến:

- Hừ, thế còn Tam ca đây các người vứt đi đâu?
- A, huynh để ý ai sao?

Cao Diệp liếc mắt về phía sau Lăng Phong.

- Nàng ấy? M* ời thế thì to chuyện rồi...

Bỗng...

- Máy huynh đang nói cái gì vậy?

Công Tôn Dao không biết xuất hiện từ lúc nào.

- A, không có gì đâu. Bọn ta đang nói về Phương đại ca thôi.
- Phương đại ca làm sao?

- Huynh ấy...

Lăng Phong dừng nửa chừng đột nhiên nghĩ ra một chủ ý:

- Hay là để Tam ca kể đi, huynh ấy biết rõ nhất về Phương đại ca đó.

Lăng Phong liền ném củ khoai bồng sang Cao Diệp, mắt nháy liên tục. Ý tứ chính là, tiểu đệ đây coi như đã tận sức tạo điều kiện rồi đó, Tam ca người làm được gì thì làm.

...

Lại thêm mấy ngày, rút cục cũng đến Lạc Dương.

Nhận tiêu là một nhóm quan binh gần cổng thành.

Hóa ra lần này không chỉ có Phong Vân tiêu cục, còn khá nhiều hàng hóa từ các địa phương khác tập kết về Lạc Dương. Nghe nói sau khi tập kết ở Lạc Dương, đồ cứu tế sẽ được quân đội vận chuyển lên phía bắc, cứu trợ thiên tai.

Lăng Phong lại nghĩ. Chỉ sợ Yên Vương đang gấp rút chuẩn bị, không biết chừng "thiên tai lũ lụt" gì đó cũng do chính lão ta gây ra mà thôi.

Nhìn cảnh dân chúng Lạc Dương tập trung hoan hô hàng cứu tế, Lăng Phong cũng chỉ biết cười khổ. Họ có biết đâu rằng bên dưới đồng lương này có thứ gì. Nếu bây giờ có kẻ nào đứng ra chặn chỗ hàng này lại, chắc chắn bị dân xếp vào loại "gian thần phản quốc" gì đó ngay.

Đám quan binh chỉ kiểm tra qua loa rồi giao tiền, cũng không tỏ thái độ gì quá đặc biệt.

Tần Quyền khoanh tay tiến lại, nhếch miệng nói:

- Tứ ca, thủ tục xong rồi, vào thành giải trí chút không?

- Không cần, lập tức quay về thôi.

Lăng Phong không có tâm trạng ở lại Lạc Dương.

Lần này áp tiêu, cái tên Triệu Hanh đột nhiên hiện ra nhắc lại cho Lăng Phong một điều, cảnh tượng đêm nọ vẫn còn sờ sờ ra đó, mọi chuyện vẫn chưa hề kết thúc.

Rút cục Lăng Phong ghé Đông Đô Lạc Dương chỉ nhanh gọn như vậy, thậm chí còn chẳng kịp nhìn nữ tử Đông Đô đẹp xấu ra sao.

...

Đoàn người trở lại Bảo Độc trại.

Công Tôn Tán tươi cười đi ra chào:

- Tiểu huynh đệ, áp tiêu tốt cả chứ.

- Đa tạ Tán thúc đã giúp đỡ.

- Haha. Nghe nói bắt được mấy tên đúng không? Ta cũng có chút tư tâm đấy, muốn nhờ tay mấy huynh đệ giải quyết chúng.

Lăng Phong cười đáp:

- Vậy đi, mấy tên kia giao cho Tán thúc tra hỏi, thế nào?

- Được, để Bảo Độc trại mượn chúng vài hôm. Sau đó trả lại cho các huynh đệ.

- Chuyện này...

Lăng Phong không có ý định nán lại Bảo Độc trại.

Ở đây ngoại trừ Công Tôn Tán, Công Tôn Dao và vài người vừa đi cùng đến Lạc Dương, hầu hết đều không ai chào đón Phong Vân tiêu cục. Hơn nữa, lần này áp tiêu tuy đã xong, nhưng tổn thất nhân mạng cần gấp rút bổ sung lại. Chưa kể chuyện tiền bạc đang chờ hẩn giải quyết. Không làm ngay khéo Phong Vân đoàn tan đàn xẻ nghé.

Tần Quyền bên cạnh nháy mắt liên tục. Thằng này rất muốn ở lại, chỗ này sơn cước, có thiếu nữ đùa vui, ban đêm đốt lửa uống rượu nhảy múa, so với chạy về Vĩnh Lạc khổ luyện hơn không biết bao nhiêu lần.

- Vậy đi, ta dẫn mấy huynh đệ về Vĩnh Lạc trước. Tần Quyền ở lại giúp Phương đại ca phía tiêu cục đi, đang cần người.

- Được, hêê. - Tần Quyền vui sướng cười.

Cao Diệp lại thò đầu vào:

- Còn ta thì sao?

Lăng Phong cười:

- Tam ca à, huynh vẫn chưa từ bỏ sao?

Lăng Phong lại nhớ đến chuyện mấy hôm trước. Nói là kể chuyện về Phương Hùng cho Công Tôn Dao, ném sang cho Cao Diệp tạo cơ hội cho hẩn ta chém gió với nàng. Tam ca ngài ấy thế nhưng cả buổi chỉ nói về Phương Hùng thật. Lăng Phong chỉ biết nhìn Tần Quyền lắc đầu chịu thua.

Công Tôn Dao nghe vậy lộ vẻ thất vọng, lại gần hỏi:

- Lăng đại ca, huynh không ở lại qua đêm nay đã.

"A, tiểu cô nương hỏi thâm ý quá." Lăng Phong không nhịn được nghĩ lung tung. Có điều nhìn lại đôi mắt tròn xoe lấp lánh của Công Tôn Dao,

hắn đành nín xuống. Cô gái này rất thanh thuần, nói thế nào thì ý tứ là thế đó, cũng không hề biết câu của mình có vấn đề.

Lăng Phong đành hăng:

- Công Tôn muội, ta có việc gấp không thể ở lại lâu được. Muội nếu muốn, hôm sau theo Tần Quyền tới Vĩnh Lạc chơi nhé, ta sẽ tiếp đón nồng hậu.

- Là huynh hứa đấy nhé.

- Dĩ nhiên rồi. - Lăng Phong cười.

Công Tôn Tán thấy vậy ý vị thâm trường nói:

- Dao Dao à, Lăng huynh đệ bận rộn, thời gian còn dài mà. Cháu đã làm lễ trưởng thành rồi, tự đi tới Vĩnh Lạc cha cháu cũng không nói gì đâu.

- A, đúng vậy. Hi.

Công Tôn Dao như nhớ ra điều gì, cười vui vẻ, quay sang nói với Lăng Phong:

- Đêm trước quanh đồng lửa là lễ trưởng thành của muội đó.

- Thì ra là vậy. Chúc mừng, chúc mừng.

Hóa ra hôm nọ là ngày trọng đại của cô nương người ta, thảo nào còn có màn ca múa kia. Làm Lăng Phong cứ tưởng cô nương thấy mấy huynh đệ anh tuấn tiêu sái muốn tìm ý chung nhân.

Công Tôn Dao tính tình thiên chân tự nhiên, còn Lăng đại ca lúc nào cũng một bụng nghi thần nghi quỷ.

Lăng Phong cũng không chần chừ lâu, chấp tay chào vội vã lên đường.

Công Tôn Dao nhìn theo bóng hình Lăng Phong khuất dần, nàng hơi buồn. Nàng đúng là tính tình phóng khoáng hồn nhiên thật, nhưng đã là một đại cô nương rồi, cũng không phải cái gì cũng không biết.

Người Công Tôn Dao để ý là Lăng Phong, thế nhưng hắn cứ làm bộ tránh đi, lại liên tục đẩy nàng sang cho Phương Hùng. Công Tôn Dao trong lòng hơi hụt hẫng, chẳng qua nàng cũng không thể nói ra.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Truyền Tin

Hai ngày sau.

Lăng Phong trở về Trường An. Dù sao cũng đã mấy tháng khổ luyện, tốt xấu gì cũng nên về thăm mẫu thân thoáng một cái. Mặc dù Lăng Phong ít nhiều muốn giữ khoảng cách với Lâm thị, nhưng nói thế nào đi nữa, bà cũng là người thân nhất của Lăng Phong ở thế giới này.

Chợt nghĩ đến cha mẹ kiếp trước. Không biết giờ này bọn họ ra sao? Chắc có lẽ rất tưởng nhớ hân.

Lại nghĩ đến vài tên bằng hữu, có lẽ bọn chúng cũng đã quên Lăng Phong, cũng không thể ngờ Lăng Phong hiện tại lại làm Đường gia tiêu cục cái gì đó ở một thế giới kỳ lạ nào đó.

Chỗ này là trước cửa Minh Đức phía nam Trường An. Thành trì cổ đại thông thường đều xoay cổng lớn về phía nam. Nơi này có thể nói là tấp nập nhất toàn Trường An.

Cạnh cổng thành có vài cái ngõ tử đang biểu diễn võ thuật, lại có cả nhân sĩ giang hồ bán sách luyện võ gì đó, Lăng Phong liền nán lại xem thử. Hân biết trong dân gian lưu truyền nhiều môn quyền cước căn bản, trong khi hân đang thiếu nhất những thứ căn bản.

- "Thiên Hạ Đệ Nhất Quyền Phổ"?

- Tiểu huynh đệ, nói nhỏ thôi. Lại đây, lại đây...

Lăng Phong cũng ra vẻ khom lưng bí mật, nín cười đi theo tên võ sĩ kiêm bán hàng rong kia.

- Người có biết ai là Quyền Vương trong võ lâm?

- Không biết. - Lăng Phong lắc đầu.

- Dĩ nhiên người không biết, nhưng ta biết. Người này vô danh, nhưng quyền pháp thông thiên, nam bắc không đối thủ.

"V*. Đã vô danh chém thế nào chả được." Lăng Phong toát mồ hôi.

Tên kia tiếp tục thì thầm:

- Vậy người có biết quyền pháp vô địch thiên hạ tên là gì không?

- Xin lỗi đại ca, vẫn không biết.

- Nhìn cái bộ dạng bốc vác của người, không biết cũng phải.

- A...

Lăng Phong trợn trắng.

Nhìn lại mình, hắn bây giờ da dẻ tuy ngăm đen, nhưng cơ nhục khỏe khoắn, đẹp trai có thừa. Có điều đi lại bụi đường mấy ngày, đúng là giống dân thuê mướn thật.

- Người vẫn không biết, nhưng ta biết.

- Là gì?

- Quyền pháp vô địch thiên hạ, thì tên chính là "Vô Địch Thiên Hạ" rồi, còn không đúng sao?

- A, đúng đúng. Có điều bí kíp đệ nhất thế này, tiểu đệ sợ không đủ tiền. E rằng...

- Ấy không sao, nhìn người chân chất, ta giảm giá cho, một nửa, thế nào?

Lăng Phong chịu hết nổi tên này, cười trừ tránh đi, quay qua nhân tiện hỏi Cao Diệp:

- Tam ca, huynh ngày xưa luyện võ thế nào vậy?

- Ta... - Cao Diệp chần chờ.

Lăng Phong thấy Cao Diệp có gì đó khó nói, liền chuyển đề tài:

- Nhìn mấy thứ bí kíp này, chỉ e toàn lừa người.

- Cũng không hẳn. Lúc nhỏ ta cũng luyện qua vài quyển trục giang hồ như vậy. Thật giả tuy lẫn lộn, nhưng vẫn có thể cường thân kiện thể.

"Hay ta cứ mua vài bộ về xem qua." Lăng Phong nghĩ.

Hắn là thủ lĩnh trong đoàn, có thể nghĩ ra nhiều loại bài tập quái dị, có bản lĩnh thần thức cao thủ, nhưng nực cười là đấm đá thì rất kém, ngoại trừ dùng sức đánh bừa, hoặc kiểu boxing cơ bản. Nhưng cái kiểu thuần sức lực không cần chiêu này rất không hợp với phong cách Lăng Phong, hắn tin tưởng quyền pháp ở thế giới này có rất nhiều đặc sắc.

Lăng Phong hỏi Lăng Hồ đang như lão tăng bên cạnh:

- Thất đệ thì sao?

- Chưa xem qua sách bao giờ.

- Vậy đệ luyện kiểu gì?

- Sư phụ chỉ dạy. - Lăng Hồ đáp, ánh mắt thay đổi.

Cứ mỗi lần nhắc tới chuyện sư môn lúc trước, thái độ Lăng Hồ đều rất quyết liệt. Lăng Phong nhìn thấy không hỏi tiếp, rảo bước về Lăng phủ.

Đi ngang qua một tiệm thợ rèn, nhìn thấy hai chữ “Đinh gia”, Lăng Phong bỗng nhiên nhớ đến một chuyện.

“Là chỗ này?”

Hắn sờ sờ lên người, lấy ra một miếng ngọc màu lục.

Lần trước Kha lão để lại cho hắn vật này, nói là có việc thì cứ tìm đến thợ rèn Đinh gia cửa Nam, còn có một khẩu vào cửa.

Quan sát một lúc, Lăng Phong sinh một chủ ý.

- Các người cứ về trước đi, ta đi sang đây một chút.

...

Lát sau.

Dưới một gian mật thất.

Một lão nhân đang ngồi trước bàn thủ tọa.

Kha lão, ân nhân của Lăng Phong, người đã tặng cho hắn bí kíp Thiên Ma Truy Hồn. Đứng bên cạnh lão còn có hai người. Một người râu cá trê, da mặt vàng nghệ. Người còn lại trẻ tuổi hơn, trang phục kiểu công tử nhà giàu.

Công tử áo trắng chấp tay nói:

- Theo tình báo thu được, có thể khẳng định phản quân giấu hàng dưới lương thực từ nhiều nơi dồn về Lạc Dương, sau đó chuyển lên phía bắc.

Đúng lúc này, một tên thủ hạ chạy vào báo:

- Đại nhân, có tin đặc biệt.

- Nói đi!

- Nghe nói hàng đến Lạc Dương có cả một mảnh giáp, dựa trên mô tả có thể phán đoán là Tỏa Tử Hoàng Kim.

Người trong phòng đồng loạt nhìn nhau:

- Tỏa Tử Hoàng Kim giáp?

Giáp là thứ đặc trưng của quân đội, tuy vậy cũng chỉ các quân doanh lớn mới được trang bị khải giáp rèn từ kim loại, hầu hết quân địa phương đều chỉ có giáp da, giáp mây, hoặc giáp vải đơn sơ.

Riêng về giáp kim loại, quân Tống nổi tiếng dùng Minh Quang Khải được cải tiến từ triều Minh. Riêng tướng lĩnh còn được trang bị Tỏa Tử Giáp bên trong. Bởi tính cơ mật của trang bị quân đội kiểu này, bộ Tỏa Tử Giáp chỉ có Giáp Phường lệnh đại sứ, thêm vài chủ sự thuộc Quân Khí Giám mới có trong tay bản vẽ chế tạo và công thức luyện kim.

Còn Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, thì lại chỉ có Hoàng tộc hoặc Đại nguyên soát mới được trao, tính cả thiên hạ hiện nay chỉ e không đến vài bộ.

Chính bởi sự đặc biệt của khải giáp khiến đám Lăng Phong lần nọ mới nhìn thấy Minh Quang Khải đã thèm thuồng không thôi.

Kha lão làm việc cẩn thận, trầm giọng tỏ vẻ không hài lòng:

- Lấy được tin tức, vì sao lại chỉ là "nghe nói"?

- Bẩm đại nhân, tin này không phải do thủ hạ bên chúng ta lấy được, mà là có người vừa đưa tới. Hẳn cầm theo ngọc chứng, còn biết cả mật khẩu.

Có điều thủ hạ quan sát hỏi dò, thì lại không thể xác định hẳn thuộc tổ nào, cho nên...

Công tử áo trắng nói:

- Còn có cả loại chuyện này? Từ bao giờ tổ chức lại có người như vậy?

Kha lão bỗng nhớ ra cái gì, nói:

- Hẳn có nói gì khác hay không?

- Hẳn nói, chỗ hàng chứa Tỏa Tử Hoàng Kim kia, khi ngang qua Đồng Quan bị một nhóm tiêu cục khác cướp.

Tên công tử không thèm kiên nhẫn nói:

- Chuyện này có gì đặc biệt? Vận tiêu cướp tiêu một năm cả ngàn vụ xảy ra.

- Vâng. Chỉ là, tên đó còn đưa cho thuộc hạ một vật chứng. Mời các vị đại nhân xem.

Tên thủ hạ đưa ra một vật nhỏ dài, công tử áo trắng liền nhận ra.

- Tụ Lí tiền?

Cũng không biết Tụ Lí tiền này có gì đặc biệt. Chẳng qua qua đây cũng rõ, cái tên “đưa tin” kia chính là Lăng Phong.

Lăng Phong nhớ đến Kha lão, cũng đoán lão ta đang chống lại cha con Yên Vương, cho nên dựa theo dặn dò tìm cách báo tin cho lão.

Lại nói, lần bị cướp tiêu, ngoài đám tiêu cục còn có một toán cung kỵ. Lăng Phong đoán rằng, đám kia có thể liên quan đến quân đội, bởi vì có cung tiễn, nhưng chắc chắn không cùng một hệ thống với quan binh khác.

Bởi nếu cùng một hệ thống, thì bọn chúng xuất hiện để làm gì? Đẳng nào hàng của Lăng Phong cũng giao vào tay quan binh ở Lạc Dương.

Ngoài ra, Lăng Phong có dự cảm, đám cung kỵ kia chỉ khoảng hơn chục người, trang bị nhẹ nhàng, như vậy nhiệm vụ không phải đến cướp tiêu, mà là giết người diệt khẩu. Còn là giết ai diệt khẩu, Lăng Phong hay đám tiêu cục cướp Lăng Phong, thì hẳn không thể biết.

Kha lão hỏi:

- Tiêu cục cướp hàng kia, có biết là tiêu cục nào?

- Tên kia nói bọn họ sau khi giao tranh, đã bắt sống được vài tên. Bọn chúng không khai ra cái gì, nhưng có một tên nóng tính nói ra tên là Hồ Vĩnh Di.

- Dựa theo đó điều tra.

- Vâng.

Người râu cá trê từ đầu bảo trì im lặng, cười nhẹ nói:

- Kẻ đưa tin này cũng có chút năng suất, nhưng hành sự lại có phần lỗ mãng. Kẻ hờ khắp nơi.

Công tử áo trắng bên cạnh liền nói:

- Đại nhân, hay đây chỉ là kẻ nào đó trà trộn tung tin nhằm nhí.

Râu cá trê không cho là đúng, nói:

- Cảnh Phó sứ, nếu hẳn thực sự là một kẻ trà trộn, có trong tay ngọc chứng, còn biết cả mật khẩu. Vậy thì hẳn tuyệt đối sẽ không tìm đến đưa tin nhằm như vậy, mà sẽ bày mưu khác dần đột nhập vào trong này rồi...

- Hừ, ta cũng chỉ giả thiết như vậy mà thôi.

Kha lão liền ngăn lại:

- Các người không cần tranh cãi.

Sau đó lão lại hỏi tên thủ hạ truyền tin:

- Tiểu tử đó có phải tầm 20 tuổi, mái tóc hơi đặc biệt...

- Vâng, đúng vậy.

Kha lão liền cười nói:

- Hắn là một tiểu tử mà ta đang quan sát, có thể xem là một nhân tuyển tương lai. Rất tốt, lần này xem như hắn đã lập công đầu. Xem ra không lâu nữa sẽ là đồng đội với các người đấy.

Công tử họ Cảnh liền nói:

- Đại nhân, tổ chức chúng ta cần bảo mật tối đa, cũng phải qua huấn luyện dài ngày mới đủ tiêu chuẩn gia nhập được. Tuyển người ngoài đơn giản như vậy liệu sẽ có... quá sơ suất hay không? Hơn nữa, không cẩn thận sẽ tiết lộ đường đi nước bước của chúng ta cho kẻ xấu...

Kha lão thở dài:

- Không có biện pháp. Gần đây nội loạn càng lúc càng mạnh động. Tình hình nhân lực của chúng ta bây giờ đã thiếu thốn trầm trọng. Nếu chỉ dựa vào Giáo phường đào tạo từ nhỏ, căn bản không đáp ứng đủ.

- Nhưng là...

- Ý ta đã quyết. Các người tạm ra ngoài đi!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Mỹ Nữ Đầu Bỏ Đi

Trường An, hậu viện Lăng phủ.

Lăng Phong đi Vĩnh Lạc cùng huynh đệ, để lại Lâm Nghi Anh ở đây. Bà tuy vui mừng vì con trai đã lớn, bắt đầu biết xông ra xã hội. Nhưng đồng thời cũng buồn, kể từ năm trước sau lần bạo bệnh kia, Lăng Phong càng ngày càng cách xa bà, không giống ngày xưa quần quít để mẫu thân chăm sóc nữa.

Đợt trước Lăng Phong còn ở kinh thành, Lâm thị trong ngày ít ra còn gặp hần vài lần, nhìn ngấm hỏi chuyện. Chỉ là, kể từ khi Lăng Phong đi Vĩnh Lạc, bà mất liên lạc hần.

Đứa con trai này, đi mấy tháng ngay cả một lá thư cũng không ghi. Lâm thị sợ con trai thấy mình phiền phức, cũng không dám ghi thư cho nó, ngược lại ngày nào cũng chạy ra tiêu cục chỗ Phương Hùng, hỏi chuyện mấy đứa người làm. Nghe nói con trai dạo này luyện tập khổ cực, da còn đen hần đi, Lâm Nghi Anh chỉ biết thút thít khóc. Cũng may về nhà có Khương Vũ Y, rồi Lăng Vân thi thoảng ghé thăm, bà cũng đỡ buồn hơn.

- Lâm đại nương, đại nương có bên trong không?

- A, Khương tiểu thư đó à? Có đây, có đây.

Khương Vũ Y ghé thăm, trong tay còn mang một gói quà to. Nàng vẫn ăn mặc khá đơn giản, áo váy màu bạc.

- Đại nương lại nhớ Lăng Phong sao? Khí sắc không được tốt.

- Ài. Thằng con trai này của ta, lo đại sự, quên cả mẫu thân hân.

- Nam nhân mà, phải như vậy đại nương à. Chắc hân xấu hổ vì chưa làm được gì nên không dám về đó thôi.

- Phải phải. - Lâm Nghi Anh gật đầu.

Lâm thị vẫn muốn ghép đôi con trai và Khương tiểu thư, nhưng xem ra vô vọng.

Cùng là nữ nhân, thái độ của Khương Vũ Y ra sao bà nhìn rõ nhất. Nàng ta có vẻ hơi khinh thị con trai bà. Bởi vậy lúc nói chuyện bà cũng hay nâng con trai mình lên một chút, ra vẻ nó đang tạo dựng sự nghiệp, tương lai chắc chắn sẽ rất tốt.

Bỗng Khương Vũ Y cầm tay bà nói:

- Đại nương, ngài nhớ giữ gìn sức khỏe. Từ giờ Vũ Y không thăm hỏi ngài được nữa.

- Ôi, Khương tiểu thư có công việc phải đi sao?

- Không phải công việc. Lần này là việc riêng của cháu, có lẽ mãi mãi không quay lại đây được.

Lâm thị ngẩng đầu, thấy Khương Vũ Y buồn bã hiện cả lên mặt.

- Đại nương, Vũ Y sắp phải gả đi.

- Gả đi? Khương tiểu thư phải gả cho ai?

Hỏi xong thì Lâm thị cũng nhận ra mình đường đột. Dù sao đây cũng là chuyện riêng của nàng ta.

- Nãi nãi vừa gửi thư, lần này e rằng cháu phải về nhà, nghe theo sắp xếp của gia tộc, không thể trốn tránh được nữa. Chuyện của cháu, Đại nương cũng biết rồi đấy...

Lâm thị ngập ngừng, bà không biết nói gì cho phải.

Chuyện của Khương Vũ Y, Lâm thị cũng chỉ nghe nàng ta kể qua loa.

Khương Vũ Y lần đầu tiên gặp Lăng Phong trong đêm nọ, lúc đó nàng đang trốn chạy khỏi một tên công tử họ Đàm. Nàng lần đó trốn chạy vì dòng họ ép hôn.

Thực ra họ Đàm cũng không phải họ thật của kẻ kia. Nhưng gia tộc của người này cũng rất lớn, ở phía Tần Phượng.

Khương gia cũng chẳng phải gia tộc nhỏ, lại có lịch sử lâu đời, lập nhiều công lao cho Tống đình, uy vọng đất Danh Châu. Nhưng sau cái chết của Khương lão tướng quân trên đất Ngụy, Khương gia lụn bại dần.

Khương Vũ Y từng nói, nàng "không giống Lăng Phong", không chỉ vì nàng là nữ nhân, mà vì nàng mang trọng trách gia tộc trên vai.

Theo lời Khương Vũ Y, Khương gia suy sút cũng không phải do thế lực nào phá rồi, mà chính nội bộ gia tộc tự diệt nhau, chia năm xẻ bảy. Nhánh của Khương Vũ Y vì muốn vực dậy gia tộc, quyết định gả Khương Vũ Y cho một gia tộc siêu lớn khác, muốn tận dụng mối quan hệ này, lập lại trật tự trong Khương gia.

Khương Vũ Y không đồng ý, cho nên bỏ trốn.

Nhưng rồi lưu lạc Trường An, sống ở Lăng phủ, tiếp xúc với Lăng Vân, Lâm thị, gặp lại nãi nãi thấy nãi nãi già đi quá nhiều, lại thêm chuyện Lăng Phong bị kẻ khác chèn ép suýt chết không thể phản kháng. Khương Vũ Y quyết định trở về, chấp nhận hôn sự của gia tộc.

Đứng ở phương diện cá nhân, Lâm thị rất muốn khuyên Khương Vũ Y nên tự mình quyết định, hay nói trắng ra là tiếp tục ở lại kinh thành, chờ Lăng Phong sự nghiệp phát triển, bà rất thích cô gái này. Vả lại, cả cái gia tộc lớn như Khương gia, một vụ hôn nhân chưa chắc giải quyết được gì.

Nhưng bà làm gì có tư cách khuyên, 20 năm trước cũng vì tự quyết định, mà cuộc đời mẹ con Lâm thị mới trôi nổi như thế này, bây giờ còn đòi khuyên người khác? Biết đâu lần xuất giá này của Khương Vũ Y sẽ mãi mãi.

- Khương tiểu thư phải đi ngay sao? Hay là chờ Phong nhi về thăm rồi hẵng đi...

- Cháu và Lăng Phong cũng không có chuyện gì để nói. Đại nương gửi lời của cháu đến hẳn là được rồi.

- Cũng đành vậy!

Đúng lúc này...

- Mẹ, có ở trong đó không, con về rồi đây!

- A, Phong con...

Khương Vũ Y không khỏi ngoài ý. Không nghĩ đến tên kia thực sự trở về.

...

Lâm Nghi Anh nghe tin con trai về, chạy ra ôm lấy Lăng Phong khóc không ngừng, cứ như hẳn từ chỗ chết trở về, khiến Lăng Phong dở khóc dở cười.

- Mẹ, con đi Lạc Dương về, có quà cho ngài đấy.

- Được rồi, được rồi. Con khỏi cần quà cáp gì, khỏe mạnh mới tốt. -
Lâm thị sụt sùi.

Lăng Phong nhìn Lâm thị chảy nước mắt, hăn cũng cảm động nhưng cố nén lại.

Bao lâu nay hăn vẫn tồn tại một chút vách ngăn với bà, dù sao trong đầu hăn vẫn còn hình ảnh thế giới cũ. Nhưng mấy tháng khổ cực khiến hăn quên dần nhiều thứ, giờ đây thấy Lâm thị lo lắng cho mình mà gầy đi, chút mờ ảo cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, Lăng Phong đã hoàn toàn xem Lâm thị là mẹ ruột của mình.

Lăng Phong vừa định đi vào, thì bắt gặp Khương Vũ Y đi ra.

- Khương cô nương cũng đến đó sao? Khụ, tiếc quá. Ta về vội, không kịp mua quà cho cô... Để lần sau vậy.

Khương Vũ Y gượng cười:

- Không cần đâu. Hôm nay ta đến cũng là để chia tay thôi, không nghĩ người cũng vừa về đến.

- Chia tay?

Lâm thị liền nói thay:

- Khương tiểu thư phải trở về Danh Châu, để...

Khương Vũ Y vội ngắt lời:

- Ta có chút việc nhà. Dù sao cũng không thể ở đây mãi được.

- Vậy... khi nào thì cô quay lại? Còn công việc ở tiệm thì sao?

- Có lẽ... ta sẽ về rất lâu.

- Vậy sao?

Lăng Phong cũng không hỏi thêm. Hắn và nàng ta căn bản cũng không mấy thân thiết.

Một người đẹp nữa lại bước đi sao?

"Ài, một đoạn quen biết, coi như kém duyên vô phận." Lăng Phong vuốt mũi cố cười.

Khương Vũ Y đi mất, Lăng Phong liền cùng Lâm thị đi vào trong. Trong lúc trò chuyện, Lăng Phong cũng hỏi đến Tô Đóa Nhi, xem nàng ấy có quay về lần nào không. Đáng tiếc Lâm thị lại nói không hề, Lăng Phong không khỏi thấy bản thân dạo này rất vô duyên với mỹ nữ.

...

Phong Vân tư lự.

Lăng Vân đang ngồi trong phòng, trên bàn có một bộ trang phục.

Tiệm tư lự càng ngày càng nhiều mẫu mã mới, nhưng bộ trang phục này là mẫu đầu tiên do Lăng Phong phác thảo, cũng là bộ đầu tiên nàng thử mặc làm "người mẫu". Bàn tay Lăng Vân cứ nhẹ nhàng miết từng nếp gấp, trong mắt hiện vẻ ôn nhu. Nàng không biết đang tưởng niệm điều gì, có lẽ nghĩ về những món trang phục cách tân, những kiểu buôn bán mới lạ, dần dà nghĩ đến tên vô lại kia.

Còn đang mơ màng, bỗng nghe tiếng ai đó bên ngoài:

- Tiểu Tinh, Đại tiểu thư có ở trong không?

"Giọng nói này...?" Lăng Vân bỗng giật mình.

Nghe thấy giọng Lăng Phong, không hiểu sao tim nàng đập nhanh hẳn lên. Lăng Vân bối rối giấu món trang phục kia vào hộp, vội vội vàng vàng chỉnh lại tóc đi ra.

...

Bên ngoài.

Nha hoàn Tiểu Tinh nhìn Lăng Phong, vừa thấy quen vừa không quen, ấp úng hỏi:

- Người là...?

- Gì đấy? Mới hai tháng đã không nhận ra ta sao? Lăng Phong.

- Hóa ra Lăng chương quây, người bây giờ làm sao lại đen như...

Lăng Phong bức tức trừng mắt:

- Đen như gì sao không nói nốt? Màu da nâu đen này mới chuẩn nam tính đấy đại tỷ à.

Vừa nói đến đó thì thấy một bóng hình xinh đẹp đi ra.

- A, Vân tỷ, mấy tháng không gặp, tỷ càng ngày càng đẹp ra đó.

- Hừ, tưởng người chết ở trong rừng rồi.

Lăng Vân vờ sẵn giọng, nhưng khuôn mặt không giấu được vui mừng.

Lăng Phong hỏi thăm qua loa về cửa tiệm, hẳn bây giờ không còn quan hệ với chuyện trang phục.

Lăng Vân lại rất hồ hởi kể chuyện, khuôn mặt không giấu nổi vẻ thích thú. Lăng Phong nghĩ thầm có lẽ nàng ta buôn bán thuận lợi nên vui sướng.

Chẳng qua, mục đích chính của Lăng Phong hôm nay cũng không phải chỉ đến hỏi thăm.

- Vân tỷ, tỷ xem nếu lập một cái tiền trang ở kinh thành thì thế nào?
- Khi không người lập tiền trang làm gì? - Lăng Vân thắc mắc.
- Chuyện này... liên quan đến tiêu cục.

Lăng Phong lấp liếm.

Trước khi đi Lạc Dương, Lăng Phong tìm ra một mỏ vàng, cho nên nghĩ đến tiền trang. Hắn muốn dùng tiền trang để đẩy vàng khai thác ra thị trường, nói trắng ra là “rửa vàng”. Nếu có thể làm cả xưởng đúc tiền thì còn tốt hơn, nhưng điều này vô cùng khó khăn, bởi vì đúc tiền là đặc quyền phải có triều đình cấp phép. Hơn nữa, nghe nói chỉ có quyền đúc bạc, còn đúc vàng thì chưa nghe nhà nào được làm.

Lăng Vân thực ra không quan tâm đến cái tiền trang của Lăng Phong, nàng nói một câu hai ý:

- Ta sẽ hỏi giúp người. Để qua năm mới, chỉ e... ta muốn giúp cũng không giúp được.
- Tại sao? Tỷ đi đâu à? - Lăng Phong khó hiểu hỏi lại.

Thấy Lăng Vân không muốn nói, Tiểu Tinh đang lau chùi bên cạnh ngẩng đầu nói thay:

- Lăng đại ca không biết à? Đại tiểu thư sắp xuất giá.
- Tỷ xuất giá? Gả cho ai? Từ Nguyên?

Lăng Vân nhìn bộ dạng trợn mắt há mồm của Lăng Phong, làm mặt giận hỏi:

- Từ Nguyên thì sao? Có gì không tốt?

- A, không có gì, rất tốt, rất tốt. Chúc mừng tỷ tỷ.

"Chẳng phải trước kia người rất phản đối ta với Từ Nguyên sao?" Lăng Vân nhìn đối phương nghĩ thầm, một chút vui mừng cũng không có.

Kỳ thực Lăng Vân hỏi câu vừa rồi, trong thâm tâm nàng trông chờ Lăng Phong sẽ nói gì đó khác, chứ không phải kiểu cười xòa này.

"Hóa ra không chỉ Vũ Y, mà Vân tỷ cũng ra đi." Lăng Phong thì đang chán nản.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Ảo Ảnh?

Lăng Phong chỉ ở lại Trường An hai ngày, dành thời gian mua đất chuẩn bị làm tiền trang, đứng tên các loại, xong xuôi lại quay lại Vĩnh Lạc.

Về đến Vĩnh Lạc, Lăng Phong bắt tay ngay vào luyện quyền cước thực chiến. Sau lần bị cướp tiêu, hẳn thấy bản thân hơi yếu ớt so với huynh đệ về mặt cận chiến.

Những quyền võ công kiếm ngoài chợ trời, tưởng chừng vớ vẩn, hóa ra giúp Lăng Phong không ít, ít nhất về mặt kiến thức.

Thứ nhất là sách về “giốc đế”, chính là một kiểu đấu vật. Lăng Phong lúc đầu cứ nghĩ đã đấu vật thì phải cố định thân thể, ục à ục ịch, hóa ra không phải. Luyện giốc đế thường phải có thân pháp đi kèm, trong đó có phép địa đường để né tránh rất hữu hiệu. Lăng Phong liền bổ sung địa đường vào Kiện Bộ Công.

Cái thứ hai Lăng Phong đọc đến là đạo dẫn, chính là cơ bản của luyện khí. Cái này thì Lăng Phong đã biết ít nhiều.

Lăng Hồ ở cạnh liền một bộ khinh bì:

- Đạo dẫn? Đạo dẫn của đám đạo sĩ, so với thiên định của Phật gia bọn đệ, làm sao mà so bằng. Hơn nữa, Phật gia còn có phép án ma, giúp tu luyện thêm nhanh chóng.

- Đệ cũng biết? - Lăng Phong hồ hởi.

- Đệ không luyện án ma. Thân thể đệ luyện ngạnh công, đao thương bất nhập, luyện án ma xoa bóp vô ích.

Lăng Phong liền đề nghị:

- Thiền định, có thể nào chỉ cho ta không?

Hắn vẫn tịt không có khí, trong khi luyện ám khí thân pháp đều cần khí. Không có khí hắn còn bản không thể tiến được.

Lăng Hồ gật đầu:

- Có gì khó đâu, chốc nữa đệ sẽ nói vài cái quy tắc.

Lăng Phong vui vẻ.

Lăng Phong nhìn tiếp đến bộ sách chợ trời thứ ba. “Thủ bác đại cương”.

Bộ này tổng hợp quyền cước thô thiển trong giang hồ. Dân gian lưu truyền vài bộ thủ bác khá nổi tiếng, phàm người học võ đều học qua, có đoản đả, đàn thoái, tra quyền những môn thông dụng. Lăng Phong chú ý nhất một quyển ghi về trường quyền. Bộ này nghe nói xuất phát từ Thái Tổ Trường Quyền do Tống Thái Tổ để lại.

Lăng Hồ ở cạnh thấy thế lại nói:

- Huynh nếu muốn luyện Trường Quyền của lão Thái Tổ gì đó, đệ chỉ đủ ba mươi sáu chiêu.

- Đệ biết đủ bộ? - Lăng Phong không khỏi ngoài ý.

Lăng Phong không thể không thừa nhận, tên Lăng Hồ này là cả một bộ sách luyện võ. Nói đúng hơn, cái Đại Lâm Tự kia là cả một kho tàng võ

thuật to lớn. Thời trước Lăng Phong từng nghe Thiếu Lâm là võ lâm bậc đầu, qua thế giới này sinh một cái Đại Lâm Tự cũng chẳng kém gì.

Lăng Phong nghe nói ở thế giới này Thiếu Lâm Tự cũng tồn tại, thậm chí cách không xa Lạc Dương là mấy, xem ra có dịp phải ghé xem.

Chỉ lạ một điều, Lăng Hồ là đệ tử Phật gia, nhưng tính khí khá cục mịch, dễ phát tính tình, không hiểu tăng sư cái Đại Lâm Tự kia tụng kinh kiểu gì, có lẽ Lăng Hồ chỉ là đệ tử tục gia, lại bị chèn ép lâu ngày thành như vậy.

Lăng Hồ tỏ vẻ khinh thường:

- Lão già kia chẳng qua học của người khác.
- Tống Thái Tổ học bộ quyền này từ Đại Lâm Tự?

Cũng may trong đây huynh đệ đều gan lớn, kiểu thái độ của Lăng Hồ với Thái Tổ hoàng đế này mà ở ngoài đường, chỉ sợ bị ghép vào tội khi quân.

- Cái đó đệ không biết. Nhưng quyền pháp hiện nay trong thiên hạ, quá nửa đều xuất phát từ Đại Lâm tự của đệ mà ra.

- Dữ như vậy? Thôi vậy hay đệ làm một khóa huấn luyện cho ta luôn đi? Từ thiền định đến quyền cước còn pháp gì đó...

Lăng Hồ thờ ơ:

- Huynh muốn báỉ sư?

Lăng Phong ngật ngưỡng, hẳn là kẻ không có tôn ti nhất ở thế giới này, báỉ sư thì báỉ sư, chẳng sao cả. Có điều nghe câu sau của Lăng Hồ thì tụt hứng.

- Huynh nếu chịu luyện Đồng Tử Công, đệ có thể suy nghĩ.

- Khụ khụ... vậy không cần.

...

Lăng Hồ giữ lời hứa, vẫn chỉ đủ cho Lăng Phong cách thiền định và bài quyền.

Thiền định... vẫn không tác dụng, khí vẫn không thấy đâu. Lăng Phong không khỏi buồn bực. Bản thân mình Phật Đạo đều không ăn, chẳng có lẽ bản thân là đặc biệt, phải luyện... đấu khí như Tiêu Viêm?

Còn bài Trường Quyền, Lăng Phong rất chăm chú.

Bài quyền này Lăng Hồ nói tên là Đạt-ma quyền, còn nói là thủy tổ của tất cả các loại quyền pháp trong thiên hạ, kể cả Thái Tổ Trường Quyền.

Một điểm ở Đạt-ma quyền mà Lăng Phong để ý, đó là nó rất... cơ bản. Thế chân và tay không nhiều, nhưng khá vững chãi, lại ăn “stack” vào nhau. Tiến Bộ kèm thực chiêu, Hư Bộ kèm hư chiêu, Mã Bộ để đỡ đòn, Lạc Bộ ra nộ chiêu. Lăng Phong có cảm giác, chỉ cần mình nắm vững bộ quyền này, thì có thể biến hóa ra rất nhiều.

Lăng Phong vì vậy, vừa luyện Đạt-ma quyền, vừa tự mình bổ sung thêm vài chiêu cận chiến nhớ được ngày trước vào. Chỉ tiếc, Lăng Phong chưa đủ trình độ, kết hợp chưa được nhuần nhuyễn. Dù sao thì, boxing là boxing, trường quyền là trường quyền, muốn nhét vào một chỗ, đòi hỏi người đó phải là đẳng cấp tông sư như Lý Tiểu Long mới được.

...

Một thời gian luyện quyền có tiến triển, Lăng Phong quyết định kiểm tra lại Hắc kỳ.

Tần Quyền và vài huynh đệ vẫn chưa về, Hắc kỳ chỉ còn Lăng Phong, Lăng Hồ, Cao Diệp và hai đứa Chu Triệu.

Lăng Phong tổ chức mấy huynh đệ một chuyến, gọi là “Man & Wild” phiên bản cổ đại, trải nghiệm rừng sâu Tần Lĩnh. Không mang theo đồ ăn thức uống gì, sống sót trong hai tuần. Rèn luyện ngục trang, rèn luyện sinh tồn.

Lăng Phong cũng biết, hắc đề ra bài tập này là khá liều lĩnh.

Ngày trước hắc từng có cơ hội tham gia loại trò chơi sinh tồn này, nhưng thời của hắc nhìn chung khá an toàn, trang thiết bị hướng dẫn đều có, hơn nữa thiên nhiên cũng bị thuần hóa nhiều.

Rừng núi thời này không như hiện đại, thú dữ rắn độc rất nhiều, có chuyện cũng thiếu thốn đủ thứ, không cần thận chết mất xác.

Cũng may Lăng Phong bây giờ không yếu ớt như trước, hơn nữa may mắn suốt hai tuần chỉ gặp vài con lợn rừng.

...

Hôm nay là ngày cuối của “Man & Wild - season 1”.

Lăng Phong đang ngồi dựa lưng vào một gốc cây, trên người khá bẩn, áo cũng rách toác nhiều nơi. Hắc ngẩng mặt nhìn trời, nghĩ nghĩ về chặng đường đã qua.

Nếu hắc nhớ không sai, thì hình như lại sắp qua năm mới.

Ngày này một năm trước, Lăng Phong đang làm canh công ở Tô Châu.

Mọi thứ thay đổi thật nhanh. Chỉ một thứ không đổi, Phong ca vẫn... chẳng có em nào kề bên.

"Ài, luyện, luyện, luyện. Ông buồn lên luyện nốt chỗ kia, đỡ phải đè nén."

Nhìn xuống tiểu huynh đệ, Lăng Phong bỗng nghĩ lung tung cười.

Bây giờ Lăng Phong mới hiểu, quân nhân khổ luyện vì sao cần nữ nhân giải tỏa, mà đã giải tỏa là tàn phá người ta không thôi.

Trong ba kỳ, Hoàng kỳ đi lại thường xuyên, muốn chơi ở đâu thì dừng ở đó.

Bạch kỳ tuy cố định ở mỏ đá nhưng không phải rèn luyện khắc nghiệt, có thể cầm vài vụn đá quý ra ngoài tìm thú vui.

Duy chỉ có Hắc kỳ của Lăng Phong là khổ nhất, không khác gì đi tu.

Lăng Hồ "đồng tử đại nhân" đã quen không nói làm gì, còn lại các huynh đệ đều huyết khí phương cương, xem chừng sắp bùng nổ vì "bí bách". Lăng Phong chỉ có thể dùng luyện tập để quên đi, nốt xong đợt này, hẳn dự định phải kiếm ai đó.

Lăng Phong tuyệt đối không cam tâm tìm đến thanh lâu. Hàng họ đều là chuẩn ISO, làm sao để lãng phí trên thân gái làng chơi cho được, rất phí phạm.

Đang nghĩ lung tung, đột nhiên Lăng Phong cảm nhận được áp lực lan tỏa trong không khí.

"Có giao chiến chăng?"

Người không biết sẽ nghĩ là gió thổi, nhưng Lăng Phong bây giờ ít nhiều có kinh nghiệm. Cùng huynh đệ luyện tập, hẳn từng gặp hiện tượng này, nhưng đều rất yếu ớt. Mạnh mẽ đến mức cây cỏ cũng lung lay là lần

đầu tiên. Hơn nữa, rõ ràng không hề nghe tiếng động, chứng tỏ vị trí không hề gần.

Lăng Phong lần theo hướng phát ra lớp sóng kia tiếp cận.

...

Khu vực này gần vách núi.

Ở xa xa một khoảng đất trống, đang có bốn người, ba nam một nữ, tạm đứng xoay mặt làm hai phe. Lăng Phong không dám vận dụng thần thức lỗ mãng, chỉ dám nghe nhìn bằng mắt thường.

Người nữ áo váy thướt tha tung bay, từ trên xuống một màu trắng như tuyết. Chỉ tiếc nàng ta đứng quay lưng về phía hắn, cho nên không thể nhìn được khuôn mặt.

Tên nam nhân cạnh nàng ta mặc đồ đạo sĩ màu bạc.

Hai người ở đối diện, một kẻ trang phục vàng, một kẻ trang phục màu xanh da trời.

Tất cả đều cầm kiếm.

Mang máng trong gió Lăng Phong nghe kẻ áo vàng cười nói:

- Haha, Liễu muội không hổ bài danh thiên hạ đệ nhất, che mặt mà phong tư vẫn diễm lệ vô song. Khiến tại hạ dao động vô cùng, tinh thần hỗn loạn.

- Hừ, tì bì. - Nữ nhân họ Liễu kia chỉ hừ lạnh.

Kẻ áo xanh lại nói với nam nhân còn lại:

- Sư thúc, đã lâu không gặp, sư thúc vẫn khỏe chứ.

- Đừng gọi ta sư thúc, phản đồ như ngươi, đi vào tà đạo, không sớm thì muộn cũng tự diệt vong.

- Hô hô, tà đạo? Ai chính ai tà, còn chưa biết được.

Đạo sĩ áo xám quay về phía nữ nhân họ Liễu nói:

- Liễu cung chủ, nàng nên cẩn thận tên kia, ta phải thanh lý môn hộ.

- Cũng được. - Vị cung chủ họ Liễu chỉ nhẹ nhàng trả lời.

Tên áo vàng cột nhả:

- Hai người tốt nhất cứ đánh cho hết mình, ta và Liễu muội cần không gian tâm sự.

- Hừ.

"Keng... keng..."

Giao tranh nổ ra.

Lăng Phong không thể nhìn rõ đường kiếm.

Khoảng cách hơi xa, hắn không giỏi về kiếm, hơn nữa mấy người này ra kiếm quá nhanh, thân pháp cực kỳ ảo diệu, liên tục di chuyển qua lại. Lăng Phong thậm chí có chút hoa mắt chóng mặt, hắn có cảm giác như cả chục người đang đánh nhau.

"Gì đây? Ảo ảnh?" Lăng Phong không dám tin, mồm miệng há ra.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Kiểm Khí Khắp Trời

Lăng Phong dụi mắt mấy lần, bởi sau một hồi quan sát, hắn thấy cảnh trước mắt rất kỳ diệu. Lúc đầu hắn còn nghĩ do mắt mình nhìn xa bị mờ mà nhìn nhầm.

Khi tên áo vàng đột ngột đổi hướng, ở chỗ đảo chiều của gã ta xuất hiện một cái ảnh giống như đúc thân thể của gã. Lăng Phong khẳng định hắn không nhìn nhầm. Điều đáng sợ nhất là cái ảnh đó không hề cố định, mà tiếp tục ra chiêu, nhưng bản thân kẻ kia lại di chuyển sang chỗ khác xuất chiêu khác. Nếu không phải ảnh sau đó dần mờ đi, thì hoàn toàn giống phân thân thành hai người.

Tuy nhiên, vị Liễu cung chủ hình như luôn nhận ra đâu là ảnh đâu là thật, lần nào cũng chính xác bỏ qua ảnh, bám theo người thật xuất chiêu.

Thân pháp của Liễu cung chủ cũng vô cùng nhanh và uyển chuyển, cảm giác như đang bay lượn trước mắt. Nàng ta cũng tạo ra ảnh, nhưng so với kẻ áo vàng có chút khác biệt. Số lượng ảnh xuất hiện nhiều hơn, gần như liên tục kẻ sát nhau, nhưng trái lại thời gian tồn tại cũng rất nhanh.

- Liễu muội a, phụ thân ta trước khi chết, nuối tiếc lớn nhất là không thể thu nàng vào hậu cung, hay là để ta thay ông ta làm đi.

- Bỉ ối!

- Rất tốt, nữ nhân mạnh mẽ, ta thích. Hôm nay để nàng tâm phục khẩu phục theo ta.

Tên kia vừa cười bĩ ối vừa ra chiêu. Liễu cung chủ trái lại không nói gì nhiều, từ đầu tới giờ nàng ta chỉ nói vài từ ngắn ngủi, chủ yếu là để mắng đối phương.

Tình hình chiến sự khá cân sức. Tuy nói là chia phe, nhưng bọn họ không hề phối hợp qua lại, chỉ đơn thuần chia cặp ra rồi đánh.

Cặp nam nhân còn lại, Lăng Phong lại cảm giác là đồng môn. Mặc dù không thể nhìn rõ ràng, nhưng Lăng Phong thấy chiêu thức của chúng có gì đó tương tự.

- Haha, sư thúc. Nể tình từng là đồng môn, khuyên ông một câu. Rồi núi theo chúng ta, dù gì ông cũng là trưởng bối, ta sẽ nhường vị trí cho ông, thế nào?

- Ta khinh, đừng nói nhiều, xem chiêu.

- Sư thúc, người có tuổi rồi, đánh nhau từ lúc đến giờ, một cái chéo áo của ta cũng không chạm được, còn cố để làm gì?

- Hừm. Âm Dương Giao Thác! Xuất kiếm.

Tên đạo nhân sư thúc rút cây kiếm thứ hai ra, đảo chân một vòng, một kiếm chỉ lên trời một kiếm chỉ xuống đất xoay tròn.

Lăng Phong phải dụi mắt nhìn.

Chỉ thấy ở hai cây kiếm của tên kia, mờ mờ ảo ảo xuất hiện một tầng nhật màu bạc bao quanh.

"Kia là chẳng lẽ là... kiếm khí trong truyền thuyết?"

- Sư thúc, cuối cùng cũng chịu xuất thực lực ra rồi sao? Doãn Vân Phương ta nếu không bồi tiếp thì quá khinh người rồi.

Tên trẻ tuổi họ Doãn nói xong cũng rút kiếm thứ hai.

Hóa ra cả hai người này từ đầu đều chưa xuất toàn lực, sở trường cũng không phải đơn kiếm, mà là song kiếm.

Vị sư thúc liên tục đảo chân, hai kiếm chém ra trước. Trong khi Doãn Vân Phương đưa kiếm chống đỡ, thân người liên tiếp xoay tròn trên không.

- Hư Không, phá!

- Thái Cực, sinh. Nhật Nguyệt Đồng Chuyển, xuất cho ta!

Mỗi khi hai người này hô hét, từ hai cây kiếm đều đi kèm một quầng khí màu bạc bay ra. Điều đáng sợ nhất là, cái thứ "kiếm khí" kia mỗi khi phát ra, không gian quanh nó đều như bị đốt nóng. Quầng khí bay đến đâu, đều gây vết cắt đến đó, không khác gì kiếm thật chạm vào, thậm chí còn có phần lăng lẹ hơn nhiều. Cây cỏ xung quanh chỉ trong chốc lát đều đã tan nát.

"Hóa ra đây là sát thương của khí?"

Lăng Phong trước nay chưa từng thấy khí, mãi hôm nay mới tận mắt chứng kiến.

Kỳ thực, Lăng Phong đáng ra đã từng nhìn thấy kiếm khí. Vào cái đêm đám biệt mật Triệu Hanh tấn công phủ, khi tên đầu lĩnh xuất ra Lưu Vân Kiếm pháp, cũng có một tầng khí đen phát ra, chỉ tiếc lúc đó Lăng Phong nhắm tịt mắt không nhìn thấy.

Chốc lát, tên sư thúc dần rơi vào thế yếu.

Lúc này, Lăng Phong phát hiện trên đầu hai tên kia lơ mờ một đồ hình lưỡng nghi xoay tròn.

- Sư thúc, ta nói rồi, người nếu cứ ở cái xó đó tu luyện, cả đời cũng sẽ không đột phá được. Haha.

- Bớt nói lời thừa, người theo tà đạo, không sớm muộn cũng tẩu hỏa nhập ma, tự mình hủy diệt.

...

Ở phía Liễu Cung chủ.

- Liễu muội, cánh tay muội làm sao lại đẹp như vậy? Thật là tuyệt phẩm.

-...

- Muội có tình ý với ta à? Ánh mắt ướt át mỹ lệ quá đi.

-...

Thằng nhãi kia nói nhiều v* ra. Lăng Phong núp ở xa cũng thấy mệt thay cho vị cô nương kia. Đánh nhau một trận nói hai ba câu là được rồi. Đằng này cứ ra một chiêu nói đến hai câu, ai mà chịu nổi? Lăng Phong là khán giả cũng phải che mặt lắc đầu. Tên áo vàng kia xem chừng vừa dư hơi vừa rất tự tin, hoặc có khi món nói bừa của hắn có tác dụng phụ gì đó.

Chẳng qua cũng phải nói, nhờ có gã kia "chỉ điểm", nào "cánh tay muội", nào "ánh mắt mỹ lệ", Lăng Phong cũng không nhịn được quay sang đánh Liễu Cung chủ nọ.

Lăng Phong phải thừa nhận, kể cả là nhìn từ xa, khuôn mặt nàng ta cũng đã bị mang mạng che lại, nhưng vị cô nương kia chắc chắn là một mỹ nữ vô song.

Chỉ riêng từ dáng dấp Lăng Phong cũng có thể đoán ra được.

Phong ca cho đến lúc này, ít nhiều có thể xếp làm “cao thủ ngấm gái”. Chỉ ít thì số lượng mỹ nữ mà hắn tiếp xúc đã hơn hẳn 99% nam nhân ở thế giới này. Do đó, Phong ca hoàn toàn có đủ kiến thức thâm ảo để nhận xét mỹ nữ.

Vị Cung chủ kia, cứ mỗi cái cử động, trang phục lại ép sát vào thân thể, từng đường cong liền thấp thoáng hé lộ. Đặc biệt là phần ngực. Mặc dù trang phục vị này có thể nói là siêu kín kẽ, nhưng Lăng Phong với con mắt điều hâu của một nhà “thiết kế nội y”, vẫn nhìn ra được kích cỡ, tuyệt đối là hoàn mỹ trong hoàn mỹ.

- Liễu muội, bên kia đánh thật rồi đó. Hai ta cũng nên nghiêm túc đi nhỉ? Để ta dùng kiếm pháp của nàng nhé, chúng ta song kiếm hợp bích, hêê.

- Bĩ ối!

Liễu cung chủ cả người xoay tròn, sau đó ngả người đâm ra trước, nhìn vô cùng đẹp mắt. Nàng chủ yếu dùng thế đâm ra, kiếm khí có dạng tia bay thẳng, trong khí phe kia chủ yếu dùng chém, kiếm khí bay ngang.

- Haha, không hổ là cung chủ, tinh diệu lắm.

Kẻ áo vàng cười to. Gã bị trúng một tia kiếm khí của Liễu Cung chủ, máu cũng đã rỉ ra. Gã đổi chiêu thức, kiếm pháp hung hiểm hơn trước.

- Nàng có biết chiêu này tên là gì không?

-...

Liễu cung chủ mới thềm quan tâm tên chiêu, chuyên tâm đón đỡ.

Tên kia vẫn thao thao bất tuyệt:

- Đây là Anh Hùng Lệ, là nước mắt của ta vì nàng mà rơi.

Lăng Phong đến bó tay.

Liễu cung chủ liên tục đưa kiếm lên đỡ. Nàng dần bị ép lui ra sau, sau cùng nàng giơ tay kiếm xoay vòng.

Lăng Phong liền nhìn thấy một màn khó tin.

Mờ mờ phía dưới chân nàng ta, xuất hiện một cái đài sen. Không sai, đài sen. Cánh sen quay tròn, chầm chậm bao lấy thân thể nàng ta. Từ đài sen liên tục có những quầng khí màu hồng nhạt bay lên trên.

Đài sen vừa hiện, kiếm khí của tên kia đánh vào đều đồng loạt biến mất.

- Haha, hóa giải chiêu thức của ta sao? Không biết nếu lên giường, có thể hóa giải hùng phong của ta không đây.

- Im mồm!

Liễu cung chủ rất ít nói, lần nào cũng vì tên kia ép phải chửi ra một từ gì đó. Nhưng chửi mắng cũng rất nhẹ nhàng, có lẽ nàng ta cũng không biết từ nào tục tĩu cả.

Lăng Phong thì như người mất hồn, từ khi cái đài kia xuất hiện, Liễu cung chủ không khác gì một tiên nữ. Mờ mờ ảo ảo, thánh khiết không thể xâm phạm, nhìn như cả khu rừng bị hào quang của nàng làm mờ cả đi.

Tên áo vàng tuy mạnh miệng, nhưng dần thua thế thấy rõ. Gã vì vậy cũng không nói nhiều như trước, mặt mày nhợt nhạt liên tục bước lui.

Liễu cung chủ lần đầu tiên nói một câu dài:

- Nói! Phượng tử bị các người làm gì?

Giọng nói nhẹ nhàng uyển chuyển, mắng người mà chẳng sinh nổi chút uy hiếp.

- Nàng ta? Hình như sắp chết rồi.

- Người...

- Haha, đùa thôi. Nàng ta sướng sắp chết mà thôi. Nàng muốn không? Ta sẽ giúp nàng như sư tỷ của nàng.

- Cầm thú. Chết đi!

Kèm theo tiếng hét, Liễu cung chủ một chiêu chém xuống. Lần này kiếm khí có hình một cây cự kiếm. Nhìn nàng ta giống như Quan Âm đứng trên đài sen, phổ độ chúng sinh.

Đúng lúc này, biến cố phát sinh.

...

- Liễu tiên bối, bảo trọng, ta không thể giúp thêm được!

Chỉ thấy tên sư thúc có vẻ không chỉ trọng thương, mà còn bị trúng độc, mặt mày đã xám xanh từ lúc nào không rõ. Nói xong câu kia thì nhanh như cắt phi đi mất, nhanh đến mức chỉ kịp để lại một cái ảnh mờ.

Lăng Phong không khỏi choáng váng, không hổ cao thủ, bỏ chạy cũng quá nhanh đi.

Doãn Vân Phương rảnh tay, ngay lập tức dời kiếm khí đánh về phía Liễu cung chủ, lúc này chỉ còn một mình.

“Keng”

Bị mình hữu bỏ rơi, rồi bị đánh lén bất ngờ, Liễu cung chủ căn bản không thể tránh kịp.

“Phùùù”

Nàng trúng kiếm khí, phun một ngụm máu, vòng sáng quanh thân lập tức ảm đạm.

Tên áo vàng tuy vậy cũng đã nổ hết đà, gã nhân đó ngồi xuống đả tọa, nói như ra lệnh với Doãn Vân Phương:

- Không nên giết nàng, bắt sống cho ta!
- Hêê. Yên tâm đi. Nàng ta sẽ ngoan ngoãn theo chúng ta thôi.

Doãn Vân Phương cười dâm bước tới.

- Người... không được lại gần.

Cả người Liễu Thanh Nghi run run, trong mắt tràn ngập không cam tâm.

Nàng một tay chống kiếm xuống đất, máu chảy dọc theo bàn tay, nhỏ từng giọt. Tay còn lại vòng sang ngực, chỉ chỉ vài cái điểm huyết lên vai, sau đó cứ thế ôm lấy chỗ vết thương.

Bộ dạng của nàng lúc này, vừa tuyệt đẹp, vừa đáng thương, khiến cho Lăng Phong đang lén quan sát mấy lần muốn bất chấp xông ra cứu nàng.

Chẳng qua, hắn vẫn kịp tỉnh táo.

Ba người này đều là siêu cao thủ, hơn Lăng Phong cả vạn lần. Hắn mà lao ra bây giờ, dùng đầu gối nghĩ không biết là đi tự sát.

Doãn Vân Phương bước tới, nhưng vẫn giữ khoảng cách với Liễu cung chủ, cười mỉa:

- Haha. Không nghĩ đến, Thần Cung Cung chủ cao quý nhất trong thiên hạ cũng có ngày này. Nói cho người biết, người đã trúng độc của bọn ta. Có làm gì cũng vô dụng mà thôi. Độc này là bọn ta dày công chế ra, đặc biệt dành cho Thần Cung các người. Chỉ cần trúng vào... Hahaha!

Doãn Văn Phương nói đến đó cười càng dữ tợn.

Liễu cung chủ nhìn chăm chăm hắn ta không đáp.

Tên áo vàng nóng ruột nhắc:

- Đừng nói lắm nữa, khống chế nàng lại đi!

Doãn Văn Phương phi thân về phía Liễu cung chủ.

Đột nhiên.

"Ông"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Tiên Nữ?

Cả người Doãn Vân Phương như bị trúng tà, mất kiểm soát thân thể, tàn ảnh cũng biến mất theo. Gã theo quán tính cứ thế lao tới, nhưng chân không thể di chuyển, vì thế mất trọng tâm, ngã luôn xuống đất.

- Ai?

Tên áo vàng hoảng hốt hét to. Hắn vừa rồi cũng cảm nhận thấy có người ra tay.

Liễu cung chủ gắng gượng quan sát xung quanh, nhưng không nói gì.

Doãn Vân Phương rất nhanh tỉnh táo. Lần đầu tiên trên khuôn mặt gã hiện ra vẻ sợ hãi, tay cầm kiếm cũng run theo.

Người ra chiêu không ai khác ngoài Lăng Phong. Hắn dùng khả năng gây choáng dồn hết vào một đòn này, bất ngờ đánh thẳng vào thần thức Doãn Văn Phương.

Lăng Phong cái gì cũng được đi, chỉ riêng cái tính đột phát vẫn không sửa được. Lúc nhấn nạt thì cũng cố được rất lâu, nhưng đến lúc bộc phát thì quyết định cũng cực nhanh chả thêm tính toán gì thêm.

Vừa rồi thấy tên họ Doãn kia lao về phía Liễu cung chủ, hắn tự nhiên nghĩ đến Doãn Chí Bình cường bức Tiểu Long Nữ, căm thù nổi lên, thương

hoa tiếc ngọc, liền thi triển thần thức tấn công gã kia. Xong xuôi nghĩ lại thấy hối hận vô cùng.

Lăng Phong về thần pháp cũng chẳng phải hiểu biết gì lắm, hắn chỉ biết nó rất bí ẩn, dường như là một loại lực lượng có thể chế ngự cao thủ. Xem ra cũng vì hắn vẫn chưa luyện được cách tập trung thần thức, cho nên xuất chiêu lên Doãn Vân Phương, nhưng cả hai người còn lại đều cảm nhận được một phần nhỏ.

"Ài, Liễu Cung chủ, ta vì nàng mà làm liều rồi đó."

Lăng Phong sợ bị phát hiện, liền nín thở, nhưng tim thì không kìm được vẫn đập thình thịch. Ba người kia đều là cao thủ, không loại trừ khả năng có biện pháp tìm ra hơi thở gì đó của Lăng Phong.

Chỉ là, một lúc sau, Lăng Phong phát hiện vẫn không có động tĩnh gì.

"Có lẽ nào thần thức của bọn họ đều kém thua ta?"

Lăng Phong đánh bậy đánh bạ, nhưng lần nay may cho hắn là đã đoàn trúng. Trong ba người, chỉ có Liễu cung chủ và tên áo vàng là đã luyện thần pháp qua tầng hai, cho nên mới nhận ra đòn tấn công của Lăng Phong. Doãn Vân Phương phản bội sư môn từ sớm, thậm chí tầng một còn chưa viên mãn.

Doãn Vân Phương bỗng chắp tay nói:

- Tiền bối nếu đã đến, xin mời hiện thân.

"Tiền bối?" Lăng Phong bất khả tư nghị. Tên kia đang nói hắn sao?

Mặc dù cảm thấy khó hiểu, nhưng Lăng Phong lại quyết định, hắn sẽ không dùng lại thần thức. Bởi vì hắn biết mình còn rất kém, rất dễ lộ sơ hở, nói không chừng tên họ Doãn đang dụ hắn làm lại lần hai để xác định vị trí.

Chỉ là, Lăng Phong không hành động gì, nhưng tình hình vẫn càng lúc càng quái.

Chỉ thấy Doãn Vân Phương cảnh giác lui về phía tên áo vàng, nói gì đó, tên áo vàng nghĩ nghĩ một lúc gật đầu, sau đó cả hai... dặt nhau biến mất, để lại Liễu Cung chủ nằm ở bãi cỏ.

...

Lăng Phong nhìn thấy tất cả, nhưng hắn cũng không vội vàng chạy ra. Nói không chừng hai tên kia đang bày kế “điệu hổ ly sơn”, giả vờ rời đi, chờ Lăng Phong hiện ra liền quay lại. Hơn nữa, nữ nhân kia đẹp thì có đẹp, nhưng võ công quá khủng bố. Lăng Phong tuy háo sắc, nhưng vẫn yêu mạng sống hơn.

Lăng Phong cứ thế chờ một lúc lâu.

Liễu Cung chủ ngồi khoanh chân đả tọa, quầng khí màu hồng phủ quanh thân, đẹp thánh khiết không thể xâm phạm.

Chỉ là, sau một lúc, nàng đột nhiên... ngã ra đất, bất tỉnh.

Lăng Phong nhin thêm một khắc đồng hồ, cảm thấy có lẽ không có âm mưu quỷ kế gì đang chờ mình, mới từ từ rời chỗ nấp tiến lại gần Liễu cung chủ.

Vừa lại gần hắn vừa nhỏ giọng:

- Liễu cô nương. Ta tới gần nhé!

Càng tiến gần nàng ta, tim Lăng Phong càng đập mạnh.

Tiên nữ đang nằm trên cỏ, dáng người ảo diệu ẩn hiện sau làn váy lụa, nhìn vô cùng bắt mắt.

Nàng mặc bộ váy màu trắng tuyết, phần cổ tay hoa văn màu bạc, đai lưng ôm chặt vòng eo, khiến cho phần ngực cứ phập phù theo nhịp thở mỏng manh. Mái tóc nàng dài, đen nhánh bóng mượt. Mái phía trước xòa sang bên thái dương, đằng sau cột bằng dải lụa.

Khuôn mặt nàng bị mạng che một nửa, Lăng Phong chỉ thấy được phần trán và đôi mắt. Đôi mắt nhắm nghiền rung rung, lông mi cong vút. Lăng Phong tuyệt đối không nghĩ rằng đôi mi tự nhiên có thể cong đẹp tuyệt hảo như thế. Kiếp trước của hắn, nữ nhân ra đường đều phải vuốt mi mất nửa ngày mới được như vậy, chẳng lẽ thời này cũng có đồ nghề đó rồi?

Lăng Phong nhìn không dám chớp mắt, chân bước cũng cực kỳ nhẹ nhàng, hắn sợ mình sẽ kinh động đến cảnh đẹp này.

Điều đáng tiếc nhất, đó là vết máu trên khóe miệng và cánh tay của nàng.

Hắn đột nhiên nghe nàng ta rên "hừ hừ".

Rút cục cũng bò được lại gần. Lăng Phong cẩn thận đưa tay, đầu tiên chạm lên trán.

"M* ời, sao nóng vậy?"

Lăng Phong phát hoảng, nói theo kiểu sốt cao thời trước của hắn, thì phải trên 40 độ.

Lăng Phong bỏ luôn ham muốn cởi mạng che mặt để nhìn dung nhan, hắn lo lắng cho tính mạng của nàng ta hơn.

Một người sốt cao khủng khiếp thế này, không hạ nhiệt sớm để chuyển sang co giật, với điều kiện ở đây chỉ e hồng lét. Từ đây chạy về Vĩnh Lạc trấn khá xa, đặc biệt nếu Lăng Phong phải phải mang theo một người thì càng xa.

Lăng Phong luồn tay bế Liễu cung chủ lên, cảm giác như ôm một cục than đang cháy trên người.

Hắn nhẹ nhàng chỉnh đầu nàng ngã vào lòng mình. Dù sao cũng không thể bất cẩn để cổ người ta ngã ngửa ra sau.

Sau đó chạy như bay đi.

...

Chạy được một lúc, Lăng Phong tình cờ thấy một hồ nước bên góc rừng.

Hắn liền bế nàng lại, đặt nàng xuống bờ đá cạnh hồ. Sau đó, xé vải trên người, làm thành một cái khăn nhỏ, nhúng nước hồ chườm lên trán nàng, hy vọng giảm sốt. Sau đó lại tức tốc bế nàng ấy đi tiếp.

Chỉ là, đi được một lúc, hắn nhận ra miếng khăn đã khô rang, nước bốc hơi sạch sẽ, thậm chí cái khăn cũng nóng không kém.

Trọng yếu là, hắn bắt đầu thấy người ngọc trong lòng có dấu hiệu run rẩy.

"Không xong."

Lăng Phong đành phải bế nàng quay lại bãi đá, tiếp tục chườm nước.

Hắn cũng đưa tay thử bắt mạch. Đôi tay ngọc ngà, làn da trắng mịn, nhịp tim loạn xạ. Nói cho cùng, trình độ bắt mạch của Lăng Phong chỉ ở mức vỡ lòng, cũng chẳng thể nhìn ra được bệnh tật gì.

Lăng Phong nhìn bàn tay mỹ nữ không khỏi chép miệng thầm than. Không hiểu nàng ta luyện kiếm bằng cách nào. Đôi tay luyện võ, mà một chút tì vết cũng không có.

Chườm mấy lần khăn nước cũng không thấy tình hình khá hơn, Lăng Phong thực sự lo lắng. Hắn nghĩ đến, chỉ sợ đây không phải là sốt mà hắn biết.

Lăng Phong nhận ra quá muộn. Đây đương nhiên không phải là sốt. Một cao thủ luyện khí, làm gì có chuyện dễ bị sốt. Cũng chỉ có Phong ca tịt đường khí mới có cái suy nghĩ này.

Không phải sốt, vậy thì là gì đây?

Lăng Phong bỗng vỗ đầu chợt nhớ ra.

"Từ từ, độc?"

Lăng Phong nhìn sang tay trái nàng ta. Hắn cẩn thận xé phần cổ tay đã bị rách một chút, lộ ra một vùng da trắng nõn. Vết thương không hề rộng, máu đang rỉ ra.

"Ta thật sơ suất."

Lăng Phong không ngần ngại dùng miệng hút lấy máu từ vết thương, theo kiểu hút độc rắn. Hắn cũng chẳng biết làm vậy có đúng không, chẳng qua đây là cách duy nhất hắn nghĩ ra lúc này. Xong xuôi chùi sạch vết thương, lại đổ ít bột cầm máu. Thứ này Lăng Phong mang theo để tiến hành “Man vs Wild”.

Hắn không để ý đến, lúc này trán Liễu cung chủ đã lấm tấm mồ hôi.

Ngay khi Lăng Phong muốn đưa tay chạm vào trán nàng lần nữa, chủ ý để thử xem nhiệt độ thân thể, thì...

“Ông”

Lăng Phong trúng một đòn cực mạnh, như bị sấm sét trời quang, suýt chút ngã vật ra sau, trong người phi thường khó chịu.

Vừa rồi cả tinh thần hẳn một mảnh trắng xóa, kiểu như bị ánh sáng trắng chiếu thẳng vào mắt. Tỉnh táo lại, Lăng Phong phát hiện thần thức của hắn triệt tiêu, có muốn thi triển nghe ra xa cũng không thể được nữa.

“M* của ta ơi!”

Lăng Phong toát mồ hôi

Không hồ siêu cao thủ. Trong trạng thái vô thức mà có thể tự phản kích như vậy.

Ngay lúc này, Liễu Cung chủ bỗng cửa quật cơ thể.

Lăng Phong vội đặt nàng ta xuống bãi đá, cẩn thận lùi ra sau một chút, hỏi:

- Liễu cô nương, cô tỉnh rồi sao?

Liễu Cung chủ không rõ có nghe được lời hắn hay không. Chỉ thấy trán nàng nhú lại, hai bàn tay bỗng nhiên nắm chặt.

Lăng Phong thầm đoán, có lẽ nàng đang chiến đấu với độc tính đang phát tác, phải chịu đựng đau đớn.

Lăng Phong căn bản không biết làm gì tiếp theo.

Hắn có thể tiếp tục bất chấp mà bế nàng chạy một mạch về Vĩnh Lạc, vì cứ ngồi đây cũng không làm được gì khác. Chỉ là, ở Vĩnh Lạc trấn cũng không có đại phu nào ra hồn, xem chừng về đến đó lại phải đi tiếp về kinh thành, mất thêm nửa ngày là ít.

Đột nhiên hắn nghĩ tới, sẵn có cái hồ nước ở đây, cho nàng xuống nước một chút thì sao?

Nếu là sốt thông thường, thì tuyệt đối không nên làm thế. Nhưng đây rõ ràng không phải sốt thông thường. Trọng yếu là, Lăng Phong nhớ ra, nàng ta là một cao thủ về khí. Một cao thủ về khí sẽ không lo chuyện cảm mạo phong hàn. Lăng Phong lại nhớ đến vài cái tình tiết kiếm hiệp, mỗi khi cao thủ bị tẩu hỏa nhập ma, thì có thể ngồi dưới thác nước tĩnh tâm gì đó.

Dù sao bể nguyên cái lò than này chạy tiếp cả canh giờ, chỉ sợ hãn cũng bị nướng chín mất.

Liễu Cung chủ lại nhú mày, tỏ vẻ vô cùng đau đớn.

Lăng Phong tâm loạn như ma, hãn rất thương tiếc nữ nhân, đặc biệt là mỹ nữ. Thấy nàng càng đau đớn, hãn càng muốn làm gì đó ngay.

Trong lòng thầm đặt cược, Lăng Phong liền chậm chậm tiến lại gần, nhỏ giọng:

- Liễu cô nương, người cô nương quá nóng. Tại hạ muốn đem cô nương về chữa trị cũng không thể bế đi được, cho nên... muốn đem cô nương ngâm hồ nước lạnh.

Liễu Cung chủ đương nhiên không thể trả lời.

- Cô nương không phản kích ta, tức là đã đồng ý đi. Vậy xin mạo phạm!

Lăng Phong bế nàng đi xuống, nước hồ dần dần ngập người nàng.

Tắm mạng trên mặt một phần dính nước nặng trĩu, vô tình tuột ra.

Lăng Phong như trúng phải định thân chú, ngơ ngẩn.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Nóng Hổi

Tiên nữ hạ phàm!

Quốc sắc thiên hương!

Khuynh quốc khuynh thành!

Tất cả đều ở đây.

Có những thứ, không phải ai cũng có cơ duyên gặp được.

Lăng Phong đã từng không tin vào âm phủ, không tin vào dị giới, rất nhiều người đều không tin Nhưng là, âm phủ lại có thật, dị giới cũng có thật.

Lăng Phong đã từng không tin kiếm khí, rất nhiều người cũng như vậy. Nhưng là hôm nay hắn đã chứng kiến kiếm khí thành quầng, thậm chí có cả đài sen.

Vẻ đẹp này cũng vậy, có gặp mới biết nó thực sự tồn tại.

Là một kẻ xuyên không, dạo dạo club, lướt lướt internet, cái gọi là “mỹ nữ” “hoa hậu” “hotgirl”, Âu Á Mỹ Phi, là tự nhiên hay là phẫu thuật, Lăng Phong đều biết qua. Tin chắc hầu hết thanh niên hiện đại đều như hắn, khác nhau chỉ là kẻ nào có phúc được hưởng thụ hay không thôi.

Mỹ nữ? Rất nhiều. Nhiều đến mức Lăng Phong nghĩ có mỹ thì cũng đến mức nào đó mà thôi. Nhưng hóa ra Lăng Phong sai lầm. Cái gì cũng có cảnh giới của nó.

Những mỹ nữ kia, tuy đẹp thế nào, thì vẫn có gì đó... thiếu sót, và dung tục. Tỷ dụ mỗi hotgirl khi chụp ảnh avatar, thường đều sẽ có cùng một kiểu trang điểm, một góc chụp, một kiểu cười gì đó. Nhưng nếu như ra ngoài đời nhìn phải nàng ta ở một góc khác, người sẽ phát hiện nàng ta... rất bình thường.

Nhưng còn cô gái này, Lăng Phong có một cảm giác, thì phải là... hoàn mỹ. Nàng tự nhiên mà vậy, hoàn hảo thần thánh. Cho dù trọng thương nhột nhật, nhưng vẫn không thể làm ảnh hưởng bao nhiêu.

Có thể nói, Lưu Diệc Phi khi diễn vai Tiểu Long Nữ, chính là tiệm cận cái cảnh giới này. Chẳng qua đó là nhờ công nghệ hiện đại giúp đỡ đến 7 phần, hơn nữa diễn viên họ Lưu kia cũng có không ít khuyết điểm.

Tay trái Lăng Phong đỡ lấy lưng Liễu cung chủ, tay còn lại không tự chủ vuốt sợi tóc ướt đang dính trên trán nàng. Hắn muốn ngắm nhìn tuyệt tác nhân gian cho rõ hơn.

Bỗng hắn thấy đôi môi anh đào của nàng mấp máy.

Lăng Phong không thể kiềm chế được cảnh tượng này, hắn cúi xuống hôn nhẹ lên cánh môi mềm. Đó là động lực nguyên thủy nhất của một nam nhân, vừa muốn thưởng thức, vừa muốn nâng niu.

Có vài chuyện, một khi đã bắt đầu, thì căn bản không thể dừng lại được.

Lăng Phong bắt đầu hôn nhẹ lên mũi, lên mắt, lên trán, lên mái tóc. Rồi dần dần càng lúc càng bạo hơn, đi xuống cổ, xuống vai...

Lại nói, đối với bất kỳ một tên nam nhân nào, một khi miệng đã động, thì tay căn bản không thể yên, trừ phi bị... bại liệt.

Bàn tay Lăng Phong theo phản xạ tự nhiên, bắt đầu mơn trớn một bên má Liễu cung chủ. Dần dà theo thói quen rà soát xuống dưới, luồn vào bên trong vuốt ve.

Làn da nàng trơn mượt như tơ lụa, xem ra chính là cảnh giới “làn da trẻ em” mà mấy cái quảng cáo mỹ phẩm thời sau vẫn nói. Sau cùng là bầu ngực căng đầy ngạo nghễ, dù vẫn cách một lớp áo lót, vẫn khiến Lăng Phong suýt chút phun máu.

Lăng Phong một tay tham lam xoa nắn lấy nhũ phong của nàng, bỗng...

Liễu Cung chủ khẽ rên một tiếng, đôi môi hé ra.

"Nàng ấy tỉnh?" Lăng Phong chợt dọ dừng tay, thanh tĩnh một chút.

...

Vừa rồi bị vẻ đẹp tuyệt trần kia làm cho không kìm được, Lăng Phong mới theo bản năng mới muốn hôn nàng, đơn thuần cũng chỉ vì muốn chạm vào tuyệt tác. Rồi thuận lý thành chương mới sờ soạng thân thể.

Chỉ là, hẳn biết rõ nữ nhân này vô cùng nguy hiểm. Một màn thần thức phản kích vẫn oang oang trong đầu. Một màn kiếm khí bá đạo cũng vẫn rõ ràng rành mạch. Nếu nàng ta tỉnh lại, thấy mình bị một tên nam nhân lạ mặt xâm phạm, róc da lột xương thì không biết có không, nhưng muốn đuổi giết là cầm chắc 99%.

Lăng Phong cũng không dám lỗ mãng.

Hắn cẩn thận bế Liễu Cung chủ rời hồ nước, nhẹ nhàng đặt nàng xuống bờ đá, lẳng lặng quỳ ở bên cạnh ngắm nhìn.

Lúc này, trên thân hai người đều đã ướt sũng nước hồ, vấy sa mỏng trên người Liễu cung chủ dính sát vào thân thể, từng đường cong cứ thế lồ lộ ra ngoài. Thân thể kia, có lẽ chính là ước mơ của bao nhiêu nam nhân đi.

"Chẳng lẽ, cái độc khí kia là... xuân dược." Lăng Phong bỗng nghĩ.

Lăng Phong chưa bao giờ thử qua xuân dược thời cổ đại. Ngoài việc thời trước xem phim ảnh, nghe nói còn có loại xuân dược dã man đến mức không giao hoan thì nổ tung thân thể, rất khoa trương.

Liễu Cung chủ bị trúng là xuân dược hay là cái gì thì không rõ. Nhưng Lăng Phong hẳn thì đang trúng xuân dược của chính mình. Hẳn đang bị thứ gì đó thúc đẩy mãnh liệt. Càng nhìn Liễu Cung chủ nằm đó, bụng dưới hẳn càng nóng lên. Theo ngôn ngữ của pháp luật hiện đại, có lẽ "thú tính" của hẳn nổi lên.

Suốt mấy ngày qua khổ luyện trong rừng, khiến tâm trí có điểm cực đoan gấp gáp. Chuyện nam nữ với Lăng Phong như món ăn lâu ngày không được ăn, không thấy thì thôi, vừa thấy thì không kiềm chế nổi.

Đúng lúc này, Liễu Cung chủ có lẽ vì quá nóng, đôi môi hé mở, hô hấp nhè nhẹ, từng đợt khí nóng từ miệng nàng thổi ra.

"Bà nội nó, chịu không nổi."

Lần này không kiêng nể gì, một tay xoa nắn lấy nhũ phong, tay còn lại kê đầu nàng lên cao. Trong mộng lung cảm thấy giống như nàng nói gì đó, nhưng hẳn căn bản không còn nghe thấy.

Lăng Phong cúi xuống hôn lên đôi môi kia, nhân lúc môi nàng hé mở, liền liền lưỡi tách môi nàng xâm nhập vào bên trong. Liễu Cung chủ có lẽ chưa hôn ai bao giờ, lưỡi nàng liên tục trốn tránh. Mãi một lúc sau, mới dần dần e ấp đáp trả.

...

Liễu Cung chủ đang trong trạng thái mơ màng.

Chân khí của nàng, nguyên bản là “vạn độc bất xâm”, một khi luyện nó thì có thể chống lại tất cả các loại độc trong thiên hạ. Nếu nói ra tên, chỉ sợ toàn bộ võ lâm cũng phải sợ hãi.

Thế nhưng mà, ngày hôm nay chân khí thượng thừa đó lại hoàn toàn triệt tiêu, độc dược trong cơ thể phát huy thập phần hiệu lực, thậm chí còn có phần cường hoành bá đạo.

Liễu Cung chủ sợ hãi trong lòng. Sư phụ nàng bị chúng giết hại, sư tỷ cũng bị bắt đi. Chẳng lẽ bọn chúng từ chỗ sư tỷ, đã nghiên cứu được loại độc dược chống lại thần công của môn phái nàng?

Nhưng hiện tại chuyện này cũng không trọng yếu.

Trọng yếu là, nàng cảm nhận có ai đó đang sờ soạng thân thể, vừa rồi còn hôn lên khắp nơi.

Nàng ráo riết căn môi, hy vọng có thể thanh tỉnh.

Mãi khi hắt rúc đầu vào vào song phong của nàng, Liễu Cung chủ rút cục mới có thể hé mắt nhìn được cảnh tượng bên ngoài.

“Hắn... là ai? Hắn... muốn làm gì?”

Liễu Cung chủ cũng không quá ngây thơ, nàng chỉ không thể tin chuyện này lại xảy ra với mình. Kẻ này trong mắt nàng giống như một con quái vật ghê tởm, đang từ từ ăn mòn thân thể nàng.

Đáng chết nhất là, nàng lại không thể động thân ngăn cản. Tứ chi vô lực, chân khí không còn, nàng căn bản chỉ có thể nằm đó nhìn hắn tùy ý đùa giỡn.

Liều Cung chủ phát hiện bản thân có một tia khí lực nhỏ nhoi, đã có thể nói được, liền yếu ớt nói:

- Nếu người dám... dám đối với ta... Ta sẽ không... bỏ qua cho người... Ừm!

Lúc này cũng là lúc Lăng Phong hôn nàng.

Liều Cung chủ chỉ có thể trừng trừng đôi mắt.

Chết tiệt nhất là, lưỡi của hắn... lưỡi của hắn...

Liều Cung chủ trong đầu trống rỗng, đôi mắt không nhìn được nhắm lại. Cái tư vị này...

“Thì ra, hôn... là như thế này sao?”

Nụ hôn đầu tiên của nàng, ở một nơi chẳng có chút lãng mạn, bị một kẻ hoàn toàn vô danh cướp đi. Nàng không thể nào tiếp thụ sự thật này, từ đôi mắt đẹp nhỏ ra vài giọt nước óng ánh.

Hắn hôn nàng rất lâu, lâu đến mức nàng hít thở không thông, tưởng chừng lồng ngực sắp nổ tung.

Liều Cung chủ trong đầu hồng mắt. Ở nơi tư mật của nàng, có thứ gì đó tiết ra, ẩm ướt.

Liều Cung chủ tâm thần hỗn loạn. Nàng trong thâm mắng chính mình, chỉ sợ nàng đã không còn xứng làm một Cung chủ. Bởi vì nàng rõ ràng vừa... động tình.

Thân là một vị Cung chủ, từ nhỏ nàng nhập cung, suốt bao nhiêu năm đều giữ thân như ngọc, không chút tì vết. Tâm pháp nàng luyện là thượng thừa trong võ lâm, áp chế tất cả dục vọng, tâm tình luôn bằng phẳng một màu, cho nên nàng chưa một lần nghĩ đến xuân tình.

Thế nhưng mà hiện tại, trước mặt một tên nam nhân xa lạ, nàng lại nhanh chóng động xuân triều.

Nàng không biết vì sao lại như vậy, nàng không hề có kinh nghiệm. Nhưng ít nhiều cũng là một nữ nhân trưởng thành, cái cảm giác xấu hổ đó khiến nàng lập tức biết chuyện gì xảy ra. Xem ra tâm pháp của nàng đã hoàn toàn vô dụng, nàng không còn là Cung chủ, chỉ còn là một nữ nhân.

Lúc này tên kia bỗng ôm chặt lấy thân thể đã mềm yếu vô lực của nàng.

- Ah-ha!

Cảm giác thân thể sát vào nhau, Liễu Cung chủ kêu một tiếng yêu kiều. Nàng muốn vận công đẩy hắn ra, nhưng toàn thân vẫn không có chút sức lực nào, đành phải tùy ý hắn ôm lấy, miệng thều thào:

- Thả ta ra... Dâm tặc. Thả ta ra!

Hắn ta gắt gao ôm lấy nàng. Liễu Cung chủ bỗng thấy có thứ gì đó sung huyết nóng bỏng lợi hại, ở ngay trên đùi nàng.

Vật kia vừa chạm vào, thân thể mềm mại của Liễu Cung chủ lập tức mềm nhũn. Vừa rồi nàng động tình, da thịt mất cảm tăng mạnh, căn bản không thể chịu được vật lạ đụng chạm, nhất là... cái vật kia.

...

Giống như cảm thấy có gì đó ướt át, Lăng Phong giây lát tỉnh táo.

“Ta lại vừa làm gì rồi?”

Chính Lăng Phong cũng không rõ mình đang bị cái gì. Rõ ràng vừa một lúc trước thanh tỉnh, rồi mê màng, rồi lại tỉnh, rồi lại mê. Mà cứ mỗi lần mê, thì hắn lại một lần xâm phạm nàng.

Chẳng lẽ hắn đang bị độc được ảnh hưởng? Lăng Phong cũng không biết.

Trước mắt hắn đang là một mảnh ôn hương nhuyễn thịt, sa y màu trắng xộc xệch khắp nơi, lộ ra từng mảng lớn xuân quang, ngọc thể mê người không có một chút thịt thừa. Một đôi đùi ngọc thon dài đã triển lộ không bỏ sót, tuyết trắng chói mắt.

Nàng đang thở gấp, còn hắn gắt gao ôm lấy nàng, hơi thở cũng dồn dập không kém.

Lăng Phong trong lòng đấu tranh kịch liệt. Giờ phút này nàng ta vẫn nửa mê nửa tỉnh, không giống như lần nọ với Đóa Nhi. Nếu hắn nhân đây lợi dụng làm đến tận cùng, thì chính là cường gian. Là tội ác!

Trong đầu thì đấu tranh như vậy, thực tế Lăng Phong vẫn đang hoạt động hết công suất trên người nàng ta.

Đúng lúc này, Liễu Cung chủ rên rỉ một tiếng, thỏa mãn yêu kiều.

- Ừm!

Không khí tràn ngập hương khí, có lẽ là mùi thơm thân thể nàng đại phát.

Cảm nhận song phong nóng hổi trên tay bỗng căng cứng, hai hạt đậu đỏ cũng đã dựng thẳng, Lăng Phong không khỏi nghĩ đến...

“Nàng ấy... cũng động tình rồi?”

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Vô Cùng Nóng Hổi

Lăng Phong vừa rồi kích tình như vậy, cơ hồ có bao nhiêu kỹ xảo toàn thân đều thi triển ra. Đừng nói Liễu Cung chủ là xử nữ, căn bản chưa từng trải qua chuyện nam nữ, bất kỳ nữ nhân nào cũng sẽ sinh phản ứng.

Nhân tiện cũng phải nói một chút, cái khác không nói, riêng khoản “cái kia cái kia”, Phong ca tuyệt đối có thể thi lấy chứng chỉ quốc tế.

Số là năm đó dạo chơi club đêm, hần tình cờ quen biết một tên “nam ưu”, nói trắng ra là diễn viên đóng xxx, vì vậy cũng học được kha khá tuyệt kỹ. Trọng yếu là, hần cũng không phải trai tơ, kiếp trước chinh chiến không ít chiến trường, kinh nghiệm tuy không thể làm tông sư một phái, nhưng muốn nhận đồ đệ vẫn là dư sức.

Tiếng rên rỉ động tình của Liễu Cung chủ, giống như tiếng pháo mở màn.

Nàng ấy đã như vậy. Một không làm, hai không ngớt. Lăng Phong liền đưa tay khéo léo kéo nội khố của nàng sang một bên, ngọc môn hồng hào kiêu diễm liền hiện ra, đã một mảnh ẩm ướt.

Chỗ tư mật nhất của mình bất thành lình bị khai mở, Liễu Cung chủ lập tức kinh hoàng. Nàng liền liều mạng giãy dụa, một đôi đùi tròn trịa rắn chắc không ngừng tránh thoát. Chỉ là, nàng lúc này đã suy yếu, cộng thêm cao trào thoát lực, rất nhanh

Lăng Phong dựng lấy đôi đùi ngọc, khẽ mở ra, cũng không thể chờ được nữa, áp thân tiến vào...

- Ah!

Một tiếng yêu kiều vang lên, làm chim chóc cũng phải bay đi.

...

Cảm giác đau đớn của lần đầu bị phá thân, làm Liễu Cung chủ tỉnh táo.

Trên người nàng, quần áo đã sớm không còn một mảnh. Khóe miệng chảy ra một ít nước miếng thơm tho, cũng không biết là nàng vì khoái cảm mà không cách nào khống chế, hay là của Lăng Phong vừa rồi nộ hôn để lại.

Liễu Cung chủ muốn phản kháng, nhưng thân hình đối phương tựa như một ngọn núi, nàng căn bản không thể lay động hấn. Ánh mắt vô tình liếc xuống, lơ mơ nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ ở hạ thể, nàng thực sự nghĩ đến muốn chết.

- Ah! Không được...

Liễu Cung chủ duyên dáng gọi to, nàng muốn giãy dụa. Lại phát hiện đôi đùi ngọc đã bị hấn kẹp lại, căn bản không thể động đậy. Nàng không ngừng giãy dụa kiều đồn đầy đặn. Chỉ là, nàng càng dẩy dụa, ngược lại càng rơi vào bế dục.

- Ta muốn giết ngươi! Ah...

Một đôi bàn tay như ngọc trắng muốn đánh ra, nhưng vì hữu khí vô lực mà lại chẳng khác nào đang mát xa trên ngực hấn.

Liễu Cung chủ liễu mạng lắc đầu, giờ phút này nàng rất rõ ràng, chính mình đã không còn cách nào ngăn cản sự thật.

- Xin người...

Liễu Cung chủ vừa như cầu xin vừa tức giận.

Nàng giận nhất cũng không phải là hấn, mà là chính nàng.

Thân thể nàng cũng không còn đau đơn như lúc trước, mà dần dần, đang truyền đến một cỗ... khoái cảm chết tiệt. Nàng muốn thoát khỏi hấn, nhưng đồng thời lại sợ đánh mất cái cảm giác được lấp đầy hư không đầy ma lực kia.

- Ủm!

Cầu xin còn chưa dứt, miệng nàng đã bị hấn ngăn chặn. Lại một lần nữa bị hấn bắt được cái lưỡi thơm tho, không ngừng hút lấy hương vị ngọt ngào.

Liễu Cung chủ bởi vì luyện võ trường kỳ, cặp đùi thon dài rắn chắc. Theo động tác của Lăng Phong, vừa hôn vừa động, chân nàng cũng từ từ vòng sang bên hông Lăng Phong lúc nào không hay.

...

Lăng Phong lúc này đã rõ ràng, mình đang phạm tội cường gian.

Nhưng hấn không thể dừng được.

Hấn biết rõ nàng ta là cao thủ. Khi hấn quyết định tiến vào, là đã bất chấp hậu quả. Có thể xong hôm nay nàng sẽ giết hấn, cũng có thể sẽ tha cho hấn. Nhưng Lăng Phong không cam tâm chờ kết quả như vậy. Lúc này đây, Lăng Phong muốn chuyên tâm “cày cấy”, hoàn toàn chinh phục nàng ta. Là vĩnh viễn, chứ không phải chỉ mỗi lần này.

Lăng Phong một lần nữa thả Liễu Cung chủ ra đất, thừa dịp nàng thoát lực dùng sức mơn trớn.

Lăng Phong hiện tại rất thanh tỉnh, không còn mơ màng như lúc này.

Hắn chậm rãi ôn nhu, từng bước từng bước. Hắn biết Liễu Cung chủ là lần đầu, càng thô bạo sẽ khiến nàng sinh tâm lý phản kháng. Hiện tại tuy hắn đã vào được, nhưng cơ thể nàng ấy vẫn rất cứng nhắc, chứng tỏ nàng vẫn chống đối chuyện này.

Nhìn thấy nàng thi thoảng nhú mày, Lăng Phong thương tiếc ôm Liễu Cung chủ, một bàn tay vuốt lấy khuôn mặt nàng, nhẹ giọng nói:

- Nàng mở mắt ra nhìn ta đi!

Liễu Cung chủ tuy trong tâm không muốn, nhưng giống như bị ma chú dẫn đường, không hiểu sao nàng lại thực sự làm theo.

Đôi mắt đẹp dần mở ra, ướt át long lanh.

Hai đôi mắt nhìn vào nhau.

Liễu Cung chủ trong đầu lập tức trống rỗng.

Hơi thở nóng hổi của hắn phả vào mặt nàng. Bên dưới cảm giác dị thể xâm phạm liên tục truyền lên. Đôi no đủ trước ngực cũng bị ma thủ của hắn vuốt ve nhào nặn. Cơ hồ toàn thân thể nàng không chỗ nào không bị hắn chiếm hữu. Trong đầu nàng chỉ còn đúng một tia ý nghĩ...

“Ta... đều là của hắn rồi sao?”

Tâm tư thay đổi, lập tức thân thể phát sinh biến hóa. Bên trong thân thể nàng, có thứ gì đó ôn hòa tiết ra.

Lăng Phong lại nhỏ giọng:

- Thả lỏng, làm theo ta.

Lăng Phong động thân.

- Ah, ừm...!

Liễu Cung chủ cố họng phát ra một tiếng yêu kiều, đôi mắt dần nhắm lại. Nàng chính thức... sụp đổ, thừa nhận hẳn.

Lăng Phong cầm lấy tay nàng vắt lên cổ mình. Liễu Cung chủ ôm lấy hẳn xong, cũng không nở buông ra. Dần dần, nàng lại thành người ôm ghì lấy đối phương. Toàn thân nàng lúc này đã dính hẳn vào Lăng Phong. Bắt đầu vụn vẹo kiều đồn, nồng nhiệt tiếp đón.

Xem ra, Vô lâm từ nay về sau, xem ra đã tổn thất một vị Cung chủ thánh khiết, nhưng cùng lúc lại bổ sung một vị Lăng phu nhân.

...

Lúc này đã chạng vạng tối.

Trong rừng cây nhỏ, tràn đầy xuân sắc, mờ hôi nhể nhại, rên rĩ yêu kiều.

Tiếng va đập của thân thể vẫn chưa dứt.

Liễu Cung chủ phát hiện, chân khí trong người nàng dường như đã bắt đầu trở lại. Nàng là siêu cao thủ, tu vi đỉnh cấp thiên hạ, chỉ một tia chân khí cũng đủ giết chết ai đó.

Nhưng là, nàng không muốn quan tâm nữa.

Đến lúc này, nàng cơ hồ đã không còn biết mình rút cục là ai, mình đang ở đâu, đang làm cái gì. Thân thể nàng đã hoàn toàn thích ứng, muốn hòa tan vào với thân thể nam nhân kia. Nàng chỉ còn biết theo bản năng phối hợp.

Lại một cỗ tinh hoa phát ra.

- Ừ!

Liễu Cung chủ cả người cong vút, hai chân kẹp chặt lấy lưng Lăng Phong, đôi tay vô thức chụp lấy cổ hần. Đôi mắt nàng bỗng trợn trắng, sau đó toàn thân vô lực mềm nhũn, tứ chi cũng tuột khỏi người Lăng Phong.

Nàng cao trào đỉnh điểm nhiều lần, cơ thể không thể thừa nhận được nữa, hôn mê bất tỉnh.

Kỳ thực, cả hai người đều không biết rằng. Lúc bọn họ thăng hoa, xung quanh không gian đã phát sinh một ít dị tượng. Thậm chí, trong thể nội mỗi người cũng đã có biến hóa khôn lường. Chính những biến hóa này làm Lăng Phong lúc mê lúc tỉnh, còn Liễu Cung chủ thì dễ dàng tan vào khoái cảm.

Đáng tiếc, nam nữ nhân vật chính đều rơi vào mê say giao hoan, không thể nhận ra nó.

...

Một lúc lâu sau.

Liễu Cung chủ động dậy, rút cục tỉnh lại.

Thân thể nàng vẫn còn đau nhức không thôi, dư triều cũng vẫn sót lại đâu đó, hai gò má màu hồng đào nhìn vô cùng mê người. Lúc này, đôi mắt nàng đã không còn trong trẻo thanh tịnh như xưa, mà bên khóe mắt đã mang theo một tia phong tình thiếu phụ.

Liễu Cung chủ ngẩng đầu, phát hiện Lăng Phong đang ngồi ngay trước mặt mình. Toàn thân hần lỏa lồ, nhưng lại nhắm mắt, giống như đang rơi vào trạng thái kỳ lạ nào đó.

Hạ thế ần ần đau đớn, Liễu Cung chủ cắn thù nhìn đối phương.

Kẻ này rút cục là ai? Một tên thợ săn sao?

Hắn xem ra trẻ hơn nàng, ước chừng chỉ mới 20. Kém cỏi, xấu xí, ghê tởm, trẻ con. Thế nhưng nàng lại...

Nàng hiểu rõ, vừa rồi mỗi tấc thân thể của mình đều đã bị kẻ này chiếm đoạt qua, bây giờ đã không còn trong sạch. Có trở về sư môn, cũng sẽ không còn được thừa nhận. Môn phái của nàng vô cùng khắc nghiệt, môn khi để thất thân cho nam tử khác, thì sẽ chịu hình phạt rất lớn.

Mỗi nỗi thống hận vô bờ nhanh chóng phủ lấy, đôi mắt nàng hiện lên nét lạnh lẽo...

Hiện tại nàng đã khôi phục một ít khí lực, đã có thể nhận định thực lực đối phương. Liễu Cung chủ tin tưởng, nàng có thể giết hắn chỉ bằng một ngón tay.

“Soạt”

Bàn tay nhanh như thiểm điện đánh ra trước.

Khi ngón tay chạm vào cổ hắn, Liễu Cung chủ bỗng dừng lại.

Nàng phát hiện trên cổ hắn có vết xước. Vết xước này là chính nàng trong lúc cao trào cấu vào người hắn.

Rút cục nàng nghĩ gì đó, thở dài buông tay, lặng yên cầm lấy váy sa y phục mặc vào. Từ đầu đến cuối không phát ra một tiếng động nào.

Liễu Cung chủ muốn đứng lên, nhưng vì cao trào quá độ, thân thể không còn mấy sức lực, đôi chân như nhũn ra, hạ thể lại đau đớn. Vừa đứng dậy đã loạng choạng ngã ra đất mấy lần. Cũng may nàng ý chí kiên định, khí lực cũng đã quay lại ít nhiều, sau chốc lát vận khí tu chỉnh, rút cục cũng có thể động thân, lảo lảo biến mất vào bóng đêm.

Rừng đêm Tần Lĩnh lại trở về vẻ tĩnh lặng vốn có, chỉ còn nghe tiếng côn trùng đầu đó hòa cùng tiếng nước chảy róc rách. Ở trên bãi đá, có bóng hình kẻ nào đó vẫn ngồi chờ vợ giữa trời.

...

Cùng lúc, bên trong trấn Vĩnh Lạc.

Tần Quyền trở về, theo sau hắn còn cả một đoàn người ngựa hàng hóa. Hắn nhìn Lăng Hồ đang đứng tấn tập Đồng Tử Công hỏi:

- Thất đệ, Tứ ca đâu rồi?
- Trong rừng. - Lăng Hồ đáp gọn lỏn.
- Trong rừng? Huynh ấy làm gì trong rừng?

Chỉ thấy một cô gái từ sau lưng Tần Quyền lấp ló.

Lăng Hồ cũng không buồn mở mắt xem là ai, vẫn thong thả đáp:

- Kiểm tra sinh tồn.
- Kiểm tra sinh tồn? - Cô gái không hiểu.

Tần Quyền liền giải thích:

- À, đây là một bài tập của Tứ ca, một mình vào rừng chơi với thú dữ.
- Hả? Vậy... có nguy hiểm lắm không?

Tần Quyền cười đùa:

- Dao muội, không có chuyện gì đâu. Cho dù có thú dữ ăn thịt, thì cũng có con nào nhai nổi Tứ ca đâu chứ.

- Có ai nói kỳ cục như huynh không chứ?

Hóa ra người đến là Công Tôn Dao.

- Hêê, yên tâm đi. Tứ ca trong lúc rèn luyện, có người ngắt quãng sẽ rất không thích.

- Vậy sao? Nhưng mà...

Công Tôn Dao nhìn về phía cánh rừng. Nàng mới tới đây, nếu Tần Quyền đã nói vậy, nàng đành chờ Lăng Phong đi ra.

- Mọi người mới đến đây, để ta giới thiệu vài chỗ đã nhé.

Mặc lão cũng vừa từ chỗ Long Bác Khôn trở về, hỏi Tần Quyền:

- Những người này là...?

- Mặc lão. Tin vui, họ sẽ gia nhập đoàn chúng ta đây, là người của Bảo Độc trại. Còn có, trang bị và ngựa phía sau nữa.

- Có chuyện này? Đương gia đã biết hay chưa? - Mặc lão hỏi.

- Tứ ca giờ này còn chưa ra khỏi rừng. Có điều chắc không sao đâu, đều người quen cả thôi. Và lại, Phương đại ca cũng đã đồng ý.

Mặc lão chỉ gật đầu qua loa rồi rời đi.

Lão có một tia không vui.

Mặc lão xuất thân quân đội, điều cơ bản nhất trong quân đội là kỷ luật và phân cấp. Đại ca là đại ca, thủ lĩnh là thủ lĩnh. Về nhà là cha và con, ra trận là binh và tướng, tuyệt đối không thể lẫn lộn. Cho dù có là huynh đệ thế nào, cũng không nên tự quyết định kiểu "thượng trăm hạ tấu" như vậy.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Nóng Người, Khỏa Thân

Công Tôn Dao chờ đến tận đêm cũng không thấy Lăng Phong quay về, nàng lo lắng vô cùng. Nàng linh cảm chuyện gì đó xảy ra với Lăng Phong.

Nói sao, linh tính nữ nhân đôi khi rất chuẩn.

Công Tôn Tán bên cạnh nhìn cháu gái muốn cười:

- Dao Dao à, Lăng huynh đệ là thủ lĩnh cả một đoàn, không có chuyện gì đâu.

- Tán thúc, những người khác đều đã về, khuya thế này rồi huynh ấy vẫn chưa về, nhớ đâu...

Tần Quyền đi vào nói:

- Dao muội, Tứ ca hai tuần trong rừng đêm nào cũng không có chuyện, chắc lại tìm thấy mỹ nữ ngủ trong rừng nào, ở lại trò chuyện thôi.

Quyền ca mồm rất thối, nói bừa mà lại trúng.

Công Tôn Dao dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Tần Quyền:

- Tần đại ca, hay chúng ta đi tìm...

- Ài, thôi được, để ta đi sắp xếp.

Tần Quyền định cười đùa thêm chút nữa, nhưng nhìn đôi mắt kia hẳn chịu hết nổi, thở ra.

Đang nửa đêm, Phong Vân đoàn một phần tư nhân lực bị dựng dậy, thi hành nhiệm vụ tuyệt mật.

Đi tìm thủ lĩnh bị lạc.

...

Trời đã tối đen.

Lăng Phong tỉnh lại nhìn quanh quất.

Lăng Phong ngẫm lại bỗng kỳ quái. Nàng kia tỉnh trước hẳn, nhưng lại không giết chết hẳn cho hả giận, trái lại âm thầm bỏ đi.

Người đã đi nhưng mùi hương vẫn còn thoang thoảng. Thậm chí trên người hẳn cảm giác thần tiên vẫn còn y nguyên, tim vẫn đập thình thịch. Ngoài ra hẳn thấy khá đau đầu, nhưng cố mãi cũng chỉ nhớ cảm giác lâng lâng sáng khoái vô tận, riêng lúc thăng hoa cuối cùng thì tuyệt nhiên không nhớ nổi.

"Ông bị bệnh gì đây? Tại sao lần nào mưa đều mù mù mờ mờ?"

Nghĩ lại chuyện vài canh giờ trước, Lăng Phong không khỏi thấy xấu hổ tự trách. Rút cục hẳn đã làm cái gì? Cường gian người ta sao? Chẳng qua, nếu cho hẳn quay lại, có lẽ hẳn vẫn sẽ làm thế.

Đột nhiên, hẳn cảm nhận trong cơ thể mình có thứ gì đó khác lạ.

"M* của ta ời, khí?" Lăng Phong bừng tỉnh.

Hẳn luyện đạo dẫn mấy tháng trời, không có khí.

Luyện thiền định của Lăng Hồ, vẫn không có khí.

Thế nhưng, một đêm cùng Liễu cung chủ, tự nhiên khí lại xuất hiện.
Lăng Phong dở khóc dở cười.

Lần trước động Diễm Tuyết Cơ, thần pháp đột pháp.

Lần này động Liễu Cung chủ, khí lực xuất hiện.

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ, Phong ca cứ phải chạm vào gái thì công pháp mới đề thăng? Nếu vậy từ giờ không cần khổ luyện nữa, đi kiếm mỹ nữ chơi đùa, chẳng mấy mà vô địch thiên hạ đi.

Đúng lúc này, ở phía xa có tiếng ồn ào.

Chỉ thấy một mảnh rừng đèn đuốc sáng trưng, gà bay chó chạy.

- Đại đường gia...

- Lăng đại ca, huynh ở đâu?

- Tứ ca, về thôi, chơi vậy đủ rồi...

Lăng Phong định kêu lên, nhưng bị gió lạnh thổi một cái thì tỉnh ra. Phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng.

Áo quần rách bươm.

Lăng Phong nhớ rõ rằng mình rất nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của cả hai, thế mà lúc này áo quần hằn lại nhìn không ra hình thù gì cả, không khác gì đồng giẻ lau.

- Đường gia...

- Đại ca...

Không xong, tình hình gấp gáp. Lăng Phong chỉ đành quẩn tạm lại thành một cái khối quanh hạ thân.

Đang loay hoay chỉnh sửa khối cho thẩm mỹ một chút, thì có bóng người chạy lại:

- Lăng... Aaaa...

Sau đó là một tiếng hét làm chim rừng cũng bay loạn.

Lăng Phong ngẩng đầu nhìn lên:

- Dao muội? Sao muội ở đây?

- Lăng đại ca? Huynh xấu xa lắm. Sao lại... sao lại...

- Sao lại cái gì? Bộ dáng ta có vấn đề sao?

Công Tôn Dao mặt mũi đỏ bừng. Cũng may trời tối không thấy rõ, nàng ta vờ che mặt quay đi:

- Muội không ngờ... gặp huynh như thế này.

-Ặc, như thế này là như thế nào. Ta áo quần tan nát, muội từ đâu chạy lại vừa phi lễ còn hét toáng lên. Người phải hét là ta mới đúng.

- Huynh... không nói lý.

- Ta không nói lý?

Công Tôn Dao vừa bực tức vừa xấu hổ bỏ chạy. Lăng Phong chỉ biết chỉ vào mũi mình trợn mắt.

Tần Quyền từ xa nhìn Công Tôn Dao cúi mặt chạy ngược lại, không hiểu ra sao cầm đuốc tới, vừa nhìn thấy liền cười sang sảng:

- Hôhô, Tứ ca, thật không ngờ đấy. Đệ còn tưởng Tứ ca khinh thường kiểu tán gái này, hóa ra không làm thì thôi, đã làm còn trực tiếp hơn cả đệ, cởi luôn áo quần trước mặt muội ấy. Ài, Tứ ca à, Dao muội da mặt mỏng, tình tình thiên chân, huynh lại giở bài này, ài ài...

- Ài ài cái đầu nguời. Mau kiếm cho ta đồ đạc. Lạnh chết ta mất. Sao Dao muội lại đến đây?

Tần Quyền híp mắt:

- Về trấn đệ sẽ kể cho huynh. Ngược lại, mấy huynh đệ đều tò mò nửa đêm huynh không về cởi trần làm gì ở đây đấy?

Lăng Phong định chửi hăng, nhưng nhìn lại các huynh đệ khác đúng là ánh mắt sáng rực đang chờ câu trả lời, đành hắng giọng:

- Ông đây nóng người, muốn khóa thân tắm, thế nào?

Huynh đệ mắt trợn trắng, không chấp nhận câu trả lời này.

Lăng Phong bực tức nói:

- Được rồi, ta luyện công, thi triển nội công đệ nhất thiên hạ, áo quần tầm thường chịu không nổi.

Tần Quyền bên cạnh nói:

- Hêhê, đệ e là Tứ ca luyện cái khác mới nóng người rồi.

- Ra vậy.

Huynh đệ tỏ vẻ đã hiểu, gật đầu bàn tán, kéo nhau lục đục trở về.

...

Cách Vĩnh Lạc chừng trăm dặm, Chung Nam sơn.

Chung Nam sơn là một trong những thánh địa của Đạo giáo, tổng đà của Toàn Chân giáo.

Đạo giáo ở Tống phát triển rất mạnh, cùng Phật Nho thành tam đại tôn giáo. Bản thân Đạo giáo chia thành nhiều tông nhánh nhỏ, Toàn Chân giáo chỉ là một trong số đó, ngoài ra phải kể đến Thiên Sư đạo.

Mặc dù hai bên Thiên Sư Toàn Chân đều tu cầu trường sinh bất lão, phi thăng tiên giới, nhưng cách thức có một chút khác biệt. Thiên Sư đạo tu bằng ngoại đan, chế đan được rồi hấp thu. Còn Toàn Chân giáo lại luyện nội đan, thanh tâm quả dục tụ kết nội đan.

Toàn Chân giáo chỉ mới xuất hiện cách đây chục năm, giáo chúng còn chẳng bằng một phần mười Thiên Sư đạo, thế nhưng lại rất được lòng triều đình. Lý do là, đương kim Hoàng đế cũng đang luyện nội đan của Toàn Chân.

Nhờ có bóng Hoàng đế, Toàn Chân giáo càng ngày càng phát. Giáo chúng tăng không nói, đạo quán xây liên tục, tiền bạc tài vật cũng được bổ sung, tân đệ tử liên tục gia nhập.

Lúc này, đang có một nhóm vài thiếu niên nam nữ đi lên núi. Dẫn đầu là một tiểu đạo đồng tầm 16 17, mặc đạo bào màu nước biển, hắn là Trương Sư Chính, đệ tử Toàn Chân. Hôm nay hắn phụ trách dẫn đệ tử ký danh lên núi. Mấy đệ tử ký danh này được Toàn Chân tuyển chọn loanh quanh kinh thành, chủ yếu là trẻ nghèo mồ côi.

Đến lưng chừng núi, Trương Sư Chính dừng chân nói:

- Tạm dừng. Các người tạm nghỉ ở đây, một canh giờ nữa đại sư huynh sẽ đến dẫn dò.

- Vâng.

Mấy thiếu niên nam nữ phía sau liền chia nhau ngồi xuống đất. Còn chưa kịp nóng chỗ đã nghe tiếng xe ngựa lại gần.

“Lộc cốc”

Xe ngựa dừng lại, người đánh xe liền nói:

- Tiểu thư, đã đến chỗ hẹn.

- Úi, xinh ghê. - Vài thiếu niên vội trầm trồ.

Chỉ thấy một thiếu nữ tầm 13 tuổi bước xuống. Nhìn y phục liền biết là con gái nhà giàu có, chỉ không hiểu sao lại có mặt ở đây. Nếu là đi thấp hương xem quẻ gì thì cứ đi tiếp lên hẻm trên núi mới phải.

Người đánh xe lấy ra một túi vải nói:

- Đây là ít vật dụng mà phu nhân để nô tài giao cho tiểu thư. Hàng tháng sẽ có người đem tới thêm. Tiền tiêu vật tiểu thư có thể tìm quản sự trên đó, lão gia đều đã nói chuyện với họ. Có chuyện tiểu thư cũng có thể thông qua quản sự, ở nhà sẽ biết ngay.

- Ta biết rồi, người về đi.

Người đánh xe liền đi.

Một thiếu nữ tính tình cởi mở vội chạy lại:

- Ý, cô là ai vậy? Tiểu thư nhà giàu sao? Tiểu thư mà cũng tới gia nhập Toàn Chân à?

Nữ hài tiểu thư kia không thèm liếc mắt.

- Hử, gì chứ. Ý mình xinh đẹp nên làm cao sao?

Tiểu thư kia nhìn quanh quất nhú mày bĩu môi:

- Gì đây? Ngay cả một chỗ ngồi cũng không có. Lòng vòng mãi cũng chỉ thấy rừng với núi, thật là chán chết.

Một giọng nam cất lên:

- Người không thích thì có thể bỏ về.

Tiểu thư kia vẫn không nhìn ai, nhưng vẫn ương bướng nói:

- Hừ, bản cô nương đã hứa, không học được võ công thế thiên hành đạo, tuyệt đối không về.

Tiểu tử kia liền cười nhạo:

- Thôi đi thôi đi. Đám con gái các người, không ở nhà mà thuê thừa, chờ ngày lấy chồng sinh con, thế thiên hành đạo gì chứ.

- Người nói gì? Bản cô nương từ 8 tuổi đã luyện võ, trong nhà đều khen ta đó.

Tiểu tử kia lại chê:

- Người mà cũng luyện võ?

Tiểu thư kia lúc này mới quay lại:

- Không tin thì tỷ thí.

- Hừ, không thèm chấp với con gái.

- Người...

Trương Sư Chính có mặt từ đầu, hẳn là người quản chỗ này, liền lạnh giọng:

- Sắp tới còn khảo thí, tiết kiệm sức lực đi.

Hai người kia đành im lặng. Chỉ là, lại có tiếng nam trầm nào đó nhỏ giọng:

- Một đám con nít ranh.

Là một thiếu niên da mặt hơi đen.

Mấy thanh thiếu niên nam nữ ở đây, lớn nhỏ cũng không đồng đều. Nhỏ nhất có lẽ 12 13, thậm chí còn chưa vỡ giọng xong, như thiếu niên vừa nói thì đã lộ ra anh khí, cũng đã 16 17.

Vị tiểu thư kia không chịu nổi nói:

- Người tên gì? Tại hạ Sở Linh, thỉnh giáo.

Thiếu niên kia quay đi chỗ khác không nói gì, khiến Sở Linh không khỏi bực bội.

Thiếu nữ cười mở kia nhìn trái nhìn phải, buột miệng:

- Làm gì mà ai cũng tỏ vẻ cao ngạo như vậy chứ?

Lúc này, thiếu niên gây chuyện lúc đầu bỗng đứng lên, chỉ vào thiếu niên lạnh lùng nói:

- Tên kia. Từ đầu ta đã không ưa người rồi. Ta nói cho người biết, ta là Hoắc Thiên Tinh, biệt hiệu Hoắc tướng quân, dám đánh nhau với ta không?

- Hừm.

Thiếu niên lạnh lùng nọ với tiểu thư kia thì thờ ơ, nhưng với tên họ Hoắc thì không nhường nhịn như vậy, lập tức nhún người ra giữa.

Trương Sư Chính lần này thì không thêm can nữa. Vừa rồi hắn can chẳng qua vì có tiểu thư Sở Linh kia cũng khá xinh xắn thôi, còn 2 thằng

này thì muốn đánh sao thì đánh. Dù sao hai thằng nhóc đánh lộn mà thôi, cũng không chết được.

Hai bên lập tức lao vào vật lộn. Rất nhanh thiếu niên lạnh lùng liền đánh cho Hoắc Thiên Tinh ngã ra đất.

Thiếu niên lạnh lùng phúi phúi áo quần, lại quay về chỗ ngồi.

Hoắc Thiên Tinh tuổi hăn cũng xấp xỉ tên kia, sức lực không thua. Vốn hăn muốn thể hiện cho Sở Linh xinh xinh kia xem, chẳng ngờ thua nhanh vậy. Trong lòng không phục, hăn chờ tên kia vừa quay lưng, liền đánh lén.

- Cẩn thận!

Có tiếng ai đó hô.

Là một thiếu nữ, trên tay cầm đồ chơi bằng giấy cứng gì đó, hình như là một con dế.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Toàn Chân Giáo

Thiếu niên lạnh lùng thụt người, không thềm quay lưng đá một cái ra sau, Hoắc Thiên Tinh lại trúng đòn ngã ra. Lần này thì ôm bụng lặn qua lặn lại, xem chừng không thể đánh lên nổi nữa.

Sở Linh lần này thì phục sát đất, bộ dáng cao ngạo đã yếu đi rất nhiều. Đang định hạ mình làm quen với thiếu niên kia một chút. Chỉ thấy thiếu niên lạnh lùng lại tiến lại chỗ ai đó.

- Cô là ai?

Người hăn hỏi chính là thiếu nữ nghèo khó nhắc nhở hăn. Cô từ đầu luôn cầm một con đế bằng giấy trên tay.

Cô nhìn thấy bộ dáng bất thiện của thiếu niên lạnh lùng, nhỏ giọng:

- Ta...

Không chờ cô nói xong, thiếu niên nọ đã hỏi dồn:

- Vì sao lại giúp ta?

- Ta...

Thiếu nữ nghèo vẫn không nói ra được, chỉ biết cúi đầu. Cô không hiểu, mình có ý tốt nhắc hăn thôi, vì sao hăn lại dữ như vậy.

Thiếu niên lạnh lùng quay lưng đi.

Sở Linh tiến lại gần thiếu nữ nghèo, giọng không lấy gì làm thân thiện:

- Này, cô quen hẳn ta sao?

Thiếu nữ nghèo ngẩng đầu, rụt rè đáp:

- Không quen.

- Vậy sao cô giúp hẳn?

- Ta chỉ... không muốn thấy đánh nhau thôi.

- Hứ, thật là rảnh.

Sở Linh trong lòng khinh thường tránh đi.

Thiếu nữ cười mở vôi chạy lại gần thiếu nữ nghèo, nói:

- Này, xem ra cô cũng rất tốt bụng đó, làm quen không? Tại hạ Tiểu Bích, hân hạnh hân hạnh.

- Hân hạnh...

Tiểu Bích hào hứng hơn hẳn, rút cục cũng gặp một người dễ tính:

- Cô tên gì vậy?

- Ta... là Tiểu Hoa.

- Tiểu Hoa sao? Hìhì, cô cũng muốn gia nhập Toàn Chân sao? Vậy thì sau này là đồng môn rồi. Chúng ta làm bạn nhé.

Thiếu nữ Tiểu Hoa hơi ngập ngừng một lát, đáp:

- Được...

Hóa ra là Tiểu Hoa, tiểu ăn mày mà Lăng Phong đang muốn đi tìm.

Lúc này cô đã không còn lem luốc như trước, tuy y phục trên người vẫn là áo bố thô sơ, nhưng đã tốt hơn rất nhiều bộ đồ ăn mày vá chằng vá chịt trước kia. Mái tóc óng ánh cũng đã dài ra một chút. Người cô cũng không còn gầy còm nhem nhuốc, thay vào đó đã có chút da thịt, đã thấp thoáng ẩn hiện phong vị của thiếu nữ.

Dù sao đang tuổi phát dục, thời gian dài thiếu ăn thiếu mặc, nên chưa thể ngay lập tức đuổi kịp tỷ muội đồng tuổi. Vả lại, "người đẹp vì lụa", chỉ cần ăn mặc tử tế vào liền sẽ khác. Chỉ e Lăng Phong có đứng đây, cũng phải mất một lúc mới nhận ra.

Đúng lúc này...

- Tập trung, tập trung.

Chỉ thấy một nhóm đạo sĩ xuất hiện, Trương Sư Chính bước ra nói:

- Bái kiến Đại sư huynh.

Vị đại sư huynh kia đã sắp 30 tuổi. Gã gật đầu nhìn đám thiếu niên nói:

- Ta là Quan Vân Sơn, lần tuyển chọn này do ta chủ trì. Thời gian qua chắc Sư Chính cũng đã chỉ cho các người biết cách luyện khí cơ bản, hôm nay sẽ là vòng cuối. Chỉ cần các người qua được khảo hạch, thì sẽ chính thức thành đệ tử Toàn Chân. Nếu thất bại, thì đâu lại về đó.

Nhân tiện nói đến chuyện đệ tử Toàn Chân.

Chương giáo Toàn Chân đạo hiệu “Tử Dương chân nhân”, họ Vương tên Viễn Tri. Nghe nói năm đó vân du, Vương Viễn Tri may mắn gặp được

thần tiên ở Bồng Lai, được truyền khẩu quyết tu tiên trường sinh bất lão, sau đó người này mới lên Chung Nam lập ra Toàn Chân giáo.

Vương Viễn Tri thu bảy đệ tử, võ lâm gọi là “Toàn Chân Thất Tử”.

Trong số bảy người, Nhị sư tôn Dương Thanh Phong là có tên tuổi trong võ lâm nhất, đạo hiệu “Ngọc Dương Tử”. Dương Thanh Phong giao lưu rộng, nổi danh đến mức mấy năm trước từng được mời qua tận Đại Kim.

Đại sư huynh Quan Vân Sơn là đệ tử ruột của Dương Thanh Phong. Trương Sư Chính hiện vẫn chưa phải đệ tử “ruột” của vị nào, nhưng hẳn cũng đang nhắm đến Dương Sư tôn.

Nói về vai vế trong chúng đệ tử, Quan Vân Sơn là đệ tử hàng chữ "Vân", chữ thứ hai trong tên đều là "Vân". Còn Trương Sư Chính là đệ tử thuộc hàng tiếp theo, nhập môn muộn hơn, hàng chữ "Sư".

Đệ tử được xếp vào hàng như vậy, tức là đã thành đệ tử chính thức, thuộc về một điện nào đó của Toàn Chân. Còn đám Tiểu Uyển vẫn chỉ là đệ tử ký danh.

Lúc này, Quan Vân Sơn lấy ra vài tấm lệnh bài, nói:

- Đây là lệnh bài ký danh. Ta sẽ phát cho mỗi người các ngươi một cái. Khảo thí rất đơn giản, các ngươi chỉ cần giữ lệnh bài này trong người, vào rừng đi lên cái điện màu trắng ở kia. Chỉ cần đến nơi mà vẫn còn lệnh bài trong tay, thì qua được khảo thí.

- Đơn giản vậy thôi à?

Đám thiếu niên nhìn theo, chỉ thấy lấp ló một tòa tiểu điện nhỏ xa xa.

Có tiếng thiếu nữ nào đó:

- Eo, trong rừng sẽ không có thú dữ gì chứ?

Ra là Tiểu Bích bộ dáng rụt rè, dù sao cũng chỉ là thiếu nữ mới 13 14 tuổi. Nhìn cánh rừng âm u đương nhiên sẽ nghĩ đến thứ gì đó đáng sợ.

Quan Vân Sơn cười:

- Có thú dữ hay không ta không chắc. Chỉ là, mấy ngày trước đã chỉ cho các người luyện khí cơ bản, cho dù gặp thú dữ cũng có thể dùng khí lực thử xem. Hơn nữa, đây chính là bài kiểm tra lòng gan dạ. Muốn làm đệ tử Toàn Chân, sau này còn đi lại giang hồ nữa. Nếu chút gan dạ đó cũng không có, thì còn luyện võ thế nào?

Đám thiếu niên liền ưỡn ngực, khinh khỉnh nhìn Tiểu Bích.

Tiểu Bích ngẩng đầu:

- Ta chỉ hỏi thế thôi, có nói là ta sợ đâu chứ.

Quan Vân Sơn chỉ tay về một hướng, lên giọng nhắc nhở:

- Các người nhìn sang bên kia. Nhớ lấy. Chỗ đó là đường qua Thái Hòa điện của đương kim hoàng đế bệ hạ, là cấm địa. Các người không được đi lạc vào đó. Không chỉ hôm nay, mà về sau nếu có vào được Toàn Chân cũng phải tránh xa. Không phép tắc lai vãng, không phải bị đánh phạt mà bị xử tội tử đó, cho dù chương giáo chân nhân cũng không cứu được.

- Dạ, đã rõ!

Đám thiếu niên ký danh đồng thanh, ánh mắt tuy vậy đều nhìn về phía xa tò mò.

Tổng giáo Toàn Chân nằm ở lưng chừng Chung Nam, là cả một quần thể kiến trúc bao trọn ba bốn ngọn núi gần nhau chứ không chỉ một ngọn duy nhất. Thiên Nhai phong là ngọn núi chính.

Gần đây Chung Nam được hoàng đế đề tâm, xây cất càng ngày càng rộng. Cũng không phải Toàn Chân được Hoàng đế bảo kê, mà vì ở Chung Nam có Thái Hòa điện.

Điện Thái Hòa là biệt viện của Hoàng đế, cũng là chỗ để chương giáo Toàn Chân cùng lão hoàng đế đàm đạo. Hoàng đế bận rộn trong cung, cũng ít khi đến đây. Thành ra Thái Hòa điện chủ yếu là đám cung nữ quét dọn đi lại là nhiều. Chỗ này đối với Toàn Chân giáo là cấm địa, đệ tử tuyệt đối không được bén mảng.

- Chỗ đó hoàng đế từng đến luôn à? Không biết đó có gì hay hay không?

- Ta nghe nói cung nữ ở đó đều rất đẹp đó. Híhí, hay là hôm nào...

- Hừ, im lặng bớt đi.

Trương Sư Chính nhìn đại sư huynh đang có ý giận lên tiếng nhắc nhở.

Thực ra gã là người hiếu kỳ hơn ai hết. Gã vào Toàn Chân cũng chưa lâu, cũng rất muốn tìm cơ hội ghé qua đó một chút, sau đó quay về chém gió với đám sư đệ sư muội, cho chúng há hốc mồm chơi. Dù sao hẳn cũng là sư huynh.

Tiểu Bích kéo kéo tay Tiểu Hoa nói:

- Tiểu Hoa, cô có sợ không?

- Có một chút.

- Hay là tí nữa ta với cô đi với nhau đi, như vậy cũng dễ giúp nhau.

Quan Vân Sơn giống như nghe thấy, liền nói:

- Chẳng qua, các người sẽ không vào cùng lúc. Ai gan dạ đi vào càng sớm, ta đều có ghi chép lại, về sau còn báo lại cho các sư tôn, chính là điểm cộng cho các người được sư tôn để mắt truyền thụ.

- A?

Tiểu Bích xấu hổ đỏ mặt.

- Ngoài ra...

Quan Vân Sơn lại dừng một nhịp mới nói:

- Nếu trong tay có càng nhiều lệnh bài, thì điểm cộng sẽ càng cao. Nhân tiện nói, lệnh bài cho nam và cho nữ màu sắc khác nhau, điểm cộng cũng khác nhau.

Các thiếu niên trong lòng lập tức có suy tính.

Bọn chúng đã hiểu ý tứ lời này. Nghĩa là, có thể cướp của nhau. Nhưng vì nam nữ khí lực chênh lệch, lệnh bài của nữ sẽ ít giá trị hơn, tránh cho lũ con trai vừa vào đã giành giật hết của mấy thiếu nữ.

...

Lát sau.

Đám Tiểu Hoa bắt đầu lần lượt tiến vào rừng. Người tiến vào đầu tiên là một thanh niên khá đẹp trai, từ đầu không lộ diện, hình như họ Trương. Thứ hai là Hoắc Thiên Tinh, thứ ba là thiếu niên lạnh lùng, thứ tư là Sở Linh. Tiểu Hoa đi vào thứ tám, Tiểu Bích dĩ nhiên là người cuối cùng.

Tiểu Hoa cẩn thận đi vào, trong tay nắm chặt tấm lệnh bài nhỏ.

Mấy tháng trước khi đang ăn xin trên đường, có một đạo sĩ tiếp cận, hỏi cô đại khái có muốn được ăn ngon mặc đẹp lại có bản lĩnh bảo vệ mình hay

không? Tiểu Hoa lúc đó đang chờ Lăng Phong quay lại, nhưng sợ cơ hội chỉ có một lần, nên đồng ý.

Đạo sĩ liền đem cô đi, hoàn toàn không phải là bắt cóc gì.

Sau đó đạo sĩ đó còn dẫn cô đi vài chỗ ăn mỳ khác, tuyển thêm vài tên ăn mỳ nữa, nhưng về sau chỉ còn mỗi cô. Tiểu Hoa cũng không rõ lý do, nhưng có một lần cô thấy đạo sĩ nọ mắng chửi một tên ăn mỳ vì đã ăn cắp gì đó của hắn. Xem ra mấy tên kia bản chất xấu xa khó bỏ nên bị loại.

Lăng Phong yêu thích Tiểu Hoa cũng vì đức tính này. Giữa một xã hội cướp giết lẫn nhau, vẫn có thể bảo trì được sự thiện lương hiếm có, thật không dễ dàng.

Mãi đến tuần trước cô mới được đem đến dưới núi Chung Nam, dần dần gặp mấy thiếu niên này được tuyển từ nhiều nơi khác tụ về.

Đệ tử Toàn Chân chỉ cho bọn họ một thứ gọi là “luyện khí”, và một bài quyền cơ bản, nói là võ công sơ nhập.

Tiểu Hoa thiên tư thông tuệ, nửa ngày đã xuất hiện khí, cũng rất chăm chỉ luyện quyền.

Cũng không giống ai đó... Khụ.

Đang lúc cẩn trọng bước đi, Tiểu Hoa nghe tiếng sột soạt...

Tiểu Hoa nhìn về phía lùm cỏ, vừa lúi vừa hỏi:

- Ai vậy?

Tiểu Hoa dù gì vẫn là thiếu nữ, cũng sợ sẽ là thú dữ.

Chẳng ngờ lại là tiếng người:

- Đừng sợ, cô đi một mình à?

Chỉ thấy một thiếu niên ló đầu ra, cười nói, bộ dáng có chút đê tiện.

Tiểu Hoa ngập ngừng:

- Đúng vậy, có chuyện gì sao?

- Không có gì, ta muốn đi chung cho vui thôi.

- Nhưng vừa rồi đại sư huynh nói, không đi cùng nhau.

- Đó là ở bên ngoài, còn vào trong rừng rồi thì đại sư huynh đâu có cấm đâu.

Thấy Tiểu Hoa lưỡng lự, tên kia liền nói:

- Ta tên là A Khải, làm bạn nhé.

- Ừm.

A Khải trong lòng vui mừng.

Tiểu Hoa trước kia cô ăn xin không có bạn nào cả. Hôm nay liên tục có bạn mới, cô rất vui vẻ cho nên gật đầu. Có điều, cô lại để ý một chuyện. Tên này tuy tự giới thiệu tên mình, nhưng lại không hề hỏi tên cô là gì.

Hai người đi chung một đoạn, thấy Tiểu Hoa rất cẩn thận cách xa. A Khải dần nóng ruột, lúc liếc nhìn quanh sợ có người đến, liền nói:

- Đây, hay là cô giao lệnh bài cho ta...

Tiểu Hoa không hiểu hỏi:

- Vì sao ta phải giao cho người?

- Vì...

Thiếu niên nọ không khỏi ngần ra. Hắn bị vẻ ngây thơ làm cho khựng lại, nhất thời không kịp biên lời nói dối.

Vốn hắn cũng muốn cướp của mấy tên con trai khác, nhưng tuổi hắn kém hơn, vả lại mấy ngày qua cũng có quan sát, cảm thấy mình sức lực kém thua. Lệnh bài của nữ tuy ít điểm hơn, nhưng có còn hơn không.

- Thì vì cô yếu ớt, khó mà giữ lệnh bài chứ sao? Ta sẽ giữ giúp cô.

- Nhưng...

Tiểu Hoa bắt đầu sinh phản kháng. Cô cũng không ngốc, chỉ không quen phản ứng mãnh liệt.

Thiếu niên vội hạ giọng:

- Yên tâm đi, ta không lừa cô đâu.

- Không cần đâu, ta sẽ đi một mình.

Tiểu Hoa vội lách người muốn đi.

Thiếu niên mắt lộ vẻ xấu xa, đột ngột vung tay chụp lấy.

“Vù”

- A...

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Nhập Môn

Ngay khi A Khải vung tay muốn giật lệnh bài trong tay Tiểu Hoa, có tiếng ai đó quát:

- Dừng lại.

Ngay sau đó là một bóng người từ bên cạnh lao ra.

Hai người đánh nhau vài chiêu, A Khải thế mà bị đánh lăn ra đất. Đáng nói hơn là, người đánh hấn lại không phải nam, mà là nữ. Là tiểu thư đánh đá kia, Sở Linh.

Nha đầu này tuy đánh đá, nhưng quả thật cũng có chút tay nghề.

Sở Linh trừng mắt với A Khải:

- Bản cô nương nói cho mà biết. Trước khi lên Toàn Chân, bản cô nương ở nhà đã có võ sư dạy một ít. Loại như người bản cô nương chỉ cần hai chiêu là thắng. Còn không mau đi, ta không lấy lệnh bài của người đã là tốt lắm.

Nói đến đó lại khinh bỉ:

- Con trai đi cướp của con gái, không biết xấu hổ. Người cũng không nghĩ xem, cướp xong lúc lên nộp, người khác nhìn màu lệnh bài của người, không cười cho thối mũi mới lạ đó.

A Khải mặt xám xịt bỏ đi.

Tiểu Hoa liền nói:

- Cám ơn cô cứu ta.
- Hử. Ta chỉ là tiện tay mà thôi.

Sở Linh lại nói:

- Đừng nghĩ ta cũng muốn bày trò lại gần để lấy lệnh bài của cô. Ta thấy cô chỉ là một nha đầu ngốc. Người khác nghe nói ta là tiểu thư nhà quan lớn, đều chạy tới hỏi chuyện. Chỉ có cô là ngơ ngác ở đó, thật không biết điều.

- Ta...

Tiểu Hoa cười gượng. Lại nghe Sở Linh hếch mũi nói:

- Được rồi, cho nên ta sẽ kết bạn với cô.
- A?

Sở Linh quay lại, cười tự mãn:

- Sao? Có phải cô có cảm giác rất vinh dự không?
- Ta... từ nhỏ không có bạn. Cho nên nhất thời không quen lắm, nhưng rất vui.

Tiểu Hoa lại nhìn lệnh bài trong tay nói:

- Mà sao các người lại muốn cướp cái này mãi vậy?

Sở Linh không khỏi muốn cười:

- Cô nói thật hay nói giỡn vậy?

Nhìn Tiểu Hoa không có vẻ gì là giả bộ, Sở Linh thở dài:

- Nhìn bộ dạng cô, thật không hiểu sao còn muốn gia nhập Toàn Chân. Cho dù có chút chiêu thức mới học đi nữa, nhưng sức lực yếu ớt, mọi người đương nhiên đều nhắm vào cô rồi.

- Nhưng mà, không phải chỉ cần ra khỏi rừng là được sao? Vì sao còn phải giành nhau?

Sở Linh bực bội:

- Cô quá ngốc rồi đó. Ta thật hối hận kết bạn với cô.

Nói rồi bỏ đi, đi được hai bước lại quay lại:

- Bỏ đi. Để cô ngốc ngốc ở đây, chỉ sợ lại bị người khác cướp, về sau cũng không có ai cho ta chơi trò bảo vệ. Đây là quy tắc sinh tồn, lòng người hiểm ác, hiểu chưa? Mà không sao cả. Từ giờ ta sẽ bảo vệ cô, yên tâm là được.

- Ủm. - Tiểu Hoa gãi gãi đầu.

Cô không quan tâm lắm đến mấy chuyện này. Trước nay cô sống vô tư lự đã quen, tuy cũng có kết bạn với vài đứa ăn mày, thậm chí từng bị chính đám ăn mày đó cướp đồ ăn này nọ, nhưng cô chưa bao giờ tức giận, chỉ thích cười ít nói.

Có lẽ chỉ có khoảng thời gian với Phong đại ca là cô bé nói nhiều hơn cả.

Có Sở Linh đi cùng, Tiểu Hoa cũng không bị ai giành giật nữa, nửa canh giờ sau thì đến địa điểm nộp lệnh bài.

Có ba thiếu niên bị loại, đều là nam, trong đó có A Khải. Ác giả ác báo, thằng nhãi kia bị Hoắc Thiên Tinh cướp lệnh bài. Hai thiếu niên khác, lại bị cùng một người loại, tên Trương Quân Bảo.

Quan Vân Sơn điểm danh xong, liền hăng giọng vui vẻ thông báo:

- Tốt. Mấy ngày nay mọi người vất vả rồi. Đây là y phục mới, các người đi theo Sư Chính đến chỗ nghỉ ngơi, tắm rửa nghỉ ngơi. Sáng mai thay y phục này vào, lên núi làm lễ nhập môn, chính thức thành đệ tử Toàn Chân.

- Hoan hô!

Cả đám thiếu niên nhảy nhót vui sướng.

...

Sáng sớm.

Thiên Nhai Phong, quảng trường Vô Cực.

- Rộng quá đi. Tiểu Hoa, nhìn kia, cái đỉnh kia cũng thật to.

Tiểu Bích tung tăng cạnh Tiểu Hoa, tay chỉ trở miệng khen liên tục. Tiểu Hoa chỉ gật đầu, tuy cũng chăm chú nhìn, nhưng cô không tỏ ra hưng phấn như Tiểu Bích. Cũng không phải cô vô cảm, mà chủ yếu là trầm tính sợ sệt đã quen.

Chỉ thấy quảng trường này rất rộng, ở giữa có một cái đỉnh bằng đồng, nhìn giống đỉnh luyện đan, hương khói nghi ngút.

Nhìn về cuối quảng trường là chính điện, điện này mái cao đến bảy tầng, kiến trúc mái cong chạm trổ nguy nga. Nhìn ra phía đằng sau còn có cầu bắc qua hai cung điện khác, to cao bằng cả cái chính điện, vô cùng tráng lệ.

Toàn Chân lần này tổ chức đại hội nhập môn, đệ tử ký danh thành đệ tử chính thức, ra mắt tiền bối.

Lúc này, có tiếng nữ nào đó lại gần:

- Các muội là tân đệ tử lần này sao? Ta là Tôn Tuyết Kha. Sau này sẽ là phụ trách chuyện ăn ở của các muội.

- Bái kiến Tuyết Kha sư tỷ.

Tôn Tuyết Kha là đệ tử của Thất Tiên cô Lý Thanh Huyền.

Toàn Chân không có quy tắc hạn chế nam nữ đệ tử, tuy vậy nam vẫn chiếm số đông.

Bình thường, nữ đệ tử chủ yếu do Thất tiên cô Lý Thanh Huyền tự tay xuống núi lựa chọn. Chỉ là, năm nay không biết vì lý do gì, giáo đột nhiên thu nữ đệ tử đại trà cùng nam đệ tử như thế này.

Tôn Tuyết Kha vui vẻ giới thiệu:

- Các muội cứ từ từ nhìn. Phía sau núi còn có nhiều thứ hay hơn.

-Ồ, còn có thứ hay hơn sao? - Tiểu Bích mắt tò mò chớp chớp.

- Dĩ nhiên, quanh đây còn rất nhiều ngọn núi khác, đều của giáo ta. Liên Hoa, Tọa Vong, Luận Kiếm, Lạc Nhận mấy đỉnh núi này, các muội chỉ cần cố gắng sẽ dần được khám phá.

Tiểu Bích tinh nghịch hỏi:

- Hìhì, sư tỷ đã đi qua mấy chỗ rồi?

- Ta... à, cũng mới tham quan sơ sơ thôi.

Tôn Tuyết Kha vờ đáp.

Thực ra hồi mới vào giáo, Lý tiên cô cũng hứa hẹn với nàng ta y như vậy. Rút cục ăn rồi cắm mặt vào tu luyện, Tôn Tuyết Kha căn bản chưa được đi quá Thiên Nhai Phong, ngay cả xuống núi cũng là lẽo đẽo đi theo Lý Thanh Huyền.

Tôn Tuyết Kha mới 16 17, vào giáo được hơn 1 năm, cùng lứa với Trương Sư Chính. Cô thuộc số ít nữ đệ tử của Toàn Chân giáo. Đợt này giáo thu nhận 6 7 nữ đệ tử, Tôn Tuyết Kha điền nhiên thành đại sư tỷ.

Tiểu Bích bỗng vui vẻ nói:

- Ý, Trương sư huynh tới rồi. A, còn có cả Trương Quân Bảo.

Chỉ thấy hai nhóm thiếu niên mặc đạo bào đi tới. Một là Trương Sư Chính, đệ tử dẫn nhóm Tiểu Hoa lên núi hôm trước. Đi sau là Trương Quân Bảo, hãnh đứng đầu sơ khảo hôm qua.

Trương Quân Bảo ký danh, nhưng đã 17 tuổi, ngang với Trương Sư Chính Tôn Tuyết Kha. Phong thái nam nhân hiện rõ, khuôn mặt anh tuấn, dáng điệu tiêu sái. Trương Sư Chính tuy cũng khá đẹp trai, nhưng đâu đó có vẻ hèn mọn.

Nhân tiện nói đến chuyện tiêu sái nam nữ.

Toàn Chân giáo là nơi đạo sĩ tu luyện, tiêu chí cũng lấy "thanh tâm quả dục" làm chính, tu thành trường xuân trường sinh. Nhưng kỳ quái là quy tắc giáo phái không cấm kỵ chuyện tình cảm nam nữ.

Điều này nghe qua khá mâu thuẫn. Có lẽ vì có ngoại lệ từ chính trưởng lão mà ra, khiến quy tắc không đề ra nghiêm túc được.

Trong Thất tử Toàn Chân, Thất tiên cô Thanh Huyền tản nhân và Đại sư tôn Đan Dương Tử nghe nói trước kia là vợ chồng. Kể cả vào giáo rồi cũng chưa hề nghe chuyện hai người này đoạn tuyệt quan hệ. Nghe đâu chính vì

lý do này mà Chưởng giáo không hài lòng với Đan Dương Tử cho lắm, nói rằng tu hành mà không dứt bỏ được dục niệm thì cũng như không, Nhị Sư tôn Ngọc Dương Tử nhờ vậy thành người đức cao vọng trọng nhất trong Thất tử.

Điều lệ của giáo cũng khá mập mờ, chỉ nói nếu không chịu dứt dục niệm để tu hành, thì sẽ không được tấn thăng trưởng lão, nhưng không hề nói nếu có chuyện thì phạt thế nào.

Dù sao giáo mới lập hơn chục năm, luật lệ cũng còn lỏng. trưởng lão đời thứ hai vẫn còn chưa có, đệ tử ở dưới ai thành tâm tu hành thì tu, ai vẫn muốn tán gái thì cứ tán, khá hỗn loạn.

Một lý do khác là, bấy lâu nay nữ đệ tử trong giáo cũng không nhiều, đều ở cung của Thanh Huyền tản nhân, vả lại nhan sắc cũng bình thường. Năm nay nữ đệ tử ký danh nhiều hơn, hoa đẹp nhờ vậy cũng xuất hiện. Đám nam đệ tử bấy lâu tưởng chừng sắp "đắc đạo thành tiên", hóa ra gặp mỹ nữ thực sự thì đều rục rịch "trở về phàm nhân".

Trương Sư Chính hôm nay khá trau chuốt, tiến lại vờ quả măng:

- Tiểu Hoa Tiểu Bích, lên núi sao không báo cho sư huynh một tiếng.

Tôn Tuyết Kha bên cạnh khó chịu nói:

- Có ta ở đây rồi, cần gì phiền đến người.

- Ồ, hóa ra là Tuyết Kha sư muội. Haha, vậy ta an tâm.

Trương Quân Bảo lúc này đi tới, không kiêu ngạo không siểm nịnh chấp tay chào một lượt.

- Xin chào các vị.

- Hừ, không biết tôn ti. - Trương Sư Chính khó chịu ra mặt.

Trương Quân Bảo bằng tuổi Trương Sư Chính, nhưng về vai vế, một bên đã là đệ tử nhập bối, một bên còn đang ký danh. Kể cả hôm nay nhập môn xong, Trương Quân Bảo vẫn là văn bối. Hơn nữa, đệ tử chữ Sư trong phái chỉ đứng dưới đệ tử chữ Vân, so với đệ tử thông thường khác mặt mũi cao hơn nhiều.

Một thiếu niên đứng sau Trương Sư Chính lên tiếng, ra vẻ dạy dỗ:

- Người là Trương Quân Bảo? Người cũng sắp làm lễ nhập môn rồi, để ý chút đi. Cứ cái tính này của người, không khéo ngày mai làm lễ xuất môn đấy. Nhìn Chúc Tề Bưu mà học tập.

- Đa tạ sư huynh nhắc nhở, tiểu đệ ghi nhớ.

Trương Quân Bảo lại chấp tay.

Sư huynh kia tên Dương Sư Phong, cùng bối với Sư Chính. Nghe nói Trương Quân Bảo đứng đầu ký danh, nên cũng tới nhìn một cái.

Còn Chúc Tề Bưu chính là thiếu niên da ngăm đen lạnh lùng hôm trước. Tên này tính khí khá cục mịch ít nói, nhưng được cái lễ nghĩa với sư huynh.

Trương Quân Bảo không phải cố ý xem thường nhóm đệ tử chữ Sư này. Chẳng qua, trong suy nghĩ của hắn, kẻ nào muốn xưng hô phải có thực lực hơn hắn mới được. Hắn có tự tin, không sớm thì muộn mình cũng sẽ vượt qua.

Lúc này có tiếng Sở Linh đi lại:

- Mọi người lên sớm vậy?

- Là người đến muộn mới đúng. - Tiểu Bích cười đùa.

Sở Linh chỉ mới “hạ mình” kết bạn với Tiểu Hoa, còn chưa thân với Tiểu Bích như vậy, cũng không thèm đáp.

Tiểu Bích phát hiện gì đó chỉ tỏ nói:

- Ý, Sở Linh, người làm thế nào mà tay áo đẹp vậy?

Một tiểu cô nương bên cạnh chen nói:

- Sở Linh rất khéo tay mà, tự tỷ ấy thêu lại đấy...

- Hử, ta còn có thể tự may y phục kia...

“Coong”

Đúng lúc này, có tiếng chuông vang lên. Tôn Tuyết Kha liền nói:

- Đến giờ rồi, vào điện thôi.

- Sở Linh, chỗ của muội bên phải, hàng thứ ba đấy. - Trương Sư Chính nói nhỏ.

Mấy người Tiểu Hoa liền lần lượt đi lên bậc thang vào điện.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Nội Tu

Lát sau, trong Chính điện.

- Chục năm trước, Chương giáo Chân nhân được thần tiên chốn Bồng Lai truyền lại khẩu quyết, đặc đạo thành tiên vân du tứ hải. Ngài sau đó ghé Chung Nam sơn lập giáo đàn, dương danh thiên hạ, giáo chúng kính trọng...

Một vị trưởng lão Toàn Chân đang diễn thuyết, Tiểu Hoa lén nhìn quanh.

Trong điện, đứng hai bên là hai hàng cựu đệ tử, đầu tiên là Đại sư huynh Quân Vân Sơn, rồi đến mấy người Trưởng Sư Chính Tôn Tuyết Kha.

Ngồi ở trên cao là 6 vị sư tôn cao quý, 5 nam 1 nữ. Người nào người nấy cũng bộ dáng tiên phong đạo cốt, đặc biệt là người nữ. Tiểu Hoa nghe nói Lý tiên cô kia đã 50, thế nhưng nhìn thế nào cũng chỉ như 30.

Lúc này, chỉ nghe vị trưởng lão kia hăng giọng:

- Lần này có 20 tân đệ tử nhập môn, các người phải cố gắng.

Chúng đệ tử nhìn nhau, sao lại 20? Hôm qua loại 3 người, chỉ còn có 19 người quá quan thôi mà?

Trưởng lão kia cũng nhìn ra thắc mắc của bọn họ, hỏi:

- Triệu Tuấn Thanh đâu?

Lúc này bọn họ mới để ý, có một tiểu tử đâu 10 11 tuổi bước ra.

- Đệ tử Triệu Tuấn Thanh, bái kiến các vị sư tôn.

- Đây là đệ tử tuyển đặc biệt năm nay. Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng tố chất không tệ. Các người nhập môn cùng lúc, phải giúp đỡ lẫn nhau.

Tiểu Bích nhỏ giọng:

- Này, Tiểu Hoa, tuyển chọn đặc biệt là thế nào nhỉ?

- Ta... không biết.

Sở Linh con nhà quan, bĩu môi:

- Chắc là dùng tiền đi cửa sau. Thật không nghĩ đến Toàn Chân còn có trò này.

- Có điều trông cũng đáng yêu. - Tiểu Bích cười duyên.

Quan Vân Sơn lên tiếng:

- Được rồi. Các tân đệ tử bước lên trước, Nhị sư tôn trao tặng vật phẩm nhập môn.

Trong Thất Tử, Nhị Sư tôn Dương Thanh Phong bài danh thứ hai, sau Đan Dương Tử Tổng Thanh Tiêu. Chẳng qua, tu vi ông ta lại là đứng đầu. Chương giáo Vương chân nhân đang vân du không có mặt ở Chung Nam, Dương Thanh Phong là người thay thế tiếp quản Toàn Chân.

Dương Thanh Phong bước ra nói:

- Toàn Chân là danh môn chính phái. Các người từ hôm nay gia nhập Toàn Chân, cũng phải theo quy tắc của Toàn Chân. Nếu có sai phạm, bất kể

là thân phận gì cũng sẽ bị trừng trị nghiêm khắc.

- Chúng đệ tử đã biết.

Lại nghe Dương Thanh Phong nói:

- Ta còn một việc muốn công bố. Năm nay ta sẽ đích thân chọn ra vài đệ tử xuất sắc làm nội tu, không phân chia tân đệ tử hay cựu đệ tử. Ai muốn tham gia nội tu, thì phải cố gắng gấp bội.

- Nội tu?

Mấy đệ tử nhìn nhau, đám Tiểu Hoa lại càng không hiểu.

Quan Vân Sơn là đại sư huynh, liền thay mặt sư phụ giải thích.

Quan Vân Sơn đáng ra không phải Đại sư huynh. Trong chữ "Vân", trên hẳn còn một người nữa, chính tên Doãn Vân Phương giao tranh cùng Đỗ Thanh Xương ở Tần Lĩnh hôm nọ mà Lăng Phong bắt gặp.

Họ Doãn là một phản đồ cần thanh trừng của Toàn Chân. Nhưng xem chừng quyết định của gã không sai, bây giờ trình độ thậm chí ngang ngửa Lục sư thúc, trong khi Quan Vân Sơn ngay sau hẳn vẫn đang bò chậm chạp.

Lại nói, làm đệ tử môn phái như Toàn Chân, cũng không chỉ cứ cả ngày luyện võ.

Đệ tử sau khi nhập môn, sẽ được chia rất nhiều việc lật vật. Có đệ tử làm tạp dịch, nấu ăn, chế thuốc, tuần tra, thủ vệ, đưa tin đủ các loại. Thời gian luyện tập vì vậy cũng không bao nhiêu. Cũng giống như nhân viên ngày đầu vào cơ quan bị bắt đi hủy tài liệu rót trà.

Đệ tử làm tốt những công đoạn này, tự mình cố gắng, gặp cơ may sư thúc sư bá để ý, hoặc tại đại hội sư môn thể hiện bản lĩnh, mới có thể nhập

bồi nhập điện.

Đệ tử con nhà giàu như Sở Linh, bởi vì có tiền chu cấp từ phía gia đình, hàng tháng đóng lên cho giáo, cho nên không phải làm việc gì. Còn đệ tử như Tiểu Hoa tứ cố vô thân, thì phải tự làm nhiệm vụ cho giáo mà kiếm tiền trả chỗ ăn chỗ ở. Dù sao Toàn Chân cũng không phải chỗ tệ nạn, cung cấp ăn ngủ miễn phí cho bọn họ tập võ ngày qua ngày.

Còn lần này, Toàn Chân lại chia ra nội ngoại tu.

Đệ tử ngoại tu, bị hạn chế tu luyện, chủ yếu làm nhiệm vụ ngoài giáo. Còn nội tu, sẽ được xếp vào ưu tiên, được học tuyệt kỹ. Hơn nữa, thành đệ tử nội tu, gần như chắc chắn tương lai trụ cột của giáo. Cũng giống như học sinh nội trú, ngoài có chỗ ở tốt hơn, còn được giảm học phí, đỡ phải làm việc vặt, chỉ cần chú tâm luyện võ là được.

Chúng đệ tử nghe vậy, ai cũng hy vọng mình được vào nội tu.

Riêng Tiểu Hoa thì vui vẻ, từ hôm nay cô chính thức là đệ tử Toàn Chân giáo. Còn chuyện nội tu, cô cũng không nghĩ nhiều lắm.

...

Nửa ngày sau, chúng đệ tử được phân phó về các phòng.

Tiểu Hoa được xếp chung với Tiểu Bích.

Còn đang sắp đồ đạc, đã nghe tiếng Sở Linh đi vào:

- Phòng các cô chỉ thế này thôi sao? Còn không bằng chỗ tắm rửa của ta.

Tiểu Bích hỏi:

- Phòng cô thì khác sao? Ta tưởng nhập môn cùng lúc thì phòng giống nhau?

- Hừ, bản tiểu thư đóng không ít tiền cho giáo, làm sao có thể ở giống các người chứ.

Sở Linh lại tiến lại gần Tiểu Hoa, nhìn chút vật dụng của Tiểu Hoa thăm bữu môi, đột nhiên nhỏ giọng:

- Chắc ngày cô phải cẩn thận đó.

- Cẩn thận cái gì?

Sở Linh liếc mắt:

- Đương nhiên là cẩn thận người khác đổ kị chèn ép rồi?

- Vì sao?

- Còn vì sao? Cô thử nghĩ đi, nội tu nghe nói chỉ có 10 người thôi. Thế mà riêng tân đệ tử đã 20 người rồi. Còn có, cả cựu đệ tử như Tuyết Kha sư tỷ, Trương sư huynh cũng tham gia. Chỉ e xác suất cho chúng ta vào là rất thấp.

Tiểu Hoa chỉ cười không nói gì.

Sở Linh thấy Tiểu Hoa không phản ứng như mong đợi, càng cố làm ra vẻ:

- Ta thì không sao cả, dù không vào nội tu ta vẫn có thể thoải mái. Nhưng mà cô thì khác, không có tiền của gia đình, không vào nội tu, cả ngày chỉ trồng rau gánh nước thì làm sao mà luyện võ gì được nữa.

Rồi lại không đợi Tiểu Hoa nói, Sở Linh lại giành nói:

- Cô trước kia làm ăn xin sao?

- Ừm.

Sở Linh liền chun mũi:

- Thật không nghĩ đến, cô như vậy mà cũng ăn xin được. Tuy nói tâm hại người không được có, nhưng tâm phòng người thì nên có nha. Cứ luôn nghĩ như cô, không sớm thì muộn cũng bị người ta ức hiếp.

Tiểu Hoa hiền hòa lắc đầu:

- Chắc không đâu. Ta chẳng làm hại gì ai, chắc bọn họ không để ý đâu.

- Bỏ đi, không nói với nha đầu ngốc cô nữa. Cũng không sao, đã có ta bên cạnh bảo vệ cô.

Sở Linh bỏ đi, Tiểu Bích mới lại gần hỏi:

- Này, cô hay bị ức hiếp lắm à? Làm sao Sở Linh cứ đòi bảo vệ cô vậy?

- Ta cũng không biết có phải mình dễ bị ức hiếp không. Lúc trước cũng nhờ có đại ca...

...

Một tháng sau.

Một góc hậu sơn Toàn Chân, chỉ thấy có vài đệ tử đang múa kiếm loang loáng. Có hai thiếu niên to nhỏ:

- Này, người luyện Trác Nhật Kiếm thế nào rồi? Thuộc chưa?

- Cũng sơ sơ, chỉ là không biết có đủ lọt vào mắt sư tôn vào nội tu không.

- Không biết trong tân đệ tử chúng ta, ai là người được chọn đây.

Tên đồng bạn liếc nhìn ai đó ở xa xa, nói:

- Có lẽ là Trương Quân Bảo đi. Nghe nói hắn đã thuần thực luôn rồi, thậm chí còn đánh ra cả kiếm khí luôn.

- Kiếm khí? Làm gì dữ vậy. Ta nghe nói ngay cả đại sư huynh Quan Vân Sơn cũng phải mất cả năm mới luyện ra kiếm khí kia mà, Trương Quân Bảo cho dù xuất sắc thế nào cũng không nhanh vậy chứ?

Một tên khác thò đầu vào:

- Dù sao Trương Quân Bảo cũng chắc suất rồi. Người thứ hai, có lẽ là cái tên nhóc... đặc cách kia chẳng?

- Nó?

Cả đám nhìn sang tiểu tử nọ, hình như tên Triệu Tuấn Thanh.

Chỉ thấy Sở Linh lại đang khoanh tay tra hỏi:

- Tuấn Thanh sư đệ, người rút cục là con quan lớn nào, vì sao được đặc cách?

- Ta? Ta chẳng con quan nào cả.

Nói rồi Triệu Tuấn Thanh lại múa một đường Trác Nhật kiếm vung về, lập tức bị Sở Linh bữu môi:

- Ta còn tưởng đặc cách thế nào? Ngay cả vài chiêu kiếm cũng đánh không xong.

- Mặc kệ ta. - Tiểu tử Tuấn Thanh tính khí trẻ con phản bác.

Sở Linh cũng không chấp tên sư đệ bé nhất này, đột nhiên cô lại nghe tiếng bàn tán:

- Tiểu Hoa này, người luyện kiếm tuy là đúng đó, nhưng cứ chậm chạp như vậy, ngay cả chút khí lực cũng không thấy, thôi hay là trở về phòng đi, để sức còn đi trồng rau. Còn đòi vào nội tu gì nữa?

- Ta...

Sở Linh lập tức tiến lại xù lông bảo vệ:

- Này, mấy người các người không luyện to nhỏ cái gì chứ? Không sợ bị phạt sao?

- Ai ai, Sở đại tiểu thư, thật là sợ quá.

Sở Linh đuổi đám nhiều chuyện đi xong, quay qua nhìn Tiểu Hoa vẫn chăm chỉ đi từng đường kiếm chậm rãi:

- Này, cô thật là... Có ai luyện kiếm như cô chứ? Nhìn cứ như bà già ấy.

Tiểu Hoa cười nói:

- Ta cũng không biết. Chỉ nghĩ trước chậm sau nhanh cũng được. Và lại không hiểu sao, tuy đánh chậm nhưng ta lại thấy tự tin.

Sở Linh bực bội bỏ đi, không để ý Trương Quân Bảo đứng cách đó một đoạn bỗng liếc Tiểu Hoa, nhú mày suy nghĩ.

- Sư tỷ tên là Tiểu Hoa à? Ta là Tuấn Thanh, hai người chúng ta coi như đồng bệnh tương liên, hi.

Triệu Tuấn Thanh cười ngờ nghệch tiến lại.

- Sao đệ không luyện?

- Kệ đi, vốn dĩ ta lên đây là ý của mẹ ta thôi, ta cũng chẳng thích luyện võ. Thế còn tử? Nghe nói tử từng làm ăn xin, vì sao lại vào Toàn Chân?

Tiểu Hoa nhỏ giọng:

- Ta... vì một người. Mặc dù chỉ gặp huynh ấy mấy ngày thôi. Nhưng mà trên thế gian này, huynh ấy là người đầu tiên tốt với ta, còn ra tay bảo vệ, ta luôn ghi nhớ trong lòng. Ngay cả tên của ta cũng là do huynh ấy đặt cho.

Tiểu Bích ở đâu cũng chạy lại:

- Đúng rồi. Vị đại ca gì đó của cô, đang ở đâu? Hôm trước ta quên chưa hỏi. Mà nếu cô có đại ca, làm sao không có chút tiền trợ cấp nào?

- Ta và huynh ấy thất lạc nhau.

Tiểu Bích liền hiểu ra, an ủi:

- A, vậy sao? Thôi, có duyên ắt sẽ gặp lại.

Triệu Tuấn Thanh liền hỏi:

- Vậy tử vào Toàn Chân học võ, rồi đi tìm huynh ấy à?

- Ừm. Ta hy vọng luyện cho tốt, có thể bảo vệ bản thân, không để liên lụy người khác nữa.

Triệu Tuấn Thanh chỉ là đứa trẻ 10 tuổi, hồn nhiên hỏi:

- Tử thích huynh ấy?

Tiểu Bích không khỏi thú vị nhìn sang. Cô dù sao cũng đã 13, đã dậy thì rồi, cũng biết đến tình cảm nam nữ. Nói ra, nữ tử cổ đại 13 tuổi đã có thể gả người, thậm chí sinh con.

Tiểu Hoa lại hơi ngần ra.

Tiểu Hoa tuy lo lắng cho đại ca, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến mình có thích đại ca không? Cô chỉ đơn thuần cảm kích đại ca đã che chở cho mình.

Đúng lúc này, có tiếng đại sư huynh Quan Vân Sơn:

- Mọi người xếp hàng, Nhị sư tôn đến.
- Chúng đệ tử bái kiến Nhị sư tôn.

Dương Thanh Phong đầu đội phát quán, mặc trường bào màu xám, thắt lưng bằng bạc rất tôn quý. Y cười gật đầu, nói:

- Sư tử Đệ tử, đệ tử Thanh Huyền cung cũng vào xếp hàng cả đi.

Tiểu Hoa ngẩng đầu, liền thấy Tuyết Kha sư tỷ cùng vài sư tỷ khác cũng đã có mặt, còn gật đầu cười với mình.

Xem ra hôm nay là ngày xét duyệt nội tu.

Quả nhiên nghe Dương Thanh Phong hăng giọng:

- Hôm nay xét tư cách nội tu, đề bài sẽ là Trác Nhật Kiểm pháp. Các đệ tử chữ Sư, và đệ tử Thanh Huyền cung, ta sẽ dựa trên tu vi kiểm khí. Riêng tân đệ tử, bởi vì chỉ mới luyện chưa lâu, nên ta chỉ xem độ nhuần nhuyễn, không để ý đến sức mạnh hay tốc độ...

Bên dưới, Sở Linh nghe đến đó không khỏi nhìn qua Tiểu Hoa.

Nói vậy, thì Tiểu Hoa luyện đúng ý sư tôn rồi còn gì? Nếu nói đến nhuần, thì Sở Linh có cảm giác Tiểu Hoa còn hơn cả mình.

Nghĩ thì nghĩ vậy, Sở Linh vẫn bủi môi không phục lắm.

Đúng lúc này, có đệ tử hối hả báo:

- Bấm Nhị Sư tôn, Lục sư tôn bị trọng thương.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Thi Độc Thuật

Tại một tiểu viện sau Chung Nam.

Dương Thanh Phong vội vàng đi vào.

- Thanh Xương, rút cục có chuyện gì? Sao người lại thành thế này?

- Ta... bị trúng độc.

Đỗ Thanh Xương nói được ba chữ thì ôm ngực ngã xuống, mặt mày xám ngoét, máu rỉ ra từ khóe miệng. Xem chừng gắng gượng về đến Toàn Chân thì sức cùng lực kiệt.

Hắn cũng chính là người xưng sư thúc trong bìa rừng, Trường Chân Tử Đỗ Thanh Xương.

Đỗ Thanh Xương tuổi tuy hơn Dương Thanh Phong, nhưng đi theo chưởng giáo Toàn Chân muộn hơn, bản lĩnh cũng thua kém chút ít, nên chỉ có thể xếp thứ sáu.

3 chữ “Trường Chân Tử” trong võ lâm tuy kém hơn “Ngọc Dương Tử”, nhưng cũng không hề thấp.

Đỗ Thanh Xương nổi tiếng với một bộ tâm quyết gọi là “Trường Chân quyết”, ý tứ chân khí không bao giờ hết.

Thế nhưng Trường Chân quyết của hắn lại thất thủ trước độc khí của hai tên trong bìa rừng. Ngược lại còn bị ăn mòn dần, vận quyết thế nào cũng không được. Cho nên ngày đó hắn mới bất thành linh vũt bỏ luôn Liễu Cung chủ phi một mạch về Toàn Chân.

Dương Thanh Phong dựng sù đệ dậy, quyết định dùng chân khí dò xét.

Chỉ là, hắn cũng bó tay, chỉ có thể tạm thời áp chế độc khí lan tràn.

Võ lâm Trung nguyên từ bao giờ có cao thủ dùng độc như vậy? Lại dám đánh cả Thất Tử?

- Thanh Xương? Người gặp ai mà thành thế này?

Lại có vài người xuất hiện trong đạo trường. Đi đầu là một người đạo nhân khuôn mặt phúc hậu, Đan Dương Tử Tổng Thanh Tiêu.

- Là... Ma môn.

- Ma môn?

Thất Tử ánh mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

Chỉ nghe Đỗ Thanh Xương khó khăn nói:

- Thực ra là... do ta tự mình... dây vào. Thần Cung... Liễu cung chủ bị... vây công. Ta thấy bất bình... muốn... tương trợ. Không ngờ... bị chúng... ám toán.

- Thần Cung Cung chủ?

Thất Tử lại lần nữa nhìn nhau, trong mắt đều là mờ mịt.

Ma môn? Lại cả Thần Cung?

Thất Tử bọn họ tuy cũng có tên tuổi trong võ lâm đấy, nhưng cũng không quá rõ chuyện hai siêu thế lực này. Bọn họ chỉ biết rằng Thần Cung Cung chủ kia, nếu nói về bối phận, chỉ e còn cao hơn cả sư phụ Vương chân nhân. Còn tu vi thì bọn hắn căn bản không định lượng được, chỉ có thể nói là số một số hai thiên hạ.

Đối với Toàn Chân, Thần Cung là thế lực trung lập. Nói trắng ra là Thần Cung không thèm quan tâm đến Toàn Chân, còn Toàn Chân cũng không cần ai quan tâm, lâu nay vẫn an ổn làm công tác của mình.

Tống Thanh Tiêu hỏi:

- Đệ gặp bọn họ ở đâu?

- An... Lạc.

Nói xong thì Đỗ Thanh Xương cũng nhắm mắt vận khí, có lẽ không chịu nổi độc khí.

An Lạc ở ngay phía nam Toàn Chân giáo, cũng đồng thời ngay cạnh Trường An.

Nên biết là, kinh thành là nơi Hoàng đế tọa hạ, luôn có cao thủ thủ hộ. Ma môn nếu dám tiếp cận Trường An, cứ cho là Thất Tử chưa đủ tu vi nhận ra, nhưng mấy lão bất tử kia thì chắc chắn phải nhận ra, sẽ không để Ma môn làm loạn dễ như vậy.

Dương Thanh Phong liền trầm giọng:

- Xem ra ta phải đi gặp mấy lão kia một chuyến.

Mấy người Thất Tử trầm trọng gật đầu.

...

Nửa ngày sau.

Ở một nơi thuộc ngoại vi Trường An. Đây là một trang viên nhỏ, gọi Liệt Diễm Trang.

Nghe nói năm đó ở đây có một vụ hỏa hoạn, lửa bốc lên không cách nào dập được, chờ mấy ngày mới tự tắt. Về sau một kẻ phú hộ cho xây dựng nhà cửa lại trên tàn tích, đặt tên Liệt Diễm, thi thoảng lại lấy ra làm đề tài khoe khoang, nói rằng bên dưới có báu vật. Dân chúng xung quanh thường đùa rằng có ngày cái "báu vật" đó lại bốc lên, tắt cả lại về tro.

Ngọc Dương Tử Dương Thanh Phong lúc này đang đứng cùng một lão hòa thượng, thân hình cong cong, trên người mặc tăng bào màu xám, cầm một cây gậy cong queo.

Dương Thanh Phong lên tiếng:

- Lão tiên bối hôm đó cũng có mặt sao?
- Đúng vậy, có điều xem ra lão nạp đã đến hơi muộn một chút. Thiện tai.

Lúc này lão mới lộ ra vẻ nhanh nhẹn, ánh mắt cũng không đục như trước, hóa ra bề ngoài nhăn nhúm chỉ là giả.

Lão hỏi:

- Sư đệ Thanh Xương của người trúng độc thể nào rồi?
- Thanh Xương trúng độc rất nặng, căn bản không thể bức ra. Lệnh sư vẫn chưa có tin tức gì. Chỉ e...

Dương Thanh Phong thở dài.

Gã thực ra muốn hỏi vài chi tiết khác về những kẻ có mặt hôm đó ở bìa rừng, còn chuyện trúng độc của sư đệ chỉ là phụ. Dù sao cũng đã chế ngự không cho nó phát tác được, chờ Vương Viễn Tri trở về là xong. Toàn Chân giáo mặt mũi lớn, còn chưa đến lúc phải chạy đến chỗ lão già này than thở.

Lão tăng tiếp tục:

- Lão nạp chỉ e Vương chân nhân vài năm nữa cũng chưa thể trở về, người chờ cũng vô ích.

- Điều này thì vân bối biết. Cho nên mới đặc ý đến tìm tiền bối...

Thực tế Dương Thanh Phong không biết, cũng không muốn hỏi. Hành tung của Chương giáo sư phụ, là chuyện riêng của Toàn Chân, gã không muốn nói nhiều với người ngoài.

Hơn nữa, sư phụ không về cũng chẳng sao, có khi như vậy mới tốt, Dương Thanh Phong có thể quản toàn giáo.

- Lão nạp thân là Cung phụng, cũng không muốn quản nhiều chuyện bên ngoài. Chẳng qua dù gì cũng người của chính giáo. Vả lại Toàn Chân các người ở ngay cạnh kinh thành. Nói cho người biết vậy, sư đệ người trúng là Thi Độc thuật.

- Thi Độc thuật?

Dương Thanh Phong kinh hãi.

Gã không nghĩ đến độc kia lại là Thi Độc thuật, thảo nào không thể bức ra.

Thi Độc thuật là độc pháp vào hàng thượng cấp trong võ lâm. Người trúng phải độc này, sẽ rất nhanh biến thành thi nhân, vô tri vô giác, không

khác nào một cỗ xác chết. Có là cao thủ ra sao, cùng lắm cũng chỉ kéo dài thời gian thêm một chút.

Ác danh của Thi Độc thuật, đi cùng với chủ nhân của nó, Hắc Thủ Lang quân.

Kẻ này tuy là cao thủ Tây Vực, nhưng lại rất nổi tiếng ở Trung nguyên. Bởi vì trong nhiều năm gần đây, hắc thường xuyên đến Trung nguyên bắt cao thủ võ lâm về Tây Vực, thi triển Thi Độc thuật, nghe nói muốn chế ra một đoàn quân xác chết gì đó.

Cũng chính nhờ hắc võ lâm Trung nguyên mới đặt ra cái gọi là “Ma môn”. Còn Ma môn này rút cục là một môn phái cụ thể, hay là tên gọi chung chung, thì không rõ.

Lão già kia lại nói:

- Đám ma quỷ này, vì nàng ta huy động gần như toàn lực, không chỉ tên Hắc Thủ đó, còn có hai tên khác. Lão nạp nghĩ đến, chỉ e chúng cố tình thi triển Thi Độc lên sư đệ ngươi, nên mới để chạy đi. Chứ nếu muốn giết, hôm đó... lão nạp có muốn cứu cũng không cứu nổi.

Câu sau lão ta hơi ngập ngừng, xem chừng không muốn để mất mặt mũi, nhưng rồi quyết nói ra.

Dương Thanh Phong chột dạ, kẻ có thể làm cho lão già này ái ngại, muốn cứu cũng không nổi, tuyệt đối đáng sợ. Sư phụ Vương Viễn Tri của hắc tướng chừng thành "thần tiên", cũng chưa bao giờ khiến lão này khen một câu.

Nghĩ như vậy, nhưng Dương Thanh Phong vẫn mặt dày nói:

- Tiền bối có thể đẩy lùi hắc, xem ra kẻ kia cũng tầm thường?

Dương Thanh Phong lâu nay quen cao cao tại thượng, lâu lắm không giả nịnh người khác, vừa nói vừa nổi da gà.

- Tầm thường? Kẻ kia về võ công tạm không nói, nhưng thần pháp của hắn, thiên hạ chỉ e vô đối thủ. Lão nạp phải cùng Bạch Mi liên thủ, mới ép hắn lui được.

Dương Thanh Phong mờ mịt.

Một cao thủ thần pháp có thể khiến hai lão bất tử này cùng đánh, mà cũng chỉ "ép lui", chứ không giết nổi, rút cục tu vi thế nào đây?

Ma môn mạnh như vậy?

Dương Thanh Phong tuy cũng là cao thủ, nhưng có rất nhiều chuyện cao tầng trong võ lâm, gã vẫn chưa biết tới.

Tỷ dụ thần pháp. Thần pháp là một môn công pháp cực kỳ cao cấp, nó đại diện cho một loại lực lượng bí ẩn mà kể cả Vương chân nhân cũng chưa lý giải được hết. Rất nhiều cao thủ tin rằng, một khi lý giải được thần pháp, thì sẽ lý giải được bí ẩn thần ma tam giới.

Lão tăng lại trầm giọng:

- Lão nạp lo lắng chính là. Bấy lâu nay Ma môn không xuất hiện. Lần này bề ngoài là truy đuổi Thần Cung Cung chủ, nhưng lại đuổi đến tận Toàn Chân, là chuyện xưa nay chưa bao giờ xảy ra. Chỉ e trong đó còn có ý thử thách thực lực của võ lâm Trung nguyên. Hơn nữa, thi triển Độc thuật lên một trong Thất Tử, thì chính là trực tiếp khai chiến với Toàn Chân các người rồi.

Dương Thanh Phong trầm mặc. Không có sư phụ, Toàn Chân chỉ có thể dựa vào Thất Tử. Nhưng Thất Tử nếu không đủ 7 người, sức mạnh giảm

sút rất nhiều. Hơn nữa, một khi có chuyện, mấy lão bất tử này chưa chắc đã ra tay cứu giúp.

- Văn bối hiểu. Chẳng qua, chuyện trước mắt cần làm là cứu tỉnh sư đệ. Tiền bối liệu có thể chỉ cho văn bối một đường...

- Người có thể cứu sư đệ người, thực ra cũng không xa đâu.

- Là ai?

- Chính là Cung chủ Thần Cung kia. Ma môn muốn bắt nàng ta, quá nửa cũng vì nàng ta có thể phá giải độc của chúng.

- Nàng ta?

Lão tăng nói:

- Nàng ta trọng thương không nhẹ, có lẽ chưa thể rời khỏi Trung nguyên. Thiên hạ tuy rộng, nhưng thực tế rất nhỏ hẹp, đám ma quỷ này toàn lực muốn bắt nàng ta, có lẽ đã chặn lối về Thần Cung.

- Nếu nàng ta bị trọng thương, lo cho mình còn không nổi...

- Chuyện này chỉ chờ cơ may thôi. Nói không chừng, nàng ta sẽ tìm đến các người trước. Dù gì Toàn Chân cũng là đại giáo.

Dương Thanh Phong cười khỗ.

Lão già bỗng nghĩ đến gì đó, cười nói:

- Có điều, hôm đó lại có một tiểu tử khá thú vị, haha, nghĩ lại vẫn muốn cười, haha.

Dương Thanh Phong không quan tâm lắm đến thành phần "tiểu tử", khách sáo rời đi.

Hóa ra hôm đó còn có nhiều người khác, cũng biết rõ sự có mặt của Lăng Phong. Lăng Phong không hề biết hôm đó "bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau", không những thế vẫn thoải mái ôm mỹ nữ ra bờ suối thưởng thức ngon lành.

Cũng may, đám bất tử này hình như sau đó dặt nhau đi chỗ khác đánh nhau, bằng không nếu ở lại có lẽ đã nhìn thấy một cảnh tượng còn... kinh hãi hơn.

Cung chủ Thần Cung.

Cả thiên hạ được gặp qua nàng ta không đến ba chữ số. Kẻ chạm vào nàng ta còn sống, chắc chỉ có cách giao chiến thoát được, không đến hai chữ số. Còn cỏi được mạng che mặt của nàng ta ra, thì trừ đệ tử thân thiết trong Thần Cung, có lẽ không còn ai.

Lăng Phong không chỉ cỏi được mạng che mặt, ngay cả chỗ khác cũng đã cỏi, cần sờ cần hôn cần làm gì đều làm qua cả.

Cho nên có thể nói, Phong ca chuyển này xuyên không, khởi đầu cũng không tệ.

Chẳng qua nói ngược lại, một cô thôn nữ tầm thường, cả đời gặp người cũng chắc gì qua được 3 chữ số? Chạm vào nàng ta còn sống, có thể cũng không qua 2 chữ số. Còn “ấy ấy” với nàng, thì cũng chỉ có trượng phu của nàng ta một người mà thôi.

Cho nên, nếu đứng từ khía cạnh này mà xét, thì Thần Cung Cung chủ cũng... không có gì đặc biệt đi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Như Chưa Hề Quen

Vĩnh Lạc trấn.

Lăng Phong đang ở lầu chính. Xung quanh có đầy đủ chủ chốt Phong Vân đoàn, cùng với đại diện Bảo Độc Trại.

- Tán thúc, Bảo Độc trại xảy ra chuyện gì sao?

- Haha, không có chuyện gì cả. Không giấu gì Lăng huynh đệ, nghe nói Phong Vân đoàn thế lực hùng mạnh, ta mặt dày dẫn mấy huynh đệ tìm đến đây xin nương tựa mà thôi.

- Haha, hoan nghênh hoan nghênh.

Lăng Phong ngoài cười nhưng trong lòng lại không.

Trước khi vào họp, Mặc lão đã nói qua.

Tần Quyền đưa thêm người về là chuyện tốt. Nhưng không hề báo cho Lăng Phong một tiếng chuẩn bị, thì không tốt.

Lăng Phong cũng không trách Tần Quyền, bởi Tần Quyền giống như một tên tiểu đệ lắm trò mà thôi, không ở vào vị trí thủ lĩnh như hắc. Lăng Phong thời gian qua đầu óc rối tung lên chuyện quản lý Phong Vân đoàn, thổ địa, nhân sự, tiền bạc, trang bị, chưa kể nghĩ ra bài tập cho huynh đệ, bản thân cũng phải tự luyện.

Nhân đây nói lại huynh đệ kết nghĩa của Lăng Phong.

Phương Hùng có dã tâm, ngay lần kết bái đã hiện rõ, chỉ e không đơn thuần chấp nhận làm một tiêu đầu mãi. Long Bác Khôn về đây chỉ vì một lời hứa. Gia Cát Vinh có học thức, rất khó đoán. Tần Quyền hoạt bát nhất, nhưng lại thích gây loạn. Cao Diệp tuy trầm tĩnh ít nói, nhưng không hề dễ khuyên bảo. Cũng chỉ có Lăng Hồ phù hợp làm thủ hạ nhất.

Bản thân Lăng Phong cũng có nhiều điểm yếu. Tỷ dụ tuy hay nghi vấn linh tinh, nhưng một khi tin ai thì lại phóng tay. Thứ hai là hăn thiếu dã tâm. Kiểu thủ lĩnh của Lăng Phong, theo ngôn ngữ hiện đại, là một “leader”, chứ không phải là “boss”.

Làm leader, thì phải là người đầu tàu, đề ra kế hoạch, dẫn dắt đồng đội. Có thể sẵn sàng hòa trộn vào đội ngũ bất kỳ lúc nào.

Nhưng làm boss, thì không cần phải đi đầu, thậm chí không cần phải đề ra kế hoạch. Boss chỉ cần ngồi trên cao, phân phó, ra lệnh.

Đáng nói hơn là chuyện thứ bậc.

Lăng Phong thứ tư, nhưng lại làm thủ lĩnh. Phương Hùng là đại ca, nhưng lại làm phó.

Đoàn lúc này ít người, lợi ích còn nhỏ, có chuyện thì có thể dùng “tình nghĩa” đến giải quyết. Nhưng một khi phình to ra, lợi ích chồng chéo lên nhau, cần một vấn đề nhỏ nhất cũng sẽ phát sinh chuyện lớn.

Nói tóm lại, Phong Vân đoàn cơ cấu chưa vững. Nếu bây giờ nhét thêm một nhóm người khác, chỉ e Lăng Phong khỏi luyện võ nữa, chuyển sang chú tâm làm chủ tịch hội đồng quản trị thì hơn.

Công Tôn Tán thân là Trí trưởng lão, nhìn ra sự e ngại của Lăng Phong, lão cười nói:

- Công Tôn gia lần này đến đây cũng không phải để gia nhập vào, mà để liên minh.

- Liên minh?

- Đúng vậy. Nghe nói Uy Viễn tiêu cục Lạc Dương tổn thất thảm trọng, Công Tôn gia chúng ta muốn tiến vào Lạc Dương giành lấy địa bàn chỗ đó. Chỉ vì tài lực không đủ, mới mặt dày đến đây.

Thực ra, Công Tôn Tán lúc đầu không hề có ý đến Phong Vân đoàn. Bởi vì tính về thâm niên, đoàn này mới thành lập có vài tháng, nhân lực vật lực đều chưa đâu vào đâu. Chẳng qua, Công Tôn Tán ghé Trường An tìm đến Diêm bang, mới biết chút tin tức thú vị.

Diêm bang một năm trước gặp phải biến cố, bốn trưởng lão chết hai một bỏ đi, nay chỉ còn một. Điều đáng nói là, kẻ gây ra biến cố này không ai khác chính là nhóm Lăng Phong. Xem Lăng Phong làm người không tệ, lão mới quyết định ngả sang phía Phong Vân đoàn.

Lăng Phong trầm ngâm.

Gia Cát Vinh không gặp Công Tôn gia lúc trước, nói vào trọng điểm:

- Liên minh hay gia nhập cũng thế, lợi nhuận phân chia thế nào?

Lăng Phong ngại mặt mũi, thực tế cũng chỉ vì câu này.

Phương Hùng bỗng nói:

- Công Tôn thúc vất vả đến đây, thành ý mười phần, sao lại nói chuyện phân chia? Ta thấy, chúng ta chỉ cần thành người một nhà, tất cả có lợi cùng hưởng không tốt hơn sao?

"Người một nhà?" Lăng Phong không hiểu ra sao.

Chỉ nghe Phương Hùng hăng giọng:

- Phong Vân đoàn kết làm thông gia với Công Tôn gia, vậy chẳng phải là xong sao?

"Thông gia?"

Lăng Phong liếc nhìn Công Tôn Dao, chỉ thấy nàng cúi gằm mặt hai tai đỏ bừng, xem chừng đang xấu hổ. Hắn biết Phương Hùng có ý tứ với Công Tôn Dao, nhưng không nghĩ cầu hôn nhanh như vậy.

Gia Cát Vinh vẫn nói:

- Kể cả làm thông gia, cũng phải phân rõ mà thôi.

- Phu thê với nhau, chia đôi là được rồi. - Phương Hùng đáp.

"Chia đôi? Làm sao nói dễ như vậy." Lăng Phong nghĩ thầm.

Tiền ban đầu xây dựng đoàn, mấy vạn bạc đều do hắn bỏ ra.

Bấy lâu, lợi nhuận tiêu cực kiếm được bao nhiêu gần như chỉ lo mỗi tiêu cực. Mỏ đá đào được bao nhiêu lại dùng mở rộng mỏ đá. Nhìn lại, ba kỳ đội như kiểu tách riêng nhau. Bởi lúc này mới thành lập, Lăng Phong cũng không để tâm. Nhưng hóa ra đây là một cái lỗ hổng vô cùng lớn. Lăng Phong hẳn để cả hai cái cần câu tiền ở ngoài tầm với, đến lúc này hắn mới nhận ra. Cũng vì hắn hơi tin tưởng quá mà thành.

Tần Quyền bỗng cười cười nói:

- Công Tôn muội muội quốc sắc thiên hương, có điều bảy huynh đệ chúng ta đều xuất sắc cả nha.

Ánh mắt tất cả đều thay đổi. Đúng vậy, thông gia là gả cho ai?

Công Tôn Dao nghe đến câu này cũng run lên.

Phương Hùng đột nhiên đứng lên, chấp tay nói với Công Tôn Tán:

- Tán thúc. Hôm nay Kỳ bá không có ở đây, thúc cũng bậc cha chú. Phương Hùng ta ăn thô nói ngay, ta yêu thích Công Tôn muội muội, muốn lấy muội ấy làm vợ, cầu Tán thúc đồng ý.

Không khí cứng hắt lại.

Tần Quyền như đã đoán trước điều này, liếc nhìn Lăng Phong.

Công Tôn Dao không dám tin ngẩng đầu nhìn Phương Hùng, sau đó cũng quay qua nhìn Lăng Phong.

Công Tôn Tán không đáp, cũng nhìn Lăng Phong.

Lăng Phong biết nói gì?

Hắn có đầu gối thế nào, cũng nhận ra Công Tôn Dao có hảo cảm với mình. Nhưng hắn thì chưa có gì sâu đậm với nàng ta cả, bảo hắn vì nàng phá da mặt với huynh đệ, thì hắn không làm được.

Trong đầu lần quần chuyện phân chia, Lăng Phong cũng không để ý đến cảm thụ của Công Tôn Dao, nói:

- Đại ca tâm ý như vậy, tiểu đệ xin chúc mừng. Còn chuyện...

Công Tôn Dao nghe vậy như sét đánh, tim nhói lại, nước mắt chảy ra, nói:

- Ta gả cho ai, không đến lượt các người nhường nhau.

- Dao Dao, từ từ đã.

Nói rồi nàng ta bùm miệng khóc chạy ra ngoài.

Mặc lão lúc này mới lên tiếng:

- Chuyện này khá trọng đại. Vậy đi, báo tin cho Long phó lĩnh trở về, chúng ta lại bàn bạc tiếp.

Tạm thời cũng chỉ có thể trì hoãn thêm.

Lăng Phong lòng nặng trĩu, kịch bản không đúng gì cả.

Theo hần nhớ, nam chính xuyên không, huynh đệ đều rất dễ kiếm đấy, lại đều rất đơn thuần.

Muốn kiếm huynh đệ chỉ cần dạo phố hai vòng, kiểu gì cũng sẽ bắt gặp một hai tên bị ức hiếp, nhưng liếc mắt liền thấy tư chất khó lường, chính là nhân tuyển. Nam chính liền tiến tới giải vây, tên kia liền dập đầu bái tạ ghi tạc trong lòng. Nam chính sau đó chỉ cần ném ra một quyển công pháp nghịch thiên, không thì một kiện vũ khí nghịch thiên trong giới chỉ, thế là liền có một tên tay sai... à không, huynh đệ.

Đâu có như Phong ca, quá phức tạp.

Đúng lúc này, có tiếng Triệu Tử Long báo:

- Đương gia, bên ngoài có vài người muốn gặp huynh.

- Các vị thông thả, ta ra rồi vào ngay.

Lăng Phong như chết đuối vớ được cọc, đứng dậy đi ra ngoài, Mặc lão cũng đi theo.

- Công tử...

- Lão nói trước đi.

Mặc lão trầm ngâm một lúc, nói:

- Ta có cảm giác, công tử bị tính toán đẩy ra ngoài chuyện này.
- Ta cũng cảm giác như vậy. Nhưng...
- Công tử, ngay cả thân huynh đệ từng vào sinh ra tử còn có thể...

Mặc lão không nói hết câu, nhưng ý tứ rất thâm thúy. Xem ra năm xưa trong quân Mặc lão đã gặp chuyện tương tự.

Lăng Phong thở dài. Hắn gắng ép mình không nghĩ đến điều này. Người ta có câu, dùng người, không tin không dùng, một khi đã sinh nghi ngờ, mãi mãi không trở về như cũ được. Đặc biệt đây đều là huynh đệ kết nghĩa của hắn, ở với nhau rất tốt. Lăng Phong không nghĩ đến, đoàn chưa lập bao lâu, huynh đệ đã sinh tâm tư riêng.

Lăng Phong sinh ra một loại tâm lý chán nản. Hắn khó khăn lắm mới tin tưởng được người xung quanh.

Triệu Tử Long lại gần:

- Đương gia, người ở ngoài cổng trấn.

"Có người gặp thật?"

Lăng Phong không khỏi muốn cười, hắn còn tưởng đây là kế hoãn binh của Mặc lão.

...

Ngoài cổng Vĩnh Lạc trấn.

- Tại hạ Lăng Phong, Phong Vân đoàn Đương gia, không biết các hạ là người phương nào?

- Bần đạo Toàn Chân Ngọc Dương Tử. Bần đạo muốn tìm đường rừng đến huyện An Lạc, vị huynh đệ đây có thể chỉ cho bần đạo một hai?

Dương Thanh Phong tuy xưng bần đạo, nhưng không hề xuống ngựa, khiến Lăng Phong cứ phải ngược đầu nói chuyện khá phản cảm.

Lăng Phong liếc mắt nhìn.

Những người này quần áo sạch sẽ, không đi đường đất lại chui vào rừng đi. Hơn nữa, một đạo sĩ da mặt hồng hào bóng mượt như tên này, phía sau nam nữ đệ tử đều trẻ đẹp, không khí rất kỳ quái. Lăng Phong đang lúc có chuyện, cũng không rảnh quan tâm nhiều thêm. Hắn phân phó Triệu Tử Long dẫn đường cho họ rồi trở lại trấn.

Dương Thanh Phong lúc đi qua Lăng Phong, gã phát hiện một tia không đúng, vừa rồi giống như có kẻ dùng thần thức dò xét mình.

Y dừng ngựa, quay lại nhìn Lăng Phong nghĩ rồi hỏi:

- Huynh đệ, mấy ngày gần đây có vào rừng lần nào không?

- Có. Làm sao vậy? - Lăng Phong đáp gọn.

- Gặp qua chuyện gì kỳ lạ không?

- Chuyện gì kỳ lạ?

Lăng Phong cảnh giác, hắn không có nghĩa vụ phải kể chuyện cho tên đạo sĩ này.

Chu Công Cẩn đi theo ra từ đầu, nhìn mấy cô nương trên ngựa đùa:

- Có đấy. Thủ lĩnh của chúng ta vào rừng cõi sạch đồ tắm hồ.

Đám nữ đạo sĩ liền đỏ mặt quay đi, nhẹ giọng nói gì đó, xem chừng mắng họ Chu vô liêm sỉ này nọ. Lăng Phong cũng không kìm được cười. Dương Thanh Phong không hỏi thêm, quay lưng đi.

Lăng Phong quay lưng vào trong. Trong sát na, hắn có cảm giác khá kỳ lạ, giống như nhìn thấy một ánh mắt rất quen thuộc, tinh nghịch, ôn nhu.

Cách đó vài bước, trên lưng ngựa.

- Tiểu Hoa, làm sao vậy? Tự nhiên như người mất hồn.

- A, ta không sao.

Tiểu Hoa vừa rồi đi phía bên kia, bị đồng bạn chặn mất tầm nhìn. Mỗi lúc Lăng Phong quay lưng đi mới nhìn được chỗ Lăng Phong. Lúc đầu cô không để tâm lắm, nhưng lúc quay đi ánh mắt kia hiện ra, khiến tim Tiểu Hoa đập rất nhanh.

"Sao giống với ánh mắt đại ca vậy?"

Ánh mắt kia, không ngày nào cô không nhớ đến.

Gần một năm, Tiểu Hoa dung mạo thay đổi không ít, Lăng Phong thì thay đổi quá nhiều. Tần Quyền ít thay đổi nhất lại không ra cùng Lăng Phong, Tiểu Hoa không ngờ người đại ca mình muốn gặp nhất vừa đứng trước mặt, Lăng Phong cũng tương tự.

Huynh muội thoáng qua, như chưa hề quen.

...

Lăng Phong trở về phòng riêng, thì ngửi được một hương thơm thoang thoảng, giật mình ngược lên nhìn.

“Soạt”

Chỉ thấy một ánh kiếm chói sáng vụt qua, Lăng Phong chỉ thấy mát lạnh ở cổ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Tối Nay Ta Ngủ Với Người

Lăng Phong đã biết ai đến.

Mùi hương u nhã này, hẳn cả đời cũng sẽ không quên được. Hẳn còn thắc mắc mãi tại sao đêm đó nàng ta đột nhiên biến mất.

Kiểm kê cổ nhưng Lăng Phong lại không sợ nàng ta giết mình. Bởi vì này muốn giết hẳn chẳng cần màu mè thế này làm gì.

Nói cho cùng, lần đó Lăng Phong chẳng khác nào "nhân cháy nhà đi hôi của", lợi dụng người ta bị xuân được gì đó rồi cưỡng gian. Có bày biện lý do gì đi nữa hẳn cũng là một tên vô lại.

Liễu cung chủ đứng bên trái Lăng Phong, nàng đã khôi phục mạng che mặt, từ trên xuống lại bộ dáng trắng tuyết thánh khiết.

Lăng Phong ho nhẹ, phá vỡ không khí tĩnh lặng:

- Liễu cô nương, nàng... vẫn khỏe chứ?

Trầm mặc.

Mãi một lúc Liễu cung chủ mới hừ lạnh:

- Hừ, người đáng chết vạn lần.

- Nàng thực sự muốn giết ta sao?

- Người thách thức ta?

Liều cung chủ siết lưỡi kiếm cửa cổ Lăng Phong, máu cũng rỉ ra.

Lăng Phong định nói vài câu nữa, nhưng hần nín lại được.

Dù sao người ta cho sống cứ tìm đường chết để làm gì? Lăng Phong không rõ vì sao nàng ta không ra tay với hần, nhưng ai mà biết nói thêm câu nào nữa nàng ta làm thật.

"Khục"

Đúng lúc này Liều cung chủ ho khan, kiếm cũng rơi ra, cả người lão đảo muốn ngã.

"Nàng ta bị thương?" Lăng Phong muốn tiến tới đỡ.

Liều cung chủ cố trừng mắt:

- Không được lại gần.

- Được được, nàng không ngại thì ngồi xuống giường kia đã. Để ta rót trà cho nàng hạ hỏa.

Lăng Phong thoát lưỡi kiếm, nở nụ cười cầu tài.

Phòng Lăng Phong nhìn chung chả có gì đặc sắc, tủ sách và giường ngủ. Đây trước kia là một gian nhà của nông dân trấn này, hần mua lại làm phòng riêng. Cũng chỉ ban đêm về đây ngủ, thời gian còn lại đều ở ngoài sân tập.

- Nàng có cần cái gì không? Tỷ dụ dược phẩm, hay là...

- Không cần!

- A, được rồi!

Lăng Phong cười khố.

Dù sao mình cũng có lỗi với nàng ấy, bị mặt lạnh cũng đành chịu vậy.
Từ từ cải thiện sau.

Liễu cung chủ đã ngồi hẳn xuống giường, nhắm mắt điều tức, cũng không để tâm Lăng Phong vào mắt. Nói cho cùng, hai người đã có quan hệ xác thịt, có lẽ vì thế nàng đối với hắn cũng không đề phòng như đối với kẻ khác.

Dần dà trong phòng như sáng hẳn lên, quanh người nàng dần hiện những luồng khí màu hồng nhạt uốn lượn, cái đài sen lại mờ ảo xuất hiện. Lăng Phong thầm nghĩ, xem ra đây là một kiểu "pháp bảo" của nàng ta. Nhìn từ xa rất giống Quan Âm ngồi trên đài sen.

Lăng Phong lần này đứng rất gần, càng quan sát càng thấy thú vị, hắn đưa tay sờ thử những luồng khí kia, chỉ thấy giống như cơn gió nhẹ, lại khá lạnh, ngoài ra không có gì khác. Có cảm tưởng một cái quạt điện công suất nhỏ đang thổi.

Ngồi nhìn mỹ nữ tĩnh lặng cũng là một loại thưởng thức. Có điều Lăng Phong nhìn cả canh giờ Liễu cung chủ vẫn bất động như tượng, hắn đâm ra nhàm chán.

Lăng Phong nhớ ra chuyện của Công Tôn Dao, bèn nói:

- Nàng có tinh dưỡng, ta ra ngoài một lát, được chứ?

- Hừm! - Liễu Cung chủ chỉ hừ nhẹ, coi như đã biết.

...

Lăng Phong ghé mấy gian nhà của huynh đệ Công Tôn gia.

Công Tôn gia bất thành linh đến, Lăng Phong căn bản không kịp chuẩn bị. Đột nhiên nhân số tăng gần gấp đôi, dĩ nhiên chỗ ở thiếu thốn. Hắn phải chuyển rất nhiều huynh đệ ở ghép vào nhau.

Công Tôn Tán đi ra nói:

- Lăng huynh đệ, thật ngại quá. Khiến người khó xử.

"Đã biết làm khó ta còn làm?"

Lăng Phong cũng chẳng biết nói sao với lão này. Dù sao người ta cũng là ý tốt muốn hợp tác với mình.

Công Tôn Hàn không biết từ đâu xuất hiện, cười vui vẻ:

- Chỗ này thật tốt, ta không ngờ Tần Lĩnh có chỗ nuôi ngựa tốt thế này. Lăng Phong, cho ta thêm mấy cặp ngựa, đảm bảo năm năm sau có một bầy ngựa tốt cho người dùng. Haha.

Lăng Phong cười méo miệng, chuyện lúc này chưa biết đi ở ra sao, còn tính chuyện 5 năm sau? Hàn thúc này cũng xem như một nhân tài, Đại Tổng người nuôi ngựa không nhiều, nếu là bình thường Lăng Phong có lẽ sẽ mừng quýnh lên thật.

- Tán thúc, Dao muội thế nào rồi?

- Nó? Lăng huynh đệ không cần lo. Tính tình trẻ con thôi, khóc một lúc là hết. Đang ở phía sau với mấy con ngựa đấy.

- Ta gặp muội ấy một lát.

Công Tôn Tán cười nhẹ tránh đi.

...

Công Tôn gia được xếp ngay cạnh bãi cỏ lớn. Lúc trước ngựa trong đoàn chỉ chực thốt già cỗi, dùng luân phiên nhau, cũng không cần đến chỗ này. Chỉ là lần nọ ở Đồng Quan cướp được thêm chực thốt ngựa tốt từ chỗ Uy Viễn tiêu cục. Tần Quyền cùng Công Tôn gia đem tất cả về đây nuôi, thả luôn ra bãi lớn này.

Công Tôn Dao đang đứng cạnh hàng rào, cho một chú ngựa con ăn.

- Dao muội, muội còn giận ta à?

Công Tôn Dao ngược mắt nhìn, mắt nàng vẫn còn đỏ hoe, sờ sờ động lòng, khiến Lăng Phong nói ngắt quãng.

- Ài, ta xin lỗi. Lúc đó có quá nhiều chuyện, đầu óc ta không tốt, nói lời không được hay lắm.

Lăng Phong không biết nói sao cho đúng.

Hắn cũng chỉ muốn đến xin lỗi rồi rời đi, không muốn nói quá nhiều, sợ nàng ấy nghĩ mình tỏ tình gì đó. Thứ nhất là hai bên căn bản chưa phát sinh tình cảm. Thứ hai là tình hình đang rất loạn, hắn không muốn để nhi nữ thường tình dính vào. Thứ ba là, ở phòng riêng còn đang có một vị mỹ nữ.

Công Tôn Dao không đáp, nàng ngồi xuống vẫn chăm chú cho ngựa ăn.

Lăng Phong kiểm chuyện nói:

- Kỳ bá vẫn khỏe chứ?

Công Tôn Dao lúc này mới đáp:

- Ông ấy đang rèn một cây kiếm cho muội, lần này không tới được.

Lăng Phong ngồi xuống bên cạnh:

- Con ngựa này có tên không?

- Vẫn chưa. Huynh đặt đi.

- Vậy thì... Tiểu Dao.

Nói xong hần phì cười.

- Huynh...

Công Tôn Dao bùm má tức giận quay lại, vừa định giơ tay đánh thì để ý đến vết máu trên cổ Lăng Phong.

- Huynh... bị thương à?

- À, không có gì đâu? Ta bất cần thôi.

Quên mất, vết kiếm của Liễu Cung chủ chưa kịp lau.

Công Tôn Dao muốn đưa tay lên chạm vào, Lăng Phong tinh ý nhận ra, liền tránh đi.

Lăng Phong đứng lên nhìn ra bãi cỏ lớn:

- Máy thốt ngựa này nghe nói rất tốt. Ta muốn cưỡi nó xem sao.

- Là Hồng Mã. Hàn thúc nói mỗi con đều rất đắt tiền.

Lăng Phong bỗng nói:

- Có muốn cưỡi ngựa với ta không?

Công Tôn Dao vui mừng muốn trả lời, nàg nghĩ đến cảnh hai người cưỡi cùng một con ngựa mà đỏ cả mặt. Lăng Phong lại nói một câu:

- Ta chọn con kia. Nàng tùy ý nhé.

Nói rồi cũng không chờ Công Tôn Dao trả lời, nhảy qua hàng rào chụp lấy dây cương, cũng chẳng cần yên ngựa gì cứ thế phi lên.

Lăng Phong bây giờ cũng chưa phải "mã thần" gì, nhưng cũng không tay mơ về cưỡi ngựa nữa.

...

Trời về chiều.

Đây không phải thảo nguyên bát ngát, nhưng cảnh tượng hai người cưỡi ngựa chậm rãi trên đường, ánh nắng vàng đổ bóng dài trên đường núi, ít nhiều cũng khá đẹp mắt.

- Lễ trưởng thành của huynh vui không?

- Ta? Ta không có lễ trưởng thành. Sinh nhật thì có.

Lăng Phong nhìn về xa xăm, lại nhớ gì đó.

Công Tôn Dao tò mò:

- Sinh nhật là gì?

- Ừ. Mỗi năm kỷ niệm, đúng ngày muội sinh ra.

- Mỗi năm đều làm?

- Đúng vậy. Nếu muội thích, sang năm ta tổ chức cho muội.

- Huynh hứa nhé.

- Dĩ nhiên.

Lăng Phong bỗng thấy đoạn hứa hẹn này rất quen, hẳn từng nói một hai lần gì rồi. Hình như hẳn là một kẻ hay quên.

Công Tôn Dao bỗng nói:

- Đêm trường thành của muội, muội đã rất vui.

- Ta cũng vậy.

Hai người cứ thế lững thững đi xa. Lăng Phong chỉ đơn thuần muốn giải khuây, cũng không nói nhiều với Công Tôn Dao.

...

Chập tối, Lăng Phong mới quay lại phòng mình.

Lăng Phong rất nhiều lần nổi hứng làm trò ngu, trò cười ngựa vừa rồi cũng vậy.

Cười ngựa không sai, cảnh sắc rất đẹp, rất trữ tình, chuẩn kịch bản quay phim. Chỉ có điều không thềm đeo yên ngựa là cái ngu to nhất của hắn. Trở về nhà hai chân khập khiễng, mông đau như bị đánh đòn. Nhìn xa còn tưởng vừa bị dân đồng tính "để ý" đến.

Về đến phòng riêng, nhìn vào Lăng Phong không khỏi phát choáng.

Cứ tưởng trò điều tức của Liễu cung chủ đã xong, hóa ra kéo dài suốt đến giờ vẫn ngồi y chỗ cũ. Hắn ngồi chờ thêm một canh giờ vẫn y nguyên.

"Mỹ nữ này, cũng thật kỳ quái. Chạy tới chỗ ta vác kiếm hù dọa, xong xuôi nhảy lên giường ngồi cả canh giờ, cũng chẳng xin phép gì nhau." Lăng Phong bực bội nghĩ.

Lăng Phong đành nhường luôn phòng cho Liễu cung chủ, chạy sang phòng Tần Quyên.

- Tứ ca, nửa đêm chạy sang chỗ đệ làm gì?

- Tối nay ta ngủ với người.

Tần Quyền trợn trắng mắt, mặt co giật, xua tay liên tục.

- Gì? Không được.

- Sao không? Huynh đệ ta chưa bao giờ ngủ chung, lần này ôn luôn kỷ niệm cũ, thế nào?

Lăng Phong không khách sáo nhảy luôn lên giường. Hắn vừa đau hông vừa buồn ngủ.

- Tứ ca, làm ơn, buông tha cho đệ. Đệ biết mình đẹp trai phong độ, nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì? Chẳng lẽ ta không đẹp trai, nhìn người da trắng thế kia, rất giống nữ nhân.

Tần Quyền hoảng hồn lùi ra sau:

- Đệ không có sở thích đó.

- Ta cũng không có "sở thích đó".

- Tứ ca. Ài, còn gì là thanh danh của Tần Quyền ta...

Lăng Phong mặc kệ Tần Quyền, lăn đùng ra ngủ.

...

Sáng sớm, các huynh đệ đều ánh mắt kỳ lạ nhìn Tần Quyền và Lăng Phong cùng đi ra từ một gian.

Tần Quyền mặt như ăn mướp đắng, oan ức không nói thành lời, lậm lậm lì lì cả buổi. Gã biết chuyện này chả có gì cả, nhưng càng nói càng loạn.

Cao Diệp là người đầu tiên tiếp cận, vỗ vai Lăng Phong:

- Lục đệ dù sao cũng trẻ hơn, người làm gì thì làm, để nó trầm cảm lắm lì như vậy, ài...

- Tam ca, nghĩ tào lao cái gì đấy?

Lăng Hồ đang vờ nhắm mắt đứng tấn cũng nói băng quơ:

- Tội lỗi, cần gì phải khổ như vậy. Luyện Đồng Tử Công của ta, đảm bảo mọi ham muốn đều biến mất.

Lăng Phong ngả ngửa.

Gia Cát Vinh trái lại khoanh tay một bên cười, ra vẻ hiểu biết:

- Chuyện này có là gì. Chỉ cần cảm xúc chân thật là được.

Lăng Phong xây xẩm mặt mày, không thốt nên lời.

Cuối cùng, Công Tôn Dao chạy đến, mặt đỏ bừng, lí nhí nói:

- Lăng đại ca, muội tha thứ cho huynh là được. Đừng... đừng...

- Đừng đừng cái gì? Ai nói bừa với muội? - Lăng Phong gằn giọng.

Công Tôn Dao không hiểu tại sao Lăng Phong lại giận nàng, không dám mở miệng, chỉ đưa ngón tay chỉ hướng Cao Diệp.

Lăng Phong nghiêng rằng:

- Lão Diệp, tối nay đến phiên ngươi.

Cao Diệp mắt trợn trắng.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Thần Tiên Cũng Đói

Lăng Phong về lại phòng, vừa vào lại thấy mát lạnh ở cổ.

Vẫn là Liễu Thanh Nghi, đưa kiếm chỉ thẳng Lăng Phong. Nàng tạm thời điều tức xong, chân khí tạm thời ổn định, nhưng tâm tình lại bùng lên.

- Người rút cục là ai?

- Ta là Lăng Phong. Còn nàng...?

- Không được nói nữa.

“Ặc, bắt ta nói, rồi lại bắt ta câm là sao nha?” Lăng Phong suýt ngã ngồi.

Nhưng Lăng Phong không khỏi thấy quen quen. Một màn kinh điển “419 for one night” hiện về. Năm đó Lăng Phong sa đọa club, tình huống kiểu này gặp không biết bao lần. Ngủ cũng đã ngủ xong, nhưng ngay cả tên cũng không biết. Khác nhau là, đi club giải trí là hai bên tình nguyện, còn đây là hấn cưỡng gian nàng.

Ài, Phong ca vốn là người tuân thủ pháp luật, thế mà lại phạm pháp trắng trợn.

Chỉ là, Liễu Thanh Nghi vì sao lại quan tâm Lăng Phong là ai? Không lẽ nàng thực sự nghĩ thông suốt, muốn gửi gắm trọn đời cho hắn? Được thế

thật Lăng Phong cầu còn không được.

Kỳ thực chính Liễu Thanh Nghi cũng không rõ vì sao mình đã tha cho hắn thì thôi, lại còn tìm đến hắn.

Liễu Thanh Nghi thấy chĩa kiếm không phát huy tác dụng nổi với kẻ này, chậm chậm thu kiếm, ngồi xuống ghế. Phong tư nhẹ nhàng, khiến Lăng Phong đã suốt 2 ngày ngồi ngắm vẫn chưa thấy đủ.

Nàng là đệ nhất mỹ nữ, nam nhân ngắm nàng bộ dáng ngẩn ra như vậy nàng cũng quen, nhưng hầu hết đều chết cả. Kẻ trước mắt có lẽ là người duy nhất có thể thoải mái như vậy. Nói cho cùng, hắn chuyện gì cũng đã làm rồi, bao nhiêu tác thân thể trên người nàng hắn đều hưởng thụ qua, ngắm thì có là gì.

Liễu Thanh Nghi gắng cưỡng ép bản thân không nhớ đến chuyện lần đó, nói:

- Ngồi đi!

Lăng Phong chậm rãi ngồi xuống. Đây nói đúng ra là phòng của hắn, thế mà bây giờ phải xin phép người khác mới được ngồi.

Liễu Thanh Nghi nhìn bộ dáng khép nép của hắn, trong lòng không khỏi có cảm giác tức cười, lại hỏi:

- Người là ai? Ta không hỏi tên.

Lăng Phong dở khóc dở cười, căn bản không biết đáp cái gì.

Liễu Thanh Nghi đợi một lúc không hắn nói gì, liền tức giận:

- Người vì sao không nói?

Lăng Phong chỉ chỉ miệng mình, sau đó nhón tay vào tách trà, viết lên bàn bốn chữ...

"Ta không nói được".

Liều Thanh Nghi kỳ quái nhìn hắn.

Vì sao không nói được? Trong lòng dâng lên một loại cảm giác tò mò, hỏi:

- Tại sao? Người bị bệnh?

"Khoan, tại sao ta lại quan tâm hắn bị bệnh hay không?" Liều Thanh Nghi nói xong chột dạ nghĩ thầm.

Lăng Phong lại dùng tay chấm nước trà, viết tiếp bốn chữ...

"Nàng không cho nói"

- Hừm... Nói đi.

Liều Thanh Nghi suýt nữa thì phì cười, nhưng kịp thời chặn lại được. Nàng tự cảnh tỉnh bản thân, nàng vì sao lại dễ bị hắn chọc cười như vậy? Tâm nàng vốn dĩ vô cùng kiên định.

"Khục"

Đột nhiên, Liều Thanh Nghi lại ho khan, tay ôm ngực, máu rỉ ra từ khóe miệng.

Lăng Phong nhìn thấy không khỏi lo lắng mở miệng:

- Nàng hình như bị thương rất nặng. Thôi đừng nói gì nữa, lại điều tức tiếp đi.

- Không đến lượt người phải quan tâm.

Kỳ thực câu Liễu Thanh Nghi muốn nói là, "còn không phải vì người khiến ta ra nông nổi này sao?"

Lăng Phong lại chỉ cười trừ.

...

Liễu Thanh Nghi chân khí đã cạn kiệt, vẫn chưa thể phục hồi lại. Mấy ngày qua, nàng cũng không hề vận khí hồi phục gì, mà chỉ đơn thuần tĩnh tâm. Có quá nhiều vấn đề xảy ra, khiến tâm nàng rối tung lên.

Tâm rối, khí động, căn bản không thể hồi phục.

Trong cả cuộc đời, Liễu Thanh Nghi chưa bao giờ gặp tình huống này. Tẩu hỏa nhập ma nàng từng gặp qua, nhưng đều nhân đó đột phá được. Liễu Thanh Nghi lo lắng, sợ hãi, tự hỏi bản thân. Từ sau đêm đó, nàng không rõ mình đang bị gì.

Liễu Thanh Nghi thực sự bỏ qua cho Lăng Phong?

Không hề. Nàng muốn băm hấn thành trăm mảnh còn chưa đủ.

Nàng không chỉ một đời trong trắng bị hủy, ngay cả thân phận cũng bị hủy theo. Bởi nàng là Cung chủ Thần Cung.

Liễu Thanh Nghi từ nhỏ vào Thần Cung, nàng không biết cha mẹ là ai, chỉ biết đến sư phụ và vài tỷ muội khác.

8 tuổi, nàng trở thành một Huyền nữ, được sư phụ truyền lại tất cả bí quyết. 18 tuổi, Thần Cung gặp chuyện, sư phụ nàng mất, sư tỷ bị bắt đi, nàng nén đau đớn tiếp quản Cung chủ Thần Cung.

Thêm mười năm trôi qua, nàng thu nạp đệ tử, tu luyện võ công tối thượng, tìm hiểu kẻ thù. Lần nọ đánh nhau với nhóm người kia chính là

manh mối mới nhất của nàng. Vị sư tử bị bắt chính là "Phượng tử" mà nàng hỏi tên áo vàng.

28 tuổi, nàng vẫn còn trinh trắng, bởi đó là quy tắc của một Cung chủ bao đời nay.

Tính tình nàng thanh đạm nhưng không đến nỗi quá lạnh lẽo, cái này do tâm pháp thượng thừa mà nàng luyện, tự động sinh ra như vậy. Lại cộng thêm bề ngoài thánh khiết, cao không ai với tới, có lẽ do vẻ đẹp trời sinh của nàng, điều kiện trong Thần Cung hun đúc, kèm theo thân phận trên đỉnh cao vô lâm lâu ngày mà thành.

Nhưng tất cả vỡ nát sụp đổ chỉ sau một đêm, người gây ra chính là kẻ ngồi trước mặt.

...

Lăng Phong cũng đang suy nghĩ.

Về cơ bản, Lăng Phong vẫn còn mang trong mình tư tưởng hiện đại. Chuyện tình một đêm với Liễu Thanh Nghi, ở thời của hắn nhiều như lá mùa thu.

Lăng Phong tuy biết thời cổ đại điều giáo nữ tắc khắc nghiệt, nữ nhân quý trọng giữ gìn trinh tiết như tính mạng. Nhưng thời gian qua hắn không được tiếp xúc nhiều với các tiểu thư cho lắm, mà chủ yếu là huynh đệ trong giang hồ, tư tưởng cũng khá thoáng đạt.

Hơn nữa, rõ ràng Liễu Thanh Nghi cùng hắn xong, cũng tự động biến mất, không hề xẻo miếng thịt nào trên người hắn, đây chính là kịch bản tình một đêm kinh điển.

Cho nên, Lăng Phong rơi vào ngộ nhận.

Hắn cảm thấy dị giới này tư tưởng cũng thoáng như hiện đại, chứ không khắc nghiệt như lịch sử.

Liễu Thanh Nghi thành linh xuất hiện, tỏ vẻ uy hiếp, Lăng Phong bởi vì ngộ nhận, cho nên lại nghĩ nàng sẽ không giết mình, mà có lẽ muốn đòi trách nhiệm. Điều này hắn tạ ơn trời còn không kịp, thành ra tuy tỏ vẻ lo lắng, kỳ thực lại là mong chờ.

Dù sao, một siêu cấp tiên nữ như Liễu Thanh Nghi, kiếp trước kiếp này cũng như vài kiếp sau, Lăng Phong sợ không gặp được người thứ hai. Tình một đêm với nàng thật tốt, nhưng nếu có thể, Lăng Phong muốn có nàng vĩnh viễn. Nàng ấy trao đêm đầu cho hắn, Lăng Phong phải có trách nhiệm phụ trách nửa đời còn lại của nàng, thiên kinh địa nghĩa.

Lăng Phong nhìn Liễu Thanh Nghi, càng nhìn càng không kìm được cảm xúc.

Lúc trước là sự ngưỡng mộ, giống như người hâm mộ với thần tượng. Nhưng sau chuyện đêm đó, khoảng cách cũng thu lại, Lăng Phong bắt đầu nghĩ đến chuyện sẽ có được nàng ấy, cả thân thể lẫn trái tim.

Hắn muốn chinh phục.

Vấn đề chủ yếu, chung quy cũng vì nàng ta võ công quá khủng, không biết đến ngày tháng năm nào Lăng Phong mới chiếm thượng phong. Nam nhân không chiếm được thượng phong, thì sẽ rất mệt mỏi, kịch bản sẽ thành truyện ngược đả mất.

Hơn nữa, dung nhan nàng lại quá xuất sắc, Lăng Phong tự thấy mình kém cỏi. Chỉ sợ có chiếm được cũng không giữ nổi.

Người ta nói nòi nào vung đó, muốn úp cái nòi khủng bố này, cái vung của Lăng Phong cũng phải tương xứng mới được. Người đẹp đi với đại gia, đạo lý này muôn đời không sai.

Xem chừng phải gấp rút tu luyện nhiều hơn, kiếm nhiều tiền hơn, quản nhiều người hơn.

Nhưng Lăng Phong vẫn phải chân thành nói:

- Là ta có lỗi với nàng. Đều do ta nhất thời bị vẻ đẹp của nàng làm đầu óc mù mịt.

Lăng Phong không hiểu bị cái gì thôi thúc, có lẽ "bản tính" không đổi của nam nhân, bỗng đánh liều nói:

- Chuyện cũng đã xảy ra, hay là nàng gả cho ta, được không? Cả đời này ta sẽ...

- Người cầm cho ta. Thần Cung chúng ta sao có thể gả đi?

Liễu Thanh Nghi vừa tỉnh lặng một chút lại thực sự muốn phát điên. Tay nàng nắm chặt kiếm, chuyện "kia" đã khiến nàng không thể chấp nhận nổi, tên này còn dám nói chữ "gả" ra.

Tâm tính nàng bao nhiêu năm bình lặng, chỉ mấy ngày liên tục sinh hỗn loạn. Điều này vô cùng nguy hiểm, bởi nó ảnh hưởng đến tâm pháp nàng tu luyện, kéo theo rất nhiều vấn đề khác, chỉ sợ thân thể trọng thương, tu vi cũng bị hủy. Không cẩn thận, tẩu hỏa nhập ma sẽ xảy ra. Lúc này, Liễu Thanh Nghi nếu bị tẩu hỏa nhập ma, nàng biết mình tuyệt đối không tự vượt qua được, lại không ai đủ sức cứu được.

- Thần Cung?

Lăng Phong lần đầu nghe đến hai chữ này.

Liễu Thanh Nghi không muốn nói gì nữa, nàng sợ nếu ngồi với kẻ này thêm, chỉ e sẽ tự mình kết liễu mất. Liễu Thanh Nghi có vài chuyện kỳ lạ

muốn hỏi hẵn, mới giữ mạng hẵn đến bây giờ, nhưng lúc này nàng không bình tĩnh được.

Nàng nghiêng đầu nói:

- Người... rút ra ngoài.

Lăng Phong cũng không muốn làm nàng phật ý, quả thật đứng lên đi ra.

- Đứng lại!

- Nàng còn có chuyện gì?

Liễu Thanh Nghi hơi ngập ngừng:

- Người... đi tìm cho ta ít màn thầu.

- Để làm gì?

Lăng Phong hơi kỳ quái. Nàng ấy ngồi điều tức hai ngày không động dậy, xem chừng đẳng cấp thần tiên không cần ăn uống vệ sinh gì cả. Tìm màn thầu để luyện công?

Liễu Thanh Nghi trừng mắt nhìn hẵn, giọng ép lại:

- Ta... đói.

Lăng Phong ngần ra:

- A, nàng... cũng sẽ đói sao?

- Người...

- Tốt. Đói, rất tốt.

Lăng Phong cười rất vui vẻ, khiến Liễu Thanh Nghi không hiểu ra sao.

Hắn còn nghĩ nàng ấy thực sự là thần tiên, thuộc về kiểu nhân vật tu tiên “không cần ăn uống chỉ cần điều tức” kia, còn đang phiền não không biết làm sao để dả động trái tim nàng. Nay nếu nàng ấy vẫn phải ăn uống, thế thì hẳn có biện pháp.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

Quyển 2

Chương 100: Liếc Mắt Có Gì Đặc Biệt?

Chương 101: Thế Lực Vô Lâm

Chương 102: Tin Xấu

Chương 103: Hồi Hận

Chương 104: Nữ Phù Thủy

Chương 105: Tinh Khí Thần

Chương 106: Bị Âm Sát?

Chương 107: Mật Thám Ty

Chương 108: Vài Chỗ Không Hề Nhỏ

Chương 109: Phi Thân Cứu Mỹ

Chương 110: Giết Hụt

Chương 111: Sao Chối

Chương 112: Thiên Mệnh

Chương 113: Có Trứng Hay Không?

Chương 114: Không Phải Dị Giới?

Chương 115: Sói Tổ

Chương 116: Ta Đi Cùng Người

Chương 117: Ta Cũng Đi Cùng Luôn

Chương 118: Tìm Nhau

Chương 119: Từ Chối Làm Quan

Chương 120: Người Thích Như Thế Nào

Chương 121: 108 Ma Đầu

Chương 122: Lý Sư Sư

Chương 123: Uống Nửa Bụng Nước Thì Lên

Chương 124: Đôi Môi Kia. . .

Chương 125: Luyện Công Phải Chăm Chỉ

Chương 126: Đạn Lạc

Chương 127: Đại Hội Luận Kiếm

Chương 128: Kiếm Thuật

Chương 129: Lưỡng Nghi Hộ Tâm

Chương 130: Nghi Thức Cách Mạng

Chương 131: Quận Chúa Kim Quốc

Chương 132: Đẹp Thì Phải Chửi

Chương 133: Yêu Nghiệt

Chương 134: Nàng Tắm Bằng Hoa À?

Chương 135: Tra Khảo Cần Có Phong Cách

Chương 136: Tình Yêu Cần Có Chất Lượng
Chương 137: Thở Dài
Chương 138: Cô Bé Người Liêu
Chương 139: Kẻ Thù Tự Sinh Ra
Chương 140: Nam Phũ
Chương 141: Nữ Nhân Cũng Mộng Xuân
Chương 142: Ta Không Chết Dễ Vây
Chương 143: Giới Hạn
Chương 144: Cái Cớ
Chương 145: Khấp Nơi Làm Loạn
Chương 146: Chỉ Dành Cho Người
Chương 147: Bắt Bướm
Chương 148: Kẻ Thù Chung
Chương 149: Nhìn Lén
Chương 150: Hóa Ra Lại Là Đồng Minh
Chương 151: Kỷ Niệm Một Năm Ngày Ăn Hành
Chương 152: Cho Ta Nghỉ Một Lát
Chương 153: Chiến Thuật Xe Buýt Hai Tầng
Chương 154: Hoa Sát Thân
Chương 155: Chịu Hay Không?
Chương 156: Ta Sai, Đều Là Ta Sai
Chương 157: Cơ Hội Ngàn Vàng
Chương 158: Ngoéo Tay
Chương 159: Thiên Sát Cô Tinh
Chương 160: Từ Từ Lặng
Chương 161: Cạm Bẫy
Chương 162: Nụ Hôn Châu Âu
Chương 163: Lộ Tẩy
Chương 164: Căng
Chương 165: Đột Phá?
Chương 166: Cổ Tộc
Chương 167: Đổi Chủ
Chương 168: Lòng Nữ Nhân Khó Dò
Chương 169: Ngươi Lang Chức Nữ
Chương 170: "Ngọc Kỳ Lân" Lữ Tuấn Nghĩa
Chương 171: Đều Đã Chết
Chương 172: Con Tin Dân Tới Cửa
Chương 173: Rời Đại Danh
Chương 174: Đại Sư Xả Thân
Chương 175: Ngươi Tại Sao Phải Bỏ Chạy?
Chương 176: Giữa Đêm Tự Hối
Chương 177: La Hán Trận

Chương 178: Luyện Thương Không Bằng Tập
Chương 179: Như Vân Sát Thủ
Chương 180: Sinh Ly Tử Biệt
Chương 181: Nữ Hiệp
Chương 182: Hiện Thực Tàn Nhân
Chương 183: Tứ Đại Tài Tử
Chương 184: Phản Chủ
Chương 185: Làm Sao Mà Sống Nổi?
Chương 186: Cầu Phúc Gặp Họa
Chương 187: Diệp Lấp Bấp
Chương 188: Huyền Nữ Thần Công
Chương 189: Sinh Gương Mẫu
Chương 190: Nữ Nhân Xinh Đẹp Đều Nguy Hiểm
Chương 191: Hắn Ta Là Ai?
Chương 192: Kết Minh
Chương 193: Hoàng Đế Triệu Kiến
Chương 194: Hai Vị Đế Cơ
Chương 195: Cứu Công Chúa
Chương 196: Nhập Cung
Chương 197: Tâm Cảnh
Chương 198: Chỉ E Không Cứu Được
Chương 199: Chậm Đã, Ta Còn Chưa Chết

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Liếc Mắt Có Gì Đặc Biệt?

(Ghé thăm fanpage <http://facebook.com/atkd1890fic> để nhận thông báo chương mới, xem tạo hình nhân vật, bàn luận cùng tác giả, etc.)

Lăng Phong rời đi.

Liều Thanh Nghi nhắm mắt điều tức tâm tình, trong đầu lại nhớ lại trải nghiệm những ngày qua.

Ngày hôm đó nàng tìm đầu mối trả thù cho sư phụ, giải cứu sư tỷ, rút cục chạm mặt Ma Môn.

Thực ra ban đầu nàng cũng không đi một mình, đi cùng còn có vài đệ tử Thần Cung. Chẳng qua nàng bị trúng kế của Ma môn, bất cẩn tách riêng ra. Có lẽ Ma môn muốn bắt sống nàng như từng làm với sư tỷ.

Liều Thanh Nghi bị thương nhẹ, cũng biết rõ đường về đã bị Ma môn chặn, nàng bèn xuyên biên giới vào Đại Tống, chủ ý đi vòng. Chẳng ngờ đám ma quỷ kia vẫn bám lấy không tha. Nàng thoát về phía Chung Nam sơn, hy vọng có cao thủ Toàn Chân xuất hiện.

Dù Thần Cung và Toàn Chân không có tương giao, nhưng Ma môn đối địch võ lâm chính đạo, nàng tin tưởng Toàn Chân sẽ ra tay. Chỉ tiếc, người đến ứng cứu là Đỗ Thanh Xương lại chẳng mạnh lắm. Bản thân gã tuy nằm trong Thất Tử Toàn Chân, cũng chỉ nhận ra sự có mặt của một trưởng lão Ma Môn.

Hôm đó thực sự đáng sợ không phải thiếu chủ kia, càng không phải tên Doãn Vân Phương tầm thường.

Ẩn đằng sau, không phải một, mà tận hai trưởng lão khác của Ma Môn bọc hậu cho tên thiếu chủ, trong đó một tên dùng độc, một tên dùng thần pháp. Ngoài ra cách đó không xa còn một nhóm khác của Ma môn đuổi đến. Chính đòn thần pháp đã khiến Liễu Thanh Nghi rơi vào hỗn loạn, độc chỉ là phụ, thân thể Liễu Thanh Nghi luyện qua thần công, các loại độc khí gần như đều miễn nhiễm.

Người làm Doãn Vân Phương khiếp sợ không phải là Lăng Phong. Liễu Thanh Nghi ngã xuống, trưởng lão Ma môn gì đó lại rút lui không làm gì, thực ra vì còn một nhóm cao thủ khác xuất hiện. Chung Nam ngay phía nam Trường An, không loại trừ khả năng một vị nào đó bảo hộ cho Hoàng tộc nhà Tống cũng phát hiện ra đã bay đến.

Có một khoảnh khắc Lăng Phong mơ màng nhìn Liễu Thanh Nghi, dẫn tới bỏ mất đoạn quan trọng, sự thúc kia đang chiếm thượng phong thì trúng độc, Liễu Thanh Nghi cũng bị thương. Thực ra "mơ màng" là vì thần thức của hắn đã bị ảnh hưởng, chính là lúc hai thế lực khủng bố đằng sau ra chiêu với nhau.

Còn vì sao bọn họ vẫn để Lăng Phong "múa riu qua mắt thợ", trước mặt các ông lớn thể hiện choáng thuật bé tẹo của mình? Có lẽ các vị ấy còn bận rộn dè chừng nhau, cũng chẳng buồn quan tâm một tiểu tử như hắn.

Lăng Phong gà mờ không biết gì, thế nhưng lại xảo diệu ra vào như chỗ không người, không những thoát chết, còn nhân lúc "traị cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi", vớ vớ vẩn vẩn ôm luôn mỹ nữ vào lòng.

Phong ca đã không đo thì thôi, đã đo rồi thì không ai cản được.

...

Liễu Thanh Nghi lan man nghĩ ngợi, dần dần lại nghĩ đến khoảnh khắc kia.

Thần pháp của Thần Cung không phải đệ nhất thiên hạ, nhưng tâm pháp không số một cũng số hai. Bởi vậy nàng bị kẻ kia khống chế tâm thần, nhưng rất nhanh liền tự mình phục hồi. Chỉ là, lúc nàng đang vất vả phục hồi, lại bị Lăng Phong chiếm hữu.

Thực ra, khi hai người trầm mê vào nhau, ngay nơi bí ẩn nhất đã xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ. Có hai luồng khí nóng lạnh giao thoa. Lăng Phong chân khí chưa luyện ra, cũng không biết khí từ đâu xuất hiện, chẳng qua vô cùng ít.

Lăng Phong chỉ lo hưởng thụ không nhận ra, nhưng Liễu Thanh Nghi thì khác.

Cảm giác kỳ diệu song hành xen lẫn vào nhau, chân khí giao thoa, thân thể phản ứng, khiến Liễu Thanh Nghi không thể ngăn cản bản thân, chấp nhận tiếp tục, đẩy chính nàng vào bể "tội lỗi".

Cho đến cuối cùng, lúc Lăng Phong phát tinh hoa vào người nàng, thì Liễu Thanh Nghi cũng đạt đỉnh điểm, cả thân thể lẫn công pháp. Cảm giác của nàng thậm chí so với bất kỳ nữ nhân nào trên thế gian đều hơn hẳn một bậc, bởi nó không chỉ thân thể giao hòa, mà cả chân khí cũng giao hòa, không từ ngữ nào nói hết.

Nhưng, lại thiếu một thứ, đó là tình cảm.

Nếu hai người có tình yêu, chắc chắn sự thăng hoa sẽ càng kỳ diệu hơn.

Nhưng điều đáng nói nhất, khi mọi chuyện kết thúc, Liễu Thanh Nghi phát hiện chân khí của mình biến đổi. Giống như mạnh hơn, tinh thuần hơn. Nàng đến giờ vẫn chưa giải thích được.

Bởi vậy, nàng mới chần chừ không ra tay.

Ngay trong đêm, nàng gắng gượng đuổi đến chỗ các đệ tử. Rất tiếc, lại lần nữa rơi vào bẫy mai phục của Ma môn. Liễu Thanh Nghi đại chiến lần hai, rồi mới bị thương như bây giờ.

Cũng may nàng trốn được, tìm đến chỗ Lăng Phong. Chính Liễu Thanh Nghi cũng không rõ tại sao lúc trọng thương lại vô thức tìm đến chỗ này. Có lẽ, nàng cảm thấy hắn là người có quan hệ mật thiết nhất với mình.

Những gì Lăng Phong gây ra cho nàng, ở phương diện nào cũng đều không thể tha thứ. Liễu Thanh Nghi nếu muốn giết hắn rất dễ dàng, dễ đến mức không đáng phải quan tâm, nàng tùy thời tùy lúc đều có thể giết hắn. Chính vì vậy, nàng càng dễ buông tha. Nghe thì vô cùng mâu thuẫn, nhưng tâm tư nàng lúc này chính là vậy.

Liễu Thanh Nghi không những tha cho hắn, thay vào đó còn muốn tra hỏi thân thế của hắn.

Nàng muốn biết chuyện đêm đó rút cục là gì? Chân khí của hai người vì sao có dị biến? Hắn rút cục là ai? Chẳng phải chỉ là một tên thanh niên tầm thường phạm tục thôi sao?

Kỳ thực, Liễu Thanh Nghi hoàn toàn có thể bỏ qua tất cả những nghi vấn này, mặc kệ hắn. Nhưng nàng lại tự mình níu kéo. Giống như đang tự tìm một cái lý do để hợp lý hóa cho hành động tha thứ của mình.

Có lẽ nàng nghĩ đến, tìm hiểu hắn xong rồi giết hắn cũng không muộn.

Chỉ là, có những chuyện, chỉ cần một lần chần chừ cả đời cũng không xuống tay được.

...

Liều Thanh Nghi trở lại phòng, nàng vô lực nằm lên giường, chưa bao giờ nàng dễ kích động như bây giờ, nàng thấy sợ hãi chính mình.

Nàng tò mò về kẻ kia, bị hấn làm tức giận, bị hấn làm phì cười. Những cảm xúc này với người khác là bình thường, nhưng với nàng thì là kỳ quái. Nàng không giải thích được, không làm sao bỏ nó ra được, cho nên nàng sợ hãi.

Nàng tu luyện một môn tâm kinh thượng thừa, nén tâm hồn xuống nơi sâu nhất. Bình thường tâm pháp kia mạnh mẽ áp chế tất cả, cho nên nàng không thể hiện cảm xúc ra ngoài.

28 năm, nàng chưa bao giờ nở nụ cười, cũng chưa bao giờ rơi nước mắt. Trong đời nàng, mười năm trước sư phụ bị hại là lần đầu tiên khiến nàng sinh tức giận.

Lần thứ hai là đêm đó.

Mấy hôm nay trọng thương, chân khí bị rút cạn kiệt, tinh thần mệt mỏi, tâm pháp không phát huy tác dụng, thất tình lục dục 28 năm bị đè nén nhân đó ào ào hiện ra, khiến Liều Thanh Nghi hỗn loạn, cũng vô lực ngăn cản.

Đáng chết nhất là, Liều Thanh Nghi không thể ngăn đầu óc mình nhớ lại cảnh tượng lần đó. Nó khiến nàng run rẩy, khó thở, đủ thứ cảm xúc trào dâng. Nhưng đáng sợ nhất, đôi lúc nàng muốn tha thứ cho hắn, thậm chí muốn buông xuôi, mặc kệ Thần Cung, mặc kệ thù hận, mặc kệ thân phận, chấp nhận sự thật.

"Ta bị làm sao vậy? Sư phụ, con bị làm sao thế này?" Liều Thanh Nghi nhìn trời bất lực.

Liều Cung chủ bị cảm xúc chính mình làm cho hoảng loạn, lại một lần nữa ngủ thiếp đi.

- Liễu cô nương...

Có tiếng ai đó gọi.

“Là hử?”

Liễu Thanh Nghi trong mơ màng kinh hãi.

Lần đó, cũng là cái âm thanh này mở đầu, sau đó... sau đó là...

“Sang”

Liễu Thanh Nghi vùng dậy, chân khí bạo phát, mũi kiếm đâm ra trước.

- A, Liễu cô nương, ta đem màn thầu đến...

Liễu Thanh Nghi nhìn lại.

Chỉ thấy tên đáng chết kia đang cười khố nhìn nàng, tay cầm một khay màn thầu. Dưới cổ hử, bên trái có vết kiếm đã lau khô, có lẽ do nàng hôm qua đâm trúng. Lần này bên phải lại thêm một vết cắt mới.

Liễu Thanh Nghi mềm lòng, hạ kiếm nhẹ giọng:

- Đặt xuống đó đi.

...

Lăng Phong cẩn thận đặt màn thầu xuống bàn, quan tâm hỏi:

- Nàng vết thương thế nào rồi?

- Không cần người quan tâm. Mau ra ngoài.

Lăng Phong cười cười đi ra.

Liều Thanh Nghi chờ Lãng Phong đi một lúc, nàng mới nhẹ nhàng cởi bỏ mạng che mặt xuống, cầm một cái màn thầu đưa lên miệng, còn chưa kịp cắn...

Liều Thanh Nghi vội vàng đeo mạng che mặt.

“Sang”

- Ai cho người quay lại?

Lại là Lãng Phong.

- Ta nghĩ ăn màn thầu cần nước, cho nên mang thêm ít nước cho nàng...

Lãng Phong định quay đầu đi, nhớ ra gì đó lại dè dặt:

- Đúng rồi, có thể cho ta biết tên nàng được không? Ta vẫn chưa biết...

Thực ra, chuyện hỏi thẳng tên nữ giới bình thường khá khiếm nhã, nhất là cổ đại. Đầu là cười về nhà rồi mới biết. Lãng Phong cũng không chắc nàng ấy sẽ hồi đáp. Chẳng qua, hai người cũng đã có quan hệ cả rồi, cũng không phải mới quen.

- Thanh Nghi.

- Thanh Nghi? Tên thật đẹp.

Liều Thanh Nghi bỗng lạnh giọng:

- Người không được nói cho bất kỳ ai. Bằng không...

- Được, ta xin thề...

Đúng lúc này...

- Lãng đại ca, huynh có ở trong đó không?

Là tiếng của Công Tôn Dao.

Lăng Phong Liễu Thanh Nghi nhìn nhau.

Lăng Phong ngấn ra, nói đúng hơn là suýt chút thì tan chảy.

Hắn phát hiện, hình như vừa rồi Liễu Thanh Nghi không phải là nhìn đơn thuần, mà là... liếc.

Liếc thì liếc, có cái gì đặc biệt?

Đương nhiên có. Nên biết rằng cao thủ tình trường, có thể dựa vào ánh mắt để phân biệt xử nữ.

Thực ra chính Liễu Thanh Nghi cũng không biết rằng, ánh mắt nàng hiện tại đã khác xa ngày trước. Bởi vì nàng bây giờ đã là “phụ nữ”, mỗi cái nhãn mi nhắc mày liếc mắt, đều chứa đựng phong tình diễm lệ. Mà nàng là đệ nhất mỹ nữ, phong vị lại càng đặc biệt.

Cái liếc của Liễu Thanh Nghi vừa rồi, rất có phong vị thê tử u oán, ngờ vực trượng phu.

Sợ Liễu Thanh Nghi hiểu lầm cái gì, Lăng Phong lúng ta lúng túng nói:

- Nàng ấy là Công Tôn Dao, là một bằng hữu của ta.

Liễu Thanh Nghi im lặng. Lăng Phong lại chân tình nói:

- Nàng hãy tin ta, giữa ta và nàng ấy không có bất kỳ...

Không đợi hắn nói hết câu, Liễu Thanh Nghi đã ngắt lời:

- Người nói chuyện đó làm gì? Ta cũng không hỏi.

- Ta sợ nàng hiểu lầm.

Liễu Thanh Nghi lại liếc mắt nói:

- Người mau đuổi nàng ta đi. Ta không muốn bị ai khác làm phiền.

Lăng Phong mừng rỡ. Nói như vậy, nghĩa là Lăng Phong hẳn đã không phải là “người khác”?

Có tiến triển.

- Lăng đại ca...

Lăng Phong vội đi ra.

Công Tôn Dao hiếu kỳ đưa mắt muốn nhìn vào, nhưng Lăng Phong đã kịp khép cửa lại.

- Công Tôn muội, có chuyện gì?

- Trong phòng huynh có người nào sao?

“Dã man, nhạy cảm như vậy?”

Lăng Phong xòe tay:

- Làm gì có chứ. Muội tìm ta có việc gì?

- A, mấy huynh đệ muốn tìm huynh mà không thấy, cho nên bảo muội đến phòng xem.

Lăng Phong vuốt mũi. Không đúng, nếu đám huynh đệ nếu muốn tìm Lăng Phong, tự mình đi là được. Công Tôn Dao đang là khách trong trấn, đám kia làm sao có thể sai khiến nàng?

Nghĩ thì vậy, nhưng hắn chỉ cười cười qua loa gì đó, rồi cùng Công Tôn Dao ra ngoài.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Thế Lực Võ Lâm

Bấy lâu nay Lăng Phong không quan tâm đến những cái tên trong võ lâm, bởi hắn nghĩ mình chỉ mở tiêu cực làm ăn kiếm cháo qua ngày, chắc không phải đụng đến môn phái giang hồ bao giờ.

Chẳng qua bây giờ có vị "thê tử" là người trong giang hồ, Lăng Phong đành phải chạy đi tìm hiểu một chút. Sau này biết đâu còn cùng nàng đi lại thăm hỏi chúc tụng.

Hắn triệu tập vài huynh đệ thân thiết lại, dò hỏi một chút tình hình “võ lâm”. Nói trắng ra là muốn hỏi về Thần Cung và Liễu Thanh Nghi. Bởi vì hai chữ “Thần Cung”, Lăng Phong lục khắp trí nhớ về các môn phái kiếm hiệp, căn bản chưa nghe qua bao giờ.

Lại nói, kiếp trước Lăng Phong là nhân viên công ty, cũng chẳng phải “người trong giang hồ”, toàn bộ kiến thức về bang phái của hắn đều nhờ các vị đại thần Kim Dung Cổ Long khai sáng, chơi game xem phim mà biết. Có điều, ai mà biết các vị ấy nói thật bao nhiêu, bịa ra bao nhiêu?

Trọng yếu là, đây là dị giới. Liền triều đại cũng lộn tùng phèo lên, căn bản không thể dựa vào kiến thức cũ để suy xét.

Chỉ là, hỏi đám huynh đệ một lúc, Lăng Phong phát hiện chúng huynh đệ cũng mù mịt như hắn.

Mặc dù thiên hạ bang phái nhiều không đếm xuể. Nhưng để có thể nổi tiếng đến mức ở đâu cũng biết thì không nhiều. Thường thì nằm ở địa phương nào cũng chỉ dân ở đó biết. Đám Lăng Phong ở cạnh Trường An, cho nên cùng lắm cũng chỉ biết Diêm bang.

Dù sao, chỗ này không có truyện kiếm hiệp để đọc, cũng không có phim chưởng để xem, thiên hạ thì rộng lớn vô biên, báo chí mạng mẽo càng không có. Cái đám thanh niên này đều choai choai mới lớn, căn bản chưa từng xông pha đó đây.

Còn may có Mặc lão nhiều tuổi, cũng từng đi nam về bắc.

- Công tử đột nhiên quan tâm đến võ lâm để làm gì?
- À... khụ. Thì làm tiêu cục, tương lai có khi cũng sẽ giao tiếp.

Mặc lão nói:

- Nếu công tử hỏi đến môn phái lớn nhất, thì có lẽ là Đường môn.
- Đường môn?

Mặc lão trầm giọng:

- Triều đình đối với Đường môn này rất dè chừng. Năm đó ta ở trong quân, thậm chí từng nhận quân lệnh chuyển quân đến đất Thục phòng bị Đường môn.

- Dữ như vậy?

Mặc lão bổ sung:

- Đất Thục ở biên cương phía tây, vị trí nhạy cảm, dân tộc hỗn loạn, quan phủ quản không nổi. Đường môn giống như cái chần đেম, một bên chấp nhận triều đình, một bên thay triều đình quản đám hỗn loạn bên dưới.

Triều đình cũng đành mắt nhắm mắt mở, một mặt phòng bị, một mặt lại chiêu an, phong cho làm Thiên Hạ Đệ Nhất Môn.

Tần Quyền bữu môi:

- Đường môn có gì mà đệ nhất môn, ta biết một môn khác còn to hơn.
- Tên gì? - Huynh đệ tò mò.

Tần Quyền giao hoạt:

- Nhưng ta sẽ không nói.
- Xùy xùy. Biết mà không nói và không biết có khác gì nhau.

Huynh đệ xung quanh tỏ vẻ khinh bỉ.

Lăng Phong lại hỏi:

- Vậy còn Thiếu Lâm tự thì sao?

Dù sao, trong các tác phẩm kiếm hiệp, Thiếu Lâm tự luôn là cái tên không thứ nhất thì cũng thứ hai, “võ lâm bắc đẩu”.

Mặc lão liền nói:

- Thiếu Lâm tự là một chùa khá nổi danh ở Hà Nam. Chẳng qua, nếu nói đến võ công, thì cũng không nổi bật lắm.
- Vậy sao? Vậy thì... không đúng nha.
- Công tử vì sao khẳng định không đúng?
- À...

Lăng Phong chột dạ, xem ra bị phim chương kiếp trước làm cho mù mị, liền đánh trống lảng:

- Vậy tăng sư chỗ nào mới là cao thủ?
- A-di-đà Phật, đương nhiên là Đại Lâm tự!

Người trả lời là... Lăng Hồ.

Tuy Lăng Hồ chưa từng thừa nhận. Nhưng anh em trong đoàn đều đã biết Lăng Hồ chính là đệ tử Đại Lâm tự Giang Nam. 2 năm trước Đại Lâm Tự bị đốt, Lăng Hồ chính là một trong những nhân chứng cuối cùng.

Vô tình nhắc đến chuyện không vui, Lăng Phong bèn hắng giọng chuyển chủ đề, từ Phật sang Đạo.

So với Phật giáo, hiện tại Đạo giáo ở Tổng phổ biến hơn một chút.

Thời đại này dân chúng ít nhiều mê tín, một đạo sĩ lắm trò rất dễ bị xem là thần tiên, thậm chí có thể khiến một trấn chạy tới bái lạy. Một khi phát triển lớn mạnh, nhân cơ hội thu thập giáo chúng, đồng thời sẽ thu hút võ sĩ, dần dà sẽ thành giáo phái. Chẳng qua, bởi vừa đụng đến tín ngưỡng, triều đình thường sẽ không để cho phát triển tự do, chỉ có thể lén lút hoạt động, thông thường không tồn tại được lâu.

Mặc lão nói:

- Nói đến đạo sĩ, hầu hết đều là Thiên Sư đạo. Đạo này có từ thời cổ, sư tổ họ Trương, dân gian gọi Trương Thiên Sư. Phàm luyện đan tu tiên, vẽ bùa trừ ma, bói toán bốc quẻ, đều ít nhiều liên quan đến Thiên Sư đạo.

Tần Quyền bổ sung:

- Tứ ca, còn có Toàn Chân giáo nữa.

- Phải nha!

Lăng Phong nhớ ra.

Tiểu Hoa chính là bị đám này bắt đi. Lăng Phong từng thề sẽ tới đó hỏi thăm tin tức nàng ta, bằng một thời gian bận rộn lại quên.

Toàn Chân giáo mới nổi chùng chục năm gần đây. Nghe nói chương giáo Toàn Chân còn qua lại với cả Quan Gia, rất có thế lực. Còn nhớ hôm nọ có tên đạo sĩ ghé Vĩnh Lạc, tự xưng Toàn Chân "gì gì đó Tử", khệnh khạng ngồi trên ngựa không thèm xuống tiếp chuyện, Lăng Phong vẫn còn ấn tượng.

Cao Diệp bổ sung:

- Ta thì biết một bang lớn ở Kinh Hồ, hình như gọi là Thiên Vương bang. Ngày trước ta và Phương đại ca đến Mai Hoa Lĩnh đụng phải sơn tặc, chính là chúng. Quan phủ cả vùng cũng không dám quản chúng.

Mặc lão gật gù:

- Thiên Vương bang thì ta cũng biết một chút. Bang này vốn dĩ tụ tập quân đội triều Minh trước kia còn sót lại. Triều đình cũng rất muốn diệt nhưng hiềm nổi phương bắc có ngoại xâm, cho nên chưa thể ra tay được.

- Ra là vậy! - Cao Diệp gật gù.

Nhắc đến bang hội, Lăng Phong lập tức nhớ đến Cái bang.

Thời này ăn mỳ đông không kể xiết, số khổ đi ăn mỳ cũng có, thấy người ta ăn mỳ ăn nên làm ra chạy ra làm cũng có.

- Cái bang thì sao? Thiên Hạ Đệ Nhất Bang nha.

Mặc lão hiểu kỳ:

- Cái bang là Thiên Hạ Đệ Nhất Bang? Lão bộc chỉ biết Đường môn là Đệ Nhất Môn, chưa từng nghe Cái bang là Đệ Nhất bang bao giờ. Công tử nghe ở đâu?

- Khụ... Là một tên họ Kim nói thế. Chắc là bốc phét...

Một đứa thiếu niên nói:

- Đệ từng ăn mày, cũng nghe nói đến Cái bang. Chỉ là, muốn vào bang không dễ.

- Chứ không phải cứ ăn mày là vào được sao? - Lăng Phong hỏi.

Thiếu niên lắc đầu:

- Đường nhiên không phải. Phải có đệ tử Cái bang giới thiệu mới được. Mà muốn được giới thiệu, thì đồ xin được đều phải đem cho hắn, còn phải phục vụ hắn một thời gian, cho nên bọn đệ rất ghét đệ tử Cái bang.

- A... Còn có vụ này?

Hóa ra, ăn mày bình thường và đệ tử Cái bang lại không mấy liên quan. Có thể nói đám ăn mày tầng thấp kiếm ăn rồi cung phụng cho người Cái bang, Cái bang đi bảo kê lại cho đám ăn mày. Lăng Phong còn tưởng cứ ăn mày là Cái bang. Nói cũng đúng, thiên hạ rộng như vậy, khắp nơi đều có ăn mày, nếu cứ ăn mày đều là Cái bang, căn bản không thể quản được.

Lăng Phong lại nhớ đến, cũng không biết lão đùi gà kia thuộc bang phái nào. Nhìn lão ta rách rưới như vậy, có lẽ nào là Cái bang?

Không đúng, lão ta từng chửi Cái bang bang chủ ăn cắp võ công của lão, vậy chắc không phải.

Còn có, Diễm Tuyết Cơ, mỹ nữ đồ phượng. Lăng Phong dùng thần thức từ trước tới nay chưa gặp đối thủ nào ngang ngửa, chỉ trừ Diễm Tuyết Cơ.

Xem ra môn phái của nàng ta cũng không thể kém.

Lăng Phong tiếp tục hỏi đến những Võ Đang, Nga My, Ngũ Nhạc kiếm phái gì đó. Chỉ là tất cả đều lắc đầu, không ai biết. Có lẽ còn chưa xuất hiện. Hoặc là, mấy môn phái này được Kim Dung Cổ Long viết hoa mỹ lên, phim ảnh game online chỗ nào cũng đề cập, khiến cho Lăng Phong tưởng phải rất lớn, kỳ thực rất nhỏ bé.

Lăng Phong lúc này mới hỏi đến trọng điểm:

- Vậy còn... Thần Cung?

- Thần Cung?

Ngay cả Mặc lão cũng mờ mịt.

- Công tử nghe đến nó ở đâu?

- À... ờ... đột trước vào thành, tình cờ nghe được.

Chu Công Cẩn đùa nói:

- Thủ lĩnh, tên hay thật đấy. Đệ nếu lập bang, cũng đặt Thần bang Tiên phái gì đó cho oách. Mấy cái tên vừa rồi nghe chả hay gì.

Lăng Phong vờ bực tức:

- Nói nhảm, Phong Vân tên không hay sao?

- A, Phong Vân cũng hay, cũng hay.

Lăng Phong ngoài miệng thì đùa, trong lòng lại chùng hửng.

Không ai biết Thần Cung?

Liều Cung chủ võ công kinh khủng như vậy, kiếm khí bay vèo vèo, trên người còn có cả đài sen các loại, có thể nói không khác nào thần tiên. Thậm chí lần đó đánh nhau, Lăng Phong nhớ tên áo vàng còn xưng nàng là đệ nhất gì đó. Đệ nhất mà không ai biết thì thật kỳ quái.

“Từ từ, hay là nàng thật sự là... thần tiên?” Lăng Phong lộ bộ.

Dù sao thì, Phong ca ngay cả âm phủ cũng đã đi qua, nếu bảo thế gian này có thần tiên hay không, Lăng Phong là người đầu tiên tin có.

Liều Thanh Nghi, đích thực rất giống một vị tiên nữ giáng trần.

Nói vậy nghĩa là, Phong ca đã xyz với thần tiên? M* ời, phúc duyên quả nhiên thâm hậu.

Chẳng qua, Lăng Phong tạm thời ném chuyện thần tiên qua một bên, hẳn nghĩ đến một khả năng khác khả thi hơn. Đó là, có lẽ Thần Cung quá đổi bí ẩn, cho nên người thường không ai biết đến. Dù sao thế gian rộng lớn, tin tức chủ yếu lan truyền nhờ vào đồn thổi. Nếu Thần Cung này nằm ở một góc thế ngoại đào nguyên nào đó, hoạt động bí mật, lại chẳng bao giờ gây ra scandal nào, thì việc không ai biết đến cũng có thể lý giải.

Tần Quyền suy nghĩ gì đó, bỗng cười nói:

- Tứ ca, may cho huynh, đệ biết chỗ này.

Lăng Phong mừng rỡ:

- Không hổ Lục đệ, chuyện bát quái gì cũng biết.

Tần Quyền nửa đùa nửa thật:

- Thần Cung này nghe nói thanh lâu, trong đó đều là thần nữ, chơi một lần huynh đệ ta cũng thành thần luôn.

Huynh đệ xung quanh ngó ra một lúc, sau đó đều cười to.

Lăng Phong mặt tái xanh, còn chưa kịp nhắc, đã nghe một tiếng quát yêu kiều:

- Câm mồm, không được nói bừa.

Tất cả huynh đệ đều quay lại, mồm miệng há hốc. Chỉ có Lăng Phong cười khở, hẳn không cần nhìn cũng biết là ai xuất hiện.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Tin Xấu

Toàn bộ huynh đệ Phong Vân đoàn có mặt trong sân đều choáng váng.

Chỉ thấy một nữ nhân váy trắng tinh khiết đứng ngay trước cửa phòng Lăng Phong, mặc dù nàng đeo mạng che mặt, nhưng không thể che hết khí chất thần tiên của mình. Nàng ta xuất hiện rất nhanh, trừng mắt rồi lại đi vào phòng khuất dạng.

- Tiên... tiên nữ?

Có tên thanh niên nào đó lắp bắp.

Lăng Hồ bỗng trầm giọng niệm:

- A-di-đà Phật, nàng ta... rất mạnh.

Lăng Hồ rất nhạy cảm với người mạnh hơn mình. Đây là một loại linh cảm đặc biệt của hắn.

Lăng Phong liền hỏi Lăng Hồ:

- Làm sao đệ biết?

- Ánh mắt, kinh thường tất cả. Đệ từng gặp qua.

- Mạnh cỡ nào?

- Không biết, chỉ biết rất mạnh.

"Nói cũng như không. Thế ta cũng biết." Lăng Phong thất vọng.

Mặc lão tuổi già định lực tốt nhất, nhanh chóng tiến sát Lăng Phong, hỏi thăm:

- Công tử, nàng ta là ai?

Lăng Phong vẫn đang ngồi quay lưng, coi như không có gì xảy ra, gác tay sau gáy ngả lưng hồ đồ nói:

- Ta cũng không biết.

- Không biết? - Tần Quyền bật ngựa.

Tần Quyền là kẻ thứ hai tinh táo, chửi thầm Lăng Phong đang nói láo.

Khó trách hai hôm nay Lăng Phong cứ chạy qua phòng Tần Quyền đòi qua đêm.

Lăng Phong thản nhiên:

- Nàng ấy nói mình là người Thần Cung, ta cũng chỉ biết thế. Vừa rồi hỏi các người chả ai biết, còn kêu thanh lâu.

Tần Quyền giống như biết gì đó, nhưng lại không nói ra, chỉ lúng túng nói:

- Nàng ta thực sự nói mình là Thần Cung sao?

- Đúng vậy!

Tần Quyền hỏi dồn:

- Vậy tại sao nàng ta ở trong phòng huynh?

- Nàng ấy nhảy vào chiếm, ta làm thế nào được.

Lăng Phong bỗng ngáp dài, hôm qua ngủ với Cao Diệp hẳn suýt mất ngủ. Tên Diệp kia ngủ thói quen không tốt lắm, ôm ấp rên rỉ loạn xạ, làm Phong ca phải co ro trong góc vì sợ.

Tần Quyền biết Lăng Phong giấu diếm, chỉ than thở:

- Tiếc thật, không nhìn được mặt, chắc hẳn rất đẹp.

Lăng Phong cười thầm, có chút đắc ý. Hiện tại chỉ có hắn từng ngắm qua khuôn mặt, cũng từng ăn qua cả người. Càng nghĩ càng thêm lần hai. Hóa ra cái cảm giác đại gia bao gái đẹp là thế này, anh em ngưỡng mộ, rất thư sướng nha.

Tần Quyền vỗ vai Lăng Phong:

- Phong ca, cái khác đệ không phục huynh...

- Gì? - Lăng Phong trợn mắt.

- Nhưng vụ mỹ nữ, tiểu đệ bái phục.

- Thế còn được. - Lăng Phong hả hê.

Mấy huynh đệ khác đều quay lại, lần đầu tiên thấy hình như lão đại có tí bản lĩnh thật, trước kia chả thấy gì.

Tần Quyền là người buồn bực nhất. Tên Tứ ca này, không biết bao lần như vậy. Những tưởng chui ra cái xó này sẽ không có mỹ nữ nào dính đến, hóa ra không thoát được. Chạy tới Bảo Độc trại thì gặp Công Tôn Dao, bây giờ không đứng trong phòng có cả một mỹ nữ thần bí.

- Huynh có bí quyết nào, chia sẻ cho bọn tiểu đệ với. Chứ cứ thế này, huynh đi đến đâu mỹ nữ bám đến đó. Thiên hạ nam nhân đều tức chết mất.

- Ăn chay niệm Phật. - Lăng Phong đáp.

Lăng Hồ vội niệm Phật hiệu:

- A-di-đà Phật, không đúng.

- A, Thất đệ, ta chỉ đùa thôi.

Thấy huynh đệ vãi đũa ra vẻ nuối tiếc, Lăng Phong liền nhắc nhở thoáng một cái, rồi giải tán.

...

Bên trong Trường An.

Quốc Tử Giám đến mùa thi hai năm một lần, đây là sự kiện khá lớn của kinh thành. Tinh anh giới đọc sách từ khắp nơi dồn về Trường An.

Lúc này, ở Lăng phủ.

- Tam muội, có thi thì cũng sắp đến rồi, học bây giờ cũng không vào, chẳng bằng để ta ra ngoài giải khuây, đầu óc thoải mái thì hơn.

Lăng Hải đang nhăn nhó giải bày với Lăng Vân.

Lăng Hải cũng đang chuẩn bị thi vào Quốc Tử Giám, nói trắng ra là dùng tiền lo lót để vào. Với một tên thiếu gia nhà giàu như hắn, có thể đọc viết đã là rất có văn hóa, trong đầu làm gì còn thứ gì khác mà ôn luyện thi cử.

Lăng Vân bấy lâu chỉ lo việc buôn bán, để Lăng Hải tự tung tự tác. Lăng Vân cũng biết thừa tên này là mặt hàng nào, nhưng gã là niềm hy vọng của cả gia tộc, Lăng Vân cũng không thể quá thờ ơ.

Lăng Vân nhú mi:

- Người học hay không ta không quan tâm, nhưng đây là Trâu Nhị nương giao phó, ta không làm khác được.

Lăng Hải tui nghỉu, nghe đến lão mẫu, hăn hết đường phản bác, chỉ có thể bực dọc đi vào phòng, lại tiếp tục niệm “Tứ thư Ngũ kinh” cái gì đó.

...

Lăng Vân quay lưng trở về phòng riêng.

Lăng Vân vốn là con riêng của Lăng Chiến, tương tự Lăng Phong. Mẹ nàng chỉ là một nha hoàn thấp hèn trong Lăng phủ. Bởi vì có mẹ là nha hoàn, nên Lăng Vân sinh ra cũng không có danh phận đại tiểu thư ngay. Mẹ nàng sau khi sinh, bởi vì sức khỏe không tốt, không lâu sau thì mất, để lại nàng bơ vơ. Cũng may Lăng Chiến còn chút nhân tình, bề ngoài nhận nàng làm con nuôi.

Dần dà, bằng vào năng lực của mình, Lăng Vân chính thức trở thành Đại tiểu thư Lăng gia, vị trí mà nàng vốn nên có ngay từ lúc sinh ra.

Chẳng qua, vì thuở nhỏ sống trong khó khăn, Lăng Vân hơi khác so với những vị Đại tiểu thư khác, ít nhiều nàng cũng hiểu chuyện và trầm lắng hơn.

Lăng Vân trong đầu bỗng nghĩ vẫn vơ gì đó.

Khương Vũ Y đi mất, Lý Minh Nguyệt cũng sắp đến ngày thi không thấy xuất hiện. Lăng Vân rất cô độc, nàng chẳng có ai để tâm sự. Nha hoàn Tiểu Tinh không hiểu chuyện, cũng không thể làm bạn với nàng được.

Bỗng nhiên, trong đầu Lăng Văn hiện ra hình bóng ai đó.

"Sao ta lại nghĩ đến hăn nhỉ?"

Lăng Vân vỗ vỗ đầu thanh tỉnh.

Đúng lúc này, nha hoàn Tiểu Tinh từ đâu chạy vào hốt hải:

- Đại tiểu thư, Lâm thị có chuyện.

- Lâm đại nương? Có chuyện gì?

Lăng Vân không khỏi lo lắng.

Nàng mất mẹ từ nhỏ, cho nên nàng có một ít tình cảm đặc biệt với Lâm thị mẹ Lăng Phong.

Tiểu Tinh run rẩy nói:

- Nghe nói... bà ấy ho ra máu, ngất xỉu trong phòng.

- Cái gì? Mau mau gọi đại phu.

Lăng Vân quýnh lên.

- A Quý đã chạy đi rồi.

- Vậy mau đưa ta đến đó.

...

Lâm Nghi Anh nằm trên giường, hôn mê bất tỉnh, mặt mày đã trắng bệch. Ngồi bên cạnh là Vương Diệu Mai.

Vương Diệu Mai hiện tại là một kiểu thân phận kỳ cục trong Lăng phủ. Muội muội Diệu Hiên đã theo Tô Đóa Nhi đến phủ Hoàng tử sinh sống, nghe nói cuộc sống rất tốt. Vương Diệu Mai chính mình cũng không rõ đang làm cái gì ở đây. Chờ đợi Triệu Khánh tới đưa đi một lần nữa? Hay là cứ mặc kệ sống tiếp, chấp nhận làm một nha hoàn?

Lâm thị đối với Vương Diệu Mai không tệ, hoàn toàn không xem nàng là nha hoàn. Sống với nhau một thời gian, nàng ta cũng sinh tình cảm với

bà. Nay thấy bà đột nhiên ngã ra đó, Vương Diệu Mai cũng lo âu không kém.

Lăng Vân vừa vào liền nhìn Vương Diệu Mai tỏ vẻ trách mắng:

- Tiểu Mai, chuyện này là sao?

Vương Diệu Mai cũng không thích Lăng Vân mấy, hờ hững đáp:

- Không liên quan đến ta.

- Người là nha hoàn của đại nương, làm sao có thể nói không liên quan nhẹ nhõm như vậy?

Lăng Vân nghi ngờ cũng dễ hiểu, chuyện đêm nọ vẫn còn ở đâu đó.

Vương Diệu Mai vốn là quận chúa, nào có thể chịu được thái độ của Lăng Vân, đứng phắt dậy trừng mắt:

- Ta nói không biết, thì là không biết. Cô có thể làm gì được ta?

- Người...

Lăng Vân mắt hạnh tức giận.

Có điều, nàng cũng không phát tác lên Vương Diệu Mai, ngược lại trong đầu lại nghĩ đến... Lăng Phong. Nữ nhân kia là do hấn mua về, có rắc rối cũng đều do hấn hết. Tên đáng chết!

Lúc này, có tiếng bước chân đằng sau:

- Đại tiểu thư, đại phu đã tới rồi.

Chỉ thấy quản gia A Quý dẫn theo một trung niên bên hông đeo hộp thuốc đi vào.

Lăng Vân không thèm chấp nhặt với Vương Diệu Mai, phân phó:

- Mau để hăn xem cho đại nương.

- Vâng, Đại tiểu thư!

Lát sau...

- Thế nào rồi Lý đại phu?

Đại phu nọ lau lau mồ hôi:

- Thứ cho lão phu tài năng kém cỏi, không thể nhìn ra nàng ta bị cái gì. Có lẽ là choáng váng đi, có điều... cũng không giống lắm. Nàng ta rút cục bị cái gì?

Lăng Vân á khẩu. Ngài là đại phu còn hỏi bọn ta?

Nhìn tình hình này biết có nói dài cũng vô ích, Lăng Vân liền phân phó:

- A Quý, trả tiền cho Lý đại phu, lại đưa hăn trở về.

Lăng Vân nhớ ra gì đó, lại nói:

- Chạy một chuyến đến Phong Vân tiêu cục, đưa tin cho Lăng Phong.

- Vâng, nô tài đi ngay.

...

Trong lúc Lăng Vân đang lo lắng, ở một góc hậu viện Lăng phủ, có hai kẻ đang nhỏ giọng.

- Bà ta bắt đầu phát độc rồi sao?

- Vâng, công tử.

Tuy một bên xưng “công tử”, kỳ thực đều ăn mặc hạ nhân, xem ra là kẻ lạ trà trộn vào phủ từ trước.

- Người làm có lộ cái gì không đó? Đây là lần đầu chúng ta hành động ở kinh thành, tuyệt đối không được để lộ ra cái gì.

- Công tử yên tâm. Độc cho vào thức ăn liên tục cũng đã vài tháng trước. Nô tài mỗi lần đều chính mắt kiểm tra, cả hai mẹ con hẳn đều ăn vào không sót chút gì. Sau khi đủ liều lượng cũng liền dừng. Bây giờ bà ta đã phát độc, ước chừng tên kia sớm muộn cũng sẽ bị.

Tên “công tử” nọ lại lên giọng răn đe:

- Hừm, kéo cả bà ta vào cũng chỉ để tung hỏa mù. Trọng yếu là tên Lăng Phong kia. Được rồi, chuyện ở đây coi như xong. Người ở lại thêm một thời gian, đợi tình hình lắng xuống thì tìm cái cơ rời đi là được.

- Vâng, công tử.

Tên công tử bỗng cảnh giác:

- Có người...

Lập tức có tiếng oang oang đầu cổng:

- Người đâu cả, m* nó ra đây hết, quạt quạt cho bốn thiếu gia đọc sách ngay.

Là Lăng Hải.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Hối Hận

Vĩnh Lạc trấn.

Lúc này, Lăng Phong đang trong sảnh cùng huynh đệ chủ chốt.

Long Bác Khôn trở về, cái cục rối rắm trong đoàn trì hoãn mấy ngày lại đến lúc phải gỡ. Trong khi Lăng Phong vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào thực sự hay.

Long Bác Khôn nghe Mặc lão kể qua tình hình, nói:

- Chuyện này thực ra không có gì phức tạp. Các huynh đệ Bảo Độc thành một kỳ đội khác, hoạt động giống như Hoàng kỳ Bạch kỳ chúng ta là được. Tiền bạc hàng hóa kiếm được một phần đóng vào kho là xong.

Lăng Phong không vội cho ý kiến, hẳn thấy Phương Hùng tư đầu chỉ để ý phái đoàn Công Tôn gia, xem ra Phương đại ca vẫn quan tâm đến chuyện kết hôn hơn.

Mấy ngày trước ở Bảo Độc trại, Phương Hùng trong mắt chỉ có Công Tôn Dao, nàng ta lại thiên chân ngây thơ, rất tự nhiên cười nói với Phương Hùng, khiến gã tưởng nàng ấy có tình cảm với mình. Gã không hề nhận ra người Công Tôn Dao để ý là Lăng Phong.

Phương Hùng thẳng tính, không suy nghĩ sâu xa lắm, cho nên cái việc "đẩy Lăng Phong ra khỏi đoàn" thực tế do chính Lăng Phong nghĩ nhiều

mà ra. Phương Hùng cũng không có ý này.

Xem ra Lăng Phong trong sâu thẳm vẫn chưa thể chấp nhận được người xung quanh, vẫn tồn tại những tia đề phòng mà chính hắn cũng không biết.

Phương Hùng cũng không muốn đợi ý kiến của Lăng Phong, nói:

- Ý Tán thúc thế nào?

Công Tôn Tán nghĩ rồi gật đầu:

- Haha, như vậy cũng được. Công Tôn gia cũng đã chuẩn bị trang bị và ngựa cả rồi.

Lăng Phong liền đứng dậy cười:

- Như vậy, ta chính thức tuyên bố, từ hôm nay Công Tôn gia sẽ là một thành phần của Phong Vân.

Khách sáo thêm dăm câu, Mặc lão nói:

- Nhân tiện, vụ cướp tiêu hôm nọ, lão bộc cũng đã tra hỏi xong. Đám phá hoại lần nọ là Uy Viễn tiêu cục, cũng chính là đám đã từng cướp tiêu của Bão Độc trại.

Lăng Phong ngẫm nghĩ nói:

- Bão Độc trại áp tiêu từ Lạc Dương, bọn chúng phá còn hiểu được. Lần này Phong Vân áp tiêu từ Trường An, chúng phá làm gì?

- Cái này... Ta tra hỏi qua, chúng chỉ nói làm theo mệnh lệnh của một vị công tử.

- Công tử?

- Chúng cũng không biết công tử kia là ai. Hoặc do tra khảo chưa đủ nặng, chúng chưa phun ra.

Mặc lão tra hỏi mà vẫn không phun được, Lăng Phong hẳn cũng không có biện pháp.

Lăng Phong trầm ngâm:

- Vậy thôi, giao nộp cho quan phủ.

Mặc lão gật đầu.

Đúng lúc này, một thiếu niên chạy từ ngoài vào:

- Thủ lĩnh, có tin gấp từ kinh thành.

Lăng Phong nhìn hai tay trống không của thiếu niên hỏi:

- Tin gì?

- Bẩm, mẫu thân thủ lĩnh gặp chuyện.

Lăng Phong hoảng hồn, dồn dập hỏi:

- Mẫu thân ta? Chuyện gì?

- Nghe nói bị trúng độc, đã nằm liệt giường mấy ngày.

- Cái gì?

Lăng Phong chụp cổ tên thiếu niên, ánh mắt sắc lên.

Công Tôn Tán bên cạnh chụp lấy tay:

- Lăng huynh đệ, bình tĩnh đã.

- Ta phải trở về ngay.

Lăng Phong không chờ nổi, muốn đi ra khỏi lều.

Mặc lão gọi theo:

- Công tử, còn chuyện ở đây...

- Sao cũng được.

Lăng Phong bỏ lại một câu vô trách nhiệm rồi chạy đi.

- Lăng đại ca, có chuyện gì vậy?

Có tiếng Công Tôn Dao gọi theo ở bên ngoài.

Lăng Phong bỏ Lâm thị chạy ra đây lập cái đoàn này, một phần lý do để tương lai bảo vệ bà. Nếu chưa gì bà lại có chuyện, đoàn đội gì cũng chẳng ý nghĩa nữa.

Mặc lão nhìn theo bóng Lăng Phong thở dài.

Lăng Phong tính khí vẫn khá bốc đồng, lúc cần nghĩ thì nghĩ rõ nhiều, cái không cần cũng nghĩ đến. Nhưng lúc gấp gáp thì bất kể nặng nhẹ, căn bản không nghĩ ngợi gì.

...

Lăng Phong vừa đi không lâu, đã thấy Công Tôn Dao chạy vào sảnh về mặt lo lắng:

- Lăng đại ca có chuyện gì xảy ra vậy? Trông huynh ấy rất lo lắng.

Phương Hùng là người trả lời:

- Dao muội, không có gì cả đâu. Chút chuyện riêng của hần thôi.

Công Tôn Dao nhìn sang Tần Quyền:

- Tần đại ca...

Nhận thấy ánh mắt của Phương Hùng, Tần Quyền liền khó xử đáp:

- Ta cũng không rõ. Hình như Lâm đại nương bị trúng độc, cho nên Tứ ca phải về gấp.

- Lâm đại nương là ai? - Công Tôn Dao không biết là ai.

- Là mẫu thân của Tứ ca.

- A...

Công Tôn Dao đưa tay che miệng, hỏi:

- Các huynh không định về thăm bá mẫu sao?

“Bá mẫu?” Tần Quyền nhú mày thú vị.

Phương Hùng lạnh nhạt:

- Cũnng chưa biết là chuyện gì. Đoàn còn đủ thứ việc phải lo, cùng lắm thì gửi chút quà cáp là được.

- Tần đại ca, còn huynh? Huynh cũng đâu bận gì đúng không?

Tần Quyền ho khan:

- Ta... Để xem cái đã.

Công Tôn Dao vội chạy tới kéo tay:

- Còn để xem cái gì nữa? Bá mẫu bị bệnh, huynh là huynh đệ kết nghĩa với Lăng đại ca, làm sao có thể thờ ơ chứ?

Phương Hùng sầm mặt, câu này giống như Công Tôn Dao đang nói cho gã nghe.

Chẳng qua, gã cũng không có cơ hội giải thích, Công Tôn Dao đã kéo Tần Quyền ra ngoài.

...

Tần Quyền và Công Tôn Dao vừa bước ra ngoài, thì thấy Mặc lão đang đứng với một cô nương áo trắng.

Đây là lần thứ hai nàng ta xuất hiện, huynh đệ xung quanh cũng len lén nhìn, trong ánh mắt đều là vẻ kinh diễm. Bọn họ sống nhiều năm, lần đầu mới thấy một nữ nhân có vẻ ngoài thần tiên như vậy.

Công Tôn Dao tò mò hỏi:

- Kia là ai vậy?

Tần Quyền cười khố.

- Ta cũng không rõ. Hình như do Tứ ca đưa về.

Giọng nói của hắn có chút gì đó ghen tị.

- Lãng đại ca đưa về?

Công Tôn Dao không khỏi người hơi run lên. Linh tính báo cho nàng biết, người đứng kia có "gì đó" với Lăng Phong.

Lúc này, ở phía trước, Liễu Thanh Nghi đang lạnh nhạt nói với Mặc lão:

- Ta cần một chiếc xe ngựa.

- Cô nương cũng muốn về Trường An?

- Ừm.

Liều Thanh Nghi đáp ngắn gọn, rồi lại về lại phòng nhỏ.

Mặc lão không khỏi cổ quái. Nàng ta rút cục là ai?

Tần Quyền liếc nhìn Liều Thanh Nghi, lại gần hỏi nhỏ Mặc lão:

- Cô ta cũng đi?

- Đúng vậy.

Tần Quyền vuốt vuốt cằm, ánh mắt đã trở nên khác hẳn bình thường, lăm lăm:

- Hừm! Tứ ca a Tứ ca, người rút cục là người thế nào đây? Lại có thể khiến nàng ta đi theo.

...

Năm mới lại đến.

Lăng Phong đã trở lại kinh thành.

Ngày đầu năm thứ hai của Lăng Phong ở thế giới này, không vui lắm.

Nhớ ngày này một năm trước, hai mẹ con hắn còn cùng nhau hơ bếp lửa trò chuyện vui vẻ. Năm nay, bà lại nằm trên giường, hơi thở yếu ớt.

Lúc này, Lăng Phong đang túm cổ áo một tên lang trung xấu số nâng lên:

- Trúng độc? Độc gì? Trị thế nào? M*, một lũ kém cỏi, tốt nghiệp trường nào, về học lại đi.

- Công tử, tha mạng...

Tên lang trung nọ vừa bức vừa sợ. Gã là có lang trung danh tiếng nhất nhì kinh thành, nhìn ra được Lâm thị trúng độc đã là rất khá. Đám thầy thuốc phía trước căn bản đều không thể biết Lâm thị bị cái gì.

Đây đã là tên thầy thuốc thứ bao nhiêu Lăng Phong cũng không nhớ nổi.

Hắn tuyệt vọng dần, Lâm Nghi Anh hơi thở đã rất yếu. Tình trạng của bà xấu rất nhanh.

Trúng độc?

Lăng Phong nghe cái lý do này xong bất khả tư nghị.

Hắn bị trúng độc còn nghe được. Dù gì hắn cũng đắc tội qua vài người.

Nhưng Lâm thị thiện lương, sống khép kín, tới lui cũng chỉ quanh quẩn trong nhà, ngoại trừ ngộ độc thức ăn, đụng đến ai mà có thể trúng độc?

Lăng Phong có thể nói đã chạy khắp kinh thành, thầy thuốc nào cũng đã tìm tới. Nhưng đám thầy thuốc hết người này đến kẻ khác cũng không hiểu ra sao, tìm không ra bệnh. Hắn thậm chí nghĩ, có khi nào đám này vì bí quá mà phán bừa là “trúng độc” cũng nên.

Lăng Phong rút cục thả tên lang trung kia đi, nhưng trong mắt đã hiện ra những sợi máu đỏ.

Có tiếng Lăng Vân:

- Lăng Phong, tình hình thế nào rồi?

- Hừm, vẫn vậy.

Lăng Vân vội khuyên:

- Người cũng đừng quá xúc động. Chắc chắn sẽ có cách thôi.

- Có cách? Cách gì? Đại phu đều đã mời sạch sẽ cả rồi, chỉ còn thiếu Thái Y của Hoàng đế mà thôi. Tỷ nói đi, cách gì?

Lăng Phong nói như mắng người.

- Ta...

Lăng Vân giật mình lùi bước.

Nàng bị ánh mắt của Lăng Phong dọa sợ. Trong mắt nàng, hăn lúc này bỗng trở nên rất đáng sợ, cũng rất xa lạ.

Trước nay, Lăng Phong trong ấn tượng của nàng là một tên tiểu đệ đệ háo sắc vô lại. Nửa năm trôi qua, hăn khác đi quá nhiều, không chỉ bề ngoài cứng cỏi sạm đen đi nhiều, mà thái độ cũng rất quyết liệt, khiến nàng thân là Đại tiểu thư cũng sinh sợ hãi.

Lăng Phong định thần nhìn lại, bắt gặp ánh mắt lo sợ của Lăng Vân, cũng nhận ra mình “giận cá chém thớt”, chỉ hừ nhẹ quay vào phòng Lâm thị.

Vừa vào lại thấy Vương Diệu Mai ngồi sẵn trong phòng, vẫn bộ dạng vô tư lự kia. Lăng Phong nhìn thấy không khỏi bức bối lại mắng:

- Người còn ngồi đó? Độc này, người chạy không khỏi liên quan.

- Chuyện gì? Tại sao lại mắng ta?

Vương Diệu Mai vô duyên vô cớ bị chửi, tức giận đứng dậy bỏ ra ngoài.

Kỳ thực, Vương Diệu Mai đang chịu oan. Có thể độc của Lâm thị liên quan đến nàng thật. Nhưng Lâm thị nằm trên giường mấy ngày nay, cũng đều là nàng ta một tay chăm sóc. Từ nhỏ đến lớn làm quận chúa, hạ mình

chăm sóc cho một bình dân, nàng ta đã làm hết sức mình. Thế mà hết Lăng Vân nghi ngờ bóng gió, lại đến Lăng Phong mắng mỏ.

...

Lăng Phong nghi ngờ Vương Diệu Mai, cái này không trách được hần. Hần chỉ là người bình thường, đắc tội người khác hầu hết đều từ cô gái này mà ra. Thái độ của nàng ta cũng quá hồ hững, khiến hần càng thêm nghi.

Nhìn Lâm thị bất động trên giường, Lăng Phong bỗng nhiên trong lòng nóng lên.

Hần lần đầu tiên muốn khóc.

Đến thế giới này, chưa bao giờ hần khóc. Kể cả lúc bị đánh đập, lúc bị uy hiếp tính mạng. Đêm bị đâm sát thủ bao vây, lúc tưởng sắp chết, hần cũng chỉ cười mỉm với ông trời.

- Nương, hài nhi bất hiếu.

Lăng Phong ngửa mặt lên trời.

Hần hồi hận, bấy lâu nay, hần đã làm gì cho bà?

Chẳng có gì.

Đầu tiên, hần tránh mặt bà vì sợ bị phát hiện không phải con trai thật. Sau đó hần lại lo lắng đến chuyện kiếm tiền. Rồi hần kiếm cơ muốn bảo vệ bà, chạy ra ngoài cả nửa năm, chỉ về đúng hai ngày, cũng chả phải ở cạnh trò chuyện, hỏi han vài câu lại đi.

- Bà ấy vẫn chưa chết, người khóc lớn làm gì?

Một giọng nói vang lên từ sau lưng Lăng Phong.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Nữ Phù Thủy

Đám nha hoàn hạ nhân Lăng phủ đang chụm đầu bàn tán.

A Trình hôm nay cũng có mặt trong sân, đang thì thầm với một tên gia đình khác:

- Vừa rồi là ai vậy nhỉ?
- Không biết. Nhìn cứ như... ma.
- Nói bậy. Đừng có hù ta. Ban ngày làm sao có ma chứ?

Tên gia đình nọ quả quyết:

- Ta rõ ràng nhìn thấy, nàng ta bước đi mà cứ mờ mờ ảo ảo, ta dụi mắt mấy lần vẫn thấy thế. Còn nữa, ăn mặc trùm kín cả người, chỉ e bên trong là hồn ma không sai được đâu.

A Trình rét lạnh:

- Người nói làm ta thấy... sợ theo đấy.

Tần Quyền vừa lúc đi vào nghe thấy hai tên nhát chết này bàn tán, cười mắng:

- Hai người nói nhảm cái gì đó, muốn chết sớm đúng không?

A Trình cũng coi như quen biết Tần Quyền, hỏi:

- Lão Tần, vừa rồi là thứ gì? Ta thấy người đi gần cái... gì kia, không thấy sợ sao?

- Sợ cái đầu người. Nàng ta là thầy thuốc đấy.

A Trình không tin nói:

- Thầy thuốc? Không phải là đạo sĩ phù thủy đi?

Thiên Sư đạo trong dân gian chuyên vẽ bùa cúng bái, trừ bệnh trừ tà, còn được gọi Đạo giáo phù thủy.

Tần Quyền cười mắng:

- Cút. Biết là đạo sĩ phù thủy còn đứng đó? Nàng ta nghe thấy vẽ cho người cái bùa bây giờ.

Đám người làm nghe vậy mới tản ra.

Nói sao, ma thì còn tò mò xem, nhưng thầy trừ ma thì anh em đều sợ. Xem ra bệnh của Lâm thị, đại phu đã không cứu nổi, Lăng Phong phải mời cả thầy trừ tà đến.

...

Liễu Thanh Nghi vẫn đang bị nội thương rất nặng, thực lực chỉ sợ không còn một phần mười lúc trước. Nhưng thân pháp của nàng có chút đặc thù, luôn luôn tạo ra ảo ảnh khi di chuyển, mắt thường sẽ thấy như bóng ma bên cạnh, mới làm đám hạ nhân kia sợ hãi.

Liễu Thanh Nghi lần này theo về Trường An, cũng không hẳn vì muốn đi theo Lăng Phong.

Ma môn xem chừng quyết tâm bắt sống nàng, bởi trên người nàng có một thứ gì đó bọn chúng cần đoạt đi. Mấy năm trước, sư tỷ của nàng cũng bị bắt đi vì lý do này.

Liễu Thanh Nghi tránh đến Trường An cũng là bất đắc dĩ. Chỗ này về cơ bản an toàn, bởi ẩn trong kinh thành chắc chắn có siêu cao thủ thủ hộ. Nhưng ngược lại cũng không an toàn, bởi vì Liễu Thanh Nghi... cũng là một cao thủ.

Võ lâm là một thế giới ngăm, cũng có vài cái quy tắc của nó.

Liễu Thanh Nghi nếu muốn ở đây, nàng tốt nhất nên đến chào hỏi vị kia một tiếng. Nếu không một khi bị phát hiện ra, chắc chắn sẽ bị vây công không cần lời giải thích. Đây là một kiểu “phân chia địa bàn” trong võ lâm. Ở chỗ Thần Cung, Liễu Thanh Nghi là bá chủ, nhưng ở đây, nàng không phải.

Chỉ là, Liễu Thanh Nghi đang quá yếu. Đối phương bình thường có thể sẽ khách sáo với nàng, thậm chí lần đó ở Tần Lĩnh có thể ra tay giúp nàng. Nhưng ai mà biết được lúc này có nhân lúc nàng yếu đi mà lợi dụng cái gì không? Cho nên nàng không dám liều lĩnh tìm gặp.

Nhân tiện nói đến “siêu cao thủ”.

Hoàng tộc các quốc gia luôn có cao thủ thâm bảo hộ. Thông thường những người này là ai, thì chỉ Hoàng đế biết, sách sử không ghi chép lại. Vả lại, có khi suốt cả triều đại mấy trăm năm, những kẻ này cũng không có việc gì để lộ diện. Mà giả dụ có đánh nhau, thì cũng kéo nhau ra đâu đó tận rừng sâu biển lớn, giống như ở Tần Lĩnh lần trước. Không phải cực chẳng đã, những người này sẽ không lộ liễu ở khu dân cư đông đúc. Cùng lắm có bị lộ tin ra, thì cũng thành vài mẫu chuyện “thần tiên hiện ra” gì đó mà thôi.

Còn vì sao những kẻ này mạnh như vậy, không tự mình đi cướp ngôi làm Hoàng đế cho sướng?

Không thể.

Nói đơn giản, Lăng Phong chỉ vì chuyện tiền bạc, tâm không tĩnh, đầu óc không tập trung, luyện võ liền không tiến bộ nổi.

Một kẻ đã muốn làm vua thì chuyện tu luyện coi như phải vứt bỏ. Ngược lại đã muốn chú tâm tu luyện thì phải bỏ ham muốn quyền lực. Siêu cao thủ ẩn mình, không phải vì sợ ai, mà vì công lực càng cao thời gian luyện để giữ cho nó không sụt giảm càng nhiều.

Liễu Thanh Nghi tuy không phải bảo hộ cho ai, nhưng nàng cũng là cao thủ, thậm chí siêu cao thủ. Thần Cung là một thế lực thần bí, mà bất kỳ cao thủ võ lâm nào nghe đến cũng sẽ e dè, bởi vì nó chứa một chữ “thần”. Thần Cung được xem là địa phương gần với thần nhất.

“Thần” thực sự tồn tại?

Chuyện này có lẽ tạm khoan nói đến, vẫn chưa phải lúc.

...

Lúc này, Liễu Thanh Nghi đang cầm tay bắt mạch cho Lâm thị.

Lăng Phong ở cạnh ánh mắt cầu mong, hẳn biết nàng ta khủng bố, trong lòng cũng hy vọng.

Liễu Thanh Nghi đã cởi áo choàng, không còn kín mít như trước. Chân khí nàng đã hồi phục một ít, tâm pháp lại phát huy, khiến nàng trở về tĩnh lặng cao quý như xưa.

Lăng Phong nóng ruột hỏi:

- Mẹ ta thế nào rồi?

Liễu Thanh Nghi dừng một chút rồi đáp:

- Trúng độc.

- Thực sự trúng độc?

Lăng Phong cứ tưởng đám thầy thuốc ngu ngốc kia tìm không ra bệnh nói láo.

Liều Thanh Nghi đứng dậy, nói:

- Đoạn Cân Nhẫn!

Lăng Phong mờ mịt. Hắn thấy Liều Thanh Nghi cũng phải nhíu mi, xem ra thứ kia không đơn giản.

Liều Thanh Nghi nói:

- Độc Đoạn Cân, chế từ cây hồ ma Tây Vực, không có bất kỳ màu sắc mùi vị, không để lại dấu hiệu gì. Hơn nữa, cần phải dùng trong một thời gian dài.

- Vậy làm sao nàng đoán ra?

Liều Thanh Nghi lạnh nhạt:

- Hừm, người tin hay không thì tùy.

- Ta xin lỗi, là ta lỗ mãng. Ta tin nàng.

Liều Thanh Nghi lại nói:

- Trúng phải Đoạn Cân, sẽ khiến bản thân rơi vào trạng thái chết giả, ý thức yếu dần, không thể kiểm soát cơ thể.

Đoạn Hồn quyết Lăng Phong đang học, môn này "cướp linh hồn".

Đoạn Cân Nhẫn, "cướp thân thể".

Lại nghe Liễu Thanh Nghi nói:

- Chỉ là, thứ độc này vì sao lại xuất hiện ở đây?

- Có gì bí ẩn sao?

Liễu Thanh Nghi nhú mày một lát:

- Không đúng, đây chỉ là sao chép. Cũng không phải chân chính Đoạn Cân Nhẫn.

Lăng Phong căn bản không quan tâm mấy chuyện này, hồi thúc nói:

- Ta mặc kệ nó là sao chép hay là bản gốc. Quan trọng là, nàng có trị được hay không?

- Tạm thời không có.

Liễu Thanh Nghi khuôn mặt không hề có biểu tình gì.

Lăng Phong thất vọng. Thực ra, Lăng Phong cũng không hy vọng Liễu Thanh Nghi. Hẳn nghĩ nàng ta cho dù là cao thủ võ lâm, cũng không phải nữ đại phu.

Chỉ là, Lăng Phong sai lầm, thậm chí đại sai lầm.

Bởi vì nàng ấy, có thể xem là một thần y.

...

Thần Cung, cũng không phải tự nhiên mà lấy tên như vậy.

Lai lịch Thần Cung, phải truy về gần ngàn năm trước.

Thời thái cổ, trong Thập gia vốn có một gia làm nghề y, gọi Phương Kỹ gia, chính là nơi sản sinh ra những thần y Kỳ Bá Biển Thước.

Chẳng qua sau ngàn năm biến động, Phương Kỹ gia cũng không thể tồn tại mãi. Về sau chia làm rất nhiều chi nhánh, trong đó có thể kể đến chính là Thần Cung chuyên về y, một cái khác là Dược Cốc chuyên về thuốc. Chẳng qua, cả Thần Cung lẫn Dược Cốc đều không muốn phục vụ triều đình, càng kỳ lạ hơn, bọn họ cũng không muốn phục vụ dân chúng tầm thường.

Đệ tử Thần Cung tự xem mình là “thần”, bởi vì thân thể của bọn họ được cải biến, khác hẳn với người thường. Liễu Thanh Nghi thân là Cung chủ, càng phải bảo trì tấm thân hoàn mỹ nọ, đáng tiếc lại bị Lăng Phong phá mất.

Trọng yếu là, Thần Cung bởi vì chuyên về cải biến thân thể, cho nên nắm giữ thần thuật trị được bách bệnh, chống được bách độc.

Cho nên, Thần Cung Cung chủ ở đây, nàng ta nói kia là sao chép Đoạn Cân, thì không thể sai. Nàng ta nói hiện tại không chữa được, thì tức là không chữa được. Trong thiên hạ này, họa may chỉ Dược Vương phản bác được, hoặc đám già mồm cãi láo là phản bác được, còn lại không có ai.

...

Liễu Thanh Nghi nghĩ nghĩ gì đó, nói:

- Nhưng ta có thể giúp...

Lăng Phong ngẩng đầu, chưa kịp mừng thì nghe câu sau:

- Ta có thể khiến bà ấy tiếp tục bất tỉnh như vậy 5 năm. Trong 5 năm này, người phải tìm ra độc Đoạn Cân kia sao chép thể nào, rồi tìm cách giải. Hết 5 năm mà vẫn chưa có thuốc giải, sẽ không có cách nào cứu được.

Kỳ thực, nếu dùng đến toàn lực, Liễu Thanh Nghi thậm chí có thể cứu tỉnh Lâm thị. Nàng chỉ cần xem qua đã biết độc là Đoạn Cân bị sửa đổi, nếu

chịu khó quan sát một thời gian, bằng vào bản lĩnh của một Cung chủ Thần Cung, hoàn toàn có thể tìm ra biện pháp.

Chẳng qua, Liễu Thanh Nghi không thấy mình có trách nhiệm phải làm vậy. Tuy nàng có thần thuật, nhưng lại không phải một đại phu, thấy người bệnh là phải cứu chữa. Quan hệ của nàng và Lăng Phong, chưa phải là thù đã là may mắn.

Lăng Phong ngờ vực hỏi:

- Cứ như vậy 5 năm? Mẹ ta không ăn không uống, cũng không thể... bài tiết cái gì kia, làm sao mà trôi qua được 5 năm này?

Cái này chẳng phải là sống thực vật sao? Trong điều kiện y học tồi tàn như chỗ này, làm sao chu cấp cho một người sống thực vật trong 5 năm đây.

Liễu Thanh Nghi liền nói:

- Bản cung thi triển thần thuật xong, thân thể nàng ta sẽ ngừng tất cả hoạt động, không cần ăn uống, cũng sẽ không bài tiết gì cả.

Lăng Phong trợn mắt há mồm:

- Gì? Vậy là... trạng thái ngủ đông còn gì?

- Cái gì ngủ đông?

Lăng Phong không thể tin nổi, trên thế gian thực sự còn có biện pháp này. Hẳn còn nhớ, y học hiện đại cũng đang nghiên cứu về nó. Mấy bộ phim viễn tưởng thường rất hay có, nhân vật nằm trong một cái lồng kín, ngủ vài trăm năm, bên ngoài phi thuyền du hành vào vũ trụ, tỉnh dậy thì sẽ ở thiên hà khác cái gì đó.

Lăng Phong phết phết miệng:

- Giả sử được đi nữa, thì 5 năm trôi qua, làm sao cứu tỉnh...

Liễu Thanh Nghi lạnh nhạt:

- Cái đó là ở người. Tìm được thuốc giải, thì nàng ta có thể tỉnh. Bằng không thì... tự người cũng hiểu.

- Vậy... làm phiền nàng.

- Hừm, vậy người đi ra ngoài canh chừng. Không được để ai làm phiền ta.

- Được!

Lăng Phong rút cục quyết định để Liễu Thanh Nghi thi triển thần thuật gì đó.

Bởi vì hắn cũng hết cách rồi. Thầy thuốc khắp nơi đều đã mời đến, có lẽ chỉ còn mời đạo sĩ trừ tà là chưa làm, chẳng qua Lăng Phong tuyệt đối không tin cái trò kia. Mà cứ tiếp tục như vậy, Lâm thị chết chắc không thể nghi ngờ.

“5 năm thì 5 năm.”

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Tình Khí Thần

Lăng Phong ngồi canh chừng, trong đầu loạn nghĩ.

"Trúng độc? Là ai làm?"

Xuyên không bấy lâu, Lăng Phong chắc tội có lẽ có Triệu Hanh, Từ Nguyên và mấy tên Diêm bang. Diêm bang thì Lăng Phong và Long Bác Khôn đã dàn xếp xong. Còn Từ Nguyên? Không thể nào, hai bên chỉ nhìn nhau khó ưa, làm gì phải đến mức hạ độc?

Như vậy, chỉ có Triệu Hanh.

Triệu Hanh bị Lăng Phong cướp mỹ nữ, lo sợ kế hoạch bị lộ, một lần thất bại mà bức tức, hoàn toàn có đủ động cơ để hại Lăng Phong.

Nhưng, không hợp lý.

Mặc dù đã có Kha lão âm thầm bảo vệ, nhưng nếu Triệu Hanh muốn bắt chập giết Lăng Phong, hẳn vẫn có thể thoải mái mà làm.

Triệu Hanh là một Thế tử, thủ hạ đông như kiến, tùy tiện cử ra một nhóm tử sĩ là có thể xử lý Lăng Phong. Triệu Hanh chẳng việc gì phải mất công dùng đến độc cho phiền phức. Vương Diệu Mai vẫn ở Lăng phủ, Triệu Hanh muốn nàng ta thì cứ tới mà cướp, Lăng Phong cũng đâu có buồn ngăn cản.

"Nếu không phải Triệu Hanh. Thì là ai đây?"

- Lãng đại ca, bá mẫu không sao chứ?

- Dao muội? Sao muội về đây?

Công Tôn Dao không khỏi đỏ mặt.

- Muội... nghe tin bá mẫu có chuyện, nên...

- À, giờ thì không sao nữa rồi, có lẽ...

“Két”

Đúng lúc này thì có tiếng cửa mở.

Liễu Thanh Nghi trở ra, khuôn mặt nàng có vẻ mệt mỏi. Xem chừng vừa rồi thi triển “thần thuật”, cũng không nhẹ nhàng như nàng nói.

- Liễu cô nương, xong rồi sao?

Liễu Thanh Nghi lạnh nhạt:

- Hôm nay tạm thời như vậy. Ngày mai sẽ tiếp tục. Ta muốn nghỉ ngơi.

- A...

“Đúng rồi, nàng ta sẽ ở đâu đây?”

Liễu Thanh Nghi đến quá bất ngờ, Lãng Phong còn không kịp chuẩn bị. Xem ra phải chạy qua chỗ Vân tử, phòng cũ của Tô Đóa Nhi hy vọng vẫn còn trống.

- Nàng ở đây chờ ta, ta đi sắp xếp ngay.

Nói rồi, lại nhớ ra, còn có cả Công Tôn Dao.

Công Tôn Dao lúc này cũng đang lên quan sát Liễu Thanh Nghi.

- Dao muội, muội ở đây bao lâu?

- A, muội đã xin Tán thúc rồi. Ở đoàn cũng không có gì làm, huynh là nam nhân bất tiện, muội muốn ở lại đây chăm sóc bá mẫu khỏe lại.

Lăng Phong không khỏi cảm động. Chỉ là, Lâm thị bây giờ sẽ ngủ 5 năm, 2 chữ “chăm sóc” không đơn giản như vậy.

Hơn nữa, Công Tôn Dao sẽ ở đâu?

Phải rồi, còn có một gian nhỏ của Khương Vũ Y, ở gần Phong Vân tư lựa.

Hắn liền nói:

- Vậy thì muội cũng ở đây chờ, ta đi sắp xếp một chút.

Công Tôn Dao bỗng bất an nói theo:

- Muội... ở đây không quen ai. Muội đi theo huynh được chứ?

Lăng Phong cười khổ. Hắn cũng không hy vọng vào Liễu Thanh Nghi sẽ mở miệng nói chuyện với Công Tôn Dao.

Liễu Thanh Nghi dường như cũng thấy không khí kỳ cục, quay đầu đi vào phòng Lâm thị.

...

Lăng Phong tìm Lăng Vân hỏi thuê hai căn phòng. Công Tôn Dao rút rề đi một bên.

- Tiểu Tinh, Đại tiểu thư đâu?

- Đại tiểu thư đang bận, chỉ sợ không gặp ai được.

- Tiểu Tinh, ai vậy?

Có tiếng Lãng Vân từ bên trong.

- Bẩm, là Lãng Phong.

- Nói hẳn chờ một chút, ta ra ngay.

Tiểu Tinh phết phết miệng nhìn Lãng Phong.

Bình thường Lãng Vân mà bận, gần như không ai có thể gọi nàng ra, đều phải chờ nàng xong việc mới được. Mọi khi Từ Nguyên đến cũng đều như vậy. Thậm chí có hôm Từ thiếu gia ngồi chờ từ sáng đến trưa, Lãng Vân còn quên luôn gã.

Lãng Phong có lẽ là người đầu tiên, có thể khiến nàng chủ động đi ra.

Lát sau, Lãng Vân đi ra.

Tiểu Tinh không khỏi che miệng, lập tức bị Lãng Vân trừng mắt.

Tiểu Tinh là nha hoàn thân cận, biết rõ thói quen của Lãng Vân. Tiểu Tinh dám chắc, vừa rồi Đại tiểu thư nói “chờ một chút”, không phải để sắp xếp công việc, mà để... trang điểm.

Tiểu Tinh không hiểu, đại tiểu thư vì sao lại phải trang điểm?

Tiểu Tinh và người trong phủ đều biết Lãng Phong vốn là thiếu gia, hẳn chỉ không có đặc quyền của thiếu gia mà thôi. Tỷ tỷ gặp đệ đệ, cần phải trang điểm sao? Cái này Tiểu Tinh không biết, nàng ta cũng không có đệ đệ.

Chỉ thấy Lăng Vân mặc một bộ váy màu tím hồng tân kỳ cổ vuông, vô cùng xinh đẹp.

Chỉ là, nàng vừa bước ra, nhìn thấy sau lưng Lăng Phong còn có một cô nương thanh tú, ngay lập tức khuôn mặt lạnh đi ít nhiều.

Lăng Phong cũng nhận ra ánh mắt của Lăng Vân liếc qua chỗ Công Tôn Dao, liền ho khan giới thiệu:

- Cô ấy là muội muội một vị bằng hữu của đệ ở Vĩnh Lạc.

Công Tôn Dao lúc này mới lộ mặt bên lên chào:

- Muội tên là Công Tôn Dao, tỷ tỷ là Vân tỷ của Lăng đại ca sao?

- Ủm. - Lăng Vân hờ hững đáp.

Cô gái này rút cục muốn làm gì? Gọi nàng “Vân tỷ” ngọt như vậy? Lại còn Lăng đại ca?

Nàng lạnh nhạt:

- Người tìm ta có chuyện gì?

Vừa rồi Lăng Phong cũng nhìn thấy biểu hiện của Tiểu Tinh, nhưng hần căn bản không hiểu. Lúc này thấy Lăng Vân có vẻ không vui, Lăng Phong chợt nghĩ đến lẽ nào Vân tỷ vẫn giận chuyện hần to tiếng với nàng hôm nọ, liền cười nói:

- Tỷ vẫn giận ta chuyện hôm nọ sao? Hôm đó ta đang nóng vội, cho nên...

- Không phải. Người có chuyện gì thì nói đi. Ta còn có việc.

- Là thế này. Khụ. Ta muốn thuê 2 phòng, phòng của Tô cô nương lúc trước, và gian nhỏ của Khương tiểu thư...

Nói đến đó thì dừng, lại xem phản ứng của Vân tỷ.

Lăng Phong cũng đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, chỉ chờ Vân tỷ hỏi “để cho ai?” hẳn sẽ đáp trôi chảy.

Chỉ là, khác với lần hỏi phòng Tô Đóa Nhi, Lăng Vân lại hỏi:

- Ở đến lúc nào?

- Có lẽ là cũng... kha khá.

- Vậy thì tùy người. Ta còn có việc phải làm.

- Vân tỷ, thực sự... được sao?

Lăng Vân liếc Lăng Phong, hờ hững nói:

- Chỗ này không bao lâu nữa cũng không phải do ta quản nữa, có ngăn cản người cũng để làm gì đâu?

Nói rồi đi vào phòng.

Lăng Phong vuốt mũi bất khả tư nghị.

Vân tỷ giống như vừa... dối?

Nhưng mà, dối cái gì?

...

Ngày hôm sau.

Tần Quyền đã trở về Vĩnh Lạc. Liễu Thanh Nghi vẫn đang phải thi triển “thần thuật” cho Lâm thị, Lăng Phong cũng không thể bỏ mẫu thân ở đó cho nàng ta mà về Vĩnh Lạc.

Thời gian rảnh hảnh đành ra sân luyện một chút.

"Khí" sau đêm cùng Liễu Thanh Nghi đột nhiên xuất hiện, Lăng Phong bèn theo sách đạo dẫn, ngồi xuống thử vận khí. Lăng Phong dẫn chút khí ít ỏi qua lại giữa hai huyết Thừa Tướng và Hội Âm. Đây là cách luyện mạch cơ bản nhất trong Kỳ Kinh Bát Mạch, mạch Nhâm.

Nhân tiên nói đến việc luyện khí.

Đạo gia nói, “luyện tinh hóa khí”, “luyện khí hóa thần”, “luyện thần hoàn hư”.

Muốn nhắc đến khí, thì trước tiên phải nói đến tinh và thần.

Tinh lực quyết định sinh mệnh, tinh lực tràn trề trường xuân bất lão. Ngược lại, sắc dục quá độ sẽ khiến tinh lực giảm sút. Bởi vậy, đã là cao thủ đều rất ngại việc nam nữ.

Thần lực là một loại năng lực bí ẩn. Có một vài người sinh ra nguyên thần nhiều hơn người thường, mới có giác quan thứ 6 nhạy bén, giống như Lăng Phong hiện tại. Luyện thần vô cùng hiếm gặp. Bản thân Lăng Phong cũng không biết làm sao để luyện nó.

Còn khí lực, cũng là một loại năng lượng bên trong cơ thể. Chẳng qua nó đã được khám phá ít nhiều, cách tu luyện nhan nhản ra đó. Tỷ dụ đạo dẫn của Đạo gia, thiền định của Phật gia, đều liên quan đến luyện khí.

Một người nếu không luyện khí, bình thường chỉ dùng được kinh lực tay chân. Tuy nhiên, trong cuộc đời, có những thời điểm họ sẽ vô tình dùng

được khí lực kể cả không luyện, tỷ dụ lúc sắp chết. Cho nên mới có những mẩu chuyện bên bờ cái chết bột phát sức mạnh tiềm ẩn.

Con người sinh ra đều có tam nguyên chứa một ít tinh khí thần. Chẳng qua, nếu không tu luyện, thì không thể sử dụng, chỉ có thể mặc kệ nó.

Để luyện tinh khí thần, trước tiên phải có Đan điền để chứa.

Đan điền chứa thần lực nằm ở huyệt Ấn Đường trước trán. Đan điền chứa tinh khí nằm ở huyệt Quan Nguyên và Khí Hải ở bụng dưới. Về cơ bản, Đan điền sẽ tự động phình to với lượng tinh khí thần của người luyện, không cần để tâm.

Cái cần để tâm, có lẽ là kinh và mạch để vận chuyển.

Thân thể người có hai kinh, Chính kinh và Kỳ kinh. Trong đó Kỳ kinh có tám mạch, "Kỳ kinh Bát mạch". Người bình thường cả tám mạch này đều đóng. Muốn luyện khí, thì phải thông ít nhất hai mạch Nhâm Đốc, để dẫn khí tạo thành vòng Tiểu Chu Thiên. Còn muốn làm cao thủ, thì phải thông càng nhiều mạch càng tốt.

Trên mỗi mạch là các điểm huyệt vị, chính là những chốt chặn phải đi qua khi thông mạch. Huyệt vị gồm ma huyệt, sinh huyệt và tử huyệt. Bị đánh vào ma huyệt và tử huyệt có thể gây chết người, là khởi nguồn cho thuật điểm huyệt trong giang hồ. Ngược lại, sinh huyệt lại giúp thân thể được cải thiện, là khởi nguồn cho châm cứu. Việc đả thông vì vậy không dễ dàng, vì thi thoảng cũng sẽ gặp phải tử huyệt.

Đả thông xong kinh mạch, còn phải tôi luyện cho vững bền. Bởi vì nếu không, một khi quá tải, sẽ đứt vỡ kinh mạch mà chết.

Mà Lăng Phong hiện tại, đang có dấu hiệu bị quá tải.

...

Liều Thanh Nghi mang mạng che mặt, đứng ở cửa nhìn ra sân, ở đó có bóng hình của tên kia.

Nàng đối với hắn, nửa điểm tình cảm cũng không có. Hoặc là, cho dù có cũng bị tâm pháp ép xuống không còn chút gì.

Về tu vi của Lăng Phong, Liều Thanh Nghi cũng không rõ phải xếp vào dạng gì. Có thứ thì đẳng cấp ngay cả trưởng lão môn phái cũng sợ hãi, có thứ thì chỉ như trẻ con đang tập tành. Tỷ dụ như chân khí của hắn.

Nàng lại không biết, chân khí của hắn là nhờ nàng mới xuất hiện.

Liều Thanh Nghi lúc này đột nhiên nhú mày, bởi vì nàng phát hiện Lăng Phong có dấu hiệu sắp vỡ kinh mạch.

Nàng nhẹ nhàng khinh thân ra sân, nói như ra lệnh:

- Dừng lại, đừng luyện nữa. Người muốn tự sát sao?

- Tự sát cái gì?

Lăng Phong vội đình chỉ.

Liều Thanh Nghi hừ lạnh:

- Cố vận khí thêm một lần nữa, người sẽ vĩnh viễn thành phế nhân.

- A?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Bị Âm Sát?

Lăng Phong mồ hôi tuôn như mưa, trong người phi thường khó chịu

Bình thường mà nói, cho dù là cao thủ cũng khó phân biệt được việc vận khí sai và kinh mạch yếu, bởi biểu hiện ra ngoài khá giống nhau. Chẳng qua, Liễu Thanh Nghi thì khác. Thần Cung vốn chuyên nghiên cứu về huyết vị kinh mạch trên cơ thể, liếc mắt liền phân biệt được.

Lăng Phong không biết từ đâu đột nhiên nhận được một ít khí lực, nhưng kinh mạch của hắn lại chưa luyện qua bao giờ, căn bản chịu không nổi, Lăng Phong vận khí một cái liền quá tải.

Chuyện một kẻ bình thường tự dưng trên trời rơi xuống "50 60 năm nội lực" thành bá đạo thiên hạ, vì vậy rất nhảm nhí. Đan điền có chứa được hay không chưa nói, kinh mạch không vỡ ra mới lạ. Võ lâm e rằng chỉ có đệ tử Thần Cung có bí kíp chống đỡ, hoặc là luyện ma công mới chịu được kiểu tiếp nhận khí lực như vậy.

Lại nói, thần lực cũng có đường kinh mạch riêng. Chẳng qua bởi vì chưa ai nghiên cứu, nên không ai biết đường kinh dẫn thần tên là gì, có bao nhiêu mạch. Lần đấu thần với Diễm Tuyết Cơ ở đồ phường, Lăng Phong toát mồ hôi không phải vì thần lực hắn kém. Xem ra cũng vì đường kinh mạch bị quá tải.

Liều Thanh Nghi cũng không hiểu vì sao mình lại nói nhiều hơn bình thường như vậy. Đáng lý nàng cứ để cho hãn tự diệt mới đúng.

Liều Thanh Nghi chỉ vào một huyết vị của Lăng Phong, nói:

- Người thấy trong người rất khó chịu, ở đây rất nóng đúng không?

- Đúng vậy.

Liều Thanh Nghi ngồi xuống trước mặt Lăng Phong, nói:

- Ngồi im, làm theo ta nói.

Liều Thanh Nghi bắt hãn thu công. Sau đó nàng xoa bóp vài huyết vị cho hãn, cảnh tượng như thê tử đang mát-xa cho phu quân, chỉ tiếc Lăng Phong lúc này trong người như cái kho bom sắp nổ, không thường thức gì được.

Ở phía sau, Công Tôn Dao lấp ló sau cánh cửa, cũng đang nhìn cảnh này. Cũng không biết nàng ta đang nghĩ gì.

...

Lát sau.

Lăng Phong rút cục bình hòa trở lại, trong người cũng dễ chịu hơn trước.

Thực ra, nàng cũng không hiểu vì sao Lăng Phong lại gặp phải chuyện này.

Về cơ bản, luyện khí và luyện kinh mạch đi đôi với nhau, là một đôi bạn cùng tiến. Khí càng tăng thì kinh mạch càng bền, ngược lại kinh mạch có thông thì khí mới sinh ra được. Căn bản không thể có trường hợp kinh mạch còn chưa thông mà khí đã có. Trừ phi...

Nói chung, người khác luyện khí, vấn đề hay gặp nhất là khi luyện khí sai đường, dẫn đến tẩu hỏa, khí phát tán linh tinh, chứ rất hiếm khi bị vỡ kinh mạch. Vỡ kinh mạch chỉ xảy ra đối với cao thủ, có bí pháp kích phát khí lực lên nhiều lần so với vốn có.

Lăng Phong căn bản không biết nhiều như vậy, hắn đang chửi thề.

"Mấy cuốn sách đạo dẫn vớ vẩn, suýt chút hại chết ông."

Thực ra cũng không thể trách tên bán sách. Đạo dẫn xưa nay luyện ngàn người đều chẳng có vấn đề gì cả. Ai mà biết còn có kẻ như Lăng Phong?

Người ta luyện khí luyện thần gì đều đi từ số không, đằng này Lăng Phong cái nào cũng đi từ số... vài ngàn thậm chí vài vạn.

Lăng Phong bắt lấy cơ hội:

- Liễu tỷ tỷ...

- Ai là tỷ tỷ của người?

Liễu Thanh Nghi cắt lời hắn, ánh mắt tức giận.

Lăng Phong méo mồm. Chẳng lẽ phải kêu nàng là sư phụ nha?

Thực ra kêu sư phụ cũng được thôi, như vậy sẽ là mối tình sư đồ, cũng rất kích thích. Vấn đề là Lăng Phong muốn Liễu Thanh Nghi cũng sẽ không đồng ý. Thần Cung không nhận nam đệ tử.

Lăng Phong cẩn thận nói:

- Vậy thì... Liễu cung chủ. Nàng xem, ta có phải là một phế vật?

- Phải.

- Ấy, từ từ, khoan vội khẳng định như vậy, rất làm tổn thương nhau đó.

Lăng Phong lựa chọn từ ngữ, giải thích một chút nói:

- Là thế này, ở quê nhà của ta thịnh hành một loại tiểu thuyết. Trong đó có một loại nhân vật rất ăn khách, gọi là “phế vật”. Tỷ dụ sinh ra kinh mạch đã bị phong bế, hoặc là bị ai đó đánh cho đứt sạch, thui chột võ công, chịu đựng vũ nhục của mọi người. Nói là phế, kỳ thực lại không phải phế. Đến một ngày sẽ gặp được cao nhân, đại loại tổ sư lão thần tiên gì đó chỉ điểm. Lập tức tu vi đại biến, chỉ mất vài năm liền vô địch thiên hạ, thậm chí khai thiên lập địa mở thế giới riêng...

Nói đến đây phát hiện Liễu Thanh Nghi ánh mắt rất cổ quái, giống như Lăng Phong là một tên điên, hần liền ho khan:

- Khụ, tỷ nói xem, ta có phải loại hình này?

Liễu Thanh Nghi còn chưa kịp nói, đã nghe tiếng Công Tôn Dao:

- Lăng đại ca, chuyện huynh kể nghe thật là... thật là...

- Nào tàn?

- Ủm, có lẽ là từ này. Nhưng cũng thu hút đó. Huynh kể tiếp đi.

Lúc này Liễu Thanh Nghi mới ngắn gọn hai chữ:

- Không phải.

- Thực không phải?

Lăng Phong thất vọng. Liễu Thanh Nghi xuất hiện, giúp hần có khí, rất phù hợp với vai thần tiên giúp hần y y nha.

- Kinh mạch người rất bình thường. Nhưng trong người người đã có sẵn chân khí, thậm chí lấp đầy cả đan điền, có luyện cũng không thêm được

nữa, đương nhiên không thể cảm nhận được chân khí sinh ra. Người là quá tệ, chứ không phải phế.

Công Tôn Dao tuy không hiểu chân khí gì lắm, nhưng cũng cười nói:

- Hi, xem ra đại ca là phế vật theo nghĩa đen rồi.

Lăng Phong đỏ mặt chống chế:

- Nhưng ta chưa luyện bao giờ, vì sao lại có sẵn?

- Cái đó là chuyện của người.

Liễu Thanh Nghi không dễ gì nói nhiều như vậy, Lăng Phong nhân tiện hỏi nốt:

- Vậy, còn đẳng cấp cảnh giới của ta? Tỷ dụ tu vi chia thành Vương, Tôn, Thánh, Thần, ta đang thuộc loại nào? Còn có, võ công chắc cũng chia thành tầng, Thiên Địa Nhân gì đó đi...

Liễu Thanh Nghi dở khóc dở cười nhìn kẻ "trên mây" này.

- Cảnh giới đúng là có, nhưng mỗi một công pháp có một kiểu riêng. Người nghĩ tất cả đều như nhau sao?

Lăng Phong gãi đầu.

Nói cũng phải, năm đó đọc truyện huyền huyền, cứ vào chương một là tác giả đã ném ngay ra bảng cấp độ chung cho toàn thế giới. Bây giờ nghĩ lại, lại thấy rất vớ vẩn, nào có rạch ròi dễ như vậy?

Còn nhớ giai đoạn thập niên 90, Kim Dung Cổ Long viết truyện đâu có cần chia cấp độ cái gì, anh em vẫn biết ai là cao thủ. Có lẽ đến những năm 201x, gặp lúc game online thịnh hành, tác giả viết truyện cứ như làm game, vừa vào liền ném luôn ra bảng sức mạnh cho nhanh.

Âu cũng để phục vụ nhu cầu đọc truyện như mì ăn liền, hơi sức đâu mà đi phân tích xem ai mạnh hơn ai nha? Cứ ném luôn ra cấp độ, vừa vào trận nhân vật A là Thần nhân vật B là Thánh, thế thì A tất sẽ thắng B, khỏi nghĩ. Ngoài ra chỉ cần nhớ một ngoại lệ, nhân vật chính luôn thắng nữa là xong, tất cả kịch bản đều rác như nhau.

Liều Thanh Nghi lại đang nhìn Lăng Phong, nàng bỗng nhớ đến thần pháp hắc dùng ở trong rừng. Kẻ này ngay cả kinh mạch cũng chưa đả thông, tại sao lại có thần lực mạnh như vậy? Chẳng lẽ hắc có cách tu luyện riêng?

Nàng bỗng nói:

- Khí lực của người ta không rõ, nhưng thần pháp của người, rất giống với Thái Ất Thần công của Vương Viễn Tri.

- Vương Viễn Tri?

Đây chẳng phải là chương giáo Toàn Chân sao? Hắc có dính dáng gì đến lão ta?

Không dễ gì Liều Thanh Nghi chịu nói chuyện như thế này, Lăng Phong tận dụng muốn hỏi tiếp:

- Ta thấy nàng lúc di chuyển đều mờ mờ ảo ảo, có phải luyện thân pháp lên cao thì sẽ tự động sinh ra?

- Đúng vậy, kia gọi là ảnh.

Liều Thanh Nghi bỗng thấy tò mò càng sâu, lại hỏi:

- Người luyện thân pháp gì?

- Một cái gọi Đoạn Hồn quyết, một cái không có tên.

- Thi triển ta xem.

Lăng Phong không ngần ngại biểu diễn.

Nói thực ra, Lăng Phong cũng rất dễ tin người, đặc biệt đối với cao thủ. Lão đầu gà, Kha lão, Liễu Thanh Nghi, rõ ràng hăn hỏi người ta không đáp bao nhiêu, nhưng bị hỏi lại hăn đều trả lời hết.

Liễu Thanh Nghi xem xong nhú mày, trong mắt vô cùng kinh ngạc.

Kẻ này, càng ngày càng vượt quá dự kiến của nàng. Nàng thậm chí nghĩ đến, phải chăng người này bị bệnh mất trí nhớ?

Đoạn Hồn quyết không đáng nói lắm. Nhưng cái bộ pháp thứ hai mà hăn thi triển, ngang ngửa Tiên Ảnh Ngự Phong của nàng. Chẳng qua hăn đang bò ở mức cơ bản, chưa luyện tới mức hóa ảnh.

Nhân tiện nói đến thân pháp.

Thân pháp mức độ đơn giản chủ yếu chỉ để cường thân kiện thể, giúp phản xạ chuẩn hơn, tốc độ nhanh hơn, né tránh tốt hơn. Kiện Bộ Công của Lăng Phong chính là để luyện cái này.

Mức độ thứ hai, thì phải là khinh công.

Mức độ khủng hơn, đó là khi cơ thể nhanh đến mức mắt thường không kịp theo dõi, tạo thành ảo ảnh. Đến cuối cùng, thực ra Lăng Phong cũng đã từng thấy qua, chính là “thuấn di”, lão đầu gà thi triển ở đồ phường.

Lão đầu gà truyền cho Lăng Phong đoạn "hoạt bất lưu thủ", thực ra chính là bí quyết đột phá thân pháp qua cảnh giới hóa ảnh. Chỉ tiếc, Lăng Phong có bí quyết qua tầng 3, nhưng căn cơ tầng 1 lại chưa đâu ra đâu, căn bản không thể dùng đến.

Liều Thanh Nghi từng cảm thấy nhục nhã vì bị một tên tầm thường như Lăng Phong chiếm đoạt vấy bẩn. Nhưng một lần ngẫu nhiên tha mạng, dần dà càng tìm hiểu nàng càng thấy kẻ này không hề đơn giản. Liều Thanh Nghi đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Liều Thanh Nghi lại không nhận ra, nàng đã không bài xích Lăng Phong như trước, thậm chí còn tò mò về hắn.

Có ai đó nói, nữ nhân một khi tò mò về nam nhân khác, thì rất dễ rơi vào “thiên la địa võng”.

...

Sau một buổi tiếp nhận giáo dục cao cấp, Lăng Phong trở lại phòng Lâm thị, vẫn thấy mẫu thân nằm im bất động, trong lòng thở dài.

Nhìn quanh không thấy Vương Diệu Mai đâu, chỉ thấy Công Tôn Dao.

- Dao muội, Tiểu Mai đâu. Máy việc này phải là cô ta làm.

Công Tôn Dao cúi đầu đáp:

- Mai tỷ nói mình phải ra ngoài mua ít đồ vật.

- Hừm.

Công Tôn Dao bỗng ngẩng đầu:

- Lăng đại ca, muội...

- Sao vậy?

Công Tôn Dao hai tay nắm vào nhau, cũng không dám nhìn thẳng Lăng Phong, lấy hết sức bình sinh mới nói:

- Liều tỷ tỷ... là gì của huynh?

- Nàng ấy?

Lăng Phong vuốt vuốt mũi, nói:

- Nàng ấy là một bằng hữu của ta.

Công Tôn Dao có lẽ đã quyết tâm hỏi đến cùng, buột miệng hỏi:

- Bằng hữu... như thế nào?

- Bằng hữu... để luyện võ. Nàng ấy là cao thủ, ta muốn học.

Công Tôn Dao lần này mới dám ngẩng đầu nhìn Lăng Phong:

- Chỉ vậy thôi sao?

- Chỉ có vậy thôi. Nàng xem, nàng ta lúc nào cũng một bộ lạnh lùng, còn có thể là gì khác chứ.

Công Tôn Dao bỗng cười:

- Được rồi, vậy mọi tin huynh.

Lăng Phong định nói gì đó, thì phát hiện... Liễu Thanh Nghi cũng đã vào phòng từ lúc nào.

“Bỏ m*, câu vừa rồi nàng ấy có nghe không?”

Lăng Phong cười khở.

Đúng lúc này...

- Tránh ra!

"Viu"

“Keng”

Người quát là Liễu Thanh Nghi, nàng phản ứng cực nhanh. Ngay khi có âm thanh lạ, kiếm của nàng đã rời vỏ, rồi lập tức lại cất vào, Lăng Phong thậm chí còn chẳng thấy có gì bất thường.

Lăng Phong nhìn lại, phát hiện dưới đất có một cây phi đao đuôi đỏ.

Công Tôn Dao lo lắng đứng dậy, chụp lấy tay Lăng Phong:

- Lăng đại ca, huynh có sao không?

- Không sao.

Lăng Phong trong lòng hoảng hốt, cũng không để ý Công Tôn Dao gần gũi.

Mẫu thân bị bỏ độc, mình bị ám khí phi ngang ngay giữa ban ngày?

Rút cục Lăng Phong đã đắc tội kẻ nào?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Mật Thám Ty

Nội thành Trường An, trời đã tối đen.

Trên một mái nhà, có hai bóng người đang đứng.

Một kẻ mặt méo xệch nói nhỏ:

- Kha lão tiền bối, ài, lần sau có thông báo thì dùng biện pháp nhẹ nhàng một chút. Văn bối có bệnh tim, ngài làm vài lần như vậy văn bối chết sớm mất.

- Haha, lâu không gặp. Người cũng vui tính lên hẳn đấy.

Hóa ra là Lăng Phong và Kha lão thần bí nọ, đã lâu không gặp.

Nói gì thì nói, mấy tháng trước hẳn cũng đã nhận lời vào tổ chức gì đó của lão ta. Còn có cả mặt khẩu "phong thủy thần thần thủy phong", suýt quên mất.

Đoạn "phi đao ám sát" lúc trước, hóa ra là do thủ hạ Kha lão truyền tin tới.

Cũng may thẳng đưa tin kia ném phi đao chuẩn, chứ chẳng may bị bộ dáng anh tuấn của Lăng Phong làm run tay, Phong ca giờ này chỉ e trên mặt cảm nguyên cây phi đao.

Mà cũng lạ, truyền tin thì cứ gõ cửa chính mà vào là được rồi. Đàng này bày đặt cái gì kinh hiểm, chơi cả phi đao, báo hại Lăng Phong tưởng bị ám sát.

- Nói mới nhớ. Tiền bối, cái loại giấy tự hủy kia, ngài còn không?
- Giấy tự hủy? Người nói giấy viết thư vừa rồi?
- Đúng vậy!

Lăng Phong nhớ lại mà thấy thú vị.

Hóa ra thời này có cả loại giấy này, hẳn lấy thư từ phi đao ra, đọc được một lúc thì tờ giấy dần dần tan vào không khí, giống như tàn giấy bị gió thổi đi.

Kha lão vui vẻ hỏi:

- Người dùng làm gì?

Lăng Phong chân thành nói:

- Không giấu tiền bối, văn bối mônng nhạy cảm, đi nhà xí dùng giấy thường rất cứng, khó chịu vô cùng. Cho nên...
- Người...

Kha lão suýt phun máu bất tỉnh.

Thứ giấy kia dùng riêng cho truyền tin mật. Hôm nay có nhiệm vụ tối mật, lão mới cẩn rằng dùng đến. Thế mà thằng nhãi này còn xin về để chùi mônng.

Lăng Phong cũng có nỗi khổ riêng. Hẳn đến thế giới này đã lâu, nhưng có vài món làm hắn rất khó chịu, đặc biệt là chuyện vệ sinh. Đánh răng khó

chịu, tắm rửa khó chịu, đi vệ sinh lại càng khó chịu. Thật không hiểu người ở đây làm sao chịu nổi. Nếu có cái loại "giấy tự hoại" kia dùng, quả thật cải thiện đời sống đáng kể.

Kha lão chán chả buồn nói tiếp chuyện mông đùi kia, quay qua hỏi chuyện khác:

- Mẫu thân người, ra sao rồi?

Kha lão dù sao cũng từng hứa sẽ bảo vệ người nhà Lăng Phong không bị phe Triệu Hanh đụng vào, không ngờ lại để Lâm thị bị như vậy.

- Ài, bà ấy...

Lăng Phong đang định nói. Bỗng ở dưới có ánh lửa, Kha lão nhắc:

- Bọn chúng tới rồi, chú ý chút.

...

Lúc này, trong một căn phòng nhỏ ngay gần đó.

Vương Diệu Mai đang ngồi trầm ngâm, sáng hôm qua nàng bị Lăng Phong vô duyên vô cớ trách, bỏ đi ra ngoài. Vừa ra cổng thì bị một nhóm người chặn lại.

Triệu Hanh tìm đến nàng. Nàng theo đám người kia về đây, cả hai ngày chỉ gặp Triệu Hanh đúng một lần, khuôn mặt gã lúc đó khá khẩn trương.

Ở bên ngoài phòng, khá nhiều người che kín mặt mũi đang chuẩn bị gì đó.

Triệu Hanh hiện tại đang sắp xếp một vụ "ám sát chính mình", nhân tiện đổ tội cho ai đó, đồng thời bí mật rút khỏi kinh thành. Lão cha hãn Yên Vương đã quyết định bắt đầu khởi sự.

Lúc này, trước mặt Triệu Hanh là một kẻ mặc đồ bó sát màu tối, phủ kín từ chân đến đầu, đang cúi người chấp tay nói:

- Điện hạ...
- Xong chưa?
- Dạ, đã hoàn tất.
- Tốt. Một khắc nữa, tất cả cùng lúc hành động.
- Rõ!

Lần hành động này đưa Vương Diệu Mai đi theo là cực kỳ liều lĩnh. Đây hoàn toàn là ý riêng của Triệu Hanh, không hề thông qua ý chỉ của phụ vương.

Triệu Hanh cũng không lo lắng lắm. Tất cả kế hoạch đều đã chuẩn bị tỉ mỉ, có cố thêm một Vương Diệu Mai đi nữa, chắc không phát sinh điều gì. Gã lao tâm khổ tứ vì muốn có nàng ta từ lâu, lần trước tự nhiên thọc ra một tên Lăng Phong, thất bại trong gang tấc, lần này không thể để vụt đi.

Lại nói, lão quân sư cũng đã xuất phát trước đánh lạc hướng người của triều đình. Triệu Hanh phát chán lão già kia cứ lắm nhảm bên tai. Nếu có lão ta ở đây, tám phần sẽ ngăn gã đem theo Vương Diệu Mai.

Chỉ là, người tính không bằng trời tính. Kế hoạch của Yên Vương lên rất kín kẽ, nhưng chính tính máu gái của thằng quý tử lại khiến tất cả bị lộ. Kha lão cử người theo dõi Lăng phủ để bảo vệ mẹ con Lăng Phong, Vương Diệu Mai đột nhiên bị người đem đi, lão ta không thể không biết.

Triệu Hanh đi vào, nhìn Vương Diệu Mai quan tâm hỏi:

- Nàng vẫn tốt chứ?

- Ta... tốt.

- Chuyện không còn sớm, chúng ta phải lên đường.

Vương Diệu Mai hơi bất ngờ hỏi:

- Lên đường? Ngay bây giờ?

- Đúng vậy, về Hà Bắc trong đêm, ta muốn đưa nàng theo.

- Vậy... vậy còn Diệu Hiền? Nó đang ở chỗ Hoàng tử Khánh.

Triệu Hanh hàm hồ đáp:

- Diệu Hiền? À, ta đã có sắp xếp rồi, nàng không phải lo.

Thực ra, người của gã báo rằng phía Vương Diệu Hiền không động thủ nổi, rất dễ bị lộ. Chỗ kia có cận vệ Hoàng tử canh phòng, không giống Lăng phủ. Triệu Hanh cũng không quan tâm lắm đến Vương Diệu Hiền, thành ra lờ đi.

Vương Diệu Mai chần chừ.

Triệu Hanh thấy Vương Diệu Mai thừ ra, ánh mắt gã bỗng sinh dị biến, tay nắm lại:

- Nàng... và tên kia có xảy ra chuyện gì không?

Vương Diệu Mai không hiểu hỏi lại:

- Tên nào?

- Lăng Phong!

Giọng Triệu Hanh trở nên đanh hơn.

Vương Diệu Mai ấn tượng về Lăng Phong cực xấu, không thèm nghĩ nói luôn:

- Hửn? Hừ, hôm qua dám vô cớ mắng ta. Tiện dân mà cứ tưởng mình cao quý.

Triệu Hanh nghe vậy cười vui vẻ:

- Haha, được. Nàng yên tâm, ta sẽ xử lý hửn.

Vương Diệu Mai mặc dù tức giận Lăng Phong, nhưng lại nghĩ đến Lâm Nghi Anh. Lâm Nghi Anh sống với người khác rất tốt, hầu như ai tiếp xúc cũng sinh tình cảm.

Nàng đành nói:

- Nhưng người đừng làm hại Lâm thị, bà ta... đối với ta không tệ.

- Được rồi!

Triệu Hanh trả lời qua loa. Kể cả lỡ tay giết mất thì có sao, sắp đi khỏi đây, ai mà biết được.

Vương Diệu Mai đột nhiên hỏi:

- Chuyện của bà ta, không phải người làm đấy chứ?

- Chuyện gì của bà ta?

Triệu Hanh không hiểu lắm, gã mấy hôm bận rồi mắt rồi mũi. Mấy thứ dân thường này, gã không rảnh đâu mà đi để ý.

Vương Diệu Mai nhìn phản ứng của Triệu Hanh, cúi đầu nói nhỏ:

- Không có gì.

Lát sau.

Vương Diệu Mai cùng Triệu Hanh đi ra, cả hai đều khoác thêm áo bào dài, phía đầu trùm cả nửa mặt.

Quanh phủ bắt đầu có tiếng hô hoán loạn xạ, sau đó là chém giết, từ phía cửa đông phủ đánh đi vào.

Màn "tự biên tự diễn" của Triệu Hanh đã bắt đầu.

...

Lăng Phong ở trên mái nhà nhìn cả vào trong mắt, lăm bẫm:

- Gì đây? Cướp đêm sao? Tiền bồi...
- Gọi ta Kha đại ca đi. Triệu Hanh rút khỏi kinh thành.
- Có một nhóm người đã rút khỏi cửa tây. - Lăng Phong bồi lời.

Khả năng quan sát bằng thần thức của Lăng Phong đã tốt hơn trước, phạm vi rộng hơn. Hắn từ trên mái nhà cũng đã thấy một nhóm người rời khỏi cửa tây.

Kha lão gật đầu:

- Ta thấy rồi, nhưng chỗ kia khả năng không phải Triệu Hanh. Không có đệ nhất cận vệ của hắn trong đó.

Lăng Phong cười nói:

- Mấy tên đột nhập kia là ai? Thấy giống như vừa cướp vừa la mới đúng.
- Haha, bọn chúng đang diễn kịch. - Kha lão cười nói.

- A, ra vậy!

Lăng Phong nghe vậy liền nghĩ ngay đến điểm mấu chốt. Triệu Hanh có lẽ muốn rời kinh thành, xem ra đang diễn một vở kịch.

Bỗng Lăng Phong nghĩ đến khả năng sâu xa hơn, nói thầm:

- Chẳng lẽ đã đến lúc... Yên Vương làm phản.

Triệu Hanh vốn là con tin của Hoàng đế ở kinh thành, khống chế Yên Vương. Nếu Triệu Hanh có thể rút khỏi kinh thành, Yên Vương sẽ không còn vướng tay vướng chân gì nữa. Hơn thế, lão ta còn có thể nhân đó đổ lỗi cho ai đó, tỷ dụ có người muốn giết con trai lão, sau đó thì danh chính ngôn thuận mà lao về kinh đòi công đạo.

Màn kịch này hình như là của An Lộc Sơn. Chẳng qua dị giới này không có nhà Đường, Yên Vương trở thành người đầu tiên làm.

Kha lão nghe được, tỏ vẻ thưởng thức Lăng Phong, quay sang nói:

- Xem ra Lăng huynh đệ cũng đoán ra một ít. Có muốn chính thức tham gia cùng chúng ta không?

Lăng Phong trầm ngâm lưỡng lự. Tổ chức của lão này, chẳng phải lần trước vào rồi còn gì?

Kha lão nhấn mạnh:

- Đây là lời mời!

Khác với lần trước là ép vào. Lần này, Kha lão tỏ thiện chí hơn hẳn.

Đêm nay nếu Triệu Hanh rời đi, giao kèo giữa lão và Lăng Phong cũng hết tác dụng. Kha lão không muốn vuột mất một nhân tài như Lăng Phong.

Kha lão bỗng hô:

- Hiện ra đi!

Thực ra Lăng Phong từ trước cũng nhận ra một vài khí tức xung quanh. Chỉ có điều, Kha lão cao thủ hơn hẳn không ý kiến, hẳn cũng chẳng cần làm trò trước mặt lão ta. Vả lại, giữa cảnh loạn xạ này, xuất hiện thêm vài khí tức cũng bình thường.

Sau tiếng gọi của Kha lão, có ba bóng người dần xuất hiện, cúi người di chuyển trên mái nhà như những con sóc, phi tới chỗ hai người Lăng Phong.

Một kẻ trung niên ăn mặc luộm thuộm, đầu tóc xoắn rối rắm. Điểm đặc biệt là đôi mắt của hắn, có hình tam giác, nhìn qua khá khó ưa.

Người thứ hai sau lưng mang kiếm, mặc dù mặc đồ đen nhưng bề ngoài khá thư sinh. Khuôn mặt kẻ này khá đẹp trai cương nghị.

Người thứ ba là một thiếu nữ, trang phục hơi bó lại, một màu đen tuyền từ trên xuống, đeo khăn che mặt cũng màu đen nốt. Trong đêm, nàng ta lại ngời ngược ánh trắng, khiến Lăng Phong cũng không nhìn rõ lắm.

- Chu Thông.

- Ta là Cảnh Dương, hân hạnh.

- Nguyệt Dung.

Giọng thiếu nữ kia cũng khá dễ nghe, Lăng Phong ngay lập tức chấp tay khách sáo:

- A, hân hạnh hân hạnh. Tại hạ Lăng Phong.

Kha lão nói:

- Được rồi, Lãng huynh đệ, có hứng thú gia nhập Mật Thám ty cùng chúng ta chứ?

- Mật Thám ty?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Vài Chỗ Không Hề Nhỏ

Lăng Phong đương nhiên không biết cái Mật Thám ty là cái quái gì, Kha lão đành phải giải thích cho hắn. Đội đặc nhiệm đang giữa lúc nhiệm vụ tối mật, đội trưởng lại phải mất thời gian giải thích cho đội viên, cũng chỉ có Lăng Phong làm ra được.

Trong cơ cấu Tổng đình không nhắc đến Mật Thám ty, nhưng quan chức cao cấp đều biết có cơ quan này tồn tại.

Mật Thám ty, ý nghĩa đã nằm ở cái tên. Đây là cơ quan mật thám cao nhất của Đại Tổng, chuyên phụ trách mạng lưới tình báo, theo dõi, thậm chí ám sát. Mạng lưới không chỉ ở Tổng mà cả những quốc gia xung quanh. Mật Thám ty, cùng với Hoàng Thành ty, Điện Tiền ty tạo thành tam giác thân cận nhất cạnh Hoàng đế.

Lăng Phong chỉ cần nghe câu đầu tiên đã hiểu.

Nói trắng ra, chính là một cái “NSA CIA” thời cổ đại.

Kha lão giải thích xong, lại hỏi:

- Không biết ý Lăng huynh đệ ra sao?

Lăng Phong đưa tay bóp cằm, nói:

- Vào thì ta sẽ được lợi gì?

Cả bốn người còn lại đều ngả ngửa. Kha lão mặt già đỏ lên, cũng không biết vì giận hay thế nào. Vốn dĩ tưởng nói ra tên cơ quan, thằng nhãi này sẽ lập tức mừng rỡ xin vào, chẳng ngờ...

Thôi cũng vì tương lai thu nhận nhân tài cho đất nước, Kha lão lại phải nhẫn nại chèo kéo.

Mật Thám ty là cơ quan của triều đình, gia nhập tức là đã làm quan, có bổng lộc, có quyền hạn.

Chẳng qua vì tính chất đặc thù, cần bí mật của nghề, làm quan nhưng đôi khi chịu chút thiệt thòi. Giả dụ lúc làm nhiệm vụ, gặp tên lính canh cổng nhiều khi cũng phải chịu khó cúi đầu nịnh bợ. Nhưng lúc cần thiết, lại cũng có thể lên mặt chỉ bảo quan cao phẩm hơn mình.

Nói tỷ dụ như Kha lão, lão chính là tổng thủ lĩnh, đại loại Tổng Cục trưởng Tổng cục tình báo, quan văn chính tam phẩm.

Lăng Phong thực ra tự biết, khoan nói chuyện chức quan, vào một cơ quan triều đình như vậy chỗ tốt rất nhiều, đặc biệt đối với một kẻ đang dân đen như hắn. Nói sao, người ta học hành thi cử muốn vỡ đầu chưa chắc đã được làm quan.

Về mặt hại, Lăng Phong ngoài an toàn cá nhân tạm thời không còn gì khác.

Lăng Phong nghĩ vậy liền cười nói:

- Haha, được, tại hạ tham gia.

- Tốt lắm!

Kha lão rút cục thở ra. Cũng không phải vì việc Lăng Phong đồng ý khiến lão vui mừng, mà vì thời gian gấp gáp, đám Triệu Hanh chỉ sợ đi xa.

Lão đưa cho hắn một tấm lệnh bài, phân phó nhanh gọn:

- Vây đi, trước mắt người làm tập sự, nghe theo sắp xếp của Ngũ Nương. Các người đi theo đoàn xe cửa tây kia. Mặc dù khả năng không phải Triệu Hanh, nhưng nhất vạn không sợ chỉ sợ vạn nhất, có dị biến lập tức báo cáo.

Nguyệt Dung xem ra ngoại hiệu là Ngũ Nương.

Nguyệt Dung che nửa mặt không nhìn ra biểu tình, nhưng Cảnh Dương thì khó chịu ra mặt, ánh mắt nhìn Lăng Phong chòng chọc. Gã nói với Nguyệt Dung:

- Ngũ Nương, cẩn thận.

Rất nhanh Kha lão cùng hai tên kia nhanh chóng rời đi.

Nguyệt Dung không nói gì thêm, cứ thế phi thân xuống đất.

Lăng Phong di chuyển nhẹ nhàng sau lưng Nguyệt Dung. Lúc trước ngồi không để ý, bây giờ thấy nàng di chuyển, nhìn cũng rất vui mắt, dáng dấp thon gọn nhỏ xinh. Ngắm thêm một lúc lại phát hiện, kỳ thực có nhiều chỗ cũng không nhỏ lắm.

Im lặng không phải phong cách của Phong ca, hắn liền kiểm chuyện:

- Tại sao không dùng ngựa cho nhanh?

- Ra khỏi thành.

Không khí sau đó lại rơi trầm mặc. Hai người lặng lẽ biến mất vào bóng đêm.

Đến một chỗ gần tường thành, cả hai nhẹ nhàng đi theo cửa nhỏ ra khỏi thành. Lăng Phong không khỏi thầm tấm tắc, hóa ra tường thành còn có

những chỗ thế này. Không làm mật thám, rõ ràng không thể biết.

Chạy thêm một đoạn đường trống, chỉ thấy một nhóm chục người đang cười ngựa chờ sẵn, tất cả đều quần khăn đen che nửa mặt.

Một tên hất hàm hỏi:

- Nhị ca đâu?

Nguyệt Dung vừa nhảy lên ngựa vừa nói:

- Nhị ca, Tam ca đi với Đại ca.

Tên kia nhìn Lăng Phong mắt kỳ dị:

- Chứ hử là ai?

Lăng Phong vội chớp tay:

- Hân hạnh hân hạnh, tại hạ Lăng Phong, tập sự. Mong được chỉ giáo.

Lăng Phong có cảm giác khá lạc lõng, hử không quen biết ai.

Trang phục còn buồn cười hơn, mấy người kia đều mang đồ nhẹ, đen từ trên xuống. Lăng Phong lại mặc đồ xanh xám, lại không thềm che mặt.

Tên kia chỉ ra lệnh:

- Hử, lên ngựa, ở phía sau, đừng làm chuyện ngu ngốc.

- Mang cái này vào.

Một người đưa khăn che mặt cho Lăng Phong, nhưng thái độ cũng không tốt là bao. Hử cười cười tiếp nhận, mới vào hội cứ từ từ, không nên manh động.

Đoàn người lao đi.

...

Mãi nửa canh giờ sau.

Chỗ này đã là ngoại ô Trường An vài dặm.

Đoàn Lãng Phong rút cục phát hiện dấu hiệu khói bụi ở phía trước, bọn họ bắt đầu bỏ đường mòn phi thẳng lên đồi chạy song song. Đám ngựa đều được huấn luyện, có trang bị bọc móng, không gây tiếng động đáng kể.

Lãng Phong tản thần thức ra một chút, gắng dò xét xuống phía dưới.

Khoảng cách quá xa, lại ban đêm, hắc căn bản không thể nhìn rõ ràng, nhưng ít nhất có thể khẳng định có 2 cỗ xe ngựa, xung quanh khoảng 20 đến 30 hộ vệ hộ tống.

Chỉ là...

- Triệu Hanh?

Lãng Phong suýt nữa kêu to.

Hắn xác nhận được chủ nhân trong xe ngựa đi sau, thế nhưng lại đúng là Triệu Hanh.

Cũng không phải thần thức Lãng Phong bá đạo đến mức nhìn xuyên thủng xe từ khoảng cách mấy chục trượng, hắn chỉ có thể dùng thần thức phóng đại một chút tầm nhìn mà thôi. Chẳng qua, chừng đó cũng đủ.

Triệu Hanh ngồi trong cỗ xe ngựa phía trước, xem chừng chủ quan, bỏ cả che mặt, còn xốc cả rèm xe lên hóng gió, chẳng may bị con mắt “viễn vọng” của Lãng Phong nhận ra.

Vừa rồi Kha lão còn nhận định hướng này không phải Triệu Hanh, bởi vì không có cận vệ số một của hắn. Hóa ra tên này liều như vậy.

- Sang!

Có tiếng đao ai đó khẽ rút.

Lăng Phong đang dùng thần lực, lập tức nghe rõ mồn một.

"M*, bị lộ rồi."

...

Bên dưới hẻm núi.

Triệu Hanh đang lơ mơ sắp ngủ trong xe, đột nhiên có tiếng báo cáo:

- Điện hạ, phát sinh biến cố.

- Chuyện gì?

- Có kẻ theo đuôi.

- Bao nhiêu người? Khoan đã, còn bao lâu thì qua sông?

Chỉ cần qua sông, bên kia sẽ có người tiếp ứng.

- Bẩm, chưa tới chục người. Một khắc nữa đến sông.

Triệu Hanh nghe vậy liền thở phào nói:

- Phân phó một nhóm chặn chúng lại đi, có thể cũng làm ta mất ngủ.

- Điện hạ thứ tội. Có điều...

- Lại làm sao? - Triệu Hanh gắt gỏng.

- Bẩm, đám kia hình như của Mật Thám ty.

- Mật Thám ty? Lại cái đám chó chết đó.

Triệu Hanh chột dạ, nếu là Mật Thám ty thì không xem thường được. Đám kia mũi rất thính, thủ hạ cũng không kém.

- Giết hết chúng!

- Dạ.

Triệu Hanh nghĩ nghĩ rồi gọi lại:

- Còn nữa, nếu có biến cố, tất cả bảo vệ ta.

- Vậy... còn Vương cô nương?

- Không cần quan tâm.

Triệu Hanh không cần nghĩ nhiều đã nói. Đúng là gã ham muốn Vương Diệu Mai, nhưng nếu luyện quan sống chết, Vương Diệu Mai cũng vứt đi. Nói thực ra, gã đã tính đến khả năng xấu, cho nên mới để nàng ta ngồi riêng xe ngựa phía sau.

Wương Diệu Mai nếu nghe câu này của Triệu Hanh, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

...

Phía trên đồi.

Đoàn xe ở dưới đột nhiên tăng tốc độ khiến đội mật thám bị tụt ra sau, chỉ có Lăng Phong biết nguyên nhân.

Tên đầu lĩnh thấy có chuyện hô nhỏ:

- Không ổn, hình như chúng ta bị lộ. Hành động thôi, đã sắp qua sông.

Nguyệt Dung gật đầu nói:

- Được. Vờ tấn công, xác nhận người trong xe, sau đó rút.

Lăng Phong cười khố, còn xác nhận cái gì? Triệu Hanh đang ở xe phía sau, Mật Thám ty đã tính sai. Chỉ là hấn hiện tại không có tiếng nói gì trong đội này, giống như kẻ đi theo làm "pháo hôi".

Ngay khi nhóm mật thám đi xuống đường lớn, phía trước liền bị chặn...

Đầu lĩnh lại phân phó:

- Mọi đột phá lên trước, ta sẽ giữ chân chúng.

- Được! - Nguyệt Dung gật đầu.

Tên đầu lĩnh nói rồi cùng vài người lao tới đám chặn đường.

Lăng Phong nói nhỏ:

- Nguyệt Dung tỷ. Ta đi theo...

- Người... không được gọi bừa.

Nguyệt Dung bỗng hoảng hồn, ánh mắt sắc hấn lên.

Lăng Phong tắc lưỡi kỳ quái, gọi tên thôi có cần phản ứng mạnh như vậy không?

Kỳ thực hấn lại không biết, mình phạm vào quy tắc cơ bản nhất của mật thám, đó là để lộ danh tính trong lúc thi hành nhiệm vụ.

Lúc ở trên mái nhà là chuyện khác, lúc đó đầu não bàn bạc với nhau.

Lăng Phong là trường hợp rất đặc biệt, hẳn thậm chí quy tắc trong Mật Thám còn chưa kịp học. Đùng một cái được Kha lão trực tiếp cho vào, ngay ngày đầu tiên gặp luôn ba người cao nhất, ngay sau đó tham gia làm nhiệm vụ, thậm chí nhiệm vụ quan trọng bậc nhất.

Nhân tiện nói, Mật Thám ty tuy là cơ quan triều đình, nhưng lại xưng hô kiểu giang hồ. Đây là quy tắc ngầm. Lúc cần thiết cũng để kẻ địch nhầm lẫn thành nhân sĩ giang hồ. Trong nhóm mật thám này, chỉ có tên đầu lĩnh kia và Nguyệt Dung quen biết mà xưng huynh muội, đám còn lại đều đánh số mà gọi.

...

Lăng Phong theo vài người Nguyệt Dung lách sang một bên. Cũng không ai ra lệnh gì cho Lăng Phong, có lẽ đều nghĩ kẻ tập sự này chạy tới đây lảng xảng, chỉ cần giữ mạng được là tốt, còn trông mong hẳn làm nhiệm vụ gì được đây.

Có vài kẻ địch phát hiện liền áp sát, thế nào lại nhắm ngay vị trí của Lăng Phong.

Lăng Phong cơ bản chả buồn né, cứ thẳng nào áp sát hẳn lại âm thầm cho một viên bi. Hiện tại trên người Lăng Phong cũng chỉ mang theo một túi bi sắt thô sơ. Đây là dụng cụ luyện phi đao của hắn bấy lâu. Phi đao tinh xảo không dễ sắm. Vả lại, phi đao đắt tiền cũng chẳng có gì dùng, bởi ném ra là ném luôn tiền theo, không dễ mà thu lại.

Lăng Phong luyện phi đao thực ra không nhiều lắm. Lăn lộn với huynh đệ Hắc kỳ mấy tháng, chủ yếu vẫn là luyện thân luyện thể. Hiện tại Lăng Phong đã học qua chiêu thứ hai, Thiên Lý Truy Hồn.

Trong bí tích, chiêu đầu Âm Hồn Bất Tán tầng cuối có thể tấn công 48 điểm trên cơ thể, Thiên Lý Truy Hồn thì đến 81 điểm huyết vị. Lăng Phong

tầng một còn chưa qua, chưa thể một lúc mấy chục mục tiêu, tuy vậy vẫn có tác dụng không nhỏ.

Nguyệt Dung thấy mấy tên áp sát mình đột nhiên đều tránh ra. Nàng cũng không rảnh nhìn xem ai giúp mình, chỉ tận dụng cơ hội thúc ngựa tiến lên.

Tiến gần được chiếc xe ngựa phía sau, Nguyệt Dung vẫn để ngựa chạy, dời người sang bên thân ngựa, chân vừa tiếp đất thì di chuyển cực nhanh bằng với tốc độ ngựa, sau đó thả ngựa ra, khinh công chĩa kiếm thẳng vào chiếc xe phía sau.

"Hóa ra tiểu muội này giỏi như vậy."

Lăng Phong há mồm báỉ phục.

Từ đầu hơi xem thường cô gái nhỏ này. Hắn tự biết mình muốn xuống ngựa thì phải dừng lại, xuống từ tốn nhẹ nhàng, lịch sự tiêu sái, không chơi kiểu chuyên nghiệp kia được,

"Keng."

Nguyệt Dung bị đối phương chặn lại ngay trên thùng xe.

Lăng Phong nhanh như cắt thúc ngựa lên trước, chạy song song với chiếc xe, bắn ra hai viên bi. Hắn cũng chẳng nắm được điểm yếu của loài ngựa, cứ bắn đại vào chân.

"Hííí"

Hai con ngựa trúng đòn lồng lộn lên đứng hẫi lại, nâng cả hai chân trước lên, xe ngựa nghiêng ngả về sau.

Ngay khi có thể nhìn thấy Triệu Hanh bò ra xe ngựa...

"Aaa"

Ngay sau lưng Lăng Phong, có tiếng ai đó hét thảm. Xem ra là một đồng đội mật thám ngã ra.

"Chơi không vui rồi đây." Lăng Phong nghĩ thầm.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Phi Thân Cứu Mỹ

Nguyệt Dung một chọi hai. Nàng ta không thể áp sát thùng xe, chỉ có thể nhảy trở lại xuống đất, liên tục khua kiếm lùi ra sau. Cũng may phe Triệu Hanh hơn chục hộ vệ, nhưng phần đông đều lo bảo hộ xe ngựa, không dám cường công, bằng không Nguyệt Dung cũng lành ít dữ nhiều.

Lăng Phong thấy tình thế không ổn, lập tức áp sát bên cánh, dùng Đạt-ma quyền hỗ trợ Nguyệt Dung. Đạt-ma quyền chiêu thế rất cương mãnh, mỗi chiêu đều có thể trực tiếp đánh bay đối thủ.

“Bình”

Một tên hộ vệ bị trúng đòn lùi ra, vừa lúc đập vào ai đó trong xe ngựa ló đầu ra.

“Hự”

- M* lũ ăn hại các người. Giải quyết nhanh nhanh cho ta.

- Điện hạ tha mạng.

Là tiếng quát tháo của Triệu Hanh, gã đang rối tinh rối mù. Con ngựa đang lồng lộn làm cả xe ngã nghiêng. Xem ra bị Lăng Phong ném bừa mà trúng chỗ hiểm.

Xe ngựa Triệu Hanh phải dừng, xe của Vương Diệu Mai cũng không thể đi tiếp. Nàng ta mang áo bào che gần hết người, ló mặt ra ngoài, Lăng Phong lập tức nhận ra. Hắn từ đầu cũng không biết nàng ta ngồi ở xe sau.

Hôm đó Lăng Phong mắng bừa, nói nàng ta ám hại mẫu thân, vốn dĩ chỉ là giận cá chém thớt. Nàng ta thế nhưng lại bỏ trốn thật, lại trốn đến chỗ Triệu Hanh. Lăng Phong lập tức nghi ngờ.

Nếu nàng ta có thể trốn như vậy, vì sao trước kia không trốn, còn phải nán lại để làm gì? Triệu Hanh thực sự có liên quan?

Tay Lăng Phong từng đường gân nổi lên.

Phía sau, tiếng chém giết cũng đột ngột nhỏ lại. Lăng Phong nhìn thấy một bóng người lao từ đằng sau với tốc độ cực nhanh về phía Nguyệt Dung. Xem chừng tên đầu lĩnh đã không thể giải quyết được đám chặn đường.

Lúc này, Nguyệt Dung đã mồ hôi lấm tấm. Nàng chống hai người đã rất mệt, không hề biết sau lưng còn một kẻ thứ ba đang đến.

Tình hình nguy cấp, Lăng Phong không dùng kiếm, túi bi sắt chỉ còn lại vài viên.

Hắn đành mặc mấy tên đang vây, dùng Hoạt Bất Lưu Thủ thi triển cơ thể đến cực hạn, bật nhảy lên thùng xe rồi tiếp đất hai lần lao về chỗ Nguyệt Dung.

Cũng không phải vì hắn muốn xả thân vì nàng ta. Mà vì vừa rồi ngay lúc tên kia ra sát chiêu, Lăng Phong chợt nhận ra đối phương. Cái thế bay cầm kiếm chém như bổ củi này, hắn không quên được.

Nguyệt Dung rút cục nhận ra nguy hiểm. Nàng lạnh cả sống lưng, nghiêng người theo phản xạ. Đáng tiếc, hai tên hộ vệ trước mặt không hề

đứng yên xem kịch, một tên đâm kiếm ra trước...

“Soạt”

Nguyệt Dung hoảng sợ né, mũi kiếm nọ suýt nữa đâm xuyên mặt nàng. Nàng đành cắn răng, thẳng người lo tên phía trước, mặc kệ phía sau ra sao thì ra.

Nữ nhân, dù chết cũng muốn bảo vệ khuôn mặt của mình.

“Oong”

Mũi kiếm xé gió đã sát sống lưng...

Nguyệt Dung khựng lại, coi bộ đã nhắm mắt chờ chết.

Chỉ là, ngay khi nàng tuyệt vọng, thì có thanh âm vang lên.

"Keng"

Tên phía sau đột ngột bị ai đó tấn công, mũi kiếm bị đánh lệch một tẹo, đáng lý sẽ đâm xuyên người Nguyệt Dung, lại thành lách qua hông nàng đâm thẳng vào bụng tên hộ vệ đang phía trước. Cũng may cho thằng nhãi kia, bởi vì khoảng cách dài, kiếm không thể xuyên hẳn qua người hắn, chẳng qua xong đêm nay khâu vài mũi là xác định.

Nguyệt Dung thoát chết trong gang tấc, nàng định thần nhìn lại cố xem ai đã cứu mình.

"Hóa ra người này là cao thủ." Nguyệt Dung lẩm bẩm.

Kẻ ra tay là Lăng Phong. Vừa rồi trong lúc nguy hiểm, không hiểu sao lực tay của hắn mạnh hẳn lên, Thiên Ma Truy Hồn lại có thể phát huy đại thành tăng một.

Lăng Phong cũng không nghĩ nhiều, thấy Nguyệt Dung thoát chết rồi lại lơ dềnh ra đó, liền quát lên:

- Cần thận kìa!

Nói xong Đoạn Hồn quyết bật một cái nhảy vào giữa.

Chỉ là, hăn vẫn chậm một nhịp.

Tên phía sau kiếm pháp không phải xoàng, chiêu đầu bị hụt, lập tức đảo tay xuất chiêu thứ hai. Kiếm đang nằm ngay cạnh thân Nguyệt Dung, nếu nàng ta không tự mình thoát ra, Lăng Phong ở cách đó một trượng trừ phi biết “thuần di” dịch chuyển tức thời, bằng không vô pháp ứng cứu.

“Soạt”

Chỉ thấy một ánh kiếm loáng lên.

Lăng Phong cũng không kịp xem Nguyệt Dung bị trúng kiếm ở đâu, chỉ kịp thò một tay ôm lấy eo nàng búng một cái thoát khỏi vòng vây.

Cảnh phim này cực đẹp mắt. Từ lúc Lăng Phong bay từ thùng xe xuống, cho đến lúc ôm người đẹp ra khỏi ba cây kiếm bủa vây. Đáng ra nếu hai bên nhìn vào mắt nhau thì sẽ càng lẫm mẫm hơn. Chỉ tiếc, Đoạn Hồn quyết có tác dụng uy hiếp tinh thần, Nguyệt Dung là người đứng giữa vòng vây bị ảnh hưởng nhất, hơn nữa xem ra đã trúng kiếm, cho nên ngơ ngẩn một lúc.

- Này, cô không sao chứ? Tỉnh lại đi!

Lăng Phong buồn bực. Phí công diễn xuất như vậy, chẳng lẽ vẫn không cứu được?

...

Nguyệt Dung mơ màng.

Nàng không biết mình đang ở chỗ nào, chỉ nghe có tiếng chém giết khắp nơi, sau đó một ít cảnh sắc dần hiện ra.

“Hàn gia thôn? Sao ta lại về Hàn gia thôn rồi?”

Hàn gia thôn là nơi Nguyệt Dung sinh ra, nàng họ Hàn.

Cha nàng Hàn Canh là một vị viên ngoại lang. Viên ngoại là một chức quan nhàn tản, nửa quan nửa địa chủ, là một kiểu “bị cho về hưu trước tuổi”. Lý do thì rất nhiều. Ví dụ làm phật ý đại quan trong triều mà bị đẩy đi.

Năm Nguyệt Dung 3 tuổi, Hàn gia gặp đại nạn. Chỉ trong một đêm, cả nhà nàng bị giết hại không còn một ai. May mắn cho Nguyệt Dung, nàng được mẫu thân giấu vào một cái lồng nhốt gà mà thoát chết. Nhưng cảnh tượng cha mẹ anh em bị giết, nàng đều nhìn rõ trong mắt. Lúc đó bởi vì còn quá nhỏ không hiểu chuyện, cho nên ngoài kinh hoàng vì âm thanh chém giết, nàng cũng không thấy có gì đau đớn để khóc lên. Chỉ là, sau này mỗi khi nhớ lại, nàng đều đau đớn khôn cùng.

Người cứu nàng đi chính là Kha lão. Buổi sáng sau đêm thảm sát, Kha lão vô tình có mặt ở Hàn gia thôn, phát hiện ra Nguyệt Dung đã tái xanh hấp hối, liền đem về nuôi dưỡng. Mấy năm sau, nàng cũng theo Kha lão kiến lập ra Mật Thám ty, trở thành thủ hạ đắc lực, cũng vừa tiện thể điều tra vụ án năm đó.

Ký ức đau buồn dần mờ nhạt, Nguyệt Dung mới thấy cả người ần ần đau đớn, nhất là ở gần ngực.

Nàng khó khăn mở mắt, thì phát hiện cả người mình lại đang dựa hẳn vào một thanh niên đồ xám. Tay hắn vòng qua eo nàng, chỉ đáng chết nhất là, bàn tay hắn lại đặt trọn lên bầu ngực của nàng, còn vô tình hữu ý nắm bóp vài cái.

- Người... buông ra!

Nguyệt Dung mặt đỏ bừng, cựa quậy muốn thoát ra.

- Đứng im đó đi! Ta đang cầm máu cho cô đó, động động máu chảy sạch không cứu được đâu.

- Người...

Nguyệt Dung vùng vẫy đẩy hẳn ra, tự tay giữ lấy chỗ vết thương. Vết thương rõ ràng ở gần nách, hẳn lại nắn trọn cả tòa, còn vô sỉ ra vẻ chính nhân như vậy.

Lăng Phong cũng không dây dưa thêm, lúc này hẳn đang nhìn chăm chăm tên bịt mặt nọ, nói:

- Lại gặp lại người rồi.

Lăng Phong quên mất tiêu mình đang làm mật thám, làm như giang hồ nhân sĩ giao chiến.

Gã kia chính là tên đầu lĩnh đêm đó đột nhập Lăng phủ muốn giết Lăng Phong. Lăng Phong đang bịt nửa mặt, gã kia cũng phải nghĩ nghĩ một lúc mới nhớ ra Lăng Phong là ai, gằn giọng nói:

- Hóa ra tên nhãi nhà người. Tốt lắm, để ta giải quyết luôn.

Lăng Phong không rõ kế hoạch của Mật Thám ty là gì, chỉ đành quay sang nói nhỏ với Nguyệt Dung:

- Cô lui về phía sau lo vết thương đi. Phải rồi, kẻ mang giáp ở xe ngựa kia chính là Triệu Hanh. Thông báo hay làm gì thì làm đi.

Nguyệt Dung run lên, nhìn về phía Triệu Hanh:

- Làm sao có thể chứ?

- Tin không tin tùy cô. Ta có việc cần làm.

Lăng Phong đẩy nhẹ Nguyệt Dung ra, không nói nhiều tấn công tên đầu lĩnh.

Lăng Phong biết tên đầu lĩnh này về kiếm pháp hơn hẳn mình. Cái hẳn hơn đối phương chỉ có sự bất ngờ. Chắc chắn tên kia năm mơ cũng không nghĩ chỉ mới vài tháng Lăng Phong đã tiến bộ nhiều thứ đến vậy. Nếu người ta đã khinh thường mình, vậy cứ cho hẳn khinh thường, giết trong chiêu đầu tiên.

Lăng Phong nghĩ vậy, giơ kiếm đâm thẳng về trước, thế vô cùng đơn giản.

Quả nhiên tên đầu lĩnh chỉ cười mỉm, kiểu ông cứ ở đây xem mày làm được gì. Có lẽ gã đang nghĩ, thẳng nhãi kia khá hơn trước, lần này còn biết tấn công, không còn chạy như chó nhà có tang giống đêm trước.

Trong lúc mũi kiếm của Lăng Phong đâm đến, trên trời bỗng có dị tượng.

Có một vệt sao chổi xẹt qua, càng lúc càng lớn bất thường.

Chẳng qua, bên dưới đang lúc căng thẳng, cũng chẳng có ai để ý chuyện này. Dù sao, cổ đại sao chổi là điềm xui rủi, cũng chẳng có gì hay ho mà phải trông mong.

...

Nguyệt Dung khinh công lui về phía sau, trong mắt hiện vẻ bối rối, không ngờ Triệu Hanh lại ở phía này, vậy phía kia tinh anh Mật Thám ty đều bị dắt mũi cả.

- Ngũ muội, muội bị thương sao?

Nguyệt Dung ôm vết thương khó khăn nói:

- Muội không sao. Tứ ca, mau bẩm tin thông báo. Phía trước là Triệu Hanh.

Tên mật thám đầu lĩnh tên Mã Đại, lộ vẻ không tin nói:

- Làm sao muội biết?

- Thập Nhị báo cho muội.

- Thập Nhị nào? Tên tập sự kia?

Nguyệt Dung nhắc:

- Hắn không đơn giản, là một cao thủ. Vừa rồi không có hắn chỉ e muội đã chết rồi.

Mã Đại từ đầu lo giải quyết vài tên ở phía sau, không nhìn thấy cảnh phi người cứu Nguyệt Dung của Lăng Phong, không tin nói:

- Hừ, hắn? Để ta lên xem tình hình.

- Tứ ca, cho người thông báo đã. Không nên chậm trễ.

Mã Đại kiên quyết:

- Không được, lỡ có sai sót làm hỏng đại sự, ai chịu trách nhiệm đây?

- Nhưng mà...

Nguyệt Dung không biết trả lời thế nào. Nàng đột nhiên tin tưởng lời Lăng Phong.

Nữ nhân, ai cứu người, người đó đáng tin.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Giết Huyết

Ở phía trước.

Tên đầu lĩnh xoay người sang trái tránh kiếm, chẳng qua tay phải vẫn cầm kiếm để hấn sau lưng, một bộ không thèm chấp Lăng Phong.

Trong sát na Lăng Phong tiếp cận, đầu lĩnh mới chợt nhớ ra một chuyện. Thăng nhải này không chỉ biết chạy.

Lăng Phong đâm kiếm tới bằng tay phải chỉ là hư chiêu, cái tay trái của hắn mới chính thức sát chiêu. Tên kia né kiếm đổ sang trái, tay phải vung ra thì đã quá muộn. Lăng Phong mượn thế áp sát, lách người sang trái, tay trái hấn quặt lấy cánh tay cầm kiếm của tên mặt nạ. Đồng thời xuất choáng.

“Huyết”

Tên đầu lĩnh lập tức bị một cổ cảm giác tử vong cận kề phủ lấy. Hắn không chỉ là cận vệ của Triệu Hanh, thực ra còn có một thân phận khác. Võ công hắn luyện cũng không hề đơn giản, chỉ vì nhất thời chủ quan...

“Huyết”

Một cảnh tượng rất kỳ quái.

Tên đầu lĩnh bị chính kiếm của mình đâm xuyên ngực.

Tất cả hộ vệ đều bị tình huống trước mắt làm cho ngây người. Triệu Hanh cũng vừa lúc xuống xe ngựa, hai mắt trợn trừng mặt tái mét. Kẻ kia là cao thủ số một dưới trướng gã, còn một tên nữa chuyên mang mặt nạ bạc lúc này không có ở đây. Lâu nay có hai người này bên cạnh, Triệu Hanh luôn an tâm, không nghĩ đến đêm nay tổn thất một.

Lăng Phong không rảnh rồi đứng chờ đối phương phản ứng. Hắn ngay lập tức bỏ đầu lĩnh, phi tới vị trí của Triệu Hanh. Kẻ kia hại mẫu thân hắn bệnh nằm giường, không thể bỏ qua.

- Bảo vệ điện hạ!

Bên cạnh Triệu Hanh có 6 tên hộ vệ cũng mang mặt nạ, lập tức tụ lại phòng thủ. Đám này tu vi tuy kém hơn tên vừa rồi, nhưng nếu 6 người một chỗ, Lăng Phong rơi vào hạ phong.

Chẳng qua, một màn Lăng Phong uy hiếp vẫn còn đó, cả đám đều khá e dè, chỉ thủ không dám công. Lăng Phong liên tục dùng Hoạt Bất Lưu Thủ đảo qua lại, hy vọng tìm ra được chỗ đột phá. Đáng tiếc, 6 người này phối hợp rất ăn ý, chỉ cần nhận ra hướng di chuyển của Lăng Phong liền tạo ngay vòng vây mới, luôn luôn để Lăng Phong vào vị trí mặt đối mặt với chúng.

Lăng Phong biết cứ dây dưa thế này sẽ bất lợi.

Trời tuy tối, nhưng thông qua thần thức Lăng Phong nhạy cảm phát hiện, kẻ ở giữa hình như hơi lùi ra sau so với 5 đồng bạn. Chỉ một tiểu tiết nhỏ nhưng cũng đủ để Lăng Phong nhìn ra cơ hội.

Hắn quyết định liều lĩnh tấn công vào vị trí nọ.

“Vù”

Đúng như dự đoán, vòng vây bị phá, sáu người tách thành hai. Vừa rồi Lăng Phong cũng dùng tư thế này giết gọn đội trưởng của chúng, cả sáu đều chùn chân không dám đỡ.

Lăng Phong lọt qua khe hở.

- Aa?

Triệu Hanh hoảng sợ, lùi về sau chụp lấy Vương Diệu Mai.

“Sang”

Vương Diệu Mai còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy một mũi kiếm sáng loáng ở ngay trước mặt, cả người nàng ta bị khóa cứng, hai tay bị Triệu Hanh ngoặt cả ra sau. Nàng ta trên mặt một mảnh mê mang, cơ bản không dám tin Triệu Hanh lại đem mình ra làm bia.

Bởi vì tay bị ngoặt ra sau, bầu ngực Vương Diệu Mai cứ thế nhô hẳn ra trước cao ngất. Chẳng qua Lăng Phong lúc này chẳng có tâm tư đâu mà nhìn.

- Hừ, người đem nhân tình ra đỡ kiếm sao?

Triệu Hanh cười gằn:

- Nhân tình? Cô ta cơ bản chẳng là gì cả.

- Đối với ta cũng chẳng là gì.

Lăng Phong cười nhạt nhìn Triệu Hanh.

Vương Diệu Mai cả người run rẩy, thất thần vô hồn. Nàng ta nghe hai người này hỏi đáp, trong mắt ai cũng chẳng xem nàng là cái gì. Điều này đối với một quận chúa như nàng, còn nhục nhã hơn bấy lâu hạ thấp mình trong

nhà Lăng Phong. Việc bị Triệu Hanh đem ra đỡ kiếm, nàng ta cũng không nghĩ tới nữa.

Lúc này, ở phía sau có tiếng giao tranh. Xem ra Mã Đại đã tới kịp, tạm thời giữ chân 6 tên hộ vệ giúp Lăng Phong có thời gian.

Lăng Phong gân đỏ hiện lên trong mắt, gấp gáp hỏi ngay:

- Người vì sao hạ độc mẫu thân ta?

- Hạ độc?

Triệu Hanh không hiểu ra sao, nhưng ngay sau đó cảm thấy vui sướng khi kẻ địch gặp chuyện, cố cười:

- Vẫn chưa chết à?

Lăng Phong điên tiết, hắn không hỏi thêm nữa, nhấn một cái vung kiếm đâm tới.

Triệu Hanh cuống cuống, tên bộ hạ cao thủ nhất còn bị người ta chém, gã biết mình chết đến nơi.

- Khoan... dừng lại!

Lăng Phong dừng lại. Hắn đương nhiên muốn nghe Triệu Hanh nói, ít nhất phải biết thuốc giải cho mẫu thân. Nếu cứ thế giết đi, chỉ e không biết tìm ở đâu.

Triệu Hanh nhìn Lăng Phong, tay đẩy Vương Diệu Mai ra trước.

- Người buông tha cho ta, thứ này vứt cho người.

Lăng Phong cười nhạt. Còn tưởng gã kia nói về thuốc giải, chẳng ngờ đem nàng ta ra trao đổi. Vương Diệu Mai có thể tính là mỹ nữ, nhưng với

Lăng Phong căn bản chẳng có tí ý nghĩa nào. Lăng Phong liếc nhìn vẻ mặt vô hồn của Vương Diệu Mai, thầm khinh bỉ cả hai.

Hắn không đáp, tiếp tục đâm tới.

“Vù”

Kiểm soát cổ Vương Diệu Mai, nàng ta quá hoảng sợ bất tỉnh ngã xuống. Triệu Hanh cũng buông tay, ngã ngối ra sau, vừa ngửa vừa lùi, trông rất thảm hại.

Lăng Phong nhìn cảnh tượng này, không khỏi sinh thương hại.

Nói thực ra, cũng vì chuyện mẫu thân gấp gáp, Lăng Phong mới có thể ra tay quyết liệt như vừa rồi. Trước kia hắn chỉ là một nhân viên công ty, làm công ăn lương, lại sống ở xã hội văn minh, xuyên không một thời gian tuy đã làm quen với tràng diện chém giết một hai lần, nhưng vẫn không đủ hoàn toàn xoay 180 độ thành người ngoan lạt.

Triệu Hanh run rẩy:

- Người... Lăng Phong đúng không? Chỉ cần buông tha cho ta, bao... nhiều tiền cũng được.

Lăng Phong không đáp.

Triệu Hanh tiếp tục mua chuộc:

- Chức quan... chức quan thế nào?

- Thuộc giải!

Lăng Phong gằn giọng bước lại gần.

- Thuộc giải?

Triệu Hanh mờ mịt, gã không hề dính líu đến vụ việc kia, vừa rồi chẳng qua nói bừa. Nhưng gã vẫn hàm hồ nói:

- Có có, đều có. Chỉ cần đưa ta qua sông, thuốc giải đưa ngay cho người.

- Hừ, xem ta con nít 3 tuổi?

Lăng Phong chìa kiếm ra trước uy hiếp.

Mã Đại ở phía sau nhìn cảnh Lăng Phong rề rề rà rà, gã nóng ruột hét:

- Thập Nhị, lui về cho ta!

Bỗng, từ phía bờ sông có tiếng vó ngựa phi tới. Lăng Phong là người đầu tiên nhận ra.

"Cứu viện của chúng?"

Lăng Phong nghĩ rất nhanh.

Về công, nhiệm vụ của Mật Thám ty lần này là bắt sống đem Triệu Hanh quay lại kinh thành. Còn Triệu Hanh thoát được, hay bị chết, đều như nhau. Trong đó, giết chết là hạ sách, bởi vì như vậy sẽ biến giả thành thật. Yên Vương sẽ danh chính ngôn thuận có cơ trả thù mà khởi binh làm phản.

Về tư, hôm nay thù đã kết, người của đối phương cũng đã giết, thà rằng giết trừ hậu hoạn, còn hơn tha vì thuốc giải. Thuốc giải có thể tìm sau.

Triệu Hanh lợi dụng lúc Lăng Phong suy nghĩ, vội đứng lên xoay lưng muốn bỏ chạy. Lăng Phong ngay lập tức đâm tới.

"Uung"

Trái với thanh âm mong đợi, Lăng Phong có cảm giác đâm phải một khối sắt. Kiếm không xuyên qua thân thể, ngược lại cong hẳn lại.

"Giáp? Giáp gì khủng như vậy?"

Triệu Hanh tuy vậy vẫn hộc máu ngã xuống lần hai.

Lăng Phong bực tức, muốn tiếp tục ra chiêu. Hắn không tin giáp kia che hết cả người, tỷ dụ phần cổ, chém vào đó là đủ.

Vừa vung kiếm ra, linh tính báo cho Lăng Phong có nguy hiểm, hắn vội lộn nhào ra sau.

"Phập phập phập"

Liên tiếp vài mũi tên cắm xuống đất, ở ngay trước mũi Lăng Phong. Sau đó là một loạt tiếng kêu vang lên:

- Điện hạ! Điện hạ!

Cứu viện của Triệu Hanh tới kịp.

Lăng Phong đã thất bại.

Có tiếng ai đó vang lên:

- Đại nhân, Ngũ Nương bất tỉnh rồi, hơi thở rất yếu.

- Cái gì?

Sau đó là tiếng quát tháo:

- Thập Nhị, mau rút lui!

Lăng Phong chỉ kịp nhìn lại chỗ Triệu Hanh, đúng lúc bắt gặp ánh mắt căm hận của Triệu Hanh đang nhìn mình, còn có cả ánh mắt vô hồn của

Vương Diệu Mai.

Xem ra thù hận giữa hai bên, sau hôm nay sẽ chính thức bắt đầu.

Không ai để ý, cùng lúc này trên bầu trời đêm, có một vài vệt sáng vắt qua.

...

Ở một căn tiểu viện đầu đó.

Đây là biệt viện của Triệu Khánh ở kinh thành, dùng để nghỉ ngơi khi hân ghé kinh thành. Phủ Tần Vương cũng không ở đây, mà ở Tần Phượng.

Tô Đóa Nhi về đây đã được một thời gian, ban ngày nàng cũng không có việc gì để làm ngoài tập luyện vài điệu múa. Nàng vẫn luôn nhớ lời Lăng Phong khích lệ, muốn trở thành thiên hạ đệ nhất. Nhưng càng ngày nàng càng mất niềm tin, Tô Đóa Nhi giống như con chim, bị nhốt trong lồng, đến giờ thì chủ gọi ra giải trí.

Tiểu Hiên trở thành đệ tử học múa của Tô Đóa Nhi. Hai người trở thành đôi tỷ muội thân thiết.

- Tiểu thư, nô tì vừa nghe được Lăng phủ có tin xấu.

- Tin xấu gì?

Tô Đóa Nhi vội dừng múa. Nàng không thể ra ngoài, cũng chỉ có thể sai Tiểu Hiên đi nghe ngóng.

- Lâm đại nương hình như bị bệnh rất nặng, mấy ngày chưa tỉnh.

- Hả! Làm sao có thể thế được? Còn hỏi được gì nữa không?

- Nô tì... chỉ nghe được như vậy thôi. Nghe nói lang trung đều đã mời, nhưng đều không có ích gì cả.

Tô Đóa Nhi đi đi lại lại, nghĩ gì đó nói:

- Vẫn còn đại phu bên Y Quan viện đúng không?

Tiểu Hiên gật gật đầu.

Nhân tiện nói, Y Quan viện thực ra cũng không chỉ lo chữa bệnh cho mỗi Hoàng đế phi tần. Trực thuộc Y Quan viện có khá nhiều phòng cực, tỷ dụ Huệ Dân phòng chuyên phát thuốc cho dân, hoặc An Tế phòng chữa bệnh cho người nghèo.

Chẳng qua, việc chữa cho dân nghèo chỉ là hình thức để báo cáo, tỷ dụ một năm làm một lần “buổi lễ chữa bệnh”, thực tế đều chỉ chữa cho người có quan tước có tiền bạc, vậy mới kiếm được.

Tô Đóa Nhi nói:

- Máy người này, không phải gia đình quan lại căn bản không mời được. Không được, sáng mai ta muốn đi xem xem.

- Nhưng còn Hoàng tử Khánh... - Tiểu Hiên cẩn thận nói.

Tô Đóa Nhi thở dài.

Tô Đóa Nhi hiện tại vẫn chẳng có thân phận cụ thể nào, nàng giống như một vũ cơ được Triệu Khánh nuôi riêng, bị giam lỏng ở đây.

Triệu Khánh đem nàng về đây đã được một thời gian, chuyện gì “cần xảy ra” cũng đều đã xảy ra. Việc nàng không còn hoàn bích, Triệu Khánh quả nhiên không để ý. Có điều, Đóa Nhi với hẳn một chút cảm giác cũng không có. Cứ mỗi lần Triệu Khánh gần gũi, nàng đều bất động như cái xác không hồn, nhanh chóng xong việc, khiến Triệu Khánh rất mất hứng.

Chẳng qua, tính về nhan sắc, nàng xuất sắc hơn rất nhiều mấy thê thiếp của hần, khiến hần không nỡ bỏ.

- Điện hạ giá đáo!

Bên ngoài có tiếng tên hộ viện vang lên. Tô Đóa Nhi lật đặt tỉnh táo lại. Rất nhanh đã thấy Triệu Khánh đi vào.

- Điện hạ, ngài... khuya rồi còn tới đây sao?

Tô Đóa Nhi biết Triệu Khánh bị mẫu hậu cấm đoán tiếp xúc nữ nhân như mình. Dăm bữa nửa tháng hần mới vào kinh, cũng đều đến vào ban ngày.

Lát sau, Triệu Khánh lim dim ngồi trên ghế, Tô Đóa Nhi dấm bóp cho gã, nhỏ nhẹ nói:

- Điện hạ, người thân của thiếp gặp chuyện, thiếp...

- Người thân?

Triệu Khánh vẫn nhắm mắt, gã không nhớ ra Tô Đóa Nhi còn có ai thân thích.

- Là Lăng Phong, nghĩa huynh của thiếp.

Triệu Khánh mang máng nhớ ra, cũng không để ý lắm, hỏi cho qua chuyện:

- Làm sao?

Tô Đóa Nhi biết không thể kêu Triệu Khánh trực tiếp lo gì đó cho bệnh của Lâm thị, nàng bèn nói gián tiếp:

- Nghĩa huynh có chút chuyện, lại hiềm thân phận kém không lo được, cho nên...

- Được rồi được rồi. Ban cho hăn cái chức quan nhỏ, được chưa?

Triệu Khánh không chờ hết câu đã phẩy tay. Đám nữ nhân trong nhà, hể được sung ái là lôi người thân vào này nọ. Gã không hơi đâu mà đi quản.

Tô Đóa Nhi sợ kẻ này nói rồi quên, lại nhắc:

- Điện hạ công vụ bận rộn...

- Trương Bảo!

- Có thuộc hạ.

Triệu Khánh phân phó gì đó.

Đóa Nhi vui vẻ trong lòng. Nàng cũng không biết Lăng Phong đã gia nhập Mật Thám ty.

Lần đó nàng cự tuyệt Lăng Phong, cũng là nghĩ cho cả hai. Hai người kém duyên vô phận, xem như chỉ là một đoạn kỷ niệm.

Thực ra, kể cả không vướng mắc gia đình hay Hoàng tử gì đó, Tô Đóa Nhi cũng không có tâm ý muốn theo Lăng Phong, nàng có lẽ chỉ muốn được tự do.

- Điện hạ, có khẩu dụ của Quan Gia, mời ngài khẩn cấp tiến cung.

- Lại chuyện gì nữa đây? - Triệu Khánh càu nhàu.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Sao Chối

Kinh thành về đêm đầy tĩnh lặng.

Bên trong Hoàng cung.

Đây là một căn phòng vô cùng tráng lệ, trần cao cột gỗ chạm trổ rồng phượng, xem chừng đều được khảm bảo ngọc quý giá. Điều đặc biệt, khắp nơi cơ man là tranh chữ thư pháp.

Long Đồ các, nơi cất chứa cơ hồ tất cả những tác phẩm thi họa quý nhất thiên hạ.

Trong gian phòng rộng lớn nhưng lạnh lẽo này, lọt thỏm chỉ vài người. Xa xa một trung niên mặc đồ màu vàng đang cúi vẽ tranh, còn lại đều mặc quan phục đứng thành một vòng hầu hạ.

Bình thường vào giờ này cửa cung đã đóng, Long Đồ các nằm sâu trong cung cấm, bất kỳ kẻ nào dù có quyền cao chức trọng bao nhiêu cũng đã bị tổng ra khỏi cung. Chẳng qua hôm nay có tình huống đặc biệt phát sinh. Chập tối, lão hoàng đế đột nhiên triệu tập vài lão đại thần, còn có cả các vị Hoàng tử, cho nên Triệu Khánh mới phải lật đặt tiến cung. Xem ra liên quan đến cha con Yên Vương đi.

- Đồng đại nhân...

Có tiếng the thé từ ngoài cửa Long Đồ các.

Một người mặc quan phục cấp cao, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, khép cửa nhú mặt hỏi:

- Chuyện gì?

Tên thái giám vội khom người:

- Bẩm, là Yển đại nhân có việc gấp xin cầu kiến Quan Gia.

- Vị nào Yển đại nhân?

- Bẩm. Là Khâm Thiên giám Giám chính đại nhân Yển đại nhân.

- Hắn có nói việc gì?

- Bẩm, Yển đại nhân nói có việc trọng đại liên quan đến thiên mệnh gì đó.

- Thiên mệnh?

Cơ chế Tổng đình có Cửu Tự Cửu Giám, Khâm Thiên giám là một trong Cửu Giám, ngang với Quốc Tử Giám. Cơ quan này phụ thuộc Bộ Lễ, tồn tại từ thời cổ xưa, tương đương với Tổng cục Khí tượng Thủy văn. Chẳng qua ở thời cổ đại, Khâm Thiên giám ngoài xem thiên tai, còn xem cả thiên mệnh.

Đương kim hoàng đế nhà Tống Triệu Cát sùng Đạo muốn trường sinh, thậm chí tự xưng mình là Đạo Quân Thái Thượng Hoàng đế. Âu cũng là chuyện lạ của triều đại này. Khâm Thiên giám nhân đó càng trở nên quan trọng. Phàm có việc lớn gì hoàng đế đều muốn đánh tiếng Khâm Thiên giám xem trời đất có điềm lành hay không.

Đồng Quán được tên thái giám cầm đèn dò đường, chậm rãi đi ra khuôn viên Long Đồ các, ở đó đã có một trung niên quan lại.

- Không biết giữa đêm khuya, Yến đại nhân còn có việc gấp gì?

Yến đại nhân trầm giọng:

- Hạ quan xem thiên tượng, phát hiện có dị tượng phát sinh, chỉ e liên quan mật thiết đến xã tắc.

Đồng Quán trong lòng có chút khinh thường.

Mật Thám ty báo lên, Triệu Hanh bỏ trốn, Yên Vương có ý phản, cả Quan Gia lẫn Khu Mật viện cũng vừa được biết, cho nên nửa đêm mới triệu tập bàn bạc. Yến Thất nếu như nói từ trước may ra còn đáng tin, bây giờ mới chạy tới nói trên trời có dị tượng cũng bằng không.

- Thiên tượng gì?

- Sao chổi.

Đồng Quán nghe đến “sao chổi”, ánh mắt bỗng nheo lại.

Thời đại này, sao chổi đại diện cho điềm xấu, thậm chí ảnh hưởng đến vận mệnh hoàng triều, cũng không biết từ lúc nào mà người ta nghĩ như vậy.

Vấn đề là, từ khi Triệu Cát lên ngôi, chuyện khác không nói, riêng sao chổi rơi lại khá nhiều lần. Trong 20 năm qua, đại khái cứ 5 năm một lần sẽ có một lần sao chổi rơi, đều đặn đến nỗi quan dân sắp thành quen thuộc, thậm chí đầu năm nay có kẻ còn cá độ xem năm nay có rơi nữa hay không.

- Lần này lại liên quan đến Thái Sư?

- Hạ quan không dám đoán bừa.

Thái Sư trong lời Đồng Quán là Sái Kinh, một đại gian thần của Tống triều, nổi danh lịch sử. Đáng ra Sái Kinh và Lăng Phong chẳng có tọ liên

quan, cũng không cần thiết nhắc đến. Chẳng qua, 20 năm qua, cứ mỗi lần sao chổi rơi gần như đều liên quan mật thiết đến Sái Kinh, cũng có một chút khúc chiết đáng kể ra.

20 năm trước, Sái Kinh lúc đó đang là Môn hạ Thị trung, làm nhiều điều ác, dân oán ngút trời, nhân dịp sao chổi rơi Triệu Cát buộc lòng phải cách chức lão, để Trịnh Cư Trung lên thay.

Chẳng qua, phe cánh của Sái Kinh trong triều rất đông, trọng yếu là Sái Kinh được Triệu Cát ưa thích. Chỉ một thời gian sau, Trịnh Cư Trung nhìn thấy “tâm ý” của Hoàng đế, bèn đưa Sái Kinh trở lại.

Sái Kinh là mệnh gian thần, đương nhiên vẫn tiếp tục diễn vai gian. 15 năm trước, sao chổi rơi lần 2, Sái Kinh phạm vào “thiên mệnh”, để giữ gìn xã tắc an ổn, lão lại bị cách chức lần 2.

10 năm trước, Đồng Quán đang là Thiêm thư Khu Mật viện, sao chổi rơi lần 3. Lần này Sái Kinh cũng không bị trừng phạt, ngược lại được phục chức, Sái Kinh Đồng Quán trở thành một cặp gian thần “Tướng Ông Tướng Bà” của Tống triều. 4 năm sau, Thượng Thư Tả thừa Vương Phủ phản Sái Kinh, Sái Kinh lại mất chức.

5 năm trước, sao chổi lại rơi, Sái Kinh lúc này đã sắp 80, lại được vờ trở lại triều đình làm Thái Sư.

Sái Kinh 4 5 lần lên lên xuống xuống, đều liên quan đến sao chổi, âu cũng là một chuyện kỳ quái.

Năm nay, sao chổi lại rơi...

...

Cùng lúc, ở một nơi nào đó tận phương bắc.

Trong một gian phòng, một trung niên dáng người cao lớn, mang bào phục quý giá, đang chấp tay sau lưng nhìn một tấm bản đồ.

Sắc mặt người này ngăm đen, khí độ bất phàm, toàn thân tràn ra một cỗ ung dung hoa lệ, lại có nét dũng mãnh. Đặc biệt là đôi mắt như mắt chim ưng, toát ra sự lợi hại, thỉnh thoảng chột lóe mấy phần lệ khí âm trầm.

Canh gác cho hẳn có chừng 5 6 người hộ vệ, mặc quân phục chỉnh tề. Từ khuôn mặt cứng rắn của bọn họ toát ra vẻ giá lạnh, cùng với chút khí tức máu tanh trên thân, có thể nhìn ra được bọn họ đều là quân sĩ từng trải qua bách chiến.

Có tiếng bẩm báo:

- Vương gia, Quốc Sư cầu kiến.

- Mau mời vào.

Chốc lát, có một lão nhân mặc áo choàng xám đi vào, bộ dáng cũng vô cùng khó lường.

- Quốc Sư nửa đêm đến, không biết có chuyện gì gấp gáp?

Lão Quốc Sư nọ trầm giọng:

- Lão phu vừa xem thiên tượng, đại sự của Vương gia, chỉ e sẽ có điều bất thường.

- Chẳng lẽ Hanh Nhi không thể thoát khỏi kinh thành?

Đến đây đã có thể đoán. Trung niên áo bào xem ra chính là Yên Vương.

Lão Quốc Sư lắc đầu:

- Có kẻ vừa nghịch thiên cải mệnh.

- Nghịch thiên cải mệnh?

Yên Vương lạnh nhạt nói:

- Chẳng phải Quốc Sư nói, đêm nay sẽ có sao chổi rơi, tướng tinh vẫn lạc, thiên mệnh chuyển dời gì đó, cho nên bản vương mới tận dụng để Hanh Nhi thoát đi đó sao?

- Đúng là vậy. Chẳng qua...

Lão dừng một lát nói:

- Vương gia có nhớ đến chuyện những “tướng hồn” mà lão phu nói?

Yên Vương nhíu mày chốc lát mới gật đầu.

- Lão phu xem thiên tượng, phát hiện có kẻ lợi dụng lúc tướng tinh vẫn lạc, nghịch thiên cải mệnh, hồi sinh tướng hồn. Có thể làm được điều này, chỉ có thể là một tướng hồn cực kỳ mạnh mẽ. Lão phu cũng không thể nhìn ra, chỉ biết căn khôn đã bị xáo động, tất yếu sẽ ảnh hưởng đến đại sự của Vương gia.

- Hừm, kể cả như vậy. Tên đã trên cung, không thể không bắt!

Yên Vương lạnh giọng.

Lão đã toan tính bao nhiêu năm, mọi thứ đã chuẩn bị xong, cử động cũng đã làm, triều đình chắc chắn cũng đã sinh nghi. Không thể ngay lúc trọng yếu này, chỉ vì một tên nào đó “cải mệnh” đầy mơ hồ mà khiến kế hoạch phải dừng lại.

Lão Quốc Sư lại nói:

- Vương gia hiểu sai ý lão phu. Lão phu chỉ muốn nói, đại sự làm vẫn phải làm. Nhưng muốn thành, nhất định phải tìm được kẻ kia trừ đi.

- Làm sao tìm?

- Đã là cái mệnh, số mệnh nhất định khác thường. Chuyện này lão phu sẽ đích thân lo.

Yên Vương gật đầu.

Tướng hồn, tướng tinh, là những thứ bát quái gì? Có đúng là tồn tại? Hay chỉ là lời nhảm nhí của lão Quốc Sư kia?

...

Trở lại Trường An.

Lăng phủ.

Trong lúc thiên hạ đang rục rịch chuyển động, khắp nơi bàn đại sự lớn lao, thì vẫn có đầy những kẻ dành thời gian nghĩ đến những việc “đại sự” hơn, tỷ dụ dâm dục gái gú. Cái này cũng không thể trách bọn hăn, âu cũng là mỗi người một số mệnh.

Một trong số đó, là Lăng Hải.

Lăng Hải từ ngày lên kinh, thường xuyên đàn đúm tìm gái bên ngoài, gần như không bao giờ về nhà, ngay cả vụ nhà bị đốt cũng chỉ nghe người khác nói cho biết, cho nên không hề biết Tô Châu tài nữ Tô Đóa Nhi từng ở trong nhà mình.

Chỉ là, ngày hôm trước tình cờ chui về nhà, Lăng Hải mới bàng hoàng phát hiện. Hóa ra trong nhà không biết từ lúc nào đã có thêm, không phải một, mà tận... 3 vị siêu cấp mỹ nữ.

Hôm đó vừa xuống xe ngựa, gã đụng ngay Vương Diệu Mai đi ra cổng. Còn chưa kịp hỏi nàng ta là ai thì thấy một nhóm người tiếp cận Vương

Diệu Mai nói gì đó, sau đó cùng nàng ta rời đi. Gã hỏi hạ nhân mới biết, là nữ hầu của Lâm thị.

Còn chưa hết. Đến giờ trưa thì gặp Lăng Phong dẫn một nhóm người trở về, nghe nói Lâm thị kia bị bệnh gì đó.

Lăng Hải đương nhiên không quan tâm chuyện này, đang tính bỏ qua thì phát hiện một cô gái xuống ngựa, nhìn một cái mồm mở to.

Thanh thuần xinh đẹp, khuôn mặt thon nhỏ, lại có hương vị hoang dã.

Lăng Hải cả đời chỉ thấy nữ nhân son phấn lòe loẹt, lần đầu thấy kiểu như Công Tôn Dao, lập tức chóiang váng.

Công Tôn Dao đi cùng Mặc lão, Lăng Hải đành nín xuống, gã biết lão già kia không dễ chơi.

Vừa nín xuống thấy người thứ hai, Lăng Hải suýt nữa ngạt thở.

Nàng kia tuy chỉ lộ ra dáng người và đôi mắt, nhưng chừng đó cũng đủ cho Lăng Hải biết đâu mới là thiên hạ đệ nhất.

Mang tiếng Nhị lão gia, một thời tung hoành đất Tô Châu, Ngô Oánh Oánh Tô Đóa Nhi cũng từng gặp, lên kinh thành cũng đã kinh qua không ít lần các. Nhưng không hiểu sao, nữ nhân đồ trắng kia làm Lăng Hải tin rằng, tất cả đều chỉ bình thường.

Khiến Lăng Hải trợn mắt nhìn lại là, hai nữ tử kia đều đi vào chỗ Lăng Phong.

"Cái quái gì đây?"

Lăng Hải chưa bao giờ thấy mình thất bại như vậy, quá thất bại.

Thành ra Lăng Hải hôm nay không đi lung tung nữa, cắm chốt ở nhà muốn tìm cơ hội gặp gỡ. Đêm nay rút cục trăng thanh gió mát, Lăng Hải không kìm được, rón rén đi ra ngoài.

Gã nghĩ đến. Dù không biết hai mỹ nữ kia là ai. Nhưng nhìn áo quần của Công Tôn Dao, Lăng Hải đoán không phải người ở chốn thành thị. Xem ra cô nương áo trắng cũng chả hơn bao nhiêu đi. Nói cho cùng, quen biết với Lăng Phong thì làm sao cao quý được.

Lăng Hải hoàn toàn tự tin. Nhị lão gia của Lăng gia, mọi lần khoe cái này ra, tỷ muội nào cũng tự động ngả vào lòng cả.

Đi một lúc gã thấy có gì không đúng, quay đầu lại nhìn thấy có hai con mắt đang ở ngay sau gáy, Nhị gia suýt chút nữa ngất xỉu.

- Lão gia, lão gia, là tiểu nhân, A Ngưu đây.

Lăng Hải toát mồ hôi vồ ngực:

- A... Ngưu? Tên người... hay lắm.

- Đa tạ Lão gia quá khen.

- Khen cái đầu người, đồ ngu như trâu. Theo ta làm gì?

A Ngưu mặt nịnh nọt:

- Tiểu nhân tưởng ngài muốn đi vệ sinh nên đi theo, lỡ đâu ngài có cần tiểu nhân giúp gì...

- Ta đi "chơi đêm", người giúp được không?

- Dạ, được.

Lăng Hải mắt trợn trắng, chẳng qua cũng biết thằng kia hoàn toàn là ý tứ nịnh nọt, chứ không phải muốn “chơi cùng” gã.

- Hừm, người đứng ở đây canh chừng cho ta.

- Dạ, dạ. Ngài cứ an tâm.

A Ngưu đi theo Lăng Hải đã lâu, lập tức biết chủ nhân muốn làm gì.

Lăng Hải nhếch mép, quay lại xoa xoa hai tay đi vào gian phòng của Liễu Thanh Nghi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Thiên Mệnh

Chưa đến nửa khắc.

Có tiếng oai oái như heo mỗ vang lên.

- Aa, nữ hiệp, thần tiên, tha mạng, ...

- Cút!

Liễu Thanh Nghi thậm chí không cần mở mắt, nói đúng một chữ.

Vừa rồi Lăng Hải còn chưa kịp gõ cửa, hai cánh cửa đã tự động mở ra. Một cây kiếm phi từ trong ra cắm ngay cạnh cửa, đến giờ vẫn còn rung bần bật. Lăng Hải từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ lần đầu đụng phải tình cảnh khủng khiếp kiểu này, thiếu chút nữa sấn luôn trong quần, hai chân mềm nhũn quỳ xuống.

Lăng Hải sợ đến không thể cử động được.

Một lúc sau, Lăng Vân Công Tôn Dao đều có mặt.

Lăng Vân nhìn sơ cũng đoán ra Nhị ca lại đi loạn ban đêm. Gã này nhốt trong phủ cũng không chịu an phận, thường xuyên tìm nha hoàn quấy rối. Có điều dù sao cũng là Nhị ca của mình, Lăng Vân nhìn cảnh hấn mặt trắng bệch chân run rẩy cũng thấy thương.

- Mau đưa Nhị gia về phòng?

Lăng Vân phân phó xong, lại liếc nhìn Liễu Thanh Nghi vẫn như ni cô nhập định ở trong phòng, hơi bất mãn hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Không ai trả lời.

Liễu Thanh Nghi ngoại trừ cùng Lăng Phong nói nhiều một chút, có lẽ chỉ có lần yêu cầu Mặc lão chuẩn bị xe ngựa, ngoài ra không nói với ai khác.

Thái độ của Liễu Thanh Nghi với Lăng Phong, chính nàng ta cũng không nhận ra rất khác biệt, mỗi ngày lại khác một chút. Còn lại với bất kỳ kẻ nào, kể cả đệ tử, Liễu Thanh Nghi luôn rất lạnh nhạt.

Công Tôn Dao nhanh ý nói:

- Vân tỷ, nàng ấy đang luyện tâm pháp, không tiện trả lời...

Lăng Vân không biết tâm pháp là trò gì, cũng không quan tâm nữa. Công Tôn Dao còn được đi, ít nhiều còn lễ pháp. Nhưng cô gái kia, Lăng Vân không thích lắm, lại một kiểu phản ứng tự nhiên giữa những người tự cao, giống như với Vương Diệu Mai.

Tên đệ đệ chết tiệt kia, hết lần này đến lần khác đem toàn những người như thế này về. Cũng không biết hắn đã chạy đi đâu.

Lúc này, quản gia A Quý hốt hải chạy vào:

- Đại tiểu thư, nghe nói lại có một vụ thổ phỉ đốt phủ nữa...

Lăng Vân nhú mày.

- Dặn dò người trong phủ cẩn thận một chút nữa.

- Vâng, đại tiểu thư.

...

Trời sẩm tối, nhưng dân trong kinh thành lại vẫn chưa ngủ vội.

Nghe đâu phủ Yên thế tử bị đám phi tặc nào đó nổi hứng châm lửa đốt chơi, Kim Ngô vệ dọn xong chỉ có xác vài người đều đã cháy thành than, chả còn biết ai ra ai. Quần chúng dĩ nhiên đều chẳng thể biết chuyện này còn chất chứa cả âm mưu phản loạn.

Chẳng qua, dân chúng đều thấy bất an, hôm nọ cũng có một vụ nửa đêm thổ phi đốt nhập đốt phủ, hình như là một cái Lăng phủ nào đó. Kinh thành dạo này trị an thế nào thật quá không tốt.

Có điều, tin này vẫn không nóng bằng tin sao chổi lại rơi. Đám thanh niên thích đàm luận chính trị đều bàn luận sôi nổi, đều chờ xem rút cục trong triều sẽ là ai rớt đài, nhiều khả năng sẽ là lão Thái Sư Sái Kinh, dù sao lão nhân gia cũng có duyên với sao chổi 4 lần.

Lúc này, ở tiệm thợ rèn Đinh gia thành nam.

Thực tế Mật Thám ty còn có phủ đệ riêng trong nội thành như các cơ quan khác, nhưng chỗ kia chẳng qua chỉ là vỏ bọc, tiệm rèn này mới chân chính là đầu não Mật Thám ty.

Lăng Phong bám theo đám Nguyệt Dung trở về đây hội họp. Chẳng qua đến đây xong hắn bị bỏ mặc ở gian ngoài, đám Mã Đại đã đưa Nguyệt Dung đang bị thương ra hậu viện.

Ngày đầu ra mắt công việc mới lại thất bại, phong thủy không tốt lắm. Nói đúng ra, cũng có một phần lỗi của Lăng Phong. Đêm qua hắn hành xử không trên tư cách một mật thám, mà dùng ân oán cá nhân đi giải quyết. Dù sao hắn hoàn toàn chưa trải qua khóa huấn luyện mật thám nào, ngay cả

quy tắc căn bản nhất còn không hề biết. Cũng không biết Kha lão nhìn ra cái gì ở hần, không cần khảo nghiệm đã trực tiếp nhận vào. Không biết nhiệm vụ thất bại có bị trực tiếp khai trừ luôn không.

Đang buồn ngủ díu mắt thì có một cỗ xe ngựa đỗ lại.

- Người cũng ở đây rồi sao?

Người đến là Kha lão, xem ra vừa từ trong cung trở về.

- Đại nhân, nhiệm vụ...

Kha lão phất tay:

- Ta biết rồi, đi theo ta.

Lăng Phong đành lẳng lặng đi theo Kha lão ra gian sau, lách qua một cánh cửa hẹp thì thấy một căn phòng trống trơn, giữa phòng có một cái bàn lớn.

Lần trước hần cũng từng đến đây, nhưng chỉ đánh tin ở trước cửa tiệm rồi rời đi, hoàn toàn không biết cứ điểm ra sao.

Lăng Phong còn tưởng cái phòng này đã là điểm tụ tập của Mật Thám ty, còn đang nghĩ sao lại sơ sài như vậy, đám Mã Đại vừa rồi rõ ràng đã đi vào đây. Bỗng thấy Kha lão gõ gõ lên bàn...

“Rột roạt”

Cái bàn đột nhiên chuyển động nâng hần lên, lộ ra một thông đạo bên dưới.

Lăng Phong trợn mắt.

"Ô, cơ quan ngầm?"

Lăng Phong không khỏi sinh hứng thú, có cơ hội nhất định phải hỏi Kha lão bí quyết thiết kế, về nhà cũng làm một cái như thế, có gì còn cất giấu mỹ nữ.

Theo cầu thang đi xuống dưới, cũng không đến nỗi chật chội, trên đường đi chốc chốc lại có lỗ thông khí. Đến cuối cùng hiện ra một căn phòng khá rộng.

Trong đây đã có sẵn vài người. Kha lão tiến lại ghế thủ tọa phát tay:

- Tất cả ngồi đi.

Trong 6 người đang có mặt, Lăng Phong nhận ra Cảnh Dương, Chu Thông, Nguyệt Dung và tên dẫn đội, hình như họ Mã. Hai người còn lại, một người trẻ tuổi cạo trọc đầu, một người béo mập mặt hồng hào.

Lăng Phong không khỏi kỳ quái khi thấy Nguyệt Dung cũng ngồi đây. Đêm qua nàng ta trúng kiếm, vết thương tuy không nặng, nhưng từ bờ sông về lại cứ điểm mất máu không ít. Lăng Phong còn tưởng nàng ta sẽ phải nằm dưỡng thương vài ngày.

Lăng Phong đánh mắt với Nguyệt Dung, ý tứ hỏi vết thương của nàng ta. Chỉ là vào mắt tiểu nương tử lại thành dâm nhãn, lập tức nhận lại một khuôn mặt lạnh tanh, hắc đàn vuốt mũi cười cười.

Hai người không quen ánh mắt tò mò, Chu Thông hờ hững, Nguyệt Dung cúi đầu, riêng tên họ Mã ánh mắt nhìn Lăng Phong vô cùng khó chịu.

Lăng Phong chấp tay:

- Xin chào xin chào, tại hạ Lăng Phong, mới gia nhập, mong các vị giúp đỡ.

Mấy người kia lại nhìn nhau, không khí không niềm nở cho lắm. Lăng Phong thấy kỳ quái khi Nguyệt Dung có thể ngồi đây, thực ra chúng nhân lại đang kỳ quái chính hẳn vì sao có thể ở đây.

Cũng dễ hiểu, căn phòng này có thể xem là tối mật của Mật Thám ty, chỉ có đầu não mới được vào, mật vụ bình thường căn bản không biết chứ đừng nói có quyền xuống đây. Lăng Phong rút cục vì cái gì có thể ở đây?

Cảnh Dương là người cất tiếng đầu tiên:

- Đại nhân, hẳn ta...

Kha lão mặt mọi nói:

- Từ hôm nay hẳn sẽ là một thành viên ở đây.

Kha lão là thủ lĩnh, hoàn toàn có quyền lực nhận ai bỏ ai. Chẳng qua Cảnh Dương vẫn không phục nói:

- Đại nhân, việc này có quá gấp gáp không? Kẻ này chỉ vừa gia nhập đêm qua...

- Chuyện này ta đã có tính toán.

Nói rồi Kha lão giới thiệu qua một lượt.

Mật Thám ty tại kinh thành chia làm ba tổ hành động đặc biệt.

Người đầu trục tên Thạch Sơn, tổ trưởng Hồ Tổ. Người mập mạp tên Trương Sinh là tổ trưởng Khuyến Tổ. Nguyệt Dung hóa ra cũng là một tổ trưởng, Ưng Tổ. Tên đội trưởng đêm qua tên Mã Đại, là Đô Mật sứ sở Mật Thám kinh thành. Cảnh Dương Chu Thông là hai Phó Chỉ huy sứ dưới quyền Kha lão.

Xong xuôi Kha lão nói:

- Chuyện tối qua là lỗi của ta, đã phán đoán sai tình hình.

Cảnh Dương nói:

- Đại nhân, thuộc hạ thấy chuyện này, trách nhiệm chủ yếu do vài thủ hạ kém kinh nghiệm, lại chăm chăm theo ý mình mà làm hỏng việc lớn.

Lăng Phong vuốt vuốt mũi lần hai, hắn nghe mùi mắng khéo đâu đây.

Lính mới bị ăn hiếp là chuyện thường tình, nhất là khi hắn được cấp trên trực tiếp nâng đỡ thu nhận, đám còn lại dĩ nhiên sẽ không phục. Lăng Phong cũng không thấy có gì kỳ lạ.

Có điều qua đây cũng thấy, coi bộ Mật Thám ty tôn ti cũng khá mềm mỏng. Kha lão là thủ lĩnh, trực tiếp nhận người vào liền bị thủ hạ mắng khéo ngay trước mặt.

Kha lão nhìn Lăng Phong:

- Chuyện này người muốn nói gì hay không?

- Ta làm gì sai ấy nhỉ? - Lăng Phong gãi gãi đầu.

Tối qua Lăng Phong cứu Nguyệt Dung không được tính là công lao. Mật thám trong khi hành động, nhiệm vụ là trên hết. Thậm chí đôi khi thấy đồng đội bị chém trước mắt cũng phải vờ không biết. Trái lại, việc Lăng Phong nhảy vào uy hiếp Triệu Hanh lại là sai. Đó quả thật là tư tâm của hắn, hoàn toàn không nằm trong kế hoạch.

Mã Đại liền bực tức nói:

- Hừ, người không nghe lệnh cấp trên, tự ý đâm Triệu Hanh, còn không phải sai?

Lăng Phong vừa mới gia nhập, vốn không phục ai trong này. Vả lại hẳn cũng không phải xin vào, mà là được mời vào, không phải ai cứ muốn mắng là mắng, liền sẵn giọng:

- Nể mặt Kha lão ta mới tham gia. Nay nếu các vị thấy không ưa được ta, vậy thì xin phép. Dù sao cùng đội mà không hợp, không sớm thì muộn cũng hỏng việc.

“Rầm”

- Người nói vào là vào, đi là đi?

Mã Đại đập bàn đứng lên.

Lăng Phong đang sẵn mất ngủ, liền đóng luôn vai hung hăng càn quấy một lần:

- Làm sao? Người muốn gì? Mà người có quyền gì mà ở đó hò hét?

- Ông là Đô Mật sứ, một tên tập sự như người...

Mã Đại là Đô Mật sứ Trường An, ngoại trừ ba tổ Hồ Ứng Khuyển, gã là người quản toàn bộ nhân viên mật thám tại kinh thành. Chỉ e Mã Đại đúng là cấp trên của Lăng Phong thật, chẳng qua Lăng Phong không biết chuyện này, bởi chức vụ của hắn là gì Kha lão cũng chưa kịp giao.

Mã Đại đang muốn khùng lên dạy dỗ thì Kha lão giơ tay cản lại.

- Được rồi. Lần này Quan Gia cũng không trách tội đến chúng ta, chuyện công tội khoan bàn tới. Lăng Phong do ta đem đến, lại thời gian gấp rút chưa kịp giao vị trí. Lần này là để các người quen biết nhau.

Trong phòng đều lộ ánh mắt khác thường, bọn họ từ đầu vẫn chờ Kha lão nói chuyện Lăng Phong.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Có Trúng Hay Không?

Mật Thám ty tổ chức theo kiểu mạng nhện. Thủ lĩnh đứng ở trung tâm, xung quanh tỏa ra các mắt lưới. Các mắt này liên kết với nhau theo hai hướng, hướng nằm ngang và hướng thẳng.

Nghĩa là, một vị trí "mắt lưới" chỉ biết sự tồn tại của cấp trên, thủ hạ và người cùng nhiệm vụ, không được biết các vị trí khác. Điều này hạn chế tối đa việc bị đổ vỡ tổ chức khi bị lộ. Liền ngay cả Kha lão là người đứng đầu cũng không biết cụ thể thành viên ba tổ mật thám tại kinh thành gồm những ai.

Chiếu theo quy tắc kia, đứng trong mật thất hiện tại chỉ có thể là Đô Mật sứ giống Mã Đại, hoặc là Tổ trưởng tổ đặc biệt như Nguyệt Dung. Lăng Phong có thể tham gia, điều này đồng nghĩa hẳn cũng phải là thủ hạ trực tiếp của Kha lão, ít nhất phải Tổ trưởng một tổ mới được.

Mã Đại cũng không phải đầu đất, đã đoán ra mấu chốt này, không phục nói:

- Đại nhân, thuộc hạ thấy người này rất không phù hợp. Tài năng chưa rõ ra sao, nhưng tính vô tổ chức rất không ổn.

Thực ra, Mã Đại có ý kiến với Lăng Phong, chủ yếu vì chuyện quyền lợi của gã.

Tổ hành động như Ứng tổ, so với sở Mật Thám như của Mã Đại, hành động tự do hơn, nhiệm vụ cũng đa dạng phong phú hơn nhiều. Mã Đại lâu nay vẫn hy vọng một ngày mình có thể trám vào chỗ đó. Thế nhưng dùng một cái rớt ra Lăng Phong rất có khả năng là một tổ mới.

Lăng Phong cũng không ngạc nhiên, hẳn cũng đoán ra chút vi diệu này.

Chẳng qua, nếu hẳn là Mã Đại, sẽ không phản ứng như vậy. Làm trong cơ quan, thủ trưởng đã cất nhắc một người, người ta có tệ mấy đi nữa cứ mặc là được. Không muốn chạy tới làm quen, thà rằng làm ngơ cho qua chuyện là được, cố sao cứ bám lấy mãi nha.

Lăng Phong liền lẩm bẩm:

- Khó trách chỉ làm được Đô Mật sứ.
- Nói gì đó?

Mã Đại đứng phắt dậy, năm đấm vung tới. Kha lảo hô dừng nhưng đã không kịp.

Chỉ thấy Mã Đại vung năm đấm theo đường vòng, nửa muốn tát nửa muốn đè Lăng Phong xuống. Cái thể hùng hổ này, Lăng Phong quá quen, hẳn mấy tháng chơi đùa với Lăng Hồ đều kiểu này, rút ra không ít kinh nghiệm.

Chẳng qua, Mã Đại so với Lăng Hồ kém không ít. Lăng Hồ cuồng nhưng không nóng nảy, chữ “cuồng” giúp hẳn ra đòn hung mãnh lại khó đoán, nhưng không phải loạn xạ để lộ sơ hở như Mã Đại.

Đối phó với loại người như Mã Đại, cách hay nhất là né và châm chọc, khiến đối phương đã nóng còn nóng hơn. Lăng Phong liền dùng Hoạt Bất Lưu Thủ liên tục lắc người né tránh, khuôn mặt vẫn bảo trì nụ cười. Hoạt

Bất Lưu Thủ là bí quyết tạo ảnh, mục đích chính là né, tuy Lăng Phong chưa luyện thành nhưng vẫn phát huy tác dụng của nó.

Chỉ thoáng chốc đã khiến Mã Đại mặt đỏ bừng, mắng chửi:

- Đánh trả đi thằng nhãi, người không có trứng à?

- Ông dĩ nhiên có.

Lăng Phong quát, nhưng... vẫn né tiếp.

Cuối cùng, Mã Đại chịu hết nổi, với tay chụp lấy cây thương trên giá để vũ khí, quyết định tung sát chiêu. Gã không tin kẻ trước mắt có thể né được thương. Mã gia của gã là một trong ba gia tộc thương pháp của Đại Tổng, Dương Mã Trần.

"A đủ!"

Lăng Phong lúc này mới nghiêm túc.

Hắn dùng thuật địa đường, lộn tròn dưới đất tránh chiêu. Ngay lúc ngồi dậy, hắn chụp lấy một cây thương trên giá, lại lộn tiếp một vòng. Cũng không suy nghĩ nhiều, vẫn ở tư thế ngồi, Lăng Phong xoay người dùng Đoạn Hồn quyết bật như cóc, đồng thời tay cầm thương từ sau ném ra trước một góc gần 45 độ chếch lên trên, thương lao cho đến đốc thì Lăng Phong giữ lại. Tư thế của hắn khá giống ném lao trong Olympic.

Bộ thương pháp Mặc lão đưa cho, Lăng Phong luyện một hai chiêu đầu, bởi hắn cảm thấy nó không màu mè hoa lá lắm, quan trọng là kết hợp được với Đoạn Hồn quyết và choáng thuật.

Lăng Phong lại không biết, thương pháp hắn học chính là Dương gia thương nổi danh Đại Tổng.

Điểm đặc biệt của Dương gia thương là tay cầm thương để ở đốc, thậm chí chỉ dùng một tay, tưởng chừng sẽ rất yếu ớt, thực chất vô cùng hung mãnh. Khi đâm thẳng sẽ tăng khoảng cách dài nhất. Khi vung ngang lại tăng moment lực, bởi bán kính cánh tay đòn tăng lên tối đa, lực phát ra cũng tối đa.

“Vù”

Người trong phòng đều toát mồ hôi. Không ngờ đến, thẳng nhãi này cũng biết thương pháp?

...

Mã Đại thua.

Nếu để gã đấu lại một cách nghiêm túc, có lẽ gã sẽ không thua Lăng Phong thế này.

Nhưng thua là thua. Mũi thương của Lăng Phong chỉ cách mũi Mã Đại chưa tới một đốt ngón tay. Đây là một cảm giác rất khủng bố, giống như lấy một vật nhọn để ngay trước mũi, dù không di động cũng đã thấy khó chịu.

Mã Đại không đành lòng cúi mặt nói:

- Ta thua.

Lăng Phong cười nói:

- Thương pháp của người cao hơn ta nhiều, nhưng lâu nay không chịu luyện.

Mã Đại im lặng, gã không phục, thầm nghĩ sẽ có ngày so chiêu lại. Có điều Lăng Phong nói không sai, lâu nay vào mật thám yêu cầu công việc âm thầm, Mã Đại chả mấy khi dùng đến thương. Đây cũng là một lý do khiến Mã Đại dần sinh khó chịu cái kinh trong người.

Kha lão phá vỡ không khí căng thẳng:

- Được rồi, tất cả ngồi xuống đi.

Lăng Phong cất thương về chỗ ngồi, tự rót trà uống, bộ dạng thoải mái.

Kha lão hắng giọng:

- Chuyện Lăng Phong không ai phản đối nữa chứ?

Cả phòng yên ắng.

Lần này Cảnh Dương không nói gì, gã không cứng đầu như Mã Đại. Hơn nữa, gã thân là Phó Chỉ huy sứ, Kha lão cho dù nhận Lăng Phong thế nào, cũng không thể lập một chức Phó Chỉ huy sứ thứ ba đi. Còn Chu Thông, từ đầu chưa bao giờ lên tiếng.

Không còn ai phản đối.

Lăng Phong vỗ tay nói:

- Mong các vị chiếu cố.

- Mọi người có thể giải tán, Lăng Phong ở lại.

Mọi người âm thầm bước ra. Lúc Nguyệt Dung đi qua người Lăng Phong, chỉ nghe nàng nói nhỏ:

- Tối qua, đa tạ.

Nói rồi nhanh chóng đi mất.

Lăng Phong chưng hửng. Chỉ có thể thôi sao? Nghĩ lại, bà cô này lúc hẳn bị chèn ép không thềm đứng ra bênh vực gì, thật là uống công hăn cứu.

Lúc này, lại nghe Kha lão cất tiếng:

- Người theo ta.

Lăng Phong quay lại bất ngờ phát hiện, hóa ra bức tường sau lưng Kha lão còn có một cánh cửa bí mật khác, lúc này đã được mở ra.

"Ồ, mật thất trong mật thất?"

...

Lát sau.

Kha lão coi bộ muốn biến hắn thành điệp viên số một Đại Tổng, đào tạo cấp tốc cho hắn rất nhiều kiến thức mật thám.

Lăng Phong cũng ôm trong mình mộng tưởng làm điệp viên 007, cho nên rất có tâm học hỏi. Chẳng qua, có chút quá tải. Đặc biệt là phần ký hiệu liên lạc, không khác nào phải học một ngôn ngữ mới.

Phong ca tuy là xuyên không, nhưng không phải thiên tài, căn bản không thể cái gì chỉ trong một đêm có thể nhớ hết. Hắn chỉ ước gì có cái máy tính ở đây, cứ thế nhập cả vào. Cần giải mã thì code luôn thành chương trình, có mật mã gì cứ ném vào máy tự khắc giải ra, như vậy thì nhanh biết chừng nào.

Chẳng qua, riêng phần kết cấu tổ chức, Lăng Phong lại gật gù không ít. Hắn có thể chốt lọc ra vài điểm áp dụng cho Phong Vân đoàn.

Chỉ nghe Kha lão hỏi:

- Lần trước là người mật báo vụ việc ở Lạc Dương?

- Hình như... là vậy, thật ngại quá. - Lăng Phong gãi gãi đầu.

Kha lão gật đầu hài lòng:

- Người làm rất tốt. Chưa chính thức đã lập công, sau này không ai dám nói gì người. Không những khám phá bí mật của Yên Vương, còn giúp chúng ta nhìn ra một chuyện khác.

- Chuyện gì?

- Chuyện này nói sau.

Lăng Phong chứng hững, đã thế ngài khoe ra làm gì nha.

Kha lão bỗng đổi chủ đề:

- Người thấy người Kim thế nào?

- Người Kim? - Lăng Phong không hiểu lắm ý của Kha lão.

Kha lão trầm ngâm:

- 2 năm trước, Tống Kim ký kết "liên minh trên biển" hẹn cùng nhau diệt Liêu, xong xuôi chúng phải trả lại 16 châu Yên Vân cho Đại Tống. Rút cục đến nay vẫn lấy cớ chưa diệt xong Liêu không thềm trả...

Vào lúc mới thành lập, Mật Thám ty đấu đá chủ yếu với người Liêu và người Ngụy, ám sát phá bình thu thập tình báo lẫn nhau. Gần đây người Liêu bị người Nữ Chân đánh cho tan tác. Kẻ thù bị suy yếu, Mật Thám ty liền giảm bớt nhân sự mặt trận ngoại bang, chuyển sang lo tình báo ở trong nước.

Lăng Phong vuốt cằm. Kha lão nói với hẳn chuyện Kim Liêu làm gì?

Phong ca sau khi xuyên không đã âm thầm ra quyết định, sẽ an an ổn ổn kiếm tiền cưới vợ, hoàn thành một đoạn truyền kỳ xuyên không đầy tươi sáng và hạnh phúc. Làm mật thám cũng vì tình thế bắt buộc mà thôi, cốt tận dụng thân phận kiếm thêm.

“Từ từ, 2 năm trước? Liên minh trên biển?”

Lăng Phong bỗng nhiên chột dạ.

Chút kiến thức lịch sử ít ỏi năm đó đột nhiên tràn về.

Có lẽ nào...

Lăng Phong buột miệng nói:

- Chúng có trả đũa, chẳng qua đem hết dân hết vàng đi, để lại đất trống. Xong rồi dã tâm không giảm, xua quân chiếm luôn một nửa đất đai của Tống.

- Người nói gì?

Kha lão giật mình.

Thực ra chính Lăng Phong cũng đang giật mình không kém.

Vừa rồi Kha lão nói sơ qua về Mật Thám ty cả đoạn dài, nhắc tới hòa ước Thiên Uyên 20 năm trước, lúc đó Lăng Phong còn gật gà gật gù buồn ngủ không nghe kỹ. Bây giờ nghe đến liên minh trên biển 2 năm trước, hấn choàng tỉnh.

"Chẳng phải đây là dị giới sao?" Lăng Phong rùng mình.

Xuyên không được một thời gian, Lăng Phong cũng đã xác nhận xong vài chuyện, tỷ dụ trước nhà Tống quả thật là nhà Minh. Lăng Phong vì vậy sống khá ung dung, cũng không toan tính giống như vài đại thần xuyên không khác, biết trước tương lai chạy đến ôm chân ai đó. Dù sao lịch sử hoàn toàn khác như vậy, có xảy ra cái gì hấn cũng không thể biết được.

Nhưng vừa rồi, "hòa ước Thiên Uyên", 16 châu Yên Vân, "liên minh trên biển", những cụm từ này...

"Chẳng lẽ, đối thì vẫn đối, nhưng có những chuyện vẫn sẽ xảy ra?"

Hắn cũng chẳng giỏi sử, chuyện nhỏ nhặt xảy ra hắn cũng không biết hết. Chẳng qua, có vài sự kiện lớn không thể không để tâm, ví dụ... Tỉnh Khang.

Theo lịch sử, sau khi ký liên minh với Tống, người Kim sẽ hoàn toàn tiêu diệt người Liêu. Chỉ 6 năm sau, Kim hủy liên minh động binh chiếm nửa giang sơn nhà Tống, tạo thành mối nhục Tỉnh Khang mở đầu cho Anh Hùng Xạ Điêu.

Trọng yếu là...

- Đại nhân, ở mạc bắc có phải còn có vài cái bộ lạc Mông Cổ gì đó?

- Đúng vậy. Không nghĩ người cũng biết.

Lăng Phong mồ hôi lấm tấm.

Nếu mọi chuyện đi đúng hướng, tiếp mấy chục năm, Mông Cổ sẽ diệt Kim, tràn xuống diệt luôn nhà Tống.

Nếu những điều này thực sự xảy ra, Phong ca coi bộ muốn sống một đoạn truyền kỳ yên ổn cũng không dễ dàng đi.

- Đại nhân, chỗ này có ghi chép cái gì, đại loại lược sử từ thời hồng hoang hay không?

- Người xem làm gì?

- Thuộc hạ từ nhỏ ham mê lịch sử, năm đó đi học còn từng giải nhất lịch sử cấp huyện...

- Người đi học?

- Khụ khụ, thuộc hạ nói bừa, đại nhân không cần để ý.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Không Phải Dị Giới?

Kha lão đưa ra vài tài liệu lịch sử, đây là thứ Mật Thám ty lưu trữ rất nhiều, tiện cho việc phán đoán theo dõi.

Chữ phồn thể khiến Lăng Phong gặp chút khó khăn, nhưng đại khái cũng đoán ra được.

Lịch sử chỗ giống chỗ không, bị xáo trộn loạn lên.

Không có Tam Hoàng Ngũ Đế, lịch sử được viết từ khi Hiên Viên Hoàng Đế lên ngôi, người này từ "không có gì cả" lập ra nhà Hạ, đều ghi rất sơ sài. Chủ yếu đều ca ngợi ông ta tài giỏi ngang ngửa thánh thần, cái gì cũng do ông ta sáng chế ra.

Ngay đoạn này bánh xe lịch sử đã có khác biệt.

Hiên Viên về cuối đời bị Cơ Phát lật đổ, lập ra nhà Chu. Không có nhà Hạ của vua Kiệt, sau đó thậm chí mất luôn nhà Thương của vua Trụ, cả một giai đoạn dài đột nhiên bị cắt bỏ.

Lăng Phong không thể giải thích, tạm bỏ qua điều này. Dù sao thời kỳ cổ đại hồng hoang kia quá xa xôi, tư liệu thiếu sót, ngay cả người đời sau vẫn còn tranh cãi rất nhiều. Ai mà biết cái cổ sử trên wikipedia kia thật giả bao nhiêu?

Nói tiếp lịch sử dị giới, Cơ Phát lên ngôi chia nhà Chu ra nhiều vùng phân cho chư hầu, nhưng nhà Chu lại không kéo dài tận mấy trăm năm thành Tây Chu Đông Chu như thế giới cũ.

Ngay khi Cơ Phát mất, chư hầu đã sinh loạn. Tuy Xuân Thu Chiến Quốc là khái niệm sau này đề ra, nhưng nhìn vào biên niên sử này, Lỗ Phong đại để đoán đây chính là thời “Xuân Thu Chiến Quốc”, kết thúc khi Tần Thủy Hoàng thống nhất bảy nước.

Sau đó mọi thứ lại đi đúng lịch sử mà Lỗ Phong biết.

Có Hán Sở tranh hùng.

Có Tam Quốc, có Lưu Quan Trương.

Cứ thế cho đến cuối nhà Tùy.

Người diệt Tùy là Vũ Văn Hóa Cập, nhưng người xưng đế cuối cùng không phải Lý Uyên, mà là một kẻ tên Chu Xán.

Lỗ Phong không nhớ được Chu Xán trong lịch sử như thế nào, thậm chí thật có người này hay không, kẻ này xem ra không nổi tiếng. Bởi vậy Lỗ Phong không thể rút ra được chỗ nào là mấu chốt của sự thay đổi. Là bản thân Chu Xán? Hay là chỗ nào khác?

Chỉ biết trong thế giới này, Chu Xán khởi binh ở một nơi gần Sơn Đông, liên tiếp thắng trận, đánh bại tất cả các đối thủ, lập ra nhà Minh, đóng vai “Chu Nguyên Chương” trước tận mấy trăm năm. Lịch sử đến đây lại bị đảo lộn.

Điều đặc biệt, trong các tư liệu này, Chu Xán bị tả rất tàn bạo, giết người không ghê tay. Lỗ Phong thầm đoán, có thể vì sau này nhà Tống diệt nhà Minh của Chu Xán, nên tư liệu viết về Chu Xán mang màu sắc khá "độc ác tăm tối".

Nói tóm lại, Chu Xán lập triều Minh, đã thay thế hần triều Đường của họ Lý. Thành ra, không có sự biến cửa Huyền Vũ của Lý Thế Dân, không có An Lộc Sơn, Võ Tắc Thiên không xuất hiện, Thượng Quan Uyển Nhi, Dương Quý Phi đều không thấy đâu.

Lăng Phong đến đây nuôi tiếc thở dài, chửi thầm không biết rút cục thằng nào làm vậy khiến lịch sử thay đổi, để các người đẹp không thể sinh ra, thật đáng chết.

Cũng không biết chừng chính Lăng Phong là người đó.

Chẳng qua, kết cục của nhà Minh vẫn giống nhà Đường. Thiên hạ lại phân chia loạn xạ, thời Ngũ Đại Thập Quốc vẫn diễn ra, sau đó nhà Tống thống nhất, lại quay về đúng như lịch sử.

Nói như vậy, lịch sử sẽ có một đoạn đúng, rồi lại một đoạn sai, rồi lại đúng?

Nói cách khác, giai đoạn Lăng Phong đang sống sẽ vẫn đúng lịch sử chẳng?

Lăng Phong tự lắc đầu phủ nhận.

Kinh thành nhà Tống phải là Khai Phong, biển Tĩnh Khang cũng là ở Khai Phong, không thể là Trường An.

Ngoài ra, Lăng Phong còn để ý một điểm khác. Đó là mặt phía tây.

Tây Hạ của tộc Đảng Hạng không tồn tại. Thay vào đó, tộc Thác Bạt còn từ thời Nam Bắc triều lại phục quốc, xưng là Ngụy.

Tống lớn mạnh luôn muốn diệt Ngụy, liên tiếp gây ra xung đột. Nhưng về sau, người Tống bị Liêu đánh cho quốc lực bạc nhược, không còn hơi đâu đi lo, quyết định ký kết "hòa ước Cảnh Đức" với Ngụy. Đồng thời cùng

năm đó, tộc Nữ Chân ở Đông Bắc vùng dậy, lập nhà Kim tấn công nhà Liêu.

"Vậy cái gì đổi, cái gì không đổi?"

Lăng Phong thực sự đau đầu.

Nếu lịch sử không thay đổi, Lăng Phong dĩ nhiên vui mừng hơn. Dù sao xuyên không hơn nhau chính là ở chỗ này, bằng không Phong ca có khác gì hơn người khác?

Lúc trước Lăng Phong từng thất vọng vì rơi vào dị giới, không nắm được tương lai, không làm "nhà tiên tri" được. Tỷ dụ biết ai sẽ làm vua, chạy tới làm quen từ lúc thăng kia còn chưa mọc lông. Hoặc có bao nhiêu nhân tài chạy đi thu trước, không sợ không làm nên đại nghiệp thiên thu.

Bây giờ, dị giới không ra dị giới, chỗ dị chỗ thường, Lăng Phong tiến thoái lưỡng nan.

Hắn nên làm gì tiếp? Hay cứ mặc kệ?

Kha lão nhìn tên thuộc hạ này mặt mày nhăn nhó "nghiên cứu lịch sử", hăng giọng:

- Người muốn thì cứ cầm về mà đọc. Ở đây ta còn có việc phải nói.

Coi bộ lão nhân gia đã rất buồn ngủ, muốn làm lẹ còn giải tán.

- Vừa rồi hỏi người về người Kim. Bởi ta muốn người phụ trách gián điệp tại Kim.

- Ta? Gián điệp ở Kim? - Lăng Phong chỉ vào mũi mình.

Không dừng lại cử hắn đi?

Kha lão nói:

- Chẳng phải người nói chúng có dã tâm sao? Không phải ai cũng nhìn ra được điểm này.

- Khụ, ta chẳng qua chỉ... đoán mò như thế.

Kha lão cười:

- Lần trước người cũng đoán mò chuyện Yên Vương...

Lăng Phong xua tay:

- A, lần trước khác, lần này khác. Vả lại đại nhân xem thế nào. Thuộc hạ ngay cả người Kim mặt mũi ra sao còn chưa thấy bao giờ, làm sao chạy đi làm nhiệm vụ chống chọi chúng.

- Không sao, ở đây cũng có mấy người từng gặp người Kim đâu? Làm dần là quen thôi.

Lăng Phong bất khả tư nghị.

Lăng Phong có chút dị năng, nhưng làm mật thám xưa nay đều phải kinh qua khắc nghiệt, tích lũy kinh nghiệm mới được.

Bình thường, một mật thám sau khi được đào tạo căn bản ở Giáo phường xong xuôi, đều phải lăn lộn 5 10 năm mật sứ cấp thấp, rồi mới có thể nhận nhiệm vụ riêng. Không cần nói mật thám, bất kỳ cơ quan nào cũng phải từ thấp lên cao như vậy.

- Vẫn có vấn đề a đại nhân. Thuộc hạ chỉ mới tập sự vào nghề, nhiệm vụ quan trọng như vậy chỉ e không đảm đương nổi, sẽ hỏng việc lớn.

- Thực ra đây cũng không phải nhiệm vụ trọng yếu.

Kha lão muốn giao nhiệm vụ cho Lăng Phong, cũng không phải hoàn toàn tin tưởng hẳn, và nhiệm vụ ở Kim quả thật không trọng yếu.

Người Kim trong mắt Lăng Phong có thể đáng sợ, vì hẳn biết lịch sử, nhưng người khác thì không. Trong mắt Kha lão, tộc Nữ Chân chỉ giống như một bộ tộc thiểu số mà thôi. Để Lăng Phong đi, Kha lão cốt muốn thử nghiệm hẳn, tiện thể để Lăng Phong thu thêm kinh nghiệm mà thôi.

Chỉ là, Kha lão nghĩ là một chuyện, Lăng Phong bản thân hẳn lại không muốn nhận.

Làm gián điệp chống Kim, tất nhiên không thể ở tại kinh thành mà chống, ít nhất phải ra sát biên cương mới được. Vĩnh Lạc còn cả đồng chuyện phải lo. Trọng yếu là lỡ như phát sinh giao tranh cái gì với người Kim thì sao đây? Phong ca vợ còn chưa kịp cưới đâu.

Lăng Phong một mực từ chối:

- Đại nhân hay là cử người khác, tỷ dụ... Mã Đại. Đúng, Mã đại nhân võ công cao cường, kinh nghiệm đầy mình, chắc chắn sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ. Thuộc hạ chỉ xin một chân mật thám nhỏ là được, tốt nhất là đừng có nhiệm vụ gì nhiều.

Mã đại ca, người bức mình ta, ta lại dâng nhiệm vụ trọng yếu cho người, đây gọi là “lấy ơn báo oán”, Phong ca quả là một bầu trời tư cách.

Kha lão buồn bực. Đối lại là người khác, được giao nhiệm vụ đã thấy vinh hạnh, không có ai như thằng này chưa gì đã chối đây đẩy.

Kha lão đành đưa ra tuyệt chiêu:

- Tăng tiền trợ cấp, thế nào?

- Bao nhiêu?

Lăng Phong mắt tỏa sáng. Kha lão trái lại đứng thẳng nghiêm nghị:

- Người đã đồng ý?

- Khụ! Quốc gia triều đình có yêu cầu, là con dân Đại Tổng làm sao có thể thờ ơ chứ?

Kha lão làm sao có thể tin lời kịch vụng về của Lăng Phong, chỉ nói:

- Vậy trước mắt nói chuyện nhân sự cái đã.

- Đại nhân, người tính sau đi, tiền mới là chính đạo.

- Người vừa nói triều đình yêu cầu sẽ phục vụ cái gì đó...

- Không tiền không thể chú tâm làm việc đâu đại nhân.

Kha lão liền nói:

- Hiện tại không có ai cho người dùng, làm sao quy ra tiền? Tiền lão phu muốn chi cũng phải ghi sổ sách.

- Ý đại nhân là...?

Kha lão nói tiếp trọng điểm:

- Ta dự định tạm thời lập một tổ mật thám mới, để người phụ trách làm tổ trưởng.

Lăng Phong không khỏi bất ngờ, không nghĩ dùng một cái thăng luôn tổ trưởng. Coi bộ xong chuyện này còn kèn cựa với Mã Đại dài dài.

Kha lão hỏi:

- Muốn lấy tên gì?

- Tên? Thuộc hạ sẽ lấy tên... Phi Long.

Lăng Phong thuận miệng đáp.

- Ta không hỏi ngoại hiệu của người, hỏi tên tổ.

Mật thám kinh thành hiện tại có ba tổ đặc biệt. Ưng tổ của Nguyệt Dung, chuyên theo dõi đeo bám. Khuyển tổ của Trương Sinh, chuyên nằm vùng đánh hơi. Hồ tổ của Thạch Sơn, chuyên ám sát vô mồi.

Lăng Phong không nghĩ nhiều, đáp:

- Vậy Long luôn đi. Long tổ.

"Long tổ" này, Lăng Phong đọc truyện đã đọc rất nhiều. Cứ tổ đội nào bí mật dị nhân gì đó, đều là Long tổ.

Kha lão trợn mắt. Rõ ràng là biểu trưng chỉ có hoàng tộc được dùng.

- E hèm. Không hay lắm. Sói tổ thế nào?

Lăng Phong không quan tâm lắm, nói:

- Sói? Cũng được.

Kha lão đành nói:

- Tốt. Tiếp theo nói đến nhân sự cho Sói tổ này. Tự gần đây thiếu thốn nhân sự trầm trọng, cho nên mới có chuyện tuyển chọn người gấp gáp như vậy. Đối lại là 5 năm trước, người cho dù có võ công thông thiên cũng không thể vào. Cho nên, nhân sự của Sói tổ...

Lăng Phong dự cảm gì đó không ổn. Chỉ nghe Kha lão đằng hắng:

- Nghe nói người có một ít huynh đệ...

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Sói Tổ

Kha lão còn chưa nói xong câu, Lăng Phong đã phủ quyết:

- Không được. Tuyệt đối không được.

Lão già này thật khôn, nhòm ngó Hắc kỳ? Làm gì có chuyện nhắm nhí như vậy?

Có điều nhân đây lại nói, xem ra chuyện của Lăng Phong đều nằm trong tầm mắt của Mật Thám ty. Coi bộ về sau có làm việc gì đen tối cũng phải để ý một chút.

Chuyện bị thăm dò tạm thời không truy cứu. Nhưng "ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng", loại chuyện ngu ngốc này Lăng Phong sẽ không làm. Tự nhiên khổ cực tổn tiền tổn sức luyện tập, bây giờ đem đi phục vụ triều đình, đâu có dễ như vậy. Lăng Phong không có tinh thần yêu nước này.

Vả lại, chưa kể Lăng Phong đồng ý hay không, mấy huynh đệ chỉ e không đồng ý. Tần Quyền, Cao Diệp lần kết bái huynh đệ ngay cả tâm tư làm phản cũng đã bàn qua.

Kha lão đã tính trước Lăng Phong từ chối, lão bắt đầu trả giá:

- Người cũng không cần phổ biến thân phận cho huynh đệ mình. Coi như Mật Thám ty thuê người. Nghe nói các người gần đây cũng khó khăn.

- Khụ khụ...

Lăng Phong ho khan thầm suy tính.

Nghe đến chữ “thuê”, Lăng Phong mới hòa hoãn đôi chút.

Thực tế, Lăng Phong lập Hắc kỳ, ban đầu đúng là chủ trương làm một nhóm “lính đánh thuê”. Dù sao, đã gọi là đánh thuê, nếu không ai thuê thì cũng như không. Bấy lâu có chi không có thu, chỉ lo luyện không kiếm được ra tiền, ở đâu mà sống mãi.

Lăng Phong bắt đầu ra điều kiện:

- Chuyện này thuộc hạ không thể tự quyết định...

Kha lão thầm khinh bỉ, biết rõ thằng nhãi này muốn trả giá.

Lão đưa ngón tay ra nói:

- Một tháng chừng này bạc.

Nhìn Kha lão giơ 5 ngón tay, Lăng Phong liền hàm hồ đoán:

- 5 vạn lượng?

- Người... muốn giết ta?

Kha lão suýt chút bất tỉnh.

Lão ta làm quan thanh liêm, giá cả thị trường gần đây tăng cao, cơ quan cũng bị chính phủ cắt giảm lương bổng, tiền đâu ra mà lắm như vậy.

Kha lão nhăn nhó:

- Người có biết ta một tháng bổng của ta bao nhiêu bạc không?

- Không biết. - Lãng Phong tỉnh bơ.

Làm quan thanh liêm đời nào cũng nghèo, nhà Tống chia lương bổng thành 30 ngạch, trong đó 24 ngạch ở dưới về cơ bản nhận theo phẩm trật. 6 ngạch còn lại là thưởng đặc biệt, chỉ dành cho đại quan từ tam phẩm trở lên. Kha lão chính tam phẩm, quan to hàng đầu, nhưng một tháng cũng chỉ nhận được 200 quán, tương đương 200 lượng bạc. Thế mà thẳng trước mắt mở mồm liền đòi một tháng mấy vạn lượng, chẳng thà dẹp luôn Mật Thám ty.

Lãng Phong nghe xong trợn mắt không tin:

- Ít như vậy? Đại nhân a, thuộc hạ kín mồm kín miệng lắm, ngài không phải giấu làm gì. Tính cả tiền bên ngoài chắc không ít đúng không?

Kha lão buồn bực:

- Người... hừ. 500 quán.

- 500? Đại nhân không biết chứ, Hắc kỳ của thuộc hạ mười người chỉ riêng ăn một tháng đã tốn 500 quán rồi.

- Lang sói! - Kha lão không khỏi trợn mắt mắng.

- Hêê. Thì đúng rồi, vào Sói tổ phải ăn như sói thôi. Đại nhân a, nuôi lính xịn thì cũng phải chịu đầu tư.

- Gian thương! - Kha lão tiếp tục mắng.

Nói chuyện tiền bạc với dân xuất thân buôn bán, mở mồm là vài vạn, rất dễ đau tim.

Lãng Phong cười xòa, có điều làm căng quá mất mỗi làm ăn lâu dài này thì cũng không tốt, hẳn đành hạ giá:

- Vậy đi, đại nhân xem, 1000 quán.

- Thành giao!

- Ấc, khoan đã...

Lăng Phong ngăn ra.

"Hố m* rồi, biết vậy hô 2000."

Xem chừng lão già thành tinh này đã tính toán từ đầu.

Kha lão không cho Lăng Phong nói tiếp đã nói:

- Bây giờ nói sang chuyện khác. Người nói mẫu thân bị trúng độc?

- Gia mẫu quả thật bị độc, cả người không thể cử động.

Nhắc đến mẫu thân, Lăng Phong mới đành hoảng lại chút.

Kha lão xem ra khá quan tâm đến chuyện này, hỏi:

- Có biết bị độc gì không?

- Đoạn Cân Nhẫn gì đó.

Kha lão ánh mắt hiện dị sắc, ngừng một lúc mới hỏi:

- Người chắc chắn là Đoạn Cân?

- Là một bằng hữu của thuộc hạ nói ra.

Kha lão bỗng hỏi:

- Người kia còn ở kinh thành không?

- Vẫn còn. Bằng hữu kia biết nhưng không trị được độc.

- Dẫn ta tới gặp người đó, tiện thể xem luôn mẫu thân của người.

Lăng Phong mừng rỡ:

- Đại nhân có biện pháp?

- Không chắc, ta phải xem mới biết được.

- Vậy mời đại nhân đi luôn.

Lăng Phong vội vã, chuyện gì cũng được, riêng chuyện giải độc cho Lâm thị hẳn chỉ cần nghe một chút phong phanh cũng sẵn sàng bỏ hết mọi chuyện.

...

Trời đã chuyển sáng.

Lăng phủ.

Lâm thị rơi vào trạng thái sống thực vật, Công Tôn Dao mấy hôm nay không khác gì nha hoàn chăm sóc bên cạnh. Nàng mất mẹ từ nhỏ, rất tưởng niệm tình cảm mẹ con, chỉ tiếc lại gặp Lâm thị trong tình trạng thế này.

Công Tôn Dao mặc một bộ đồ gọn gàng, cầm kiếm ra giữa sân. Mỗi sáng, nàng đều múa kiếm, đây là thói quen hàng ngày của nàng từ nhỏ. Cũng nhờ thói quen này, mà dáng dấp nàng được bảo dưỡng rất tốt.

Bài kiếm này Lăng Phong từng xem, cũng từng ăn một kiếm. Phượng Vũ Cửu Thiên. Nghe nói có 9 chiêu, phối hợp biến hóa có thể thành đến 36 thức khác nhau, vừa đẹp vừa nguy hiểm.

Đúng lúc Công Tôn Dao thi triển chiêu thứ chín, đứng trên một chân cong người xoay tròn đẹp mắt, đằng sau có người nói:

- Người có quan hệ gì với Dao Trì Cung?

Công Tôn Dao giật mình dừng múa quay lại nhìn, là Liễu Thanh Nghi.

Công Tôn Dao mặc dù rất tò mò Liễu Thanh Nghi là ai, nhưng Lăng Phong từ hôm qua đi đâu mất, còn Liễu Thanh Nghi hầu như không tiếp chuyện ai bao giờ.

Công Tôn Dao có chút yêu thích Lăng Phong, nhưng còn chưa đến mức đánh ghen linh tinh. Nàng biết Liễu Thanh Nghi là người bảo trì mạng sống cho Lâm thị, vì vậy Công Tôn Dao nén lòng hiếu kỳ xuống không làm phiền đến Liễu Thanh Nghi.

Đây là lần đầu tiên Liễu Thanh Nghi chủ động tiếp xúc với người ngoài Lăng Phong. Có lẽ tối qua Công Tôn Dao để lại cho nàng chút ấn tượng tốt.

Công Tôn Dao hơi bất ngờ đáp:

- Dao Trì Cung là gì? Ta... chưa hề nghe qua.

Liễu Thanh Nghi nghĩ một chút, nói:

- Người múa tuy rất đẹp, nhưng làm mất uy lực của nó.

- Ta... chỉ muốn múa thôi, không có ý đem đi đánh nhau. - Công Tôn Dao đáp.

Bộ Phụng Vũ Cửu Thiên này, lúc mẹ nàng để lại cũng từng dặn dò Công Tôn Dao luyện thuần thực, uy lực sẽ rất lớn. Tiếc là Công Tôn Dao tính tình hiền hòa, dần dà chỉ xem nó như một bài biểu diễn.

Liễu Thanh Nghi nói:

- Mẫu thân của ngươi, tên có một chữ Lam, đúng không?

- A? Tỷ... tỷ biết mẹ ta?

Công Tôn Dao giật mình. Cha nàng từng nói cho nàng biết, mẹ nàng quả thật tên là Lam. Không lẽ Liễu Thanh Nghi cũng quen biết?

Chỉ nghe Liễu Thanh Nghi hờ hững đáp:

- Ta cũng chỉ nghe nói mà thôi. Gần 20 năm trước, bà ta phản bội Dao Trì cung bỏ đi, khiến người của Dao Trì thậm chí tìm đến chỗ ta tìm người.

- Phản bội? Dao Trì Cung này ở đâu? Tỷ tỷ, có thể kể cho muội biết thêm không? Muội...

Công Tôn Dao biết rất ít về mẹ của mình. Thậm chí cả khuôn mặt của bà ấy Công Tôn Dao cũng không thể nhớ rõ. Công Tôn Kỳ chưa bao giờ kể cho nàng biết, mỗi lần nàng hỏi tới, ông ta đều nói tránh đi. Bây giờ đột nhiên xuất hiện một người biết chuyện cũ, Công Tôn Dao gấp đến độ sắp khóc lên.

Liễu Thanh Nghi đáng ra rất hiếm quan tâm đến người khác. Chẳng qua gần đây tâm tính nàng đã thành "người bình thường" ít nhiều. Mấy ngày qua chữa bệnh cho Lâm Nghi Anh, thường xuyên thấy Công Tôn Dao ở bên cạnh, có lúc thậm chí còn hát ru rất tự nhiên, không hiểu sao Liễu Thanh Nghi cũng sinh cảm động lây.

Người với người, chỉ cần gặp nhau thường xuyên, không sớm thì muộn cũng sinh tình cảm. Có lẽ trước kia, đệ tử trong Thần Cung đối với Liễu Thanh Nghi quá kính trọng xa vời, không ai dám bày tỏ gì với nàng, khiến Liễu Thanh Nghi trái tim cũng khép lại.

Liễu Thanh Nghi ngồi xuống ghế tròn bên cạnh sân, chậm rãi kể gì đó.

Xong xuôi, nàng nói:

- Ta cũng không biết nhiều lắm về Dao Trì cung, người muốn biết thì phải tự đi tìm hiểu.

Nói rồi nàng lấy ra một vật gì đó, đưa cho Công Tôn Dao:

- Chờ Lăng Phong trở về, người đưa vật này cho hắn.

- Sao tỷ lại để muội đưa?

Liễu Thanh Nghi bồng trầm mặc, nói:

- Ta phải đi bây giờ.

- Tỷ... đi đâu?

Liễu Thanh Nghi không đáp, chớp mắt đã biến mất.

...

Chỉ nửa canh giờ sau.

Kha lão cùng Lăng Phong trở lại Lăng phủ. Chỉ là, Liễu Thanh Nghi thì đã không thấy đâu.

- Xem ra bằng hữu kia của người không thích gặp người ngoài?

- Đúng vậy, nàng ấy từ nhỏ... sống biệt lập.

Lăng Phong bịa đại lý do.

Kha lão xem qua tình hình của Lâm thị, cũng chỉ lắc đầu:

- Mẫu thân người bị trúng độc trong một thời gian dài, mỗi lần lại từng chút một, dẫn đến lúc phát độc thì không thể cứu chữa.

Kha lão dường như còn biết một chút bí ẩn đằng sau Đoạn Cân, nhưng lão tạm thời không nói hết ra.

- Có điều, vị bằng hữu kia của người, thủ pháp rất cao, bản thân ta không nghĩ thiên hạ này còn có ai có thể khiến một người trúng Đoạn Cân bảo trì ở trạng thái như thế này. Nếu vị kia nói không có cách khác, ta nghĩ không ai nói khác được đâu.

- Thực sự lợi hại như vậy?

Lăng Phong hơi bất ngờ, bấy lâu hắn vẫn xem Liễu Thanh Nghi chỉ giỏi về kiếm, không giỏi về y.

Hắn lại lần nữa nghĩ đến Vương Diệu Mai, càng khẳng định là nàng ta làm. Trúng thời gian dài, không ả ta thì còn có thể là ai? Có thể ở cạnh Lâm thị cũng chỉ có ả ta.

Kha lão có thuật đoán tâm, lại nói:

- Người đang nghi ngờ Triệu Hanh?

- Bấy lâu ta cũng chỉ đụng chạm đến hắn.

Kha lão nghĩ đến điều gì, nói:

- Chuyện nhiệm vụ ở Kim, đáng ra có thể đi qua đường Hà Đông. Nhưng nếu người muốn, thì có thể đi Hà Bắc.

- Hà Bắc?

Hà Bắc, chính là địa bàn của Yên Vương. Yên Vương sắp tạo phản, đi Hà Bắc là vào chỗ nguy hiểm, đặc biệt khi Lăng Phong hoàn toàn kém kinh nghiệm.

Chẳng qua, Lăng Phong cũng hiểu ý Kha lão.

Nếu Triệu Hanh là kẻ gây ra chuyện hạ độc, lại chạy về Hà Bắc, Lăng Phong có thể nhân nhiệm vụ điều tra một chút, một công đôi việc. Để sau này Yên Vương dấy binh xong, hai bên chiến sự, phòng vệ cẩn mật, Lăng Phong căn bản không thể tiếp cận Triệu Hanh.

Kha lão nói:

- Có điều, nếu đi như vậy sẽ rất nguy hiểm...
- Ta sẽ đi hướng Hà Bắc. - Lăng Phong quyết định.

Kha lão đang định nói gì đó, bên ngoài có âm thanh lạ.

“Vù”

Lăng Phong ít nhiều kinh qua một lần, biết đây là thủ hạ của Kha lão đưa tin. Chỉ thấy Kha lão đọc mật thư xong nhú mày, chỉ để lại một câu:

- Người sắp xếp đi, qua giờ Ngọ lại tập hợp.
- A, vội vàng như vậy?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Ta Đi Cùng Người

Lát sau.

Nhờ có Công Tôn Dao chuyển lời, Lăng Phong mới biết Liễu Thanh Nghi không phải tránh mặt Kha lão, mà nàng ta đã rời đi. Còn đi đâu làm gì, Công Tôn Dao không biết, Lăng Phong căn bản cũng không quản nổi.

Liễu Cung chủ tựa thần tiên, nói một câu dung tục, mấy ngày qua ngay cả đi vệ sinh, Lăng Phong cũng cảm giác nàng ấy chưa từng làm. Có lẽ thần công Thần Cung đã cải biến thân thể đi.

Lăng Phong buồn bã trong lòng, cứ tưởng được ở cùng thần tiên tỷ tỷ thêm một thời gian, cải thiện tình cảm. Chẳng ngờ người ta không từ đã biệt.

Nàng cũng không để lại thư từ chia tay gì với hắn, chỉ để lại một quyển ghi chép, bên ngoài không có tiêu đề.

Lăng Phong mở ra xem, đọc được một đoạn đã cuống hỉ.

"M*, bí kíp, cái này chính là bí kíp trong phim."

Quyển ghi chép nàng để lại, hóa ra là một quyển bí tịch võ công.

Trong đó ghi ra, không chỉ 108, mà đến 359 huyết vị khắp cơ thể, còn đề cập đến không ít bí mật khác. Điều đáng nói nhất, kinh mạch được nói

tối cũng không phải "Kỳ Kinh Bát Mạch", mà là "Chính Kinh Thập Nhị Mạch", hoàn toàn mở ra một thế giới mới cho luyện khí.

Nói không chừng, đây chính là bí quyết độc môn giúp Thần Cung vượt lên thiên hạ mà Ma môn thèm muốn. Thứ này nếu võ lâm biết được, chỉ e sẽ phát sinh một hồi gió tanh mưa máu tàn sát lẫn nhau.

Cũng không biết là phúc hay họa với Lăng Phong.

Chỉ là, tại sao Liễu Thanh Nghi không chỉ tha thứ cho Lăng Phong, còn chuyển sang giúp Lâm thị, bây giờ "truyền thụ bí kíp tối thượng" này cho Lăng Phong.

Nàng đã yêu hẳn?

Xác suất này gần như bằng không.

Nên biết, nàng bị Lăng Phong phá thân, gần như thân bại danh liệt, ngôi vị Cung chủ gần như chắc chắn sẽ bị phế, chỉ e võ công cũng sẽ bị các trưởng lão phế theo. Chưa kể một khi bị phế, lời đồn cũng theo đó truyền ra khắp võ lâm.

Thần Cung Cung chủ bị phế, chỉ có hai lý do, phản bội hoặc thất thân.

Điều quan trọng hơn, chính bản thân nàng cũng bị tổn thương, tâm pháp bị ảnh hưởng rất nặng, võ công suy giảm đến tám chín phần, nội thương liên miên không dứt. Bằng hữu trong võ lâm của Thần Cung không nhiều, trong khi đám Ma Môn đang vây sẵn lưới chờ nàng ở khắp nơi. Nàng lúc này rời đi là tự tìm đường chết.

Nàng chưa bao giờ nói những nỗi khổ này ra, cũng chưa bao giờ nói muốn giết hẳn vì giận.

Lăng Phong không biết cuộc đời nàng bị hãm quấy phá đến thế nào. Ấn tượng của Liễu Thanh Nghi trong mắt Lăng Phong, vẫn luôn là cao cao tại thượng, không vướng bụi trần.

Hắn cứ nghĩ Liễu Thanh Nghi là người lạnh lùng không biết đùa. Hóa ra hắn sai lầm, nàng ta đùa rất thâm sâu.

Cái quyển ghi chép kia, trang đầu ghi “thân thể có đến 359 huyệt vị, chứ không phải chỉ 108”.

Tốt.

Trang thứ hai, “thân thể có thể luyện bằng Chính kinh Thập nhị mạch, không chỉ Kỳ kinh Bát mạch, luyện xong sẽ thoát thai hoá cốt”.

Rất tốt.

Trang thứ ba lại ghi, “nếu không đả thông hết 8 mạch của kỳ kinh, thì không nên luyện chính kinh, sẽ sinh tác dụng ngược”.

Lăng Phong nuốt chút tắt thở. Thế này chẳng khác nào đồ ăn ngay trước mắt mà không lấy được. Sao đại tỷ không ghi ngay trang đầu nha.

Chuyện này làm Lăng Phong nhớ một chuyện cười kiếp trước.

Có một tên lượm được bí kíp, hí hửng mở ra, trang đầu ghi "phải tự cung mới luyện được", gã ta nhin đau "cắt". Trang thứ hai lại nói "thực ra không tự cung cũng được", gã kia uất ức đem bí kíp đốt. Đốt gần xong lộ ra một trang cuối, "luyện xong, tự cung hay không cũng tự động mọc lại", gã kia tắt thở.

Lăng Phong không khỏi buồn bực.

“Phải xong Bát mạch, vậy thì chờ đến bao giờ?”

Hiện tại Lăng Phong chỉ mới thông được hai mạch cơ bản Nhâm Đốc. Trong dân gian, chỉ cần thông hai mạch này là đã có thể vận khí một vòng Tiểu Chu Thiên, tích lũy chân khí dần.

2 mạch tiếp Xung Đới, Lăng Phong nhờ Tần Quyền tạm biết cách đả thông, chỉ còn chờ đủ chân khí. Nhưng 4 mạch cuối thông thế nào, Lăng Phong hoàn toàn không biết. Đáng ra hẳn có thể hỏi Liễu Thanh Nghi, đáng tiếc hẳn nghĩ thông thả hỏi sau cũng được. Ai mà ngờ đến nàng đi vội như vậy.

Muốn thông 8 mạch, đặc biệt là 2 mạch cuối, thông thường phải gia nhập danh môn chính phái mới được, sẽ không tràn lan chợ trời như cách luyện hai mạch Nhâm Đốc.

Trọng yếu là, muốn thông 8 mạch, còn phải có một lượng chân khí dồi dào làm cơ sở mới được. Chiếu theo tình hình luyện hai mạch Nhâm Đốc hiện tại, Lăng Phong có thể ước lượng, đại khái phải chăm chỉ tầm vài năm nữa.

Chỉ là, phải thực sự chờ vài năm? Tốc độ rùa bò như vậy, làm sao mà vô địch thiên hạ, tỏa khí thế bá vương thu nạp hậu cung cơ chứ?

...

Tạm bỏ chuyện kinh mạch sang bên, Lăng Phong dọn dẹp ít đồ vật bên thân, chuẩn bị cho nhiệm vụ Mật Thám ty. Đúng lúc Công Tôn Dao đi vào nhìn thấy không khỏi tò mò:

- Huynh... sắp đồ đạc làm gì vậy?

- À, ta có chút việc, có lẽ sắp phải đi xa.

Chuyện Mật Thám ty, Lăng Phong vẫn không tiết lộ cho một ai.

Công Tôn Dao lại hỏi:

- Đi xa?

- Đúng vậy, tận Hà Bắc.

- Huynh đi xa vậy để làm gì? Vậy còn...

Ý tứ Công Tôn Dao, Lăng Phong hiểu. mấy ngày qua, hắn đã xác nhận “thần thuật ngủ đông” của Liễu Thanh Nghi là có thật, tạm không phải lo cho Lâm thị, chỉ cần tìm ra thuốc giải là được. Hà Bắc càng không thể không đi.

Có lẽ sẽ phải thuê một hai nha hoàn. Lại nói, phí tiền cho hai chị em họ Vương, lần này phải chọn kỹ.

- Huynh cũng đang muốn nói chuyện này. Muội hay là...

Hắn đang định nói Công Tôn Dao quay về Vĩnh Lạc, chỉ không ngờ nàng ấy lại cúi đầu nói:

- Muội biết rồi. Nam nhân phải đi xa lập nghiệp. Muội sẽ ở lại chăm sóc cho bá mẫu, huynh cứ đi đi.

Lăng Phong ngẩn ra.

Vẫn điệu bộ này. Ngày đó ở Bão Độc trại, có một cô gái hồn nhiên tiếp chuyện bên đường, khiến Lăng Phong bối rối mấy lần.

Lăng Phong không ngờ đến mức không nhận ra tình cảm của Công Tôn Dao dành cho mình.

Nói trắng ra là, một người hữu tình còn ai đó vô ý.

Lý do rất đơn giản, vì Liễu Thanh Nghi. Hắn và nàng ấy đã có thân thể chi giao, đã bước qua hẳn một tầng quan hệ. Trong khi hắn với Công Tôn Dao, chỉ ở giai đoạn chớm nở làm quen nhau, căn bản không thể so sánh.

Đương nhiên, làm một nam nhân, đặc biệt là xuyên không về cổ đại, trong thâm tâm Phong ca cũng từng có mơ mộng “bắt cá 2 tay”, thậm chí nhiều hơn, để có gì còn phục vụ đại nghiệp “tam thê tứ thiếp” mà các vị đại thần xuyên không đều làm.

Nhưng là, muốn bắt cá, còn phải xem cá là cá nào đi. Như Liễu Thanh Nghi là cá voi xanh, Phong ca có dùng toàn thân chỉ e còn chưa chắc giữ được nàng, nói gì cố bắt thêm một con khác.

Mà sự thật cũng không sai biệt lắm.

Liễu Thanh Nghi đột ngột rời đi, khiến Lăng Phong chòang tỉnh...

Nàng đi rồi, Lăng Phong ngay cả muốn nói câu chia tay cũng không được, muốn đi tìm cũng không biết phải tìm ở đâu. Nàng như tiên nữ, đến rồi đi như gió mây, hoàn toàn ngoài tầm tay của Lăng Phong.

Nàng đi rồi, Lăng Phong mới nhận ra. Giữa hai người, tưởng là rất khúc chiết, kỳ thực đều rất mơ hồ.

Xem ra, Liễu Thanh Nghi sẽ không thuộc về hắn, ít nhất là lúc này.

Đã không thể với tới, vậy thì sống thực tế một chút vậy.

Có những thứ ở ngay bên cạnh, chỉ khi mất đi mới hiểu được. Đạo lý này, Lăng Phong kiếp trước đã từng trải qua. Chuyện của Lâm thị càng khiến Lăng Phong tỉnh ra. Hắn đã tự nhủ, đừng bao giờ để những thứ đó trôi qua trong nuối tiếc.

Có lẽ Công Tôn Dao mới là người hắn phải tìm.

Lăng Phong bỗng thầm quyết định gì đó.

- Dao muội, đợi ta trở về...

- A, muội không muốn nghe...

Công Tôn Dao hai tay ôm mặt hét lên. Nàng nghĩ đến, Lăng đại ca đang tỏ tình với mình sao?

Thực ra, Lăng Phong ý tứ chỉ đơn giản là, đợi hản trở về xong hai bên thử hẹn hò một thời gian xem sao. Dù sao, là một nhân sĩ hiện đại, chuyện tình cảm là phải từng bước từng bước xây dựng đấy, không thể nhất thời là xong. Đáng lý ra với Liễu Thanh Nghi cũng sẽ vậy, chỉ tiếc nàng đã bỏ đi, không cho Lăng Phong cơ hội tiếp xúc gì thêm.

Công Tôn Dao rất thanh thuần đáng yêu, dung nhan cũng xinh đẹp, là nhân tuyển không sai.

Nhưng là, nữ nhân, cũng không phải cứ xinh đẹp thanh thuần là được. Có rất nhiều chị em, ban đầu mới quen thì dịu dàng đáng yêu, đến khi lấy về rồi... Khụ.

Công Tôn Dao đã chạy đi một đoạn, Lăng Phong liền hỏi với theo:

- Dao muội, có đồng ý không vậy?

- Huynh từ phương bắc về, muội sẽ nói.

- A? Hẹn hò thử mà thôi, cần phải bí mật như vậy?

Chẳng qua Lăng Phong cũng nhận ra, tình hình như vậy là 8 phần nàng ấy đã đồng ý.

...

Lăng Phong vừa dọn dẹp đi ra, đang dự tính đến điểm hẹn với Mật Thám ty, thì bị một bóng hình xinh đẹp chặn lại:

- Người chuẩn bị đi xa?

Là Lăng Vân. Vân tỷ vẫn xinh đẹp và đầy cuốn hút như ngày nào. Chẳng qua hiện tại Phong ca đã có người để gửi gắm tình cảm tương lai, đã kìm cái tư tưởng “không nên có” với nàng xuống.

Hắn hăng giọng:

- Đúng vậy. Tỷ cũng biết rồi sao?

- Công Tôn cô nương nói cho ta biết. Người đột nhiên đi Hà Bắc để làm gì?

Lăng Vân khó hiểu cũng dễ lý giải. Lăng Phong theo nàng biết từ nhỏ sống ở xóm nghèo, căn bản chưa từng đi đâu xa, lần đi Tô Châu là lần đầu của hắn, căn bản không có một chút quan hệ gì với đất Hà Bắc xa lạ.

Lăng Phong cũng không có nghĩa vụ phải trả lời Vân tỷ. Hắn hiện tại tuy vẫn họ Lăng, nhưng đã tách ra làm ăn riêng, hắn muốn làm gì là chuyện riêng của hắn, Lăng Vân không thể quản.

Chẳng qua, ít nhiều nàng ta cũng là tỷ tỷ mình, Lăng Phong liền kiếm cớ nói:

- À, khụ. Là thế này. Tiêu cục làm ăn có chút khó khăn. Lần trước đưa tiêu đến Lạc Dương, ta mới biết ở Hà Bắc hiện không nhiều tiêu cục hoạt động lắm, cho nên muốn đi thử tìm cơ hội, mở một đường tiêu đến đó xem sao.

Lăng Vân cũng không quan tâm Lăng Phong nói thật hay giả, chỉ hỏi:

- Chừng nào thì đi?

- Ta sẽ quay lại Vĩnh Lạc sắp xếp một chút, có lẽ hai ba ngày nữa.

- Hai ba ngày nữa sao?

Lăng Vân trầm mặc một lát, bỗng ngẩng đầu nói:

- Ta cũng đi Hà Bắc. Tốt lắm, chúng ta cùng đi.

Lăng Phong choáng váng:

- Tỷ... đi Hà Bắc làm gì?

- Kinh thành tạm thời yên ổn. Ta muốn xây dựng thương điểm mới ở Hà Bắc.

Lăng Vân nói băng quơ.

Bầu không khí rất cổ quái.

Giống như, cả hai đều biết đối phương đang nói dối, nhưng đều không muốn bóc mẽ nhau.

Lăng Phong nghĩ đến chuyện Yên Vương, khuyên nói:

- Hà Bắc rất nguy hiểm, tỷ không nên đi lúc này.

- Có nguy hiểm gì? Vậy vì sao người còn cố đi?

- Chuyện này...

Lăng Phong không biết nói sao cho phải.

Dù sao thì, chuyện Yên Vương tạo phản, cũng chỉ là dự đoán của hắn. Cho dù có phản thật, cũng chưa chắc ngay trong ngày một ngày hai. Nói ngược lại, càng biết sẽ xảy ra, càng phải tận dụng thời gian. Đợi phản loạn thực nổ ra, căn bản không thể đi nữa.

- Chẳng phải tỷ sắp xuất giá sao, đi xa thế này...

- Hừ, không cần người quan tâm. Ta quyết định rồi.

Lăng Vân không cho Lăng Phong nói tiếp, để lại một câu rồi cứ thế rời đi.

Lăng Phong há mồm, đại tỷ muốn làm trò gì đây?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long
www.dtv-ebook.com

Chương 117

Ta Cũng Đi Cùng Luôn

Mật thất Đình gia thành nam.

Kha lão triệu tập họp nội bộ, có tin tức tình báo khẩn cấp mật.

- Mật thám Kim?

Cảnh Dương báo cáo:

- Sở Mật Thám Hà Bắc đưa tin, có một nhóm người Kim được Yên Vương mời sang, mật sứ của chúng ta ở đó phát hiện dấu vết mật thám đối phương ẩn giấu bên trong.

Lăng Phong cũng đã có mặt, nghĩ đến điểm mấu chốt nói:

- Yên Vương muốn mượn lực người Kim?

Cảnh Dương đột nhiên gầm nhẹ:

- Hừ, gian tặc, dẫn rắn cắn gà nhà.

Lăng Phong thấy vậy cũng phải nhìn lại tên họ Cảnh này.

Tính khí tuy không hợp nhau, nhưng xem ra Cảnh Dương cũng không tệ lắm.

Đối với chuyện Tống Kim, Lăng Phong không có nhiều cảm xúc. Hắn không xem Tống là tổ quốc, càng không xem Kim là ngoại bang, nói ra tương lai sau này người Kim người Tống đều là một nhà thông hôn.

Kể cả xem Kim là ngoại bang, Yên Vương muốn mượn chút thế lực bên ngoài, Lăng Phong cũng không thấy phản cảm. Nói theo ngôn ngữ hiện đại, chính là lôi kéo "đồng minh quốc tế" mà thôi. Thời hiện đại chuyện này xảy ra thường xuyên. Có lúc dân chúng chửi rủa, nhưng cũng có lúc dân chúng ủng hộ, vấn đề nằm ở ấn tượng của kẻ "ngoại bang" kia thế nào. Người Kim hiện tại vẫn là "đồng minh trên biển" với Tống.

Nhìn trên bản đồ, Hà Bắc của Yên Vương ở vị trí xoay lưng về nước Kim, ngay phía nam 16 châu Yên Vân. Nếu Yên Vương kéo quân xuống Trường An, sẽ hồng nguyên cả cái Hà Bắc. Nếu Kim nhân cơ hội Yên Vương vắng nhà nhảy vào, Yên Vương sẽ rơi vào thế không nhà, "lưỡng đầu thọ địch".

Cho nên, lão Yên muốn khởi binh, buộc phải có mua bán với quân Kim. Đối lại là Lăng Phong, hắn cũng làm vậy.

Cảnh Dương tiếp tục nói:

- Lần này mục tiêu của chúng ta là theo dõi phá rối vụ này, nếu giết được người Kim càng tốt.

- Sao không tìm cách khử lão Yên? - Lăng Phong hỏi.

Cảnh Dương ra vẻ khinh thường Lăng Phong còn non, gã nói:

- Thứ nhất, không dễ như vậy, Hà Bắc là đất của lão ta, chúng ta theo dõi không bị phát hiện đã là khó. Thứ hai, lão Yên mặc dù muốn làm phản nhưng cũng là người Tống, nhờ có hắn mà Hà Bắc lâu nay yên ổn, không đến lúc vỡ lở không thể manh động. Thứ ba, khử đám Bắc Kim, có thể

nhân đó đổ vấy lên cho quân Yên, khiến Kim Yên trở mặt, lúc đó lão Yên sẽ không thể khởi binh được.

Lăng Phong vờ gật đầu.

Thực ra Lăng Phong lại nghĩ, lão Yên đằng nào cũng sẽ phản, đây chẳng qua là biện pháp "câu giờ". Yên Vương nếu chết đi, chuyện phản loạn chẳng phải càng dễ dàng bị dập tắt sao, người Kim cũng sẽ không có cơ thọc tay vào.

Cảnh Dương chính khí nói:

- Lần này nhiệm vụ trọng yếu, nếu không có kinh nghiệm, nhất thời để hỏng việc, chỉ e ảnh hưởng đến quốc gia đại sự. Cho nên, ta sẽ trực tiếp đi Hà Bắc.

- Người cũng đi?

Lăng Phong hơi nhăn nhó, hẳn không thích tên này. Liếc mắt sang Kha lão, phát hiện lão không bày tỏ ý kiến gì, xem ra đã bàn qua.

Cảnh Dương lạnh nhạt hỏi:

- Làm sao? Người không phục?

- Cũng không có gì!

Lại bàn thêm một chút vai trò và nhiệm vụ. Xong xuôi, Lăng Phong được phân một ít vật dụng.

Đầu tiên là một bộ đồ gọi “Nhu Đẳng Giáp Y”, làm bằng da tốt, vừa mỏng vừa mềm nhẹ, mặc vào như không mặc. Điểm kỳ lạ là không biết chất da là gì, nhưng không hề gây mùi, thậm chí mồ hôi cực tốt, lại có màu sẫm như da người, rất thích hợp cho mật thám dùng đến khi bí mật.

Ngoài ra, còn có một tấm lệnh bài mật thám, một cây chủ thủ chất lượng, cùng một bộ phi đao.

Vào cơ quan chuyên nghiệp có khác, đồ đặc chất lượng hơn hẳn.

Việc coi như xong, Kha lão phân phó giải tán. Chỉ là, lại thấy Lăng Phong nấn ná ở lại.

Kha lão hỏi:

- Có chuyện gì sao?
- Đại nhân. Lần này thuộc hạ chỉ e không đi cùng Cảnh Phó sứ được.
- Vì sao?

Kha lão hơi phật ý, lão nghĩ thẳng này vì chút tính khí mà muốn thoái thác chẳng?

- Ài, ngài cũng biết Lăng Đại tiểu thư của Lăng phủ đấy?
- Thì sao?
- Nàng ấy không hiểu thế nào cũng đi Hà Bắc, thuộc hạ e rằng phải đi cùng nàng ta, dù sao thuộc hạ vẫn họ Lăng...

Lăng Phong làm ra vẻ "lực bất tòng tâm", thực tế hẳn không muốn Lăng Vân đi Hà Bắc, mà cho dù Lăng Vân có đi đi nữa, với hẳn cũng không liên quan. Nhưng nay đột nhiên lọt ra một tên Cảnh Dương, khiến Lăng Phong "hóa vụng thành khéo".

Đã vậy đi luôn với Lăng Vân, đỡ phải thấy mặt nghe tên kia chỉ trở cả ngày.

Kha lão thở ra, cười nói:

- Chuyện này cũng không có gì. Như vậy cũng đỡ phải đổi thân phận cho người bí mật vào Hà Bắc, cứ thoải mái mà đi cũng tốt. Nhớ bàn bạc với Cảnh Dương Nguyệt Dung cách thức gặp mặt.

Lăng Phong vui vẻ đáp:

- Vậy thuộc hạ cáo lui.

Kha lão đột nhiên nói:

- Chuyện Đoạn Cân Nhẫn và mẫu thân người, ta sẽ lưu tâm giúp người một chút. Cứ yên tâm mà đi!

- Đa tạ đại nhân.

Lăng Phong biết Mật Thám ty có sở Mật Thám khắp nơi, có lời này của Kha lão, giá trị hơn rất nhiều Lăng Phong tự đi tìm.

Lại nói, Kha lão giúp được đến đâu chưa biết, nhưng thủ hạ ra trận, lão nói vài câu hứa hẹn để "an quân tâm" "tăng sĩ khí", chiến thuật tâm lý vô cùng cao minh. Lăng Phong không khỏi thấy mình còn phải học hỏi nhiều.

...

Lúc này, ở Lăng phủ.

Lăng Vân cũng đang sắp xếp tư trang lên đường.

Hôm đó nghe Lăng Phong muốn đi Hà Bắc, nàng bỗng thốt ra cũng đi. Đến lúc quay về phòng nghỉ lại, chính nàng cũng không hiểu, vì sao mình lại muốn đi Hà Bắc?

- Tiểu Tinh, Đại tiểu thư đâu?

Lăng Vân nghe giọng nói này, không khỏi thấy gì đó phiền chán.

Từ Nguyên xuất hiện.

Gã vừa từ Tô Châu quay lại kinh thành, chẳng ngờ nghe tin Lăng Vân muốn đi Hà Bắc gì đó, lập tức cấp tốc chạy qua.

- Nàng đi Hà Bắc làm gì?

- Ta... muốn dựng thêm thương điểm ở đó.

Không biết từ lúc nào, Lăng Vân bắt đầu tránh Từ Nguyên. Cũng không phải nàng ghét gã, nếu ghét, nàng sẽ không chấp nhận chuyện gả cho hắn. Từ Nguyên trong mắt Lăng Vân giống như đang cản nàng, còn cản cái gì thì nàng không rõ. Giống như, chẳng lẽ nào cũng sẽ phải gả cho hắn, phải ru rú trong nhà nửa đời còn lại, cho nên Lăng Vân muốn tự do nốt mấy ngày.

Có lẽ chính thứ này khiến nàng quyết định đi Hà Bắc chẳng?

Từ Nguyên thấy Lăng Vân có ý tránh gì đó, trong lòng bỗng không yên.

Từ Nguyên càng lúc càng si mê Lăng Vân. Nàng càng ngày càng xinh đẹp, không cần phải nói thêm. Nàng vốn dĩ đặc biệt hơn nữ nhân khác, cũng không cần dài dòng. Nhưng trọng yếu là, cái gì càng trước mắt mà mãi không đoạt được, thì càng khiến người ta ham muốn.

Từ Nguyên nói:

- Nàng còn lo chuyện buôn bán làm gì? Chuyện của chúng ta, nàng chẳng phải đã nói hết nửa năm sao? Tương lai nàng chỉ cần ở trong nhà, mọi việc đã có ta.

- Chuyện riêng là chuyện riêng, thương hội không thể một ngày dừng kinh doanh.

Từ Nguyên vẫn khuyên:

- Ta cũng không nói nàng dừng hẳn công việc. Đi Hà Bắc xa xôi như vậy...

- Không sao, có Lăng Phong đi cùng rồi.

Lăng Vân rất tự nhiên đáp.

- Lăng Phong? Hẳn sao lại cũng đi?

Từ Nguyên nghe đến hai chữ Lăng Phong, máu nóng toàn thân.

Lăng Vân ấp úng:

- Hẳn... cũng đi Hà Bắc, chỉ tiện đường.

- Tiện đường?

Từ Nguyên hàm răng nghiến lại ken kết.

Lăng Vân luôn nói Lăng Phong là đệ đệ của mình, nhưng Từ Nguyên vẫn không thể bỏ qua. Cái cách Lăng Phong nhìn Lăng Vân, Từ Nguyên thấy đơn thuần là nam nhân nhìn nữ nhân, chả có tí tỷ đệ nào trong đó.

Quả đúng thế, Lăng Phong chưa bao giờ xem Lăng Vân là tỷ tỷ thật sự. Hẳn tuy biết rõ hai người có huyết thống, nhưng 20 năm hoàn toàn không sống cùng mái nhà, căn bản chẳng có tình cảm tỷ đệ nào. Lăng Phong chỉ có thể tự dặn lòng không thể có ý gì với Vân tỷ, vì chuyện này sẽ phạm luân thường. Nhưng điều này không thể ngăn ánh mắt hắn nhìn Vân tỷ chỉ là một nữ nhân.

Tạm bỏ qua chuyện Lăng Vân, Từ Nguyên cũng vẫn thấy Lăng Phong là một kẻ rất khó chịu. Thăng kia luôn đối địch với gã, mấy lần phá hỏng chuyện của Từ Nguyên. Từ Nguyên muốn trị Lăng Phong đều thất bại. Bẵng đi một thời gian Lăng Phong biến mất, Từ Nguyên dần quên đi. Nhưng ấn tượng về Lăng Phong vẫn không đổi.

Từ Nguyên nghiêng rằng quyết định:

- Vậy được rồi. Ta cũng đi Hà Bắc.

- Người đi làm gì?

Lăng Vân chột dạ.

Thái độ của nàng càng khiến Từ Nguyên nghi ngờ đậm hơn, gã bịa đại lý do nói:

- Hà Bắc cũng có cơ nghiệp họ Từ, tiện thể ta muốn giới thiệu nàng với họ.

- Nhưng...

- Nàng không muốn ta đi cùng sao?

Từ Nguyên khó chịu ra mặt.

Lăng Vân đành chấp nhận. Dù chưa phải phu thê, hai người cũng đã hứa hẹn xong.

...

Cùng lúc đó, ở một góc sau Lăng phủ.

- Người nói không sớm muộn độc sẽ phát. Vì sao thằng nhãi kia vẫn sống nhăn mãi ra đó?

- Cái này, tiểu nhân cũng không biết. Hay là, do thuốc có vấn đề?

- Hừm, độc này dùng bấy lâu, là chủ nhân đưa xuống, tuyệt đối không vấn đề. Nữ nhân kia có cao nhân ra tay. Chẳng qua cũng không liên quan, bà ta có sống lại cũng chẳng sao. Vốn dĩ bà ta chỉ là đòn đánh lạc hướng.

Lại là hai kẻ bí ẩn, kẻ thật sự đứng sau vụ hạ độc Lâm thị.

Lại nói, Lăng Phong cũng từng điều tra đám hạ nhân. Bởi vì cả Liễu Thanh Nghi lẫn Kha lão đều nói độc được cho vào đồ ăn hàng ngày, như vậy vấn đề ít nhất phải nằm ở phòng bếp.

Chỉ là, Lăng Phong cũng không xuất thân cảnh sát điều tra hay khám nghiệm tử thi giống như các đại thần xuyên không khác, nghiệp vụ chẳng có bao nhiêu, trong khi hai kẻ này coi bộ là dân chuyên nghiệp. Nghe cách bọn hắn làm việc, độc này đã được dùng nhiều lần. Lăng Phong căn bản không tìm ra chút manh mối nào.

Hắn cũng từng nghĩ đến, kẻ nào gây án, nhất định sẽ tìm cách trốn đi.

Chỉ là, hai tên này gây án xong vẫn nán lại Lăng phủ mãi đến hôm nay, độ lý lợm cũng thật đáng nể, quả nhiên dân có kinh nghiệm.

Lăng Phong lại càng không biết, hắn mới là mục tiêu chính, chính hắn cũng đã trúng độc.

Nhưng vì sao hắn vẫn sống khỏe mạnh ở đó? Độc không có tác dụng, hay vẫn chưa phát độc?

Chỉ nghe hai tên nọ nói tiếp:

- Hừm. Thời gian nguy hiểm cũng đã qua. Vừa lúc hắn và Lăng Vân chuẩn bị đi Hà Bắc, người có thể tìm cách rời đi.

- Vậy còn chuyện của hắn?

- Tạm thời xem động tĩnh. Vốn dĩ nhắm vào Lăng Phong, là vì hắn là Tam Thiếu gia, nhưng nay hắn lại dần tách khỏi Lăng gia, kế hoạch phải thay đổi.

- Vâng, công tử.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Tìm Nhau

Lăng Phong đã về Vĩnh Lạc, lựa chọn đội viên Hắc kỳ lên đường.

Lăng Phong chỉ nói quan phủ muốn thuê người, không hề nhắc tới ba chữ Mật Thám ty hay nhiệm vụ gì cụ thể. Nhưng hẳn cũng nói rõ, việc lần này có thể sẽ phải đánh nhau một chút, anh em nào không muốn đi, hoàn toàn có thể ở lại Vĩnh Lạc.

Chẳng qua, anh em Hắc kỳ mấy tháng qua ăn rồi chỉ ăn và luyện, nghe nói rút cục cũng có chỗ thi triển tài hoa, đều vui vẻ không dị nghị gì.

Cũng chỉ có Mặc lão cảm thấy nghi hoặc:

- Hà Bắc? Chẳng lẽ quan phủ muốn để các người đánh dẹp thổ phỉ gì đó.

Lăng Phong không khỏi toát mồ hôi.

Mặc lão chỉ đoán một cái thế mà gần trúng, không hổ già thành tinh.

Mặc lão kỳ quái cũng dễ hiểu. Chuyện quan phủ thuê dân binh giá rẻ, đánh dẹp thổ phỉ gì đó, cũng hay xảy ra. Lúc thuê dân binh, cũng đều thuê ở địa phương khác, tránh cho sau khi đánh dẹp xong, thổ phỉ tìm đến đám dân binh trả thù. Chẳng qua, từ Hà Bắc thuê tận Kinh Kỳ Trường An, thì có điểm hơi xa so với quy định.

Lăng Phong liền ho khan:

- Cái này cũng một phần do ta tính toán. Tiêu cục ở kinh thành quá nhiều, đều vận tiêu đi Lạc Dương Tần Phượng, căn bản không thể kiếm được bao nhiêu. Ta nghĩ đến đi Hà Bắc một chuyến xem sao, thuận tiện tìm một con đường.

Cái lý do này hôm trước nói với Lăng Vân là biện pháp tình thế. Nhưng hôm nay nói lại với Mặc lão, Lăng Phong bỗng nhiên nghiêm túc, có lẽ phải làm thật.

Mặc lão gật gù:

- Vậy cũng tốt.

Làm một tiêu cục, thành công lớn nhất chính là mở được tuyến tiêu. Phương Hùng thời gian gần đây rất tích cực vận tiêu, nghe nói đã sắp mở được một tuyến cho riêng mình. Lăng Phong nếu vẫn cứ ôm Hắc kỳ tập luyện mãi, không làm ra công tích gì, chỉ e hình ảnh trong đoàn sẽ giảm sút.

- Đúng rồi, tiền trang ở kinh thành, đã kiếm xong chỗ. Chuyện đi vào hoạt động, ta muốn để Gia Cát Vinh làm, nhờ lão đốc thúc một chút.

- Công tử cứ yên tâm.

Lăng Phong giao tiền trang cho Gia Cát Vinh. Trong mấy anh em, cũng chỉ có kẻ này là phù hợp nhất, cũng đang không có việc gì.

Việc ở Vĩnh Lạc coi như sắp xếp xong, Lăng Phong lên đường quay lại kinh thành, dẫn theo gần như toàn bộ Hắc kỳ, chỉ để lại vài người tiếp tục khổ luyện. Gồm Cao Diệp Tần Quyền Lăng Hồ, mấy đứa Triệu Tử Long, Chu Công Cẩn, ngoài ra còn có vài thanh niên mới gia nhập.

Lại nói, Hắc kỳ hiện tại cũng không chỉ 9 người như trước, dưới sự quản thúc của Mặc lão, đã thu nhận thêm vài thiếu niên khác. Tỷ dụ vài thanh niên từ Bão Độc trại, nổi bật có ba thiếu niên Chu Tiểu Xuyên, Trương Bảo và Lưu Bá Huy. Cả ba đều đi cùng Lăng Phong lần này.

...

Cả đội quay lại Trường An, từ cửa nam đi vào.

Phía nam Trường An, gần đường lớn dẫn ra cổng Minh Đức, chính là Thông Thiên các.

Thông Thiên các là đại diện của Toàn Chân giáo tại kinh thành, người dân lui tới hàng ngày rất đông, nghe đâu đã vượt qua cả Sùng Thánh tự của Phật giáo cách đó không xa.

Lăng Phong nhìn Thông Thiên Các sừng sững mấy chục tầng không khỏi bất ngờ. Người xưa cũng thật tài tình, có thể xây một tòa các cao đến thế này.

Hắn ngẩng đầu cảm thán:

- Cái các này không biết có phá kỷ lục tòa nhà cao nhất Đại Tống không nữa?

- Huynh nói cái gì "kỷ lục"? - Tần Quyền không hiểu lắm.

Lăng Phong bỗng sực nhớ ra gì đó, hỏi Tần Quyền:

- Từ từ, lần trước người nói Tiểu Hoa có thể đã bị Thông Thiên Các bắt đi đúng không?

- Đúng vậy. Mà cũng không phải bắt, là tuyển đệ tử cho Toàn Chân thôi. Huynh muốn đi tìm Tiểu Hoa sao?

Lăng Phong trầm giọng:

- Ủm, chuyện này đáng lẽ phải làm từ lâu.

Nói rồi để Hắc kỳ đi về trước, hắn cùng Tần Quyền ghé vào Thông Thiên các.

Chuyến này đi Hà Bắc không biết mất bao lâu, Lăng Phong muốn giải quyết vài chuyện nhỏ cho xong.

Lăng Phong thầm nghĩ, nếu gặp Tiểu Hoa sống không tốt lắm, hắn sẽ kéo cô bé về chỗ mình. Dù sao bây giờ hắn dư dả có thể nuôi một cô gái nhỏ như Tiểu Hoa. Hơn nữa, Công Tôn Dao một mình ở lại phủ cũng rất buồn bã, có thêm một muội muội như Tiểu Hoa, nàng ấy cũng sẽ vui hơn đi.

Vừa bước vào sân lớn, một tiểu đạo sĩ chặn hai người lại:

- Không biết hai vị đến cúng bái, hay là có chuyện gì khác?

Lăng Phong không thích đám Toàn Chân này cho lắm, nói:

- Tìm người.

- Không biết hai vị tìm ai?

- Một năm trước, Thông Thiên các bắt muội muội của ta...

Đạo sĩ kia nhăn mặt nói:

- Thí chủ, mong ngài ăn nói cho đàng hoàng, Các của chúng ta tiếng tăm thiên hạ, không thể vài lời đã nói bừa...

- Nói bừa? Muội muội ta bị bắt đi, còn có cả nhân chứng...

Tần Quyền ở cạnh thấy tình hình không ổn, đứng ra giữa can:

- Ấy ấy, không có nhân chứng, không có nhân chứng.

Quay sang Lăng Phong nháy mắt liên tục, nói nhỏ:

- Tứ ca, bình tĩnh, hỏi tin tức, chứ không phải đòi người mà.

Lăng Phong hử nhẹ.

Tần Quyền quay qua tên đạo sĩ, tay dúm dúm:

- Đây là ít tiền cúng bái, haha, xem nào, ài năm trước có phải có một nhóm ăn mày được Thông Thiên các thu nhận?

Kẻ kia nhận tiền, mặt hòa hoãn đôi chút, nghĩ rồi nói:

- Chuyện này ta không chắc...

Tần Quyền mặt méo xệch, thẳng nhãi này rất hay, tiền cầm trong tay ra vẻ suy nghĩ, rút cục nói không chắc.

Kẻ kia hình như cũng thấy xấu hổ, cố nói:

- Nhưng đúng là năm trước là đợt tuyển ký danh đệ tử, nếu có đứa ăn mày nào may mắn được sư thúc bá để ý cũng không chừng?

- Vậy bây giờ chúng ở đâu?

- Đệ tử như vậy đều về tổng đàn cả, không còn ở đây.

- Tổng đàn ở đâu?

- Chung Nam sơn.

Lăng Phong vỗ vai Tần Quyền:

- Đi thôi.

- Đi đâu? - Tần Quyền mờ mịt.

- Chung Nam sơn.

- Há?

Không chỉ Tần Quyền, ngay tên đạo sĩ kia cũng há mồm.

Tần Quyền cười méo miệng:

- Tứ ca, đệ biết huynh lo cho Tiểu Hoa. Nhưng, Chung Nam sơn không giống cái Thông Thiên các này, muốn hỏi người cũng không dễ vậy. Và lại, nó nằm tận ngoài thành, muốn đi cũng không thể đi ngay một hai ngày được.

Lăng Phong buồn bực, chẳng lẽ lại phải chờ đi Hà Bắc về?

...

Cùng lúc, phía bên kia Trường An, tây thành.

Gần phố ăn mỳ khi xưa, đang có ba tiểu nữ đạo vừa trò chuyện vừa đi vào. Một đám ăn mỳ thấy có vài nữ đạo đi vào, đều dạt cả ra. Hiện tại trong kinh thành, ai ai cũng biết, công tử thiếu gia có thể đụng đến, nhưng đạo sĩ tuyệt đối không nên đụng.

Sở Linh tò mò đánh giá, không khỏi chun mũi khó chịu:

- Tiểu Hoa, trước kia cô ở cái chỗ rách nát này à?

- Ừm. Cô sợ rồi sao?

Tiểu Hoa bây giờ đã dặn hơn, thi thoảng cũng đùa cợt.

Sở Linh hếch mũi:

- Hứ, có gì mà sợ. Nhớ hồi trước ở nhà, mẹ ta thi thoảng cũng cho đám ăn xin đồ ăn thừa... Thôi bỏ đi.

Tiểu Bích cười nói:

- Ta thì lại muốn làm ăn mày thử một lần.

Lần này Tôn Tuyết Kha xuống núi mua sắm, Tiểu Hoa xin đi cùng, tiện thể xin đi đến đây, cô muốn tìm người.

Thời gian qua vào nội tu, Tiểu Hoa cùng với Trương Quân Bảo chính là hai đệ tử ưu tú nhất, đều đã luyện thành thực Trác Nhật Kiếm pháp. Ngoài ra, bọn họ còn được truyền cho Nội đan thuật, là căn cơ làm đệ tử trụ cột cho Toàn Chân sau này.

Nhân tiện nói đến đan thuật. Nội Đan thuật là thuật luyện khí trung cấp, Toàn Chân đặt tên như vậy có lẽ để phân biệt với Kim Đan thuật của Thiên Sư đạo.

Đạo sĩ Thiên Sư từ xa xưa xem luyện kim đan là cách để thăng tiến, thậm chí để trường sinh. Bọn họ khởi đầu dùng cây thuốc, về sau dùng đến cả kim loại, hết vàng đến chì, thậm chí thủy ngân, cát bụi cũng bỏ vào.

Trường sinh thì không biết có không, nhưng phi thăng thì nhiều. Thi thoảng lại có một vụ uống kim đan vài ngày sau "thăng". Dù sao, người chết là thăng hay hạ cũng khó mà phân biệt.

Chẳng qua, nhân dân tiến bộ cũng không mù chữ mãi như vậy. Dần dà "kim đan" của Thiên Sư đạo cũng bị nghi ngờ. Thiên Sư đành chuyển sang bùa chú cúng bái. Toàn Chân giáo nổi lên một phần cũng nhờ đi ngược Thiên Sư.

Vương Viễn Tri lập giáo phê phán kim đan, nói nội đan mới là chính đạo. Thực tế, kim đan hay nội đan, có thực sự hiệu quả hay không, cũng chỉ

trưởng lão chương giáo mới biết, còn lưu truyền trong dân gian chỉ toàn đồ giả.

Nhưng ít nhất nhìn Tiểu Hoa mà nói, thì có lẽ có hiệu quả thật.

Bộ dáng Tiểu Hoa hiện tại khác trước rất nhiều.

Thiếu nữ 14 tuổi, chỗ cần nở cần cong cũng đã bắt đầu lộ ra. Nhìn qua một chút Tiểu Hoa lúc này, nào có còn bộ dáng ăn mày ngày nào. Làn da trắng bóng, mái tóc đen mượt, đặc biệt đôi mắt lung linh mơ hồ. Xem ra lại một cái mỹ nữ “họa quốc ương dân” sắp xuất thế. Mấy tên mới lớn trong nội tu, hầu hết đều để ý thể hiện trước mặt cô.

Không chỉ có Tiểu Hoa, nam nữ đệ tử khác trong nội tu đều thay da đổi thịt. Lúc vào phái xấu bần thế nào bây giờ đều thành mỹ nam mỹ nữ. Nói không quá, Toàn Chân giáo mà chuyển sang kinh doanh "chăm sóc sắc đẹp", "phẫu thuật thẩm mỹ" các loại, chỉ e lời to.

Chỗ ăn xin, Tiểu Hoa nhìn một lượt bỗng thấy người quen liền gọi:

- Sinh ca, Sinh ca...

Tên ăn mày kia, chính là tên ăn mày Lăng Phong hỏi chuyện lần trước, Trương Hóa Sinh. Trong đám ăn mày hẳn là đứa nhanh nhẹn nhất, nghe nói đã thành Hành khất đệ tử của Cái bang.

Nhân tiện nói đến ăn mày và Cái bang.

Cái bang mặc dù mang tiếng đại diện cho ăn mày, nhưng muốn gia nhập cũng không dễ dàng. Cái bang chia đệ tử thành 10 đại, từ Cửu đại đến Vô đại, Hành Khất đệ tử là hàng thấp nhất, chính là vô đại, đại loại giống đệ tử ký danh như Tiểu Hoa trước kia. Trương Hóa Sinh thành Vô đại đệ tử, cũng phải trải vì tróc vấy làm quen với người Cái bang bấy lâu.

Trương Hóa Sinh chớp chớp mắt, nhìn mãi vẫn không biết là ai, hỏi:

- Người là...?

- Ta là "tiểu ăn mày", Tiểu Hoa.

- Tiểu Hoa...? Tiểu Hoa? Người không phải bị bắt đi sao?

Trương Hóa Sinh hỏi đến hai lần, lần đầu là vì vẫn chưa nhớ ra, lần hai là vì nhớ ra nhưng quá bất ngờ.

Tiểu cô nương trước mắt mà là "Tiểu Hoa" trước kia? Rõ ràng hai người khác nhau, trước kia một dạng rách rưới tóc tai ngắn cùn, còn bây giờ sạch sẽ trở mã thành thiếu nữ, nhìn chả khác gì tiểu thư nhà giàu nào đó đang tu hành.

Tiểu Hoa chỉ kể qua loa, cô hỏi:

- Lâu nay, có ai tìm ta hay không?

- Tìm người? Không có... À, có một lần.

- Là đại ca đúng không?

Tiểu Hoa tim nhảy lên, đại ca rút cục vẫn còn nhớ đến mình, đã đến tìm.

Trương Hóa Sinh buột miệng:

- Đúng, là tên điên kia...

- Người, không được nói đại ca như vậy.

Tiểu Hoa xụ mặt tức giận, lại hỏi dồn dập:

- Đại ca nói những gì? Huynh ấy trông thế nào? Có khỏe mạnh không, còn nữa...

- Ài ài, từ từ đã. Hình như không tệ lắm, ăn mặc khá hơn trước.

Tiểu Hoa hơi thất vọng nhưng vẫn hỏi:

- Vậy... vậy, huynh ấy nói những gì?

- Hỏi người ở đâu, sau đó rời đi.

- Vậy người nói thế nào? - Tiểu Hoa hỏi lại.

- Không nhớ.

Tiểu Hoa chính thức thất vọng.

Sở Linh bên cạnh bực dọc nói:

- Nay, người cái đồ đầu heo, cái gì cũng không nhớ.

Trương Hóa Sinh phản bác:

- Ông suốt ngày phải đi xin ăn, hơi đâu mà nhớ nổi chuyện cả năm trước.

- Người... - Sở Linh trừng mắt.

- Sở Linh, không cần đâu.

Tiểu Hoa vội ngăn lại.

Xem chừng không thể hỏi ra gì thêm, dù sao biết đại ca sống tốt, nghe nói ăn mặc sạch sẽ hơn là đủ rồi. Quan trọng nhất, đại ca không hề quên cô là được.

Ông trời nếu có mắt, chắc chắn còn gặp lại.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Từ Chối Làm Quan

Lăng Phong đã trở về phủ, ghé thăm mẫu thân một lần. Thấy bà vẫn nằm bất động, trong lòng xiết lại.

- Mẹ, chờ con tìm thuốc giải cho ngài.

Không thể không nói, thần thuật của Liễu Thanh Nghi quả thật kỳ diệu. Không ăn không uống không bài tiết, hô hấp cực kỳ nhỏ bé, da dẻ vẫn hồng hào nằm ở đó. Không tận mắt nhìn, Lăng Phong tuyệt đối sẽ không tin.

Vừa ra khỏi phòng, thì bắt gặp Công Tôn Dao.

- Huynh sắp đi sao?

- Ủm. Muội ở lại nhớ...

Còn chưa nói xong nhớ cái gì, Công Tôn Dao đã đỏ mặt ngắt lời:

- Muội biết rồi. Huynh cầm lấy nó đi, đi đường... cẩn thận.

Công Tôn Dao xòe tay đưa cho Lăng Phong một vật rồi lại chạy đi.

Lăng Phong nhìn lại, vật kia là một túi hương. Hắn chỉ cười nhẹ nhìn theo bóng dáng xinh xắn của nàng, xem ra nàng muốn chúc phúc cho hắn đi. Nếu không phải Hà Bắc nguy hiểm, mẫu thân cũng cần một người chăm nom, Lăng Phong rất muốn đem luôn Công Tôn Dao đi luôn. Hai người vừa du ngoạn vừa hẹn hò tìm hiểu nhau, chính là cảnh sắc tuyệt nhất.

Nghĩ đến đây, Lăng Phong bỗng có một cảm giác cổ quái.

Vân tỷ vì sao muốn đi Hà Bắc, không lẽ tỷ ấy muốn... đi với hần?

Chẳng qua, bước ra cổng nhìn thấy gì đó, cái suy nghĩ vừa rồi của Lăng Phong lập tức tắt ngấm.

Lăng Vân chắc chắn sẽ không đi du sơn ngoạn thủy với Lăng Phong hần, vì có một con kỳ đà khác.

Lăng Phong cứ tưởng đi cùng Lăng Vân sẽ tránh được thể loại kỳ đà như Cảnh Dương. Hóa ra ông trời trêu người, đâu có dễ tha thứ cho Lăng Phong như vậy. Tránh kẻ này gặp kẻ khác.

Thằng nhãi Từ Nguyên kia, cũng sẽ đi cùng Lăng Vân.

Lăng Phong cũng chỉ vừa biết tin này xong, nghe xong không khỏi buồn bực. Phong ca đây là đang làm điệp viên 007, đi làm nhiệm vụ tối mật, ảnh hưởng đến quốc gia đại sự, rút cục lại kéo theo hết người này đến người khác như đi hội.

Lăng Phong đang buồn chán sắp xếp xe ngựa chờ Lăng Vân ra, thì có tiếng A Quý:

- Lăng Phong, có người tìm người.

- Tìm ta?

Lăng Phong vuốt mũi. Bình thường chả ai tìm hần, gần đây lại gặp rất nhiều người. Hay lại là tên nào muốn xin đi Hà Bắc? Rất tốt, đi hết càng tốt, càng đông càng vui.

Bước ra thấy ai đó, Lăng Phong chấp tay chào:

- Ô, Trương đại ca, đã lâu không gặp, huynh khỏe chứ?

Người đến thì ra là Trương Bảo, cận vệ của Triệu Khánh.

Hôm nọ Tô Đóa Nhi cầu xin hộ, Triệu Khánh liền giao cho Trương Bảo chạy đi tìm Lăng Phong, nói chuyện quan tước gì đó. Chỉ là Lăng Phong gần đây bận mù mịt, không lúc nào ở một chỗ, Trương Bảo tìm gặp mấy lần không được, không khỏi kỳ quái thẳng nhai này làm gì mà bận rộn còn hơn cả Hoàng đế, thậm chí nốt lần này không được gặp sẽ mặc kệ.

Trương Bảo cười lớn, liếc nhìn đoàn xe ngựa đã chất sẵn hàng:

- Haha, ta vẫn sinh long hoạt hổ. Người sắp đi đâu sao?

- Ài, tiểu đệ đâu có phúc đức như đại ca, được kề cận điện hạ. Đành cực khổ đi xa kiếm chút sinh ý thôi.

Trương Bảo chửi thầm. Gã khổ cực một tháng cũng chỉ mấy chục quán, so với tên nào đó cầm tiền vạn trong tay, cũng không biết là ai khổ hơn đâu. Nếu cho gã chọn lại, gã nói thực cũng muốn thử đổi đời đi buôn một lần.

Ngoài mặt cười nói:

- Thôi bỏ đi, buôn bán cái gì nữa. Nói cho đệ tin vui, điện hạ cất nhắc đệ...

Trương Bảo không khỏi tự mãn, cũng may trước kia gã qua lại với Lăng Phong chút ít, dự đoán kẻ này tương lai sẽ nhờ được. Quả nhiên đúng vậy. Không như tên Nhạc Thành kia, suốt ngày nghiêm nghị, không chịu tìm mối quan hệ nào.

Lăng Phong mờ mịt hỏi:

- Điện hạ cất nhắc đệ?

Triệu Khánh đã ôm Tô Đóa Nhi đi, một thời gian ngay cả một chút tin tức cũng không có, Lăng Phong còn tưởng giữa hăn và hoàng tử chả còn

liên quan gì nữa, đã bị ngài ấy đá bay. Tự nhiên bây giờ lại được nhắc tới?

- Điện hạ là người mẫn tài, dĩ nhiên không thể để lọt đệ mất rồi, hơn nữa...

Lăng Phong thầm khinh thường cái "mẫn tài" kia. Hắn tuyệt đối không tin Triệu Khánh nhớ đến mình, thầm đoán chỉ e thằng nhãi Trương Bảo này muốn vùi vĩnh cái gì đi?

- Ấy ấy, cũng nhờ Trương đại ca đây nói giúp. Có điều, đệ vẫn chưa hiểu lắm...

- Khụ. Cũng không phải do ta hoàn toàn, có cơ hội nhớ đến cảm ơn Tô Phụng nghi.

- Tô Phụng nghi?

Lăng Phong không biết người này là ai.

Trương Bảo thấy Lăng Phong ngờ ra, giải thích:

- Chính là Tô... cô nương lúc trước.

- Đóa Nhi? - Lăng Phong buột miệng.

- Người sao lại gọi thẳng tên như vậy. Ài, người ta bây giờ không còn là...

Phụng nghi, chính bát phẩm, là địa vị thấp nhất trong "hậu cung" của các Hoàng tử. Nữ nhân được phong Phụng nghi là chính thức công nhân danh phận, đã thành thiếp thất trong Hoàng gia.

Lăng Phong nghe tin này, trong lòng buồn vui lẫn lộn.

Nhớ lại hình bóng cô gái kia, lúc trước bộ dạng đáng thương trong Thất Tú các, sau thành "nghĩa muội" trong phủ Lăng Phong, bây giờ người ta thành người trong Hoàng tộc, tên cũng không thể gọi thẳng, "thể sự vô thường".

Trong đầu hần lập tức nghĩ đến chút kỷ niệm “ướt át” với nàng ấy, Lăng Phong một điểm tự đắc cũng không có. Thực ra, hôm đó sau khi Đóa Nhi rời đi, Lăng Phong ngoài lạc lõng, còn thấy hối hận vì chuyện mình đã làm. Bởi vì hần lo sợ chuyện kia sẽ khiến Đóa Nhi vĩnh viễn không có danh phận ở phủ Hoàng tử.

Nếu hần gặp nàng ở một không gian khác, tỷ dụ thời hiện đại, có lẽ hần sẽ tìm mọi cách giữ lấy nàng. Nhưng đây là cổ đại, kể cả hần muốn giữ, Đóa Nhi cũng không muốn để hần giữ. Ngày hôm đó, chính vì Lăng Phong nhận ra tâm ý của Đóa Nhi không hề nằm ở mình, cho nên hần mới buông và quên nhanh chóng.

Đóa Nhi tuy không nói trực tiếp như Khương Vũ Y từng nói, nhưng Lăng Phong hiểu được, nàng chọn Triệu Khánh. Nàng nói mình hối hận vì trao lần đầu cho Lăng Phong, Lăng Phong tin là lời thật.

Bây giờ lại nghe nàng ta đã có danh phận, trong lòng Lăng Phong cũng vui vẻ thay nàng. Cũng không biết làm sao nàng có thể làm được, nghe nói mẫu hậu Triệu Khánh rất khắc nghiệt chuyện này.

Lăng Phong lại hỏi:

- A, đệ hiểu, về sau sẽ ghi nhớ. Nhưng cái cất nhắc gì kia là sao?
- Điện hạ sẽ thu nhận đệ làm khách khanh trong phủ Tần Vương. Thế nào? Một bước lên trời nhé.
- Khách khanh?

Hồi đó Lăng Phong từng nghĩ làm "tay chân" cho Hoàng tử tại sao lại chả oai gì cả, hóa ra vì hắn còn chưa chính thức, trước kia vẫn chỉ là thử nghiệm mà thôi.

Về nguyên tắc, trong các con vua, chỉ có Đông cung Thái tử mới có quyền lập phủ Chiêm sự, thu nhận khách khanh. Phủ Chiêm sự là nơi lo lắng sự vụ trong Đông cung, cũng đồng thời là một "triều đình nhỏ" của Thái tử. Nhưng nhỏ thì nhỏ, chỉ cần bước chân vào đều tương lai sáng lạng. Một khi Thái tử đăng cơ, những kẻ này một bước lên trời, thậm chí trước kia cho ngựa ăn cũng thành quan lớn.

Triệu Khánh vì có mẫu hậu che chở, cũng tự lập một cơ chế gần giống vậy trong Vương phủ của mình, xem chừng muốn tranh vị trí Thái tử. Thái tử gặp chuyện bị phế truất, gã lên thay cũng tiện đưa nguyên dàn "thủ hạ" của mình vào ngay.

Chức khách khanh trong phủ Hoàng tử, nói to không to, nói nhỏ cũng không nhỏ. Đây là một loại chức quan đặc biệt, không có thực quyền, nhưng lại có phẩm trật. Cửu phẩm quan viên, chỉ bằng bọn Lục tào ở một huyện, so với Mật sứ trong Mật Thám ty cũng kém hơn.

Thế nhưng, cửu phẩm trong phủ Tần Vương, so với cửu phẩm khác, ý nghĩa rất khác nhau.

Lại nói, đúng như những gì Lăng Phong từng nghĩ. Một câu "thủ thi" của Tô Đóa Nhi, bằng kẻ khác bay nhảy chém giết lập công, sĩ tử rèn kinh sử chục năm.

Nếu không có “chuyện kia”, có lẽ Lăng Phong sẽ vui vẻ tiếp nhận chuyện “cất nhắc” này, bởi vì ban đầu hắn cũng tính toán như vậy.

Nhưng cái chuyện kia xảy ra, Lăng Phong không thể tiếp nhận. Và lại, hắn cũng không cần nữa, hiện tại hắn đã là nhân viên triều đình, cũng có con đường riêng để đi.

Ngoài miệng vẫn phải khách sáo:

- Nói như vậy, đệ thành khách khanh?
- Cũng không nhanh như vậy. Đệ chưa thi tú tài đúng không?
- Đúng vậy.

Lăng Phong xấu hổ gật đầu. Bằng đại học thì hẳn có đấy, nhưng năm đo xuyên không cũng không kịp mang theo.

Trương Bảo liền nói:

- Vậy nên ta mới tới gặp đệ. Không có tú tài, không cách nào làm khách khanh. Trước mắt, đệ phải lấy một cái.
- Đại ca, người cũng biết, như đệ làm sao mà thi chứ?

Trương Bảo cười nói:

- Thi tú tài có gì khó? Chỉ cần có... Khụ. Nói chung, chỉ cần đệ thi, nói ra chuyện khách khanh lập tức sẽ xong.
- Ý đại ca là có... tự tin sao? Hay là có kiến thức? Đệ hai cái này đều không có.

Trương Bảo suýt nữa chửi lớn, thẳng nhãi này nói đến đó rồi còn không chịu hiểu. Người ta lên kinh chạy đông chạy tây tốn cả đồng tiền chưa chắc có cơ hội này.

- Lăng hiền đệ. Có câu này huynh phải nhớ, điện hạ không phải lúc nào cũng hứng lên thế đâu...

Từ chối cũng phải nói sao không để mất lòng nhau, Lăng Phong từ chối là Tô Đóa Nhi, cũng không phải từ chối Trương Bảo, về sau không biết

chùng còn gặp nhau.

Lăng Phong liền cười nói:

- A, điều này thì đệ hiểu. Chẳng qua, đại ca thấy đấy, chuyến hàng này đã lên xe xong, không thể không đi.

- Người vẫn muốn đi? - Trương Bảo hết nói nổi với Lăng Phong.

Lăng Phong dĩ nhiên không thể nói do nhiệm vụ ở Mật Thám ty, hẳn khó xử nói:

- Lần này hàng lớn, lợi nhuận cũng rất cao, đệ không đi không được.

Trương Bảo rên sắt khi còn nóng:

- Hiên đệ à, người không biết phân biệt to nhỏ gì cả? Một bên chút tiền vật vãnh, một bên là tương lai vinh hiển nha.

Trương Bảo hết lòng ủng hộ Lăng Phong, cũng vì chính bản thân gã. Bấy lâu gã cũng chưa móc nổi được kẻ nào ra hồn trong Vương phủ. Đám khách khanh trong phủ đều xuất thân sĩ tử, vô cùng cứng nhắc, làm gì có thằng nào mỗi lần gặp đều sẽ có tiền lót tay như Lăng Phong.

Lăng Phong cười khố, đau lòng rút ra một thỏi bạc nặng trịch, nhét vào tay Trương Bảo:

- Ài, xem như đệ vô duyên với quan trường. Có điều về sau, vẫn phải nhờ Trương đại ca giúp đỡ.

Trương Bảo coi như cũng đã hết lòng, tay nhận bạc miệng thở dài nói:

- Ài, đệ... thật không biết nói với đệ thế nào.

- Đa tạ Trương Đại ca!

Trương Bảo vừa rời đi, thì Từ Nguyên cũng cùng Lăng Vân đi ra.

Lăng Vân mặc một bộ váy dài chấm đất, xem ra nàng đang đi giày cao gót bên trong, nàng hỏi:

- Ai vậy?

Lăng Phong liếc thấy bóng Từ Nguyên gần đó, hờ hững nói:

- Một bằng hữu thôi. Lên đường chưa?

- Ủm! Người...

Lăng Vân còn định nói gì đó, Lăng Phong đã bỏ ra trước. Lăng Vân hơi ngần ra.

Có tiếng Từ Nguyên:

- Nàng sao vậy, ngoài trời còn lạnh, vào xe cho ấm.

Lăng Vân nhìn theo bóng Lăng Phong, chỉ thấy hắn đang trò chuyện vui vẻ với Tần Quyền, sau đó vẫy tay với Công Tôn Dao ở cổng. Tâm trạng nàng bỗng mơ hồ, ngay cả chính nàng cũng không hiểu mình đang nghĩ gì.

Tất cả đều nằm trong mắt Từ Nguyên, gã cũng nhìn theo Lăng Phong đầy bức bối.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Người Thích Như Thế Nào

Gần một tuần sau.

Đoàn người đã rời Trường An, ghé Hà Nam Lạc Dương, sau đó ngoặt lên phía bắc, vượt Hoàng Hà vào địa phận đạo Sơn Đông.

Đây là lần đầu tiên Lăng Phong đi về phía đông bắc, cảnh sắc dần thay đổi, dấu vết tuyết mùa đông vẫn còn, giữa trưa trời vẫn khá lạnh lẽo.

Đi vài ngày đường mới đến địa phận Biện Châu, Sơn Đông.

Từ Nguyên tuy dẫn một đội xe riêng, nhưng đi đường coi như nhập vào làm một với đoàn Lăng gia. Gã thậm chí còn đòi ngồi cùng xe ngựa của Lăng Vân, cũng may Vân tỷ nhanh chóng nhận ra "âm mưu đụng chạm" của họ Từ, kịp thời từ chối. Lăng Phong thì thầm khinh bỉ họ Từ, nam nhân mà cứ chui vào xe đắp chăn bông, quả thật chịu không nổi.

Chẳng qua, năm xưa Lăng Phong đi Tô Châu, cũng chui vào xe cả ngày như vậy. Đám công tử thiếu gia này, không luyện võ, căn bản không chịu được thời tiết khác nghiệt.

Lăng Phong mấy ngày nay đều tận lực tránh mặt Lăng Vân, đỡ gây rối cho đôi uyên ương, nói đúng hơn là đỡ phải thấy cảnh chướng mắt. Lăng Phong không thể có ý tứ với Lăng Vân, không có nghĩa hân vui vẻ nhìn Vân tỷ bên cạnh người khác, đặc biệt là Từ Nguyên.

Lăng Vân thì thoảng thò đầu ra khỏi xe nhìn ngắm khung cảnh, cũng thì thoảng vô tình liếc Lăng Phong. Nàng mặc một chiếc áo bông dày, cổ áo phủ lông trắng, hai bên tai cũng chụp bông, nhìn vô cùng quý phái.

- Chúng ta đến đâu rồi?

Một tên hạ nhân nói:

- Đại tiểu thư, đã đến Khai Phong, hai ngày nữa mới đến Đại Danh Hà Bắc.

Lăng Vân gọi:

- Lăng Phong.

Từ Nguyên nghe thấy từ nhảy cảm, liền lò đầu ra xe cảnh giác nhìn qua.

Lăng Phong chẳng quan tâm mấy. Hắn cũng không hiểu tên họ Từ này vì sao vẫn địch ý với mình lớn như vậy. Đều là dân buôn với nhau, nhưng thẳng nhãi này hẹp hòi hơn Lăng Phong không chỉ một chút.

- Vân tỷ có chuyện gì?

- Chúng ta dừng lại Khai Phong một ngày, sáng mai lại đi tiếp, được không?

Lăng Phong thì chẳng sao cả, hắn liền tùy ý Lăng Vân đáp:

- Vậy cũng được!

Lăng Phong bỗng phát hiện một chuyện thú vị, bất giác mỉm cười.

Lăng Vân cảm giác chuyện nhất định liên quan đến mình, không khỏi nhìn lại trang phục, thấy không hề có gì sai, liền hỏi:

- Người cười cái gì vậy?

- Nếu là một năm trước. Tỷ sẽ không nói như vừa rồi.

- Nói cái gì như vừa rồi?

Lăng Vân vội nghĩ lại lời nói, căn bản không thấy có gì sai biệt.

- Đại khái tỷ sẽ không hỏi “được không”, mà sẽ trực tiếp ra lệnh cho ta.

- Vậy... thì sao? - Lăng Vân không hiểu sao tim đập nhanh.

Lăng Phong cười nói:

- Cũng không sao. Dù sao, tỷ đệ nên như vậy. Trước kia hoàn toàn không phải.

Lăng Vân bỗng buột miệng:

- Vậy, người thích như thế nào?

- Ta...

Lăng Phong còn chưa kịp nói, đã nghe tiếng Từ Nguyên:

- Hai người nói chuyện gì vui vẻ như vậy?

- Tỷ tỷ ta nói Từ gia người thân thể rất yếu ớt, có lẽ phải ghé Khai Phong cho ngài nghỉ một chút.

Lăng Phong buồn chán thúc ngựa ra trước vừa nói, mấy huynh đệ Hắc kỳ đều cười lớn.

Từ Nguyên ánh mắt băng hàn.

...

Khai Phong tuy là thủ phủ của Sơn Đông nhưng thiếu một chút đồ sộ. Ít nhất so với phủ Kinh Triệu, tường thành dường như không cao bằng.

Lăng Phong nhìn dòng người ra vào cổng thành mà cảm thán, nơi này đáng ra là kinh đô nhà Tống.

Nói đến Khai Phong, Lăng Phong nghe đến nhiều nhất có lẽ là Bao Chứng, phủ doãn Khai Phong. Chỉ là, thế giới này đảo lộn từng phèo như vậy, không biết ông ta có tồn tại hay không, mà dù có thì e cũng đã mất từ lâu.

Đoàn người vào thành, Lăng Phong bỗng để ý một chuyện, đám lính kiểm tra khá kỹ lưỡng. Đi một tuần qua, ít nhiều cũng ra vào không ít thành thị, Lăng Phong cũng có thể rút ra so sánh.

Cả đoàn ghé vào một khách điểm, Từ Nguyên rất nhanh vọt lên phòng chỉ trở, cái gì phòng này phải đặt cái gì ở đâu, cũng không biết thể hiện cho ai xem.

Lăng Phong không rảnh đi so đo với gã, hẳn dẫn huynh đệ đi quan sát xung quanh. Cơ hội ghé thành cổ nổi tiếng như Khai Phong không nhiều, chẳng may sau này về lại được thế giới cũ, viết vài cuốn sách xuyên không nào đó.

Vừa ra khỏi khách điểm, Tần Quyền lập tức xum xoe:

- Tứ ca, đi “mở rộng tầm mắt” không?

- Mở rộng tầm mắt gì?

Tần Quyền hí hửng:

- Còn gì nữa, đi cả tuần rồi, kiếm vài cái tửu lâu thanh lâu gì đó. Hô hô. Nghe nói nữ nhân Sơn Đông rất mạnh mẽ.

- Người...

Lăng Phong trừng mắt, nhìn lại thấy đám huynh đệ khác đều đã "lên sẵn dây cương" nhìn mình. Nghĩ đến lâu nay cũng không quan tâm thủ hạ được chu toàn, đành nói:

- Chỉ được cái đúng. Đi thì đi!

- Hoan hô Lăng đại ca!

Một loạt tiếng vui mừng vang lên, như sỏi sỏi lâu ngày. Bỗng có tiếng Lăng Vân:

- Các người muốn đi đâu?

- A, Vân tử, hề hề, mấy huynh đệ muốn đi dạo một chút...

- Hừ, đừng gây chuyện gì. - Lăng Vân hơi không vui nói.

Từ Nguyên không biết từ đâu hiện ra nói:

- Vân Vân, cứ để chúng đi "mở rộng tầm mắt" cho biết. Mấy đứa hạ nhân này, cả đời sợ cũng chỉ được lần này.

Vừa lúc Tần Quyền cũng dùng từ này, nhưng ý tứ lại hoàn toàn khác nhau.

Lăng Vân im lặng bỏ vào trong, Từ Nguyên lại lật đật chạy theo.

Tần Quyền sáng giọng:

- Thằng họ Từ này có cái gì tốt?

- Nhiều tiền.

Lăng Phong chêm một câu, sau đó kéo huynh đệ đi.

Tần Quyền vừa đi vừa nhắc:

- Tứ ca, có chuyện này đệ phải nhắc trước. Lần này tuyệt đối không được giành của đệ đấy.

Lăng Phong cười cười.

Hắn chuyện gì cũng đen thui, riêng mỹ nữ Lăng Phong thừa nhận mình số đỏ.

Không hiểu sao từ khi qua thế giới này, người đẹp hắn gặp khá nhiều. Xem chừng hồi ở âm phủ hai anh trâu ngựa chúc phúc cho.

Chỉ tiếc, gặp thì nhiều, ôm chẳng bao nhiêu.

Lăng Phong không sao cả nói:

- Người có biết vì sao ta liên tục gặp mỹ nữ không?
- Không biết.

Tần Quyền nửa đùa nửa thật, lão cha hắn cũng rất có duyên với nữ nhân, đến đời hắn thì tịt.

- Thứ nhất, do số.

Tần Quyền ngoài mặt vẫn tươi tỉnh, nhưng nghĩ thầm khinh bỉ. Số của Lăng Phong, so với Tần Quyền còn kém lắm, chẳng qua hắn không muốn khoe ra.

- Thứ hai, do chiến thuật.
- Chiến thuật gì? - Tần Quyền tò mò.
- Vật hợp theo loài, mỹ nữ cũng thế. Người chỉ cần đánh rụng một cái, đảm bảo sẽ rụng cả ổ.

Tần Quyền tuy biết Tứ ca đang ba hoa, nhưng không kìm được hỏi:

- Vì sao?

- Người nghĩ xem, đám xú nữ vì tự ti không bao giờ chơi với mỹ nữ rồi. Thứ hai, mỹ nữ với nhau sẽ sinh ghen ty, các nàng sẽ thắc mắc tại sao ta lại thích người khác mà không phải họ.

Kẻ bên cạnh gật gù:

- Có lý, có lý.

- Dĩ nhiên có... Ặc, Thất đệ? Người cũng đi?

Lăng Phong nghe có kẻ khen, đang phồng mũi thì phát hiện hóa ra Lăng Hồ.

Hôm nay mặt trời mọc phía tây, "đại sư" bắt đầu thêm thịt?

Lăng Hồ không buồn giải thích, gã nghe câu "vật hợp theo loài", đang nghĩ đến chuyện ngày xưa gì đó, tỉnh bơ đáp:

- Đệ đi ngắm phong cảnh, có gì sai sao?

- Không sai, không sai. - Lăng Phong vỗ vai gã cười.

Lăng Phong ghé đại vào một tủ lầu cạnh đó, tên Thảo Xuân lầu. Tần Quyền liền nhăn nhó:

- Tứ ca, còn uống gì nữa?

- Người kém lắm. Đầu tiên phải ăn no đã, nếu không sức đâu...

- A, Tứ ca nói phải. - Huỳnh đệ đều gật gù.

- Phải cái đầu người. Ta nói sức đâu mà thưởng thức ca múa.

Tần Quyền tỉnh bơ:

- Thì đệ cũng đã nói gì đâu. Nhưng đệ thích cách nghĩ của Tứ ca đấy. Hề hề.

Lăng Phong nói tiếp:

- Thứ hai, vào đây mới hỏi thăm được. Tiểu nhị đâu?

Một tên tiểu nhị vội vàng chạy tới:

- A, mời quý khách vào. Các vị không biết dùng món gì a? Canh Bạch Hồ, cá Thiên Ma...

Lăng Phong nghe tên hay đang tính gọi thử, nghe câu sau suýt phun trà ra.

-... tuy tiểu lâu không có nhưng các món khác đều có.

Lăng Phong toát mồ hôi, lần đầu gặp phong cách nêu thực đơn kiểu này.

Các huynh đệ gọi vài món đơn giản, Tần Quyền lại vỗ thẳng kia hỏi nhỏ:

- Trước nhất nói cho ta vài chỗ hay ho.

- Chỗ hay ho? - Tiểu nhị mờ mịt.

Tần Quyền nướng mày, xòe vài đồng xu, tiểu nhị nhanh chóng hiểu ra, cười đề tiện:

- Hóa ra quan nhân muốn hỏi chuyện này. Hề hề, chuyện này ngài đến phường Trấn An là được rồi.

Tần Quyền không kịp được hỏi ngay:

- Nổi tiếng nhất là chỗ nào?

Tiểu nhị hoa chân múa tay:

- Phường Trấn An chỗ nào cũng nổi tiếng, ở đó có lầu Phan, lầu Bạch, lầu Lý...

- Ta hỏi cái thứ nhất. - Tần Quyền buồn bực.

- A, đệ nhất là lầu Lý rồi, chỗ đó có ca kỹ Bạch Mẫu Đơn...

- Khoan đã, người nói Bạch Mẫu Đơn gì?

Lăng Phong bên cạnh nghe từ đầu, hần thấy ba chữ này quen quen.

- Quan nhân mới tới Khai Phong đúng không?

- Đúng vậy.

- Vậy cũng không trách được ngài. Bạch Mẫu Đơn là nghệ danh của Khai Phong Hành Thủ Lý cô nương...

Hành Thủ trong ca lâu là ca kỹ ca múa xếp đệ nhất trong thành, cũng giống Hồng bài trong thanh lâu là "lên giường" giỏi nhất lâu. Hành Thủ ở Khai Phong cũng được chọn ra từ Hoa khôi hội hai năm một lần, giống Ngô Oánh Oánh ở Tô Châu phương nam.

Lăng Phong linh quang chợt lóe, hần đã biết vì sao thấy quen, hỏi ngay:

- Người nói... là Lý Sư Sư?

- Hóa ra quan nhân cũng biết.

Tên kia cười, như kiểu gặp dân cùng nghề.

Lăng Phong không khỏi vỗ đùi.

Làm sao lại quên mất? Phải nha, Đại Tổng tuy là một triều đại buồn chán, nhưng vẫn còn có Lý Sư Sư. Không biết nàng ta thật sự ra sao? Xem chừng chuyện tình Tống Huy Tông Lý Sư Sư còn chưa xảy ra đi, nếu không nàng ta cũng sẽ không thể còn tiếp khách như vậy. Có điều, kinh đô tuy chuyển về Trường An, nhưng Lý Sư Sư vẫn ở Khai Phong. Xa như vậy, nói không chừng chuyện Tống Huy Tông Lý Sư Sư sẽ không xảy ra?

Mặc kệ, nhất định phải đi xem. Nếu như giá tiền không mắc, Phong ca hoàn toàn có thể lo lắng làm “chút gì”.

Nói ra, Lăng Phong từ khi xuyên đến nay, chưa bao giờ có ý định vào thanh lâu. Mặc dù từ sau lần với Liễu Thanh Nghi Lăng Phong cũng không có ai, có lẽ trong một hai tháng nữa cũng sẽ không, nhưng hẳn cũng không thèm thường đến mức phải đi tìm kỹ nữ. Vệ sinh an toàn cổ đại không thể nào tốt, “ba con sói” không có, vợ vẫn lây nhiễm STD thì toi. Người tuyệt đối đừng để mấy bộ phim truyền hình tẩy não, thanh lâu nhà thổ, virus khắp nơi, cũng không xinh đẹp màu sắc như trên phim.

Lăng Phong qua đây cũng rất bá phục mấy đại thần xuyên không, xuyên một bộ hết nửa số chương đi đùa gái thanh lâu, làm như không đi thì sẽ không được tiếng phong lưu. Vậy mà không thấy có thằng nào bị giang mai hoa liễu gì.

Lại nói, kiếp trước tuy thường xuyên đi club, nhưng nữ nhân ở đó và thanh lâu vẫn là hai phạm trù khác biệt. Nữ nhân club chính là tiểu thư có tiền đi mua tình, cũng không phải gái đi bán kỹ. Đương nhiên, cũng có một ít gái làng chơi lọt vào tầm khách, nhưng phàm là dân sành sỏi, đều sẽ biết cách phân biệt.

Nhưng, Lý Sư Sư là ai?

Cũng không phải kỹ nữ tầm thường, mà là danh nhân văn hóa ngàn năm. Xuyên cũng đã xuyên, gắng lưu lại một chút vết tích lịch sử là chuyện

nên làm.

Tần Quyền bên cạnh lại đang trợn mắt. Lăng Phong thế quái nào mới tới Khai Phong mà như đã ở đây từ trước?

Liên tò mò hỏi Lăng Phong:

- Huynh cũng biết Lý Sư Sư?

Lăng Phong không để ý đến từ “cũng” của Tần Quyền, chỉ cười đầy thâm ý:

- Ta đương nhiên... Khụ, gặp mới biết được.

Bỗng từ bàn đằng sau có một giọng lạnh nhạt:

- Hắn cũng không phải người kiếp này, biết về Lý Sư Sư đã là gì?

Lăng Phong cả người cứng ngắc.

Là kẻ nào? Đang nói ai? Chẳng lẽ... nói hắn.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 121

108 Ma Đầu

Lăng Phong chưa kịp nghĩ gì, thì kẻ kia quát một tiếng từ sau lưng tấn công hấn.

- Yêu ma, hiện hình đi.

Lăng Phong thần thức không phải để cho vui, ngay khi kẻ kia rút kiếm hấn đã co chân nhảy ra khỏi bàn.

Nhìn lại, người kia hóa ra là đạo sĩ. Hấn ta còn khá trẻ, mặc trường bào màu xám, thậm chí còn may cả hoa văn bát quái to đùng, quả thật khoe mẽ quá chừng. Giống như sợ không may vào thì không khoe được mình là đạo sĩ.

Lăng Phong tránh kiếm xong hô ngay:

- Khoan, dừng!

Chỉ là, tên đạo sĩ vẫn tiếp tục xuất kiếm, tay trái thò vào túi vải bên hông, rút ra một xấp bùa ngải gì đó màu vàng, cứ thế cầm cả nắm vung lên bay khắp tứ lều.

Kiểm thuật của kẻ này cũng không cao lắm. Xem ra chỉ thích hợp cho việc múa may "đuổi ma trừ tà".

Lăng Phong bị bám lấy bực bội quát:

- Tên mũi trâu này, người con m* nó bị điên đúng không?

- Bần đạo pháp lực không đủ. Thật không ngờ, yêu ma mới hiện hình mà đã cao cường thế này. Sau này làm sao chế ngự đây...

Tên đạo sĩ kia nghĩ gì đó, lại nói tiếp:

- Ý, hình như không phải. Người là ai?

- M*, ông mới là người hỏi câu này đấy.

Lăng Phong chịu hết nổi, Sơn Đông này xem ra thịnh hành trò đóng kịch ngoài đường.

Sáng còn chưa kịp ăn uống, Lăng Phong không rảnh đâu mà diễn kịch với tên kia. Hắn vùng quyền tay trái tưởng như đánh vào thân kiếm, thực ra người hắn lại lách sang phải, dùng một chiêu Hư Bộ Đoạn Trừu. Tên đạo sĩ kia nhận ra hướng di chuyển thì đã muộn, Lăng Phong đã vòng ra đằng sau gã, đá vào khuỷu chân, tên kia cứ thế ngã quỵ xuống. mấy huynh đệ khác nhanh chóng tiếp cận vây "tên điên" lại.

Khách nhân trong lầu lại trở về chỗ ngồi ăn uống tiếp như chưa có gì xảy ra. Sơn Đông mãi võ khắp nơi, chuyện gây sự kiêu này cũng quá quen thuộc, dân chúng cũng không sợ hãi.

Lăng Phong nhìn tên đạo sĩ không khỏi nghi hoặc. Câu "người không phải kiếp này" của tên này, người khác nghe có lẽ không thấy có gì đặc biệt, nhưng Lăng Phong hẳn mang bí mật xuyên không trong người, bị nói trúng đương nhiên sẽ giật mình.

Lăng Phong hỏi:

- Sao lại đánh lén ta?

- Người cướp đoạt thân thể của người khác, là ma quỷ cần bị khu trừ. Đánh lén thành công mới giải phóng được. Chỉ tiếc ta không mang theo máu chó.

Lăng Phong toát mồ hôi, khoan nói chuyện cướp đoạt thân thể kia. Tên này mà mang đủ đồ nghề theo, bây giờ có khi một người hăn toàn máu chó cũng nên.

Lăng Hồ từ đầu không rời khỏi ghế, thái độ xem thường hiện rõ:

- Đạo sĩ, luyện bao nhiêu cũng tệt như nhau.

Tần Quyền bên cạnh buồn chán ngồi xuống ghế, tiếp tục ăn lại nói:

- Đói quá không có gì ăn thì nói một tiếng. Làm ba cái trò nhảm nhí này, ông đi thông nam bắc gặp quá nhiều.

- Hừ, phàm nhân không có mắt, không trách các người.

Tên đạo sĩ kia một dạng cây ngay không sợ chết đứng hùng hồn.

Tất cả huynh đệ đều cười khinh bỉ, thậm chí khách trong lầu cũng chỉ trở bàn luận. Chỉ riêng Lăng Phong chột dạ nghĩ thầm, kẻ này, không chừng có chút khả năng thật sự.

Lăng Phong tò mò là phụ, lo lắng mới là chủ yếu. Bởi nếu một kẻ đạo sĩ bèo thế này đã có thể nhìn ra "thân phận thật" của hăn, gặp lão nào cao tay hơn, chỉ e Lăng Phong sẽ phiền toái to.

Lăng Phong vờ tự nhiên ngồi xuống hỏi:

- Người vì sao chắc chắn như vậy?

- Điều này là bí mật sư môn. Ta chắc chắn không sai là được. Có điều...

- Có điều gì? - Lăng Phong hỏi.

- Người có gì đó không đúng lắm, không phải hồn ma thông thường.

Tần Quyền chịu hết nổi nói:

- Vẫn còn ma. Ma cái đầu người. Này, ăn đi, ăn xong hết hoa mắt sẽ thấy đâu là ma thật.

- Haha. - Xung quanh cười to.

Lăng Phong cũng cười, nhưng lại nghĩ khác. Phong ca dĩ nhiên không thông thường, trực tiếp được hai vị quan sai dưới đây hỏi han sắp xếp lên lại.

Lăng Phong càng tin tưởng kẻ này có bản lĩnh. Hiếu kỳ nổi lên, hẳn nhanh ý nói:

- Người nhầm lẫn đúng rồi, ta tu luyện một bộ tâm pháp kỳ quái, đạo sĩ như người không đủ tinh thâm dĩ nhiên nhìn thành tà ma. Người không tin có cái gì "kính chiếu yêu" đem ra dùng là biết ngay.

- Bần đạo mà không đủ tinh thâm? Người có biết ta chính là... Hừ.

Tên kia bị chọc xưng hô loạn lên, lúc "ta" lúc "bần đạo". Nhưng lại kịp thời không nói ra danh tính.

Lăng Phong cười nói:

- Thôi được rồi. Đứng lên đi, ngồi luôn vào đây.

Lăng Phong nghĩ, chuốc cho chút rượu, không sợ không nói.

Chỉ lát sau, quả nhiên đúng vậy, đã có một tên say mềm lè nhè nói:

- Bần đạo nói cho các người biết, ực... bần đạo chính là... một Thiên Sư.

- Thiên Sư?

Kẻ này tự xưng Nhất Thanh tiên sinh, là một trong những đệ tử của Hư Tĩnh Thiên Sư đứng đầu Thiên Sư đạo, hiện tại đã lấy tên Chính Nhất giáo.

Thiên Sư đạo trong dân gian nổi tiếng đủ trò ma quái, từ lập đàn cúng bái, bốc thuốc chữa bệnh, vẽ bùa niệm chú. Hầu hết đám lừa đảo đều tự xưng đệ tử của Thiên Sư, không rõ vị Thiên Sư kia thật sự khả năng ra sao.

"Nhất Thanh tiên sinh" tung hô Thiên Sư xong lại chuyển qua chỉ trích Toàn Chân giáo, chửi không tiếc lời, Lăng Phong đành nhắc nhở hắn nói đúng chuyện.

Nhất Thanh vừa say vừa kể...

Từ thời xa xưa hoang vu, có 108 đại ma đầu trong “Thiên Cương Địa Sát” đi theo một tên Ma Vương phá phách nhân giới. Đường thời, một vị Nhân Vương được Thiên Sư trợ giúp, tuy đánh bại tất cả nhưng lại không đủ pháp lực tiêu diệt được sạch sẽ hồn phách đám ma quỷ, chỉ đành trấn giữ trong Phục Ma điện để luyện hóa.

Người khác có thể không tin chuyện này, nhưng Lăng Phong thì tin một ít. Hắn từng đi qua âm phủ, chuyện hồn ma ngạ quỷ, không ai chắc chắn bằng hắn.

Còn cái vụ “108 ma đầu và Phục Ma tháp” kia, Lăng Phong cơ bản không thể khẳng định. Có rất nhiều giả thuyết có thể giải thích cho nó.

Tỷ dụ Phục Ma tháp kia, phải chăng chính là cánh cổng qua lại giữa hai nơi? Lăng Phong lúc lên đây từng đi qua một "cái cổng" nào đó.

Còn 108, cũng chưa chắc chính xác 108, mà chỉ là một con số đại diện. Có lẽ tên đạo sĩ nào đó, ví dụ Thiên Sư, phát hiện ra được bí mật âm dương, mới biên ra một câu chuyện thần bí cho dễ lừa phỉnh. Người cổ rất

thích xài bội số của 9, 108 là tổng của 36 và 72, đều là bội của 9, dùng 108 chẳng qua để thể hiện sự huyền bí gì đó.

Nói đến đây, "Nhất Thanh tiên sinh" kéo Lăng Phong lại thì thào, ra vẻ sắp đến đoạn bí mật.

Thực ra, đám khách khứa xung quanh cũng đã đông tai áp sát lại nghe cả. Lúc này quanh bàn Lăng Phong chả khác gì trẻ con ngồi nghe chuyện, vô cùng đông vui.

- Người có biết, Minh Thái Tổ là ai?

- Chu Xán.

Lăng Phong vừa biết cái tên này hôm trước.

- Đúng, cũng chính là đệ tử của Thiên Sư đạo chúng ta.

Lại theo như lời kể của Nhất Thanh.

Năm xưa Chu Xán là đại đệ tử của Thiên Sư đạo, nhưng không chịu kế thừa y bát làm Thiên Sư, thay vào đó tự mình mở Phục Ma điện, dẫn 108 ma quỷ ra ngoài, lập nghiệp xưng đế. Bởi hãn pháp lực chưa đủ tinh thâm, không chế ngự được sức mạnh của đám 108 kia, dẫn tới chém giết thành tính, mang tiếng "dựng nước từ bể máu".

Lăng Phong đến đây vuốt mũi. Chiếu theo lời này, thì với đoạn sách sử mà hãn đọc hôm nọ, việc Chu Xán tàn ác lại vô tình trùng hợp, cũng không phải sử quan nhà Tống bôi đen.

Lại nói, làm hoàng đế xong, Chu Xán muốn che dấu thân phận, đem quân về tận chốn cũ, muốn tiêu diệt toàn bộ Thiên Sư đạo, khiến đạo này rơi vào một thời gian tưởng như biến mất hoàn toàn. Cho nên thời nhà Minh là thời kỳ Thiên Sư đạo bị chèn ép kinh khủng nhất.

Khách uống rượu xung quanh bắt đầu bàn tán về Chu Xán, một hồi cãi nhau loạn xạ, nói đến tận Chu Xán có mấy vợ, ai đẹp ai xấu. Lăng Phong chán ngán. Sơn Đông này xa triều đình, kể về triều trước khá thoải mái.

Nhất Thanh lại nói. Sau khi Chu Xán chết, "108 vị tướng quân" cũng già chết, hồn ma quỷ không ai trấn ngự, vất vưởng khắp nơi. Đệ tử Thiên Sư đạo các đời sau có nhiệm vụ đi khắp nơi thu thập về.

Từ đó đến nay Thiên Sư đã thu thập được bao nhiêu hồn không rõ, nhưng thi thoảng lại có một vụ "ma quỷ hiện hình" gì đó chấn động một vùng, ngay lập tức có đạo sĩ hiện ra, dân chúng nộp tiền cúng bái, ăn no uống say. Cũng không biết đâu mới là ma, xem chừng mấy vị 108 gì kia cũng biết cách "hợp tác ăn chia, làm ăn lâu dài".

Lần này hóa ra đệ tử Chính Nhất giáo nghe theo chỉ dẫn của Thiên Sư, đến Sơn Đông thu phục hồn ma, chẳng may đụng Lăng Phong liền ra tay như vừa rồi.

Lăng Phong nghe đến đoạn liên quan, hỏi:

- Người nói không chỉ có người?
- Đúng vậy. Các sư đệ ta nếu hợp lực lại, người chạy không thoát.

Lăng Phong toát mồ hôi, hấn lo lắng nhất chỗ này.

Cũng không phải hấn lo bị “trừ tà”, hồn và xác hấn hoàn toàn đã là một, chẳng lẽ còn bị bài trừ tách riêng ra? Lăng Phong tuy xuyên qua âm phủ, nhưng vẫn không tin mấy trò vớ vẩn của đạo sĩ.

Hấn cũng không lo bị vạch trần bí mật, bây giờ nói ra hấn là người đến từ thế giới khác thì đã sao? Chắc gì đã có người tin? Kể cả có người tin, cùng lắm cũng chỉ là một đoạn bàn tán vài ngày, không lẽ còn treo hấn lên thiêu không bằng?

Hắn chỉ lo bị đám đạo sĩ này bám lấy. Một tên đã phiền chết, giờ lòi ra khoảng chục tên, lại đem theo máu chó máu gà gì đó, Lăng Phong nghĩ cũng thấy sợ hãi.

Lăng Phong nói:

- Ta đã nói ta không phải cái hồn ma quái quỷ gì kia. Là luyện tâm pháp, hiểu không hả?

- Người nói cũng vô ích. Mặc dù bản đạo không giải thích được, nhưng dù người không phải 108 đại ma đầu, cũng chắc chắn không phải người phạm.

Nhìn sang Lăng Hồ, Lăng Phong bắt đầu thấy đồng cảm, không đâu rơi ra cái đám đạo sĩ này.

Tần Quyền bên cạnh nói:

- Tin làm gì Tứ ca. Đám họ Chu kia, là ma là phật cũng đều yếu ớt cả ấy mà.

Lăng Phong không để ý câu nói của Tần Quyền lắm, quay sang muốn hỏi tiếp đã nhìn đã thấy Nhất Thanh ngã vật ra bàn ngáy vang trời. Lăng Phong đành phân phó vài huynh đệ:

- Tạm đem về khách điểm. Chốc nữa về ta sẽ hỏi tiếp.

Cái Lăng Phong cần biết nhất là, tại sao đạo sĩ có thể nhìn ra mình không phải "người phạm", điều này vô cùng quan trọng, có biết thì mới che dấu được, cũng đỡ phiền phức về sau.

Trước mắt, vẫn là... Lý Sư Sư quan trọng hơn.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Lý Sư Sư

Đẹp một bên chuyện "ma đầu", Lăng Phong cùng mấy huynh đệ hào hứng bưng bưng xông đến phường Trấn An. Cao Diệp ở lại khách điểm không đi từ đầu, Lăng Hồ đã đưa tên đạo sĩ về.

Lầu Lý là ca lâu lớn nhất Khai Phong, nổi tiếng cũng nhờ Hành Thủ Lý Sư Sư.

Tú bà lập tức đi ra, thấy người tới đều mặt mày gai góc, trong lòng căng thẳng.

- Ai u, là trận gió nào đem các vị công tử thối tới...

“M*, lời này làm sao quen như vậy?”

- Gió đông nam. Người không xem dự báo thời tiết sao?

“Chờ chút, câu này làm sao cũng quen như vậy?”

Lăng Phong quen là đúng, hồi đó hắn lên Phượng thuyền gặp Ngô Oánh Oánh, cũng từng nói đúng hai câu này.

Lăng Phong trực tiếp nói luôn:

- Bọn ta muốn tìm Lý Hành Thủ.

- Nhị vị công tử muốn tìm Sư Sư?

- Đúng vậy.

Tú bà khỗ sở nói:

- Công tử có chỗ không biết, Sư Sư hôm nay không tiện gặp người.

Lăng Phong cười nhạt, kịch bản cũ rích.

- Bao nhiêu tiền?

- Cũng không phải chuyện tiền...

- Không phải là chuyện tiền thì là bao nhiêu?

Tú bà nhìn trước nhìn sau, cảm thấy hai người này bộ dáng tuy không phải thiếu gia nhà giàu, nhưng cũng gọi là ăn to nói lớn, tuyệt đối không phải kẻ nghèo hèn. Trọng yếu là, đi chơi gái còn dẫn nguyên một băng theo, coi bộ không chơi được sẽ quậy tung lên. Tú bà liền nói:

- Nếu nhị vị công tử nhất quyết muốn gặp, vậy... 50 lượng.

- 50 lượng? - Lăng Phong trợn mắt.

Không hổ kỹ nữ đệ nhất, đắt cắt cổ như vậy?

Thôi ráng vậy, một lần duy nhất mà thôi, về sau cũng không có lần 2.

- Nhưng nô gia không chắc Sư Sư có thể phục vụ được cái kia...

- M*, 50 lượng còn không chắc?

- Cái này là ở Sư Sư.

Lăng Phong trợn mắt lần 2. Nghĩa là đây chỉ là tiền vào cửa, lên trên sẽ còn mất tiền?

Thôi, lại... cố vậy. Chốc nữa hỏi giá một chút, tự đặt ra hạn ngạch 200 lượng đi, vượt quá Phong ca sẽ không chơi nữa.

Tú bà nhận bạc xong, mới niềm nở:

- Nhị vị công tử thỉnh lên lầu.

Lăng Phong quay qua nhắc nhở đám thiếu niên:

- Nhớ, tiểu nhị nha hoàn chúng có mời nước mời đồ ăn gì thì cố mà nhin. Không đủ tiền mà trả đâu.

Mấy đứa thiếu niên Chu Tiểu Xuyên Triệu Tử Long đều lần đầu vào chỗ thế này, mắt lúc liếc nhìn ngó khắp nơi. Lăng Phong lại nhớ lần đầu hấn vào thanh lâu ở Tô Châu. Nói lại, Lăng Phong dạo thanh lâu mới chỉ lần thứ hai, ngay cả kỹ nữ thanh lâu tròn méo ra sao cũng chưa từng chạm qua. Mặc dù hấn từng vào khuê phòng Ngô Oánh Oánh, nhưng kia cũng không tính là phòng kỹ nữ, Oánh Oánh là một ca nhi.

Chu Công Cẩn cười, một tay cầm một vò rượu lên:

- Đại ca cứ yên tâm, vừa rồi tiểu đệ ăn uống xong lấy theo không ít đồ.

- Rất tốt, về sau nhớ phát huy. - Lăng Phong kinh ngạc vỗ vai.

Lăng Phong Tần Quyền theo tú bà lên lầu, sau đó là một cái hành lang. Đến phòng cuối, tú bà gõ cửa:

- Sư Sư, gặp khách.

- Tới ngay!

Một giọng nói ngọt ngào từ bên trong phòng truyền đến. Lăng Phong trong lòng chờ mong. Tần Quyền bên cạnh cũng không khác mấy.

Tiếp theo một lát, cửa mở. Một bóng hình đi ra.

Lăng Phong trợn mắt, suýt chút nôn tại đường trường.

“Không thể nào lại... thế này chứ?”

Có câu, chờ đợi càng lớn, thất vọng càng lớn.

Khuôn mặt hình trái bom, khụ... da dẻ khô nứt, hai chân hơi phì, môi thâm đen, ba vòng chỉ có 2 số đo. Cái này mà là danh kỹ Lý Sư Sư nổi tiếng Khai Phong, khiến Triệu Cát si mê? Lão Hoàng đế này mắt thâm mỹ rút cục nặng đến cỡ nào?

Lăng Phong nhìn sang Tần Quyền, cũng bắt gặp thẳng kia đang trợn mắt sợ hãi.

- Vào nữa không?

- Tứ ca tính sao?

- Vào!

Lăng Phong áp chế xúc động trong lòng. Mụ nội nó, liều mạng, vì sự nghiệp lưu danh sử sách. Tốt xấu cũng là Lý Sư Sư, nhắm mắt tốc chiến tốc thắng, tranh thủ trong 1 phút, xong xuôi lại về nhà nôn sau.

Chỉ nghe nữ tử kia nói:

- Sư Sư tiểu thư còn đang thay y phục, thỉnh nhị vị công tử chờ một lát.

- A? Người... không phải Lý Sư Sư?

Lăng Phong hoàn hồn.

- Nô tì đương nhiên không phải.

- M*, sao không nói sớm.

Lăng Phong một thân mồ hôi rút cục mới ngừng chảy, lấy ra chút vụn bạc đưa sang, cũng không thèm đếm là bao nhiêu. Cảm thấy tiền này rất đáng ném đi, còn hơn tiền vào cửa ở dưới.

- Cầm chơi đi.

- Đa tạ công tử.

Vào phòng, Lăng Phong nhìn một chút bài trí.

Phòng không lớn, nhưng treo đầy thư họa thơ từ. Lăng Phong không khỏi nghĩ đến, chốc nữa nếu quá đắt tiền, thế nào cũng phải tìm cách khắc xuống đâu đó một dòng, tỷ dụ: “Lăng Phong từ năm 20xx từng ngang qua đây”.

- Nhị vị công tử đợi lâu!

Lăng Phong quay đầu nhìn lại.

Lần này mới là Lý Sư Sư.

Chỉ thấy nàng kia ước chừng chỉ 20. Lăng Phong bắt đầu vận dụng tuyệt kỹ năm xưa đánh giá một chút. Bình thường nhìn nữ nhân, hắn cũng không dùng đến tuyệt kỹ này, dù sao cũng có điểm hơi dung tục. Cũng chỉ có kỹ nữ là dùng được đi.

Đầu tiên nhìn cặp đùi, khép khéo không khe, cực phẩm.

Da dẻ trơn bóng như ngọc, cực phẩm.

Đôi môi thanh nhã, vừa cười nói liền lộ ra câu dẫn, thượng phẩm.

Đôi mắt thanh minh, chỉ có điều lông mi hơi ngắn, thượng phẩm.

Eo nhỏ thích hợp, tạm xếp thượng phẩm.

Bầu ngực không nội y vẫn cao vót chưa rủ xuống, chẳng quả chưa nhìn rõ hình thù chưa biết điểm số ra sao, tạm xếp thượng phẩm.

Những chỗ khác chưa thấy, tạm coi thượng phẩm.

Tổng hợp lại, có thể miễn cưỡng chấm 7 trên 10, nếu thêm vào danh tiếng Lý Sư Sư, thêm nửa phẩy, lên 7. 5 trên 10.

Nếu Lý Sư Sư xuất hiện cách đây khoảng nửa năm, Lăng Phong có lẽ sẽ ngơ ngẩn, hoặc đại loại ánh mắt hau háu nhìn không chớp. Nhưng từ sau khi gặp được Liễu Thanh Nghi, tầm mắt của hắn cũng cao lên không ít, định lực nhờ đó cũng mạnh lên.

Thêm nữa, chuyện "108 ma đầu" vừa rồi khiến Lăng Phong đầu óc suy nghĩ, mất hứng đi ít nhiều. Thành ra Lý Sư Sư xuất hiện cũng không gây ấn tượng mạnh mẽ lắm. Khách quan mà nói, sắc đẹp nàng ta ngang ngửa Ngô Oánh Oánh Tô Đóa Nhi, nhưng vẫn kém Liễu Thanh Nghi rất nhiều, Liễu cung chủ có một vẻ đẹp kiểu "thần tiên" không nhận xét được, không có đối thủ.

Nhưng có một tên khác thì đang ngơ ngẩn thật, đó là Tần Quyền.

Lăng Phong giữ đúng lời hẹn với Tần Quyền, nói luôn:

- Hắn trước ta sau. Đêm dài lắm mộng, mau mau làm việc, ta ra ngoài chờ.

Lý Sư Sư không khỏi chần trệ. Nàng tiếp khách xưa nay, hai khách cũng có. Nhưng nào có tên nào vừa vào đã vội như vậy, lại còn sắp đặt thứ tự. Tốt xấu cũng sẽ nghe một chút âm nhạc, nói chuyện phiếm, câu thông tình cảm. Nàng ta nào có thể biết, Lăng Phong đến là để đánh dấu lịch sử.

Ngay cả Tần Quyền cũng phải tỉnh lại, nhìn Lăng Phong sợ hãi.

Lý Sư Sư không nhanh không chậm rót trà cho hai người.

Lăng Phong càng vội. Xem xem hiện đại, vào phòng chuyện thứ nhất là tắm, các chị em sẽ giúp người. Cũng không cần ngại ngừng từ chối, bởi vì các nàng đang thuận tiện kiểm tra người có bị STD không thôi.

Chỉ không ngờ đến, cổ đại vừa vào lại là uống trà? Lẽ nào kiểm tra có miệng thối hay không?

- Công tử có chỗ không biết, Sư Sư không phải ai cũng sẽ bán mình.
- Chẳng trách là đệ nhất, bao nhiêu?

Lý Sư Sư nhẹ nhàng nở nụ cười hỏi:

- Nghe khẩu âm công tử, xem ra là người kinh thành?
- Thì có vấn đề gì? Nàng còn phân biệt quê quán khách?

Lý Sư Sư uyển chuyển nói:

- Cũng không phải. Nô gia chỉ thuận tiện hỏi mà thôi. Công tử nếu vẫn nghĩ chuyện kia. Sư Sư có thể giới thiệu một vị tỷ muội.

- Vậy thì không cần.

Lăng Phong hứng thú tụt dần, nói:

- Chuyện kia bỏ đi. Có thể ký tên hay không?
- Ký tên?
- Đúng vậy. Chính là để lại một chút ấn ký cho ta.

Lý Sư Sư cười nói:

- Chuyện này...

Lý Sư Sư cứ liên tục từ chối, ngay cả ký tên cũng không chần chừ, coi bộ không phải vì tiền.

Lăng Phong bỗng nghĩ hay nàng ta quả thật không thể? Tỷ dụ ngày đèn đỏ? Cũng có thể.

Lăng Phong mất hứng nói:

- Vậy thôi, cáo từ.

- A, cứ thế ra về? - Tần Quyền chưng hửng.

- Người muốn ở lại chuyện phiếm thì cứ ở lại.

- Công tử chờ đã!

Lý Sư Sư vội nói:

- Hay để Sư Sư gảy một khúc, cũng coi như tạ lỗi nhị vị công tử.

Lý Sư Sư lấy ra một cây đàn, bắt đầu tấu.

Lăng Phong nghe cũng không thấy quá xuất sắc, vẫn kém Ngô Oánh Oánh một chút.

Đột nhiên một tiếng sáo du dương vang lên, Lăng Phong nhìn sang, hóa ra là Tần Quyền. Lý Sư Sư liếc nhìn Tần Quyền, cười nhẹ một cái, sau đó cũng phối hợp với Tần Quyền.

Lăng Phong bất ngờ. Thằng nhãi này không nghĩ đến còn chuẩn bị cả sáo. Vả lại, xưa nay cũng đâu có thấy hắn thổi bao giờ?

Lâu nay không để ý, nghĩ lại Tần Quyền này quả thật không tệ, trẻ trung đẹp trai hơn cả Lăng Phong, nay lại còn "văn võ song toàn", thậm chí võ công cao đến đâu Lăng Phong cũng chưa biết, xem ra Tần Quyền mới phù hợp làm vai chính yy đi?

Lăng Phong tuy cũng biết chút âm nhạc, nhưng mấy cái nhạc cụ hơi cổ này hẳn căn bản mù tịt, cảm thấy mình ngồi ở đó thừa thãi. Lăng Phong liền bỏ ra ngoài.

Lý Sư Sư, coi như đã gặp xong, đáng tiếc trúng ngày đèn đỏ, lại đợi khi khác.

Vừa xuống sảnh đã nghe một tiếng hô:

- Trương đại nhân đến.

Lăng Phong quay ra nhìn, thấy một nhóm quan quân, đi đầu là một vị quan viên trung niên.

Tên lính kia tiếp tục hét lên:

- Tất cả tránh ra, Trương đại nhân đến. Lý mục mục đâu, còn không mau xuống.

Tú bà chạy vội từ trên cầu thang xuống:

- Trương đại nhân giá lâm, nô gia có lễ.

- Lý Hành Thủ đâu? - Vị quan viên kia hỏi.

- Sư Sư... đang ở trên phòng.

Lý mục mục sợ hãi, đánh mắt với một tên hầu gì đó, tên hầu vội chạy lên lầu. Lại vô tình hữu ý liếc sang chỗ Lăng Phong hàm ý trách móc.

Lăng Phong rút cục hiểu, hóa ra ban đầu cũng không phải bà ta làm khó muốn vùi thêm tiền Lăng Phong, mà Lý Sư Sư quả thật hôm nay khó gặp người. Chẳng qua bà ta vẫn ham tiền mà làm rồi thôi, trách hăn cái gì được đây?

Trương đại nhân trái lại không phật lòng, chỉ vào đám lính bên cạnh đang nâng thứ gì đó nói:

- Triệu quan nhân nhờ ta đem thứ này cho Lý Hành Thủ. Đây là Sa Phụ Cầm, vốn là báu vật hoàng cung, ngoài ra còn có 500 lượng hoàng kim, nhắc Lý Hành Thủ giữ gìn, Triệu quan nhân sẽ còn đến.

- Đa tạ đại nhân.

Cây Sa Phụ kia là một cổ cầm bằng gỗ sẫm màu, đường sơn màu vàng giống như vẩy rắn.

Xung quanh có tiếng xì xào:

- Kia hình như là Trương Định Trương đại nhân thì phải, là đại quan ở Trường An đấy.

- Ta đã nói mà, Quan Gia từng lên đến đây, nghe nói còn giả danh thương nhân.

Lăng Phong nghe vậy nghĩ nghĩ gì đó.

Tuy không nhớ trong lịch sử Trương Định kia có không, nhưng hăn đoán kẻ kia quan uy lớn như vậy, kèm theo mấy lời xung quanh, chỉ e người này thật sự liên quan đến Tống Huy Tông. Đoạn vừa rồi nửa giống truyền chỉ nửa không, giống như Hoàng đế muốn nói cho thiên hạ biết Lý Sư Sư đã được Hoàng đế bao rồi, nửa lại sợ mất Hoàng uy trong mắt dân chúng.

Mặc dù lịch sử có thay đổi ít nhiều đâu đó, nhưng xem chừng chuyện tình giữa kỹ nữ hoàng đế này vẫn xảy ra. Khó trách nàng ta vừa rồi không chịu tiếp khách...

Rất nhanh, đã thấy Tần Quyền đi xuống, mặt mày ủ dột, xem ra vừa bị đuổi ra.

Lăng Phong nhắc Tần Quyền:

- Lục đệ, ta nói cho đệ điều này. Kẻ vừa rồi rất có thể do Hoàng đế phái tới.

Tần Quyền không cho là đúng nói:

- Vậy thì sao? Đệ thích nàng ấy, muốn ở lại Khai Phong thêm vài ngày. Huynh cứ đi trước Đại Danh đi, đệ xong việc sẽ đuổi theo.

Lăng Phong trợn mắt.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Uống Nửa Bụng Nước Thì Lên

Mấy huynh đệ trở lại khách điểm.

Nghe nói Từ Nguyên đã sắp xếp phòng ổn thỏa, không biết là xảo diệu thế nào, chỉ còn hai phòng dãy chữ Thiên dành cho khách quý, tất nhiên Lăng Vân và Từ Nguyên ở. Còn lại Lăng Phong và tất cả đều nhét cả vào phòng lớn chữ Địa.

Lăng Phong chỉ cười, cố một đêm ở Khai Phong. Hắn cũng không có yêu cầu với chuyện phòng ốc lắm, đừng có quá bẩn là được.

Lăng Phong hỏi Lăng Hồ:

- Tên đạo sĩ kia ở đâu?
- Ở sau, gian để củi.
- Dẫn ta ra xem.

Hai người vòng ra nhà bếp của khách điểm đến một căn phòng hơi tối.

Tên Nhất Thanh kia thực ra cũng chưa làm gì hại đến hắn, đem bắt nhốt thế này cũng hơi quá tay. Lăng Phong định hỏi han vài điều, đưa ít bồi thường rồi sẽ thả.

Có hai huynh đệ đang gác ở đó, Lăng Phong đi thẳng vào trong, nhìn một lúc quay ra hỏi:

- Người đâu?

Hai thiếu niên bất ngờ, lật đật chạy vào. Trong gian cũng chỉ có củi khô và rơm rạ, dây trói vẫn ở đó, nhưng vị "tiên sinh" kia đã không cánh mà bay.

- Đại ca, rõ ràng bọn tiểu đệ...

- Thôi không sao. Đi nghỉ đi. - Lăng Phong cười vỗ vai.

Hắn nghĩ thầm, tên đạo sĩ kia hóa ra ngay từ đầu không tung hết khả năng, cũng không hề say khướt. Chỉ không rõ, tại sao gã lại giả vờ như vậy, chẳng lẽ chỉ để kể cho đám Lăng Phong nghe vài chuyện "ma quỷ" xa xưa nhằm nhí đó thôi?

Có nghĩ cũng không tác dụng, Lăng Phong về phòng nghỉ ngơi.

Một đêm trôi qua bình thường.

...

Sáng sớm.

Lăng Phong cứ tưởng sẽ tiếp tục lên đường ngay, Lăng Vân lại nói muốn ở lại Khai Phong thêm một ngày. Hóa ra ngày hôm qua Từ Nguyên ba hoa chính chèo gò đó về phong cảnh "sơn thủy hữu tình" Khai Phong, lại khiến Lăng Vân muốn nán lại du ngoạn một chút.

Mấy huynh đệ, đặc biệt là Tần Quyền đều kịch liệt ủng hộ, Lăng Phong làm sao chống lại "đa số phiếu", chỉ đành âm thầm chấp nhận. Dù sao thì muộn 1 2 ngày, chắc không ảnh hưởng mấy đến nhiệm vụ đi. Vả lại, thằng nhãi Cảnh Dương kia chỉ e còn ngại Lăng Phong đến sớm cũng nên.

Đầu giờ trưa.

Giữa Khai Phong có một nhánh Hoàng Hà chảy vào, gọi sông Hoàng Biện, bởi vậy đất này từ xưa mới có tên Biện Châu, Biện Kinh, Biện Lương các loại biện như vậy. Hai bên bờ sông phồn hoa náo nhiệt không kém gì Trường An, cảnh tượng lại vô cùng ưu mỹ tự nhiên.

Từ Nguyên dẫn Lăng Vân đi dạo dọc bờ sông, gió xuân thổi nhẹ. Lăng Phong cùng vài huynh đệ rảo bước phía sau. Lăng Phong không thể không phục tên họ Từ này sắp xếp tốt, dưới mấy cảnh lăng mạn kiểu này mà tỏ tình, các tỷ muội rất dễ xiêu lòng.

Xa xa đã thấy Đại Tướng Quốc tự tập nập người ra vào. Thậm chí bên bờ sông còn có họa sĩ đang vẽ tranh, cảnh sắc nên thơ.

Chỉ nghe Từ Nguyên chém gió:

- Nàng thấy người kia không? Hẳn chính là Trương Trạch Đoạn, nghe nói là họa sư trong triều. Từ năm trước đến Khai Phong, nói muốn vẽ một bức tranh thật lớn dâng lên Quan Gia, liền ngay cả phủ doãn Khai Phong cũng quen biết.

Lăng Vân chỉ nhìn qua, coi như đã biết.

Từ Nguyên lại nói:

- Hay là ta mời hẳn vẽ cho nàng một bức chân dung?

Lăng Phong ở sau cười nhạt. Mua, nhất định là đã mua. Không khéo cả cái bờ sông này đều đã bị thẳng kia mua hết.

Thực ra, Phong ca chỉ sợ hiểu nhầm. Hẳn không giỏi sử, nếu không sẽ biết Trương Trạch Đoạn kia thực sự là họa sư, cũng không dễ mua như vậy. Trương Trạch Đoạn, tác giả bức "Thanh Minh Thượng Hà Đồ", là quốc bảo của nhà Tống sau này.

Thấy Lăng Vân không có hứng thú, Từ Nguyên liền nháy mắt với hạ nhân, đổi chủ đề:

- Thôi vậy, trời này vẽ tranh cũng không hợp. Nàng xem sông nước hữu tình như vậy, hay chúng ta đi thuyền ra giữa hóng gió?

Lăng Vân chần chừ.

Cũng là Tiểu Tinh bên cạnh hồ hởi:

- Đại tiểu thư, như vậy chắc sẽ thích lắm.

Lăng Vân chỉ ậm từ, từ chối cho ý kiến.

...

Lát sau, giữa sông đã có hai chiếc thuyền rời bến. Một cái xa hoa tráng lệ, có cả mui che nắng. Còn một cái khác, cơ bản chính là thuyền... đánh cá đi. Nhìn thoáng qua đã thấy lỗ chỗ chắp vá, không cần thận ra giữa sông thì nước vào đầy nửa khoang.

Không có gì khó đoán, Phong ca ngồi cái thứ 2.

Cũng chẳng sao, Phong ca biết bơi, thậm chí còn bơi không tệ. Thuyền chìm cũng không chết được.

Trời chưa đến trưa, vẫn còn se lạnh. Lăng Phong nằm ngửa lim dim mắt.

Đúng lúc tưởng chừng sắp rơi vào giấc ngủ, thần thức truyền về một hình ảnh khá kỳ lạ. Phía thuyền Lăng Vân có chuyện.

"Ùm"

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư!

Nha hoàn Tiểu Tinh sợ hãi kêu toáng lên.

Vừa rồi, Lăng Phong mờ mờ thấy Từ Nguyên rướn người về phía Lăng Vân, giống như nói thầm gì đó. Tiểu Tinh bên cạnh hai tay bịt miệng. Lăng Vân cứ ngả người dần ra sau. Cho đến lúc mất thăng bằng, thì ngã luôn xuống hồ.

Lăng Phong hoảng hồn mở mắt, cũng không kịp nghĩ nhiều, phi người nhảy luôn xuống.

“Ùm”

Từ thiếu gia sắp xếp kịch bản ngay từ đầu đều rất lẫm mẫm, rất hiện đại, cứ như có kẻ nào từ hiện đại xuyên về quân sự. Chỉ tiếc, thiên thời địa lợi đều thông, chỉ thiếu nhân hòa, thất bại trong gang tấc. Lăng Vân cũng không để hấn hân dễ như vậy.

Nước rất lạnh, đến người luyện võ da cứng thịt chắc như Lăng Phong còn cảm nhận run rẩy, huống gì tiểu thư như Lăng Vân. Hấn vội vàng kích phát tiềm lực tối đa, bơi nhanh về phía Lăng Vân đang vùng vẫy trong làn nước.

Ở trên thuyền, Từ Nguyên mặt tái mét nhìn Lăng Vân vùng vẫy mà không biết làm gì. Cả người gã đã cứng đờ ra, gã không biết bơi.

Chẳng qua, Từ Nguyên vẫn quá nhát chết. Nếu chịu phi xuống hồ, gã cũng sẽ không chết được. Sẽ có người lo vớt gã lên, cùng lắm cảm lạnh vài ngày là xong, nhưng lại có thể cho thấy tấm lòng với Lăng Vân.

Lăng Vân không biết bơi, không biết cách nín thở. Xui xẻo là, vừa rớt xuống đã sặc nước vào mũi, rất nhanh chìm xuống.

Khi Lăng Phong đến được chỗ Lăng Vân, nàng đã sâu mấy trượng. Áp lực nước ép ngược vào, tai mũi miệng đều khó chịu, chỉ cần người không

có kinh nghiệm sẽ dễ dàng bất tỉnh.

Lăng Phong cấp tốc lặn xuống, một tay chụp lấy lưng nàng ôm vào lòng, một tay cố bơi lên.

Lăng Vân dưới nước bắt đầu biểu hiện không ổn, nước quá lạnh, nàng bị thiếu dưỡng khí, da mặt tái xanh, chân tay cứng hằn lại.

"Vân tỷ, xin lỗi."

Lăng Phong nghĩ thầm, sau đó hần dùng miệng bao lấy miệng Lăng Vân, muốn truyền dưỡng khí.

Cái trò này trong phim sẽ rất lãng mạn, đại loại nhân vật nữ sẽ đột nhiên mở mắt, bong bóng nước xuất hiện gì đó, thành một màn hôn nhau kinh điển.

“Ục ục”

Bong bóng nước quả đúng xuất hiện thật, nhưng chuyện khác không xảy ra.

“Vân tỷ, mau mở miệng.”

Có vào tình thế của Lăng Phong lúc này mới biết, nói nhảm hết. Miệng Lăng Vân cứng đờ, không cách nào mở ra được, dưỡng khí gì đó của Lăng Phong ra ngoài cả.

Lăng Phong vậy thật mạnh, chỉ hy vọng Vân tỷ vẫn không sao. Không cẩn thận, để ảnh hưởng đến não bộ thì hỏng.

Lát sau.

Lăng Phong nổi lên mặt nước, nâng Lăng Vân lên thuyền. Da mặt nàng đã trắng bệch một mảnh. Đáng sợ nhất là, không còn hơi thở.

Từ Nguyên và Tiểu Tinh chỉ biết ngơ ngác run rẩy. Lăng Phong quát Tiểu Tinh:

- Người, lại đây, hô hấp nhân tạo cho tiểu thư.
- Ta... hô...? - Tiểu Tinh vẫn chưa hoàn hồn.
- Nhanh, không thì chẳng ai cứu được đâu.
- Hô hấp... cái gì tạo... là gì?

Tiểu Tinh ngơ ngác sợ hãi.

"Ôi thôi xong, cái đám này..." Lăng Phong chửi thề, nhìn một lượt đám cư dân vùng không văn hóa này.

Lăng Phong tâm tư loạn chuyển. Hắn rất tình nguyện làm điều đó, nhưng ở dưới nước không ai thấy là khác, trên thuyền là chuyện khác. Đây là thời cổ đại, Lăng Vân tuy là tỷ tỷ của hắn, nhưng vẫn là một nữ nhân chưa xuất giá. Cái trò kia rất kinh thế hãi tục, không chỉ hôn môi, còn sờ cả ngực.

Tất cả nhìn nhau, đám huynh đệ tuy không biết bốn từ "hô hấp nhân tạo" kia, nhưng đều là dân luyện võ luyện bơi qua, vài biện pháp cấp cứu cũng biết. Nhưng biện pháp nào đi nữa cũng phải đụng vào người đại tiểu thư. Lăng Vân lúc này cả người ướt sũng, áo quần dính sát vào da thịt, đám kia đến nhìn còn chả dám nhìn sợ bị tội, nói gì đến cứu.

Lăng Phong liếc Từ Nguyên, lúc này cũng chỉ còn gã này.

- Từ thiếu gia?
- Ta... làm sao? - Từ Nguyên không hiểu lắm.

Lăng Phong đau đầu, thôi bỏ đi. Nhìn cái dạng thẳng này, dạy được hẳn cách hô hấp, Lăng Vân chỉ sợ đã làm xong thủ tục đầu thai.

Nhìn Vân tử vẫn bất tỉnh ở đó, Lăng Phong cắn răng.

“M* nó, không có thời gian.”

- Vân tử, đặc tội. Ta đây là đang cứu tử.

Nói rồi lại quát Tiểu Tinh:

- Người qua đây, ngồi xuống nói theo lời ta bảo.

- A... - Tiểu Tinh vẫn một bộ kinh hoàng chưa xong.

“M* rõ phiền phức, lúc này rồi còn ngơ ngơ như gà mắc tóc làm cái cóc khô gì?”

Lăng Phong cũng không dỗi dài phí thời gian. Quỳ xuống hít sâu một hơi, cúi đầu dùng ngón trỏ và ngón cái nắm lấy mũi của Lăng Vân, miệng áp lên môi anh đào của nàng, dùng sức hô hấp nhân tạo.

Tiểu Tinh nhìn thấy cảnh này, quá đổi kinh hoàng.

- A...?

Không chỉ Tiểu Tinh, cả đám ở đó trừ người lái dò đều nghĩ Lăng Phong đang lợi dụng làm bậy.

Từ Nguyên dậm chân hét lên:

- Người m* nó đang làm gì? Người dám hôn nàng ấy?

Lăng Phong xong một hơi hô hấp ngẩng đầu, nhàn nhạt nói:

- Hôn cái ch*m chứ hôn, ta đang cứu nàng ta, đứng im đó đi.

Vừa nói, hai tay lại làm thành hình chữ thập, đặt ngay lên một bên bầu ngực mềm mại của Lăng Vân ấn xuống.

Tiểu Tinh lại che miệng sợ hãi:

- Ô...?

Từ Nguyên không thể chịu nổi, hai mắt suýt lọt tròng, phổi nổ tung quát lớn:

- Người lại làm gì? Dám... dám chạm vào ngực nàng ấy? Ta sẽ không để người ô nhục thân thể nàng ấy. Nàng ấy là vị hôn thê của ta...

Chữ “ta” còn chưa nói xong, đã nghe một tiếng...

“Ừm”

Lăng Phong quá đổi phiền muộn, tức khí vung chân đạp Từ Nguyên xuống sông.

- Á, đại thiếu gia...

- Lăng Phong, ục ục, người con m* nó... không được chạm vào... ục... nàng.

Từ Nguyên rơi xuống vẫn không quên đe dọa.

Lăng Phong phân phó vài huynh đệ Hắc kỳ:

- Các người nhảy xuống giúp Từ thiếu gia một chút, uống tầm nửa bụng nước thì đem lên. Cần thận đừng để hấn chết mất.

- Cái này thì dễ, đại ca cứ để bọn đệ, yên tâm không chết được.

Vài tên huynh đệ mấy hôm nay đã sẵn không ưa Từ Nguyên, lập tức hai mắt tỏa sáng xung phong, còn nhiệt tình hơn cả lúc Lăng Vân bị rơi.

“Ừm ừm ừm ừm”

Cảm phiền mỗi 1 thằng rớt sông đến 4 thằng nhảy xuống cứu.

- Tiểu Xuyên, để ta trước cho...

- Cứ để ta, ta chờ ngày thân cận Từ thiếu gia từ lâu rồi.

Lăng Phong quát Tiểu Tinh lần thứ 3:

- Còn người, a cái gì mà ô? Ngồi xuống, mỗi lần ta phát tay thì làm y như thế này.

Tốt, lần này tiểu muội dần dần ít nhiều cũng không chỉ vào mũi mình “ta ta” cái gì đó.

Lăng Phong hướng dẫn:

- Ấn mạnh một chút, người như vậy căn bản là gãi ngứa, chẳng giúp được gì cả.

Sau hai nhịp hô hấp, hắt lại buồn bực quát to:

- Thôi để đó, ta làm hết.

Tiểu Tinh lùi ra sau, bất giác nhìn tấm gương của ai đó đang phấn đấu dưới sông, im re không dám nói một chữ nào nữa.

Cũng chỉ có thằng nào đó ở dưới nước vẫy vùng cố hét:

- Lăng Phong, ... người m* nó nhớ đó, dám hại bốn thiếu gia...

- Từ thiếu gia, nước sông rất bổ dưỡng đó, vẫn còn 3 ngụm, chịu khó một chút.

“Ừc ực”

- Các người đây là... muốn hại ta chết đuối?

- Từ thiếu gia lại phải yên tâm. Ngài không chết được. Bọn tiểu đệ đều rất giỏi cái gì... “hô hấp nhân tạo”. Xem xét thân phận ngài cao quý, tiểu đệ tình nguyện dâng nư hôn đầu luôn, 30 lượng bạc là được...

Từ Nguyên gắng trả giá:

- M*... 30 lượng? Quá đắt.

- Từ thiếu gia, vậy ta đi. Sáng nay chưa đánh răng, lấy rẻ 20 lượng, thỉnh ngài suy nghĩ...

Từ Nguyên rút cục bất tỉnh.

Cung lúc, ở trên thuyền, lại có tiếng ho sặc sụa của ai đó, Lăng Vân đã được cứu tỉnh.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Đôi Môi Kia. . .

Trời tối hẳn, bắt đầu có tiếng ve kêu, bây giờ sắp sang tháng 3.

Lăng Phong đứng ở khuôn viên nhìn vào căn phòng chữ Thiên, vài bóng nha hoàn chạy ra chạy vào phòng Lăng Vân.

Lăng Vân đã tỉnh, nhưng sức khỏe không tốt lắm. Nàng ít vận động, rơi xuống nước lạnh lẽo như thế, rất dễ sinh biến chứng phong hàn. Lăng Phong chỉ biết thở dài.

Rút từ trong người túi thơm Công Tôn Dao đưa cho, ánh mắt Lăng Phong cũng dịu hẳn. Hẳn đã dặn dò Mặc lão và Công Tôn Tán để ý đến Công Tôn Dao, thuê nha hoàn cho nàng ấy. Giờ này Công Tôn Dao ở cùng Lâm thị tại Trường An, không quen ai khác chỉ có một mình, sẽ rất buồn bã. Nếu không có chuyện của Lâm thị, Lăng Phong chắc chắn đi đâu cũng muốn đem Công Tôn Dao theo cùng.

Lăng Phong kiếp trước đã yêu, cũng đã từng thất tình.

Người yêu hẳn là đồng học từ cấp ba, mấy năm sinh viên tình cảm thăm thiết, để rồi cuối cùng ngày tốt nghiệp ra trường, Lăng Phong cay đắng nhìn nàng ta tay trong tay với một kẻ khác. Kẻ kia có học vị, có tiền, có gia thế. Còn hẳn không có gì cả, chỉ có tấm bằng trong tay.

Lăng Phong hận đời.

Kể từ đó hắn chỉ chú tâm vào làm việc kiếm tiền, mong có ngày ngẩng mặt phục thù. Nhưng cuộc đời một kẻ đi làm thuê trong công ty, nhận lương chỉ đủ xài, mãi mãi không thể bứt phá.

Lăng Phong đến đó cũng không thiết đến việc yêu đương, hắn hầu như nhìn cô gái nào cũng phản cảm, phàm đẹp một chút Lăng Phong đều đoán là loại gái háms tiền. 30 tuổi hắn vẫn cô đơn, cuối tuần rảnh rỗi đi club, kiếm vài "tiểu thư" chơi trò tình một đêm, cứ thế đến đêm nọ thì xuống âm phủ.

Lăng Phong bước qua thế giới mới, tâm trạng dĩ nhiên háo hức mong chờ thay đổi số phận, ví dụ có một cuộc tình "phong ba", hoặc đại loại năm thê bảy thiếp, đi đến đâu gái theo đến đó. Nhưng rồi dần dà hắn nhận ra, thế giới nào cũng cần sống hiện thực một chút.

Công Tôn Dao đến với Lăng Phong rất tình cờ, rất nhẹ nhàng.

Tình cảm đôi khi vô cùng đơn giản. Không phải lúc nào cũng sẽ khúc chiết éo le, đây những kỷ niệm khắc cốt ghi tâm như mấy mẫu ngôn tình nào đó.

- Tứ ca người tương tư ai đấy?

Có tiếng Tần Quyền phá hư phong cảnh.

Thằng nhãi này cả ngày nay đều không ở đây, mà cắm chốt ở lầu Lý, coi bộ quyết tâm đề ngã Lý Sư Sư đi, cũng không biết đã thành công hay chưa.

Lăng Phong nửa đùa nửa thật:

- Thế nào rồi?

Tần Quyền ngồi lên song gỗ, lại nhìn túi thơm trong tay Lăng Phong:

- Tín vật định tình của huynh kia sao?

Lăng Phong cười đáp:

- Cũng có thể nói như vậy. Ta còn chưa tặng nàng ấy cái gì cả.

Túi thơm Công Tôn Dao đưa cho Lăng Phong là vật mà mẹ nàng ấy để lại. Có thể đúng là vật quý gia truyền gì đó thật, hương thơm ngào ngạt, mặc dù bên ngoài vết may lại khá bình thường. Cô gái đưa cho chàng trai tín vật của mẹ, thì coi như định tình cũng không sai biệt lắm.

Tần Quyền rút ra một chiếc khăn tay thêu hoa, nói:

- Hề hề, đệ cũng vừa có một cái.

- Của... Lý Sư Sư?

Tần Quyền vênh mặt:

- Đúng vậy. Thế nào, thấy tốc độ của đệ rất nhanh đúng không?

Lăng Phong cười, nhưng lại nói:

- Lục đệ, có điều này ai cũng biết, có điều... Lý Sư Sư là ca kỹ, nàng ta...

Tần Quyền không vui nói.

- Tứ ca, huynh không được đánh giá Sư Sư như vậy. Nàng ấy và đệ thật lòng.

Chuyện riêng của Tần Quyền, Lăng Phong cũng không muốn nhiều chuyện, mất công huynh đệ mất lòng nhau.

Lăng Phong không xem trọng kỹ nữ, nhưng cũng không đến nỗi kỳ thị. Lý Sư Sư rất xinh đẹp, nếu Tần Quyền có thể kết đôi, cũng tốt.

Vấn đề là, nàng ta lại là... Lý Sư Sư. Nàng ta là kỹ nữ độc quyền của Hoàng đế.

Lăng Phong hôm nọ chỉ gặp một lát, không rõ trình độ qua lại giữa Hoàng đế và nàng ta đã đến đâu. Nhưng nhìn vào cây cổ cầm lần nọ và 500 lượng hoàng kim, lại cử quan lớn đem từ tận Trường An tới Biện Châu, Lăng Phong chỉ e không nhẹ.

Chỉ e Tần Quyền có chút non, lại đang trong cuộc bay bổng, không nhận ra.

Chỉ nghe Tần Quyền nói tiếp:

- Tứ ca, người không lẽ sợ lão hoàng đế kia sao?
- Sợ lão thì không, nhưng ta sợ phiền phức.
- Sợ Hoàng đế và sợ phiền phức có gì khác nhau? - Tần Quyền hỏi lại.

Lăng Phong định đáp nhưng rồi thôi. Có lẽ không khác gì thật, hai thứ này, đều cùng một chữ "sợ" cả.

Tần Quyền nghĩ gì đó lại nói:

- Huynh sợ phiền phức. Vậy chuyện của Công Tôn muội và Phương đại ca thì...?

Lăng Phong im lặng một lát.

Phương Hùng thích Công Tôn Dao, cái này rất rõ. Từ đầu Lăng Phong cũng đã có ý rút lui. Chỉ không ngờ đến chuyện hãn và Công Tôn Dao tiến triển nhanh hơn bình thường, Lăng Phong lúc đó cũng không nghĩ nhiều.

Lăng Phong nói:

- Ta và nàng ấy cũng chỉ mới giai đoạn hẹn hò, vẫn còn chưa biết được tương lai ra sao cả?

Nói thì nói vậy.

Nữ tử cổ đại nếu đã đưa tín vật, thì coi như nàng ấy đã quyết định gửi gắm trọn đời. Cũng không có đơn giản “không yêu nữa thì viết hóa đơn” như hiện đại.

Tần Quyền im lặng, tán gẫu vài câu cũng rời đi. Được một đoạn, Tần Quyền quay lại nói:

- Tứ ca, cho dù có chuyện gì, chúng ta mãi làm huynh đệ đúng không?

Lăng Phong không hiểu ra sao.

- Dĩ nhiên!

- Vậy thì tốt!

"Thằng nhãi này, nói cái gì vậy nhỉ?"

Lăng Phong cười gượng, đoạn vừa rồi y như hai thằng "đồng tính" tâm sự với nhau. Cũng may còn nói chuyện về vợ con, nếu không thì thật hỏng bét.

...

Phòng chữ Thiên.

Lăng Vân ngồi ở trên giường, hai chân co lại, hai tay gắt gao ôm đầu gối.

Chuyện hôm nay phát sinh, khiến nàng tâm thần rối loạn.

Tiểu Tinh đã kể cho nàng biết tình hình lúc đó, vừa kể vừa bộ dáng sợ hãi không dám tin. Lăng Vân lúc đó đã là bất tỉnh, hoàn toàn không có cảm giác nào. Chẳng qua, ngay trước lúc nôn ra nước sông, Lăng Vân cũng kịp cảm nhận đôi tay Lăng Phong đặt trọn trên tim mình.

Nàng không biết mình nên nghĩ gì, nên làm gì.

Dù sao, hăn cũng là đệ đệ, cũng vừa cứu nàng. Nếu nói cảm ơn, thì liệu có khách sáo quá không. Nếu mắng hăn vì động chạm thân thể nàng, thì có vô tình quá không. Còn nếu không nói gì, thì có kỳ cục quá không?

“Cộc cộc”

Đúng lúc này, cửa phòng có tiếng gõ.

- Ai vậy?

- Vân tỷ, là ta.

Lăng Vân có chút chột dạ, sao hăn lại đến rồi?

Nàng chần chờ một lúc, gặp hay không?

- Vân tỷ, nếu không khỏe thì cứ nghỉ đi. Ta chỉ đến hỏi qua thôi.

Lại có tiếng Lăng Phong vọng vào, sau đó hình như là tiếng bước chân muốn đi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lăng Vân vội nói:

- Chờ đã. Chờ ta một lát.

Vội vàng khoác áo khoác, Lăng Vân khó khăn đi ra mở cửa.

Cửa mở, gió lạnh thổi vào làm nàng không khỏi run một chút.

Chỉ thấy hắt đang đứng trước cửa lớn. Ánh mắt hắt là một loại đầy quan tâm lo lắng mà nàng lâu nay thiếu thốn. Bóng hình hắt cao to, làn da ngăm đen đang chắn gió. Lăng Vân không khỏi mất tự chủ cúi đầu xuống một chút.

Cũng không rõ vô tình cố ý thế nào, nàng lại nhìn vào đôi môi tái nhợt của hắt.

Đôi môi kia... sáng nay...

Lăng Phong thấy Lăng Vân mặc phong phang, vội khép cửa nói:

- Vân tỷ, mau đi nghỉ đi. Sao tỷ lại ăn mặc ít như vậy? Sắc nước ta còn cứu được, phong hàn ta không cứu được đâu.

Lăng Vân ngoan ngoãn đến giường ngồi xuống. Lăng Phong với tay lấy thêm một cái áo bông gần đó, nhẹ nhàng khoác lên cho nàng. Động tác hắt hoàn toàn xuất phát từ tự nhiên, không hề có ý gì khác.

Lăng Vân bỗng trong lòng ấm lên, một cổ cảm giác nhu hòa được người bao bọc cứ thế lan tỏa. Nàng vô thức nói:

- Cảm ơn!

Cũng không rõ là cảm ơn chuyện áo bông, chuyện sáng nay, hay là chuyện gì khác.

Lăng Phong cười nói:

- Tỷ nói gì vậy. Tỷ là đại tỷ, còn cần khách sáo như vậy?

Lăng Vân bỗng có một loại xúc động, nàng muốn hỏi “nếu ta không phải tỷ tỷ, người có làm vậy hay không?”. Nhưng nàng nhịn lại được.

Cũng không chờ Lăng Vân hồi đáp, Lăng Phong đã nói:

- Vân tỷ, hay ta cho người hộ tổng tỷ về kinh nhé?

- Không cần, ta đi tiếp được.

Lăng Vân khuôn mặt nhợt nhạt nói vội.

- Ài, chuyện buôn bán kia, muộn một chút không sao đâu...

Lăng Vân lắc đầu:

- Ta đã quyết rồi, chỉ nghỉ vài ngày là được. Người nếu bạn có thể đi trước.

- Ài. Vậy thôi, ta sẽ ở lại cùng tỷ vậy.

Lăng Phong tuy không hiểu tại sao Lăng Vân quyết tâm như vậy, nhưng nhìn bộ dáng của nàng, hẳn cũng đành lắc đầu. Thôi vậy, lại trễ mấy ngày. Để Lăng Vân với thằng vô dụng Từ Nguyên, Lăng Phong căn bản không quan tâm. Thằng kia rớt sông bây giờ còn đang nằm lò than đi.

Lăng Vân bỗng nhìn Lăng Phong, hỏi:

- Nếu như ta xuất giá rời Lăng gia. Người có thể tiếp quản Lăng gia không?

Lăng Phong chỉ mũi mình, bật cười:

- Ta? Haha, tỷ có thanh tỉnh không đấy?

- Ta không nói đùa, người cũng không cần đùa. Người rõ ràng tự biết mình là lão Tam trong nhà.

- Kể cả ta trở thành lão Tam thì sao? Vẫn còn Lăng Minh Lăng Hải ở đó.

Lăng Phong nghiêm túc lại chút, nhưng vẫn xem đây là chuyện viễn vông.

Lăng Vân nói.

- Chỉ cần người đồng ý. Ta sẽ giúp người.

Lăng Phong không khỏi tim đập mạnh chút.

Người khác nói câu này hẳn không động tâm. Lăng Vân nói thì khác. Nàng ta nằm trong tay huyết mạch buôn bán của cả Lăng thị.

Từ khi có thân phận trong Lăng gia, Lăng Phong luôn nghĩ muốn chạy khỏi Lăng gia để tự sống, chưa bao giờ nghĩ quay ngược lại nữa.

Thứ nhất, thân phận, quan hệ, tiềm lực, tất cả hẳn đều không có.

Thứ hai, hẳn cũng không ham. Hiện tại Lăng Phong bắt đầu dựng cơ nghiệp, tuy còn chút khó khăn thật, nhưng tương lai có thể nhìn ngay trước mắt, cứ từ từ ắt sẽ thành công. Lăng Phong tin tưởng điều này.

Dĩ nhiên, lòng tham ai cũng có một chút. Nếu như thuận tiện nuốt được cả gia sản Lăng gia, Lăng Phong cũng sẽ không đóng vai quân tử từ chối. Chẳng qua, "Lăng gia" hai chữ này, nó không chỉ là tiền, mà là cả một gia tộc. Có người, có đất, có các mối quan hệ, lăng nhăng phức tạp. Há miệng muốn nuốt, trước hết phải xem miệng có đủ to không đã.

Lăng Vân thấy ánh mắt Lăng Phong lúc trong lúc đục, nàng nói:

- Người cứ suy nghĩ đi.

Lăng Phong vuốt mũi nói:

- Được rồi. Tỷ cứ nghỉ ngơi, chừng nào thấy khỏe, nói một tiếng chúng ta lên đường.

Lăng Vân đột nhiên hỏi:

- Người cần đi Hà Bắc gấp như vậy sao?
- À, đúng vậy. Đệ... có hẹn vài huynh đệ ở đó.
- Vậy được rồi. Mai lên đường.
- A, Vân tỷ, không cần đâu. Cứ khỏe lại là được.

Lăng Vân bỗng nghiêm mặt:

- Người có xem ta là tỷ tỷ hay không?

Lăng Phong không khỏi cười khở, tỷ ấy làm sao vậy?

Thôi cũng được, dù sao còn có công vụ, không nên chậm trễ quá. Sắp xếp cho tỷ ấy một cỗ xe ấm áp chắc là được đi.

Lăng Phong bước ra, vừa ra đến cửa lại nghe Lăng Vân hỏi:

- Chuyện sáng nay, từ sau không được nhớ đến nữa.

Lăng Phong kỳ quái. Hắn cũng không có ý định nhớ nó, chỉ hô hấp cứu người mà thôi, có cái gì để nhớ mãi đâu?

Có lẽ nào Vân tỷ đang ngầm trách hắn lỗ mãng, liền gãi đầu nói:

- Lúc đó, vì quá nguy cấp cho nên... Dù sao thì, chúng ta cũng là tỷ đệ, người khác cũng sẽ không nói gì mấy đâu.

Lăng Vân trong lòng khở sở. Chính vì chúng ta là tỷ đệ, mới càng...

- Thôi người đi ra đi, ta cần nghỉ ngơi.

Lăng Văn chặn lại lời hăn, nằm xuống giường che kín chăn. Lăng Phong chỉ có thể khép cửa đi ra.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Luyện Công Phải Chăm Chỉ

Lăng Phong trở về phòng, suy nghĩ một chút lời Lăng Vân.

Thực ra nếu có cơ hội kiểm soát Lăng gia, hẳn cũng sẽ không từ bỏ. Lập nghiệp khó, thừa kế dễ. Mặc dù Phong ca muốn tự lập thật đấy, nhưng loại chuyện có thừa kế ở đó còn bày đặt chạy ra ngoài “trải nghiệm cuộc sống gian nan”, chính là kịch bản phim vớ vẩn nhất. Phong Vân đoàn đã khởi động, đương nhiên không thể bỏ, nhưng có thêm tài sản Lăng gia đắp vào, thì càng dễ bứt phá.

Nghĩ nghĩ xong, Lăng Phong ngồi trên giường bắt đầu bài luyện khí hàng đêm.

Cổ đại về đêm, không mạng không TV, nếu không có gì làm quả thật chỉ có ngồi nghĩ bậy.

Chẳng qua, cái trò vận khí này, tới lui cũng chỉ có chừng đó động tác, hít vào thở ra, rồi lại hít ra thở vào. Ngồi một lúc, Phong ca có điểm... chán chả buồn chết.

“Hay là không luyện nữa, ra ngoài kiếm cái gì giải trí?”

Dù sao, nay không luyện mai luyện cũng vẫn ở đó, đi đâu mà mất. Có luyện có nghỉ mới tốt. Có câu, làm việc có khoa học, hiệu suất mới cao thôi.

Đột nhiên, Lăng Phong nghe loáng thoáng tiếng nha hoàn Tiểu Tinh đầu đó.

Hắn vội mặc vào quần áo. Rất nhanh, có tiếng bước chân chạy về phía phòng hắn:

- Lăng đại ca, Lăng đại ca...

Lăng Phong ngáp một cái nói:

- Từ từ, chờ đó ta mang quần trong cái đã.

- A, đại ca lúc này không mặc gì cả sao?

Lăng Phong chột dạ, làm sao nghe giọng nàng ta có điểm hưng phấn như vậy?

Liên mặc vội mặc vàng, đầu năm nay nữ giới có xu hướng cách mạng, còn háo sắc hơn cả nam nhân, làm thanh niên ưu tú ra đường phải cẩn thận giữ mình một chút.

Lăng Phong ló đầu ra:

- Chuyện gì?

- Đại tiểu thư...

- Đại tiểu thư làm sao?

- Đại tiểu thư, nàng ấy...

Lăng Phong che mặt. Tiểu muội này, vai phụ mà cứ cố câu thời gian lên hình, mỗi lần có chuyện đều một bộ ngơ ngẩn như vậy.

Hắn liền buồn bực nói:

- Thôi tiết kiệm sức đi. Ta thử nghiệm người đáp, đúng thì gật sai thì lắc, ok?

Tiểu Tinh nghe không hiểu lắm, nhưng vẫn gật đầu.

- Đại tiểu thư không có trong phòng?

Tiểu Tinh hai mắt tròn xoe, ý tứ chính là “làm sao đại ca biết?”

Kỳ thực lý do rất đơn giản, vừa rồi nàng ta kêu “đại tiểu thư, cô ở đâu” to như vậy, Phong ca nằm trong phòng nghe rõ mồn một, không biết mới là lạ.

- Không phải thấy kính sợ ta. Ta đây là xuyên không giả, tự nhiên sẽ có thần linh ở một bên báo tin. Có phải thấy ba chữ “xuyên không giả” rất có nội hàm, nhưng lại không hiểu không?

Tiểu Tinh gật đầu như gà mổ thóc. Lãng đại ca quả nhiên hiểu nhiều biết rộng, nói chuyện cứ như mây tăng nhân Sùng Thánh tự.

- Xuyên không giả, chính là... Từ từ, vừa rồi người nói đại tiểu thư thật không có trong phòng?

Tiểu Tinh đã hiểu chuyện hơn nhiều, lại gật.

- Thế còn đứng đây mà câu giờ lên hình cái gì? Còn không mau đi tìm.

Nói rồi phi như bay, để lại Tiểu Tinh ủy khuất. Là đại ca người câu kéo, Tinh Tinh có câu cái gì đâu chứ.

...

Lát sau.

- Vân tỷ, có trong đó không?

-...

- Vân tỷ, ta vào đây!

-...

Lăng Phong mở cửa phòng.

Đèn vẫn sáng, giường trống trơn, người đã không thấy.

Vốn hăn cũng không biết Lăng Vân có thể có chuyện gì. Chẳng qua, vừa rồi hăn tình cờ nghe được có hai đứa nha hoàn bên ngoài bàn tán. Nội dung chính là chuyện hăn cứu Vân tỷ lúc ban ngày.

Cũng không có gì nhiều, Phong ca đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân, hình tượng vô cùng tỏa sáng.

Chỉ là, đến sau cùng, có một đứa nói đại khái “đại tiểu thư là tiểu thư khuê các, còn chưa gả người, thế mà Lăng đại ca lại làm cái kia cái kia, đổi lại là ta, chỉ sợ sẽ đau khổ muốn chết”.

Mãi lúc đó, Lăng Phong mới chợt dạ.

Thời điểm Lăng Phong cứu Lăng Vân, hăn cũng đã nghĩ đến chuyện danh tiết của nữ tử cổ đại nặng nề gì gì đó. Nhưng là, hăn 30 năm sống thế giới hiện đại, còn cổ đại mới chỉ du lịch 1 năm, có những thứ không phải nói hiểu là hiểu dễ vậy. Dù sao thì, đang lúc cấp bách, chắc cũng có thể thông cảm thôi.

Nữ tử cổ đại, đừng nói bị chạm vào người, nghe nói có nơi chỉ nhìn mặt cũng bị xem là thất tiết.

Mà phải không? Cái này hình như bên Iraq.

Nói chung, việc Lăng Phong hô hấp nhân tạo, cho dù vì lý do gì, quan hệ tỷ lệ thế nào, hẳn thấy bình thường, nhưng người ở đây không ai không kinh hãi. Lăng Vân tuy con nhà buôn bán, nhưng nữ tặc là của toàn dân.

“Vân tỷ sẽ không... nghĩ quẩn chứ?”

Lăng Phong tìm kiếm một chút trong phòng, hy vọng đoán ra Vân tỷ đi đâu.

Hắn bỗng để ý, trên bàn trang điểm có một chiếc buộc tóc trâm châu. Hình như Vân tỷ bình thường vẫn dùng.

Buộc tóc vẫn đây, người lại ra ngoài. Có phải hay không xóa tóc để...

Vừa muốn ra ngoài tìm, hắn lại phát hiện một vật.

Ở trên giường dưới gối, có một mảnh gì đó màu trắng lộ ra.

Lăng Phong với tinh thần của một thám tử chuyên nghiệp, lập tức thò tay kéo ra một chút. Vừa nhìn thấy gì đó, hai mắt hắn trợn tròn...

“Cái này là... Vân tỷ chẳng phải không muốn dùng nó sao?”

Đúng lúc này...

- Người làm gì ở đây?

- Từ thiếu gia? Đã khỏe rồi sao?

Cũng không phải Lăng Vân trở về, mà là Từ Nguyên.

Từ Nguyên nhìn Lăng Phong đầy căm tức, chỉ hỏi cộc lốc:

- Vân Vân đâu?

- Ta không biết.

Từ Nguyên chỉ hừ lạnh.

Lăng Phong cũng không muốn đông dài với thằng này, buồn chán bỏ đi.

...

Vừa xuống lầu, còn định dùng chút thần thức xem, thì đã thấy Tiểu Tinh và Lăng Vân đi từ dưới lên.

Chỉ thấy Lăng Vân mặc một chiếc áo bông kín người, nhột nhột nhột nhột.

- Vân tỷ? Tỷ vừa đi đâu vậy?

- Ta ra ngoài hóng gió.

Lăng Phong nhìn bộ dáng vẫn còn mệt mỏi của nàng, hỏi:

- Thật sự chỉ hóng gió? Không phải muốn tự tử đó chứ?

Lăng Vân bất mãn:

- Người nói lung tung gì đó? Ta nếu muốn tự tử còn có thể ở đây sao? Và lại, đang yên lành vì sao ta lại tự tử?

- Ờ thì. Vì chuyện ta... cứu tỷ ban ngày, làm ảnh hưởng đến danh tiết của tỷ, cho nên...

Lăng Vân cũng không nhìn hắn, chỉ nói:

- Người nghĩ đi đâu vậy. Ta bôn ba sinh ý nhiều năm, cũng không phải tiểu thư suốt ngày trong nhà, một chút ủy khuất đó cũng không chịu được sao?

- Vậy thì tốt.

Lăng Phong nghe vậy thở phào. Xem ra là hăn tự mình nghĩ nhiều.

Chẳng qua, hăn vẫn không yên tâm, nói:

- Tỷ nếu có chuyện thì cứ nói. Tuyệt đối đừng giữ trong lòng.

- Hừm, biết rồi. Người là đệ đệ, cũng không phải...

- Vân Vân, nàng vừa đi đâu? Để bọn hạ nhân tìm khắp nơi.

Từ Nguyên xuất hiện đánh gãy câu chuyện, Lăng Phong chỉ đành cười với Lăng Vân một cái rồi bỏ đi.

Thực ra hăn vẫn thấy Vân tỷ có cái gì đó không đúng. Bình thường tỷ ấy nói chuyện đều rất tự tin nhìn thẳng vào hăn. Nhưng cả buổi hôm nay, tỷ ấy vẫn chưa một lần nhìn thẳng hăn, nói chuyện đều không nhìn đất thì cũng nhìn hai bên.

...

Một đêm trôi qua vô sự.

Sáng tinh mơ.

Ánh ban mai e ấp luồn qua khe cửa.

Trong phòng, Phong ca đang giữa cơn mộng nào đó, môi chốc chốc còn chun lên. Bỗng...

“Ầm”

Lăng Phong giật thót bay khỏi giường, ngơ ngác nhìn ra cửa.

M* nó, ông chỉ mơ đánh quả 3P mà thôi, làm gì phải tội mà phản đối lớn như vậy?

- Lăng Phong, người cút ra đây cho ta!

- Tình huống gì đó tình huống gì đó. Khủng bố IS tấn công sao?

Cửa lớn bị đá bay, một bóng người đứng trấn.

Chỉ thấy Lăng Vân bộ dáng hung thần ác sát, một đôi mắt xinh đẹp gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Phong đang chật vật bò dưới đất.

Còn may dạo này trời lạnh, Phong ca đi ngủ mặc đủ hai mảnh, bằng không...

“Vân tử?”

Lăng Phong sờ không tới, không biết lại thằng nào chọc phải cô nãi nãi, phát hỏa lớn như vậy? Không phải là “đại di mục” đến đi?

Ngoài miệng thật cẩn thận hỏi:

- Vân tử, mới sớm thế này tìm ta... có chuyện gì? Khụ, Có gì thì nói nha. Trừng mắt ta làm gì?

Lăng Vân vẫn không nói lời nào, bầu ngực phập phồng, ngay cả đôi bàn tay cũng nắm lại.

Đúng rồi, đêm qua hẳn còn nói có chuyện gì thì cũng đừng giữ trong lòng. Tỷ ấy nghĩ lại, cho nên thực sự làm, đến khởi binh vấn tội hẳn?

Lăng Phong vẫn nhẫn nại tiếp tục:

- Bên ngoài có điểm lạnh. Tỷ vào phòng ngồi đi. Để ta rót chén trà...

- Hừ!

Rút cục cũng có âm thanh phản hồi.

Lăng Vân đi vào, dùng dằng ngồi xuống.

Lăng Phong không để ý thấy, kỳ thực Lăng Vân đang rất xấu hổ, mắt chỉ dám nhìn ra cửa lớn. Hùng hổ xông vào phòng nam nhân buổi sáng, đây là lần đầu tiên nàng làm trong đời, cho dù đó là đệ đệ mình.

Lăng Phong bắt đầu đoán:

- Ai chọc giận tỷ sao?

Nói xong lập tức vỗ ngực chính khí:

- Nói cho ta biết, ta giúp tỷ đánh hăn.

Ngẫm lại. Đêm qua Từ Nguyên ở lại sau hăn, không lẽ lại là thằng kia làm bậy? Có điều nếu vậy thì tìm hăn làm gì? Trực tiếp tìm Từ Nguyên là được rồi.

Chỉ nghe Lăng Vân rút cục mở miệng:

- Người đêm qua vào phòng ta?

Nàng vừa nói vừa gắng khống chế cảm xúc.

Lăng Phong thoải mái đáp:

- Đúng vậy, Tiểu Tinh nói tỷ ra ngoài đi đâu không ai biết. Ta mới không chạy bừa ra ngoài tìm như đám người làm. Đầu tiên, phải kiểm tra hiện trường, tìm kiếm vật chứng, từ đó tìm ra mấu chốt...

- Đủ rồi. - Lăng Vân không kiên nhẫn quát.

- Khụ!

Lăng Vân ánh mắt nửa tức giận nửa xấu hổ hỏi:

- Người còn lấy... gì đó?

- Gì đó là... cái gì?

- Là gì người còn hỏi ta?

Lăng Phong không hiểu ra sao:

- Không hỏi tỷ thì hỏi ai nha? Ta cũng không biết.

- Người còn găng giả vờ?

- Ta giả vờ cái gì?

- Người...

Lăng Vân bực tức thở hỗn hển.

Không thể không nói, Vân tỷ tức giận vẫn xinh đẹp tuyệt trần như vậy, Lăng Phong hoàn toàn không thấy chút nào phản cảm.

Đột nhiên, nàng run rẩy chỉ vào Lăng Phong:

- Ta đã biết người là đồ ti bỉ...

Vừa mắng vừa chụp chén trà trên bàn ném tới.

“Vèo”

Lăng Phong trong lòng chỉ kịp chửi má nó, chỉ thấy một cái chén trà nhắm mặt Phong ca gào thét phi đến. Lăng Phong vội vàng dùng sở học 30 năm lắc mình tránh thoát. Còn may bản thân luyện thân pháp Hoạt Bất Lưu Thủ cũng gọi là chăm chỉ, bằng không thật đúng là chết oan.

Bởi vậy mới nói, xuyên không cầm theo văn thơ cũng không nhất định trường sinh.

Còn chưa kịp đắc ý xong...

- Vô sỉ...

“Vèo”

Lại một chén trà phi tới.

- Đại tỷ, đao hạ lưu nhân thủ hạ lưu tình, á...

- Vương bát đản...

“Vèo”

- Hạ lưu...

“Vù”

- Đãng đồ tử...

Sau 4 tiếng đồ vỡ, rút cục trong phòng yên ắng.

Cũng không biết cái cuối là cái gì, âm thanh làm sao lại nặng nề như vậy?

Chỉ thấy Lăng Vân tay sờ sờ trên bàn, đáng tiếc đã không còn vật gì để ném.

Lăng Phong nhìn lại, nhớ ra vừa rồi đem ra 1 bình trà, 2 chén trà và 1 cái khay. Cái cuối chắc là cái khay đi, khó trách. Móa, còn may bản thân có thần công hộ thể, bằng không ôm nguyên cái khay vào mặt, còn gì mà tán gái.

Lăng Phong vừa né vừa cười cầu tài:

- Đại tỷ, hết đồ ném rồi.

Bỗng Lăng Vân cúi xuống sờ soạng gì đó, cầm lên... cái ghế.

Lăng Phong suýt chút bất tỉnh. Từ từ không được, lúc này ngàn cân treo sợi tóc, tính mạng quan thiên, bất tỉnh tức là xong, phải thanh tỉnh.

- Đại tỷ đừng đùa, cái kia... không ném được, chết người đó.

Lăng Vân liếc vật trong tay, rút cục cũng không chế được cảm xúc. Chẳng qua, lại quay lưng chạy luôn về phòng.

Lăng Phong vội lau mồ hôi.

Sống rồi, cuối cùng thì cũng sống rồi.

Nghĩ lại một chút, khoan hỏi lý do vì sao Vân tỷ phát hỏa. Mới sáng sớm bị ám sát mà vẫn thoát chết hoàn hảo, mạng Phong ca đúng là không phải dày loại thường. Không đúng, cái này phải nói đến bản lĩnh cao cường, thân pháp cao minh mới đúng.

Lăng Phong thầm quyết định, từ nay phải luyện tập chăm chỉ, tuyệt đối không được có ý nghĩ chán chường như đêm qua.

Hít thở mấy cái chuẩn bị thần công hộ thể, Lăng Phong đi ra theo Lăng Vân.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Đạn Lạc

Lăng Vân trở về phòng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Ngày hôm qua, nàng cảm kích hãn cứu chính mình, cảm giác đệ đệ này thật không tệ, còn xúc động muốn giúp hãn giành chút gia sản.

Nhưng đến buổi tối trò hề của hãn liền lộ ra, chút hảo cảm ban ngày tan thành mây khói.

Tối qua Lăng Vân cơm nước xong liền đi ra ngoài dạo một vòng giải sầu. Ai biết trở về, phát hiện bàn trang điểm bị người chạm qua. Đáng sợ nhất là, chăn giường cũng bị bóc lên. Tuy rằng không quá hỗn độn, nhưng đối với một nữ nhân cẩn thận, giường lại là địa phương miễn cảm nhất của nữ giới, có thể dễ dàng phát hiện.

Lăng Vân lúc đó bất an, vội vàng dò xét một chút. Nhưng không thấy gì lạ.

Mãi sáng nay, khi nàng tỉnh dậy sắp lại chăn gối, mới phát hiện chuyện động trời.

Bộ nội y tối mật nàng giấu dưới gối, đã... không cánh mà bay.

Lăng Vân vừa then vừa giận, lập tức tìm ai đó phát hỏa.

Nhân tiện nói một chút. Phạm nếu từng xem qua ấn phẩm 18+, thôi nói thẳng là JAV, các sắc lang chắc hẳn đều từng ít nhất một lần kinh qua thể loại siêu cấm, “incest” đi. Đặc biệt là với... các tỷ tỷ. Dù sao, chuyện của Phong ca với Vân tỷ, cũng là tiệt cận thể loại này.

Trong các kịch bản đen mà nói, đệ đệ nếu xem trộm một chút nội y của tỷ tỷ. Kết quả thế nào?

Đương nhiên mỹ mãn. Tỷ tỷ sẽ không tức giận, chỉ mắng yêu người một chút. Sau đó hỏi người vì sao lại thế? Người sẽ đáp, bởi vì ta là trai tân, trên trường không có nổi bạn gái, cho nên...

Tỷ tỷ lập tức sẽ ôm người vào lòng ôn nhu. Đại khái, đệ đệ ta thật đáng thương. Tỷ thương đệ nhất, thôi hay là để tỷ... Khụ!

Người nói, loại chuyện cầu huyết này, có thể xảy ra hay không? Không bị tỷ tỷ đem đi tố cáo cho cha mẹ đánh tòi đầu đã là tốt. Người nghĩ tỷ tỷ là bạn gái người? Sẽ nhịn nhục bảo hộ che chở?

Bỏ đi, dù sao đầu xem hàng đen làm gì còn nghĩ được lắm logic cuộc sống như vậy.

Quay trở lại chuyện nội y của Lăng Vân.

Vì sao Lăng Vân lại chạy đi tìm Lăng Phong, lại phát hỏa ngay không hỏi gì.

Bởi vì kiện nội y kia, cũng không phải yếm cổ đại, mà chính là hai mảnh nội y tân kỳ Lăng Phong nghĩ ra.

Bộ đầu tiên Lăng Phong làm cho nàng đã bị Lý Minh Nguyệt cầm về. Bộ lần này chính là bộ lần thử giày cao gót, Lăng Vân vốn đã từ chối, sau lại “tình cờ” lấy được. Nàng lén mặc thử một lần, cảm thấy... cũng khá dễ chịu, cho nên xem như bảo vật.

Mỗi một nữ nhân đều có vài thứ “bí mật làm đẹp” như vậy giấu trong lòng. Nói giống như về sau vì sao kem làm trắng chính hằng đầy ra đó, chị em vẫn cứ thi nhau mua kem trộn chưa qua kiểm định của các hotgirl? Ấu cũng là vì cái “bí mật làm đẹp” này.

Nói chung cái này nam nhân căn bản không hiểu.

Lăng Vân phát hiện nội y bị mất, lại nghe Tiểu Tinh nói Lăng Phong đêm qua ghe1 phòng, lập tức nghĩ đến cũng chỉ có hắn năm lần bảy lượt muốn nàng mặc nó. Nàng nghĩ nếu hắn thừa nhận cái sai sẽ bỏ qua, nhưng hắn lại vẫn giả vờ không biết.

Nếu là kẻ khác, Lăng Vân chưa chắc đã bốc hỏa lộ liễu như vậy.

Lăng Vân cảm thấy ủy khuất vô cùng. Có một tên đệ đệ đệ tiện như vậy, nàng chịu không nổi.

...

Lăng Phong phòng bị cẩn thận, thậm chí còn vận chút khí lực còm côi lên thân.

Sang đến phòng Lăng Vân, cửa phòng đã khép.

- Vân tỷ, rút cục chuyện gì?

Bên trong không tiếng, hình như có tiếng thút thít.

- Vân tỷ, ta quả thực không lấy cái gì cả. Tỷ vì sao không tin?

- Lăn!

Lăng Vân rút cục cất tiếng, nhưng vẫn rất tiết kiệm từ ngữ.

Lăng Phong đứng ngoài gãi đầu:

- Vân tử, ta chỉ là một nam sinh đầy nhu nhược và thiện lương. Nếu có chỗ đắc tội, mong tử bỏ qua nha.

- Thiện lương? Hừ, thiện lương mà đi trộm... nội y nữ nhân?

Lăng Phong thở ra. Nói sao, cuối cùng vẫn phải lộ ra nhân phẩm tốt đẹp của mình mới khiến người khác cảm động, nói ra nguyên nhân.

Có điều, trộm nội y gì đây? Phong ca đâu có làm.

Đêm qua, đúng là hắn thấy có một bộ, nhưng căn bản không hề lấy đi. Chỉ kỳ quái vì sao tử ấy lại có nó thôi.

- Vân tử, nội y nào vậy?

- Nội y... màu đen.

“A, còn có một bộ màu đen?” Lăng Phong choáng váng.

Lăng Phong vội biện giải ngay:

- Vân tử, ta căn bản không thấy cái nào màu đen, chỉ thấy cái màu trắng.

Trong phòng bỗng yên ắng đáng sợ.

Chỉ nghe giọng Lăng Vân tựa nữ hồn:

- Người kéo cửa hé một chút.

- Vân tử, đã hiểu rồi sao? Ta đã nói ta vô tội mà...

Lăng Phong ngây thơ hồn nhiên, hoàn toàn không biết cạm bẫy đang chờ đón. Hắn còn nghĩ đại tử rút cục thấu hiểu cho tấm lòng thiện lương của hắn, vì vậy chậm chạp kéo cánh cửa, một con mắt thò vào.

Bỗng...

- Người đi chết đi!

“Vèo”

Từ trong phòng, một cái bình trà sứ tinh mỹ phòng chữ Thiên chất lượng cao, giá cả vài lượng bạc trắng, đang nhắm ngay khe cửa phóng ra.

“Móa nó, lại tới nữa?”

Vân tử chẳng lẽ cũng luyện qua phi đao, ném đồ chuẩn như vậy?

Lăng Phong thụt người, lại thoát được một kiếp.

Phòng Lăng Vân ở lầu hai, cái bình trà lọt qua khe cửa, xuyên hành lang, bay luôn xuống sảnh tầng một.

Chỉ nghe...

“Choang”

- Á...

Có ai đó trúng đạn lạc.

- Đại thiếu gia, đại thiếu gia...

- Là ai ám toán ta? M* nó, nhất định là thằng Phong kia. Lão tử không tính sổ với người không được. Ai u...

Tiếng kêu la của Từ Nguyên rút cục thức tỉnh Lăng Phong.

Phải rồi, thằng nhãi này ở lại sau Lăng Phong một chút, có khi nào...

Còn cái gì mà khi nào, chắc chắn là thằng kia. Dù sao Phong ca đã nói không lấy là không lấy. Có đem ra tòa cũng không sợ, có toàn thể độc giả

làm chứng cho hắn. Loại chuyện lấy nội y nữ nhân để cái gì kia cái gì kia, Phong ca còn chưa biến thái như vậy.

Vì vậy liền nói:

- Vân tử, đêm qua Từ Nguyên cũng vào phòng tử, chắc tử cũng biết. Ta không có chứng cứ chứng minh, nhưng hiềm nghi của hắn lớn hơn ta rất nhiều đó.

Trong phòng im lặng.

- Vân tử, ta...

- Người cắt khuất mắt cho ta, ta không muốn gặp người.

- Nhưng...

- Còn không mau cắt?

Lăng Phong gãi đầu.

Bỏ đi, dù sao lời biện bạch cũng đã nói được rồi. Tử ấy không chịu hiểu thì thôi vậy. Lăng Phong hắn là đại nam nhân khí lượng lớn nhân phẩm cao ngất. Nói chung không hơi đâu mà chạy theo giải thích với nàng mãi.

Vì vậy có chút sảng giọng:

- Được thôi, cắt thì cắt. Ta nói không lấy là không lấy, tử không tin thì tùy. Tử cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe, ta bận việc của tiêu cục, phải lên đường luôn không chờ được nữa.

Nói rồi quay lưng đi thẳng.

Trong phòng Lăng Vân liền có tiếng động gì đó.

...

Lát sau.

Bên ngoài khách điểm.

Lăng Phong cùng vài huynh đệ đang sắp lại ngựa, chuẩn bị lên đường.

- Lăng Phong...

Chỉ thấy Lăng Vân vội vàng mặc áo bông chạy xuống.

Lăng Phong không khỏi nhìn hai tay nàng ta. Rất tốt, không có cái chén nào, cũng không có cái khay nào.

Từ từ, lại cẩn thận nhìn sang Tiểu Tinh. Rất tốt, ám khí cũng không phải nhờ nha hoàn mang hộ.

Một cao thủ ám khí, cảnh giới tối cao chính là ám khí cũng không ở trên người mình, mà ở xung quanh. Lăng Vân ném đồ chuẩn như vậy, nói không chừng là cao thủ giấu mình.

Phong ca từ lúc nào ngộ tính cao như vậy? Luyện ám khí đúng là không sai mà.

Lăng Phong cảnh giác hỏi:

- Chuyện gì? Muốn đuổi giết ta sao?

Lăng Vân vội tiến tới, ngẩng đầu nói vội:

- Ta... xin lỗi. Người đừng giận mà bỏ đi như vậy. Ta chỉ là...

- A?

Không chỉ Lăng Phong, đám huynh đệ Cao Diệp Tần Quyền, nhất là nha hoàn Tiểu Tinh đều thấy không khí có điểm rất kỳ quái.

Đây là lần đầu sau sự kiện kia, Lăng Vân nhìn thẳng Lăng Phong. Trọng yếu là, trước nay nàng là một nữ nhân bề ngoài luôn tỏ ra mạnh mẽ, từ bao giờ lại có kiểu thái độ đầy ôn nhu thực nữ thế này.

Cái cảnh vừa rồi, giống như... thê tử làm sai chạy theo phu quân xin giải thích.

Lăng Phong cũng thấy mất tự nhiên, vội kiểm soát cười đùa:

- Tỷ tìm thấy đồ vật rồi sao?

- Đồ vật gì?

- Thì chính là nội...

- Người im miệng, hỗn đản!

Chúng nhân lại càng sợ hãi.

Vừa rồi phạm ai từng trải đều thấy quen, lời cuối cũng không phải tức giận thông thường, mà như là mắng yêu.

Loạn rồi loạn rồi.

Lăng Phong vội nói:

- Vân tỷ đừng giận. Ta tính thích đùa cợt, nhưng đó là với người ta thấy thân thiết thôi.

- Người... thân thiết?

Lăng Vân không hiểu sao hai má hơi hồng.

Lăng Phong không để ý chi tiết này. Trời đang lạnh, người khác đều dễ mũi hồng má hồng như vậy.

Hắn nói:

- Chẳng phải người là tử tử của ta sao? Đổi lại người khác, ta cũng chẳng thêm nói lắm vậy đâu.

Không đợi Lăng Vân phản ứng, Lăng Phong lại nói:

- Nói chung, ta không có nhỏ mọn vậy, tử không cần nghĩ nhiều. Tử vừa rơi xuống nước, bảo trọng thân thể đi. Ta vẫn hy vọng tử nên về kinh thành thì hơn, Hà Bắc... thực sự chỉ e sắp có chuyện bất ổn.

Lăng Vân ngẩng đầu nhìn hắn:

- Vậy sao người còn...?

- Lần này thực sự ta có việc gấp phải đi ngay, chỉ e phải thúc ngựa đuổi mới kịp. Nếu đi cùng xe ngựa căn bản quá chậm. Tử yên tâm, ta để lại vài huynh đệ Hắc kỳ bảo hộ, sẽ không có chuyện gì đâu.

Lăng Phong lời này không giả. Đại Danh Hà Bắc còn đến mấy ngày đường nữa, cứ thông dong mãi đến nơi chỉ sợ muộn nhiệm vụ.

Hắn nói với Cao Diệp:

- Tam ca, đại tiểu thư nhờ huynh.

- Được, yên tâm.

- Phong, nhưng ta muốn...

- Vân Vân, nàng sao lại ra đây rồi?

Lăng Phong không buồn liếc Từ Nguyên, hắn cũng chẳng muốn so đo chuyện nội y với thằng kia.

Dù sao đã nói với Lăng Vân Từ Nguyên có hiềm nghi. Chuyện còn lại để Lăng Vân tự suy nghĩ. Chuyện nhạy cảm, chẳng lẽ còn kêu Lăng Phong phải đi tìm cho ra bộ nội y đó ở chỗ Từ Nguyên, rồi đem cho Lăng Vân xem chứng minh mình vô tội? Loại chuyện trẻ con đó hẳn không thềm làm.

Lăng Phong chỉ đánh mắt an ủi Lăng Vân, dặn dò Cao Diệp, sau đó nhảy lên ngựa hô:

- Lên đường!

...

Đường đi Hà Bắc gồ ghề, Lăng Phong ngày nghỉ đêm đi, à nhầm, ngày đi đêm nghỉ. Hàng đêm đều chú tâm luyện khí. Hẳn cảm nhận, chờ hẳn ở Hà Bắc không hề yên bình, nên chuẩn bị một chút mới tốt.

Nhân tiện nói, mấy ngày qua luyện khí, Lăng Phong phát hiện một chuyện. Đó là khí lực của hắn, trước kia hình như không phải là “tịt” hay “chậm”, mà là bị phong bế đâu đó.

Lại nói, luyện khí thường phải đi kèm một bộ tâm pháp. Mặc dù mọi đường luyện khí đều sẽ tạo ra khí lực cả, nhưng tâm pháp khác nhau thì triết lý tu luyện cũng sẽ khác nhau, qua đó tính chất đặc điểm khí lực tu được cũng khác biệt.

Về cơ bản, có vài triết lý tu tâm. Tỷ dụ luyện bí chữ “tĩnh”, cầu tâm thanh tĩnh. Hay luyện chữ “cuồng”, cầu bột phát sức mạnh. Có nhà luyện chữ “vong”, cầu quên đi bản thân. Thậm chí, nghe nói có cả bí chữ “loạn”, linh tinh bất kể.

Các bí kíp luyện tâm phổ biến trong võ lâm, chủ yếu khởi nguồn từ hai nhà Phật Đạo, quá nửa đều thuộc vào chữ “tĩnh”, cho nên mỗi khi có chuyện đều ngồi xuống đả tọa yên tĩnh hồi khí gì đó.

Các bí quyết khác, lâu dần rơi vào thiếu sót, thậm chí bị xem là “ma công”.

Thực ra, chẳng phải là tu ma gì, mà là triết lý khác với số đông, bị xem là ma mà thôi.

Lăng Phong hiện tại dùng phép luyện khí cơ bản trong giang hồ, cũng thuộc chữ “tĩnh”. Nhưng hẳn lại cảm giác, hình như mình còn biết một bộ tâm pháp cao cấp hơn. Lần nhập ma gặp Diễm Tuyết Cơ, nó đã lộ ra một lần, còn có cả đồ hình lưỡng nghi gì đó.

Coi bộ giống như thần lực của Lăng Phong. Có sẵn trong người từ trước. Không chừng chính là đồ đặc ngưu đầu mã diện nhét vào người hắn. Chỉ tiếc, Phong ca hiện không lôi được nó ra.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Đại Hội Luận Kiếm

Chung Nam sơn, đại bản doanh Toàn Chân giáo.

Chung Nam thực ra không chỉ một ngọn núi, nó là tổ hợp nhiều ngọn núi. Toàn Chân giáo ban đầu chỉ xây cất trên một ngọn, về sau quy mô lớn dần, lan ra mấy ngọn xung quanh.

Chính điện và quảng trường lớn Vô Cực được dựng ở Thiên Nhai Phong. Trên đường lên ngọn Thiên Nhai, còn phải qua hai đỉnh Lạc Nhạn Phong và Triều Dương Phong. Lạc Nhạn Phong chính là nơi ký danh đệ tử tu luyện trước khi nhập môn Tiểu Hoa từng qua. Còn Triều Dương Phong là nơi có biệt điện Thái Hòa của Hoàng đế.

Sau lưng đỉnh Thiên Nhai, còn có vài ngọn núi khác cũng của Toàn Chân giáo, đều chỉ dành cho trưởng lão và đệ tử cao tầng.

Nơi này là Hoa Lâm trên đỉnh Liên Hoa Phong, chỉ có nội tu đệ tử được ra vào. Gọi Hoa Lâm bởi nơi này cơ man là hoa, đủ loại màu sắc. Đối với các nữ đệ tử yêu thích hoa cỏ thì chả khác nào thiên đường.

Tiểu Hoa đang hơi cúi người, tay nâng niu bông hoa, trên cánh hoa còn có một chú蝶 bằng giấy, thứ này là kỷ vật duy nhất của đại ca để lại, cô luôn mang theo bên mình.

Tiểu Hoa hầu như không bao giờ đem nó ra, vì chất liệu giấy dần kém, hiện tại đã ngả màu, đôi chỗ có vết đen, cô không biết làm sao để tẩy cả, lại

sợ đựng vào làm hỏng. Lần nọ vì chùi vết đen, một cái chân đế vì giấy quá mục mà hỏng đi, Tiểu Hoa khóc suốt một buổi.

Hôm nay tiết trời đẹp, nhìn thấy vườn hoa trước mắt, Tiểu Hoa vui vẻ trong lòng mới đem nó ra.

- Tiểu Quắc, gửi hương hoa đi, rồi sống cho tốt nha. Còn chờ gặp đại ca nữa.

Tiểu Bích từ sau thấy lạ, chạy tới hỏi:

- Tiểu Hoa, làm gì đó?

- A, không có gì.

Tiểu Hoa vội vàng thu vật kia vào tay áo.

Tiểu Bích không để ý lắm, hỏi:

- Người luyện Lưỡng Nghi Kiếm pháp đến đâu rồi?

- Ta... mới luyện đến chiêu thứ sáu thôi.

- Những... thứ sáu? - Tiểu Bích há mồm.

Bộ Lưỡng Nghi kiếm pháp này Lăng Phong từng thấy qua. Lần nọ ở trong rừng xem chiến đấu, Đỗ Thanh Xương và Doãn Vân Phương cả hai đều dùng đến bộ kiếm pháp này, chẳng qua ở trình độ và tu vi nội lực cao hơn hẳn nhóm đệ tử ở đây.

Tiểu Hoa hồn nhiên hỏi Tiểu Bích:

- Ủm, còn người thì sao? Đến mức độ nào rồi?

- Ta mới chiêu thứ hai, mà còn chưa thuần thục.

Tiểu Bích mặt đỏ bừng xấu hổ. Cùng là đệ tử nội tu, Tiểu Bích so với đồng môn cũng không tệ lắm, nhưng so với Tiểu Hoa thì dần kém.

Hiện trong nội tu, nói đến tốc độ tu luyện, bên nam đệ tử có Trương Quân Bảo và Trương Sư Chính cạnh tranh nhau. Trương Sư Chính tuy là đệ tử chữ Sư đi trước, nhưng đang dần bị Quân Bảo đuổi kịp, thậm chí có xu hướng sắp vượt qua.

Chẳng qua cũng không thể phủ nhận tư chất của Trương Sư Chính vẫn khá tốt. Hiện tại gã sắp thay thế Quan Vân Sơn thành đệ tử ruột của Nhị sư tôn Dương Thanh Phong.

Còn phía nữ, là cặp Tiểu Hoa và Sở Linh.

Trong số nữ đệ tử, đáng ra còn có Tôn Tuyết Kha sư tỷ. Chỉ là tư chất nàng ta cũng không cao lắm, chẳng qua vì là đệ tử của Thanh Huyền tản nhân từ trước, được chỉ điểm riêng, nên cũng không quá mất mặt.

Tiểu Bích liếc Sở Linh đang ở cùng vài sư muội khác, nói:

- Này, người và Sở Linh có chuyện gì sao? Sở Linh lúc trước hay bắt chuyện với người lắm, mấy ngày nay lại chẳng thấy nữa. Ta còn thấy ánh mắt của cô ta nhìn người có gì đó khác lạ đó. Thật kỳ quái.

- Ta cũng không biết. - Tiểu Hoa lắc đầu.

Thực ra, lý do cũng rất đơn giản.

Sở Linh là tiểu thư con quan, có chút nhan sắc, trước khi vào giáo đã biết chút võ công, cho nên tự xem mình là trung tâm, mới luôn tỏ vẻ “ta sẽ bảo vệ cô” với Tiểu Hoa.

Chỉ là, thoáng một cái mấy tháng, Tiểu Hoa lại chính là người ngang ngửa với Sở Linh, cô ta liền sinh khó chịu, không muốn thân thiết nữa.

Hơn thế, không chỉ võ công, ngay cả sắc đẹp Sở Linh cũng dần thua thiệt với Tiểu Hoa, mấy nam đệ tử trong nội tu đều muốn thể hiện với Tiểu Hoa mặc kệ Sở Linh, Sở Linh đổ kị càng nhiều hơn.

Tiểu Bích cũng nghĩ được chút ít, bĩu môi:

- Ta nghĩ chắc cô ta sợ người vượt mặt đó.

Tiểu Hoa là người hiền lành, nói:

- Chắc không phải đâu. Có lẽ cô ấy bận rộn cho luận kiếm sắp tới.

Tiểu Bích nhớ ra gì đó hỏi:

- Đúng rồi, nói đến luận kiếm. Cũng chỉ còn mấy ngày thôi. Tiểu Hoa người cố lên nhé. Ta ủng hộ người.

- Người cũng cố lên.

- Ta à? Thôi bỏ đi, ngay cả chiêu thứ 2 ta còn chưa thuộc, làm sao mà thi thố chứ.

...

Cùng lúc này, ở phía xa, có hai đạo sĩ trung niên đang trò chuyện, một nam một nữ:

- Thất muội, đại hội luận kiếm sắp đến, ta đang nghĩ có nên truyền Lưỡng Nghi Hộ Tâm công cho chúng không, có như vậy mới phát huy hết sức mạnh của Lưỡng Nghi Kiếm pháp được.

Là Dương Thanh Phong và Lý Thanh Huyền, hai trong Toàn Chân Thất tử.

Lý Thanh Huyền nhìn đám đệ tử, nói:

- Mấy đứa đứng đầu còn được, số còn lại ngay cả Trác Nhật kiếm còn chưa thuần thực, có luyện cũng vô ích.

- Có phải muội lén giúp cho Tiểu Hoa không, nó tiến bộ quá nhanh.

Lý Thanh Huyền cười nói:

- Nếu ta làm thế, chỉ e bây giờ Sư Chính của huynh trong mười chiêu là thua thôi.

- Haha, phải không? Vậy muội cứ giúp đi, ta rất muốn xem đấy.

Cả hai nhìn nhau cười.

Đại hội luận kiếm là sự kiện hai năm tổ chức một lần của Toàn Chân, hoành tráng hơn hẳn đại hội nhập môn. Các đệ tử cùng nhau thi thố tranh tài, nếu thắng không chỉ phong quang, còn là cơ hội được trưởng lão trao thưởng, thăng cấp, thậm chí truyền dạy bí kíp riêng.

Kể đó, những vị trí đầu còn đại diện cho Toàn Chân giáo dự Đại Kiếm Hội toàn võ lâm, nghe nói tổ chức vào năm sau, chính thức nổi danh giang hồ.

Đại Kiếm hội này nghe nói rất quy mô, nhưng cũng chỉ người trong võ lâm mới biết, trong dân chúng căn bản không ai nói đến. Lăng Phong cũng hoàn toàn không biết.

Lý Thanh Huyền nghiêm túc lại, hỏi:

- Nhị sư huynh, Lục sư huynh thế nào rồi?

Nhắc đến chuyện của Đỗ Thanh Xương, Dương Thanh Phong lập tức mất hứng thở dài:

- Vẫn vậy. Ài, Thi Độc của tên quái đản đó thật khó chịu, ta và đại sư huynh phải hàng ngày chế ngự nó.

Lý Thanh Huyền ngập ngừng:

- Vậy còn sư phụ...

- Vẫn chưa có tin tức, sư phụ mấy năm trước đi Đông Hải tìm thần tiên, đến nay chưa một lần truyền tin cho ta.

Dương Thanh Phong ngửa mặt thở dài, cũng không biết trong lòng nghĩ gì.

...

Mấy ngày sau, Luận Kiếm Phong.

Hôm nay chính là đại hội luận kiếm.

Chỉ thấy ở lưng chừng núi có một khoảng sân rất rộng, giữa nền đá khắc hình bát quái cực lớn. Cạnh sân là một hồ nước không sâu lắm, gọi là hồ Ngưỡng Thiên. Đại ý nếu nhìn xuống hồ này sẽ có cơ may thấy cảnh "thiên giới".

Quanh hồ Ngưỡng Thiên có rất nhiều khối đá lớn, vài cây cổ thụ ngả bóng ra hồ, đủ loại màu sắc, cảnh tượng vô cùng đẹp mắt. Phía cuối hồ là Y Vân Nhai dựng đứng vô cùng hiểm trở. Ngay cạnh bờ đá xây một ngôi đình nhỏ, gọi Tiên Cảnh Vân đình. Nghe nói năm đó Chương giáo Vương Chân nhân ngồi trong đình này ngắm xuống hồ Ngưỡng Thiên, sau mấy ngày mấy đêm thì ngộ ra chân lý.

Lúc này, ở giữa sân lớn đã tụ tập gần trăm đệ tử, đều là "ưu tú trong ưu tú" của Toàn Chân.

Tiểu Hoa và Trương Quân Bảo đứng ở đầu hàng. Cả hai tuy mặc đạo bào giống hệt đệ tử khác, thế nhưng lại toát lên vẻ khác người, hoàn toàn xứng làm cặp đôi "kim đồng ngọc nữ" của Toàn Chân. Ngay phía sau là ánh mắt đổ kị của cặp Trương Sư Chính và Sở Linh.

Đứng phía trên, ngoại trừ Đỗ Thanh Xương đang bế quan trị độc, sáu người còn lại trong Thất tử đều có mặt.

Quan Vân Sơn với tư cách Đại sư huynh bước ra đằng hắng nhắc nhở:

- Mọi người im lặng. Nhị sư tôn có điều dặn dò...

Dương Thanh Phong bắt đầu đọc lý do "khai mạc":

- Các người chắc cũng nghe qua. Gần đây Ma môn xâm nhập, võ lâm chỉ e sắp nổi phong ba. Bản giáo từ khi thành lập đến nay, luôn là đại diện cho chính phái toàn võ lâm Trung Nguyên, không thể khoanh tay đứng nhìn. Bởi vậy lần luận kiếm này có ý nghĩa rất quan trọng...

Ở dưới bắt đầu xì xào:

- Nghe nói Lục sư bá bị Ma môn đánh trọng thương đến nay vẫn chưa thể xuất quan.

- Ta nghe tên La quân được kể lại, Lục sư bá bị trúng độc rất nặng.

- Hừ, đám Ma môn đó quả nhiên hạ lưu bỉ ổi, đánh không lại thì dùng độc ám toán. Nếu chúng dám ngay mặt so chiêu, Toàn Chân chúng ta làm sao có thể thua chúng?

- Nói cũng phải, có điều bọn chúng là tà ma ngoại đạo, đó là thói quen của chúng rồi.

Bên trên, Dương Thanh Phong đã nói đến đoạn kết thúc:

- Lần này, những vị trí đứng đầu bất kể nội tu hay ngoại tu, đều sẽ được chân truyền võ công thượng thừa, còn được luyện trận pháp Vô Cực trấn môn. Các người nhớ cố gắng.

- Vô Cực trận?

- Nghe nói còn lợi hại hơn cả La Hán trận Phục Ma trận của đám thầy chùa đấy.

Đám đệ bận rộn xuýt xoa. Chẳng qua, hầu hết đều biết thừa mấy phần thưởng đó kiểu gì cũng rơi hết vào nội tu như Tiểu Hoa và Quân Bảo.

Nội tu và ngoại tu, căn bản không cùng cấp bậc. Một bên được truyền dạy cả Lưỡng Nghi Kiếm, thậm chí khinh công thượng thừa cũng có kẻ luyện. Một bên chỉ mới luyện qua mấy môn cơ bản Nội Đan thuật, Trác Nhật Kiếm pháp, suốt ngày còn phải chạy đông chạy tây làm nhiệm vụ, cách biệt thấy rõ.

Lúc này, lại nghe Dương Thanh Phong nhấn mạnh:

- Ngoài ra, người đứng đầu còn được trao cây Tam Thanh Phù Kiếm này, cùng bí kíp tu luyện Tam Thanh Vô Cực Công pháp. Đây đều là chí bảo của giáo ta...

- Ồ?

Tất cả đều đưa mắt nhìn lên.

Chỉ thấy cây Tam Thanh Phù kia vỏ màu trắng bạc, chỗ chuôi kiếm được khắc hoa văn mạ vàng lấp lánh, đũa nào cũng ánh mắt thèm thuồng mơ ước. Còn cái gì Tam Thanh Vô Cực Công kia, nghe thôi đã thấy cao cấp.

Ở Toàn Chân, phàm thứ gì đặt tên đặng đến "Tam Thanh", ba vị thần tiên tối cao của Đạo giáo, chắc chắn hàng không.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Kiểm Thuật

Nửa ngày trôi qua.

Các cặp đấu sơ loại luận kiếm không có nhiều thú vị. Ngoại trừ việc Phan Sư Quân sư huynh hàng chữ Sư bị chính sư đệ đồng bối Trương Sư Chính đánh bại trong chưa đầy mười chiêu. Tất cả tuy vậy đều chỉ tặc lưỡi, bởi dù là thân phận sư đệ, Trương Sư Chính lại là nội tu.

Qua đây càng thấy rõ khoảng cách giữa hai bên nội ngoại tu.

Mãi đến đầu giờ trưa, mới đến một cặp khác đáng xem.

Tiểu Hoa và Sở Linh.

Sở Linh hôm nay ăn mặc đặc biệt tỉ mỉ, nhìn Tiểu Hoa đang đi lên chỉ một bộ đạo bào đơn thuần không chút trang điểm, không khỏi khinh thường trong lòng.

Hồi mới vào giáo, Sở Linh cảm thấy Tiểu Hoa là một nha đầu ngốc nghếch, thường xuyên bị bắt nạt. Ý mình là trung tâm, Sở Linh mới muốn làm quen, nhưng cũng không phải để làm bạn, mà đại khái là “đại tỷ thu tiểu muội”.

Chỉ là, thoáng một thời gian, tiểu muội lại leo lên ngang đại tỷ, đại tỷ lập tức ghen tức.

Tiểu Hoa có thể coi như tư chất xuất chúng. Nhưng lý do chủ yếu khiến cô bứt phá, chính là không phân tâm linh tinh. Trong khi chúng sư tử muội cả ngày lo chỉnh sửa ăn bận, cuối tháng xuống núi mua cái gì, hay xem hôm nay con kia mặc thế nào luyện ra sao. Tiểu Hoa lại chẳng quan tâm, cứ việc ta ta làm.

Một lòng cho việc tu luyện như vậy, tâm tư hoàn toàn thanh tịnh, chính phù hợp với yếu quyết “thanh tâm quả dục” của Nội đan thuật, tu vi không thăng tiến mới là kỳ quái. Cũng không cần phải quá thông minh hay tư chất hơn người gì nữa.

Trương Quân Bảo cũng là kiểu này. Chẳng qua họ Trương thực là kỳ tài võ học, cho nên tốc độ nhanh gấp bội.

- Tiểu Hoa, cố lên!

Có tiếng Tiểu Bích hô hào bên dưới, kéo theo là ánh mắt của không ít nam đệ tử.

- Tiểu Hoa sư tử, cố lên.

Triệu Tuấn Thanh cũng lên tiếng. Tiểu tử này không tham gia luận kiếm, hẳn tuy cũng được vào nội tu, nhưng lại là nhờ “đặc cách”. Cũng không rõ có thân phận gì, liên tục được đặc cách.

- Bắt đầu!

Tiếng MC vừa dứt, Sở Linh liền đảo kiếm gỗ lao vào.

“Cạch cạch”

Tiếng kiếm gỗ va chạm.

Tiểu Hoa uyển chuyển đỡ từng kiếm một, cũng không có ý định hoàn thủ.

Tiểu Hoa trong nội tu có phong cánh luyện kiếm khá cổ quái, đó là tốc độ rất chậm. Cô nói là do mình chậm hiểu, nên phải luyện chậm mới thấy tự tin. Mấy đồng môn khác đều xem đó là chuyện cười nhạo. Chỉ là, chậm mà chắc. Tiểu Hoa với cái phong cách chậm rãi đó, lại dần leo top.

Trương Quân Bảo đứng ở dưới lại nhú mào.

Trương Quân Bảo tuy không luyện chậm như Tiểu Hoa, nhưng hẳn lại có điều suy nghĩ. Nhìn thế thủ của Tiểu Hoa, Trương Quân Bảo bỗng tự hỏi, nếu là hẳn công cũng không chắc có thể phá được ngay. Tiểu Hoa tuy vững kiếm từ từ, nhưng lại không hề muộn, bốn mặt kín kẽ như bưng. Kiếm của Sở Linh loáng loáng, nhưng đến thời khắc cuối, kiểu gì cũng bị Tiểu Hoa chặn được.

Trên đài cao, Trường Sinh Tử Hoắc Thanh Thư cũng nhìn ra gì đó:

-Ồ, nha đầu kia cũng có chút môn đạo đó.

Đan Dương Tử gật gù:

-Tứ sự đệ nói làm ta cũng để ý, tư thế của nha đầu này, giống như sư phụ năm đó khi dạy Lưỡng Nghi Kiếm pháp cho ta, chân khí Lưỡng Nghi chuyển hóa điều hòa...

Lục Tử nghe vậy mới nhìn lại.

Bên dưới sân.

Sở Linh đánh mãi không phá được thế kiếm của Tiểu Hoa, trong lòng rất bức bối. Liếc thấy ánh mắt mấy sư tôn hình như đang khen ngợi Tiểu Hoa, cô ta liền xoay kiếm, càn người xông đến, muốn dùng một chiêu lưỡng bại câu thương.

Tiểu Hoa không khỏi giật mình kinh hãi, vạn lần không nghĩ sư tỷ muội của mình lại dùng chiêu này.

Trong lúc cấp bách, Tiểu Hoa đành xoay cổ tay, dùng đến chiêu thứ 6 Cực Trung Hữu Cực vừa mới luyện.

“Soạt”

“Cạch”

- A...

Sau vài thanh âm, chỉ thấy Sở Linh bị đánh bay cả kiếm, cả người ngã ra đất.

Tiểu Bích là người đầu tiên hô lớn:

- A, Tiểu Hoa thắng rồi.

Sau đó là tiếng trầm trồ của chúng đệ tử.

Trên sân, Tiểu Hoa nhìn Sở Linh chật vật, vội chạy tới quan tâm:

- Sở Linh, cô không sao chứ?

Sở Linh hất tay:

- Hừ, không cần người quan tâm.

- Ta...

Tiểu Hoa chưng hửng giữa sân đấu.

Sở Linh được sư muội Tiểu Thanh đỡ xuống, phía Tiểu Hoa thì Tiểu Bích vội chạy lên sân chúc mừng:

- Chúc mừng người nha, ta biết ngay người sẽ vào vòng trong mà.

Tiểu Hoa chỉ mỉm cười, ánh mắt vẫn nhìn theo Sở Linh.

Vừa rồi cô vốn không định ra chiêu cuối như vậy, chẳng qua bị Sở Linh xuất ra sát chiêu hơi âm độc, cô chỉ theo phản xạ tự nhiên mới đánh ra mà thôi.

...

Sau một ngày tranh tài, vòng loại đã kết thúc.

4 cái tên lọt vào vòng bán kết đều là đệ tử nội tu, gồm Trương Quân Bảo, Trương Sư Chính, Tiểu Hoa và thiếu niên da ngăm Chúc Tề Bưu.

Trương Quân Bảo Trương Sư Chính không có gì đáng nói, một lèo thắng như chẻ tre. Riêng tên họ Chúc kia, lại như làn da của mình, làm một con "ngựa ô" chả biết từ đâu đánh ra, khiến anh em phải lật đật chạy đi kiểm tra tu vi.

Chúc Tề Bưu cũng vào nội tu, chẳng qua gã là kiểu người lằm lằm lì lì, bề ngoài lại tầm thường, lâu nay lọt thỏm trong nội tu không ai để ý. Chẳng ngờ lần này vừa xuất trận đã đi một mạch vào nhóm "Tứ cường". Cũng may đợt này không có đặt kèo cá độ, nếu không nhất định có kẻ phản giáo đi ăn cướp.

Ở một góc, một nhóm nam đệ tử đang tán gẫu:

- Người nói ai sẽ giành vị trí đầu?

- Còn ai ngoài Quân Bảo, hử đánh một mạch mấy trận, đến mồ hôi cũng không ra lấy một giọt. Ta còn nghe nói, lần trước xuống núi hử đánh thắng cả cao thủ Sùng Thánh tự.

- Chắc tên sư thầy kia cũng tầm thường ấy mà. Với lại, tên họ Chúc kia cũng không tệ.

- Hừ, dù sao ta chẳng ưa cái tên Quân Bảo, cứ ra vẻ giả vờ thâm trầm, làm như mình là thiên hạ đệ nhất. Để rồi mà xem, cho dù lần này hăn vô địch, thì đến năm sau đi Đại Kiếm Hội, thiên hạ rộng lớn, hăn sẽ bị cao thủ các phái đánh cho sáng mắt ra.

- Nói vậy chẳng hóa Toàn Chân chúng ta đều là phế vật?

- Ta không có ý đó...

- Các người quên còn có Trương sư huynh sao?

Cả đám gật gù, đúng là còn Trương Sư Chính.

Một tên khác lại buông lời cảm thán:

- Kể ra thứ nhất thứ hai gì nếu đều vào tay họ Trương, không biết chừng nào mới đến họ Phí của ta.

Một nam đệ tử lém lỉnh bỗng cười nói:

- Hêê, ta thì nghĩ thứ hai sẽ là Tiểu Hoa.

Xung quanh không cho là đúng:

- Tiểu Hoa? Ài, nha đầu đó chỉ dễ thương một chút thôi, dù sao cũng là nữ nhi, vào đến đây đã là châm chọc lắm rồi.

- Cứ chờ xem. Ai cũng biết Trương sư huynh thích Tiểu Hoa, nếu hai người gặp nhau, đảm bảo Trương sư huynh sẽ nhường...

- Phần thưởng là bí kíp thượng thừa a, nói nhường là nhường sao?

Nghỉ giải lao một lát, chỉ thấy Trương Quân Bảo ôm kiếm thông dong bước lên đài Luận Kiếm. Hắn đánh trận bán kết thứ nhất, đối thủ là Chúc Tề Bưu.

Phía bên cạnh, vài nữ đệ tử đang tíu tít:

- Trời ơi, hôm nay huynh ấy đẹp trai quá đi thôi.

- Này, có phải Soái ca hôm nay dùng nước hoa không? Đứng ở đây mà ta vẫn thấy ngất ngây.

Trương Quân Bảo trong Toàn Chân giáo như mặt trời, vừa đẹp trai, vừa giỏi võ, gần như tinh túy đều ở cả trên người hắn. Chẳng qua tính tình điềm tĩnh ít nói, đám thiếu niên nhân đó nói xấu đủ điều, đại loại kẻ này quá tự cao, quá ra vẻ, quá gay. Thậm chí hết cái để hơn thua, anh em đành đồn đoán Bảo ca có khi bị "teo chỗ kia", tức là vẫn có chỗ thua kém.

Các thiếu nữ ngược lại không để ý chuyện to nhỏ cho lắm, càng trầm lắng càng thần tượng, đêm về nằm mơ đều nhìn thấy Trương Soái ca mà tương tự, tiến độ tu luyện chung của Toàn Chân nghe đâu cũng bị trì trệ ít nhiều.

Sở Linh mặc dù buồn bực chuyện bị Tiểu Hoa đánh bại, nhưng lúc này cũng đứng dưới thềm cổ vũ cho Trương Quân Bảo.

Trương Sư Chính đứng dưới nóng ruột nói:

- Quân Bảo, đánh thì đánh nhanh đi.

Xem chừng Trương Sư Chính gần như chắc chắn mình sẽ gặp Trương Quân Bảo trận cuối.

Tiểu Hoa dù sao cũng là nữ nhi, Trương Sư Chính không coi ra gì. Gã mong chờ trận chiến với Trương Quân Bảo từ rất lâu rồi. Lần này chỉ cần

thắng, tất cả hào quang sẽ trở lại tay gã.

Trương Quân Bảo chỉ cười nhẹ, vẫn chậm chậm đi lên, chấp tay nói với Chúc Tề Bưu:

- Chúc sư đệ, hết sức nhé.

Chúc Tề Bưu chỉ gật đầu. Gã biết cân lượng Trương Quân Bảo hơn hẳn mình, khuôn mặt nặng nề.

Bấy lâu Chúc Tề Bưu hạ thấp mình, tránh chuyện bàn tán phân tâm, chỉ lo âm thầm tu luyện chờ lần luận kiếm này. Hôm nay gã vào vòng Tứ cường thực ra vẫn còn con bài chưa lật, nhưng gã vẫn mong mình sẽ đụng Trương Sư Chính, để Trương Quân Bảo sẽ gặp Tiểu Hoa ở bán kết.

Chúc Tề Bưu thời gian qua âm thầm đánh giá thực lực huynh đệ trong nội tu, biết Trương Sư Chính không đáng ngại lắm. Trương Quân Bảo và Tiểu Hoa hai người mạnh nhất đụng độ, bất kể ai thắng cũng bị hao tổn thực lực, chung kết đối với Chúc Tề Bưu sẽ có lợi.

Chẳng ngờ ông trời sắp xếp kiểu gì lại để gã đụng Trương Quân Bảo.

- Bắt đầu đi.

Tiếng MC hô lên.

Cả hai ngay lập tức nhún một cái cả người trên không, sau đó cùng đạp chân vào không khí lao về trước.

- Trời, cả hai đều luyện thành Nhất Khí Đề Túng rồi kìa.

- Ta nhất định phải vào nội tu.

Ở dưới một mảnh quyết tâm. Tên họ Chúc tầm thường kia mà cũng luyện được, tên nào cũng thấy không phục.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Lưỡng Nghi Hộ Tâm

Trận bán kết đầu tiên kết thúc.

Mặc dù Chúc Tề Bưu phút cuối tung ra một nộ chiêu khá kỳ quái, nhưng rút cục vẫn bị Trương Quân Bảo dùng Lưỡng Nghi Kiếm pháp đánh bại.

Bán kết hai.

Trương Sư Chính không thèm chờ báo tên đã nhanh chóng bước lên. Gã ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt còn cố ý hơi nghiêng về bên trái, bởi Trương Sư Chính nghe đám sư muội bàn luận góc mặt này của mình "ăn ảnh" nhất.

Có điều, gã dù cố đi chậm nhất có thể, bên dưới lại chả có tiếng trầm trồ nào.

Trương Sư Chính nhìn xuống, mặt mày chưng hửng.

Hóa ra bao nhiêu hào quang đều bị Trương Quân Bảo và Tiểu Hoa lấy sạch sẽ.

Đám nữ đệ tử đang vây lấy "Trương Soái ca" liếc mắt đưa tình. Còn đám nam đệ tử mắt tên nào cũng dõi theo bước đi của Tiểu Hoa không rời.

Tiểu Hoa hôm nay giản dị như thường ngày, nhưng vẫn vô cùng thu hút. Cô chỉ mặc một bộ đạo bào màu xám không hoa văn gì, mái tóc dài được

cột cao lên, nhìn qua rất có khí khái hiệp nữ.

Nói đến ăn mặc, mặc dù cùng là nữ tu, nhưng so với Tiểu Hoa, các tỷ muội khác lại rất chăm chút "hình tượng".

Dù sao cũng là thiếu nữ, yêu làm đẹp. Đại loại đạo bào đều thêm hoa hòe, dây chuyền hoa tai vòng tay loạn xạ cả lên. Hôm qua đánh vòng loại, đám Sở Linh còn trang điểm nhẹ, lên đài anh em đều lác mắt cả.

Các tỷ muội trong Thất Mỹ kiếm được bao tiền đều đổ cả vào làm đẹp, trong khi Tiểu Hoa tích từng chút một, chờ ngày gặp gỡ Đại ca. Tiểu Bích thân thiết còn thường đùa rằng Tiểu Hoa đang tự lo của hồi môn cho tương lai, làm Tiểu Hoa mặt mày đỏ bừng.

Tất cả đều dõi theo trận bán kết hai.

Chỉ là...

- Bắt đầu!

“Vù”

“Keng”

Ở dưới, vài khán giả há hốc mồm, bởi vì... trận đấu đã kết thúc.

- Ấc, nhanh vậy? Ai thắng?

- Ta nói rồi, hần ta nhất định nhường, lấy lòng người đẹp.

- Ta thấy hình như... không phải nhường đâu. Đang ôm ngực đau đớn kia kìa. Vả lại, đánh thắng chinh phục muội ấy không hay hơn sao?

Bất kể bên dưới bàn luận ra sao, tình hình trên đài quả thật bất ngờ.

Tiểu Hoa thắng, thắng cực nhanh, thậm chí chưa đến mười chiêu. Y như những gì Trương Sư Chính làm với Phan Sư Quân hôm qua, không để chút "mặt mũi" nào cho đối phương.

Trương Sư Chính thua, vì gã quá chủ quan, không chịu tập trung.

Tâm ý gã chỉ lo đến trận chung kết, bước lên đài ra sao, thắng Trương Quân Bảo thế nào. Thậm chí gã nghĩ cả đoạn thắng xong nên nói câu gì cho "hoành tráng", tưởng tượng đám đông trầm trồ nhìn mình này nọ. Tâm không vững, khí lực chưa kịp vận hành thì Tiểu Hoa đã ra tay.

Hai người học cùng một lò, chiêu thức giống nhau, Tiểu Hoa lại vô cùng xuất sắc, Trương Sư Chính dù tập trung đánh chưa chắc thắng nổi. Bây giờ một bên kiếm kèm theo khí, một bên "trần trụi" khí không kịp xuất ra, càng đỡ lại càng loạn, thua trận như núi đổ, rất chóng vánh.

Trương Sư Chính đi xuống chả khác gì đi lên, chả thèm chờ ai công bố đã ôm ngực hậm hực bỏ luôn xuống núi.

Dương Sư Phong và vài tên chạy vội theo:

- Sư huynh, huynh... nhường à?

- Dĩ nhiên huynh ấy phải nhường rồi. Đánh thắng cũng chả hay ho gì, lại bảo ức hiếp nữ nhi.

Trương Sư Chính mặt mày ử dột, không nói nổi câu nào.

Thà rằng thua Trương Quân Bảo, gã còn bực tức mà chửi đồng được, đây lại thua vào tay sư muội, cũng là người mà gã để ý bấy lâu, chửi cũng không được không chửi cũng không xong.

Trương Sư Chính đột nhiên khựng lại. Dương Sư Phong khó hiểu hỏi:

- Sư huynh sao vậy? Quên gì à? Cần... đệ quay lại lấy hộ không?

"Quên mặt mũi, người lấy nổi không?" Trương Sư Chính hậm hực nghĩ thầm, tiếp tục xuống núi.

Vừa rồi gã cư xử hơi kém. Ít ra lúc thua mặt mày cứ tươi cười chúc mừng người đẹp, người ta càng nghĩ gã đang nhường thật, hơn nữa còn ăn điểm trong mắt Tiểu Hoa. Đẳng này cúp đuôi chạy như "chó nhà có tang", bao nhiêu hình tượng đều mất sạch. Lúc này gã nghĩ ra thì đã muộn, muốn quay lại gỡ gạc cũng bó tay.

Bây giờ Trương Sư Chính chỉ cầu cho Tiểu Hoa thắng nốt Trương Quân Bảo, lúc đó gã mới đỡ nhục chút đỉnh.

Sau lưng gã, có tiếng thông báo vang lên:

- Nghỉ nửa ngày, sau đó sẽ là chung kết.

...

Chung kết.

Cuộc gặp gỡ giữa đôi "kim đồng ngọc nữ" Trương Quân Bảo và Tiểu Hoa.

Bốn năm trước, cũng từ trận chung kết thế này, Doãn Vân Phương đoạt ngôi quán quân, học được Tam Thanh Vô Cực Công, cầm Tam Thanh Phù kiếm dẫn đầu "đội bóng Toàn Chân" dự Đại Kiếm hội lần đầu tiên.

Những tưởng làm rạng danh giáo phái, chẳng ngờ tên kia đến Đại Kiếm hội gặp gỡ ai đó, đến trận quan trọng thì "bán độ", khiến Toàn Chân thua thảm, bị loại luôn vòng gửi xe.

Tệ hại hơn, về lại giáo họ Doãn bị chỉ trích, không ân hận thì thôi, còn bí mật ôm luôn Tam Thanh kiếm phản giáo. Trường Sinh Tử Hoắc Thanh Thư phát hiện kịp, chỉ kịp đuổi theo lấy lại Tam Thanh kiếm, còn Doãn

Vân Phương được người khác cứu kịp. Từ đó đến nay chuyện này cũng là vết nhơ lớn nhất của Toàn Chân.

Lúc này, trên đài Luận kiếm.

Trương Quân Bảo mặt khá nghiêm túc nói:

- Sư muội, ta sẽ không nhường đâu.
- Sư huynh cẩn thận nha, muội cũng đánh thật đấy.

Đã lâu lắm Tiểu Hoa mới lộ ra kiểu tình nghịch này. Nàng bị tuổi thơ khắc nghiệt làm cho tâm hồn khép kín, không tin tưởng ai, không mở lòng với ai. Bởi vậy suốt bao năm, cũng chỉ lúc ở cạnh Lăng Phong mới khiến Tiểu Hoa thoải mái vui cười.

Thời gian trong nội tu, Trương Quân Bảo quan tâm giúp đỡ Tiểu Hoa không ít, có lẽ đang dần dà thành người thứ hai sau Lăng Phong.

Trong đám đông bỗng có tiếng hô:

- Kia có phải là... Lưỡng Nghi Hộ Tâm?

Tất cả ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Trương Quân Bảo, một đồ hình lưỡng nghi mờ ảo đang xoay tròn, hiện ra một lúc thì dần biến mất.

Kế đó, quanh người Trương Quân Bảo như được bao bọc bởi một luồng khí. Thứ kia không nhìn ra màu sắc hình thù gì, chỉ thấy không khí như bị hơ trên lửa, hơi méo mó.

Cái đồ hình này... thế nhưng lại có điểm giống cái của Lăng Phong.

Ở dưới lại có tiếng hô:

- Trời, Tiểu Hoa cũng luyện được rồi kìa.

- Ồ?

Đám đệ tử đều ồn ào chỉ trỏ.

Ở ghế quan sát, Dương Thanh Phong nhìn cảnh tượng kia, y đưa tay lên vuốt râu, chợt nhớ ra mình vừa cạo hôm trước, đành ra vẻ vuốt cằm cười nói:

- Haha, tốt lắm. Quả nhiên tư chất bất phàm, mới đó đã có thể luyện thành Lưỡng Nghi quyết, thậm chí hóa khí thành Lưỡng Nghi Hộ Tâm.

...

Lưỡng Nghi quyết là đoạn bí quyết chủ yếu trong Lưỡng Nghi tâm pháp, bộ tâm pháp trung cấp của Toàn Chân, xếp trên Nội Đan thuật.

Nội Đan thuật chỉ là thứ cơ bản, nhằm đả thông kinh mạch, tích lũy chân khí. Lưỡng Nghi tâm pháp mới là thứ chân chính phát huy tác dụng của đệ tử Toàn Chân.

Tâm pháp đạt đến trình độ hóa hình sẽ có tác dụng phòng thủ rõ rệt, Lưỡng Nghi Hộ Tâm chính là tầng hai "hóa hình" của Lưỡng Nghi tâm pháp. Đệ tử thông thường cần 5 đến 10 năm mới đột phá, Trương Quân Bảo Tiểu Hoa vào giáo 1 năm đã thành công.

Nếu Trương Sư Chính chịu ở lại xem cảnh này, nhất định tâm phục, bởi gã chưa hóa hình được.

Chẳng qua, đó là Trương Sư Chính hẳn còn không biết, có một tên khác không cần ai chỉ dạy, cũng đã “hóa hình”.

Lưỡng Nghi Hộ Tâm mỗi khi kích phát, khí lực sẽ được đưa ra ngoài, đầu tiên tụ lại thành vòng lưỡng nghi trên đỉnh đầu, sau đó phát tán thành

một "lồng bảo vệ" quanh người, gần như bất kỳ thứ gì xuyên qua đều bị giảm tốc độ giảm sát thương.

Bình thường Lưỡng Nghi Hộ Tâm đều cần người luyện chủ tâm vận khí mới xuất hiện, rất ít khi tự động kích phát.

Một đạo nhân bên cạnh Dương Thanh Phong cảm thán:

- Nhớ ngày xưa Đan Dương Tử ta luyện nó, cũng phải nhập ma một lần mới hiện hình nổi. Không biết hai đứa này...

Người này thế nhưng lại giống với tên nào đó.

Đạo cô Lý Thanh Huyền vui vẻ nói:

- Đại sư huynh, Quân Bảo không rõ ra sao, nhưng Tiểu Hoa gần như không gặp trở ngại gì, thậm chí thời gian còn rất nhanh...

- Quân Bảo thiên tư bất phàm, chú tâm tu luyện, dĩ nhiên cũng không gặp khó khăn gì. Hơn nữa, tương lai chỉ e thành tựu không chỉ như vậy.

Dương Thanh Phong mặt mũi đầy tự đắc

Đan Dương Tử Tống Thanh Tiêu gật gù:

- Tuổi trẻ tài cao a, ta già rồi. Cứ tưởng Doãn Vân Phương đã là thiên tài trong thiên tài...

Trường Sinh Tử Hoắc Thanh Thư không vui chen vào:

- Huynh còn nhắc đến tên phản đồ đó làm gì? Lục sư đệ vẫn đang bế quan chịu độc trong kia...

Khi xưa, Doãn Vân Phương là đệ tử ưng ý nhất của Tống Thanh Tiêu, đồng thời làm Đại sư huynh trong đệ tử Toàn Chân. Chẳng ngờ tên kia

phản giáo, khiến Tống Thanh Tiêu vừa mất mặt vừa buồn bực. Từ đó Quan Vân Sơn, đệ tử ruột của Dương Thanh Phong, mới leo lên vị trí Đại sư huynh.

Chỉ tiếc Quan Vân Sơn tư chất bình thường, không làm nên trò trống gì. Mãi đến khi Trương Sư Chính Trương Quân Bảo xuất hiện, Dương Thanh Phong lại nhanh tay giành trước, khiến Tống Thanh Tiêu tuy không vui nhưng nhẫn nhịn.

Dù sao Thất tử mặt mũi khắp võ lâm, đệ tử của ai cũng đều là người của Toàn Chân, không thể trực tiếp tranh giành đệ tử được.

Tống Thanh Tiêu tuổi tác hơn Dương Thanh Phong đến cả giáp, tính ra đã 50 tuổi, nhưng nhìn bề ngoài không hề già cỗi, tràn trề sức sống. Trước khi xuất gia theo Vương Viễn Tri, Tống Thanh Tiêu và Thất tiên cô Lý Thanh Huyền là vợ chồng. Có điều, kể cả sau khi vào Toàn Chân tu hành, nghe đồn cả hai vẫn thi thoảng có qua lại, bị Vương Viễn Tri nhắc nhở không ít, đại loại nếu không thanh tâm quả dục, tu hành tất bại. Có điều, biết đâu nhờ tích cực giao lưu mà hai vị này tuổi tuy cao nhưng vẫn trẻ khỏe cũng nên.

Còn Trường Sinh Tử Hoắc Thanh Thư, nổi tiếng thiên hạ nhờ Trường Sinh quyết, nghe nói có thể nâng cao tuổi thọ. Chỉ vì ông ta mới 40 tuổi, chả ai kiểm chứng được cái Trường Sinh quyết kia ra sao, tạm thời đành tin tưởng. Lắm kẻ độc tâm đều trông ông ta chết sớm để mĩa mai.

Người còn lại từ đầu không nói gì là Trường Xuân Tử Hà Thanh Sinh, trông khá trẻ trung, không rõ tuổi thật, không biết có phải do luyện Trường Xuân quyết mà được trẻ như vậy hay không.

Lúc này trên đài, Trương Quân Bảo khuôn mặt khá bình tĩnh, dáng điệu thông dong tự nhiên nói:

- Sư muội, đánh hết sức nhé.

- Được.

Tiểu Hoa cười đáp, sau đó khuôn mặt nghiêm túc hẳn lại.

- Cực Phá Hư Không.

- Kiếm Sinh Thái Cực, đỡ.

-Ồ, không ngờ muội đã khống chế được kiếm khí.

- Sư huynh cũng thế a.

Ở dưới yên tĩnh một lúc, sau đó lại ồn ào cổ vũ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Nghi Thức Cách Mạng

Hà Bắc, phủ Đại Danh.

Người Tổng trước kia vốn có Vạn Lý Trường Thành làm biên giới phía bắc. Nhưng Trường Thành nằm lọt trong hai vùng Yển Sơn Vân Trung, hiện giờ cả 16 châu Yển Vân đều đã bị người Kim nắm, biến Hà Bắc thành "cánh cửa" mở toang.

Hà Bắc có hai phủ lớn là Đại Danh và Chân Định, đều nổi tiếng với rất nhiều chùa chiền, là trung tâm Phật giáo phía bắc, có thể so với Lạc Dương phía nam.

Đoàn người ngựa vừa vào thành một lát, Lăng Phong đã nhận ra vài ký hiệu của Mật Thám ty. Xem ra Cảnh Dương Nguyệt Dung đều đã tới đây nhiều ngày.

Lăng Phong nhìn thấy bên đường không ít người ăn mặc khá lạ, như dân du mục, tóc để xỏa thoải mái không buộc lại như người Tống. Hắn không khỏi tò mò hỏi người trong thành:

- Đại thúc, những người kia là người Kim?
- Người phương nam sao? Chúng là người Liêu. Mà Liêu Kim gì cũng man di cả thôi.
- Ra vậy.

Người Liêu liên tiếp bị đánh bại, phần lớn chạy về phía tây bắc, nhưng cũng không ít người chạy về phía nam trốn vào đất Tống, thành ra Hà Bắc dân cư khá hỗn tạp, mang đến một phong cách khác lạ cho Lăng Phong.

Nói đến chuyện tóc tai, Lăng Phong ngay từ lúc đến đây tóc đã dài sẵn. Hắn rất muốn cắt bég đi làm vài kiểu đầu tân tiến, cái gì Mohawk phong cách, Emo phong trần, Textured đan xen này nọ. Nhưng Lăng Phong một lần thấy tỷ muội thanh lâu chỉ trở khinh bỉ một tên tóc kiểu ở kinh thành, hắn đành ngậm ngùi nín xuống. Dù sao cắt ngắn cho thoải mái là một chuyện, nhưng bị chi em xa lánh là không tốt. Lăng Phong gần đây đen gầy đi, không nằm trong trào lưu "traị đẹp trắng trẻo" của nhà Tống, có khi hợp với chị em bên Kim bên Liêu hơn.

Đang đưa mắt dò xét tìm mỹ nữ người Liêu thì Lăng Phong thấy một nông phụ khá nổi bật, trắng trẻo xinh xắn, đầu quấn khăn, gấu váy đung đưa.

"Chà chà, không nghĩ vừa vào Hà Bắc đã gặp người đẹp."

Lăng Phong vui vẻ, còn nháy mắt với cô ta.

Kỳ quái là cô gái kia lại nhìn Lăng Phong chăm chăm, thậm chí mặt còn ửng đỏ.

"Ý... nhưng sao quen quen?"

Nhìn kỹ lại, Lăng Phong giật mình.

Hóa ra là Nguyệt Dung, nàng ta trang điểm thay đổi dung mạo một chút. Cô nàng đỏ mặt chả phải vì xấu hổ gì, tám phần đang bất mãn Lăng Phong đến quá muộn. Hắn đi đường đã chậm, đã thế còn vui chơi ở Khai Phong suốt cả tuần.

Nguyệt Dung dùng khẩu hình ra hiệu gì đó, Lăng Phong nhìn miệng cô nàng mà sinh ngứa ngáy. Đoán xong ý tứ, hắn chỉ chỉ vào tim, ý nói "đã hiểu", miệng còn cười gian. Hình như khiến cô nương Nguyệt Dung hiểu lầm, nàng liếc mắt rõ dài, sau đó quay mông đi mất. Lăng Phong chỉ phì cười.

Kiểm đại một khách điểm gửi thân xong, Lăng Phong dẫn theo Lăng Hồ Tần Quyền theo ký hiệu đến điểm tập hợp.

...

Đây là một căn miếu lụp xụp, bên trong còn có một vài người ăn mày đang ngồi chửi mắng gì đó. Lăng Phong nhìn cử chỉ của Nguyệt Dung mới biết đều là người mình, xem ra làm canh giữ bên ngoài.

Tiến vào hậu đường đầy mạng nhện, Lăng Phong thấy đã đứng sẵn vài người, hắn chỉ thấy Cảnh Dương là người quen.

Cảnh Dương bất mãn nhìn Lăng Hồ Tần Quyền:

- Những người này là ai?

- Thủ hạ Sói tổ của ta. - Lăng Phong đáp.

Trước khi tham gia, Lăng Phong cũng đã nói qua tình hình cho đám huynh đệ. Không nói rõ là mật thám, đại khái đám quan binh này hơi khác quan phủ thông thường, sẽ không mặc quan phục. Dù sao cũng nhận tiền rồi, chịu khó chút.

Lăng Hồ nghe xong chẳng ý kiến gì, còn Tần Quyền thì chỉ cười bảo có tên khó ưa thì để hắn trị.

Cảnh Dương tiếp tục truy xét:

- Hừ, người không thấy chỗ này đều là đầu não sao. Người ngoài sao có thể vào tùy tiện?

Lăng Hồ mắt chỉ lóe lên rồi tắt, vẫn giữ tư thế khoanh tay đứng sau Lăng Phong.

Lăng Hồ có khả năng đặc biệt về nhận định đối thủ, chuẩn xác một cách kỳ lạ. Nếu gặp cao thủ hoặc kẻ thù, Lăng Hồ thông thường sẽ bộc phát chiến ý ngay, giống lần gặp Liễu Thanh Nghi hoặc lần đầu tiên gặp Lăng Phong. Còn lại, gã đều chả thể hiện điều gì cả. Xem ra Cảnh Dương và tất cả người khác trong đây, Lăng Hồ đều chả xem vào mắt.

Tần Quyền nói nhỏ:

- Hay để đệ ra ngoài canh chừng.

- Không cần, cứ đứng đấy đi. - Lăng Phong nhìn Cảnh Dương thách thức.

Lăng Phong rất không thích thằng hữu sứ cấp trên này, thực ra ấn tượng ban đầu của Lăng Phong về Cảnh Dương rất tốt, ăn nói lịch thiệp đầu óc thông minh. Nhưng hết lần này đến lần khác người này cứ so đo chửi xéo hằn, không ra vẻ thủ trưởng gì cả.

Nguyệt Dung đứng ra giải vây:

- Người cũng vào rồi, không cần ra nữa.

Trong đây, cũng chỉ có Nguyệt Dung xoa dịu được tình hình. Nàng lần lượt giới thiệu người cho Lăng Phong. Lăng Phong để ý nhất một kẻ cao gầy, xưng Đô mật sứ Hà Bắc, vì người này tỏ vẻ thân thiện với hãn nhất.

Người khác kính Lăng Phong, hãn sẽ kính lại ngay, vì vậy chấp tay:

- Nhờ chiếu cố.

- Ta họ Bùi, nhưng gọi Thiệu Huy cũng không sao.

- Haha, thoải mái. - Lăng Phong cười.

Nguyệt Dung nói ngập ngừng:

- Lần này, về người của Hồ tổ, Cảnh hữu sứ nói... sợ người không có kinh nghiệm lãnh đạo, nên...

Lăng Phong chỉ nhếch mép, hẳn đã liệu đến điều này từ trước.

...

Vốn Kha lão nói sẽ sắp xếp thêm thủ hạ cho Sói tổ của Lăng Phong. Chuyện này khả năng đánh nhau, nếu điều người chủ yếu sẽ lấy từ Hồ tổ, bởi tổ này chuyên về ám sát.

Nhưng việc Cảnh Dương lại thò tay chặn lại cũng không khiến Lăng Phong tức giận.

Lăng Phong thực tế không muốn nhận thêm người.

Thứ nhất Hắc kỳ của hắn đều qua tập luyện cùng nhau một thời gian, đã thành một thể, thêm người khó quản.

Thứ hai là chuyện tiền. Kia là tiền đánh thuê của riêng Hắc kỳ, thêm người có phải chia không nha?

Nghĩ vậy nhưng Lăng Phong vẫn chất vấn Cảnh Dương:

- Nếu người cũng không giao cho ta, vậy làm thế nào thi hành nhiệm vụ?

Cảnh Dương một bộ khinh thường:

- Chẳng phải người cũng có thủ hạ rồi sao? Nói cho cùng, lần đầu lại giao tình anh cao thủ cho người, bất trắc xảy ra người chịu trách nhiệm được không?

Lăng Phong ngay lập tức nói:

- Vậy cũng có lý, Sói tổ chúng ta làm hậu cần là được.

Cảnh Dương chưng hửng, giống như bị... gài bẫy.

Lăng Phong cười nhạt. Nếu Cảnh Dương đã muốn đẩy Sói tổ ra ngoài, vậy cứ để tên kia làm "chuyện lớn", Lăng Phong hẳn làm vài trò lật vật là được. Hẳn cũng chả ham hố lập công thể hiện, tiền cứ nhận là được rồi.

Nguyệt Dung bên cạnh bỗng nói nhỏ:

- Có gì ta sẽ cùng Ưng tổ giúp người.

Cảnh Dương dĩ nhiên nghe thấy, hừ lạnh một tiếng, trong lòng xem ra đã ghen tức ngút trời.

"Hôm trước trách nhầm cô nương người ta, hóa ra cũng vô cùng khả ái đáng yêu đấy chứ." Lăng Phong nghĩ thầm.

Cảnh Dương đắm vào không khí, bực dọc nói:

- Thiệu Huy, nói tình hình đi.

Thiệu Huy chậm rãi phân tích.

...

Yên Vương có hai con trai, Triệu Diễn và Triệu Hanh.

Triệu Diễn mấy năm trước đột nhiên phát điên loạn, ngôi thế tử vì vậy chuyển qua cho Triệu Hanh. Triệu Diễn bấy lâu vẫn sống ở Hà Bắc chữa

bệnh, còn Triệu Hanh phải thay anh tới kinh thành.

Lần trước Triệu Hanh bỏ trốn bị Mật Thám ty phát hiện, bị Lăng Phong đâm một kiếm, sau đó ra sao mật thám Hà Bắc không xác nhận được. Thay vào đó, gần đây Yên Vương lại loan tin mời được thần y từ Nữ Chân sang, nói có thể giải được chứng điên loạn của Triệu Diễn. Thiệu Huy nói mật thám Bắc Kim lẫn lộn ở trong đoàn này.

Cảnh Dương nghĩ rồi nói:

- Xem ra Triệu Diễn khả năng chỉ giả điên. Triệu Hanh có chuyện, lão già Yên Vương lại lộng chút tiểu xảo, biến Triệu Diễn thành hết điên để phong thế tử mà thôi.

Lăng Phong gật đầu. Cảnh Dương tuy đáng ghét, nhưng đầu óc suy đoán của gã rất tốt. Dù sao người ta cũng là phó sứ.

Thiệu Huy tiếp tục:

- Nhiệm vụ của chúng ta là đột nhập giết chết tên thần y kia ngay khi chưa vào Đại Danh, chặn đường mật thám Bắc Kim tràn qua, phá luôn tính toán của Yên Vương.

Lăng Phong hỏi:

- Nếu chúng vẫn như không có gì xuôi nam thì sao?

- Đã có người khác lo. - Cảnh Dương đáp.

Lăng Phong tiếp tục hỏi:

- Sao không chờ chúng vào phủ Đại Danh rồi làm?

Cảnh Dương mất kiên nhẫn. Bấy lâu nhân viên mật thám đều chỉ nghe lệnh gã làm việc, không có thằng nào hỏi nhiều như Lăng Phong cả.

Gã sẵn giọng:

- Kim quốc mật thám nghe nói chỉ mới thành lập. Chúng ta căn bản không biết ai là mật thám ai không. Nếu người đủ sức giết sạch thì cứ giết. Bề ngoài chúng là khách của Yên Vương, cũng là khách của Tống. Một khi chúng vào hãn Đại Danh, giết chúng sẽ thành gây hấn bang giao. Người biết vậy là được rồi, chuyện khác không cần người lo.

Lăng Phong nhăn mày, hãn không thích làm theo nhiệm vụ người khác đề ra, nhất là khi không hiểu rõ đầu đuôi. Đây là bản tính thích làm lãnh đạo của hãn.

Cảnh Dương phân phó:

- Tối nay chúng ta sẽ hành động. Thiệu Huy Lăng Phong sẽ vượt sông...
- Khoan, tại sao là ta tiên phong? - Lăng Phong cắt lời Cảnh Dương.

Cảnh Dương vẻ mặt như đang đặc ý nói:

- Người chẳng phải phụ trách Sói tổ sao, không người thì ai sẽ đi?
- Sói tổ vừa thành lập, chẳng phải đều kém kinh nghiệm sao?

Lăng Phong lấy đúng câu của Cảnh Dương nói lại.

Cảnh Dương tỏ vẻ bất mãn:

- Hừ, Nguyệt Dung sẽ hướng dẫn cho người.

Nguyệt Dung ở cạnh lại nói:

- Đừng lo. Phía chúng ta chỉ cần đánh lạc hướng thôi, nhiệm vụ ám sát là của Thiệu Huy.

Lăng Phong nhìn sang Bùi Thiệu Huy, thấy gã cười tươi. Lăng Phong không bắt bẻ thêm nữa, người kia ra trận chính còn không ý kiến, hẳn chỉ đánh phụ cứ lèo nhèo mãi chẳng hóa quá trẻ con rồi.

...

Tối hôm đó.

Anh em Hắc kỳ chực người làm một bàn tiệc nhỏ ở khách điểm vô danh nào đó trong thành.

Nói sao, đây là lần ra quân chính thức đầu tiên của “biệt đội đánh thuê” Hắc kỳ, phải làm gì đó về sau còn kỷ niệm. Lần trước ở Bảo Độc trại không tính.

Chỉ thấy Lăng Phong đang cầm một chén rượu trong tay ngẩn ra. Tần Quyền cười nhắc:

- Tứ ca, nói nói vài câu đi nha.

Lăng Phong nhìn đám huynh đệ đã sẵn sàng, nghĩ nghĩ.

Nói cái gì đây?

Năm đó cũng từng đọc diễn văn khai mạc hát karaoke sinh nhật, cũng gọi là có tí kinh nghiệm.

Mà khoan, cái cảnh tượng này, làm sao giống như Đảng viên cách mạng những ngày đầu thành lập nha.

Người cũng đừng nghĩ, Đảng cách mạng ngay ngày đầu đều sẽ treo cờ Đảng đọc chủ trương đường lối, có khi chỉ đơn thuần là một nhóm anh em chán đời muốn kiếm thêm tiền làm thuê mà thôi. Chẳng qua, cách mạng thành công, thì trong trang sử nó lại thành một buổi lễ đầy không khí trang trọng.

Không nghĩ thì thôi, đã nghĩ đến, đồng chí Lăng Phong phải làm đảng hoàng một chút.

Lăng Phong hắng giọng:

- Các đồng chí...

Anh em trợn mắt:

- Đồng... đồng chí? Đây là từ ngữ gì?

Chỉ nghe ai đó hùng hồn:

- Chúng ta là ai?

Anh em mờ mịt.

-... là quân đội của nhân dân, dũng cảm mà đầy chính nghĩa.

- Phải không?

- Còn bọn họ là ai?

Anh em vẫn mờ mịt.

-... là một đám sâu mọt, ăn mòn tinh thần chúng ta, tiêu ma chí khí của chúng ta. Lấy bạc của chúng ta, đập nữ nhân của chúng ta...

- Ai lấy bạc? Ai đập hư? Ta còn chưa có bạn gái đâu.

- Yên lặng, yên lặng nghe tiếp. Cái này là cương lĩnh cách mạng, nghe cho kỹ. Đứa nào biết chữ chép lại đi, còn rải truyền đơn nữa.

Ai đó tiếp tục:

- Các người có thể không nhận ra. Nhưng, địch nhân đã xuất hiện rồi!
Bọn họ đang tránh ở bên kia âm u, lạnh lùng nhìn chúng ta.

- Ở đâu kia?

Ai đó vẫn chìm sâu vào khoảnh khắc trọng đại:

- Các người nói, đối mặt với địch nhân, chúng ta phải làm sao?

Lăng Phong nói đến đó, một bộ nghiêng tai lắng nghe.

Ấn lệ thường, thời điểm thế này, hẳn là các Đảng viên đã chí khí ngút trời, nhận ra bạo lực cách mạng đã cấp thiết, lớn tiếng hô “tiêu diệt” “đả đảo” “xông lên” các loại.

Nhưng là... đáp lại Phong ca chỉ có yên tĩnh.

Lăng Phong có điểm then quá thành giận. Đám này rất không có giác ngộ.

Bỏ đi, lại đợi thời cơ khác...

Liền hăng giọng:

- Uống!

Anh em rút cục hiệu:

- Đường gia nói dài hóa ra là để uống, quả nhiên có văn hóa.

- Ta đã nói mà, lấy bạc của ta, đập hư bạn gái ta, chỉ có rượu thôi. Phải giết sạch chúng nó.

Lăng Phong che mặt.

Tình hình này, cách mạng vẫn còn xa lắm.

"Có điều, ngày mai gặp người Kim đó các đồng chí à. Sẽ thế nào đây?"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Quận Chúa Kim Quốc

Một nơi cách Đại Danh không xa, sông Tử Nha.

Đây là trại của phái đoàn người Kim, tạm đóng cạnh sông nghỉ ngơi trước khi vào thành.

Bên trong một căn lều xa hoa, có tiếng nước chảy.

Nếu Lăng Phong ở gần đây lúc này dùng thần thức nhìn lén, đảm bảo máu mũi phun trào, trực tiếp phá luôn lều phi vào bày tỏ quan ngại sâu sắc.

Chỉ thấy giữa lều có một bồn nước thật to, hơi nước nóng bốc lên khắp nơi. Bên cạnh bồn có vài nha hoàn đang rải hoa đảo nước.

Một đũa nha hoàn nói bằng tiếng Nữ Chân:

- Quận chúa, cánh hoa Tổ Hình này đem từ Trung Đô tới, mùi thơm thật dễ chịu.

- Ừm.

Ấn ẩn hiện hiện trong làn hơi nước có một nữ nhân đang tẩy rửa, nàng ta đang tựa lưng vào thành gỗ, mái tóc thả dài đen tuyền, buông xõa tựa như dòng suối. Một nha hoàn bên cạnh đỡ lấy, như sợ bị bồn gỗ làm hỏng.

Nàng kia một tay duỗi ra, một tay khuấy nước rót lên người. Từng ngón tay thon thả mềm dẻo như đang múa.

Nước trong bồn hình như ngấm qua sữa tươi, đục hần lại, khiến không cách nào nhìn xuyên qua được. Tuy thế phần vai hở ra, da thịt tuyết trắng nhẵn nhụi nồn nà. Dù chỉ lộ ra nửa trên bầu ngực cũng vô cùng vun đầy tròn trĩnh, làn nước lúc cao lúc thấp che không hết khe ngực sâu đầy dụ hoặc, nam nhân nào thấy được cũng xung huyết phun máu.

Lại tiếc một điều, khuôn mặt nàng ta lại bị hơi nước che mờ ảo không thể nhìn rõ đường nét.

- Giúp ta mặc đồ.

Một giọng nói nhẹ nhàng như hương hoa vang lên.

- Dạ, quận chúa!

Sau đó, một thân hình hoàn mỹ từ từ đứng lên khỏi bồn nước.

Tấm thân thanh mảnh, dáng vóc toát lên vẻ yếu điệu tú lệ.

Lần này còn tiếc hơn, ông trời trêu người, không biết nước trong bồn này lấy từ dòng suối nào, dường như có linh tính, hơi nước bỗng bốc lên rõ nhiều, chỗ cần thì mù mịt, chỗ không cần thì thoáng đãng. Xem ra cần khiếu nại lên Hoàng đế nhà Kim đem lấp con suối đó đi, quả thật làm mất hứng độc giả.

Cái duy nhất quan sát được là đôi chân lúc nàng đặt chân ra khỏi bồn, thon dài đẹp đẽ như châu ngọc không chút tì vết.

...

Bên ngoài lều đang có khoảng chục tên lính canh.

Trang phục quân lính Bắc Kim khác biệt rõ so với quân Tống. Quân Tống từ lính đến tướng diễn hình với kiểu vải đỏ kèm giáp, khác nhau có lẽ

ở số lượng và loại giáp trên người, cũng như loại khôi mào trên đầu. Trong khi quân Kim đa dạng chủng loại hơn.

Cũng không phải quân Tống trang bị kém quân Kim. Ngược lại, phải là quân Kim loạn hơn quân Tống, còn chưa đi vào chính quy. Dù sao, bọn họ vốn chỉ là một dân tộc du mục đông bắc, vừa khởi binh lập quốc không lâu.

Nhưng đám lính quanh lều trang phục lại không hề tầm thường. Bọn họ đều đội khôi mào chớp nhọn, thậm chí có phần chắn mũi, hai bên tai phủ kín, giáp màu vàng sẫm, áo bào thắt lưng nâu xám, lại mang bội đao bên hông. Điều này chứng tỏ người xưng "quận chúa" ở trong lều địa vị vô cùng cao, bởi lính Kim ăn mặc đến thế này chỉ sợ tương đương cận vệ Hoàng đế.

Tên vừa thông báo trang bị đơn giản hơn, chỉ một lớp áo giáp màu xanh. Gã vừa quay ra gặp một người khải giáp kín người, xem chừng là tướng quân ở đây.

Người mới tới vừa tới hỏi ngay, vẫn bằng tiếng Nữ Chân:

- Quận chúa đâu?

- Tướng quân, quận chúa đang nghỉ ngơi. - Nha hoàn chạy ra đáp.

Tướng quân nọ cứ đứng ở ngoài nói vọng vào:

- Hàm Yên, muội trở về được rồi chứ?

Từ trong lều giọng nói nhẹ nhàng kia vang lên:

- Đại ca, còn chưa gặp người Tống mà.

- Còn gặp đám nhát chết ấy làm gì? Muội ở đây mà có chuyện gì, phụ vương sẽ giết ta mất.

- Huynh nói thật mâu thuẫn. Người Tổng kém cỏi như vậy thì muội có chuyện gì được?

Tên tướng quân có vẻ sốt ruột muốn đuổi vị "Hàm Yên" kia về, nói:

- Ài, ta nói không lại muội. Khi nào thì muội quay về?

- Xong chuyện này.

Tên kia thở ra:

- Muội hứa đấy nhé.

- Hìhì, muội không giữ lời hứa huynh cũng làm gì được.

- Thật hết cách.

Tên tướng quân vỗ trán buồn bực nói thầm.

Một tên lính chạy tới báo:

- Tướng quân, chúng qua sông rồi.

- Tốt, để xem đám phương nam này có trò gì hay.

Tên kia vỗ tay vào nhau.

...

Lăng Phong dẫn theo Tần Quyền cùng chục huynh đệ, khởi hành cùng Nguyệt Dung và Ưng tổ của nàng đã rời khỏi phủ Đại Danh.

Đoàn người dọc theo sông Chương Hà đi về hạ nguồn đông bắc.

Nhóm Lăng Phong đều trang bị đồ nhẹ và khăn bịt mặt, bên trong lót Nhu Đăng Giáp Y hộ thân. Đây là lần thứ hai hành động kiểu này, nhưng

khác với lần đặng Triệu Hanh, lần này Lăng Phong là người chỉ huy, cảm giác cũng khác hẳn, một thứ gì đó rất hào hùng.

Tận lúc ánh chiều tà chiếu xuống, bên bờ sông có một đoàn người ngựa im lặng di chuyển.

Sự tĩnh lặng luôn kéo theo căng thẳng.

Lăng Phong lúc đầu luôn nghĩ mình tham gia chuyến này chỉ vì tiền, hóa ra không hẳn. Lăng Phong không xem Tống là nhà, không coi Kim là thù, so với đám người Nguyệt Dung có lẽ hẳn thiếu lòng trung với Đại Tống này. Lăng Phong nghĩ hẳn sẽ sẵn sàng chạy trốn hay bỏ cuộc ngay nếu gặp chuyện không hay. Có điều khi cưỡi ngựa trên đường mòn, gió thổi lạnh lẽo nhưng vị trí dẫn đầu khiến đột nhiên nhiệt huyết trong người Lăng Phong dâng lên. Lăng Phong rút cục hiểu vì sao khi ra trận người ta sẵn sàng vì nhiệm vụ mà chiến đấu hết mình.

Có lẽ vì hẳn là nam nhân.

Nước sông vỗ nhẹ vào bờ.

Đây là hạ nguồn, đổi thành nhánh sông Tử Nha, không lớn lắm. Phía bên kia sông là huyện Hà Gian, cách 16 châu Yến Vân địa phận Kim Quốc chưa đến chục dặm đường. Bên kia sông tuy là vùng đệm hai nước, nhưng gần như đã xem như đất Kim.

Lăng Phong xuống ngựa, đứng để gió thổi vào người mát rượi.

Nhóm của Thiệu Huy đã đến từ trước, lại gần nói:

- Chúng ta sẽ lên thuyền, giả làm ngư dân đánh cá trở về nhà.

Lăng Phong gật đầu, kiểm chuyện để nói:

- Bù đại ca, huynh sang đất Kim mấy lần rồi?

Bùi Thiệu Huy nghĩ gì đó mới đáp:

- Không nhiều lắm. Lúc trước cũng không phải đất của chúng, mà của người Liêu. Không hiểu triều đình làm thế nào, Liêu bại rồi cũng không lấy được đất của tổ tiên, lại để đám Kim nhược tiểu này lấy mất.

Lăng Phong chỉ cười, hẳn cũng không nói chuyện này, chỉ hỏi:

- Cảm giác thế nào?

- Đẹp, không kém gì bên này sông chúng ta. Thậm chí còn... tự do thoải mái hơn.

Lăng Phong sáng khoái nói:

- Dĩ nhiên rồi, đâu đâu cũng đẹp cả, Liêu Kim Tống thì có gì khác nhau.

- Lăng huynh đệ đường như đã đi nhiều nơi?

- Có thể nói như vậy.

Giờn chơi sao? Phong ca dĩ nhiên đi nhiều nơi, châu Mỹ châu Âu đều từng dạo qua cả, ngay cái Bắc Kinh cũng từng ở qua, bây giờ chả phải của người Kim đó thôi.

Bùi Thiệu Huy đột nhiên nói một câu:

- Làm người Tống mãi cũng không có gì tốt.

Lăng Phong hơi bất ngờ, Bùi Thiệu Huy đã bỏ đi ra xa.

Nguyệt Dung lúc này đã đeo nón tươi, mang áo lá, đi tới nhắc:

- Còn đứng đó làm gì vậy?

- Cô không thấy lo lắng sao? - Lăng Phong hỏi.

- Lo lắng gì chứ? Chỉ đi qua thám thính thôi. Người sợ sao?

- Cô không sợ? - Lăng Phong hỏi ngược lại.

Lăng Phong thừa nhận mình đang căng thẳng.

Đây là lần thứ hai hắn đứng cạnh đường biên giới hai quốc gia có nguy cơ chiến tranh.

Lăng Phong từng có lần đến khu phi quân sự DMZ của Triều Tiên, thậm chí đứng ngay vạch chia cắt, thậm chí chỉ cần đặt một chân là qua quốc gia khác, đồng thời cũng sẽ ăn ngay một viên đạn của đối phương. Lúc đó hắn vừa hưng phấn vừa căng thẳng. Triều Tiên đời sau là một quốc gia khép kín rất bí ẩn, còn thời cổ thông tin liên lạc kém, Bắc Kim bên kia sông cũng khá tương tự.

Khi người đứng ở đường biên giới, mà người cảm nhận được sự căng thẳng, hào hùng của một cuộc chiến tận đâu đó. Thì có thể, người là một kẻ phù hợp làm chính trị quân sự. Còn nếu như người nghĩ đến, từ từ, chỗ kia chụp hình up lên mạng chắc là nhiều like lắm, thì... Thôi bỏ đi.

Nguyệt Dung muốn châm chọc người này, nhưng nhìn ánh mắt Lăng Phong một lát, nàng quay lại nhìn thẳng ra sông, nói:

- Ta chẳng còn gì để sợ cả.

- Vì sao?

Lăng Phong nhân cơ hội nói tiếp, hiếm khi nói chuyện với cô gái này.

- Người thân của ta tất cả đều bị hại chết, người nói còn gì đáng để sợ?

Lăng Phong không nghĩ cô gái này hoàn cảnh bất hạnh như vậy, hắn nói:

- Ta chỉ còn mẫu thân, nhưng bà ấy cũng đang trúng độc bất tỉnh.
- Không cứu được? - Nguyệt Dung quay sang hỏi.
- Năm năm, nếu không tìm ra thuốc giải.

Nguyệt Dung bỗng hỏi:

- Người sẽ trả thù chứ?
- Ta đang tìm kẻ đó.

Nguyệt Dung cũng quen Lăng Phong sơ sơ, nghĩ gì đó hỏi:

- Là Triệu Hanh?
- Có thể.

Kha lão từng phân tích lại cho hẳn, Triệu Hanh chỉ có bốn phần khả năng là kẻ hạ độc, không phải mười phần.

Nguyệt Dung lại nói:

- Ta thực ra có sợ hãi. Ta sợ chết, nếu ta chết, không ai trả thù cho người thân được nữa.

Lăng Phong nhìn lại, cười đùa phá vỡ không khí:

- Có điều, Nguyệt Dung tử tử, mặc thế này rất hợp đấy. Ta cũng sợ chết lắm, có muốn hay không chúng ta bỏ nhiệm vụ làm một đôi ngư dân ở đây luôn.

Nguyệt Dung nghe không vào bỏ đi.

"Làm gì mà nóng, anh chỉ căng thẳng muốn giải tỏa chút thôi mà." Lăng Phong khịt mũi.

...

Lăng Phong để lại Lăng Hồ ở trong thành, có gì còn gặp Lăng Vân. Dù sao Lăng Hồ cũng không quen làm nhiệm vụ kiểu ẩn mình này.

Mấy người đội Lăng Phong qua sông thuận lợi. Lúc này đã tách làm hai, nhóm Lăng Phong bên trái chịu trách nhiệm đánh động, nhóm Thiệu Huy bên phải sẽ đột nhập.

Lăng Phong tiến sát dần gò đất phía trái. Nhìn từ chỗ này hẳn thấy một lều vải khá nổi bật, bởi kết cấu khác hẳn các lều xung quanh. Ngoài ra bên trong lều lại sáng đèn, trong khi các lều khác hầu như đều tối om. Quân lính tập trung cả ở ngoài, đều đi tuần thành nhóm, hoặc ngồi quanh vài đồng lửa.

Lăng Phong phân phó Tần Quyền:

- Lục đệ, chuẩn bị đường rút lui.

Sau đó quay sang Nguyệt Dung nói:

- Bắt đầu phá đám thôi.

Nguyệt Dung dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, tỏ vẻ chần chừ.

Lăng Phong hỏi:

- Sao vậy?

- Không có gì, lên.

Nguyệt Dung quyết định, kéo khăn che mặt lại.

Nhóm người nhanh chóng lách qua hàng rào vào trong doanh trại, áp sát cái lều kia. Không hiểu sao Lăng Phong có hứng thú với cái lều nọ.

Lăng Phong càng áp sát càng cảm thấy kỳ lạ, thần thức của hắn không cách nào nhìn xuyên cái lều kia được.

"Gì đây? Cấm chế?"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Đẹp Thì Phải Chửi

Đây là lần thứ hai Lăng Phong dùng thần thức lại "bị chặn" như vậy. Lần đầu là ở đồ phường của Diễm Tuyết Cơ.

Kể từ sau đột phá, Lăng Phong có chút tự tin vào thứ này. Hắn tuy e ngại đã ít dùng nó đi, nhưng vẫn nghĩ thứ này trâu bò thiên hạ không có tương khắc, muốn dò ở đâu thì dò, bởi kể cả lần đụng mấy cao thủ Liễu Thanh Nghi mà hắn vẫn dùng được.

Có điều thiên hạ rộng lớn, Lăng Phong rút cục đụng "cấm chế". Cũng hy vọng chỉ là vật tĩnh, chứ chứ không phải có hãn cao thủ bên trong chờ hắn.

Tạm thời bỏ qua "cấm chế" kia, Lăng Phong và Nguyệt Dung đi đầu, đám Chu Tiểu Xuyên Triệu Tử Long cùng vài người Ưng tổ cúi người đi theo.

Đến điểm ném mồi lửa vào lều, thấy Nguyệt Dung vẫn cứ tiến lên, Lăng Phong không kìm được hỏi nhỏ:

- Làm gì?

Nguyệt Dung nhìn chăm chăm mấy tên cận vệ ở xa:

- Vào sâu chút, xem ra là đại nhân vật.

Lăng Phong biết cô gái này có tinh thần "thù ngoại bang" hơn mình, hấn nhắc:

- Không nên. Tình hình không ổn. Gây động rồi rút thôi.

- Có gì không ổn? - Nguyệt Dung khó hiểu hỏi.

Ngay lúc định nói tiếp thì Lăng Phong biết đã bị lộ.

Hắn dùng thủ pháp phi đao ném mồi lửa, đồng thời hô lên.

- Ném, rút!

Kế hoạch không như ý.

Lăng Phong vừa lui được vài bước, lính Bắc Kim không biết từ đâu tràn ra vây lấy nhóm Lăng Phong, kể cả ở phía sau. Lăng Phong rút phi đao phóng ra, vài tên ngã xuống, sau đó bọn chúng đều chuyển sang thế phòng thủ, Lăng Phong biết không thể dùng tiếp.

- Đã tới rồi thì ở lại đây đi.

Một giọng nam vang lên, nghe có vẻ lơ lửng, xem ra không phải người Trung nguyên.

Lăng Phong quay lại nhìn.

Chỉ thấy người kia giáp trụ chỉ hở mặt, tuổi xem chừng chưa tới 30.

Lăng Phong thấy vô cùng kỳ quái. Những người theo hắn vào đây đều là hảo thủ, từ đầu tới giờ không gây lỗi nào. Ngoài ra, hắn có thần thức bá đạo, gần như đi đến đâu đều quét một vòng mây trượng xung quanh, nhưng không hề thấy gì.

"Thiệu Huy xảy ra chuyện, quân địch cảnh giác?"

Điều này không đúng, vì hai bên đã hẹn thời điểm cùng vào. Chỉ e hành tung của Mật Thám ty đã lộ từ sớm, ít nhất từ lúc đám Lăng Phong vượt sông.

Thế nhưng lúc bị phát hiện, thậm chí phía sau lưng cũng có lính ào ra, nghĩa là kể cả hướng đột nhập đối phương cũng nằm trong tay. Như vậy trừ khi có nội gian, bên Lăng Phong tính toán cái gì thì lộ cái đó.

Bây giờ suy nghĩ nhiều cũng vô ích, Lăng Phong quyết định phá vây, hấn phóng người về phía sau. Nguyệt Dung và những người khác cũng ngay lập tức hành động, rút chủy thủ đánh về sau, hòng tìm đường thoát ra.

Tên tướng quân hô lên gì đó, Lăng Phong chỉ hiểu sơ sơ, hình như nói muốn vây hấn lại, vì gã kia nói tiếng Nữ Chân.

Lăng Phong làm Đô Mật sứ phụ trách Bắc Kim, nhưng hấn mới chỉ kịp học vài từ Nữ Chân cơ bản.

Khả năng di chuyển của tên tướng quân kia rất khủng, nháy một cái đã áp sát Lăng Phong.

Lăng Phong vừa áp sát hạ được một tên thì nghe tiếng xé gió phía sau, hấn biết có người tập kích. Lăng Phong nhanh tay chụp lấy cây đại đao từ tên lính trước mắt.

"Keng"

"Viu viu viu"

Lăng Phong vòng tay để đại đao chặn sau lưng lại, thần thức giúp hấn nhìn cả sau lưng.

Sau đó cứ thế ngửa người để đại đao chống thẳng xuống đất, cong chân nằm ngang, dùng đại đao làm trục quay, chân thì triển Hoạt Bất Lưu Thủ

xoay người cực nhanh. Ngay khi quay được một phần tư vòng, Lăng Phong dùng chiêu thứ nhất Âm Hồn Bất Tán phóng liên tiếp ba cây phi đao, đồng thời lộn người đứng thẳng. Đây đã là cực hạn tốc độ của Lăng Phong hiện tại. Chiêu Âm Hồn Bất Tán này bình thường phải xoay người ném ra sau, nay vừa đúng tư thế cần dùng.

Nói thì dài, chuyện chỉ trong chớp mắt. Trong một thời gian ngắn Lăng Phong có thể nghĩ ra một chuỗi hành động như vậy cũng nhờ việc "luyện ít".

Trong luyện võ, học nhiều thứ không hẳn đã tốt. Lăng Phong trong suốt thời gian qua vẫn kiên trì, Đạt-ma quyền chỉ năm cơ bản. Dương gia thương pháp mười mấy chiêu hẳn chỉ luyện đúng 1 chiêu đầu tiên. Thiên Ma Truy Hồn Đao chỉ luyện 2 chiêu, thậm chí không thèm nhìn đến chiêu thứ ba.

Lăng Phong luôn chủ trương, đâm thẳng mà khổ luyện đến tận cùng cũng có cái hay của nó, bất kể địch dùng hoa dạng gì cứ đâm thẳng là được. Lúc đó đối phương dù biết mình chỉ đâm thẳng nhưng đỡ không nổi vẫn phải chịu thua.

Biết ít nhưng kỹ, giúp Lăng Phong lúc gấp gáp có thể bột phát không cần nghĩ thứ tự.

Rất tiếc, đối thủ của Lăng Phong không hề tệ.

Phi đao của hắn phóng ra chỉ lướt nhẹ cổ đối phương. Xem ra Lăng Phong có tốc độ nhưng phán đoán vẫn thiếu một chút, chưa thể xếp vào hàng cao thủ như Kha lão.

Tên kia nhảy lui ra sau, lấy lại tư thế, cười nói bằng tiếng Hán:

- Người thú vị đấy.

Lăng Phong chả rảnh mà nói chuyện với thằng này.

Với khả năng của Lăng Phong, muốn một mình thoát khỏi nơi này không khó. Dù sao phía sau lưng bao vây chỉ có hai lớp quân lính đơn giản. Lăng Phong phối hợp thân pháp và thần thức bá đạo cường mãnh xông qua được.

Có điều, huynh đệ đi theo có một số là người Phong Vân đoàn, ngoài ra còn nhóm Nguyệt Dung. Nhóm Nguyệt Dung là Ưng tổ, không giỏi đánh nhau cho lắm. Lăng Phong không thể ích kỷ chạy một mình, hẳn tự nhủ sẽ là người đi cuối cùng.

Lăng Phong vừa đứng thẳng, lập tức áp sát tên tướng quân chém xuống.

Tên kia vừa ngưng trọng liền cười, gã là cao thủ về đao, nhìn cách ra chiêu của Lăng Phong gã biết ngay đối phương không giỏi về đao pháp.

"Choang! Choang!"

Liên tiếp tiếng kim loại va vào nhau.

Giằng co qua lại, Lăng Phong chủ yếu sử dụng Hoạt Bất Lưu Thủ, thấy sơ hở thì lại sát, thấy không ổn thì tách ra. Tên tướng quân kia rất bức mình, cả một thân bản sự đao pháp không cách nào chém nát thẳng trước mặt được. Tình hình của gã rất giống với tên đầu lĩnh của Triệu Hanh đêm nọ, bị Lăng Phong chạy nhảy làm cho khùng lên.

Cuộc chiến giữa hai kẻ cầm đầu rất giống chó ngao và sư tử. Tên tướng quân gầm rú vang trời trong ức chế, còn Lăng Phong cứ phi ra phi vào chọc tức.

Bình thường một kẻ luyện đao thì thân pháp sẽ kém linh hoạt hơn. Bởi luyện đao đòi hỏi vững và mạnh, không giống Lăng Phong chuyên về nhanh và chính xác.

Nhưng kéo dài như vậy lại không ổn, Lăng Phong có đủ thực lực để đùa đối phương, nhưng các huynh đệ của hắn thì không. Ở phía sau, đội cận vệ kia tên nào cũng ngang ngửa đội viên Hắc kỳ, vài người Ưng tổ đã chịu không nổi.

Lăng Phong hồi hận không đem theo Tần Quyền và Lăng Hồ, hắn hơi chủ quan. Nếu có hai tên biến thái kia ở đây, xoay xoay vài cái không chừng nguyên cái trại này nát bét.

Tên kia hình như hết kiên nhẫn, đột nhiên lùi ra hô:

- Nổ thủ.

Một dàn lính cầm nổ dường như chờ lệnh sẵn từ lâu, xuất hiện sau lưng tên tướng quân. Gã tuy một bụng bức mình, nhưng quả thật hết cách với tên người Tống trước mắt. Không khác gì con ruồi, bay ra bay vào đập mãi không được.

"V* chơi đến nổ luôn."

Lăng Phong giật mình, hắn cảm nhận Nguyệt Dung ở sau đang run rẩy.

Nếu một loạt nổ tiễn bắn ra trong cự ly ngắn thế này, Lăng Phong dù có thần tiên luyện khí luyện thần gì cũng thành nhím. Ở khoảng cách này, nổ tiễn bắn ra gần như vô địch, giống như súng bắn vậy, kể cả mang áo chống đạn hiện đại chỉ e cũng vô ích.

Chuyện rất nhanh, đầu óc Lăng Phong không kịp nghĩ gì cả, theo phản xạ xông lên trước, đồng thời hét lên:

- Nằm xuống!

- Bắn!

- Khoan!

Đồng thời ba tiếng nói phát ra.

Huỳnh đệ bên Hắc kỳ phản ứng rất nhanh, ngay lúc thấy nỗ tiễn, không chờ Lăng Phong ra lệnh đều nhào lộn nằm sấp. Đây là phản ứng được luyện trong kỳ đội. Bởi Lăng Phong lúc luyện Thiên Ma Truy Hồn Dao thậm chí dùng cả huỳnh đệ làm bia, bản thân hắn cũng tự mình đứng ra làm bia cho huỳnh đệ luyện, trở thành một bài kiểm tra của Hắc kỳ. Tất nhiên phi đao đều thiết kế đặc biệt. Nhưng nhờ vậy, người ném cũng như người làm bia phản xạ đều tăng.

Chỉ tiếc nhóm Ứng tổ và Nguyệt Dung không qua huấn luyện như Hắc kỳ, vẫn đứng trơ ra.

Tên tướng quân hô xong không thấy nỗ tiễn bay ra, đang định quay qua chửi thẳng vương bát đản nào dám trái lệnh, nhìn thấy bóng dáng người nọ liền mồm miệng méo xệch.

- Hàm Yên?

Gã không kịp nói hết câu, cô gái kia cũng không kịp nói gì thêm, vì một bóng người đã xông tới.

Đó là Lăng Phong.

Lăng Phong sẽ không dẫn mà đứng yên. Rồi lại chờ diễn kịch nói chuyện phiếm. Lúc này tính mạng quan trọng, chỉ cần hở ra cơ hội là phải tận dụng ngay.

Lúc vọt lên trước, hắn cũng chỉ biết xin lỗi Nguyệt Dung. Có cơ hội, Phong ca thay vì xông tới có thể quay lui ôm nàng ta "anh hùng cứu mỹ nhân" cũng được. Nhưng một khi đã quyết không thể rút, sát na này chậm một nhịp cũng đủ tự giết mình.

Lăng Phong lao như tên bắn, gần như dùng hết khả năng hãn có, cùng lúc Đoạn Hồn quyết hai lần, đồng thời phát đao dùng chiêu Nhất Thương Đoạt Mạng, muốn giết tên tướng quân. Lăng Phong đánh cược, Nguyệt Dung có bị nổ bắn biết đâu không chết, nhưng thằng kia chắc chắn sẽ phải một đao xuyên đầu.

Lăng Phong trong sát na di chuyển chợt thấy một ánh mắt. Ánh mắt này, hãn cả đời không quên nổi.

Ánh mắt của sự vui vẻ, tinh nghịch, thú vị, rất kỳ quái.

Trong tình huống này còn có kẻ nào điên như thế.

Hắn không kịp được mở rộng thần thức ra nhìn xem. Bình thường trong lúc gấp rút, thần thức Lăng Phong sẽ thu hẹp lại để dồn sát thương lên tối đa, chuẩn bị cho đòn gây choáng. Cứ tưởng tượng từ một hình cầu nén lại thành một mũi tên, lúc đó tầm nhìn của Lăng Phong cũng sẽ thu hẹp lại tương ứng, giống như nhìn vào một cái kính viễn vọng.

"F*ck."

Lăng Phong vừa nhìn rõ thì chửi tục một từ tiếng Anh.

Lăng Phong còn tưởng định lực nhìn mỹ nữ của hắn đã thành tông sư, ít ra nhìn Lý Sư Sư hắn cũng thấy bình thường.

Hóa ra không phải, tông sư thì khắc có đối thủ tương ứng trị.

Nàng ta, mặc một cái áo choàng lớn, cổ áo bằng lông thú trắng tinh, chỉ lộ ra mỗi khuôn mặt. Khuôn mặt kia, dù có bị điên cũng chả sao cả, vì nàng ta thuộc vào loại xinh đẹp tuyệt luân.

"M* lại ngu vì gái rồi."

Lăng Phong hối hận, bởi trong sát na kia hắn đã bị bản tính "máu gái" làm đổi hướng di chuyển.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Yêu Nghiệt

Lăng Phong chuyển hướng đao sang cô gái kia.

Tên tướng quân vừa tư thế né đao xong, bị chậm một nhịp, gã hoảng hồn vung đao chặn nhưng đã muộn.

Lăng Phong dĩ nhiên không muốn giết một tuyệt sắc giai nhân như vậy. Bởi nếu chỉ có một cơ hội ra tay thì giết tên tướng quân kia có lý hơn.

Nàng kia thấy đao tới thái độ rất bình thản, mắt vẫn quan sát Lăng Phong, miệng nở nụ cười.

Một điệu cười rất ma quái, vừa ngây thơ, vừa thâm thúy. Hai thứ không thể xuất hiện cùng lúc lại cứ thế xuất hiện.

Lăng Phong tay cầm đao đâm cách bên mặt nàng ta, hấn vòng tay cầm đao, đang sẵn đà ôm vai nàng ta xoay tròn một vòng mới đứng lại. Cảnh này rất kinh điển, hấn và nàng mắt đối mắt, trong mắt Lăng Phong là thưởng thức, trong mắt cô gái là thú vị.

Chỉ tiếc cô gái chỉ để lộ mặt, áo choàng bằng bông quá dày, không thể cảm nhận thân thể gì được, nhưng chắc chắn cực phẩm. Lăng Phong thầm hô đáng tiếc.

Bên Kim sợ hãi. Bên Ưng tổ ngơ ngác. Riêng đám Hắc kỳ đang nằm dưới đất đều không coi vào đâu, đều nghĩ lão đại đúng là lão đại, lúc khẩn

yếu vẫn có thể xuất chiêu đẹp như vậy, còn tiện thể ôm người đẹp vào lòng.

Hai nhân vật chính đứng lại. Lăng Phong đứng lệch sang bên trái của nàng, tay phải vòng ra sau lưng vào cổ, tay trái khóa hai tay nàng ta lại. Cô nàng này cả người đều kín mít, ngay cả bàn tay cũng bị áo lông che kín.

Cô gái kia nghiêng đầu nhìn Lăng Phong, cất tiếng như đùa cợt:

- Người Tổng thật thú vị. Bên đánh lạc hướng thì sắp cao thủ, bên ám sát thật thì quá dễ đối phó.

Lăng Phong nghe không hiểu tiếng Nữ Chân, vẫn còn ngần một lúc mới nói:

- Nàng nói tiếng Hán đi.

Vừa nói hẳn vừa kéo cô gái di chuyển chậm chạp về phía nhóm Hắc kỳ. Quân Kim chỉ theo dõi, không ai dám động.

- Thả quận chúa ra.

Tên tướng quân hét lên, nhưng vẫn đứng yên.

Phía bên kia, một người Ưng tổ dịch câu vừa rồi cho Nguyệt Dung, nàng hỏi lại:

- Ý người là gì?

Tên tướng quân hô lên, hiện vẻ khoái trá:

- Còn ý gì, tất cả đều xong, chỉ còn mấy người các người thôi.

- Thất bại? - Nguyệt Dung ánh mắt hơi hoảng loạn.

Lăng Phong nghe thấy giọng Nguyệt Dung run run, liền hô lên trấn an:

- Bình tĩnh đi!

Lăng Phong dù ham gái thật, nhưng lúc này đã tỉnh táo, biết cái gì quan trọng hơn.

Nhìn phản ứng của phe Kim, Lăng Phong biết mình đang lợi thế lớn. Tên tướng quân kia mặc dù ánh mắt rực lửa, tay cầm đao gân nổi cả lên, nhưng không hề có động tác nào quá mức, gã giống như đang chờ quận chúa kia ra tín hiệu mới dám làm. Còn đám lính Kim thì căm thù đâu không thấy, chỉ thấy vừa hâm mộ ghen tỵ, lại vừa sợ hãi hiện rõ trên mặt.

Khống chế quận chúa này là cách cực hay để cả đoàn rút về bên kia sông. Nói cho cùng, kể cả vừa rồi Lăng Phong liều lĩnh phá vây, chỉ sợ khó mà chạy về Tổng ổn thỏa. Người ta xài đều là cung tiễn, còn chưa kể ngựa chiến.

Vị quận chúa kia vẫn ngược nhìn Lăng Phong, hai người mặt kề mặt, Lăng Phong phải rất kiềm chế để không hôn lên má nàng ta. Cô gái này vừa tắm xong, làn da mượt mà trắng nõn, đôi môi đỏ mọng ướm át, dụ hoặc quá khủng bố. Hai người rất giống một đôi phu thê mặn nồng, ôm nhau tâm sự giữa chốn đông người. Chỉ khác là người chồng lại gác đao lên cổ người vợ.

Nàng ta bỗng hỏi bằng tiếng Hán:

- Người? Tên gì?

- Vô Danh Sát Thủ.

Nhân tiện, mấy cái biệt hiệu "gì đó Sát Thủ" này, về sau xem chừng phải nghĩ ra nhiều một chút, cứ mỗi chuyển dùng một cái.

Hai người quá sát nhau, Lăng Phong thậm chí ngửi được mùi hương cơ thể của nàng ta, là mùi nhẹ nhàng của hoa nhài.

Cô gái cười đùa:

- Hi, không muốn nói thì thôi vậy. Người sang phục vụ Kim Quốc nhé, muốn bao nhiêu tiền tài đều có thể.

"Hóa ra nói tiếng Hán hay như vậy." Lăng Phong thầm nghĩ.

Hương thơm từ miệng nàng ta cứ phà phà vào mặt Lăng Phong, khiến phía dưới Phong ca bắt đầu "rục rịch".

"M*, bình tĩnh, ta đang khống chế nàng ta." Lăng Phong phải tự trấn định.

Hắn quay mặt nhìn ra chỗ khác, nói trống không:

- Nhiều cỡ nào?

Trong đầu hắn đang suy nghĩ cách kéo được toàn đội rời đi.

Nhiệm vụ chung là giết tên thần y gì kia, nhưng đó là nhiệm vụ của Thiệu Huy, bên Lăng Phong không có trách nhiệm này. Nếu Lăng Phong là kẻ khác, rất có thể sẽ đổi mạng với vị quận chúa này cũng nên, rất tiếc Lăng Phong sẽ không bán mạng vớ vẩn như vậy, hắn muốn an toàn rút lui.

Quận chúa kia nói:

- Xem nào, chức vụ cao hơn. Còn về tiền tài, Kim Quốc cái gì cũng thiếu, chỉ tiền là không thiếu.

- Mỹ nữ thì sao? - Lăng Phong cười.

- Có tiền thì mỹ nữ cỡ nào cũng có.

- Cô thì sao? - Lăng Phong quay mặt lại hỏi.

Vị quận chúa kia trái lại không tỏ ra e lệ gì cả, nhưng không đáp chỉ mỉm cười. Giống như nàng đang khiêu khích Lăng Phong.

- Hồn xược, người...

Tên tướng quân lại hét lên, sau đó lại nhin.

Nguyệt Dung vừa tức giận vừa lo lắng đến run lên, nàng lo tên họ Lăng sẽ đầu hàng thật, vậy thì thảm rồi.

Lăng Phong bị cô gái này làm cho mờ mịt.

Hắn biết vị quận chúa này chính là người ở trong lều kia, nhưng lúc trước dùng thần thức lại không nhìn vào trong được. Không loại trừ khả năng chính cô ta là cao thủ hơn cả hắn. Cái thái độ cười cợt bình thản của cô ta khiến Lăng Phong đoán già đoán non đến đau đầu.

Một quận chúa trẻ bị kẻ đao vào cổ, nhưng ngay cả chút run giọng cũng không có, chỉ có vài khả năng.

Đại loại bị bệnh ngu ngốc điên khùng, hoặc tự tin nằm trong tay toàn cục, hoặc ngông cuồng đến mức bá đạo, hoặc tâm tính được rèn luyện qua.

"Thật con m* nó kỳ quái mà." Lăng Phong chửi thầm.

Lăng Phong đã đi về sát nhóm Nguyệt Dung. Hắn nói nhỏ:

- Lùi.

Vị quận chúa lại lên tiếng:

- Chuyện về phục vụ cho Kim Quốc, người quyết định sao?

- Về Tống ta sẽ nói.

Nói rồi Lăng Phong hét to lên:

- Hạ hết nỗ tiên xuống.

Lúc này đang quan trọng, lỡ thắng nào bên kia nhìn Phong ca xúc động run tay thì mệt ra.

Tên đầu lĩnh mắt đỏ rực lên, dù rất không muốn, nhưng đành giơ tay phất một cái.

- Bọn ta qua sông, nàng ta vô sự.

Lăng Phong ra điều kiện, hẳn không muốn đêm dài lắm mộng.

- Hừ, chúng ta làm sao tin người?

- Ta không cần người tin, làm là được.

Nhìn tên tướng quân ánh mắt như ra hiệu gì đó, Lăng Phong nhắc lớn:

- Đừng có thách thức ông, đằng sau trước mắt cả dăm ông đều nhìn rõ, chẳng may lỡ tay cửa cổ cô ta, chết thì chết chùm.

Lăng Phong vừa nói vừa lùi, lính Kim ở sau cũng tản ra, cả nhóm đi dần ra ngoài trại.

Vị quận chúa kia lại hỏi:

- Tiếp theo người sẽ làm gì?

- Cô bị điên đúng không?

- Ừm, ta thì thoảng cũng bị điên.

- Hết cách.

Lăng Phong quả thật chịu thua.

- Hìhì.

Một điệu cười rất vui vẻ thoải mái.

Nguyệt Dung bên cạnh rất căng thẳng. Nàng cũng là tổ trưởng một tổ, nhưng lúc này mất hết khả năng chỉ huy, lẫn ở bờ sông với Triệu Hanh cũng thế, bị tên "tập sự" này bắt về chỗ là phải về chỗ.

Nguyệt Dung nhin không được hỏi câu vừa rồi:

- Tiếp theo làm sao?

- Cứ đi theo ta, giờ nói ra chẳng phải để cô ta nghe hết sao?

Lăng Phong đến thua hai người đẹp này, cứ đi theo là được rồi, hỏi rõ lắm. Lúc này vẫn còn địch nhân ở đây, làm sao mà nói?

Quận chúa lại lên tiếng:

- Người vào Mật Thám ty từ lúc nào vậy? Mới đúng không?

- Nghe nói lần này gặp mặt mỹ nữ Bắc Kim, ta bán thân xin tham gia.

- Người đang nói ta à? Hìhì.

Lăng Phong không đáp, cả đội đã lùi ra gần bờ sông, cả trại lính Kim vẫn bảo trì khoảng cách với hãn.

Lăng Phong nói to:

- Các người đứng hết ở đó.

- Người dám?

Tên tướng quân phát điên lên. Chuyến này thua thiệt trong tay thẳng người Tống quá nhiều.

Xạ thủ trong quân không thiếu, bản thân gã cũng tự tin có thể từ khoảng cách này bắn xuyên cổ tên kia. Nhưng vì giá trị đám người Tống chả là gì, trong khi quận chúa lại quá quan trọng, nên đến giờ gã cũng không dám động thủ.

Tên người Tống kia phản xạ rất nhanh, nếu chẳng may trước khi chết kịp làm gì đó là hỏng. Quận chúa chỉ cần có chuyện, cả cái trại này chỉ sợ mấy họ đều bị đem ra chém hết, chưa kể cả Kim Quốc sẽ sinh hỗn loạn. Dù gã và nàng ta là thân huynh muội, nhưng trong mắt phụ vương, gã không bằng một phần của người em gái kia. Ngay bản thân gã cũng tâm phục khẩu phục, tự biết mình thua kém.

Doanh trại ngay gần bờ sông, Lăng Phong tìm thấy đám Tần Quyền núp gần đó, hẩn đánh mắt với Tần Quyền.

Tần Quyền lắc đầu, đằng sau gã vài huynh đệ khập khiễng, xem ra đường qua sông cũng đã bị đối phương nắm rõ, Tần Quyền vừa khổ chiến một trận.

Tần Quyền ngay sau đó cũng ngơ ra, ánh mắt như muốn hỏi Lăng Phong "cô gái kia là ai?"

Chu Công Cẩn nhỏ giọng một bên:

- Đại ca, Tử Long không ổn.

Triệu Tử Long và vài đứa bị thương nặng, Lăng Phong đầu to như cái đấu, trách nhiệm bảo vệ nhiều người khiến hẩn căng thẳng. Vừa rồi có lúc hẩn muốn bỏ tất cả, một mình thoát thân, nhưng rồi không làm được.

Hẩn kề sát miệng vào tai quận chúa kia, tiện thể hít một hơi hương thơm:

- Lần này phải nhờ quận chúa giúp một tay rồi.

- Được thôi!

Quận chúa cũng không để ý hành động của Lăng Phong, vẫn tiếp tục dụ hàng.

- Người dù về lại bờ bên kia cũng chịu chết thôi, ở lại đây phục vụ cho chúng ta không hơn sao?

Lăng Phong chỉ hừ nhẹ.

"M*, lúc trước xem phim nhiều, quên mất tiêu khùng bố bắt con tin thoát ra sao. Hình như đòi trực thăng các loại."

Quận chúa kia bỗng hỏi:

- Người không thắc mắc, tại sao mình bị vậy sao?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Nàng Tắm Bằng Hoa À?

Lăng Phong hờ hững:

- Vài tên nội gian mà thôi.

Lăng Phong biết thừa cô nàng này muốn chơi tiểu xảo ly gián câu giờ gì đấy, hẳn không ngần ngại nói luôn, đỡ bị nàng ta nhiều chuyện.

- Càng ngày bản quận chúa càng thích người, rất thông minh.

Đến lúc này vị, giọng điệu thật của nàng ta dần lộ ra, không còn "điên điên trẻ con" như lúc đầu.

Lăng Phong biết vị quận chúa này quan trọng, nhưng đến mức nào thì không chắc. Lỡ như vì quá tự tin mà ra điều kiện quá đáng, bên Kim "cá chết lười rách", giết sạch sành sanh kể cả quận chúa. Cùng lắm báo lên trên cái gì "thích khách hãm hại", đổ đại lên đầu một đám lính "tắc trách" nào đó, kiểu chuyện này Lăng Phong nghe qua, hẳn không thể làm quá căng.

Lăng Phong hét lên:

- Dừng lại hết.

Lăng Phong ra điều kiện với quận chúa:

- Sắp xếp đường về cho chúng ta, ta thả người.

- Người không sợ ta sắp một cái bẫy cho người?

Lăng Phong cố cười nói:

- Người không nghĩ còn có chuyện này, không có sẵn nhiều bẫy như vậy đối phó chúng ta.

Đến lúc này rồi, hẳn có bao nhiêu tự tin đành móc ra dùng hết, đánh đại một lần đi.

- Hìhì, tính người thông minh. Tên Thiệu Huy kia không chịu nói gì về người, làm ta không tính sẵn.

Quận chúa nói như băng quơ, vờ vô tình tiết lộ ra cái tên "Thiệu Huy".

Nguyệt Dung bên cạnh giật mình:

- Thiệu Huy? Đáng chết.

- Người giỏi trò ly gián cái gì đây? - Lăng Phong khó chịu.

Hắn không tin lời cô gái này, tự nhiên không đâu lại "tiết lộ nội gian".

Nội gian chắc chắn có. Nhưng mật thám Kim chả dễ dàng gì cài được người vào phe Tống, cứ để vậy không tốt hơn sao lại để lộ ra. Rõ ràng không ai hỏi, cô gái này cứ như cố tình nói ra.

Lăng Phong không nhìn thấy phản ứng trên mặt của vị quận chúa. Nàng trên mặt ý cười càng đậm, vì Lăng Phong nói bừa mấy lần đều trúng.

Lăng Phong nhắc lại:

- Đừng lè mề. Ra lệnh đi.

Quận chúa nói bằng tiếng Nữ Chân:

- Sắp xếp hai chiếc thuyền, đúng tầm bắn mà hắn vẫn chưa thả ta, cứ loạn tiễn là được.

Lăng Phong nghe không hiểu phải quay lưng nhìn tên Ưng tổ giỏi tiếng Nữ Chân, thấy gã kia gật đầu mới yên tâm.

"M* chuyến này về phải học ngoại ngữ gấp." Lăng Phong nghĩ thầm.

Tên tướng quân hét lên:

- Quận chúa, không thể.

- Ta nói có thể, làm đi. - Lăng Phong quát.

...

Cả đội lên thuyền đi dần ra giữa sông.

Lăng Phong nói với Tần Quyền:

- Dẫn tất cả sang thuyền kia, về trước đi.

- Còn huynh? - Tần Quyền hỏi lại.

- Các người an toàn ta sẽ đi sau, nếu không chúng bắn một loạt tiễn chúng ta tiêu hết.

- Nhưng...

Nguyệt Dung lo lắng muốn nói gì đó, Tần Quyền đã kéo nàng qua thuyền.

Sông này không rộng, cung tiễn thủ bình thường cũng có thể bắn chính xác, Lăng Phong dám cá đám cận vệ bên kia đều là hảo thủ.

Chiếc thuyền đám Tần Quyền dần rời đi, chỉ còn Lăng Phong và quận chúa kia ở trên chiếc còn lại. Hai người đứng giữa mênh mông sông nước, lại thân thể vẫn dính sát nhau, cảnh tượng rất lãng mạn.

- Cô tắm bằng hoa nhài à?
- Sao người biết? - Quận chúa kia hỏi lại.
- Ta thích mùi này.
- Ừm, ta cũng thích.

Lăng Phong dĩ nhiên muốn đem luôn vị quận chúa này về Tống, tất nhiên không phải đem về làm vợ rồi. Đánh bậy bạ tự nhiên bắt được một quận chúa nhà Kim, giá trị rất cao, có khi đổi lại được cả 16 châu Yên Vân cũng không chừng.

Việc giết cô ta là hạ sách, người Kim chỉ e sẽ nhân đó lấy cớ trả thù, dân chúng sẽ là người chịu tội. Lăng Phong còn nhớ lúc chiều nhìn cảnh vài lão ngư dân trở về làng cá cạnh sông.

Vị quận chúa kia lại nghiêng người nhìn Lăng Phong, khuôn mặt nàng nhìn nghiêng vô cùng xinh đẹp, nàng nói:

- Người tên gì? Ta tên Hàm Yên.

Giống như muốn làm quen, nàng nói tên thật của mình trước.

Lăng Phong dĩ nhiên không muốn nói. Nhưng hắn là nam nhân, từ này giờ sợ đầu sợ đuôi cũng quá đủ rồi, huynh đệ đều đã an toàn, hắn cười lớn:

- Lăng Phong. Thế nào? Thích ta?
- Ừm, ta rất thích người. Ở lại Bắc Kim nhé.

- Con m* nó tà môn. - Lăng Phong chửi tục luôn.

- Không được nói tục.

Quận chúa kia giống như người yêu nhắc nhở. Nàng đang bị Lăng Phong khóa tay, nếu không chỉ sợ giơ ngón tay lên chặn môi hẳn.

Nàng ta cả người kín mít, nhưng lại có một kiểu câu dẫn vô cùng trí mạng, thậm chí còn trí mạng hơn cả phong cách "khiêu gợi" hay khóa thân gì đó.

Lăng Phong quyết định không dài dòng nữa, linh quang lóe lên.

Hắn để nguyên khăn bịt mặt hôn thật nhanh lên môi nàng ta, cô gái "chết tiệt" này từ đầu xoay hắn như chong chóng, trước khi đi không lấy lại chút lợi ích quả thật xin lỗi huynh đệ quá. Nếu nàng ta không mang áo bông dày, hẳn chắc chắn sẽ sờ nắn vài chỗ xem sao.

Lăng Phong nhanh như cắt đẩy mạnh quận chúa ra, đồng thời tay cầm đao vung tròn một vòng chặn không gian lại, hắn không loại trừ khả năng cô gái kia vừa được thả tay sẽ tung ám khí, cẩn thận vẫn hơn. Cả người Lăng Phong cuộn tròn trong không trung, phía trước đao cũng xoay tròn, đây là thuật Phân Đăng trong luyện thân cơ bản. Nếu có thể quay chậm lại, cảnh tượng sẽ rất thú vị.

- Tạm biệt.

Lăng Phong chỉ để lại hai chữ trước khi lao thẳng xuống sông.

"Ừm"

"Viu viu..."

Lăng Phong vẫn đánh giá thấp người Kim, cũng may hắn không làm liều từ đầu.

Dân tộc này nói về trình độ cung nỏ, chắc chỉ thua Mông Cổ.

Ngay khi Lăng Phong nhích khỏi người quận chúa kia lộn nhào xuống sông, từ trên bờ một loạt cung tiễn đã rời cung bay đi như xé gió.

Lực tay của đám người Kim kia thật đáng sợ. Lăng Phong vận dụng hết khả năng lặn xuống sâu nhất có thể, nhưng cung tiễn kia vẫn xuyên nước đuổi theo hắn. Dù Lăng Phong luyện thân pháp dưới nước không ít, nhưng vẫn bị một cây tiễn cắm vào bả vai đau đớn. Lăng Phong thậm chí đoán cây này do tên tướng quân kia bắn ra, hy vọng không có độc.

Ở trên thuyền, Hàm Yên quận chúa tay đưa lên chạm môi mình, sau đó nhoẻn miệng cười.

...

Nửa ngày sau.

Trong một căn miếu hoang.

Ra đi tổng cộng 20 người, có 2 thủ hạ Ưng tổ thiệt mạng, 5 người bị thương nặng, còn lại đều bị thương nhẹ kiểu Lăng Phong, trừ Tần Quyền. Thằng nhãi này chẳng hao tổn một cọng lông nào.

Các huynh đệ băng bó cho nhau, Nguyệt Dung nhíu mày:

- Thiệu Huy là nội gian? Nếu vậy bên kia đã đầu hàng hay đã chết?
- Chưa chắc.

Lăng Phong không khẳng định. Chính vì nội gian không biết là ai, Lăng Phong quyết định tạm thời không về phủ Đại Danh ngay.

Bỗng Nguyệt Dung giống như nhớ ra điều gì đó:

- Cô gái kia, ta thấy rất quen.

- Quen? Cô ta nói mình tên Hàm Yên.

Nguyệt Dung giật mình:

- Hàm Yên? Người... chắc chắn?

- Ừm, làm sao? Có thể cô ta nói bừa thôi.

- Không, đúng rồi...

Nguyệt Dung vỗ trán, sau đó chậm rãi nói.

Tư liệu và phác họa về cô gái này nàng có ở chỗ Thiệu Huy. Lăng Phong rong chơi ở Khai Phong đến muộn nên không biết.

Hàm Yên quận chúa, Mộc Hàm Yên.

Họ Mộc không phải gốc Nữ Chân. Nghe nói họ này liên quan đến họ Mộ Dung người Tiên Ti thời Ngũ Đại.

Điểm yếu của người Nữ Chân là dân số không đông. Từ đông bắc đánh xuống, lãnh thổ mở rộng, chiến trường cũng dần trải, họ Hoàn Nhan phải kết hợp cùng các họ khác thậm chí ngoài tộc Nữ Chân.

Trần Nam Vương Mộc Anh trấn giữ phía nam của người Kim. Ông ta không thuộc hoàng tộc Hoàn Nhan, nên tước vương của ông ta là quận vương, xếp sau thân vương. Con gái quận vương ở Kim chỉ có thể xưng huyện chúa, chỉ có con gái thân vương họ Hoàn Nhan mới xưng quận chúa. Nhưng Mộc Hàm Yên không chỉ xưng quận chúa, thậm chí sắp tấn phong công chúa, nhảy liền hai cấp, về tước vị cao hơn cả cha nàng, nghe nói vì đương kim hoàng hậu Kim Quốc quá yêu thích mà thành.

Mộc Hàm Yên địa vị cao quý không chỉ vì nàng ta là bảo bối của Trấn Nam Vương, mà vì nàng còn được chọn làm Thái tử phi tương lai. Hơn nữa nàng rất nổi tiếng, là hotgirl đỉnh cấp của Kim, thanh niên xem nàng như nữ thần, chẳng qua đã có Thái tử nhúng tay vào thì chẳng tên nào dám ý kiến.

Dân Kim còn đồn rằng chẳng qua lão Kim hoàng đế đã gần 60, lại cũng khá anh minh lo chiến sự, nếu không chỉ sợ không thể để "báu vật" này cho con trai lão được.

Hôn ước của Mộc Hàm Yên vô cùng quan trọng với người Kim, vì nó kéo được họ Mộc hùng mạnh vào. Lực lượng của họ Mộc không hề kém họ Hoàn Nhan, nhất là khi Kim Tống hiện tại đồng minh, quân Trấn Nam của Mộc Anh gần như bảo toàn đủ lực lượng, trong khi quân Bát Kỳ của người Kim tổn thất không ít. Trước kia khi người Nữ Chân nổi dậy chống Liêu, họ Mộc cũng đồng thời xưng vương chống Liêu, hai bên vai vế ban đầu ngang hàng.

Những điều này thực ra vẫn bình thường, đoạn tiếp theo mới khiến Lăng Phong bất ngờ.

Thiên Sách phủ là cơ quan mật thám của Kim, đối thủ mới nổi của Mật Thám ty nhà Tống. Cơ quan này chỉ vừa mới thành lập hai năm trước, sau khi người Kim đánh bại Liêu ở Trung Kinh phủ Đại Định. Nhưng chỉ hai năm Thiên Sách phủ đã phát lên cực nhanh, khiến Mật Thám ty có từ lâu đời cũng phải sinh e dè.

Người thành lập Thiên Sách phủ không ai khác chính là cô gái kia, Hàm Yên quận chúa.

Nàng ta năm nay mới 18 tuổi, tức là ngay từ 16 tuổi đã thành Thiên Sách Nội thần, thủ lĩnh mật thám của Bắc Kim.

Lăng Phong há mồm:

- Làm sao có thể, cô ta là... thủ lĩnh?

- Rất... "trâu bò".

Tần Quyền bên cạnh chêm một câu, tay xoa xoa vào nhau, hai chữ "trâu bò" hăng học từ Lăng Phong.

Lăng Phong nghĩ thầm, cô gái kia quá đẹp, nhưng đẹp và làm thủ lĩnh mật thám chả liên quan gì nhau. Nói cô ta làm nhân viên đi "mỹ nhân kế" nghe còn hợp lý chút. Dù sao đứng đầu tổ chức kiểu này, nên già lão thành tinh kinh nghiệm đầy mình kiểu Kha lão mới phải.

Lăng Phong vừa rồi giữ trong tay đối thủ trực tiếp nhất của mình, rồi cứ thế thả mất, bởi hăng chính là Đô Mật sứ Bắc Kim.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Tra Khảo Cần Có Phong Cách

Phía bên kia sông, doanh trại người Kim.

Mộc Hàm Yên ngồi một tay chống cằm, một tay đùa nghịch lọn tóc. Lúc này nàng đã cởi áo khoác ngoài, lộ ra dáng người mềm mại thon thả, từng đường cong duyên dáng lộ ra.

- Hàm Yên, sao muội lại để hãn thoát như vậy?

- A ca, để chúng sống chạy về có lợi hơn đấy. - Mộc Hàm Yên nhẹ nhàng đáp.

Người thanh niên kia là Mộc Sinh, trưởng tử của Trấn Nam Vương Mộc Anh, thân ca ca của Mộc Hàm Yên, cũng chính là tướng quân nọ.

Mộc Sinh không hiểu hỏi:

- Có gì lợi?

Mộc Hàm Yên đắc ý nói:

- Để vài tên chạy thoát, về Tống chúng sẽ tự nghi ngờ lẫn nhau.

- Tên Thiệu Huy kia là đủ còn gì?

- Ngu ngốc như hãn thì làm được gì?

Mộc Sinh lười nghĩ mấy chuyện đau đầu kia, nói:

- Ài, ta tính không bằng muội. Có điều, sao muội lại để cái tên kia không chế dễ như vậy?

Mộc Hàm Yên vừa đùa vừa nói:

- Từ đầu muội đã biết hấn sẽ không hại mình, việc gì phải lo.

- Sao chắc chắn vậy được?

- Cảm giác nữ nhân, nam nhân không hiểu.

Mộc Sinh ỉu xiu bó tay. Mộc Hàm Yên lại đùa:

- A ca bị người ta chọc giận vẫn chưa nguôi à? Mà nha, đường đường Mộc Sinh tướng quân, không đánh được người ta lại đem cả nỗ trận ra dùng.

- Hừ, ta nếu luyện thành Xuyên Vân Thủ, một tay cũng chụp được hấn.
- Mộc Sinh không phục nói.

- Hi, kẻ kia cũng không tệ đâu. Hấn suýt nữa phá hỏng bày bố của Hắc lão đấy.

Mộc Hàm Yên nhắc tới có lẽ là "cấm chế" trong lều của nàng.

- Đồ vật của lão ma quỷ kia mà cũng bị...

- Ý. - Mộc Hàm Yên hơi nhú mày liếc nhìn Mộc Sinh.

Mộc Sinh vội vàng che miệng. Lão già kia nếu biết gã xưng hô như vậy, tám phần sút gã bay khỏi Kim Quốc.

Mộc Hàm Yên nói tiếp:

- Hắc lão nói gặp người như vậy thì đem về cho lão nhân gia gặp. Lần sau muội sẽ không tha cho hắc. Ca cũng nhớ đi, biết đâu gặp lại, tên Lăng Phong.

- Sao muội biết tên thằng nhãi đó?

- Hỏi thì biết thôi. - Mộc Hàm Yên tỉnh bơ.

- Lỡ đâu hắc nói bừa thì sao?

- Không đâu. Muội nói tên thật cho hắc, hắc nói tên thật cho muội.

Mộc Sinh trợn mắt, cô em gái này, sắp xếp chuyện gì cũng tuyệt đỉnh thông minh, tại sao lại nói những câu kiểu này?

- Muội... nói tên cho hắc, thông minh quá hóa ngốc nghếch à?

- Cảm giác nữ nhân, nam nhân không bao giờ hiểu được.

Mộc Hàm Yên đứng lên cười nói, rồi quay người đi.

"Thật hết cách, khi nào cũng câu này." Mộc Sinh lại vỗ trán thở dài.

Có điều suốt hai năm qua, cái "cảm giác nữ nhân" tưởng chừng trẻ con này lại chưa sai bao giờ.

Trận phá thành Đại Định năm đó, quân Trấn Nam cũng nhờ tiểu cô nương 16 tuổi này bày kế phản gián mà chiếm thành, người Liêu không đánh mà hàng, Thiên Tộ Đế của nhà Liêu phải bỏ thành lưu vong. Ngay cả phụ vương Mộc Anh kinh qua sa trường cũng hoàn toàn bái phục. Từ đó Mộc Hàm Yên bắt đầu nổi tiếng, chỉ hai năm quân Trấn Nam từ Trung Kinh phủ Đại Định đánh xuống Nam Kinh phủ Tích Tân, sau đó đoạt luôn 16 châu Yến Vân của Tống, trong đó công lao của nàng không ít.

Lăng Phong khinh thường nàng ta không có bản lĩnh, thực ra vì Mộc Hàm Yên không thích luyện võ, nàng thích dùng đầu óc hơn. Nếu nàng ta muốn luyện, chỉ sợ Lăng Phong cũng thua thiệt, bởi nàng ta được một "Hắc lão" cao cường thu làm nghĩa nữ. May cho Lăng Phong hôm đó không làm liều gì đụng đến vị "đồ đệ cưng" này, nếu không lại rước thêm một lão già biến thái.

Mộc Sinh sực nhớ gì đó nói vọng ra:

- Nay, muội hứa rồi đấy, ngày mai theo ta trở về Tích Tân.
- Biết. - Có tiếng đáp nhẹ vang lên.

...

Lăng Phong nghe kể về Mộc Hàm Yên, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy khó tin. Hẳn đoán cái Thiên Sách phủ kia có quân sư đằng sau lo cả, còn cô gái kia chẳng qua làm trò cho vui thôi.

Hắn buông câu nhận xét:

- Chắc nhầm lẫn gì thôi. Ta thấy cô ta rất bình thường.
- Đệ lại thấy không bình thường. Chắc chắc.

Tần Quyền tay gõ lên bàn cảm thán.

Nguyệt Dung nói:

- Khiến đối phương nhầm lẫn có lẽ là... một khả năng của cô ta.

Lăng Phong chột dạ.

Có lý.

Đúng là từ đầu hấn bị sự bất bình thường kiểu "vô hại" và "điên điên" của nàng ta làm cho rối loạn, không cách nào nắm được.

Nếu cô gái kia có khả năng mật thám thật, vậy thái độ bình tĩnh kia không phải do "ngây thơ" không hiểu chuyện, mà do cô ta luyện được tinh thần, cố ý làm thế. Điều này không quá lạ, Liễu Thanh Nghi cũng có một môn tâm pháp khá tương tự.

Lăng Phong nghĩ lại mà tức anh ách, hóa ra hấn uy hiếp đối phương, nhưng người ta lại không thềm để ý, vẫn tự tin như không.

"Lần sau gặp, ông mà không bóp được vài chỗ, chết cũng không thả ra." Lăng Phong nghĩ thầm, sau đó thở ra:

- Thật đáng tiếc.
- Đệ cũng thấy tiếc. - Tần Quyền ra vẻ đồng cảm.
- Người tiếc cái gì?
- Cái huynh vừa nghĩ.
- Ta tiếc cái khác.
- Cái đó đệ cũng tiếc.

Lăng Phong giơ ngón cái, Nguyệt Dung ngơ ngác, các huynh đệ đằng sau bàn tán ý nghĩa thâm sâu của đoạn vừa rồi.

Nguyệt Dung hỏi:

- Bây giờ... chúng ta làm gì?

Lăng Phong nghĩ rồi nói:

- Về Đại Danh thăm dò. Ai là kẻ sống sót trở về, tám phần nội gian.

- Còn cái tên gì Cảnh Dương nữa. - Tần Quyền nói.

Lăng Phong gật đầu, hẳn cũng nghi ngờ kẻ kia. Thứ nhất vì hẳn và Cảnh Dương không ưa nhau, có chuyện gì dĩ nhiên nghi ngờ đối thủ đầu tiên. Thứ hai Cảnh Dương là người duy nhất không sang sông.

Đương nhiên, không qua sông còn có Lăng Hồ. Nhưng Lăng Hồ thì... Lăng Phong tuyệt đối không nghi ngờ.

Lăng Phong nói tiếp:

- Ngoài ra, không loại trừ nằm ngay trong chúng ta. Cụ thể là trong miếu này.

- Người nghi ngờ... người của ta? - Nguyệt Dung trừng mắt.

Lăng Phong nhếch mép:

- Ta tin tưởng đội của ta, chỉ còn lại Ưng tổ của cô, kể cả cô.

Nguyệt Dung không tin nổi, đứng lên:

- Người... có biết hai người tổ ta đã chết không? Người còn nói câu đó.

Lăng Phong chỉ cười.

Khoảnh khắc vừa rồi, Lăng Phong cố ý nhấn mạnh câu nghi ngờ, đồng thời tỏa thần thức ra sau quan sát nét mặt từng người.

Sói tổ Lăng Phong không may may nghi ngờ ai. Đây đều là huynh đệ bấy lâu. Hơn nữa, việc hẳn vào Mật Thám ty vô cùng ngẫu nhiên, người Kim thần thông đến mức có thể biết trước mà cài người vào, Lăng Phong trực tiếp đầu hàng cho nhanh.

Ứng tổ chỉ còn lại 6 người, không ai biết Lăng Phong có khả năng nhìn "sau lưng", bởi vậy đề phòng của bọn họ đã giảm xuống thấp nhất, nếu có biểu hiện gì đều hiện ra mặt. Khi Lăng Phong nói câu kia, hắn thấy một kẻ có phản ứng màu da mặt hơi tái, khác hẳn những người khác.

Đã xác định được kẻ tình nghi, nhưng Lăng Phong vẫn nhìn Nguyệt Dung nói:

- Người có thể nghi ngờ ta. Tình trạng của người bây giờ, bị ta bán đứng cũng không biết.

- Người... - Nguyệt Dung gần như rối loạn.

Nàng chợt dạ, Lăng Phong nói đúng. Nàng không giỏi mấy chuyện phân tích đầu đầu. Từ khi xảy ra chuyện, nàng chỉ biết dựa cả vào Lăng Phong, hắn chỉ đâu nàng đánh đó.

Nhưng lúc này cần đoàn kết lại, Lăng Phong lại đi châm một mối lửa nghi kỵ giữa hai người, Nguyệt Dung thực sự muốn đánh Lăng Phong cho hả giận.

Thực ra, Nguyệt Dung đã có đối tượng để nghi ngờ, chính là Cảnh Dương.

Trước khi qua sông, Cảnh Dương dặn dò nàng chỉ cần ở ngoài quan sát Lăng Phong, không cần mạo hiểm theo vào. Chính vì thế lúc hành động nàng có một đoạn chần chừ.

Lăng Phong đứng lên, nháy Tần Quyền đi ra.

Ra ngoài, Tần Quyền hỏi:

- Tứ ca, sao thế?

- Biết tra khảo không?

- Một chút, nhưng không chắc hiệu quả bao nhiêu.
- Chỉ cần có phong cách chút là được. - Lăng Phong nói.
- Huynh yên tâm, đảm bảo ấn tượng. Huynh tìm ra kẻ đó rồi à?
- Năm phần, tên để râu bị thương ở ngực.

Tần Quyền gật đầu, nói tiếp:

- Làm âm thầm hay gọi cả nữ tổ trưởng kia?

Lăng Phong nghĩ nghĩ rồi nói:

- Gọi cả cô ấy. Cô ấy lúc này khá khủng hoảng, không nên bỏ rơi.
- Tứ ca, cao tay. - Tần Quyền giơ ngón cái.
- Cao tay cái gì?
- Lại còn vờ vịt. Lúc này giang tay ra đỡ, người ta không ngã vào lòng mới sợ. Đòn lạnh lùng vừa rồi của Tứ ca, tiểu đệ phục.
- Cút. Ông đang nghiêm túc. - Lăng Phong chửi.
- Hêhê.

...

Lát sau, Nguyệt Dung không tình nguyện dẫn kẻ tình nghi kia ra một góc miếu.

Lăng Phong phủ đầu luôn kẻ kia:

- Mời ngồi. Nhanh gọn thế này thôi, ta biết ngươi là nội gian. Tạm thời ta sẽ không hỏi nhiều lắm, đại loại tên tuổi tiểu sử, tại sao phản bội, điểm

yếu thể mạnh, kế hoạch tương lai, mức lương đề nghị cái đã. Câu cú súc tích là được.

Tên kia ngơ ngác.

- E hèm.

Tần Quyền đăng hăng.

Lăng Phong xấu hổ. Quên mất tiêu, Phong ca nhằm thành tuyển dụng nhân viên vào công ty.

Tần Quyền nghiêm túc hơn, chẳng nói chẳng rằng đi ra ngoài, lát sau bệ vệ ôm một cục đá to khủng bố đi vào, đặt ngay trước mặt tên kia.

"Cóc cóc"

Tần Quyền gõ nhẹ lên đá, sau đó quỳ một chân, xòe bàn tay chưởng một cái thật mạnh xuống.

"Ầm"

Chỉ thấy khối đá lồm xuống khoảng 3 thốn, hình thù nguyên dạng bàn tay của Tần Quyền.

Xung quanh triệt để im lặng.

"Thằng nhãi này, công phu kinh thật."

Lăng Phong không khỏi bội phục, lần đầu thấy Tần Quyền thi truyền môn này.

Lăng Phong cũng biết Tần Quyền có không ít môn công phu.

Một bộ Lạc Anh kiếm pháp, nghe nói trong giang hồ ít ai biết đến, đem nọ chống lại cận vệ của Triệu Hanh dùng tới.

Một bộ Liên Hoàn thủ pháp, còn nhớ lúc Tần Quyền làm canh cửa cho Phong Vân tơ lụa, đám đệ tử Long Bác Khôn bị gã đứng một chỗ tát bay từng đũa một, chính là môn này.

Ngoài ra Tần Quyền còn một bộ thân pháp rất linh hoạt không rõ tên, lần đi áp tiêu thậm chí tránh được cả cung tiễn.

Lần này lại thêm một bộ chương pháp bá đạo. Xem chừng tên Quyền này còn giấu nghề không ít.

Tần Quyền nhìn vết lõm thở dài:

- Ài, lâu không luyện, chỉ sâu được chừng này. Các vị đợi chút, ta kiếm cục khác.

- Thôi, ta khai, ta khai là được chứ gì. - Tên kia hoàn hồn la lên.

Gã từ lúc bị Lăng Phong gọi ra phán nội gian đã chột dạ không ít. Tên trẻ tuổi họ Tần kia lại chả nói năng gì cứ thể làm trò, ý tứ uy hiếp còn nặng hơn. Gã này cũng chả phải tử sĩ thà chết không khai, đành đầu hàng cho nhanh.

Nguyệt Dung càng nghe kẻ kia khai ra càng tức giận.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 136

Tình Yêu Cần Có Chất Lượng

Trời đã dần sáng, nhóm Lăng Phong thức xuyên đêm.

Kẻ phản bội tên Bạch Chuẩn. Gã nhanh chóng khai hết, ngoài sợ chết ra, còn vì chính mình bị phản bội.

Người đứng đằng sau chuyện này là Bùi Thiệu Huy. Bùi Thiệu Huy mua chuộc được Bạch Chuẩn, nhưng không hề nói chuyện vây giết kia, đẩy luôn Bạch Chuẩn vào chỗ chết.

Bùi Thiệu Huy và Lăng Phong tuy xuất phát cùng chỗ, nhưng chỉ hẹn thời điểm bắt đầu, còn kế hoạch cụ thể hai bên đều bàn riêng.

Bạch Chuẩn chỉ có nhiệm vụ mật báo, nhưng "kế hoạch lớn" của Bùi Thiệu Huy ra sao gã lại không biết gì cả.

Lăng Phong nhìn kẻ này thâm khinh bỉ, phản bội rồi bị chính đồng mưu bỏ rơi, âu cũng đáng đời.

Nguyệt Dung mắt tức giận nói:

- Giao hãn cho ta.

- Cô không định thả hãn ra đấy chứ? - Lăng Phong nhắc nhở.

- Hãn hại chết huynh đệ Ứng tổ, ta có muốn tha người khác cũng không tha cho hãn. Ta căm ghét nhất trên đời những kẻ thế này.

- Vậy được. - Lăng Phong gật đầu.

Nguyệt Dung lại nói:

- Lần nọ tên tướng Kim nói bên Thiệu Huy cũng đã "xử lý gọn", vậy...

Lăng Phong nghĩ nghĩ phân tích:

- Có lẽ không phải toàn bộ thủ hạ của Thiệu Huy đều phản. Tên Thiệu Huy kia, đối với người Kim chỉ là "chó phản chủ". Hắn lập bẫy giết chúng ta chắc để xưng công với người Kim, rút cục chúng ta thoát được. Bây giờ hắn đã mất tác dụng "nội gian". Ngoài ra, quận chúa kia còn cố ý để lộ cho chúng ta, cắt luôn đường về của hắn. Ta thậm chí nghĩ người Kim đã giết hắn rồi.

Tần Quyền nói:

- Đệ vẫn không hiểu, quận chúa kia cố ý nói ra làm gì? Rất thừa thãi.

- Hừ, nếu hắn còn xuất hiện ở Tống. Ta nhất định giết chết hắn. -

Nguyệt Dung hừ nhẹ.

Lăng Phong nhíu mày:

- Chúng ta thoát được, Thiệu Huy nếu còn sống cũng không dám quay về. Nếu hắn vẫn ung dung trở về, tức là đã có kẻ chết thay để hắn nói dối. Vì vậy cô đừng vội xử lý tên Bạch Chuẩn kia, đưa về kinh thành giao cho Kha lão làm bằng chứng đi.

Bỗng một tên thám báo chạy vào:

- Tổ trưởng, có ký hiệu tập hợp.

Lăng Phong Nguyệt Dung đồng thời nhìn nhau, "Chẳng lẽ tên Thiệu Huy kia thực sự dám quay về?"

...

Lại nửa ngày chờ đợi.

Người đến là Cảnh Dương, Thiệu Huy không có mặt.

Cảnh Dương vừa vào đã tìm Nguyệt Dung quan tâm hỏi:

- Ngũ Nương, không sao chứ?

- Ta... không sao, may có hân.

Nguyệt Dung ánh mắt hơi kỳ dị, không dám nhìn thẳng Cảnh Dương.

Nguyệt Dung vẫn không nói với Lăng Phong chuyện Cảnh Dương, nàng vẫn giữ nghi ngờ trong lòng.

Tại sao Cảnh Dương lại dặn dò nàng rút về trước? Cảnh Dương tình cờ biết trước? Hay đằng sau Thiệu Huy chính là Cảnh Dương?

Cảnh Dương cũng không khen ngợi gì, trái lại nhìn Lăng Phong ánh mắt bất thiện.

Lăng Phong không khỏi bức bối trong lòng. Nếu Cảnh Dương thực quan tâm đến Nguyệt Dung, muốn tán nàng ta Lăng Phong cũng chẳng quản, nhưng đáng ra nên cảm ơn hân vì đã cứu người trong lòng mình mới phải. Nam nhân nhỏ mọn không phân biệt được lớn nhỏ kiểu như vậy, căn bản không xứng có bạn gái nào hết.

Cảnh Dương nói tiếp:

- Lần này nhiệm vụ thất bại, mật thám Hà Bắc tổn thất thảm trọng, Bùi Đô sứ cũng chưa rõ tin tức, chỉ e đã bị hại. Trước mắt hủy nhiệm vụ, tạm thời bỏ Hà Bắc, Nguyệt Dung theo ta về kinh, Sói tổ ở lại tiếp quản Hà Bắc.

- Không được. - Nguyệt Dung đột nhiên ngăn lại.

Cảnh Dương ý ghen tức càng đậm.

Nguyệt Dung đang rất nghiêm túc, nàng không đầu óc đầu nghĩ chuyện nam nữ. Lâu nay nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Lăng Phong chỉ cười mỉm.

Việc Cảnh Dương kéo Nguyệt Dung về, để Lăng Phong ở lại Hà Bắc, về nguyên tắc không có gì đáng nghi. Lăng Phong là Đô Mật sứ phụ trách Bắc Kim, trước khi đi Kha lão cũng đã nói hãn tiếp quản Hà Bắc. Chính Lăng Phong cũng muốn ở lại Hà Bắc, hãn đang cần tìm tung tích Triệu Hanh.

Lăng Phong từ đầu đã nghĩ đến Cảnh Dương, nay càng khẳng định Cảnh Dương có vấn đề. Lăng Phong thoát chết chạy đến căn miếu này là ngẫu nhiên ngoài kế hoạch, hơn nữa vẫn cách xa phủ Đại Danh. Nhưng Cảnh Dương lại rất nhanh tìm tới, xem ra "nội gian" không chỉ một người. Cái mớ bòng bong này càng chơi càng loạn.

Nguyệt Dung Lăng Phong đồng thời nghi ngờ Cảnh Dương, không ai báo cáo việc của Bạch Chuẩn cho gã.

Nguyệt Dung hơi gấp gáp chỉ Lăng Phong nói:

- Hãn đang bị thương, hơn nữa Hà Bắc hỗn loạn, hãn không có kinh nghiệm, thủ hạ cũ của tên Thiệu Huy kia chỉ có Thiệu Huy biết, giao cho hãn sẽ...

- Ngũ Nương, việc này đại nhân đã có giao phó, muội không phải lo cho hãn.

Nguyệt Dung nghe nhắc đến Kha lão, liền nhin xuống.

Nàng quay sang nhìn Lăng Phong, trong ánh mắt nét quan tâm hiện rõ. Nàng sợ Lăng Phong bị Cảnh Dương hại, lại không thể trực tiếp nói ra, bởi tất cả vẫn chỉ trong suy đoán của nàng.

Lăng Phong càng cười cợt càng khiến Nguyệt Dung trong lòng nóng ran. Nàng nghĩ hễ trẻ con không có tâm kế, bị người hại mà không biết. Người này hai lần cứu nàng, Nguyệt Dung không muốn hễ có chuyện.

Lăng Phong trái lại nghĩ thông suốt, hễ kiểu gì cũng phải ở lại Hà Bắc. Ít nhất phải tìm ra tung tích Triệu Hanh rồi đi đâu thì đi. Chuyện phản Tống theo Kim gì đó trong nội bộ Mật Thám ty, Lăng Phong không quan tâm. Tên Thiệu Huy kia hại hễ và huynh đệ, Lăng Phong cũng sẽ xác nhận tin tức, chết rồi thì thôi, nếu còn sống thì tìm đến xử lý.

Lăng Phong nói:

- Được, ta sẽ ở lại.

- Vậy lên đường luôn bây giờ. - Cảnh Dương nói ngay.

Nguyệt Dung ra hiệu với Lăng Phong nhưng hễ lại không để ý, khiến nàng vội vô cùng.

- Ta vào... thông báo với Ưng tổ.

Nguyệt Dung ập úng rồi đi vào trong.

"Nàng ta bị sao thế nhỉ?" Lăng Phong giờ này mới thấy thái độ của Nguyệt Dung khác ngày thường.

Lát sau, Ưng tổ ra đông đủ, ngay lúc Nguyệt Dung đi ngang qua Lăng Phong, nàng rất nhanh ném cho hễ một cây phi đao nhỏ.

"Ặc, ám sát ta?" Lăng Phong theo phản xạ lại tránh ra.

Cảnh Dương trên ngựa không nhìn thấy, nhắc:

- Chuyện gì vậy?

- Không có gì.

Nguyệt Dung cố ý chặn hướng nhìn của Cảnh Dương.

Cũng may cô gái này không giỏi phi đao, nếu không cự ly gần như vậy, Lăng Phong lại chẳng hề phòng bị, chắc chắn trúng đòn.

Cảnh Dương, Nguyệt Dung rời đi. Lăng Phong mới nhìn lại cây phi đao kia, cười thú vị.

"Hóa ra là thư tình, cô nàng này, cứ thế cầm tới đưa là được, làm ông hết hồn."

Tần Quyền đứng bên cạnh nhón qua đọc lén.

Nguyệt Dung trong thư nói rất rõ, nàng nghi ngờ Cảnh Dương là người đứng sau mọi chuyện, khuyên Lăng Phong bỏ Hà Bắc kéo bị hại, nàng ấy sẽ âm thầm báo cho Kha lão.

Lăng Phong cười, hẳn nghĩ có lẽ Nguyệt Dung e ngại võ công của Cảnh Dương, nàng ấy không dám trực tiếp hành động. Hoặc nàng ấy vẫn chỉ nghi ngờ giống Lăng Phong, không có bằng chứng cụ thể.

Tần Quyền ở sau đũa cột:

- Tứ ca, lần này đừng chối. Nhân gia ngã theo huynh rồi đấy.

- Lục đệ, xem lén người khác là không tốt. Người xem, nàng ấy ngay cả một chữ tình cảm cũng không ghi.

- Hô hô, cô nương người ta chém giết đã quen, ý tứ quan tâm thế kia là quá rõ rồi.

- Cá ngân ta đòi hỏi tình yêu phải chất lượng, mùi mẫn.

Tần Quyền che mặt.

...

Đại Danh.

Phủ Yên Vương.

- Bẩm Vương gia có quân báo. Quân Kim đã phá Tây Kinh Đại Đồng, nạn dân đang đổ sang Hà Bắc.

Triệu Doãn khoát tay:

- Cho mời Quốc sư.

Tên thủ vệ chạy ra, lát sau, lão Quốc sư già xuất hiện.

Triệu Doãn hỏi:

- Quốc sư, người nói chỗ nạn dân này, nhận hay không nhận?

- Đương nhiên là nhận.

- Chúng là người Liêu, khó nói chúng có trà trộn hay không?

Lão Quốc sư liền nói:

- Vương gia, vận số của Khiết Đan, đã hết. Lão phu có thể lấy tính mạng ra đảm bảo. Khiết Đan, từ nay sẽ diệt vong, sẽ không có cơ hội ngóc đầu nào nữa.

- Quốc sư vì sao chắc chắn? Không lẽ lại là thiên mệnh?

Triệu Doãn ý tứ vừa nghi ngờ, vừa để khảo nghiệm.

Lão ta là một Vương gia, nhưng đồng thời là một lão tướng dày dạn sa trường, cũng không phải loại Vương gia bụng phệ ngồi trong Vương phủ hưởng lạc. Đại Liêu xu hướng có vong hay không, Triệu Doãn trong lòng đã tự có nhận định. Lời lão Quốc sư xưa nay chỉ để Triệu Doãn tham khảo, không phải kẻ quyết thay lão ta.

Lão Quốc sư xem chừng cũng rõ vị trí của mình, thông thả nói:

- Thiên mệnh, chỉ là một phần. Vương gia cũng thấy, thiên mệnh bất kỳ lúc nào cũng có thể bị nghịch chuyển. Lão phu đang nhìn vào đại thế mà phân tích thôi. Thảo nguyên xưa nay, bộ lạc phân rồi tách tách rồi phân. Hung Nô, Nhu Nhiên, Đột Quyết rồi đến Khiết Đan. Gọi là quốc gia, kỳ thực chỉ là một liên minh, tồn tại đều không quá 200 năm. Quốc lực Khiết Đan đã quá suy nhược, căn bản không thể hồi chuyển.

Triệu Doãn âm thầm gật đầu, lại nói:

- Nhưng, làm vậy khác nào đánh mất dân tâm? Liêu xưa nay là địch.

- Dân tuy có tâm, nhưng lại vô nhãn lực.

- Nói rõ một chút.

Lão Quốc sư nói:

- Vương gia là người làm đại sư, chắc cũng đã có tính toán, chỉ muốn thử ý lão phu có hợp không thôi?

- Haha, vẫn là Quốc sư hiểu ta.

- Gần đây Vương gia có nghe nói chuyện có vài Thiên Sư đang lan truyền cái gì “ma đầu chuyển thế, thiên hạ đại loạn”.

- Có nghe, nhưng bốn Vương đều không xem vào đâu. Thiên Sư đạo xưa nay là mối họa, một khi đăng cơ, bốn Vương sẽ diệt chúng tận gốc rễ. Tuyệt đối không mù quáng như Triệu Cát, lại còn tin vào Đạo giáo như vậy. Nhớ năm đó Thái Tổ vừa đăng cơ, liền truy quét bọn chúng, đây mới là minh quân. Bốn Vương còn dự định cho bắt hết bọn chúng, tránh làm nhiễu loạn dân tâm lúc này.

Lão Quốc sư vuốt râu nói:

- Thay vì bắt, sao Vương gia không lợi dụng?

- Lợi dụng?

- Đúng vậy. Chẳng phải Vương gia đang muốn “lật thiên” hay sao?

- Hừ, bốn Vương lập nghiệp là dựa vào thực lực, há có thể dựa vào lời nói suông mê hoặc người. Về sau chỉ có thể là mối họa ngầm khó diệt.

Lão Quốc sư cười nói:

- Vương gia nghĩ thế nào về chuyện Hán Cao Tổ giết Bạch xà?

- Dừng chuyện mị dân.

- Vậy còn chuyện Thái Tổ triều ta và lời sấm “đất Lạc sinh rồng”?

Triệu Doãn ghen hờn. Tốt xấu cũng là con cháu Triệu gia, làm phản cũng không thể báng bổ tổ tiên.

Lão Quốc sư liền nói:

- Đây chính là cái mà lão phu nói, “dân có tâm, nhưng không có nhãn lực”. Thiên hạ đại kế, bọn họ căn bản không thể phân biệt thật giả. Cái gọi là tin đồn, Vương gia không thể nào ngăn cản. Dân chúng không phải đều ngu, nhưng 3 phần là. Chi bằng ngài giành tiên cơ, chính mình định hướng cho nó.

Lão Quốc sư lại nói:

- Quay lại chuyện nạn dân Liêu. Ngài nhận chúng vào, có dân biến phản đối cũng không sao cả. Phản chứng, lúc này chính là lúc cần dân biến. Ngài lúc này vẫn là Vương gia của triều đình, ra tay nhận nạn dân gây biến, một bên nhận người Liêu chó cùng rứt dậu, có thể dùng chúng làm gì tin tưởng Vương gia còn rõ hơn lão phu. Nhưng trong mắt dân chúng, nhận cũng không phải là Yên Vương, mà là sách lược ngu ngốc của triều đình. Đợi sau đó khởi sự, ngài mới là Yên Vương.

Triệu Doãn dần hiểu.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Thờ Dài

Phủ Tích Tân, Nam Kinh, Kim Quốc.

Tích Tân trước kia là một trong năm thành lớn nhất của Liêu, gồm Lâm Hoàng, Liêu Dương, Tích Tân, Đại Đồng và Đại Định.

Ban đầu nhà Liêu không đặt kinh này kinh nọ, chỉ có tên phủ, kinh đô ở Lâm Hoàng. Khi người Nữ Chân nổi lên chục năm trước, chiếm phủ Hội Ninh lập Thượng Kinh, sau đó chia hai cánh quân đánh dần từ đông bắc xuống. Cánh phía bắc chiếm kinh đô nhà Liêu phủ Lâm Hoàng, Kim dời Thượng Kinh qua đây. Lúc đó nhà Liêu bắt đầu dời đô lần lượt xuống phía tây nam, Kim lại chiếm, Liêu lại dời đô. Cứ thế dần dà quân Kim cứ chiếm cái đô nào của Liêu lại thành các loại "Kinh" như bây giờ.

Cánh phía nam của quân Kim chiếm phủ Liêu Dương. Sau đó hai cánh hội quân, vây phủ Đại Định, bây giờ là kinh đô mới của Liêu. Cuối cùng nhờ quân đội họ Mộc giúp sức mới chiếm được, lập Trung Kinh. Đến đó Kim cơ bản đã đoạt ba trong năm thành lớn nhất, chiếm một nửa bản đồ cũ của Liêu, họ Mộc chính thức gia nhập vào Kim Quốc.

Thời điểm đó nhà Tống theo ước định đem quân từ phía nam đánh hai phủ còn lại, Đại Đồng và Tích Tân, nhưng thất bại.

Quân Trấn Nam của họ Mộc chớp thời cơ, chiếm Tích Tân. Người Liêu tụ quân về kinh đô Đại Đồng cố thủ, cái tên Nam Kinh do quân Trấn Nam

tự đặt, ý tứ "kinh đô phương nam" ngang hàng Trung Kinh. Họ Hoàn Nhan hoàng tộc nhà Kim e ngại họ Mộc, mắt nhắm mắt mở đồng ý, nhưng lại đồng thời chuyển Liêu Dương thành Đông Kinh, Lâm Hoàng thành Thượng Kinh, đổi Đại Định thành Trung Đô, Đại Đồng chưa chiếm được vẫn đặt là Tây Kinh, ý nói không sớm thì muộn cũng thành của người Kim. Thực tế họ Hoàn Nhan muốn nói, Nam Kinh chẳng qua chỉ là một trong bốn thành lớn vây quanh Trung Đô, không phải ngang hàng như họ Mộc muốn.

Chỉ cái tên thành, nhưng hàm ý rất sâu xa.

Chục ngày trước, Đại Đồng thất thủ, người Kim thu thập đủ bộ năm thành lớn của Liêu, tạo thành "Nhất Đô Tứ Kinh" của nhà Kim. Người Liêu chạy tứ tán khắp nơi. Chẳng qua, lãnh thổ của Liêu vẫn còn rất rộng, chiến sự vẫn còn tiếp tục.

Phủ Tích Tân cách phủ Chân Định Hà Bắc của Tống vài trăm dặm. Trấn thủ ở đây chính là Trấn Nam Vương Mộc Anh, giữ trong tay cả chục vạn quân Trấn Nam.

Cơ sở quyền lực của Kim khá khác biệt so với Tống, quân quyền đặt rất nặng, có lẽ thời kỳ lập quốc đều như vậy. Kẻ nào nắm quân đội trong tay, gần như chi phối tất cả. Quan lại địa phương hầu như đều chịu quản thúc của Vương gia tại đó, khá giống cơ chế phiên vương.

Quân Kim có hai hệ thống. Cấm Lữ Bát Kỳ, do họ Hoàn Nhan nắm, đóng ở Trung Đô. Ở Tứ Kinh có bốn cánh quân lớn, gọi Trú Phòng Tứ Doanh, chia cho bốn Vương gia ngoài họ Hoàn Nhan. Trong bốn người này, Bắc Bình Vương và Đông Bình Vương là người gốc Nữ Chân, còn Trấn Tây Vương và Trấn Nam Vương không phải.

Nhìn vào phương hướng, có thể nói họ Hoàn Nhan đều có tính toán cả, hai gia tộc ngoài Nữ Chân đẩy về phía tây và nam lo đánh nhau, còn đông

và bắc đều đã bình định an ổn thì giao cho người Nữ Chân nắm.

Họ Hoàn Nhan tuy xưng Hoàng tộc chính thống, nhưng kể cả gộp quân Bát Kỳ và hai cánh đông bắc cùng là Nữ Chân, quân số chỉ bằng ba phần hai hai cánh tây nam. Điều này đối với ngôi vị Hoàng đế rất nguy hiểm, nên biết Yên Vương tụ quân làm phản chỉ e không đến một phần mười quân triều đình nhà Tống, nhưng xác suất thành công vẫn có. Bởi chuyện quân đội không phải chỉ dựa vào quân số, gấp mười lần vẫn phải lo, nói gì chỉ hơn một tẹo.

Lúc trước người Liêu còn đó không sao, nay Liêu đã nát, nguy cơ phân tách rất dễ xảy ra, đặc biệt là Trấn Nam Vương Mộc Anh, ông ta có đủ thực lực tách ra xưng đế.

Điểm đáng sợ của Mộc Anh không chỉ ở quân đội, mà còn ở con gái ông ta, Mộc Hàm Yên, quận chúa đại mỹ nữ.

Hoàn Nhan A Cốt Đả, đương kim Hoàng đế nhà Kim, ban đầu không xem mấy tổ chức mật thám vào mắt. Từ lúc khởi nghiệp ông ta quen chơi kiểu càn quét, không thích mấy trò âm thầm chui nhủi kia. Dĩ nhiên đánh trận luôn có đơn vị do thám, nhưng đi sâu xa kiểu Thiên Sách phủ của họ Mộc thì người Nữ Chân không xem trọng.

Cho đến trận Đại Định, Thiên Sách phủ lập đại công, chiếm thành không cần tổn thất lớn, lúc đó Hoàn Nhan A Cốt Đả bắt đầu nhận ra sức mạnh của mật thám.

Kẻ đi trước luôn nắm thiên cơ. Thiên Sách phủ mấy năm không chỉ khơi thành lập cho vui. Hiện tại dù họ Mộc lùi về Nam Kinh, nhưng ngay tại Trung Đô dưới chân Hoàn Nhan A Cốt Đả, ông ta không biết có bao nhiêu nhân viên của Thiên Sách phủ đang nằm vùng cả, ngay cả trong cung ông ta cũng không dám chắc.

Đó là điểm khác biệt, uy hiếp của Thiên Sách phủ, khiến họ Hoàn Nhan lo sợ không thôi.

Lúc này, vị thủ lĩnh xinh đẹp của tổ chức "đáng sợ" kia đang ngái ngủ nằm ra bàn.

- Tiểu thư, Vương gia tới.

Mộc Hàm Yên bộ dáng như thiên tiên, mặc áo tay ngắn vui mắt, màu xanh nhạt hoa văn hình thoi, kiểu hoa văn này nghe nói mới xuất hiện ở phương nam. Lại không biết là tên nào nghĩ ra, cũng rất có mắt thiết kế.

Nàng ngồi gật gà gật gù trong phòng, vẻ mặt điềm nhiên đáng yêu. Nếu để Thiên Sách phủ thủ hạ nhìn thấy, tám phần ngã cả ra đất bất tỉnh, còn đâu là Thiên Sách Nội thần đại nhân.

- Hàm Yên, lại ngủ gật a.

Một người chừng 40 50 tuổi đi vào, khuôn mặt góc cạnh già dặn. Nhìn kiểu gì cũng không thể xếp chung với cô gái ở kia làm cha con, xem ra vẻ đẹp của Mộc Hàm Yên kế thừa của mẹ nàng.

Mộc Anh mặt đầy vẻ uy nghiêm quý khí bước vào, mặc nguyên Vương phục màu vàng, hoa văn khá giống quan phục triều Mãn Thanh sau này, chỉ thiếu mỗi tóc đuôi sam. Quan phục nhà Kim khá tinh tế, từ cao đến thấp, hoa văn có khung vuông thể hiện ngoại tộc, còn hoa văn khung tròn thể hiện nội tộc Nữ Chân.

Mộc Hàm Yên ngồi dậy, cười tươi như hoa chạy tới ôm:

- Phụ vương, ngài đã quay lại?

Mộc Anh quan tâm hỏi:

- Sao rồi, lần trước nghe nói con bị khống chế, không bị thương chỗ nào chứ?

- Ừm.

Mộc Hàm Yên dụi dụi đầu trong lòng phụ thân, tỏ vẻ không sao.

Mộc Sinh giấu phụ vương không dám kể, nhưng Mộc Anh có thân tín trong quân, nghe thủ hạ báo suýt nữa tức nổ phổi. Ngay lập tức một loạt thủ hạ ăn phạt vì không đảm bảo chu toàn cho con gái yêu của ông ta, Mộc Sinh cũng không thoát, bị quản chế trong quân mấy ngày.

- Ài, Hàm Yên à, chuyện của Thiên Sách phủ, cha xem hay là dần chuyển qua cho Mộc Sinh đi làm. Con một nữ nhi...

- Chaaa, không nói chuyện này nữa.

Mộc Hàm Yên làm nũng, nàng biết tiếp theo sẽ đến chuyện khác.

- Mẫu phi con cũng vì lo lắng mà nhăn nhó với ta bấy lâu a...

Mộc Hàm Yên vẫn dúi đầu quay qua quay lại:

- Con biết rồi mà. Cha cứ yên tâm đi.

- Ài...

Mộc Anh chỉ biết thở dài.

Lão nghe tin con gái gặp chuyện, bỏ luôn thượng triều với cả hoàng đế ở Trung Đô phi một mạch mấy trăm dặm về Nam Kinh, cũng chả ai dám ý kiến. Hoàn Nhan A Cốt Đả lão hoàng đế cũng bị kinh động, tức tốc phái người đem thuốc quý này nọ theo, còn cắt cử cận thân hộ vệ muốn bảo vệ cho Mộc Hàm Yên, Mộc Anh tuy vội nhưng vẫn tỉnh táo, từ chối cái sau, chỉ nhận thuốc.

Mộc Anh vừa thò mặt về Vương phủ, lão bà đại nhân đã nhần nhần nhí nhí, nói cái gì làm cha không quan tâm con, để một đứa con gái phải vào sinh ra tử, làm cái gì mật với chả thám, lỡ có bất trắc thì làm thế nào, thiếu điều khóc lóc. Thế là lão Mộc phải cấp tốc chạy luôn qua đây, quan phục còn chưa kịp thay ra.

Mộc Anh cũng bó tay, ai bảo đây là con gái yêu của lão, có mất hết lão cũng không để ai đụng đến nó một sợi tóc. Vừa là siêu cấp mỹ nữ, hiểu thuật tài giỏi, lại thông minh tuyệt đỉnh, lão và vợ nói một câu đứa con này đã hiểu mười câu.

Chỉ là, đứa con gái này lại thống lĩnh cả cái Thiên Sách phủ, chả phải tiểu thư cành vàng lá ngọc chân yếu tay mềm gì, còn cần lão đi lo an toàn sao?

Năm nàng 15 tuổi, xin Mộc Anh đào tạo một nhóm mật thám. Lúc đó Mộc Anh đang lo đánh trận, đầu óc rối tung rối mù, hơi đâu đi quản. Lão đành ậm ừ chiều con gái, sắp xếp vài thủ hạ đặc lực cho nàng, lão nghĩ chẳng qua để con gái đùa đùa cho vui, dù sao lão quản cả chục vạn quân, mấy chục châu phủ, người Liêu thì chạy như chó nhà có tang khắp nơi, chả còn đứa nào dám đụng đến Mộc Hàm Yên.

Chẳng ngờ.

Đứa con gái này, tài năng quá đáng, càng làm càng to, thậm chí vượt cả kiểm soát của Mộc Anh.

Lập công chiếm Đại Định, 2 năm sau, mạng lưới dưới tay nàng ta phình ra, ngay cả Vương gia như lão cũng thấy đáng sợ, thầm nghĩ nếu mình không phải cha nó, nửa đêm ngủ cũng không yên.

Lão dĩ nhiên vì con gái mặt mày lúc nào cũng rạng rỡ. Bây giờ về Trung Đô, bất kỳ kẻ nào, từ Vương gia tới Hoàng đế, quân đội nhiều cỡ nào, quyền lực lớn ra sao, nhìn mặt Mộc Anh cũng phải cẩn thận cẩn thận. Buồn

buồn làm lão Mộc giận, bắn thư về cho con gái lão nói gì đó, đến sáng chả biết người đang ở đâu cũng nên.

Thử nghĩ ngày xưa chục vạn quân Liêu ngày đêm cố thủ Đại Định, bên Kim vây cả tháng bó tay, cả đồng cái đầu chụm vào không làm sao đánh xuyên. Thế mà cô gái nhỏ kia làm thế nào đó dẫn thuộc hạ lọt vào thành, đến sáng trong thành đã loạn thành một cục, cổng thành mở toang. Mấy lão già này kinh nghiệm đầy mình cũng lắc đầu ngán ngẩm, đều nghĩ đến cả cái thành đang phòng thủ, vạn người chật như nêm cối còn lọt vào được, cái phủ đệ của mấy lão chả là cái đỉnh gì, tốt nhất đừng đụng vào cho chắc.

Hiện tại Hoàng đế âm thầm lập mật thám, ba vị Vương gia cũng lập tổ chức riêng, vì lo sợ Thiên Sách phủ.

Có điều, nữ nhi đến tuổi phải gả đi. Cũng chính điều này mà Mộc Anh bị lão bà khó chịu mãi, có xu thế không cho leo lên giường. Mộc Anh như kiến trên chảo nóng, vì lão cũng biết không nói nổi đứa con gái này.

Đương kim Hoàng hậu đã chỉ định cả Kim Quốc chỉ có Mộc Hàm Yên xứng làm Thái tử Phi, tương lai Hoàng hậu, còn muốn trước đó thăng nàng ta làm công chúa, thân càng thêm thân.

Dĩ nhiên, ở trong này có cả tính toán của Hoàng tộc nhà Kim. Nhưng quả thật, theo như Mộc Anh thấy, cũng chả còn chỗ nào xứng hơn để gả con gái đi.

Chỉ là, Mộc Hàm Yên không để tâm, nàng ta cứ lần nào cha mẹ nhắc tới chuyện này cũng đều tìm cách trốn tránh.

Mộc Hàm Yên đưa tay vừa sửa sang trang phục Mộc Anh, vừa nói:

- Phụ vương, vừa rồi con qua Tổng thăm dò một chút, sắp tới con sẽ để Thiên Sách toàn lực đột nhập phương nam.

- Toàn lực đột nhập?

- Đúng vậy, hiện tại Yên Tống sắp chiến tranh, Tây Kinh cũng vừa phá xong, dân cư hỗn loạn, rất dễ dàng trà trộn. Chỉ cần làm tốt, chờ Yên Tống xong xuôi, ai thắng cũng được, chúng ta đã có người ở khắp nơi, thậm chí trong quân đội.

- Ài, chuyện này hay để Mộc Sinh đi làm, cũng để nó luyện một chút.

Mộc Anh vẫn muốn giao Thiên Sách phủ lại cho Mộc Sinh, tổ chức này quả thật rất khủng, như con dao hai lưỡi. Con gái sớm muộn cũng phải gả chồng, Thiên Sách phủ phải bàn giao cho người thân nào đó của lão, Mộc Anh mới yên tâm nổi.

Mộc Hàm Yên cười đáp:

- Đại ca không thích hợp làm mật thám, hẳn chỉ có thể làm tướng quân.

- Vậy con thấy có ai?

- Hiện tại không có a, chỉ có thể để nữ nhi đi làm.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện chuyển Thiên Sách phủ cho ai khác. Nàng tuy trẻ tuổi, nhưng suy nghĩ gần giống Kha lão, xem Thiên Sách phủ như đứa con của mình, ai cũng không muốn chuyển giao.

Chuyện kết hôn lại càng không muốn, Mộc Hàm Yên bấy lâu chả thấy ai hợp mắt cả.

- Ài, vậy con nhanh chóng tìm người đi.

Lại là tiếng thở dài. Trấn Nam Vương quyền khuynh Kim Quốc, điều binh thượng triều chả bao giờ thở dài lấy một lần, đựng cô con gái này, gặp một lần thở ra đến vài lần.

Xem chừng khuyên nhủ thất bại, tối nay lại bị lão bà cấm cửa.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 138

Cô Bé Người Liêu

10 dặm phía bắc phủ Đại Danh.

Trời nắng chang chang, mùa hè đang dần tới.

Lăng Phong trên đường về thành, tiểu đội của Lăng Phong dù chỉ chục người vẫn luôn hành động cẩn thận. Lúc này đến lượt hai đứa Chu Tiểu Xuyên Lưu Bá Huy lo việc do thám ở trước.

Đến một hẻm núi, Lưu Bá Huy từ đằng trước phi ngựa quay lại nói:

- Đường gia, phía trước có rất nhiều người. Giống như đang chạy nạn.

Lăng Phong ghìm cương đi chậm lại.

Chỉ thấy trên con đường trải dài phía trước, một đoàn người đang chậm chậm di chuyển, níu kéo bỗng bế nhau lê từng bước. Ước chừng cả ngàn người, phần lớn đều là nữ nhân trẻ em, xe hàng vật dụng hỗn loạn. Nhiều người đáng vẻ bị thương, vết máu còn chưa khô. Tiếng kêu rên khắp nơi, xem chừng họ đã quá đói mệt không còn la hét nổi.

Lăng Phong gắng lắng nghe lại không hiểu chút nào cả, dường như không phải tiếng Nữ Chân, hẳn đoán có thể là người Liêu. Lăng Phong không đại gì chạy ra hỏi, hẳn không biết tiếng Khiết Đan, vả lại, Liêu Tống là kẻ thù, chạy ra hỏi bị "hỏi thăm" lại thì hỏng.

Chu Tiểu Xuyên thấy gì đó từ xa, nói:

- Đường gia, hình như phía kia có truy đuổi.

Lăng Phong nhìn về phía tây bắc.

Chỉ một lát, từ đường chân trời bốc lên bụi mù mịt, dần dà ngay mặt đất cũng rung rung theo.

Hắn phân phó huynh đệ lùi lại, giấu ngựa rồi nấp bên sườn núi quan sát tình hình.

Bên trong đoàn chạy nạn dường như cũng có người giỏi về quan sát. Có vài người ở sau cùng hô hét loạn xạ, đoàn người bắt đầu hỗn loạn, dẫm đạp lên nhau mà chạy.

Đám thanh niên có sức lực bất kể xung quanh, mạnh ai nấy đạp. Kẻ truy đuổi vẫn chưa tới, tiếng khóc than hoảng sợ đã vang lên khắp nơi. Những người bị đạp ngã hầu hết đều là nữ nhân trẻ em. Có những đứa trẻ ngã nằm xuống đất, chưa kịp kêu la đã bị phía sau dẫm lên.

Lăng Phong chưa bao giờ gặp cảnh tượng khủng khiếp như vậy, hai bàn tay hắn nắm chặt lại. Cảnh tượng này quá thật, dù xem bao nhiêu phim 3D cũng không thể cảm giác được.

Đám bụi kia đã gần hơn, Lăng Phong đã có thể nhìn ra đôi chút.

"Kỵ binh Kim?" Lăng Phong nhìn vào trang phục thầm đoán.

- Húhúhú...

Đám kỵ binh khoảng hơn trăm tên bắt đầu tăng tốc, hú hét như những con sói điên dại, khí thế như sóng dữ tràn tới. Chúng tách ra hai nhánh, có lẽ dự định chạy dọc theo đoàn người kia để chém giết.

- Giết giết giết... hahaha...

Tiếng Nữ Chân vang lên, Lăng Phong đã chắc chắn đây là quân Kim truy đuổi người Liêu. Đám lính Kim khuôn mặt dữ tợn, tàn nhẫn phi ngựa qua những thân người bị bỏ lại, thậm chí có kẻ vừa lồm cồm gượng dậy đã bị vó ngựa đạp xuống không thương tiếc.

Lúc này, ở cuối đoàn người có một gia đình ba người đang dắt nhau chạy. Xem ra cả ba đều đã sức cùng lực kiệt, dần dần bị bỏ rơi ra sau rất xa.

"Rầm rập..."

Một tên kỵ binh dẫn đầu, áp sát rất nhanh, vung đao chém xuống.

- Lão gia...

- Cha... áá...

Phụ nhân kia hét lên tuyệt vọng, người trung niên bị chém ngang lưng ngã xuống, tay vẫn giơ về trước như muốn tiến biệt. Bé gái quay lại nhìn, sửng sốt một chút, sau đó khóc rỏ lên.

Ở dưới sườn núi, phụ nhân đẩy bé gái chạy rẽ sang một bên, đứng hướng đám Lăng Phong đang nấp. Tên vừa chém đã đuổi theo đám đông phía trước, nhưng một tên kỵ binh khác vẫn nhằm hai mẹ con xông tới.

"M* nó, lũ vô nhân tính." Lăng Phong rút cục không nhịn nổi nữa.

- Giết...

"Viu"

"A"

Lăng Phong không dùng chiêu thức đặc biệt nào, chỉ vận toàn lực nhằm chuẩn ngay cổ tên kỵ binh ném phi đao, đồng thời phi người từ trên sườn núi nhảy xuống. Hắn không kịp suy nghĩ thêm Tống Liêu gì nữa.

Tên lính Kim kia tuy đã trúng đòn, người rơi dần khỏi ngựa, nhưng thân người và mã đao vẫn theo quán tính nhằm hướng hai mẹ con kia bay tới.

Người mẹ chỉ biết chụp con mình lại ngồi thụp xuống đất, đưa lưng che cho đứa bé. Bé gái kia chỉ nhìn cảnh tượng phía sau qua vai mẹ mình. Nó cò lẽ chờ đợi cây đao kia chém xuống, giống như những gì xảy ra với cha nó vừa lúc.

Lăng Phong vừa tiếp đất, liền dùng Hoạt Bất Lưu Thủ bật nhảy hai bước thật nhanh, tung người đập thẳng vào tên kia bay khỏi thân ngựa.

Lăng Phong tiếp đất ngay lập tức quát lên:

- Tần Quyền.

- Có rồi đây.

Tần Quyền từ lúc nào đã nhảy xuống bên cạnh hai mẹ con kia, hắn cứ thế ôm cả hai người khinh công lên ngược sườn núi.

Có tiếng đao kiếm vang lên xa xa. Một nhóm khoảng chục người Liêu đang cố chống chọi lại kỵ binh Kim.

Cánh bên trái quân Kim thấy đồng đội đột nhiên bị một kẻ bịt mặt giết chết, chúng đều kéo cương ngựa quay ngược lại chỗ Lăng Phong. Lăng Phong gặp phiền toái lớn.

"Rầm rập..."

- Giết... húhúhú...

Lăng Phong tức giận xông lên đầu, cả người nóng bừng, hấn không rời đi, đứng nguyên ở đó. Lăng Phong muốn giết mấy kẻ này, chúng quá vô nhân tính, giết người tội nạn không nói, trẻ em nữ nhân cũng ra tay tàn nhẫn như vậy.

Giữa mênh mông gió bụi, một người cầm mã đao, cách đó không xa vài chục kỵ binh Kim khát máu hò hét xông đến.

Ở trên sườn núi, Tần Quyền để hai mẹ con kia xuống, chỉ tay một đứa mới gia nhập Hắc kỳ nói:

- Người canh chừng họ cho ta, còn lại theo ta xuống giúp Tứ ca.
- Nhưng... chúng là người Liêu. - Thiếu niên kia chần chừ.

Những đứa khác tuy không nói, nhưng ánh mắt đều tương tự.

...

Người Khiết Đan lập nhà Liêu trước cả khi Tống Thái Tổ ra đời. Hai bên chiến tranh không ngừng. Tống dần thua nặng, thậm chí phải hạ thấp trước người Liêu, bởi vậy dân Tống vừa căm thù vừa thêm tức giận.

Đối với dân Tống, Liêu là kẻ thù trăm năm. Người Tống hiện tại ngay từ lúc sinh ra đã xem Liêu là thứ lang sói độc ác. Nhất là hầu hết đều sống xa biên giới, chưa gặp qua người Liêu bao giờ, càng thêm cực đoan. Đám thiếu niên lúc nào cũng muốn ra chiến trường giết người Liêu, nói gì người Liêu sờ sờ trước mắt.

Tần Quyền không biết nói gì, thái độ của huynh đệ gã không thể trách được.

Chu Công Cẩn thấy không ai chịu đứng ra, bèn hít một hơi nói:

- Tần ca, để đệ lo cho, huynh xuống dưới đi.

Tần Quyền thở ra, sau đó lao xuống, chục huynh đệ khác cũng bật mắt nhảy theo.

- Tứ ca, có chuyện hay phải chờ đệ chứ, nói từ lâu rồi mà.

- Lần này không hay đâu.

Lăng Phong thấp giọng, mắt chăm chăm vào đám kỵ binh đang tới gần.

Thời cổ, kỵ binh rất đáng sợ. Cho dù trang bị nặng hay nhẹ, kỵ binh đều như xe tăng thời Thế chiến. Chỉ có bộ binh nhiều lớp lính, được trang bị nặng và vũ khí dài mới dám đứng ngang nhiên chờ kỵ binh lao vào. Giờ đây Lăng Phong giống như đứng giữa đường lớn chờ một loạt xe tải đang chạy về phía mình.

Lăng Phong không nóng đầu mà đứng chờ chúng lao thẳng vào. Hắn bám lưng vào sườn núi, lợi thế của Lăng Phong chính là không gian hẹp. Sườn núi này khá dốc, đám lính Kim chắc chắn không thể cứ thế đâm đầu vào núi. Chúng nhất định phải chạy theo chiều ngang, giảm tốc độ và sức mạnh đáng kể.

- Giết...

Chiến đấu bắt đầu.

Phi đao chỉ còn hai cây để phòng thân, Lăng Phong quyết định chém vào chân ngựa.

"Hííí..."

Một tên ngã chúi mũi xuống, nhưng ngay lập tức có kẻ tiếp theo vung đao tiếp cận. Lăng Phong buộc phải đưa đao cứng đối cứng.

"Choang"

Lăng Phong bị sức mạnh đánh lộn người ra sau, bàn tay rung lên. Lúc này hẳn đã biết kỵ binh vì sao khó chơi, một kẻ yếu ớt ngồi trên ngựa lợi dụng tốc độ cũng có thể ra lực bằng một người khỏe mạnh ở dưới đất.

Phía bên kia Tần Quyền dùng bộ pháp chạy ngược sườn núi, sau đó lộn nhào vào không trung, đáp lên lưng ngựa đạp kẻ địch xuống, cuối cùng quay ngựa chém giết quân Kim.

Đám lính Kim vài tên bị hạ, chúng nóng lòng đồng loạt xuống ngựa, quân số vẫn gấp 4 5 lần phe Lăng Phong.

Hỗn chiến bắt đầu, một khi kẻ địch xuống ngựa, phe Lăng Phong không còn lo lắng như trước. Phe Lăng Phong tuy không phải binh lính huấn luyện cho việc giáp lá cà số đông, nhưng đám kia cũng bỏ ngựa xuống đất, cả hai đều mất lợi thế.

Khi Lăng Phong chém giết sắp chân tay mỏi nhừ thì nghe thấy tên đội trưởng phe Kim ra lệnh:

- Lên ngựa.

Hai bên tách ra, dè chừng nhau, sau đó đám lính Kim cứ thế lên ngựa bỏ đi, đuổi theo hướng đám người Liêu. Xem chừng chúng cũng thấy dây dưa thêm với Lăng Phong cũng chả tác dụng gì.

Tần Quyền muốn dẫn huynh đệ đuổi theo, nhưng Lăng Phong chặn ngay lại.

- Lục đệ, bỏ đi.

- Hêê, lâu lắm mới chém nhau đã thế này. - Tần Quyền bẻ bẻ tay cười nói.

Lính Kim chết chưa đến 5 tên, Lăng Phong lúc này mới cảm nhận binh lính và võ lâm nhân sĩ khác biệt ra sao. Lính Kim từng cá nhân có thể yếu, nhưng hành động theo tổ đội lại rất khó đối phó, còn ăn ý hơn cả Hắc kỳ.

...

Lên lại sườn núi, Chu Công Cẩn ánh mắt xin lỗi nhìn Lăng Phong nói:

- Đường gia, không phải do ta...

Lăng Phong nhìn lại, phụ nhân kia đã chết, có lẽ vì bị thương và kiệt sức. Còn cô bé kia thì chỉ im lặng ôm bà ta, không khóc nổi một tiếng.

Lăng Phong chỉ thở ra, nói:

- Bà ta có nói gì không?

- Không hề, thậm chí chết lúc nào đệ cũng không biết.

Lăng Phong chỉ gật đầu, hăn phân phó huynh đệ đưa xác hai vợ chồng lên sườn núi, đắp tạm ít đá cỏ che lại. Bọn họ như vậy đã rất may mắn, ở ngay dưới núi, xác cả trăm người khác còn phơi giữa trời đất.

Lăng Phong nói:

- Nhanh chóng rời đi.

- Con bé không chịu đi. - Tần Quyền chỉ cô bé kia nói.

Cô bé kia mặt mũi lấm lem bụi bặm, áo quần rách rưới. Nhìn nó, Lăng Phong bỗng nhớ tới "tiểu ăn mày" Tiểu Hoa khi xưa. Cũng độ tuổi này, cũng bộ dáng đáng thương này.

Cô bé thất thần ngồi bên xác cha mẹ, tay chỉ nắm chặt bàn tay đã lạnh ngắt của cha mẹ nó, cũng không biết đang nghĩ gì.

Lăng Phong lại gần, hắn không biết tiếng Khiết Đan, đành nói tiếng Hán:

- Đi thôi, đêm xuống đám kia sẽ quay lại.

Cô bé dường như hiểu, lắc đầu, lại ngồi bất động.

Lăng Phong không thể nhẫn tâm để một tiểu cô nương ở chỗ cát bụi lại toàn xác chết thế này. Hắn cúi xuống muốn bế cô bé đi, nhưng cô bé vùng vẫy rất mạnh, la hét điên cuồng:

- Aaa, khônggggg...

Lăng Phong không thể nấn ná ở đây lâu, hắn đánh vào cổ cô bé.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Kẻ Thù Tự Sinh Ra

Trời tối hẳn.

Nơi này là trấn Kim Than, phía bắc phủ Đại Danh.

Lăng Phong không thể vào thành được. Cổng thành bị đóng, bên ngoài thành tập trung hàng ngàn người dân bao vây làm loạn. Điều kỳ lạ là số lượng không đông, nhưng quan phủ lại đóng thành để thế, cũng không xử lý dọn dẹp gì.

Lăng Phong không hiểu rõ tình huống, hẳn buộc phải cử hai huynh đệ đi dò la tin tức, còn mình dẫn huynh đệ lùi lại trấn. Dân trong trấn cũng đều không ngủ, vùng Hà Bắc này chiến loạn liên miên, tình hình hỗn loạn quanh Đại Danh khiến tất cả đều lo sợ.

Dưới một tán cây lớn gần cổng trấn.

Cô bé kia đã tỉnh lại, không còn khóc la, nhưng vẫn rất đề phòng người xung quanh.

Cô bé tóc tai rũ xuống, chỉ lộ ra đôi mắt. Bộ dáng nó tuy giống Tiểu Hoa lúc xưa, nhưng ánh mắt lại không giống, không tinh linh hoạt bất như Tiểu Hoa, trái lại u buồn vô định.

Lăng Phong cầm bánh bao khô lên, đưa cho cô bé.

- Ăn đi, chúng ta có thể còn phải cưỡi ngựa, sẽ rất mệt.

Có lẽ lúc chiều Lăng Phong và huynh đệ đều bị mặt, khiến cô bé sinh sợ hãi. Lúc này cô bé đã tốt hơn nhiều, đưa tay cầm bánh bao.

Lăng Phong đưa tay muốn vuốt tóc cô bé. Cô bé bỗng giật lùi ra sau, hai tay ôm lấy thân thể. Lăng Phong cố gắng cười thân thiện nhất có thể, hỏi:

- Người tên gì?

Cô bé không đáp.

Tình thần cô bé bị tổn thương, cứ thế này mãi không tốt. Đổi lại là Lăng Phong, lúc Lâm thị trúng độc hãn cũng hoảng loạn điên cuồng. Còn cô gái nhỏ này vẫn đang tuổi vui chơi, lại phải tha hương chạy nạn, trong chốc lát nhìn thấy cả cha cả mẹ chết đi, thấy đám kỵ binh điên cuồng kia, trải nghiệm kinh khủng hơn Lăng Phong rất nhiều.

Lăng Phong quay sang nói Tần Quyền:

- Bảo huynh đệ thay nhau gác. Ta sẽ ngồi đây canh chừng nó, đứa bé này cần ngủ một giấc may ra mới thả lỏng được.

- Được. - Tần Quyền rời đi.

Trong bóng đêm, một lớn một bé ngồi cách xa nhau. Cứ mỗi lần Lăng Phong cử động, kể cả thở mạnh, cô bé cũng giật mình nhìn hãn, khiến hãn cười khổ không thôi. Bánh bao trên tay cô bé ăn mãi vẫn chưa xong.

- Uống nước không?

Lăng Phong lại hỏi.

Cô bé gật đầu. Lăng Phong đoán cô bé này nhất định biết tiếng Hán, vì từ đầu tới giờ tuy không nói gì, nhưng hễ Lăng Phong nói gì cô bé cũng có

phản ứng hiểu ý. Hân đành hỏi:

- Người biết tiếng Hán đúng không?

Cô bé lại gật đầu.

"Hóa ra vậy." Lăng Phong cười, như vậy cũng dễ bắt chuyện hơn.

Lăng Phong bắt đầu ngả đầu ra sau, hân bắt đầu kể một mình:

- Ta có một muội muội, nó cũng trạc tuổi người, rất xinh xắn đáng yêu, lại hay cười nói, ta rất yêu thích nó...

Nói rồi nhìn sang cô bé, thấy nó ánh mắt như đang hỏi vị muội muội kia ở đâu. Lăng Phong nói tiếp:

- Có điều bây giờ hai chúng ta bị thất lạc, nhưng ta nhất định sẽ tìm ra nó. Thực ra ta đã tìm ra được địa điểm để hỏi rồi. Chỉ vì vài chuyện... À, không liên quan đến người đâu. Ăn uống đi, muốn ngủ thì cứ ngủ. Ta sẽ canh chừng cho người, đảm bảo một con muỗi cũng không bay lại được.

Cô bé ánh mắt đã thả lỏng rất nhiều, đưa tay trả túi nước lại cho Lăng Phong, vẫn không nói một lời.

Lăng Phong nói tiếp:

- Lạnh không? Lạnh thì lại đây.

Cô bé ban đầu rụt rè, về sau cũng đi lại gần, ngồi cạnh Lăng Phong. Chỉ một lát đã ngủ thiếp đi. Lúc này Lăng Phong mới có thể chỉnh được tóc của nó, làn da rất trắng, không giống con nhà nông khổ cực lắm.

Lúc này tiêu thám đã quay lại:

- Đường gia...

- Suyt, nói nhỏ thôi. - Lăng Phong nhắc nhở.

- A, vâng.

Chu Tiểu Xuyên bắt đầu kể sơ lược.

...

Đám người Liêu đi cùng cô bé kia hóa ra chạy thoát khỏi Tây Kinh phủ Đại Đồng, nghe nói quân Kim đã thành công phá nốt Tây Kinh của Liêu. Quan thủ thành Tây Kinh dẫn theo tàn quân chạy về phía nam muốn đầu hàng nhà Tống, kéo vài nhóm dân chúng khốn khổ chạy theo. Đám lính đã đến từ lâu, đám dân chạy nạn Lăng Phong gặp là đám chạy chậm nhất.

Kim Tống hợp tác đánh Liêu, xong việc Kim sẽ trả Yến Vân 16 châu lại cho nhà Tống. Dường như cả quan lẫn dân hầu hết đều cảm thấy người Kim "tốt" hơn người Liêu mà đồng ý kết minh.

Mấy năm trước hai bên ước định khởi binh, chia nhau đất đai của Liêu. Kim nhận phần Thượng Kinh và Trung Kinh, Tống đánh Tây Kinh và Nam Kinh của Liêu.

Rút cục quân Tống yếu kém, đánh hội đồng cũng thua, không chiếm được cái gì cả, lại để quân Kim lo sạch. Trong đó riêng quân Trấn Nam của họ Mộc đánh từ Trung Kinh phủ Đại Định đến tận Nam Kinh phủ Tích Tân, đáng lẽ phải do quân Tống đánh chiếm. Người Tống mắng người Kim tham lam, người Kim lại mắng người Tống bội ước không chịu chiếm Nam Kinh, để quân Kim phải "vất vả" đánh họ. Bởi vậy, điều khoản trả lại 16 châu Yến Vân người Kim không chịu thực hiện, nhà Tống ăm ực cũng chẳng thể làm gì.

Đến năm trước ba trong "Tứ Kinh Đô" của Liêu đã bị Kim hạ, chỉ còn Tây Kinh mãi đến tuần trước người Kim mới chiếm được.

Nhưng, cái đám dân hỗn loạn hiện đang vây ngoài Đại Danh lại không phải người Liêu chạy nạn, bọn họ đều là người Tống cả.

Kim Tống ký hòa ước, bề ngoài là "đồng minh trên biển" cùng chống Liêu, thực tế người Tống từ nộp cống phẩm cho Liêu thành nộp cho Kim. Quân Tống đi cùng quân Kim sang đất Liêu "hôi của" cũng không xong, rút cục chả được gì lại còn phải nộp chiến phí cho Kim, vừa buồn vừa nhục.

Tàn quân Liêu chạy khỏi Tây Kinh hiện tại đóng bên ngoài Đại Danh, bị quân Kiên Ninh của Yên Vương chế ngự. Dân Tống ghét Liêu vô cùng, không muốn chấp nhận người Liêu nào đầu hàng, vì vậy muốn tụ tập phản đối quan phủ.

Đó là lý do vì sao có phản dân tụ tập.

Ban đầu lý do dân nổi loạn chỉ như thế, nhưng về sau thì không đơn giản.

Triều đình Tống phải nộp chiến phí cho Kim như ước định. Nhưng hễ triều đình cần thu thập 10 vạn, thì dân phải nộp lên ít nhất 20 vạn, giữa đường tiền "công lao" của các quan lớn trừ dần trừ mòn, từ địa phương lên đến triều đình mới vừa đủ 10 vạn. Mấy năm trước phát động chiến tranh đánh Liêu, dân chúng Hà Bắc đã khổ không nói hết. Nay thêm cái "cống phẩm" cho ngoại quốc này đè lên, bọn họ oán khí ngút trời.

Chu Tiểu Xuyên còn nghe một tin đồn trong đám loạn dân rằng có cả đệ tử Thiên Sư truyền bá "thiên cơ" "thiên mệnh" cái quái gì đó đang đến.

Lăng Phong nghe sơ qua, phân tích được vài điểm.

Dân chúng oán khí, oán người Liêu xấu xa, oán người Kim bội ước, oán triều đình bóc lột, oán thiếu tiền đánh bạc, oán không tiền chơi gái, tất cả dồn vào một chỗ đòi "ý kiến".

Theo Lăng Phong thấy, bên dưới là dân oán, thực ra bên trên đủ loại người đang suy tính.

Yên Vương muốn thu nhận người Liêu, chỉ e vì ông ta sắp làm phản, cần lính đánh thuê đem ra đỡ tên. Dân biển có thể đều do Yên Vương châm ngòi, ông ta nhân đó lấy cớ khởi binh, cùng dân chúng đòi "công đạo" với triều đình, diệt trừ tham quan này nọ.

Vị "Thiên Sư" kia, không biết có phải tên đạo sĩ điên lần nọ không, có khi lại 108 đại ma đầu đem ra huyễn hoặc dân chúng, muốn làm phản. Hoặc chính Thiên Sư và Yên Vương đều đã bắt tay nhau dựng tường.

Tàn quân Liêu bỏ chạy sang Tống, chỉ e muốn núp ở Tống một thời gian, chờ thời cơ quay lại.

Người Kim bí mật gửi sứ giả sang Yên muốn "chữa điên" cho Yên Thế tử, tỏ ý đồng minh để Yên phản Tống. Thế nhưng vẫn đòi Tống nộp cống phẩm, lại còn chấp nhận để Yên Vương giữ tàn quân Liêu.

Ba bốn phương thế lực cùng châu đầu vào một nhóm dân oán. Không hiểu hồ lô mỗi phương bán thuốc gì?

"Hừm, nghĩ nhiều cũng chả để làm gì." Lăng Phong xua đuổi suy nghĩ ra khỏi đầu.

Trước mắt hẳn cần lựa chọn, ở lại chờ cơ hội vào thành, hoặc rời khỏi Hà Bắc ngay.

Lăng Vân Lăng Hồ đang trong thành. Vốn dĩ chỉ có Lăng Hồ, nhưng Lăng Phong gửi một đứa thám báo đi ngược về Khai Phong, sau 3 ngày thu lại tin xấu, Lăng Vân và Từ Nguyên cũng đã đến Đại Danh, chỉ muộn hơn Lăng Phong có 1 ngày, lúc đó hẳn đang ở sông Tử Nha.

Lăng Vân nếu nàng đang trong thành, cũng không đến mức quá nguy hiểm. Thứ nhất đã có Từ Nguyên lo hộ, thứ hai thương nhân như nàng là đối tượng Yên Vương cần bảo vệ để đảm bảo tài lực, ông ta sẽ không làm gì bọn họ.

Lại nói, Lăng Phong không nhớ nổi Yên Vương nào tạo phản trong lịch sử nhà Tống, hình như không có. Đây chính là điều làm hẩn mờ mịt.

Trọng yếu là, mỗi năm 365 ngày, sau này chỉ viết trong hai dòng chữ. Ngàn vạn người, về sau chỉ vài người được ghi lại tên. Lăng Phong đang sống trong thời gian thực, hẩn chỉ là một cá nhân vô danh, đếm từng ngày từng giờ tiếp tục sống. Người xuyên không, biết lịch sử thì đã làm sao, người có chạy lại kỵ binh chém giết hay không?

Lăng Phong thực lòng không muốn ở lại đây chờ biến cố để làm "phóng viên chiến trường", ngay từ đầu hẩn đã xác định sẽ bỏ chạy nếu có mấy chuyện loạn lạc này. Không có ai đảm bảo Lăng Phong sẽ sống sót qua biến cố. Chết là chết, một đao đi xuống, nhẹ nhàng và thâm lặng. Có nhiều kẻ cứ nghĩ về thời cổ sẽ biết trước lịch sử làm này làm nọ, quan trọng có sống được không đã, buồn buồn đau bụng chết nhắm cũng không chừng.

Cảnh hàng ngàn người Liêu tự giẫm đạp nhau chết, cảnh một trăm tên kỵ binh Kim đuổi giết người Liêu, giây phút tay chân rã rời đánh mãi không giết được kẻ địch đông hơn, Lăng Phong nhận ra hẩn không phải thần tiên bất tử, không thể tự mình lo tất cả.

Nhìn qua Chu Tiểu Xuyên, Lăng Phong nói:

- Tập hợp huynh đệ lại đây.

- Rõ!

...

Chốc lát, chục huynh đệ đều tụ tập đông đủ.

Lăng Phong bắt đầu nói:

- Các người cũng thấy, nếu lúc chiều quân Kim không rời đi, chỉ e chúng ta cũng kiệt sức mà chịu chết. Sau lần này cần phải tăng cường tập luyện, như trước vẫn chưa đủ.
- Tử Long, cùng huynh đệ luyện bộ thương pháp này, sau này gặp trường hợp như vậy có cái mà dùng.
- Trương Báo, cố gắng hết sức luyện chùy, ta sẽ tìm vũ khí vừa tay cho người...

Lăng Phong đang muốn nói tiếp thì Tần Quyền pha trò:

- Hức, Tứ ca, làm đệ cảm động quá, như lời cuối trước khi sinh ly tử biệt vậy...
- M*, cút, ông đang nghiêm túc.

Các huynh đệ đang chăm chú cũng phải phì cười.

- Ông chủ, rượu thịt, nhanh chóng.
- Có đây, có đây.

Đúng lúc này, gần quán nước cạnh đó có một nhóm người xuống ngựa gọi đồ ăn. Phần lớn đều mang nón tre to bành che nửa mặt.

Lăng Phong nháy mắt với Tần Quyền, cũng rảo bước lại gần, chọn một chỗ ngồi. Lúc này việc nghe ngóng tin tức rất quan trọng.

Đất Hà Bắc có rượu Hạnh Hoa, không mùi nhưng độ khá nặng, vài chén rượu vào người khiến Lăng Phong sáng khoái hẳn ra, suy nghĩ cũng thông

thoáng hơn, không bị gò bó như vừa lúc.

Đám người bên kia, ngoài gọi món và ăn uống bình thường ra, hầu như chẳng ai nói gì với nhau.

Mãi một lúc, mới có một tên nói nhỏ:

- Nhanh chóng, chúng ta còn kịp giờ hẹn vào thành.

"Ồ"

Lăng Phong dĩ nhiên nghe ra, xem ra nhóm này có con đường bí mật vào thành.

Có hai tên đứng dậy, có vẻ muốn đi vệ sinh. Lăng Phong thầm hô may mắn.

Đây là cơ hội, hắn quyết định ở lại Hà Bắc, vào thành luôn. Dáng người hai kẻ này gần giống hắn và Tần Quyền, lại mang khăn che mặt. Trời sắp tối, chỉ cần thay thế kín một chút, vào thành xong tìm cách tách nhóm là được.

Quyết định quá cấp bách, Lăng Phong chỉ kịp quay lại dùng khẩu hình dặn huynh đệ ở lại đây chờ, nhân tiện chăm sóc cô bé người Liêu. Hắn và Tần Quyền nhẹ nhàng lên theo hai tên kia.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 140

Nam Phủ

Đại Danh.

Trong một căn phòng rộng.

Lăng Phong cùng Tần Quyền theo nhóm kia vào thành từ tối, đến tận sáng hăn vẫn chưa tách ra. Không phải vì không có cơ hội, mà vì Lăng Phong nhận ra vài điều thú vị.

Thứ nhất, đây chính là một nhóm, có thể coi là “mật thám” của Yên Vương, hình như lấy tên Nam phủ. Lăng Phong chạy tới chạy lui mấy ngày đụng toàn mật thám, hết Tống đến Kim rồi Yên.

Điều đáng nói là đám này chỉ trong giai đoạn thành lập, nhóm người mà hăn tham gia chỉ biết nhau qua số thứ tự, đang tụ về Đại Danh bắt đầu nhận vị trí mới.

Thứ hai, Lăng Phong gặp Bùi Thiệu Huy.

Lăng Phong đang hóa trang che mặt, còn Bùi Thiệu Huy ngược lại ăn mặc rất sáng sủa.

Lăng Phong quyết định đánh liều ở lại. Hăn từng tự hứa sẽ giết chết kẻ này nếu gặp gã còn sống. Thằng nhãi này lúc bên sông nói chuyện rất hào hùng, rút cục lại là phường phản bội. Đúng là không thể nhìn mắt mà bắt lòng, vẫn là đen đen xấu xấu như Phong ca mới là người tốt.

Trong sảnh đứng hơn chục người, nhóm của Bùi Thiệu Huy và nhóm của Lăng Phong. Chờ một lúc thì có tiếng bước chân đi vào.

Đi vào hai người, Lăng Phong cũng tròn mắt ra nhìn, Tần Quyền bên cạnh chặc chặc liên tục.

Người đi đầu là một nữ nhân, rất đẹp.

Vẻ đẹp của nữ nhân này, có thể nói trong một chữ, "mị".

Mặc dù nàng ta đeo mạng mỏng che nửa mặt, nhưng cũng không che được bao nhiêu. Dáng người ma quỷ, đường cong hoàn mỹ, phong vận thành thực, bước đi một bước liếc mắt một cái cũng có thể khiến đám thanh niên ở đây giảm thọ 10 năm.

So sánh một chút, Diễm Tuyết Cơ cũng có vẻ đẹp kiểu này. Nhưng nàng ta còn trẻ, không giống nữ nhân này hồ mị do từng trải mà luyện thành.

Bộ ngực cao ngạo ngễ, căng mọng như muốn bung ra, có thể nói to hàng đầu trong số những người Lăng Phong từng gặp. Đã thế còn cố ý mặc áo cổ rộng kiểu Phong Vân tư lụa thịnh hành, không khác gì cố ý giết người. Xem nào, chỉ e là cỡ E, không, cỡ F, thậm chí G? Không xong, nhìn nữa sẽ chết mất.

Nàng ta búi tóc, ra vẻ phụ nhân đã xuất giá, Lăng Phong đoán tuổi có lẽ xấp xỉ 27 28, nhưng bảo dưỡng rất tốt. Lăng Phong còn phải hiếu kỳ. Nữ nhân cổ đại rất ít người bảo dưỡng tốt như vậy.

Hiện đại mà nói, như nàng ta mới là tuổi thích hợp kết hôn. Lăng Phong ít nhiều từng qua tuổi 30, biết rõ tuổi này mới là tuổi đẹp nhất của nữ nhân, chín mọng thành thực. Còn mấy thứ trái cây tuổi 18 19, thực ra vẫn rất xanh. Nam nhân đa phần tuy thích ăn cỏ xanh, Phong ca lại thích trái chín hơn. Đó là lý do vì sao hân với Công Tôn Dao ít nhiều vô ý.

Đằng sau có một tên trung niên ra dáng hộ vệ, mặt mũi nguyên một vệt sẹo dài, sau lưng mang bao đựng đao khá to.

Bùi Thiệu Huy ánh mắt không che nổi vẻ nóng cháy thèm muốn, bước tới trước nói:

- Tham kiến phu nhân.

- Đã đến đủ chưa?

- Bẩm phu nhân, đã đủ.

Bùi Thiệu Huy chấp tay nói, mặt không ngước lên, tám phần đang nhìn ngực nàng ta.

Giọng nói nàng ta khá hay, còn mang âm vị luyện láy câu dẫn. Nàng ta dường như không để ý ánh mắt của mấy kẻ trong này, nhẹ nhàng bước vào giữa phòng, cởi áo khoác rộng ra đưa cho tên hộ vệ, sau đó ngồi xuống.

Lăng Phong dĩ nhiên bị thu hút không ít, nhưng định lực hẳn tốt lắm, mỹ nữ gặp không ít, không lộ mặt trư ca chảy nước miếng. Hẳn biết nữ nhân kiểu này biết rõ mị lực của bản thân, xem nó là vũ khí để điều khiển nam nhân.

Lúc bị nàng ta liếc qua, Lăng Phong thậm chí đưa mắt nhếch mép kiểu đùa cợt, cho nàng ta bớt kiêu ngạo đi.

Nàng ta bắt đầu nói:

- Các người đứng ở đây, thì chắc cũng đã biết vai trò của mình, ta cũng không muốn dài dòng. Vị này là Bùi Tả sứ, lâu nay chính là người của Nam phủ chúng ta bí mật nằm vùng trong triều đình Tống, nay đã hoàn thành nhiệm vụ trở về. Đây là Phó Hữu sứ, cũng là cánh tay đắc lực của Vương gia, một thân công phu do thám. Vương gia làm việc lớn, đóng góp của

từng người đều sẽ được ghi công hậu hĩnh. Thành Bích ta tạm thời nhận ủy thác tạm quản lý Nam phủ trong thời gian đầu kiến lập.

"Hóa ra như vậy." Lăng Phong nghĩ ra gì đó.

Kẻ họ Phó kia ra dáng già dặn âm trầm hơn Bùi Thiệu Huy.

Bấy lâu hẳn cứ nghĩ Bùi Thiệu Huy bỏ Tống theo Kim, bởi không hề nghĩ còn có cái Nam phủ này. Hóa ra Bùi Thiệu Huy không hề theo Kim, mà theo Yên. Lăng Phong chỉ không hiểu, nếu đã không theo Kim, tại sao lần kia gã có thể thoát thân về được, hay Thiên Sách phủ của Kim và Nam phủ của Yên đã có giao ước ngầm, điều này cũng có thể.

Lăng Phong lại cười khểnh không ít. Bùi Thiệu Huy ngửi được mùi Nam phủ thành lập, liền chạy sang Yên xin bảm, căn bản không thể "bí mật nằm vùng" trong Mật Thám ty từ trước như lời Thành Bích phu nhân kia nói. Đây chẳng qua giới thiệu "lời hay ý đẹp" để đám thủ hạ nghe.

Ngoài ra, Lăng Phong nhìn phản ứng khó chịu của Phó Hữu sứ khi được giới thiệu, hẳn thấy nội bộ Nam phủ chưa gì đã rất không ổn. Tên họ Phó này xem ra không phục khi bị giới thiệu sau Bùi Thiệu Huy.

Mỗi xích mích này đơn giản, một bên dường như là người cũ, chắc cũng có vài công lao trước. Một bên là một tên Bùi Thiệu Huy "chó phản chủ" ở đâu bên ngoài nhảy vào tranh ăn.

Lăng Phong nhảy cảm nghĩ, Bùi Thiệu Huy vừa chạy qua đã leo ngay lên chức Tả sứ, chỉ e "đồ đạc" của gã mang theo nộp lên Nam phủ không ít. Bùi Thiệu Huy chạy sang Yên, chắc chắn kéo theo thủ hạ từ Mật Thám ty, kể cả nhiều vị trí thông tin mật cũng đi theo nốt, có vậy mới đủ cân lượng đứng trên cả Phó Hữu sứ kia.

Lăng Phong lần hộp mặt trước khi qua sông gặp vài kẻ đi cùng Bùi Thiệu Huy, hẳn đều không nhớ chúng, nhưng không chắc chúng có nhớ mặt

mình không. Rất có thể trong đám đứng sau Bùi Thiệu Huy hiện tại cũng có, Lăng Phong tự nhắc mình cẩn thận hơn không để bị lộ.

Bùi Thiệu Huy dương dương tự đắc ra vẻ chào hỏi, vị trí của hắn ở đây chỉ dưới mỹ nhân kia, ván bạc lần trước gã đánh coi như không tệ. Bùi Thiệu Huy biết đám Nam phủ mới thành lập, rất nhiều chuyện không biết bằng gã, vì vậy càng thêm tự cao. Gã thậm chí nghĩ Thành Bích sớm muộn gì cũng phải chịu mình sai khiến, không chỉ trong công việc mà cả trên giường.

Thành Bích phu nhân tiếp tục nói:

- Chức vị công việc bên dưới, hai vị chỉ huy sứ sẽ tự mình sắp xếp, ta không can thiệp. Nhiệm vụ trước mắt ta sẽ giao phó riêng với hai chỉ huy sứ.

Nói xong nàng ta đứng lên rời đi, trong phòng đám còn lại đều nuốt nước miếng nhìn theo, vài kẻ giả vờ thanh cao cúi mặt, tai lại đỏ lên.

Bùi Thiệu Huy và gã họ Phó đi theo sau. Lát sau chỉ có Phó Hữu sứ quay lại, Lăng Phong thở ra, hắn không muốn chạm mặt phe Bùi Thiệu Huy nhiều, như vậy rất dễ lộ. Lăng Phong không nóng vội xử lý tên họ Bùi kia, lúc này im lặng theo dõi diễn biến có khi hay hơn.

Phó Hữu sứ một bộ khó chịu ngồi xuống uống trà, xem ra vừa rời đi theo phu nhân gặp chuyện không vui.

Ngay lập tức liền có một tên nhanh ý tiến lên rót trà cười nói:

- Đại nhân, tên Thiệu Huy kia chẳng qua loại chó phản chủ, làm sao so sánh với đóng góp của đại nhân với phu nhân chứ.

- Hừ, ta cần gì so đo công lao với hắn, Vương gia đến hắn là ai còn không biết. Phu nhân chẳng qua nhìn vào đám chó con hắn mang theo mà

tạm thời cất nhắc cho hẳn.

Gã họ Phó có người chọc đúng chỗ ngứa, ngay lập tức phun ra.

- Vâng, đại nhân, tiểu nhân thấy mặt hẳn cứ tự đắc vênh lên, xem ra còn tưởng là do bản lĩnh.

- Được rồi, không nói nữa.

Gã họ Phó uống nốt ly trà đứng dậy, quay qua hỏi thẳng nịnh hót kia:

- Người tên gì?

- Tiểu nhân gọi A Tam.

Họ Phó quay qua nhìn đám Lăng Phong hăng giọng:

- Nhiệm vụ của các người tạm thời là thám thính trong thành. A Tam, người phụ trách lần này. Ta còn phải lo tiếp người Thiên Sách phủ.

- A, đại nhân đi vui vẻ.

"Thiên Sách phủ? Không biết quận chúa kia có hay không?" Lăng Phong nghĩ thầm.

A Tam cung kính được một lúc, Phó Hữu sứ vừa khuất bóng, A Tam liền đứng thẳng ưỡn ngực.

Xem ra đến lúc A Tam đại nhân lên tiếng.

Nhóm này đặt tên khá đơn giản, xếp theo số hiệu. Lăng Phong đứng 11, gọi Thập Nhất, Tần Quyền 12, Thập Nhị. Không biết thứ tự có ý nghĩa gì không, nhưng nhìn thái độ của tên trung niên A Nhất, Lăng Phong đoán có vẻ có. Gã này cầm chữ "Nhất", những tưởng sẽ làm lão đại, ai ngờ giữa

đường chọc ra thẳng số ba phụ trách tất cả. Người tên A Nhị không nói gì, chỉ nhắm mắt.

A Tam quay qua nhìn Lăng Phong khó chịu:

- Thập Nhất, Thập Nhị, hai người còn mang che mặt làm gì?
- Đại nhân, bọn tiểu nhân thói quen từ lâu, dù sao cũng là mật thám.

Lăng Phong lấy đại lý do.

A Tam nghe Lăng Phong xưng "đại nhân", như ăn phải xuân dược, mũi phồng ra cười cười đắc ý, không hỏi vặn vẹo gì thêm. Gã đằng hắng:

- Phó đại nhân cũng đã giao phó, huynh đệ cũng đã nghe qua. Bây giờ các người tỏa ra trong thành, cách liên lạc cứ như cũ tiến hành.

Lăng Phong thở ra, rất tốt, vừa lúc hần muốn thoát ra ghé chỗ Lăng Vân.

Lăng Phong quả thật muốn cứ thế này làm "điệp viên hai mang". Dù điều này rất nguy hiểm, cùng lắm thì bỏ chạy.

Lăng Phong không tự tin chuyện giết kẻ khác, nhưng chuyện chạy ra chạy vào thì lại rất tự tin. Nghĩ lại, Hoạt Bất Lưu Thủ của lão đầu gà quả thật bá đạo, mãi Lăng Phong vẫn chưa gặp đối thủ, đôi chân như cái bánh xe ô tô, dù hần vẫn chưa luyện thành thực, tốc độ cũng cực cao.

Xét về chuyện "hai mang", Mật Thám ty rõ ràng thực lực mạnh hơn. Nhìn vào cái đám Nam phủ này, ngay từ đầu đã không ổn, hoạt động quy ước sơ hở khắp nơi. Điều này cũng không trách được, ban đầu tổ chức nào cũng thế.

Nhưng vấn đề không nằm ở mật thám, mà nằm ở Yên Vương. Nếu Yên Vương làm phản thành công, Nam phủ dù yếu cũng sẽ thay thế Mật Thám

ty. Lãng Phong nửa điểm trung thành Tổ quốc cũng không có, hẳn là người tự do, thấy bên nào có lợi theo bên đó đều được. Chỉ cần suy xét kỹ chút, kèm theo may mắn, không chừng một chân hai thuyền sẽ có lợi sau này. Xét ra Lãng Phong suy nghĩ cũng chả khác gì Bùi Thiệu Huy, thậm chí còn kém quyết đoán thua gã kia.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 141

Nữ Nhân Cũng Mộng Xuân

Một khách điểm nào đó ở Đại Danh.

Trong một căn phòng, một mỹ nữ đang thần thờ.

Nàng chỉ mặc váy ngủ mỏng manh, bó sát lấy cơ thể, tôn lên từng đường cong mê hoặc. Nàng ta hình như vừa tẩy rửa xong, làn da trắng mịn ửng hồng, mái tóc đen dài bóng mượt còn ướt nước.

Lăng Vân tâm trạng khá hỗn loạn.

Nàng được Cao Diệp hộ tống, cũng chỉ vừa vào được thành. Mãi đến hôm qua loạn dân ngoài thành mới tán đi.

Thực ra, Từ Nguyên đã mấy lần khuyên hai bên quay ngược về hướng kinh thành. Chỉ là, giống như chuẩn bị có chiến sự gì đó, đường về Khai Phong không thông, bị quan quân chặn lại rất gắt. Sau một hồi bàn tính, bọn họ chỉ có thể đi tới, dù sao cứ vào một thành trì nào đó mới tốt, ở ngoài có chuyện không ai lo nổi.

Đoàn xe ngựa đến sát Đại Danh thì gặp được đám Lăng Hồ chờ sẵn ở một thôn nhỏ ngoài thành, Lăng Phong đã dặn dò hai bên hội ngộ nhau.

Chỉ là, vào được thành rồi, không hề có tin của Lăng Phong, Lăng Vân lại thất thần trong phòng.

Việc xây dựng thương điểm ở Hà Bắc hoàn toàn là nói dối. Mấy hôm nay nàng không phải lo chuyện buôn bán, ngồi nghĩ lung tung rất nhiều thứ. Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, tất cả đều liên quan đến Lăng Phong.

Ngay lúc đầu quyết định đi Hà Bắc, Lăng Vân hoàn toàn không có mục đích cụ thể.

Lăng Vân muốn bỏ chạy khỏi cuộc hôn nhân với Từ gia. Vấn đề không phải ở Từ Nguyên, mà là kết hôn với ai nàng cũng muốn bỏ chạy.

Nếu nàng là nữ nhân bình thường, mười mấy năm quanh quẩn trong lồng son, cha mẹ môi chước, lấy chồng, sinh con, thì có lẽ đành chấp nhận cái số mệnh như vậy.

Nhưng Lăng Vân khác, nàng có năng lực của mình, trải qua kinh thương, nắm trong tay việc kinh thương cả một tộc, đi đây trải đó nhiều việc. Điều quan trọng, không ai quản nổi nàng, phụ thân mất, trưởng lão tiếng nói thậm chí dưới cả nàng, tộc trưởng Lăng Minh phải nghe nàng bày bố. Nếu bây giờ nàng nói không muốn lấy chồng, không ai ép được cả.

Mấy ngày nay nghĩ lại, lần đi Hà Bắc này, Lăng Vân thấy mình không phải chỉ muốn bỏ chạy một mình, mà muốn chạy theo Lăng Phong.

Nàng thậm chí nghĩ đến, hình như nàng muốn... "làm nũng" cạnh hắn.

Cái cảm giác muốn "dựa dẫm" này, có lẽ bắt đầu từ lúc Lăng Phong cùng nàng bàn bạc mở Phong Vân tơ lụa.

Ban đầu Lăng Vân không để ý, thậm chí còn thấy thú vị mới mẻ. Từ trước nàng vẫn rất độc lập, chưa bao giờ có cảm giác muốn dựa vào ai, kể cả Lăng Chiến.

Dần dà, Lăng Vân nhận ra mình để tâm Lăng Phong khá nhiều, đôi khi chuyện lật vạt quanh hắn nàng cũng muốn biết. Kỳ lạ nhất là bất kỳ nữ

nhân nào xuất hiện cạnh hẳn, Lăng Vân cũng thấy khó chịu theo.

Lăng Vân luôn nghĩ mình có suy nghĩ quan tâm Lăng Phong, đơn giản vì nàng là tỷ tỷ. Hai người có cùng nửa dòng máu, tỷ tỷ để tâm đến đệ đệ, chuyện này rất bình thường.

Cho đến lần ở dưới nước.

Thực ra, lần đó Lăng Vân vẫn còn một tia tỉnh táo, thậm chí trước lúc Lăng Phong lặn tới ôm lấy, Lăng Vân vẫn nhú mắt nhìn thấy dáng hẳn. Chính vì thấy Lăng Phong lao tới, Lăng Vân mới thả lỏng cơ thể không vùng vẫy. Nàng có niềm tin tuyệt đối khi thấy Lăng Phong xuất hiện, lần đám Long Bác Khôn tới phá khai trường, bóng lưng Lăng Phong phía trước chắn lấy khiến Lăng Vân nhớ mãi trong lòng.

Nội y, giày cao gót, trở thành vật bất ly thân của Lăng Vân. Cũng không phải vì nó giúp nàng đẹp ra, hay vì nó mặc vào tiện lợi gì đó. Mà vì, nó là do hẳn làm riêng cho nàng.

Đêm hôm nội y bị mất, cũng không phải nàng ra ngoài hóng gió cho vui. Mà bởi vì sau khi Lăng Phong hỏi thăm quan tâm đến nàng rồi đi, Lăng Vân bỗng xúc động khó ở. Nàng đem nội y ra mặc vào, mặc giày cao gót, nghĩ đến cảnh lần đó hẳn mang giày cho mình, trong tim bỗng đập rộn ràng không thể kiểm soát. Cho nên sợ hãi bỏ ra ngoài cho thanh tỉnh.

Đến sáng phát hiện đồ bị mất, Lăng Vân sợ đến run rẩy, quên hết mọi thứ chạy qua trút cơn giận.

Nàng sợ Lăng Phong biết gì đó, mà chính nàng cũng không hiểu cái “gì đó” là gì.

Đến khi Lăng Phong giống như giận bỏ đi, Lăng Vân lại vô thức muốn níu kéo, bày ra tư thái thực nữ xưa nay chưa từng có mà nàng không hề nhận ra.

Những ngày sau đó đi Hà Bắc, Lăng Vân dần bình tĩnh quên đi. Nhưng đêm đến trong mơ nàng lại thấy hắc, tần suất càng ngày càng nhiều.

Lăng Phong đã đến Hà Bắc, nhưng chỉ để lại Lăng Hồ rồi rời thành. Sau đó trong thành giới nghiêm, bên ngoài nghe nói nạn dân tập trung cả mấy vạn người. Nghe đâu phía bắc còn có chiến sự nổ ra. Lăng Vân vô cùng lo lắng. Nàng chợt nhớ tới lời Lăng Phong, Hà Bắc sẽ có chuyện. Nàng lúc này bỗng cảm giác, hắc kỳ thực... cao lớn vĩ đại hơn nàng tưởng, hắc biết nhiều hơn nàng tưởng.

Lăng Vân không có biện pháp tìm hiểu chuyện, chỉ có thể ngồi chờ trong lo lắng. Càng lo lắng, nàng càng nghĩ đến hắc nhiều hơn.

Nữ nhân nam nhân đều có mộng xuân, chỉ khác nhau là, nam nhân mơ có điểm “xôi thịt” hơn, trực tiếp nghĩ đến cảnh kia. Nữ nhân, nhẹ nhàng mộng lung một chút. Đêm hôm qua, Lăng Vân đã mơ một giấc mơ... đầy kinh hãi. Ban đầu là thấy hắc đánh nhau với đám nào đó, bị thương. Về sau, nàng chăm sóc cho hắc, rồi hai người ôm lấy nhau, rồi...

Lăng Vân không thoát ra được, về sau đành buông lỏng chấp nhận, thầm nghĩ dù sao cũng chỉ trong mơ. Lúc tỉnh lại, mồ hôi đầm đìa, nơi thần bí thế mà... ẩm ướt.

Lăng Vân cuối cùng đã hiểu cái cảm giác kia là gì.

Nàng đã yêu hắc, yêu chính đệ đệ cùng cha khác mẹ kia.

Vì quá khủng hoảng với cái suy nghĩ điên cuồng này, Lăng Vân cả ngày nay không dám ngủ, nàng sợ nếu ngủ cái cảnh kia lại hiện ra. Nàng thấy mình hình như nghiện nó, nửa sợ nửa muốn. Lăng Vân tự chửi mình không biết bao nhiêu lần, nàng thấy mình thật hạ lưu vô sỉ, vi phạm cả luân thường.

Đúng lúc này có tiếng nha hoàn loáng thoáng:

- Đại tiểu thư... đã ngủ...

"Hắn về rồi?" Lăng Vân tim nhảy một cái. Giống như sợ bị bắt quả tang.

Lăng Vân tay chân thừa thãi không biết làm gì, vội vội vàng vàng chụp lấy áo choàng khoác tạm lên người, chạy ra mở cửa.

Cửa vừa hé, nàng đã giành nói trước, cố che giấu lúng túng:

- Lăng Phong, người quên ta... A...

Lăng Vân đưa tay che miệng.

...

Người đứng ngoài cửa không phải Lăng Phong, mà là Từ Nguyên.

Từ Nguyên hôm nay đặc biệt ăn bận chải chuốt, mua quà đem đến. Lăng Vân giận rõ lâu, gã làm kiểu gì nàng cũng tỏ thái độ không ưng. Tuy nàng ta đã chấp nhận chuyện kết hôn, nhưng chỉ lời nói, ngay cả cái hôn ước còn chưa thấy. Từ Nguyên là dân buôn bán, phàm cái gì chưa ký kết, gã không thể chủ quan, tốt nhất phải đóng cái dấu “nào đó” mới được.

Gã mặt mũi đang hồng hào phơi phới. Mấy hôm đi Hà Bắc, Lăng Vân cũng không hề nhắc chuyện rớt xuống sông, lại chỉ trầm tĩnh như xưa, Từ Nguyên nghĩ có lẽ nàng đã tha thứ.

Từ Nguyên luôn tự nhủ thằng nhãi kia là em vợ, không việc gì phải ghen. Thái độ của Lăng Phong mấy ngày đi cùng đến Hà Bắc, trừ hôm rớt nước ra, còn lại cũng tạm. Biết giữ khoảng cách với gã và Lăng Vân, Từ Nguyên dần nguôi đi, vì vậy cũng không kiểm chuyện.

Nhưng, vừa vào phòng lại bị dội một gáo nước lạnh.

Từ Nguyên hai tay run rẩy, mắt bắn hàn quang. Vừa rồi gã không hề nghe nhầm, vị hôn thê của mình nhắc tới tên chó chết kia, thái độ lại hấp tấp thế này, lửa ghen tức của gã bốc ngùn ngụt.

Gã nhìn Lăng Vân, khuôn mặt hồng hào, bàn tay ngọc ngà đang bụm miệng, ánh mắt thậm chí ướm át, cánh mũi phập phồng. Thân thể nàng chỉ có áo choàng mặc hờ, phía trong lớp áo váy mỏng manh, da thịt mờ mờ ảo ảo, bầu ngực tròn trịa hiện rõ.

Từ Nguyên chưa bao giờ gặp Lăng Vân kiểu này, chẳng lẽ chỉ có gặp tên Lăng Phong kia nàng ta mới ăn mặc thế này?

Từ Nguyên còn rõ một chuyện.

Chính là kiện nội y kia.

Không sai, chính gã đã lấy nó đi. Cũng không phải vì gã có thói quen biến thái nào. Phản chứng, gã còn chẳng biết vật kia là cái thứ gì. Nếu không phải nha hoàn Tiểu Tinh nói cho gã biết, Lăng đại ca làm cho Đại tiểu thư hai kiện “bảo vật” gì gì đó, tiểu thư rất thích, gã cũng chẳng nổi ý ăn trộm về xem như vậy.

Gã chỉ lấy được nội y, giày cao gót không biết Lăng Vân cất ở đâu.

Từ Nguyên căn bản không thể chấp nhận. Thứ đồ đụng chạm đến những chỗ cơ mật như vậy, làm gì có đạo lý để một “đệ đệ” làm, “muội muội” làm thì nghe còn được. Nhìn cái nội y kia trong tay, gã có cảm giác Lăng Phong vẫn luôn được chạm đến Lăng Vân hàng ngày, còn gã thì không.

Từ Nguyên thực sự phát điên.

Từ Nguyên không nói không rằng, đi vào ngòi xuống, đặt gói quà lên bàn.

Cố gắng giữ bình tĩnh, Từ Nguyên hỏi:

- Vân nhi, nàng chưa ngủ à?
- Người... đêm khuya tới có chuyện gì?

Lăng Vân cũng tự trấn tĩnh hỏi lại. Tiếng "Vân nhi" của Từ Nguyên khiến Lăng Vân tự nhiên rợn cả người bài xích.

Từ Nguyên băng quơ nói ngập ngừng:

- Gần đây ngoài thành... xảy ra vài chuyện...
- Có chuyện gì? - Lăng Vân lo lắng hỏi.

Lăng Vân là người nhạy cảm, nàng đoán Từ Nguyên đang cố ý nói về Lăng Phong.

Từ Nguyên ghét cay ghét đắng Lăng Phong, nàng dĩ nhiên biết. Chỉ vì nàng năm lần bảy lượt nói Lăng Phong là thân đệ đệ, Từ Nguyên mới buông ra, nếu không với khả năng của Từ Nguyên, Lăng Phong khó lòng sống yên bấy lâu.

Nhưng sau chuyện đêm nay, không biết sẽ ra sao.

Ít nhất Từ Nguyên đang đêm chạy qua, lại còn giả vờ ngập ngừng, chỉ e gã biết chuyện liên quan đến Lăng Phong.

- Nghe nói vài nhóm người có chút võ công muốn phản loạn, bị Vương gia bắt giam.
- Có biết là những ai? - Lăng Vân tim thắt lại hỏi dồn.

Gần đây hề chuyện gì dính đến Lăng Phong, nàng đều rối tung lên, mấy ngày nghĩ tới hần quá nhiều, nàng chỉ mong hần hiện ngay ra trước mắt cho

nàng nhìn một cái là đủ.

Từ Nguyên tay nắm vào cạnh bàn, Lăng Vân càng như vậy, gã càng chịu không nổi.

Lăng Vân vừa tắm rửa xong, cả người hương thơm tỏa ra, kích thích Từ Nguyên từ lâu.

Từ Nguyên bấy lâu thèm muốn Lăng Vân, chẳng qua nàng ta cũng không phải hạng nữ nhân tầm thường, lại sớm muộn cũng thành vợ, gã cũng không vội, chỉ tìm nữ nhân khác phóng thích. Nhưng Lăng Vân hôm nay ăn mặc câu hồn, gã lại đang ghen tức điên cuồng, không muốn chờ nữa.

Từ Nguyên bỗng chồm qua, hai tay chụp lấy Lăng Vân, mắt đã đỏ bừng:

- Vân nhi, ta yêu nàng.

- Aaa, người...

Lăng Vân giật bắn cả người ngã luôn xuống sàn nhà.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Ta Không Chết Dễ Vậy

Bên ngoài phố.

- Lục đệ, ta nói người đi tìm chỗ nghỉ ngơi của đại tiểu thư, người dẫn đi đâu đây?

Tần Quyền gian xảo hỏi lại:

- Tứ ca, chẳng phải huynh nói “chỗ nghỉ ngơi” sao?

- Đúng vậy?

- Vậy chuẩn rồi, chỗ này là thanh lâu to nhất Đại Danh, không vào đây nghỉ ngơi thì còn đi đâu?

Lăng Phong mặt đen thui.

- Người có biết trọng điểm khi thi nghe hiểu là cái gì không?

- Nghe hiểu là cái gì?

- Nghe, chủ yếu là bắt keyword. Keyword là gì sao? Là từ khóa, là trọng điểm trong câu. Nói tỷ dụ, câu của ta “chỗ nghỉ ngơi của đại tiểu thư”, thì keyword là “đại tiểu thư”, không phải “chỗ nghỉ ngơi”. Hiểu chưa?

Tần Quyền hất hàm hỏi tiểu nhị cạnh đó:

- Người hiểu không?

- Không hiểu.

Tần Quyền liền nhìn Lăng Phong:

- Ta cũng không hiểu.

Lăng Phong che mặt, xem ra công cuộc cách mạng văn hóa, thông suốt trí tuệ cổ đại vẫn còn rất dài.

...

Lát sau.

Lăng Phong Tần Quyền rút cục tìm đến được khách điểm của Lăng Vân. Nghe nói đây cũng là một sản nghiệp của Từ gia.

Không thể không nói lại, so với Lăng gia, Từ gia đúng là đại gia tộc làm ăn lớn. Kinh thành không nói, ngay cả Đại Danh cũng đã làm tới.

Lăng Phong nhìn vào sảnh, phát hiện Lăng Hồ đang buồn chán ngồi đó. Rất tốt, cũng đỡ phí tiền cho đám tiểu nhị hỏi thăm.

- Hồ đệ, Tam ca đâu? Gặp mấy người Vân tỷ chưa?

Cao Diệp đi cùng Lăng Vân, nếu Lăng Vân đến Hà Bắc, Cao Diệp chắc hẳn cũng đi cùng.

Lăng Hồ đáp ngắn gọn:

- Đã gặp.

- Vậy đi đâu cả rồi?

- Đã về phòng.

Lăng Phong gật đầu hài lòng.

Chẳng qua, đi được 2 bước cảm giác có cái gì không đúng, liền lùi lại hỏi:

- Tỷ ấy vẫn khỏe chứ?

Lăng Hồ nhắm mắt thản nhiên:

- Không chắc.

- Không... không chắc?

Lăng Phong ngả ngửa, cẩn thận hỏi:

- Máy ngày đi đường phát sinh chuyện gì sao?

Dù sao bên ngoài thành tình hình loạn như vậy, Lăng Phong còn dụng phải nạn dân rồi binh lính, nói không chừng đám Lăng Vân cũng dụng phi tặc nọ kia. Dù sao thời điểm này rất dễ xảy ra bất trắc.

Lăng Hồ lắc đầu:

- Vẫn khỏe mạnh.

- Vậy người không chắc cái gì?

Lăng Hồ xưa nay nói chuyện rất tiết kiệm từ ngữ, mỗi câu chỉ từ 2 đến 3 chữ cái, làm như nói nhiều sẽ làm hỏng tu vi Đồng Tử Công của hắn. Cái này lúc bình thường rất tốt, đỡ mất thời gian nói nhảm.

Chẳng qua lúc có việc thì...

Một đứa Hắc kỳ gần đó cũng nóng ruột thay Lăng Phong, vội nói giúp:

- Vừa rồi hình như có người vào phòng đại tiểu thư, sau đó còn có cả tiếng rơi vỡ.

- Cái gì? Sao các người còn không vào xem.

Tên kia liếc liếc Lăng Hồ. Dù sao kia là đại tiểu thư, bọn hắn làm sao dám tự tiện.

Lăng Phong thầm hô không xong, nói không chừng đại tỷ lại đang luyện ném ấm chén. Phong ca là cao thủ không sao, người khác không tránh được, có án mạng như chơi.

Lăng Hồ một tay chấp lại, bình thản niệm:

- Khuê phòng nữ nhân, là nơi cấm kỵ. A-di-đà Phật!

- Lạy Chúa...

Lăng Phong há mồm, cũng mặc kệ đại sư chạy vội vào trong.

Tần Quyền hỏi với theo:

- Ế, Tứ ca, Chúa lại là gì vậy?

- Lại nữa. Keyword là “lạy”, không phải “Chúa”.

...

- Tiểu Tinh, tiểu thư đâu?

- Tiểu thư... tiểu thư...

- Ai đang trong phòng với nàng ta?

- Là... là...

Bỏ đi. Nha đầu này có bệnh cà lăm. Mỗi lần hỏi chuyện đều bộ dáng này.

Lăng Phong chán nản trắc nghiệm:

- Từ Nguyên?

Tiểu Tinh vội gật đầu, vẻ mặt hâm mộ. Lần nào cũng bị đại ca đoán cái trúng phóc. Lăng đại ca đúng là thần nhân, à không đúng, “xuyên không giả”.

Tiểu Tinh ngẩng đầu, có lẽ định hỏi Lăng đại ca “xuyên không giả” là gì, lần trước còn chưa hỏi xong.

Lăng Phong làm gì rảnh rỗi mà tiếp chuyện nha đầu này. Hắn vừa ra dãy nhà sau đã dùng thần thức quét một chút, phát hiện kẻ đột nhập là Từ Nguyên, liền đứng khựng lại.

Hắn cẩn thận hỏi:

- Vừa rồi bên trong có đồ vỡ sao?

Tiểu Tinh nghĩ gì đó, lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Lăng Phong che mặt. Nha đầu này, không cùng đẳng cấp IQ với hắn.

- Có chuyện sao người không vào xem?

- Ta không dám.

- Không dám?

Nói cũng phải, bên trong là hai vị chủ nhân. Tiểu Tinh chỉ là nha hoàn, đương nhiên không dám tự tiện đi vào. Loại chuyện xông vào phòng người

khác này, cũng chỉ có Phong ca mang tư tưởng tiến bộ và tấm lòng bao dung mới tiện làm.

...

Lúc này, ở trong phòng.

Lăng Vân hai tay vô thức ôm lấy thân thể lùi dần vào góc, kiên định nói:

- Từ thiếu gia, mời người về cho. Ta muốn đi ngủ.

- Đêm nay ta ở lại với nàng.

- Không được!

Từ Nguyên người nóng lên, tiến lại gần, giành nói:

- Vân nhi, nàng là vị hôn thê của ta. Chúng ta là một đôi, nàng vì sao mấy ngày qua cứ muốn tránh ta? Trước kia cũng không như vậy. Không lẽ nàng nghi ngờ ta cái gì sao?

Lăng Vân nói:

- Ta không tránh người, cũng... không nghi ngờ gì người. Chỉ là, mấy hôm nay ta không được khỏe mà thôi.

Từ Nguyên nhếch mép:

- Không được khỏe? Nàng lo lắng cho tên Lăng Phong kia sao?

- Hửn? Hửn thì liên quan gì chuyện này? - Lăng Vân chột dạ.

Từ Nguyên cười lớn, rút ra một vật gì đó, lạnh giọng:

- Vậy thứ này thì sao?

Lăng Vân nhìn thấy gì đó, hai mắt xấu hổ cực điểm, lại khủng hoảng lo sợ nói:

- Thì ra... quả nhiên là người.

Nàng bỗng thấy Từ Nguyên trở nên rất gớm ghiếc.

Từ Nguyên tức giận nói:

- Haha. Nàng cũng không cần giả vờ nữa. Nàng chấp nhận gả cho ta, nhưng lại nghĩ đến hãnh. Muốn cảm sừng lên đầu ta sao?

Lăng Vân run lấy bấy, yếu ớt phản bác:

- Người nghĩ bấy bạ cái gì? Chúng ta là... thân tỷ đệ. Ta đương nhiên có thể nghĩ đến hãnh.

- Thân tỷ đệ? Có tỷ tỷ ăn mặc như thế chạy ra cho đệ đệ ngắm sao? Có tỷ tỷ mặc tiểu y của đệ đệ làm ra sao? Nàng dùng cái lý do thân tỷ đệ đó lừa ai chứ?

- Ta...

Lăng Vân không phản bác nổi. Lồng ngực nàng đang rất khó chịu. Hai mắt ngấn nước, bộ dáng rất đáng thương.

- Sao, bị ta nói trúng rồi đúng không? Thật không ngờ, Lăng Vân đệ nhất nữ thương, lại là kẻ dâm loạn như vậy.

- Người... ta...

Lăng Vân cả người lão đảo, chỉ Từ Nguyên không nói nên lời.

...

Có thể Lăng Phong ngay từ đầu thấy Từ Nguyên không hợp nhãn. Nhưng khách quan mà nói, Từ Nguyên cũng không tệ đến vậy.

Lăng Vân quen biết Từ Nguyên từ nhỏ, mặc dù không đến mức thanh mai trúc mã, nhưng riêng việc kinh doanh Từ Nguyên cũng giúp Lăng Vân không ít, qua đó hảo cảm hai bên mới phát sinh. Chuyện hôn nhân giữa hai người, tuy vẫn chưa chính thức định xuống thành hôn ước, nhưng cả Lăng Chiến lúc còn sống và Từ gia đều ngầm đồng ý xong xuôi.

Từ Nguyên là thiếu gia danh gia vọng tộc, nhưng lại không phải loại phá gia chi tử, ăn chơi trác táng, ít nhiều làm được việc. Trọng yếu là, cũng đã qua 20 tuổi vẫn chưa chịu lấy chính thê. Chính vì Từ Nguyên không hề tệ, cho nên đối thủ cạnh tranh với hắn gần như không có.

Đến khi lên kinh thành, Từ Nguyên vì muốn thể hiện ra cường thế của mình cho người đẹp, bày một chút tiểu xảo, Lăng Vân tuy nghi ngờ nhưng vẫn bỏ qua. Dù sao, thằng nào tán gái mà chẳng bày chút trò vặt thôi.

Chuyện rớt xuống sông ở Khai Phong, một phần cũng là Lăng Vân bất cẩn, không thể tính là “tội ác” cho Từ Nguyên.

Nhưng do đâu Từ Nguyên nhanh chóng biến nóng vội?

Đơn giản một chữ, ghen.

Kể từ thời điểm phát hiện kiện hội y kia, Từ Nguyên căn bản không còn tỉnh táo được.

Từ Nguyên bỏ công theo đuổi Lăng Vân, chỉ còn vài tháng sẽ về tay. Nhưng nàng cứ thế từ từ tuột khỏi tay gã. Đây là một cảm giác vô cùng khó chịu, phàm ai từng có người yêu chắc chắn sẽ hiểu. Oái oăm nhất là, địch thủ cuối cùng lộ ra lại là... cậu em vợ.

Đây là loại chuyện gì nha?

Từ Nguyên phát khùng cũng dễ hiểu.

Có điều, chuyện này biết trách ai? Tình cảm của Lăng Vân tự nhiên sinh ra, chính nàng muốn bỏ cũng không bỏ được.

Tình cảm của Lăng Vân dành cho Lăng Phong, nàng vốn muốn chôn nơi sâu nhất trong lòng. Chuyển đi này với nàng, có lẽ chỉ để nàng lưu giữ chút kỷ niệm, trước khi gả hẳn cho Từ Nguyên và quên đi tất cả.

Vốn dĩ Từ Nguyên có thể nhẫn nhịn một chút, từ từ níu kéo, khai thông cho Lăng Vân, chuyện sẽ dần đơn giản. Dù sao, chuyện của Lăng Vân và Lăng Phong đã chú định là một tử cục, căn bản khó mà đi về đâu được. Nhưng Từ Nguyên bị chữ ghen làm cho mù mịt nóng vội, bây giờ còn nói toạc ra xé da mặt của nhau, khiến chuyện của gã và Lăng Vân lại rơi vào tử cục trước.

Lăng Vân âm ức, không thể giải thích, cũng không muốn giải thích.

Xem chừng chuyện kết hôn này hoàn toàn xong rồi. Nàng bản thân chỉ sợ cũng sẽ xong, Từ Nguyên nếu không cưới nàng mà lại tung chuyện này ra, Lăng Vân chính thức bị thiên hạ phỉ nhổ.

Nếu Lăng Phong không phải đệ đệ nàng, Lăng Vân cũng không rơi vào tình trạng này. Nàng là nữ nhân độc lập mạnh mẽ, nếu yêu thích người khác, từ chối Từ Nguyên là xong, đâu thể để bị động khổ sở như vậy.

...

Từ Nguyên nhìn bộ dáng Lăng Vân run rẩy, càng thêm động lòng người. Gã chẳng còn nghĩ gì đến chuyện cưới hỏi nữa.

Nữ nhân trước mắt, gã nhất thời mất đi ham muốn cưới về nhà.

Nhưng, nàng ta xinh đẹp động lòng như vậy, sống bao năm Từ Nguyên cũng không thấy được người thứ hai hơn nàng. Hơn nữa bỏ công bao năm qua là vì cái gì đây? Gã nhất định phải đè xuống, chơi cho đã rồi tính sau.

- Lãng Vân, nàng là nữ nhân của ta, ta không cho phép nàng nghĩ đến ai khác.

Từ Nguyên hét lên, gã mất kiểm soát. Gã lao vào chụp Lãng Vân vật ngay xuống giường.

Lãng Vân đang lúc suy tư, không kịp phản ứng, chỉ kịp hét lên.

- Aa, buông ra...

- Nàng là thê tử của ta, tất cả đều của ta!

"Soạt"

Tiếng xé quần áo vang lên, Lãng Vân ăn mặc rất mỏng manh, bị Từ Nguyên giật mạnh, chỉ còn sót lại chiếc áo ngực.

Là bộ nội y màu trắng.

Bộ này chính là bộ Lãng Phong nguyên bản làm cho nàng, bộ màu đen là Lãng Vân tự mình phỏng chế ra.

Nhìn thấy lại là thứ “nội y” này trên người, Từ Nguyên ý ghen càng đậm. Bờ vai Lãng Vân mảnh khảnh trắng nõn lộ ra. Từ Nguyên không kìm được, một tay muốn giật nó ra.

Lãng Vân hoảng hồn, ú ớ kêu:

- Không, Lãng Phong...

- Nàng còn muốn chối sao? Lúc này rồi còn muốn gọi hân. Hân chỉ sợ đã chết mất xác trong đám nạn dân rồi...

"Âm"

Cửa chính bị đá bay, một bóng người lao vào.

- Còn chưa nhìn thấy cách mạng nổ ra, ta không có chết dễ vậy đâu.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 143

Giới Hạn

Lăng Phong ở bên ngoài nghe loáng thoáng. Hắn không khỏi há hốc mồm. Thậm chí lúc Từ Nguyên đè Lăng Vân xuống giường, Lăng Phong vẫn chôn chân tại chỗ.

"Vân tử... thích ta?" Lăng Phong mù mịt.

Lăng Phong tuyệt đối không tin. Có lẽ thằng nhãi Từ Nguyên kia ghen bừa nói bậy.

Đoạn nói chuyện lúc trước chỉ có Từ Nguyên nói, Lăng Vân chưa hề xác nhận. Giọng Lăng Vân có thể nghe ra sự tức giận, giống như nàng bị oan ức. Dù sao bị người khác nói mình dâm loạn, tử tử yêu đệ đệ, tức giận là điều đương nhiên.

Có điều hỏi ngược lại, Lăng Phong có để ý Lăng Vân hay không?

Cái này thì Lăng Phong có thể thoải mái thừa nhận.

Có!

Độc giả cũng biết rõ ý tứ của hắn.

Lăng Vân xinh đẹp, tài giỏi, độc lập, là mẫu nữ nhân vô cùng hiện đại, kể cả sau này còn hiếm có, đừng nói gì thời cổ đại. Đã là nam nhân đều sẽ thèm muốn chinh phục. Miệng thì nói thích thê tử hiền thực đảm đang nội

trợ này nọ, thực tế lý do chủ yếu là đánh không nổi một nữ nhân như Lăng Vân. Một là khó tiếp cận, hai là cho dù lại gần được cũng chẳng biết phải chinh phục ra sao. Hơn nữa, tương lai vợ giỏi hơn chồng, ra đường người cười chê.

Từ lễ tang Lăng Chiến, Lăng Phong đã để ý đến Lăng Vân. Cho dù biết rõ là thân tỷ, hẳn vẫn thi thoảng trêu chọc gọi "Vân nhi". Thấy Từ Nguyên gần gũi, Lăng Phong cũng nổi ghen tỵ trong lòng mấy lần. Về sau đành cố ý né tránh, thà không nghe không thấy.

Thế nhưng vượt giới hạn tỷ đệ thì Lăng Phong chưa bao giờ nghĩ tới.

Đúng là mối quan hệ này cấm kỵ kích thích thật đấy. Nhưng chỉ là nhất thời, một khi thực sự xảy ra rồi, chuyện sau đó là vô vàn rắc rối chờ đón.

Cho dù Lăng Phong luôn nghĩ hẳn đoạt xác sống lại, tí tẹo quan hệ với "Lăng Phong cũ" cũng không có. Thì đây vẫn là vấn đề đạo đức luân thường. Ngay cả chị dâu em chồng chẳng có tí tẹo quan hệ máu mủ cách xa tám đời tổ tông còn bị phỉ nhổ, nói gì rõ ràng là có quan hệ thân tỷ đệ. Cho dù hai bên có là con nuôi không cùng cha chẳng cùng mẹ, cũng vẫn là cấm kỵ.

Dù sao, chỉ có phía Lăng Phong biết chuyện xuyên không, rồi thì thân hồn khác nhau, ờ thì tỷ đệ cũng không phải tỷ đệ các kiểu lý do thoái thác ru ngủ bản thân, qua đó tự nhủ thôi thì yêu nàng cũng có làm sao đâu. Còn tạo thành một thiên tình sử cái gì đó.

Nhưng, Lăng Vân không biết, chúng nhân không biết. Một khi xảy ra, không chỉ thể nhân đàm tiếu phỉ nhổ, hơn nữa còn có thể bị pháp luật xử lý.

Dù sao thế gian mỹ nữ rất nhiều, không cần thiết phải đâm đầu vào mối quan hệ rối rắm này. Tham ăn cũng có mức độ. Có lẽ Lăng Phong chỉ muốn Lăng Vân cứ mãi một mình là tốt nhất, để hẳn ngắm mãi cũng được.

Khách quan mà nhìn, Lăng Phong chẳng có lý do gì để xen vào. Từ Nguyên Lăng Vân đang là một cặp, giận nhau cũng là chuyện riêng của người ta, cho dù có trực tiếp lên giường Lăng Phong cũng không có quyền ngăn cản.

Nhưng nghe chữ "Lăng Phong" kia của Lăng Vân, đầu Lăng Phong nổ tung. Tỷ ấy cầu cứu, Phong ca có đầy đủ lý do can thiệp. Đây đã thuộc về cường gian dân nữ vi phạm pháp luật rồi, đừng nói là người yêu, là chồng ca cũng phải xen vào.

...

Lăng Phong đập cửa phi vào, tay đồng thời phóng ra đá nhỏ. Hắn cũng không dùng phi đao đặc chế, còn chưa đến mức độ phải giết Từ Nguyên.

Có điều, qua chuyện đêm nay, Lăng Phong không muốn giết Từ Nguyên, chỉ e Từ Nguyên cũng sẽ tìm cách giết Lăng Phong.

“Vèo”

“Bụp”

- Á...

Từ Nguyên bị ném trúng huyệt lập tức đau đớn bất tỉnh.

Lăng Vân lúc này đã rơi vào ngơ ngẩn, đầu nghiêng về một bên. Cảnh Lăng Phong bay vào nàng nhìn hết trong mắt, nhưng Lăng Vân lại nghĩ mình đang mơ mộng.

Có kẻ nào đó nói, chinh phục nữ nhân dễ nhất là diễn tuồng "anh hùng cứu mỹ". Trong mắt các tỷ muội, dù người xấu như ma, răng vêu mắt lé, nhưng đưa tay ra giúp nàng, lúc đó đều biến thành bạch mã hoàng tử cả.

- Vân tỷ, xin lỗi ta đến muộn.

Nhìn khuôn mặt Lăng Vân khổ sở cười, Lăng Phong vừa sợ vừa thương. Cái kiểu cười này là người tinh thần bị khủng hoảng mơ hồ mà ra.

Lăng Phong nhanh chóng cởi áo ngoài ném về phía người Lăng Vân nói:

- Tỷ che lại đi... kéo lạnh.

Lăng Phong không dám nhìn lâu, hấn sợ bị thân thể ẩn hiện của Lăng Vân làm bản thân thành kẻ xấu. Dù sao, lỡ đóng vai anh hùng thì phải làm cho trót. Phong ca vốn dĩ cũng không phải anh hùng, mấy tháng trước thấy gái đẹp đã lên cơn làm loạn một lần.

Lại nhìn sang Từ Nguyên một bên, Lăng Phong nửa chán ghét, nửa... cười khổ thay đổi phương.

Chỉ thấy Từ Nguyên trúng đòn nằm úp sấp thẳng cẳng ra đất. Lăng Phong gần đây nghiên cứu bản đồ huyết vị Liễu Thanh Nghi để lại, muốn khiến mấy kẻ không võ công bất tỉnh để như trở bàn tay.

Lăng Phong nhanh chóng vác Từ Nguyên đang như người chết đi ra. Sau đó gọi người dẫn dò, đại loại Từ thiếu gia nửa đêm nổi hứng cởi quần áo, bị trúng gió độc, cần đem về nhà gấp, chậm trễ liệt dương liệt gì đó không ai chịu trách nhiệm được. Hôm nay coi như đã triệt để đối địch tên này.

Chẳng qua, Từ Nguyên vẫn chưa làm gì với Lăng Phong, hấn cũng không thể tùy tiện giết người.

Nói sao, trong mấy kịch bản ăn khách, cứ ác nhân động vào người nhà của nam chính, cho dù mới chỉ xích mích mà thôi, nam chính có quyền giết sạch cả nhà ác nhân. Lăng Phong không làm được loại chuyện vô pháp vô thiên này, làm vậy hấn chính là ác nhân.

Lăng Phong cùng lắm chỉ có thể phản ứng tự vệ. Dù sao Phong ca tự tin mình không chết dễ dàng được.

...

Lăng Phong hít một hơi quay lại phòng.

Lăng Vân ngồi trên giường, quanh người quần chăn bông dày, cũng không biết đang nghĩ gì.

- Vân tỷ, mọi chuyện ổn rồi.

Lăng Phong định ngồi xuống, Lăng Vân vẫn nhìn vào hư không, nói:

- Người... ra ngoài đi.

- A, tỷ không sao chứ?

- Ta không sao, gọi Tiểu Tinh giúp ta là được.

Nhìn không ra Lăng Vân suy nghĩ điều gì, Lăng Phong thấy có cố đứng cũng chỉ thừa thải, liền gật đầu:

- Được! Vậy tỷ đi nghỉ sớm.

Sau đó liền lui ra ngoài. Vừa trở ra, đã thấy Tần Quyền một bộ đặc ý lại gần cất giọng đùa cợt:

- Tứ ca, người đánh ngất thằng họ Từ kia, không lẽ đã ra quyết tâm rồi sao?

- Quyết tâm cái gì?

Cao Diệp nghe nói có chuyện cũng đã có mặt, đều đưa ánh mắt nhìn Lăng Phong. Chỉ có Lăng Hồ là yên lặng ngồi tụng niệm cái gì đó không để tâm.

Tần Quyền bĩu môi:

- Cũng chỉ có Tứ ca người không nhìn ra, bọn đệ ai cũng nhìn ra cả.

- Nhìn ra cái gì?

- Nhìn ra Lăng đại tiểu thư thích huynh. Nếu không, mỹ nữ như vậy, Tần Quyền ta lại để lọt sao? Thằng họ Từ kia, đệ không coi vào đâu. Đệ và mấy đứa Hắc kỳ đã muốn đập hẳn một trận từ lâu.

Chúng huynh đệ Hắc kỳ nghe thấy cũng động tai lên.

Nếu Lăng Phong thực sự tán Đại tiểu thư, anh em đều tận lực ủng hộ, thậm chí còn ngưỡng mộ là đằng khác. Huynh đệ Hắc kỳ đều xuất thân dân nghèo, xưa nay chỉ dám nhìn các vị tiểu thư quyền quý từ xa, đêm về mơ mộng mà thôi.

Chỉ thấy Lăng Phong nheo mắt:

- Người nói nhảm ít thôi. Chúng ta là tỷ đệ đấy.

- A?

Chúng huynh đệ nhìn nhau nuối tiếc.

Trước giờ trong đoàn biết Lăng Phong là con cháu Lăng gia, nhưng hình như chỉ nhánh nhảm nhí xa tít, không phải trực hệ. Nay nếu thực Lăng Phong là thân đệ của Đại tiểu thư, nói vậy tương đương Lăng đại ca chính là một vị “thiếu gia” rồi?

Chuyện này kỳ thực chẳng có gì thú vị, vẫn là đại ca tuy nghèo nhưng tán đổ tiểu thư hay hơn. Đáng tiếc.

Chỉ Tần Quyền vẫn thái độ không coi vào đâu.

- Haha, phải không đó?

- Phụ thân nàng ta là Lăng Chiến, lão cha ta cũng là lão ta. Người nói phải không phải?

Tần Quyền cười trừ, nhưng ánh mắt vẫn giảo hoạt như không đổi.

- Vậy thì... phải. Có điều, cũng có sao đâu nha.

- A?

Anh em suýt chút ngã ngựa. Lăng Hồ liên tục thiện tai.

Người khác nghe Lăng Phong và Lăng Vân là tỷ đệ, sẽ thấy thôi coi như chuyện tình cảm không thể nào. Nhưng riêng Tần Quyền thì thấy... vẫn chẳng sao cả.

Cũng không phải thẳng nhãi này có sở thích biến thái gì. Chẳng qua, thân phận Tần Quyền bí ẩn, nhưng có thể nói trong gia tộc của hắn, để bảo trì huyết mạch thuần nhất, nếu Tần Quyền muốn thông hôn với một nữ nhân đồng tộc, thậm chí có quan hệ gần, cũng... không phải không được.

Lăng Phong không muốn dây dưa chuyện đầu đầu này, nói nói mấy câu linh tinh thì mới nhớ ra một chuyện.

- Tiểu Xuyên, cô bé kia đâu rồi?

Tiểu cô nương người Liêu lần nọ hắn cứu, không thấy. Lăng Phong Tần Quyền vào thành trước, để cô bé này cho đám Lăng Hồ trông chừng.

Chu Tiểu Xuyên hơi gượng gạo, rút cục cũng nói:

- Nó... trốn mất rồi.

- Trốn?

Cô bé không còn thân thích, không có chỗ để đi, làm sao lại trốn? Nó là người Liêu, dù có biết chút tiếng Hán đi nữa cũng khó mà đi lại, đặc biệt lúc loạn lạc thế này.

Lúc này, có một đứa ở sau đứng ra nói:

- Đương gia, là do đệ hơi to tiếng với nó. Chỉ là, đứa bé này đệ thấy cũng không... hiền lành gì.

Lăng Phong ánh mắt hơi khó chịu.

Hắn không nghĩ cô bé kia có thể làm ra chuyện gì quá đáng. Từ đầu ngay cả với Lăng Phong nó cũng đều tỏ ra sợ sệt. Chỉ e vài huynh đệ không thích người Liêu, cố tình nói gì đó.

Mấy huynh đệ đi theo Lăng Phong, tính tình không tệ. Nhưng là mỗi người đều có suy nghĩ riêng, cũng không hẳn là độc ác, chẳng qua Tống Liêu mỗi thù quá nặng, một vài đứa tinh thần dân tộc hơi cực đoan một chút cũng dễ hiểu.

Cũng không thể vì một đứa trẻ làm căng với huynh đệ.

Hắn đành hỏi:

- Nó trốn ở đâu? Lúc nào?

Chu Tiểu Xuyên đáp:

- Vừa hai hôm trước, ngay trước khi vào thành. Buổi tối bọn đệ đi ngủ, đến sáng đã không thấy.

Chu Công Cần nhớ ra gì đó nói:

- Đúng rồi. Đương gia, mấy hôm trước ngoài thành chẳng phải đầy loạn dân sao? Có thể con bé thấy người thân nào đó, cho nên trốn đi theo.

- Hy vọng như vậy.

Thực ra, lần nọ Lăng Phong cứu cô bé kia cũng chỉ nhất thời, sau đó gấp gáp vào phủ Đại Danh cũng quên mất. Hẳn thậm chí chưa từng nghĩ tới chuyện cụ thể sẽ sắp xếp cô bé ra sao.

Người nghèo khổ trong cái thời này rất nhiều, đặc biệt ở đất Hà Bắc chiến loạn, đi một ngày gặp cả ngàn người, Lăng Phong không thể cất lòng từ bi mà đi lo tất cả. Chẳng qua "tiền Phật tiền đến Tây Thiên", không cứu thì thôi, đã cứu thì làm cho đủ trách nhiệm.

Lăng Phong cũng chỉ biết thờ dài, hy vọng may mắn đến với cô bé, tốt nhất là gặp lại.

Xong xôi hẳn đành phất tay ra ngoài. Trước mắt cần phải nghe ngóng tình hình Đại Danh. Lăng Phong có thể nắm chắc 9 phần, Yên Vương đã sắp khởi binh.

Lăng Phong lại không biết, ở một góc xa đang có vài cặp mắt theo dõi hẩn sát sao.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 144

Cái Cớ

Không khí trong thành càng lúc càng căng thẳng.

Khắp các quán trà đều xì xào bàn tán, ngoài đường quân lính liên tục đi tuần.

- Biết gì chưa? Thế tử hết bệnh điên rồi đấy.

- Vị nào Thế tử?

- Là Đại công tử. Nghe nói được Thiên Sư tự tay luyện thuốc, còn nói đúng lúc thiên cơ ngàn năm, không những khỏi bệnh, mà còn là điềm tốt, Thế tử sẽ làm nên đại sự.

- Vậy Nhị công tử ra sao?

- Ài, không rõ, nghe nói bị gian thần hãm hại gì đó.

Ở một góc khác.

- Tháng trước có vết sáng trên trời đấy nhớ không? Nghe đâu ngôi sao kia ứng lên người lão gian thần Sái Kinh, chỉ cần giết lão thì thiên hạ mới an ổn. Nếu chỉ cách chức lão ta, được mấy năm lão ta sẽ lại trở lại mà thôi.

- Sái Kinh? Người nói lão già bắt Hà Bắc chúng ta nộp mấy chục vạn bạc?

- Tiên sư nó, ai chứ lão gian thần đó thì đáng chết. Ta hận không một tay giết chết lão ta.

- Huynh đệ, nhỏ mồm thôi chứ.

Bỗng một tên to tiếng:

- Sợ cái c*, không sớm thì muộn Vương gia đang về kinh trị tội tên Sái Kinh kia rồi, người còn ở đó mà sợ này sợ kia, nhát chết.

- Vương gia nào vậy?

Tên kia cười to:

- Còn Vương gia nào? Chính là trấn thủ Hà Bắc chúng ta, Yên Vương Thiên Tuế. Cũng chỉ có Yên Vương mới là quan tốt, biết nghĩ cho dân chúng, đám còn lại đều đáng chết hết.

- Nói phải, nói phải.

Có tên nào đó lí nhí:

- Nói vậy, chẳng phải là tạo phản sao?

Tên to con lại hùng hổ:

- Cái gì mà tạo phản? Người có biết Yên Vương là ai?

- Thì... là một Vương gia, họ hàng với Quan Gia thôi.

- Đâu chỉ có vậy thôi. Nói cho người biết. Yên Vương, chính là hậu duệ của Thái Tổ. Còn đương kim Quan Gia, chỉ là hậu duệ của Thành Tổ mà thôi.

Có vài người hiểu ra cái gì, số còn lại vẫn mờ mịt:

- Chuyện này thì có liên quan gì?

- Nói vậy cũng không chịu hiểu? Người có biết lịch sử không vậy? Ngồi vị ở Trường An, vốn dĩ phải thuộc về con cháu Thái Tổ gia, chính là Yên Vương. Ngài đây là lấy lại cái vốn của mình.

Tên kia liền cười:

- Đại ca đúng là thần nhân, tiêu đệ năm đó lịch sử một chữ cũng không thông. Dã sử thì còn biết một chút.

- Dã sử nào?

- Thì ví dụ chuyện Thái Tổ năm đó một đêm ngự 10 nữ, còn Thành Tổ thì chỉ 3 là hết...

Lăng Phong nhấp chén trà, ngồi nghe tất cả.

Lăng Phong biết Thái Tổ nhà Tống là Triệu Khuông Dận, còn Thành Tổ là Triệu Quang Nghĩa, là hai anh em. Thành Tổ vốn tên Triệu Khuông Nghĩa, nhưng đăng cơ xong đổi Khuông thành Quang, lý do không rõ. Nhưng tóm lại, tin đồn đều nói, Thái Tổ băng hà có bàn tay của Thành Tổ, em cướp ngôi anh.

Nay Yên Vương lại lấy chuyện cũ ra làm cớ để danh chính ngôn thuận làm phản?

Yên Vương có thật sự là hậu duệ Thành Tổ hay không, Lăng Phong không biết.

Mà, cũng không cần biết.

Cái thẳng nhãi to mồm ở kia, tám phần là người của Yên Vương. Nói không chừng, chính là mật thám Nam phủ. Đây chẳng qua là Yên Vương ngầm tung tin ra ngoài, làm công tác tư tưởng trước khi khởi binh.

Quan trọng là thực lực, còn lý do, kiểu gì cũng sẽ có.

Hà Bắc nổi sóng, Yên Vương công cáo thiên hạ, trả thù cho Nhị công tử, đồng thời thanh lọc tham quan cạnh hoàng đế, lấy công đạo cho dân chúng, vừa giải quyết loạn dân, vừa làm phản luôn.

Dân chúng, đa phần đều không ngốc, nhưng họ đều có chung một kiểu suy nghĩ.

Đó là giữ mình.

Ai làm vua, ai phản ai, đều không sao cả. Chỉ cần nhanh nhanh chóng chóng xong, để chúng ta lại sống tiếp là được. Chính vì thế, Yên Vương tạo phản, phản đối cũng chỉ có Hoàng đế Triệu Cát, chứ dân chúng đều chẳng có ý kiến.

Lăng Phong lúc trước từng nghĩ, nếu có chuyện loạn lạc, hẳn sẽ là người đầu tiên cao chạy xa bay. Rút cục, lại bị kẹt trong tâm bão như vậy. Người tính không bằng trời tính.

Chỉ là, theo như "lịch sử" mà Lăng Phong nhớ, thời kỳ Tống Huy Tông đúng là có rất nhiều cuộc phản loạn, nổi bật nhất chính là Tống Giang, sau đó hình như còn có khởi nghĩa Phương Lạp. Nhưng cả hai đều là dân biển, không hề có Yên Vương nào.

Vấn đề ở đâu?

Lăng Phong không nắm chắc sử, cho nên hẳn cũng không chắc đây là bản thân dị giới có vấn đề, hay là vụ việc của Yên Vương quá nhỏ bé hẳn không nhớ tới. Hoặc là, vì lý do nào đó đã bị sử quan xóa bỏ.

Lăng Phong cảm giác, Yên Vương làm phản hơi cấp bách. Giống như bị ép phải phản ngay, không làm không kịp. Hẳn bỗng nghĩ đến Hưng Nhân Vương Vương Vũ, cha của Vương Diệu Mai, nghe nói có quan hệ rất tốt

với Yên Vương, có điều đã bị xét nhà diệt tộc. Xem ra, nhìn thấy cánh tay trái đặc lực của mình bị bẻ gãy, Yên Vương không thể ngồi yên chờ đến lượt mình, cho nên đành phải nhân lúc còn nắm binh quyền mà làm phản.

Lăng Phong tuy không có ánh mắt đại cục gì lắm, nhưng hẳn nhận định Yên Vương sẽ thua, thậm chí rất nhanh chóng.

Lăng Phong kinh doanh tiêu cực ở kinh thành, tuy chưa tiếp xúc nhiều với quân đội chính quy của Tống đình, nhưng cũng tạm qua lại với quan lại chính quyền một chút. Hẳn cảm thấy triều đình tuy có gian thần ở đó, nhưng chung quy vẫn rất vững, căn bản không thể bị Yên Vương quật ngã dễ dàng. Dù sao, gian thần thời nào mà chẳng có.

Chỉ nói riêng tình báo, Yên Vương đã thua từ sớm. Nhất cử nhất động của lão, ngay từ lúc ở Trường An đã bị Mật Thám ty theo sát. Hiện tại, ngay một tên tập sự như Lăng Phong còn lọt được vào “Nam phủ”, vậy thì mật thám tinh anh chắc chắn đã ở sâu bên trong từ trước.

Lăng Phong thậm chí nghĩ, ngay cả Bùi Thiệu Huy có khi... chưa chắc đã là kẻ phản bội.

Nói tóm lại, lão Yên mà thua, triều đình sẽ quay lại Hà Bắc cần quét đồng đảng. Triệu Hanh chưa tìm được, Lăng Phong tốt nhất nên tránh khỏi cái cục rối này càng sớm càng tốt.

Nhưng làm sao để ra tránh?

Xem ra phải tận dụng thân phận mật thám Nam phủ.

Lại nói, Lăng Phong hiện tại đang tạm thời phụ trách Hà Bắc thay Bùi Thiệu Huy. Vốn dĩ hẳn có thể dùng ký hiệu riêng của tổ chức để tập hợp mật thám Hà Bắc lại khẩn cấp. Nhưng Bùi Thiệu Huy vừa phản xong, đem theo những ai phản bội không rõ. Lăng Phong tin tưởng tên kia không thể nào đem được toàn bộ mật thám Hà Bắc đi theo, nhưng hẳn đối với tình

hình nhân sự Hà Bắc lại một chút cũng chẳng biết, căn bản không thể làm bừa. Hắn chỉ có thể một mình hành động.

...

Trường An.

Nguyệt Dung đã trở lại kinh thành.

Nguyệt Dung trên đường về đi cùng Cảnh Dương, tận lực giấu diếm kẻ phản bội Bạch Chuẩn, bởi nàng sợ Cảnh Dương có liên quan sẽ tìm cách giết người diệt khẩu.

Về đến Trường An, nàng bí mật dẫn Bạch Chuẩn gặp Kha lão để báo cáo. Nhưng ông trời trêu người, Cảnh Dương cũng có mặt. Có lẽ gã đã biết từ lúc đi đường. Nguyệt Dung không kịp xoay sở.

Kha lão ngồi sau bàn hồ sơ hỏi:

- Nguyệt Dung, có chuyện gì?

- Về chuyện ở Hà Bắc. Thuộc hạ làm hỏng nhiệm vụ, muốn... nhận tội.

Kha lão nhíu mày:

- Lần này cũng là phía chúng ta thiếu sót. Thứ nhất đánh giá thấp người Nữ Chân. Thứ hai, đó là không hề may mắn phát hiện ra... Nam phủ.

Đến đây có một chuyện.

Nguyệt Dung Cảnh Dương dẫn gần như toàn bộ mật thám sát lại trở về kinh, nhưng là trước khi Yên Vương giới thiệu Đại Danh. Bản thân Lăng Phong, phải ở lại thêm mấy ngày sau, tình cờ mới biết được sự tồn tại của Nam phủ. Nhưng hắn chưa hề thông báo một chữ nào về Tổng bộ Trường An.

Vậy thì, làm sao Kha lão lại biết hai chữ “Nam phủ”?

Xem ra Lăng Phong đoán đúng, mật thám Hà Bắc cũng không phải đều theo địch với họ Bùi kia.

Hoặc là, ngay từ đầu Kha lão đã cài người vào nội bộ cạnh Yên Vương. Điều này cũng không khó tưởng tượng.

Nguyệt Dung ngập ngừng chọn câu chữ, mắt không dám nhìn Cảnh Dương:

- Dù sao, dù sao... nếu tin tức cần mật thì sẽ không xảy ra chuyện.

Cảnh Dương nói:

- Ngũ Nương, muội cũng không cần tự trách. Trách nhiệm lần này cũng không ở muội.

Câu này thực ra lão Cảnh nói rất hay. Gã chính là chỉ huy, nhiệm vụ hồng trách nhiệm là ở chính gã mà thôi. Chẳng qua, Cảnh Dương cũng không nhận trách nhiệm, mà quay qua Kha lão nói:

- Đại nhân, Nam phủ kia thực sự là thủ hạ của Triệu Doãn? Làm sao chúng ta theo dõi lâu nay, lại hoàn toàn không có tư liệu.

- Có phải thủ hạ Yên Vương hay không, tạm thời chưa thể khẳng định.

- Tin mật báo chẳng phải nói, thủ lĩnh của chúng là nữ nhân của Yên Vương đó sao?

Kha lão lắc đầu:

- Nhưng mật báo cũng nói rõ, nữ nhân này và Yên Vương đã nhiều năm không qua lại, mối quan hệ rất phức tạp. Trừ phi có bằng chứng xác thực, bằng không không thể dự đoán lung tung làm sai lệch hướng điều tra.

Cảnh Dương không thể nói gì thêm.

Kha lão lại trầm giọng:

- Chẳng qua, mối lo lớn hơn lại là Thiên Sách phủ kia. Phi Long từng nói, Kim quốc sẽ là đại nạn của chúng ta, không nghĩ thực sự đến.

Cảnh Dương không khỏi hiếu kỳ, Lăng Phong đã nói gì với Kha lão? Lời của thằng nhãi kia thì có gì mà đại nhân phải để tâm như vậy?

Còn Nguyệt Dung, nàng cũng đang suy nghĩ xuất thần.

Thái độ của Cảnh Dương, từ đầu tới cuối, vô cùng tự nhiên, vô cùng hợp lý. Nếu Cảnh Dương đúng là kẻ đứng sau vụ việc Hà Bắc, vậy thì gã phải biết rõ Nam phủ, phải lo lắng che chắn mới phải.

Hắn đang giả vờ?

Hay hắn quả thật không biết?

Nguyệt Dung vẫn không an tâm, dè dặt nói:

- Đại nhân, thuộc hạ có tin tức muốn nói riêng với ngài.

Kha lão nghe vậy liền phất tay:

- Được. Cảnh Hữu sứ, người cố bắt liên lạc với nhóm Lăng Phong. Yên Vương dấy binh, hắn lại vẫn ở trong thành, tin tức của hắn là rất quan trọng.

Cảnh Dương nghiêm nghị chấp tay lui ra, bề ngoài không hề có gì bất thường.

...

Lát sau.

Nguyệt Dung đi ra, cũng không rõ nàng và Kha lão đã nói những gì.

Đang lúc nàng vẫn lơ đãng thì có người hỏi:

- Muội không sao chứ?

- A? Ta không sao. Cảnh đại nhân có gì giao phó?

- Cũng không có gì...

Cảnh Dương cũng không hỏi nàng và Kha lão nói những gì. Dù sao Nguyệt Dung thân phận là tổ trưởng, nàng có quyền mật báo Kha lão không qua Cảnh Dương.

Nguyệt Dung giọng không chút biểu tình:

- Nếu như không có gì, ta xin phép về trước.

Cảnh Dương mặt hai xạm lại, gã vờ ngập ngừng:

- Đúng rồi. Về việc nội gian...

Nguyệt Dung liền dừng bước.

- Thực ra, ta và đại nhân đã biết từ lâu. Muội nghĩ xem, không dừng đại nhân đẩy hẳn lên mật sứ, giao ngay nhiệm vụ cho hẳn. Lần trước cố ý dặn riêng muội đừng hành động, chúng ta có sắp xếp cả. Chẳng ngờ muội cứ cố ý đi theo. May mà muội thoát khỏi, ta chạy đến kịp lúc, nếu không ta cũng hối hận cả đời.

Nguyệt Dung im lặng.

Cảnh Dương tiếp tục:

- Hẳn xảo diệu đẩy muội về kinh, còn hẳn ở lại Hà Bắc. Muội nghĩ lại đi, vẫn ngây thơ không hiểu sao?

Ai đó vẫn im lặng.

- Hơn nữa, muội nghĩ xem, người của hãn không ai bị thương, chỉ có tổ của muội bị tổn thất. Đừng nghĩ rằng lôi ra một kẻ khai gì đó là xong. Muội có nghĩ lại lúc lấy lời khai chúng làm những gì không? Cái trò ép cung khai bừa này, ta tin không thiếu cách kỳ lạ.

Cảnh Dương tiếp tục nói:

- Ài, ta chỉ nói thế thôi. Chúng ta vào sinh ra tử bao lần, muội nghĩ cho kỹ, ai mới là người bên cạnh muội a.

"Lăng Phong mới là nội gian?" Nguyệt Dung găng trầm mặc, nhưng trong lòng đã loạn.

Cảnh Dương bỗng hỏi:

- Muội chẳng lẽ thích hãn ta?

- Ta thích hãn?

Nguyệt Dung trên mặt không biểu tình nói:

- Không có. Ta chỉ suy nghĩ vì nhiệm vụ mà thôi.

- Vậy thì tốt.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Khắp Nơi Làm Loạn

Nội loạn, không đáng sợ bằng ngoại xâm. Hơn nữa, là chính biến thì càng ít khốc liệt.

Dân biến, nghe qua là vì cuộc sống nghèo khổ mới phải nổi dậy. Nhưng vì dân trí kém, hôi của cướp phá, lại khó thành công, rút cục đốt phá một thời gian đa phần sẽ bị dẹp, đầu lại vào đó.

Còn chính biến, đặc biệt là thân vương Hoàng tộc, thì nhiều khi chỉ bàn bạc nội bộ ở trên cao là giải quyết xong. Yên Vương lấy cớ trừ gian thần, dấy binh từ Hà Bắc, ông ta hiểu rất rõ việc lấy lòng dân trên đường tiến quân. Quan quân đều thành tinh, chủ yếu ngồi chờ xem tình hình. Yên Vương hay Hoàng đế, ai đúng ai sai, ai thắng ai bại cũng thế, xong chuyện kẻ thắng sẽ thành đúng, dù sao cũng vẫn họ Triệu.

...

Đại Danh, cống nam.

Lúc này có một đài điểm binh rất lớn được dựng lên. Yên Vương làm lễ khởi binh.

Phía trên đài, vị trí thủ tọa không ai ngoài Yên Vương Triệu Doãn. Lão vốn là vương gia, cũng là quân nhân, ngồi trên kia ăn mặc hoàng bào cao quý, cũng phát ra khí thế vương giả.

Bên trái là một phụ nhân khuôn mặt phúc hậu, cũng gọi là có nhan sắc, xem ra là Vương phi.

Kế đó là Thế tử Triệu Diễn, thân người khá ục ịch. Da mặt khí sắc khá kém, nghe nói vì vừa khỏi bệnh dài ngày. Xung quanh là “văn võ bá quan”, tướng quân thủ vệ.

Khởi đầu buổi lễ là một màn chém đầu tế máu. Nghe đâu một vài tên tử tù bị đem ra chém hành quyết. Kẻ này cường hiếp dân nữ, kẻ nọ cường hào ác bá, kẻ kia thổ phỉ sơn tặc. Đại ý tóm lại Yên Vương là Vương gia tốt, luôn lo nghĩ cho dân.

Dân chúng ở dưới hò hét, chẳng ai biết mấy kẻ bị chém kia có tội thật hay không.

Kế đó một lão đạo sĩ già cỗi, bước lên công bố cái gì thiên cơ thiên tượng, kể vài chuyện kỳ lạ tận đâu tận đâu, rút cục nói Vương gia thể thiên hành đạo, không có Vương gia chả ai lo được. Sau cùng Thế tử xuất hiện, tạ ơn trời đất khỏi bệnh điên, dân chúng bàn tán gật gù.

Một mảnh hoan hô, người người mừng mừng, hận không thể ngay lập tức "làm phản". Công tác tuyên truyền làm thành công đến thế này, lão Yên chắc cũng không ăn không ngủ sắp xếp ngầm mấy năm.

Lăng Phong đang đóng vai mật thám Nam phủ, chỉ thêm ít râu ria trên mặt, lẫn lộn trong dân chúng làm công tác trị an.

Nói ra thì, Yên Vương tạo phản, kỳ thực cũng là một sự kiện đáng để làm... kỷ niệm.

Nếu như có cái máy ảnh ở đây, Phong ca chắc chắn sẽ làm vài kiểu tự sướng, sau đó đẩy lên mạng, lấy tiêu đề là “Đang giữa phản loạn, sợ ghê #vanchuacovo”. Đi kèm vài cái status biệt ly đầy xúc động.

Hoặc là, tạo vài ba cái tài khoản giả, lấy avatar cờ chữ Yên chẳng hạn. Sau đó, xài VPN che IP giấu MAC, giả lập vị trí, ung dung tiến vào các diễn đàn chính trị, bày tỏ một chút ý kiến cá nhân, phân tích tỷ lệ thắng thua, vân vân và vân vân.

Dù sao, sống trên đời vài chục năm, không phải ai cũng kinh qua những thời khắc hỗn loạn đầy kích thích như vậy.

Trong lúc quan sát, Lăng Phong bỗng để ý đến một nữ nhân.

Nàng ta chính là người hôm nọ hấn gập khi vào thành, Thành Bích phu nhân.

Nàng ta có mặt trong phái đoàn Yên Vương, trang điểm khá tỉ mỉ, tóc cài trâm hoa, ung dung quý phái, vô cùng nổi bật. Trên đài ngoài Vương phi ra cũng chỉ còn nàng ta là nữ nhân.

Lăng Phong vờ hỏi vài người xem bên cạnh:

- Huynh đệ, mỹ nữ ở kia, là ai vậy?

- Người không biết sao? Xem ra là người chỗ khác đi. Đó là Thành Bích phu nhân, đệ nhất mỹ nữ Hà Bắc đó.

- Ồ? - Lăng Phong vờ kinh ngạc.

Kẻ nọ lập tức xõ thêm tin tức:

- Chẳng qua, cũng đừng thấy nàng ta một mình mà có chủ ý gì với nàng ta.

- Vì sao? Rất nguy hiểm sao?

- Đương nhiên. Nàng ta, nghe nói là tình nhân giấu mặt của Vương gia.

- Sao lại là “nghe nói”? Xinh đẹp như vậy, Vương gia nếu đã có tình ý, sao không đưa luôn về phủ làm phi tử cái gì đó.

- Cái này thì ta không biết. Có lẽ là Vương phi không chịu, hoặc là Vương gia bận rộn, hoặc là... Mà dù sao, phủ đệ của nàng ta, cũng là do Vương gia tặng cho cả. Có lẽ chuyện nạp vào chỉ còn sớm muộn.

Một tên khác cạnh đó có lẽ không phục, bĩu môi nói:

- Sớm muộn cái gì chứ? Chuyện này cũng đã mấy năm rồi, con riêng cũng đã lớn. Ta e Vương gia căn bản không có dự định nạp nàng ta vào Vương phủ.

- Còn có cả con riêng?

- Phải. Đó là Như Ý tiểu thư, nghe nói cũng là tiểu mỹ nữ, chỉ là ngược không to bằng mẹ.

Lăng Phong thầm hô đáng tiếc, hóa ra đã là hoa có chủ.

Không thể không nói, Lăng Phong đúng là bị vị phu nhân này thu hút. Hắn đi nam về bắc, gặp mỹ nữ cũng gọi là không ít. Từ sau khi gặp Liễu Thanh Nghi, Lăng Phong cảm giác nữ nhân trong thiên hạ chẳng còn ai có thể làm hắn rung động.

Nhưng là, nói đến xinh đẹp, cũng không chỉ có bộ da mặt là xong.

Thành Bích phu nhân này, ngoài vẻ ngoài xinh đẹp, còn có nét gì đó đằm thắm ẩn bên trong. Đúng, chính là “nội hàm”.

Ngọt lịm, thành thực. Vị Vương phi kia cũng có nét thành thực, nhưng căn bản không thể so sánh với nàng này. Nghe nói nàng ta đã có con, xem ra là “gái một con” trong truyền thuyết, khó trách hấp dẫn như vậy. Thứ mệnh này, thì ngay cả Liễu Thanh Nghi cũng không có.

Lăng Phong đối với chuyện nàng ta đã sinh con không có nhiều phản cảm. Hẳn là người thực sự mang tư tưởng hiện đại, cũng không giống vài đại thần tuy mang tiếng xuyên không nhưng vẫn mang tư tưởng bảo thủ.

Lại nói, cũng đừng nghĩ cứ nữ nhân sinh con xong đều là “gái một con trông mòn con mắt”. Ngược lại, 9 phần nữ nhân sinh con xong sẽ xuống sắc thảm hại. Chỉ có một tỉ lệ rất nhỏ rất nhỏ, đặc biệt là trường hợp sinh con rồi nuôi một mình, không còn bị nam nhân chạm vào, sẽ trở nên càng xinh đẹp hơn trước.

Lăng Phong liền hỏi:

- Nói như vậy, bấy lâu nay nàng ta và Vương gia cũng không còn quan hệ?
- Nghe đồn là vậy. Dù sao Vương gia còn lo việc lớn thôi.

Tên khác lại nói:

- Cho nên nghe nói không ít người để ý đến, muốn thu nhận mẹ con nàng ta. Có điều cũng đều là quan to quý nhân, người như người căn bản không có cơ hội.

Lăng Phong không nhịn được nhìn lại nàng ta.

Thành Bích phu nhân thật sự là một vưu vật tạo hóa. Thật không biết lão già Yên Vương kia trúng phải cái gì lại buông tha nàng ta. Nếu chỉ nhìn sắc đẹp mà nói, vị Vương phi kia căn bản không so nổi. Nói một câu khó nghe, nhìn bà ta và Thành Bích phu nhân, thậm chí giống như... mẹ con.

Nghe nói Yên Vương ngoài Vương phi ra cũng không có bà hai. Xem ra Yên Vương là một kẻ sợ vợ không dám nạp thiếp. Hoặc, lão Yên là một nam nhân chung tình, năm đó nhất thời phạm sai sót đi.

Lúc này, tên A Tam từ đâu đi tới hỏi nhỏ:

- Thế nào rồi? Có phát hiện được cái gì không?
- Đại nhân, không có gì dị biến.
- Ừm, làm tốt lắm.

A Tam rất thích thằng nhãi Thập Nhất này, lúc nào cũng gọi mình đại nhân. Đám còn lại chả thằng nào gọi như vậy. Kể ra lão Tam chỉ dưới mỗi Phó Hạng Phó Hữu sứ, gọi đại nhân cũng không sai mà.

Lăng Phong lại chỉ về một phía nói:

- Phía kia chẳng phải là Thiệu Huy?
- Hừ, chó săn triều đình thôi. - A Tam buột miệng chửi.

Lăng Phong vờ hỏi:

- Đại nhân, lần trước tiểu nhân nghe nói tên kia hoàn thành nhiệm vụ mới thành tâm phúc của phu nhân? Không biết là nhiệm vụ gì?
- Làm gì có nhiệm vụ gì. Hắn ta phản bội chạy sang mà thôi.
- Ra vậy. Thế mà tiểu nhân nghe nói tên kia từ trại Kim chạy thoát về.

A Tam khó hiểu quay sang:

- Còn có chuyện này?
- À, tiểu nhân cũng chỉ nghe thủ hạ hắn khoe khoang thế.

Xem ra tên A Tam này cũng không biết nhiều.

- Đại nhân, lần này khởi binh, đại nhân chắc sẽ nhận trọng trách?

- Điều này còn phải nói. Phó đại nhân lần này đi theo quân đội. Ta thì... cũng bận bịu ở Hà Bắc.

A Tam tuy mồm nói, nhưng giọng điệu ghen tị với cả Phó Hằng.

Phó Hằng để A Tam ở lại, hoặc vì không muốn chia sẻ công lao với A Tam, hoặc thực sự tin tưởng A Tam để lại giữ nhà. Phó Hằng đi theo quân, làm do thám lập quân công thăng tiến nhanh gấp mấy lần do thám tại chỗ.

Qua đây có thể thấy, cơ chế Nam phủ khá lỏng lẻo. Nhiệm vụ của các nhóm riêng biệt mà ai cũng biết.

Chẳng qua cũng phải nói. Phó Hằng vừa tập hợp xong đã bị cử đi, lại vô tình giúp Lăng Phong Tần Quyền đóng giả thuận lợi. Bởi vì Phó Hằng thân là thủ lĩnh, gã phải biết rõ huynh đệ mình là những ai, căn bản không thể chỉ một cái mặt nạ là giấu được gã.

Lăng Phong nghĩ đến gì đó, liền hỏi:

- Vậy ngài có biết Nhị Công tử hiện thế nào không?

- Nhị Công tử?

Nhị Công tử chính là Triệu Hanh. Mục đích của Lăng Phong đến Hà Bắc chủ yếu là vì kẻ này.

...

Cùng lúc đó, ở một gian mật thất đâu đó không xa đài điểm tướng.

Trong phòng đang có vài người. Một thanh niên công tử ăn mặc hoa quý, nhưng lại ngồi trên xe lăn bằng gỗ, có vẻ như bị liệt nửa người. Đứng xung quanh là vài nam nhân mặc võ phục màu tối.

Có hai thanh niên đi vội vào chấp tay:

- Công tử, bọn thuộc hạ ở bên ngoài điểm tướng đài phát hiện một kẻ trà trộn.

Tên công tử bất mãn:

- Hừm, các người thân là cận vệ, mới chỉ phát hiện người đã hấp tấp như vậy?

- Công tử, người này là... Lăng Phong.

- Cái gì?

Tên công tử nọ nghe hai chữ Lăng Phong, bộ dáng còn hấp tấp hơn cả hai tên kia, hai mắt bắn hàn quang.

Một trung niên cận vệ hỏi:

- Lăng Phong? Hắn làm sao dám đến Đại Danh chứ? Lão Lục, người nhìn không sai chứ?

Lão Lục là người vừa đi vào, nói:

- Ta có thể khẳng định 8 phần. Mặc dù hắn mang râu giả, nhưng căn bản không qua mắt được ta.

- Lão Lục xưa nay có biệt tài nhận dạng, chắc không sai được đâu.

Tên thủ lĩnh nhìn sang, chỉ thấy công tử nọ hai tay nắm chặt gần giọng:

- Khá lắm. Ta còn tưởng phải chờ một thời gian mới có thể tìm người. Hóa ra nhà người lại hiện ra ngay chỗ này. Haha, rất tốt. Người một kiếm làm bốn công tử thành bán thân bất toại. Lăng Phong, mỗi thù này lão tử sẽ từ từ tính với người.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Chỉ Dành Cho Người

Lễ khởi binh kết thúc, Lăng Phong trở lại khách điểm.

Hắn không hỏi được tin tức gì về Triệu Hanh từ chỗ A Tam. Thằng nhãi kia cũng chỉ là chân chạy việc, ngoài chém gió và mơ tưởng ra căn bản không biết bao nhiêu.

Lăng Vân vẫn nhốt mình trong phòng, Lăng Phong không thể nói chuyện. Từ Nguyên hình như vẫn nằm bẹp trên giường.

Lăng Phong đang ngồi cùng huynh đệ ở sảnh, gọi vài bình rượu nhạt tráng miệng. Tiểu nhị bê rượu lên, Lăng Phong nghĩ gì đó chỉ vào bình tinh xảo nhất nói:

- Người đem bình rượu nhỏ này lên phòng Lăng đại tiểu thư...

Bình thường Lăng Phong cũng không muốn Lăng Vân uống rượu. Chẳng qua, nàng ta cứ ủ rũ trong phòng như vậy mãi cũng không tốt, biết đâu uống chút rượu vào nóng người, sẽ nghĩ thông suốt. Cái này cũng không biết là thần y nào nói, hình như Khổng Tử.

Chỉ là, tên tiểu nhị lại ngập ngừng:

- Khách quan, rượu này... là dành cho ngài.

- Hử?

Lăng Phong Tần Quyền đồng thời liếc nhau. Tần Quyền liền vờ bất cẩn vung tay một cái...

“Choang”

Sau tiếng đổ vỡ, lại là một chuỗi thanh âm rợn người.

“Xèo xèo”

- Đường gia, mau nhìn...

Chỗ rượu dưới đất thế nhưng sủi bọt bốc khói xanh.

- Rượu... độc?

Lăng Phong không khỏi toát mồ hôi. Lại nói, nếu vừa rồi thực đem bình rượu này cho Lăng Vân, chỉ sợ đã độc chết Vân tỷ. Bà nội nó, tẹo nữa thì...

- Bắt lấy hân!

Anh em không tốn chút sức nào, vì ngay cả tiểu nhị cũng bàng hoàng ngã ra đất, căn bản không có ý bỏ chạy. Tần Quyền ngồi xuống đất nhìn nhìn hai cái, buột miệng nói:

- Cái này, chỉ là độc thông thường mà thôi.

Cao Diệp hiếu kỳ:

- Thông thường? Độc này không chết người sao?

- Chết chứ sao không? Chẳng qua huynh thấy đấy, vừa đổ ra ngoài liền có thể nhận ra. Thời gian trúng độc cũng hơi lâu một chút. Nếu chỉ nghĩ là đau bụng mà không cứu trị sớm, thì đại khái đau mấy canh giờ mới chuyển sang xấu. Thật không có chút khiêu chiến nào.

Lăng Phong suýt chút úp sấp:

- Bị độc là ta cũng không phải người, còn đòi khiêu chiến?

Lăng Phong mặc Tần Quyền giám định độc. Hắn kéo bàn ghế, hất hàm tra khảo tên tiểu nhị:

- Nào qua đây, tâm sự một chút. Ai sai người hạ độc ta?

Tiểu nhị sợ sệt run rẩy:

- Tiểu...

- Từ từ, nhìn xung quanh một cái, nghĩ kỹ càng rồi nói.

Tiểu nhị ngẩng đầu, rụt rè nhìn quanh.

Chỉ thấy một bang hắc nhân đang chăm chăm nhìn hắn, kẻ bóp tay kẻ xoa cùi chỏ, cá biệt có cả hòa thượng đang tụng kinh gần đó, nghe như đang siêu độ cho ai đó chuẩn bị siêu thoát.

Tiểu nhị nuốt nước bọt cái “ực”, cẩn thận nói:

- Tiểu nhân... không biết.

- Cái gì? Chán sống!

Anh em Hắc kỳ muốn vung tay xông vào, Lăng Phong vội khoát tay:

- Từ từ. Chú ý tổ chức Đảng viên cách mạng.

Anh em không hiểu cách mạng là cái quái gì, nhưng cũng lùi ra sau.
Tiểu nhị vội vàng dập đầu:

- Vừa rồi có người cho tiểu nhân chút bạc, bảo tiểu nhân chỉ cần để khách quan uống chỗ rượu này là xong. Tiểu nhân căn bản không nghĩ đến là rượu độc...

- Vậy sao còn nói không biết là ai?

- Vì tiểu nhân nghĩ lại... đúng không biết hẳn là ai.

Lăng Phong xám xịt, nói cũng như không.

Buồn chán tra hỏi một lúc, thằng nhãi này đúng là không biết gì. Ngay cả lão bản khách điểm, trù phòng tạp dịch đằng sau tập hợp lại đều không có người nhận ra kẻ sai hẳn. Xem ra là người ngoài trà trộn vào.

Cao Diệp hỏi:

- Tứ đệ, bây giờ làm sao?

- Còn có thể làm sao? Giao cho quan phủ xong chuyện.

Lăng Phong đương nhiên sẽ không giết người linh tinh. Tiểu nhị này chỉ vì chút tiền ngu, còn chưa để xảy ra chuyện, đánh vài cái ném vào tù vài ngày cho chữa là được.

Rút cục ai là kẻ đứng sau? Lăng Phong có điểm mù mịt.

Kẻ hẳn đắc tội cũng có vài ba người, nhưng ai đến mức phải chơi cả độc?

Nếu lại là độc, thì mẫu thân bị trúng độc đến giờ này Lăng Phong vẫn mù mờ không hiểu ai làm. Vụ này có liên quan hay không?

Thậm chí Lăng Phong từng nghĩ. Hạ độc, không nhất định phải là hẳn đắc tội đối phương, rồi đối phương mới hạ độc hẳn. Mà là, đối phương ngay từ đầu đã muốn hạ hẳn, tỷ dụ thân phận Lăng Phong có bí ẩn, hoặc là âm kém dương sai hạ sai người, rất nhiều lý do có thể xảy ra.

Quay lại vụ lần này. Tình hình đang lúc loạn lạc, quan phủ căn bản sẽ không tra án hộ Lăng Phong, nhưng ít nhất sẽ bảo đảm thằng nhãi tiểu nhị

này còn sống. Để ở ngoài nói không chừng xoay đi xoay lại còn bị giết mất. Biết đâu vài ngày nữa có lúc cần lôi hẳn ra chỉ điểm.

Đúng lúc này, có ai đó thành linh tiếp cận Lăng Phong.

“Vù”

Lăng Phong đang lúc căng thẳng, làm sao có thể chủ quan. Hắn nhanh như cắt ngả người chụp lấy cổ tay đối phương vặn cái “rắc”.

- Á, từ từ đã...

Chỉ thấy người nọ là một kẻ lạ mặt, đang ôm lấy tay đau nhe răng nhếch miệng.

- Người là ai?

- Ta là... A Bá. Là người Nam phủ.

- Nam phủ? Chuyện gì?

Lăng Phong nhớ ra, tên này hình như đúng là từng gặp trong đội ngũ Nam phủ hôm nọ. Hắn đành buông tay, chỉ nghe A Bá nhỏ giọng nhăn nhó:

- Phu nhân triệu tập người.

- Triệu tập ta? Còn hẳn thì sao?

Lăng Phong liếc về phía Tần Quyền vẫn đang cúi với bình rượu độc. Tần Quyền và Lăng Phong đều giả danh mật thám Nam phủ.

A Bá thấp giọng:

- Chỉ mình người thôi.

- Lại... chỉ mình ta?

...

Lát sau, Hoa phủ.

Hoa phủ là phủ đệ của Thành Bích phu nhân, nghe đâu do Yên Vương tặng riêng cho nàng ta. Lại có tin nói, nó còn được xây theo tiêu chuẩn biệt viện cho Hoàng phi.

Có phải đúng tiêu chuẩn Hoàng phi hay không Lăng Phong không biết. Chỉ thấy bên trong phủ cực kỳ xa hoa, đặc biệt là hoa viên. Cơ man là hoa đẹp cỏ lạ, chăm tĩa đầy đủ, người hầu tấp nập. Có thể nói là phủ đệ tráng lệ nhất Lăng Phong từng đến. Lần trước hắn từng đột nhập vào phủ Yên Thế tử của Triệu Hanh ở kinh thành, nhưng lúc đó ban đêm hỗn loạn, không nhìn được bao nhiêu.

Đi cùng Lăng Phong lúc này đã thêm vài người khác, là mấy người A Tam.

Đi hết viện này phòng khác, mãi một lúc nhóm Lăng Phong mới vào hậu viện. Một tên hộ vệ ở cửa giơ tay chặn lại, hất hàm hỏi:

- Các người là người của Phó Hăng?

- Đúng vậy. - A Tam đáp.

- Từ nay bổ sung vào hộ vệ đội. Tạm thời bốn người các người bảo hộ cho tiểu thư. Phía phu nhân đã có huynh đệ bọn ta lo.

Tên A Bá truyền tin mắt sáng lên:

- Như Ý tiểu thư?

- Hừ, chẳng lẽ còn tiểu thư nào khác?

A Tam có vẻ không phục, nhưng A Bá lại một bộ như người hâm mộ sắp gặp được thần tượng, nhảy nhót nói:

- Không ngờ được gặp nàng ta, cũng là tiểu mỹ nữ nổi danh Hà Bắc đấy.

- Nàng ta rất được sao?

Lăng Phong hiếu kỳ. Hôm trước từng nghe đám bên ngoài nói về tiểu cô nương này, đại loại "ngực nhỏ hơn mẹ nàng" cái gì đó.

Tên Bá hào hứng:

- Dĩ nhiên. Nghe nói tên Thiệu Huy kia cũng vì nàng chạy sang hàng Nam phủ.

- Còn có cả chuyện này? - Lăng Phong ngả ngửa.

Xem ra đất Yên quả nhiên "ngọa hổ tàng long", đội hình toàn máu gái cao thủ. Đầu tiên là Yên Vương và Thành Bích, còn có Triệu Hanh và Diêu Mai lúc trước, bây giờ thêm Thiệu Huy. Ngoài ra, không thể bỏ quên Phong ca cũng đã gia nhập.

Lăng Phong nửa đùa nửa thật nói với A Tam:

- Tiểu nhân xem ngài mới đủ tư cách. Bây giờ thậm chí còn làm cận thân hộ vệ, ngày đêm bên cạnh.

- Hừ. Gần tiểu nha đầu đó thì có ích gì?

Lăng Phong cười trừ, xem ra nịnh anh Tam sai chỗ. Tam ca cũng không có sở thích lolicon.

A Tam bỗng quay qua:

- Người đặc tội lão Nhất cái gì sao?

Lăng Phong hơi ngần ra, nói:

- Không hề.

- Hẳn mấy lần nhắc ta về người và Thập Nhị đấy. Xem chừng thấy người không hợp mắt, thôi bỏ đi.

A Tam bỏ lửng câu chuyện.

Lăng Phong chợt dạ, xem ra đã bị để ý.

Đi thêm một lát, đến trước viện của Như Ý tiểu thư, lại thấy vài tên lính canh đứng đó. Chẳng qua, trang phục những người này khá linh kinh, không giống đám hộ viện vừa rồi.

- Đứng lại!

Tên Bá vươn tới trước ưỡn ngực nói:

- Các người là đám nào? Chúng ta là hộ vệ cho tiểu thư...

- Cút. - Tên lính kia rút đao trừng mắt.

A Tam đang vô cùng bức tức, ở bên kia bị chặn lại, sang đây cũng bị chặn lại, mất hết mặt mũi. Nhưng chưa kịp chửi thì thấy tên kia lóe ra một lệnh bài bằng vàng.

A Tam nhìn thấy, kéo tên Bá lại, hơi e dè hỏi:

- Người là... Đông cung?

- Biết rồi thì lui ra. - Tên lính kia vênh mặt.

Đông cung, chính là cung của Yên Vương Thế tử Triệu Diễn. Yên Vương dẫn quân đi xa, Thế tử thay cha quản Hà Bắc, quyền lực không khác

gì Hoàng đế ở đây. Đám lính này là người của Đông cung, hiện tại ở Hà Bắc hiệp dân giữa ban ngày cũng không ai quản nổi.

Đám Lăng Phong đành lánh tạm ra sân.

A Tam nhăn nhó ra mặt, hôm nay quá mất thể diện. Còn tưởng làm hộ vệ cho phu nhân sẽ phong quang, ai ngờ đi đâu cũng đụng kỳ đà. A Bá lo trêu đùa mấy nha hoàn đang quét dọn.

Không có em nha hoàn nào dám tiếp cận Lăng Phong, bởi bộ dáng hăn không "thân thiện" cho lắm.

Trước kia mang vải che mặt, gần đây Lăng Phong mới kiếm được bộ râu giả ở chỗ một đoàn kịch Sơn Đông, mang mảnh vải nhìn như thổ phi không ổn. A Tam A Bá xem ra trước kia cũng không quá quen tên Thập Nhất cử, không hề nhận biết.

Lăng Phong nhìn bộ dạng A Tam đang muốn phun hỏa, châm một câu:

- Cận vệ như nhau thôi, có gì mà phải lên mặt chứ?

Quả nhiên chọc trúng, Tam ca liền phun:

- Hừ, ý chó theo chủ thôi.

- Cũng không hề gì. Chẳng phải bên chúng ta là công chúa sao? - Lăng Phong cười nói.

Tên Bá ngờ nghệch hỏi:

- Công chúa nào vậy?

- Như Ý tiểu thư kia nghe nói con gái Vương gia, tương lai công chúa còn gì?

Tên Bá gật gù, lại càng thêm hâm mộ. Nhưng A Tam chỉ phì một tiếng nói:

- Cái gì công chúa? Là thế tử phi mới đúng.

- Thế tử phi? Tiểu thư và Thế tử chẳng phải cùng là con Vương gia sao? Làm sao lại...

A Tam chép miệng:

- Cái này ta cũng không rõ, có lẽ chỉ là tin đồn. Vả lại, nàng ta cũng không họ Triệu.

Tên Bá chen mồm:

- Cái này ta biết, họ Văn. Phu nhân cũng họ Văn.

"Lấy họ mẹ?" Lăng Phong nghĩ thầm.

Thêm một lúc sau, có bóng Triệu Diễm được hộ tống rời đi, A Tam đứng lên khoát tay:

- Đi vào thôi. Dù sao cũng phải ra mắt nàng ta.

Rảo bước vào trong, chỉ thấy một nha hoàn tầm 14 15 đứng ở cửa, giương mắt hỏi:

- Các người lại là ai?

- Chúng ta là tân hộ vệ của tiểu thư.

- Chờ đó. - Tiểu nha hoàn lắc mông chạy vào.

Lăng Phong cũng rất chờ xem "tiểu mỹ nữ" kia ra sao.

Lát sau, có một bóng dáng bước ra, tên Bá vẫn bộ dáng si mê, Lãng Phong há hốc mồm.

"Cái này mà là tiểu mỹ nữ, ngực nhỏ hơn Thành Bích phu nhân? Thằng nào bất lương thất nghiệp đi chém gió, tiên sư cha nhà nó."

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 147

Bắt Bướm

Các người là hộ vệ mới?

- Bẩm tiểu thư, là.

A Tam đáp, còn Lăng Phong đang há mồm.

Văn Như Ý, mái tóc cắt ngang, khuôn mặt nhỏ xinh bầu bĩnh, một cô bé mới 9 10 tuổi thôi. Khó trách, mấy tên ngoài phố còn đồn nàng ta “ngực nhỏ hơn mẹ”. Đã có quái đâu mà chẳng nhỏ hơn. Thật đúng là tin đồn thất thiệt.

Nói cũng phải, Thành Bích phu nhân còn trẻ như vậy, nếu đã có con gái, cao lắm cũng chỉ tầm này mà thôi. Chẳng lẽ còn muốn Như Ý 18 19 tuổi không bằng?

Chẳng qua nhìn lại, tên Bá bên cạnh vẫn bộ dáng si mê như cũ. Còn nữa, cái gì "Thế tử phi" vừa rồi, không lẽ Triệu Diễn cũng thế?

Xem ra Hà Bắc thịnh hành trò lolicon, thật quá ác tâm. Phong ca tuy nhận mình phong lưu máu mặt, nhưng các bé gái thế này hẳn không tiết độ nổi, ảnh hưởng đến phẩm hạnh, tổn hại đến thước đo đạo đức bản thân. Cách mạng còn dài, mục tiêu có thể sai, nhưng phương hướng phải chuẩn, không thể nào sai lệch.

Đúng lúc, hăn lại thấy một nhóm người đi vào, vây lấy một thiếu nữ ở giữa. Một tên hộ vệ đứng ra quát:

- Các người là đám nào?

A Tam từ sáng tới giờ ba bốn cử bị lên mặt, không tình nguyện khoan tay:

- Hừm, bọn ta là hộ vệ ở đây.

- Vừa rồi có phải Thế tử đến đây? - Tên kia hỏi.

- Đúng vậy.

Thiếu nữ đi giữa nói gì đó, tên hộ vệ phất tay:

- Mau tránh đường cho Quận chúa.

"Quận chúa?"

Lăng Phong nhìn lại, chỉ thấy thiếu nữ kia khoảng 14 15. Người mới nhú, mặt cũng gọi là tạm. Dù sao tiểu thư nhà giàu, ăn ngon mặc đẹp, bình thường đều sẽ không quá xấu.

Đám Lăng Phong lại phải tránh đường lần nữa. Lăng Phong nhân đó hỏi dò:

- Kia là quận chúa nào vậy?

- Chắc là Minh Châu quận chúa.

A Bá xem ra vẫn am hiểu giới loli nhất, nhanh nhẩu đáp.

Triệu Minh Châu, con gái Yên Vương, em gái Triệu Diễn và Triệu Hanh.

Lăng Phong nghe loáng thoáng nàng ta tra hỏi gì đó bên trong viện, giọng điệu khá khó chịu. Xem ra Vương phi ghét Thành Bích phu nhân, Triệu Minh Châu không dám làm gì Thành Bích, nhưng Như Ý lại thành đối tượng để gây sự chẳng?

Lăng Phong chỉ tò mò một chút, giống như mỗi sáng lên mạng đọc vài tin lá cải, cũng không hỏi gì thêm.

Đợi cho hai đám thế tử quận chúa đi xong, Lăng Phong lại vào trong lần hai.

Như Ý tiểu thư có vẻ không thích người lạ, nhìn đám Lăng Phong dè chừng một lát, nhỏ giọng gì đó với nha hoàn. Nha hoàn liền truyền lời:

- Tiểu thư hỏi, trong các người ai biết võ công?

A Bá nhanh nhẩu:

- Ta biết, ta biết. Không biết tiểu thư muốn làm gì? Hay tiểu thư muốn dạy dỗ đám càn quấy vừa rồi?

Lăng Phong sẽ không giành giật chuyện nhặt nhèo này. A Tam tâm ý không để ở đây, cũng chẳng muốn lên tiếng.

Như Ý nhìn A Bá đang lên tinh thần sẵn sàng xông pha, nhỏ giọng:

- Ta muốn... bắt bướm.

- A?

...

Nửa canh giờ sau.

Lăng Phong buồn chán ngồi một chỗ, nhìn mấy người Như Ý vật lộn trong hoa viên.

Thật không hiểu đám khác làm sao làm hộ vệ tốt vậy. A Tam đã đi mất từ lúc nào. Cũng chỉ có tên Bá là hồ hởi với nhiệm vụ đầy vinh quang kia. Cái gọi là “hộ vệ cho tiểu thư”, cần có võ công cao cường, hóa ra là để... bắt bướm cho tiểu thư.

Chẳng qua, nhìn Như Ý và mấy nha hoàn ngốc ngốc bị mấy con bướm bay trái bay phải đùa giỡn, Lăng Phong dần sinh khó chịu.

- Ài ài, các người, dừng lại hết!

Cả đám mệt mỏi dừng tay, nhìn Lăng Phong.

- Đây mà gọi là bắt bướm sao? Cứ như vậy đến lúc nào mới bắt được?

A Bá thật thà giải đầu:

- Vậy... phải bắt thế nào?

Lăng Phong mặt đen thui. Bá đại ca, người hình như còn lớn tuổi hơn ta.

Nói sao, học có thể không dễ gì học giỏi, nhưng nếu ngay cả chơi đều không biết cách chơi, sống còn gì là tiền đồ nha?

Lăng Phong liền nói:

- Đầu tiên, tìm cho ta một cái gậy trúc, một cọng kim loại gì đó có thể uốn tròn, một tấm lưới mắt nhỏ. Bỏ đi, không có lưới mắt nhỏ thì mạng nhện cũng được...

Đương nhiên, lời Lăng Phong không có chút hiệu lực, hẳn chỉ là hộ vệ.

Còn may, có Như Ý tiểu thư tò mò hỏi:

- Có bắt được nhiều bướm không?

Lăng Phong tắc lưỡi:

- Nhiều! Đừng nói bướm, chim cò ruồi muỗi một lưới bắt hết.

Như Ý nhìn quanh như ra lệnh, cả đám nha hoàn mới chạy đi tìm.

Rất nhanh, đồ đạc đã được đem đến. Rất tốt, gậy trúc 4 5 cây, cọng kim loại cũng vài cái. Riêng mạng nhện, Lăng Phong không khỏi toát mồ hôi. Mạng nhện chất ở giữa sân, chỉ sợ xong chuyến này nhện trong phủ cũng không dám nhả tơ.

Lăng Phong bận rộn hai khắc, phúi tay đứng lên:

- Xong rồi đó. Cái này gọi là vợt bắt bướm, cán dài, diện tích rộng, không có tiếng gió. Bây giờ thì nhìn ta bắt bướm.

- Vợt bắt bướm?

Cả đám ngơ ngác.

Nói sao, chẳng phải xuyên không đều phải đem khoa học kỹ thuật về mới gọi là xuyên còn gì? Phong ca đây là làm ra phát minh siêu thời đại đó thôi.

Có đồ dùng chuyên nghiệp, công tác bắt bướm lập tức đạt đến tầm cao mới.

“Vụt”

- Nhìn thấy chưa? Vừa rồi gọi là chiêu “một vợt hai bướm”. Chịu khó mà học tập.

- Ở bên kia có nữa kia, bên kia.

“Vụt”

- A, lại bắt được rồi. Vui quá!

- Tiểu thư, để nô tì nhốt bướm vào, đừng để nó bay mất.

- Được được.

Như Ý tiểu thư dường như quên luôn thân phận, chạy theo Lăng Phong hô to gọi nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng.

Lúc này, ở một góc gần đó.

- Phu nhân, có cần nô tì ra đó...

- Không cần, lâu lắm mới thấy Như Ý vui như vậy. Cứ để nó vui vẻ.

Thành Bích nghe nói Quận chúa gì đó đến kiểm chuyện, nàng cũng đã đến đây được một lúc, nhưng không hiện thân.

Nàng nhìn về phía Lăng Phong, hỏi:

- Tên hộ vệ kia, tên gì?

- Bẩm, hần...

...

Ở chỗ Lăng Phong, Như Ý cũng đang hỏi câu tương tự:

- Này, người tên gì vậy?

- Thuộc hạ... Thập Nhất.

- Tốt lắm. Chút nữa ta sẽ nói mẫu thân khen thưởng người.

- A, đa tạ tiểu thư sủng ái. Nô tài sẽ chăm chỉ bắt nhiều bướm hơn.

“Từ từ, lời này nói thế nào không thuận miệng cho lắm.”

- Ý, nhưng làm sao lại hết bướm rồi?

Một nha hoàn đề xuất:

- Tiểu thư, hay là thả bướm trong túi ra, rồi bắt vào lại.

Lăng Phong xua tay:

- Không nên. Một con bướm sống trên đời, không có công lao cũng có khổ lao. Đừng có dẫn vật chúng.

- Nói cũng phải. - Như Ý liền xụ mặt.

Lăng Phong cười cười, đem vệt ném cho đám nha hoàn.

Thực ra hăn chán không muốn chơi nữa, cho nên kiếm cớ bỏ chạy.

Nói ra thì, bắt bướm vốn dĩ vui ở chỗ khó bắt, lâu lâu bắt được một con. Không có ai như Phong ca chơi cả vệt, vệt ba cái đã càn sạch sẽ, còn cái gì là hứng thú?

Lăng Phong quay lại chỗ râm nghỉ ngơi.

Kỳ thực, Lăng Phong rất không tình nguyện bày trò vô nghĩa, hăn còn đủ việc phải làm. Chẳng qua, đúng là làm hộ vệ này quá buồn chán. Vả lại, nếu không phải kia chỉ là một cô bé, hăn còn chẳng rảnh mà động thân.

Chỉ buồn cười là, nổi hứng bày trò một lát, liền lấy được phiếu tín nhiệm.

Lăng Phong ở Hoa phủ này để làm gì? Tất nhiên không phải để bắt bướm, cũng không phải làm hộ vệ cho ai. Nhưng chẳng phải Như Ý tiểu

thư này quen biết với Triệu Diễm sao? Nhân đây có thể hỏi một chút tình báo, ví dụ chuyện của Triệu Hanh.

Lăng Phong có một cảm giác, mình đã bị Triệu Hanh nhận ra trước.

Tỷ dụ, chuyện hạ độc vừa xảy ra.

...

Cùng lúc này.

Ở khách điểm, phòng riêng của Từ Nguyên.

“Choang”

- M* nó, thằng nào nấu trà này?

Từ Nguyên vừa cầm chén trà, nhấp một cái đã phun ra chửi loạn.

Có tiếng gia nô vừa chạy vào vừa hô:

- A, thiếu gia tha tội...

Từ Nguyên mấy hôm nay chửi mắng liên hồi. Gã bị Lăng Phong cho nằm đất, bị phá hỏng việc tốt, cảm tức đỉnh điểm.

- Hừ, bảo người cho hăn ăn chút thiệt thòi, rút cục lại mua phải một tên ngốc đi làm. Phế vật, vô dụng!

- Thiếu gia, là Tiểu Tứ vô dụng. Tiểu nhân không nghĩ đến chúng cần thận như vậy.

Từ Nguyên bực dọc quát:

- Không nghĩ đến? Là do người khinh người thành tính mà thôi. Ta đã nói mấy lần, bọn chúng biết võ công, không phải loại ngu ngốc.

Tiểu Tứ trong lòng oan ức. Đức tính khinh người này, hẳn học cũng là từ Từ Nguyên.

Từ Nguyên vẫn đang đập bàn:

- Thật tức chết ta. Lần này đi Đại Danh vội vã, đem theo đều là đồ đầu bò các người. Nếu là ở Giang Nam, chỉ cần nói một tiếng, đem ra hộ vệ gia trang, 5 10 người còn không chinh chết được hẳn?

- Vâng, vâng. Tiểu Tứ sai sót, lần sau sẽ không tái phạm.

- Hừ, còn đòi lần sau? Bỏ đi, còn may không để chúng tìm ra cái gì. Đúng rồi, Cửu thúc đâu?

Một trung niên đi vào chấp tay:

- Đại thiếu gia, có lão nô.

Từ Nguyên dáng điệu dịu hẳn:

- Cửu thúc. Ta biết phụ thân chỉ để thúc phụ trách an toàn của ta, không chịu ta sai sử. Chẳng qua, thúc xem ta bị thành thế này...

Cửu thúc trầm giọng:

- Thiếu gia, lão nô có thể đi. Nhưng lão nô cũng có thể nói trước, chỉ sợ trở về cũng không khá hơn ngài là bao.

- Cái gì? Ngay cả Cửu thúc người cũng không làm gì được?

- Lão nô từng quan sát qua nhóm người kia. Võ công đám thiếu niên chỉ mới nhập lưu, không vấn đề. Chỉ riêng ba thanh niên thủ lĩnh, lão nô không phải đối thủ.

Từ Nguyên tuy biết đám Lăng Phong biết võ công, nhưng vẫn lộ vẻ không tin:

- Chúng rất mạnh sao?

- Từ gia chúng ta vốn dĩ là võ lâm thế gia, đối với võ học cũng có kiến giải. Võ công của ba tên kia, đặc biệt là tên hòa thượng và tên bạch kiếm, trong môn phái võ lâm có thể xếp vào hàng đại đệ tử.

Kỳ thực, Cửu thúc nói chuyện nghiêm trọng mà không muốn động tay, là vì lão muốn Từ Nguyên bị người khác... chinh một chút.

Từ gia vốn là gia tộc võ học. Nhưng từ đời ông nội Từ Nguyên thì chia làm hai, chi của Từ Nguyên chuyển sang làm buôn bán. Từ Nguyên là đích tôn, tương lai gia chủ. Cửu thúc nghĩ đến, để hắc bị đánh vài trận, nhận ra tầm quan trọng của võ công, nói không chừng khi hắc lên làm gia chủ, sẽ vực dậy võ học trong toàn gia tộc.

Quả nhiên, Từ Nguyên gằn giọng:

- Hừm, nếu không phải lão cha ta muốn kinh thương, mặc chuyện võ lâm cho chi chữ Vân, bốn thiếu gia giờ này cũng đã là cao thủ.

- Thiếu gia, tương lai ngài là gia chủ, hay là cũng bắt đầu luyện một chút? Mặc dù tuổi ngài có chút lớn. Chẳng qua, từ nhỏ các công tử trong nhà đều tắm rượu thuốc, gân cốt đều hơn người, có thể luyện một ít.

Cái này thực ra không giả.

Còn nhớ Từ gia Từ Chính Huy ở Tô Châu, so với đám thiếu gia khác cũng có chút công phu. Ở Khai Phong, Từ Nguyên bị rơi sông, Lăng Vân ốm liệt mấy ngày sau, nhưng thằng này ngay sáng hôm sau đã sinh long hoạt hổ. Chuyện phi đao lần này, nửa ngày gã đã có thể ngồi dậy chửi mắng.

Từ Nguyên tuy vậy không có hứng thú với luyện võ, cười nói:

- Vậy thì không cần. Ta nếu làm gia chủ, chỉ cần gia nô biết võ công chịu ta sai sử là được rồi.

Lời này hai ý, chủ yếu là chỉ Cửu thúc. Cửu thúc chỉ biết cười trừ.

Một tên gia nô khác chen mồm nói:

- Đại thiếu gia, tiểu nhân nghĩ quân tử trả thù mười năm không muộn. Ở Đại Danh không phải chỗ của Từ gia chúng ta, muốn ra tay cũng không có người. Thay vì nóng vội, lúc này giả vờ nhịn một chút, đợi về kinh thành...

Tiểu Tứ đang sẵn bức xúc, thiếu gia chửi hằn còn được, thằng Tiểu Ngũ này còn bày đặt ra ý kiến cái gì? Lập tức chửi:

- Đồ ngu. Đại thiếu gia là ai? Làm sao có thể nhịn nhục như vậy?

Lời này có điểm không thuận. Quân tử trả thù có thể nhẫn, Tiểu Tứ nói Từ Nguyên không thể nhẫn, chẳng phải gián tiếp chửi thiếu gia nhà hằn là đồ tiểu nhân?

Từ thiếu gia IQ còn không cao đến vậy, chẳng qua cũng biết động não, vuốt cằm nói:

- Từ từ, Tiểu Ngũ nói đúng. Bốn thiếu gia xem ra đã hơi khinh thường hằn, cũng hơi nóng vội.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Kẻ Thù Chung

Lăng Phong từng nhận định. Từ Nguyên có thể không ưu tú, nhưng gã không phải loại nhị thế tổ ngu dốt. Mấy ngày qua chủ yếu bị ghen tức làm mờ mắt, hành sự nóng vội. Nếu để gã bình tĩnh lại, cũng sẽ biết suy nghĩ.

Chỉ thấy Từ Nguyên đứng lên, trong tay cầm chén trà, lần này đã không chửi bừa như trước, nói:

- Hừm, để ta nghĩ lại một chút. Hắn bị hạ độc xong, lại không hề tìm đến ta. Điều đó chứng tỏ hắn có rất nhiều kẻ thù, cho nên bản thân hắn cũng không thể đoán được ngay là ai làm đi?

Cửu thúc bên cạnh nói thêm:

- Phàm đã làm tiêu cực, đều nhất định từng đắc tội qua không ít người.

Từ Nguyên cười gian mãnh:

- Rất tốt, chỉ sợ hắn chưa đắc tội ai, hắn đắc tội càng nhiều người càng tốt.

Cười được nửa chừng thì lại trầm giọng:

- Chẳng qua, Cửu thúc nói võ công của hắn cao như vậy, lúc trước là ta khinh thường hắn. Chỉ sợ về kinh thành, cũng không tìm ra người đối phó được.

Cửu thúc trong lòng có hơi thất vọng.

Từ Nguyên buôn bán nhiều, dần tạo thành thói quen của thương nhân. Làm việc gì cũng đều muốn thuê người ngoài làm hộ, rũ bỏ trách nhiệm của mình, hoàn toàn không có chút suy nghĩ trực tiếp đối đầu.

Lão liền cười ngạo nghễ nói:

- Thiếu gia, Từ gia chúng ta cũng không yếu ớt như vậy. Chúng ta là thế gia võ lâm, năm đó Từ lão trang chủ cũng là cao thủ có tên tuổi, trong võ lâm giang hồ không ai không biết tên. Đừng nói là thiếu gia, chỉ cần là người của Từ gia bị ức hiếp, tự mình lấy ra thực lực đánh lại không sao cả. Không nhất thiết cứ phải thuê người ngoài.

Cửu thúc nói lời này thực ra không hề khoa trương.

Lăng Phong còn chưa phải người trong giang hồ, chuyện võ lâm hắc văn chẳng biết mấy. Bằng không, hắc có lẽ sẽ không ra tay với Từ Nguyên mà không chút e ngại như vậy. Từ gia chỉ là một nhà buôn không giả, nhưng Từ gia trong võ lâm cũng rất có tên tuổi, thậm chí không thiếu cao thủ.

Chẳng qua, ngay chính Từ Nguyên cũng không rõ Từ gia cao thủ có bao nhiêu. Chi của hắc trong tộc bởi vì chuyên kinh thương, hơi bị khinh thường mà dần tách ra.

Từ Nguyên lúc này tỉnh ra đôi chút, nói:

- Tiểu Tứ!

- Đại thiếu gia, ngài có gì phân phó.

- Đợi ta viết một phong thư, người chạy đi tìm dịch quán của Từ gia, tức tốc truyền tin về cho lão gia.

Cửu thúc đoán ra gì đó, mỉm cười nói:

- Không biết thiếu gia muốn nhờ lão gia mời ai bên gia trang qua?
- Tử Lăng.

Cửu thúc vuốt râu, Tiểu Tứ thì kinh hô:

- Tử Lăng công tử? Thiếu gia, Tử Lăng công tử chẳng phải là đệ tử võ lâm tiên môn sao? Từ trước tới nay bọn tiểu nhân cũng chỉ nghe về công tử, còn chưa bao giờ thấy mặt.

Từ Nguyên không phục nói:

- Hừ, Tử Lăng là đệ tử Hoa Sơn không sai. Nhưng bốn thiếu gia ra mặt, lại có phụ thân nói một câu, chẳng lẽ còn không nhờ được hãn đến?

Tiểu Tứ rút ra ngoài xong, Từ Nguyên liền hỏi tên còn lại:

- Tiểu Ngũ, mấy hôm nay Lăng tiểu thư thế nào?
- Tiểu thư vẫn ở trong phòng, không tiếp chuyện ai.
- Tên Lăng Phong kia cũng không?
- Hãn ta thường xuyên ra ngoài, theo tiểu nhân thấy cũng không ghé thăm Lăng tiểu thư lần nào.

Từ Nguyên nghĩ gì đó, đi vào phòng sau.

Lát sau, Từ Nguyên trở ra, trên tay cầm một hộp gấm nhỏ, không biết bên trong là vật gì. Gã giao cho gia nô Tiểu Ngũ, nói:

- Người cầm cái hộp này sang đó, lại đi chỗ quản gia lấy thêm chút dược phẩm đắt tiền đem sang. Nàng ta có lẽ sẽ không trực tiếp gặp người, gặp nha hoàn Tiểu Tinh cũng được. Nói hôm đó ta nóng vội mới nói linh

ting. Chẳng qua tình hình ta hiện rất thảm, trúng phải ám chiêu âm độc, tứ chi bất động, liệt giường không dậy nổi. Chỉ cần đi lại được sẽ sang tự mình xin lỗi.

- Vâng, thiếu gia.

- Nói đến ám chiêu độc địa kia, tuyệt đối không nhắc đến hai chữ Lăng Phong.

Từ Nguyên lúc này mới ngồi xuống, nắm tay nói:

- Lăng Vân, nàng phải là của Từ Nguyên ta. Ta tuyệt đối không để nàng vượt khỏi tay ta như vậy.

...

Cùng lúc, một nơi khác trong phủ Đại Danh.

Gian phòng này dù đang ban ngày nhưng lại che kín xám xịt. Trong phòng đang có một công tử ngồi trên xe lăn. Đứng vây quanh hắn là mấy tên cận vệ, và một lão già.

Chỉ nghe lão già kia cất tiếng hỏi:

- Hanh Công tử, người vẫn tốt chứ?

Không sai, công tử ngồi xe lăn kia chính là Triệu Hanh.

Còn lão nhân kia, là mưu sĩ vẫn thường trò chuyện cùng Yên Vương. Lão ta và Triệu Hanh cũng chỉ vừa gặp nhau một hai lần, căn bản không tính quen biết. Không rõ vì cái gì hôm nay lão ta lại tìm đến.

Lại nói, Từ Nguyên có thể chỉ muốn trừng trị Lăng Phong cho hả cơn giận. Nhưng còn Triệu Hanh, thì chỉ muốn giết chết Lăng Phong. Lần đó

Triệu Hanh bị Lăng Phong đâm một kiếm bên sông, mặc dù có áo giáp chống đỡ nên thoát chết, nhưng lại liệt luôn nửa người dưới.

Đó là chưa kể đến mặt nạ bạc, “Ngân Diện”, cũng đang có mặt trong phòng. Sư huynh của hắn bị Lăng Phong bắt cần đâm chết, thù không đội trời chung.

Ba kẻ đáng thương bị nhân vật chính hại đang cùng tính kế trả thù.

Từ từ đã, hình như có cái gì không đúng.

Đứng từ phương diện này mà nhìn, Phong ca nhìn thế nào lại như... nhân vật phản diện nha. Hung hăng càn quấy, gây thù chuốc oán khắp nơi.

Không xong, kịch bản viết thế nào lại biến chất như vậy?

Đảng viên cách mạng luôn đúng, nhất định phải quán triệt lại.

Từ Nguyên, Triệu Hanh, tuy lúc này có vẻ đáng thương bị hại, nhưng đều là đại diện cho giai cấp thổ hào ác bá. Còn Ngân Diện? Là tay sai cho ác bá. Nói chung, trước sau gì cũng là những kẻ ác, không ác cũng phải nghĩ là ác, sẽ phải đem ra đấu tố trước quần chúng. Phong ca đây là nhìn trước được mâu thuẫn cách mạng, tiên phát chế nhân.

Chỉ nghe Triệu Hanh nói:

- Quốc sư, phụ vương khởi binh, lúc này là lúc cần người bên cạnh hiến kế mới phải.

- Công tử có điều không biết, lão phu cũng không giỏi bày kế đánh trận.

Triệu Hanh trong lòng khinh bỉ. Lão cha tạo phản, mời mưu sĩ lại không biết bày mưu đánh trận, thì mời làm cái quái gì? Chỉ điểm phòng trung thuật tăng cường dương khí?

Triệu Hanh còn biết một chuyện, đó là cái kế hoạch rằm thối đem hân ròi kinh thành, cũng là từ lão già này bày ra. Nói cái gì ngày đó giờ đó sẽ có tướng tinh văn lạc, thiên mệnh chuyển dời cái quý gì đó, Yên Vương nên tận dụng thu được thiên thời.

Rút cục, tướng mệnh đâu không thấy, Triệu Hanh lại bị đâm liệt dương suýt toi, không khỏi có ý hận lão ta.

Nhưng Triệu Hanh cũng không dám đắc tội lão già này. Đừng nhìn bộ dáng gần đất xa trời của lão mà khinh. Ngân Diện chính là đệ tử của lão ta. Bản lĩnh Ngân Diện như vậy, nói vậy lão ta còn trâu bò gấp bội. Đó là chưa kể, dưới tay lão hình như còn nuôi một team sát thủ rất có tiếng tăm trong giang hồ, Ngân Diện cũng chỉ là một thành viên hậu bối trong số đó.

Quốc sư nói:

- Lần này lão phu đến, là muốn mang Ngân Diện đi.

Triệu Hanh giật mình. Thủ hạ của hân, lúc trước có Thiết Kiếm Ngân Diện, hiện tại chỉ còn Ngân Diện, đám còn lại đều tầm thường.

- Chẳng phải đã nói để hân ở cạnh hộ vệ cho ta sao?

- Lúc đó là vì công tử ở kinh thành. Nay công tử đã về Đại Danh, đã không nguy hiểm như trước.

Thực ra, lão ta cũng rất nể mặt cha con Yên Vương, mới đích thân đến như vậy. Lão là sư phụ, hoàn toàn có thể đánh một bức thư lệnh cho Ngân Diện rời đi.

Triệu Hanh liền nói:

- Vậy thì Quốc sư lại không biết, kẻ làm ta thành thế này, giết chết đệ tử Thiết Kiếm của người, cũng đã đến Đại Danh.

Quốc sư nhìn sang Ngân Điện:

- Có chuyện này?

Ngân Điện gật đầu, bởi vì mang mặt nạ không rõ biểu tình, nhưng đám chắc đang rất cảm hận.

Mấy tên hộ vệ bên cạnh chen vào nói:

- Điện hạ, bọn thuộc hạ cũng có thể giết hắc cho ngài.

- Các người còn nói? - Triệu Hanh hừ nhẹ.

Đám này là 6 tên hộ vệ đêm đó ở bờ sông bị Lăng Phong một chiêu chấn nhiếp. Chúng từ khi về Đại Danh rảnh rồi là lại bị Triệu Hanh đem chuyện cũ ra chửi, luôn muốn lấy lại thể diện.

Quốc sư liền hỏi Ngân Điện:

- Hắc khó đối phó như vậy?

Ngân Điện mở giọng khinh bỉ:

- Đệ tử đã đấu qua với hắc, biết chút thân pháp kỳ quái, nhưng khí lực còn chẳng có. Hôm đó nghe nói có cao thủ mật thám bao vây, sư huynh chủ quan mà thôi.

Lão Quốc sư liền nói với Ngân Điện:

- Vậy lão phu sẽ để người ở lại thêm 3 ngày. 3 ngày sau, xong hay không xong cũng phải trở về sơn trang. Nếu cảm thấy tự mình không lo được nữa, thì gửi Như Vân lệnh.

- Đệ tử đã biết, dù thế nào đệ tử muốn tự tay trả thù cho sư huynh, sẽ không phiền đến sư phụ và các sư huynh.

Triệu Hanh không khỏi khó chịu. Hẳn là Nhị công tử, đây là Đại Danh nhà hắc, thế mà hai sư đồ lão này cứ nói qua nói về như chỗ không người, căn bản không xem hắc vào mắt.

...

Lát sau.

Lão Quốc sư rời đi, Ngân Diện cũng đi theo nghe dặn dò gì đó, trong phòng chỉ còn lại đám 6 tên “vô dụng” và Triệu Hanh.

Triệu Hanh khó chịu hỏi:

- Các người cũng là người trong giang hồ, có biết Như Vân lệnh kia là gì?

Một tên đứng ra can trọng nói:

- Điện hạ, nếu thuộc hạ không nhầm. Kia là... lệnh bài mời Như Vân sát thủ.

- Như Vân sát thủ? Rất lợi hại sao?

Tên thủ lĩnh nghiêm túc nói:

- Không chỉ lợi hại. Có thể nói, trong thiên hạ, phạm kẻ nào bị điền tên lên Như Vân lệnh, thì chết chắc không thể nghi ngờ.

Một tên bên cạnh bỗng chen vào:

- Đại ca, nói vậy, lão Quốc sư chẳng lẽ chính là... kẻ năm đó?

Thủ lĩnh liền chấp tay:

- Điện hạ, không biết ngài có biết tên của Quốc sư?

Triệu Hanh ngấm nghĩ nói:

- Ta một lần tình cờ nghe phụ vương gọi lão ta, họ Bạch.
- Vậy thì đúng rồi, Bạch Vân Thành.

6 tên thủ hạ nhìn nhau, trong mắt không khỏi kinh hoảng, xem ra đã biết lão Quốc sư kia là ai. Vừa rồi thế nhưng lại đứng cùng lão này, cũng may không chen mồm nói bậy cái gì, bằng không...

Triệu Hanh bỗng có cảm giác mình giống như một thằng ngốc trong phòng, bực bội nói:

- Hừm, các người úp úp mở mở cái gì?

Tên thủ hạ dè dặt:

- Điện hạ, cũng không phải bọn thuộc hạ úp mở, mà chuyện trong giang hồ, chỉ sợ điện hạ không hiểu.

- Có cái gì mà ta không hiểu? Nói!

- Không biết điện hạ có biết Cái bang?

- Cái bang? Ăn mày?

Tên thủ hạ trầm giọng:

- Đúng vậy. Gần 30 năm trước, bang chủ Cái bang lúc đó danh xưng “Bắc Tiêu Phong”, có thể nói võ công vô địch thiên hạ. Nhưng cuối cùng bị ép chết ở Nhạn Môn quan, chính là bị 10 người Như Vân sát thủ này vây sát. Tiêu Phong giết được 9 thì cũng kiệt sức mà thất thủ. Người thứ 10, chính là Bạch Vân Thành kia.

Tên bên cạnh bổ sung:

- Bọn thuộc hạ cũng kinh doanh nghề sát thủ này, cho nên mới biết chuyện này. Trong giang hồ, cái chết Tiêu Phong đều bị xem là oan ức mà tự sát.

Triệu Hanh lại chẳng hứng thú chuyện oan ức kia, khinh thường nói:

- Hừm, 10 người mới giết được một người, còn nói rất lợi hại?

- Điện hạ, nhưng... đối phương là Tiêu Phong.

- Một tên ăn mày mà thôi. Nhàm chán!

Đám thủ hạ chỉ biết che mặt nhìn nhau. Lúc trước đã nói, chuyện trong giang hồ điện hạ ngài nghe cũng không hiểu, quả nhiên là... không hiểu.

Dù sao, thời đại này Kim Dung còn chưa có sinh ra, cũng không có phim truyền hình mà xem. Đã không phải người luyện võ công, căn bản không biết Tiêu Phong là thần thánh phương nào? Nói giống như, người nếu không xem UFC bao giờ, thì cũng chẳng biết Mayweather là thằng ấ ở nào.

Có điều, Tiêu Phong chết ở đâu ra còn có sát thủ. Chẳng phải là đứng bên vực phun máu lão đảo rớt núi, vung tay kéo luôn A Tử xuống, còn Đoàn Dự Hư Trúc may mắn đứng ở xa thoát chết sao?

Bỏ đi, đây không phải trọng yếu.

Trọng yếu là, Phong ca quả nhiên nam chính. Thế nào lại dẫn sát thủ từng đánh với Tiêu Phong, thật là quá đối vinh hạnh.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Nhìn Lén

Hoa phủ.

Như Ý dù là tiểu thư đi nữa, cũng chỉ là một đứa trẻ.

Lăng Phong không có kinh nghiệm chơi đùa với trẻ con. Nhưng hẳn lại biết, tiếp cận trẻ con khá đơn giản, bởi chúng không có tâm cơ, không mang mặt nạ. Chỉ cần người khéo một chút, linh tinh quái một chút, đại khái chỉ cần nửa canh giờ là sẽ thành thân thiết.

Quả nhiên chỉ sau nửa ngày, Như Ý đã thành một tiểu muội ngoan ngoãn.

Đám nha hoàn cũng phải kỳ quái ra mặt. Chúng phục vụ tiểu thư từ nhỏ đến lớn, biết tiểu thư bị một chứng bệnh cổ quái, “bài trừ nam nhân”. Cô bé chưa bao giờ tiếp xúc với nam nhân nào khác thoải mái như Lăng Phong.

Lúc này, Lăng Phong dựa lưng vào tường, còn Như Ý ngồi trong sân, buồn bã nói:

- Mẫu thân rất nghiêm khắc, từ nhỏ đến lớn ta chỉ ở trong cái viện này, ta còn chẳng biết bên ngoài có cái gì, cũng không có ai làm bạn.

Lăng Phong cảm thán:

- Ài. Đây còn gọi là một mẫu thân sao?

- Người không được nói bậy.

- A? Không nói bậy. Ý ta là, phu nhân quản tiểu thư giống như một vị phụ thân vậy, không giống chuyện một mẫu thân nên làm.

- Vậy sao? Vậy thế nào mới giống?

Lăng Phong nhìn vài nha hoàn bất thiện nhìn mình, húng hắng ho nói:

- À thì... dịu dàng che chở, chiều chuộng hết mực.

Như Ý liền buồn bã cúi đầu, một lát lại nói:

- Cũng chỉ Diễn đại ca thi thoảng đến, hẳn rất chiều ta.

Lăng Phong nhún nhún vai hỏi:

- Tiểu thư thích chơi đùa với Đại công tử lắm sao?

Như Ý lắc đầu:

- Không phải. Hẳn chẳng có trò gì vui, toàn nói những chuyện linh tinh, rồi vờ chạm vào người ta. Ta không thích.

- Khụ!

Lăng Phong không khỏi ho sù sụ. Thằng nhãi Diễn kia, coi bộ tướng nhân gia nhỏ tuổi dễ dụ đi. Xem xem, còn chưa làm được gì đã bị người ta nhìn ra chân tướng.

Như Ý tiếp tục thất lạc nói:

- Chỉ là, ngoài hẳn ra cũng chẳng có ai đến chơi với ta nữa. Minh Châu tỷ lúc nào gặp ta cũng nói những câu khó hiểu.

- Vậy còn Nhị Công tử?

- Nhị Công tử... A, mẫu thân?

Đúng lúc Như Ý ngẩng đầu, đám nha hoàn đằng sau cũng đồng loạt thi lễ.

- Phu nhân.

Lăng Phong quay đầu. Chỉ thấy Thành Bích phu nhân đi vào, đằng sau là hai nha hoàn, cùng một trung niên tướng mạo cao lớn.

Nàng mặc một chiếc áo hồ cầm váy phủ chân, không đeo trang sức, dáng người mềm mại. Chỉ tiếc trên khuôn mặt tuyết luân lại ẩn ẩn nét quạnh hiu, tựa như một đoá hoa rủ trên mặt nước. Nhưng đồng thời, lại mang theo nét cương nghị từng trải, không thể nhìn ra tâm tư.

Chỉ nghe nàng cất giọng:

- Người là Thập Nhất?

- Là tại hạ. Phu nhân có gì phân phó.

Thành Bích lạnh nhạt:

- Lát nữa người sang chỗ ta, ta có chuyện muốn nói.

Nói xong nàng dịu dàng nhìn Như Ý.

“Nàng ta muốn nói gì?”

Lăng Phong không khỏi bất khả tư nghị. Mị lực của Phong ca đã bị phát hiện rồi sao? Khụ. Nghiêm túc một chút. Nàng ta đã nhìn ra hãn tiếp cận Như Ý có ý đồ dò hỏi tình báo?

Xem ra vừa rồi hơi vội vàng.

...

Trời dần tối.

Trong một gian khuê phòng bày trí tinh tế.

Thành Bích đang ngâm mình trong thùng gỗ, hơi nước lan nhẹ.

Nàng thích đem cả người ngâm mình trong nước ấm. Trên mặt nước lại rải một ít hoa thơm, sau đó cảm thụ hương hoa mát rượi thấm nhập vào da thịt.

Thành Bích duỗi thẳng chân, đầu nhẹ nhàng tựa vào thùng gỗ, tay không tự chủ vuốt ve thân mình. Bầu ngực nàng no đủ kiên đỉnh, đôi chân thẳng tắp thon dài, ngón chân mượt mà đáng yêu, ngay cả móng tay cũng cắt tỉa xinh đẹp không tì vết.

Cả thân thể nàng, chính là một tác phẩm nghệ thuật cực mỹ.

Chỉ đáng tiếc, lại chẳng có ai khác ngoài chính nàng thưởng thức nó.

9 năm trước, trong một lần yến hội, lại mang nhiệm vụ trên thân, nàng thất thân có Như Ý. Từ đó đến nay, nàng một mực giữ mình. Chỉ là, giữ gìn bảo dưỡng, rút cục là vì cái gì? Qua vài năm nữa cũng sẽ lụi tàn mà thôi.

Thanh xuân cứ thế trôi tuột đi đầy tịch mịch, nàng hơn ai hết thêm muốn có một nam nhân ở bên cạnh. Nàng không muốn nằm trong làn nước ấm mãi, nàng muốn nằm trong lòng một ai đó, hưởng thụ sự ấm áp chân thật nhất từ da thịt.

Mấy năm nay, thậm chí có đôi khi nàng nghĩ đến, hay là... buông thả cho xong?

Ngay trong phủ Đại Danh, cũng không thiếu quả phụ quý tộc nuôi trai trẻ trong nhà, được tưới tắm vui vầy hàng ngày.

Chỉ là, đến cuối cùng Thành Bích lại không thể buông như vậy. Nàng không đủ vô liêm sỉ. Mặc dù nàng biết rõ, cho dù nàng không làm gì, thế nhân lại đều nghĩ nàng có. Thậm chí lắm kẻ còn ác miệng đồn nàng là một dâm phụ, nuôi trai thì cứ nói nuôi trai, còn bày đặt nuôi thú hạ gì gò đó cả mấy chục người.

Thời gian trôi chậm chạp, hơi nước nóng phả vào người, đôi má Thành Bích đã đỏ hồng. Nàng bắt đầu không tự chủ nghĩ đến chuyện gì đó, đôi tay dần đưa xuống dưới.

Nàng cũng không thấy xấu hổ, chỉ mặc kệ thân thể phản ứng. Chuyện này xảy ra với nàng thường xuyên, nhất là mỗi khi tắm rửa trong cô quạnh.

Dù sao, chỗ này là khuê phòng, chỉ có một mình nàng, muốn nghĩ cái gì thì nghĩ. 9 năm trống vắng mòn mỏi phòng đơn gối chiếc, còn cái gì để bận luyến? Đêm về một mình trên giường, nàng cũng không thiếu lúc bị ham muốn của bản thân thức tỉnh.

Bỗng, Thành Bích mở mắt choàng tỉnh.

“Ta làm sao lại nghĩ đến hản?”

Như Ý từ nhỏ không thích tiếp xúc bất kỳ nam nhân nào. Hôm nay thấy tên Thập Nhất kia có thể đùa vui với Như Ý, Thành Bích mới nảy ra ý định hẹn hản đến nói chuyện. Chủ yếu muốn hỏi han chút thân thể. Nếu hản ta đồng ý, nàng sẽ sắp xếp để hản làm người hầu mua vui cho Như Ý. Nàng nghĩ mấy kẻ này, chỉ cần cho chút tiền công, chắc sẽ không từ chối.

Còn ngoài chuyện Như Ý ra, Thành Bích chẳng để ý gì đối phương. Vừa rồi trong lúc mơ màng hiện ra, có lẽ là vì vừa xuất hiện buổi chiều, nên để lại ấn tượng trong đầu.

Thành Bích nhắm mắt, bàn tay lại vô thức vuốt ve. Khuôn mặt của thanh niên Thập Nhất kia, không biết từ lúc nào lại thành đối tượng đại

diện, để nàng rơi vào ảo tưởng.

...

Lăng Phong đứng ở bên ngoài dãy phòng của Thành Bích phu nhân chờ đã một lúc, chân cũng đã mỏi. Nha hoàn nói cho hắn, phu nhân đang tắm rửa, thỉnh Lăng đại tướng quân kiên nhẫn chờ trong chốc lát.

Lăng Phong đương nhiên không phải một người có kiên nhẫn, đặc biệt khi nghe được hai chữ “tắm rửa”.

Phong lưu và hạ lưu, định nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Nói đến phong lưu, thì không chỉ nói đến sự việc, còn phải nói đến ý cảnh. Đương nhiên, cũng phải xem nữ nhân đó là ai.

Bây giờ nhìn lại một chút ý cảnh.

Trên trời trăng đã dần lên. Dưới đất, ngay bên kia chính là sương phòng. Ở nơi đó, đằng sau làn hơi nước lượn lờ như sương,朦胧 lung tựa lụa mỏng, đang có một thân hình trắng ngọc ngâm mình, giơ tay ngọc vẫy gọi.

Chắc chắn, nghĩ thôi cũng đã thấy khó mà kìm lòng cho đậu.

Ý cảnh tuyệt mỹ như vậy, nếu có thể leo mái nhà nhìn lên một chút, thì chính là nhất kiện phong lưu không chạy đi đâu được.

Lăng Phong bất giác nhìn quanh.

Không có ai.

Shakespeare từng nói, “Nhìn hay không nhìn? Đó là vấn đề.” Mà phải không?

Kệ đi, dù sao lời của đại thi hào nói luôn có nhiều tầng ý nghĩa.

Lăng Phong là một người có văn hóa có giáo dưỡng, ngay cả Shakespeare bên châu Phi nói gì cũng thuộc nằm lòng. Cho nên, hắn quyết định...

Nhìn.

Lăng Phong bắt đầu triển khai tác chiến.

Trong phim ảnh mà nói, muốn nhìn lên rất đơn giản.

Một là, mút đầu ngón tay một cái, chọc vào giấy dầu cửa sổ, lập tức cửa sổ sẽ thủng một lỗ. Đáng tiếc, phim ảnh đều nói láo. Phòng Thành Bích phụ nhân đều là gỗ, căn bản không có chỗ nào làm bằng giấy dầu.

Hai là, leo lên mái nhà gỗ ngói nhìn xuống.

Vấn đề là, làm sao leo? Chiếu kịch bản ăn khách mà nói, lúc này sẽ đột nhiên rơi ra một cái thang. Hoặc là cạnh phòng có một cái cây to, xảo diệu thế nào nhánh cây lại tỏa ra mái nhà.

Đáng tiếc, kịch bản này lại không ăn khách. Phong ca tuy biết “hoạt bất lưu thủ”, nhưng cũng không phải cao thủ khinh công nhún một cái là lên mái nhà, càng không biết thuật leo tường.

Từ từ, không có việc gì khó, chỉ sợ không được buff. Chẳng phải còn có thần lực sao?

Đáng tiếc, thần lực của Lăng Phong, cũng không phải quá bá đạo. Nghe thì còn được đi, nhìn thì không được lắm. Nói như lúc này, thi triển thần lực tỏa ra, Lăng Phong đúng là định vị được Thành Bích thật. Nhưng chủ yếu là nghe tiếng nước chảy rõ hơn một chút, thậm chí nghe được tiếng hít thở của nàng. Nhưng còn nhìn thì vô cùng mù mịt, đại khái chỉ ước lượng được hình dáng, căn bản không thể nhìn rõ cái gì.

Chỉ là, chỉ nghe thôi cũng đã khiến máu Lăng Phong có xu hướng chui ra đường lỗ mũi.

Trong mộng lung, hẳn rõ ràng nghe được tiếng rên rỉ.

Là một cao thủ từng luyện qua vài vạn bộ JAV, âm thanh này đại diện cho cái gì, Phong ca dùng đầu gối cũng biết.

Thuận tiện cũng phải nói một chút, thanh âm kia rất tinh tế, chủ yếu là tiếng thở dốc, Lăng Phong phải căng sức ra mới nghe nổi tiếng cổ họng. Cũng không phải kiểu la hét rung trời như lò mổ heo mà mấy nữ diễn viên AV vẫn hay phát ra. Cái kia đều là diễn.

Được một lúc, tiếng rên rỉ ngọt ngào mê người đột nhiên cao vút lên.

Bà nội cha nó, cảnh quay đẹp mà chỉ được nghe không được nhìn, thật là quá mất hứng.

Ngay lúc trọng yếu nhất...

“Ông”

Đầu Lăng Phong bất thành linh bị cái gì đó “nhìn thẳng” vào. Cả người hẳn nhất thời lạnh lẽo, bao nhiêu hứng thú tụt sạch.

Ánh mắt kia, dường như chính là của... Thành Bích phu nhân.

Cảm giác này rất khó diễn tả. Giống như bị đèn phòng giam chỉ thẳng vào mặt. Ở đây là bị chiếu thẳng vào "trí não", cả đầu ong ong.

"Nàng ta cũng... luyện thần?"

Lăng Phong mồ hôi tuôn ra, lập tức vận khí hồi thần.

Cái trò chơi thần lực này, quả là nguy hiểm. Chơi không tốt, xác suất mất trí hóa điên là rất cao.

Đây cũng chẳng phải lần đầu hắn bị tấn công thần thức, mà đã là lần thứ 3. Lần đầu là với Diễm Tuyết Cơ, lần thứ hai bị Liễu Thanh Nghi phản kích. Chẳng qua, cảm giác vừa rồi không giống hai lần trước. Nó rất thật, giống như bị một "con mắt vô hình" nhìn vào, chứ không phải chỉ thuần lực lượng tấn công.

Còn chưa kịp thanh tỉnh đủ, lại nghe có tiếng ai đó quát:

- Người là ai?

Là gã mặt sẹo mang đao vẫn hộ vệ cạnh Thành Bích.

Lăng Phong chợt dạ, tên này xuất hiện hắn không hề cảm nhận được gì. Kẻ trước mắt Lăng Phong có cảm giác giống Tần Quyền, không nhìn thấu. Nếu đối phương vừa rồi không phải hỏi, mà kèm theo một đao chém xuống, Lăng Phong chết không kịp ngáp.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 150

Hóa Ra Lại Là Đồng Minh

(Ghé thăm fanpage <http://facebook.com/atkd1890fic> để nhận thông báo chương mới, xem tạo hình nhân vật, bàn luận cùng tác giả, etc.)

Lát sau.

Thành Bích ngồi trong phòng, nàng vừa tắm rửa xong, cũng đã ăn mặc kín đáo trở lại.

Lăng Phong chậm rãi đi vào. Vừa rồi Thành Bích kịp thời cất tiếng, đại chiến đã không nổ ra. Cũng may nàng ta lên tiếng, nếu chậm nửa nhịp Phong ca không chừng đã thân đầu chia làm hai mảnh.

Còn chưa kịp khen cái gì đã bị nàng ta chặn một câu:

- Vừa rồi ngươi nhìn lên ta?

Lăng Phong giật mình không nhỏ. Hắn gắng lấy bình tĩnh nói:

- Phu nhân nói gì ta không hiểu. Nhìn lên gì vậy?

Thành Bích lạnh nhạt ngẩng đầu:

- Hừ, không cần giả vờ. Ngươi dùng thần lực dò xét ta?

- Phu nhân gọi cái đó là thần lực sao? Tại hạ từ nhỏ giác quan nhạy bén hơn người, cũng không biết đó là cái gì.

Thành Bích nửa tin nửa ngờ nhìn Lăng Phong.

Lăng Phong đoán không sai. Thành Bích không đơn giản chỉ là một mỹ phụ, nàng ta luyện thần pháp. Có vậy mới có thể làm thủ lĩnh được. Nha đầu Mộc Hàm Yên bên Kim kia, không biết có tuyệt kỹ gì không? Lăng Phong tuyệt đối không tin, một nữ nhân chỉ có sắc đẹp có thể làm thủ lĩnh mật thám một quốc gia, bất kể là con ông cháu cha ra sao.

Lại nói thần pháp.

Nếu tầng hai của Lăng Phong là gây choáng, thì tầng hai của Thành Bích có hẳn tên, gọi Khai Thần Thuật. Thứ này sát thương tuy gần bằng không, nhưng lại tính toán được tu vi thần khí của đối phương, kể cả đối phương ở cảnh giới cao hơn. Lăng Hồ hình như cũng có khả năng tương tự, chẳng qua chỉ ở mức độ “cảm giác”.

Vừa rồi Thành Bích nhìn ra, tu vi thần lực của Lăng Phong rất nhiều, khiến nàng vừa tức vừa sợ.

Thần lực của Lăng Phong buộc Thành Bích phải suy nghĩ lại. Vốn dĩ nàng không hề để ý đến hắn. Chỉ vì hắn có thể làm Như Ý vui vẻ, muốn thu nhận hắn vào nội viện của Như Ý. Nhưng đừng một cái toát ra đối phương là cao thủ luyện thần.

Thành Bích bất chợt nhớ đến, kẻ này lúc chiều còn hỏi Như Ý vài chuyện, hình như hỏi đến Triệu Diễn, rồi Triệu Hanh. Nàng lập tức cảnh giác, hỏi:

- Người trà trộn vào phủ của ta, mục đích là gì?

Lăng Phong hỏi lại:

- Tại hạ lại đang muốn hỏi câu này. Phu nhân kêu tại hạ vào đây muốn nói cái gì? Phu nhân đang nghi ngờ tại hạ gì sao?

Nói thực ra, lúc trước Lăng Phong nổi hứng nhìn lén, một phần tâm tư cũng là muốn biết nàng ta vì sao gọi hắn vào. Đương nhiên, cái chính vẫn là... nhìn lén mỹ nữ tắm.

Thành Bích hừ lạnh:

- Hừ, người dùng thần lực nghe lén, lại tiếp cận Như Ý. Xem ra, cũng là mật thám đi?

- Đúng vậy.

- Tốt lắm. Người thừa nhận rồi?

- Tại hạ chính là mật thám Nam phủ của phu nhân.

Thành Bích mắt hạnh tròng lên:

- Người muốn đùa giỡn ta?

Lăng Phong xòe tay:

- Tại hạ đều đang nói lời thật. Nếu không có chút bản lĩnh, làm sao có thể phục vụ phu nhân nha?

- Bản lĩnh? Để xem người còn có bản lĩnh gì?

Thành Bích hô lên:

- Đại Dao!

Lăng Phong từ lúc bị gọi vào đây đã cảnh giác sẵn. Vừa nghe Thành Bích gọi tên mật sẻo kia, Lăng Phong lập tức kích phát thần thức tối đa, phủ lấy Thành Bích. Đồng thời Đoạn Hồn quyết bật khỏi ghế tung người muốn chế ngự nàng ta.

"Soạt"

Đại Dao nhanh như cắt xuất hiện, cây đao đã phá lớp vải bọc, chém về phía Lăng Phong.

Lúc này cả Lăng Phong như trúng tà, miệng há ra.

Phía bên kia, Thành Bích cũng không khác gì.

Cảnh phim được dừng lại, một người bật khỏi ghế lao trong không trung, một kẻ cầm đao từ cửa chém vào, một nữ nhân ngồi ở ghế trợn mắt.

...

"Vù"

"Keng"

Lúc dùng Đoạn Hồn quyết bật khỏi ghế, Lăng Phong biết rõ Đại Dao sẽ rất nhanh xuất hiện. Bởi vậy hắn vừa lộn người trong không trung vừa dùng chiêu Thiên Lý Truy Hồn phóng phi đao ra cửa.

Gần đây Lăng Phong cảm giác mình sắp đạt đến cực hạn nào đó trong phi đao. Hắn vẫn nhớ rõ câu "5 tầng Thiên Ma không bằng 7 tầng Mê Hồn", xem ra sức mạnh của Thiên Ma Truy Hồn Đao chia làm 5 tầng. Lăng Phong có cảm giác sắp qua được "tầng một".

Nhưng ngay cả khi hắn tiến bộ hơn trước, tên Đại Dao vẫn rất đáng gờm.

So với Mộc Sinh ở doanh trại Kim, Đại Dao dùng đao nhưng thân thể không hề bị chậm chạp, trái lại vừa nhanh vừa khó xác định. Ngay khi Lăng Phong tung đợt phi đao đầu tiên ra, hình như đã bị Đại Dao né được, còn bản thân Lăng Phong lại bị lưỡi đao của đối phương áp sát.

Đến lúc này Lăng Phong hối hận đã không kịp, lại phân tâm muốn khống chế Thành Bích, muốn gây choáng Đại Dao cũng không nổi.

Lăng Phong luôn tự tin mình nhanh, nhưng hóa ra đối phương cũng nhanh không kém.

Tưởng chừng bó tay chịu trận, Lăng Phong đột nhiên nhớ đến Hoạt Bất Lưu Thủ, từ trước tới giờ Lăng Phong vẫn không hiểu, bây giờ giống như hiểu ra.

Hoạt Bất Lưu Thủ từng bị Diễm Tuyệt Cơ nhầm thành của đám ăn mày, không phải vì chuyện "bỏ chạy" thật nhanh, mà ở ba chữ "bất lưu thủ".

“Hoạt bất lưu thủ”, mục đích là tạo ra ảnh ảo. Bí quyết tạo ảnh của Hoạt Bất Lưu Thủ nằm ở tốc độ, thân thể di chuyển nhanh hơn phản ứng của mắt thường, lúc đó sẽ tạo ra ảnh. Liễu Thanh Nghi trái lại có môn Tiên Ảnh Ngự Phong cũng tạo ảnh, nhưng không dựa vào tốc độ đánh lừa thị giác, mà dùng "khí" tạo ra ảnh, là thật ảnh.

Hồi đầu khi luyện môn này, Lăng Phong đã nhận thấy bản chất của Hoạt Bất Lưu Thủ. Chân tay luôn phải di động, thân mình lúc trái lúc phải.

Đối hướng di chuyển trong tích tắc, chính là bí quyết tạo ảnh của Hoạt Bất Lưu Thủ.

Rất tiếc bấy lâu Lăng Phong hiểu phiến diện, càng ngày hiểu càng sai. Hắn chỉ lấy chữ "nhanh" làm chính, chú trọng tốc độ, mà bỏ quên sự linh hoạt trong tích tắc. Mỗi khi muốn đổi hướng, Lăng Phong đều phải kết hợp Hoạt Bất Lưu Thủ và Đoạn Hồn quyết, rất tiêu tốn sức lực.

Giờ phút này, hắn rút cục hiểu ra, một mình Hoạt Bất Lưu Thủ cũng đủ giúp hắn "ra ra vào vào".

Trong sát na lưỡi đao kề cận, Lăng Phong kích phát toàn thân, vận khí phóng ra, chân đạp sang phải vào không trung. Tưởng chừng vô nghĩa, nhưng thực sự thành công.

"Vụt"

Đại Dao chém xuống, nhưng ở chỗ đó chỉ còn lại một ảo ảnh mờ mờ, Lăng Phong đã tránh được.

Lăng Phong lại không biết. Vừa rồi chính là đạp không, một trong những cơ bản của khinh công.

Đúng lúc này...

- Thập Nhất, Dao thúc, sao hai người lại đánh nhau?

Như Ý tiểu thư không rõ đến lúc nào, tròn mắt nhìn hai người Lăng Phong.

Thành Bích hoảng hốt kêu:

- Như Ý, sao con lại qua đây?

Nói rồi nàng phân phó:

- Đại Dao, lui ra đi!

Đại Dao đáp xuống đất, mắt trừng trừng nhìn Lăng Phong.

Chơi đao cũng không giống chơi kiếm. Đao ăn nhau ở chiêu đầu, toàn lực chém ra. Không phải dây dây dưa dưa đánh cho lâu.

Lăng Phong cũng đã đứng lại, tay bên phải bị đao cắt một đường, máu rỉ ra, chỗ này lần trước trúng tên chưa khỏi hẳn. Vừa rồi xuất ra chiêu kia thoát chết, đã vượt quá khả năng cơ thể của Lăng Phong, hẳn cả người run run.

Thành Bích có vẻ mệt mỏi nhắm mắt lại, Đại Dao từ từ lui ra cửa, nhưng ánh mắt vẫn khóa chặt Lăng Phong, lâu lắm mới có kẻ tránh được

đao của gã.

Lăng Phong chấp tay, tỏ vẻ kính trọng đối thủ. Kẻ kia quả thật rất mạnh.

...

Thành Bích hô dừng, không chỉ vì Như Ý xuất hiện.

Vừa rồi, cả Lăng Phong và Thành Bích đều có trải nghiệm vô cùng kỳ lạ, cho nên cả hai mới há hốc mồm trong giây lát.

Khi Lăng Phong chấn nhiếp bằng thần thức, Thành Bích cũng tung thần thức tấn công ngược lại. Lúc đó hẳn không có cảm giác đối chọi vật vã gì, mà là cảm giác "giao hòa".

Dường nhà cả "thân thể" nàng ta đều trần trụi trước mặt hắn, không phải da thịt mà là tâm hồn. Thành Bích cũng cảm nhận y như Lăng Phong. Nàng có cảm giác nếu kéo dài thêm một lúc, Lăng Phong có bí mật gì trong đầu, nàng cũng sẽ biết.

Cảm giác này, Lăng Phong từng một lần bắt gặp, đó là lần với Diễm Tuyết Cơ ở Thiên Địa đồ phường trước kia. Hắn ép nàng ta, đến lúc tưởng như gần "chạm vào" tâm linh của nàng ta thì Diễm Tuyết Cơ xin thua lùi ra sau, hắn cũng chịu không nổi thu thần thức lại.

Rất kích thích, cũng rất đáng sợ.

Lăng Phong nhớ lại cảm giác vừa rồi, nhìn Thành Bích nói một câu không đầu:

- Nàng rất cô đơn sao?

Vừa rồi, dường như cả tâm hồn nàng đều mở hết ra cho hắn xem. Lăng Phong cảm nhận được, nàng ấy đằng sau vỏ bọc cứng cỏi, là một tâm hồn tịch mịch, rất nhiều nỗi khổ tâm.

Thành Bích nhắm mắt, một tay kéo Như Ý vào lòng, hỏi:

- Người rút cục là ai?

Lăng Phong nghĩ nghĩ rồi đáp:

- Lăng Phong.

Thành Bích mở mắt, ánh mắt trong suốt:

- Người là mật thám Kim hay Tống?

- Nàng cũng luyện thần pháp sao?

- Đúng vậy. - Thành Bích đáp.

- Nước thứ ba. - Lăng Phong đáp.

Thành Bích không khỏi khó chịu, “nước thứ ba” là khái niệm gì?

- Nhiệm vụ của người là gì?

- Nàng hỏi nhiều hơn ta một câu, dừng tại đây.

- Người...

Thành Bích tức giận, hẳn ta lại muốn đùa nàng.

- Nể mặt mỹ nữ, ta trả lời khuyến mãi. Đang thời gian nghỉ phép đi du lịch, không có nhiệm vụ.

- Hừ, người nói dối.

- Nếu không để ta nghĩ một chút, rồi bịa cho nàng một cái nhiệm vụ vậy.

Thành Bích trừng mắt nhìn hăn, chỉ là nhớ ra đối phương cũng không phải thủ hạ của mình. Nàng bỗng nhoẻn miệng cười:

- Người là mật thám phiên bang, không sợ ta nói ra một tiếng, sẽ có người tới bắt người ném vào nhà lao sao?

- Chuyện này đối với nàng chỉ có hại không có lợi.

- Mẫu thân...

Có tiếng Như Ý xen vào giữa.

Thành Bích bỗng nhớ ra mục đích ban đầu mà nàng gặp Lăng Phong. Đó là muốn để hăn hầu cận Như Ý, để cô bé vui vẻ. Nhưng bây giờ lộ ra, đối phương cũng không đơn giản, là mật thám. Thành Bích đánh bạo đoán, là mật thám Tổng đình.

Trọng yếu là, hăn biết thần pháp. Tên này lại chẳng phải chính nhân quân tử gì, có thể nhìn lên nàng tắm rửa, ai mà biết có sở thích nhìn lên Như Ý hay không?

Thành Bích rùng mình, suýt nữa thì giao con gái cho sắc lang, nói:

- Người từ giờ tốt nhất tránh xa nó ra.

Như Ý ngẩng đầu, hỏi:

- Mẫu thân, chơi với Thập Nhất rất vui. Vì sao lại bảo hăn tránh xa con ra?

- Như Ý, mẫu thân đây là nghĩ cho con. Hăn rất... rất... nguy hiểm.

Như Ý quay đầu nhìn Lăng Phong e dè.

Lăng Phong liền nở nụ cười cầu tài.

Có thể bình thường nụ cười của hắn chẳng lấy gì làm gần gũi. Nhưng riêng với những tiểu muội như Như Ý hay Tiểu Hoa, nụ cười của Lăng Phong luôn chân thật, không hề có giả ý bên trong.

Lăng Phong thoải mái tựa lưng, nói:

- Phu nhân rất lạnh nhạt với tiểu thư thì phải? Cô bé rất cô độc, nó không có ai làm bạn.

- Chuyện này thì liên quan gì người?

Lăng Phong xòe tay:

- Đúng là không liên quan.

Vuốt tóc Như Ý nghĩ nghĩ gì đó, Thành Bích nói:

- Như Ý từ nhỏ đã bất hạnh. Ta chỉ muốn bảo hộ cho nó mà thôi, kéo lại bị nam nhân các người lừa dối.

- Để tiểu thư sống khép kín như vậy, là bảo hộ sao? Phu nhân bảo hộ được bao lâu? Một khi đến tuổi trưởng thành, một cô nương không hiểu sự đời, căn bản là đối tượng bị người lừa gạt.

Thành Bích im lặng một lúc, nói:

- Không đến lượt người quản. Có Như Ý ở đây, người nói đi, người tiếp cận nó vì cái gì?

Như Ý cũng ngẩng đầu nhìn, làm Lăng Phong không khỏi vuốt mũi.

Nữ nhân này cũng rất thú vị. Biết hắn không có ý làm tổn thương Như Ý, liền lấy cô bé ra làm điều kiện.

Hắn liền nhìn Như Ý cười hòa nhã:

- Tiểu thư, tiểu nhân thực sự không có ý đồ gì cả. Chỉ muốn chơi với tiểu thư thôi.

Thành Bích hừ nhẹ:

- Người hỏi Như Ý chuyện Đại công tử, rồi Nhị công tử. Rút cục nhắm vào ai?

- Haha, phu nhân nói ta nghe lén, chính người cũng nghe lén còn gì?

Thành Bích hơi tái mặt, sững giọng:

- Người nhắm vào ai?

- Có lẽ là... Triệu Hanh.

- Triệu Hanh?

Thành Bích bỗng nhiên mỉm cười. Lăng Phong không khỏi bị nụ cười của nàng thu hút.

Hóa ra, lại là đồng minh.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 151

Kỷ Niệm Một Năm Ngày Ăn Hành

Tháng tư, trời nóng dần lên, có tiếng ve kêu đâu đó.

Trên đường phố trống vắng, đang có một kẻ đội nón lá lụp xụp chậm rãi di chuyển. Hình tượng đầy phong trần như vậy, còn ai ngoài Phong ca? Nói theo kiểu tiểu thuyết chính là "hiệp khách phiêu lãng", còn nói thô thiển thì là... "không nhà sống dạt".

Còn nhớ, cũng một đêm ve kêu thế này năm trước, hắn bị nhóm sát thủ giấu mặt của Triệu Hanh đột nhập vào phủ đòi thủ tiêu, may sao chặt vật thoát nạn.

Bây giờ nghĩ lại, bằng vào vài món công phu đang có, nếu lại có một đám như vậy tới gây sự, Phong ca hoàn toàn tự tin mình có thể đánh bẹp đối phương.

“Há há, có công phu, thật tốt. Bây giờ có thằng nào muốn gây sự, cứ đến hết đây, ông sẽ...”

Còn chưa đặc ý xong.

"Viu viu"

“A ù, thiêng như vậy!”

Lăng Phong toát mồ hôi, vôi xoay tròn người ném liền ra ba cây phi đao. Đây là chiêu thứ ba Cô Hồn Hoặc Thần trong Thiên Ma Truy Hồn Đao, cũng là chiêu cuối trong quyển thượng mà Kha lão đưa cho.

Người dùng ám khí ngại nhất khi bị kẻ địch áp sát. Cô Hồn Hoặc Thần chính là chiêu dùng ở phạm vi gần, phi đao bắn ra khắp nơi, nếu đạt đến trình độ tận cùng có thể cùng lúc phóng 81 cây mọi phương hướng, quanh thân thể kín kẽ phi thường không thể bị tiếp cận. Yếu điểm của chiêu này là sức mạnh bị phân tán, chỉ thích hợp khi bị áp sát cần thoát ra.

Chỉ có một tiếng "keng" vang lên, hai cây còn lại xem ra đã trúng gì đó.

Nhân dịp kỷ niệm một năm ngày ăn hành, Phong ca lại được... tặng hành.

Đối phương xuất hiện bất ngờ, nhưng lực đạo không mạnh lắm. Lăng Phong kịp ngả người ra sau, tuy vậy mặt nạ đã bị đối phương đánh rơi.

Kẻ kia lùi ra đứng trong tối, hình như đã bị thương, hỏi:

- Người rút cục là ai?

- Đại ca, ta mới là người hỏi câu đó.

Lăng Phong suýt chút ngã ngồi.

Hắn căng người kiểm soát xung quanh, kẻ kia bị ăn phi đao mà vẫn đứng đó hỏi thăm đối phương, không loại trừ khả năng còn kẻ khác trợ giúp.

Xuyên không cũng một thời gian, Lăng Phong học được vài quy tắc. Tỷ như không cực chẳng đã đừng có ngu mà solo, cũng không nên nói nhiều. Nói chung đừng đem phim ảnh ra áp dụng. Cái gì "tại hạ" "cô nương"

"hạnh ngộ" "giao lưu" "nhà nghỉ" các loại từ ngữ khách sáo đều phải bỏ hết.

Lúc này từ sau lưng gã kia có hai bóng người xuất hiện.

- Haha, không hổ tổ trưởng Sói tổ.

Lăng Phong nhìn lại.

"Bùi Thiệu Huy?"

Kẻ vừa tấn công Lăng Phong không phải Bùi Thiệu Huy, mà là tên A Nhất, thủ hạ Nam phủ cùng nhóm với Lăng Phong. Chỉ là kỳ quái, nhóm Lăng Phong do Phó Hăng đảm nhiệm, với nhóm Thiệu Huy không hề ưa nhau, làm sao A Nhất lại đi cùng Bùi Thiệu Huy?

- Lăng huynh đệ, đã lâu không gặp.

- Bùi mật sứ vẫn khỏe chứ?

- Lăng huynh đệ sao phải hóa trang? Nếu biết là người, ta cũng không cần lo lắng bấy lâu làm gì. Suýt chút nữa thì hại người mình.

"Người mình?"

Lăng Phong mỉa mai nghĩ thầm, nói:

- Phải không? Nếu biết Bùi mật sứ có nhiệm vụ ở đây, ta cũng không phải lo lắng làm gì.

Bùi Thiệu Huy cúi người:

- Ài, còn nhớ lần nọ ta nói chứ? Tổng đình đều không có gì tốt. Ta nghe nói Lăng huynh đệ bị kẻ gian hãm hại đến nỗi chết ở đất Kim, nuôi tiếc

không thôi, còn định xong lần này tự tay tìm kẻ đó trả thù cho người.
Chẳng ngờ...

Bùi Thiệu Huy cũng không cho Lăng Phong nói đã giành tiếp:

- Bùi Thiệu Huy ta bằng hữu không nhiều, nhưng những kẻ ta từng nói chuyện cùng đều xứng anh hùng, làm sao đoán mệnh thế được.

Lăng Phong toát mồ hôi. Cứ tưởng bản thân da mặt đã là dày, không ngờ gặp thằng này còn dày hơn.

Bùi Thiệu Huy tìm đến Lăng Phong là do A Nhất chỉ điểm. Lăng Phong Tần Quyền mang mặt nạ ngày đầu tiên, có thể qua loa được A Tam, nhưng không thể qua mặt tất cả đơn giản như vậy. A Nhất nghi ngờ Lăng Phong trà trộn. Vốn gã là thủ hạ của Phó Hăng, nhưng Phó Hăng lại chọn A Tam, A Nhất liền chạy sang báo cho Bùi Thiệu Huy.

Bùi Thiệu Huy bỏ Tống theo Yên, bên dưới nhiều người nghi ngờ, đang muốn lập công. Nghe nói phát hiện gian tế, đương nhiên mừng rỡ. Chẳng ngờ hóa ra lại là Lăng Phong.

...

Thực ra, vụ việc của Bùi Thiệu Huy, Lăng Phong từng suy đoán rất nhiều. Bùi Thiệu Huy bán đứng đồng đội, phản bội Mật Thám ty không sai.

Nhưng, có khi nào đó chính là... nhiệm vụ của hắn?

Nói tỷ dụ Bùi Thiệu Huy trá hàng, hắn là con bài được Mật Thám ty an bài vào nội bộ Yên Vương? Theo thuyết âm mưu mà nói, hoàn toàn có khả năng này. Nếu là trá hàng, Bùi Thiệu Huy buộc phải làm gì đó phản bội Mật Thám ty trước.

Hoặc là, Bùi Thiệu Huy không phải được an bài trá hàng, mà là tự mình quyết định. Cũng giống như Lăng Phong, ngẫu nhiên rơi vào Nam phủ, làm một “điệp viên hai mang”.

Nhân tiện nói, xưa nay trong nghề tình báo, “điệp viên hai mang” không đến thời điểm cuối cùng, người căn bản không thể biết hẳn thuộc phe nào. Thậm chí, ngay cả lúc tưởng chừng mọi chuyện đã xong, công cáo thiên hạ người này chính là một điệp viên ưu tú của quốc gia, người cũng không thể biết hẳn thực sự theo ai. Bởi vì vào lúc mấu chốt, biết đâu hẳn đã đổi ý, còn sự thật thì... sống để bụng chết mang theo.

Cho nên, “hai mang” quan trọng nhất cũng không phải bản lĩnh ra sao, mà là vào lúc cuối cùng lựa chọn đúng phe thắng. Chọn trúng thì thành anh hùng, chọn sai thì thành kẻ phản bội.

Chẳng qua, nếu muốn “hai mang”, Lăng Phong ít nhất phải liên lạc được về tổng bộ. Bằng không, sau này trở về không có bất kỳ cái gì chứng thân. Chẳng lẽ nói, “đại nhân, thuộc hạ lúc đó tình hình khẩn yếu, kẻ địch tứ bề, để bảo vệ mạng sống... à không đúng để thu thập tình báo tận trung báo quốc, thuộc hạ đành... phản bội. Nhưng, chỉ là giả vờ mà thôi.”

Ai sẽ tin đoạn thoại đầy chính nghĩa này?

Trở lại chuyện cũ, Lăng Phong nghi ngờ Bùi Thiệu Huy ra sao, Bùi Thiệu Huy chắc chắn cũng sẽ nghi ngờ hẳn y như vậy. Nhưng xưa nay, phàm dân chơi “hai mang” đều luôn chơi một mình, tuyệt đối không chơi nhiều người. Bởi như vậy là để kẻ khác nắm được thóp, về sau có muốn lật mặt cũng không lật được.

Lăng Phong không thể bước ra nói, “Bùi huynh, người là phản thật hay giả vậy? Nói một chút anh em chúng ta hợp tác chơi” đi. Lời này gặp thẳng ngu thì mọi chuyện đại cát, gặp phải kẻ ngoan lạt, hoàn toàn có thể tương kế tựu kế. Đã có gan “hai mang”, xác suất ngu dần lại không nhiều lắm.

Cho nên, Bùi Thiệu Huy và Lăng Phong, lúc này kể cả đang cùng phe cũng đã rơi vào tử cục.

- Lăng huynh đệ, người như người, làm hộ vệ chẳng phải quá phí phạm tài năng sao?

- Ta cũng thấy thế. Không nghĩ Bùi mật sứ mắt sáng như đuốc, cũng nhìn ra tài năng của ta.

Bùi Thiệu Huy ho khan:

- Khụ, khách sáo, khách sáo thôi.

- Bùi mật sứ lại có cao kiến gì?

- Dù sao cũng là người quen, sang nhóm của ta, thế nào?

Lăng Phong suýt ngã ngựa.

Trước kia Bùi Thiệu Huy là Đô mật sứ, Lăng Phong là Tổ trưởng, chỉ hơn kém nhau một bậc. Nhưng một bên Hà Bắc, một bên kinh thành, coi như ngang hàng. Bây giờ phản cũng đã phản rồi, gã kia vẫn đòi làm boss.

Nhưng Lăng Phong cũng thầm suy tính. Bùi Thiệu Huy nói ra lời này, thì có 6 phần thẳng này đã... phản thật.

Lăng Phong giả vờ ung dung:

- Tốt như vậy sao? Vừa rồi phu nhân gặp riêng ta, cũng có hứa hẹn...

Bùi Thiệu Huy hơi giật mình hỏi lại:

- Hứa hẹn điều gì?

- Điều này... phu nhân căn dặn không thể nói ra.

Bùi Thiệu Huy lập tức thay đổi thái độ:

- Lãng huynh đệ, lần nọ ngươi làm sao thoát khỏi tay người Kim?

Lãng Phong thoải mái nói:

- Đánh ngã tướng quân, khống chế quận chúa.

Bùi Thiệu Huy liền nhếch mép khinh khinh.

Tướng quân thì gã không chắc người nào, nhưng quận chúa ở trại Kim nọ gã biết là ai. Bản tư liệu Nguyệt Dung xem được về Mộc Hàm Yên chính do Bùi Thiệu Huy chuẩn bị. Mộc Hàm Yên chỉ vừa bắt đầu để ý đến đất Tống vài tháng trước, nhưng chừng đó cũng đủ làm Đô Mật sứ Hà Bắc như Bùi Thiệu Huy ăn thiệt thòi mấy lần. Gã nghĩ Lãng Phong đang bốc phét.

Lúc này, có ai đó cất tiếng:

- Giao hoạt như vậy, giữ cũng không có gì dùng.

Kẻ này từ đầu đứng trong tối không rõ mặt, Lãng Phong khả năng nhìn hơn người cũng chỉ thấy quen quen như đã gặp đâu đó, nhất thời không nhớ ra. Lúc xầm tối căng sức ra đỡ Thành Bích và Đại Dao, tuy không bị thương nhưng thần thức đã yếu đi nhiều.

Nhớ đến Thành Bích, Lãng Phong đột nhiên nhận ra kẻ trong tối kia.

Triệu Diễn, Thế tử "vừa khỏi bệnh điên", có chủ ý bệnh hoạn với Như Ý tiểu thư. Xem ra Bùi Thiệu Huy đang tính ôm chân của vị Thế tử này.

Bùi Thiệu Huy không để Lãng Phong nghĩ nhiều, nói:

- Lãng huynh đệ, ta tuy rất muốn thu nhận ngươi, tiếc là chủ nhân không yêu thích, đặc tội rồi. Tất cả lên.

Vài bóng người phía sau nhảy lên.

Phong ca lại là ai? Làm sao có thể dễ đối phương ỨC HIẾP DỄ NHƯ VẬY?

Hắn ngay lập tức... xoay người chạy.

Kỳ thực Lăng Phong ngay lúc Triệu Diễn nói câu đầu, hắn đã có ý định đánh úp Bùi Thiệu Huy, dù sao kẻ kia từng hại hắn suýt chết ở Kim. Hắn cảm thấy Bùi Thiệu Huy cũng không mạnh lắm. Chỉ tiếc chưa kịp động thủ thì ở đâu một loạt các thể loại "đánh úp" khác xuất hiện trước.

Triệu Diễn nhìn thấy cảnh này, khinh thường nói:

- Hừ, hắn nhát gan như vậy. Người còn muốn thu làm gì?

Bùi Thiệu Huy cười nịnh nọt, nhưng gã lại cảm giác có gì không đúng.

Lăng Phong dĩ nhiên không chạy thật, hắn vừa bước đến bước thứ hai đã vung tay ra sau.

"Viu viu"

"Aa"

Vài tên xấu số trúng chiêu. Triệu Diễn lúc này mới phải giật mình đôi chút.

Nói sao, Âm Hồn Bất Tán tư thế xoay người ra sau, không chạy quay lưng làm sao mà ném?

Cái này chính là, nhằm lúc kẻ địch khinh thường phát huy tối đa sức mạnh. Đối với dân dùng ám khí, những tiểu tiết tâm lý là tối quan trọng, không hẳn cứ to khỏe xông vào là thắng.

Có điều, vừa chạy thêm hai bước, Lăng Phong cảm nhận được một luồng sức mạnh khác hẳn sắp phủ xuống đầu mình. Ngoài ra, còn khí tức rất nhiều người tiếp cận.

“M* nó, là địch hay bạn?” Lăng Phong không khỏi thầm chửi tục.

Chỉ e là địch. Lăng Phong còn chưa kịp đi chơi thanh lâu Đại Danh, căn bản không có bạn.

Từ từ, lời này có điểm không đúng. Kết bạn cũng không cần phải đi thanh lâu chứ? Ài, cũng là trước nay luôn biên như thế, làm Phong ca sai lệch tư tưởng.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Cho Ta Nghỉ Một Lát

Phong ca nói đúng, băng hữu không nhất thiết cứ phải dạo thanh lâu mới gặp. Nhưng, nếu muốn tăng cường tình cảm băng hữu, thì nên đi. Khụ!

- Tứ ca?

Là Tần Quyền, còn có cả Lăng Hồ.

Lăng Phong vừa giao tranh vừa buồn bực hỏi:

- Sao hai người lại ở đây?

Tần Quyền nhìn tình hình gãi đầu:

- Đem đến không có gì làm, dỡ bài Hắc kỳ ra luyện chơi. Gọi là... gọi là cái gì ấy nhỉ?

Lăng Hồ bên cạnh nhắc:

- Chạy nước rút.

- Đúng, là chạy nước rút. Tứ ca người đang luyện công sao?

Lăng Phong mặt đen thui, huynh đệ kiểu gì, không giúp thì thôi còn đứng đó tán phét.

Chỉ là, người tới có bạn, cũng còn có địch. Kẻ địch đương nhiên không để Lăng Phong có thời gian tâm sự với huynh đệ, lập tức ra tay.

Có tiếng xé gió chụp xuống.

“Vù”

"Vụt"

Lăng Phong vừa có thêm một chiêu chưa đặt tên trong Hoạt Bất Lưu Thủ, tạm gọi là “tên lửa chuyển hướng”. Khi kẻ kia chụp xuống, Lăng Phong nhảy lên đạp không, lách người sang một bên, thoát khỏi sát chiêu.

Đối phương chỉ hơi bất ngờ, ngay lập tức bám theo Lăng Phong rút kiếm chém ra.

Tần Quyền vẫn ung dung đứng một bên, đưa tay vuốt cằm bình phẩm:

- Ô, Lưu Vân Kiếm pháp? Người quen cũ rồi.

Ai đó quát:

- Hai người còn không vào giúp?

- Tứ ca, hình như hần tìm người, cũng không phải tìm bọn ta.

- A-di-đà Phật, chúng sinh đều có nhân duyên.

Lăng Phong mặt xạm đen.

...

Chỉ trong một ngày Lăng Phong đụng hai người có khả năng áp sát, đây là yếu điểm chí mạng của hần. Dù sao thì Phong ca cũng là class đánh xa, bị người ta đánh gần là tối kỵ.

Đương nhiên, nếu là không dùng vũ khí mà ôm nhau hữu nghị, Phong ca không thiếu tuyệt chiêu bên MMA có thể đem ra dùng.

Kẻ mới xuất hiện dùng kiếm, lực đạo tuy yếu hơn, nhưng thân pháp vô cùng linh hoạt, bám lấy Lăng Phong như hình với bóng. Lăng Phong thậm chí còn không rảnh tay để ném ra phi đao, chỉ có thể liên tục Hoạt Bất Lưu Thủ vừa lùi vừa né, chỉ vài nhịp đã cách vị trí cũ cả chục trượng.

Đáng nói là, kẻ này luyện được "kiếm khí", quanh thân kiếm mờ ảo vài luồng khí màu đen. Nhìn qua giống như khói bếp tưởng chừng nhẹ nhàng vô hại, chỉ Lăng Phong mới ngán ngấm thế nào. Má trái bị nó sượt qua, lập tức bị cắt một đường.

Lăng Phong không khỏi buồn bực:

- Đại ca, làm ơn đừng đánh vào mặt có được hay không? Sau này tại hạ còn phải đi tán gái nữa.

- Hừ! - Kẻ nọ chỉ hừ lạnh.

Đám Bùi Thiệu Huy thấy có cao thủ nhảy vào, không tham chiến tiếp nữa chỉ đứng xem.

Lúc này, phía Tần Quyền bỗng có thêm 6 tên bịt mặt xuất hiện, từ mái nhà nhảy xuống. Thảo nào Quyền đệ đứng chờ.

Tần Quyền lập tức buồn chán:

- Đệch, ông đã lịch sự không đụng chúng mày thì thôi.

"Keng"

Quyền đệ lập tức rút kiếm tiếp đón.

Ở bên cạnh...

- A-di-đà Phật! Chúng sinh đều có nhân duyên.

"Bốp"

Lăng Hồ cục tính nhất hội, rất thích nói chuyện nhân duyên, bây giờ có người dâng duyên tới cửa. Hồ ca niệm một cái, rút côn gỗ xoay tròn đánh ra trước, lập tức một tên vô duyên trúng côn bay ngược ra sau.

Chỉ có Lăng Phong là mồ hôi nhễ nhại.

Hắn đã nhận ra đối phương là ai nhờ vào bộ pháp và câu của Tần Quyền.

Kẻ này chính là Ngân Diện, cao thủ số hai của Triệu Hanh. Không nghĩ đến ngày kỷ niệm một năm, Lăng Phong lại rơi vào tình trạng cũ, người quen cũ.

Vốn theo tình tiết truyền thống, nam chính nếu gặp lại kẻ thù cũ, bình thường luôn là nam chính đã đột phá xong mấy tầng cảnh giới, vung tay là chế phục, khiến đối phương chỉ biết há hốc mồm kinh ngạc, “người chẳng lẽ là thiên tài, có thể luyện nhanh như vậy?”

Phong ca thì... thôi bỏ đi.

Lăng Phong rút ra mười cây phi đao cuối cùng, quyết định "được ăn cả ngã về không".

Lăng Phong đập một cái thật mạnh, rót hết thần lực cố gắng xuất một chiêu gây choáng. Sau đó xoay tròn hét lên tên chiêu:

- Cô Hồn Hoặc Thần, sức mạnh 9000.

Mục đích của Phong ca, rất cao minh.

Hù dọa đối phương.

Hiện tại Cô Hồn Hoặc Thần của Lăng Phong có thể ném ra tối đa 9 cây phi đao, còn vì sao chỉ 9 cây không phải 10 cây, có lẽ do "tín ngưỡng" chữ "cửu" cổ đại, cái gì cũng 9. Phong ca đến từ hiện đại, mới thêm vào cường số 9. Hắn chỉ hận không thể bắn phi đao từ cả 10 ngón chân.

Đáng tiếc, tên kia cũng không phải hạng vừa, lập tức đáp trả:

- Yên Tiêu Vân Tán.

Ngay lúc phi đao rời tay Lăng Phong bay ra, xung quanh kiếm Ngân Diện khí đen bỗng tỏa ra nồng nặc. Cả đám phi đao của Lăng Phong lập tức như lọt vào sương mù, hoàn toàn không rõ có trúng đích hay không.

"Đen, thằng nhãi này coi bộ đã nghiên cứu võ công của mình."

Lăng Phong lại không biết, chiêu Yên Tiêu Vân Tán vừa rồi cũng khiến Ngân Diện hao tổn không ít. Đây là một "khí chiêu", chỉ dùng khí lực không dùng kiếm thuật.

Ngay lúc khí đen chưa tan, Lăng Phong rút chủ thủ từ cổ tay đâm thẳng xuyên màn khí. Cây chủ thủ này từ lúc làm Mật Thám ty hắn luôn mang theo.

"Keng"

Lăng Phong giống như kẻ cùng đường đâm loạn, Ngân Diện dễ dàng hóa giải.

Đang lúc tình hình có vẻ bất lợi, chỉ thêm vài chiêu nữa Lăng Phong sẽ nằm gọn trong lưới, Ngân Diện bỗng nghe Lăng Phong đột ngột hô lên:

- Ấy, từ từ đã.

Ngân Diện không khỏi ngẩn ra nửa nhịp.

Cao thủ giao chiến, mỗi chi tiết bất ngờ đều phải chú ý, nhất là đụng phải dân chơi ám khí. Ngân Diện biết Lăng Phong có tuyệt kỹ phi đao cận thân, sư huynh mình cũng chết vì chủ quan, vì vậy gã không thể chủ quan.

- Chuyện gì?

Chỉ nghe Lăng Phong trầm giọng:

- Nghỉ một lát đi.

Nói sao, đánh không được thì chạy nha. Tận dụng sát na đối phương thất thần, Lăng Phong lập tức Hoạt Bất Lưu Thủ phóng cực nhanh về phía Tần Quyền Lăng Hồ.

- Người...

Ngân Diện tức giận gầm lên đuổi theo.

Tần Quyền cười cười ở cạnh vừa giỡn mấy tên còn lại vừa hỏi:

- Tứ ca, sao không dùng tuyệt kỹ?

Tần Quyền biết Lăng Phong có thần lực. Kỳ thực cũng chính điều này mới khiến Tần Quyền chịu làm đệ cho Lăng Phong. Bởi một kẻ võ công có, đẹp trai có, thân thể lại bí ẩn như Tần Quyền, không lý gì chịu đi theo Lăng Phong. Cái thắc mắc này ngay từ đầu Mặc lão đã nghi ngờ.

Lăng Phong bực dọc:

- Tuyệt kỹ gì? Lúc chiều lỡ ngấm gái quá đà. Hết rồi.

- Hả? Lại ngấm gái? Có đẹp không?

- Đẹp. Tới rồi kia kìa...

- A, thực sự?

Tần Quyền lập tức giương mắt nhìn sang.

Chỉ thấy nguyên một cái mũi kiếm chia thẳng vào, là Ngân Diện đang phóng tới. Tần Quyền lập tức toát mồ hôi.

"Keng"

- Tứ ca, chơi xấu.

- Kêu cái gì? Có thằng đệ nào như người không, thấy đại ca bị đánh còn đứng đó cười.

- Làm sao? Vậy hay là đổi lại đi. Để đệ làm huynh, huynh làm đệ, đảm bảo đệ sẽ ứng cứu.

Lăng Phong mặt xanh lét, cái gì mà "làm" với chả "làm", nghe mà mông cũng nhay cảm hần.

Kiểm ảnh vẫn liên tục xuất hiện, Lăng Phong tận dụng thời gian thở dốc, chỉ nghe Tần Quyền vừa đánh vừa nói:

- Này, người luyện kiếm khí việc gì phải đen thui như vậy? Làm ta chả muốn đánh gì cả.

Im lặng.

- Có cần ta chỉ cho cách chuyển màu không, màu hồng chẳng hạn...

- Đánh đi!

- Im đi!

Cả Ngân Diện và Lăng Phong đồng thời hét lên.

Tần Quyền vẫn không chịu ngừng lái nhai:

- Tứ ca, từ nay tuyệt giao đi.

- Lại làm sao? - Lăng Phong mù mịt.

- Đã nói bao lần rồi...

"Keng"

- Này, dừng đánh chút để ta nói nốt rồi đánh tiếp được không?

Ngân Diện triệt để ngắt.

Tên nhiều chuyện vẫn tiếp tục:

- Ngắm gái phải gọi đệ đi cùng. Làm huynh đệ mà cứ ăn riêng hoài, như thế còn ý nghĩa gì nữa?

"Keng"

- Người nói hay lắm, thế thằng nào đi kiếm Lý Sư Sư kêu ông phải nhường?

- Nhân duyên, đều là nhân duyên.

Rút cục, vẫn là Ngân Diện mặt mũi đen thui quát lớn:

- M* nó các người đánh nghiêm túc một chút có được không?

"Keng"

...

Cùng lúc, trên một lầu lầu gần đó.

Ngồi ở đây thế nhưng lại có thể nhìn toàn cảnh chỗ Lăng Phong. Bên trong lầu cao, có một nữ tử ăn mặc nam phục vừa quan sát chỗ Lăng Phong

vừa uống trà.

- Quận chúa...

Có tiếng ai đó bấm báo, hình như bằng tiếng Nữ Chân.

Rất nhanh, từ dưới cầu thang có một bóng dáng thướt tha xuất hiện.

- Phu nhân bận rộn, Hàm Yên lại làm phiền rồi.

Người đến là Thành Bích, còn người ngồi chờ ở trên là Mộc Hàm Yên. Hai nữ thủ lĩnh mật thám.

Hình như đây cũng không phải lần đầu hai nàng này gặp nhau. Có điều, rất có thể đây lại là lần cuối.

Mật Thám ty đã điều tra không sai, Yên Vương đã bắt tay với Trấn Nam Vương của Kim. Chẳng qua, trước khi Yên Vương khởi binh, hai bên là hợp tác. Nhưng một khi Yên Vương khởi binh, hai bên sẽ thành đối thủ, đây là một loại quan hệ vi diệu và đầy toan tính.

Hai người qua loa vài câu, Mộc Hàm Yên đột ngột hỏi:

- Phu nhân hôm nay ánh mắt khác lạ. Xem ra đã phát hiện ra trong Nam phủ có người của ta rồi sao?

Thành Bích không khỏi chấn trụ.

Nguyệt Dung từng đánh giá Mộc Hàm Yên bằng một câu, đó là nàng ta luôn làm hỗn loạn mọi ý nghĩ của đối phương. Nàng ta nói mỗi câu đều 10 phần tự tin, lại bộ dáng ngây thơ không hiểu chuyện, thực chất là đang đùa cợt đối phương.

Khó trách còn chưa 18 tuổi đã làm Kim quốc Thiên Sách Nội thần. Thành Bích tuy hơn nàng ta gần 10 tuổi, tự nhận tâm tư cẩn mật, cũng đột

nhiên thấy sợ hãi trong lòng.

Nàng không thể thua khí thế, nói:

- Quận chúa sắp xếp như vậy, ta không thể không nghi ngờ.

- Phu nhân muốn tìm người hỗ trợ sao?

Mộc Hàm Yên bỗng đưa một ngón tay duyên dáng chỉ ra ngoài lâu:

- Tỷ dụ như... hân.

Chính là hướng... Lăng Phong.

Thành Bích giật mình lần hai.

Thành Bích có Khai Thần thuật, đoán được tu vi đối phương. Tu vi võ công của vị quận chúa này, là con số 0 tròn trĩnh. Nhưng nàng ta ngược lại có thể đoán được tâm tư người khác?

Cũng không đúng, phải là “đoán trước”.

Nói thế nào đây, đoán tâm tư, thì phải là người đã nghĩ đến từ trước, đối phương đoán ra. Còn đoán trước, tức là ngay lúc người nghĩ đến, thậm chí còn chưa rõ ràng thì đối phương đã nói hộ người.

Vừa rồi, Thành Bích vừa nghĩ đến gian tế hai mặt trong Nam phủ, trở về phải tìm người hỗ trợ loại trừ. Ngay khi một bóng hình vừa toát ra trong đầu, thì nha đầu Mộc Hàm Yên này đã chỉ giúp.

Mộc Hàm Yên bỗng chuyển đề tài:

- Phu nhân xem ra cũng không phải toàn tâm toàn ý vì Yên Vương. Chẳng qua, các người ngược mang hoài bão, lựa chọn Yên Vương là sai lầm. Hân sớm muộn cũng sẽ bại.

Thành Bích cũng không hỏi “các người” là chỉ ai, hỏi:

- Biết sẽ bại, vì sao Vương phủ các người cũng giúp hẳn?

Mộc Hàm Yên che miệng cười:

- Hìhì, phu nhân xem, chúng ta là dân tộc thiểu số thôi. Phàm kẻ nào muốn phản loạn Trung nguyên, chúng ta đều sẽ giúp hết lòng. Trung nguyên bất ổn, thì ngoại tộc chúng ta mới yên ổn được. Phu nhân phải hiểu điều này hơn ta mới đúng chứ?

- Chỉ e các người có dã tâm khác, bằng không đã không một mạch tiêu diệt Khiết Đan.

- Ý, chuyện này Hàm Yên đâu có quản được, là đám nam nhân thích đánh đánh giết giết làm ra thôi. Hàm Yên chỉ là một thiếu nữ, vui đùa một chút, du ngoạn phương nam.

Thành Bích không khỏi rét lạnh, “chỉ thích đùa một chút?”

Nàng không muốn dây dưa với nữ tử này, nói:

- Quận chúa rút cục muốn nói gì?

Mộc Hàm Yên bỗng nghiêm túc:

- Đơn giản. Thay vì Yên Vương, sao phu nhân không lựa chọn Trấn Nam Vương?

- Điều kiện?

- Thứ nhất, để người của ta trong Nam phủ. Thứ hai, chia sẻ tất cả tình báo cho Thiên Sách phủ chúng ta.

- Hừ, như vậy chẳng bằng muốn chúng ta làm tay sai?

- Phu nhân hiểu nhầm, đây là hợp tác.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 153

Chiến Thuật Xe Buýt Hai Tầng

Bên dưới chiến trường.

- Tiểu nhân, bỉ ối.

Ngân Diện đuổi theo Lăng Phong, vừa đuổi vừa chửi ầm lên. Lăng Phong không khỏi vuốt mũi cổ quái. Lời này nghe thế nào có điểm... nữ tính. Hắn vẫn điềm nhiên chửi lại:

- Kêu cái gì mà kêu. Ai bảo kéo bầy đánh úp ông?

Tần Quyền bên cạnh lại cười trêu:

- Mất mặt, quá mất mặt.

- Lão Lục, người phe nào đó?

Tần Quyền tỉnh bơ:

- Đệ đang nói hắn, có nói chúng ta đâu.

- Cũng đúng. Không bị mất mặt, cứ mang mặt nạ làm gì chứ?

Ngân Diện lung lay.

Lại nói. Đánh nhau, nếu chỉ là vai phụ tham gia sinh động chiến trường, bình thường đều là dựa trên tinh thần giao lưu học hỏi. Người một chiêu, ta

một chiêu, người một chiêu, ta lại một chiêu. Sau 3 chiêu nhìn vào mắt nhau hội ý, lại tiếp tục, hết giờ nhận lương. Đây mới là giang hồ chân chính.

Cần ví dụ?

Hãy nhìn Tần Quyền. Quyền đệ đánh nhau, chiêu thức ung dung như đang tập dưỡng sinh. Tay đánh ra còn điệu đà, e sợ đối phương không nhìn kịp mà đón.

Được rồi, bây giờ hãy nhìn sang Lăng Hồ.

Chỉ thấy Lăng Hồ côn xoay "vù vù", bông bông đánh ra, đánh rồi thả, đánh rồi lại thả. 3 tên vây quanh hết năm sấp thì năm ngửa, mặt mũi xanh lét, mồ hôi đầm đìa. Lén nhìn mấy tên đồng bạn đang tập dưỡng sinh với Tần Quyền mà ghen tỵ nổ mắt.

Tiên sư nó, vì sao lúc nhảy ra trận lại không nhảy lệch sang trái hai thước, có phải đã đứng ở vị trí bên kia rồi không, sẽ nhàn nhã bao nhiêu đây? Làm sao lại rớt phải phạm vi quản thúc của tên đầu trọc này? Chẳng phải nói Phật môn giàu lòng từ bi sao? Nói không chừng thằng này bị hói đầu cho nên cạo sạch cũng nên.

Vốn dĩ là đánh úp người ta, bây giờ lại thành bị lật thuyền trong mương.

Cho nên nói, làm gì cũng vậy, chọn vị trí là rất quan trọng.

Tên nào đó hô lớn:

- Huynh đệ, mau kết thành hàng.

Chỉ chốc lát, 3 tên xấu số đành phải dựa lưng vào nhau. Marx nói, đoàn kết là sức mạnh, hãy đứng lên chống lại áp bức. Mà phải không? Thôi bỏ đi lúc này tính mạng trọng yếu, ai nói cũng được.

Triệu Diễm đã tránh ra khá xa, cũng không kìm được liếc Lăng Hồ, hỏi Bùi Thiệu Huy:

- Kẻ kia là ai?

- Tiểu nhân không rõ, có lẽ người quen của Lăng Phong.

- Có cơ hội lôi kéo thử, ta thấy hắn còn đáng giá hơn tên Lăng Phong kia nhiều lắm.

Bùi Thiệu Huy gật đầu.

Phong ca nếu biết bản thân đang bị hạ giá, chắc chắn sẽ kêu to oan ức.

Ngân Diễm đằng sau mặt nạ, xem ra đã mặt mày đen thui.

Tình hình càng lúc càng bất lợi. Ngân Diễm vốn tự tin có thể một mình giết Lăng Phong. Một năm trôi qua, cho dù Lăng Phong có được buff nghịch thiên thế nào, cũng không thể từ một tên ngay cả khí cũng không có mà trở thành cao thủ ngang ngửa Ngân Diễm. Và sự thật, đúng là như thế.

Ngân Diễm không phát ra Như Vân lệnh, nhưng cũng kéo theo 6 tên thủ hạ cạnh Triệu Hanh cho chắc ăn, âu cũng đã đủ cẩn thận.

Thế nhưng, xuất sư vẫn bất lợi.

Một mình Phong ca tạm thời chơi không lại Ngân Diễm thật. Nhưng nếu sử dụng chiến thuật xe buýt hai tầng, tầng trên Tân Quyền tầng dưới Lăng Hồ, Phong ca trốn ở sau, thì liền chiếm ưu thế. Có thể sẽ không áp đảo về thời gian kiểm soát, nhưng hoàn toàn có thể phòng ngự chặt phản công nhanh.

Cái này gọi là, chiến thuật hợp lý. Nói sao, đánh nhau không chỉ dùng tay chân, còn phải dùng đầu nha. Đầu phải lúc nào cũng phải chơi đôi công đẹp mắt, nhất là khi đối phương hơn người pressing toàn sân.

Ngân Điện coi như rõ ràng, lần này thất bại, vì vậy nuốt hận quát:

- Rút lui.

6 tên thủ hạ đã chờ câu này từ lâu. Vốn bọn chúng đã muốn chuồn. Chẳng qua nếu bỏ trốn nửa chừng, về nhà bị Ngân Điện nói ra chỉ e sẽ bị Triệu Hanh khai trừ, thôi vì chỗ kiếm cơm đành phải cố đến giờ.

Lăng Phong đến Hà Bắc để theo dõi Triệu Hanh. Nay Ngân Điện và 6 tên này lại tìm tới hãn trước, Lăng Phong đương nhiên sẽ không để chúng đi dễ như vậy.

Liên phát tay hô:

- Đuổi theo!

Phía Triệu Diễn, Bùi Thiệu Huy chấp tay hỏi ý kiến:

- Điện hạ, tiếp theo...

- Đuổi. Ta nhận ra tên kia, hãn là thủ hạ của Nhị đệ. Rất có thể đang ở cùng Nhị đệ.

Yên Vương công cáo thiên hạ Triệu Hanh bị gian thần ám hại, khởi binh hưng sư vấn tội, cho nên Triệu Hanh về Đại Danh là một bí mật, đang ở đâu không hề công khai. Lăng Phong mấy ngày qua hỏi thăm mãi cũng chẳng có nổi một tin tức. Thực tế, liên ngay cả Triệu Diễn cũng không biết.

Trong hai con trai của Yên Vương, Triệu Hanh có tham vọng hơn, từ nhỏ được Yên Vương yêu thích “phế trưởng lập thứ”, làm Thế tử đến kinh thành rèn dũa. Còn Triệu Diễn tuy được giữ ở Đại Danh, bề ngoài ăn chơi thoải mái, nhưng lại gán mác “tâm trí không ổn định”, không được thừa kế.

Chỉ là, Triệu Hanh lại bị Lăng Phong một kiếm thỉnh lên xe lăn, tiết luôn đường sinh dục.

Dù có giỏi thế nào, không thể sinh dục, Triệu Hanh coi như không thể làm Thế tử. Yên Vương vì vậy phải dựng màn kịch mới, mời thần y chữa bệnh cho Triệu Diễn, kéo hẳn trở lại. Đồng thời công bố Triệu Hanh mất tích, đổ vấy cho Sái Kinh, một công đôi việc. Nói trắng ra, Yên Vương vừa hận Lăng Phong hại con ông ta, lại vừa cảm ơn Lăng Phong đã cho cái cớ quá đẹp để khởi binh.

Thế nhưng cái kịch bản xoay qua xoay lại của Yên Vương, lại khiến Triệu Hanh và Triệu Diễn chẳng còn tình huynh đệ gì, dần ngấm ngấm đấu đá nhau. Triệu Hanh muốn âm thầm đoạt ghế Thế tử. Triệu Diễn thì muốn giữ ghế Thế tử vừa lấy lại.

...

Nơi ở bí mật của Triệu Hanh.

Triệu Hanh đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, bên cạnh là hai nha hoàn ăn mặc mỏng manh, lại hoàn toàn lồ lộ thân trên đang phục thị.

Trong phòng còn có một người khác, màu da hơi vàng vọt, dáng vẻ thư sinh. Gã là Bàn Đào, một mưu sĩ của Triệu Hanh.

- Ngân Diện vẫn chưa về sao?

- Bẩm, vẫn chưa.

- Hừ, một tên tiểu tốt mà thôi, lâu như vậy?

Nếu không phải hai chân cũng yếu ớt đến không đi được, Triệu Hanh đã đích thân đi xem Ngân Diện xử Lăng Phong. Bị Lăng Phong phỉnh, Triệu Hanh mỗi lần nhìn xuống hạ thể đều nghiến răng kèn kẹt. Làm nam nhân, chuyện lạc thú nhất cũng mất, chính là nỗi uất hận lớn nhất.

Chẳng qua, cũng may cho Hanh công tử đã... không đi. Bằng không lại chạy như chó nhà tang, à không đúng, chó què chân.

Bàng Đào ngẫm nghĩ nói:

- Tên kia còn là người của Hoa phủ. Điện hạ giết hẳn lúc này, liệu có làm bên đó để ý hay không?

Triệu Hanh không cho là đúng:

- Hoa phủ thì làm sao? Ắt kia cũng chỉ là đồ chơi của phụ vương ta.

Nói đến đó lại liêm liêm môi:

- Chẳng qua, ả ta nhan sắc cũng khó được. Nếu không xảy ra chuyện, ta cũng muốn chơi ả một lần xem sao. Hừm, dù sao phụ vương mấy năm nay cũng không động đến.

Bàng Đào biết Triệu Hanh hận không thể giết ngay Lăng Phong, chuyện này căn bản không thể nói gì thêm, đành đổi chủ đề:

- Bọn thủ hạ báo lên, đám người Nữ Chân kia đã vào thành. Nghe nói đã tìm đến Diên công tử bàn chuyện, nhưng bị Diên công tử đuổi ra.

- Đuổi ra? Haha, vị huynh trưởng này, cứ tưởng rất nhu nhược, không ngờ cũng có lúc như vậy.

Bàng Đào nói:

- Nếu Diên công tử không tiếp, vậy hay Điện hạ...

- Một đám thiếu số man di mà thôi, cứ mặc kệ chúng.

Bàng Đào lắc đầu, khuyên:

- Điện hạ, mong ngài suy nghĩ một chút. Bọn chúng tuy man di, nhưng chỉ trong vài năm có thể đánh cho Khiết Đan hấp hối, không thể quá khinh thường. Ngay cả Vương gia cũng xem là thượng khách. Chuyện của Điện hạ, nếu có thêm một minh hữu là lợi không hại.

Triệu Hanh lúc này trong đầu chỉ nghĩ làm sao để hạ thế có thể cứng, thứ hai là giết Lăng Phong cho hả giận, cũng lười suy nghĩ phát tay:

- Vậy người cứ đi một chuyến, xem ý tứ của chúng thế nào trước.

- Điện hạ anh minh.

Bàng Đào chấp tay lui ra.

Triệu Hanh lại bực dọc quát:

- Chu Vũ đâu?

- Dạ, có tiểu nhân.

Một tên trẻ tuổi chạy vội vào. Mắt liếc hai nha hoàn lỏa lồ trong nháy mắt liền cúp đầu. Để bị phát hiện chỉ sợ bị đem ra chém.

Triệu Hanh từ lúc về Đại Danh, coi như đã trăm phương ngàn kế tìm đủ cách để cái vật kia có thể ngóc đầu lên. Một lần thôi cũng được. Thuốc thang cường dương thay trà, đồ ăn bổ huyết thay cơm. Ngay cả nha hoàn bên cạnh cũng mặc lỏa lồ như vậy, cốt để kích thích hẳn.

Chỉ là, có những thứ, đã không cứng... là không cứng. Không có biện pháp.

- Hừ, lũ thần y gì kia đều vô dụng. Bảo người đi tìm phương thuốc trong dân gian, có nghe ngóng được cái gì không?

Chu Vũ mồ hôi đầy đầu.

- Tiểu nhân... tiểu nhân thực ra nghe được một cách. Chỉ là...

- Chỉ là cái gì? Nói. Đừng có rào trước đón sau trước mặt ta.

Chu Vũ cố lựa chọn từ ngữ:

- Tiểu nhân nghe nói ở Ký Châu, có viên ngoại họ Trần cũng bị...

Chu Vũ dừng câu, liếc về mặt Triệu Hanh mới dám tiếp tục:

- Về sau, nghe nói hãn cùng thân thích của mình cái kia... cái kia... không hiểu sao lại hồi phục. Chẳng qua loại chuyện này cũng khá hi hữu.

Triệu Hanh ngắt lời:

- Thân thích? Ý người nói là...

Chu Vũ thấy Triệu Hanh không tức giận, trái lại bắt đầu có hứng thú, gã mới yên tâm nói:

- Dù sao cũng là vạn bất đắc dĩ. Tuy phạm vào luân thường, chẳng qua có vài thứ bệnh, gặp chuyện kích thích có khi sẽ phục hồi.

Triệu Hanh ánh mắt dần sắc lên, vẻ mặt hưng phấn mong chờ ngày càng hiện rõ. Gã vỗ tay vào thành xe:

- Đến phủ Quận chúa.

- Điện hạ, là vị Quận chúa nào...?

Ở Đại Danh, hình như chỉ có một phủ Quận chúa.

- Còn vị nào? Minh Châu.

Nha hoàn ở sau nghe vậy trong mắt hiện vẻ kinh khủng, một tay vội vã che miệng sợ mình thất thố, cả người ngậy ra.

Chu Vũ tuy là kẻ bày đại, nhưng chính gã cũng phải đành người ra một lúc. Gã trong lúc sợ chịu tội mới buột miệng nói đến “phương thuốc” biến thái này. Nói trắng ra, chính là dùng thứ gì đó kích thích thật mạnh, cứu vãn Triệu Hanh. Tỷ dụ như, “loạn luân”.

Nhưng là, Chu Vũ chỉ nói đến "thân thích", đại loại họ hàng nào đó của Yên Vương. Chỉ không ngờ Triệu Hanh điên đến mức nghĩ luôn tới Triệu Minh Châu, thân muội.

Triệu Hanh nhớ ra cái gì, quay đầu gằn giọng:

- Chuyện này, không được để Vương tiểu thư biết dù chỉ một chút tiếng gió. Nếu không, tất cả các người đều phải chết.

- Vâng, điện hạ.

Hai đứa nha hoàn run rẩy.

Bọn chúng biết Vương tiểu thư do công tử đem từ kinh thành về. Công tử đối với chúng rất tàn bạo, chỉ riêng tiểu thư kia thì vô cùng nhẹ nhàng.

Chu Vũ trong lòng lại lộp bộp. Nếu Triệu Hanh làm gì với Triệu Minh Châu thật, hẳn không nói, nha hoàn không nói, thì Minh Châu quận chúa kia chắc gì cũng không nói? Đến lúc đó lộ ra cái gì, bọn hắn làm nô tài cho dù không làm gì cũng sẽ chịu tội.

Chu Vũ không khỏi muốn tự tát mình.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Hoa Sát Thân

3 người Lăng Phong cẩn thận bám theo Ngân Diện và 6 tên hộ vệ. Mấy tên này cũng không giỏi phản truy tung, xem ra cậy mình ở Đại Danh không hề phòng bị.

Chỉ là, đến một cái ngã ba, bọn chúng lại tách làm hai. Ngân Diện đi một hướng, 6 tên kia lại đi một hướng. Lăng Phong không khỏi bất định một lúc.

Tiếp theo nên đi theo ai?

Nghĩ một lúc, Lăng Phong nhỏ giọng với Tần Quyền:

- Lão Lục, phiên người đi theo tên mang mặt nạ. Ta và Lăng Hồ đi theo đám còn lại.

Tần Quyền gật đầu rời đi.

Lại thêm nửa nhén hương theo đuôi, Lăng Phong Lăng Hồ rút cục theo chân 6 tên hộ vệ đến một phủ đệ tách biệt ở phía bắc Đại Danh. Bề ngoài cũ kỹ, ngay cả cái bảng đề tên gia chủ cũng không có.

Xem ra chính là nơi ẩn náu của Triệu Hanh.

Lăng Phong không khỏi thấy tội thay cho Triệu Hanh. Thân là Nhị công tử, ngay cả về đến nhà mình còn phải sống chui nhủi như vậy. Âu cũng

đáng đời, ai bảo đối địch với Phong ca.

Đội 6 tên hộ vệ vào trong một lúc, nhân lúc trời tối khó nhìn, Lăng Phong liền đánh ngất mấy tên canh cổng lên vào.

Tìm kiếm một lúc, 6 tên hộ vệ thế nhưng như bốc hơi không tăm tích. Bên trong phủ đệ tối om om lại xuềnh xoàng, 4 mặt chỉ có vài viên nhỏ, thủ hạ canh gác không nhiều như tưởng tượng, chỉ có vài lão nhân đã ngủ gà ngủ gật.

Không đúng chứ?

Lăng Phong chợt nghĩ đến, chỉ e còn có mật thất. Cái phủ bên trên này chỉ là ngụy trang.

Còn đang không biết phải làm gì tiếp, Lăng Phong chợt thấy Lăng Hồ phản ứng.

- Lão Thất, phát hiện được cái gì sao?
- Có người đang gõ mõ tụng kinh.
- Gõ mõ?

Lăng Hồ nói xong đảo thân đi về một hướng.

Lăng Phong tuy có thần thức hơn người. Chẳng qua, có những chuyện vẫn là dân trong nghề vẫn thiện hơn. Hồ đệ là đại sư, đương nhiên nhạy cảm với tiếng kinh kệ.

Hai người theo đến một tiểu viện, phát hiện một cảnh tượng vô cùng... quỷ dị.

Chỉ thấy giữa phòng ánh nến lơ mờ, có một nữ tử ăn mặc thanh đạm màu sáng. Cái này cũng thôi, chỉ là trước mặt nàng ta bày ra ba bốn cái bài

vị.

Nửa đêm nửa hôm, không đi ngủ thì thôi lại ăn mặc như vậy chong đèn tụng kinh, không khí thì lạnh lẽo, xung quanh lại chẳng có nổi một người. Nếu không phải có đại sư bên cạnh, Phong ca nhất định đã chuồn từ sớm.

Lăng Phong nuốt nước miếng:

- Lão Thất, người nói kia là người hay là ma?

- A-di-đà Phật, là người hay ma, đều là duyên phận.

Lăng Phong không khỏi che mặt. Còn chưa kịp ước lượng số đo 3 vòng đối phương, đã nghe tiếng chiêng trống nổi lên tứ phía.

- Người đâu, có người đột nhập, mau phong tỏa lại!

Nữ tử nọ cũng kinh hoàng quay đầu, vừa lúc nhìn thấy hai người Lăng Phong. Lăng Phong cũng lập tức nhận ra.

- Tiểu Mai?

- Lăng Phong?

Ra là nàng ta. Vương Diệu Mai, quận chúa bị Triệu Hanh đem theo về, cũng không phải ma quỷ nào.

Mà từ từ, chắc không? Lần đó bên sông Phong ca cũng gọi là đặc tội nàng ta. Ai mà biết thời gian qua còn sống hay đã chết? Hôm nay hiện hồn lên báo thù?

Thời gian không cho phép Lăng Phong nghĩ nhiều. Hắn đánh mắt nhìn Lăng Hồ, biết phải rời đi ngay. Ma nữ tạm bỏ qua, nhưng nếu bị vây lại, chỉ e không chạy được. Nghe âm thanh này, chỉ e vài chục người chứ chẳng

chơi. Không loại trừ khả năng bị cho vào bẫy, khó trách vừa rồi theo đuôi dễ dàng như vậy.

6 người thì còn viết qua loa nửa chương được đi. Nhưng nếu là 60 người cộng thêm một ma nữ...

...

Phủ Quận chúa.

- Nhị công tử, quận chúa đã chuẩn bị đi ngủ, ngài không được vào.

- Tránh ra!

Triệu Minh Châu đang ngồi trong bồn tắm thích thú vẩy nước, nghe loáng thoáng tiếng nha hoàn, liền vội vàng dừng tắm rửa.

“Hanh Nhị ca?”

Vị Nhị ca này, bao năm này đều ở kinh thành, chính nàng cũng không nhớ rõ mặt. Nàng ta cũng biết hình như Nhị ca đã về Đại Danh cả tháng nay, nhưng cũng không hề được gặp. Hôm nay làm sao lại đến đây?

Vừa mặc xong đồ lót thì Triệu Hanh đã được nha hoàn đẩy xe lăn đi vào.

- Nhị ca, người... vào đây làm gì? Ta sắp đi ngủ.

Triệu Hanh không đáp, ánh mắt gã trở nên khác lạ.

Mặc dù hai người là anh em, nhưng Triệu Hanh từ nhỏ đã phải ở kinh thành. Ấn tượng của gã về nàng ta rất ít, chỉ nhớ lúc nhỏ thường xuyên gây chuyện làm Yên Vương đau đầu. Tình cảm vì vậy càng chẳng có.

Bây giờ nhìn lại, Triệu Hanh phát hiện vị muối muối này đã phổng phao ra dáng thiếu nữ, chỗ lồi chỗ lõm. Triệu Minh Châu không tính xinh đẹp, nhưng vừa tắm rửa xong, sạch sẽ ẩm ướt. Lúc này nàng ta lại chỉ mặc một lớp áo lót mỏng manh, Triệu Hanh không khỏi nuốt nước miếng.

Triệu Hanh trong tâm đại động, gãi cảm giác bên dưới hình như có phản ứng.

Triệu Hanh nhìn chăm chăm nói:

- Minh Châu. Lâu nay Nhị ca không đến thăm, không biết muối đã ra dáng thế này đây.

Triệu Minh Châu vội trốn ra sau giá thay đồ, nói:

- Huynh mau ra ngoài đi. Xấu hổ chết người mất. Thăm thì mai thăm cũng được, sao phải lúc này?

- Minh Châu, chắc muối cũng biết, ta bị kẻ gian hãm hại, không thể làm một nam nhân đầy đủ...

Triệu Minh Châu đỏ mặt nói:

- Huynh nói... chuyện này với ta làm gì? Tìm đại phu là được rồi.

- Đại phu nói, nếu muối chịu để ta nhìn ngấm một chút, nói không chừng bệnh tình sẽ có chuyển biến.

- A?

Triệu Minh Châu sợ hãi, đại phu ma quỷ nào lại nói như vậy?

Triệu Hanh liếc mắt với hai nha hoàn thân cận. Hai ả tuy trên mặt lúc đỏ lúc tím, nhưng biết không thể làm trái, bèn rón rén tiến lại giá thay đồ.

Triệu Hanh vẫn tiếp tục:

- Muội là thân muội của ta. Chuyện này cũng đâu có gì quá đáng? Chỉ một lần, thử xem có hiệu quả không thôi. Ngoan, xong việc chỉ cần muội muốn, cái gì Nhị ca cũng sẽ chiều.

- Không được. Muội... A, các người vào đây làm gì?

Triệu Minh Châu trốn sau giá đồ nói nửa câu, thì phát hiện hai bên có hai nữ nhân vồ lấy.

- Buông ta ra, các người... các người muốn làm gì? Người đâu...

- Bịt miệng nó lại!

- A... ô...

Triệu Hanh dừ dần nghiêng rằng:

- Minh Châu, ngoan ngoãn một chút. Chuyện này chỉ có ta biết muội biết. Ta không nói, muội không nói, cũng đâu có ai biết. Muội thường xuyên cùng đám gia nô ra ngoài chơi đùa, cũng chẳng phải liệ nữ cái gì, để cho Nhị ca nhìn một lần cũng có làm sao? Thân càng thêm thân. Hai người các người, cởi đồ của Quận chúa ra...

- Ô...

...

Chu Vũ đứng ở ngoài thấp thỏm, loáng thoáng nghe tiếng kêu la. Gã biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Thực ra, chuyện "vị viên ngoại" kia Chu Vũ cũng chỉ nghe đồn.

Chu Vũ gặp chuyện phải lưu lạc ở Hà Bắc, cố gắng luồn lách mãi mới ở cạnh Triệu Hanh. Nay Triệu Hanh giành ngôi Thế tử, vây cánh bên cạnh đang dần định hình. Nếu chuyện lần này thành công thì một bước lên trời, thất bại cùng lắm tiếp tục bỏ trốn, còn hơn cứ thế này chờ người khác đạp xuống bùn đất như trước.

Lát sau, nghe thấy tiếng cười của Triệu Hanh, Chu Vũ liền nở nụ cười méo mó.

Chẳng lẽ thực sự có hiệu quả?

Chu Vũ bắt đầu mơ đến những ngày tháng sung sướng tiếp theo.

Đột nhiên, Chu Vũ lại nghe thấy một tiếng kêu thảm. Dường như là của nha hoàn bên trong.

Ở cạnh Triệu Hanh một thời gian, chuyện nha hoàn nô tài bị đánh như cơm bữa, chết cũng không ít. Chu Vũ nhìn cũng thành quen, chính vì vậy mới càng muốn thăng tiến, để đỡ bị đem ra xem như con kiến như vậy. Nhưng riêng lần này, gã bỗng thấy lạnh cả sống lưng, như thể có điềm báo gì đó với chính mình.

Chu Vũ vốn có chút đầu óc. Tâm tư loạn chuyển nghĩ đến gì đó. Gã mờ mờ ứa ra, liền vội vã rời đi.

Vừa bước ra cổng đã bị chặn lại:

- Chu hiền đệ, sao vội vậy?

Chu Vũ giật thót, nhìn lại thì thở ra nhẹ nhõm.

Người kia niên kỷ tầm 30, thân hình cao lớn, khuôn mặt vuông vức cương nghị.

- Lữ đại ca, người lại đây...

- Sao vậy?

- Huynh đệ chúng ta đang mang họa sát thân, không chạy ngay bây giờ, chết chắc.

Người họ Lư hơi giật mình, vỗ vai Chu Vũ:

- Họa sát thân? Đệ nghĩ gì vậy? Bấy lâu ta chỉ làm tuần tra, hôm nay công tử lại gọi đi theo hộ vệ, ta nghĩ có lẽ sắp đến lúc khởi sắc. Chuyện vui đang muốn gọi đệ đi uống, đệ lại...

Chu Vũ nghe vậy càng khẳng định mình suy đoán đúng. Cũng may gã tỉnh ra sớm, nếu không đao kẻ cổ lúc nào không biết.

Gã ghé tai vào nói gì đó, trung niên họ Lư kia nghe một lát, khuôn mặt cũng không hề sợ hãi, chỉ như hiểu ra, có chút cảm phẫn.

- Hừ, chạy đến Hà Bắc cũng không an ổn, bản tướng làm gì phật ý ông trời sao, vận rủi cứ đeo đuổi ta mãi.

- Đại ca, nhỏ miệng.

Nói rồi Chu Vũ lại thầm thì:

- Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình. Đại ca là mãnh tướng, đệ nghĩ cần gì phải theo triều đình hay Yên Vương?

- Ý đệ là?

- Tự lập môn hộ, tự mình lập nghiệp. Dưới trướng Yên Vương, ngay cả một người bằng nửa huynh cũng không có, vẫn đánh được cả cái Hà Bắc đòi chia đôi lãnh thổ với triều đìnhh đấy thôi.

- Đệ nói thì hoa mỹ, nói thô tục chẳng phải là làm một sơn đại vương sao? Đâu có dễ làm như vậy?

Chu Vũ ngắt lời:

- Mà thôi, lúc này không phải lúc bàn bạc, mau rời đi.
- Được, về phủ ta trước.
- Đại ca, không kịp đâu. Đại ca làm gì có thứ gì đáng giá mà... ý đệ là, thời gian gấp rút.
- Ít nhất cũng nên dẫn theo Yến Thanh và vài huynh đệ.

Chu Vũ nghe vậy đành gật đầu.

Có điều...

Chu Vũ? Lại còn Yến Thanh Lư Tuấn Nghĩa?

Chẳng phải "Thần Cơ Quân Sư", "Lăng Tử" và "Ngọc Kỳ Lân" sao?

Lăng Phong từng tìm hiểu, thế giới này có vài điểm chung với thế giới cũ, vì vậy hẳn ước tính sự kiện Tĩnh Khang "có thể" vẫn sẽ xảy ra sau 2 năm nữa.

Chỉ là, nếu đúng vậy, quân Lương Sơn thật phải nên tan rã ít nhất đã 3 năm trước. Thế nhưng hiện tại, lại đâm ra Chu Vũ Lư Tuấn Nghĩa còn sống nhăn răng?

Lăng Phong từng nhận định đây là một thế giới rất kỳ quái, đủ thứ bị xáo trộn, thật giả lộn tung phèo lên. Vì quá nhiều chỗ sai lệch, Lăng Phong coi như hăn chả biết gì cho đỡ đau đầu. Nhưng xáo đến mức nhân vật hư cấu như Yến Thanh cũng xuất hiện, thì không thể lý giải nổi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 155

Chịu Hay Không?

Hai người Lữ Chu vừa rời đi chưa lâu, đã thấy Triệu Hanh tự tay lăn xe đi ra.

Cũng không biết hẳn ta đã làm đến công đoạn nào, có lấy lại bản lĩnh nam nhân hay chưa. Dù sao, chỉ e không chỉ “nhìn ngắm thân thể” đơn giản như vậy.

Triệu Hanh ra khỏi cửa, phát hiện Chu Vũ đã không thấy. Chẳng qua đang lúc tâm tư tươi tốt, nhất thời cũng không quá để ý. Chỉ là gã còn chưa kịp gọi hạ nhân, đã thấy một tên hộ vệ chạy lại nơm nớp nhỏ giọng:

- Điện hạ, phủ đệ có chuyện. Vương tiểu thư...

Triệu Hanh nghe đến Vương Diệu Mai, lập tức nóng vội:

- Diệu Mai? Làm sao?

- Bẩm, có thích khách đột nhập, tiểu thư đã bị... bắt đi.

- Cái gì? Cả đám hộ vệ đi đâu?

- Bẩm, đối phương thân pháp cao minh. Điện hạ lại đang phải giấu mình, bọn thuộc hạ không dám giống trống khua chiêng truy tìm toàn thành.

Triệu Hanh mặt tím tái, quát:

- Một đám phế vật vô dụng. Chẳng lẽ một chút dấu vết cũng không tra ra sao?

- Bẩm, trong lúc truy đuổi ra ngoài, có người phát hiện ra... người của Thế tử điện hạ đang ở quanh đó.

- Huynh trưởng?

Triệu Hanh bỗng sầm mặt gằn giọng:

- Tốt. Vương huynh, ta còn chưa động đến người, người đã muốn xuống tay với ta rồi sao? Chu Vũ ở đâu?

Rất nhanh, lại một tên thủ hạ chạy vào báo:

- Điện hạ, Chu tú tài đã không thấy đâu. Còn có, huynh đệ của hần, Lữ đội trưởng và mấy tên huynh đệ của chúng cũng đã khăn gói đi mất.

Triệu Hanh lúc này mới nghĩ lại trước sau, Chu Vũ không lẽ e sợ mà bỏ trốn?

Không được, chuyện hần gian dân muội muội, Triệu Minh Châu lúc này tuy đã ngơ ngẩn, chắc hần cũng sẽ không dám nói ra. Nhưng tuyệt đối không thể để kẻ thứ 3 còn sống biết được thoát đi. Về sau nếu chẳng may thực sự đăng cơ, cái tin tức kia mà bị đồn ra thì chính là vết nhơ khó tẩy.

Còn có, ai đã bắt cóc Vương Diệu Mai? Thực sự là Triệu Diễm?

Nhớ ra cái gì, Triệu Hanh quát hỏi:

- Mấy người Ngân Diện đã trở về hay chưa?

- Bẩm, Ngân Diện đã rời thành, 6 vị Giáo úy đã trở về. Chỉ là, hình như... kết quả không tốt.

Triệu Hanh lập tức nghiêng rằng:

- Hừ, cái gì cũng hỏng việc. Dùng tư cách Minh Châu quận chúa, dán cáo thị phản tặc Chu Vũ và Lư Tuấn Nghĩa đột nhập phủ quận chúa làm càn, truy nã toàn thành cho ta, cứ kẻ nào tình nghi đều nhốt hết lại. Vương tiểu thư mà bị tổn hao một cái gì, các người đều chết hết đi.

Cả đám nô tài liếc nhau, trong mắt đều hiện vẻ khố sấp. Vương tiểu thư có mệnh hệ gì hay không, thì phải xem tâm tình của mấy tên bắt cóc, liên quan gì đến bọn thần thiếp chứ. Làm nô tài thật đúng là dễ tai bay vạ gió mà.

...

Đã canh 4, trời tờ mờ sáng.

Bách tính Đại Danh đang ngon giấc đều bị dựng dậy, quân lính đang lùng sục khắp thành.

Dù sao cũng đang lúc phản loạn, người trong thành đều nơm nớp lo sợ, đêm về chẳng thể ngủ yên. Nói tỷ như Yên Vương đánh thế nào mà thua một cái, mà nói câu không cát thì 80% là vậy. Đến lúc đó bị quan quân triều đình càn quét đến tận hang ổ, dân Đại Danh chỉ e bị chụp mũ “phản loạn” theo cùng. Nửa đêm bị đồ thành là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra. Đây cũng là lý do Yên Vương phải đóng thành hạn chế ra vào, bằng không chỉ e nửa cái thành đã bỏ chạy.

Lo lắng nghe ngóng một lúc, quần chúng mới biết, có vài tên gian tặc đột nhập phủ Minh Châu Quận chúa, làm Quận chúa kinh động sợ hãi hóa điên. Trong số gian tặc có hai người tên Chu Vũ và Lư Tuấn Nghĩa, hình dạng như tranh vẽ.

Lúc này, trong một góc đường tối.

Một nữ nhân đang bị dồn vào góc, hai tay sợ hãi ôm lấy thân mình. Nam nhân đối diện hai tay chống vào tường, khuôn mặt ép sát nàng ta, âm thanh dâm đãng hỏi:

- Người, chịu hay không?

Nữ tử không dám ngẩng đầu nhìn, e lệ đáp:

- Chịu... cái gì?

- Người rõ ràng biết ý tứ của ta, đừng giả vờ nữa.

- Ta... thực sự không biết.

Nam nhân khoé miệng nhếch lên, hơi thở nhẹ nhẹ đình chỉ. Hắn từ từ đè thấp khuôn mặt, hai đôi môi chỉ còn cách nhau vài phân...

Đang lúc độc giả chờ đón một màn cường hôn kinh điển, thì bị một tiếng niệm đầu đó phá bình.

- A-di-đà Phật, Tứ ca, hỏi thì hỏi nhanh. Chúng ta ở đây không an toàn đâu.

- Khụ, cầm nhầm kịch bản.

Còn ai ngoài Lăng Phong và Lăng Hổ.

Lăng Phong hiện vẫn đang ở ngoài đường, tận lực né tránh quân lính. Mặc dù đám quân lính truy lùng hình như cũng không phải lùng hắn. Nhưng là nửa đêm canh 4 vẫn còn lần mò ở ngoài đường, nếu bị chụp lại coi như nắm chắc suất một gian nhà lao tội ra ngoài trong giờ giới nghiêm.

Trọng yếu là, bên cạnh hắn còn có một Vương Diệu Mai.

Vừa rồi trong lúc tang gia bối rối, Phong ca tiện tay kéo luôn nàng ta ra ngoài, có gì còn làm vật thể thân bảo mạng. Quan trọng hơn, hẳn muốn tra hỏi cho ra chân tướng vụ hạ độc của Lâm thị. Lãng Phong vốn nghi ngờ chính cô gái này tiếp tay cho Triệu Hanh, nay bắt được đương nhiên không thể cứ thế bỏ đi.

Canh 4 mà vẫn thức cùng nữ nhân trên giường, là phiền toái.

Canh 4 mà phải mang theo một nữ nhân trên đường, thì lại càng phiền toái.

Lãng Phong thân pháp có khá thế nào, dính thêm một Vương Diệu Mai, lại phải tận lực bịt mồm cô ta không cho kêu la, tốc độ di chuyển giảm xuống gần bằng 0, thậm chí có xu hướng gia tốc âm.

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không trụ được đến sáng.

Lãng Phong lúc này mới nghiêm chỉnh đứng thẳng:

- Hừ, mẫu thân ta có phải bị cô hạ độc?

Bờ sông đêm nọ, Lãng Phong cũng từng quát hỏi một lần. Nhưng lúc đó nàng ta bị cảnh đánh nhau làm kinh hoảng, nhất thời hỗn loạn.

Vương Diệu Mai sửa lại trang phục, thản nhiên nói:

- Ta không hề biết chuyện độc của đại nương. Bà ấy... không sao chứ?

Ánh mắt nàng ta vô cùng tự nhiên, thái độ thực sự quan tâm đến Lâm thị, khiến Lãng Phong không biết tiếp theo nên làm gì. Cô gái này lúc trước luôn ra vẻ mình là một tiểu thư không chịu khuất phục, chắc không phải đang diễn xuất đi? Chỗ này cũng không có Học viện Điện ảnh, đâu ra mà lăm diễn viên như vậy được.

Lãng Phong khoanh tay nói:

- Đã liệt giường không dậy nổi.

- Thực vậy sao? Hôm đó ta ra ngoài thì người của Triệu Hanh đến đón đi. Từ đó về sau hồ hồ đồ đồ đến chỗ này, căn bản không hề biết chuyện của đại nương. Chẳng qua...

- Chẳng qua cái gì?

Vương Diệu Mai e dè nói:

- Ta từng nói với hã, người thì giết chết không sao, nhưng đừng làm hại bà ấy.

Lăng Phong suýt chút úp sấp. Còn có kiểu nói chuyện này? Rất tổn hại.

Vương Diệu Mai tiếp tục:

- Hã cũng đã hứa với ta.

Lăng Phong trong lòng khinh bỉ:

- Hứa với cô? Cô thấy hã đáng tin sao?

- Ít nhất đáng tin hơn người. Hã hứa đem ta đi, nói là làm được.

Lăng Phong á khẩu. Đứng từ phương diện của Vương Diệu Mai, thì... đúng là thế thật. Chẳng qua, Phong ca cũng là một người đáng tin nha, cũng đã thất hứa bao giờ đâu? Vì... hã chưa hứa với ai cái gì cả.

Lại nghe Vương Diệu Mai ngập ngừng:

- Vả lại...

- Vả lại cái gì? Cô có biết nói giật cục như vậy gở ra rất tổn chữ không? Khụ, bỏ đi. Tổng hợp ý tứ lại, nói luôn vào một câu trọng điểm dùm.

- Hãn không có lý do để hại mẹ người.

- Ta cũng thấy thế. À không đúng, nói giỡn sao? Hãn ta mấy lần muốn giết ta, bởi vì thất bại mà điên cuồng, cho nên làm hại người thân của ta.

Vương Diệu Mai nói:

- Người trong mắt hãn chỉ là một con kiến, hãn cùng lắm phải thủ hạ giết chết người là xong, sẽ không rảnh rỗi đi hạ thủ lên đại nường.

Mấy cái suy luận đơn giản kiểu này, Lăng Phong chẳng lẽ còn chưa nghĩ đến sao? Còn cần nàng ta dạy hãn?

- Cô nghĩ mình rất hiểu Triệu Hanh sao? Người một khi căm thù, căn bản sẽ không nghĩ theo lẽ thường.

Vương Diệu Mai trầm mặc, nhỏ giọng:

- Lúc đó ta luôn ở cạnh bà ấy, ngoài người làm trong phủ, căn bản không có người lạ tiếp cận.

Lăng Phong sầm mặt:

- Cô còn nói? Cho nên ngoài cô ra, chẳng còn ai là tình nghi.

- Ta đã nói ta không làm, người nghĩ sao thì nghĩ. Dù sao cũng đã trong tay người, ta chỉ một nữ nhân còn có thể làm gì?

- A? Lúc trước không phải rất cường ngạnh sao? Bây giờ lại hiểu chuyện như vậy rồi?

Vương Diệu Mai ngoảnh đầu đi, ý tứ mặc kệ.

Lăng Phong nhìn lại, không khỏi nghĩ linh tinh một chút.

Nói một câu thực lòng, nàng ta cũng là một tiểu mỹ nữ. Xuất thân quận chúa, từ nhỏ ăn sung mặc sướng, da thịt trắng ngần, dung nhan rất có đường nét. Bây giờ, lại bị Phong ca ép vào tường, tư thế nhắm mắt mặc kệ. Hai người cự ly còn chưa đến nửa thước, mùi hương trên người nàng ta len lỏi vào mũi. Lăng Phong thậm chí cảm nhận ngực hắn còn sắp chạm vào bầu ngực vểnh lên của nàng ta.

Hắn không nhịn được cúi xuống một chút...

- A-di-đà Phật...

- Khụ!

Lăng Phong ho khan, không khỏi tự phê bình bản thân.

Vừa rồi tính làm gì vậy?

Không được không được nha. Trước khác nay khác. Tốt xấu gì cũng đã họp bàn đề ra chủ trương, phải luôn thấm nhuần kiên định. Phải nhớ tới quốc gia, nhớ tới cách mạng, còn có những lê dân đang chịu cực khổ ngoài kia. Từ hôm nay, phải đóng vai một Đảng viên đầy gương mẫu.

Nữ nhân này, nói thế nào cũng là thế lực thù địch, nhất định còn che giấu điều gì.

Nhưng Phong ca lại không phải nhân viên điều tra, khả năng nghiệp vụ bằng 0. Nếu muốn tra hỏi, hắn có lẽ chỉ nghĩ được đúng một cách, đó là dùng năm đấm. Dù sao kịch bản yy nào tàn trước nay luôn là thế, nếu muốn moi tin, cứ đánh là xong, mặc kệ cái gì nhân đạo với chả pháp luật.

Chẳng qua, nàng ta lại là nữ nhân. Lăng Phong xưa nay, điểm yếu chí mạng chính là nữ nhân, đặc biệt là mỹ nữ, căn bản không thể xuống tay.

Nghĩ đến gì đó, Lăng Phong quay lại nói:

- Thất đệ, người tìm cách về khách điểm, bảo hộ cho đại tiểu thư.
- Vậy còn Tứ ca?
- Ta đem nàng ta đi một nơi.
- Thiện tai. Tứ ca, người không phải muốn...?
- Thiện cái gì tai? Mau đi.

Vương Diệu Mai bị Lăng Phong kéo đi, trong lòng đầy kinh hoảng. Nàng ta không rõ ràng tính cách Lăng Phong cho lắm, hai bên không mấy quen thuộc, nhưng nàng có thể chắc chắn hẳn không phải chính nhân quân tử.

Chẳng lẽ hẳn thực muốn tìm một chỗ cường gian nàng ta cho hả giận?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Ta Sai, Điều Là Ta Sai

Hoa phủ.

Lăng Phong còn không tinh trùng đầy não mà đi cưỡng gian dân nữ. Kịch bản tuy có cảnh nóng, nhưng đều đầy ắp nghệ thuật và nhân văn. Viết tầm bậy bị kiểm duyệt đóng dấu dâm hiệp, thì coi như khỏi xuất bản.

Lăng Phong đem Vương Diệu Mai đến chỗ Thành Bích, dù sao hai bên đã tạo thành hiệp ước hữu nghị, chống lại Triệu Hanh. Nàng ta lại là thủ lĩnh Nam phủ, có lẽ có đủ công cụ moi tin tức.

- Đao đại ca, phu nhân từng giao phó nhiệm vụ tìm Triệu Hanh, hôm nay tiểu đệ đã tìm được người mang đến. Phiền huynh vào bấm bấm một chút.

Đại Đao mặt sọc liếc nhìn Vương Diệu Mai, có lẽ nhận định cô gái này không có võ công, lạnh lùng vào bấm bấm.

...

Chốc lát sau, bên trong phòng.

- Phu nhân, vẫn chưa ngủ sao?

- Hừ, người nói xem?

- Hề hề, công vụ, có công vụ.

Thành Bích phu nhân mặc một bộ váy dài đơn sắc, như một bông hoa lan u nhã, chỉ là khí sắc nàng có vẻ không tốt. Dù sao lúc này mới chỉ tờ mờ sáng. Nữ nhân càng xinh đẹp càng cần giấc ngủ đầy đủ.

Thành Bích giọng hòa hoãn:

- Nghe nói người tìm được tung tích Triệu Hanh?

Lăng Phong sửa sửa trang phục nói:

- Là thế này. Ta suýt chút mất mạng, trải qua 9 9 81 kiếp nạn, rút cục đã tìm ra chỗ ở của hắn. Ở một gian phủ đệ bắc thành...

Phong ca còn chưa kịp liệt kê danh sách kiếp nạn, đã bị Thành Bích bĩu môi ngăn cản:

- Hừ, người đem qua bị Triệu Hanh sai người ám sát. Chẳng qua được huynh đệ trợ giúp, sau đó chỉ việc theo dõi ngược kẻ ám sát, không tìm ra chỗ ở của hắn mới gọi là kém đó.

- A? Sao phu nhân lại biết được? Quả nhiên là thủ lĩnh Nam phủ...

Lăng Phong căn bản không biết, Thành Bích lúc đó cũng có mặt gần đó.

Thành Bích bình thản nhìn Vương Diệu Mai:

- Bớt nói lời thừa đi. Nàng ta là ai?

- Tiểu Mai, phiền cô tự giới thiệu một chút.

- Ta?

Vương Diệu Mai ngơ ngác. Nàng vốn tưởng mình sẽ bị kẻ này đem đi đâu đó lãng nhục, chẳng ngờ lại bị đem đến gặp một nữ nhân xinh đẹp, căn bản không hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Dù sao, chỉ cần không bị cưỡng

bức là được, cho nên từ lúc đến đây cũng không hề kinh hoảng kêu la cái gì.

Lăng Phong ho khan:

- Khụ. Thôi để ta nói. Nàng ta, là nữ nhân Triệu Hanh đem về từ kinh thành, bí mật nuôi trong phủ. Chắc chắn sẽ biết rất nhiều chuyện bí mật của hãn. Mà ta thì không tiện...

Thành Bích cắt ngang:

- Người bắt cóc nàng?

- Cũng không tính là bắt cóc. Phu nhân xem, nàng ta không hề bị trói, cũng hoàn toàn thanh tỉnh. Là “thỉnh” đến.

- Rồi sao? Người đem nàng ta đến đây, cho dù nàng ta không phản kháng, vẫn đã đẩy ta và Triệu Hanh vào tình thế người chết ta sống mà thôi. Lăng Phong, người tính kế cũng được lắm.

Lăng Phong cười trừ:

- Phu nhân, chuyện này không sớm thì muộn mà thôi. Dù sao, người đã đem đến, tra khảo ra cái gì hay không là ở phu nhân.

Thành Bích nhú mi:

- Tra khảo?

- Đúng vậy, có vấn đề? Ta không tiện ra tay với nữ nhân, cho nên...

Thành Bích thờ ơ đáp:

- Ta đâu có biết tra khảo.

Lăng Phong không khỏi bất khả tư nghị:

- Nhưng... phu nhân là thủ lĩnh Nam phủ nha?

- Nam phủ đúng là do ta đảm đương. Nhưng ta cũng đâu có nói biết tra khảo bao giờ?

- Á?

Lăng Phong thất vọng ra mặt. Vậy mà hắn còn hy vọng đem đến chỗ Thành Bích, sẽ có biện pháp kTần Vương Diệu Mai nói ra lời thật.

Hết cách, vẫn phải là Phong ca ra tay mới được. Liền lại gần Thành Bích nhỏ giọng:

- Vậy đi, thực ra tại hạ cũng biết một chút kỹ xảo bên tra án. Nhân tiện có hai người ở đây. Ta và phu nhân, hay là làm một đoạn “Hắc Bạch Vô Thường”?

Thành Bích nhú đôi mày xinh đẹp, khó hiểu hỏi:

- Hắc Bạch Vô Thường?

- Đúng vậy. Chính là...

Thành Bích bỗng cắt lời:

- Tránh xa một chút. Ai cho đứng gần ta như vậy?

- Khụ. Phu nhân hấp dẫn động nhân, tại hạ cứ tự nhiên bị hút vào.

- Nói vào trọng điểm!

- Hắc Bạch Vô Thường, chính là một người diễn vai tốt, một người diễn vai xấu, cùng nhau tra khảo đối phương.

Thành Bích không hiểu sao bỗng nhiên sinh hứng thú. Dù sao, mất ngủ cũng đã mất ngủ rồi, cũng không có việc gì làm. Nàng tuy là nữ nhân

trưởng thành, nhưng tuổi thanh xuân tuy đã trôi qua, tâm tư vui đùa thiếu nữ vẫn còn không phai, chỉ nhất thời bị đè nén xuống.

Nàng hai mắt liền tỏa sáng:

- Vậy, ai đóng xấu ai đóng tốt?

Lăng Phong ưỡn ngực lẫm liệt:

- Phu nhân thử nói xem? Với nhân phẩm của ta mà nói, thì rõ ràng...

Thành Bích phu nhân như hiểu ra, hỏi:

- Ta tốt người xấu?

...

Lát sau.

Gian phòng khách của Thành Bích đã biến thành phòng tra khảo. Nữ tù phạm ngồi ở giữa phòng, hai vị cán bộ điều tra một trái một phải tiến vào. Một người hơi xấu một chút, nở nụ cười đầy gian xảo. Người còn lại lại tuy dung nhan xinh đẹp, nhưng lại làm mặt lạnh lẽo.

“Rằm”

- Nói!

Lăng Phong diễn vai ác, vừa vào liền đập bàn cái ầm quát tháo, Thành Bích thì nhỏ giọng:

- Diêu Mai cô nương...

- Ta biết bà là ai rồi.

- A?

Lăng Phong Thành Bích đồng thời choáng váng. Không đúng không đúng, ngược rồi.

Chỉ nghe nữ tù Vương Diệu Mai bình thản nói:

- Triệu Hanh từng nói qua cho ta. Xem ra bà chính là Thành Bích phu nhân, nữ nhân bí mật của Vương gia đi. Còn hản ta, lại là nam nhân bí mật của bà? Chuyện này nếu để Vương gia biết được...

Lăng Phong âm thầm mừng rỡ, quả nhiên có tiến triển. Chắc chắn Triệu Hanh còn nói chuyện khác với nàng ta. Phong ca tuy không xuất thân cảnh sát điều tra, nhưng bốn sự vẫn là không sai mà. Vừa xuất tràng còn chưa nói gì đã phát huy tác dụng.

Chỉ là, nữ cán bộ tốt bụng Thành Bích bỗng bưng bưng nổi giận:

- Người gọi ta... cái gì?

- Phu nhân, bình tĩnh, bình tĩnh. Tạm thời đừng khảo, ra ngoài hội ý một chút.

...

Đằng sau bình phong.

- Phu nhân, chẳng phải đã nói ta đóng vai xấu phu nhân vai tốt sao? Rút cục có chuyện gì?

Lăng Phong nhớ lại lời Vương Diệu Mai, đoán mò nói:

- Nếu là chuyện nam nhân bí mật gì kia. Vậy thì phu nhân cứ an tâm. Tại hạ tuyệt đối không để ý, sẵn sàng vì phu nhân mà hy sinh danh tiết của mình.

Thành Bích khinh bỉ:

- Ai cần quan tâm danh tiết của người? À ta dám gọi ta là bà, ta già như vậy sao?

Lăng Phong suýt chút úp sấp. Còn tưởng có chuyện gì bí mật đã bại lộ, hóa ra là chuyện này.

Liền một bộ nghiêm túc:

- Không già, hoàn toàn không già. Phu nhân nhìn thế nào cũng chỉ như tử tử của nàng ta...

- Ta đương nhiên như tử tử nàng ta, chẳng lẽ là cô cô?

- A, ta không phải ý này.

Thành Bích ánh mắt sắc sảo liếc qua:

- Chữ ý người là gì?

- Ý là... ý là...

Bị đại mỹ nhân liếc một cái sắc như dao, Lăng Phong sau ót cứng ngắc. Trong đầu thì loạn chuyển, cũng không thể nói thành “muội muội” nha, như vậy là trắng trợn nói dối. Nữ nhân tuy thích nghe lời nói dối ngon ngọt, nhưng cũng phải hợp lý hữu tình, còn không ngu đến mức nói trắng thành đen cũng qua mặt được. Nói không chừng làm quá lại thành phản tác dụng.

Vì vậy, liền nặn ra một khuôn mặt cầu tài:

- Có thể nàng ta kính trọng phu nhân, nên gọi là bà.

- Vậy sao không gọi người là ông đi?

- A, khụ. Thì... dù sao, nàng ta chỉ là một tiểu nha đầu chưa 20 tuổi mà thôi, ương bướng không hiểu chuyện, ta cũng chẳng ưa gì. Cá nhân ta, vẫn

là nữ nhân trưởng thành phong tình mị lực như phu nhân mới tốt.

Thành Bích phu nhân vẫn nghiêng rằng:

- Người thích nữ nhân thế nào liên quan gì ta? Cô ta 20, ta cũng đang thời kỳ 20, người chẳng lẽ nghĩ ta đã qua 30?

- Không phải, cũng không phải.

Lăng Phong mồ hôi đầy lưng, m* nó càng nói càng sai. Rút cục phải nói thế nào thì nàng ta mới vui vẻ đây. Sai sách, sai sách a.

Lăng Phong đành chuyển đề tài:

- Trở lại chuyện chính vụ. Lần này, ta đóng vai tốt, phu nhân đóng vai xấu.

- Được rồi!

Thành Bích không nói hai lời lập tức đồng ý, tư thế thậm chí giống như sẵn sàng xắn tay áo, chỉ cần quay vào lập tức đánh chết Vương Diệu Mai, cái tội bóng gió tuổi tác của nàng.

Lăng Phong không khỏi ho khan nhắc:

- Phu nhân, đây là tra khảo không phải hình khảo. Thỉnh phu nhân chú ý kịch bản chút.

- Làm sao? Người thương tiếc nàng ta? Cũng đúng nha. Nhân gia còn trẻ như vậy, lại xinh đẹp không thua ai, nam nhân các người động tâm là đương nhiên.

Lăng Phong đầu đầy mồ hôi, làm sao không khí lại chưa lết thế này?

- Khụ, khụ. Phu nhân việc gì phải so đo. Phu nhân là đệ nhất mỹ nữ ở đây, nàng ta căn bản không thể so nổi. Phu nhân chẳng lẽ không từ thái độ của ta mà thấy sao?

- Hừm, bớt lời nhảm đi. Thái độ của người liên quan gì ta?

- Phu nhân, tại hạ cũng không đắc tội ngài. Phu nhân việc gì nổi nóng?

Thành Bích nghiêng rằng:

- Người thực sự không đắc tội ta?

- Không có.

- Người có biết nữ nhân vào giờ Mão mà ngủ không đủ ngon, làn da sẽ xấu đi hay không?

Lăng Phong vội vã chạy dài nói:

- Khụ! Vậy hay tạm dừng, phu nhân ngủ tiếp, sáng mai lại tra?

Thành Bích vẫn không buông:

- Người nói bây giờ ta có ngủ được nữa không?

- Phu nhân, là ta sai, đều là ta sai.

Lăng Phong cời giáp đầu hàng, m* nó thôi nhận sai cho xong.

Thành Bích rút cục... nhoẻn miệng cười.

Đúng lúc này, có tiếng nha hoàn hoảng hốt:

- Phu nhân, bên ngoài có quân lính muốn vào soát người.

Thành Bích mặt giận lớn giọng:

- Trời còn chưa sáng, Hoa phủ của ta nói muốn soát là soát sao? Là quân lính phủ nào?

- Bẩm, là phủ Quận chúa. Còn có, Thế tử cũng đến.

Lăng Phong thở ra. Thế tử đại ca, cảm tạ ngài đã đến. Đại tỷ mất ngủ đang cần chỗ trút giận, tiểu nhân xin chuyển sang cho ngài hưởng. Thành ngài cứ thông thả mà tiếp nhận.

...

Thành Bích đã ra ngoài tiếp chuyện Triệu Diễm. Lăng Phong và Vương Diễm Mai vẫn ở hậu phòng.

Triệu Diễm tìm đến làm gì? Nói không chừng muốn lòng bắt chính Lăng Phong.

Tối qua Lăng Phong và Bùi Thiệu Huy đã lật mặt nạ Mật Thám ty ra. Tên họ Bùi kia lại ôm chân Triệu Diễm, chắc chắn muốn trừ Lăng Phong. Lý do có thể có nhiều, nhưng đơn giản nhất chính là sợ mất ưu thế. Bùi Thiệu Huy phản bội, điểm duy nhất chính là đem được bí mật của Mật Thám ty sang. Nay nếu có thêm một Lăng Phong cũng thế, Bùi Thiệu Huy căn bản không còn ưu thế.

Vương Diễm Mai nhìn bộ dáng lão liên nhìn đông nhìn tây của Lăng Phong, sáng giọng:

- Hừ, người luôn miệng nói Triệu Hanh là kẻ xấu. Ta thấy, người mới là kẻ xấu.

- Ta là kẻ xấu?

Vương Diễm Mai bĩu môi:

- Còn không sao? Lăn lăn mò mò trong phòng nữ nhân.

- Vương tiểu thư, làm ơn nhìn nhận vấn đề một cách phân minh. Triệu Hanh cho dù không hạ độc mẹ ta, thì lúc ở kinh thành đã rắc tâm giết chết ta. Hẳn chính là một kẻ xấu, bất kể hẳn có cứu cô đi nữa.

Vừa sẵn bị Thành Bích trút giận, Phong ca cũng mắng luôn:

- Nữ nhân các cô là động vật không có chút lý tính. Kẻ nào làm các cô chướng mắt, thậm chí ngày đèn đỏ thấy khó chịu trong người, thì đều là người xấu đi.

- Người hoa ngôn xảo ngữ, cường từ đoạt lý. Ta đang nói chuyện người dâm tà nhìn ngó phòng riêng nữ nhân. Người lại nói đến giết người cái gì...

- Tranh luận đi vào chi tiết đúng không? Ta thích nàng ta, tò mò riêng tư của nàng ta không được sao?

Vương Diệu Mai không phục nói:

- Người thích nàng ta? Hừm, là thích thân thể nàng ta đi.

- Đúng vậy! - Lăng Phong thản nhiên.

- Xem, còn không phải là dâm tặc?

Lăng Phong giơ tay ngăn:

- Từ từ, nghe cho hết cái đã. Thứ nhất, dâm và xấu, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

- Đều là xấu.

- Thứ hai, ta không phủ nhận, ta bị sắc đẹp của Thành Bích thu hút. Từ đó muốn chinh phục nàng ấy, cả thân thể lẫn trái tim nàng. Có vấn đề gì sao?

Vương Diệu Mai muốn nói gì đó lại thôi, Lăng Phong căn bản không cho nàng có cơ hội phản bác.

- Mọi thứ đều có căn nguyên. Nam nữ yêu thích nhau, nhất định phải xuất phát từ gì đó. Ta không biết nữ nhân các cô thích nam nhân từ cái gì, theo nghiên cứu thì 50% là tiền. Nhưng về phía nam nhân, ta lại có thể dám chắc. Triệu Hanh thích cô 8 phần là thân thể, chứ cái tính cách ương dở của cô, cô nói xem có người thích không?

- Người...

- Đáng tiếc, ta tuy là một “dâm tặc”, thế nhưng kỳ quái nha, từ đêm qua lại chẳng làm gì cô. Cô nói xem, là ta không đủ dâm tính, hay là bản thân cô không đủ xinh đẹp?

Vương Diệu Mai uất ức đứng dậy:

- Người... ta...

Lăng Phong buồn chán quay lưng, đầu độ mặt dày với lão tử, còn non lắm. Chẳng qua, đêm qua cũng nhờ có Lăng Hồ niệm kinh cảnh tỉnh, bằng không...

Lúc này, bên ngoài phòng khách có tiếng cãi nhau qua lại.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 157

Cơ Hội Ngân Vàng

Ngoài phòng khách.

- Thế tử, hôm nay người đến kịp thời, giúp Hoa phủ tránh phiền phức, ta xin đa tạ. Nhưng là, phiền người suy nghĩ thân phận một chút. Chuyện này để đến tai Vương gia...

Thành Bích đang mặt mày tái nhợt, cả người run run.

Vừa rồi một đám binh lính muốn vào tra gian tặc gì đó, không thêm nề mặt nàng. Triệu Diễn xảo diệu thế nào cũng xuất hiện, nói vài câu đã giải tán đám kia đi. Thế nhưng, hắn ta lại nói gì đó khiến Thành Bích không thể chịu nổi.

Chỉ nghe Triệu Diễn ánh mắt đậm dặt nói:

- Còn nhắc phụ vương? Phụ vương đã vứt bỏ nàng. Nàng đừng mơ tưởng nữa, mẫu phi càng sẽ không đồng ý. Nàng chẳng phải muốn vào Vương phủ sao? Vào phủ của ta thì khác gì phủ của cha ta. Hơn nữa, ông ta đã có tuổi rồi, nàng theo ông ta chịu khổ làm gì. Nàng còn trẻ như vậy, bản diện hạ lại là Thái tử...

Thành Bích tím mặt:

- Người... im đi, rút ra ngoài.

- Hừ, Văn Thành Bích, nàng nên biết mình đang nói chuyện với ai. Không có ta ngầm giúp đỡ. Mẹ con nàng còn sống nổi ở đây sao? Nói cho cùng, đến lúc hai mẹ con nàng nên báo đáp ta mới phải. Tương lai ta đăng cơ, mẹ con đều làm phi tử...

- Người... bỉ ổi, cầm thú... Người...

Thành Bích lão đảo sắp ngã.

Triệu Diễn lâu nay đối với Như Ý khá tốt đẹp, thi thoảng ghé thăm, khiến Thành Bích cũng vui vẻ theo. Còn hy vọng hai người sau này sẽ đối xử như huynh muội. Dù sao, nếu đại sự thành, tên này tương lai cũng là vua.

Chẳng ngờ, tên béo này, béo đến điên. Yên Vương vẫn sống sờ sờ ra đó, Triệu Diễn thế mà tình nhân của lão cha cũng muốn chiếm, muội muội cùng cha cũng muốn chiếm. Đánh cả mẹ cả con, đã vậy còn tranh với lão cha, quả thật "thiên hạ đệ nhất".

Lại nói, lão cha đem quân đi làm loạn chưa lâu, con ở nhà đã làm loạn hậu cung, xem ra máu "làm loạn" là có di truyền.

Đang lúc Triệu Diễn cười dâm, thì nghe một tiếng khinh bỉ từ sau bình phong đi ra:

- Là ai đang mộng xuân vậy? A, Diễn công tử? Lại gặp lại người.

Triệu Diễn nhìn thấy Lăng Phong, hai mắt tròn tròn:

- Sao lại... là người?

- Ngài tìm ta?

- Ta tìm người làm gì?

- Vậy thì không phải ta đâu.

Triệu Diễn mù mịt.

Lăng Phong cứ như rất thân thiết, tiến lại vỗ vai Triệu Diễn:

- Nam nhân nha, mỗi sáng đều có nhu cầu, cái này không tránh được. Nhưng mà ngài chạy sang tận đây đòi hỏi thì không hay đâu. Coi chừng trúng gió độc.

Triệu Diễn không luyện võ, bị Lăng Phong cố ý vỗ một cái, xương vai nhói đau, chỉ sợ đã bị chấn thương cái gì. Gã mặt nhăn nhó nhìn Thành Bích, gắng khinh bỉ nói:

- Hừ, còn nói mình không phải dâm phụ. Phụ vương vừa đi, đã nuôi gian phu trong phòng.

Thành Bích vẫn chưa hết tức giận, Lăng Phong cười chen vào:

- Từ từ, đại công tử. Người nói ai dâm phụ vậy?

- Làm sao, người đau lòng hộ nhân tình rồi?

- Tại hạ là hộ vệ của phu nhân, mới sáng sớm bị thằng mất dạy nào la hét đòi soát phủ, làm tại hạ mất ngủ lật đật chạy ra đây. Là ngài sao?

Triệu Diễn bực bội quát:

- Người là cái thứ gì? Dám bất kính với ta. Người đâu...

- Điện hạ có gì phân phó.

Đáp lại lời hăn là tiếng của... Đại Dao. Triệu Diễn liền rụt cổ.

Thành Bích tuy rất tức giận, nhưng nàng cũng biết cả Đại Danh là nhà của cha con Triệu Diễn, cũng chỉ có Hoa phủ này là tạm an toàn, ra khỏi

phủ nàng liền như cá cảnh nằm trong chậu. Liền phất tay cho Đại Dao lui ra.

Lăng Phong lại nhếch mép:

- Người nói ta gian phu gian tặc cái gì đó, đều không sao hết, ta không buồn quan tâm. Nhưng là nói nàng dâm phụ, ta rất không đồng ý.

Triệu Diễn ít nhiều cũng ăn chơi mấy năm Đại Danh không sợ ai, điểm bố lão vẫn phải có, liền tiếp tục ương ngạnh nói:

- A? Vậy nói một chút kiến giải.

- Người có phải một công tử phong lưu, có kinh nghiệm nhìn nữ nhân?

- Có thể nói như vậy.

Lăng Phong tủm tỉm:

- Vậy thì dễ nói. Lại đây nhìn một chút...

Xong xuôi liếc mắt... Thành Bích, chậm rãi:

- Ánh mắt nàng ta tuy ẩn chứa phong tình, nhưng không hề hàm chứa ý xuân. Long mi tuy cong mềm, nhưng lại thiếu một chút ướt át. Lại nhìn một chút thùy tai của nàng...

- Lăng Phong!

Thành Bích quát lớn, khuôn mặt đã đỏ bừng. Bị nam nhân đem mắt mũi long mi ra chỉ trỏ, cảm giác chẳng thể nào dễ chịu, nói đến đâu ngứa ngáy đến đó.

Lăng Phong vội ho khan:

- Khụ, những điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ nàng ấy đã rất lâu không được nam nhân mưa móc nuôi trồng, có thể gọi là dâm phụ sao?

- Lãng Phong! Người câm miệng cho ta!

- Khụ, ý kiến cá nhân, ý kiến cá nhân thôi.

Triệu Diễn ra vẻ gật gù đã hiểu, xong xuôi lại nói:

- Khoan đã, vừa rồi người chứng minh nàng ta không phải dâm phụ, ta tạm thời tiếp thu. Nhưng, người cũng không phủ nhận mình là gian phu?

- Chuyện này, là cả một đoạn học vấn. Lần sau gặp mặt, chúng ta sẽ nói tiếp.

Triệu Diễn vờ cười gian, chấp tay nói linh tinh vài ba câu liền cút.

Ra khỏi đại môn, ý cười trong ánh mắt Triệu Diễn liền tắt ngấm, thay vào đó là sát ý:

- Hừ, còn chờ gặp lần sau sao? Người cứ chờ ở đó, đêm qua bốn công tử đã thấy người không vừa mắt. Cũng tốt, vừa lúc ta phải làm đại sự.

Bên trong phòng, Lãng Phong cũng đang vuốt mũi:

- Thằng nhãi này, coi bộ đã sinh sát ý với mình. M* nó, địch nhân càng lúc càng đông. Bạn hữu thì không thấy đâu.

Từ từ, vẫn còn Thành Bích nha. Nàng ta là một minh hữu không sai, lại rất xinh đẹp.

Quay lưng đã không thấy Thành Bích đâu.

- Phu nhân...

- Cút cho ta. Ta muốn ngủ bù.

...

Tình hình truy lùng trong Đại Danh kéo dài suốt hai ngày không ngừng. Lăng Phong chỉ có thể tạm ở lại Hoa phủ.

Từ những thông tin Thành Bích cung cấp, cùng với tự thân nghe ngóng, Lăng Phong cũng tạm nhìn ra mâu thuẫn trong Đại Danh. Có thể tạm chia làm 3 phe, Triệu Hanh Triệu Diễn và Thành Bích. Ngoài ra, còn có một phe thứ 4 đang lăm le, người Kim.

Thành Bích thực ra không đủ thực lực làm hẳn một phe, Hoa phủ của nàng chỉ là một phủ đệ hạng trung, chẳng qua có một ít thủ hạ hơn người. Và lại, mục đích của nàng tạm thời không rõ, ngay cả tiền ở đâu nuôi thủ hạ Lăng Phong ở mấy ngày cũng không thể nhìn ra. Nhưng có thể khẳng định, nàng ta không có ý định tranh giành vị thế trong Đại Danh, vì nàng không có danh phận làm việc đó.

Chẳng qua, nàng ta và Triệu Hanh không ưa nhau, vốn dĩ Thành Bích từng có ý định ủng hộ Triệu Diễn. Nhưng thẳng đần kia lại máu gái làm bậy, hiện tại coi như đã triệt để đắc tội Thành Bích.

Nếu Lăng Phong đoán không sai, lệnh truy sát của phủ quận chúa là phe Triệu Hanh bày ra. Cho nên Lăng Phong không ngại lộ diện với Triệu Diễn. Dù sao Triệu Diễn có Bùi Thiệu Huy, chắc chắn biết Lăng Phong đang hộ vệ ở Hoa phủ.

Hộ vệ bình thường đều trú ở tiền viện, Lăng Phong thế nào lại được đặc cách ở hậu viện ngay cạnh phòng phu nhân, khiến đám nha hoàn trong phủ thậm chí thì thảo phán đoán không ít. Trước nay chỉ có một mình Đại Dao có tư cách này. Thế nhưng Đại Dao thì đám nha hoàn đã quá quen, chẳng mấy nghi ngờ.

Nhân tiện nói đến vị nhân huynh Đại Dao xuất quỷ nhập thần này.

Thành Bích có Khai Thần Thuật phát hiện thần thức Lăng Phong. Đại Dao thì luôn nằm ngoài phạm vi thần thức của Lăng Phong. Xem chừng xuất thân hai người này cũng không hề kém.

Thân phận Đại Dao lại càng khó hiểu. Người này dường như rất thân thiết với Thành Bích, rất được Thành Bích tin tưởng. Nhưng không phải người thân, lại càng không phải tình nhân.

Chẳng qua, Lăng Phong chỉ ngằm quan sát nửa ngày đã có thể rút ra nhận định. Đại Dao có lẽ đang làm hộ hoa cao thủ, gã yêu thầm Thành Bích nhưng không dám bày tỏ, chỉ tình nguyện ở cạnh bảo vệ cho nàng ta.

Trời chiều muộn.

Lăng Phong rảo bước đến phòng Thành Bích. Hắn muốn rời đi, dù sao cũng phải trở về báo tin cho anh em an tâm. Có điều trước khi đi phải hỏi xem, nàng ta có tra được cái gì từ chỗ Vương Diệu Mai hay không.

Bên ngoài đã không bị Đại Dao chặn lại. Xem chừng Phong ca đã thành khách quen, Dao ca cũng không đề phòng như trước.

Lăng Phong rón rén đi vào, trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Hắn ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, còn lẫn mùi rượu nhẹ.

"Mỹ nữ này đang uống rượu?"

Chỉ thấy Thành Bích đang yên tĩnh ngồi giữa phòng, đầu đã ngả xuống bàn, một bàn tay nõn nà vẫn cầm chén rượu ngả nghiêng.

Ông bà nói "gái một con trông mòn con mắt", đại loại chính là cảnh vật trước mắt.

Thành Bích chỉ mặc một bộ váy áo màu trắng, quần áo kia như hòa làm một thể với da thịt trắng nõn của nàng. Bởi thân thể nằm ngang trên bàn,

khiến bộ ngực vốn đầy đặn nay còn lớn hơn. Thân thể đầy đà mềm mại, nhưng vòng eo lại mảnh mai tinh tế.

Lăng Phong nhìn vào, không thể nào tưởng tượng nàng ta đã qua 20 từ lâu. Chỉ e đám nữ nhân hiện đại sau này, có tìm đủ cách đi thẩm mỹ giữ dáng cũng phải chạy dài. Có lẽ đây là thiên sinh nàng đã thế.

Có lẽ môi bị khô, đột nhiên Thành Bích liếm vành môi đỏ mọng, kêu gọi vô cùng.

Lăng Phong không khỏi nuốt nước miếng lăm bậm:

- Ài, thật khó mà kìm lòng nổi mà.

Hắn lại gần đưa tay vuốt tóc, dần dà vuốt má Thành Bích. Làn da nàng mềm mại tựa bông, thật khó nỡ bỏ ra.

Đột nhiên, một đôi mắt trong suốt hé mở:

- Người làm gì?

- A? Phu nhân... tỉnh rồi?

Bà nội cha nó, vẫn là thủ pháp quá thô ráp, làm nàng ta tỉnh mất. Xong chuyển này nhất định phải luyện thêm.

Thành Bích ngồi thẳng lại, xoay lưng chỉnh tóc tai nói:

- Vào đây làm gì?

- Ta muốn xin phu nhân thả ta... về nhà.

Thành Bích phì cười:

- Phì. Muốn đi thì cứ đi. Là người tới tìm trước, ta cũng đâu có giam giữ người.

Lăng Phong cười khan xấu hổ, bỗng nghe Thành Bích hỏi:

- Ngày hôm qua, lời người nói đều là thật?

Lăng Phong sờ mũi, “ngày hôm qua?”

Hôm qua 12 canh giờ Phong ca ngủ có 4 canh còn lại 8 canh nói vị chi ngàn câu có lẽ, chưa kể nói thầm, làm sao biết nàng đang nói là câu nào?

- Phu nhân, tại hạ là một nam nhân vô cùng chất phác. Trước mặt mỹ nữ, luôn luôn thật lòng.

Thành Bích cũng không so đo độ chất phác của hắn, hỏi:

- Người thực sự... không xem ta là dâm phụ?

“Ra là câu này.” Lăng Phong liền cười:

- Tại hạ nào có cái bản lĩnh đó. Dâm phụ hay không đầu tiên là ở suy nghĩ. Làm sao có thể dựa vào bề ngoài mà phán đoán. Ta chỉ qua mặt thằng mập kia một chút thôi. Còn tự xưng phong lưu, chém bừa hai câu đã tin sái cổ.

- Người...

Thành Bích dừng một chút, mặt nhăn liếc một cái cười nói:

-... rất xấu!

Lăng Phong ngẩn ngơ. Hắn bị tư thái của Thành Bích triệt để thu phục. Nói sao, Phong ca kể gì cũng có thể chơi, riêng mỹ nhân kể thì luôn không có biện pháp.

- Người nhìn ta trân trân làm gì?

- Tại hạ đúng là rất xấu, còn phu nhân... lại rất đẹp.

Thành Bích im lặng, đầu hơi cúi xuống, cổ nàng hồng lên. Đôi mắt nàng cố né tránh Lăng Phong.

Lăng Phong âm thầm đánh cược một ván.

Hắn đánh liều nắm lấy tay Thành Bích đang đặt trên bàn. Thành Bích bị nắm bất ngờ, đầu tiên muốn rút lại, nhưng làm thế nào cũng không thể rút ra. Không khỏi vì khó hiểu lo sợ mà ngẩng đầu nhìn Lăng Phong, hàm ý trách móc.

Lăng Phong chỉ chờ có thế, lập tức cúi đầu áp sát vào mặt nàng.

- A, người...

Bị tập kích bất ngờ, Thành Bích không khỏi ngẩn ra, đầu hơi ngả ra sau, nửa như né tránh nửa lại như chờ đón.

Hai mi mắt nàng vô thức khép lại.

Phong ca cũng rất quý quyết, hắn chỉ áp sát, nhưng cũng không vội hôn nàng. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp cận kề trước mắt, Lăng Phong không khỏi tim đập nhanh. Mi mắt nàng cong vút run rẩy, đôi môi mím lại như đang chờ hắn chiếm lấy.

Lăng Phong một tay vòng ra sau cổ nàng.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 158

Ngoéo Tay

Đúng lúc hai đôi môi vừa chạm nhẹ vào nhau...

- Mẫu thân, ngài có ở trong không?

Cả Lăng Phong lẫn Thành Bích đều giật mình. Lăng Phong y như kẻ trộm bị bắt quả tang. Thành Bích lại chả khác nào kẻ “muốn để người ta trộm mà bị bắt quả tang”.

Thành Bích vội vàng sửa lại váy áo tóc tai, cũng không thèm nhìn Lăng Phong, nói:

- Con... con vào đây làm gì?

- Con nghe nói mẫu thân đang có chuyện buồn, cho nên...

Văn Như Ý bộ dáng nhỏ nhắn đi vào, liếc Lăng Phong hỏi:

- Thập Nhất, sao ngươi lại ở trong này nữa?

- Tiểu thư, tại hạ cũng sợ phu nhân buồn bã, khụ khụ.

Thành Bích liếc xéo Lăng Phong, lại nhìn con gái Văn Như Ý bất đắc dĩ.

Con gái lo lắng chạy sang thăm hỏi, nếu là lúc bình thường nàng sẽ rất vui. Chỉ là, chẳng hiểu sao riêng lần này Thành Bích lại thấy Như Ý xuất

hiện rất không đúng kịch bản. Giá như nó đến muộn hơn một chút...

Thành Bích nhắc khéo tên nào đó đang thừa thải trong phòng:

- Người ra ngoài trước đi, chuyện kia ta sẽ bàn sau.

- Chuyện gì bàn sau? Đã bàn cái gì đâu?

Lăng Phong mặt ngẩn ra.

- Mau ra ngoài!

Thành Bích đến buồn bực tên đầu gỗ này, mắt trừng lên.

Lăng Phong đành ôm đầu đi ra.

Hay là đã tra hỏi được gì đó từ chỗ Vương Diệu Mai, nhưng ngại Như Ý trong phòng nên đuổi hẩn ra? Có thể vậy.

Mà bỏ đi, cái này đã không trọng yếu. Trọng yếu là vừa rồi lại chẳng thể hôn được nàng ấy, thật con m* nó uất ức. Vừa rồi Lăng Phong tính toán nàng ta sẵn rượu nhẹ trong người, cho nên hẩn mới làm liều, quả nhiên thành công. Chỉ là, vẫn thiếu một chút...

Cái gì? Thằng nào vừa nói Phong ca lợi dụng lúc người ta không thanh tỉnh làm việc xấu?

Đây là hiểu rõ ý cảnh, đánh cược phong lưu biết không? Phong ca nếu không nắm rõ tỉ lệ thắng, làm sao dám xuống tay? Người không tin thì đi mà tự mình làm thử, không ăn tát đã là tốt.

...

Vừa ra khỏi phòng Thành Bích không lâu, Lăng Phong đã bị ai đó chạy theo gọi:

- Thập Nhất...

- A, Như Ý tiểu thư, sao tiểu thư lại ra rồi?

Như Ý mở đôi mắt tròn to, hỏi một câu đầy tính thời sự giật gân:

- Người đêm trước ở cùng mẫu thân ta?

- Có thể nói... là vậy.

Như Ý hồn nhiên hỏi:

- Hai người cùng nhau làm gì?

Lăng Phong tuy tự nhận mặt dày, bị con trẻ hỏi như vậy cũng nhất thời xấu hổ:

- Khụ, chuyện này, có một chút khúc chiết. Thực ra, có lẽ không được mùi mẫn như tiểu thư nghĩ.

- Ta nghĩ? Ta nghĩ cái gì kia?

Lăng Phong choàng tỉnh.

Tiểu thư người ta mới có 8 9 tuổi gì đó, còn chưa dậy thì xong đâu. Bạn hữu sao lại nghĩ người ta đen tối như vậy được?

Còn chưa kịp giải bày, đã nghe Như Ý hỏi:

- Người thích mẫu thân ta sao?

Lăng Phong bị hỏi toàn câu khúc chiết, nhất thời không biết đáp ra sao. Trẻ con rất nhạy cảm, đừng tưởng cứ nói láo cười trừ là xong, sẽ bị khinh bỉ.

Lăng Phong liền dùng kế đảo khách vi chủ, hỏi ngược lại:

- Nếu ta thực thích, tiểu thư sẽ tán thành hay phản đối?

Như Ý liền cúi đầu nghĩ nghĩ nói:

- Ta... không biết. Chỉ cần mẫu thân vui vẻ, ta sẽ không phản đối. Và lại, người có nhiều trò vui như vậy, ta thích ở cùng với người.

Lăng Phong trong lòng mừng như điên.

Nói sao, muốn tán mẹ, trước phải tán con. A, không đúng. Lời này có điểm không hợp đạo đức. Là thằng nào vừa nói bậy?

Nói chung, có tiểu thư ủng hộ, còn sợ không chiếm được phu nhân sao?

Cách này, xác xuất thành công rất cao.

Vì vậy, liền làm bộ kinh hãi:

- A? Tiểu thư chẳng lẽ... muốn ta làm kế phụ?

- Kế phụ là gì?

- Khụ, giống như phụ thân, nhưng còn thân thiết hơn cả phụ thân.

Như Ý lại chà chà chân, nói:

- Hôm trước chẳng phải người nói, mẫu thân bởi vì một mình, cho nên quản thúc ta như một vị phụ thân sao? Ta muốn biết một mẫu thân đích thực sẽ ra sao...

Lăng Phong mở cờ trong bụng, cửa này mà qua, cửa sau 8 phần cũng qua. Mỹ phụ một con, nếu con đã theo chàng, thiếp còn không theo thì theo ai chứ?

Liền hạo nhiên chính khí nói:

- Tiểu thư, chỉ cần người có lòng ủng hộ. Tại hạ dù dầu sôi lửa bỏng, cũng sẽ không từ nan.

Nghĩ gì đó lại căn dặn:

- Nhưng mà, chuyện này tiểu thư phải giúp ta giấu kín, tuyệt đối không được nói cho ai biết.

Như Ý nhu thuận nhìn Lăng Phong.

Để chắc ăn, Phong ca liền kiểm tra:

- Nếu mẫu thân hỏi ta từng nói gì thì sao?

- Không nói gì.

Lăng Phong tiếp:

- Vậy nếu Đào thúc hỏi?

- Đào thúc chẳng bao giờ hỏi chuyện ta.

- Nếu đám nha hoàn hỏi thì sao?

- Chỉ có ta hỏi chúng, chúng không dám hỏi ta.

Lăng Phong liền vui vẻ giơ ngón út ra trước:

- Rất tốt. Ngoéo tay ước định.

- Ước định!

Như Ý cười vui vẻ làm theo.

Phong ca còn đang định nói thêm vài câu oanh liệt, đã nghe tiếng ai đó:

- Như Ý, con làm gì với hấn vậy? Ước định cái gì?

Chỉ thấy Thành Bích đã mặc áo khoác dày tiến ra, nghi hoặc nhìn Lăng Phong, ánh mắt vô cùng bất thiện. Giống như đang nghi ngờ Lăng Phong lừa đảo con gái nàng, tỷ dụ dụ dỗ Như Ý ngây thơ làm chuyện bậy bạ cái gì đó.

Dù sao, tên Lăng Phong này là một tên vô cùng xấu xa vô sỉ, ai mà biết có chủ ý biến thái gì hay không? Lại còn nghe loáng thoáng hai chữ “ước định”, Thành Bích không vội mới lạ.

Lăng Phong không khỏi buồn bực trong lòng. Làm sao lại nghi ngờ phẩm chất ta như vậy nha?

Dù sao, kế hoạch tiến công cần phải kín kẽ, trước tiên không thể để nàng ta biết.

Lăng Phong vội lấp liếm:

- Ahaha, tại hạ...

- Thập Nhất nói, hấn muốn làm kế phụ của con.

- Cái gì?

Thành Bích kinh hãi nhìn con gái, rồi lại nhìn Lăng Phong.

Lăng Phong như bị sét đánh, mồ hôi tuôn như mưa:

- Phu nhân, tại hạ vừa nhận được thư cấp báo 500 dặm, trong nhà có cháy lớn. Tại hạ xin nghỉ phép dài ngày, có lẽ dăm bữa nửa tháng. Xin cáo từ...

Vừa nói vừa quay đầu chuồn thẳng. Trong bụng xin thề, từ sau không ghé tay gì với trẻ con. M* nó vừa quay lưng đã trở mặt. Phản bội, trắng

trợn phản bội.

Lăng Phong lại không biết, đuổi theo hình dáng h lẫn là một đôi ánh mắt đầy u oán.

...

Lát sau.

Trong một gian khuê phòng đầu đó, đang có một bồn tắm bằng gỗ lớn. Hơi nước nóng bốc lên, trên mặt nước còn thả vài đoá hoa tình khiết.

Ở bên trong bồn một nữ nhân nằm ngửa, một đầu tóc đen dán lấy hai má. Nàng ta mắt nhắm lại, ngâm mình trong nước nóng, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể no đủ của mình.

Chỉ nghe nàng ta lẩm bẩm như mắng ai đó.

- Bại hoại, nhát gan. Nói về là về. Người... tức chết ta.

Thành Bích vừa tức giận, vừa buồn cười, lại vừa xấu hổ.

Gần chục năm trước, nàng cùng sư huynh Đại Dao rời môn phái vào giang hồ, gặp gỡ Triệu Doãn. Lúc đó nàng còn quá trẻ, Triệu Doãn có m lực của nam nhân trưởng thành, còn kèm theo sắc thái vương giả, khiến Thành Bích xiêu lòng, một lần thất thân rồi sinh ra Văn Như Ý bây giờ.

Chỉ là, từ sau khi Thành Bích sinh nở, Triệu Doãn cũng bắt đầu kế hoạch làm phản, dần dà bỏ rơi hai mẹ con. Hơn thế tuổi tác dần tăng, bị Vương phi quản chặt, chuyện nam nữ của Triệu Doãn cũng bỏ bê, hoàn toàn không còn đụng đến Thành Bích.

Thành Bích còn chưa đến 30, tuổi rực lửa nhất của một nữ nhân, ham muốn tình dục đòi hỏi rất cao, điều này cũng khiến Thành Bích rơi vào tình cảnh khốn khổ.

Mặc dù Lăng Phong thấy bề ngoài Thành Bích quyến rũ phong tình. Thực tế cuộc đời nàng cũng chỉ trải qua một nam nhân là Triệu Doãn. Nàng là “đệ nhất mỹ nữ Hà Bắc”, nàng có tự tôn của mình. Lâu nay vẫn chần đờn gối chiếc, lúc xuân tình bột phát chỉ có thể tự mình an ủi.

Triệu Doãn vẫn còn đó, nàng tuy chẳng còn tình cảm gì với lão ta, nhưng chung quy là nữ nhân, rút cục cũng cần một nam nhân dựa vào. Tuổi tác mỗi năm một tăng, cái cảm giác bất an cần chỗ dựa càng tăng. Nàng vì vậy mới đấu tranh một chút, mong muốn bước vào phủ Yên vương, làm thiếp thất cũng được. Có một cuộc sống ổn định, nuôi Như Ý khôn lớn, thế là đủ.

Đương nhiên, nàng cũng có những bí mật chưa thể nói ra lúc này.

Nói chung, có quá nhiều thứ ngăn trở nàng, tỷ dụ Yên Vương phi, hoặc Triệu Hanh.

Vương phi ghen ghét nàng trẻ đẹp, còn Triệu Hanh nhìn ra Thành Bích có dã tâm nên ngăn cản. Chỉ có Triệu Diên có ý qua lại với mẹ con Thành Bích, chỉ không ngờ gã ta có mục đích ghê tởm.

Thành Bích lúc trước hoàn toàn không ngủ say, cũng không uống bao nhiêu rượu. Lúc Lăng Phong tiến vào, bình thường có lẽ Thành Bích sẽ tỉnh lại ngay, chẳng qua chút rượu nóng làm nàng cũng suy nghĩ khác đi.

Tất cả hành động của Lăng Phong nàng đều biết, vì nàng có Khai Thần Thuật. Chẳng qua Thành Bích vẫn cố ý nằm im chờ xem, trong lòng vừa hồi hộp, vừa mâu thuẫn.

Không hiểu sao, kể từ khi Lăng Phong xuất hiện, xuân tình của Thành Bích rất dễ bị kích động. Nàng có một cảm giác, kẻ này chỉ e chính là “oan gia” kiếp trước của nàng.

Hôm nay hẳn lại nói ra, thực sự muốn làm kế phụ của Như Ý?

Nam nhân tiếp cận nàng, khen nàng xinh đẹp ra sao, tặng nàng bảo vật quý thế nào, hứa hẹn trời biển ra sao, Thành Bích đều sẽ chẳng buồn quan tâm. Nhưng nếu hắn nói, “ta muốn làm cha của Như Ý, cùng nàng chăm sóc nó”, thì nàng sẽ sụp đổ.

Bấy lâu nay, nàng vẫn chờ một người nói ra câu này.

Chẳng qua, Phong ca mồm lúc nào cũng tự xưng phong lưu, cái gì kỹ chiến thật tiến công, rút cục lại bỏ lỡ thời cơ.

Lúc này, Thành Bích trong đầu tưởng tượng gì đó, mặt nàng ửng đỏ, cặp đùi thon dài dưới nước kẹp lại một chỗ, chân dài banh thẳng tắp. Nàng một tay đang duỗi ở nơi xấu hổ, cổ họng phát ra tiếng trầm thấp rên rỉ, hô hấp dần dần dập.

Đột nhiên, nàng toàn thân chấn động run rẩy, răng trắng cắn môi hồng nhuận, cả người giật nhẹ. Toàn bộ thân trên ưỡn khỏi mặt nước, bộ ngực lớn như hai tòa núi ngọc nhô hẳn lên, hai hạt anh đào đã cứng hẳn lại ngạo nghễ vươn cao.

"Aaa"

Một tiếng rên rỉ cao vút vang vọng.

Trong làn hơi nước hầm hập lúc này đã là một khuôn mặt xinh đẹp lấm tấm nước tắm lẫn mồ hôi, kiều mị lấm bầm:

- Sắc lang chết tiệt, có gan sờ không có gan... hừ. Làm hại người ta khổ sở thế này.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 159

Thiên Sát Cô Tinh

Bên ngoài phố.

Ở một đoạn đường, đang có một nhóm người quây lại kẻ đánh người đá. Chính giữa là một cô bé nằm cuộn tròn giữa đất, không cất nổi một tiếng khóc, chỉ biết lấy tay ôm người mặc kệ đám đông hành hạ.

Cảnh tượng vô nhân đạo, nhưng lại chẳng có ai muốn ra tay ngăn cản.

Mãi một lúc...

- Dừng tay!

Đám thanh niên đang hăng máu bị người ngăn, đều quay sang định mắng chửi. Chỉ là, nhìn thấy người tới lại là một đại mỹ nữ ăn mặc đầy hoa quý, chúng nhân đều nhịn xuống.

Vị tiểu thư nọ là Lăng Vân. Nàng vội vàng lách vào, một tay kéo cô bé kia xem tình hình. Cô bé cả người đã lả đi, xem ra bị đánh quá nặng mà hôn mê.

Hai ngày nay trong thành truy lùng gian tặc ráo riết, Lăng Vân không thể ra ngoài tùy tiện. Trùng hợp là, Lăng Phong cũng không trở về. Điều này khiến Lăng Vân thấp thỏm không yên. Hôm nay rút cục tình hình cũng yên ảng, Lăng Vân mới đánh liều ra phố một lát cho thư thả, nói không chừng nghe được tin gì. Chỉ là vừa ra đường đã gặp cảnh này.

Đám thanh niên không dám phát tác, cũng không phải vì nhìn ra Lăng Vân là tiểu thư. Bình thường đám này mà gặp tiểu thư, lại xinh đẹp quốc sắc thiên hương, không từ ngữ dâm uế mới là lạ.

Chẳng qua Lăng Vân không đi một mình. Bên cạnh nàng ngoài nha hoàn Tiểu Tinh, còn có vài thanh niên võ phục màu đen chỉnh tề, trên ngực huy hiệu đính chữ cái gì đó. Đám lưu manh này ở Đại Danh lâu năm, còn chưa thấy qua trang phục thế này bao giờ. Bang phái tầm thường tuyệt đối sẽ không đồng phục đều rắp như vậy, còn oách hơn cả quan binh.

Lăng Vân đau lòng nói:

- Các người có còn nhân tính hay không? Tại sao đối xử với cô bé đáng thương này như vậy?

Đám thanh niên nhất thời không nói ra được lý do gì ra hồn.

Cao Diệp lạnh lùng:

- Đại tiểu thư hỏi các người đó, ngăn ra đó làm gì?

Một tên tạm gọi là nhanh nhẹn nói:

- Vị nương tử này, nó là người Liêu, không giết chết đã là nhân tính quá rồi.

Lăng Vân tuy ít ra ngoài, nhưng tin tức gần đây cũng biết một ít, nói:

- Người Liêu? Chẳng phải Vương gia đã thu nhận người Liêu rồi sao?

- Thu nhận thì sao đâu? Một đám man rợ.

"Còn không biết ai mới là man rợ a?" Lăng Vân nghĩ thầm.

Biết không thể nói lý với đám đông, Lăng Vân nói:

- Các người muốn thế nào mới tha cho nó?

Đám người kia liếc nhau.

Thực tế người Liêu ở Đại Danh không hề ít, bình thường đều đi thành nhóm, dân Tống tuy ghét cũng chỉ đứng ở xa chửi rủa. Thi thoảng mới có vài cá nhân lẻ loi như cô bé này, bị đánh đến chết quan phủ cũng đều làm ngơ không hỏi, chuyện này thành cơm bữa ở đây.

Đám đông này bởi vậy chẳng có mục đích gì cụ thể, cứ một kẻ hô hào đánh chết "câu Liêu" "ngoại bang", thế là tất cả máu nóng xông lên cùng đánh.

Có điều nhìn Lăng Vân xinh đẹp giàu có, tên kia nói:

- 5 lượng bạc, chúng ta thả nó đi.

Vài người đang xem chuyện đứng sau nhíu mày.

Đánh người Liêu là một chuyện, nhưng hành xử "thu tiền" lại là chuyện khác.

Lăng Vân thở ra, thứ yêu cầu khác nàng không có, nhưng tiền thì nàng rất nhiều. Nàng lấy ít bạc vụn nói:

- Đây là 10 lượng, các người đi đi. Từ nay đừng ăn hiếp...

Nàng còn nói chưa hết câu, tên kia đã chụp lấy chạy đi mất, một đám đuổi theo đòi ăn chia, Lăng Vân chỉ biết lắc đầu.

Chu Tiểu Xuyên lúc này nhớ ra nói:

- Hóa ra là nó...

- Các người nhận ra? - Lăng Vân hỏi lại.

Chu Tiểu Xuyên gật đầu nói:

- Cả nhà nó bị nạn, Đại Đường gia từng cứu một lần bên ngoài thành. Về sau thất lạc, không nghĩ lại ở đây.

Quay lại nhìn cô bé vẫn bất tỉnh, Lăng Vân liền phân phó:

- Vậy được rồi. Người là Tiểu Xuyên đúng không? Mau mang nó về khách điểm. Lại giúp ta gọi đại phu, đây là tiền công.

- Đại tiểu thư cứ an tâm.

Chu Tiểu Xuyên vừa định chạy đi, bỗng có ai đó ngăn Lăng Vân lại:

- Vị nương tử này tấm lòng thật lương thiện. Trước tiên để bản đạo xem qua một lát, đại phu chỉ e vô dụng.

Người tới ăn mặc đạo sĩ, đạo bào có chút bẩn thỉu, phất trần như cái giẻ lau nhà, mái tóc lộn xộn hoa râu, mặt tràn ngập tang thương.

- Chẳng hay tiên nhân đây là...?

- Bản đạo không có đạo danh, nhưng tu luyện ở phái Trung Đông, khu vực.

Lăng Vân nửa tin nửa ngờ, nhưng tính mạng của cô bé quan trọng hơn, liền dè dặt:

- Vậy... mời tiên nhân ra tay, nó chỉ sợ đang hấp hối.

Đạo sĩ Trung Đông ngồi xuống, một tay bắt mạch, miệng lầm bầm gì đó. Được một lúc, lão nói:

- Vài canh giờ tự khỏi.

- Thực sự?

Lăng Vân mừng rỡ, nhưng lập tức không tin.

Lại nghe lão đạo sĩ nói:

- Mà có chết cũng không vấn đề gì.

- A, tiên nhân... lời này ý gì?

Lão đạo sĩ vẫn điềm nhiên như không nói:

- Cô bé này không có gì phải lo, mệnh nó sẽ không chết được. Trước tiên, nương tử mới đáng lo.

- Ta đáng lo?

Lăng Vân không khỏi giật mình, nàng thì có chuyện gì phải lo?

Cao Diệp bên cạnh bất an chen vào:

- Gượm đã. Người muốn gạt tiền cũng chịu khó nhìn một chút, bọn ta không có dễ lừa vậy đâu?

- Haha, bần đạo đứng đây chỉ chờ nương tử đây xuất hành để gặp mà thôi. Nói xong liền đi, cũng không cần tiền.

Cả đám Hắc kỳ nhìn nhau, nếu đã không lấy tiền, thật là không có lý do gì để ngăn. Bọn họ cũng không tin cả đám đứng đây, lão già này còn có thể động tay động chân gì với Đại tiểu thư được.

Lão đạo phẩy phất trần một cái, bụi bay mù mịt, lão ho sặc sụa nói:

- Khụ khụ. Nhìn vẻ mặt của nương tử, xem ra vì chuyện tình cảm bất kham suy tư thành bệnh, nếu không nghe một chút số mệnh của mình mà tự điều chỉnh, chỉ sợ càng nghĩ càng sai...

- A...

Lăng Vân không khỏi một tay che miệng. Nỗi khổ trong lòng nàng, chỉ nàng hiểu nhất. Lão đạo sĩ này, ngay cả bắt mạch cũng không cần, hỏi bát tự tên tuổi đều không cần, chỉ nhìn một cái đã nói ra tâm bệnh của nàng, nàng lập tức chần trệ.

Lão đạo giống như biết rõ phản ứng của Lăng Vân, lại ung dung:

- Nương tử dung mạo tuyệt luân, cũng là tuyệt mệnh. Đó là... Thiên Sát Cô Tinh.

- Thiên Sát... Cô Tinh?

- Đúng vậy. Khắc phu, khắc phụ, khắc tử, khắc thân. Chú định cả đời cô độc. Phàm là nam nhân mà nương tử có liên hệ, đều sẽ gặp phải tai ương, nhẹ thì bệnh nặng thì chết sớm...

Lăng Vân che miệng thất thần, cả người cứng đờ.

Nam nhân mà nàng có liên hệ? Cha nàng Lăng Chiến đang khỏe mạnh thì chết, Nhị thúc Lăng Hùng chết vô cớ, đại ca Lăng Minh bệnh tật quẩn thân. Mỗi ngày nay Lăng Phong bất vô âm tín. Còn có, Từ Nguyên ở một phương diện nào đó mà tính vào, thì cũng liên tục bị xui xẻo.

Cái này là... số mệnh của nàng?

Cao Diệp bên cạnh cho dù có lành tính thế nào cũng không khỏi bức bối thay:

- Người có điểm đạo hạnh chút được không? Đây mà là xem mệnh sao? Là chửi người mới đúng đó.

- Ấy, bần đạo vẫn còn lời chưa nói hết...

Mấy đứa Chu Tiểu Xuyên cũng không nhận được chửi:

- M* nó còn muốn nói hết mới chịu? Mau biến, bằng không bọn ta đánh gãy chân nhà ngươi.

- Haha, thôi vậy đi. Lần khác bần đạo lại nói tiếp.

- Đường gia nói không sai. Đám đạo sĩ đều là một lũ lừa đảo.

- Di, nhưng lão ta thực nhanh nha. Thoắt cái đã đâu mất rồi?

Thực ra, nếu Lăng Phong có mặt ở đây, hẳn chắc chắn sẽ nhận ra lão đạo sĩ này.

Chính là lão đạo sĩ đầu tiên mà Lăng Phong gặp ở thế giới này, từng quỵt rượu của Phong ca. Quan trọng là, lão ta dường như quen biết với cả... người đầu mã diện, hoàn toàn không phải đạo sĩ tầm thường.

...

Ở khách điểm tác giả vẫn lười đặt tên.

Lăng Phong vừa ló mặt về, thế nào lại bắt gặp đúng lúc Lăng Vân và mấy người Cao Diệp cũng vừa từ phố trở về. Hai bên nhìn nhau không khỏi sinh lúng túng một lúc.

Rút cục, vẫn là Phong ca da mặt dày hơn cười hỏi:

- Vân tỷ, đã chịu ra ngoài rồi sao? Vậy mới đúng đó, ở trong phòng mãi cũng không tốt. Sắc mặt tỷ hơi nhợt nhạt, ta nhìn mà đau lòng theo. Tỷ chịu khó tắm bổ một chút đi.

Lăng Vân nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, mắt nhìn vào vô định hỏi:

- Người mấy hôm nay... đi đâu mà không về khách điểm?

Lăng Phong lấy đại lý do nói:

- Ta có chút chuyện ở ngoài.
- Là chuyện của tiêu cục sao? Đã lo xong chưa?
- Tạm thời... đã ổn. Còn tỷ?

Lăng Vân nói tránh đi:

- Ta... muốn rời khỏi chỗ này sớm, ở đây thật hỗn loạn.

Lăng Phong gật đầu. Hắn đến Hà Bắc lấy lý do mở mối làm ăn cho Phong Vân tiêu cục. Còn Lăng Vân lấy lý do mở chi nhánh cho Phong Vân tơ lụa. Rút cục cả hai đều là nói dối.

- Hiện tại đường về kinh chỉ e rất loạn. Cho dù có ra được khỏi thành, sợ là khó mà đi được.

Lăng Vân hỏi:

- Vậy, về Tô Châu thì sao?
- Tô Châu?

Lăng Phong nghĩ nghĩ nói:

- Tô Châu men bờ biển hướng đông nam, chắc không sao. Được, để ta tìm hiểu xem sao.

- Ừm.

Lăng Vân xoay lưng, đi được một bước lại nói:

- Đang loạn lạc, người có ra ngoài cũng... cẩn thận.
- Tỷ không cần lo cho ta.

Lăng Vân nhú mày:

- Nói cái gì vậy? Người là Tam đệ, sao lại không cần lo chứ.

Lăng Phong cười cười, đưa tay quệt mũi. Hắn cũng không nghĩ sâu xa. Tỷ đệ quan tâm lẫn nhau là chính thường thôi.

Nhìn theo Lăng Vân được Tiểu Tinh dìu lên phòng xong, lại nghe Chu Tiểu Xuyên nói:

- Đương gia, bọn đệ tìm được đứa bé người Liêu hôm nọ rồi.

- A? Thật sao? Ở đâu?

Chu Tiểu Xuyên kể lại một chút, Lăng Phong không khỏi ngậm ngùi. Cũng may cứu kịp thời. Hắn liền ôn tồn nói với mấy huynh đệ:

- Nhớ từ nay đừng đối xử với nó lạnh nhạt. Nó chỉ là một tiểu cô nương mà thôi.

- Bọn đệ biết rồi.

Lăng Phong bỗng nhớ ra thái độ của Lăng Vân, không khỏi nổi lên hiếu kỳ hỏi:

- Hôm nay tiểu thư ra ngoài, ngoài cứu nó ra còn gặp những ai khác không? Làm sao ta thấy nàng ấy có gì đó buồn bã?

Chu Tiểu Xuyên nhanh nhẩu đáp:

- Đại tiểu thư gặp một đạo sĩ...

- Đạo sĩ?

Vừa nghe hai chữ đạo sĩ, Lăng Phong liền dự cảm không xong. Hắn trước nay có thâm thù với đám này, ấn tượng vô cùng xấu, căn bản là gặp

một lần đánh một lần.

Lưu Bá Huy ồm ồm chen vào:

- Lão đó đòi xem mệnh cho Đại tiểu thư, nói cái gì mà... Thiên Sát Cô Tinh. Khắc phu khắc phụ khắc tử khắc người thân. Ai càng thân với nàng thì mệnh càng đoán. Ài, Đại tiểu thư xinh đẹp như vậy, chỉ tiếc...

Lăng Phong không khỏi trừng mắt bất mãn:

- Tiếc cái đầu người. Vớ va vớ vẩn. Vậy mà cũng tin?

- Đương nhiên tin nha. Đại tiểu thư giống như bị nói trúng, mới có tâm sự đấy thôi.

Lăng Phong lập tức hăng giọng:

- Ta nói cho các người biết, các người gắng sống thêm 800 năm nữa, sẽ chứng kiến mê tín bị khoa học đánh bại, xã hội văn minh chính là thành quả thắng lợi của khoa học. Vạn vật đều có thể giải thích bằng khoa học. OK?

Mấy đứa thanh niên nhìn nhau gãi đầu:

- Khụ, đương gia, huynh nói bọn đệ không hiểu lắm.

Lăng Phong tiếc hận nhìn trời:

- Bỏ đi, bốn gia lại không cách nào câu thông với cổ đại các người. Nói tóm lại, ta tin rằng vận mệnh nằm trong tay mỗi người, với thần linh trăng sao vô quan hệ, không thể có chuyện bị định trước...

Lưu Bá Huy dè dặt nói:

- Vậy tại sao đều là nam nhân, đương gia lại chẳng phải đẹp trai có tiền gì, mà đi đến đâu cũng có mỹ nữ?

- Haha, điều đó là do kiếp trước ta ăn ở tích... Bỏ đi, đó là do nội hàm của ta hơn các người.

Lăng Phong bị đuối lý, lập tức chuyển đề tài:

- Mà gặp phải đạo sĩ lời cát tường không nói lại nói xúi quẩy, sao các người không đập cho hấn một trận. Còn để tiểu thư nghe xong sinh phiền lòng?

Đám Lưu Bá Huy lắc đầu:

- Tên đạo sĩ đó thân pháp rất cao minh, thoát cái đã biến mất, bọn đệ còn chẳng kịp nhìn.

- Đệ còn nhớ, lão nói mình là đệ tử phái Trung Đông gì đó. Không chừng thực sự là môn phái thần tiên.

Lăng Phong mắt trợn ngược:

- M* lại còn cả phái Trung Đông? Đến từ Dubai sao? Tào lao gì đâu không.

Nói nữa cũng bằng không, Lăng Phong buồn bực bỏ đi. Ài, thân là thanh niên mái trường xã hội chủ nghĩa, chủ nghĩa vô thần, thế quái nào lại đuối lý nha.

Âm phủ có hay không? Có, Phong ca từ đó mà lên đây.

Kiếp trước kiếp sau, đầu thai luân hồi có hay không? Cũng có luôn.

Nói vậy không lẽ số mệnh Phong ca quả thật đã được chú định là cái gì đó, có tự thân vận động thế nào cũng không thoát?

Bỏ đi bỏ đi, không tin không tin. Khoa học nhất định thắng lợi. Bằng không chẳng lẽ thế giới văn minh là sản phẩm của thất bại.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 160

Từ Tử Lăng

Lăng Phong vào sảnh, lại phát hiện Tần Quyền cũng đã trở về, đang ung dung ngồi chỉnh sửa tóc tai. Ngồi đối diện với Tần Quyền còn có một thanh niên lạ mặt khá đẹp trai, Lăng Phong cũng không quá để ý.

- Lão Lục, cũng về rồi sao? Theo tên mặt nạ kia có thấy chuyện gì không?

- Không có gì, để thoát rồi.

- Thoát? Với thân pháp của đệ mà cũng không truy được.

Tần Quyền thản nhiên:

- Hắn ra khỏi thành, hình như có lệnh bài đặc biệt gì đó, đưa ra một cái là qua. Đệ chỉ là dân thường, không theo được.

- Ra khỏi thành?

Bỏ đi, chắc là về nhà thăm vợ con. Lăng Phong cũng không quá thất vọng, dù sao đã tìm ra chỗ ở của Triệu Hanh. Chỉ tiếc là chuyện của mẫu thân thì càng lúc càng đi vào ngõ cụt.

Đột nhiên...

“Ý, từ từ.”

Lăng Phong cảm giác giống như có ai đang nhìn mình.

Hắn nhìn qua nhìn lại. Trong sảnh có vài nhóm người đang ăn uống ồn ào, cảm giác kia lại đã biến mất.

Lăng Phong vỗ vai Tần Quyền:

- Lục đệ, có cảm giác bị theo dõi không?

- Theo dõi? Có.

- Như thế nào?

Tần Quyền thản nhiên vênh mặt:

- Lúc nào cũng có thôi. Ài, đẹp trai như đệ, không bị theo dõi cũng khó. Đệ không nhìn cũng biết các cô nương ngoài phố đang cố ý qua lại để nhìn đệ thôi.

- Cút! - Lăng Phong cười mắng.

Ai đó chêm một câu:

- Ta cũng thấy bị theo dõi.

- Ồ? Hồ đệ sao? Phật môn không nói dối, nói một chút.

- Chính là... Phật Tổ.

- Người cũng cút. - Lăng Phong giơ chân đạp.

Đám huynh đệ tấu hài, khiến Lăng Phong cũng gạt ý nghĩ kia ra khỏi đầu. Có thể vì chuyện hạ độc cộng thêm chuyện bị ám sát khiến hắn nghi thần nghi quỷ chẳng?

Có điều ngay lúc Lăng Phong xoay đi, lại có một bàn tay xoay xoay tách trà nói:

- Bộ pháp cũng được đấy. Không uống công ta từ xa đến.

Lần này thì Lăng Phong không thể không định vị được đối phương. Hắn còn chưa kịp quay lại hỏi đã nghe đối phương giành trước:

- Người là Lăng Phong?

Lăng Phong quay lưng lại nhìn.

Thằng nhãi kia, chính là tên ngồi cùn Tần Quyền.

Hắn mặc trường bào xanh lam, chỉ ngang tuổi Lăng Phong. Khuôn mặt rất tuấn tú, lại có kiểu non nớt, không khác gì đám người mẫu mỹ nam sau này, khiến Lăng Phong không khỏi sinh ghen tỵ. Phong ca xuyên không, ghét nhất là loại đẹp trai hơn mình, vừa nhìn đã không ưa.

Lăng Phong mắt bất thiện hỏi:

- Chuyện gì?

- Từ Tử Lăng, đến đây để giết người.

"Đệch, bố lão còn hơn cả ông." Lăng Phong trợn mắt há mồm.

- Từ gia sao? Từ Nguyên kêu người tới?

Từ Tử Lăng kia khoanh tay ôm kiếm, bộ dáng "trời đánh cũng không sợ" nói:

- Không phải kêu, mà là mời ta tới.

- Như nhau cả. Người muốn giết ta thế nào?

- Xem ra người đang có việc. Vậy đi, làm gì thì làm cho xong. Chết nhanh ấy mà.

"A đùa." Lăng Phong ngơ ngác.

- Từ gia các người, coi bộ toàn một lũ thích ra vẻ.

- Không phải ra vẻ, mà là tự tin.

- Người không sợ ta chạy mất?

- Chạy cũng không thoát khỏi ta.

Từ Từ Lăng bỏ lại một câu lại thông thả ngồi uống trà.

Lăng Phong không khỏi gơ ngón giữa.

Lâu nay toàn đụng thể loại chưa nói đã đánh úp, lần đầu tiên gặp loại tự cao tự đại thể này. Thiên hạ quả nhiên rộng lớn, loại người nào cũng có.

Mấy hôm bận rộn quên bém Từ Nguyên, nhưng thằng kia thì lại rất rảnh rỗi, hóa ra đã tìm người chơi Lăng Phong. Có điều tên sát thủ cũng quá bá đạo đi, lại còn thông báo cho Lăng Phong chuẩn bị, giống như chắc chắn sẽ giết chết hẳn bất kể thể nào.

Lăng Phong lắc lắc đầu, hẳn không manh động, bởi vì hẳn nhìn không thấu tên kia.

Nhưng thằng nhãi kia khệnh khạng như vậy, hẳn chả lẽ lại cong đít lên chạy, như vậy rất không được, sẽ bị độc giả chửi mắng.

Nói sao, Phong ca đang có đồng bọn nha. Phong ca ra ngoài một mình còn có thể lo lắng, chứ ở đây đang là đầm rồng hang hổ. Không cần Phong ca đích thân ra tay, đã có Hồ đệ là “ironman”, có Quyền đệ là “superman”, chẳng lẽ còn sợ thằng nhóc nhà người không bằng?

Mà từ từ.

Thằng nhãi này từ đầu đã ngồi cùng... Tần Quyền rồi. Cảm thấy có vấn đề, Lăng Phong liền hỏi:

- Lão Lục, người quen hẳn?

Tần Quyền ung dung:

- Cũng vừa mới quen xong. Nghe hẳn nói đến giết huynh, nên đệ cũng làm quen một chút. Không chỉ có đệ, mấy người Lăng Hồ cũng đã chào hỏi qua.

Lăng Phong suýt chút úp sấp.

Còn... chào hỏi nhau. Đây là tình huống gì?

Hắn đưa mắt dò hỏi mấy thanh niên Triệu Tử Long Chu Công Cẩn:

- Các người biết cả rồi?

- Đã biết cả!

- Biết hẳn đến giết ta, sao còn ngồi đó?

Chu Công Cẩn gãi đầu:

- Thì bọn đệ đang chờ xem đánh nhau đây, còn có thể làm gì? Không giấu gì Dương gia, còn làm một bàn cược nhỏ. Đệ đặt cho dương gia đó, Dương gia cố lên, nhất định thắng lợi.

- A đùa?

Lại nghe Lăng Hồ vỗ tay lăm răm:

- A-di-đà Phật, Phật dạy, thân ai người nấy lo.

Lăng Phong mắt trợn trắng. Bà nội nó, không biết Phật Tổ ở thế giới này lại là vị nào nha?

Tần Quyền bỗng ghé lại nói nhỏ:

- Thăng nhãi này đem rất nhiều đồ tốt đấy, huynh đánh xong xem lột được gì thì lột.

- Đồ tốt gì? - Lăng Phong không hiểu hỏi lại.

Tần Quyền hứng thú tay chỉ chỉ nói:

- Nhìn thấy cây kiếm kia chứ? Nếu đệ không nhầm, đó là Quân Tử Kiếm.

"Quân Tử Kiếm?"

Lăng Phong nhìn lại, chỉ thấy vỏ kiếm chuôi kiếm đều màu xanh thiên thanh, hoa văn cầu kỳ màu bạc, vô cùng tỉ mỉ. Phong ca lịch duyệt giang hồ nửa chữ đều không, hoàn toàn không thể thẩm định hàng hóa.

Tần Quyền tiếp tục:

- Huynh còn nhớ lời hứa đúc kiếm không?

- Lời hứa nào? - Lăng Phong mờ mịt.

- Biết ngay mà. Năm trước lúc đệ xả thân cứu huynh, từng nói cần một cây kiếm tốt. Đệ chờ mãi vẫn chưa thấy kiếm mới đâu.

Lăng Phong nghĩ nghĩ, hình như đêm bị Triệu Hanh ám sát năm đó, Tần Quyền nhảy ra nói cái gì "kiếm lờm sắp gãy" gì đó, còn hăn thì sắp chết nên hứa bừa thật.

Ài, cái thằng này, rút cục là nam hay nữ, lời hứa đầu môi mà thôi, cũng nhớ kỹ như vậy?

Liền ra về suy tư:

- Nói thì như vậy, chúng ta cũng không phải dân cướp giết a, tự dưng đi lấy đồ người khác.

- Hô hô, còn xem huynh có lấy được không. Thằng nhãi kia khá đấy, để đặt vào cửa của hần rồi.

Nhìn bộ dáng hứng thú sợ thiên hạ không đủ loạn của chúng huynh đệ, Phong ca không khỏi che mặt. Xem thế nào phải tổ chức một lớp quán triệt tư tưởng gấp mới được.

Phong ca là ai?

Là hạch tâm của đoàn thể, là trung tâm của kịch bản, là lãnh tụ của quần chúng, là... lão đại.

Còn vai phụ như các chú là ai?

Là tay sai... à không đúng, là huynh đệ của lão đại.

Mà huynh đệ thì phải có trách nhiệm gì?

Có tiền phải đưa lão đại xài. Có thịt nhường lão đại ăn. Có quan để lão đại làm. Có gái cấp lão đại chơi. Có nguy hiểm phải xông ra trước, cho dù chết sạch cũng không thể để lão đại rụng một cọng lông. Kịch bản ăn khách đều như vậy. Đâu có thể nào ngồi yên xem lão đại bị người đến đánh?

Sai lệch, quá sai lệch, làm sao mà truyện được đề cử nổi đây.

Đang lúc này, Lăng Phong phát hiện lại có người tiếp cận hần. Hần nhanh như cắt xoay người định phóng phi đao, thì nghe một đoạn “phong

thủy thần” cái gì đó.

"Phong thủy thần?" Lăng Phong hơi khựng lại.

Cái này là mật mã gặp mặt trong Mật Thám ty.

Lăng Phong ánh mắt đề phòng, nói nhỏ:

- Thần thủy phong?

Kẻ kia nghe vậy chấp tay miệng hơi cười, ra hiệu cần gặp riêng.

Lăng Phong bán tín bán nghi, nhưng vẫn đi theo ra một góc. Chỉ nghe tên kia nói nhỏ:

- Ra mắt Chủ sự đại nhân.

Người này dáng nhỏ gầy, ăn mặc đầy bụi bặm, xem chừng đường xa mới đến.

- Người là...? - Lăng Phong hỏi dò.

- Thuộc hạ đến đây bắt liên lạc với đại nhân.

Nói rồi người kia hé ra một lệnh bài nhỏ, nhìn qua có vẻ trùng khớp với lệnh bài Mật Thám ty phát cho đám Lăng Phong trước khi đi.

- Có chuyện gì?

- Thuộc hạ chỉ là người đưa tin, đại nhân theo thuộc hạ ra đến nơi tập hợp gấp.

- Là ai đến?

Nếu Nguyệt Dung thì còn được, nếu Cảnh Dương hẳn sẽ tìm cơ không đi.

- Tổng lĩnh đại nhân đích thân đến.

"Kha lão?" Lăng Phong nghĩ gì đó, cười nói:

- Hừm, hay lắm, vừa lúc thiếu tiền.

Hắn quay qua định gọi vài đứa đi cùng, người kia đã ngăn lại, nói:

- Đại nhân, Tổng lĩnh đại nhân giao phó, lần này là cơ mật. Chỉ có mình ngài đi thôi.

- Cũng phải.

Lăng Phong gật đầu, Tần Quyền Lăng Hồ cũng không phải mật thám, lúc trước sang sông chỉ biết là quan phủ thuê người.

Hắn vẫn quay sang nhắc Tần Quyền:

- Lão Lục, ta có việc đi một chút.

Cũng không quên đánh tiếng với kẻ bố lão nào đó:

- Còn người, cứ ở mà đợi ta về!

Xong xuôi liền cùng kẻ nọ đi.

...

Cùng lúc đó.

Trong một căn miếu hoang, có một nhóm người đang đứng. Hầu hết mặc võ phục màu xám bịt khăn, chỉ trừ hai người lộ mặt. Một kẻ khá cao lớn, khuôn mặt to bành ria mép rậm rì, mặc khải giáp kiểu quân đội, bên lưng mang bội đao.

Người còn lại là Bùi Thiệu Huy, gã hất hàm hỏi xung quanh:

- Sắp xếp ra sao rồi?

- Đại nhân, đã sắp xếp xong. Chỉ cần hãn dám đến đây, thần tiên cũng phải chết.

Tên ria mép đứng bên cạnh tỏ vẻ không phục nói:

- Hừm, tên kia thực sự lợi hại như vậy?

Tên thủ hạ kia cũng nói:

- Đại nhân, phải chăng hơi quá cẩn thận?

- Hừ, ta có cẩn thận hay không, không đến lượt người hỏi.

Nói rồi, Bùi Thiệu Huy quay qua người ria mép kia, bộ dáng lại khép nép hãn:

- Lý tướng quân, kẻ này võ công rất lợi hại, không thể khinh thường. Thế tử điện hạ cũng từng tận mắt thấy qua.

- Lợi hại bao nhiêu đi nữa, bản tướng vác đao ra là xong, cần gì phải sắp xếp kiểu này?

- Lúc nguy cấp vẫn cần thần uy của Lý tướng quân. - Bùi Thiệu Huy cười nói.

Người ria mép kia là Lý Thành, Thủ lĩnh Thị vệ của Triệu Diễm.

Lý Thành có thần lực thiên phú, ngày trước làm lục lâm sơn tặc từng đứng đầu cả một đám giặc cướp. Yên Vương đem quân tiêu trừ đặng phải, thấy võ công Lý Thành cao cường liền thu phục, sau đó lại chuyển qua làm Thị vệ cho Triệu Diễm.

Lý Thành xuất thân thảo khấu, tính tình khá lỗ mãng. Tuy võ công hơn người nhưng mãi chỉ làm đến Thị vệ.

Lần này Lý Thành đi cùng Bùi Thiệu Huy xử lý ai đó, gã còn tưởng thần thánh phương nào, hóa ra một tên nhãi nhép trong Nam phủ, nghe đâu từng làm mật thám từ Nam Tống. Kể cả thế cũng chả có tí uy hiếp gì với Lý Thành.

Đã thế đến nơi Bùi Thiệu Huy còn sắp đặt đủ trò, Lý Thành càng xem càng khó chịu, gã chỉ muốn cầm đao ra chiến một trận cho xong.

Lăng Phong đáng ra không phải nhân vật quá quan trọng, nhưng đối với Bùi Thiệu Huy, Lăng Phong không khác gì cái gai trong mắt.

Bùi Thiệu Huy tuy bề ngoài vẫn đi theo Thành Bích, thực tế gã ôm chân Triệu Diễn, tham vọng có ngày lật luôn Thành Bích xuống. Nhưng Bùi Thiệu Huy tự biết giá trị của bản thân chỉ tồn tại khi còn trong Nam phủ, một khi gã bị ai đó thay thế, Triệu Diễn sẽ đá bay gã không thương tiếc.

Lăng Phong gần đây thường xuyên gặp gỡ Thành Bích đều rơi vào mắt Bùi Thiệu Huy, khiến Bùi Thiệu Huy nóng như lửa đốt, lo sợ Lăng Phong sẽ cướp ghế của mình.

Chỉ là, gã lại không biết mình “lo bò trắng răng”. Lăng Phong hoàn toàn không phản bội Mật Thám ty, càng không có ý tứ ở lại phục vụ Nam phủ.

Triệu Diễn lần nọ bị Tần Quyền Lăng Hồ gây ấn tượng, từng nhắc Bùi Thiệu Huy thử thu phục xem sao. Nhưng Bùi Thiệu Huy là kẻ ích kỷ, Lăng Phong hiện tại chỉ cận kề Thành Bích đã khiến Bùi Thiệu Huy ăn ngủ không yên, nếu rơi thêm hai tên võ công bá đạo khác, Bùi Thiệu Huy gã chỉ e sớm muộn cũng bị thất sủng. Vì vậy bề ngoài xin Triệu Diễn cử Lý Thành đến giúp "thu phục", thực tế muốn giết luôn, trước mắt là Lăng Phong.

Lúc này, một tên thủ hạ chạy vào báo:

- Đại nhân, có người đến.
- Là ai?
- Hình như tên Thập Nhất kia.
- Bao nhiêu người?
- Chỉ một mình hân.
- Rất tốt.

Bùi Thiệu Huy gật đầu, xem ra tên thủ hạ đã lừa được Lăng Phong đến, đám huynh đệ lợi hại của Lăng Phong cũng không theo cùng.

Ánh mắt gã dần hưng phấn.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 161

Cạm Bẫy

Trên đường đi, Lăng Phong cố bắt chuyện với tên đưa tin:

- Tiểu huynh đệ, đến Hà Bắc lâu chưa?
- Thuộc hạ chỉ mới đến. Đại nhân xem, áo quần vẫn còn bẩn.
- Vất vả rồi.

Nhìn về phía trước, Lăng Phong hỏi tiếp:

- Còn lâu không?

Tên kia chỉ tay nói:

- Tới rồi. Ngay chỗ miếu phía trước.
- Chỗ kia?
- Đúng vậy. Đại nhân và các huynh đệ đều chờ ở đó.

Lăng Phong mắt bỗng đảo một cái, cố ý cười lạnh hỏi:

- Người đi cùng Kha đại nhân đến Hà Bắc à? Đại nhân vẫn khỏe chứ?
- A, Kha đại nhân lo nhiều việc, khí sắc không tốt lắm.
- Ra vậy.

Lăng Phong gật gù, được một lúc hẳn lại hỏi:

- Mật Thám ty chúng ta vừa thay đổi quy tắc?

Tên kia đáp trong vô thức:

- Đổi quy tắc? Hình như không hề, tất cả đều như cũ.

- Chà, người cũng thật may mắn, mật thám cấp hai mà cũng có thể gặp Kha đại nhân.

Nói rồi Lăng Phong ánh mắt sắc lên, quay qua nhìn đối phương.

Tên kia chợt dạ, gã đã biết mình sơ hở, mồ hôi bắt đầu chảy ra, nhưng vẫn cố nói:

- Điều này... tình hình nguy cấp, ngoại lệ thôi.

Lăng Phong cười âm, gằn giọng:

- Vừa rồi lệnh bài Nam phủ trong người người cũng là ngoại lệ?

Tên kia rút cục biết mình lộ tẩy, gã rụt người lại:

- Người... làm sao nhìn ra?

Lăng Phong cười cười nhếch mép.

- Ngay từ đầu nhìn trang phục là ông đã biết gian tặc rồi.

Tên kia đầu mù mịt nhìn lại bản thân:

- Trang phục của ta? Có vấn đề gì?

- Áo quần không đồng bộ, áo thì hàng sĩa của Tống, quần thì hàng nhập lậu của Liêu. Không gian mới là lạ.

- Đại ca, tiểu đệ nghèo mà.

Lăng Phong cũng không đùa cợt thêm nhiều, lập tức Đoạn Hồn quyết phi ngang sang chỗ đối phương.

Thân người trên không, Lăng Phong gầm nhẹ một tiếng, tay nắm lại vung một chiêu Phiên Thiên Bích Địa đơn giản nhằm ngay ngực đối phương. Chiêu này sát thương không cao nhưng có tác dụng chấn nhiếp, đi kèm Đoạn Hồn quyết gần như không ai đỡ nổi. Kẻ kia không phải cao thủ, dính một quyền liền bị chấn bay.

Vừa đáp đất, mặc kệ cát bụi, Lăng Phong nhanh như cắt vòng ra sau chụp lấy hai tay đối phương khóa lại, đè cả thân người khiến gã kia nằm hẳn xuống.

Lăng Phong giọng lạnh lùng:

- Có gì muốn nói không?

- Ta có... khực...

Tên kia vừa mở mồm muốn nói “có cái gì đó”, Lăng Phong đã đè đầu hẳn xuống đất cát:

- Thôi khỏi, lại cái bài “ta trên có mẹ già 80 dưới có con nhỏ 8 tuổi” đó hả. Ông xem phim nghe mồn tai rồi.

Kỳ thực oan ức cho tiểu huynh đệ, hẳn có xem phim đâu mà biết câu kia, câu của hẳn là... "ta có tiền, xin tha mạng". Đáng tiếc, còn chưa kịp nói.

Có điều kể cả có nói ra được, chỉ e cũng bị đoạn tiếp sau đó của Lăng Phong chọc cho tự động hôn mê.

Chỉ thấy Lăng Phong đánh ngất xỉu đối phương, xé vải trời lại. Hắn từng giết người, nhưng đều trường hợp bất đắc dĩ hắn mới phải ra tay. Hiện tại vẫn chưa biết ai lập mưu dụ mình ra ngoài, Lăng Phong tìm sát ý xuống. Dù sao Phong ca là đại diện người hiện đại, xã hội nhân văn hòa ái, người người tin tưởng pháp luật, không thể quen việc xem mạng người như cỏ rác cứ hờ ra là giết được.

Có điều, hôi của thì lại được.

Lăng Phong sục sạo khắp thân người kẻ kia, được một lúc rút ra ít tiền lẻ, bức bội lăm bẫm:

- Đâu, chỉ có chừng này? Chí ít cũng phải vài vạn mới phải.

Ngay từ lúc trong thành, kẻ kia nói Kha lão đích thân đến, Lăng Phong đã thấy ngờ ngợ, nhưng hắn vẫn cho qua.

Mật Thám ty làm việc, cách biệt quá hai cấp không thể liên hệ thẳng. Kha lão là thủ lĩnh tối cao, phải mức như Lăng Phong mới có thể gặp mặt.

Nói thực ra, cái chức Đô Mật sứ của Lăng Phong cũng chỉ là tạm bợ mà thôi. Kha lão đặt hắn làm Đô Mật sứ, chủ yếu cũng vì cái quy tắc “quá hai cấp” kia, lão muốn trực tiếp chỉ đạo huấn luyện Lăng Phong.

Nói tóm lại, nếu Kha lão thực sự xuất hiện ở Hà Bắc, lão sẽ trực tiếp tìm Lăng Phong, hoặc ít nhất cử hộ vệ dùng phi đao đặc chế truyền tin như mọi lần.

Kẻ kia nói mình vừa tới Hà Bắc, nhưng lại có lệnh bài giống Lăng Phong. Cái lệnh bài này chỉ dùng riêng cho nhiệm vụ đi Hà Bắc, ngoài nhóm Lăng Phong chỉ còn nhóm Nguyệt Dung hoặc Bùi Thiệu Huy có. Bởi vậy tuy nghi ngờ tăng lên nhưng Lăng Phong tạm thời nhin lại, hắn cho rằng kẻ này là thuộc hạ của Nguyệt Dung.

Cuối cùng chính là, mật mã khác biệt.

Mật mã tên này dùng, chỉ là mật mã cấp thấp nhất.

Vì vậy trước lúc đi Lăng Phong mới để lại câu "ta cần ra ngoài thành" với Tần Quyền, thực tế đó là ám hiệu, cũng không biết tên Lục đệ kia có hiểu ý không.

Đúng lúc này, Lăng Phong cảm nhận sau lưng có người tới.

"Tần Quyền?"

Lăng Phong gần đây rất tiết kiệm thần thức, vì vậy không dùng lung tung. Hắn đoán Tần Quyền hiểu ý nên dẫn huynh đệ theo đến, vì vậy cũng không quay lại cứ thế giao phó:

- Lục đệ, dẫn vài huynh đệ vòng ra sau.

Không có ai trả lời.

Dự cảm không tốt, Lăng Phong vẫn giữ nguyên tư thế thi triển thần thức nhìn đằng sau, lòng bàn tay âm thầm chuẩn bị phi đao.

Chỉ là, người đến không phải đám Tần Quyền, mà là...

- Sát thủ huynh đệ, người không ở khách điểm chờ ta? Ra đây làm gì?

- Sợ người bị kẻ khác giết mất.

- Vớ vẩn!

...

Lăng Phong chậm chậm tiếp cận ngôi miếu.

Dùng thần thức hắn đã biết bên trong có khoảng chục người chờ sẵn, còn bố trí cái gì nữa không thì không nhìn ra. Dù sao khoảng cách còn xa, thần thức Lăng Phong cũng chỉ tựa tựa cái kính hồng ngoại nhìn đêm mà thôi, còn không phải cái radar cỡ nào cũng quét được.

Từ Tử Lăng ôm kiếm rảo bước theo sau, vừa đi vừa nói:

- Người biết bên trong có mai phục, còn muốn chui vào?

- Vừa rồi có tên nào đó tự nguyện làm hộ vệ cho bốn đại hiệp, ta đang muốn xem bản lĩnh hắn ra sao?

Từ Tử Lăng cười khinh:

- Ta nói kẻ nào bị ta nhắm trúng, ngoài ta ra không ai được giành. Không hề nói sẽ bảo vệ cho người.

- Ý nghĩa khác nhau sao?

- Dĩ nhiên khác. Người chui vào đó bị đâm gần chết, ta bồi một kiếm, vậy vẫn tính ta là người kết thúc.

Lăng Phong giơ ngón giữa.

Thực ra, đùa thì đùa, Từ Tử Lăng xuất hiện khiến Lăng Phong không khỏi lo lắng. Phía trước một đám đang chờ sẵn, sau lưng lại thêm một kẻ dòm ám sát mình, chuyện này chả hay ho gì. Rõ ràng đã đánh mắt cho Tần Quyền đi theo một chút, thế quái nào lại là thằng này đi nha?

Lại nói, thằng nhãi này vẫn luôn mồm nói sẽ không đến đánh hôi, ngược lại khệnh khạng nói mình đã chọn giết ai, trừ gã ra không ai được giết gì đó, nhất định chờ Lăng Phong sức khỏe tốt nhất mới so tài. Quả thật là lão đến không thể lão hơn.

Chẳng qua, Lăng Phong còn không chủ quan mà tin tưởng đối phương đến vậy.

Nhân gia là đến gây sự, cũng không phải đến giúp đỡ nha. Ai mà biết có phải là giả ngu hay không? Chờ cho Lăng Phong chủ quan khinh địch, liền một chiêu đánh lén.

Lăng Phong lại hỏi dò:

- Người rời nhà lần này lần thứ mấy?
- Rời nhà? Ý người là xuất sơn sao? Lần đầu.
- Thảo nào.

Lăng Phong hỏi tiếp:

- Người trong nhà có mấy huynh đệ?
- Người hỏi làm gì?
- Võ công cao cường như người, chắc làm đại ca?
- Từ gia ta người nào cũng võ công cái thế, ta tuy đứng thứ năm nhưng võ công xem như... đứng đầu.

Lăng Phong châm chọc:

- Cái tên Từ Nguyên kia mà cũng gọi "võ công cao cường"?
- Từ Nguyên? Hắn thì liên quan gì đến nhà chúng ta? Đồ thương nhân ti tiện.

"Xem ra cùng tộc khác chi."

Từ Tử Lăng tuy họ Từ, nhưng với Từ Nguyên lại tách biệt. Có thể nói Từ gia hiện chia hẳn làm hai. Một làm ăn buôn bán, một là thế gia võ lâm. Từ Tử Lăng có thể tính là nhân sĩ võ lâm, thậm chí còn là đệ tử danh môn, phái Hoa Sơn.

Còn nhớ Lăng Phong từng hỏi chuyện các môn phái trong võ lâm, cũng từng hỏi đến Hoa Sơn, nhưng anh em lại không ai biết.

Trong võ lâm, Hoa Sơn rất có tên tuổi. Nhưng, khác với Toàn Chân hay Cái bang, phái này chọn ngọn Hoa Sơn làm tổng đà, sinh hoạt khá biệt lập với dân thường, càng không có quan hệ với triều đình quan binh. Vì vậy trong dân gian không có nhiều tin đồn về nó.

Vì là đệ tử môn phái võ lâm, không phải sát thủ, nên thái độ của Từ Tử Lăng mới như vậy. Hẳn tự cao tự đại chỉ là một phần, còn lại là vì muốn quyết đấu với Lăng Phong như một nhân sĩ chân chính.

Lúc này, Lăng Phong liếc mắt vào trong miếu nói:

- Trong một phân thời gian, đám trong kia người giết được bao nhiêu?
- Việc gì ta phải giết chúng?
- Ví dụ thôi.

Từ Tử Lăng không thèm suy nghĩ nói luôn:

- Tất cả.
- Ta nói này Từ tiểu đệ, bốc phét nó cũng có mức độ thôi, quá nhiều rất ngán, người hiểu không?
- Ai nói ta bốc phét? - Từ Tử Lăng không cho là đúng.

Lăng Phong chỉ vào trong thách thức:

- Vậy được, nếu người trong ba phân thời gian giết được hết đám trong kia, ta đứng luôn ở đây cho người muốn làm gì thì làm.

Từ Tử Lăng nghiêng đầu nhìn trời, ra vẻ khinh thường:

- Không chút hứng thú. Ta muốn quyết đấu với người, người đứng im thì còn gì vui.

- Vậy đúng rồi. Chẳng phải muốn ta trạng thái tốt nhất để đánh với người sao? Nếu ta đánh với chúng, bị thương cái gì năm vài ngày nửa tháng, người cũng phải chờ nha.

- Vẫn không hứng thú.

Lăng Phong không khỏi buồn bực, đây là cảnh tượng gì nha? Dễ dàng sát thủ sao?

- Vậy thế nào mới chịu?

- Một phân thời gian là đủ.

Lăng Phong suýt nữa phì cười.

Lăng Phong dĩ nhiên không muốn tự chui đầu vào bẫy. Ngoài ra, nhân đây xem thử tên này thực lực bao nhiêu.

Từ Tử Lăng vừa định đi vào, Lăng Phong đã chặn lại nói:

- Khoan. Chúng ta còn chưa giao kèo, nếu người thất bại thì sao?

- Không bao giờ có chuyện đó.

Từ Tử Lăng mắt không thèm liếc, vẫn tiến tới.

- Từ lão đệ, lại bốc phét rồi.

- Hừ, người sao phiền vậy. Nếu ta thất bại, đi theo làm hộ vệ cho người một năm.

"Vù"

Nói rồi Từ Tử Lăng nhanh như cắt lao vào trong miếu.

- Đây, nói trước tiền lương ta không trả đâu, tự người...

Lăng Phong chỉ nói được nửa câu, vì nửa câu sau hẳn phải nuốt vào.

Cảnh tượng trong miếu khiến Lăng Phong trợn mắt há mồm.

"A đùa, hóa ra quả thật lợi hại. Biết vậy bắt hẳn hứa hộ vệ cho ta năm năm. Không, cả đời luôn."

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 162

Nụ Hôn Châu Âu

Một phen thời gian tương đương 15 giây.

Chỉ trong 15 giây, Lăng Phong mới biết tên "trẻ trâu" Từ Tử Lăng kia bốc phét là có cơ sở cả.

Chục tên mai phục trong miếu đều lên sẵn nỗ tiễn, chỉ chờ đối phương vào cửa sẽ đồng loạt bắn.

Kết quả?

Trong số chục cây nỗ, vẫn có phen nửa kịp phát tiễn, số kịp phát ra lại không cây nào trúng đích. Bởi Từ Tử Lăng tiến vào ở tư thế khác hẳn người thường, đám mai phục hoàn toàn bất ngờ.

Lúc vừa đến cửa, Từ Tử Lăng búng người lộn tròn vào, sau đó chân đạp vào không trung, thân người đối hướng trên không, tưởng như có một sợi dây kéo hẫng vậy.

5 giây đầu tiên, cứ mỗi một giây Từ Tử Lăng lại xử lý ít nhất một kẻ địch. Điều đáng nói nhất, cây Quân Tử Kiếm của hãnh chưa hề rời khỏi bao, Từ Tử Lăng chỉ sử dụng bao kiếm để giết địch.

Lăng Phong bên ngoài nhìn hết trong mắt mà toát mồ hôi.

Dù Lăng Phong cũng khá tự tin, nhưng nhìn màn biểu diễn trong kia, hẳn tự biết nếu mình so chiêu với Từ Tử Lăng, chỉ có chưa đến ba phần thủ thắng. Cái khả năng "đạp không" kia, Lăng Phong vừa học được một chút da lông, nhưng so với tên trong kia Lăng Phong biết mình vẫn kém nhiều.

Lúc này, bên trong có tiếng hét:

- Khá lắm thằng nhãi, xem chiêu.

"Coong"

- Haha, lâu lắm ông đây mới có đối thủ như người.

Lý Thành xuất hiện, gã phùng phùng chiến ý, hú hét điên cuồng. Từ Tử Lăng ngược lại không nói gì.

Hai bên qua lại khoảng chục chiêu. Đúng giây thứ 15, Từ Tử Lăng rút ra ngoài.

- Chạy đâu?

Lý Thành lập tức lao theo.

Lăng Phong đang mang tâm lý "chỉ đạo diễn xuất", chẳng ngờ diễn viên chính bỏ phim trường phi ra ngoài, đã thế còn nhằm đúng hướng đạo diễn phóng tới.

"Chuyện gì? Tên họ Từ kia thua?"

Lăng Phong giật mình, vừa rồi màn show-off của anh Từ quá "đỉnh cấp", nhưng cái tên hú hét trong kia lại khiến họ Từ bỏ chạy, này là ý gì?

Lăng Phong không nghĩ nhiều, hẳn cũng... quay đầu chạy.

Sau đó là cảnh tượng ba tên đuổi nhau. Tên ở đầu cầm đầu cầm cổ, tên thứ hai chạy kiểu thông thả, còn tên cuối vừa giơ đao vừa hét.

Chỉ thấy tên ở cuối hét lớn:

- Đứng lại, đang đánh hay tại sao bỏ chạy?

- Hết giờ.

- Hết cái gì... giờ?

Tên ở đầu ngoái đầu lại nói:

- Người đánh thua hử?

- Nói đùa? Ta chỉ tiếc cái bao kiếm, lúc rời khỏi nhà cha ta căn dặn không được làm hỏng.

- Vậy tại sao người lại chạy?

- Ta phải hỏi tại sao người chạy mới đúng?

- Ta thấy người phi từ trong ra, ta đành chạy trước.

- Còn ta thấy người chạy, ta cũng chạy theo thôi.

Ai đó mặt mày đen thui.

- Người nói một phen thời gian là giết hết, bây giờ ba phen thời gian vẫn còn một tên đuổi ra.

- Hừ, ta làm sao biết có thằng biến thái kia, m* nó cái bao kiếm của ta là hàng quý hiếm, đánh lên người hử vài cái nữa bong tróc, người đền được không?

- Ta còn tưởng người rất coi trọng mặt mũi.

- Mặt mũi dĩ nhiên quan trọng, nhưng tiền vẫn quan trọng hơn. Người có biết cái bao kiếm này bao tiền không?

- Bao nhiêu?

- Nó trị giá... ta cũng không biết nữa.

- Vậy cũng nói.

Ai đó suýt vấp chân ngã.

- Dù sao người cũng thất bại, từ giờ làm hộ vệ cho ta.

- Hộ vệ thì hộ vệ. Có điều hết một năm, ta sẽ giết người.

- Hừm, thẳng diên.

- Hai thằng kia, chọc ông tức còn ở đó tán gẫu, xem chiêu.

Lý Thành ở phía sau hơi thở phì phò, hai chân bật mạnh, cả thân người bay trên không, đao trong tay chém ngang ra trước.

Lăng Phong ngay lập tức dùng Hoạt Bất Lưu Thủ né đao, muốn vòng ra sau Lý Thành.

Chẳng ngờ gã kia trông to béo nhưng không hề chậm, lộn người trên không vung đao xoay tròn, Lăng Phong khá chật vật lùi ra sau.

Đao pháp của Lý Thành khá giống Mộc Sinh, thế chân vững chãi, thế đao như núi đè, tuy không được nhanh gọn như Đại Đao, nhưng ra chiêu nào đều khiến đối thủ phải toàn lực chống đỡ không thể phá. Lý Thành lại hơn Mộc Sinh ở độ cuồng, gã ra chiêu đao nào đều cầu thẳng bất kể sinh mạng, ngay cả Từ Tử Lăng cũng phải lùi vài bước.

- Này, người đánh nghiêm túc chút đi, cái bao kiếm kia hỏng thì đúc cái khác a.

- Người thì khác gì ta? Rõ ràng có phi đao cũng không thềm dùng.

- Phi đao này một cây cả chục lượng bạc, chúng ta đang hai đánh một đem ra dùng không phải phí phạm sao?

- Kiếm của ta thiên hạ chỉ có một cây, phi đao của người muốn đúc là đúc, sao có thể so sánh.

- Hai thằng mày nói ít thôi, đao của ông thiên hạ cũng chỉ có một cây, thằng nào bị nó chém chết là phước đức tám đời đấy.

"Choang."

- Hai vị "thiên hạ chỉ có một" hay là cứ so chiêu với nhau đi nha, xem bên nào mới đáng độc nhất.

- Vậy người cút. - Lý Thành hét lớn.

- Đi ngay đây. Từ lão đệ, cảm phiền chăm sóc hẩn, ta có chút việc riêng.

"Coong."

Từ Từ Lãng giơ bao kiếm, vừa đỡ đao vừa nói:

- Khoan, nếu không có tiền, ta không làm.

- Về nhà tính sau.

Lãng Phong bỏ lại một câu trong không khí rồi phi đi.

...

Cùng lúc, trong căn miếu hoang.

Bùi Thiệu Huy mặt mày xanh lét, gã biết Lăng Phong có võ công, huynh đệ không tầm thường, thâm nghĩ không thấy hai tên kia đi cùng chắc chắn không vấn đề. Không nghĩ đến ở đâu ra một tên khác, còn lại lợi hại đến vậy. Vừa rồi chỉ vài cái nháy mắt cả tiểu đội nỗ tiến đã bị xử đẹp.

Nhưng đáng sợ nhất, lúc gã quay ra sau kiểm tra đội thứ hai ở phía sau miếu, thì phát hiện tất cả đều đã bị giết chết.

Bùi Thiệu Huy mồ hôi chảy ròng ròng, rõ ràng Lăng Phong đi vào từ cửa trước, làm sao phía sau cũng bị giết?

Lần này Bùi Thiệu Huy tính kế người khác, muốn một vỗ ôm gọn, thật không ngờ bị tính ngược lại, đến giờ vẫn không biết ai làm.

Bùi Thiệu Huy nhìn trái phải, quyết định âm thầm rời miếu.

Vừa bước chân ra ngoài chuẩn bị lên ngựa, gã đã thấy có vài người chờ sẵn, một người mang áo bào cười nói:

- Bùi Tả sứ, đi vội vậy?

...

Lăng Phong phi như bay về lại căn miếu, hẳn biết trong miếu còn Bùi Thiệu Huy. Kẻ này hai lần muốn giết Lăng Phong, hẳn không thể làm ngơ tiếp.

Ngay lúc hẳn dùng thần thức kiểm tra bên trong, đột nhiên bị một luồng thần lực khác đánh ngược trở lại.

"Khai Thần Thuật? Thành Bích?"

Từ bên trong có tiếng nữ nhân:

- Người lần sau có thể bỏ cái kiêu lúc nào cũng nhìn lên đó đi không?

- Phu nhân quả nhiên thần thông a, có thể tìm đến đây.

Lăng Phong đi vào, thấy Thành Bích đang đứng trong gian miếu. Một chiếc áo bào rộng bao cả thân người, nhưng không thể che hết bộ dáng mềm mại của nàng.

Lăng Phong nhìn xung quanh hỏi:

- Hắn đâu rồi?

- Chết rồi.

- Chết rồi? Chưa tra hỏi đã giết?

- Không phải đã nói rồi sao? Ta không biết tra khảo.

Lăng Phong mặt đen thui.

Thành Bích dẫu môi nói:

- Có điều. Từ lúc nào người dám thái độ như vậy với ta? Người chỉ là thân vệ cho ta mà thôi, nghĩ mình là ai?

- Phu nhân nghĩ ta là ai?

- Người là... người xấu.

Lăng Phong nhìn Thành Bích miệng nhếch lên như khiêu khích, không khỏi muốn “động đậy”.

- Mà, nhờ phu nhân nhắc, lại làm tại hạ nhớ ra. Hôm trước có tiểu thư không tiện nói, hôm nay chỉ có hai chúng ta...

Thành Bích trong lòng chợt dạ, hỏi một câu rất thừa thãi:

- Người muốn làm gì?

- Nàng nói xem ta muốn làm gì?

Lăng Phong ánh mắt giáo hoạt, nhìn vào đôi môi nàng.

Đôi môi nữ nhân có rất nhiều hình dạng, có thể tạm dùng trái cây để diễn tả.

Đôi môi của Thành Bích, đỏ mọng ẩm ướt, giống như một trái dâu tây chín. Hai bên cánh môi lại còn vênh lên, khiến Lăng Phong không kìm nổi kích động muốn "cắn" một miếng. Lần nọ hẳn cũng bị đôi môi này hút vào không thoát ra được.

Lăng Phong bước tới, Thành Bích ngả dần ra sau.

- Người không được... lại gần nữa.

- Không nghĩ phu nhân lại có lúc yếu ớt thế này.

- Người...

Lăng Phong làm gì chịu nghe, tiếp tục ép sát Thành Bích.

Thành Bích cả người run rẩy, bởi lúc này hai người đã sắp dính sát nhau, nàng thậm chí cảm nhận được hơi nóng thân thể của Lăng Phong lan sang, cả người nàng cũng đã nóng ran.

Lăng Phong thích nhất là trêu đùa câu giờ, lại thông thả thăm thía nói:

- Phu nhân, người phải chú ý thân thể chứ? Thân thể là tiền vốn cách mạng đó.

Thành Bích cường tự bản thân, lúc này rồi hẳn còn nói bậy cái gì nữa. Nàng nhìn Lăng Phong:

- Người lại muốn nói gì?

- Phu nhân là thủ lĩnh, công tác cường độ cao, chịu khó ăn chút bổ bổ đi. Nàng xem, cơ ngực lớn như vậy, chính là dinh dưỡng bất lương tạo thành hư thũng đó. Ta không làm sao ép sát nàng được đây...

- Người... bậy bạ.

Thành Bích nghe được đoạn đầu còn cảm kích, thầm nghĩ tiểu tử này còn biết đau thương mình. Nghe xong đoạn sau tức giận đến mày liễu dựng thẳng, mặt mày đỏ bừng, nhìn Lăng Phong tỏ vẻ trách móc.

Chỉ là, cái ánh mắt vừa quyến rũ, vừa sợ hãi vừa tức giận kiểu này càng khiến Lăng Phong thêm khô nóng.

Lăng Phong bồng cúi đầu xuống.

- Ủm.

Thành Bích mắt tròn, sau đó dần nhắm lại, hai tay cũng mềm dần.

Nàng chịu thua, không phải thua kẻ này mà thua chính bản thân. Chưa đến một khắc thời gian đã bị nam nhân thu phục, trong lòng tuy tự chửi mình, nhưng thân thể không kìm được khoái cảm đang bốc lên.

Thành Bích cô đơn lâu dài, thân thể thành thục lại như thảo nguyên khô cằn cần mưa làm dịu, miễn cảm hơn hẳn nữ nhân bình thường. Vừa bị hôn xuống, nàng liền miệng khô lưỡi khô, bất giác hơi hé miệng, chờ đón đối phương mút lấy.

Lăng Phong miệng rộng hé ra, đẩy lưỡi tham lam tiến vào. Chỉ cảm thấy một đợt ôn nhuận đình hương, lại thêm nước miếng ngọt lịm vô bờ.

Thành Bích là nữ nhân thông minh. Rất nhanh học xong “thiên lưỡi chi hôn”, lập tức cùng đầu lưỡi Lăng Phong dây dưa một chỗ, như hai con rắn

nhỏ vui đùa. Lúc thì tiến vào miệng của hắn, một hồi lại chạy về miệng nàng...

Lăng Phong vừa mới ăn được mấy muỗng cháo loãng, đang chuẩn bị chuyển sang cháo đặc, đột nhiên...

“Keng”

Bên ngoài có tiếng đao kiếm, Thành Bích mở mắt vội tránh Lăng Phong.

- Phu nhân, kệ đi. Vừa rồi là kiểu Ý, tiếp theo là kiểu Pháp...

- Hừ, Ý Pháp cái gì? Người đồ vô tâm vô phế, mau ra xem chuyện gì.

Nói rồi nàng đưa tay chùi môi, u oán liếc một cái lách người đi ra.

- M* nó lại là thằng nào? Ông còn đủ bộ nộ hôn châu Âu, mới đi có một nước đã phá ông...

Lăng Phong lao ra ngoài, đầu bốc khói. Nói sao, độc giả cũng đang bốc khói.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 163

Lộ Tẩu

Ở bên ngoài.

Chỉ thấy Đại Dao đang chiến đấu cùng một tên cầm côn, xung quanh vài người đang đánh nhau.

Lăng Phong sẽ không đi chửi Dao ca, nhưng cái đám mới tới này lại là ai? Đang chuẩn bị câu từ thì hăn bỗng thấy một bóng dáng quen quen.

Định thần lại không khỏi tròn mắt.

"Nguyệt Dung?"

Nguyệt Dung cũng đã nhìn thấy Lăng Phong, đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó hô lớn:

- Mau giúp ta, giết chúng.

- Giết chúng?

Lăng Phong nhìn lại, đám kia đều là người Nam phủ, thân vệ bên cạnh Thành Bích.

"Phiền to rồi đây, chân đạp hai thuyền, chưa được lợi lộc gì đã lộ." Lăng Phong lẩm bẩm.

Nhìn Lăng Phong vẫn ngơ ra, Nguyệt Dung không khỏi khó hiểu. Nhưng nàng lại không mấy may nghi vấn tại sao Lăng Phong cũng có mặt ở đây. Dù sao lúc chia tay đã nói hẳn tạm phụ trách Đại Danh.

Nguyệt Dung nóng ruột hô:

- Sao còn đứng đó? Chúng là mật thám phản quân, người ở đây bao lâu còn không biết sao?

Thành Bích thông thả từ trong miếu cúi người đi ra. Nàng ta nhìn Nguyệt Dung một cái, cố ý lại gần Lăng Phong, cười nói:

- Hẳn dĩ nhiên phải đứng xem rồi, vì hẳn là người của Nam phủ chúng ta.

Nguyệt Dung hoàn toàn quên mình đang lúc đánh nhau, cả người ngơ ngác, tay cầm kiếm buông hẳn xuống.

Kẻ khác phản bội nàng thấy bình thường, Cảnh Dương phản bội nàng thấy lo sợ, nhưng Lăng Phong phản bội khiến Nguyệt Dung có gì đó nhói lên.

Mấy ngày nay vất vả, tránh đông tránh tây xuyên chiến trường đến Hà Bắc, trên đường Nguyệt Dung vẫn tưởng tượng đủ loại tình huống gặp Lăng Phong. Nàng đương nhiên lo sợ Lăng Phong đã phản bội. Nhưng nàng lại nghĩ, kể cả hẳn có phản bội, nhưng chỉ cần có lý do hợp lý, đại loại vì bị đe dọa tính mạng, hay là tạm thời nằm vùng, nàng đều sẽ cho qua.

Nhưng tình huống vừa rồi khiến Nguyệt Dung vừa tức vừa hận, không nói nên lời.

Một kẻ nhìn thấy Nguyệt Dung khựng lại, gã đảo kiếm đâm tới.

Lăng Phong làm sao để chuyện như vậy xảy ra, hô lớn:

- Nguyệt Dung, cẩn thận.

Lăng Phong vừa nói vừa thi triển Hoạt Bất Lưu Thủ, chân đạp trái phải lao tới, tung ra một chiêu Phiên Thiên Bích Địa trấn áp kẻ kia, đồng thời lúc ngang qua Nguyệt Dung đưa tay ôm lấy eo nàng ta.

Cảnh xưa kia ở bờ sông tái hiện, lần này Nguyệt Dung lại cảm nhận rõ ràng, tim nàng đột nhiên nhũn ra.

Nguyệt Dung nhìn Lăng Phong, ánh mắt vô cùng thất vọng:

- Người, hóa ra thực sự phản bội. Ta vậy mà... vậy mà...

- Có gì nói sau, ở đây không tiện.

Lăng Phong liền hô lớn:

- Tất cả dừng tay! Đều là...

Nói được một nửa thì dừng.

Đều là cái gì đây? Người mình sao?

- Đều chỗ... quen biết. Có gì ngồi xuống uống trà ăn bánh nói chuyện không tốt sao?

Không ai nghe thấy.

Lăng Phong ở chỗ này chẳng là cái gì cả. Phe Mật Thám ty đều là thủ hạ Uỷ tổ của Nguyệt Dung đem đến, phe Nam phủ đều là thân cận của Thành Bích, thậm chí vị trí còn cao hơn cả Lăng Phong.

Nguyệt Dung vẫn nằm gọn trong lòng Lăng Phong, lúc này mới tỉnh táo lại, nàng lúng túng đẩy Lăng Phong đứng ra một bên.

Thành Bích bên cạnh nhắc nhở:

- Lãng Phong, giết hết chúng, chức phó sứ sẽ thuộc về người. Ngoài ra...

Nói nửa câu Thành Bích dừng lại, nhìn Lãng Phong liếc mắt.

Cái ánh mắt kia, ý tứ không nói cũng rõ, "ngay cả ta cũng sẽ thuộc về người". Lãng Phong chỉ nhìn phớt qua cũng thấy trong lòng rạo rực, lửa tình vừa bị dập xuống lại bốc lên.

Nguyệt Dung bên cạnh nhìn cảnh này, trong lòng gần như quên luôn chuyện nhiệm vụ này nọ, nói một câu chua lét:

- Người vì mặt đàn bà này mà phản bội? Đáng sao?

- Ta...

Lãng Phong còn chưa kịp giải bày, đã nghe một tiếng lạnh lẽo:

- Người gọi ta là gì?

Thành Bích bị một chữ “mặt” làm cho bốc hỏa. Nàng nhay cảm nhất là mấy từ kiểu này.

Chỉ có đám Nam phủ xung quanh đều âm thầm ầm ức. Vì phu nhân mà phản bội, đáng chứ sao không? Các ông ở đây toàn thế cả.

Lãng Phong đầu to như cái đầu, đang không biết nói gì thì từ sau miếu lại có tiếng ai đó:

- Lãng phó sứ, huynh làm tốt lắm. Trở về muội nhất định có thưởng.

"Đậu móa, gì nữa đây?" Lãng Phong mờ mịt.

Chỉ thấy một nhóm người từ sau miếu dần lộ diện. Người đứng giữa nhìn Lãng Phong nở một nụ cười vô cùng mê hồn.

Nhìn thấy khuôn mặt kia, Lãng Phong suýt nữa bị cao huyết áp.

Nguyệt Dung nhìn Lăng Phong tâm tình hỗn loạn.

Còn Thành Bích, nàng nhìn người mới đến, trong lòng bỗng dấy lên một nỗi lo sợ bất an. Nữ tử này xuất hiện ở đây, vậy thì Đại Danh nhất định đã có biến.

...

Cùng lúc này.

Phủ Thế tử, phòng riêng Triệu Diễn.

Triệu Diễn vừa vui vẻ xong, khuôn mặt vẫn béo hồng, nằm thoải mái ngả ngón trên giường.

- Thuốc của ta đâu?

- Dạ, điện hạ.

Một nha hoàn rón rén bưng một bát thuốc đi vào.

Triệu Diễn nhìn nha hoàn nhỏ tuổi kia, một tay vươn ra bóp mông nàng ta, mắt dâm dật nói:

- Người mới đến?

- Nô tỳ... vừa vào phủ hôm qua.

- Haha, còn chúm chím thế này, tốt lắm. Đợi ta uống thuốc xong, tinh lực dồi dào, lại ban phát cho người.

- Tạ... điện hạ.

Nô tỳ kia câu nói ngắt quãng, đứng yên cho Triệu Diễn muốn bóp gì thì bóp, nhưng kỳ quái ánh mắt lại không hề lo sợ hay chờ đón gì, rất thản nhiên.

Triệu Diễn có thú vui rất đậm tực, đó là các bé gái chưa hoàn toàn phát dục. Ở đất Hà Bắc, Yên Vương đi vắng, gã không khác gì làm vua, muốn bắt ai vào vui chơi thì bắt. Chẳng qua gã làm việc cũng khá chừng mực, không đến nổi ra đường cứ thế kéo vào phủ, vẫn biết dựng vài vạ án, đại loại "Liêu tặc bắt cóc nữ hài" này nọ, dân chúng bởi vậy có bao nhiêu căm tức đều đổ lên đầu người Liêu. Nào có biết chính là tên Thế tử béo mập vô dụng này làm ra.

Triệu Diễn uống xong bát thuốc, đang định ôm nha hoàn kia ra giường, bên ngoài có tiếng thân binh báo:

- Điện hạ, có chuyện không hay.
- Chuyện gì? - Triệu Diễn mất hứng hỏi.
- Ngoài phủ... bị bao vây.
- Lý Thành đâu?
- Lý tướng quân từ sáng đi cùng Bùi phó sứ của Nam phủ ra ngoài, nói do Điện hạ giao phó.

Triệu Diễn nghĩ gì đó, hình như có chuyện này thật.

Gã đang bức bối khó hiểu, bản thân Thế tử Yên Vương, ngay tại Hà Bắc lại có kẻ nào dám làm càn? Đột nhiên Triệu Diễn nghĩ đến một người, còn chưa kịp ra lệnh đã thấy cửa phòng mở ra.

Một đám binh lính từ từ lùi vào phòng, ngăn lại một chiếc xe lăn.

Kẻ ngồi trên xe lăn quát:

- Huynh đệ chúng ta thăm hỏi lẫn nhau, có chỗ cho các người đứng sao?

Đám binh lính nhìn nhau, người kia là... Triệu Hanh. Tuy chúng là thủ hạ dưới tay Thế tử Triệu Diễn, nhưng Triệu Hanh cũng là Vương tử, không thể đụng nổi.

Nhìn thấy Triệu Hanh ngồi xe lăn đi vào, Triệu Diễn rung mình một cái.

Tuy bấy lâu không gặp Triệu Hanh, nhưng Triệu Diễn cũng biết em trai đã bị liệt nửa người, còn thấy đặc ý. Chỉ là lúc này nhìn Triệu Hanh ánh mắt như bóng ma, Triệu Diễn tuy đã chuẩn bị tinh thần đối chọi với Triệu Hanh, thâm tâm không khỏi muốn bỏ chạy.

Triệu Hanh gằn giọng:

- Tất cả ra ngoài!
- Không được, ở đó hết cho ta!

Triệu Diễn hoảng lên.

Triệu Hanh nhắm mắt thở ra một cái, bên ngoài lập tức có vài chục binh lính khác xuất hiện.

Đám bên trong nhìn thấy cảnh này, liền biết ở lại là ngu, đều dần lùi cả ra ngoài, nha hoàn kia cũng nhân lúc đi ra. Triệu Diễn hít một hơi lạnh, tự trấn định:

- Nhị đệ, ngươi muốn làm gì?
- Thăm hỏi Đại ca thôi.
- Đến thăm hỏi ta, cần thiết mang theo thân binh nhiều như vậy?

Triệu Diễn vừa nói vừa lùi ra sau, gã cũng không rõ mình muốn làm gì. Căn phòng này không hề có địa đạo hay mật thất gì khác.

Triệu Hanh thờ ơ nói:

- Nghe nói Đại ca bệnh nặng đột phát, tiểu đệ đến thăm. Phòng ngừa có thích khách hãm hại, liền đem vài thủ hạ đến canh gác, ở ngoài còn mang theo đại phu, tiện thể xem bệnh cho Đại ca.

- Ta? Bệnh nặng? - Triệu Diễn ngơ ngác.

Triệu Hanh chỉ vào bát canh còn trên mặt bàn:

- Cái này chẳng phải là thuốc sao?

- Cái này? Nó là thuốc bổ...

Triệu Diễn nói nửa câu ngừng lại.

Cái món "thuốc bổ" này thực tế là một thứ dâm dược. Nghe nói làm từ dê non gì đó, có tác dụng tăng khoái cảm. Triệu Diễn có sở thích quái đản với nữ hài, nhưng đám trẻ kia thân thể chưa phát dục, nhiều khi khiến gã rất mất hứng, vì vậy tìm khắp nơi mới ra thứ "thần dược" này, tăng thêm ảo tượng kích thích, dùng suốt một năm nay.

Triệu Hanh nói:

- Ta dĩ nhiên biết, có điều Đại ca xem ra không biết tác dụng phụ của nó?

- Còn tác dụng phụ nào?

Triệu Hanh ra vẻ quan tâm:

- Thứ này, lâu lâu uống một ít không sao, nhưng uống dài kỳ như Đại ca, chỉ sợ...

- Chỉ sợ cái gì?

Triệu Diễn bắt đầu toát mồ hôi, lúc đầu gã nghĩ mình lo lắng quá mà thành, nhưng lúc này gã biết có chuyện.

- Đại ca, đến lúc rồi.

- Đến lúc... cái gì?

- Đến lúc người bệnh nặng đột phát.

Triệu Diễn bắt đầu thấy tay chân rụng rời, miệng lưỡi cũng co rút ngoài kiểm soát. Gã ánh mắt sợ hãi cùng cực nhìn Triệu Hanh:

- Người... thuốc này...?

- Đại ca, không nên nhìn ta, thứ người uống là tự người tìm về cả năm nay. Ta chẳng qua nghe tin chạy đến nhưng không kịp cứu mà thôi.

- Người... chính người...

Triệu Diễn nói không ra hơi, mồm miệng bắt đầu lắp bắp.

- Quên nói a Đại ca, càng tức giận, tác dụng phụ càng nhanh phát tác.

Triệu Diễn dần khuyu xuống, cảm giác thân thể không còn nghe lời mình, đặc biệt hơi thở cứ thế dần yếu đi. Gã ôm ngực, mắt đỏ bừng ngược nhìn Triệu Hanh.

- Người... khục... nghĩ mình... có thể che mắt... tất cả... sao?

- Ta cần gì che mắt ai?

- Phụ vương... nhất định... không... tha cho người.

- Haha. Phụ vương chỉ có ta và người, người nếu chết đi, chẳng lẽ phụ vương còn truy cứu ta sao? Lại nói, Phụ vương tìm ra thì đã sao, biết người vì cái thú vui bệnh hoạn kia mà sinh bệnh, ông ta còn thương tiếc sao?

Triệu Diễn nghe vậy hoàn toàn tuyệt vọng.

Đây chính là kịch bản Huyền Vũ môn của Lý Thế Dân nhà Đường. Chỉ là, thế giới này không có nhà Đường, Triệu Hanh xem như người thứ nhất.

Triệu Hanh nói đúng, Yên Vương dù biết Triệu Hanh làm gì Triệu Diễn, lão cũng đành âm thầm nhìn lại, bởi lão chỉ còn một đứa con trai nối ghế, kể cả đứa con trai này không thể sinh sản.

Đây cũng là lý do Triệu Hanh càng muốn khử Thành Bích.

Yên Vương phi sau khi sinh hai anh em Triệu Diễn đã mất khả năng sinh sản, điều này đã được các đại phu trong phủ xác nhận. Chỉ còn Thành Bích chưa đến 30, lại từng sinh cho Yên Vương một đứa con gái chưa được công nhận là Văn Như Ý. Thành Bích không thể vào vương phủ, ngoài Vương phi còn có Triệu Hanh liên tục ngăn cản.

Lúc Triệu Hanh còn là Thế tử, được Yên Vương yêu quý, gã không để ý lắm đến chuyện Thành Bích. Nhưng từ lúc Triệu Diễn thay gã lên Thế tử, tình thế quay ngược 180 độ.

Thành Bích nguy cơ có thể đặt chân vào phủ, nếu chẳng may Yên Vương sủng ái nàng ta sinh ra một đứa con trai, lúc đó hoàn toàn uy hiếp vị trí Triệu Hanh đang bị "tiệt đường con cháu".

Triệu Diễn từ ngày lên Thế tử đã biết Triệu Hanh không an phận ngồi nhìn. Gã cũng âm thầm chuẩn bị thế lực lâu nay, đến ngày nào đó tranh giành với đứa em trai này. Chẳng qua Triệu Hanh bị liệt trên xe lăn, lại âm thầm lui vào trong, gần như ít đụng chạm, khiến Triệu Diễn cũng dần mất cảnh giác.

Hơn nữa, Triệu Diễn không đủ độc bằng Triệu Hanh, cũng không đầu óc bằng Triệu Hanh.

Triệu Hanh nhìn Triệu Diễn hấp hối, từ từ nói:

- Đại ca a, có trách chỉ trách đại ca không biết lượng sức. Ngày đó phụ vương trao quyền cho người, người nên từ chối mới phải.

- Hừ... hừ...

Triệu Diễn dần thở khó khăn, tay vươn ra muốn nói gì đó.

Triệu Hanh chân đá bàn tay Triệu Diễn ra xa, khuôn mặt lộ vẻ khinh bỉ:

- Người từ lúc sinh ra đã bất lực như vậy, thân thể ục ịch, còn đòi làm Thế tử, làm Hoàng đế? Haha, nực cười. Cái bộ dạng này của người mới hợp lý nhất.

- Khục.

Triệu Diễn ngã sòng xoài ra sàn, lịm hẳn đi.

Lúc này, Triệu Hanh ánh mắt đột nhiên thay đổi, gã tự ngã khỏi xe lăn, nhào ra sàn khóc lớn:

- Đại ca, người đâu, mau vào. Đại ca, người làm sao thế này?

Phủ Yên Vương loạn thành một đoàn. Nghe đâu Triệu Hanh khóc ngất lên ngất xuống, nói cơ nghiệp phụ vương chỉ có đại ca thân thể lành lặn mới lo nổi, thật không ngờ ông trời bạc bẽo gì đó.

Thành Bích lo sợ không sai, quả nhiên Đại Danh có chuyện.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 164

Căng

Trở lại căn miếu hoang.

Căn miếu lụp xụp này, cả chục năm chả ai ngó tới, chỉ nhoáng cái đã tập trung ba siêu cấp "cường mỹ nữ", đáng ra cách đó vài đoạn còn có một Lăng Vân, chỉ tiếc không tham dự được.

- Lăng Phó sứ, thật tiếc cho huynh. Chỉ sợ vừa lập công lại sẽ phải hy sinh vì nhiệm vụ.

- Cô muốn nói cái gì nữa đây? - Lăng Phong bất mãn hỏi lại.

Nữ tử nọ là Mộc Hàm Yên, Kim Quốc Thiên Sách Nội thần.

Chỉ là, Lăng Phong từ lúc nào xưng huynh muội với nữ tử họ Mộc này?

Xung quanh một đám nam nhân nhìn Lăng Phong đầy vẻ ghen tỵ.

Nguyệt Dung dáng chuẩn lung linh, Thành Bích phong tư trác tuyệt, còn vị mới tới kia thì gần như tiên nữ giáng trần. Các "quý ngài" ở đây đánh nhau bở hơi tai, trong đó không thiếu phần muốn thể hiện với mỹ nữ, rút cục chả ai để ý. Trong khi thẳng nhai kia cứ đứng một chỗ, ngơ ngơ ngác ngác, thế quái nào ba phương mỹ nữ đều tranh giành hẳn.

Quả nhiên xã hội vẫn quá bất công, người lao động không được trả công thích đáng, yêu cầu cách mạng đã đến lúc gấp gáp.

Bị địch ý khắp nơi bao trùm, Lăng Phong mồm miệng méo xệch.

- Các huynh đệ, ta cũng không biết đây là chuyện gì nha. Chắc... do kịch bản đi.

Mộc Hàm Yên cười duyên:

- Huynh nói đúng đó, đều do kịch bản. Chỉ là, nghe nói huynh còn chưa kết hôn? Vậy đi, để muội an táng hai mỹ nữ kia bên cạnh huynh nha, nhân gia nghe còn ghen tỵ đó.

Lăng Phong không đáp. Nữ tử này lần nào nói chuyện cũng cái kiểu không sờ thấy đáy, hắn không đoán ra ý tứ của nàng ta, cũng chẳng có hứng trêu đùa nàng ta, không muốn nói gì.

Trong lúc Mộc Hàm Yên đang nói, từ sau lưng nàng ta từ từ xuất hiện ba người.

Nhìn thấy ba người này, Thành Bích liền lộ vẻ mặt nghiêm túc:

- Thiên Nhẫn giáo?

Mộc Hàm Yên cười đáp:

- Ý, quả nhiên là phu nhân, muội rất tò mò xuất thân của tỷ đấy, có thể vừa nhìn đã nhận ra. Phu nhân, lời đề nghị của ta, phu nhân đã nghĩ lại chưa?

- Không bao giờ.

Lúc này, Lăng Phong lại chẳng có sức lực đi suy xét xem Thành Bích và Mộc Hàm Yên đề nghị nhau cái gì. Cả người hắn đang căng cứng, tay nổi gân xanh, mắt đỏ ngầu. Một trong ba kẻ vừa đi ra đã nhắm thẳng Lăng Phong công kích thần lực.

Cái tên Thiên Nhân giáo Lăng Phong từng nghe qua.

Lúc nhận chức Mật sứ Bắc Kim, hắn từng đọc không ít hồ sơ về Kim Quốc, trong đó có vài dòng về Thiên Nhân giáo. Tin tức về Thiên Nhân giáo dù vậy vẫn rất ít ỏi.

Chỉ biết giáo này hoạt động vô cùng bí mật, lực lượng rất ít khi lộ diện, thậm chí tin tức còn mù mờ hơn cả Thiên Sách phủ. Hồ sơ trong tay Lăng Phong chỉ ghi chung chung, nói rằng tổ chức này được triều đình Kim bảo trợ, thậm chí do chính triều đình dựng lên. Dù là một "giáo" nhưng bản chất khác hẳn Toàn Chân giáo hay Phật giáo ở Tống, không còn là tôn giáo đơn thuần, ngược lại dính líu rất nhiều đến chính trị Kim Quốc.

Nhưng hồ sơ lại không hề đề cập đến cao thủ trong Thiên Nhân mức độ ra sao, có lẽ Thiên Nhân giáo chưa đặt chân vào Tống bao giờ, không có nguồn tin để thu thập.

Lăng Phong đang bị uy áp của đối phương đè xuống, phải căng người ra chống đỡ, thậm chí dốc hết cả thần lực ra, đây là lần đầu tiên hắn bị yếu thế về thần lực đến thế này. Đối phương ngược lại chỉ bình thản nhìn Lăng Phong.

Lăng Phong toát mồ hôi, sắp không chịu nổi.

Thành Bích quay qua thỏa thuận với Nguyệt Dung:

- Chúng ta tạm thời phải liên kết lại. Nếu không, tất cả đều chết ở chỗ này.

Nguyệt Dung không nói gì, nhưng ý tứ cũng như vậy. Dù sao, trong danh sách của Mật Thám ty, Thiên Sách phủ là ngoại địch, đã đánh là đối thủ một mất một còn. Còn Nam phủ, tuy cũng xung đột, nhưng ít nhiều mới xuất hiện, hơn nữa là đồng tộc nhà Tống, về sau thắng bại phân xon có thể sáp nhập vào nhau.

Mộc Hàm Yên nói:

- Phu nhân, tỷ lại chọn sai rồi đó. Cuộc đời của tỷ, đều là chọn sai.

Thành Bích bị chạm vào nỗi đau, lạnh giọng:

- Tiểu nha đầu, người im cho ta.

Mộc Hàm Yên nhoẻn miệng cười, giống như đang xem hài kịch.

...

Hai năm.

Từ một kẻ đói khổ, không chút võ công, không có tư chất, Lăng Phong hiện tại có một bộ Trường quyền, một bộ Phi đao, hai bộ thân pháp tùy ý chạy nhảy, thậm chí sắp đạt được mức độ "đạp không" truyền thuyết.

Tốc độ này tính ra đã rất "khủng bố".

Chỉ tiếc, Lăng Phong khởi đầu quá muộn. Lúc này hắn chỉ hận đầu thai sớm một chút, tốt nhất từ lúc mới sinh ra, như vậy có khi bây giờ đã là đại cao thủ.

Trên bãi đất trống hỗn chiến đang xảy ra, tiếng đao kiếm hô hét loạn xạ. Tạm thời có ba cặp nổi bật nhất. Đại Đao, người cầm côn phe Mật Thám ty và Lăng Phong. Mỗi người đối đầu một trong ba cao thủ Thiên Nhãn.

Đại Đao trong mắt Lăng Phong rất mạnh, nhưng chỉ ngang ngửa đối phương.

Người cầm côn bên Mật Thám ty không ngờ cũng rất lợi hại, đang bất phân thắng bại.

Cặp Lăng Phong hai bên chỉ đứng yên nhìn nhau, nhìn bề ngoài yên tĩnh nhất thực tế lại vô cùng căng thẳng.

Đối thủ của Lăng Phong mặc trường bào tím xám, phủ dài từ cổ đến tận chân, một tay cầm trượng, đầu trượng hình trảo năm ngón. Khuôn mặt gã vuông vức, mắt sâu thâm trầm, trên trán có một hình xăm màu tím không rõ hình thù. Có lẽ nhờ hình xăm này Thành Bích mới đoán đối phương là người Thiên Nhẫn giáo.

Chưa đến một khắc thời gian Lăng Phong đã biết mình thua chắc.

Oái oăm thay, thần lực một khi "đặt bài ra đánh" chỉ có đánh đến cùng, không thể dừng được.

Bình thường mà nói, cao thủ dùng thần chỉ xuất hiệu ứng hỗ trợ cho chiêu thức tay chân, rất ít khi đem luôn ra so nhiều ít. Đây là cách trần trụi hạ đẳng nhất, cũng tổn hại nhất. Trừ khi bọn họ tự tin trong một chiêu đánh bại luôn đối phương, nếu không kéo dài bao nhiêu cả hai tổn thất bấy nhiêu, song phương đều chả lợi lộc gì.

Cái khác mất đi còn ăn uống bổ sung được, thần lực thì phải tích góp từng chút một.

May cho Lăng Phong, đám sát thủ đi cùng Mộc Hàm Yên đã bị phe Nam phủ và Mật Thám ty quần lấy, nếu không hẳn không thể đứng yên một chỗ mà thi triển.

Thành Bích đứng cạnh Lăng Phong, nàng ta đang âm thầm hối hận.

Mấy ngày trước Mộc Hàm Yên xuất hiện ở Hà Bắc, Thành Bích tuy nghi ngờ nhưng chỉ đến gặp mặt dò xét thái độ, cũng chính là đêm Lăng Phong đụng Ngân Điện. Mộc Hàm Yên lúc đó tỏ vẻ khiêm nhường, nói phái đoàn Bắc Kim sang Yên bàn bạc chuyện hợp tác, cô ta chỉ đi theo "vui chơi thăm thú", khiến Thành Bích lơ lửng theo dõi, cũng có chút khinh thị.

Không nghĩ đến, tiểu nha đầu kia đi chơi đem cả đội hình này theo, còn phục kích ngược lại Thành Bích ngay trên sân nhà của nàng.

Thành Bích cũng luyện thần, nhưng nàng không có ý định giúp Lăng Phong. Nàng đang quan sát Đại Dao, chỉ cần Đại Dao thắng thế, nàng sẽ tìm cách cũng gã thoát ra. Đám thủ hạ coi như bỏ, Lăng Phong cũng không ngoại lệ.

Mộc Hàm Yên giống như nhìn ra tâm tư Thành Bích, cười nói:

- Thành Bích tỷ tỷ, bây giờ trong thành đang rất loạn, tỷ ở lại đây đi thôi.

- Ý Hàm Yên muội muội là gì?

Mộc Hàm Yên ngược đầu ra vẻ tính toán, nói:

- Có lẽ giờ này Triệu Diễn đã chết, Triệu Hanh đang ổn định thế cục rồi.

Thành Bích hơi run, chuyện lớn như vậy, thủ lĩnh Nam phủ như nàng lại không hề hay biết.

Mộc Hàm Yên lại nói:

- Tỷ cũng không cần lo lắng nữa. Từ giờ, chuyện Nam phủ giao lại cho muội là được.

- Người giúp Triệu Hanh?

- Tiện tay thôi.

Mộc Hàm Yên hơi nghiêng đầu băng quơ.

- Thật không ngờ, tuổi nhỏ mà dã tâm lớn như vậy.

Mộc Hàm Yên nhoẻn miệng cười nói:

- Hihi, muội chỉ tình cờ biết kế hoạch của hắn.
- Hừ, chuyện hôm nay cũng "tình cờ" đi.
- Ý, tỷ nói đúng rồi. Muội biết trong thành hôm nay có binh biến, đành kiếm cớ đi tránh một chút, không ngờ lại gặp tỷ ở đây.

Thành Bích trầm xuống, nhìn thiếu nữ trước mặt, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác "ghê sợ".

Tránh, tránh đi đâu không đi lại đến cái miếu này?

Thành Bích bấy lâu tự tin vào mình, nhưng gặp phải Mộc Hàm Yên, nàng mới biết đâu mới là đẳng cấp. Cùng là nữ nhân với nhau, lại từng trải hơn, nhưng Thành Bích không cách nào phán đoán nổi tâm tư của tiểu nha đầu 18 tuổi kia. Cũng khó trách Lăng Phong gọi nàng ta là "yêu nữ".

Lúc này, Lăng Phong đang toát mồ hôi đứng không vững.

Thần lực của Lăng Phong chưa chắc ít hơn đối phương, nhưng kinh mạch của hắn lại thua kém, có dấu hiệu quá tải.

Trong võ lâm thượng tầng, luyện thần là một thú vui tao nhã và cao sang, dùng thể hiện đẳng cấp thì được, đem ra đánh đấm thì sát thương lại chả bao nhiêu. Lăng Phong bấy lâu cũng chỉ đem ra "nhìn lén" nữ nhân tắm rửa, thi thoảng gây choáng, gần như chả giết nổi ai, không khác gì thứ vô dụng.

Thực tế, trong võ lâm cũng lưu truyền, luyện thần chẳng qua bị thất truyền, sức mạnh thực sự của nó không hề tệ như hiện tại.

Đời thực không có chỉ số sức mạnh, cũng không phân chia cảnh giới cái gì "Đấu Thánh" "Đấu Đế", cho nên hiện tại luyện thần tuy không có uy lực, nhưng vô hình trung lại trở thành một loại thước đo đẳng cấp.

Nghĩa là, ra đường cứ đụng kẻ nào dùng thần lực, người ta mặc định kẻ đó là cao thủ. Bởi luyện thần cần tinh khí dồi dào tích hàng chục năm, còn cần ngộ tính và cơ may. Dù chăm chỉ cần cù bao nhiêu, đầu óc kém cỏi, số mạng xui xẻo, những thể loại này không bao giờ luyện thần nổi.

Lăng Phong nam chính của chúng ta, chính vì thế cũng được xem là cao thủ.

Chỉ là, cao thủ hiện đang máu rỉ ở miệng, nhìn chăm chăm đối phương đầy bức bối.

Lăng Phong không hiểu vì sao tên khùng này chọn mình. Kẻ kia vừa bước ra, chả thèm chào hỏi ý kiến gì đã nhắm ngay Lăng Phong tấn công. Đã thế không khác gì kẻ thù ba đời gặp lại, không cho Lăng Phong đường lui nào.

Lăng Phong đang chăm chỉ luyện thông Bát mạch, kinh mạch cũng coi như dần dần tạm vững. Nhưng đó là kinh mạch để tải khí.

Còn kinh mạch để tải thần lực, thì Phogn ca ngay cả tên cũng không biết. Lúc này Lăng Phong như quả bóng, thần lực bị kích phát cứ thế tuôn ra, hấn muốn ngăn cũng không ngăn được.

Ngay lúc Lăng Phong tưởng như sắp nổ tung, dị biến phát sinh.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 165

Đột Phá?

Đám người Thiên Sách phủ dần dà chiếm ưu thế. Nguyệt Dung tay đã có vết thương nhẹ, thoát khỏi vòng chiến rút về cạnh Thành Bích Lăng Phong, giọng trầm thấp:

- Không ổn, chúng ta... có lẽ phải chết ở đây.

Thành Bích hỏi:

- Không thể đột phá ra?

- Không thể. Ta đã thử, chúng dùng kế tiêu hao, không cho chúng ta thoát ra.

Thành Bích thực tế nghĩ ra một cách khá hay, "bắt giặc bắt vua", chỉ cần chụp được Mộc Hàm Yên, tất cả sẽ dễ dàng giải quyết. Theo nàng biết, yêu nữ kia không biết chút gì về võ công.

Chỉ tiếc, Mộc Hàm Yên được một nhóm thủ hạ bảo vệ kín mít, thậm chí trang phục giáp trụ rất khủng bố, hoàn toàn khác đám sát thủ kia.

Tất cả tưởng chừng bế tắc chờ chết, bỗng có một đám nhân sĩ tiếp cận.

Đầu tiên có một bóng người cầm côn.

Sau đó có một kẻ cầm kiếm.

Tiếp đó khoảng chục thanh niên.

Trong tiếng gió nghe thoang thoảng tiếng mắng chửi:

- Thất đệ, từ từ thôi. Tứ ca dặn dò rồi, xuất hiện phải theo đội hình cho đẹp, không nên đi lẻ.

- A-di-đà Phật, có cao thủ, không thể muộn.

Nhìn thấy đám người kia, cả Thành Bích lẫn Nguyệt Dung đều thở ra.

Tần Quyền dẫn huynh đệ tới.

Nguyệt Dung thì biết Tần Quyền từ lúc làm nhiệm vụ sang sông, còn Thành Bích biết đêm trước. Riêng Lăng Phong bên cạnh đang rơi vào một trạng thái kỳ quái nào đó, không có phản ứng.

Tần Quyền hiểu ý báo hiệu của Lăng Phong. Chỉ là Lăng Phong lúc đó quá sơ sài, nói "ta đi một chút" nhưng hoàn toàn không nói hướng nào. Báo hại Lưu Bá Huy phải dẫn huynh đệ chạy thực mạng cả bốn mặt thành dò la, mãi giờ này mới đến.

Vừa đến bãi đất, Lăng Hồ đã chống côn xuống đất búng người vừa giữa. Hồ ca lâu ngày không được thư giãn gân cốt, thêm vào để ý ai là thù ai là bạn, cứ thẳng nào mạnh là đánh tuốt.

Lúc Lăng Hồ vừa xoay người đánh một côn xuống đất, bên trong đám hỗn loạn có tiếng truyền ra:

- Thạch Phi? Là đệ sao?

Lăng Hồ nghe tiếng, ngơ ngác nhìn lại, mắt không tin nổi, hét lớn:

- Đại sư huynh? Sao huynh lại ở đây, Tam đệ Tứ đệ Ngũ đệ đâu?

"Choang"

Người nói chuyện chính là cao thủ mang côn của Mật Thám ty, gã chặt vật đỡ đao, cố nói:

- Cuối cùng cũng gặp được đệ.

Tần Quyền ở sau vội nhắc nhở:

- Hai vị đại sư phụ, chốc nữa tâm sự dùm, đang có đánh nhau đó.

Không cần Tần Quyền nói thêm, tên cao thủ Thiên Nhãn đã huy đao chém ngang, trên đường đao còn kèm khí màu bạc:

- Hồn Quy Niết Bàn, giết.

Lăng Hồ thấy vậy, thân côn ép sát vào bụng, thân người hơi gập lại, như con báo từ xa lao đến:

- A-di-đà Phật! Kim Cương Phục Ma.

"Coong"

Tên kia loạng choạng lùi ra hai bước, mắt đỏ bừng nhìn Lăng Hồ:

- Khá lắm.

Lăng Hồ nghĩ gì đó, quyết định:

- Sư huynh, lập trận.

- Hai người liệu có được không?

- Không được cũng phải lập.

Lăng Hồ trầm giọng, ánh mắt lại khôi phục vẻ điên cuồng.

Sư huynh kia gật đầu, đứng tấn trọng tâm thấp hẳn xuống, Lăng Hồ bật nhảy lên cao, đập lên vai sư huynh. Hai người như thế tạo thành một người khổng lồ, hai cây côn chĩa ra trước, đồng thời hét lên:

- La Hán Truyền Kinh.

Tên đối thủ Thiên Nhân giáo hơi nhú mày một lát, sau đó cười lớn:

- Hóa ra là Đại Lâm La Hán Trận. Haha, hay lắm, bản sử chuyện này đi không uống.

Cùng lúc, Mộc Hàm Yên đột nhiên nhìn Lăng Phong, miệng lẩm bẩm:

- Kỳ quái, vừa rồi hình như hẳn...

...

Lăng Phong mắt nhắm nghiền, thân thể rơi vào một trạng thái khá kỳ quái, mặc kệ đang bị đối phương chèn ép thần lực. Hắn biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì, thậm chí còn to rõ hơn trước, nhưng tay chân xúc giác lại không chịu nghe lời.

Lăng Phong cứ thắc mắc vì sao đối phương mạnh như vậy lại chọn mình, thực ra đều do hắn cả.

Còn nhớ lần nọ qua Kim, Lăng Phong từng đụng một lớp cấm chế trong lều Mộc Hàm Yên, thứ đồ này hóa ra do cao thủ Thiên Nhân lập ra. Lúc đó Lăng Phong thử phá nhưng thất bại, dù vậy vẫn khiến cái cấm chế kia bị ảnh hưởng, bản thân hắn cũng để lộ thực lực.

Đến lúc khống chế Mộc Hàm Yên trở về, Lăng Phong lại nổi máu anh hùng, "chả có quái gì phải sợ" nói luôn tên cho Mộc Hàm Yên. Dù lúc đó hắn vẫn mang khăn bịt mắt, nhưng tên và đặc điểm nhận dạng của hắn đã nằm trong sổ theo dõi của Thiên Sách phủ và Thiên Nhân giáo.

Gã áo tím Thiên Nhẫn nếu dùng võ công, chỉ sợ trong vài chiêu có thể giết chết Lăng Phong, nhưng gã lại chấp nhận tiêu tốn thần lực, mục đích muốn lột luôn bí mật của Lăng Phong. Bởi một kẻ chỉ 20 tuổi có thể cầm cự thần lực với Thiên Nhẫn Hộ Giáo sứ, tuyệt đối có bí mật kinh thiên nào đó. Thiên Nhẫn nếu khai thác được, biết đâu có thể thành Thiên hạ Đệ nhất giáo, bản thân gã cũng thành "Thiên hạ Đệ nhất nhân" cũng không chừng.

Gã khước miệng dần nhếch lên, cây trượng cũng rung rung.

Ngay lúc tưởng như mọi chuyện sắp đến hồi kết, có chuyện xảy ra.

Trên đỉnh đầu Lăng Phong mờ mờ hiện ra một đồ hình lưỡng nghi xoay tròn chậm chậm. Thứ này từng hiện ra lần Lăng Phong nhập ma, nhưng lần này hình thù rõ ràng, thời gian tồn tại cũng lâu hơn. Ngay giữa ban ngày cũng khiến Mộc Hàm Yên đứng đối diện phải chú ý. Tên áo tím trông mắt thay đổi.

Lăng Phong đang rất hỗn loạn. Đầu hấn ong ong, như thể có hàng ngàn con muỗi đang vo ve.

Sâu trong não hải, Lăng Phong nghe tiếng lẩm rầm, một đoạn khẩu quyết gì đó cứ vang lên không ngừng, vừa đứt quãng vừa trùng lặp, lúc gần lúc xa:

"Dịch... hữu... thái... cực... thủy... sinh... lưỡng... nghi..."

"Thứ quái quỷ này từ đâu ra?"

Lại nói, Lăng Phong lâu nay tuy luyện khí, nhưng chỉ là kiểu cơ bản tích lũy khí lực. Chủ yếu làm năm đấm mạnh hơn một chút, thân thể cũng kiên khang nhanh nhẹn hơn, ít bị bệnh tật hơn mà thôi. Nếu nói đến tuyệt kỹ khí chiêu thực sự, thì lại chẳng có gì. Cái gọi là khẩu quyết càng không.

Lăng Phong từng hỏi Tần Quyền, Tần Quyền liền nói muốn có tuyệt kỹ phải luyện tâm pháp thượng thừa. Chỉ là Quyền đệ không thể chỉ đồ của hã cho người ngoài, nói “bí mật gia môn” gì đó. Lăng Phong nếu muốn, phải gia nhập môn phái lớn mới được.

Lăng Hồ thì sẵn sàng truyền dạy cho Lăng Phong. Chỉ là, đồ luyện khí của Lăng Hồ là bên Phật môn, tu luyện Trung Mạch Thất Luân cái gì đó, khác hẳn với Kỳ Kinh Bát Mạch của Đạo môn mà Lăng Phong đang theo. Khẩu quyết thì toàn là kinh văn, đã chấp nhận luyện thì coi như phải tu luôn.

Lăng Phong đương nhiên có thể vì làm vui lòng độc giả cuồng võ, bỏ cả đi tu, luyện lại từ đầu theo Thất Luân. Nhưng nếu làm vậy, hã cũng sẽ phải bỏ luôn bộ Chính Kinh Thập Nhị Mạch của Liễu Thanh Nghi. Mà điều này thì Phong ca không nỡ. Cái đồ kia Phong ca có thể chắc chắn là bảo vật cấp “Thiên Địa”, bỏ là bỏ thế quái nào.

Trở lại tình huống lúc này.

Lăng Phong từng rơi vào tình huống tương tự, lần cùng Tuyết Cơ, chẳng qua lần đó bị nhập ma không còn nhớ gì. Lần này ngược lại, Lăng Phong rất tỉnh táo, hã rất muốn thoát ra nhưng không thể thoát được, như thể đang mơ giữa ban ngày.

Cái khẩu quyết kia không chỉ âm thanh, nó còn đi kèm một loại ý niệm kỳ lạ, như vô hình thúc giục Lăng Phong, đòi hã phải vận khí từ khắp cơ thể về huyệt Khí Hải.

Lần nọ Diễm Tuyết Cơ ra tay giúp Lăng Phong, coi như mèo mù vớ cá rán, nàng vô tình giúp Lăng Phong vận khí theo đúng yêu cầu này, kích hoạt một thứ gì đó trong người hã, đồng thời cứu hã một mạng. Nhưng lần này, Lăng Phong chỉ có thể dựa vào bản thân.

Bị ý niệm kỳ quái kia thúc dục, Lăng Phong quyết định quên hết mọi chuyện để vận khí ngay, nếu không chỉ sợ đầu hấn cứ o o mãi rất khó chịu.

Lăng Phong đang cầu đột phá trong nguy hiểm.

Tên Hộ Giáo sứ không rảnh rồi đứng chờ Phong ca độ phá. Gã đã chấp nhận đốt toàn bộ thần lực tích lũy bao năm nay, chỉ còn cách vài nhịp thở nữa là biết "tất cả" về Lăng Phong.

Cũng không biết, nếu gã nhìn thấy vài ký ức kỳ quái trong đầu Lăng Phong, sẽ có phản ứng thế nào. Đại loại vài chục bộ JAV vô cùng sống động, một ít hình ảnh của thần giới với các loại xe ngựa kỳ quái qua lại, thậm chí vài ký tự kiểu LMAO FML hashtag gì đó.

...

Bên ngoài.

Lăng Hồ và sư huynh kết hợp lại lập trận, còn liên tục thay nhau đánh ra, tuy vậy chỉ khiến tên Hộ Giáo sứ áo lam thụt lùi trong khoảng chục chiêu đầu.

- Còn tưởng La Hán Trận hay ho thế nào, hóa ra chỉ đến thế.

Lăng Hồ hừ lạnh:

- Hừ, nếu chúng ta đủ năm người, người thậm chí thời gian thở cũng không có.

Tần Quyền khinh thân lại gần, hỏi:

- Cần ta giúp không?

- Không cần. - Lăng Hồ vừa nhảy xuống vừa đáp.

Tần Quyền cười nhẹ, đúng lúc liếc về phía Lăng Phong thì giật mình.

"Trảo pháp?"

Hắn hô lớn:

- Tứ ca, cẩn thận.

Thành Bích Nguyệt Dung ở gần đó cũng chột dạ nhìn lại.

Cây trượng của gã áo tím đột nhiên thay đổi hình dạng. Chỉ thấy đầu trượng rời ra, giống như vật sống bay về phía Lăng Phong.

Tần Quyền hai mắt nheo lại, cả người giống như bóng ma lắt qua lại cực nhanh, mỗi chỗ lắt đều để lại ảnh mờ màu đen, thân người phi thẳng tới chỗ Lăng Phong. Bộ pháp này từng được Tần Quyền dùng để tránh mũi tên hồi áp tiêu ở Lạc Dương, lần này rõ ràng hơn.

Tên Hộ Giáo sứ cầm đao nhìn thấy, trong mắt dị dạng, lăm lăm:

- Quỷ Phiêu Phong?

Nói xong cũng lao theo Tần Quyền.

Lăng Hồ nhìn thấy kẻ địch quay lưng lộ sơ hở, ngay lập tức xuất chiêu. Chỉ thấy hắn xoay côn tròn trên không, sau đó đánh mạnh xuống đất, khoảng đất bị đánh như nứt ra, kinh lực tỏa ra xung quanh theo vòng tròn, kèm theo một luồng khí vô hình phủ lấy kẻ địch.

Tên cầm đao biết không thể làm ngơ, đành bỏ Tần Quyền quay người lại, chống đao xuống đất cả người nâng hẳn lên không.

Ở phía Lăng Phong.

Vũ khí của tên áo tím thì ra không phải một cây trượng đơn thuần, thân trượng có thể kéo dãn, đầu trượng hóa trào bay ra. Có vẻ tên áo tím nhận ra điều gì đó không đúng ở Lăng Phong, quyết định giết chết ngay.

Trảo sắt năm ngón chỉ còn cách mặt Lăng Phong chưa tới một thước.

Tần Quyền gần như nằm ngang, kiếm chỉ ra trước, người xoáy tròn như cái máy khoan, mũi kiếm vẽ những đường xoáy cực đẹp. Hắn không chặn trào mà nhắm thẳng tên áo tím tấn công.

Nguyệt Dung cũng đồng thời ra tay, có điều thế kiếm của nàng có phần gượng ép, giống như vẫn chưa thuần thục lắm.

"Soạt"

Nguyệt Dung ra tay muộn chỉ tích tắc, kiếm tuy sượt qua mũi trào nhưng không thể phá bay, đầu trào tiếp tục lao thẳng phía mặt Lăng Phong.

Lăng Phong vẫn như người chết ngồi bất động, lưỡng nghi trên đầu hắn càng ngày càng rõ, ai cũng có thể thấy. Đám xung quanh gần như dừng cả lại để xem, hiện tượng này không khác gì thần tiên làm ra, chúng chưa bao giờ thấy qua. Thân pháp mờ ảo như ma quỷ của Tần Quyền lại không ai để ý đến.

Chẳng qua vị "thần tiên" Lăng Phong có lẽ vừa phi thẳng sẽ bị giết chết.

Tất cả nín thở.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 166

Cố Tộc

Khi tất cả đều chờ đón màn "trảo móc vào mặt", đột nhiên Lăng Phong gầm nhẹ một tiếng.

Lưỡng nghi biến mất, thay vào đó quanh người Lăng Phong hiện ra một tầng "gì đó", rất giống của Liễu Thanh Nghi.

Ngày trước lúc Liễu Thanh Nghi điều tức ở Vĩnh Lạc, cũng có lần hiện ra một "tầng khí quanh người" như vậy, thậm chí còn có cả đài sen bên dưới. Cái của Lăng Phong thì khác hẳn, màu hơi bạc, lại mờ nhạt hơn rất nhiều.

"Ừc."

Trảo của kẻ kia vẫn xuyên qua "tầng khí", nhưng giống như bị một lực lượng "vô hình" làm giảm tốc độ, không khác gì bắn xuống nước.

“Bùng”

Lăng Phong tuy vậy vẫn trúng đòn, cả người bật ra sau miệng phun máu.

Tên áo tím rất nhanh rút trượng trở về chống đỡ kiếm của Tần Quyền.

"Keng keng."

Tần Quyền đã đứng thẳng, liên tục chém tới, kẻ kia lùi dần ra sau, lấn vào đám cận vệ của Mộc Hàm Yên.

Tần Quyền đành lui lại, hai bên trở về thế cân bằng.

Tên Hộ Giáo sứ nhìn chăm chăm Tần Quyền, vẻ mặt đề phòng:

- Quý Ảnh Kiếm pháp? Người có quan hệ gì với Cổ tộc?

- Người lại là thằng nào?

- Thiên Nhẫn Hộ Giáo sứ.

Tần Quyền nghĩ gì đó rồi nói:

- Chưa nghe qua.

- Hừ, đừng giả vờ. Bản sứ nể mặt tộc các người, tha chết cho người, biết điều thì tránh đi. Có điều lần sau gặp lại, cũng đừng trách chúng ta ra tay độc ác.

Tần Quyền không coi ai vào đâu chửi:

- Ông cần gì ai nể mặt, muốn đánh thì đánh tiếp.

- Tưởng ta sợ sao? Người cùng lắm chỉ là đệ tử vớ vẩn. Giết người cũng chẳng vấn đề gì.

Tần Quyền nhếch mép khinh khỉnh, tuy vậy mày nhú lại không ít.

...

Lăng Phong rút cục thoát ra khỏi "giấc mơ" kỳ quái kia.

Cũng may thân thể lại không bị thương gì nhiều lắm. Hắn bị đánh bay ra xa, rất nhanh quan sát tình hình. Nhân lúc tên Hộ giáo sứ kia bị Tần Quyền

làm phân tâm, Lăng Phong nhanh như cắt chụp lấy cơ hội phản công.

Lăng Phong hạ thấp trọng tâm, xoay người dùng Âm Hồn Bất Tán ném ra 3 cây phi đao.

Cũng không cần quan tâm đối phương có trúng đao hay không, Lăng Phong lại dùng Hoạt Bất Lưu Thủ vừa lùi ra sau vừa dùng Thiên Lý Truy Hồn phóng nốt phi đao cả 10 ngón tay.

Phía trước chỉ là hư chiêu, phía sau mới là sát chiêu.

Nhân tiện nói, chiêu Thiên Lý Truy Hồn này tận dụng khinh công của người phóng để tăng sức mạnh, thậm chí có khi càng lùi xa càng mạnh.

Lăng Phong cũng không rõ vì sao hẳn có thể cùng lúc phóng nhiều phi đao như thế.

Chẳng lẽ lại vừa đột phá?

Chỉ là, tên áo tím chỉ bị bất ngờ chốc lát, ngay lập tức đưa trượng vẽ một vòng trong không trung. Đầu trượng vẽ đến đâu phi đao của Lăng Phong bị đánh rơi đến đó, giống như kẻ kia biết rất rõ tuyệt kỹ của Lăng Phong.

Hộ Giáo sứ áo tím dừng lại, trong mắt hiện ra vẻ khó tin, quát lên:

- Tất cả dừng!

Xung quanh hai bên ngay lập tức tản ra, ba người Thiên Nhẫn tụ về một chỗ. Phe Nam phủ chỉ còn vài người còn sống. Phe Mật Thám ty còn tệ hại hơn, chỉ còn Nguyệt Dung và người Lăng Hồ gọi "sư huynh". Nhóm Lăng Phong trừ Tần Quyền ra, ai cũng bị thương.

Lăng Phong đứng ở xa thở hỗn hển.

Đám này, là đám mạnh nhất là Lăng Phong từng đụng phải. Không hổ đại giáo phái.

Lăng Phong vừa rồi tiêu xài cũng hơi hoang phí, vèo một cái đã hết sạch phi đao, cũng hết sạch "chiêu độc". Hắn cứ nghĩ bất ngờ tung chừng đó phi đao có thể hạ đối phương, chẳng ngờ...

Ài, thôi thì coi như đã tận lực. Đối thủ mạnh hơn hắn, tiết kiệm cũng không có gì dùng.

Tên áo tím nhìn chăm chăm Lăng Phong:

- Người học phi đao từ ai?

- Tình cờ lượm được. - Lăng Phong nói bừa.

Bộ Thiên Ma Truy Hồn Đao này do Kha lão truyền cho hắn, nhưng hắn chả việc gì phải nói ra.

Tên áo xám bên cạnh như nhớ ra gì đó, nói thầm vào tai người kia. Nghe xong người áo tím lông mày cũng giãn ra, khinh khỉnh:

- Hóa ra người là đệ tử lão già kia, khó trách. Có điều, người chỉ dùng được ba chiêu đầu tiên mà thôi.

Lăng Phong chột dạ.

Kha lão chỉ đưa cho hắn quyển Thượng gồm ba chiêu, làm sao đám này cũng biết?

Tên áo xám nghĩ gì đó cười giảo hoạt:

- Người có muốn học nốt ba chiêu còn lại không?

Lăng Phong vẫn cố trấn định nói:

- Ta muốn hay không liên quan gì các người?

- Haha, nói cho người biết, lão kia cũng chỉ biết ba chiêu đầu mà thôi. Ba chiêu cuối đang nằm trong tay chúng ta, người nói xem có liên quan không?

Lăng Phong im lặng, hẳn đang bối rối.

Chẳng lẽ Kha lão có liên quan đến đám Thiên Nhân giáo này?

Tên áo xám lại nói thầm gì đó vào tai đồngg bạn. Lăng Phong lúc này cạn kiệt thần lực, muốn nghe lén cũng chả nghe được. Chẳng qua, đối phương về thần còn cao hơn cả hắn, chắn chắn sẽ có cách ngăn chặn, không cần phí sức.

Tên Hộ Giáo sứ kia nghĩ gì đó, chấp tay nói với Mộc Hàm Yên:

- Quận chúa, lần này chỉ e phải tạm thời bỏ qua.

- Sao vậy? - Mộc Hàm Yên khó hiểu hỏi lại.

Tình thế trước mắt, đám Lăng Phong chả khác nào "chim trong lồng", phe Thiên Sách phủ muốn giết hay bắt sống gì cũng có thể.

Tên Hộ Giáo sứ ngập ngừng:

- Điều này... mời Quận chúa theo ta ra sau.

Mộc Hàm Yên đưa mắt liếc Lăng Phong, lại nhoén miệng cười.

Lăng Phong thì cười không nổi. Nữ tử này nụ cười vô cùng xinh đẹp đáng yêu, nhưng Phong ca không hề nổi chút tâm tình với nàng ta, chỉ muốn tránh càng xa càng tốt.

Tần Quyền đã lại gần, nói thầm:

- Tứ ca, chúng đang lơ là, đột phá ra thôi. Đứng ở đây làm gì?

- Nếu chỉ có ta và người thì dễ nói rồi, nhưng còn mọi người thì sao? Động một cái chỉ sợ kiêu gì cũng có người chết.

Tần Quyền nói:

- Mấy huynh đệ từ khi vào Hắc kỳ đều chuẩn bị tư tưởng cả. Lần này chẳng phải là đi đánh thuê sao, tiền cũng đã nhận xong, bảo hộ nhau toàn lực thoát ra. Chẳng may ai bị... thì chỉ có thể trách mình thiếu bản lĩnh.

Lăng Phong không cho là đúng, nói:

- Lục đệ, không thể nói thế. Bây giờ đứng yên chờ biến có khi sẽ sống cả, việc gì phải liều lĩnh. Huynh đệ theo chúng ta từ lâu, ta không muốn ai bị tổn thất. Vả lại, còn hai nhóm kia...

Tần Quyền vẻ mặt thất vọng:

- Tứ ca, có câu này... huynh nghe đừng phật lòng.

- Nói đi.

- Bình thường đùa cợt không sao. Nhưng lúc này, nếu huynh vì hai nữ nhân kia để huynh đệ thua thiệt, đệ là người đầu tiên không tha cho huynh.

Lăng Phong cười khở. Huynh đệ nói cũng không sai, chỉ là...

Thành Bích tạm thời không nói, nhưng Nguyệt Dung Lăng Phong nhất định không bỏ rơi. Hẳn nợ nàng ta một lời giải thích.

Nguyệt Dung bất chấp nguy hiểm đi xuyên chiến trường Tống Yên đến tận Hà Bắc, dù không gọi là tình yêu đi nữa, ít nhất cũng cho thấy nàng quan tâm Lăng Phong.

Chỉ là, đến nơi lại thấy Lăng Phong ôm ấp nữ thống lĩnh quân phản loạn, tâm tình hỗn loạn. Bây giờ thủ hạ đi theo đều chết sạch, vừa rồi nàng huy kiếm đỡ trảo của đối phương giúp Lăng Phong đã bị thương nhẹ. Lăng Phong nếu bỏ người ta ở lại chạy một mình, quả thật không còn mặt mũi.

Tần Quyền bỗng hỏi:

- Đúng rồi, Tứ ca, cái đồ hình lưỡng nghi của người rút cục là chuyện gì?

- Lưỡng nghi? - Lăng Phong mờ mịt.

Nói mới nhớ, Lăng Phong vì sao lại có Lưỡng Nghi Hộ Tâm của Toàn Chân giáo?

Đúng lúc này, Lăng Hồ lại gần nói:

- Tứ ca, muốn thoát ra thì đệ có một thứ này, hay là chúng ta thử xem.

- Thứ gì?

- La Hán trận.

...

Trời về chiều, gió thổi kèm theo cát bụi.

Phía Thiên Sách phủ, chỉ nghe tên Thiên Nhẫn thứ ba nói bằng tiếng Nữ Chân:

- Chúng lại làm trò gì kia?

- Coi bộ lập trận pháp linh tinh gì đó. Ta đang lo sư huynh xin Quận chúa thả chúng.

- Vì sao phải thả?

- Vừa rồi người cũng thấy, kẻ kia chắc chắn là người trong Cổ tộc. Thân pháp Quỷ Phiêu Phong có thể bỏ qua, tộc nhân Cổ tộc hầu như đều học qua. Nhưng ngay cả Quỷ Ảnh Kiếm pháp hãn cũng biết, vậy thì...

- Dù vậy, cùng lắm tha một mình hãn là được...

- Lúc đầu ta cũng nghĩ vậy. Chỉ là, hai tên cầm côn kia hóa ra là đệ tử Đại Lâm tự. Mặc dù cái chùa này nghe nói đã bị đốt, nhưng Giáo chủ từng dặn qua, cao thủ trong chùa vẫn còn sống, thậm chí thân phận không thấp, tốt nhất không bí quá thì đừng làm căng.

Kẻ kia liền trầm ngâm, áo xám tiếp tục nói:

- Đáng nói nhất là tên kia. Hãn học được Thiên Ma Truy Hồn Đạo không nói làm gì, hãn học tâm pháp hộ thể của Đạo gia không sao, nhưng vừa rồi cái thân pháp lùi ra sau của hãn...

- Có gì bí ẩn?

- Nếu ta không nhìn nhầm, thân pháp của hãn có thể hóa ảnh, chỉ vì hãn còn quá trẻ không hiện ra. Hơn nữa, thân pháp của hãn, không thể xem thường.

...

Phía bên kia.

Lăng Phong vẻ mặt mờ mịt.

- Như vậy... có ổn không?

- Đệ không chắc, nhưng không thử không biết được. - Lăng Hồ đáp.

Lăng Phong gật đầu:

- Được, lập trận.

Vừa rồi Lăng Hồ truyền lại là trận pháp trấn tự của Đại Lâm tự, La Hán Trận.

Trận này Lăng Hồ vừa lập xong với sư huynh của mình, nhưng thất bại. La Hán Trận ít nhất phải có ba người, tốt nhất là năm.

Trận pháp là một khái niệm vô cùng mới với Lăng Phong, hẳn không đủ thời gian phân tích, chỉ nghe Lăng Hồ phân phó rồi làm theo. 4 người chia thành hai hàng, 2 người đứng trước, 2 người đứng sau, đồng loạt xông đến.

Tên áo xám nhìn thấy, cười mỉa mai:

- Hừ, lại là trận pháp này sao?

Gã chưa kịp nói hết câu, biến hóa đã diễn ra.

La Hán Trận đủ người quả nhiên mạnh mẽ, không rõ vấn đề nằm ở đâu. Chỉ thấy 4 người không khác gì cái "xe lu", lăn đến đâu quân địch bẹp đến đó, nếu không cũng bị đánh bay ra nằm la liệt.

Mộc Hàm Yên kéo theo một nhóm cận vệ cùng tên Hộ Giáo sứ vẫn chưa quay lại. Không có người chỉ huy, phe Thiên Sách phủ đều tỏ vẻ e ngại chần chừ, chuyển từ bao vây vòng tròn thành hai bên dàn hàng.

Tình hình thay đổi.

Thấy có đường thoát, Lăng Phong hô lên:

- Rút!

Nhóm Lăng Phong nhanh chóng lui khỏi chiến trường. Thành Bích cũng tận dụng nhanh chóng rời đi.

Tên Thiên Nhân muốn đuổi theo, đã bị ai đó gọi giật lại:

- Không cần đuổi theo hử!

Chỉ thấy Mộc Hàm Yên từ sau miếu đi ra, cười nói:

- Đuổi theo nàng ta trước.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 167

Đôi Chủ

Phủ Đại Danh lại loạn.

Lính canh từng tốp qua lại, thi thoảng có tiếng bắt bớ.

Triệu Diễn chết, Triệu Hanh chiếm lại ghế Thế tử.

Chẳng qua, hẳn ta rõ ràng đã bị Yên Vương công bố mất tích. Chính vì hẳn mất tích Yên Vương mới đòi hưng sư vấn tội Trương An. Nay Triệu Hanh lại xuất hiện, chẳng khác nào tát vào mặt lão cha hẳn.

Dư luận nghi vấn dĩ nhiên rất nhiều, khối kẻ có đầu óc bắt đầu nghĩ đến những chuyện sau màn hai cha con Yên Vương làm lâu nay. Nhưng nghi vấn cũng chỉ dám bàn tán qua lại, không ai rảnh hơi đứng ra hành động ngu xuẩn. Mấy chuyện này đều là chuyện của cao tầng, dân chúng biết thì biết thế, cũng đành mặc kệ.

Triệu Hanh công cáo toàn thành, truy quét "gian tặc", "chó săn triều đình" gì đó, thực chất hẳn đang cắt bỏ phe cánh ủng hộ Triệu Diễn, đồng thời tiện thể tìm giết luôn vài tên hẳn ngựa mất.

Nam phủ là cái tên xếp ở mức cao nhất, cần tiêu diệt hoàn toàn.

Lăng Phong dĩ nhiên nằm trong danh sách truy nã, bởi hẳn có tên trong đội hộ vệ cho Thành Bích.

Thành Bích và Đại Dao vội vã về phủ. Nàng biết nếu không về sớm, rất có thể Triệu Hanh đã dọn dẹp Nam phủ sạch sẽ. Như Ý vẫn còn ở Hoa phủ.

Thành Bích chỉ cần giữ được lệnh phủ, đem theo hoặc hủy toàn bộ sổ sách, như vậy nàng vẫn nắm trong tay toàn bộ nhân sự và tài lực Nam phủ. Dù Nam phủ mới thành lập, chỉ cần Thành Bích giữ được các đầu mối và biến mất, không kẻ nào có thể dọn nổi, thậm chí nàng có thể hồi phục lực lượng.

Bên trong Hoa phủ.

Phó Hằng, Phó sứ thứ hai của Nam phủ, đáng ra đang làm nhiệm vụ bên ngoài, không biết đã về từ lúc nào. Xem chừng gã đã đi theo Triệu Hanh, bởi lúc này đi cùng gã là một toán lính mặc đồ Đông cung.

Lúc này, Phó Hằng đang chạy tới muốn ôm Văn Như Ý lên:

- Haha, quả nhiên đáng yêu.

Văn Như Ý cả người co rúm, bắt đầu khóc rưng rức.

Cô bé từ nhỏ không thích nam nhân, hễ bất kỳ tên nam nhân nào chạm vào đều sẽ sợ hãi. Lăng Phong có lẽ là người đầu tiên khiến Như Ý chấp nhận. Lý do thì... ai mà biết được. Tỷ dụ Phong ca có nụ cười rất dễ mến, thôi bỏ đi.

Phó Hằng tiếp tục đùa cợt, tay còn định vuốt má Như Ý.

- Tiểu nha đầu, ngoan nào.

- Aaa, buông ta ra.

Văn Như Ý la hét hoảng loạn.

Đúng lúc này, Thành Bích Đại Dao trở về. Vừa xông vào nhìn thấy hô lên:

- Không được chạm vào nó.
- Mẫu thân, cứu con...

Đại Dao không đông dài, như một bóng ma, nháy một cái đã xuất hiện phía trước, vung đao chém tới.

Nhân tiện nói đến cây đao này.

Đao của Đại Dao rất hợp với tên chủ nhân, hoặc là ngược lại, ngoại hiệu Đại Dao là từ nó mà ra cũng nên. Cán đao dài màu xanh đậm của rêu, trên lưỡi đao còn khắc hình đầu rồng màu vàng. Nhìn qua cũng đủ thấy uy nghiêm lạnh lẽo.

"Vụt"

"Ục ục"

Văn Thành Bích nhìn cảnh tượng trước mắt, dù nàng có kinh qua sóng gió bao nhiêu cũng mặt mày xanh lét vì sợ hãi, chỉ kịp hét lên rồi đưa tay bùm miệng:

- Như Ý, nhắm mắt lại!

Văn Như Ý lúc này đang hoảng sợ, vội vàng nhắm tịt mắt.

Nếu để cô bé thấy cảnh tượng kia, chỉ e cả đời cũng bị bóng ma đeo lấy.

Phó Hằng đầu lìa khỏi cổ, cả người vẫn đứng yên. Đại Dao chém nhanh tới mức, từ lúc đầu Phó Hằng rời ra cho đến lúc Đại Dao chụp Văn Như Ý ra khỏi tay gã, máu trên cổ Phó Hằng vẫn chưa phun ra.

Phó Hằng chết hơi oan, thậm chí chưa kịp nói câu nào. Chẳng qua hẳn quá xui xẻo, chọc đúng một trong hai cái vảy ngược của Đại Dao, trực tiếp bị xử trảm.

Cho nên nói, Phong ca thực ra rất may. Dao ca hôm nọ vẫn chưa động nộ.

Đám lính vừa xông vào cũng tĩnh lặng như tờ, có vài kẻ tân binh bắt đầu ớn lạnh.

Đại Dao vừa ôm Văn Như Ý lên, thì có một bóng người đã tiếp cận Văn Thành Bích, đồng thời đánh lén gã.

“Vù”

Người xuất hiện là Hộ Giáo sứ mặc áo bào tím của Thiên Nhẫn giáo.

"Choang"

Tên áo tím vung trượng ra trước, thân trượng lại kéo dài, trảo đầu phóng ra đánh vào thân đao rung bần bật.

Cả hai đồng thời bước ra sau một nhịp, Đại Dao mặt mày hậm hực.

Văn Thành Bích lúc này đã bị kẻ áo tím khống chế, đầu trảo quay về ngay dưới cổ nàng. Chỉ cần nàng ta động một nhịp, chắc chắn khuôn mặt không còn đẹp đẽ như trước.

Mộc Hàm Yên từ từ xuất hiện:

- Thành Bích tỷ, muội chỉ tha mấy tên kia thôi, còn tỷ thì...

Nàng quay qua với mấy tên lính:

- Các người về bẩm báo với Triệu Hanh, chuyện ở đây đã có ta lo.

- Các người là ai? - Một tên lính đứng ra hỏi.

Mộc Hàm Yên không đáp, một tên hộ vệ bên cạnh hừ lạnh quát:

- Thiên Sách phủ.

Nói rồi cả nhóm hộ vệ rút đao, đám lính phe Yên tuy vẫn không biết Thiên Sách phủ là gì, nhưng biết đụng phải đá tảng, liền biết điều lùi ra.

Đại Dao nhìn lại nhú mày. Lúc này, gã đánh mãi cũng không thắng nổi một tên. Bây giờ tình hình còn tệ hơn, một mình Đại Dao, bên kia cả ba tên Thiên Nhẫn xuất hiện, chưa kể đám xung quanh, không cần nói cũng biết thua chắc.

Thành Bích vội vàng nói:

- Người đi đi. Không cần lo cho ta!

- Sư muội, dù có chết ta...

Đại Dao mắt long lên, tay chân thừa thải, đại loại muốn thể hiện cảnh "sinh ly tử biệt" nhưng diễn xuất hơi kém.

Thành Bích nghĩ gì đó nói:

- Sư huynh, ta biết người yêu thích ta. Nhưng mà...

Nàng không muốn nói thẳng ra lúc này, có lẽ Đại Dao cũng phải tự hiểu rõ từ lâu.

Thành Bích chỉ xem Đại Dao là sư huynh, mặc dù rất cảm kích hẳn bấy lâu đi theo bảo vệ mẹ con nàng, nhưng ngoài tình cảm đồng môn ra, Thành Bích quả thật không có tình cảm gì khác.

Liền nói:

- Bảo vệ Như Ý giúp ta!

Đại Dao nghe đến đó đã máu nóng dồn lên đầu, sống mũi cay cay.

Gã biết rõ Thành Bích không có tình cảm với mình, nhưng điều đó cũng không thể ngăn gã yêu đơn phương sư muội.

Nhìn bộ dáng Thành Bích như sắp phải chết, Đại Dao không kìm nổi "bức xúc", tức giận cầm đao xoay tròn từ sau ra trước.

"Vù"

Tiếng đao vung trong không trung nghe rất rợn người. Đám xung quanh xuất thân quân đội hoặc sát thủ, đều biết mặt hàng, vừa nhìn bộ dáng tên mặt sẹo cầm đao liền biết kẻ này giết không ít người, không ai dám lại gần.

"Choang"

Lưỡi đao chém mạnh xuống, mặt sàn bằng đá nứt toác, mấy đường nứt còn chạy ra xa một đoạn mới dừng lại, xung quanh càng thêm khiếp sợ.

Gã nhìn Mộc Hàm Yên quát lớn:

- Đại Dao Quan Thắng hôm nay phát thệ, chỉ cần sư muội có mệnh hệ gì, sẽ có ngày ông giết chết tất cả các người.

Nói rồi gã nhắc Văn Như Ý lên nhẹ bổng, cứ thế phóng ra ngoài. Trên đường đi của gã, không tên nào dám ho he ý kiến.

Quan Thắng?

Kẻ này chẳng lẽ chính là Đại Dao Quan Thắng, một trong 36 Thiên Cương Tinh của Thủy Hử? Người đứng đầu "Ngũ Hồ Tướng", cũng là hậu duệ Quan Vũ thời Tam Quốc?

Rất có khả năng. Cây đao vừa rồi quả thật có gì đó giống Yển Nguyệt Đao danh tiếng của Quan Vân Trường.

Chỉ là, Quan Thảng nào có chuyện tình gì với sư muội nào?

Lúc này, Mộc Hàm Yên quả nhiên yêu nữ, ngay cả cảnh máu me vừa rồi cũng không khiến cô nàng sợ hãi. Nàng ta chỉ cười nhẹ:

- Tỷ tỷ mị lực thật lớn a, để một tên đồ tể như vậy thãm yêu mến.

Thành Bích hừ nhẹ ngoảnh mặt đi.

Mộc Hàm Yên chậm rãi ngăm nhìn căn phòng, vừa đi vừa nói:

- Tỷ đang giận muội sao? Xem nha, nếu không có muội đến, tỷ chắc gì đã xử lý được kẻ phản bội này?

- Người rút cục muốn điều gì?

- Ý, muội nhớ mình nói rồi thì phải. Tỷ già rồi a, nhanh quên thật.

- Đừng dông dài. - Thành Bích sẵn giọng.

Mộc Hàm Yên đưa tay chạm một bức tranh trên tường, nói nhẹ nhàng:

- Lệnh phù Nam phủ. À, còn sổ sách nữa.

...

Phía Lăng Phong.

Lăng Phong cũng biết rõ tình thế của mình cấp bách. Hắn hóa trang qua loa, đắp đại vài cái râu giả gì đó, dẫn theo Tần Quyền Nguyệt Dung, cộng thêm hai huynh đệ Lăng Hổ và Lưu Bá Huy phi về khách điếm.

Chỉ là, về đến khách điếm, Lăng Phong mới biết tin dữ.

- Vân tở đâu? Diệp Tam ca đâu?

Một đứa thủ hạ được phân công ở lại nói:

- Diệp ca đi vôi, chỉ để lại mảnh giấy này.

Lăng Phong liếc mắt đọc qua, vừa đọc liền chửi:

- Lại là thằng này.

Tần Quyền bên cạnh hỏi:

- Chuyện gì? Ai vậy?

- Từ Nguyên, hắn lại đem Vân tở đi đâu đó.

Tần Quyền hơi ngó người ra, sau đó nhếch mép thở ra. Xem ra cả đội lại phải theo Lăng Phong đi "giải cứu mỹ nữ".

Tần Quyền lúc bình thường ra vẻ máu gái nhất. Thực tế vào lúc quan trọng, hắn lại có thể sẵn sàng bỏ hết gái gú ra sau, không có cù nhầy như Lăng Phong.

Nguyệt Dung biết Lăng Vân là tở tở của Lăng Phong, mặc dù muốn can ngăn nhưng cũng không thể nói ra.

Lăng Phong nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc, còn có cả cô bé người Liêu giao cho Lăng Hồ công. Không mất bao nhiêu thời gian đã tìm đến chỗ Từ Nguyên, vừa đến đã gặp Cao Diệp.

- Tam ca, Vân tở đâu?

Cao Diệp đáp:

- Vào trong được một lúc rồi.

- Sao huynh còn ở đây?

- Từ Nguyên đến, đại tiểu thư cũng không phản ứng quyết liệt, ta chỉ có thể đi theo thôi, làm sao dám lỗ mãng. Ta cũng không phải gia nhân Lăng gia, không thể tùy tiện đi cạnh.

- Còn trong đó chứ?

- Chắc là còn.

Lăng Phong phát tay, xông vào khách điểm.

Tiểu nhị nhìn thấy một đám mặt mày phùng phùng phi vào, vội vã chào đón:

- Khách quan, nơi này...

- Biến!

"Loảng xoảng"

Lăng Phong không có thời gian "thăm hỏi", hắn cũng chẳng nuôi tiếc gì thần lực, tung thần thức đảo khắp các phòng cả hai tầng, thấy không ít cảnh hương diễm. Chẳng qua lúc này không có tâm tư đi ngắm nghía "bình luận" gì.

Lưu Bá Huy là người nhận nhiệm vụ canh phòng ở cửa sổ, nói vào:

- Thủ lĩnh, có quân lính ở đầu đường.

"Vân tử, tử ở đâu?"

Tưởng chừng phải bỏ cuộc, Lăng Phong bỗng nhìn thấy gì đó, mắt lóe lên:

- Hừ, hóa ra ở đây.

Lăng Phong không nghĩ nhiều, đập cửa lao như bay vào một căn phòng.

"Ầm"

Khách nhân bên dưới sảnh bỏ chạy ra ngoài, dạo này nghe nói Liêu tặc hoành hành khắp Đại Danh. Đám mới hùng hổ xông vào kia xem ra chính là Liêu tặc.

Lăng Phong lao vào trong.

Chỉ thấy Từ Nguyên Lăng Vân đang ngồi trên bàn, tư thế giống như đang bàn chuyện, hoàn toàn không giống bắt cóc cường bức như Lăng Phong nghĩ.

Từ Nguyên mấy hôm nay liên tục tỏ vẻ hối lỗi, cũng dần khiến Lăng Vân tha thứ. Hôm nay hẳn mời nàng đi dạo một chút, rồi về đây trò chuyện, cũng không hề làm gì thừa thải như trước. Chuyện bắt cóc chỉ là do Lăng Phong lo lắng thái quá.

Lăng Vân nhìn Lăng Phong, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Từ Nguyên mặt hơi tái, vừa sợ vừa giận hô:

- Người có coi vương pháp ra gì không? Dám tự tiện xông vào...

- Người mà còn nói đến vương pháp? - Lăng Phong gằn giọng.

Lăng Phong không nghĩ nhiều, vụ Từ Tử Lăng còn chưa tính đủ, nhân đây tính luôn. Hắn vung một chiêu Trường quyền đánh tới, đột nhiên có tiếng gió.

"Bình"

Một bóng người lao ra, quyền đầu va chạm.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 168

Lòng Nữ Nhân Khó Dò

Người đỡ quyền của Lăng Phong là Từ Tử Lăng.

Không rõ Từ Tử Lăng giao chiến với Lý Thành ra sao, nhưng lúc này hẳn xuất hiện bất thành linh, đứng chắn giữa Lăng Phong và Từ Nguyên.

Từ Tử Lăng cũng chẳng quý mến gì Từ Nguyên, chẳng qua đều là người Từ gia, hẳn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Từ Nguyên mặt hơi tái, tuy vậy gã có lý của mình, không sợ hãi nói:

- Người... rất càn quấy. Ta và tỷ tỷ người bàn chuyện riêng tư, người cho dù là đệ đệ nàng, cũng không có quyền gì xen vào giữa như vậy.

- Hừ, đừng nói nhiều.

Lăng Phong thực muốn giết luôn Từ Nguyên cho rảnh nợ. Mấy người Lăng Phong ở đây, tự tin có thể xử lý luôn Từ Tử Lăng. Nhưng đoạn hội thoại vừa rồi ngoài miếu khiến Lăng Phong lẩn tránh.

Đây là chuyện riêng của hắn, không phải chuyện Mật Thám ty hay Phong Vân đoàn gì cả.

Lăng Hồ từng nói một câu, chuyện liên quan đến Từ Nguyên Lăng Vân, Lăng Phong tự dính vào thì tự đi giải quyết. Nghe qua hơi vô trách nhiệm,

nhưng Lăng Phong nghĩ lại thấy không sai. Huynh đệ không phải lâu la, muốn sai gì thì sai.

Nói ra, đừng nói trong mắt Từ Nguyên, chỉ sợ trong mắt vài huynh đệ không rõ đầu đuôi, cũng thấy Lăng Phong mới là người hung hăng.

Lăng Phong không có thời gian đông dài, hắn cần đem Lăng Vân rời khỏi Đại Danh gấp. Cuộc nói chuyện giữa Mộc Hàm Yên và Thành Bích ở bãi đất, Lăng Phong nghe hết vào tai. Huynh đệ của hắn dù mạnh đến thế nào cũng không thể chống nổi cả Thiên Sách phủ và quan binh. Triệu Hanh nếu lấy lại quyền lực, chắc chắn sẽ toàn lực đem Lăng Phong vào chỗ chết. Bị nhốt trong Đại Danh, như chim chạy trong lồng, trâu chửi có trâu nữa cũng có lúc chết mà thôi.

Lăng Phong nhìn Từ Tử Lăng nói:

- Từ Nguyên đáng để người bảo vệ sao?
- Cũng giống như người thôi, vì sao muốn bảo vệ nàng ta?

Từ Tử Lăng nói xong chỉ vào Lăng Vân, hỏi lại một câu rất tự nhiên.

Thực tế Từ Tử Lăng tính tình trẻ con, bị người khác hỏi thì hỏi lại, cũng không ẩn ý sâu xa gì. Nhưng Lăng Phong nghe vào tai lại hoàn toàn khác.

Lăng Phong thời gian đầu luôn phủ nhận mình là người của Lăng gia, nhưng giờ này hắn đang đặt mình vào một vị trí trong Lăng gia, xem Lăng Vân là tỷ tỷ. Nếu không, hắn vì sao phải nghĩ cho Lăng Vân đây.

Lăng Phong nhìn Lăng Vân hỏi:

- Vân tỷ, không sao chứ?
- Không có gì.

Lăng Vân khá bình thản, sau đó lại cúi đầu tránh Lăng Phong.

Nhìn bộ dáng kia, Lăng Phong không hiểu ra sao. Có lẽ nào Từ Nguyên lại làm trò gì thuyết phục được Lăng Văn rồi?

Lăng Phong nói:

- Tỷ không cần lo lắng, có ta ở đây, hẳn không làm hại được tỷ.

Lăng Vân im lặng không đáp, trái lại Từ Nguyên nói:

- Hừ, người đừng có lúc nào cũng ra vẻ mình đang anh hùng cứu mỹ nhân. Nể mặt người là tộc nhân Lăng Vân, ta mới bỏ qua cho. Nếu không...

- Nếu không cái gì? Người chẳng phải đã làm rồi đấy thôi. - Lăng Phong cười lạnh.

Thằng nhãi họ Từ này rất khá, rõ ràng thuê sát thủ giết mình, bây giờ trước mặt người đẹp lại ra vẻ cao thượng.

Lăng Vân hoàn toàn không biết chuyện chém giết nào, liền đứng lên hơi bất mãn nói:

- Hẳn chưa làm gì ta cả, người không nghe thấy sao?

- Tỷ... trách ta?

Lăng Phong hơi bất ngờ, hay nha, làm ơn mắc oán?

Lăng Phong cũng không muốn kể lể ra chuyện Từ Nguyên thuê Từ Tử Lăng giết mình. Từ Tử Lăng đang đứng ở đây, cũng không hề có ý động tay với Lăng Phong, hẳn nói ra càng thành trò cười. Có loại sát thủ đứng trò chuyện khách sáo vậy sao?

Hơn nữa, chuyện này nói ra cũng chẳng để làm gì. Để lấy lòng Lăng Vân? Lăng Phong thấy không cần thiết, cũng không có thời gian. Trước sau gì hắn cũng sẽ giết tên Từ Nguyên này, nói hay không cũng thế.

Tình hình gấp gáp, Lăng Vân lại dây dưa như vậy, Lăng Phong hơi gắt giọng:

- Vân tỷ, chuyện gì cũng nói sau. Chúng ta đi thôi.

Nói xong Lăng Phong cầm lấy tay Lăng Vân muốn kéo nàng đi. Nhưng vừa quay đầu đi vài bước, tay hắn lại bị kéo lại.

Lăng Vân dường như không có ý định đi.

- Vân tỷ, còn thần thờ ra đó làm gì?

Lăng Vân ngược nhìn Lăng Phong, mắt mông lung hỏi:

- Người muốn đưa ta đi đâu?

- Trước mắt rời Hà Bắc, sau đó mới tính tiếp. - Lăng Phong đáp.

Lăng Vân ánh mắt hơi loạn, vẫn kiên trì nhìn Lăng Phong, nói:

- Không, ta muốn người tính luôn bây giờ...

- Tính luôn bây giờ?

Lăng Phong không rảnh rồi đi đoán xem Lăng Vân thực sự muốn gì, hắn nói đại:

- Vậy... về Tô Châu.

- Người thực sự muốn về Tô Châu?

Lăng Vân bỗng lộ ra vẻ thất vọng.

- Đúng vậy, chẳng phải tỷ hôm trước muốn về Tô Châu sao?

- Bây giờ... ta không muốn về nữa.

Nguyệt Dung ở sau hình như hiểu ra gì đó, mắt chỉ liếc nhìn Lăng Phong một lát, rồi bỏ ra ngoài.

Lăng Vân rút trong ra một cái túi vải được buộc đẹp mắt, đưa luôn cho Lăng Phong, nói:

- Cầm lấy, người thích thì tự về Tô Châu đi.

- Đây là cái gì?

Lăng Phong đầu như vào nước, tay cầm cái hộp kia.

Từ Nguyên bên cạnh ánh mắt lộ hàn quang, nhìn chăm chăm cái hộp, hai tay nắm lại. Cả ngày hôm nay gã nói chuyện với Lăng Vân, không đúng, mọi tính toán trước nay của gã, đều vì cái hộp này. Chỉ sợ trong kia là giấy tờ con dấu buôn bán của Lăng gia.

Lăng Phong nói:

- Vân tỷ... có chuyện gì vậy? Lúc này không thể kéo dài a.

Lăng Vân tay rút lại, nhìn Lăng Phong:

- Người gọi ta là Vân tỷ, vậy người còn cứu ta làm gì?

- Ta... là sao?

- Cứ mặc ta là được.

Lăng Phong ngơ ra.

Bên dưới khách điểm đã có tiếng ồn ào vang lên.

- Liêu tặc ở đâu?

- Bẩm quân gia, trên lầu.

Tần Quyền nghe thấy, nóng ruột nhắc nhở:

- Tứ ca, không chờ được nữa, lính tới rồi. Chừng này còn đánh được, đông hơn thì mệt a.

Lăng Phong nhìn Lăng Vân, thấy cả sự quyết liệt khó hiểu trong mắt nàng, trong khi hắn không hiểu nổi rút cục nàng muốn cái gì.

- Tỷ muốn ở lại với hắn?

- Ta...

Lăng Vân ngừng lại, sau đó nghĩ gì đó nói tiếp:

- Đúng vậy, chẳng lẽ ta phải theo người sao?

Lăng Vân không dám nhìn thẳng mắt Lăng Phong, nàng ngồi xuống ghế, hai tay nắm chặt vào nhau.

- Không phải là theo ai, mà là bây giờ...

Lăng Phong nói không hết câu.

Chẳng lẽ Lăng Vân sau chuyện kia vẫn muốn theo Từ Nguyên, chuyện gì đã xảy ra, nàng tha thứ cho Từ Nguyên?

Nếu vậy Lăng Phong rõ ràng đang thành kẻ nhiều chuyện thừa thải ở đây, ở lại cũng chả có ích gì.

Hắn liền quyết định, quay sang Cao Diệp:

- Tam ca, chuyện hộ tống Đại tiểu thư về Tô Châu, lại phải nhờ huynh và mấy huynh đệ.

- Yên tâm.

Cao Diệp lập tức đáp ứng, nét mặt còn có ý mừng.

Dù sao lâu nay Cao Diệp không xuất hiện cùng Lăng Phong nhiều như Tần Quyền Lăng Hồ, Triệu Hanh có lẽ sẽ không nhằm vào hắn.

Cao Diệp đã thầm để ý Lăng Vân từ lâu, hồi đầu tưởng Lăng Phong cũng để ý nên không dám nói, về sau biết Lăng Phong là thân đệ liền buông tâm, chỉ là bản tính nhút nhát, vẫn không dám thể hiện ra.

Lăng Phong buông tay Lăng Vân, lại nhìn sang Từ Tử Lăng:

- Giao ước hộ vệ cho ta vẫn còn đúng không?

- Còn. - Từ Tử Lăng đáp gọn lỏn.

Quân lính đã đi lên cầu thang lục soát, có tiếng hô hét bên ngoài.

Lăng Phong nói vội với:

- Vậy được, bây giờ người người cần hộ vệ là tỷ ấy. Nếu tỷ ấy không đồng ý, không cho phép kẻ nào đụng đến. Được chứ?

- Được.

Lăng Phong nghĩ gì đó, chỉ vào Từ Nguyên:

- Kể cả hắn.

- Không vấn đề. - Từ Tử Lăng không thèm nghĩ nhiều, gật đầu.

Từ Nguyên trợn mắt há mồm, tên Từ Tử Lăng này có phải là đồng tộc huynh đệ nữa không đây?

Bên ngoài, Tần Quyền đang mĩa mai:

- Mấy vị quân gia rảnh rồi quá nha. Chúng ta đang giải quyết việc riêng, các vị phi lên đây ý gì?

- Có người tố cáo các người là Liêu tặc phá hoại.

Tần Quyền cười lớn:

- Liêu tặc, hahaha... Người nói xem có người Liêu nào đẹp trai như ta không?

- Nói cũng có lý... - Một tên lính nói nhỏ.

Vừa nói xong đã bị một tên khác chửi:

- Có lý cái đầu người.

Một tên lính mũ sắt tròn bước ra. Nhìn trang phục có cả khả che ngực, kẻ này xem chừng đội trưởng đội tuần tra ở đây. Gã nói:

- Đưa ra vật chứng thân, chúng ta kiểm tra xong mới biết được.

- Được thôi.

Tần Quyền cười khểnh, sau đó gọi:

- Nguyệt Dung muội, mau.

Nguyệt Dung ngẩn ra, mắt bắn hàn quang:

- Người vừa gọi ai?

- Hìhì, Tổ trưởng, thông cảm đi mà, đang giả dạng a...

Nguyệt Dung bực bội, rút ra một ít giấy tờ.

Nói đúng ra, dân chúng thời cổ không có thói quen đem "giấy tờ" đi theo như người hiện đại. Chẳng qua gần đây Đại Danh phủ thường xuyên bị tra xét, gặp dân chúng cẩn thận hơn chút vẫn có thể hiểu được.

Tên đội trưởng tiếp tục quát:

- Những người bên trong đây, ra ngoài hết.

Lăng Phong đang bực bội, vừa thò đầu ra cửa phòng vừa quát ngược lại:

- M* nó, công an phường mà thôi, có cái quái gì mà hô to gọi nhỏ.

Đám kia ngơ ra, "công an" là gì?

Tên đội trưởng nhìn Lăng Phong, hai bên nheo mắt nhìn nhau một lát. Lăng Phong còn cố ý nhếch mép cười đều. Nguyệt Dung bên cạnh nhìn Lăng Phong không khỏi chán nản. Mật Thám ty có thể loại Đô Mật sứ thế này, thảo nào...

Nguyệt Dung biết chắc sắp lộ tẩy rồi, nàng vội vã đánh mắt với Tần Quyền.

Chỉ là, Tần Quyền lại làm mặt ngạc nhiên, ra vẻ quan tâm:

- Nguyệt Dung muội, đêm qua ngủ không ngon? Mắt bị đau nhức?

- Người... - Nguyệt Dung triệt để chịu thua.

Hai tên Lăng Tần này đi với nhau quả nhiên phù hợp.

Tên đội trưởng nhớ ra gì đó, vội vã rút trong người ra một bản vẽ, mắt liếc vào đó, sau đó lại nhìn Lăng Phong, sau đó lại nhìn vào bản vẽ.

Tần Quyền từ lúc nào đã lại gần, cũng chum đầu vào xem, cũng liếc nhìn Lăng Phong, còn vuốt cằm bình luận:

- Thằng nào vẽ cái này? Chả chuẩn gì cả. Làm gì có nốt ruồi nào ở đây?

- À, cái này là ta lúc ăn, rớt dầu vào đó. - Một tên lính chêm vào.

Tên đội trưởng hơi nghiêng đầu sang hỏi:

- Sao người biết không chuẩn?

- Thì đó, người tự mình xem đi, cái này không phải đang vẽ hấn sao?

Tần Quyền nói rồi chỉ luôn Lăng Phong.

Tất cả ngơ ra, Nguyệt Dung sắp ngất. Lăng Phong mặt đen thui.

Tần Quyền nhìn ra gì đó, tặc lưỡi hô lên:

- Trời, bắt được người này 1 vạn lượng bạc, phát tài a, quá phát.

- Cái gì? Bắt ai 1 vạn lượng? Để ta. - Từ Từ Lăng lao từ trong ra hô lên.

Lúc ngang qua Lăng Phong, Từ Từ Lăng nháy mắt với Lăng Phong, sau đó phi luôn từ trên xuống. Cây Quân Tử Kiếm hóa ra không hề nhẹ, đè một tên cả đám đều ngã. Đám lính đang đứng ở giữa cầu thang, mất thăng bằng ngã ra sau chổng vó chông chéo lên nhau.

- Chạy. - Cũng không biết ai nói từ này.

- Bắt lấy chúng, Liêu tặc. Không phải, là Tống tặc. Cũng không phải nốt...

Khách điểm hỗn loạn.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 169

Ngưu Lang Chúc Nữ

Tháng 7, mưa tí tách.

Trời dần tối, khu vực này nằm gần cửa bắc Đại Danh.

Ở một quán nước lụp xụp, vài nhóm người đang ngồi uống rượu, thì thoảng còn to tiếng qua lại.

- Chủ quán, thêm rượu.

- Có đây, có đây.

Những người này đều là dân thuê mướn tạp nham, ban ngày vất vả, đêm đến tập trung lại giải sầu.

Đâu đó có tiếng chó sủa, còn cả tiếng Nhị Hồ ai oán.

Nhị Hồ là đàn Hồ hai dây đặc trưng ở phía bắc Tống, nghe nói xuất xứ từ dân du mục phương bắc, âm sắc khá trầm buồn. Cũng vì xuất xứ du mục nên du nhập vào Tống bị khinh bỉ, chỉ có người nghèo dùng đến.

Một tên thanh niên ngửa đầu húp nốt bát canh, sau đó đưa tay chùi mép. Hắn nhìn sang nghệ nhân trung niên đang kéo Nhị Hồ, nghĩ gì đó cười méo mó:

- Ài! Không nghĩ có ngày trở lại cái cảnh này.

Đám Lăng Phong mang áo tơ nón lá, râu ria dán đủ kiểu, ngồi húp canh sùm sụp ở một góc. Hai năm trước Lăng Phong cũng như những người kia, trời chập tối hết việc làm lại ra quán nước ngồi đếm từng văn tiền.

Cả đội chạy nửa ngày trời mới yên ổn.

Trong đánh đấm, kỵ nhất là đánh với quân lính, thể loại này càng đánh càng đông, đánh xong đám này lòi ra đám khác. Cũng may nhóm Lăng Phong đều là cao thủ phản truy tung, thân pháp khủng bố, dễ dàng cắt đuôi được đối phương. Ngay như hai tên Chu Tiểu Xuyên Lưu Bá Huy, tưởng chừng võ công kém nhất hội, thực tế chỉ tính riêng chuyện chạy thậm chí hơn cả Lăng Phong.

Lăng Phong đang chờ cổng thành đổi ca lính, lúc đó cơ may đột phá ra được. Tường thành cao hơn 3 trượng, không có cách. Lăng Phong lúc nhìn thấy cái tường thành kiên cố này, thậm chí còn cao hứng nghĩ đến thơ ca. Gọi là “trừ phi có thuật leo tường, bằng không đành phải như thường mà đi”.

Lăng Vô

Còn có, Lăng Phong nghe ngóng được, Hoa phủ đã bị niêm phong.
Thành Bích

Tần Quyền bỗng đá chân Lăng Phong, mắt liếc về Nguyệt Dung ra hiệu.

Nguyệt Dung từ khi vào quán chỉ trầm lặng nhìn trời mưa, không nói nửa chữ. Thi thoảng lại quay sang chăm sóc cho cô bé người Liêu. Cô bé kia đã tỉnh lại từ hôm trước, nhưng cũng không nói một câu nào. Hai tỷ muội cứ thế im lặng cả buổi.

Lăng Phong hỏi:

- Cô bị làm sao vậy? Đồ ăn không ngon?

Nguyệt Dung vẫn im lặng, đáng vẻ mang tâm sự.

Lăng Phong bắt đầu cảm khái:

- Nhớ ngày xưa ta tích tiền cưới vợ, bữa ăn cũng đều phải cố nuốt như vậy. Một ngày kiếm vài quán tiền...

- Đừng có bốc phét, vài văn tiền còn không có. - Tần Quyền khinh bỉ.

- Đây không phải trọng điểm, trọng điểm ở chỗ cưới vợ...

Anh em đưa mắt trách Tần Quyền.

- Rồi rồi, ta sai... - Tần Quyền tiu nghỉu.

- Đến khi tích được vạn lượng...

- Lại bốc...

Tần Quyền định ý kiến, anh em trừng mắt.

Lăng Phong chậm chậm:

- Đến khi đủ tiền, ta tìm gặp nàng. Thì hời ôi...

- Hời ôi làm sao? Gả cho người khác rồi sao? Hay nàng ta chê ít?

Vài tên bốc vác xung quanh cũng nghe thấy, bàn luận:

- Ài, huynh đệ đừng buồn. Nữ nhân có thiếu gì? Loại hám tiền đó, tốt nhất đừng cưới về a.

- Phải, phải. Tên nào lấy phải tự mình chịu khổ.

Nguyệt Dung tuy ngồi quay lưng, nhưng đầu cũng hơi nghiêng muốn nghe chuyện. Lăng Phong ra vẻ đau đớn nói:

- Ài, đều không phải. Lúc ta gặp lại nàng, thì ta đã... có bạn gái mới.

- Xùy, xùy.

Xung quanh bữu môi khinh bỉ. Nguyệt Dung người run run, có lẽ đang cố nín cười.

Lăng Phong thấy vậy nói:

- Cô ăn đi mà lấy sức, tối nay chúng ta còn phải hành động, tiêu tốn thể lực a.

Anh em nghe câu này mắt đều lấp lánh, giờ ngón cái bội phục.

"Ông đang nghiêm túc." Lăng Phong trừng mắt.

Nguyệt Dung đột nhiên đứng dậy, mặc vội áo tơi nói:

- Ta ra ngoài.

"Gì đây? Dối?"

- Ta nói sai cái gì à?

Tần Quyền ra vẻ kinh nghiệm:

- Huynh hơi trực tiếp quá... nhưng có đảm lượng, rất tốt.

Lăng Phong giơ ngón giữa. Tần Quyền mắt trái nháy liên tục, Lăng Phong không khỏi kỳ quái:

- Người bị đau mắt?

- Huynh mới bị đau mắt, có cơ hội không đuổi theo còn ngồi đó.

Lăng Phong khinh thường:

- Người đừng có ra về già dặn, ông uống nước chuẩn bị cổ họng mà thôi.

Nói rồi đứng dậy phi theo.

...

Trời vừa tạnh mưa vẫn còn khá lạnh, thi thoảng có vài cơn gió thổi qua.

Trên một cây cầu đá, có hai bóng người đang đứng tựa vào lan can.

Đây chính là cảnh hẹn hò kinh điển trong các bộ phim ngôn tình ăn khách.

Lăng Phong rất muốn cởi áo khoác cho nàng ta, chẳng qua hân hiện tại mặc đúng một lớp áo, nếu cởi ra không khéo lạnh chết. Thôi vậy, tình tiết ngôn tình đành tạm vứt ra sau.

Không thể bày tỏ sự lãng mạn, Phong ca đành ngậm ngùi:

- Trời lạnh, hay là chúng ta quay lại thôi...

- Người có biết hôm nay ngày gì không? - Nguyệt Dung hỏi.

Lăng Phong ngơ ra.

Bấy lâu hân trời đất không coi vào đâu, tháng thì đại loại còn nhớ, nghe đâu tháng 7, còn lại ngày nào cũng như ngày nào. Ăn rồi chạy đông chạy tây, điện thoại không có, đồng hồ cũng không, biết xem giờ mặt trời đã là khá lắm, Phong ca mới thềm vào để ý ngày nào.

"Sinh nhật nàng ấy? Hay lần đầu tiên gặp ta? Xem nào." Lăng Phong bắt đầu bấm ngón tay.

Nguyệt Dung thấy Lăng Phong mắt đảo liên tục, buông một câu:

- Thật không hiểu vì sao Đại nhân lại thăng người làm Đô Mật sứ.
- Khụ khụ, có lẽ vì thấy ta có tiềm năng ẩn giấu chăng?

Thực tình thì chính Lăng Phong cũng không rõ vì sao Kha lão lại tin tưởng hẳn.

Lăng Phong xấu hổ đưa tay quệt quệt mũi. Nguyệt Dung nói tiếp:

- Hôm nay là Thất tịch.
- Mừng 7, Ngươi lang Chúc nữ?

Lăng Phong hiểu ra, sau đó liếc nhìn Nguyệt Dung tràn đầy "thâm ý".

"Nàng ấy muốn tỏ tình? Làm sao đây? Bản thiếu gia có vị hôn thê đang chờ ở nhà a." Lăng Phong bắt đầu nghĩ lung tung.

Đang lúc nam chính đấu tranh tư tưởng, lựa chọn xem nên sắp ai làm thê ai làm thiếp, Nguyệt Dung lại hỏi:

- Người có biết những đứa đi cùng ta lần này là ai không?

Lăng Phong hơi bất ngờ.

Hắn không để ý lắm, đại loại chắc thành viên Ứng tổ. Từ đầu Lăng Phong nghĩ cho bản thân, cho huynh đệ, cho mỹ nữ, kể ra đã là cả "bầu trời tư cách" rồi.

Nguyệt Dung buồn bã:

- Chúng đều từ Võ phường đi ra, hăm hở theo ta đi Hà Bắc lập công, rút cục...

Võ phường là nơi bí mật thu nhận trẻ em nhiều nơi, đào tạo mật thám cho Mật Thám ty. Bởi được dạy dỗ từ nhỏ, đây chính là nhân lực chủ chốt

của Mật Thám ty. Tên đầu trọc Lãng Hồ luôn mồm gọi sư huynh trong kia chính là Giáo đầu chỗ này, chịu trách nhiệm dạy võ công cho chúng.

Nhân tiện nói một chút.

Mật Thám ty tuyển người có nhiều kiểu. Trong đó những người tuyển mộ nửa chừng hoặc mua chuộc được hầu hết đều không nắm chức vụ quan trọng, bởi xác suất phản bội khá cao, kèm theo kỹ năng mật thám cũng thấp. Trọng yếu vẫn là mật thám được dạy dỗ từ nhỏ. Lãng Phong là trường hợp hi hữu không được đào tạo đã nhận chức vị.

Nói rồi Nguyệt Dung đưa tay quệt khóe mắt, lúc đầu chỉ thút thít, về sau nàng thực sự khóc.

Lãng Phong chỉ biết nói ngắt quãng:

- Ta... xin lỗi.

Lãng Phong tay chân thừa thãi, một tay muốn kéo vai Nguyệt Dung ngã vào lòng mình.

"Trời đất chứng giám, đây hoàn toàn là ý tốt, để nàng ấy có chỗ dựa mà thôi... Thôi được, có một chút ý khác, nhưng không đáng kể."

Nguyệt Dung giống như có linh tính, xoay người chùi khóe mắt, vô tình tránh luôn tay Lãng Phong, Phong ca chừng hững.

- Lần này theo ta có 10 đứa tất cả, lúc trước đều mồ côi, ...

Lãng Phong im lặng nghe Nguyệt Dung kể. Nàng thậm chí tính cách từng đứa một đều nhớ, càng kể giọng điệu càng lạnh lùng.

Lãng Phong càng nghe mồm miệng càng méo xệch, cảm giác nàng ta đang trách mình, giống như hấn chính là người hại những thiếu niên này.

Đột nhiên, Nguyệt Dung quay sang nhìn thẳng Lăng Phong hỏi:

- Người rút cục có mấy phần trung thành với Mật Thám ty?

- 10 phần.

Câu này đã được luyện từ trước, vừa bị hỏi liền bắn ra ngay.

Nguyệt Dung lại rơi vào im lặng, Lăng Phong cũng đành im lặng. Hai người cứ thế đứng trên cầu.

Mãi một lúc, ngay lúc Phong ca vừa nghĩ ra "ý tưởng" mới giết thời gian, Nguyệt Dung đã giành nói trước:

- Ngày này mười mấy năm trước, cả nhà ta bị sát hại. Từ đó ta vào Mật Thám ty, chỉ muốn tìm ra kẻ đã hại gia đình mình, còn người thì sao?

- Ta? À, đại loại vì tiền... À nhầm, là vì quốc gia đang lâm nguy. Không đúng, hiện tại chưa lâm nguy, là vì... giang sơn xã tắc. Đúng đúng, giang sơn xã tắc, xã hội tiến bộ. Khụ.

Nguyệt Dung nghe vậy đột nhiên vui vẻ, rút từ trong người ra một mật hàm, đưa cho Lăng Phong:

- Đại nhân nói, nếu người trả lời "vì tiền" trước tiên, thì đưa thứ này cho người.

Lăng Phong giật mình, vừa rồi hóa ra là "thử" hử? Báo hại Phong ca còn nghĩ này nghĩ nọ lo lắng sốt vó.

"Còn tưởng ra đây hện hò dưới mưa đấy!"

Rất nhanh, Lăng Phong đọc mật thư của Kha lão.

Nội dung cũng không có gì nhiều, đại loại là "khiến trách".

Nhiệm vụ đầu tiên sang Kim, thất bại.

Đụng Thiên Sách phủ, chụp được Mộc Hàm Yên, thả.

Lọt được vào Nam phủ, quên luôn nhiệm vụ chỉ lo ngắm gái.

Mạng lưới nhân sự không đi bổ sung cài cắm thì thôi, ngay cả một chút tin tức thám báo cũng không chịu tìm.

Lần thứ hai đụng Thiên Sách phủ, thua nặng, tổn thất nhân mạng, bị truy đuổi khỏi thành.

Nhìn sang Mộc Hàm Yên, nàng ta chỉ trong vài tháng đã thò chân vào Yên, bề ngoài "giúp đỡ" Triệu Hanh, thực tế chắc chắn đã cài cắm đủ loại vị trí ở Hà Bắc. Quả nhiên không hổ "nữ thiên tài" của Thiên Sách phủ Kim Quốc, so với Lăng Phong hơn cả mấy vạn dặm.

Ai đó đọc đến đây liền chửi đồng:

- Hừ, nàng ta là "boss", anh đây chỉ là nhân viên, trình độ thua lệch là đương nhiên. Lại nói, rõ ràng nhân tài bị đặt sai chỗ. Vừa vào công ty, không đào tạo sơ bộ thì thôi, còn đánh giá sai năng lực chuyên môn, hỏng việc lại đổ cho anh?

Lát sau.

- Ài, thuyên chuyển công tác? Được rồi. Từ giờ anh sẽ nghiêm túc, dù sao cũng từng là nhân viên chuyên nghiệp nha, hồ sơ lý lịch còn có cả khen thưởng đấy, chút giác ngộ công tác có là gì... Khoan, cái gì đây? Hạ bậc lương? Đả đảo, vi phạm hợp đồng, ông bỏ việc, không làm nữa...

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 170

"Ngọc Kỳ Lâm" Lư Tuấn Nghĩa

Lăng Phong buồn bực trở lại quán nước.

Bị cách chức trừ lương, vui thế quái nào nổi.

Vừa ngồi xuống bàn định kê tính tiền, từ ngoài có người đi vào, một đạo sĩ.

Loáng thoáng nhìn thấy đạo sĩ, Lăng Phong đành ngồi im quay lưng đi.

Hắn trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ đạo sĩ. Còn nhớ lần nọ đang ăn uống ngon lành bị một tên đạo sĩ điên hô loạn cái gì "đại ma đầu", báo hại Lăng Phong mấy ngày sau đều nghĩ mình là "ma đầu" thật.

Tên đạo sĩ kia cởi áo tơi để sang một bên:

- Ông chủ, lại đây.
- Đạo trưởng cần gì?
- Một vò Hạnh Hoa Thôn.

Chủ quán muốn cười, dạo này tu đạo cũng thật thoải mái, bình thường kiêng rượu thịt, không uống thì thôi, đã uống gọi hẳn Hạnh Hoa Thôn.

- Đạo trưởng nói đùa, tiệm của lão làm gì bán nổi loại rượu đó, chỉ có rượu gạo thôi, ngài có dùng không?

Tên đạo sĩ không sao cả, tiếp tục nói:

- Haha, rượu cũng không phải để uống, mà để làm phép trừ tà. Rượu càng chất thì phép càng linh thôi.

- Trừ tà? Đạo trưởng, quanh đây có ma quỷ gì hay sao?

- Không phải quanh đây, mà đang ở ngay trong tiệm của người. Bần đạo đi ngang qua đây, thấy yêu khí ngút trời, không thể không để mắt.

- A?

Chủ quán sợ hãi nhìn quanh, khách nhân trong tiệm cũng dừng ăn uống đứng cả dậy áo dáo dác.

- Đạo trưởng, ở đâu kia? Đạo trưởng mau làm phép đi nha.

- Tránh sang một bên hết.

Quần chúng dạt cả sang một góc, nhìn thần tiên yêu ma đánh nhau, sợ thì ít mà tò mò thì nhiều. Trong cả tiệm, cũng chỉ có đám Lăng Phong là vẫn điềm nhiên ăn uống không quan tâm.

Tên đạo sĩ kia rút kiếm gỗ bắt đầu bày trò, chốc chốc nốc vài ngụm rượu thôi ra.

“Phù”

Thôi xong vài cái, tên đạo sĩ lại bước một bước, dần dần... chính là hướng Lăng Phong. Đám khách nhân trong tiệm không khỏi bàn tán kịch liệt.

- Chẳng lẽ là đám người kia?

- Ta từ đầu đã nghi rồi. Người nói xem, chúng ta đều tránh sang một bên, chỉ có bọn chúng là ngồi yên ở đó ăn uống như không, không phải yêu thì là gì.

- Chỉ kỳ quái. Có cả hòa thượng kia mà, lại những hai người. Làm sao lại là yêu ma?

- Đúng là non. Giả dạng không được sao? Cho nên mới càng đáng sợ.

- Vậy ai mới là yêu ma? Không lẽ tất cả, nếu vậy một mình tiên trưởng có trị nổi không nha.

- Ta đoán là nữ nhân kia đi. Nghe nói yêu ma đều khá xinh đẹp.

Tần Quyền hích tay Lăng Phong.

- Tứ ca, có người kiểm chuyện rồi.

Lăng Phong buồn bực trong lòng. M* nó ông đã cố ý ngồi yên quay lưng đi rồi, còn gặng lại gần mới chịu kia.

Hắn xoay lưng, mắt vừa liếc đến, lập tức cũng đụng phải tên đạo sĩ kia nhìn mình.

Hai bên nhìn nhau, im lặng giây lát.

Ngay sau đó...

- Ra là yêu ma nhà người, khó trách...

- Đồ mũi trâu của người vẫn chưa khô lại?

- Lại là thằng này. Đã nói rồi, muốn xin ăn thì nói một tiếng.

- A-di-đà Phật, tội lỗi, tội lỗi.

Vị đạo trưởng kia, còn ai ngoài Nhất Thanh tiên sinh ngày đó. Gã tay rút kiếm gỗ, miệng hét lớn:

- Quý đồng hương cẩn thận, bản đạo vốn chỉ tưởng có một con ma, là đứa bé gái này. Lại không ngờ có cả con đại ma đầu này ở đây, chỉ e sẽ phát sinh máu đổ, mong các vị tránh xa một chút.

Khách nhân lập tức sợ hãi chạy cả ra đường, không quên mang theo vài cái ghế và vài hũ rượu. Vừa chia nhau uống vừa bàn luận rôm rả.

Cảnh tượng trở nên vô cùng đặc sắc.

- Đạo sĩ thôi, lần trước bị đập một trận chưa chữa sao? Còn bày đặt đi trừ ma diệt tà?

- Nhìn thấy cây kiếm này không? Nói cho người biết, lần trước bản đạo quên mang theo. Đây là bảo vật trấn phái ta chôn của sư phụ... À quên, là Thiên Sư truyền cho ta. Mỗi một vạch chính là một yêu ma bị thu phục, người hôm nay chạy không thoát đâu.

Lập tức ngoài khán giả liền có tiếng cảm khái:

- Hóa ra đều là quen biết. Ma đạo phân tranh, biết bao giờ mới dừng a.

- Thì ra là Thiên Sư. Đúng rồi, nghe nói mấy tháng nay có một vị Thiên Sư đi thu thập yêu ma khắp Hà Bắc đó, không lẽ là hắn?

Bên trong.

- Cái thứ đạo sĩ đui mù, lần này ông đánh cho mày thành quỷ, để xem ai mới là quỷ.

- Đừng hòng uy hiếp ta, lần này có máu chó ở đây, xem người chạy đâu.

"Gâu gâu"

- Chó thằng nào nuôi thất đức như vậy? Nhảy cả vào mồm ông sủa.

- Tứ ca, tự lo đi nha. Mưa gió thế này dính máu chó không có chỗ hong khô, thối lắm.

Bên ngoài.

- Hóa ra Thiên Sư nói có máu đổ là cái này, ta còn tưởng sẽ có chém nhau đấy.

- Ài, ma đạo đánh nhau, là đánh về tinh thần, là siêu nhiên, làm thế nào lại máu đổ như phạm nhân chúng ta chứ.

- Ế, không đúng, hình như rút kiếm chém nhau thật rồi kìa?

Bên trong.

- Ta chém chết người...

- Lại đây, cứ lại đây.

- Ài ài các vị, thỉnh nghĩ kỹ nghĩ kỹ. Chuyện giang hồ, có thể dùng miệng thì dùng miệng, không nên động đao kiếm.

- Người lại là thằng nào?

- Tại hạ cũng là người trong giang hồ.

- Là kiếm khách hay đạo sĩ?

- Tại hạ là tiểu nhị.

Đêm Đại Danh, rộn ràng náo nhiệt, gà chó loạn xạ.

...

Ứng Thiên, mấy trăm dặm phía nam Đại Danh.

Ứng Thiên cùng Khai Phong, Tế Nam là ba thành lớn nhất đạo Sơn Đông. Quanh Ứng Thiên có 6 huyện trấn. Trong đó huyện Trữ Lăng có địa thế hơi cao hơn xung quanh, nơi này thời Tần Hán từng là một thành lớn, bởi vậy tiện cho việc quân bị.

Lúc này, cách Ứng Thiên chục dặm gần Trữ Lăng, một doanh trại rất lớn đang được dựng lên.

Trong doanh trường.

Yên Vương Triệu Doãn mắt nhắm hờ, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi. Trên người lão để nguyên khai giáp, chính là bộ Tỏa Tử Hoàng Kim lão cất công có được, Lăng Phong từng nhìn thấy một mảnh hồi ở Lạc Dương.

Suốt một tuần liền, quân Yên công Khai Phong tổn thất thảm trọng, nhưng không cách nào hạ thành, trong quân bắt đầu lung lay. Ngược lại viện quân Tống từ Hà Nam kéo lên ngày càng đông, khiến Triệu Doãn buộc phải bỏ Khai Phong chạy sang công Ứng Thiên làm bàn đạp, lấy lại sĩ khí.

Triệu Doãn biết rõ lần khởi binh này có điểm hơi vội vàng, nhưng lão cũng hết cách. Cái gọi là thời cơ chín muồi, ai có thể nắm chắc?

Khởi nguồn tâm tư tạo phản của Triệu Doãn, phải kể về 14 năm trước. Lúc đó Tống đình từng phát sinh một vụ chính biến hậu cung. Hoàng hậu Vệ Cơ bị phế bỏ, đại tướng Lâm Canh cũng bị hạ bệ.

Triệu Cát vì thương nhớ Vệ hậu, cộng thêm bất lực với thế lực ngầm trong cung, dần bỏ bê triều chính đắm chìm vào cầm kỳ thi họa. Thậm chí mấy năm gần đây còn đòi tu tiên thoát phàm cái gì đó. Quyền lực trong triều dần rơi vào tay phe cánh Đồng Quán Sái Kinh Hoàng hậu Trương Tôn thị.

Về phía quân đội, Lâm Canh chết khiến nội bộ quân đội bất mãn, đặc biệt là tướng lĩnh vùng đông bắc. Rất nhiều tướng lĩnh thoái ẩn, khiến quân Tống phía bắc yếu hẳn đi, liên tục thất bại trước Khiết Đan. Liền đi ăn hôi với người Kim cũng không ăn được.

Triệu Doãn nhìn ra những mâu thuẫn này, vì vậy ngấm ngầm liên kết trong quân. Nghĩ đến chỉ cần đứng ra dùng thân phận hậu duệ Thái Tổ, bài diệt gian thần, chỉ trích đương kim Hoàng đế, không sợ được các cựu tướng lĩnh và dân chúng ủng hộ, không sợ đại sự không thành.

Chỉ là, Triệu Doãn khởi binh xong, chỉ có chưa đến 1 phần 10 ủng hộ như dự kiến.

Triệu Doãn tuy vậy vẫn tự phụ, không hề cho rằng do lão tính toán sai sót, mà do thiên cơ không thuận. Bạch Vân Thành từng nói, lần khởi binh này chỉ e bất lợi, bởi có tướng tinh vẫn lạc, có người nghịch thiên gì đó.

Ban đầu Triệu Doãn không xem vào đâu, hiện tại thì đã thành cái cớ cho lão vin vào.

Chẳng lẽ thực sự không thể thắng thiên mệnh?

Bạch Vân Thành đã tự mình tìm diệt kẻ cải mệnh kia, nghe nói sẽ đến Hà Đông. Triệu Doãn lúc này chỉ muốn cầm cự, thăm chờ tin tốt của Bạch Vân Thành. Lão cũng nhìn ra, đám gian thần trong triều cũng muốn tận dụng chính biến để đấu đá nhau, không hề toàn lực ra binh tiêu diệt, lão vẫn có thời gian.

Đang lúc suy nghĩ xuất thần, có tiếng quân báo:

- Bẩm Vương gia...

- Chuyện gì?

Triệu Doãn choàng tỉnh, không khỏi khó chịu.

Tên tướng quân kia run rẩy nói:

- Bẩm, Hà Bắc có chuyện.

Triệu Doãn lơ đãng, đột nhiên đứng hẫng lên, mắt trợn trừng quát:

- Hà Bắc? Chuyện gì ở Hà Bắc?

Tên tướng quân kia không dám nói lung tung, liền quay sang nhìn kẻ bên cạnh.

Kẻ đi theo mặc giáp nhẹ bằng mây, lại khắp người bụi bặm. Kẻ này chính là thủ hạ dưới tay Triệu Diễn, may mắn sống sót khỏi màn "tẩy rửa Đông cung" ở Đại Danh của Triệu Hanh.

- Bẩm Vương gia, Thế tử Điện hạ... bị sát hại.

Triệu Doãn muốn nói gì đó, nhưng người lão đột nhiên lung lay, mồm miệng méo xệch.

Tên tướng quân quá kinh hoàng, một mặt hậm hực trách tên kia không biết cách bẩm báo, mặt khác hô loạn:

- A, Vương gia... người đâu...

- Không cần... nói đi.

Triệu Doãn ngồi từ từ xuống ghế, tay bám vào bàn, hai mắt long lên, cường tự bản thân nghe tiếp câu chuyện.

Tên lính kia bị vẻ mặt của Triệu Doãn làm cho run rẩy:

- Dạ... dạ...

- Nói đi... muốn chết sao?

Tên tướng quân nhắc nhở, gã đang rất ân hận.

Hôm nay đến lượt gã phụ trách ngoài cổng doanh, thằng nhãi này bộ đáng khổ sở cười ngửa xin vào, nói Hà Bắc có chuyện lớn dính đến Đông cung, còn đưa cho gã ít tiền, vì vậy gã mới dẫn vào. Đưa vào coi như không sao đi, thằng này vừa vào đã làm một câu động trời như vậy, Yên Vương khùng lên chém luôn cả hai thì rõ oan ức. Nếu biết liên quan Thế tử sống chết, gã có nhận vàng cũng không dám theo vào.

Tên kia lấy bấy nói:

- Nhị Vương tử... trời chưa sáng dẫn người tới Đông cung, lúc đi ra Thế tử Điện hạ đã...

Tên tướng quân bên cạnh run lên.

Tiền phương đánh mãi không xong, hậu phương đã sinh loạn. Điều này nếu lộ ra ngoài, chỉ e quân tâm mất sạch.

Yên Vương lúc xuất quân giấu nhem chuyện Triệu Hanh, còn công bố muốn vì Triệu Hanh mất tích đòi triều đình công đạo. Hơn thế còn làm lễ cho Triệu Diễn, nói Triệu Diễn mới là chân mệnh, được thiên địa phù hộ khỏi bệnh gì đó. Bây giờ dùng một cái người đáng ra đã chết lại xuất hiện, giết luôn huynh trưởng, chấm dứt "thiên mệnh phù hộ", chẳng khác nào tát vào mặt Triệu Doãn.

Lão nhắm mắt lại, người như già đi cả chục tuổi.

Không khí tĩnh lặng đến đáng sợ.

Lão không nghĩ ra nổi, đứa con trai thứ của mình vì điều gì lại làm bừa vội như vậy. Lão đã nghĩ đến khả năng "huynh đệ tương tàn" này, chỉ

không ngờ...

Triệu Doãn mắt vẫn nhắm, nói:

- Đông cung bây giờ ra sao?

- Đông cung không còn ai, nô tài có lẽ là người... duy nhất thoát ra được.

- Bên ngoài phố phường thế nào? - Triệu Doãn hỏi tiếp.

- Lúc nô tài rời đi, phố phường... tạm thời vẫn bình yên.

Tên kia cố gắng nói, mồ hôi đã ướt đầm lưng.

Triệu Doãn mở mắt ra, hỏi:

- Người kể chuyện này cho bao nhiêu người rồi?

- Nô tài... chỉ kể qua cho vị tướng quân này. - Kẻ kia đáp luôn.

Triệu Doãn liếc mắt.

Tên tướng quân kia nghĩ ra gì đó, sụp xuống lạy lục, đập đầu bang bang:

- Vương gia tha mạng, mặt tướng nhất định kín miệng... Không, mặt tướng cái gì cũng không biết, thề vì đại nghiệp của Vương gia cố gắng.

Tên lính lúc này mới choàng tỉnh, cũng quỳ xuống, nhưng miệng đã cứng đơ, không thể nói, cũng không biết nói gì.

Gã lúc này mới tỉnh ngộ.

Thà rằng lúc kia trốn thoát luôn, đi biệt tích còn có đường sống, đằng này chạy tới Ứng Thiên đòi "mật báo", lúc này mới chân chính chui đầu vào chỗ chết.

- Truyền lệnh của ta, phong tước Đại Danh. Tuyệt đối không để kẻ nào ra khỏi thành.

- Vâng, Vương gia.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 171

Đều Đã Chết

Trời tờ mờ sáng.

Cổng bắc Đại Danh, người xe chen chúc.

Lệnh phong tỏa của Yên Vương vẫn đang trên đường về Đại Danh, nhưng tình hình ra vào thành cũng đã sẵn khắc nghiệt.

- Quân gia, mong ngài nhẹ tay giúp. Mấy huynh đệ cực khổ lắm mới...
- Người khổ còn ta thì không sao?
- Vâng vâng, quân gia lo lắng trị an, dĩ nhiên cực khổ hơn đám hèn mọn chúng tôi, chỗ này...

Tên quan binh nhận râu tiền xong nghiêm mặt:

- Hừm, đừng tưởng ông thêm chút tiền lẻ này của người.
- Vâng, vâng, quân gia liêm khiết yêu dân.

Đỗ Giáo úy ưỡn ngực thỏa mãn, đám dân chúng ra vào thành, trong mắt gã cứ mỗi một người là một con cừu để cạo lông.

Nghe nói Đông cung phát lệnh giới nghiêm truy nã gian tặc, hạ lệnh kiểm soát chặt việc ra vào thành, Đỗ Giáo úy nhân đó ăn được không ít, gã còn phải cảm tạ mấy tên gian tặc.

Trước kia gã chỉ làm Hỏa trưởng, một ngày ăn được mười xâu thì bị cấp trên chèn hết chín xâu rưỡi. Từ ngày thăng Giáo úy, gã cười không ngớt miệng. Tiền mãi lộ thu được tuy vẫn phải cúng lên bề trên, nhưng ít ra nhả nhận hơn hẳn. Đại loại ngày lễ tới thăm viếng Tổng kỳ đại nhân, đem theo một cục là được, không như trước kia ngày nào cũng bị vét.

Yên Vương làm phản, tuy chưa xưng đế nhưng cũng tự lập sẵn ban văn võ. Đại loại công ty mới thành lập, vị trí thiếu thốn, cả đám bên dưới thăng chức vùn vụt, cái gì tướng quân đại quan loạn xạ. Nghe nói vài tên mỗ lợn ở phố đông, năm trước còn làm quản lý chợ, về một cái thăng lên lục phẩm quan to. Đỡ Giáo úy nghe mà tiếc hùi hụi, thời cơ cả đời lại không chuẩn bị sẵn tiền chạy chọt, chỉ thăng được Giáo úy.

Gã đang nghĩ lại cảnh đêm qua bị tỷ muội lâu Tây vắt suýt khô kiệt, đúng lúc hồi gay cấn, chợt thấy lẫn trong đoàn người có một tổ hợp rất kỳ quái, gã không khỏi để ý.

Một đạo sĩ, hai tên trọc đầu, một bé gái, một thiếu nữ và vài tên thanh niên luộm thuộm.

...

- Bần đạo vân du nam bắc, diệt ma trừ tà vô số, còn chưa gặp qua ma đầu nào bạo lực như người? Ái ui...

- Ông đã nói đến lần thứ en-nờ rồi, ông là người, không phải ma.

- Vô tri!

- Tứ ca, en-nờ là gì?

- Là... cái đó không phải trọng điểm. Trọng điểm là nếu không gỡ cái gì "ma quỷ bám thân" kia xuống, phiền chết ta mất.

Đoàn nhân sĩ kia không ai khác ngoài team "Lăng Phong và những người bạn".

Đáng nói là, đi cùng Lăng Phong không ngờ có cả Nhất Thanh, đạo bào vẫn rất chỉnh chu. Chỉ có điều gã đang một tay bưng mặt, mồm miệng sưng vù, thi thoảng ỉ ôi xuýt xoa.

Đêm qua hai bên đánh nhau long trời lở đất, chỉ tiếc đúng lúc Lăng Phong tung chiêu cuối thì lính tuần tra tới, hai bên đành tạm thời đình chiến. Lăng Phong trốn quan phủ còn hiểu được, tên đạo sĩ kia không hiểu sao cũng chạy theo, đã thế còn chạy nhanh hơn hẳn.

Đến sáng lại thành bạn đồng hành.

Âu cũng là tư tưởng chủ đạo của Phong ca. Nên hóa giải thì hóa giải nha, kết bạn rất quan trọng.

Lăng Phong bỗng liếc sang cô bé người Liêu, cúi người hỏi:

- Nha đầu, gặp một thời gian rồi, đại ca vẫn chưa biết người tên gì.

Cô bé bây giờ đã không còn quá sợ sệt người lạ như trước, chỉ là vẫn chưa từng hé răng một lần.

- Sao người mãi không nói câu nào vậy? Vẫn còn sợ hãi sao? Yên tâm đi, có đại ca ở đây, không ai ức hiếp được người.

Nguyệt Dung cũng đưa ánh mắt an ủi cô bé. Nguyệt Dung đưa tay xoa đầu cô bé, khóe mắt nàng cũng đỏ dần. Nguyệt Dung mất cha mẹ từ sớm, rất đồng cảm với những đứa trẻ bất hạnh mồ côi như nó.

Nhất Thanh hừ nhẹ nói:

- Nó bị câm chứ không phải sợ.

- Bị câm?

Lăng Phong không tin nói:

- Đạo sĩ thôi người đòi bắt ma thì thôi đi, còn bày đặt xem bệnh?

- Hừ, tin hay không tùy người.

"Thực sự?" Lăng Phong không khỏi bán tín bán nghi.

Lăng Phong đổi đề tài:

- Người nếu có biết xem bệnh như vậy, sao không làm đại phu tích ít công đức, lại chạy đi lừa đảo tích nghiệp chướng?

Nhất Thanh hừ nhẹ, rút từ trong túi vải ra một thẻ bài nhỏ, đưa cho Lăng Phong nói:

- Hừ, phàm nhân có mắt mà không thấy Thái Sơn, cầm lấy.

"Gì đây? Danh thiếp." Lăng Phong há mồm.

Chỉ nghe Nhất Thanh nói:

- Hân hạnh tự giới thiệu. Bần đạo chính là đệ tử chân truyền của Trương Thiên Sư, há có thể để phàm nhân như người khinh thị? Về sau có cơ hội lên Long Hồ sơn, đưa cái này ra nói được ta giới thiệu, người sẽ hiểu mình đã may mắn thế nào.

Lăng Phong mặt méo mó chấp tay:

- Thất lễ, thất lễ. Thật không ngờ lừa đảo bây giờ cũng chuyên nghiệp đến vậy. Lục đệ, ghi lại ghi lại. Sắp tới chúng ta cũng nên làm vài cái a, có gì gặp gỡ anh hùng hào kiệt còn trao đổi trao đổi...

- Đó là đương nhiên. - Tần Quyền phụ họa.

Nhất Thanh tái mặt.

Lăng Phong mị mị hỏi:

- Người còn bao nhiêu cái thế này?

- Người hỏi làm gì?

- Ta có thể giúp người phát tán. Cái gì đại thẩm trẻ nhỏ ta sẽ quảng cáo hộ người.

Nhất Thanh mặt mày đen thui.

Lăng Phong nhỏ giọng:

- Dù sao không đánh không quen. Nói nói thử, đạo sĩ các người làm sao phân biệt đâu là người, đâu là ma?

Nhất Thanh cảnh giác:

- Làm sao? Người hỏi để tìm cách che giấu bản thân sao?

- Ài, sao người cố chấp như vậy chứ? Người nghĩ xem, giả sử... Ta nói giả sử nhé, ta là ma. Thì cũng là ma thân thiện, ma đẹp trai nha. Người vì sao cứ muốn tru diệt chứ?

Nhất Thanh ngẫm ngẫm một lúc, mới nói:

- Hừm. Thiên Sư chúng ta luyện một môn thần công, có thể nhìn ra sức mạnh đặc trưng của ma đầu các người. Phàm nhân, tuyệt đối không có sức mạnh này.

“Không lẽ... thần lực? Xem ra từ giờ phải hạn chế dùng.”

Lăng Phong đồng thời nghĩ đến tuyệt kỹ của Thành Bích. Nàng ấy cũng có thể phát hiện ra lực lượng của đối phương.

- Nếu như vậy, không sợ nhầm với thần tiên hạ phàm sao? Thần tiên cũng có sức mạnh vậy?

Nhất Thanh lắc đầu:

- Không giống nhau. Đã là thần tiên sẽ không có số mệnh. Còn người, vừa nhìn liền biết đã chết được 2 3 năm.

- Ta chỉ đem thần tiên ra nói bừa, người lại còn nói như thật. Gặp rồi sao?

- Hừm, bản đạo cơ duyên kém, vẫn chưa được gặp. Nhưng sư phụ ta nói thần tiên tồn tại.

Lăng Phong cũng không muốn tiếp tục chuyện thần tiên, nói:

- Nếu ta là ma, còn có thể da thịt xương cốt hồng hào khỏe mạnh sao?

- Bản đạo cũng không nói người là vong hồn. Người đoạt xá người chết, đẳng cấp khác hẳn đám kia. Nếu không cũng không cần Nhất Thanh ta ra tay...

Lăng Phong cười trừ vuốt mũi.

Hôm trước hắn còn nhất quyết không tin vào chuyện bói toán đoán mệnh. Nhưng Nhất Thanh cứ khẳng khẳng mệnh hắn đã tận, còn nhìn ra mình đoạt xá sống lại, đúng là không thể xem thường đám đạo sĩ này.

Nhất Thanh bỗng chỉ vào cô bé người Liêu:

- Nó, đáng ra cũng đã chết.

- Gì? Người nghi ngờ cả nó?

Cô bé Liêu bị người chỉ, run rẩy khếp cạnh Nguyệt Dung.

Nhất Thanh bỗng nghĩ ra gì đó, e ngại nhìn Lăng Phong:

- Ra vậy, khó trách...

- Đại ca, nhìn ta làm gì? - Lăng Phong khó hiểu.

Nhất Thanh vừa nói vừa lùi:

- Người đã nhận ra nó, muốn giữ ở bên cạnh, có đúng không?

- Ta dĩ nhiên phải nhận ra, vì ta từng cứu nó.

- Cứu?

Nhất Thanh liền lăm bắm gì đó, Lăng Phong tai mắt hơn người nghe được sơ sơ:

"Quả nhiên đại ma, không rõ xếp thứ mấy, còn có thể nhận ra đồng bạn mà tụ hội. Nếu để hãn gặp gỡ thêm, chỉ e..."

Lăng Phong nghe không hiểu, còn có xếp hạng cái gì? Có tự nghĩ cũng chẳng ích gì đành buồn chán nhìn cổng thành.

Trước mắt phải tìm cách ra thành.

Nhìn đám quan binh đang soát cổng thành, Lăng Phong thầm nghĩ dùng chút tiền có lẽ qua được. Cùng lắm thì mãnh công. Vấn đề lớn nhất là không có ngựa tiếp ứng bên ngoài, có ra được thành cũng bằng thừa, chẳng lẽ chạy bộ...

Đúng lúc hãn đang nghĩ cách, đột nhiên có tiếng quát:

- Máy tên kia, đứng yên đó!

...

Cách cổng thành không xa.

Đại Phật tự.

Đại Phật tự nổi danh Hà Bắc, trong chùa có tháp Định Châu, một trong Ngũ Tháp của Phật giáo phương bắc. Nghe nói dưới tháp này chôn kho tàng nào đó, bởi vậy mới có tên "Định Châu". Lại có người nói, dưới tháp nhốt một đại ma đầu từng giết hại nhiều người. Không cẩn thận để nó thoát ra, sẽ tai họa nhân gian.

Lúc này, chính giữa điện Quan Âm.

Một nữ nhân áo quần hoa quý đang quỳ lạy, bên cạnh có vài nha hoàn.

- Tiểu thư, đi về thôi. Trong thành đang hỗn loạn, nếu chẳng may lại có thích khách...

Vương Diệu Mai chấp tay nhìn tượng Quan Âm nghìn tay trước mắt, cầu khẩn nốt gì đó, sau đó chậm rãi đứng lên.

Hoa phủ bị lục soát niêm phong, Vương Diệu Mai nhân đó cũng được cứu ra.

Triệu Hanh bất chấp tất cả cứu hai tỷ muội Vương Diệu Mai khỏi Trường An khi xưa suýt hồng việc, Yên Vương biết rõ. Chính vì biết, ông ta sinh thất vọng với Triệu Hanh, phế luôn gã đưa Triệu Diễm trở lại. Thành ra, thân phận của nàng ta ở Hà Bắc khá phập phù, thủ hạ nha hoàn ở Đông cung tuy biết người này tương lai có thể là chủ mẫu của họ, nhưng vẫn chỉ xưng hô "tiểu thư".

Bị triều đình hại chết cả nhà, Yên Vương làm phản rất hợp tâm ý của Vương Diệu Mai. Nàng ta chỉ còn quan tâm một điều, đó là muội muội Vương Diệu Hiên. Ngày đó đi vội lên Hà Bắc, Triệu Hanh nói đã sắp xếp cứu cả Diệu Hiên, rút cục chỉ là nói dối, khiến Diệu Mai giận dữ rất lâu.

Lại nói, Lăng Phong và Thành Bích cũng không hỏi được gì nhiều từ nàng ta.

Triệu Hanh bị hồng chức năng đàn ông, tính khí thất thường, làm vài chuyện xấu Vương Diệu Mai cũng nghe đến. Nhưng nàng ta cũng chỉ biết âm thầm thở dài. Nàng ta chỉ là một nữ nhân, cuộc đời xem ra sẽ phải gắn chặt với kẻ kia, tốt xấu gì cũng sẽ không thay đổi được.

Bước ra khỏi Đại Phật tự, nghe tiếng ồn ào, Vương Diệu Mai nhìn về phía cổng thành:

- Chuyện gì ở kia?

Một tên hộ vệ quan sát một lúc đáp:

- Bẩm, dân chúng ra thành... Nhìn trang phục của chúng, có lẽ là người Liêu.

- Tiểu thư, không cần quan tâm a. - Nha hoàn bên cạnh sốt ruột hăn lên.

Gần đây Đại Danh gian tặc hoành hành, ngày nào cũng có chuyện, nghe nói phóng hỏa giết người gian dân chuyện gì cũng dám làm, tiểu thư còn vừa bị bắt cóc đấy thôi. Chẳng may vị Vương tiểu thư này lại có chuyện gì, bọn chúng bị Triệu Hanh đem ra chém là chuyện nhỏ, gia đình chỉ e cũng bị liên lụy.

Wương Diệu Mai liếc nhìn đám đông, bỗng chầm chậm bước tới.

- Tiểu thư, tiểu thư...

Mấy đứa nha hoàn hoảng hồn gọi theo.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 172

Con Tin Dâng Tới Cửa

Đỗ Giáo úy dẫn vài tên quan binh nhằm hướng Lăng Phong đi tới.

Lăng Phong trong lòng thầm kêu khổ. Cũng vì tên thối Nhất Thanh mà ra, trắng sáng tinh tươm, đạo bào còn hoa văn to đùng, đứng giữa quần chúng như hạc giữa bầy gà, không bị để ý mới là lạ.

Lăng Phong vội vã nhìn quanh.

Chỉ thấy cách chân thành chừng vài chục bước chân có lán trại cùng vài thớt ngựa, có lẽ quân lính dùng để truyền tin.

Nghĩ đến chủ ý gì đó, Lăng Phong nghiêng đầu nói nhỏ:

- Thấy mấy con ngựa kia không? Tên kia xem chừng là Giáo úy, ta có ý này...

Tần Quyền Nguyệt Dung gật gật đầu.

Biên chế quân Yên Tống như nhau, thấp nhất là Hỏa trưởng, quản lý chừng 10 lính. Trên đó là đội trưởng, rồi Giáo úy. Thông thường đứng ở cổng thành, Giáo úy đã là vị trí trưởng quan lớn nhất. Lăng Phong dự định chụp tên này không chế, cướp ngựa xông ra.

Lúc này Đỗ Giáo úy đã tới gần, gã hất hàm hỏi:

- Các người thân phận gì? Vì sao muốn ra thành?

- Quân gia, tiểu nhân mãi võ kiếm sống. Có điều dạo này trong thành khó khăn, bọn tiểu nhân muốn ra ngoài thay đổi chút đỉnh...

Vừa nói Lăng Phong vừa dúm một thỏi bạc vào tay gã Giáo úy, miệng còn treo nụ cười cầu tài.

Chẳng qua Phong ca lâu nay không quen nịnh nọt người khác, biểu cảm khuôn mặt vô cùng khó coi. Nụ cười đầy thiện lương của hắn, vào mắt đối phương cầu tài không thấy đâu chỉ thấy cầu đánh.

Đỗ Giáo úy tay nhận bạc vẫn buột miệng nói:

- Khoan đã, sao ta thấy người quen quen.

Đỗ Giáo úy làm dân phòng đứng đường thành tinh, cũng có chút mách khéo.

Gã thấy đám này là nhân sĩ giang hồ, kiểu gì cũng từng dính tiền án tiền sự, cứ chém đại ra “quen quen”, bình thường đều sẽ tám phần đánh trúng. Nhìn thấy tên kia xin xỏ mà khuôn mặt lại rất đáng ghét, gã nhân đó muốn gây khó dễ.

Lăng Phong không muốn dây dưa, liền nháy mắt với Tần Quyền Nguyệt Dung.

Ngay lúc Lăng Phong chuẩn bị dùng Đoạn Hồn, có tiếng ai đó vang lên bên cạnh:

- Giáo úy đại nhân, mấy đứa này do tiểu nhân mời đi cùng, mong Giáo úy nhẹ tay cho.

Lăng Phong thả lỏng đôi chút nhìn sang.

Chỉ thấy ngay sau lưng hắn là một nhóm người mang theo hàng hóa. Người đi đầu ăn mặc đồ tóc kiểu du mục, có lẽ nạn dân đến từ phương bắc

vào thành mua vật tư.

Đỗ Giáo úy nhìn đám người nọ, sau đó lại cười khinh bỉ với Lăng Phong:

- Hóa ra làm bốc vác cho người Liêu. Con dân Đại Tố... a Đại Yên, lại làm trâu ngựa cho người Liêu. Đúng là thứ cận bã.

Xung quanh một loạt ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía đám Lăng Phong.

“Người Liêu?”

Lăng Phong không khỏi bất khả tư nghị. Lâu nay hắn không quá xem trọng chuyện quốc tịch, sống ở Tống thì coi như người Tống vậy thôi, đối với người nước khác không có cảm xúc gì nhiều. Dù sao là thanh niên đến từ thời đại toàn cầu hóa, đều là người địa cầu mà thôi.

Nguyệt Dung liếc Lăng Phong đánh mắt, ý bảo hắn nhìn xuống.

Lại nghe người Liêu kia tiếp tục nói:

- Đại nhân, như vậy có thể để chúng đi chứ.

Đỗ Giáo úy nhếch mép:

- Người ở Đức Châu là Trưởng sử, bước chân vào đây cũng chỉ ngang với ta mà thôi. Ccoi như nể mặt người gọi lão tử một tiếng đại nhân...

- Đa tạ đại nhân.

Bại quân Liêu được Yên Vương cho tị nạn ở Đức Châu, phía bắc Đại Danh. Chức Trưởng sử tương đương với Tổng kỳ của Yên, hàm thất phẩm, cao hơn Giáo úy tận hai bậc. Chẳng qua trong mắt dân Tống, Liêu là dân mất nước, ngay cả Hoàng đế Đại Liêu đứng trước mắt cũng chả tính là gì, nói gì Trưởng sử.

Không chờ Trương sử người Liêu kia nói hết, Đỗ Giáo úy đã gằn giọng:

- Người có thể đi. Nhưng đám người Tống cận bã này, bản quân gia phải giữ lại giáo dục.

Lăng Phong lòng bàn tay nắm lại. Vừa rồi hắn chỉ định khống chế kẻ này, nhưng lúc này hắn rất muốn đâm đối phương. Nói thì cứ nói, cần thiết phải gắng thêm mấy chữ “cận bã” “phế vật” vào sao? Người cổ đại thói quen nói chuyện rất xấu, rất tổn thương người nha.

Đúng lúc này, có tiếng nữ nhân vang lên:

- Khoan đã...

- Hử?

Đỗ Giáo úy trong lòng bức bối. Ở cổng thành này gã là to nhất, còn có tên nào dám to miệng như vậy? Đã vậy, hình như còn là giọng nữ.

Lăng Phong loáng thoáng nhìn thấy một nhóm người, trong lòng hắn lập tức trùng xuống. Nữ nhân này thế nào lại xảo diệu xuất hiện ở đây? Tiếp theo chỉ sợ phải đánh một trận.

Chỉ thấy nhóm người nọ mặc đồ Đông cung, một tên còn cố ý hé ra lệnh bài, Đỗ Giáo úy ngay lập tức xui xuống. Gã tuy không biết mặt Vương Diệu Mai, nhưng bề ngoài xinh đẹp, lại có thể khiến lính Đông cung hộ vệ như kia, thì có lẽ chính là nàng ta. Quận chúa Minh Châu gã từng có cơ hội nhìn một lần, vẫn còn rất trẻ con, không phải người này.

Đỗ Giáo úy tuy đứng ở cổng thành, nhưng Thế tử vừa đối, làm quan cũng phải biết một hai.

- Đại Tiểu thư giá lâm, hạ quan không biết đón tiếp chậm trễ... Các người, còn không mau dọn dẹp chỗ.

Vương Diệu Mai liếc nhìn đám Lăng Phong, ánh mắt vô định, cũng không rõ nàng ta đang nghĩ gì.

Lăng Phong lộ bộ, bàn tay nắm lại, tư thế sẵn sàng chiến đấu. Chỉ cần nghe nàng ta nói một chữ “bắt”, hắn sẽ lập tức phi vào khống chế nàng ta. Vốn đang không biết làm sao ra thành, nay có con tin tốt như vậy dâng đến, xem ra lại phải phiền Vương tiểu thư một lần nữa vậy.

Chỉ là, lại nghe Vương Diệu Mai nói:

- Để chúng ra thành.

Lăng Phong không khỏi nhìn lại đối phương, chỉ thấy nàng ta nói xong cũng không để ý đến mình.

Đỗ Giáo úy ngẩng đầu:

- Đại tiểu thư, việc này cần phải...

Một tên hộ vệ gằn giọng:

- Tiểu thư nói gì thì làm đi. Không đến lượt người chỉ đông chỉ tây.

- Nhưng là, trong thành đang truy nã...

- Truy nã? Chính là truy thích khách uy hiếp tiểu thư. Bây giờ tiểu thư đứng ở ngay đây, chẳng lẽ không nhận ra sao?

Đỗ Giáo úy nghĩ tới nghĩ lui, rút cục khó chịu phất tay:

- Cho chúng qua.

Trong lòng gã lại chửi thầm. Tên hộ vệ kia chẳng qua chức Đội trưởng, kém hơn Giáo úy một bậc, thế mà ở cạnh chủ nhân ngay lập tức chửi mắng

gã được. Chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng. Chẳng qua gã quên mất, vừa rồi chính gã cũng chửi Trưởng sử kia mà thôi. Lại không biết ai gà ai chó.

Lăng Phong vừa đi ra vừa khó hiểu.

Lăng Phong có thể chắc chắn 8 phần, Vương Diệu Mai đã nhận ra hắc. Hắc hóa trang cũng không quá xuất sắc. Bộ râu giả này hắc vẫn dùng suốt từ hôm nọ đến giờ. Dù sao chỉ có đúng một bộ này thôi, đồ chơi không có để kiểm nhiều như vậy. Thứ hai, còn có Lăng Hồ, Vương Diệu Mai cho dù không nhận ra hắc cũng sẽ nhất định nhận ra Lăng Hồ, sẽ dễ dàng liên tưởng.

Nhưng vì sao cô ta lại giúp hắc ra khỏi thành? Cô ta nên làm khó dễ mới phải.

Nghĩ cũng không thông. Lăng Phong đành mặc kệ, dù sao cũng ra được thành.

...

Đông cung.

Triệu Hanh gần giọng nhìn mấy tên thủ hạ:

- Gian tặc truy đến đâu rồi?

- Bẩm, hôm trước bắt gặp một đám khả nghi ở khách điểm gần cổng nam. Chỉ là sau đó... lại để chúng trốn thoát mất.

Triệu Hanh vỗ bàn chửi loạn:

- Lại thoát? Vô dụng, một lũ vô dụng. Việc gì cũng hỏng, bốn công tử nuôi các người có tác dụng gì?

Cả đám thủ hạ rụt rè ngã ra đất.

- Tiểu thư đâu?

Một nha hoàn giọng bé như muỗi thậm thụt:

- Bẩm điện hạ, Tiểu thư đi Đại Phật tự từ sáng...

- Đại Phật tự? Hừ, mấy cái tượng Phật đó, có cái gì linh thiêng mà bái.

Tiểu nha hoàn run rẩy chờ câu tiếp theo.

Gặp Tiểu Vương gia khác, nha hoàn muốn tìm cách thân cận còn không kịp. Riêng Triệu Hanh, đám nha hoàn kẻ nào đụng phải đều sợ hãi. Bất kể có tội hay không, cứ mỗi lần tên kia chửi một câu, đảm bảo sẽ có một đứa bị lôi ra đánh, kể cả không liên quan đứng gần cũng bị vạ lây.

Nói ra thì, mấy ngày nay Triệu Hanh tính khí đã đỡ cực hơn trước rất nhiều. Cũng không biết do gã đoạt được ghế Thế tử xong nên vui, hay là làm chuyện loạn luân kia xong đồ chơi dưới khố đã cứng lên được nên vui.

Lại nói, lập mưu giết huynh trưởng, gian dâm muội muội. Hanh đại ca, quả thật là gan to bằng trời. Tương lai chỉ e lão cha Yên Vương, hãn cũng chả xem vào đâu.

Đúng lúc này, Vương Diệu Mai trở về.

- Diệu Mai, nàng vừa đi bái Phật về sao?

- Điện hạ thấy không vui sao?

Nhìn Triệu Hanh vẫn ngồi trên xe lăn, Vương Diệu Mai không khỏi thất lạc.

Đối với Triệu Hanh, Vương Diệu Mai có thể nói là thực lòng cảm kích. Dù sao hãn ta cũng khổ công cứu nàng khỏi án xử tử. Chỉ là, nàng ta vốn

tự phụ, thấy nam nhân của mình cứ ngồi liệt một chỗ, ngay cả cái chỗ kia cũng liệt, nàng ta đâm ra chán nản không ít.

Triệu Hanh lập tức cười nói:

- Bái Phật rất tốt. Về sau nàng thích đi lúc nào thì đi lúc đó. Chỉ cần chú ý một chút là được. Dù sao gần đây tình hình cũng khá hỗn loạn.

- Điện hạ còn chuyện gì khác không? Thiếp hơi mệt mỏi.

- Vậy nàng đi nghỉ đi. Người đâu, chăm sóc tiểu thư cho tốt.

Vương Diệu Mai im lặng đi vào gian sau.

Đợi cho Vương Diệu Mai đi khuất, sắc mặt Triệu Hanh lập tức quay ngược 180 độ, chỉ vào một nha hoàn:

- Người, lại đây.

- Dạ, Điện hạ...

Nha hoàn lấy bấy lại gần, không biết số phận mình sẽ ra sao.

- Vừa rồi tiểu thư ngoài bái Phật ra, còn đi đâu, gặp ai, làm gì? Nói cụ thể.

Nha hoàn run rẩy kể từng chút một, vừa kể vừa liếc thái độ của Triệu Hanh. Triệu Hanh nghe đến đoạn nào đó, hạ giọng trầm thấp:

- Người nói tiểu thư đột nhiên để nhóm người kia ra thành?

Thấy Triệu Hanh hôm nay thái độ dịu hơn, nha hoàn đánh bạo dài dòng:

- Dạ, nô tì cũng không hiểu sao như thế, đám người kia rõ ràng phục dịch cho Liêu tặc, vậy mà...

- Hừm, ta chỉ hỏi đúng hay không, không cần người nhiều chuyện. Vả miệng.

- A, điện hạ tha mạng...

Nha hoàn sụp xuống đất hô lớn, vài tên lính xúm lại.

"Chát chát"

Mặc kệ tiếng than khóc của nha hoàn, Triệu Hanh lại gọi:

- Tề Duy đâu?

- Có nô tài.

- Đám người kia, kể chi tiết cho ta.

Tên này chính là tên hộ vệ đi cùng Vương Diệu Mai ở cổng thành. Gã có biệt tài quan sát từ xa, có thể nhìn khẩu hình đoán ra lời nói, được Triệu Hanh đặt bên cạnh Vương Diệu Mai.

Triệu Hanh nghe Tề Duy nói đến gì đó, ánh mắt dần tối sầm lại:

- Người khẳng định?

- Nô tài xin dùng tính mạng đảm bảo.

Triệu Hanh nghiêng răng kèn kẹt:

- Lãng Phong.

Xung quanh tĩnh lặng, đám thủ hạ cầu trời khẩn Phật.

Triệu Hanh nắm chặt thành xe lăn, nói:

- Gọi Tiểu thư ra đây cho ta, bất kể đang làm gì.

"Ta làm tất cả vì nàng, nàng lại tha cho hắn đi như vậy. Là nàng cố tình sao?"

Triệu Hanh nhớ ra gì đó, hỏi tên Giáo úy bên cạnh:

- Đám Như Vân Sát thủ các người nói hôm nọ, làm sao để liên lạc?
- Bẩm, chuyện này có lẽ phải thông qua Ngân Điện.
- Lập tức truyền tin.
- Dạ!

"Lăng Phong, để xem lần này người thoát đi đâu."

Triệu Hanh khuôn mặt âm lãnh.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 173

Rời Đại Danh

Một gian phòng khác, đầu đó trong Đại Danh.

Ba tên Hộ Giáo sứ Thiên Nhẫn giáo đang nhìn nhau lo lắng. Trước mặt chúng là một thiếu nữ Nữ Chân xinh đẹp tuyệt luân. Nàng mặc một bộ Hồ phục tà ngắn cổ gấp, thắt lưng viền vàng, dáng người yếu điệu quyến rũ, Mộc Hàm Yên.

- Công chúa vì sao còn tiếp tục ở lại Trung nguyên? Như vậy quá nguy hiểm.

- Ba vị cứ nếu bận giáo vụ thì cứ trở về, ta còn phải ở lại.

Ngột Ngạt không khỏi lo lắng, gã chính là tên áo tím cầm trượng từng solo thần lực với Lăng Phong.

- Công chúa ở lại vì chuyện của nữ nhân họ Văn kia?

Mộc Hàm Yên gật đầu, Ngột Ngạt liền nói:

- Nữ nhân này không giống người thường. Nàng ta tu luyện một môn thần công, tinh thần lực rất mạnh mẽ, có thể chống lại ngoại lực xâm nhập. Bốn sứ mấy hôm tiêu hao không ít thần lực lên tên thanh niên kia, không thể dùng lên nàng ta được nữa, mong Công chúa hiểu cho.

- Đây là chuyện của Thiên Sách, Ngột Ngạt trưởng lão không cần quá bận tâm.

Ngột Ngạt nhìn sắc mặt Mộc Hàm Yên, nhưng căn bản không đoán được nàng ta nghĩ gì.

Mộc Hàm Yên ngoài thân phận quận chúa Trấn Nam Vương phủ, Thiên Sách Nội thần, nàng ta còn có một thân phận khác, đó là Công chúa Thiên Nhẫn giáo. Nàng ta là đệ tử của Hắc lão, Giáo chủ Thiên Nhẫn.

Thiên Nhẫn và Thiên Sách, tuy cùng chữ “Thiên”, nghe thì dễ nhầm lẫn, nhưng hoàn toàn không liên quan đến nhau. Quan hệ giữa hai bên giống như Toàn Chân giáo và Mật Thám ty. Ba tên Hộ Giáo sứ hộ vệ cho Mộc Hàm Yên là vì giáo chủ giao phó, chúng không có quyền can thiệp vào chuyện của Thiên Sách.

Nhưng Ngột Ngạt sợ mình không toàn lực, lỡ như làm phật ý tiểu Công chúa này, về sau sẽ khó ăn nói với Giáo chủ, liền cẩn trọng:

- Chẳng qua, bốn sứ lại nghĩ đến một chỗ, có thể giúp Công chúa phân ưu.

Mộc Hàm Yên chỉ nghiêng đầu, ý tứ có gì cứ nói.

- Năm đó ta từng cùng Giáo chủ đến Trung nguyên, từng biết đến hai cỗ thể lực ẩn náu gần đây, gọi là Tử Vong Nhị U.

- Tử Vong Nhị U?

- Nhị U, một là U Linh sơn trang, một là U Minh cung. Trang chủ U Linh sơn trang và Cung chủ U Minh cung đều có họ Bạch, nghe nói là hai anh em. U Linh sơn trang, đào tạo thủ hạ ám sát người. Còn U Minh cung, lại tu luyện thuật thôi miên, thiện khống chế tra khảo. Chỉ cần có tiền, ám sát ai tra khảo ai chúng cũng làm, còn tuyệt đối bí mật.

Mộc Hàm Yên không khỏi nhú mi thú vị:

- Trong giang hồ còn có tổ chức kiểu này sao?
- Công chúa muốn thu phục bọn chúng?
- Cũng là một cách nghĩ.

Ngột Ngạt nghiêm túc nói:

- Chỉ e rất khó. Giáo chủ năm đó từng nói, hai thế lực này không chỉ đơn độc như vậy, mà đằng sau còn có siêu thế lực điều khiển. Bọn chúng ám sát tra khảo kiểm tiền, cũng chỉ để nuôi siêu thế lực kia mà thôi. Hơn nữa, chúng ta là ngoại tộc...

- Còn có cả siêu thế lực?

Ngột Ngạt liền trầm giọng:

- Chuyện này, Công chúa hỏi Giáo chủ đại nhân sẽ rõ hơn ta. Trung nguyên thế lực ngầm rất nhiều. Cho nên Công chúa nếu ở lại, nhất định phải thật cẩn thận.

Mộc Hàm Yên không khỏi nhú đôi mi xinh đẹp một lúc.

Nàng tuy là Thiên Sách Nội thần, nhưng nói cho cùng vẫn chỉ là một thiếu nữ 18. Cho dù có thông minh ngấp trời đi nữa, kinh nghiệm lịch duyệt vẫn khá ít ỏi.

Chẳng qua, ít ỏi thì ít ỏi, Nội thần vẫn là Nội thần.

Thiếu nữ bình thường nếu nghe đến thế lực chém giết nhau cái gì đó, thường sẽ có hai loại phản ứng. Một là tỏ vẻ sợ hãi chán ghét, ai nha yêu nhau không yêu lại đi chém giết nhau làm gì chứ? Hai là không quan tâm, vẫn là tiệm son phấn đầu phố mới ra hàng mới đáng chú ý hơn.

Còn Mộc Hàm Yên, vừa nghe đến “thế lực”, ý nghĩ đầu tiên là làm sao để bọn họ phục vụ cho mình. Nàng và Thành Bích là cùng một kiểu nữ nhân, tạm gọi “cường nữ”.

Nghĩ linh tinh một lúc, nàng ta phân phó Ngột Ngạt:

- Vậy được, trên đường trở về, các người thuận tiện đem theo Văn Thành Bích đến U Minh cung, giao dịch với chúng một chút. Tạm thời chỉ nhốt nàng ta lại, dùng thần công làm suy yếu tinh thần, chưa cần vội tra khảo, phải đợi ta đến. Ngoài ra, không được dùng khổ hình làm nhục. Địa phương nhốt cũng phải sạch sẽ một chút.

Một thủ hạ Thiên Sách hỏi:

- Công chúa, vì sao đối xử tốt với ả như vậy?

Mộc Hàm Yên không trả lời rõ ràng, chỉ nói:

- Muốn khống chế nàng ta, thần công của U Minh cung chỉ là thứ yếu. Phải nắm được con gái nàng ta trong tay mới được.

Nói rồi phân phó:

- Tìm cách tung chút tiếng gió, nói Thành Bích đã bị đem đến U Minh cung.

- Công chúa muốn dụ tên Đại Dao kia đến?

Mộc Hàm Yên nhẹ gật đầu, nói:

- Người này đao pháp cũng rất mạnh mẽ, nếu có thể chịu để chúng ta sử dụng thì tốt. Còn có, cả tên Lăng Phong kia...

Nàng ta nói đến đó thì nhoẻn miệng cười.

...

Ngoại thành Đại Danh.

Lăng Phong phóng mắt nhìn đường chân trời, trong lòng vô cùng thoải mái.

Mấy ngày qua cứ phải lòng và lòng vòng trong thành, phải nói vô cùng bí bách. Hẳn biết chút võ công, chính vì thế càng thấy bức bối. Lăng Phong chỉ muốn hiên ngang ra giữa đường lớn hô một tiếng, thẳng nào tới đánh thẳng đó cho đã tay. Đẳng này cứ phải tìm cách lẩn trốn, quả thật vô cùng khó chịu.

Nhìn sang Nhất Thanh cũng một bộ thoải mái, Lăng Phong hỏi:

- Quên mất, trước khi chia tay. Đạo sĩ thối ngươi tục danh là gì ấy nhỉ?
- Bần đạo xưa nay chỉ dùng đạo danh Nhất Thanh.
- Ngay cả tên còn không dám nói, thế mà còn bày đặt thể thiên hành đạo trừ ma diệt quỷ cái gì không biết?
- Cái gì không dám nói? Bần đạo tục danh... Công Tôn Thăng.

Lăng Phong vừa nghe liền hỏi ngay:

- Họ Công Tôn? Người có biết Bảo Độc trại không?
- Bảo Độc trại? Chưa hề nghe qua. - Công Tôn Thăng lắc đầu.

Lăng Phong thở ra nhẹ nhõm.

Còn may tên này không dây mơ rễ má gì với Công Tôn gia, nếu không giữa đường rơi ra một tên họ hàng nhà vợ điên điên, Lăng Phong nửa đời sau sẽ rất mệt mỏi.

- Vậy thì goodbye, Công Tôn đại gia. Chúng ta kiếp sau tái kiến.

- Bần đạo nếu gặp lại, nhất định thu phục được người...

Nói rồi mặc Lăng Phong mồm méo mó, Công Tôn Thẳng quay đầu đi. Có điều mới bước hai bước bỗng nghe Lăng Phong gọi:

- Chờ chút. Người có phải còn có ngoại hiệu là "Nhập Vân Long"?

- Cái gì "Nhập Vân Long"?

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Công Tôn Thẳng, Lăng Phong không khỏi tự chế giễu.

Không thể nào đi. Đại danh đỉnh đỉnh "Nhập Vân Long" Lương Sơn Bạc, "mình cao tám thước, lông mày chữ bát" nha. Lăng Phong nhìn kẻ trước mắt, trái phải trên dưới, nhìn thế nào cũng không giống. Nhớ lại mấy lần gặp người này, hết đòi trừ ma thì đòi bốc quẻ, rõ ràng là phường "cuồng dân sinh hoang tưởng", Lăng Phong càng khẳng định đây chỉ là ngẫu nhiên.

Dù sao thiên hạ trăm vạn người, xác suất trùng tên không ít. Hơn nữa Lý Sư Sư thì còn có thể xuất hiện, chứ Công Tôn Thẳng hình như là nhân vật hư cấu.

Mà cũng không đúng, hôm trước chẳng phải chọc ra Yến Thanh còn gì?

Công Tôn Thẳng thấy Lăng Phong cứ chăm chăm nhìn mình hết đầu đến chân, thì thoáng còn cười cười, gã không khỏi nổi da gà nhắc:

- Người muốn làm gì? Bần đạo là người tu hành.

- Haha, ta nhận nhầm người. - Lăng Phong cười lớn.

Công Tôn Thẳng chưng hửng, nói:

- Cái "Nhập Vân Long" kia cũng hay đấy, bản đạo không chừng sẽ lấy nó làm đạo hiệu.

Lăng Phong nghe vậy giật thót:

- Ấy đừng, làm ơn. Ta có vị bằng hữu đã dùng nó rồi.

- Thì có sao?

Công Tôn Thẳng nói xong quay lưng đi thẳng, đại loại sợ bị Lăng Phong gọi lại lần hai. Lăng Phong mồm miệng giật giật, cái tên đạo sĩ điên này mà lấy hiệu "Nhập Vân Long" thật, quả thật xin lỗi quý huynh đệ trong "Thủy Hử fanclub" toàn thiên hạ.

Lăng Phong đang suy nghĩ vấn vợ, bỗng có tiếng ai đó:

- Thất lễ. Lần nọ ở hẻm núi, có phải tráng sĩ đã ra tay?

Lăng Phong hơi bất ngờ nhìn lại.

Đi cùng hắn ra thành còn khoảng chục người, kèm theo không ít hàng hóa. Lăng Phong không hề quen những người này, hắn còn đang thắc mắc vì sao bọn họ muốn giúp mình. Lúc đầu hắn nghĩ bọn họ vội vã ra thành, không muốn bị đám Lăng Phong dây dưa ảnh hưởng mới nói giúp.

Người kia tiếng Hán cũng không chuẩn lắm, nói:

- Ta tên Trương Vĩnh, làm Trưởng sử ở Đức Châu. Lần nọ ở hẻm núi gần Hà Gian, may nhờ tráng sĩ tương trợ, nếu không huynh đệ người thân chúng ta đều không còn.

Nói rồi Trương Vĩnh vỗ tay, mấy người ở sau cũng tỏ vẻ biết ơn.

Nhắc đến chuyện hẻm núi, nhìn thái độ của bọn họ và cô bé người Liêu, Lăng Phong đại loại đoán ra thân phận đối phương.

Hắn còn nhớ lần cứu cô bé, phía người Liêu chạy nạn cũng có một nhóm khác chiến đấu với quân Kim, có lẽ chính là những người này. Lần này ngẫu nhiên gặp lại, Lăng Phong vẫn mang tâm lý đề phòng, cũng không khách sáo gì thêm. Lần đó hắn chỉ muốn cứu hai mẹ con cô bé, đám người Liêu kia hắn hoàn toàn không để tâm. Chẳng qua nhờ có hắn phân tán lực lượng, quân Kim không thể rảnh tay tàn sát hết, âu cũng là vô tình giúp đối phương.

Trương Vĩnh vui vẻ, sau đó lại thở dài buồn bã:

- Chỉ tội cho Tà gia hai vợ chồng, để lại đứa nhỏ này.

Lăng Phong liếc nhìn cô bé, hỏi lại Trương Vĩnh:

- Nó họ Tà?

Trương Vĩnh gật đầu, sau đó chậm rãi kể.

Quân Kim vây Tây Kinh Đại Đồng mấy tháng, tướng nhà Liêu thủ Tây Kinh là Trương Giác chịu không nổi áp lực đành đầu hàng Kim, được phong thành Tiết độ sứ Lâm Hải quân kiêm Tri Vân Châu cạnh Tây Kinh. Về sau đại bộ phận quân Kim đuổi theo Hoàng thất nhà Liêu về phía tây, Trương Giác nghe thủ hạ khuyên, bỏ Kim hàng Tống.

Trương Giác mang Vân Châu sang Tống, quân Kim tuy tức nhưng không thể làm gì, vì Tống là đồng minh. Chỉ tiếc đúng lúc Yên Vương tạo phản, người Tống bỏ quên Trương Giác, một nhánh quân Kim quay lại phá Vân Châu, Trương Giác cùng thủ hạ bỏ thành chạy tứ tán. Cả ngàn người Liêu chạy nạn lần đó đều là thân thích quan lại ở Vân Châu, trong đó có đám Trương Vĩnh và gia đình Tà Đại phu.

Cô bé kia hóa ra tên là Tà Phi Yến, con gái một đại phu họ Tà, y thuật nổi danh khắp Vân Châu.

Lăng Phong không khỏi buồn bã thay cho Tạ Phi Yến. Chính hắn nhìn thấy cảnh cha mẹ cô bé chết dưới đao quân Kim.

Kể xong, Trương Vĩnh hỏi:

- Không biết tráng sĩ muốn đi đâu?
- Ta dự định về phía nam. - Lăng Phong chần chừ đáp.
- Hiện tại phía nam rất hỗn loạn, tráng sĩ lại không đem theo ngựa.

Lăng Phong nhíu mày, hắn cũng đang đau đầu chuyện này. Vừa ra khỏi Đại Danh, đồng không mông quạnh, ngay cả chỗ đi vệ sinh cũng khó, nói gì ngựa.

Thấy Lăng Phong lo lắng nhưng không muốn nói, Trương Vĩnh đành gợi ý:

- Vậy đi, chỗ chúng ta có vài thớt ngựa, tráng sĩ nếu không ngại, có thể đi cùng tới đó. Cũng tiện chuẩn bị đồ vật đi xa.

Lăng Phong nghe vậy tâm động, không khỏi nhìn Tần Quyền Nguyệt Dung hỏi ý kiến.

Tần Quyền lơ đãng nhìn đầu đó, Nguyệt Dung chỉ chú ý cô bé họ Tạ, giao quyền quyết định cho Lăng Phong.

Lăng Phong đành gật đầu:

- Vậy... làm phiền các vị.
- Không phiền, không phiền. Tráng sĩ đến nơi, tộc nhân chúng tôi nhất định đón tiếp chu đáo. Lên đường!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 174

Đại Sư Xả Thân

Đức Châu.

Đức Châu là một châu nhỏ của đạo Hà Bắc, nằm ở phía tây bắc phủ Đại Danh.

Người Khiết Đan bị người Nữ Chân đánh tan đàn xẻ nghé, phần lớn chạy theo vua Liêu về thảo nguyên tây bắc, một bộ phận nhỏ chạy về phía nam xin hàng nhà Tống. Yên Vương thiếu quân thiếu người, quyết định ngầm thu nhận.

Yên Vương đẩy hết dân tị nạn Liêu ra Đức Châu, để Thường Thắng quân kiểm soát. Đức Châu nằm sát biên giới Tống và Kim, Yên Vương xem ra coi người Liêu như đệm thịt với Kim. Một khi người Kim có động, Đức Châu sẽ thành còi báo động, có giết chó cũng là giết người Liêu trước.

Về cơ bản, đây là một con dao hai lưỡi. Việc Yên Vương nhận bảo hộ người Liêu sẽ dễ dàng tạo cơ cho người Kim gây sự. Vấn đề chỉ nằm ở thời cơ, một khi chín muồi, chắc chắn Kim sẽ dấy binh. Nói không xa, bấy lâu Kim Tống là đồng minh, nhưng người Kim vừa âm thầm hỗ trợ Yên Vương phản Tống, vừa nhích dần từng chút một xuống phía nam. Hiện tại, Thiên Sách phủ nhà Kim lại quay ngược phá Yên, cố ý gây hỗn loạn, đục nước béo cò.

Chuyện này càng nói càng xa, tạm không nói thêm.

Lăng Phong đi cùng đoàn người Khiết Đan sau hai ngày thì đến địa phận Đức Châu. Trên đường đi hẳn làm quen được vài người, trong đó có vị sư huynh của Lăng Hồ. Người này tên Thạch Sơn, cũng là một mật thám.

Lâu nay Lăng Hồ không thích kể chuyện về bản thân, Lăng Phong nhờ hỏi chuyện Thạch Sơn mới biết thêm vài điều.

Thạch Sơn, Lăng Hồ, năm xưa đều là đệ tử Đại Lâm tự.

Đại Lâm tự là chùa lớn ở Lư Sơn Giang Nam, lịch sử thậm chí hơn cả Thiếu Lâm tự Tung Sơn Hà Nam. Nếu Thiếu Lâm tự được xây dựng khoảng 700 năm trước, dưới thời Ngụy lúc đó còn làm chủ phía bắc Trung nguyên. Thì Đại Lâm tự được xây dựng từ lúc nào không ai chắc chắn.

Thạch Sơn nói, trong huyền sử từng có một vị đại sư bí ẩn giúp Hoàng Đế vài lần. Đại Lâm tự xem vị đại sư này là sư tổ. Còn nói ngay cả Bồ Đề Đạt Ma sư tổ sáng lập Thiếu Lâm tự, cũng chỉ là đệ tử mấy đời của vị đại sư bí ẩn kia.

Thạch Sơn còn nói, trận pháp “18 Đồng Nhân” nổi danh của Thiếu Lâm, thực tế cũng từ Đại Lâm tự mà ra. Dùng 18 tăng nhân luyện "Thiết bộ Công phu" lập Đồng Nhân trận, trận này lại là biến thể của Đại Lâm La Hán Trận, lần trước Lăng Phong từng dùng qua.

Còn Lăng Hồ, hóa ra tên thật là Thạch Phi, đệ tử bối chữ "Thạch", cũng là lớp đệ tử cuối cùng của Đại Lâm tự trước khi chùa bị hủy. Trong bối chữ Thạch, ngoài Thạch Phi còn có bốn sư huynh khác, Thạch Sơn là người xếp thứ hai.

Cả năm huynh đệ là đệ tử xuất sắc của Đại Lâm tự, cùng luyện ngành công bộ "Thiết", gồm Thiết Bố Sam, Thiết Sa Chưởng, Thiết Đầu Công,

Thiết Tí Công, Thiết Tảo Công, Thiết Đới Công, Thiết Ngưu Công, Thiết Tất Công, khiến thân thể khắp nơi đều cứng như sắt thép, không khác gì "năm anh em siêu nhân".

Sau khi chùa bị hủy, năm sư huynh đệ bị thất lạc nhau. Thạch Phi lưu lạc đến Dương Châu vào phủ Hưng Nhân Vương, Thạch Sơn được Kha lão thu vào Giáo phường Mật Thám ty, còn ba người khác hiện tại không rõ tung tích.

...

Trần Hương Hóa.

Hương Hóa là một tiểu trấn của Đức Châu, thuộc huyện An Đức. Lúc đầu ở An Đức chỉ khoảng 2000 người Liêu cư trú, về sau Yên Vương chỉ định luôn thành nơi tị nạn, dần dà người Liêu lưu lạc từ nhiều nơi tụ về lập hẳn thành thôn trấn, trấn Hương Hóa là một trong số đó.

Lăng Phong từ xa phóng mắt quan sát, chỉ thấy lều trại xen lẫn khá hỗn tạp.

Khiết Đan vốn là dân tộc du mục. Tuy nhiên lập quốc mấy trăm năm, lãnh thổ mở rộng tiếp giáp với Tống, người Khiết Đan cũng dần chịu ảnh hưởng lối sống của người Hán, biết định canh định cư. Chẳng qua, kiến trúc nhà cửa vẫn mang màu sắc du mục.

Theo lời Trương Vĩnh, mấy huyện trấn gần đây đất đai đều khô cằn, không có đồng cỏ thích hợp cho súc mục nghiệp, người Khiết Đan ở đây chủ yếu làm thủ công nghiệp kiếm sống. Hàng tuần lại có người đem vào Đại Danh bán thành phẩm, sau đó lại mua ít nguyên liệu vật dụng trở lại trấn.

Trương Vĩnh làm Trưởng sử, chức quan này không hề nhỏ, đáng ra phải lo rèn luyện quân bị. Chỉ là người Liêu đang sống bợ đỡ, Trương Vĩnh

cũng chỉ như đội trưởng dân phòng, thi thoảng cùng đi theo vào Đại Danh, lỡ như người Liêu có bị người Hán ức hiếp, gã sẽ đứng ra giải quyết. Lần này tình cờ gặp Lăng Phong.

Chưa tới nơi đã nghe thấy tiếng sắt thép vang lên, Lăng Phong không khỏi cảm thán:

- Người Liêu rèn sắt cũng có phong cách a, ngay cả tiếng cũng vang như vậy.

Trương Vĩnh đầu tiên hơi bất ngờ với cái tai của Lăng Phong, ngay sau đó khuôn mặt thay đổi hẳn.

- Tráng sĩ thực sự nghe được tiếng sắt thép?

- Phải a, thậm chí rất nhiều. Các người đừng nói cả ngàn người đều rèn sắt nha, khung cảnh chắc sẽ rất hoành tráng.

Trương Vĩnh mặt tái đi:

- Không xong...

Sau đó quay sang nói một tràng tiếng Khiết Đan, vài thanh niên phía trước vội vã tách đoàn chạy về trước.

Lăng Phong nhíu mày hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Lăng huynh đệ, lần này... Xem ra chỗ chúng ta đang bị sơn tặc phá rồi rồi, không phải tiếng rèn sắt gì đó.

- Ồ?

Lăng Phong hơi xấu hổ, đùa không đúng lúc.

Ngay lúc đó.

"Aaa..."

- Haha, giết giết.

Từ trong trấn, một đoàn người ngựa đuổi giết đi ra, cát bụi mờ mịt.

"Quân Tống? Cũng không phải." Lăng Phong nhìn thấy nghĩ thầm.

Quân Yên tách ra khỏi Tống, trang bị trong quân gần như giữ nguyên, khái giáp giống nhau, chỉ khác màu vải bên trong. Yên dùng màu xanh làm chủ, ngược với màu đỏ của quân Tống.

Đám cưỡi ngựa kia, rõ ràng mang khái che ngực của quân đội, vải lót màu đỏ. Tuy vậy trang bị khác lại khá xộc xệch, không có đầu khô, ngược lại buộc khăn, nửa sơn tặc nửa quân đội.

Người trong trấn đang bỏ chạy tán loạn. Phi tặc đuổi theo phía sau, phía trước té ngã hô khóc. Trong trấn vài nơi đã có khói bốc lên, cảnh tượng hỗn loạn.

Lăng Phong không khỏi vuốt mũi, làm sao cứ mỗi lần gặp người Khiết Đan đều là cái cảnh này? Người Khiết Đan cuộc sống cũng thật khó khăn.

Chẳng qua, nói không chừng chính Phong ca đem vận rủi đến cho bọn họ.

Trương Vĩnh mặt đã đỏ bừng tức giận, nhưng vẫn ra vẻ áy náy nói nhanh:

- Lăng huynh đệ, lại để người vướng vào chuyện thế này. Ở đây chỉ có hai con ngựa già kéo hàng này, mấy huynh đệ tạm thời sắp xếp sao đó tránh đi, xong chuyện trấn chúng ta vẫn khoản đãi huynh đệ chu đáo.

- Thế thì không cần. Chẳng phải ở kia có ngựa tốt sao?

- Ngựa tốt?

Trương Vĩnh có chút không theo kịp.

Chỉ nghe Lăng Phong hát hàm nói với Tần Quyền:

- Cướp ngựa, khai giáp vũ khí lột luôn nhé?

- Ngựa thì còn được, khai giáp thì khỏi, đệ không thích mặc chung đồ.

Tần Quyền ra vẻ chán ghét.

Trương Vĩnh mặt ngơ ra một lúc, vẫn... chưa theo kịp suy nghĩ của hai người Lăng Phong.

Lại nghe Tần Quyền nói tiếp:

- Nguyệt Dung, muội ở lại, mấy chuyện đánh đấm này, nữ nhân chân yếu tay mềm nên tránh ở ngoài.

- Người...

Nguyệt Dung đưa tay lên hông cầm chủy thủ, Tần Quyền cười ha ha tránh ra.

Lăng Phong liếc nhìn Lăng Hồ đang trò chuyện cùng Thạch Sơn:

- Hai vị đại sư, nếu không muốn tham gia thì cứ tự nhiên tụng kinh nha.

- A-di-đà Phật. Bần tăng sắp thành chính quả, chút nghiệp chướng có là gì.

- Sư đệ xả thân xông vào địa ngục, ta làm sư huynh há có thể đứng xem.

Nhìn hai vị đại sư chăm chăm vào cảnh đuổi giết phía trước, bộ dáng như mèo thấy chuột, Lăng Phong không khỏi dở khóc dở cười.

Cái Đại Lâm tự kia lịch sử vang dội ra sao chưa rõ, chỉ là đệ tử quả nhiên bá đạo. Như Lăng Hồ mồm lúc nào cũng "thiện tai", nhưng đánh đấm có bao nhiêu xử bấy nhiêu, chưa từ bao giờ. Nói không chừng tăng ni Đại Lâm tự kia, vị nào không luyện Đồng Tử Công chỉ sợ nữ sắc cũng chấp hết.

Cũng không biết tên thiên lôi nào lại đi đốt cái chùa ẩn tượng như vậy, quả thật gây tổn thất nghiêm trọng cho võ lâm.

Chẳng qua cũng phải nói, Lăng Hồ hầu như chưa giết ai, chỉ đánh liệt đối thủ.

Trương Vĩnh lúc này mặt đã ngệt ra, nhìn phía trước, rồi lại nhìn đám Lăng Phong, không phân biệt được đâu mới là "sơn tặc".

Lăng Hồ đã quay cơn vù vù xông vào, Lăng Phong nhắc theo:

- Thất đệ, dù sao cũng là người nhà Phật, nhẹ tay chút.

Trương Vĩnh cứ tưởng Lăng Phong Tần Quyền cũng ra tay, rút cục chỉ có hai người Lăng Hồ, không kìm được nói:

- Ta thay mặt dân trong thôn rất biết ơn huynh đệ, nhưng chỉ vài người như vậy, chỉ e...

Lần nọ ở hẻm núi, Trương Vĩnh nhớ mang máng không có ai để đầu trọc trong đám Lăng Phong. Vả lại, theo suy nghĩ thông thường, đại ca luôn là người khủng nhất. Chỉ là gã lại không biết, trong đây Phong đại ca chắc chỉ hơn Nguyệt Dung, hai tên gánh đồ Chu Tiểu Xuyên Lưu Bá Huy và... tiểu cô nương Tạ Phi Yến.

Lăng Phong cười nói:

- Không có gì, hai người đủ cân hết.

- Cân hết?

- Aha, đại loại là Trương huynh không phải lo, ta đang sợ hai vị đại sư hứng lên lỡ tay đánh sập luôn lều trại trong kia. Huynh cũng biết đấy, dạo này vật giá leo thang, việc làm ăn cũng khó khăn, không có tiền đền a.

Trương Vĩnh nghe cái hiểu cái không, cười méo mó:

- Lãng huynh đệ nói đùa. Chỉ cần đánh đuổi đám kia, sập vài cái lều có là gì.

Trương Vĩnh cũng không đứng xem dân trong trấn bị đánh đuổi, hẳn đã nắm chặt tay xông vào.

Lúc này, có thêm vài người hốt hoảng chạy ra. Thấy cảnh vài phụ nữ trẻ em bị sơn tặc quấy rối, Lãng Phong rút cục dừng đùa cợt, phi tới trước.

Lãng Phong đã hết sạch phi đao từ mấy hôm, cũng hết luôn tiền sắm lại cái mới, hẳn đành dùng tay không.

Lãng Phong thực ra không toàn tâm toàn ý cho việc này lắm.

Theo hẳn thấy, những sơn tặc kia là người Hán, hơn nữa ra tay không quá tàn độc. Ít nhất chúng không trực tiếp giết chết phụ nữ trẻ em như quân Kim lần trước. Chỉ cần không đụng đến giới hạn "không thể chịu nổi" của Lãng Phong, hẳn cũng sẽ không làm Bồ Tát đi cứu khổ cứu nạn, bởi chính hẳn đang là kẻ gặp rắc rối cần gỡ, không hơi đâu đi lo chuyện thiên hạ.

Phía trước cát bụi che tầm nhìn, Lãng Phong dùng thần thức nhằm đúng tên hò hét nhiều nhất xông đến, Đoạn Hồn quyết bật mạnh từ dưới đất lên, nén tim nâng khí, tay nắm một chiêu Tiến Bộ Xung Chùy muốn đánh bay kẻ kia xuống ngựa.

"Bình"

Kẻ kia bị đánh bất ngờ, nhưng không hề rớt ngựa, trái lại chỉ hơi lệch sang một bên, hú hét cuồng loạn:

- Haha, đám Khiết Đan này hóa ra cũng có vài đứa có trứng. Hay lắm, vào hết cả đây, ông chấp hết.

Lăng Phong quay đầu nhìn. Chỉ thấy kẻ nọ tuy dẫn đầu, nhưng lại không thềm mang khải giáp, ngực phanh ra lông ngực lùm xùm.

Lăng Phong không khỏi vuốt cằm, làm sao lại thấy quen quen?

Đối phương nhìn thấy Lăng Phong, cũng khựng lại nửa giây, xong xuôi lập tức trừng mắt:

- Là người?

- Không phải ta.

Lăng Phong nhìn thấy người này, phản xạ đầu tiên là... muốn chạy.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 175

Người Tại Sao Phải Bỏ Chạy?

Đám sơn tặc tiểu tốt rất nhanh đều bị mấy người Lăng Hồ Thạch Sơn cho đo ván nằm đất kêu cha gọi mẹ. Thảm hơn cả, trên người chúng có bao nhiêu bị lột bấy nhiêu, ngay cả nước uống cũng bị lấy đi.

Đầu năm nay nghề cướp bóc bị cạnh tranh rất nhiều, đi làm ăn đều phải thành tâm bái Quân Công, ra trận phải biết chọn vị trí mới được. Đám sơn tặc này buổi sáng bước chân ra không chịu bái, vừa khai trương đã bị cướp ngược lại.

Lúc này giữa bãi đất chỉ còn Lăng Phong và tên đầu lĩnh nhìn nhau.

Tên sơn tặc kia là Lý Thành, từng "chạy nước rút 100m" với Lăng Phong và Từ Tử Lăng ngoài bãi đất lúc trước.

Lúc này quanh người Lăng Phong đã hiện lên Lưỡng Nghi Hộ Tâm nhân nhật, thứ này Lăng Phong đã nắm được cách thi triển. Chỉ là lần này hình như yếu hẳn, có lẽ do khí lực của Lăng Phong không đủ. Mấy ngày qua chỉ lo chạy, ăn còn không đủ no, không cách nào bổ sung khí lực.

Nhân tiện nói chuyện luyện khí.

Còn nhớ Liễu Thanh Nghi trước khi đi để lại cho một quyển bí kíp luyện khí cho Lăng Phong. Lăng Phong tuy chưa thể luyện, nhưng vẫn đọc một chút. Dù sao một quyển ghi chép mà thôi, đọc cũng không chết ngay được.

Quyển bí kíp kia luyện Chính Kinh Thập Nhị Mạch, tuy cùng mục đích luyện khí, nhưng so với luyện Kỳ Kinh Bát Mạch thông thường lại có chút khác biệt.

12 mạch trong Chính Kinh liên kết 12 cơ quan phủ tạng trong cơ thể, luyện các mạch này có tác dụng tăng cường nhục thể, đẩy đến cực hạn. Dựa trên bí kíp của Thần Cung, khi tứ chi xương cốt đạt giới hạn, lúc đó mới tích lũy khí lực về Khí Hải. Quá trình này coi như "từ ngoài vào trong".

Luyện Kỳ Kinh Bát Mạch lại ngược lại, cố gắng luyện tâm, hít thở tích lũy dần khí lực, sau đó nhờ khí lực đó cải thiện cơ thể. Quá trình này coi như "từ trong ra ngoài".

Bởi vì ngược hẳn nhau như vậy, căn bản không thể luyện cùng lúc. Hơn nữa, luyện Kỳ Kinh nếu nửa đường có chuyện gì còn hỏi được, vì thứ này rất nhiều người luyện, ví dụ Tần Quyền. Nhưng luyện Chính Kinh thì chỉ có một quyển hướng dẫn, không có trung tâm chăm sóc khách hàng, có chuyện coi như chịu chết.

Lăng Phong không cuồng võ đến mức liều lĩnh, làm cái gì đệ nhất cao thủ, cho nên hắn vẫn cứ chậm rãi luyện Kỳ Kinh.

Chậm mà chắc ăn.

...

Vừa rồi hai bên qua lại cả chục chiêu, Lý Thành thấy Lăng Phong dùng tay không, gã cũng không thêm dùng đao. Chỉ là, Lăng Phong có lớp khí mỏng phòng vệ, Lý Thành lại không có, bởi vậy tuy sức mạnh Lăng Phong kém hơn, nhưng tạm thời hai bên cân nhau.

- Người rõ ràng gian lận, quyền cước là quyền cước, còn dùng thứ khác, ông không phục.

- Người lông lá như vậy, không dùng cái gì chắn, lỡ đâu để dính vào ta, ghê chết ta mất.

Lý Thành bị xúc phạm, hú một tiếng rút đao xông đến.

- Chết cho ta.

- Móa chơi cả đao? Bây giờ thằng nào mới là gian lận.

- Lãng Phong, kiếm.

Nguyệt Dung ở xa vội vã ném bội kiếm của nàng vào.

Lãng Phong bật nhảy lên không, chân đạp không vừa né đao vừa nghiêng người sang phải, tay chụp lấy kiếm. Sau đó hấn lại đạp chân sang phải muốn đảo chiều quay lại. Có điều...

"Không được?" Lãng Phong hoảng hốt.

Hắn nhớ rõ lần trước có thể đạp không tối đa hai lần trên không, lần này chỉ được một lần, chẳng lẽ vẫn vì thiếu khí lực?

Lãng Phong không thể đảo chiều, cứ thế theo đà ngã về chỗ Nguyệt Dung.

Tần Quyền đứng cạnh liếc thấy, nhếch mép giả hoạt, phi người ra chắn ngay trước mặt Nguyệt Dung, hô lớn:

- Tứ ca, đã có tiểu đệ đỡ, không cần lo lắng.

- Đậu móa, tránh ra.

Lãng Phong đang trên không nhìn thấy chửi loạn. Chẳng may ngã vào lòng Tần Quyền, còn gì thanh danh Phong ca tạc dựng bấy lâu.

Tần Quyền giang hai tay, còn quay đầu ra sau nháy mắt với Nguyệt Dung.

Ở phía sau, Lý Thành chém hụt, cả người như tòa núi cũng lao theo Lăng Phong. Dao không giống kiếm, chém một dao cần thời gian mới tiếp được dao thứ hai, Lý Thành buộc phải dùng thân mình.

Tần Quyền quay đầu lại nhìn thấy cảnh kia, trong mắt từ cười chuyển sang hoảng sợ, xoay lưng muốn chạy.

Lăng Phong không cam lòng ngã vào lòng Tần Quyền, đành xoay lưng ra sau. Vừa xoay ra nhìn thấy nguyên con khi đột cười hà hà lao theo mình, Lăng Phong suýt nữa ngất trên không.

Hắn chỉ kịp dùng chiêu Nhất Thương Đoạt Mạng, tay giữ điểm cuối chuôi kiếm đánh bừa ra sau. Sau đó nhắm tịt mắt, miệng cầu khẩn gì đó.

"A" Nguyệt Dung lùi ra sau, che miệng kinh hô.

"Ầm"

Trên bãi đất, cát bụi dần tan đi, chỉ thấy ba thân người nằm chồng lên nhau.

Bên dưới một tên nằm úp sấp, tay còn giang ra ôm lấy đất mẹ. Ở giữa một tên nằm xoay lưng với tên kia, tay cầm kiếm, lưỡi chọc thẳng lên trời. Trên cùng một kẻ to đùng, bị kiếm đâm xuyên cả áo, lộ ra thân mình lông lá.

- Nặng quá, chết ta mất.

- Khi đột, người con m* nó xoay mồm ra chỗ khác, đừng có thở vào mặt ta.

- Người rút kiếm ra khỏi tay ông ngay, m* nó đau chết ông.

- Hai vị đại ca có muốn ôm ấp thì tính sau đi nha. Cây đao này của ai, làm ơn lấy ra khỏi tay ta giùm, còn gì bàn tay ngọc ngà của bản thiếu gia.

- Long của người trông ở tiệm nào? Sao vừa cứng vừa hôi như vậy chứ?

"Híhíhí" Có tiếng ngựa hí đâu đó.

- Tặc mã nào dám cười ông? Hiếp chết nó, a không, xẻ thịt nó.

- A-di-đà-Phật...

...

Trời tối.

Lăng Phong nhâm nhi rượu ngồi nhìn cảnh tượng nhảy múa trước mắt.

Trương Vĩnh ở cạnh thi thoảng kể chuyện.

Người Khiết Đan so với người Hán có quan niệm nam nữ tự do hơn hẳn.

Nữ nhân tầng lớp thấp ở Liêu không bị sắp đặt hôn nhân. Thiếu nữ đến tuổi thường dùng ca hát nhảy múa để thu hút nam giới, trước khi kết hôn thích nam nhân nào thì cứ ngủ với người đó, gọi là "lạm giao". Thậm chí lấy chồng rồi có thể ly dị tái hôn thoải mái, rất giống tư tưởng phương Tây hiện đại.

Nam nhân Khiết Đan tán tỉnh cũng bá đạo không kém, bọn họ có thể bắt cóc nữ nhân mình yêu thích, đem luôn nàng ta lên giường cũng được. Chẳng qua chuyện này cũng hên xui, nếu hôm sau nữ tử đó im ắng thì không sao, người nam có thể đem lễ vật tới bái môn xin cưới. Chẳng may nữ tử kia tố cáo, lúc đó người nam sẽ thành phạm tội, bị quần chúng đánh chửi.

Trương Vĩnh khều khều Lăng Phong nói:

- Lăng huynh đệ, Tiểu Diếp xem chừng để ý đến huynh đệ đấy, muốn hay không...

Lăng Phong liếc nhìn thiếu nữ người Liêu kia, đằng sau ánh lửa đang đỏ mặt liếc Lăng Phong. Hắn vội vàng xua tay:

- Haha, Trương Đại ca, nhờ đại ca nói giúp, tối nay đệ có chút việc a...

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Tần Quyền bên cạnh thò đầu vào:

- Tứ ca, còn có đệ ở đây mà.

- Người thích thì tự đi, để xem sáng mai có bị đánh tơi bời không?

- Hôô, nói không phải đùa, nữ tử nào không được đệ bắt đi mới đáng bị đánh a.

- Xùy. - Nguyệt Dung ở cạnh khinh bỉ.

Lăng Phong cười cười, nhìn sang bên cạnh.

Chỉ thấy Lý Thành đang ngồi tu rượu ừng ực, vài tên sơn tặc bị trói gần đó thòm thòm nhìn.

Buổi chiều đánh nhau ầm trời, rút cục hai bên tạm hòa hoãn. Lý Thành mang tiếng sơn đại vương đi cướp, nhưng cũng không giết ai, chỉ muốn cướp bóc tiền bạc lương thực. Trương Vĩnh và dân trong trấn nghe lời Lăng Phong, tạm thời ngồi nói chuyện. Nếu không có đám Lăng Phong, Trương Vĩnh cũng đành bó tay ngồi nhìn sơn tặc cướp bóc, quan phủ ở đây không bao giờ lo chuyện cướp bóc với người Liêu, có khi người Liêu đánh lại sơn tặc người Hán còn bị quan lại Đức Châu gây khó dễ.

Lăng Phong từ chiều đã biết sơ qua lai lịch Thị vệ trước kia của Lý Thành, chậm chậm hỏi:

- Ta nghe nói Đông cung tuy đổi người, nhưng bên dưới vẫn như cũ. Người tại sao phải bỏ chạy?

Lý Thành phùng phùng hơi rượu nói:

- Bởi vì ta biết bí mật của hãn.

- Bí mật gì?

- Hãn dùng độc giết chết Thế tử, ta nghe được, dĩ nhiên hãn không tha cho ta.

Lăng Phong nghĩ gì đó, hỏi dồn:

- Độc? Độc kiểu gì? Tình trạng thế nào?

- Người sao hỏi lắm vậy? Hay người là thủ hạ của Triệu Hanh?

Lăng Phong cười xòa, vừa rót rượu vừa nói:

- Haha, Lý Đại ca, bọn ta cũng bị Triệu Hanh đuổi giết ra đây a. Coi như có cùng kẻ thù.

Lý Thành nhìn bát rượu, bực dọc hô:

- Khỏi cần rót nữa, đưa cả vò đây.

Nói rồi bưng cả vò rượu tu ừng ực.

Lăng Phong bèn giả vờ chuyển cách hỏi:

- Tên Triệu Hanh này nghĩ kẻ khác ngu cả? Đi vào một lát có người chết, ai cũng nhìn ra do hãn làm a.

- Khà... rượu ngon. Nhìn ra thì thế nào? Độc này hẳn ngấm bỏ cả mấy tháng, đến lúc phát tác... ợ... như hồn lìa khỏi xác. Đại phu cũng chẩn đoán không được... Hức... ợ... lúc đó... lúc đó...

Lý Thành say mù mịt, dần xùi xuống bàn ngáy o o.

Lăng Phong nghe đến đó đã thấy đủ, trong đầu nghĩ nghĩ.

Phải chăng chính là Đoạn Cân Nhẫn?

Triệu chứng thì có vẻ giống nhau, nhưng phạm bị trúng độc thì cũng chỉ có vài kiểu phát tác mà thôi. Trong phim chẳng phải thế sao, cứ trúng độc là “hự” một cái máu hộc ra mồm. Máu càng ra nhiều độc càng khủng bố. Dù sao làm vậy cho khán giả dễ tưởng tượng, bằng không lại có comment bên dưới “kịch độc mà nhìn chẳng có tí đáng sợ gì”.

Hơn nữa, đây cũng là qua lời kể của Lý Thành, chỉ sợ đã sai lệch nhiều. Lăng Phong lại chẳng phải chuyên gia về độc, cho dù có để hẳn tận mắt quan sát hiện trường của Triệu Diễn hôm đó, Lăng Phong cũng chẳng thể khẳng định cái gì. Vì vốn dĩ hẳn cũng không có mặt lúc Lâm thị phát độc.

Thực tình, Lăng Phong cũng đã xác định 8 phần không phải Triệu Hanh làm. Hẳn đi Hà Bắc cũng chỉ cố đắm ăn xôi, dù sao chỉ có đúng một đầu mối để tìm. Vì theo lời giải thích của Liễu Thanh Nghi trước kia, thời điểm Lâm thị bị hạ độc phải ít nhất từ vài tháng trước. Mà như vậy thì không thể nào là Triệu Hanh.

Thông thường mà nói, tra án đầu tiên là xác định động cơ gây án, từ đó mà suy đoán ra hành vi. Nếu vấn đề không nằm ở Lăng Phong, có lẽ nào là ở Lâm thị? Tỷ dụ kẻ gây án vì mối thù nào đó với nhà ngoại họ Lâm của Lăng Phong.

Khả năng này cũng có thể.

Kỳ thực, vấn đề đúng là nằm ở Lăng Phong. Chẳng qua, hắn lại không biết bản thân mình miễn nhiễm với độc, bị hạ độc mà lại không hề hấn gì, mọi suy đoán vì vậy cũng bị sai lệch hẵn đi.

"Aaa"

Đang lúc Lăng Phong trầm ngâm, có tiếng hét thảm vang lên, sau đó vài bóng người xuất hiện.

Tần Quyền chụp tay vào kiếm, Lăng Hồ cầm côn đứng phắt dậy mắt trừng trừng.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 176

Giữa Đêm Tụ Hội

Lúc này, cách trấn Hương Hóa chừng chục dặm về phía đông nam.

Vùng này phía bắc là đồi núi, phía nam gần Hoàng Hà, địa hình dốc thoải thoải trống trải, chủ yếu là cây bụi thấp mọc khắp nơi.

Giữa con đường đất dài, một đoàn người ngựa đang di chuyển trong đêm.

- Thiếu trang chủ, có khi nào bị sai đường không? Đi tiếp hướng này là đến Đức Châu rồi, chỗ đó toàn người Khiết Đan thôi.

- Người dám nghi ngờ Bạch Vũ?

- Tiểu nhân không dám. Chỉ là trời tối thế này, Bạch Vũ có thể nhầm lẫn a.

Thiếu trang chủ kia chỉ hừ nhẹ, lại tiếp tục phi ngựa. Người này trông còn rất trẻ, tóc dài buộc lại, cổ ý phanh ngực ra, bộ dáng vênh vênh điển hình trẻ trâu.

Đám phía sau đều mặc đồ hạ nhân, nhỏ giọng bàn tán:

- Đám U Linh sơn trang kia, trốn trong cái chỗ đó bao lâu rồi, rút cục cũng chịu lộ mặt ra.

- Còn không phải vì sợ đụng Vạn Thú sơn trang chúng ta sao? Hừ, cũng may bị Thiếu trang chủ phát hiện ra, bằng không lại để chúng đi ra dễ dàng. Dám qua đất của chúng ta tác quái, lần này cho chúng lết về Hà Đông.

Lúc này, một tên hạ nhân khác hô lên:

- Thiếu trang chủ, Bạch Vũ quay lại rồi.

Chỉ là, xung quanh đoàn người ngựa hoàn toàn yên ắng, không có bóng dáng bất kỳ ai.

Tất cả đang đồng thời nhìn lên trời.

Mấy hôm trước trời mưa nhẹ, hôm nay tuy bầu trời không quá trong xanh, ít nhất nhìn lên vẫn thấy mờ mờ một thứ đang chuyển động.

Hóa ra "Bạch Vũ" kia lại là một con chim lớn. Trời tối không nhìn rõ là loài nào, chỉ thấy nó đang chao liệng thành vòng tròn ở trên cao.

Vị "Thiếu trang chủ" quan sát chốc lát, liền chỉ tay về phía trước, hưng phấn nói:

- Hướng này...

"Giá giá... rầm rập..."

Cả đoàn người tức tốc phi ngựa đi.

...

Cùng lúc đó, ở một đoạn gần đó.

Có hai thân ảnh đang cưỡi ngựa chậm chậm đi, một nam một nữ.

- Sư muội, trời sắp tối rồi. Từ đây đến Triều gia trang cũng phải nửa ngày đường là ít, ta thấy hay là tìm chỗ nào đó nghỉ lại đã.

Một tiếng nữ nhân kiều mị vang lên.

- Tùy huynh, có điều quanh đây có chỗ nào được?

Nam nhân nghĩ nghĩ một lát nói:

- Huynh tính rồi, gần đây có một tiểu trấn nhỏ, có thể ghé vào xem sao. Chẳng qua ở đó chủ yếu là người Khiết Đan, muội không sao chứ?

- Người Khiết Đan? Muội còn chưa gặp người Khiết Đan bao giờ.

Nữ nhân kia hưng phấn, lộ ra giọng điệu thiếu nữ.

Nàng ta lại nói:

- Có điều, nghĩa phụ sao lại muốn chúng ta đi bàn bạc với một tên thổ hào thấp bé như vậy? Trong tay nghĩa phụ còn thiếu người sao?

- Muội là nghĩa nữ còn không biết, ta làm sao mà biết? Chủ nhân trước nay tính toán chu toàn, chúng ta cứ làm theo là được rồi.

...

Lúc này, tại trấn Hương Hóa.

Đám đông người Liêu hỗn loạn, tiếng than khóc hô quát ồn ã.

Kẻ địch giấu mặt bất thành linh xuất hiện, mỗi nạn nhân đều bị một vết cắt trên cổ. Kẻ địch ra tay vô cùng nhanh rồi rút đi, bọn họ thậm chí không kịp đưa tay ôm cổ đều đã tắt thở.

Lăng Phong sử dụng thần lực, kịp phát hiện một nhóm bảy người rời đi, nhưng không kịp nhìn ra sâu cạn. Có điều với thủ pháp và tốc độ cỡ này, đối phương không đơn giản, thậm chí mạnh nhất trước nay mà Lăng Phong gặp phải.

Vài nhóm thanh niên người Liêu tức tốc đuổi theo, nhưng đáng tiếc lại thêm vài người ngã xuống, tình trạng y hết lúc trước. Lăng Phong không nhìn ra vũ khí là gì.

Lăng Phong nhắc:

- Trương huynh, bảo bọn họ đừng đuổi nữa, không cần sức. Tốt nhất tụ tập lại lo cho người bị hại đã.

Trương Vĩnh gật đầu, nói một tràng khẩu lệnh tiếng Khiết Đan.

Lăng Phong hỏi:

- Người trong trấn đặc tội thế lực nào sao?

Trương Vĩnh lắc đầu, trong mắt hiện vẻ lo lắng rõ rệt. Chỉ trong một ngày có đến hai nhóm người đến gây sự. Đám trước cướp bóc không nói, đám sau ngay cả muốn làm gì gã cũng không hiểu nổi.

Trương Vĩnh trầm ngâm:

- Lăng huynh đệ cũng thấy đấy. Người Khiết Đan chúng tôi sống ở đây rất khó khăn, làm gì cũng muốn tránh phiền phức. Sơn tặc cướp bóc thì thoảng cũng có, nhưng giết người kiểu này...

- Quanh đây có những bang phái nào?

- Bang phái? Đức Châu này không có.

"Sang"

Trương Vĩnh bỗng rút đao ra, ánh mắt hận thù nhìn vài tên sơn tặc đang bị trói ở sau:

- Chúng là đồng bọn của các người?

Lăng Phong vội vàng ngăn lại:

- Trương huynh, bình tĩnh, bình tĩnh. Đám này quá tệ, không cùng đẳng cấp.

Hắn còn chưa nói hết câu, một tên phía sau không phục nói:

- Vớ vẩn, trại bọn ta ở Đức Châu này thâm niên mấy chục năm, chẳng qua phong độ gần đây hơi sa sút, không cùng đẳng cấp là thế quái nào.

Lăng Phong nghe vậy thú vị nhìn lại, chỉ thấy trong đám bị trói, tên nọ là vẻ mặt vênh váo nhất, liền cười nói:

- Ôi, thất lễ, thất lễ. Cho hỏi vị thâm niên ăn cướp này tôn tính đại danh a?

- Ông là Lôi Phong, tiền trại chủ.

- Tiền trại chủ? - Lăng Phong ngẩn ra.

Lôi Phong hừ nhẹ không đáp, chỉ lăm bà lăm bầm:

- M*, ông đã bảo hôm nay phong thủy không tốt, cứ cố mà đem quân đi.

Một tên khác dáng gầy còm ghé đầu vào giải thích:

- Lôi ca trước kia là trại chủ, chẳng ngờ đâm ra tên điên... a, là Lý Đại ca lên núi. Sau một hồi... một hồi... thảo luận trong không khí vui vẻ, mấy anh em quyết định chọn người hiền tài là Lý đại ca nhậm chức trại chủ.

Lăng Phong khen nói:

- Ra vậy. Lại thất lễ, không biết vị có văn hóa này tên gì a?

Tên kia được khen "có văn hóa", liền đáp:

- Huynh đài rất có mắt nhìn a. Tiểu sinh Ngô Danh Sĩ, Tứ Thư Ngũ Kinh đều tinh thông.

- Hạnh ngộ, hạnh ngộ. Sơn trại các vị quả nhiên "ngọa hổ tàng long".

Xem ra dân trí bây giờ đang lên cao, đi ăn cướp cũng phải thuộc "Tứ Thư Ngũ Kinh", hơn hẳn Lãng Phong.

Lãng Phong ngồi xuống, hỏi Lôi Phong:

- Lôi tiên trại chủ, xung quanh đây còn thế lực nào khác?

Lôi Phong miễn cưỡng đáp:

- Hừm. Ta nghe nói đi về phía nam, gần Tế Nam Sơn Đông có một bang khá lớn, hình như do đám ăn mày lập ra.

- Cái bang?

- Hình như chính là chúng

Ngô Danh Sĩ nhanh nhẩu:

- Ta biết ta biết. Đám này là người Tống, vì vậy chúng rất ghét người Liêu, đến đây quấy phá.

Lôi Phong chặn lại chữ:

- Người thì biết chó gì, đám ăn mày đó Tống Liêu đều có, bang chủ còn là người Liêu. Chúng sẽ không vô cớ đi giết người Liêu.

- Chờ chút. Bang chủ Cái Bang người Liêu? Tiêu Phong?

Lãng Phong hồ hởi hỏi lại. Bấy lâu nay hắn cũng không biết nhiều về võ lâm dị giới. Dù sao chỗ này cũng không có danh bạ, càng không có mạng

xã hội, người lại không thể ngồi ở kinh thành bấm một cái là tra ra bang chủ đương nhiệm Cái bang ở Sơn Đông tên gì.

Lôi Phong chưa kịp đáp, Ngô Danh Sĩ lại nói thay:

- Tiêu Phong? Hình như vậy. Đúng đúng.

- Hừ, người biết Tứ Thư Ngũ Kinh ta không chấp. Chuyện trong giang hồ, đứng một bên ăn hồ lô đường đi, Tiêu với chả Phong.

- Người thì biết chắc. Nói cho người, ta còn biết vợ bang chủ Cái Bang hiện tại là ai nữa kia...

- Là ai?

- Là... Việc gì ta phải nói ra? Hừ, đi làm sơn tặc sao lại xui như vậy, lại ở cùng thằng ngu như người, thật làm mất mặt dân có văn hóa như ta.

- Phải phải, ông ngu. Ông tuy học ít, nhưng cũng biết tên Phong chỉ hợp với loại người phong lưu như ông đây. Làm sao một tên ăn mày lại lấy tên đó?

Lăng Phong toát mồ hôi, hai vị đây quả nhiên nhiệt huyết.

Có điều tên họ Lôi nói câu sau nghe rất thuận tai nha, tên Phong không phải ai cũng lấy được. Cái này chí lý.

Hắn bèn nhắc:

- Các vị, các vị. Chú ý trọng tâm câu chuyện chút. Vị tiền trạm chủ này, không biết chữ cũng không sao, quan trọng là ngộ tính, hiểu được thiên ý, hahả. Làm sơn tặc quả nhiên đúng đắn, tương lai có thể phát dương quang đại.

Tên kia mờ mịt, chả hiểu cái "thiên ý" kia ở đoạn nào, nhưng vẫn dương dương đắc ý.

Trương Vĩnh bên cạnh nóng ruột, nhắc:

- Lãng huynh đệ, mấy tên này xem chừng cũng không biết gì nhiều. Và lại, chúng là đám nào không quan trọng, điều ta lo là...

Lãng Phong dừng đùa, vừa đứng lên muốn nói gì đó thì phát hiện điều kỳ quái.

Đám bảy người kia đột nhiên lại xuất hiện trong tầm thần thức của hắn, có điều chúng chỉ đến nhưng không hành động gì khác, giống như đang chờ ai đó.

Hay chúng là thủ hạ Triệu Hanh? Đuổi theo gây sự, muốn dụ hắn ra ngoài?

Lãng Phong rút thần thức lại.

Thời gian gần đây, khí lực Lãng Phong dần tăng, thân thể cũng cải biến không ít, nhưng thần lực lại yếu rõ rệt. Lãng Phong không có bất kỳ bí kíp nào về luyện thần, vì vậy hắn chỉ còn cách dùng tiết kiệm lại.

Trương Vĩnh tuy không biết đám kia vẫn ở ngoài, gã cũng nghĩ ra gì đó nói:

- Lãng huynh đệ, chuyện này trấn chúng ta...

Lãng Phong chặn lại:

- Trương huynh, có lẽ chúng tới tìm ta. Lại làm liên lụy đến cả trấn.

Trương Vĩnh nhẹ nhàng thở ra, Lãng Phong nói ra vậy cũng đỡ gã phải tìm câu chữ. Gã cười hào phóng, vỗ vai Lãng Phong:

- Nói gì vậy. Nếu không có huynh đệ giúp lần đó, cả trấn này, kể cả ta cũng đều đã chết cả rồi.

- Ta sẽ tự giải quyết chuyện này. - Lăng Phong hơi áy náy nói.

Hắn không cao thượng, nhưng cũng không thể để kẻ thù của mình giết thêm người vô tội.

Trương Vĩnh không ngăn cản, nhưng vẫn nói:

- Kẻ địch xem ra hơi quá khả năng của bọn ta, nhân sự có lẽ không giúp được, nhưng vật dụng Lăng huynh đệ cứ tự nhiên. Chỉ cần trong phạm vi của trấn, chúng ta nhất định cung ứng.

- Được, vậy phiền Trương huynh.

"Áaa"

Lại có tiếng hô khóc gì đó vang lên, Trương Vĩnh vội vã dẫn người chạy đi.

Lăng Phong mày nhú lại, cực kỳ khó chịu. Lăng Phong tay nhắc đao của Lý Thành, nhìn Lăng Hồ vẫn trong tư thế căng thẳng bên cạnh hỏi:

- Thất đệ, thế nào? Nhìn ra thực lực không?

Lăng Hồ trầm giọng:

- Rất mạnh, bảy người như một, khí tức hòa hợp, rất giống năm huynh đệ chúng ta trước kia.

Thạch Sơn bên cạnh cũng ngưng trọng gật đầu.

Lăng Phong nói:

- Đi thôi. Đêm nay xem ra lại không ngủ được. Con m* nó mấy ngày rồi, cứ thế này da dẻ ông thành vỏ cây mất, làm sao tán mỹ nữ.

- Phì. - Nguyệt Dung đang ngồi trên thềm đất phì cười.

"Khục khục" - Tần Quyền ho sù sụ.

Nguyệt Dung đang ngồi cùng Phi Yến. Nàng ta từ đêm Thất tịch đến giờ khá yên lặng, thi thoảng lại suy tư xa xăm. Riêng Tần Quyền từ đầu buổi chỉ lo rượu thịt, ai chết cũng mặc, thêm tên Lý Thành bên cạnh ngáy vang trời vừa đúng thành một cặp.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 177

La Hán Trận

Bãi đất ngay cổng vào trấn Hương Hóa.

Lúc này hầu hết người Liêu đều đã lùi vào nhà đóng cửa, đâu đó vẫn có tiếng khóc lóc.

Trong sân chỉ còn lại ba phe, bảy tên sát thủ sắp hàng một phía, bảy người nhóm Lăng Phong, Tạ Phi Yến đã được Trương Vĩnh giấu đi, nhóm thứ ba là chục tên sơn tặc đang bị trói ở một góc.

Nhìn bảy tên sát thủ, Lăng Phong không khỏi kỳ quái.

Cái thứ gì đây? Nhân bản vô tính? Hay người ngoài hành tinh?

Những người này mặc đồ dạ hành màu đen, nhưng không che mặt. Điều đáng nói là bề ngoài của chúng hoàn toàn giống nhau, có thể nói như từ một khuôn đúc ra. Không chỉ trang phục, kiểu tóc, dáng đứng, ngay cả làn da khuôn mặt cả bảy đều giống nhau đến đáng sợ.

Có lẽ vì thế chúng không cần che mặt, quái thai cỡ này, để lộ mặt càng gây uy hiếp.

Một tên bỗng cất tiếng:

- Người là Lăng Phong?

- Không phải ta. Nhưng các người là ai?

Đám này theo đuôi đến tận đây, rõ ràng đã biết Lăng Phong từ đầu, còn hỏi cái cóc khô gì?

- Hừm, tranh vẽ của người ở đây, còn nói không phải? Nghe cho rõ đây. Ta là Mao Đột.

- Ra là...

Lăng Phong còn chưa kịp khách sáo xong, đã nghe liên tiếp tiếng báo danh:

- Tựu Lãm.

- Vân Tập.

- Loạn Si.

- Minh Hoàng.

- Ngân Chu.

- Quốc Sĩ.

- Bọn ta là Như Vân sát thủ U Linh sơn trang. Xuống âm phủ nhớ báo tên với Diêm Vương.

"A đùa, 7 anh em siêu nhân? Có ý tứ phết." Lăng Phong ngả ngửa.

Hắn chỉ hỏi tên theo kiểu "chào hỏi", chả ngờ đám này báo tên thật, lại còn có cả khẩu hiệu.

Đạo này ngành nghề nào cũng tiến lên làm ăn chuyên nghiệp, tận dụng mọi lúc để PR, mở rộng thị trường xuống cả âm phủ, đạo sĩ cũng thế, sát thủ cũng thế.

Có điều, Lăng Phong có khả năng nghe tốt hơn người thường, vừa nghe liền nhận ra giọng bảy tên kia có chút khác nhau, xem ra chúng hóa trang thế nào đó nên hình dáng mới giống nhau đến vậy.

Đã không phải nhân bản vô tính, Lăng Phong cũng bớt căng thẳng hơn, khinh khinh nói:

- Cái gì u mịch, chưa nghe qua.

- Người biết hay không không ý nghĩa, đẳng nào cũng chết. Chỉ cần biết, chỉ giết người mà phát ra sát lệnh mời đến 7 người chúng ta, thì có chết cũng là vinh hạnh của người là được rồi.

“Bị giết chết còn vinh hạnh?”

Lăng Phong giơ ngón giữa, chuẩn bị tư thế bạt Lưỡng Nghi Hộ Tâm.

Thạch Sơn nhìn ra gì đó, trầm giọng nói nhỏ:

- Lăng huynh đệ, từ từ đã. Bọn chúng đứng theo trận pháp, chúng ta nếu đánh đơn lẻ, chắc chắn thua thiệt.

- Nghiêm trọng như vậy?

Lần trước từng lập trận một lần, Lăng Phong mấy hôm sau cũng hỏi han được sơ sơ.

Trận pháp có bắt nguồn từ thời cổ xưa. Truyền thuyết kể lại, chủ nhân Dao Trì Cung giúp Hiên Viên Hoàng Đế thống nhất thiên hạ dùng trận pháp Cửu Thiên Huyền Nữ, vì vậy về sau hậu nhân có lúc gọi luôn bà ta thành "Cửu Thiên Huyền Nữ". Bản thân Hiên Viên Hoàng Đế cũng lập ra trận pháp của riêng mình, tên gì không còn ai biết.

Thời Thục Hán lại có một người họ Gia Cát cũng rất giỏi trận pháp, nổi tiếng với trận Bát Quái.

Đến thời điểm hiện tại, hầu hết cổ trận đều đã thất truyền, nhưng giang hồ võ lâm cũng đã sáng tạo cải biến nhiều trận pháp mới.

Chẳng qua, thế lực giang hồ tuy nhiều, nhưng chỉ có những môn phái lớn mới có trận pháp trấn môn. Đại Lâm tự có La Hán trận, Sùng Thánh tự có Kim Cương Phục Ma trận, Toàn Chân giáo có Vô Cực trận, cũng là một phần thưởng trong đại hội Luận Kiếm lần trước.

Một trận pháp thường do một người chỉ huy, gọi là người bố trận. Người này không nhất thiết võ công mạnh nhất, trái lại cần nắm rõ ảo diệu của trận pháp, lại có đầu óc chỉ huy. Chẳng qua kẻ mạnh thường muốn chỉ đạo kẻ khác, rất ít khi chịu hạ mình, thành ra phần lớn người bố trận đều có võ công mạnh nhất trong trận.

Các vị trí còn lại trong trận là các trận vị, thường sẽ có ít nhất một vị trí làm chủ công, các trận vị khác có nhiệm vụ hỗ trợ.

Trận pháp cao cấp còn sinh ra trận nhãn, trận môn, đi kèm cả chiêu thức phức tạp. La Hán trận có hai chiêu thức, trong đó một chiêu Lăng Phong từng dùng qua là La Hán Truyền Kinh, vũ khí liên tục xuất ra, biến cả trận thành "xe tank", không thể ngăn cản. Ngoài ra còn một chiêu khác là La Hán Hộ Thể, dùng để phòng thủ.

Thạch Sơn gật đầu, sau đó tiếp:

- Ta không chắc chúng dùng trận gì, vì vậy chúng ta sẽ chọn tên vừa nói kia đánh thẳng vào, rất có thể hẳn là người bố trận của chúng. Hiện tại chúng ta chỉ có thể dùng La Hán trận, hy vọng chúng sẽ nhầm người là người bố trận, như vậy có thể thủ thắng.

Lăng Phong nghĩ nghĩ. Nói thì vậy, đám kia cả bảy người giống nhau như đúc, dù giọng nói có khác nhau, vào trận chúng chỉ cần đảo qua đảo về một lát Lăng Phong hết cách biết ai ra ai. Nhớ ai là người bố trận không bằng cứ đánh tuốt cho xong.

Lăng Phong hỏi lại Thạch Sơn:

- La Hán trận? Năm người chúng ta?

Cả nhóm tám người, trừ Chu Tiểu Xuyên Lưu Bá Huy và tiểu cô nương Phi Yến ra, vừa đủ năm người lập trận.

Thạch Sơn lắc đầu:

- Không phải năm, mà là bốn.

- Sao lại bốn?

Thạch Sơn liếc Nguyệt Dung nói:

- Ngũ Nương tuy biết võ công, nhưng rất tiếc chỉ biết kiếm pháp. Ngay cả Lăng huynh đệ cũng chỉ một hai chiêu coi như tạm phù hợp với La Hán trận.

Lăng Phong ngừng trọng. Xem chừng Thạch Sơn đang nói đến chiêu Nhất Thương Đoạt Mạng của hãn.

Tần Quyền luôn là dấu chấm hỏi, tên này đến tận cùng khủng cỡ nào, đến bây giờ vẫn chả ai rõ trừ bản thân hãn.

Thạch Sơn tiếp tục:

- Ngoài ra, kiếm pháp của Ngũ Nương thiên về âm nhu, trong khi võ công Đại Lâm tự đều theo dương cương, vào trận sẽ gây tác dụng ngược.

Lăng Phong trầm ngâm, trận pháp xem ra còn nhiều thứ thâm sâu hãn chưa biết tới.

Hãn nhớ ra gì đó, hỏi:

- Chẳng phải người từng nói bốn người không đủ phát huy La Hán trận sao?

- Hết cách rồi. - Thạch Sơn đành thở dài.

Lưu Bá Huy bên cạnh nói:

- Thủ lĩnh, ta có thể tham gia.

Thạch Sơn lắc đầu:

- Người thực lực quá yếu, bọn chúng vừa nhìn đã biết. Chúng có đến bảy người, chỉ cần phân phó hai người phá chỗ của người, vừa lập trận đã về lại bốn mà thôi.

Chu Tiểu Xuyên ở sau vừa định nói nghe vậy cũng im lặng.

Lăng Phong hiểu đạo lý này, một đội năm người trình độ gần nhau, kể cả đều mức trung bình, vẫn hơn hẳn một đội tạp nham chênh lệch. Lúc đó hoặc là một người "gánh" cả đội, hoặc là một người "trì" cả đội.

Đúng lúc bế tắc, từ trong sân vang lên tiếng chửi mắng:

- M* nó, có đánh nhau sao không gọi ông?

"Đúng rồi, Lý Thành."

Lăng Phong thở ra, vẫn còn kẻ này.

Hắn lùi dần vào trong, kỳ quái là bảy tên kia vẫn không hành động gì, dường như mặc kệ Lăng Phong làm hoa dạng gì chúng cũng chấp hết.

Lăng Phong đứng cạnh chỗ Lý Thành, mắt vẫn nhìn bảy tên ngoài bãi đất:

- Người muốn đánh với chúng?

Lý Thành vẫn phùng phùng hơi rượu nói:

- Lâu lâu mới gặp đối thủ, không đánh thì phí.
- Ai biết thả người ra, người có quay đầu chơi chúng ta không?

Lý Thành hỏi ngược lại:

- Người có biết làm sơn tặc xem trọng nhất là chữ gì không?
- Chữ "Cường"?
- Sai. Chữ "Tín".

Lý Thành hiên ngang, đám xung quanh xanh mặt.

- Làm sao? Nghi ngờ? Hỏi mấy đứa này là biết, nếu không phải vì ta nhân phẩm tốt, người nói xem tự dưng chúng lại bầu ta làm trại chủ được sao?

Đám phía sau mặt mũi đen thui.

Lăng Phong vỗ tay:

- Ấy, làm gì có. Thanh danh của Lý Đại ca vang dội bốn bể, còn nhớ lần đó tại hạ vừa gặp mặt đã thấy tự xấu hổ mà tránh đi đấy thôi.
- Biết là tốt, còn không mau cởi trói. Lại nói, kẻ nào trói ông cũng khá đấy, ông không tài nào phá được.

Tần Quyền bên cạnh nhếch mép nói thầm:

- Hừ, ngay cả chương môn bang chủ ông còn trói không cách nào thoát, người tính cái gì...

Nguyệt Dung nhắc Lăng Phong:

- Người thực sự muốn thả hãn? Lúc chiều chúng ta may mắn mới khóa được hãn lại, không ai biết được.

- Phải liều thôi. - Lăng Phong đáp.

- Nhưng...

- Đừng lo, có chuyện ta sẽ gánh. Nếu chúng là thủ hạ Triệu Hanh, vậy cô không liên quan, đừng liều lĩnh để thụ thương.

Nguyệt Dung muốn nói thêm nhưng nghe câu sau liền thôi.

Cũng may Thạch Sơn đứng xa không nghe thấy, nếu không lại bảo Phong ca thiên vị mỹ nữ, vì Sơn ca rõ ràng cũng chả liên quan.

Tên "Quốc Sĩ" bên ngoài nói vọng vào:

- Xong chưa? Nghe các người muốn lập La Hán trận gì đó, bọn ta mới đứng chờ xem. Nhanh lên!

Lăng Phong bó tay, đám này làm hãn nhớ đến một người. Có cơ hội hãn sẽ giới thiệu cho đám này thành viên tiềm năng, Từ Tử Lăng.

Lý Thành vừa được tháo dây, liền giật đao trong tay Lăng Phong muốn phi ra, vừa cầm thì chửi ầm lên:

- Các người làm gì ông?

Lăng Phong liếc qua Tần Quyền, Tần Quyền xòe tay:

- Ài, ngay cả điểm huyết cũng không biết, còn đòi cùng đội với ông...

- Hừ, tên mặt trắng, đánh là đánh, chơi tiểu xảo như vậy tính cái gì anh hùng. Cứ giải huyết đi, rồi so tài với ông nội người đây.

Lăng Phong chặn lại:

- Vị "anh hùng" này, vừa nói cái gì "chữ tín", bây giờ đã đòi đánh lung tung?

- Được rồi, phiền quá. Đánh xong bọn chúng đến hẳn là được chứ gì? - Lý Thành nóng nảy.

Tần Quyền vẻ mặt khinh thường, dùng ngón tay điểm vài điểm trên người Lý Thành.

"Vù"

Vừa được giải phóng, cả đám còn chưa kịp bàn La Hán trận gì, Lý Thành đã vụt luôn ra ngoài.

Lăng Phong thăm hô hồng bát, Thạch Sơn bên cạnh liền nói:

- Không xong, xông theo hẳn. Đành lấy hẳn làm chủ công, bốn người chúng ta hỗ trợ, hy vọng hẳn trụ được lâu một chút.

Lăng Phong bèn gật đầu, chụp lấy một cây đao của đám sơn tặc, đồng thời phi ra.

Lúc này, Lý Thành xông ra đầu tiên, nhắm ngay kẻ chính giữa xông vào, không thèm tính toán gì, cũng chẳng thèm để tâm cái gì trận với pháp.

"Choang"

Trận chiến bắt đầu.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 178

Luyện Thương Không Bằng Tập

Lúc bảy tên kia đứng một chỗ, Lăng Phong không thấy có gì đáng chú ý, nhưng khi chúng chuyển động, Lăng Phong rút cục hiểu vì sao chúng tự xưng đến từ U Linh sơn trang.

Ngay lúc Lý Thành vừa xông ra, cả bảy thân ảnh đều chuyển động như những bóng ma, trời tối càng khiến cảnh tượng thêm khó nhìn. Sau hai nhịp thở, Lăng Phong đã hoàn toàn không nhớ nổi kẻ nào mới là kẻ cần "để tâm" như bàn tính ban đầu.

"Đây là trận pháp của chúng? Hay thân pháp?"

Lúc này, Lý Thành bỗng chửi ầm lên:

- M* nó, khinh ông không muốn đánh, lại cả đây, bày đặt mờ mờ ảo ảo cái gì?

Lăng Phong định thần nhìn lại.

Hắn phát hiện, đối phương hóa ra vẫn có thể phân biệt được, bởi chúng dùng vũ khí khác nhau. Bảy người, một thương, một trượng, một kiếm, một song trảo, một song chùy, một song giản, người còn lại dùng quả quạp vào tay.

Bảy tên kia dường như cố ý bỏ qua Lý Thành, trong đó có đến ba người nhắm vào Lăng Phong.

Lăng Phong đột nhiên cảm giác lạnh cả sống lưng, ngay lập tức dùng Hoạt Bất Lưu Thủ lùi ra sau, vận khí chuẩn bị.

Lăng Phong mất vài nhịp thở mới bật Lưỡng Nghi Hộ Tâm được, nhưng ngay khi lưỡng nghi trên đầu hắn vừa hiện ra, còn chưa kịp tán ra thành tầng, đối phương đã tấn công đột đầu tiên.

"Nhanh thật." Lăng Phong nhìn tốc độ của đối phương mà toát mồ hôi.

Gần đó, Tần Quyền đang cười lạnh:

- Hừ, U Linh sơn trang? Giả thần giả quỷ trước mặt ông? Trò này ông rành nhất.

Nói rồi hắn dậm chân, thân nhấc hắn lên không, lắc qua lắc lại, hiện ra bóng mờ màu đen. Thân pháp này theo tên Thiên Nhẫn lần trước, có tên Quỷ Phiêu Phong.

Đối thủ của Tần Quyền là tên cầm trượng. Trong mắt gã chỉ hiện ra vẻ kỳ dị chốc lát, sau đó nhếch mép, xoay trượng vòng tròn trong không trung, sau đó đột ngột chống mạnh xuống đất, từ chân trượng lan ra xung quanh một vòng khí vô hình, nhờ cát bụi mới thấy được. Tiếp đó, gã để luôn cây trượng chống trên đất, phi về phía Tần Quyền.

Thạch Sơn nhìn thấy lăm bầm:

- Dùng trượng lập trận kỳ?

Thạch Sơn không kịp nghĩ thêm, hắn cũng bị kẻ cầm kiếm bám lấy.

Bên cạnh, Lăng Hồ cũng đã giao chiến cùng tên dùng song chùy.

Đệ tử Phật môn nổi danh về côn pháp. Lần trước loạn chiến với đám Thiên Nhẫn, Lăng Hồ từng dùng đến Đạt-ma côn pháp, trong đó có chiêu

Kim Cương Phục Ma dùng nội kinh đỡ chiêu, một chiêu Phạt Pháp Vô Biên đánh côn mạnh xuống đất, tỏa khí ra xung quanh, chấn bay kẻ địch.

Lần này đơn chiến, Lăng Hồ dùng một bộ khác, gọi Vi Đà côn pháp. Chỉ thấy hắc co một chân, đảo người hô lớn:

- Đoạn Lưu.

Côn đánh mạnh ra trước.

"Ầm..."

Để ý kỹ sẽ thấy, chỗ tay cầm côn của Lăng Hồ hình như còn đi kèm luồng khí gì đó màu vàng nhạt.

Lại nói, cây côn gỗ của Lăng Hồ bề ngoài vô cùng sần sùi xấu xí. Ngày trước ở Vĩnh Lạc hắc ở trong rừng đốn được, cứ để thế mà dùng, không thêm gia công trang trí gì. Cây côn của Thạch Sơn ít ra còn được bọc phần tay cầm.

Có điều, đối phương không hề kém cỏi, song chùy liên tục đưa ra chống đỡ, chuyển thủ thành công.

"Choang, choang"

Lăng Hồ liên tục lùi ra sau. Cây chùy của đối phương rất nặng, Lăng Hồ phải liên tục dùng cả côn lẫn thân mình để đỡ chiêu, dù hắc mình đồng da sắt cũng phải thua thiệt, khóe miệng rỉ máu.

Thạch Sơn vội hỏi:

- Ngũ đệ, không sao chứ?

"Keng"

Lăng Hồ thở ra nặng nề, chiến ý lại bốc lên.

Ba phương đánh nhau chỉ có tiếng binh khí, ngoại trừ phía của Lý Thành, vô cùng ồn ào:

- Haha, sảng khoái, con m* nó, tên người chim nhà người, chọc vào đây đi, ông đang ngứa...

"Coong... coong..."

- Haha, khá lắm, có thể đánh rung thần đao của ông, ...

"Ừc"

- Haha, tốt lắm, còn có thể làm ông phun máu...

Bốn cặp xem chừng khá cân bằng, chỉ có Lăng Phong vô cùng chật vật, vì hấn một chọi ba.

Được đối phương đặc biệt chăm sóc, Lăng Phong chỉ biết chửi thề.

"M* nó, không công bằng a."

Hắn tay trái dùng Thiên Lý Truy Hồn, vừa lộn người vừa phóng ra hơn chục cây phi đao, cố thoát thân ra sau.

Chỉ là...

"Không xong, toàn cao thủ."

Số phi đao thô sơ này Lăng Phong lấy vội từ chỗ Trương Vĩnh, nói trắng ra là sắt vụn có hình thù mũi nhọn, chứ người Khiết Đan ở đây cũng chẳng ai đúc phi đao làm gì. Chất lượng “phi đao” kém cỏi, trong khi đối phương đều là cao thủ, không khác gì gài ngựa cho đối phương.

Thân pháp ba kẻ này quá vô định, dù chưa đạt mức ảo ảnh như đám cao thủ trong rừng lần gặp Liễu Thanh Nghi, nhưng ngay cả dùng thần thức Lăng Phong vẫn không cố định được vị trí đối phương. Nói cho cùng, nếu ba tên này xuất ra ảnh được, Lăng Phong tự sát cho nhanh. Thân pháp hóa ảnh, một người hấn cũng không đỡ được, nói gì là ba.

Đối phương ngay lập tức đã áp sát.

"Choang choang"

Lăng Phong huy đao đỡ ba phía, cả người rung lên.

Điều đáng nói là ba kẻ này dùng ba thứ vũ khí khác nhau. Lăng Phong không khác gì phải phân thân, mỗi chiêu phải đỡ một kiểu.

Tay cầm đao của Lăng Phong đã vô cùng đau đớn, xương tay muốn nứt ra, lòng bàn tay có lẽ đã máu thịt lẫn lộn. Đao không phải sở trường của Lăng Phong, nếu là thương may ra còn đỡ chút.

"Thương? Đúng rồi." Lăng Phong linh quang chợt lóe, trong ba tên đang vây có một tên dùng thương.

Nghĩ là làm, Lăng Phong nhìn chăm chăm tên nọ, hấn muốn cướp thương.

Lăng Phong không lùi nữa, dùng Đoạn Hồn quyết bật ra trước. Cùng lúc, hai tên còn lại nhận ra Lăng Phong chuyển thủ thành công, chúng cũng đồng loạt chia ra tấn công hai bên, thành thế gọng kìm kẹp vào.

Hai tên đang vây Lăng Phong đều dùng vũ khí khá hiếm. Một tên dùng song giản lưỡi giản to bè, một tên dùng song trảo cả hai tay đều bằng sắt.

Lăng Phong quyết tâm áp sát tên cầm thương. Ngay khi đạt khoảng cách, Lăng Phong rút thần lực xuất một chiêu gây choáng, tay trái dùng Cô

Hồn Hoặc Thần cự ly gần phóng ra 5 cây phi đao, quyết tâm cố định đối phương không cho gã kịp định thần.

Tên cầm thương dính choáng đơ ra, cổ tay dính phi đao thả thương. Lăng Phong mừng rỡ, bất chấp hai bên đang bị gọng kìm kẹp vào, dùng Nhất Thương Đoạt Mạng vung đao về phía tên dùng giản, có điều lần này khác biệt, tay hắn không giữ lại chuôi đao mà thả luôn.

"Keng..."

Vừa rảnh tay, hắn nhanh như cắt vươn ra đoạt thương của tên trước mặt. Chỉ là...

"Xoạt."

Lăng Phong chỉ chặn được một phía, hắn bị tên dùng trảo móc vào vai, vết chộp rất sâu, ước chừng phải tận xương.

Mặc kệ đau đớn, Lăng Phong vội vàng nhún người thoát trảo, dậm chân bật lùi, lẳng không đập hư hai lần ngược chiều, vận dụng một chiêu Dương Quan Tam Điệp, thương trong tay xoay tròn trên không phá thế gọng kìm.

Dương Quan Tam Điệp là một chiêu khác trong bộ thương pháp Mặc lão đưa cho hắn, ý nghĩa không rõ, có lẽ liên quan đến Dương gia tướng.

Lăng Phong đứng thẳng lại, mồ hôi lạnh ra đầy trán, máu trên vai đang chảy, hắn cố gắng trấn định.

Ít nhất hắn đã cướp được thương, biết vậy ngay từ đầu nên kiếm một cây thương, đỡ phải chịu thiệt như bây giờ. Có điều, xem chừng vũ khí trong trấn cũng kém cỏi, chẳng nào cũng chịu thiệt.

Có điều, kỳ quái là lúc này kẻ địch lại không động, chỉ đứng nhìn Lăng Phong.

"Sao chúng không tiếp tục? Chờ cái gì? ... Thôi kệ đi, thở chút cũng tốt."

Lăng Phong tận dụng thời gian vận khí bổ sung cho Lưỡng Nghi Hộ Tâm, vết thương trên vai cũng nhói lên theo.

"Thương tốt." Cảm được vũ khí thuận tay, Lăng Phong tự tin tăng lên, không kìm được hét lên:

"Aaa"

Lăng Phong đã kích phát chiến ý. Đây cũng là lần đầu tiên Lăng Phong dùng đến nó.

Chiến ý là một thứ tự nhiên sinh ra khi luyện vũ khí nặng như đao thương. Theo lời lão đầu gà, chiến ý thuộc phạm trù chữ "ý" trong luyện thân, hơi xung khắc với bí chữ "vô" Lăng Phong vẫn hay dùng. Ngoài ra, nếu có thêm sát ý bổ sung, độ mạnh sẽ càng tăng đột biến. Chính vì vậy thương cũng được dùng nhiều trong chiến trận, càng giết nhiều càng mạnh.

Lăng Phong tự biết tham không có lợi. Vì vậy bấy lâu hắn không dùng đến bao giờ, vì sợ khắc với thần lực chữ "vô" của mình. Kéo theo cũng ít đụng đến cả thương pháp. Đây cũng là lý do tại sao hắn chỉ luyện quyền cước phi đao, mà không luyện vũ khí nặng như đao thương.

Chẳng qua, lúc này không có thời gian so đo hậu quả, hắn buộc phải dùng đến.

Lăng Phong đảo tay thương, cảm giác toàn thân bỗng nóng lên, mắt cũng đỏ rực. Tên dùng thương bên kia trong mắt liền lộ ra vẻ bất ngờ. Gã là dân trong nghề chơi thương, cũng biết một hai.

Lăng Phong bắt đầu tấn công.

- Hồi Phong Lạc Nhận.

Cây thương trong tay Lăng Phong liên tiếp thọc ra trước, chiêu này chủ yếu dùng để lấy không gian.

Thương trong đây là vũ khí dài nhất, tuy linh hoạt thua kiếm, sức mạnh thua đao, nhưng về không gian thì đệ nhất.

Lăng Phong liên tục ép lui đối phương, người lúc thẳng lúc ngửa, chặn cả ba hướng. Hắn dần có cảm giác như đang say rượu, đầu óc quay cuồng, giác quan hỗn loạn. Lúc đầu Lăng Phong nghĩ mình đang "sung", nhưng về sau hắn bắt đầu thấy không đúng.

Chỉ e là ý và vô xung khắc.

Mặc kệ, cố vậy.

Lúc này, tên vừa mất thương bỗng rút ra một thứ vũ khí kỳ lạ.

"Leng keng..."

"Phi thảo? Dây? Không phải. Trò gì đây?"

Lăng Phong mắt đã hoàn toàn không nhìn rõ được, chỉ dùng thần thức cảm nhận. Hắn cảm nhận đầu thương bị thứ gì đó giữ lại. Thương dài có lợi, nhưng cũng có hại, một khi bị giữ mũi thương, gần như bị khống chế cả cây.

Lăng Phong bất kể vũ khí kia là gì, hắn lựa theo thế của đối thủ, dùng một chiêu Nhất Thương Đoạt Mạng đâm luôn thương ra trước.

Chẳng ngờ tên kia cũng mượn thế Lăng Phong, thứ vũ khí kia theo thân thương xoay tròn ngược lên tay Lăng Phong.

"M* nó, vừa cướp được lại mất."

Lăng Phong chửi thề, buộc phải thả tay, người xoay tròn lùi ra sau.

Lúc hẳn quay người lại, đốc thương đã rút sát mặt đất, trong khi mũi thương vẫn nằm trong tay kẻ kia. Lăng Phong nhìn thấy, chả có chiêu thức gì dùng sức "sút" thẳng vào đốc thương, xem chừng muốn "ghi bàn".

"Sọt"

Tên kia bất ngờ trúng chiêu, thương đâm xuyên vai, Lăng Phong thề hô đáng tiếc.

"Luyện thương pháp không bằng tập sút a."

Lăng Phong chưa kịp vui mừng, hai kẻ còn lại đã tấn công, trảo bên trái, giảo bên phải.

Lăng Phong lúc này trong tay hoàn toàn trống trơn, phi đao thì chất lượng quá tệ.

"M*, làm gì đây?"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 179

Như Vân Sát Thủ

Còn vài ngày nữa sẽ đến tiết Vu Lan.

Trăng lên cao, thậm chí ngả màu xanh quý dị.

Ở một khoảng rừng gần trấn Hương Hóa, đứng từ đây có thể nhìn rõ cảnh đám Lăng Phong đang đánh nhau. Đám người ngựa của Vạn Thú sơn trang đã đến được một lúc nhưng vẫn đứng từ xa quan sát.

Thiếu trang chủ họ tên Sử Bân, chỉ mới 19 20 tuổi.

Bạch Vũ đang đậu trên vai Sử Bân, hóa ra là một con chim ưng. Con ưng này phần cánh lông đen, nhưng phần cổ và ức lại có màu trắng. Móng nó đã được bọc sắt, đang quặp vào vai Sử Bân. Để ý mới thấy tuy ngực để phanh ra, nhưng phần vai áo của Sử Bân lại được lót gùi đó, xem ra là chỗ đậu quen thuộc của Bạch Vũ.

Sử Bân đang nắm chặt đao trong tay, mắt nhìn chăm chặp cảnh ở dưới. Cây phác đao của y lưỡi khá dài, khá giống cây Đại Đao của Quan Thắng.

Một hạ nhân trung niên bên cạnh nói:

- Thiếu trang chủ, không ổn, đám này là Như Vân sát thủ, không phải đệ tử thông thường của U Linh, chúng ta nên về báo cho trang chủ.

- Hừ, các người sợ thì tự về đi...

- Thiếu trang chủ, ít nhất cũng phải báo tin.

Sử Bân miễn cưỡng ra lệnh:

- A Quý, tức tốc dùng chim truyền tin. Mà thôi, người cũng cưỡi ngựa về luôn đi.

- Rõ!

Tên hạ nhân tên Quý vội vã cưỡi ngựa rời đi.

Sử Bân tiếp tục quan sát, miệng hỏi:

- Người khẳng định đám đó là Như Vân sát thủ?

- Tiểu nhân chắc chắn. Trang chủ và chúng từng đụng độ nhau. Chỉ là đám này đáng lý có đến mười người, không hiểu sao lần này chỉ tới bảy.

- So với ta thế nào? - Sử Bân hỏi tiếp.

- Điều này...

Kẻ kia ấp úng, gã biết vị Thiếu trang chủ này có chút bản lĩnh, nhưng "ngựa non háu đá", rất thích tranh đua hiếu thắng với người khác, trong sơn trang hầu như không ai không bị Sử Bân đánh qua.

Gã đành lựa lời kể vắn tắt.

Vạn Thú sơn trang giống Bão Độc trại, là một kiểu dân cư cạnh rừng núi phát triển thành.

Ngược lại, U Linh sơn trang khác hẳn, đây là một tổ chức sát thủ ngầm. Chúng đặt tên sơn trang nhưng cơ bản không hề liên quan đến rừng núi hay trang viện nào.

U Linh sơn trang có địa bàn hoạt động ở Hà Đông. Vùng này địa thế hiểm yếu gập ghềnh, nổi tiếng chiến loạn liên miên, xã hội đen trôi nổi khắp nơi.

Khoảng hơn chục năm trước có một vụ huyết án liên quan đến quan viên triều đình, tranh giành bảo vật gì đó. Sau vụ đó, giang hồ đều biết bốn chữ "Như Vân sát thủ", cũng vì thói quen giết người còn khoe tên của đám này. Thậm chí, nhân vụ việc đó, trong võ lâm còn lập hẳn một bảng Ác Nhân cần tru diệt, trong đó có Như Vân sát thủ.

Riêng Vạn Thú sơn trang ngay cạnh Hà Đông nhiều lần đụng độ mới biết đằng sau Như Vân hóa ra còn có cả cái U Linh sơn trang.

“Như Vân” theo lời đồn có 10 thành viên, suốt chục năm qua vẫn không đổi. Nhiều người dự đoán, có lẽ chỉ có tên hiệu là không đổi, còn nhân sự chắc chắn phải đổi. Vì đã vài lần Như Vân ám sát bị tổn thất thành viên, dám chắc phải bị thay thế.

Dù đoán là vậy, nhưng lại không ai khẳng định được, bởi vì đám này có bề ngoài hoàn toàn giống nhau, chỉ có thể dựa trên vũ khí tạm thời đoán ra danh hiệu. Vấn đề là chúng cũng không cố chấp dùng một vũ khí trọn đời, vài tên có khả năng dùng chéo vũ khí lẫn nhau, giống như tên dùng thương đang đấu với Lăng Phong, cho nên rút cục không thể chắc chắn ai là ai.

Còn những chuyện như làm sao thu nạp thành viên, cách thức hoạt động thế nào, thậm chí cách liên hệ thuê sát thủ của U Linh cũng khá bí ẩn. Như đám hạ nhân Vạn Thú sơn trang này, biết tên đã là rất khá, căn bản không thể biết rõ.

Sử Bân tỏ vẻ khó chịu:

- Ta không hỏi mấy chuyện vớ vẩn này, ta muốn hỏi võ công.

Người trung niên cười trừ, gã đã cố ý né tránh, vị thiếu trang chủ này cứ bám không tha.

Nhớ năm đó, Trang chủ Vạn Thú sơn trang Sử Vũ Thi dẫn Tứ Đại Trưởng lão của Sử gia liên thủ đánh với đám Như Vân sát thủ này, đội hình như thế mà vẫn suýt diệt vong. Lúc khẩn yếu may sao gặp người của Cái bang cứu giúp mới tránh được kiếp nạn, cũng từ đó Vạn Thú sơn trang và Cái Bang mới có mối thâm giao đến bây giờ.

Nói như vậy là quá rõ, tầm cỡ Sử Bân đi xuống chỉ vài nháy là xong.

Người kia đành nói:

- Thiếu trang chủ, mười người này ở Hà Bắc chỉ e không có đối thủ.
- Kể cả ta?

Sử Bân không cho là đúng, mặt đen lại tức giận.

- Thiếu trang chủ, chúng nếu một người thì... cũng chưa biết mạnh ra sao, nhưng cả mười người thì...

Sử Bân cười ngạo nghễ chỉ xuống dưới bãi đất:

- Ở dưới kia chỉ có bảy mà thôi.

Người trung niên chỉ biết thở dài, nói ẩn ý đến thế mà vị này vẫn cứng đầu không chịu hiểu cho.

Sử Bân một tay chỉ nói:

- Người xem, ba vây một mà vẫn để tên kia cướp được vũ khí. Mà ta thấy tên kia võ công cũng rất bình thường, thương pháp của hắn đem ra so với đao pháp của ta, chưa đến ba chiêu ta đã thắng.

Người kia vẫn cố khuyên:

- Thiếu trang chủ, đứng từ đây nhìn không tránh khỏi sai sót... Và lại, trong giao tranh không hẳn cứ chiêu thức hơn là thắng.

- Vậy còn cần gì? Chẳng lẽ cần mồm mép sao? - Sử Bân cự nự.

"Ai biết đâu đấy?" Người trung niên nghĩ thầm nhưng không dám nói ra.

Sử Bân cố nhìn thêm một lát, sau cùng chịu không nổi chửi:

- Mấy con rùa này, nhìn thật ngứa mắt, đánh như vậy mà cũng đòi đánh...

Nói rồi, Sử Bân thúc ngựa phi xuống dưới.

Đám hạ nhân dù đã dự đoán kiểu gì vị đại gia này cũng sẽ ngứa ngứa xông xuống, nhưng vẫn bị bất ngờ hô theo:

- Thiếu trang chủ, khoan đã...

Người trung niên vội vàng phân phó:

- Không xong, A Hoài, nhanh cầm lấy vật này, tức tốc phi ngựa quay về huyện Vận Thành xin gặp Triều gia. Nói Vạn Thú sơn trang cần giúp đỡ, ngày khác sẽ đền đáp. Nếu có thể nhờ vả báo tin cho Cái bang là tốt nhất.

- Triều gia? Cái bang?

- Đi đi, đừng hỏi nhiều.

Tên kia gật đầu phi như bay đi, đám còn lại thúc ngựa đuổi theo Sử Bân.

...

Bên dưới.

Lăng Phong vô cùng chật vật, hẳn không có thời gian vận khí bật Lưỡng Nghi Hộ Tâm.

Dường như hai tên kia biết Lăng Phong có vòng bảo hộ chưa dùng tới, chúng liên tục quấy rối không cho Lăng Phong rảnh tay.

Nhưng điều đáng nói hơn, Lăng Phong có cảm giác kể cả có thời gian, hẳn cũng không thi triển Lưỡng Nghi Hộ Tâm được. Khí huyết trong người càng ngày càng loạn, làm cách nào cũng không tụ lại được.

"Chuyện quái gì đây? Thiếu máu? Trúng độc?"

Lăng Phong mặt dần trắng bệch, tay chân đã không còn vững vàng như trước.

Hắn cố gắng lắm cũng chỉ có thể né hai lưỡi kiếm sắc bén, còn tên dùng song trảo Lăng Phong buộc phải dùng Đại-ma quyền tay không chống trảo sắt.

Lăng Phong dù luyện qua chút ngành công, nhưng không thể đạt đến trình độ da cứng như sắt bằng Lăng Hồ. Lúc này quyền đầu của hắn đã nát bấy, máu thịt lẫn lộn, mất hẳn cảm giác.

Trận này, quá chênh lệch. Lăng Phong ca ngay cả tâm tư tấu hài cũng không có.

Tưởng như chỉ còn chờ vài nhịp trước khi tuyệt vọng, lưng Lăng Phong chạm một người.

- Lăng huynh đệ, làm sao vậy?

Là giọng của Thạch Sơn, hơi thở không lấy gì làm dễ dàng.

- Ta cũng không biết, khí huyết không tụ được...

Thạch Sơn vội vã hô:

- Huynh đệ, tập trung. Nhanh!

Lăng Hồ dùng một chiêu Phật Pháp Vô Biên đánh mạnh côn xuống đất, tách khỏi đối thủ rồi lùi lại.

Tần Quyền cũng nghe thấy, hấn đang ngang tay với tên cầm trượng. Tần Quyền có vẻ không tình nguyện, chỉ hừ nhẹ, sau đó nhảy lên một nhịp đập mạnh vào không trung lộn vòng ra sau.

"Tên này hóa ra cũng biết chiêu này. Ài, cứ tưởng đã hơn hẳn một chút. Lại phải cố thêm a."

Lăng Phong không khỏi mất hứng, nhưng nhờ vậy lấy lại được tinh thần.

Nhân tiện nói chuyện võ công cao thấp giữa mấy huynh đệ.

Lăng Phong, Tần Quyền, Lăng Hồ, lúc bình thường cười cười đùa đùa gọi nhau huynh đệ, thực chất âm thầm ganh đua cực mạnh, tuy không ai nói ra. Có lẽ chính vì có Tần Quyền Lăng Hồ bên cạnh mà Lăng Phong mới tiến triển nhanh như vậy, bởi vì hấn luyện bao nhiêu cũng thấy vẫn thua kém hai đứa "nghĩa đệ" này.

Nhất là Tần Quyền. Tên họ Tần này, cứ lúc nào Lăng Phong có trò mới, thằng kia cũng sẽ xuất ra thứ tương tự, lại còn khủng hơn hẳn.

Nếu để ý kỹ một chút, trong bảy huynh đệ, Tần Quyền Lăng Hồ hầu như chỉ nói chuyện với Lăng Phong, ngay cả Cao Diệp thường xuyên đi cùng cũng rất ít trò chuyện, đừng nói gì những người còn lại. Huynh đệ là huynh đệ, nhưng nói chuyện đều dựa trên bản lĩnh.

Ban đầu Lăng Phong yếu nhất trong ba người, bởi hắn gần như không có võ công, ngay cả Phương Hùng còn xem thường, đừng nói Tần Quyền Lăng Hổ. Chẳng qua về sau Lăng Phong lộ ra thần pháp bí ẩn, tạm thời giúp hắn cao hơn chút.

Ở Vĩnh Lạc, Lăng Phong có những bài tập luyện thân kỳ quái, đánh đúng sở trường của Lăng Hổ. Ngoài ra không biết từ đâu có bí kíp luyện khí cực bá đạo. Nhờ vậy Lăng Phong mới dần rút ngắn khoảng cách, được hai đứa nghĩa đệ dần công nhận.

Thạch Sơn buộc phải gọi cả đội tụ lại, vì tên Lý Thành đã im bất năm một chỗ, không biết sống chết. Biết vậy lúc đầu gọi Lưu Bá Huy có khi còn có ích hơn.

Thạch Sơn Lăng Hổ liếc nhau, còn khóa vị trí Lăng Phong vào giữa, đồng thời hô lên:

- La Hán Hộ Thế.

Cùng lúc, đối phương bắt đầu chia ba mặt tấn công.

"Choang, choang"

Đội hình La Hán Hộ Thế tạm thời giúp bốn người trở thành bức tường bất khả xâm phạm, hai người chủ thủ phía trước là Lăng Hổ và Thạch Sơn. Tần Quyền dùng khinh công Quỷ Phiêu Phong giữ phần còn lại.

Chỉ là, chưa đến một khắc thời gian, Thạch Sơn buộc lòng nói:

- Lăng huynh đệ, sao rồi, ổn chưa? Như thế này rất không xong, chúng ta phải tìm cách công, nếu chỉ thủ chắc chắn kiệt sức.

- Ta biết...

Lăng Phong mồ hôi ròng ròng. Hắn vẫn không thể thi triển Lưỡng Nghi Hộ Tâm.

Tần Quyền hừ lạnh nói:

- Tách ra đi, ai lo người đó, như vậy đệ mới tự do phát huy hết sức mạnh được.

Lăng Phong im lặng.

Trong đây Lăng Phong mạnh về ám khí, yếu về cận chiến. Quan trọng hẳn là mục tiêu chủ chốt của đám kia.

Bấy lâu nay, Tần Quyền chỉ thích solo, một mình hẳn là đủ, không muốn hợp đồng tác chiến, phân chia vai trò gì cả. Tần Quyền có lẽ còn chiêu thức bí mật chưa thi triển, hẳn tự tin, càng mang tâm lý cá nhân rõ rệt.

Lăng Phong cũng không muốn trách Tần Quyền lúc này.

Sáu người đối phương thân pháp quý mị, lờn và lờn vờn, nhoáng cái đã tự lại tấn công lần hai.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 180

Sinh Ly Tử Biệt

Tưởng như trận chiến sắp lâm vào cục diện bế tắc, đột nhiên...

- Lại đám nào đây?

Lăng Phong nhìn cảnh tượng trước mắt lăm bầm. Tuy khó hiểu, nhưng đồng thời cũng thờ ra.

Vừa rồi nhóm Lăng Phong đang căng như dây đàn, đột nhiên từ trên đồi có một nhóm người xông xuống, tên cầm đầu vung phác đao khoa loạn không khác gì sơn tặc. Sự xuất hiện của đám lạ mặt kia phần nào giảm gánh nặng cho Lăng Phong, bảy tên sát thủ buộc phải chia bớt ra sau chống đỡ.

Điều đáng nói là võ công đám mới tới tuy không cao siêu, bù lại khá kỳ quái. Lăng Phong có cảm giác như mình đang xem một gánh xiếc thú, có tên vỗ như báo, có tên nhảy như ếch, có tên chạy như ngựa, đủ loại động vật đang biểu diễn.

Thạch Sơn tranh thủ rút ra một bình thuốc nhỏ, nói:

- Dùng tạm ít bột Kim Sang dược này đi.

Lăng Phong nhận lấy, nhin đau bôi trét lên người. Khắp người hằn đã đầy vết thương, máu và mồ hôi lẫn lộn vào nhau vô cùng đau buốt.

Lăng Phong đang cố gắng thi triển Lưỡng Nghi Hộ Tâm. Từ đầu đến giờ, không hiểu có chuyện gì khiến Lăng Phong dù vẫn vận khí theo kinh mạch được, nhưng hễ tụ khí đưa ra ngoài đều thất bại.

Sau một lát, Lăng Phong mới thở phào.

- Rút cục cũng được rồi.

Một tầng nhàn nhạt bao lấy người hắn.

Ba huynh đệ xung quanh cũng cảm nhận được khí tức quanh Lăng Phong, Tần Quyền hào hứng nói:

- Ổn rồi đúng không Tứ ca, xông ra thôi.

- Thực ra...

Lăng Phong chưa kịp nói hết câu, Tần Quyền đã dẫm chân nghiêng người phi ra trước.

Mặc dù khí lực xem ra không bị tổn thất lớn, nhưng bằng trực giác Lăng Phong nhận thấy tầng Lưỡng Nghi Hộ Tâm lần này rất khác biệt, có gì đó mỏng manh dễ vỡ, giống như tâm hồn của Phong ca, khụ.

Thạch Sơn lặng lẽ nhìn tình hình, giọng trầm thấp:

- Đám kia không rõ là ai. Nhưng chắc chắn chúng không thể trụ lâu được.

Lăng Phong gật đầu tán thành.

Trong những người mới đến kia, chỉ có tên đi đầu còn có chút bản lĩnh, những người còn lại chẳng khác nào diễn viên đang múa may, chỉ ý vào số đông, chiến lực không bao nhiêu. Theo Lăng Phong nhận định, bọn họ cố

lắm chỉ tầm Lưu Bá Huy Chu Tiểu Xuyên là hết, năm mười người như vậy hội đồng cũng không giữ nổi một trong bảy tên kia.

Lăng Phong nghĩ nghĩ nói:

- Dù sao cũng phải tận dụng. Nếu đứng xem đợi bọn họ bị tiêu diệt, chúng ta cũng không xong.

Nói rồi hăn quay lưng làm ký hiệu tay, muốn gọi thêm Chu Tiểu Xuyên Lưu Bá Huy ra, toàn lực tấn công.

Vừa lúc đó...

"Hống"

Một âm thanh cổ quái vang lên.

"Bùng"

Lăng Hồ Thạch Sơn đều bị đánh bật ra sau. May cho Lăng Phong có phản xạ không tệ, vừa cảm giác nguy hiểm liền nhanh như cắt Hoạt Bất Lưu Thủ cả người ngã ra sau né được sát chiêu. Tuy thế vẫn bị một làn khí quỷ dị thổi sượt mặt nóng hổi.

Kẻ tấn công là tên cầm trượng, lúc này khuôn mặt gã rất dữ tợn. Giống như “Hulk” đang bạo nộ.

- Hống thuật?

Thạch Sơn vừa gượng dậy liền đoán.

Hống thuật đối với Đại Lâm tự không hề lạ, thậm chí nguồn gốc của hống thuật đều từ Phật môn mà ra. Sùng Thánh tự ở Trường An ngoài bộ Kim Cương Phục Ma, còn có một môn nổi tiếng không kém là Sư Tử

Hống, chính là hống thuật. Năm huynh đệ họ Thạch ngày trước ở Đại Lâm tự chỉ luyện ngành công, bỏ qua những kỹ thuật này.

Tên cầm trượng vừa hống xong, từ sau lưng gã có thêm một bóng người lao ra.

Tần Quyền đang chiến đấu ở xa, lúc này phía Lăng Phong là ba đấu hai, cơ hội để Lăng Phong xoay chuyển tình thế.

Ngay lúc này...

- Người... mười mấy năm trước, ở Hàn gia thôn, là người...

"Nguyệt Dung?"

Lăng Phong quay lại, chỉ thấy Nguyệt Dung đã ra cùng Chu Tiểu Xuyên Lưu Bá Huy, tay nàng run run chỉ kẻ cầm trượng, ánh mắt tràn đầy hận thù.

Ba tên sát thủ nghe Nguyệt Dung nói, chúng đồng thời liếc nhau, sau đó đồng loạt đổi hướng tấn công về phía nàng.

Lăng Phong hô lên:

- Nguyệt Dung, lùi.

Ba người Lăng Phong còn chưa chắc thủ nổi hai tên, một mình Nguyệt Dung chắc chắn chết.

Nguyệt Dung bỏ lời nhắc nhở ngoài tai, nàng bất chấp tất cả rút kiếm nhắm tên cầm trượng, có lẽ muốn dùng mạng đổi mạng.

"Cô nàng này, bị điên sao?" Lăng Phong mắng thầm, cùng lúc phi người theo.

Đây cũng là lần thứ ba hấn ra tay bảo vệ mỹ nữ.

Tình huống quá bất ngờ, Lăng Phong chỉ kịp theo phản xạ anh hùng cứu mỹ nhân vốn có, dùng luôn thân người chặn lấy Nguyệt Dung. Sát na ngăn ngủi, trong đầu hần chỉ nghĩ dù sao mình cũng có Lưỡng Nghi Hộ Tâm, cùng lắm thì bị đánh bay.

Có thể hành động này sẽ khiến Phong ca bị mắng là ngu ngốc vì gái, quá thua kém các đại thần xuyên không khác. Các vị ấy trước mặt tỷ muội đều luôn là bộ dáng bá khí thiên địa, không thì cũng trí tuệ siêu quần tính hết cát hung, khiến chị em ngưỡng mộ, tuyệt đối không để mình rơi vào tuyệt cảnh như Phong ca.

Nhưng như vậy mới là Phong ca thôi.

7 tên sát thủ sau khi giới thiệu tên tuổi cho đến giờ hoàn toàn im lặng, lúc này tên cầm kiếm đột nhiên nhếch mép hô nhẹ:

- Huyền Hư Nhẫn.

Mũi kiếm của gã chệch sang phải, nhắm đúng Lăng Phong như xé gió lao đi.

Nguyệt Dung đang ngập trong ký ức và hận thù không để ý, chỉ có Lăng Hồ ở cạnh phát hiện, cả người hần như con báo vồ tới, côn chia ra trước, miệng hô lớn:

- Kim Cương Phục Ma.

Lúc Lăng Phong vừa cảm nhận được thân thể mềm mại của Nguyệt Dung, hần bỗng thấy rợn gai óc, giống như tử thần cận kề.

Lưỡng Nghi Hộ Tâm của hần vô cơ triệt tiêu, cả người thoát lực mất kiểm soát, giống như hần bị trúng một loại "choáng thuật" nào đó.

"Xoạt"

"Keng"

Xung quanh tĩnh lặng một nhịp.

"A" Nguyệt Dung thắng thốt hô.

Lăng Hồ chậm một tích tắc, côn của hắn đánh bay tên cầm kiếm, nhưng cây kiếm đã trúng mục tiêu.

Lăng Phong bị kiếm đâm xuyên dưới ngực, chỉ sợ xuyên phổi. Lưỡi kiếm từ sau ra trước, chỉ cách Nguyệt Dung chưa đến một thốn.

"Thật con m* nó... nhảm." Lăng Phong chỉ kịp lẩm bẩm, hơi thở khò khè.

Lăng Phong đột nhiên muốn cười. Hắn bỗng cảm thấy không chỉ việc bị đâm này nhảm nhí, ngay cả bản thân lâu nay cũng nhảm nhí. Hắn đang làm gì? Du lịch ở thế giới mới? Giờ này đã đến lúc phải "trở về"?

Kẻ địch không rảnh đứng xem, muốn tiếp tục tấn công Lăng Phong, cũng may Thạch Sơn Lăng Hồ đã tụ lại ngăn cản.

Ở phía sau.

Nguyệt Dung há hốc mồm không dám tin vào mắt mình. Nàng có võ công, nhưng lúc này cả người nàng như vô lực, trong đầu hiện lên toàn hình ảnh Lăng Phong.

Mấy ngày qua Nguyệt Dung im lặng, nhớ chuyện ngày xưa thì ít, âm thầm để ý Lăng Phong là nhiều. Bất kể hắn làm gì cũng khiến nàng thú vị, nhiều lúc không nhận được tùm tùm cười.

Nguyệt Dung lớn lên ở Giáo phường Mật Thám ty, bao năm chỉ nghĩ đến báo thù, đối với nam nhân nàng chỉ có hai khái niệm, đồng đội và kẻ thù. Lăng Phong là kẻ đầu tiên khiến nàng có cảm giác rung động.

Nhìn nụ cười khó hiểu trên khuôn mặt đầy máu của Lăng Phong, tim Nguyệt Dung thắt lại. Nàng như quay lại thời điểm thời thơ ấu, trốn dưới tầng hầm nhìn thấy người thân lần lượt chết đi.

Mãi một lúc, Nguyệt Dung mới thì thào nói:

- Lăng Phong... người... không được chết.

Tên cầm kiếm đã gượng dậy được, gã rút ra chủy thủ lại lần nữa xông đến, muốn kết liễu cả Nguyệt Dung.

Nguyệt Dung vẫn như người mất hồn, lăm bắm nhìn Lăng Phong:

- Người vì sao cứ phải cứu ta? Người là gì của ta chứ? Người... bắt ta nợ, rồi cứ thế không cho ta trả. Rút cục người muốn gì?

- Còn muốn gì? Muốn nàng lấy thân báo đáp a. - Lăng Phong cố cười nói.

Nguyệt Dung im lặng nhìn hắn.

Lăng Phong liền biết mình lỡ mồm, vừa rồi nói câu kia hơi vô lại.

Nguyệt Dung cũng đáng yêu, nhưng Lăng Phong với nàng ta ngoài nhiệm vụ, cộng thêm áy náy vì chuyện để thủ hạ nàng bị phục kích lần trước, lại chưa có tình cảm gì. Nếu đã không có tình cảm, thì cũng đừng nên thả lưới linh tinh, làm tổn thương người ta.

Bình thường không có gì, đến lúc này nói lung tung, chẳng hóa bắt cô nương người ta day dứt. Nếu lúc này hắn nói xong câu đó rồi chết thật, lời vừa rồi chẳng khác nào làm khó Nguyệt Dung suốt đời.

Chẳng qua Lăng Phong có cảm giác mình sẽ không chết dễ như vậy. Cũng không phải nghĩ thầm bản thân là nam chính sẽ không thể chết, mà

thực sự hấn thấy bản thân có một loại niềm tin mãnh liệt, hấn sẽ không chết lần này.

Lăng Phong vẫn phải gượng cười chữa lời:

- Ta... đùa đấy. Cô đừng... để tâm.

Lúc này. ở phía trước.

"Bình"

Chu Tiểu Xuyên Lưu Bá Huy đồng thời lao ra muốn chặn tên kia. Chỉ tiếc võ công hai đứa quá tệ, chưa đến chục chiêu đã hộc máu nằm ra đất, kẻ địch tiếp tục vung chủy thủ đâm xuống.

Nguyệt Dung đã tỉnh táo, nhưng nàng lại không có ý định đứng lên chống trả, như thể đang chờ chết:

- Kiếp sau ta sẽ... báo đáp người.

Nói rồi nước mắt nàng chảy ra. Lại nói, không biết bao năm rồi nàng chưa hề khóc.

Lăng Phong tuy đã cạn kiệt sức lực, vẫn không thể trợn mắt nhìn Nguyệt Dung bị đâm. Hấn lấy chút sức tàn, trợn mắt vận khí, một quyền đẩy Nguyệt Dung quất lớn:

- Mau tránh!

Chỉ là, chút sức của hấn trong mắt tên sát thủ kia chỉ như con cá mắc cạn, vùng vằng nổi một cái cuối cùng.

Ngay lúc tưởng chừng hai người sẽ bị đâm xuyên, thì...

"Keng"

Một bóng người xuất hiện, kèm theo một hương thơm nhè nhẹ. Lăng Phong dùng chút thần thức sót lại định hình, chỉ thấy dường như... quen quen.

Hắn chỉ kịp nghe ba chữ “Di Hoa Cung” gì đó, thì bất tỉnh.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 181

Nữ Hiệp

Lăng Phong bất tỉnh đã được một lúc.

Đã có hai người lạ mặt xuất hiện, một nam một nữ, khiến tình hình trở lại cân bằng. Nam không có gì để nói, nữ thì rất nhiều thứ để nói.

Bằng vào mắt duyệt nữ của Tần Quyền, nhìn một cái biết ngay nàng kia tuyệt đối là mỹ nữ.

Lăn lê bò trườn mấy tháng ở Hà Bắc, Tần Quyền đến phát chán. Ở cái đất này, cả vạn người nhưng mỹ nữ chỉ đếm trên đầu ngón tay, đã vậy đều có dính líu gì đó với Lăng Phong. Lần này rơi ra một vị khác, không lẽ cũng liên quan đến Lăng Phong?

Kỳ quái là Tần Quyền cũng có cảm giác đã gặp ở đâu rồi.

Nữ hiệp này mặc hồng y, khăn che mặt cũng màu hồng, trên đầu cài một chiếc trâm hình bán nguyệt. Bộ hồng y của nàng ta có hai lớp, lớp ngoài bằng lụa mỏng, có thể nhìn mờ mờ lớp bên trong bó sát thân thể, lộ ra thân hình kiều diễm đầy đặn. Điều đáng nói nhất, dường như thân thể nàng ta có một loại hương thơm tự nhiên nào đó, lúc có lúc không trong gió nhẹ tỏa ra.

Cùng lúc đó từ phía đồi sau lưng, có tiếng người ngựa hô quát:

"Giá giá"

- Thiếu trang chủ, cứu viện tới rồi.

Sử Bân đang bị thương điên cuồng, nghe vậy đầu tiên lộ vẻ vui mừng, sau đó lại thất vọng.

Mấy tên sát thủ tụ lại quan sát tình hình, liếc nhìn Lăng Phong ở xa, ước chừng nhiệm vụ đã hoàn tất, một tên huýt sáo một tiếng, cả nhóm như ma quỷ rút lui cực nhanh.

Kể ra thì bọn chúng không hổ Như Vân sát thủ gì đó, trừ tên bị sút xuyên vai ra thì cũng chẳng có ai bị thương gì thêm. Trong khi bên Lăng Phong thì một không biết chết chưa, còn lại trừ Tần Quyền và hai người mới tới ra, đều bị thương ít nhiều.

Sử Bân làm sao để chúng rời đi đơn giản như vậy, lại vung phác đao đuổi theo.

- Thiếu trang chủ, không cần đuổi nữa.

- Hừ, các người sợ thì cứ ở lại... - Sử Bân không phục nói.

Một giọng trung niên vang lên:

- Sử thiếu chủ, bỏ đi. Vừa rồi một đấu một, người mới tạm thắng được, một đấu bảy e rằng lực bất tòng tâm a.

Người này dẫn đầu nhóm cứu viện, ước chừng 30 40 tuổi. Y mặc trường bào màu nâu, bộ dáng cao lớn uy vũ, cầm vuông râu quai nón, có lẽ là vị Triều gia mà Vạn Thú sơn trang mời tới.

Sử Bân liếc nhìn người họ Triều, hừ nhẹ bất mãn, nhưng cũng biết lượng sức nhịn xuống.

Thực tế vừa rồi nếu cứu viện không tới kịp, chỉ e Sử Bân cũng ô hô ai tai, cái gì "tạm thời thắng được" kia chẳng qua lời khích lệ. Triều gia xem

ra chỗ quen biết với Vạn Thú sơn trang, biết rõ tính khí Sử Bân, nói quá lên chút.

Ở chỗ Lăng Phong, vài người Liêu trong trấn thấy kẻ địch đã đi cũng chạy vội ra, Trương Vĩnh và tiểu cô nương Tạ Phi Yến cũng có mặt.

Nữ hiệp kia ngồi xuống đưa tay kề sát mũi Lăng Phong, trong mắt lộ vẻ thất lạc nói nhỏ:

- Đây, tỉnh lại. Người cứ thế mà chết sao?

Lời nói như thế hai bên rất quen thuộc.

Mấy người xung quanh không để ý lắm câu này, chỉ nhìn Lăng Phong thở dài.

Tiểu cô nương Tạ Phi Yến vội vã ngồi xuống, đầu tiên chụp lấy tay Lăng Phong, sau đó sờ khắp thân người, thậm chí ghé tai vào nghe gì đó. Cô bé nhú mày chốc lát, sau đó lay lay Nguyệt Dung, lắc đầu xua tay liên tục. Chỉ là Nguyệt Dung không hiểu ý nó, lại đang lúc tâm tình rối bời, nàng còn nghĩ đứa trẻ này đang đùa gì đó.

Đám người họ Triều và Vạn Thú sơn trang cũng đã lại gần, không tỏ thái độ gì nhiều. Chỉ là, người họ Triều khi nhìn thấy nữ hiệp kia, lại nhú mày chốc lát.

Nữ hiệp bịt mắt kia thấy cử chỉ của Phi Yến, nàng nghĩ nghĩ gì đó, lại cố đưa tay bắt mạch Lăng Phong lần nữa.

Nhú mày chốc lát, nàng ta nhìn Tạ Phi Yến hỏi:

- Tiểu muội muội, ý muội là hân vẫn có thể cứu được?

Tạ Phi Yến vội vã gật đầu.

- Nhưng... mạch của hãn đã không còn mà?

Tạ Phi Yến lại xua tay, chỉ trỏ gì đó, miệng ú ớ liên tục, chỉ là xung quanh không ai hiểu.

Tần Quyền nhíu mày. Giọng nói của vị nữ hiệp này dường như không đơn giản, bề ngoài tuy dễ nghe, bên dưới còn kèm theo thứ gì đó.

Trương Vĩnh nói:

- Đứa bé này là con một vị thần y, không chừng nó quả thật biết xem bệnh.

Mọi người đều lấy làm kỳ.

Cứ nhìn bộ dáng rách rưới lấm lem của Tạ Phi Yến, xung quanh còn tưởng là trẻ ăn mày. Vùng Hà Bắc Sơn Đông này cái gì cũng thiếu, riêng ăn mày thì thừa thãi. Có điều nghe Trương Vĩnh nói, tất cả nhìn lại mới thấy ánh mắt cô bé rất sáng sủa tự tin, không giống đang nói bừa.

Vị nữ hiệp bật mặt vui mừng ra mặt. Nàng rút từ trong người ra một túi nhỏ, tự tay đổ ra nhẹ nhàng bôi lên vết thương của Lăng Phong, sau đó nói với Nguyệt Dung:

- Vị cô nương này, mau mở miệng hãn ra, ta cho hãn ngậm thứ này, có thể chi trì thêm một lúc...

Nguyệt Dung hơi chần chừ.

Vị nữ hiệp này rút cục là ai?

Dù đối phương bật mặt, nhưng thông qua dáng người yếu điệu và giọng nói uyển chuyển kia, Nguyệt Dung chắc chắn đây là một mỹ nữ chết người. Hơn nữa, bằng trực giác của nữ nhân, Nguyệt Dung còn đoán nàng ta nhất

định có quan hệ gì đó với Lăng Phong. Hành hiệp trượng nghĩa không bao giờ ân cần đến mức thế này.

Tên trung niên đi cùng vừa nhìn thấy thứ kia, mặt tím lại nói:

- Sư muội, làm gì vậy? Đây là bảo vật giữ mạng, làm sao lại đem ra dùng lung tung như vậy?

Tần Quyền bên cạnh ánh mắt cũng kỳ dị hẳn:

- Hóa ra là Viên Hàm Thảo. Đồ hiếm nha.

Xung quanh không ai biết "Viên Hàm Thảo" kia là gì, cũng không mấy kích động.

Viên Hàm Thảo, thứ cỏ thuốc này vô cùng quý hiếm, nghe nói chỉ mọc ở Tây Vực, Trung Nguyên rất ít người biết. Tần Quyền xuất thân đất Tần Phụng ở tây bắc, có lẽ nhờ vậy ngẫu nhiên biết qua.

Viên Hàm Thảo có hai loại tác dụng, đắp lên vết thương có thể cầm máu trị ngoại thương, nghiền ra ngâm trong miệng lại có thể tản hóa kinh mạch bảo trì khí lực trị nội thương. Bởi có tác dụng mạnh mẽ, vừa nội vừa ngoại, lại không lo xung khắc nhau, Viên Hàm Thảo trở nên vô giá, có tiền cũng không chắc kiếm được. Một kẻ tưởng chừng phải chết bất kể nguyên do, nếu có Viên Hàm Thảo trong tay đã có thể giữ lại nửa mạng, kéo dài không ít thời gian.

Nguyệt Dung nhìn Tần Quyền hỏi ý kiến, Tần Quyền gật đầu:

- Không sao, thứ này rất quý đấy, cũng chỉ sắp chết mới có cơ hội dùng, bình thường cả họ sống ba đời chưa chắc được dùng đâu. Vả lại, dùng rồi không sống được cũng không chắc do thuốc, đại loại thương thế quá nặng mà thôi.

Xung quanh ngả ngựa, thằng này nói cũng như không.

Đắp thuốc cho Lăng Phong xong, nữ hiệp kia nói:

- Ta chỉ có thể giúp hãn duy trì thêm một lúc. Nhưng kết cục vẫn cần đại phu...

Tên bên cạnh càng lúc càng khó chịu, gã chưa bao giờ thấy sư muội của mình ân cần với người khác giới nào như vậy, ngay cả gã từ nhỏ sống với nàng ta cũng chưa một lần được đãi ngộ thế này. Gã khó chịu nhắc:

- Sư muội, chuyện cứu hay không cứ để người ở đây lo được rồi. Chúng ta không có thời gian lo cho người lạ a...

- Hãn không phải người lạ. - Nàng kia ngắt lời.

Tên trung niên kia ngấn ra, sau đó ánh mắt tràn đầy ghen tức:

- Muội... hãn...

Gã rất muốn một đao giết luôn cái tên sắp chết kia.

Trương Vĩnh vội nói:

- Mấy trấn gần đây chỉ e không có đại phu nào, cùng lắm lang băm xem phong hàn mà thôi. Ở Đức Châu may ra có, có điều Lăng huynh để lại...

Trương Vĩnh không nói rõ, nhưng ở đây đều dân giang hồ, tuy không biết Lăng Phong là ai, nhưng dẫn tới một đám ân oán kinh khủng như vừa rồi, không ai hỏi gì thêm.

Lăng Phong đang bị Triệu Hanh truy nã, trừ khi thoát khỏi Hà Bắc Sơn Đông thoát luôn về phía nam đất Tống hoặc phía bắc của Kim. Còn nếu ở lại chỗ này, chỉ cần thò đầu vào bất kỳ châu huyện nào đều sẽ gặp chuyện.

Một tên hạ nhân bên vị họ Triều nhớ ra gì đó:

- Lão gia, chẳng phải ở chỗ chúng ta có một vị tinh thông về thuốc sao, biết đâu...

Nói chưa hết câu đã thấy chủ nhân ánh mắt sắc lạnh, tên kia vội im bật. Chỗ của Triều gia bọn hăn hiện tại không chỉ thầy thuốc, liền ngay cả ăn mày Cái bang cũng đang có mặt, chuẩn bị bàn bạc đại sự gì đó. Nếu bây giờ dẫn thêm một đám lạ mặt này đến...

Họ Triều liền tiếp lời:

- Thương thế của vị thiếu hiệp này không hề nhẹ, chỉ e khó lòng...

Trương Vĩnh hình như cũng biết tên tuổi người này, vội lựa lời nói:

- Có hy vọng vẫn hơn không. Triều đại quan nhân nếu có thể giúp đỡ, trấn chúng tôi vô cùng cảm kích.

- Hừm. - Người trung niên kia chỉ hừ nhẹ, không trả lời.

Vị Triều gia này xem ra là người yêu nước, có thành kiến rất nặng với người Khiết Đan, ngay từ đầu bước chân tới gần đã có thái độ khinh thị rõ ràng, thấy Lăng Phong được người Liêu che chắn, y cũng không có ý giúp đỡ. Chẳng qua y cũng muốn nán lại nghe ngóng thêm về đám sát thủ vừa rồi.

Nữ hiệp bịt mặt lúc này cất tiếng:

- Hóa ra ngài là Độc Mộc Triều gia Triều đại hiệp?

- Nữ hiệp có lẽ nào là...

Nữ hiệp ngắt lời nói:

- Người này là bằng hữu của ta, Triều đại hiệp đây có thể xem như đồng đạo võ lâm giúp nhau lúc hoạn nạn không?

Dáng người nàng ta vô cùng quyến rũ, đám xung quanh phân nửa mắt đều lồi cả ra.

Trung niên họ Triều thái độ liền quay ngoắt 180 độ:

- Nữ hiệp nói gì vậy? Chỉ cần không phải dị tộc, nam nữ lão ấu gì bốn đại hiệp đều sẽ tận tình giúp đỡ. Nếu cô nương đã lên tiếng, vậy ta không thể không giúp rồi. Người đâu, làm cằng đem vị thiếu hiệp này về gia trang.

- Đa tạ đại hiệp.

Đoàn người nhanh chóng lên đường, tên trung niên kia rất không tình nguyện đi theo.

Trương Vĩnh chỉ biết cười khổ nhìn theo, đành chờ lúc khác gặp lại, hy vọng Lăng Phong sẽ ổn.

Ở phía xa, nữ hiệp kia vừa cười ngửa vừa nhìn Lăng Phong trên cáng, khóe mắt nàng như muốn cười, miệng lẩm bẩm:

- Tên đáng ghét này, lần nào gặp bốn cô nương cũng tẩu hỏa nhập ma mà hấp hối. Làm như bốn cô nương là thần chết vậy.

Lăng Phong lúc này đã lâm vào hôn mê, căn bản không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Tình hình này coi bộ Phong ca phải tĩnh dưỡng một thời gian dài.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 182

Hiện Thực Tàn Nhẫn

“Lộc cốc, lộc cốc”

Trên quan đạo về Giang Hoài, đang có một đoàn xe ngựa vội vàng di chuyển.

Một làn gió thổi nhẹ khiến rèm xe nâng lên, chỉ thấy bên trong là một giai nhân xinh đẹp động lòng ngồi thất thần, bên cạnh còn có một tiểu nha hoàn.

- Đại tiểu thư, tỷ làm sao vậy?

- Ta... không sao.

Lăng Vân đáp trong vô thức, nhưng chỉ cần nhìn dung nhan của nàng lúc này, bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra nàng có tâm sự nặng nề.

Vừa rồi, không hiểu sao tim nàng bỗng giật thót một cái, giống như có ai đó thân thiết gặp chuyện không may.

Lăng Vân mệt mỏi nói:

- Ta muốn chợp mắt một chút. Lúc nào đến Giang Ninh thì gọi ta dậy.

- Vâng.

Nói rồi Lăng Vân nghiêng người vào thành xe, cứ thế đôi mắt nàng cũng dần nặng trĩu.

Mỹ nhân dần chìm vào giấc ngủ, vài sợi tóc mai đung đưa.

Cũng không rõ qua bao lâu, Lăng Vân bỗng nhìn thấy trong朦胧 lung bóng hình một trung niên cao lớn.

Là cha nàng, Lăng Chiến.

Lăng Vân giống Lăng Phong, sinh ra đều không có danh phận, mẹ Lăng Vân chỉ là một nha hoàn trong Lăng phủ, vừa sinh Lăng Vân không lâu thì cũng mất.

Lăng Vân khó hơn Lăng Phong ở chỗ, nàng là nữ. Ở cái xã hội này, sinh con gái thà rằng không sinh, lại còn do nha hoàn thấp kém sinh, không khác gì súc vật trong nhà. Tốn cơm tốn gạo nuôi lớn cũng chẳng để làm gì.

Nhưng ngược lại, chính vì nàng là nữ lại là một may mắn. Nàng không bị Mạnh phu nhân hay Trâu Nhị nương lo sợ tranh giành ngôi thừa kế trong nhà. Cho nên tuy có chút khổ cực, nhưng không bị tính kế hãm hại.

Đối với Lăng Chiến, Lăng Vân hận, nhưng đồng thời cũng cảm kích ông ta. Ông ta tuy gián tiếp hại mẹ con nàng, nhưng kết cục vẫn làm được vài điều một người cha có thể làm. Bảo hộ nuôi lớn Lăng Vân, hơn nữa tin tưởng giao trọng trách cho nàng, dần dần biến nàng thành một đại tiểu thư.

Lúc này, Lăng Chiến đã quay lưng đi khỏi giấc mơ. Nhìn theo bóng lưng kia, Lăng Vân bỗng nhớ đến một người khác. Cũng bóng lưng đó từng đứng che chắn cho nàng.

Trong ánh sáng mờ ảo, bỗng xuất hiện thêm một bóng người.

Lăng Vân muốn nhìn rõ, nhưng cho dù cố gắng thế nào cũng không thể rõ ràng kia là người nào.

- Vân tỷ, tỷ vẫn khỏe chứ?

Một giọng nói vang lên, còn rất vang vọng.

“Là hân?”

Bóng hình nọ dần rõ ràng. Khuôn mặt sạm đen, mái tóc cắt ngắn lạ kỳ, nụ cười nửa miệng.

- Hôm đó vì sao tỷ không chịu để ta dẫn đi?

Lăng Vân bỗng thấy ảm ức vô cùng. Nàng muốn kể lể, nhưng lại không tài nào mở miệng ra nổi. Thân thể nàng cũng như bị đông cứng, không cách nào cử động.

Ngày hôm đó hân hùng hổ lao vào phòng, muốn dẫn nàng rời khỏi Đại Danh. Lúc đó nàng đã hỏi hân muốn dẫn nàng đi đâu? Hân nói đi về Tô Châu, nàng đã rất thất vọng vùng vằng đẩy hân ra.

Hân không hiểu tâm ý nàng.

Có lẽ cũng chẳng có ai hiểu được tâm ý nàng.

Nàng rất muốn đi cùng hân. Nhưng, không phải về Tô Châu, cũng không phải Trường An. Nàng muốn hân dẫn đến một nơi thật xa lạ nào đó. Nơi không còn ai biết bọn họ là ai, không còn ai biết bọn họ là tỷ đệ...

Nhưng lúc này trong mờ ảo, hân lại như hiểu tâm ý nàng. Hân bỗng lướt lại gần, ngồi xuống cạnh.

Lăng Vân như ngừng thở, nàng quên trốn tránh, quên giãy dụa, nàng chỉ muốn khóc lớn. Bao nhiêu ảm ức trong lồng ngực như muốn tuôn ra. Cái

thứ tình cảm cấm kỵ này đè nén nàng lâu nay đến khổ sở, nó giống như một tảng đá đè lên người nàng, khiến nàng không thể thở nổi.

Bỗng nhiên, hắn đưa tay đỡ lấy đầu nàng, một luồng nhiệt nóng luồn vào miệng Lăng Vân. Nàng vựng về đáp trả.

Trời đất quay cuồng.

Một bàn tay to không biết từ đâu xuất hiện, bỗng vuốt ve xoa bóp lấy bầu ngực của nàng.

Lăng Vân bỗng mở mắt, rùng mình, một nỗi sợ hãi khủng khiếp lan tràn.

“Dừng lại, không được đâu. Chúng ta là... tỷ đệ, thân tỷ đệ, người biết mà.”

Nàng muốn hất tung bàn tay ma quái kia, nhưng lại không cách nào làm được.

“Dừng, ta xin người. Chúng ta không thể thế này...”

Lăng Vân thở dốc khủng hoảng. Nàng nửa muốn chạy trốn, nửa muốn ôm lấy hắn, để cho hắn hôn, quên đi tất cả.

- Đại tiểu thư!

Bỗng có tiếng gọi từ rất xa vọng lại.

Lăng Vân ngơ ngác nhìn. Hình dáng hắn bỗng nhiên xa dần, như bị thứ gì đó hút đi, rồi vỡ vụn.

Vừa rồi nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng khi hắn thực ra đi xa, nàng lại muốn hắn trở lại, thật mâu thuẫn.

- Đại tiểu thư!

Lại là tiếng gọi của Tiểu Tinh, lần này rất to rõ.

Lăng Vân thấy trước mắt hoàn toàn trắng xóa.

- Đại tiểu thư, tỉnh lại.

“Lộc cộc lộc cộc”

Cỗ xe ngựa lại dần hiện rõ.

Hóa ra, tất cả chỉ là một giấc mơ.

- Đại tiểu thư, tỷ mơ thấy ác mộng gì sao?

- Ừm.

Lăng Vân giọng điệu mệt mỏi đáp lại. Giấc mơ vừa rồi lấy đi của nàng rất nhiều sức lực.

Bên ngoài có tiếng ai đó:

- Vân Vân, đã đến Giang Ninh rồi. Nàng chịu khó thêm một lát, ta sẽ sắp xếp chỗ nghỉ ngơi.

Là tiếng Từ Nguyên.

Tiểu Tinh bên cạnh bỗng vui vẻ nói:

- Thật may là về đến Giang Nam kịp Trung thu. Muội còn tưởng sẽ phải ăn Trung thu ở Đại Danh tù túng kia.

- Đã sắp trung thu rồi sao?

Lăng Vân vén rèm xe nhìn, trời chiều thu u ám, giống như tâm tư của nàng.

...

Giang Ninh, thủ phủ Giang Nam.

Thành này còn có một tên gọi khác, Kim Lăng.

Cái tên Kim Lăng xuất phát từ một đoạn cổ sự hơn ngàn năm trước, lúc Tần Thủy Hoàng lập Đại Tần. Lúc bấy giờ, nghe nói có một kẻ bí ẩn tìm gặp Doanh Chính, phán rằng phía đông nam nhà Tần có một nơi vương khí rất vượng, nếu Thủy Hoàng không tìm cách hủy đi, sớm muộn cũng có người xưng vương ở đó, quay mũi giáo diệt Đại Tần.

Doanh Chính nghe lời người nọ, đem vàng đến cúng tế ngày đêm, hòng dùng tục khí phá vương khí. Nghe đồn vàng chôn xuống đất vô số kể, đến nỗi người ta gọi đất đó là Kim Lăng, ý tứ "mộ chôn vàng". Chỉ là, Tần Thủy Hoàng lại không ngờ được, ông ta đã tự mình diệt đế quốc của mình. Bởi con trai ông ta Doanh Phù Tô lại ngẫu nhiên từng là hầu gia của vùng đất nọ.

Đến trước lúc Đại Tổng giành được thiên hạ, Kim Lăng liên tục là kinh đô của Thập Quốc. Khi Tống diệt Nam Minh, Kim Lăng cũng bị phá hoại không ít, sau bị đổi tên thành phủ Giang Ninh, làm thủ phủ đạo Giang Nam.

Chuyện xưa quá xa vời. Nhưng dù qua bao thăng trầm, Giang Ninh vẫn luôn là địa phương giàu có đông đúc số một số hai Trung Nguyên.

Trời đã về chiều.

Nơi này gần cổng bắc Tam Sơn Môn.

Nghe nói quân Yên bị mắc kẹt ở Hoài Nam không thể đe dọa Giang Nam, nhưng việc ra vào cổng thành vẫn khá nghiêm ngặt. Tệ nhất trước khi trời chập tối, ai cần vào thành đều phải vào sớm, nếu không buộc phải ở ngoài chờ ngày mới.

Tam Sơn nổi danh Giang Ninh, bởi nó án ngữ ngay bờ Tần Hoài.

Tần Hoài Kim Lăng, cặp đôi này chỉ cần là người Giang Nam đều biết. Mỗi khi đêm đến, phố thị treo đèn, nam thanh nữ tú dập dìu nhau lên hoa thuyền, bập bồng sóng nước, hớp một ngụm rượu, ngắm nhìn ca múa. Cảnh tượng này ước chừng ai ở đây cũng đã mòn mắt mòn tai.

Trong một quán trà nhỏ, vài tên thanh niên đang nhìn về khách điểm đối diện, xì xào chỉ trỏ.

- Này, ai vậy? Ca kỹ mới của Hoa Phường sao?

- Ngắm chừng không phải, có lẽ là tiểu thư nhà nào đó.

- Tiểu thư? Bốn công tử sống ở đây bao năm, nhà nào sinh con gái ta đều nắm trong tay. Làm sao giữa trời lọt ra một mỹ nhân cỡ này mà không biết được chứ?

- Hêê, Cao công tử. Lần này tin tức của huynh không bằng ta rồi. Mỹ nhân kia họ Lăng, nghe nói là người Tô Châu đó.

- Tô Châu Lăng gia? Hình như có nghe qua. Mà... không ngờ nha, từ lâu đã nghe nói mỹ nữ Tô Hàng đẹp không kém Giang Ninh chúng ta, lần này quả nhiên đại khai nhãn giới. Để ta qua đó xem.

- Ấy, chuyện này không thể đi riêng chứ? Huynh quên mất chúng ta là Kim Lăng Tứ Đại Tài Tử sao?

Tứ Đại Tài Tử vội vàng đứng dậy băng qua đường. Mấy tên này, bộ dáng tuy cổ ra vẻ nho nhã, lưng thẳng ngực ưỡn, nhưng mồm thì bình phẩm thân thể nữ tử, thì thoảng còn phá lên cười dâm tiện, không ra thể thống gì.

Ở phía bên kia đường, một nữ tử đang nhấc chân váy đi vào cửa khách điếm, theo sau còn có nha hoàn và vài thanh niên.

Khách khứa cả sảnh đều quay ra nhìn, nam thì trầm trồ, nữ thì đổ ky.

"Bể nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn".

Một mái tóc đen bối cao, đính lên cây trâm ngọc. Da thịt nõn nà sáng bóng như tơ lụa, đôi hàng mi như thu thủy, cánh mũi kiêu nhỏ. Dáng người nàng thon dài, yêu kiều diễm diễm. Từng bước chân uyển chuyển hàm súc, tràn ngập sự mượt mà quý phái.

Nàng mặc một bộ váy xòe vintage đen, ống tay bó sát, cổ tay rũ xuống.

Đây cũng là bộ đồ yêu thích nhất của nàng, nó là mẫu thiết kế đầu tiên của tên kia. Nàng còn nhớ hẳn nói, kiểu váy này là bảo bối làm đẹp của các nữ minh tinh ở quê hân, còn nói nữ nhân không đủ khí chất, có cố đua đòi mặc vào cũng chỉ là gà vịt.

Cả bộ váy không hề có hoa văn nào, chỉ một chiếc đai lưng cột đúng "tỉ lệ vàng", làm nổi bật cả 3 vòng thân thể. "Tỉ lệ vàng" trên người nàng, hẳn phải chạy theo xin xỏ nàng suốt mấy ngày mới được phép đo. Lúc đó nàng còn mắng hân, nhưng giờ đây nàng phải cảm ơn hân. Bất kỳ bộ đồ nào, dù là váy thô chợ trời, mặc trên người "diễn viên quần chúng" rõ tầm thường, một khi rơi vào tay nàng, chỉ chỉnh lại một tẹo theo tỉ lệ, ngay lập tức liền khác hẳn.

Chỉ tiếc, định kiến cổ đại không thể dùng một cái đổi ngay, thiết kế vẫn để chân váy dưới đầu gối, thành ra vẫn mang hơi hướng quý cô những năm 30-40. Dù vậy, vẫn quá đủ thành siêu cách tân.

Đại Tổng rộng lớn, Phong Vân tơ lụa dù mới lạ đến mấy, đến nay vẫn chỉ lẫn quẩn ở Trường An. Lăng Vân mặc mẫu váy này dạo Giang Ninh, khiến đám nữ nhân ở đây bấy lâu tự cao tự đại nghĩ mình là nữ tử Giang Nam xinh đẹp, nhìn thấy đều lòi hai mắt ra.

Chẳng qua các chị em vẫn soi mói chê bai là chủ yếu, thậm chí còn mỉa mai nói Lăng Vân là kỹ nữ mới đến. Chỉ có đám nam nhân là nhìn không rời mắt, các anh đây vẫn thật thà hơn cả, đẹp như vậy không nhìn thì chỉ có thiếu năng.

Chỉ tiếc, trên khuôn mặt kia phảng phất vẻ tiều tụy, tuy nhiên lại khiến vẻ đẹp thêm u nhã khó chạm.

- Lăng tiểu thư, xin dừng bước.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 183

Tứ Đại Tài Tử

Ngay hôm chia tay Lăng Phong ở Hà Bắc xong, Lăng Vân đã rời Đại Danh xuôi về đông nam, thậm chí ra thành còn trước Lăng Phong hai ngày, lúc đó Phong ca còn trốn quan binh trong thành.

Cũng may nàng rời đi trước khi thiết lệnh của Triệu Doãn bay về, bằng không đã không thể rời thành. Mặc dù Triệu Hanh cũng đã tiến hành giới nghiêm, nhưng mục tiêu lục soát là đám Lăng Phong và Thành Bích, với những gia tộc lớn có tiền tài như họ Từ Lăng thì vẫn có cách ra thành.

Suốt trên đường đi, Từ Nguyên rút kinh nghiệm không còn lỗ mãng như trước. Cũng không rõ hãn đã hối hận, hay còn có mưu tính khác. Thực ra, hãn có muốn gần gũi cũng vô ích, còn có nhóm Cao Diệp và cả Từ Từ Lăng nhìn chăm chăm. Hơn nữa, Lăng Vân tâm ý đã không nằm ở Từ Nguyên từ lâu. Mặc kệ hãn có bày trò thế nào, tâm nàng cũng khó lòng quay lại như trước.

Chẳng qua, tâm ý không ở là một chuyện, hiện thực vẫn là hiện thực.

Lần này trở về, chỉ sợ hôn lễ vẫn nên diễn ra. Đây không phải chuyện bị gia tộc ép hôn hay gì cả, mà ngay chính Lăng Vân cũng không muốn trốn chạy nữa. Nếu không, nàng còn có thể chờ điều gì khác đây?

Chờ Lăng Phong nhận ra tình cảm của mình, bỏ hết sự nghiệp dẫn nàng cao chạy xa bay?

Chờ ai đó ném ra một bí mật, nói rằng hai người không phải tỷ đệ?

Lăng Vân không thể mơ mộng được. Có lẽ số phận đã an bài nàng như vậy.

Nói đến số phận, Lăng Vân bỗng nhớ đến đạo sĩ lần nọ.

Thiên Sát Cô Tinh?

Nếu nó là thực, vậy thì nàng càng ở cạnh Lăng Phong, hẳn sẽ càng không may mà thôi. Đã như vậy, nàng thà rằng cách xa hẳn.

Lăng Vân vô thần bước vào khách điểm, đúng lúc này...

- Lăng tiểu thư. Tiểu sinh Cao Mặc Kỳ, thật hân hạnh gặp nàng ở Giang Ninh.

Lăng Vân bị người gọi đành quay lại. Chỉ thấy bốn thanh niên thư sinh, mặt mày trơn nhẵn, trường bào tơ lụa, bên hông mang ngọc bội thượng đẳng. Nàng liền nhẹ nhàng thi lễ:

- Các vị công tử là...?

Cao Mặc Kỳ bị vẻ đẹp của Lăng Vân làm cho ngơ ngẩn, tên bên cạnh thấy vậy tiếp lời:

- Tiểu sinh Cảnh Vũ Hiên, bốn người chúng ta chính là Kim Lăng Tài Tử.

- Hân hạnh.

Lăng Vân khách sáo nghiêng đầu coi như chào hỏi, trong lòng chẳng hiểu ra sao.

Nàng là người buôn bán, có xu hướng nữ nhân hiện đại, việc chào hỏi khách sáo là thói quen, cũng không giống các nữ tử cổ đại khác e thẹn ngại ngùng, sợ thất danh tổn hạnh này nọ khi gặp nam nhân.

Nhưng gặp mặt chào hỏi kiểu này, cùng với bàn sinh ý hoàn toàn không giống nhau.

Những kẻ này tự xưng phong nhã tài tử, chẳng lẽ không biết đường đột giai nhân sao?

Bốn tên vẫn còn hai người chưa giới thiệu. Đúng lúc tên thứ ba hăng giọng bước ra, thanh niên bên cạnh Lăng Vân bỗng cầm chuôi kiếm ngăn chính giữa, giọng khó chịu:

- Mấy tên tử tử các người. Nói gì nói nhanh, ta còn đi ngủ.

Cả đám suýt nữa thổ huyết, dạo này mặt trời mọc phía tây, người hầu còn lão hơn cả chủ nhân, đã vậy còn trù ẻo anh em chết sớm.

Có điều, thằng nhãi cầm kiếm này xuất hiện lúc nào vậy? Sao không ai biết?

Tên tài tử bị chặn mất phần mặt hồng tức giận:

- Người là thứ gì? Gia đình?

- Từ gia Từ Tử Lăng, kiếm khách.

Lại nói, tuy cùng họ Từ với Từ Nguyên, Từ Tử Lăng lại tính khí thẳng thắn hiệp nghĩa.

Tuần 7 ngày, ngày đủ 12 canh, hộ vệ cho Lăng Vân. Ngoài nha hoàn Tiểu Tình, không ai tiếp cận Lăng Vân nổi. Khiến Từ Nguyên tức mà không làm gì được. Tình hình này cứ để Từ Tử Lăng thực hiện lời hứa với Lăng Phong, một năm bảo vệ Lăng Vân, như vậy chả lẽ đám cưới của Từ

Nguyên cũng phải dời lại một năm? Lúc đó chỉ e Từ Nguyên cũng chả muốn cưới nữa.

Tài tử kia định phát tiết, Cảnh Vũ Hiên bỗng hích tay chặn lại.

Từ gia là gia tộc vừa lớn vừa có máu mặt. Tộc này vừa làm buôn bán vừa là người giang hồ. Có thể ở kinh thành người ta chỉ biết Từ gia là một nhà buôn bán từ Tô Châu, có chút thực lực hắc bạch mà thôi. Nhưng một khi về đến Giang Nam, chỉ cần xưng tên Từ gia ra, lập tức hiệu ứng khác hẳn.

Bởi vì, Từ gia là một trong Giang Nam Tứ Đại Thế gia. Bốn nhà này gồm Mộ Dung, Lô, Thẩm và Từ. Thực ra trước kia là năm nhà, còn một nhà khác là Hàn gia, sau bị một đêm diệt tộc.

Đây cũng là lý do vì sao chuyện kết hôn của Lăng Vân với Từ Nguyên khó giải quyết.

Chuyện kết hôn của Lăng Vân không chỉ là của cá nhân nàng, mà còn ảnh hưởng đến gia tộc về sau. Nếu Lăng Vân chủ động thối hôn, đồng nghĩa Lăng gia đắc tội thế gia Giang Nam, coi như về sau khỏi làm ăn gì được. Mặc dù nói nữ nhân cổ đại một khi gả đi cũng không cần lo cho nhà mẹ đẻ nữa, vốn mẹ nàng cũng đã mất. Nhưng nói cho cùng, thân thích vẫn là thân thích, không thể nào vô tình mà rũ bỏ hết.

Trong Tứ Thế gia, ba nhà Mộ Dung Lô Thẩm đều ở Giang Nam, riêng Từ gia ở Lương Chiết, cho nên ở Giang Nam có thể có người không biết giống như tên kia. Cảnh Vũ Hiên biết sự lớn mạnh của Từ gia, cho nên ngăn đồng bạn.

Đang lúc không khí kỳ quặc, bỗng có giọng ai đó ngậm nga:

- Ngọc lan can ngoại ngọc trâm hoa, ngọc trâm hoa sáp ngọc nhân đầu.

Một vế đối có đến bốn chữ "ngọc". Lăng Vân lại đang cài trâm ngọc, lời này không phải khen ngợi nàng thì chẳng còn ai khác.

Cả đám quay lại nhìn, khách trong sảnh cũng cố thò đầu ra xem. Chuyện tài tử nổi hứng làm thơ ra vế đối ở Giang Nam như cơm bữa, cũng rất dễ thành tin hot. Thành ra chỉ cần có người làm thơ, quần chúng đều cố xem là ai, ở đâu, mấy giờ, lỡ như bài thơ kia có hot thật, còn dễ bề hôm sau chém gió.

Chỉ thấy đi đến là một vị công tử, áo quần vàng nhạt, tóc vấn buộc dây sau đầu, ra dáng thư sinh, khuôn mặt khá anh tuấn. Đi bên cạnh còn một tên thư đồng thấp bé.

Vừa thấy kẻ này, Cao Mặc Kỳ liền lộ vẻ chán ghét, đại khái ra đường gặp phải kỳ đà, ngoài mặt vẫn phải làm bộ khách sáo:

- Hóa ra là Dương công tử.

Người họ Dương chỉ liếc mắt, cũng không thèm trả lễ, còn cười nói:

- Haha, Dương mỗ ở Giang Nam thư viện bấy lâu, Giang Nam Tứ Đại Tài Tử thì có nghe đến, còn Kim Lăng Đại Tài Tử, lại là trò chơi gì?

Mấy người Cao Mặc Kỳ như mắc nghẹn ở họng, bọn họ biết người này, cũng biết mình đang yếu thế.

Chỉ có Lăng Vân thấy nhạt nhẽo. Nàng lâu nay đã xem hết thấy là gió thổi mây bay, đặc biệt không thích văn vẻ, kể cả có thực tài đi nữa.

Từ Từ Lăng còn tệ hơn, trực tiếp vỗ miệng ngáp dài, hận không thể nhét cái chuôi kiếm vào mồm mấy tên này. Đứng cạnh còn có mấy huynh đệ Cao Diệp, tuy không tỏ thái độ gì nhiều, nhưng qua ánh mắt cũng thấy rõ bọn hân chẳng ưa gì tài tử.

Lăng Vân không thích tài tử, nhưng nhắc đến Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, Lăng Vân lại không hề xa lạ. Diệp Tố Tân, một thời mất ăn mất ngủ theo đuổi Lăng Vân, chính là một trong bốn vị Đại Tài Tử kia. Chỉ là nay Tân ca đã tìm ra chân lý cuộc đời mình, năm trước lên kinh đỗ tiến sĩ xong, gã liền quyết tâm tu chí học hành ở Quốc Tử Giám, tình nhi nữ đẹp sang một bên, quả là tấm gương sáng cho thanh niên Đại Tống.

Kẻ đang ba hoa ở kia, là Dương Diên Hi, đứng thứ hai trong Tứ Đại Tài Tử.

Gã có thể nói là có chút tài thơ ca, nhưng vận số thì không. Năm trước lên kinh ứng thí, chỉ tiếc trượt mất. Về lại Giang Ninh, Dương Diên Hi liền muốn học theo cổ nhân, cái gì mà xem danh vọng tiền tài là phù du, xem học hành đỗ đạt là vô dụng, suốt ngày dạo chơi ngâm thơ làm câu đối, ra vẻ ta đây là “tài tử”.

Thực tế mà nói, có lẽ gã ta đang hận đời, có bao nhiêu chữ trong bụng đều muốn khoe ra. Gã muốn chứng minh mình một bụng kinh luân, chẳng qua ông trời mắt đui không cho đỗ tiến sĩ.

Diệp Tố Tân là bạn Dương Diên Hi, chuyện họ Diệp từng theo đuổi Đại tiểu thư Lăng gia, Dương Diên Hi biết, hẳn thậm chí từng lấy ra đùa cợt Diệp Tố Tân, trong lòng còn tặc lưỡi khinh thường. Trong mắt các tài tử như Dương Diên Hi, ca kỹ thuyền hoa cho dù có qua tay đủ loại người vẫn có giá hơn hẳn nữ thương nhân.

Ngoài ra, Từ gia là thế gia Giang Nam, Dương gia của Dương Diên Hi cũng có mối quan hệ. Từ Nguyên đến Giang Ninh, cũng vừa ghé Dương phủ bái phỏng lão cha của hắn xong. Dương Diên Hi tình cờ biết vị hôn thê của Từ Nguyên lại chính là Lăng Vân. Hắn đâm ra tò mò, mới cố ý lượn lờ khách điểm.

Một nữ tử có thể hút hồn cả Diệp Đại tài tử lẫn Từ Đại thiếu gia, Dương Diên Hi không tò mò mới lạ.

Vừa rồi gặp Lăng Vân đẹp đến chim sa cá lặn, Dương Diên Hi không khỏi động dung, mới cố ý ngâm câu đối gây ấn tượng với người đẹp.

Tên thư đồng nghe chủ nhân xưng, cũng nhanh nhẩu phụ họa:

- Công tử gia, vế đối của ngài hình như là vế dưới, phải chăng còn có vế trên?

Dương Diên Hi ánh mắt tỏ vẻ khen ngợi, cười nói:

- Haha, khen cho người, đi theo ta cũng học được chút ít. Vế trên quả thật có, nhưng bây giờ... lại không có nữa.

- Tiểu nhân không hiểu, vế đối thì luôn có đôi có cặp, làm sao lại lúc có lúc không?

Hai người một xưng một họa, cứ như đã luyện tập từ trước.

Dương Diên Hi vờ liếc mắt đầu đó, nói:

- Vế dưới đã gán cùng mỹ nhân, còn cần vế...

- Công tử đại tài. Người ngọc trầm ngọc...

Dương Diên Hi nói nửa câu đột nhiên dừng, khiến tên thư đồng đang trôi chảy cũng phải ngắt theo, cả hai phát hiện có gì không đúng.

Nhìn lại, không chỉ hai người, cả đám công tử thiếu gia ai cũng mặt mày ngơ ngác.

Hóa ra, "người ngọc" mà bọn chúng đang muốn thể hiện, đã biến mất từ lúc nào. Chỉ còn mấy người Cao Diệp cười tủm tỉm:

- Các vị tầàài tử, còn bài thơ gì đọc nốt cái nhĩ?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 184

Phản Chủ

"Tí tách tí tách"

Trời Giang Nam bỗng đổ mưa nhẹ.

Cao Diệp cùng hai đứa Triệu Tử Long Chu Công Cẩn ngồi ở sảnh khách điểm, trên bàn đặt mấy đĩa đồ ăn, có thể thấy sót lại mấy miếng bánh dở dang. Chẳng qua nhiệm vụ của chúng lại là canh chừng đám tài tử mặt dày vẫn đang ngồi ở sảnh.

Mấy thằng kia bị người đẹp bơ vẫn không chịu về, còn nán ngồi lại, coi bộ muốn chờ Lăng Vân đi ra. Sảnh là chỗ công cộng, ai muốn ngồi thì ngồi thôi, bọn Cao Diệp cũng không thể vô cớ đến gây sự.

Lại nói, vốn dĩ bọn họ là người của Phong Vân đoàn, với Lăng Vân chỉ gọi là quen biết, không hề có quan hệ chủ tớ hay ân nghĩa gì. Đi theo là do Lăng Phong nhờ vả, tiền ăn chỗ ở đáng ra phải tự mà lo lấy, có gì về sau tính toán ở chỗ Lăng Phong. Nhưng Lăng Vân lại lo hộ hết tất cả, chỗ bánh Trung thu ăn tráng miệng trên bàn cũng là do nàng đem qua. Khiến Chu Công Cẩn luôn miệng khen Lăng tiểu thư bề ngoài tuy băng tuyết cao ngạo, kỳ thực tâm địa Bồ tát từ mĩ vô cùng.

Chu Công Cẩn nói:

- Không biết đương gia có an toàn rồi Đại Danh hay không nữa?

Cao Diệp tặc lưỡi:

- Tứ đệ võ công không tệ, còn có A Quyền A Hổ, chắc không có vấn đề gì.

Bọn họ nào biết, Phong ca võ công không tệ đã xơi một kiếm xuyên phổi, đang không rõ sống chết.

Có tiếng ai đó thản nhiên:

- Hắn không chết được đâu, còn phải chờ ta đến giết mới được.

Đám Cao Diệp không cần nhìn cũng biết là ai.

Từ Tử Lăng vẫn một bộ "ta đây đệ nhất thiên hạ", hai tay ôm kiếm tiến lại.

Mặc dù trong thành thị bình dân không được mang vũ khí, chẳng qua luật này cũng không quá khắt khe. Tỷ dụ tú tài, danh nghĩa môn sinh thiên tử, vẫn có thể mang theo bội kiếm, tiện thể múa kiếm ngâm thơ gì đó. Tiêu đầu như Cao Diệp cũng có tư cách này.

Riêng Từ Tử Lăng, cũng không phải vì hắn là đệ tử Hoa Sơn, trái ngược càng là đệ tử môn phái giang hồ, càng bị hạn chế mang vũ khí vào thành. Chẳng qua, hắn là người của một trong 4 thế gia Giang Nam, đây lại là đất Giang Nam.

Từ Tử Lăng bỗng đột nhiên nhìn Cao Diệp, hỏi:

- Kiếm của ngươi tên gì?

Cao Diệp bình tĩnh đáp:

- Một cây kiếm thông thường thôi, không có tên.

Từ Tử Lăng không cho là đúng, giọng điệu vô cùng tự tin nói:

- Thật không? Bốn công tử nhỏ mê kiếm, nghiên cứu rất rõ về danh kiếm trong thiên hạ. Tuy người đã cố ý bọc nó lại, nhưng chỉ cần nhìn viên ngọc trên chuôi lộ ra ở kia, ta cũng đủ nắm chắc sáu phần.

Mấy đứa Triệu Tử Long nghe vậy cũng sinh hiếu kỳ nhìn lại.

Cao Diệp đúng là luôn mang theo một cây kiếm, nhưng Diệp ca hình như chỉ mang cho có, lại bọc đến mấy lớp vải kín như bưng, còn chưa thấy hẳn đem ra dùng bao giờ.

Chỉ nghe Từ Tử Lăng bình thản:

- Nếu ta nói không sai, cây kiếm của người chính là Dịch Thủy Hàn Kiếm!

Tay cầm kiếm của Cao Diệp đã run lên không ít.

Vẫn chưa đủ oanh động, câu sau của Từ Tử Lăng mới khiến Cao Diệp mặt mày tái mét.

- Cũng là bội kiếm của Chiến Quốc Cao Tiệm Ly, có đúng không?

Cao Tiệm Ly, kiếm khách nước Yên thời Chiến Quốc, nổi danh cầm nghệ đệ nhất, ưu nhã bất phàm, cũng là bằng hữu thân thiết của Kinh Kha. Bản thân Cao Tiệm Ly nghe nói cũng từng ám sát Tần Thủy Hoàng Doanh Chính sau Kinh Kha.

"Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, Tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn."

Chính là ba chữ “dịch thủy hàn” này,

Triệu Tử Long Chu Công Cẩn nhìn nhau. Bọn hăn không giỏi cổ sử, nên cũng chẳng biết Cao Tiệm Ly là thần thánh nào. Nhưng chúng lại nghĩ ngay

đến tên của Cao Diệp.

Cao Diệp, Cao Tiệm Ly?

- Cao đại ca, đây thực là Dịch Thủy Hàn gì đó sao?

- Không phải!

Cao Diệp lập tức phủ nhận, nhưng vẻ mặt đã bán đứng hẳn.

Đúng lúc này...

- Tử Lăng, Lăng tiểu thư đâu?

...

Chiều dần buông, qua khung cửa có thể thấy từng hạt mưa lách tách.

Một thiếu nữ ngồi dựa vào bên cửa sổ, một tay chống cằm, bên má một lọn tóc đen quăn rũ, ánh mắt xuất thần nhìn trời mưa.

Nàng mặc váy dài trắng toát tựa thiên nga, dáng dấp lại mỏng manh tựa hoa quỳnh, không trang sức không trâm cài, có vẻ gì đó cô đơn đến thương cảm. Nhìn cảnh này, ít ai nghĩ kia lại là Đại tiểu thư Lăng gia, một tay chống đỡ cả gia tộc.

- Lăng tiểu thư, Từ Nguyên muốn gặp, có cho vào không?

Có tiếng nam nhân ở ngoài vọng vào, là Tử Từ Lăng.

Lăng Vân với tay lấy áo choàng khoác tạm lên người, lãnh đạm nói:

- Để hẳn vào đi.

"Két"

Cửa phòng mở, chỉ thấy Từ Nguyên mặc trường bào trắng thêu viền vàng, coi như đủ anh tuấn. Ánh mắt gã không tình nguyện nhìn Từ Tử Lăng hộ pháp bên cạnh.

Từ Tử Lăng một tay cầm kiếm chặn trước mũi Từ Nguyên, một tay rào sau lưng, trông không khác gì áp giải trọng phạm.

Từ Nguyên nhú mày khó chịu:

- Không nghe thấy sao? Nàng ấy nói để ta vào trong.
- Có chuyện gì đứng đây nói cũng được. Từ gia nhân nói lời giữ lời, ta đã hứa phụ trách an toàn cho nàng ấy một năm.

Từ Nguyên ngửa mặt lên trời, suýt chút thổ huyết.

Không có cái ngu nào bằng cái ngu này. Sai lầm lớn nhất của Từ Nguyên chính là điều Từ Tử Lăng đến. Cứ tưởng sẽ trị được Lăng Phong, rút cục tự mình hại mình. Gã âm thầm bực bội, thầm nghĩ "cứ chờ xem ta làm sao chinh chết người".

Từ Tử Lăng lại điềm tĩnh như không. Ngoại trừ nha hoàn Tiểu Tinh, đừng nói Từ Nguyên, kể cả lão cha Từ Vân Tảo tới, Từ Tử Lăng cũng không cho tiếp cận Lăng Vân, trừ khi nàng ta chính miệng cho phép.

Trời không chịu đất đất phải chịu trời. Từ Nguyên nhếch môi, lộ ra hai hàng răng trắng:

- Vân nhi, đây là hoa mai sâm, là bảo vật Tây Vực, đại bổ thân thể. Nàng mấy ngày qua đi lại khổ cực, nên dùng một chút.

Kể ra, Từ Nguyên sau lần lỗ mắng ở Hà Bắc đã biết rút kinh nghiệm, trước mặt Lăng Vân lịch thiệp nhã nhặn, chỉ thăm hỏi không hề làm gì quá

tay. Đến Giang Ninh xong liền đi thăm hỏi khắp các nơi, ra dáng nam nhân bận rộn sinh kế, là chỗ dựa cho nữ nhân về sau.

Từ Tử Lăng đưa tay nhận lấy, trao cho Tiểu Tinh.

Chỉ thấy Lăng Vân ngồi ở cửa không nói gì, gật đầu xem như đã biết.

Từ Nguyên chưng hửng, chẳng lẽ đội mưa đến đây chỉ nói được một câu liền về?

Lăng Vân sau sự kiện kia trở nên rất trầm lắng khó chạm. Từ Nguyên nhớ lại mấy năm trước, lúc gã mới quen Lăng Vân, nàng cũng thái độ y như vậy, có cảm giác không thể đánh hạ. Từ Nguyên phải tốn biết bao công sức, âm mưu dương mưu đều có, mới có thể khiến nàng chịu tiếp chuyện mình, để rồi chỉ sai lầm một lần tất cả đều lại về zero.

Gã đành cười gượng:

- Ta còn có việc phải làm, sẽ không quấy rầy nàng nữa. À đúng rồi, có thư từ Tô Châu cho nàng đấy, hạ nhân của ta vừa đem đến...

Nói rồi đưa ra một phong thư, vẫn là Từ Tử Lăng trung gian nhận lấy đưa cho Tiểu Tinh.

...

Lát sau.

Lăng Vân đọc phong thư từ Tô Châu. Càng đọc ánh mắt càng lo lắng.

Nàng gập phong thư, đứng lên tựa người vào song cửa, lẩm bẩm:

- Xem ra hôn lễ này không làm không được, nếu không...

- Tiểu thư, năm xưa tiểu thư bị đối xử tệ bạc, giờ này vẫn còn nghĩ cho bọn họ sao?

Tiểu Tinh đột ngột phản ứng, chỉ là Lăng Vân đang lúc rối rắm không để ý thái độ này.

Tiểu Tinh môi vênh lên, bộ dạng điêu ngoa chanh chua nói:

- Máy người đó ngồi mát ăn bát vàng, hoàn toàn không biết tiểu thư phải khổ cực thế nào? Bây giờ việc buôn bán gặp khó khăn, đã không hỏi ý kiến tiểu thư thì thôi, lại xem tiểu thư như vật hy sinh... Nô tỳ thấy, hay là cô cứ thanh toán cho chúng, nhưng mà âm thầm đem hết mỗi làm ăn sang Từ gia, cho bọn họ sáng mắt ra.

- Ta...

Vừa nói được một chữ, cả người Lăng Vân liền chấn động.

Nàng tuy gần đây tinh thần suy nhược, thế nhưng cũng không dễ bị hí lộng.

- Làm sao người biết việc buôn bán gặp khó khăn?

Đôi mắt Lăng Vân trong trẻo hẳn lại. Nàng đặt một tay lên bàn, run rẩy tái nhợt, trong lòng tràn đầy nghi hoặc cùng sợ hãi.

Nha hoàn thì chỉ là nha hoàn, có thể chuyện nhi nữ khuê phòng chia sẻ cho nhau được, nhưng chuyện Lăng gia gặp khó khăn, chuyện mỗi làm ăn này nọ, chỉ người trong thương hội mới biết, đâu đến lượt một đứa nha hoàn cũng biết?

Tiểu Tinh năm nay 15 tuổi, là nha hoàn thân thiết nhất của Lăng Vân, hai người như hình với bóng. Tiểu Tinh theo Lăng Vân từ rất nhỏ, lúc nàng còn chưa được xem là đại tiểu thư. Vì định kiến lễ giáo không thể xưng hô

tỷ muội, nhưng Lăng Vân đối xử với Tiểu Tinh không khác gì thân tỷ muội. Lăng Vân không dám tin, Tiểu Tinh lại có thể phản bội mình.

Tiểu Tinh quỳ rạp xuống đất, lắp bắp:

- Nô tỳ... nô tỳ... đoán.

- Người... đoán? - Lăng Vân run run.

Thà rằng không nói thì thôi, vừa nói liền lòi ra. Đoán mà cũng được như kia, làm nha hoàn quả thật uổng phí.

Tiểu Tinh len lén ngược mắt nhìn, vừa chạm phải ánh mắt của Lăng Vân, cả người như nhũn ra.

Hai người ở cạnh nhau quá lâu, trí tuệ tính cách đều rõ ràng, có những thứ không cần nói cũng tự hiểu.

- Tiểu thư tha tội, tiểu thư tha tội. Là Từ Thiếu gia... ngài ấy... nhờ nô tỳ...

Lăng Vân vẫn im lặng. Tiểu Tinh òa khóc:

- Nô tỳ, nô tỳ... thực sự chỉ nghĩ cho Tiểu thư mà thôi. Huhu.

Lăng Vân không đành lòng, chỉ có thể quay mặt đi.

Nàng thực sự quá cô độc.

Lúc này thật hy vọng có ai đó để giải bày. Có Lý Minh Nguyệt thì tận Trường An, giờ này chắc cũng đã vào Quốc Tử Giám, có cuộc sống riêng. Ngoảnh đầu nhìn lại, bao năm đi đây đi đó, những tưởng quen biết phải nhiều hơn những tiểu thư khuê các, hóa ra sự thật nghiệt ngã.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 185

Làm Sao Mà Sống Nổi?

Dưới sảnh.

Dương Diên Hi cũng đang nán lại chờ trời tạnh mưa, nhưng một phần là để ngắm Lăng Vân. Nàng kia quá xinh đẹp, có thể nói là nữ tử đẹp nhất mà hắn từng gặp.

Dương Diên Hi là tài tử Giang Nam, máu phong lưu có từ nhỏ. 13 tuổi phá thân, ca kỹ hoa khôi đùa giỡn không biết bao nhiêu cô. Mặc dù nói tài tử cứ làm thơ hay là toàn dân sùng bái có chút khoa trương, nhưng có không ít người ái mộ thì quả là không sai.

Riêng ở đất Giang Nam phong nguyệt này, chỉ cần là nữ tử chưa gả người, Dương Diên Hi hẳn gần như chưa thất bại bao giờ. Thậm chí nếu chấm trúng thê tử nhà nào, gã cũng có tự tin khiến nàng ta mê mẩn mình.

Dương Diên Hi đã nhìn thấy Từ Nguyên đi xuống, còn có vẻ không vui, liền vờ tiến lại:

- Từ thiếu gia? Thật là trùng hợp. Người vừa ghé nhà ta xong, ta lại đến khách điểm người trú. Quả là bằng hữu tương phùng.

Từ Nguyên không xem Dương Diên Hi vào mắt, nhưng hai bên cũng gọi là biết mặt, liền cười nhạt:

- Hahả, Dương công tử có người quen đang trú ở đây sao?

Ý tứ chính là, lão tử cũng không phải người đó, đừng có ra vẻ quá quen biết.

Dương Diên Hi nói:

- Vậy thì không. Chẳng qua vừa rồi phát hiện một vị mỹ nữ quốc sắc thiên hương, vì ái mộ mà đến thôi...

Từ Nguyên nửa chột dạ nửa đắc ý:

- Vậy sao? Không biết là xinh đẹp nhường nào, lại có thể khiến Dương công tử mê mẩn như vậy?

- Ài, ta cũng đang không biết. Chỉ biết là cạnh nàng luôn có một tên hộ vệ mang kiếm.

Từ Nguyên giả vờ đến đó cũng đã đủ, chỉ vào ai đó trên lầu hai:

- Ý Dương công tử là hản?

- Đúng vậy.

- Hản chính là đường đệ của ta, Từ Tử Lăng.

Dương Diên Hi mới vờ tỉnh ra:

- A, nói vậy, vị mỹ nữ kia... Hahá, đã nghe vị hôn thê của Từ thiếu gia xinh đẹp, thật không ngờ đến...

Từ Nguyên tuy không ở Giang Nam, nhưng cũng biết tên họ Dương này háo sắc ra sao, nghe nói còn làm không ít chuyện đồi bại, liền gằn giọng:

- Dương công tử. Nếu đã biết là vị hôn thê của ta, mời người cách xa một chút.

- Haha, đây là đương nhiên.

Từ Nguyên nói xong bỏ đi, Dương Diên Hi mặt liền đổi thâm trầm, nốc một ly rượu đánh “ực”, lẩm bẩm:

- Một tên con buôn mà thôi, có cái m* gì mà đe dọa ta? Mỹ nhân như vậy, để loại tục nhân như người hưởng thật là quá phí phạm.

Từ Nguyên còn chưa tìm được chỗ ngồi ấm nồng, một tên hạ nhân Từ gia chạy vội vào mặt mày nhợt nhạt:

- Đại thiếu gia, bên ngoài có mấy kẻ giang hồ nói muốn tìm ngài.

- Tìm ta làm gì? Có bái thiếp hay không?

- Không có. Xem ra từ xa đến, khắp người đều là bụi đất...

Từ Nguyên giọng điệu không quan tâm:

- Hừ, từ xa cũng không tiếp. Từ gia chúng ta, dù có quen trong giang hồ cũng là cao thủ nhất lưu, có danh thiếp đằng hoàng, ở đâu ra mấy tên linh tinh thấp kém chứ. Ai cũng tiếp thì bốn thiếu gia ta thành cái gì?

Tên hạ nhân ừ ừ lui ra. Bình thường báo tin tốt đều sẽ có thưởng, hôm nay xui xẻo.

Đám Cao Diệp cũng có mặt trong sảnh. Cao Diệp thì vẫn một bộ suy tư, coi bộ đang nghĩ làm sao tán gái. Chỉ có Chu Công Cẩn là đưa thông minh, bỗng nghĩ đến cái gì, lại gần tên hạ nhân nhỏ giọng hỏi han gì đó.

Rất nhanh, Chu Công Cẩn quay lại nói vài câu với Cao Diệp, sau đó thêm Triệu Tử Long ba người đều rời đi.

Từ Nguyên rất không ưa ba tên Phong Vân đoàn này, nhưng mọi thứ ăn ở đều là Lãng Vân chi trả, gã cũng không thể làm gì, chỉ mặc kệ.

Cao Diệp vừa đi, từ trên lầu hai đã có một bóng hình xinh đẹp đi xuống.

...

Chuyện của Tiểu Tinh khiến Lăng Vân rối bời, muốn ra ngoài hít thở một chút. Lăng Phong từng nói, có chuyện gì thì đi dạo, đừng ngồi trong phòng kín, sẽ không nghĩ được gì hay ho.

Lăng Vân đã thay trang phục mới, lần này nàng mặc một bộ váy dài màu hồng. Cùng với làn da trắng mịn, mái tóc đen mượt khiến nàng nổi bật như một đóa phù dung giữa màu trời mưa u ám. Bên cạnh đã không thấy nha hoàn Tiểu Tinh, xem ra đang bị phạt quỳ trong phòng.

Đám khách nam trong sảnh đều há mồm nhìn lên. Trong đó có một ánh mắt đặc biệt lộ vẻ mê ly, còn kèm một sự âm nhu nào đó.

Không thể không nói, cái sảnh này bình thường chẳng mấy ai ngồi, thế quái nào hôm nay lại chật như nêm cối. Chỉ sợ là anh em háo sắc trong thành nghe tin hot chạy tới hóng. Có mấy tên thấy mỹ nhân đi ra chỉ có một mình, đã bắt đầu lục đục động dục.

Chỉ là còn chưa kịp nhích người, đã thấy một cái bóng mờ theo cầu thang từ lầu một lên lầu hai trong chớp mắt, sau đó khoanh tay đi ngay sau lưng mỹ nhân. Không ai ngoài Từ Tử Lăng.

Thấy Lăng Vân xuất hiện, Từ Nguyên liền vội bước tới chân cầu thang, định đích thân đón nàng.

- Vân...

“Soạt”

Chưa kịp cất lời đã bị một cái chuôi kiếm bất thành linh thò ra chặn ngang.

Từ Nguyên gằn giọng:

- Tử Lăng, người chẳng lẽ không cho ta được chút mặt mũi.

Từ Tử Lăng thản nhiên như không:

- Mặt mũi người vẫn nằm trên cổ, ta đâu có đụng vào chứ.

- Người...

Từ Nguyên biết không chấp được tên đường đệ bản lĩnh cao cường này, đành đổi giọng:

- Vân Vân, chẳng phải nói muốn nghỉ ngơi sao? Sao lại xuống đây rồi? Tiểu Tinh đâu?

Lăng Vân không muốn trả lời Từ Nguyên. Nàng cũng không muốn trách gã, chỉ có thể trách Tiểu Tinh dễ bị mua chuộc.

Nhìn thấy thiếu thiếu ai đó, Lăng Vân hỏi Từ Tử Lăng ở phía sau:

- Máy người Cao tiêu đầu đầu cả rồi?

Phong Vân đoàn xem như tiêu cục, Lăng Vân cũng không rõ Cao Diệp trong đoàn làm cái gì, đành xưng là tiêu đầu.

Từ Tử Lăng băng quơ:

- Hình như có người tìm.

Lăng Vân nhú mi chốc lát. Theo nàng biết mấy người Cao Diệp đều là tứ cố vô thân, đến Giang Ninh xong cũng chỉ quần quanh khách điểm, hoàn toàn không đi thăm gì khác, đột nhiên sao lại có người tìm?

Từ Nguyên lại chỉ trông cho đám Cao Diệp mau khuất mắt mới tốt, liền sẵn giọng nói:

- Mặc kệ chúng đi. Mấy tên hồ bạng cầu hữu gì đó tìm nhau thôi...

Từ Nguyên còn định nói gì đó, lại nghe tiếng ai đó sau lưng:

- Đại thiếu gia, thực ra...

- Gì nữa? Vẫn chưa đi sao?

Nhìn lại, hóa ra là tên đưa tin vừa lúc đang cúi, gã nhân nhó đáp:

- Thực ra, người đám kia muốn tìm cũng không phải là đại thiếu gia, mà là...

Từ Nguyên không khỏi bực bội quát:

- Đã không tìm ta còn chạy vào báo cái gì?

Lăng Vân bỗng linh tính điều gì, kết hợp với chuyện nhóm Cao Diệp cũng đã đi, nàng liền nhẹ nhàng hỏi:

- Những người kia đang ở đâu? Muốn tìm ai?

Tên hạ nhân này đánh xe cho Từ gia, lâu nay chỉ dám đứng xa ngắm Lăng Vân, đến tối cùng mấy anh em mơ mộng. Chẳng ngờ hôm nay được mỹ nhân đích thân hỏi chuyện, gã "thụ sủng nhược khinh" ngược lên nhìn lén Lăng Vân, chưa gì mặt đã đỏ bừng cúi gằm xuống, mồm mép cứng ngắc.

Từ Nguyên quá mất mặt, vung chân đá mạnh vào đùi tên kia, quát:

- Người bị câm sao? Tiểu thư hỏi không biết trả lời?

- Dạ, dạ... Chúng nói cái gì mà Phong Vân đoàn, muốn tìm chính là... tiểu thư.

Lăng Vân vừa nghe đến hai chữ "Phong Vân", nàng đã vội vàng chạy ra cửa, để mặc Từ Nguyên mặt như bị ai đấm.

...

Phía tây Giang Ninh, Bảo Thuyền Xưởng.

Nơi này là xưởng đóng tàu ngay cạnh bến tàu lớn, mọi giao dịch đường thủy đến Giang Ninh đều qua chỗ này. Lúc này khắp nơi là cảnh phu khuân vác hối hả bốc dỡ hàng, đâu đó còn có tiếng gõ búa đóng đinh, xem ra lại sắp có tàu khai thủy, khung cảnh rất náo nhiệt.

Ở cổng vào đang có một nhóm người, đều mặc đồ đen huy hiệu “Hắc kỳ”.

- Sao chỉ có các người đến? Máy người Lăng Phong đâu?

- Đường gia gặp chuyện, giữa đường bị tập sát.

Ba thanh niên bụi bặm kia, hóa ra là ba người Chu Tiểu Xuyên, bộ dáng khá thê thảm.

Cao Diệp lo lắng ra mặt:

- Tập sát? Ai tập sát?

- Bọn đệ không rõ. Hình như là một nhóm sát thủ khét tiếng trong giang hồ, Như Vân gì đó.

- Vậy sao các người không ở lại, còn chạy đến đây?

Cao Diệp cũng không vội hỏi lý do. Dù sao làm cái nghề tiêu cực này, đắc tội người là chuyện không thể tránh khỏi.

Chu Tiểu Xuyên nói:

- Tần đại ca bảo bọn đệ tìm huynh. Nói kẻ địch quá mạnh, bọn đệ ở lại chỉ có tặng mạng vô ích, chi bằng tới đây bảo vệ cho đại tiểu thư. Tần đại

ca nói kẻ kia không giết được Dương gia, có thể sẽ làm khó dễ đại tiểu thư ép Dương gia đổi mạng. Ở đó đã có Tần đại ca và Hồ đại ca ứng phó.

Cao Diệp nhỏ giọng:

- Tứ đệ đụng phải ai mà ngoan lạt như vậy?

Lưu Bá Huy thờ dốc nói:

- Hình như... là kẻ hạ độc Lâm đại nương.

Cao Diệp trầm ngâm, hăn cảm giác chuyện không đơn giản như vậy.

Thực ra mấy ngày ở Hà Bắc, hăn đã nghi ngờ Lăng Phong có chuyện giấu diếm huynh đệ. Ví dụ lý do vì sao đi Hà Bắc? Bọn họ không phải là được quan phủ thuê giết phỉ như Lăng Phong nói, mà là Lăng Phong có thân phận ẩn nào đó dẫn bọn họ đi.

Cao Diệp không hỏi rõ ràng, là vì chính hăn cũng có thân phận ẩn không thể nói ra. Hơn nữa, Lăng Phong vẫn đảm bảo đúng quy cách tiêu cục, hộ tiêu xong nhận tiền phân chia cho anh em đầy đủ.

- Vậy Dương gia tình hình ra sao?

- Bị thương rất nặng, một kiếm xuyên người.

Ba người Cao Diệp há hốc mồm:

- Cái gì? Vậy... làm sao mà sống nổi.

Chu Tiểu Xuyên mặt hốc hác:

- Lúc bọn đệ rời đi, ở đó có rất nhiều cao thủ tiếp ứng, thậm chí có cả hậu duệ thần y gì đó, nói vẫn có hy vọng.

Cao Diệp nghĩ gì đó nói:

- Được rồi. Các người theo ta về gặp đại tiểu thư trước.

Vừa định quay lưng đi thì nhớ ra cái gì, hăn nhắc:

- Tuyệt đối không nói cho tiểu thư biết tình hình của Đường gia, cứ nói là hăn đang bận ở Hà Bắc. Bằng không nàng ấy chỉ e sẽ nghĩ do cái gì Thiên Sát Cô Tinh của mình làm ra...

Chu Tiểu Xuyên bỗng nhăn mặt:

- Cao đại ca, không kịp rồi...

- Cái gì không kịp?

Cao Diệp không hiểu ra sao, nhưng linh tính báo cái gì, khiến hăn quay lưng nhìn.

Chỉ thấy...

Dưới cơn mưa phùn, Lăng Vân hai mắt thất thần vô hồn, da mặt trắng nhợt nhạt, thân hình cũng lão đảo sắp ngã, giọng nàng đứt quãng vô cùng đau đớn:

- Các người nói, Lăng Phong hăn...

Nói xong câu thì đã ngã ra sau bất tỉnh, cũng may có Từ Tử Lăng vẫn hộ vệ sát đỡ lấy.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 186

Cầu Phúc Gặp Họa

Nếu Tô Châu có Thái Hồ, vậy Giang Ninh lại có Tần Hoài.

Dọc sông Tần Hoài có thể chia làm hai phố. Hướng Tam Sơn Môn là phố Ô Nê, hướng ngược lại về Chính Dương Môn gọi Ô Y. Tuy chỉ khác nhau có một chữ, môi trường lại khác biệt rất lớn.

Ô Y, đó là nơi thanh lâu hoa phường tọa lạc, quan to quý nhân đêm đêm ghé chơi, thương gia giàu có xây dựng phòng xá.

Còn Ô Nê, lại là chỗ nghèo khổ, rác rưởi phế thải khắp nơi đều có, một khi mưa to thì trôi nổi trên mặt nước. Hai bờ sông chủ yếu là thuyền dân, nhà cửa thấp bé, đường đi lối lại quanh co, tam giáo cửu lưu, bọn lưu manh, dịch phu, dân nghèo khổ đều có.

Nói vậy không có nghĩa chỉ ở Ô Y mới có chỗ vui chơi. Tiền nào của đó, người muốn "chơi" ở Ô Nê hoàn toàn có thể, chẳng qua dịch vụ sẽ bình dân hơn, "xấu xấu bẩn bẩn" hơn.

Ở một nơi tục khí lan tràn như vậy, lại có một ngôi chùa rất lớn tọa lạc.

Trước kia nếu nhắc đến chùa chiền Giang Nam, thì có Đại Lâm Tự và Đại Báo Ân Tự. Chỉ tiếc Đại Lâm tự nay đã không còn, chỉ còn Đại Báo Ân Tự.

Nguyên cớ gì lại có Đại Báo Ân Tự, vậy phải nói một chút về hơn 600 năm trước.

Theo chính sử của thế giới này, Minh Thành Tổ Chu Lệ là một ông vua lỗi lạc. Tuy vậy, có một vết nhơ trong cuộc đời ông ta, đó là giết anh giết cháu cướp ngôi xưng đế. Bởi vậy ông ta có minh quân đến đâu vẫn bị đời sau phê phán là kẻ độc ác, vì ngai vàng quên cả tình thân.

Thế nhưng theo dã sử, nguyên nhân khiến Chu Lệ cướp ngôi Chu Xán lại rất hợp lý. Đó là Chu Lệ căn bản không hề có chút máu mủ với Chu Xán.

Đại Báo Ân Tự này do chính Chu Lệ sau khi lên ngôi cho xây dựng, lấy lý do muốn báo hiếu, nhưng là báo hiếu với "vị nào" thì không ai biết. Chu Xán Chu Lệ khởi binh từ Sơn Đông, nếu có báo hiếu thì cũng nên xây chùa ở Sơn Đông mới phải, cớ gì lại cho xây ở Giang Nam?

Người ta đồn rằng, bên trong Đại Báo Ân Tự có một cấm địa, nơi đó không phải để xá lợi của Phật hay bí kíp võ công gì, mà là cất chứa bí mật thân phận thực sự của Thành Tổ Chu Lệ, cùng không ít chuyện động trời của 600 năm trước.

Lúc này, trước đại điện Đại Báo Ân Tự, một cái lư hương bằng đồng cực lớn đang bốc khói sương nghi ngút, nam nữ tín đồ cạnh đó đang hồi hải cầu bái. Xem ra ai cũng có mục đích, có sở cầu, cũng không biết Phật Tổ có thể thỏa mãn hay không.

Lăng Vân mặc một bộ đồ màu xám rất đơn giản, nhưng làn da trắng nõn vẫn khiến vẻ đẹp thêm thanh tú.

- Đại sư, tiểu nữ có lễ.

- Thí chủ, tiết Vu Lan đã qua rồi. Không biết thí chủ ghé Báo Ân tự là để cầu phúc, báo hiếu, hay để... cầu duyên?

Trả lời nàng là một nhà sư mặc cà sa màu đỏ sẫm, có điểm hơi quá lộng lẫy so với quy định.

Tiết Vu Lan của nhà Phật trùng với Trung nguyên địa quan xá tội của Đạo giáo, người ta cúng tế báo hiếu cha mẹ tổ tiên. Có điều, nghe nói khởi nguồn của lễ này không chỉ đơn giản như vậy, mà liên quan đến một nghi thức siêu độ vong hồn thời cổ đại nào đó. Nói cho cùng, tháng 7 tháng 8 là tháng âm binh, ngày nào cũng phải cúng bái.

Lăng Vân ngập ngừng đáp:

- Tiểu nữ muốn... cầu phúc cho người thân.

Hôm đó biết tin Lăng Phong trọng thương, Lăng Vân ngất đi cả nửa ngày. Từ Nguyên lo lắng chạy đông chạy tây tìm đại phu, ngoài mồm còn liên tục nói Lăng Vân đừng quá lo lắng, còn nói sẽ cho người đi đến Đức Châu nọ hỏi thăm.

Kỳ thực trong lòng Từ Nguyên vui như trẩy hội. Gã chỉ tiếc là, không biết thằng nào đâm tay nghề lại quá kém đi, đáng ra phải đâm thẳng tim cho chết ngay tại chỗ mới tốt.

Lăng Vân vừa tỉnh lại, liền quyết định tới chùa cúng bái cầu an lành cho Lăng Phong.

- A-di-đà-Phật, thí chủ tựa hồ có chuyện trong lòng, nếu đã gửi lòng tin vào Phật pháp, vậy cũng không cần tự đè nén.

- Ta...?

Nhà sư kia giọng điệu cổ quái:

- Thí chủ xem ra muốn... cầu duyên đi.

Lăng Vân người hơi run lên, nhà sư đã tiếp tục thở dài:

- Ài, thiện tai, lại một đoạn nghiệt duyên...

Người nói không biết vô tình hay cố ý, nhưng người nghe lại hữu tình. Chẳng lẽ Phật nhãn quả thực cao thâm đến vậy, có thể nhìn ra tình cảm nghiệt ngã của mỹ nhân. Lăng Vân không khỏi tự hỏi, liệt Phật pháp có giúp được nàng hay không?

Lăng Vân trong lòng lộn bộn, không khỏi ngược mắt nhìn nhà sư kia. Dung nhan xinh đẹp đến động lòng, khiến muôn người muốn nâng niu.

Trước vẻ đẹp của Lăng Vân, ánh mắt của nhà sư kia đột nhiên hiện vẻ tham lam, rất nhanh biến mất.

...

Bên ngoài đại điện.

Từ Từ Lăng vẫn một bộ khoanh tay ôm kiếm, kể ra Lăng ca cũng rất có tác phong chuyên nghiệp của vệ sĩ, đã nhận việc là làm đến nơi đến chốn.

Từ ngày phát hiện cây Dịch Thủy Hàn của Cao Diệp, Từ Từ Lăng vẫn liên tục bám lấy mà than vãn. Lần này vẫn vậy:

- Dịch Thủy Hàn Kiếm trong võ lâm được xếp vào Thập Đại Danh Kiếm, rơi vào tay người lại thành sắt vụn. Thật là quá uổng phí.

Cao Diệp vẫn im lặng, tay bất giác giữ chặt bọc kiếm.

Chu Tiểu Xuyên mới đến, không biết chuyện danh kiếm này, liền tò mò hỏi:

- Thập Đại Danh Kiếm kia là chuyện gì vậy?

Từ Từ Lăng bị hỏi trúng sở trường, vênh mặt nói:

- Danh kiếm trong thiên hạ, quá nửa đều là kiếm do Âu Dã Tử thời Xuân Thu chế ra. Chỉ là còn lại trong giang hồ không mấy cây, danh tự nói ra các người cũng không biết.

Mấy đứa Chu Tiểu Xuyên gãi đầu, không biết mới hỏi thôi.

- Kiếm của công tử có nằm trong Thập Đại Danh Kiếm không?

Từ Tử Lăng bên thân có một cây bảo kiếm Tần Quyền từng thềm thường, tên Quân Tử Kiếm.

Trong giới chơi kiếm, đều biết cây Quân Tử Kiếm này không đơn lẻ, mà còn có đôi. Một là Quân Tử Kiếm, còn một là Thục Nữ Kiếm. Một cho nam, một cho nữ. Thậm chí đi kèm hai cây kiếm này có hẳn một bộ kiếm pháp để tu luyện cùng nhau, chỉ tiếc không rõ đang nằm trong tay ai. Bản thân Từ Tử Lăng cũng chỉ có kiếm, còn bí kíp thì không.

Từ Tử Lăng đặc ý nói:

- Kiếm của ta tuy không nằm trong Thập Đại Danh Kiếm, nhưng đặc biệt được thần tiên luyện chế qua.

- Thần tiên? Thật sự có thần tiên sao?

- Đương nhiên!

Từ Tử Lăng cười sáng khoái, còn mang theo vẻ đắc ý.

Chu Công Cẩn bồng vỗ đùi, cười nói:

- A, ta nhớ ra rồi. Mấy người người quên sao? Hồi còn ở Vĩnh Lạc, chẳng phải đượng gia cũng từng nhắc tới thần tiên sao?

Lưu Bá Huy hòa theo:

- A, phải nha. Là... à, Thần Cung.

- Thần Cung? Các người mà cũng biết Thần Cung?

Chu Công Cẩn đặc ý nói:

- Không chỉ biết, hôm đó bọn ta còn gặp một nữ tử Thần Cung nữa. Nàng ta, nhớ lại quả thật là như thần tiên. Xuất hiện che mặt thôi đã khiến bọn ta hít thở không thông. Còn võ công chắc cũng rất cao, ngay cả Hồ đại ca cũng phải sợ hãi.

- Còn gặp mặt?

Từ Tử Lăng không khỏi kinh ngạc, nhưng lập tức không tin.

Từ Tử Lăng là đệ tử đặc ý của Hoa Sơn Kiếm Tông, chuyện trong võ lâm vi vậy biết một chút.

Chuyện võ lâm trong tầng lớp bình dân hầu như không mấy người biết. Chỗ này không phải thế kỷ 21, có truyện Kim Dung cho mọi người cùng đọc. Hơn nữa, cái võ lâm của Kim Dung cũng là do ngài ấy dựa trên vài câu chuyện mà hư cấu thêm mà thôi, thậm chí sai lệch rất nhiều, không thể xem là quy chiếu.

Cho nên, tin tức võ lâm đặc biệt là tin tức cao tầng, đừng nói là bình dân, mấy bang phái kiểu Diêm bang cũng chưa chắc rõ.

Còn tầm cỡ 2 chữ “Thần Cung”, thì ngay gia gia Từ Tử Lăng, hay sư phụ chương môn Hoa Sơn của hắn, đều là cao thủ trong cao thủ cũng không rõ ràng, làm sao đám Lăng Phong lại còn gặp mặt, cơ bản là không có khả năng.

...

Lúc này, bên trong Đại Báo Ân tự.

Có tiền có quyền thì hưởng đãi ngộ, cái khái niệm này ở chỗ nào thời nào cũng đều như nhau, liền ngay chùa miếu cũng không ngoại lệ. Đơn cử lấy ngay Đại Báo Ân Tự mà xem liền thấy, dân chúng bình thường tới dâng hương đều ở đại điện, nhưng phu nhân tiểu thư nhà quan lớn phú gia tuyệt nhiên không thấy ở chỗ này. Bọn họ đều được an bài ở chỗ riêng.

Trong gian nhỏ riêng cho quý nhân, lúc này chỉ có hai người, Lăng Vân và nha hoàn Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh từ sau sự kiện kia đã biết hối lỗi, ít nói hơn trước. Lăng Vân tuy tức giận, nhưng phạt quỳ một ngày xong nàng cũng không nỡ đuổi Tiểu Tinh đi. Dù sao hai người cũng đã là tỷ muội chục năm nay, tình cảm thân thiết. Nàng nghĩ Tiểu Tinh bị Từ Nguyên lợi dụng cũng vì nghĩ cho nàng mà thôi.

Lăng Vân chấp tay nhắm mắt lẩm nhẩm gì đó, thân hình còn khe khẽ run rẩy.

Thiên Sát Cô Tinh?

Mệnh của nàng chẳng lẽ thực sự là tuyệt mệnh hại người kia? Nếu không, vì sao nàng vừa nhớ nhung đến hắn, hắn liền gặp chuyện không may?

Nàng phải làm sao đây?

Nàng còn tưởng chỉ cần tránh xa hắn, vận rủi sẽ không đến, thế nhưng...

Lăng Vân trong lòng rối bời.

Mệnh nàng là do đạo sĩ phán ra. Nàng lại chạy đến chùa bái xin Phật. Nàng cũng chẳng biết như vậy là đúng hay sai, có gây nghiệp chướng gì hay không? Nàng lúc này chỉ biết, chỉ cần Lăng Phong sống, ai muốn nàng làm gì cũng được...

Quỳ lạy được một lúc, Lăng Vân bắt đầu phát giác có gì không ổn.

- Tiểu thư, muội thấy...

"Bịch"

Nha hoàn Tiểu Tinh sau lưng bỗng lung lay té ngã trên mặt đất.

Lăng Vân đầu óc choáng váng, toàn thân mềm nhũn không một tia khí lực. Nàng nhìn về phía lư hương giữa điện, bất giác nhớ đến tên hòa thượng hơi lỗ lã ban đầu mà rùng mình.

Là một nữ nhân đi đây đi đó nhiều, trong đầu nàng lập tức toát ra một ý nghĩ.

Chẳng lẽ kia là mê hương?

Lăng Vân không kịp nghĩ thêm gì nữa, nàng dần ngã sóng xoài ra sàn.

Trong lúc mơ màng, nàng chỉ kịp thấy không phải một, mà là tận hai người từ sau tượng Phật đi ra.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 187

Diệp Lập Bấp

Lăng Vân lơ mơ tỉnh lại. Nàng phát giác mình nằm trên một giường trúc đơn sơ, tứ chi vẫn mềm nhũn không có chút khí lực. Hoảng hốt kiểm tra thân thể, nàng thầm hô may mắn, dường như vẫn chưa xảy ra chuyện xấu gì.

Lăng Vân gắng gượng mở mắt đánh giá bốn phía.

Đây là một gian mật thất khá âm u, xung quanh vô cùng im ắng. Sự yên tĩnh khiến nàng sinh lo sợ. Lăng Vân muốn giãy dụa đứng dậy, nhưng lại không tài nào động đậy được.

Cái cảm giác "lực bất tòng tâm" này gợi cho Lăng Vân nhớ lại một kỷ niệm cũ. Lúc đó, nàng rơi xuống nước, giãy dụa đến kiệt sức, hơi thở dần cạn kiệt, cả người muốn vùng vẫy nổi lên lại không tài nào làm được. Thế rồi người kia xuất hiện, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, khiến nàng buông lỏng mặc hăn bài bố. Cái khoảnh khắc đó đi sâu vào trái tim nàng, cho đến giờ vẫn không thể bỏ ra được.

Lăng Vân muốn kêu cứu thật to, rút cục chỉ phát ra thanh âm ngắt quãng:

- Có ai... không? Cứu...
- Tiểu thư, ta tới cứu nàng.

Một tiếng cười đậm tà vang lên, khiến Lăng Vân cả kinh hồn phi phách tán.

Tên bắt cóc che miệng bằng vải đen, nhìn không rõ khuôn mặt. Nhưng kẻ này đầu tóc lại cột đầy đủ, không trọc như tên hòa thượng vừa rồi.

Lăng Vân cố gắng bảo trì sự bình tĩnh. Kẻ xấu rõ ràng đã dùng mê hương khiến nàng bất tỉnh, nếu là dân tộc thông thường, trước sắc đẹp của Lăng Vân chỉ e sẽ không đợi nàng tỉnh lại mà đã tàn phá nàng từ lâu, xong xuôi bỏ đi luôn chẳng phải càng thêm bí ẩn sao?

Lăng Vân liền ôm một tia hy vọng nhỏ nhoi.

Nàng hy vọng tên này không nhắm vào thân thể mình, mà vào tiền tài hay vào Lăng gia gì đó. Nếu đúng như vậy, nàng có thể xử lý được.

Về cơ bản, kể từ khi biết tin Lăng Phong sống chết không rõ, lại nghĩ lung tung là do số mệnh của mình, Lăng Vân dần sinh chán nản buông xuôi. Bây giờ kẻ nào kẻ dao bên cổ đòi nàng giao ra tiền bạc giấy tờ, không biết chừng nàng sẽ giao ra sạch sẽ.

Lăng Vân mấp máy môi, nói ngắt quãng:

- Người... muốn... gì?

Giọng nàng yếu ớt, kết hợp với dáng người nhu nhuyển vô lực, càng dễ khiến nam nhân sinh tâm ý.

Tên kia nuốt nước bọt cái "ực", mắt đảo liên hồi trên thân thể nàng:

- Tiểu thư yên tâm, ta bảo đảm sẽ không làm loạn, trừ phi tiểu thư van xin ta.

Lăng Vân khóc không ra nước mắt:

- Người... không sợ... ta tố cáo người?

- Haha. Còn mạnh miệng? Quả nhiên Tô Châu đệ nhất nữ thương. Nàng biết ta là ai sao? Vả lại, nàng đi buôn, không biết đã ăn nằm với bao nhiêu người a, còn ra vẻ cái gì? Tên họ Từ kia, còn không phải vì gia sản của Lăng gia mà nhẫn nhịn sao? Nàng nghĩ mình là ai? Tiểu thư danh giá hay tài nữ thuyền hoa?

- Vô sỉ! - Lăng Vân tức giận mắng.

Tên kia vẫn nhớn nha:

- Mắng ta? Khinh ta? Hừ, ta ghét nhất chính là thái độ này của nàng. Chờ thêm một lát, nàng cũng sẽ giống dân phụ cầu khẩn ta mà thôi.

Giọng điệu của "dâm tặc" bỗng khiến Lăng Vân thấy có gì đó quen thuộc.

Lăng Vân bỗng nhiên rùng mình, không hiểu sao trong lúc khẩn yếu, nàng lại có thể nhận ra giọng nói của kẻ này.

- Người là... Giang Nam Tài Tử kia?

Tên dâm tặc sửng người. Gã dường như đã bị Lăng Vân nói trúng thân phận.

Mắt gã lộ sát khí, gằn giọng cười:

- Không hổ Lăng tiểu thư, băng tuyết thông minh như vậy. Xem ra lần này ta phải phá lệ thôi.

...

Dương Diên Hi xuất thân con cháu danh môn, học sinh ưu tú của thư viện Giang Nam, từ nhỏ đã nổi danh khắp vùng. Đùng một cái gã thi hỏng

tiền sĩ, bị người khác khinh bỉ. Hoặc có khi chính gã "tự kỷ ám thị" nghĩ người khác đang khinh bỉ mình, chứ cũng chẳng ai nói gì gã.

Như một con thú bị thương, Dương Diên Hi sinh lệch lạc tâm lý, muốn trừng phạt bất kỳ kẻ nào khinh thị mình.

Lần gặp ở khách điểm, Dương Diên Hi bị Lăng Vân phớt lờ khiến hắn bị tổn thương, mới sinh động cơ bắt cóc. Tất nhiên còn vì nàng quá mức xinh đẹp, khiến gã thèm thuồng không cưỡng được.

Thực ra, Dương Diên Hi và hòa thượng kia đã làm trò này hai ba lần. Tiểu thư phu nhân nhà giàu cổ đại, ngoài đi chợ mua trang sức cũng chỉ còn đi chùa cầu Phật. Phàm nữ nhân nào lọt mắt hai tên biến thái, Dương Diên Hi sẽ cùng hòa thượng bày kế thả mê hương, đem xuống hầm giở trò, xong xuôi âm thầm thả đi.

Mấy vụ trước đều trót lọt cả. Danh tiết làm đầu, mấy nữ nhân kia xong chuyện đều phải âm thầm giữ kín, coi như bí mật "sống để bụng chết mang theo" mà thôi. Vả lại họ Dương hành sự cũng không cởi bỏ mặt, bọn họ cũng không thể biết là ai, càng không thể nghĩ đến là Dương "đại tài tử" nức tiếng Giang Nam kia.

Lăng Vân đang run rẩy, nàng tự mắng chính mình.

Thà không nói ra tên đối phương thì thôi, đã nói ra chỉ e khó lòng ra khỏi chỗ này.

Chỉ là nghĩ lại, nếu không nói, nàng cũng chắc gì thoát được ma trảo của hắn?

- Đại tiểu thư...

Đúng lúc này, có tiếng gọi ở bên ngoài.

Lăng Vân kích động hô lên:

- Có ai... ư...

Còn chưa kịp hô đủ đã bị Dương Diên Hị bịt miệng, mồ hôi của gã bắt đầu tuôn ra.

Nhân đây cũng phải phê bình lão Dương, bắt cóc được mỹ nữ mà còn dài dòng, xôi hỏng bỏng không là đáng.

...

Từ Từ Lăng và Cao Diệp đang ở ngay cửa mật thất. Đối diện là tên hòa thượng sắc sỡ kia, đang nằm ra đất khöhe miệng rỉ máu, trên bụng gã còn có vết thương, nhưng coi bộ còn thoi thóp.

“Oáp”

Từ Từ Lăng đánh cái ngáp.

Đệ tử ưu tú Hoa Sơn xuống núi lần đầu, mãi mới có cơ hội hành hiệp trượng nghĩa, trừ hại cho bách tính. Vừa rồi mới chỉ tung chiêu cơ bản nhất trong Ô Mặc Kiếm pháp ra, ngay cả khí còn chưa vận, thằng nhãi trọc kia đã trọng thương mất tiêu, thật là mất cả hứng của Lăng ca. Còn tưởng đi tu cũng ít nhiều gắng mà học được tạo da lông nội công Phật môn cái gì đó, cho Lăng ca thử cái chơi.

Lại nói, vốn dĩ đám Cao Diệp cũng không thể biết Lăng Vân gặp chuyện bên trong. Chẳng qua, Chu Tiểu Xuyên đến đem theo lời của Tần Quyền, nói chỉ sợ có kẻ sẽ hạ độc thủ với Lăng Vân gì đó, cho nên mấy người Cao Diệp mới đề cao cảnh giác.

Cái tên hòa thượng kia đặt mê hương xong, lại rón rén đi ra như thể ăn trộm. Mấy đứa Chu Công Cẩn lúc trước đều là dân trộm vặt kinh thành

sống qua ngày, cái gì cao cấp còn có thể qua mặt chúng được, riêng bộ dáng lén lút kia thì không thể đánh lừa.

Vì thế, chuyện bắt cóc cường gian đáng ra còn ly kỳ, cứ thế mà bại lộ.

Từ Tử Lăng đã nhận lời bảo hộ Lăng Vân, hận nhất là thằng nào làm hỏng chuyện của hắn, về sau còn làm sao ra giang hồ? Vì vậy không nói hai lời rút kiếm định tiền hòa thượng kia về trời tây.

“Sang”

- A, tha mạng...

- Đừng có giết hắn. Đem đến quan phủ lĩnh thưởng.

Cao Diệp vội vàng ngăn lại. Diệp ca chịu ảnh hưởng của Phong ca, rất biết tuân thủ pháp luật.

Từ Tử Lăng chỉ hừ nhẹ, vội lách người vào trong mật thất. Cao Diệp vội nói:

- Các người trông chừng hắn, ta vào xem...

Nói xong cũng vào theo, vừa vào đã nghe tiếp một đoạn y chang vừa rồi:

- A, tha mạng...

- Đừng có giết hắn. Đem đến quan phủ lĩnh thưởng.

Chỉ thấy Dương Diên Hi tình trạng y chang tên hòa thượng bên ngoài, cũng bị một kiếm ngay bụng, chỉ cao hơn chỗ nọ có một tấc.

Cao Diệp nhìn thấy Lăng Vân y phục vẫn chỉnh tề, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Hắn vội vàng tiến lại:

- Lãng tiểu thư, cô... cô không sao chứ?

Lãng Vân uể oải ngồi dậy:

- Đa tạ, ta không sao. May có hai người tới kịp.

- Tiểu thư không... không cần khách... khách sáo.

Cao Diệp vừa nói vừa muốn tự vả mồm, m* làm sao lại nói lấp nữa rồi?

Cao Diệp để ý Lãng Vân từ lâu, chỉ là hăn sợ sệt không dám thổ lộ. Hăn áng chừng Lãng Vân cũng không hề để ý đến mình. Cho nên hăn chỉ có thể âm thầm ở cạnh hết lòng bảo hộ, hy vọng một ngày đẹp trời nào đó nàng ấy sẽ phát hiện ra tấm lòng sắt son của “Diệp FA”.

Chẳng qua, nếu để Diệp ca gặp một người, chắc hăn sẽ có ý nghĩ khác ngay, đó là Đại Dao. Dao ca cũng tính kiểu “âm thầm bên cạnh” như Diệp ca, thậm chí phí hăn mấy năm, kết quả thất bại thảm hại.

Nữ nhân đa phần đều rất nhạy cảm, chỉ cần người có ý tứ cạnh nàng, nàng ta đều sẽ nhận ra từ sớm. Nàng ấy vờ không để ý quá nửa là chờ người nói ra trước. Sẽ không bao giờ có câu “hóa ra lâu nay huynh luôn ở cạnh muội”, mà chỉ có câu “huynh đừng ở cạnh muội nữa, muội đã có người khác”.

Cho nên, làm nam nhân thì phải chủ động, cứ như Phong ca mới được, khụ!

Nói ra thì, Diệp ca cũng muốn chủ động lắm. Chỉ buồn bực là mỗi lần có cơ hội nói chuyện, Diệp ca đều tự dưng lấp ba lấp bấp đến thảm. Hăn tự luyện tập bao nhiêu lần vẫn không bỏ được. Mấy đứa Chu Công Cẩn còn đặt cho hăn biệt danh “Diệp lấp bấp”.

Nhìn Cao Diệp cẩn thận hộ tống Lăng Vân đi ra, Chu Công Cẩn tắc lưỡi:

- Ài, nữ nhân quá xinh đẹp cũng thật khổ, đi đến đâu cũng bị sắc lang để mắt. Thật không biết trước kia đại tiểu thư ra ngoài làm ăn làm sao mà bình an...

Triệu Tử Long bĩu môi:

- Gì đấy? Dám mơ tưởng cả đại tiểu thư?

Chu Công Cẩn lập tức trợn mắt:

- Nói gì đấy. Đại tiểu thư là người trời, ta chỉ cảm thán thế thôi. Tên Từ thiếu gia kia nghe nói danh môn thế gia, rồi dám tài tử gì đó, tất cả đều không xứng với đại tiểu thư.

Mấy đứa Chu Tiểu Xuyên đi cạnh cũng coi như tán đồng. Bọn hắn theo Lăng Phong từ những ngày đầu đi nam về bắc, đại tiểu thư Lăng Vân có thể không phải đệ nhất thiên hạ, nhưng tuyệt đối nằm trong top 10, ngay cả Công Tôn Dao cũng kém một chút. Chỉ không biết cái vị thần nữ Thần Cung nọ đằng sau che mặt ra sao.

Triệu Tử Long lại hỏi:

- Vậy chứ ai có thể xứng với tiểu thư?

Chu Công Cẩn không biết đáp sao, chỉ liếc mắt hỏi Triệu Tử Long:

- Cao Đại ca dường như cũng có ý với đại tiểu thư thì phải?

- Cái này ta đã nhìn ra từ lâu.

Chu Công Cẩn đảo mắt nói:

- Này, mà có chắc đương gia và đại tiểu thư là tỷ đệ không vậy? Nếu không thì chẳng phải Cao đại ca và đương gia sẽ cùng tranh một người sao? Vậy không tốt lắm đâu. Đợt trước nghe nói đương gia và Phương đại ca cũng xích mích vì Công Tôn cô nương rồi.

- Chẳng phải lần ở Đại Danh đương gia đã nói rồi sao, hai người bọn họ là tỷ đệ cùng cha khác mẹ.

Chu Công Cẩn liền gật gù:

- Nói vậy Đương gia là không thể rồi. Mặc dù Cao đại ca thì cũng... không xứng lắm, khụ. Nhưng mà, dù sao cũng hy vọng thành, còn hơn tên Từ thiếu gia kia. Xem ra phải ủng hộ Cao đại ca thôi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 188

Huyền Nữ Thần Công

Kinh thành Trường An.

- Đã biết gì chưa, Yên Vương làm phản rồi.
- Hừ, tin tức kém cỏi, ta còn biết quân Yên đánh đến tận Lạc Dương rồi kia.
- Đại ca, không biết thì đừng bốc phét, Khai Phong còn chưa chiếm được, đánh thế quái nào được Lạc Dương? Ta nghe nói Địch tướng quân sẽ đem Long Vũ quân lên phương Bắc.
- Tào lao hết. Tin chuẩn xác đây, quân Thiên Ba của Dương gia sẽ ra trận diệt Yên.
- Lão Ngưu, nhà gạo sắp hết rồi không lo, ở đây cái gì Dương gia với Âm gia hả?
- Aaa, được rồi, thả tai ta ra, ta tự về là được mà.

Tin Yên Vương phản loạn hôm nay mới tràn ngập kinh thành.

Tin chiến loạn không phải quá xa lạ đối với người Tống, bao năm người Liêu người Ngự gây hấn thường xuyên có tin nóng hổi. Chẳng qua Trường An ở sâu trung tâm, dân chúng kinh thành ngoài bàn tán ra vẫn xem như không có gì.

Tin tức khiến người kinh thành bàn tán nhiều hơn, lại là tin đồn về thân phận của Yên Vương.

Hoàng gia triều Tống có một đoạn cổ sự khá bí ẩn, chính là cái chết của Thái Tổ Triệu Khuông Dận. Thú vị là vì, các đời Hoàng đế hiện tại đều không phải con cháu trực hệ của Thái Tổ.

Tương truyền, vào đêm trước khi Thái Tổ mất, ông ta cho truyền em trai Bát Vương Triệu Quang Nghĩa vào cung, thái giám cung nữ đều bị đuổi ra ngoài. Đến nửa đêm thì bên trong phát sinh âm thanh kỳ lạ, nhưng vì được dặn trước nên không ai dám vào. Mãi sáng hôm sau Triệu Quang Nghĩa trở ra, tuyên bố Thái Tổ băng hà, nhưng không truyền ngôi cho Thái tử còn trẻ, mà lại truyền cho mình, tức Tống Thái Tông.

Về sau, Thái Tông cứ thế truyền xuống cho con cháu mình, không trả lại ngôi vị cho hậu duệ của Thái Tổ. Vì chuyện này mà triều Tống hiện tại vẫn bị xem là “không chính thống”.

Chuyện này nhắc lại, lại có phần tương tự với khai quốc triều Minh Chu Xán, ông ta cũng bị em trai Chu Lệ cướp ngôi, sau đó Chu Lệ cũng không hề trả lại ngôi cho hậu duệ Chu Xán.

Chuyện Yên Vương là hậu duệ Thái Tổ, triều đình chắc chắn không muốn lan truyền, bất kể là đúng hay sai. Nói đúng hơn là Triệu Cát không muốn, chuyện chính thống trong Hoàng tộc là rất trọng yếu. Đừng tưởng Triệu Doãn lúc này quân lực yếu kém, bám vào cái tin đồn “huyết thống” kia, ông ta hoàn toàn có thể làm nên chuyện bất kỳ lúc nào.

Triều đình có hệ thống đưa tin riêng, phàm tin tức nào cần đưa ra đại chúng, quan ở Lí Phiên viện sẽ dán cáo thị ở những chỗ dân hay tập trung, hầu hết đều là tin tức đã qua triều đình thẩm định, hiện đại gọi là “định hướng quần chúng”. Nhưng cho dù có định hướng thế nào, cũng không thể ngăn cản hết tin đồn trong dân.

...

Bên cạnh Phong Vân tư lự.

Tiểu viện này khá giản đơn, bên ngoài sân nhỏ bên trong vài ba gian, cũng chẳng có đồ đạc gì quý để bày biện.

Còn nhớ lúc Lâm thị tỉnh táo, Lăng Phong từng nói muốn mua một căn đã bị bà gạt đi, muốn hắt dùm tiền mà cưới vợ dựng gia. Về sau khi Lăng Phong quyết ý tách khỏi Lăng gia, thì bà cũng bất tỉnh, Lăng Phong cũng chẳng nghĩ nữa phóng tay mua gian cũ này, chỉ là Lâm thị đã chẳng còn biết gì mà hưởng thụ.

Trong tiểu viện ngoài Lâm thị nằm trên giường, còn có Công Tôn Dao, một tiểu nha đầu, cộng thêm một đại thẩm họ Hà, cả hai đều là người cũ của Bảo Độc trại. Ngoài ra còn có hai nam nhân làm hộ viện, một người là chồng của Hà thẩm, đều do Công Tôn gia cử đến. Dù sao để đại cô nương như Công Tôn Dao sống một mình ở kinh thành cũng không tốt.

Chấp nhận để Công Tôn Dao ở đây chăm sóc Lâm thị, Công Tôn gia xem ra cũng đã ngầm đồng ý nài nỉ cho Lăng Phong.

Liễu Thanh Nghi không biết bằng cách nào đó, có lẽ dựa vào huyết vị kinh mạch, khiến Lâm Nghi Anh rơi vào trạng thái “ngủ đông”. Kỳ lạ hơn là, thời gian trôi qua, Lâm thị thậm chí như trẻ dần lại, làn da dần trơn, mái tóc cũng đen bóng. Giới y học nếu biết tình trạng này, chỉ e sẽ đổ dồn về muốn nghiên cứu. Chỉ tiếc là vị "thần y" Liễu Thanh Nghi đã biến mất.

Thân thể Lâm thị được thần công bảo dưỡng, giống như một kiện bảo vật trong viện bảo tàng, thi thoảng chỉ cần lau người thay trang phục là xong.

Ngoài việc đó ra, Công Tôn Dao cũng chỉ biết lấy Phượng Vũ Cửu Thiên ra tập luyện. Thời gian nàng luyện thành ra còn chăm gấp mấy lần

Lăng Phong chạy đông chạy tây. Cho nên dù nàng không biết nó là kiếm pháp, nhưng tu vi lại ngăm thẳng tiến lúc nào không hay.

Lúc này, Công Tôn Dao lại đang ngồi trong phòng. Nàng cũng không luyện kiếm, mà một tay cầm một quyển sách, miệng lẩm nhẩm, tay kia viết viết xóa xóa gì đó.

Nàng đang học chữ, nàng muốn viết thư cho Lăng Phong. Thiên tư nàng thông tuệ, nên chỉ mấy tháng đã có thể đọc hiểu không ít chữ cái.

- Công Tôn cô nương, có người tìm cô.

- Hà thăm, ai tìm ta vậy?

Vị thăm họ Hà kia đến từ Bão Độc trại, cũng không rõ người ở đây lắm, chỉ có thể nói hàm hồ:

- Hình như là người của Phong Vân đoàn.

- Phong Vân đoàn? Chẳng lẽ đã có tin của Lăng đại ca rồi?

Công Tôn Dao nghe đến Phong Vân đoàn, lập tức hào hứng chạy ra ngoài.

Chỉ thấy một thanh niên lông mày rậm, vẻ mặt hữu lực đi vào.

- Phương đại ca?

- Dao muội, muội vẫn khỏe chứ?

Phương Hùng thấy Công Tôn Dao chạy vội ra như vậy, thầm nghĩ nàng ấy cũng nhớ đến mình, liền vui vẻ trong lòng. Hắn lấy ra vài món đồ gì đó, niềm nở nói:

- Huynh mới đi một chuyến tiêu đến Kinh Hồ, có mấy thứ này tặng muội, đều là bảo vật đấy.

Công Tôn Dao vui vẻ nhận lấy. Ngày trước mấy thanh niên Bão Độc trại đi đưa tiêu về, cũng đều tặng nàng mấy thứ linh tinh như vậy, nàng nhận thành quen, không có nghĩ gì quá sâu xa.

Phương Hùng thấy Công Tôn Dao nhận đồ, trong lòng thầm quyết định gì đó hỏi:

- Muội ở đây một mình, chắc là buồn lắm?

Chỉ là Công Tôn Dao lại lắc đầu:

- Muội có Hà thăm làm bạn rồi. Với lại, kinh thành có nhiều chỗ vui lắm, muội không buồn.

Phương Hùng mắc ở cổ, vốn tưởng nàng ấy sẽ nói mình buồn, hẳn đã chuẩn bị sẵn một tràng dài để nói. Phương Hùng muốn đưa Công Tôn Dao đi theo, cứ để nàng ở đây hẳn không yên tâm.

Công Tôn Dao bỗng ngược mắt hỏi:

- Huynh có tin tức gì của Lăng đại ca không?

Đột nhiên nhắc đến Lăng Phong, Phương Hùng liền lộ vẻ không vui, nhưng vẫn bảo trì vẻ phong độ nói:

- Đợt trước hẳn đến Khai Phong xong có gửi thư về, chắc muội cũng xem rồi?

- Vâng.

Chính vì bức thư đó mà Công Tôn Dao muốn học chữ. Nội dung thư thực cũng chẳng có gì, lúc đó Lăng Phong vừa đi chưa lâu, còn chưa gặp

chuyện gì.

Phương Hùng đổi giọng nghiêm túc:

- Còn về sau thì không có tin gì khác cả. Tứ đệ xưa nay hành sự có chút tự tung tự tác, không biết quan tâm người khác nghĩ gì, ta cũng không có cách nào.

Công Tôn Dao sợ Phương Hùng hiểu lầm Lăng Phong, liền nói:

- Chắc là huynh ấy bận quá. Phương đại ca đừng trách huynh ấy nhé.

- Ta... đương nhiên không trách. Dù sao ta cũng là đại ca, Tứ đệ cho dù làm sai đi nữa, chỉ cần biết nhận lỗi ta đều có thể bỏ qua được.

- Đa tạ đại ca.

Công Tôn Dao cứ như thế thê tử giải thích hộ phu quân, Phương Hùng vô cùng khó chịu, cũng mất luôn tâm trạng nói thêm gì.

...

Phương Hùng đi rồi, Công Tôn Dao liền trở về phòng, cất mấy thứ Phương Hùng vừa tặng vào một chỗ. Dù sao cũng là đồ người khác tặng cho, lại là đại ca của Lăng Phong, nàng không thể nào khinh thị mà để linh tinh.

Xong xuôi nàng lấy ra một cái hộp nhỏ bên giường ra ngắm nhìn.

Đây đều là kỷ vật của mẹ nàng.

Bên trong có một ít trang sức, vài món đồ giá trị. Ngoài ra còn một quyển ghi chép xám màu. Thực ra lúc nhỏ nàng đã biết đến nó rồi, cũng từng xem nhiều lần. Chẳng qua vì không biết chữ nên có đọc cũng không hiểu. Gần đây đã có thể đọc được không ít ký tự, nàng mới tò mò đọc thử.

Chỉ thấy bên ngoài bìa quyển trục ghi 4 chữ, “Huyền Nữ Thần Công”.

Huyền Nữ Thần Công?

Bốn chữ này nếu bị đồn ra võ lâm, thì... thực ra cũng không biến động gì lắm.

Đơn giản vì chẳng ai còn nhớ đến, cũng chẳng biết nó mạnh yếu thế nào. Thiên hạ bây giờ hỗn loạn, đủ loại thần công ra đời, ngay cả Trinh Nữ Thần Công còn có nói gì Huyền Nữ.

Thế nhưng, nếu nó rơi vào tay những siêu cao thủ. Tỷ dụ Vương Viễn Tri của Toàn Chân, hay đám cung phụng của triều đình, thì sẽ khác hẳn.

Huyền Nữ Thần Công, một cái tên từng xuất hiện trong vài mẫu chuyện thần thoại.

Liễu Thanh Nghi từng kể qua, mẹ Công Tôn Dao rất có thể là đệ tử của Dao Trì Cung chục năm trước đến Trung nguyên. Dao Trì Cung theo truyền thuyết chính là nơi ở của Tây Vương Mẫu, hay Dao Trì Thánh Mẫu ngàn năm trước truyền lại, nằm tận đất Côn Lôn xa xôi. Chỗ này thực ra cũng không xa lạ với dân xuyên không, Tôn Ngộ Không từng đến phá hội bàn đào ở đó.

Theo như ghi chép, Dao Trì Thánh Mẫu lập Cửu Thiên Huyền Nữ trận pháp, giúp Hiên Viên thống nhất thiên hạ xưng Hoàng Đế. "Cửu Thiên Huyền Nữ" chính là Phượng Vũ Cửu Thiên và Huyền Nữ Thần Công ghép lại.

Lại theo truyền thuyết, những Dao Trì Thánh Mẫu, Hiên Viên Hoàng Đế đều trẻ trung cả trăm năm, thậm chí không hề ghi chép chuyện họ chết thế nào.

Mấy chuyện viễn vông này, sử gia về sau đều đổ lỗi ghi chép thiếu. Vài kẻ tự cho mình thông minh đều không tin, chỉ nhếch mép khinh thường bốc phét, dù sao cũng chỉ truyền thuyết.

Lại nói, hầu hết các loại võ công trong giang hồ qua năm tháng đều dần thay đổi, bị tách hợp vô số lần. Dần dà tuy phong phú nhiều loại, thực tế lại mất chất, không còn cái nào có thể giúp người luyện đạt được đẳng cấp truyền thuyết, kiểu như "trường sinh bất lão" "kim thân bất hoại".

Các cao thủ đều tin rằng, nếu tìm ra được những bí kíp còn nguyên vẹn từ thái cổ, kiểu như Huyền Nữ Thần Công, chắc chắn sẽ tìm ra được bí mật gần với thần tiên. Bọn họ đều tin những người cổ kia chắc chắn đã đạt được đẳng cấp gì đó, bỏ đi lánh đời, thậm chí đi một chỗ nào đó, đại loại thần giới tiên giới.

Nhân tiện nói, cái bí kíp luyện Thập Nhị Mạch mà Liễu Thanh Nghi để lại cho Lăng Phong, cũng có thể xem là ở đẳng cấp này.

Chiếu theo ngôn ngữ huyền huyền cho dễ hiểu, đại khái là những công pháp “thiên cấp”.

Công Tôn Dao hoàn toàn không biết mình nắm giữ đồ vật khủng bố như vậy. Dù sao trước kia nàng cũng không hiểu nó. Vả lại nàng chỉ là một thiếu nữ đơn thuần, yêu thích ca múa mà thôi, cũng không tham vọng tu luyện võ công thượng thừa.

Chẳng qua lần này đọc hiểu một chút, nàng liền sinh hứng thú.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 189

Sinh Gương Mẫu

Phố Đông.

Tuy cùng trong Trường An, nhưng phố Đông lại nằm trong Hoàng thành, tách biệt hẳn với Đông thành Tây thành Lăng Phong từng ở. Phố Đông chủ yếu là dinh thự phủ đệ của quan viên, chùa chiền đạo quán cao cấp. Có thể nói là một khu đô thị cao cấp trung tâm thủ đô.

Lý phủ, phủ đệ của Lý Thiên Trường, Tư nghiệp Quốc Tử Giám, “Thứ trưởng Bộ Giáo dục”.

Đằng sau hậu viện, một vị phu nhân chừng 40 tuổi áo quần hoa quý, trên tay cầm một khay đồ ăn gì đó đi vào.

- Nguyệt Nhi, con đưa bát canh này ra thư phòng, nói là con tự làm cho cha uống.

- Là mẫu thân làm, con mặt dày nhận làm gì? Cha cũng biết thừa mà thôi.

Lý phu nhân nhìn con gái Minh Nguyệt nằm dài trên bàn thờ dài:

- Ài, cái đứa nhỏ này. Mẫu thân cũng đâu có nói dăng cho cha người nhìn chứ?

Lý Minh Nguyệt lười biếng ngẩng đầu:

- Mẫu thân, con gái tốt xấu cũng là tài nữ kinh thành đó. Ở Quốc Tử Giám người theo đuổi sắp cả một hàng dài, mẫu thân việc gì phải chạy đông chạy tây như vậy chứ? Cứ làm như con gái sắp ế không bằng.

- Hừ, còn sắp một hàng dài? Người cứ nằm ườn ra đó ai đến rước đi đây? Mau đứng dậy.

- Mẫu thân...

Lý Minh Nguyệt làm nũng, nhưng trước ánh mắt của Lý phu nhân đành phải đứng dậy.

Lý Minh Nguyệt mấy ngày nay buồn chán trong khuê phòng. Tri kỷ Lăng Vân đã đi Hà Bắc, nàng không còn chỗ tâm sự. Nàng cũng có mấy người bạn khác, đều là con gái vài vị đại thần trong triều. Chỉ là nàng không thích nói chuyện với họ bằng Lăng Vân. Lăng Vân là nữ thượng nhân, đi đây đi đó nhiều, khác hẳn mấy tiểu thư nhốt mình trong khuê phòng.

Cũng vì có mặt hữu như Lăng Vân, tư tưởng của Lý Minh Nguyệt cũng thoáng hơn. Vân tỷ cũng là đại tiểu thư, nhưng một mình tự lập chèo chống cả một gia tộc, điều này khiến Lý Minh Nguyệt trong thâm tâm rất ngưỡng mộ.

Lý phu nhân tiếp tục rên rỉ:

- Cũng sắp 20 rồi có biết không? Con gái Giản đại phu cũng bằng tuổi người, hôm trước vừa sinh con trai rồi đó.

- Con mới không thèm lấy chồng sinh con gì đâu...

- Nói bậy, nữ nhi lớn không lấy chồng sinh con thì làm gì?

Lý Minh Nguyệt tỉnh quái nói:

- Thì ở vậy chăm sóc phụ thân và mẫu thân nha.

- Chăm sóc chúng ta? Thôi thôi, người cả ngày chỉ lo vẽ tranh, không làm ta với cha người lo lắng chết đã tốt. Hai chúng ta già rồi, không nuôi người được mấy năm nữa đâu.

Lý phu nhân quay lưng phân phó:

- Tiểu Hồng, mau sửa lại trang điểm cho tiểu thư.

- Vâng, phu nhân.

Nha hoàn Tiểu Hồng nhanh nhẹn tiến lại. Lý Minh Nguyệt lười biếng nói:

- Mẫu thân, chỉ là Dư học chính thôi mà. Con với hã có phải chỗ xa lạ gì đâu?

- Nói bậy. Gặp ở Quốc Tử Giám khác, gặp ở nhà là khác. Hơn nữa, từ nay về sau ra khỏi nhà đều phải chỉnh sửa phục trang, xem lại tác phong ăn nói, không được như trước nữa. Tiểu thư khuê các, cũng không phải nữ nhân phong trần. Cha con lại là học sĩ trong triều, con mà cứ tung tăng như vậy, ài...

Lý Minh Nguyệt chun mũi:

- Con vẫn rất nghe lời mà, ra đường đều ngồi trong kiệu, ngay cả ánh nắng cũng không chạm được.

Dư Minh Sinh chính là tài tử lần nọ bên cạnh Tần Vương, kẻ chưa kịp thể hiện tài hoa đã bị Lăng Phong nói loạn giành mất Tô Đóa Nhi.

Thanh danh Dư tài tử rất lớn trong giới văn sĩ, lúc tuổi trẻ còn xưng đệ nhất kinh thành. Hiện tại Dư Minh Sinh làm quan học chính tại Quốc Tử Giám, đại loại giảng viên được giữ lại trường.

Điểm đặc biệt là, tuy không ít nhà danh giá hỏi đến, nhưng Dư Minh Sinh vẫn chưa lập gia đình. Bằng hữu kinh thành vẫn đồn thổi do Lý Minh Nguyệt cả, nói họ Dư chấp nhận ở lại Quốc Tử Giám chẳng qua để ở cạnh Lý Thiên Tường, tiện bề lấy lòng nhạc phụ tương lai mà thôi.

Lý phu nhân cũng khá ưng ý kẻ này. Dù sao trong mắt cha mẹ, con rể như Dư Minh Sinh luôn là lựa chọn hàng đầu, chẳng lẽ lại tìm thành phần giang hồ mờ mờ côi như Lăng Phong.

Hôm nay "con rể" lại tới chơi, Lý phu nhân liền tự tay làm ít điểm tâm, kêu Lý Minh Nguyệt bưng ra, tiện thể tiếp xúc này nọ. Nói chung nữ tử thời cổ có cha mẹ thoáng như này đã là phước đức lắm. Chỉ tiếc Lý đại tiểu thư không hề để ý, vẫn thờ ơ chán chường.

Lý phu nhân giống như nhớ ra chuyện gì, nói:

- Con vẫn lui tới tiệm tơ lụa gì đó sao?

- Thì, con là... cổ đông ở đó mà. Phải tới xem kinh doanh ra sao chứ? Chẳng phải đồ ở đó mẫu thân cũng rất thích sao?

Lý phu nhân hơi nghiêm mặt nói:

- Thích là một chuyện, nhưng con là con gái đại học sĩ, cũng không thể dính vào việc buôn bán. Hơn nữa, nghe nói con thường tiếp xúc với một thanh niên quân sự ở đó?

Lý Minh Nguyệt lập tức liếc Tiểu Hồng, chỉ có nha đầu này nói chứ không ai khác.

- Hả? Hả bỏ đi mất tích rồi, nửa năm nay con có gặp lần nào đâu.

- Nguyệt Nhi, ta và cha con tuy không khắt khe chuyện môn đăng hộ đối, nhưng là cũng không thể gả con cho một kẻ du thủ du thực, nay đây

mai đó.

- Mẫu thân, con cũng đâu nói muốn gả cho du thủ du thực.

Lý phu nhân lập tức rên dũa:

- Dư công tử tài hoa hơn người, ngay cả cha người cũng thường xuyên khen ngợi, tương lai là rường cột triều đình. Dư gia tuy không phải nhà đại quan, nhưng cũng là nhà có gia giáo, khắp kinh thành điều kiện tốt như hẳn không nhiều đâu. Không lo sớm, người khác gả vào mất...

- Gả thì gả nha, con cũng không để tâm.

- Nói cho con biết, hôm trước mẫu thân đã gặp Dư phu nhân rồi.

Lý Minh Nguyệt giật nảy mình:

- A, mẫu thân gặp làm gì?

Tiểu Hồng bên cạnh vội nói:

- Dư phu nhân hỏi thăm tiểu thư đó, còn khen tiểu thư rất nhiều.

- Ta cũng chưa gặp bà ấy bao giờ, bà ấy khen ta cái gì được?

Lý phu nhân cầm tay Lý Minh Nguyệt nói:

- Ta và Dư phu nhân xem bát tự cho hai đứa, rất hợp đó, còn nói nếu năm nay cưới thì càng đại cát.

- Mẫu thân...

Lý Minh Nguyệt chán nản nói 2 chữ kéo thật dài.

Trong mắt Lý Minh Nguyệt, Dư Minh Sinh coi như nam nhân tài hoa nhất mà nàng gặp. Dư Minh Sinh hiện tại còn có một bộ thư pháp riêng,

ngay cả Lý Thiên Trường cũng thi thoảng khen ngợi. Dư Minh Sinh làm người khá tốt, phong phạm tài tử, có điểm tự cao lánh đời một chút, âu cũng là bệnh chung của người có tài. Tài tử rõ ràng rất dễ được lòng giai nhân, có điều không phải lúc nào cũng đánh đâu thắng đó, đặc biệt đối với nữ nhân cũng có tài không kém như Lý Minh Nguyệt.

Lý phu nhân bỗng nói:

- Phải rồi, mấy ngày nữa có phải Gia Mẫn Đế Cơ mời con đi Chung Nam ngắm cảnh vẽ tranh?

- Vâng. Đế Cơ rất thích họa.

- Ủm, con thân thiết được với Đế Cơ là phúc cho nhà ta. Nhưng Hoàng ân tuy mệnh mông, cũng rất vô tình, nói gì làm gì cũng phải cẩn thận. Ta định tuyển thêm một đứa nữ hầu cho con.

Lý Minh Nguyệt không hiểu hỏi:

- Thêm làm gì? Tiểu Hồng là được rồi.

- Không được, Tiểu Hồng tuy nhanh nhẹn tháo vát, nhưng quá yếu ớt, lỡ có chuyện không lo được.

- Chỉ đi với Đế Cơ một lát mà thôi, xung quanh đã có đầy hộ vệ trong cung, có thể có chuyện gì được chứ?

Nói thì vậy, Lý Minh Nguyệt cũng không để tâm lắm. Dù sao thêm một người, lại có bản lĩnh kỳ quái gì đó, nàng càng đỡ chán.

...

Lúc này, ở thư phòng của Lý Thiên Trường.

- Đại nhân, sắp tới thi lên Thượng xá, học sinh thấy hay là trong đề thi để chút liên quan đến Yên nghịch, như vậy cũng tiện bề đánh giá.

- Điều này rất dễ gây sóng gió. Cứ như mọi năm hỏi một chút điển tích điển cố là được rồi.

- Học sinh nghĩ đây là cơ hội để sĩ tử tỏ lòng trung quân ái quốc, nếu ngay cả điểm này cũng không có, làm sao thành trụ cột quốc gia?

Lý Thiên Trường chỉ nhâm nhi ly trà.

Dư Minh Sinh đang gắng thể hiện tấm lòng trung quân ái quốc, xem chừng muốn lấy lòng nhạc phụ tương lai.

Chẳng qua, Lý Thiên Trường tuy làm quan trong Quốc Tử Giám, nhưng lại không quá cứng nhắc bảo thủ.

Yên Vương tạo phản, triều đình chia phe phái, chủ chiến chủ hòa đều có. Nhưng người như Lý Thiên Trường lại nhiều hơn cả, đều cố gắng hạ thấp mình, cố gắng không tỏ thái độ nghiêng về bên nào.

Yên Vương là hậu duệ của Thái Tổ, căn cơ rất vững, thực lực lại không nhỏ. Ngay trong hoàng tộc quân đội không ít kẻ ngầm ủng hộ. Xác suất Yên Vương thành công không phải không có.

Nếu Yên Vương thực thành công, lên ngôi cũng không thể giết sạch triều đình, kiểu gì cũng phải dùng lớp quan lại cũ. Lúc này kẻ nào lỡ mạng hành sự, bày tỏ lập trường chống đối, lúc đó chắc chắn sẽ chết.

Lý Thiên Trường làm quan đã lâu, có ánh mắt và kinh nghiệm nhất định. Bản thân lão chỉ là Tư nghiệp, quan cư tứ phẩm, tại Quốc Tử Giám vẫn xếp dưới Tế tửu Phương Thế Khanh. Ngay cả lão Phương cũng nằm im chờ biến, lão Lý cũng chả dại gì đứng ra ý kiến ý cò.

Dư Minh Sinh lại khác. Gã tuy có thừa tài hoa, chẳng qua tính tình khá cô độc tự cao. Hơn nữa đang còn tuổi thanh niên, ngựa non háu đá thích thể hiện mình, gặp chuyện gì cũng muốn bình luận đưa ra ý kiến, ra vẻ trải đời. Đại khái chính là các “anh hùng bàn phím” thích bình luận chính trị trên mạng xã hội về sau.

Lý Thiên Tường cũng vì nhìn ra điểm yếu này của Dư tài tử, nên chuyện của cô con gái Minh Nguyệt lão tạm thời cũng không hết sức ủng hộ.

Lúc này, Lý phu nhân cười cười bưng bát canh đi ra nói:

- Lão gia, ngài xem đi, Minh Nguyệt làm chút điểm tâm, lại xấu hổ không dám ra, làm ta phải đem ra hộ nó.

- Phu nhân, phiền ngài quá. - Dư Minh Sinh nhanh chóng đứng lên nói.

Lý Thiên Tường chỉ cười khẩy, đưa con gái kia lão quá rõ, chưa nổ tung cái bếp là may, nói gì đến nấu canh.

Lý phu nhân xới lời nói cười:

- Minh Nguyệt ở Quốc Tử giám, lại phiền Dư học chính để ý giúp.

- Phu nhân yên tâm, tiểu chất nhất định để ý.

Dư Minh Sinh chấp tay, cố gắng bảo trì phong độ.

"Có ta làm Tư nghiệp, còn cần hẳn đi để ý sao, thật là..." Lý Thiên Tường vừa nghĩ vừa cắt ngang:

- Bà vào trong đi, chúng ta còn bàn việc lớn.

Nhìn qua Dư Minh Sinh, Lý Thiên Tường cũng thật ngao ngán. Cái tên thanh niên họ Dư này, tài thì tài thật, nhưng tán gái thì quá kém, so với lão

Lý thời "phong vân" kém đến mười vạn tám ngàn dặm.

Nếu Dư tài tử chịu nói ra, lão Lý ngay lập tức sẽ kêu con gái ra cho mà tiếp chuyện, để lão còn vào ngủ. Chả lẽ còn bắt lão không không tự khênh con gái ra cho hãnh?

Cũng khó trách Dư tài tử, gã điển hình thanh niên gương mẫu, tuy thèm đến chết vẫn ra vẻ ta đây đạo mạo. Xem ra cũng nên tặng cho Sinh ca một cái biệt hiệu, gọi "Sinh gương mẫu" đi.

Chẳng qua, Dư tài tử cũng không đến nỗi quá gổ, nuốt nuốt chén canh xong liền lúng túng:

- Đại nhân, chẳng hay Minh...

Chữ Nguyệt còn chưa nói ra, đã nghe Lý Thiên Tường hô to:

- Minh Nguyệt đâu rồi?

- A, đại nhân, học sinh chỉ là...

Dư Minh Sinh vội can.

Lý Thiên Tường thì đã chờ đoạn này từ nửa canh giờ trước, vẫn nhiệt tình:

- Không sao, lão phu gọi nó ra giúp người.

- Không, không. Minh Nguyệt vừa nấu nướng xong, chắc còn mệt...

- Mệt cái gì? Nó mệt bằng lão phu sao?

Chỉ nghe có tiếng nha hoàn nào đó:

- Bẩm lão gia, tiểu thư không ở trong phòng, đã đi ra ngoài.

- Cái gì? Lại ra ngoài rồi?

Lý Thiên Tường buồn bực ngồi xuống ghế nhìn sang, lão không cần đoán cũng biết con gái đi đâu.

Dư Minh Sinh chợt dạ ngẩng đầu:

- Học sinh...

- Ăn hết đi, hết chuyện thì về.

- Vâng!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long
www.dtv-ebook.com

Chương 190

Nữ Nhân Xinh Đẹp Đầu Ngụy Hiếm

Bên hông Phong Vân lơ lửng.

Một cổ kiệu đỗ lại bên cửa, Tào quân sự vội niềm nở chạy ra đón tiếp.

- Lý tiểu thư, tiểu thư đã đến.

Lý Minh Nguyệt tuy không phải chủ của tiệm, nhưng Lăng Vân trước khi đi đã dặn dò qua, Tào quân sự không thể qua loa. Lý Minh Nguyệt ngoài là designer, còn là cái cây lớn cho tiệm dựa vào để kinh doanh.

Lý Minh Nguyệt nhẹ nhàng xuống kiệu, liền hỏi ngay:

- Vân tỷ vẫn còn chưa về sao?

- Vâng, đại tiểu thư đến Khai Phong có gửi thư về một lần, sau đó thì không có tin gì thêm, có lẽ đang bận rộn.

Lý Minh Nguyệt buột miệng:

- Vậy còn... Lăng Phong?

- Lăng đương gia? Tiểu thư cũng biết, hắn đã không còn là chưởng quầy, nên tại hạ cũng không biết tin gì...

Tào quân sự nói xong lại gãi đầu:

- Chẳng qua, tiểu thư có thể ghé sang chỗ mẫu thân hẳn xem sao, có thể bên đó có tin tức của đương gia.

- Thôi bỏ đi.

Lý Minh Nguyệt lập tức phủ định, mặt cũng hơi đỏ lên.

Lão quản sự này nói linh tinh cái gì? Nàng là một đại cô nương, có thể đi ra ngoài thế này đã là kiêng kị đủ thứ, mới phải đến bằng cửa hông. Bây giờ còn kêu nàng đi gặp mặt một phụ nhân hỏi chuyện con trai bà, đây là ý tứ gì chứ? Mặc dù nàng cũng có nghe nói mẹ Lăng Phong đang bệnh nằm liệt giường gì đó.

Nghĩ đến tên kia, Lý Minh Nguyệt không khỏi thất vọng một chút.

Tuy mẹ nàng nói hẳn ta du thủ du thực có hơi quá lời, nhưng bản thân Lý Minh Nguyệt nàng cũng không muốn gả cho một tên nói đi là đi một cái biệt tích như vậy.

Tiến vào tiệm, Lý Minh Nguyệt liền hứng thú xem xét vài mẫu đồ mới, cũng nhất thời quên chuyện Lăng Vân Lăng Phong.

Mỗi khi Phong Vân ra trang phục mới, nàng đều đến lấy ngay để mặc trước tiên. Bây giờ giới tiểu thư phu nhân kinh thành đều đã biết nàng là nhà thiết kế thời trang, chủ nhân của mấy mẫu trang phục tân kỳ gần đây, thậm chí còn quen miệng gọi nàng là “biểu tượng thời trang”, khiến nàng vô cùng vui vẻ.

Đang lúc Lý Minh Nguyệt hứng thú đánh giá tân phục, có tiếng ai đó:

- Cho hỏi...

Lý Minh Nguyệt quay lại, chỉ thấy có hai nữ nhân khá xinh đẹp đang lại gần mình:

- Tỷ có phải là tài nữ đại danh môn kinh thành, Lý tiểu thư?

- Ta tên là Lý Minh Nguyệt, nhưng còn đại danh gì kia...

Nữ nhân váy vàng liền lộ ánh mắt hâm mộ, thậm chí còn muốn chụp lấy tay Lý Minh Nguyệt:

- Đúng là tỷ rồi. Nô gia nghe nói mấy trang phục tân kỳ này đều do Lý tiểu thư phác họa, trong lòng hâm mộ không thôi. Mấy lần hỏi chương quây hôm nào Lý tiểu thư đến, để còn nhìn ngắm một lần. Quả nhiên hôm nay được gặp rồi.

Lý Minh Nguyệt tuy rất cao hứng, nhưng cũng cố gắng khiêm tốn:

- Ta chỉ... về linh tinh mà thôi.

Hai cô gái kia liên tục xua tay. Mặc dù tuổi tác đều trạc Lý Minh Nguyệt, nhưng lại giống như tiểu nữ hài gặp được thần tượng, lập tức bám lấy Lý Minh Nguyệt hỏi han khen ngợi cả nửa canh giờ. Mãi cho đến khi Lý Minh Nguyệt nói đã muộn, bọn họ mới luyến tiếc rời đi.

Lý Minh Nguyệt lúc này mới hỏi Tào quản sự:

- Kia là khách quen của tiệm sao?

- Vâng, bọn họ là người của Thất Tú các. Mấy mẫu hàng mà Lý tiểu thư vẽ ra, bọn họ đều rất yêu thích, thường xuyên ghé hỏi. Còn hỏi thăm chuyện của tiểu thư, không tiếc lời khen tiểu thư là tài nữ đệ nhất.

- Vậy sao?

Lý Minh Nguyệt mỉm cười cao hứng. Thất Tú các thì nàng cũng biết. Chỗ này là địa điểm ca vũ nổi tiếng nhất Trường An, bên trong đều là các vũ cơ giỏi nhất kinh thành. Lúc tiệm khai trương, Lăng Vân chính là mời

một nhóm vũ cơ từ chỗ này đến để “quảng cáo”. Không nghĩ đến nàng lại được bọn họ hoan nghênh như vậy.

Nàng lại nhìn sắc trời nói:

- Ta phải quay về. Nếu có tin tức của Vân tử, nhớ cho người đến Lý phủ báo một tiếng.

- Tiểu thư cứ yên tâm.

...

Kiệu của Lý Minh Nguyệt đã rời đi một đoạn, nhưng từ góc phố lại có hai đôi mắt dõi theo.

- Nàng ta là con gái của Tư nghiệp Quốc Tử Giám Lý Thiên Tường. Nàng ta quen biết với nữ lão bản tiệm này, còn là người thiết kế các mẫu trang phục cho tiệm. Theo thói quen, sau khi đến tiệm này lấy trang phục, nàng ta sẽ đến gặp một người.

Nữ tử còn lại liên miên khó hiểu:

- Nàng ta xưng là đệ nhất tài nữ, thiết kế trang phục, hay đến gặp ai đó cũng đâu có gì đặc biệt?

- Tỷ khoan vội, người mà nàng ta muốn gặp, là Triệu Gia Mẫn.

- Thất Đế Cơ?

Bọn họ hóa ra chính là hai nữ nhân vừa rồi còn tỏ vẻ hâm mộ Lý Minh Nguyệt. Thật không nghĩ đến lại là tiếp cận có ý đồ.

Đầu năm nay phàm nữ nhân xinh đẹp đều rất nguy hiểm.

Nữ tử váy lục nghĩ nghĩ gì đó, mới nói:

- Muội muốn từ chỗ nàng ta, tiếp cận Triệu Cát sao?

Nữ tử váy vàng liền gật đầu.

Nữ tử váy lục nghĩ một lúc, không cho là đúng nói:

- Không phải quá xa vời chứ? Cô ta chỉ là một tiểu thư con quan, ngay như cha cô ta cũng chỉ là quan ngũ phẩm, cả đặc quyền tiến cung cũng không có, có ích gì chứ?

- Như chúng ta nghe ngóng được. Mấy ngày nữa, Triệu Cát sẽ đi Chung Nam, đem theo cả vị Đế Cơ kia. Triệu Cát tuy thường xuyên xuất cung, nhưng đi đâu cũng có cao thủ hộ vệ, kín kẽ đến một con ruồi cũng không lọt vào được. Nếu như chúng ta có thể từ chỗ Lý Minh Nguyệt, tiếp cận vị Đế Cơ kia, biết đâu có cơ hội ra tay. Dù sao hiện tại cũng không có đợt tuyển cung nữ, không có cách nào vô thanh vô tức trà trộn vào cung.

Nữ tử váy lục ngẫm một lúc, gật đầu nói:

- Tuy có hơi lòng vòng. Nhưng cũng là một cách, chốc nữa trở về ta sẽ bẩm báo lên Đại tỷ định đoạt.

- Chỉ là, mấy ngày nay qua lại chỗ này, muội lại phát hiện một chuyện thú vị. Tiệm tơ lụa này, cũng không hề tầm thường.

- Có vấn đề gì sao?

Nữ tử váy vàng lại liếc về một hướng, nói:

- Tỷ nhìn thử cặp vợ chồng bán thịt ở cuối phố kia đi.

Ở cuối phố, giữa dòng người đúng là có một cặp vợ chồng trung niên bán thịt, nhìn qua cũng chẳng có gì đặc biệt.

- Muội nghi ngờ chúng là mật thám.

- Mật Thám ty?

Nữ tử váy vàng trầm giọng:

- Hồi đầu muội còn nghĩ chúng theo dõi chúng ta, nhưng cẩn thận xem xét thì không phải. Bọn chúng đang theo dõi tiệm tơ lụa kia, còn cả căn tiểu viện bên cạnh. Muội chỉ kỳ quái là, một tiệm tơ lụa mà thôi, nghe nói đến từ Tô Châu, làm ăn cũng không tốt lắm, theo dõi làm gì chứ?

- Đám Mật Thám ty này ngay cả việc trong giang hồ võ lâm bọn chúng cũng phải quản, theo dõi khắp nơi cũng dễ hiểu thôi. Hơn nữa, theo dõi cũng không có nghĩa là kẻ địch, có khi là để bảo vệ.

- Bảo vệ?

Nữ tử váy lục lại quan sát cặp vợ chồng kia, thầm dự đoán nói:

- Xem ra là Khuyển tổ của chúng. Trở về tiện thể nhắc nhở các tỷ muội cẩn thận hơn. Chúng ta khó khăn lắm mới tạo dựng được cơ sở ở kinh thành, tuyệt đối không để đám mật thám kia đánh hơi tới.

- Muội biết rồi.

- Ủm, trước giờ chúng ta chủ yếu chỉ gặp phải Hồ tổ và Khuyển tổ, nhưng ta nghe Đại tỷ nói, chúng còn một tổ chỉ thi hành nhiệm vụ đặc biệt, kia mới là cao thủ của chúng.

Nữ tử váy vàng hơi không phục nói:

- Chúng ta ám sát Triệu Cát, còn không đủ đặc biệt sao?

- Cái này ta cũng không rõ. Đại tỷ nói, có lẽ còn có thế lực khác khiến Mật thám ty chúng phải phân tán lực lượng. Dù sao, muốn Tổng đình sụp đổ cũng không chỉ có mỗi chúng ta.

Xem ra lại là một nhóm người muốn phản loạn.

...

Lát sau.

Thất Tú các.

Thất Tú các là địa phương VIP, giá cả cũng VIP đến cắt cổ. Muốn vào lầu một xem ca vũ đã phải tốn tới thiên kim. Còn như lầu hai lầu ba, thì phải có thân phận trâu chó mới được, cho dù có nhiều tiền cũng không thể lên.

Chỗ này lại là lầu cao nhất. Cả lầu chia thành nhiều gian phòng, phòng nào cũng trang hoàng xa hoa, nhưng tất cả cũng chỉ phục vụ cho một người. Đây cũng là nơi thần bí bậc nhất Trường An. Số người từng ghé vào chỉ e còn ít hơn cả tẩm cung Hoàng hậu.

Lúc này trong phòng lớn, nữ chủ nhân đang ngồi quay lưng, chỉ lộ ra bờ vai mảnh khảnh trắng nõn, bên cạnh nàng ta là nữ nhân váy lục.

- Ủm, ta biết rồi, lần này ta sẽ đi.

- Tỷ đích thân tham gia sao? Tỷ là Các chủ, như vậy có quá nguy hiểm không?

- Lần này nếu như để tỷ muội khác trong các đi, chỉ sợ xong chuyện liền dễ dàng bị tra ra.

Nữ tử đang ngồi kia, hóa ra là Các chủ Thất Tú các, tên Kỷ Yên Nhiên.

Nàng ta gần như chưa bao giờ lộ diện trước công chúng, nhưng tiếng tăm của nàng thì không hề thua kém bất kỳ tài nữ nào, thậm chí còn mang màu sắc thần bí. Sức thu hút có lẽ chỉ kém đương kim Hoàng hậu.

Nghe nói năm đó có một họa sĩ nổi danh đến Thất Tú các giải trí, may mắn bắt gặp bóng dáng nàng ta ở lầu cao. Trở về hẩn nhớ lại, vẽ thành bức "Họa Các tiên tử". Bức tranh này ngay trong lần trưng bày đầu tiên đã bị đánh cắp, từ đó đến nay không ai biết tung tích. Nghe nói giá trị của nó trong giới săn đồ đã lên đến ngàn lượng hoàng kim.

Giới thượng lưu từ đó biết ở lầu cao nhất Thất Tú có một vị nữ chủ nhân, nhưng không kẻ nào gặp mặt được. Thậm chí không ít giang hồ cao thủ từng liều lĩnh đột nhập, kết cục hôm sau đều phơi thây giữa phố. Về sau giang hồ đành lấy luôn "Họa Các tiên tử" đặt cho nàng ta, nhưng tuyệt nhiên không còn ai có ý tìm hiểu.

Còn vì sao bí ẩn mà người ngoài vẫn biết tên nàng ta?

Điều này cũng nhờ một viên quan bên Công bộ. Dù sao cơ sở kinh doanh cho dù có che dấu thế nào cũng phải đăng ký tên tuổi với quan phủ thành hoàng, bằng không thành kinh doanh ngầm, lập tức bị dọn dẹp ngay. Vì vậy tên của lão bản Thất Tú các mới bị lộ ra.

Kỷ Yên Nhiên, tên nàng khiến các sắc lang kinh thành đều ngày đêm mơ mộng. Thất Tú trong Thất Tú các, mỗi người đều xinh đẹp như tiên. Đại tỷ của bọn họ chắc chắn không thể kém.

Chỉ nghe Kỷ Yên Nhiên cất giọng lạnh nhạt:

- Nữ nhân trong phòng muội, còn muốn ở đây đến khi nào nữa?

Nữ tử váy lục liên ngập ngừng:

- Đó là... tỷ tỷ của muội.

- Lúc trước nhập các, muội chưa từng nói mình có tỷ tỷ nào.

Nữ tử váy lục giọng mềm nhũn:

- Tốn kém bao nhiêu muối trả là được.

- Vấn đề không phải tiền bạc, muối cũng biết Thất Tú chúng ta...

- Tỷ yên tâm. Thanh Nghi tỷ ấy tuy hơi lạnh lùng một chút, kỳ thực tâm địa rất tốt, chẳng qua ít nói chuyện ít tiếp xúc mà thôi, tuyệt đối sẽ không làm gì ảnh hưởng đến chúng ta đâu. Tỷ không biết thôi, người trong thiên hạ nói chuyện được với tỷ ấy không đến mười người đâu.

- Thật vậy sao? - Giọng Kỷ Yên Nhiên hơi bất mãn.

Trác Quân Như cười khố, vừa rồi câu cuối đáng ra không nên nói.

Mấy tháng trước có một người bạn từ cổ hương tìm đến xin trú tạm, Trác Quân Như liền để nàng ta ở luôn trong phòng mình. Dù sao phòng nàng rộng, bình thường nàng còn phải lo sự vụ cũng chẳng có ai dùng, thêm một vị tỷ muội cũng không hề gì, hơn nữa đêm về lại có thêm người tâm sự thôi.

Chỉ là lại khiến đại tỷ Kỷ Yên Nhiên không vui.

Lý do thì Trác Quân Như có thể đoán ra.

Bấy lâu Yên Nhiên tỷ tự phụ mình xinh đẹp cao quý không thể chạm, chẳng ngờ ngay trong Thất Tú xuất hiện một vị còn thoát tục hơn cả nàng ta, lại ăn không ngồi rồi, đại tỷ có lẽ là ghen tị.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 191

Hắn Ta Là Ai?

Trác Quân Như vừa rời phòng, cạnh Kỷ Yên Nhiên xuất hiện một nữ nhân bịt mặt chấp tay:

- Đại tỷ, có tin tức Đại Danh.

Kỷ Yên Nhiên tiếp nhận mật thư, đọc một lúc hai mắt liền lộ vẻ lo lắng:

- Bích cô cô bị truy sát? Tin tức sau đó thì sao?

- Tin cuối cùng là Hoa phủ bị niêm phong, cả hai mẹ con đều không rõ tung tích.

Kỷ Yên Nhiên mãi lúc này mới đứng dậy quay lưng lại, đi đi lại lại.

Chỉ thấy dung nhan nàng hài hòa tuyệt mỹ. Khó trách người ta gọi là “tiên tử”.

Có điều, ngũ quan lại có điểm gì đó tựa Văn Thành Bích. Chẳng qua có lẽ vì ít tuổi hơn, hơn nữa xem chừng còn là một xử nữ, ở nàng ta thiếu đi một chút phong tình ngọt ngào, bù lại là nét thanh xuân tươi mới, nhưng cũng là một chín một mười.

Mặc dù người ở đây đều gọi nàng là đại tỷ, kỳ thực nhìn dung nhan nàng hiện tại mà nói, cùng lắm chỉ mới xấp xỉ 20, thậm chí còn trẻ hơn Trác Quân Như vừa lúc. Danh xưng đại tỷ có lẽ vì thân phận của nàng ta.

Chỉ nghe Kỷ Yên Nhiên lẩm nhẩm nói:

- Cô cô xưa nay hành động cẩn trọng, lại mang trên mình thần công, làm sao lại rơi vào tình huống này? Hy vọng nàng ấy vẫn chưa để lộ ra thân phận thật.

Nói xong nàng phân phó:

- Người cho người liên hệ với Trường Phong tiêu cục, chỗ đó cung cấp tài nguyên cho cô cô, nhất định cô cô sẽ để lại tin tức.

Nữ tử thủ hạ cònn chưa kịp lĩnh mệnh, nàng đã phát tay:

- Từ từ, bỏ đi. Đang thời điểm nhạy cảm, nay mai còn có nhiệm vụ, liên hệ lúc này chỉ sợ đám Mật Thám ty kia sẽ lần ngược ra chúng ta. Tạm thời tĩnh lặng, cắt mọi liên lạc.

Nữ tử bịt mắt lại hỏi:

- Việc này có phải báo lên trên hay không?

- Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến đại sự, không cẩn thận tạo dựng bấy lâu sẽ bị đổ theo, đương nhiên phải báo. Có điều có lẽ bề trên cũng biết rồi.

...

Cùng lúc, ở khuê phòng của Yến Tú Trác Quân Như.

Nhìn bóng một người đang ngồi sau tấm rèm mỏng, Trác Quân Như liền nhoẻn miệng cười đùa:

- Trời, ai kia? Còn đâu là Thần Cung Cung chủ cao quý thánh khiết nha, muội còn tưởng khuê phòng oán phụ nào đó.

- Muội về rồi à?

Một giọng nói như tiên âm nhẹ vang lên.

Trác Quân Như nhẹ nhàng tiến vào, vén rèm lên cao.

Chỉ thấy ngồi bên trong là một nữ nhân, váy sa trắng tựa tuyết, không khác nào tiên nữ giáng trần.

Là Liễu Cung chủ Liễu Thanh Nghi, nàng hóa ra vẫn ở kinh thành.

Trác Quân Như lúc còn thiếu nữ từng ngẫu nhiên quen biết Liễu Thanh Nghi. Thần Cung xảy ra biến cố, Liễu Thanh Nghi lên Cung chủ, hai bên dần ít qua lại, Trác Quân Như về sau đến Trung nguyên, không biết vòng vèo thế nào lại ở tầng năm Thất Tú các.

Liễu Thanh Nghi rời chỗ Lăng Phong không phải vì vướng mắc gì, mà nàng biết mình đã bị cao thủ để ý. Không loại trừ người đó chính là Kha lão, hôm đó Lăng Phong đã dẫn Kha lão về nhà.

Liễu Thanh Nghi bỏ đi, tìm đến Thất Tú lánh tạm chỗ Trác Quân Như.

Chỉ là, lúc này Liễu Thanh Nghi bỗng đặt một lên bụng, nơi đó đã nổi hằn lên thành một đường vòng cung tròn trịa.

Nàng, có mang rồi?

Bụng Liễu Thanh Nghi đã nhô ra thấy rõ, sinh linh bên trong hình như cũng đã bắt đầu đập lung tung.

Khuôn mặt nàng giờ đây cũng không còn vẻ lạnh lùng như trước nữa, thay vào đó là vẻ ôn nhu thánh thiện, một người mẹ nhân từ. Nàng lúc bình thường đã đẹp tựa thần tiên, bây giờ thì đã không còn giấy bút nào tả nổi.

Lại không biết tên chết toi nào may mắn như vậy, khiến đỉnh đỉnh Liễu Thanh Nghi chấp nhận sinh con cho hấn, cần nêu tên ra để nam nhân thiên hạ phun comment dìm chết.

- Tỷ nghĩ nó là nam hay nữ?

- Ta muốn là nữ.

Trác Quân Như ngồi xuống, tay giúp Liễu Thanh Nghi gấp vài món đồ nhỏ nhất, hỏi:

- Tỷ đã đặt tên cho nó chưa vậy?

- Ủm, Như Vân.

- Như Vân? Tên cũng thật đáng yêu. Tương lai Vân Nhi chắc chắn cũng là đại mỹ nữ rồi.

Liễu Thanh Nghi ánh mắt từ ái nhìn xuống, lại đưa tay nhẹ nhẹ vuốt bụng.

Trác Quân Như cũng như bao nữ nhân khác, rất hứng thú với thai nhi, hơi cúi xuống đùa nói:

- Vân Nhi nhanh xuất hiện nha, dì chờ mệt lắm rồi đây. Đợi người sinh ra, dì sẽ dạy cho người múa hát, đảm bảo sẽ là đệ nhất thiên hạ.

- Người của Thần Cung, làm sao lại đi học múa?

Liễu Thanh Nghi cất tiếng, nhưng giọng nói nhẹ nhàng tựa mây, không có nửa điểm giận dữ.

- Nữ nhân nha, phải yếu điệu một chút, chứ đánh đánh đấm đấm, nam nhân nào...

Nói nửa chừng Trác Quân Như biết mình lỡ miệng, cười bổ sung:

- Tất nhiên, xinh đẹp tuyệt trần như tỷ tỷ, không tính, không tính.

- Vậy ý muội là con ta sẽ không đẹp sao?

- Không có. Ài, muội xin lỗi, được chưa? Mà nói nha, tỷ không thấy mình gần đây rất... lạ sao?

- Ta có gì lạ? - Liễu Thanh Nghi hỏi lại.

- Hìhì, thôi không nói. Kéo lại bảo muội lắm chuyện.

Trác Quân Như bận rộn một lúc, lại không nhin được hỏi:

- Tỷ cứ như vậy mà sinh nó ra sao? Vậy còn... Dù sao cũng nên thông báo cho hẳn biết.

Liễu Thanh Nghi nghĩ gì đó, gương mặt tuyệt trần của nàng thoáng qua vẻ lạc lõng:

- Không cần thiết, người cha này, có cũng như không.

Liễu Thanh Nghi nói xong đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Trác Quân Như cũng không gượng hỏi thêm, nhưng vẫn lăm lăm:

- Là ai được đây? Không lẽ thiên hạ đệ nhất cao thủ? Cũng chỉ người như vậy mới khiến Liễu tỷ tỷ chấp nhận đi. Thật muốn gặp hẳn xem thế nào...

Liễu Thanh Nghi là cao thủ, lời của Trác Quân Như nàng đều nghe rõ mồn một. Nàng liền trầm giọng:

- Quân Như. Từ nay trở đi, muội không được nhắc đến kẻ kia, đặc biệt là trước mặt Vân Nhi.

- Tỷ tỷ, chúng ta có thể không nói. Nhưng đứa trẻ này lớn lên, chắc hẳn sẽ thắc mắc. Đến lúc đó thì làm sao?

- Coi như... hắn đã chết.

Trác Quân Như lắc lắc đầu, đây không biết là lần thứ mấy câu chuyện dừng ở chỗ này.

Trác Quân Như cũng có thể lý giải tâm tư của Liễu Thanh Nghi. Nàng ấy không muốn nhắc tới người kia, có thể có rất nhiều nguyên do. Nhưng một trong số đó, có lẽ vì nàng muốn bảo vệ con gái, thậm chí bảo vệ cả kẻ kia.

Cung chủ không thể bị vấy bẩn, đó là quy tắc tối thượng của Thần Cung. Một khi Cung chủ vi phạm, ngôi vị Cung chủ sẽ bị tước là điều không tránh khỏi, đứa con của họ cũng sẽ chịu chung số phận, bị quản thúc cả đời. Còn kẻ khiến Cung chủ mang thai, sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ Thần Cung.

Thần Cung là thế lực bí mật nhất nhì võ lâm, nhờ vào y thuật cao minh còn hảo hữu cùng đủ loại siêu thế lực. Một khi Thần Cung có chuyện, chỉ e chưa có lời đã có người chạy đi làm trước. Bởi thế, nghe đến Thần Cung, ngay cả Thiếu Lâm Toàn Chân cũng vô cùng e ngại, cũng chỉ cỡ Ma môn Ma Giáo siêu cấp thế lực mới dám sờ vào Thần Cung.

Nói ngắn gọn, đã bị Thần Cung truy, coi như chữ chết đã viết sẵn lên người, thậm chí chết rất thảm.

Tên kia, nếu không muốn chết, có lẽ chỉ còn một con đường. Nếu hắn có thể trước khi bị tóm trở thành cự đầu võ lâm, một tay che trời, đủ khả năng chống lại Thần Cung, nói không chừng có thể lật ngược quy tắc, biến không thể thành có thể.

Không biết chừng, chính Liễu Thanh Nghi cũng đang âm thầm chờ điều đó.

Chỉ là, hửn, liệu có thể không?

Nói lại, tên nào kia còn đang hôn mê, căn bản chẳng biết mình đã có con đầu lòng.

Trác Quân Như nghĩ gì đó nói:

- Tỷ chấp nhận sinh nó ra, không lẽ muốn nó... kế thừa chức Cung chủ sao?

- Ủm. - Liễu Thanh Nghi chỉ gật đầu nhẹ.

Đây cũng chính là lý do vì sao nàng chấp nhận sinh con.

Lúc trước chưa biết mình có thai, Liễu Thanh Nghi để lại cho Lăng Phong một bộ mật tịch tối thượng về luyện khí cũng vì lý do này. Thù sư môn chưa trả, vậy mà dính vào sự việc kia, nàng muốn ủy thác lại cho Lăng Phong, nói đúng hơn là bắt hửn luyện võ nhanh nhanh, rồi chịu trách nhiệm thay nàng.

Có điều khi biết mình có thai, Liễu Thanh Nghi đã thay đổi suy nghĩ.

Lúc này Liễu Thanh Nghi nếu trở về, chưa nói có về được hay không. Kể cả về được, chức Cung chủ Thần Cung của nàng chắc chắn sẽ bị phế, thậm chí võ công cũng sẽ buộc phải tự hủy bỏ.

Nàng muốn sinh đứa con này ra, nếu là con gái, nàng sẽ truyền hết võ công lại cho nó, dẫn về Thần Cung. Có một vài tuyệt kỹ bí mật chỉ Cung chủ được truyền thừa, nếu con gái nàng đã được truyền lại, các Trưởng lão có lẽ cũng đành phải chấp nhận.

Còn nếu sinh ra con trai, Liễu Thanh Nghi tạm thời chưa nghĩ ra sẽ làm gì. Có lẽ nàng sẽ âm thầm nuôi khôn lớn, luyện khí luyện thần cho nó, đi tìm Lăng Phong "đòi nợ thay mẹ" cũng nên.

Liễu Thanh Nghi bỗng nói:

- Sinh xong ta sẽ đi ngay, sẽ không làm phiền muội nữa.

Trác Quân Như vội cười đùa:

- A, muội thật là vinh hạnh nha, được Liễu Cung chủ quan tâm.

Nói xong thấy Liễu Thanh Nghi thực sự nghiêm túc, nàng cũng đành nghiêm túc theo:

- Vậy thì không cần đâu, tỷ và Vân Nhi cứ ở đến khi nào cũng được. Có tỷ làm bạn muội vui còn không kịp. Muội còn muốn dạy ca vũ cho Vân Nhi nữa mà. Vân Nhi lớn lên sẽ phải tài mạo song toàn, văn võ đều đệ nhất mới được.

Liễu Thanh Nghi chỉ lắc đầu.

Trác Quân Như ngừng cười, nàng biết Liễu Thanh Nghi đã quyết thì căn bản không cản được, nàng ấy muốn đi là đi, nhún người một cái đã đi cả dặm.

Liên nói:

- Tỷ nếu muốn đi, chỉ hai mẹ con thì không tốt. Ít nhất cũng phải có cao thủ hộ tống.

Liễu Thanh Nghi trầm mặc, đây cũng là chuyện nàng nghĩ lâu nay. Liên hệ Thần Cung là không thể.

Trác Quân Như nói:

- Thất Tú các bọn muội tuy cũng có cao thủ, nhưng có thể bảo hộ tỷ thì sợ là không có ai. Hay là nhờ đến cao thủ Trung nguyên? Gần đây có Toàn Chân...

- Cao thủ Toàn Chân?

Liễu Thanh Nghi lắc đầu.

Lần trước chẳng phải một trong Thất Tử Toàn Chân cũng có mặt, đòi thể thiên hành đạo giúp nàng chống Ma môn đó sao, rút cục cầm cự chưa đến một chén trà đã cong móng về giáo đường thương.

Nếu là người khác, nghe đến “cao thủ Toàn Chân” có thể sẽ thấy kính sợ. Nhưng Liễu Thanh Nghi thì khác, nàng là tồn tại siêu phàm, nàng nhìn các môn phái võ lâm như Cái bang Toàn Chân, không khác gì nhìn mấy đứa trẻ con chơi đùa đánh lộn. Tâm cỡ như Vương Viễn Tri, hay Tiêu Phong lúc trước, họa may mới lọt được vào pháp nhãn của nàng.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 192

Kết Minh

Chung Nam sơn, tổng đà Toàn Chân.

Điện Tam Thanh.

Tam Thanh là điện uy thế nhất Thiên Nhai Phong, thường được Toàn Chân dùng vào việc tiếp khách quý.

Lúc này trong điện có hai nhóm người đang ngồi trà bánh.

Dương Thanh Phong ngồi ở ghế chủ tọa, đưa tay vuốt râu, mặt hồng hào tự đắc. Nói mới nhớ, mới tháng trước Đại hội Luận kiếm, Dương Thanh Phong vẫn mày râu nhẵn nhụi, không hiểu thế quái nào bây giờ đã dài như vậy.

Chỉ nghe y hăng giọng:

- Mã Trường lão từ xa đến đây, tinh thần vẫn tráng kiện, không hổ Đại Trường lão Cái bang.

- Không dám không dám, Dương Đạo trưởng đã lâu không gặp, vẫn trẻ trung như xưa.

Hóa ra nhóm bên dưới là người của Cái bang, đến từ Tế Nam Sơn Đông.

Người ngồi giữa là Mã Tịnh Sinh, Chấp pháp Trưởng lão Cái bang, xung quanh y chừng chục đệ tử. Chấp pháp là một trong ba Cửu Đại Trưởng lão có quyền nhất ở Cái bang.

Dù nói Cái bang là chỗ của ăn mày toàn thiên hạ, nhưng nhìn vào nhóm này, nếu bọn họ không nhận mình là người Cái bang, quần chúng còn tưởng thương nhân nhà nào đi buôn. Mã Tịnh Sinh ăn mang sạch sẽ, trường bào màu xám, đầu tóc gọn gàng, khuôn mặt chỉ hơi gầy chút đỉnh, nhìn chả có gì là ăn xin cả. So với họ Dương ở trên, kém chút thần tiên, bù lại được chút phong trần.

Nhân tiện có mặt Cái bang, nói một chút tin tức võ lâm.

Võ lâm Trung nguyên bang phái nhiều vô kể, tuy có thể lấy hắc truyen Kim Dung Cổ Long ra làm quy chiếu, thực chất cũng không giống 100%, có rất nhiều điểm khác biệt.

Môn phái nhất lưu có thể tạm chia thành ba nhóm.

Nhóm Phật gia, gồm có Thiếu Lâm Sùng Thánh Ngọa Long làm 3 đại diện, nằm xung quanh Trường An Lạc Dương.

Không giống như phim ảnh thời sau, Thiếu Lâm tự khá đóng cửa với bên ngoài, cái gọi là Thiếu Lâm bắc đấu võ lâm lại càng không. Nếu nói võ công Phật gia, thì như Lăng Hồ từng nói, Đại Lâm tự mới là nổi tiếng hơn cả, chỉ tiếc là đã bị diệt tự. Còn Sùng Thánh Ngọa Long nổi tiếng lại không phải vì võ công, mà vì có quan hệ với triều đình, bản thân Ngọa Long tự còn do Hoàng tộc lập ra.

Nhóm Đạo gia nội bộ chia làm hai tông, Nam tông do Chính Nhất giáo Long Hồ sơn ở Giang Nam làm chủ, Bắc tông do Toàn Chân giáo Chung Nam sơn làm chủ. Hai tông này đối lập nhau kịch liệt. Chính Nhất giáo, cũng chính là Thiên Sư đạo, từ thời Minh bị triều đình càn quét yếu hèn, rất ít lộ diện, cho nên hiện Đạo giáo Bắc tông mạnh hơn.

Nhóm thứ ba tạm coi Trung lập, đại diện có thể kể đến Cái bang Sơn Đông và Đường môn Kiếm Nam. Một cái xưng "Thiên Hạ Đệ Nhất Bang", một cái xưng "Thiên Hạ Đệ Nhất Môn".

Nhân số Đường môn dù kém Cái bang, quy mô lại hơn hẳn. Bên dưới Đường môn có cả loạt bang phái khác núp bóng, chân rết khắp nơi, trong khi Cái bang khá đơn độc. Lấy chuyện Như Vân sát thủ của Lăng Phong mà nói, chúng xâm nhập Sơn Đông Hà Bắc bên Cái bang không biết gì, nhưng đổi lại nếu chúng muốn vào Kiếm Nam, vừa thò chân vào người Đường môn đã biết ngay.

Cái bang qua lại với cả hai nhà Phật Đạo, hơi nghiêng về Đạo gia hơn, nhất là Bắc tông Toàn Chân. Bản thân võ công Cái bang cũng có hơi hướng Đạo giáo khá nhiều, nghe đâu bang chủ Cái bang và chương giáo Toàn Chân còn là thâm giao.

Toàn Chân được Hoàng đế đề mắt, phát triển nhanh chóng. Nhưng ngược lại cũng bị các môn phái võ lâm xem thường. Bởi xưa nay giang hồ và triều đình không ưa nhau.

Toàn Chân bị Ma môn sờ đến, xem chừng cảm thấy bám vào triều đình lúc nguy nan cũng khó xoay sở. Vì vậy lần này Toàn Chân giáo mới muốn kết minh Cái bang, lôi kéo quan hệ.

Mã Tịnh Sinh bên ngoài cười bên trong lại chửi thầm.

Tế Nam Trường An cách nhau cả ngàn dặm, cong móng đi cả tuần lễ mới tới, chưa kể tránh chiến trường phải đi vòng, đến thần tiên cười mây cũng mệt nói gì y cười ngựa, cả người còn đang ê ẩm. Đã vậy đến Toàn Chân không sắp phòng mát-xa thì thôi, còn kêu cái gì "tinh thần tráng kiện", báo hại lão Mã phải gắng gượng ưỡn ngực thể hiện.

Hai người Dương Mã vừa qua lại được mấy câu, một đệ tử Toàn Chân đã chạy vội vào:

- Sư phụ, bên điện Thái Hòa cho gọi.

- Ừm. - Dương Thanh Phong gật đầu, vẫy vẫy tay.

Phía Cái bang hơi sượng mặt.

Dương Thanh Phong đạo mạo đứng lên, chấp tay lên cao nói:

- Mã Trưởng lão, thật ngại quá, Đạo Quân có chỉ dụ, bản đạo không thể không đi a.

- Haha, Dương Đạo trưởng quá khách khí rồi. Quý giáo được Hoàng đế đề mắt tới, quả hồng phúc tề thiên, không giống Cái bang chúng tôi...

Hai bên cười nói tiễn đưa vui vẻ, trong lòng đều có quý.

Hôm nay Toàn Chân mời khách, lấy lý do Ma môn xâm nhập Trung Nguyên, muốn cùng võ lâm chính phái các nơi bàn kế hoạch ngăn cản. Cái bang từ tận Sơn Đông đến ước hẹn, vừa đến ngòi chưa nóng mỡ đã bị Dương Thanh Phong lấy cớ bỏ ở phòng khách, không được không được.

Dương Thanh Phong đi khuất, một đứa đệ tử Cái bang phía sau nhin không được thăm thì:

- Hừ, đám mũi trâu. Đại Trưởng lão, theo đệ tử thấy, tên họ Dương rõ ràng sắp đặt sẵn thời gian cả rồi, canh đúng lúc chúng ta đến thì bày trò này, muốn thể hiện với chúng ta mà thôi.

- Người cho là ta không thấy sao?

Mã Tịnh Sinh mặt không đổi sắc vẫn nhâm nhi trà.

- Đệ tử không dám, có điều chẳng lẽ chúng ta vẫn ngồi đây chờ?

- Không chờ thì làm gì? Chạy qua so đo với Hoàng đế?

Tên đệ tử cười trừ.

Mã Tịnh Sinh tiếp tục:

- Người nếu ngồi không yên có thể ra ngoài.

Tên kia mừng rơn, gãi quả thật ngứa ngáy vô cùng.

Chung Nam sơn tuy ngoại vi Trường An cả mấy chục dặm, nhưng dù sao cũng tính là "đất kinh thành". Đám Cái bang này ở tận Sơn Đông vùng sâu vùng xa, xin xỏ mãi mới được đi cùng trưởng lão chuyển này, cứ thế này về lại tổng đà làm sao "chém gió" với huynh đệ được?

Mã Tịnh Sinh nói ra sau:

- La Liệt, đi theo quản thúc các sư đệ. Hóa Sinh, người cũng đi theo, dù sao cũng là người kinh thành, có gì nhắc nhở đồng môn.

- Đệ tử đã biết.

Tên kia chính là Trương Hóa Sinh, từng cùng ăn xin với Tiểu Hoa. Ngày trước Lăng Phong Tiểu Hoa đi tìm nhau đều gặp chính tên này hỏi chuyện, lúc đó Trương Hóa Sinh vẫn là đệ tử ký danh Cái bang.

Cái bang phân đà có ở khắp nơi, nhưng mạnh nhất tập trung ở khu đông bắc giáp với Kim Liêu. Trường An là đất của Hoàng đế, không thể để ăn mày tràn ngập làm "xấu mặt quốc thể", bởi vậy đệ tử Cái bang ở Trường An bị chèn ép nhiều, không có cao thủ tọa trấn.

Gần đây tình hình hỗn loạn phát sinh, Mã Tịnh Sinh theo ý Hồng bang chủ cất công đến Trường An, không chỉ để gặp mặt Toàn Chân giáo, còn muốn nhân đây dựng lại phân đà ở kinh đô, Trương Hóa Sinh là nhân tuyển đang được chọn lựa cất nhắc lên.

...

Quảng trường Vô Cực.

- La sư huynh, bây giờ đi đâu?
- Sang cái gì điện Thái Hòa xem thử.

Trương Hóa Sinh vội cản lại:

- Ấy, không được. Nghe nói chỗ đó là chỗ của Hoàng đế a.
- Thì sao? Ta chỉ muốn nhìn thử thôi, cũng không phải muốn gặp lão ta?
- Chỉ là...

Một đứa bên cạnh khó chịu:

- Làm sao? Trương sư đệ được sư phụ yêu mến, không xem La sư huynh vào đâu nữa rồi?
- Ài, các sư huynh, đệ chỉ muốn tốt thôi mà...

Trương Hóa Sinh cười khố.

Trương Hóa Sinh ăn xin ở kinh thành, một tháng cũng chục lần bị quan quân đánh đập, dân sợ uy nghiêm của triều đình. Không giống như Sơn Đông, chỗ đó quản lý lỏng lẻo, lại sân nhà của Cái bang, đám huynh đệ không coi Hoàng đế vào đâu.

Vừa rẽ vào một chốc, đám Cái bang đã bị chặn lại:

- Dừng lại, các người là ai?
- Chúng ta sao? Khách quý của Toàn Chân các người.

Một tên đệ tử tuần tra cười khinh:

- Khách quý? Ta chỉ nghe nói sáng nay có một đám ăn mày lên núi, còn chưa nghe đến cái gì khách quý?

- Người... - Vài tên đệ tử Cái bang bước ra trước.

La Liệt cười cười:

- Ra vậy. Hóa ra chỗ Thái Hòa kia là ăn mày đến sao? Ta còn tưởng thần thánh phương nào, muốn qua đó xem cơ đấy.

Tất cả xanh mặt, tên đạo sĩ Toàn Chân mặt tím tái mắng:

- Người, hỗn lão, dám khi quân phạm thượng?

- Người cũng không phải hộ vệ cho Hoàng đế, ra về cái gì? Ta cứ nói đấy...

- Sư huynh...

Trương Hóa Sinh mồ hôi nhỏ giọt nhắc nhở.

La Liệt vẫn không buông tha:

- Lại nói, cùng là người giang hồ, một bên quang minh lỗi lạc, một bên chó săn triều đình, còn bày đặt muốn đại diện cho võ lâm. Ta phi...

Nhóm đệ tử tuần tra Toàn Chân đều đã cho tay vào kiếm, một mảnh tức giận, không khí căng thẳng.

Đúng lúc này:

- Có chuyện gì?

Chỉ thấy một nhóm đệ tử mặc đồ nội tu xuất hiện.

Tên đạo sĩ tuần tra vội nói:

- Trương sư huynh, mấy tên ăn mày này, không biết trời cao đất dày muốn xông qua điện Thái Hòa, bọn đệ muốn cản lại, chúng còn gây sự?

Trương Hóa Sinh vội sửa chữa:

- Bọn ta còn chưa làm gì cả mà...

Trương Sư Chính nhìn lại, gã cũng biết hôm nay Cái bang làm khách ở đây. Gã nhìn La Liệt nghĩ gì đó nói:

- Người là La Liệt?

- Cũng khá, biết cả tên ta. Người họ Trương sao? Vậy chắc là Trương Quân Bảo. Ta cũng đang muốn tìm gặp thỉnh giáo, xem thử Toàn Chân Cái bang ai hơn ai.

Trương Sư Chính mặt tím lại, gã nhắc tên La Liệt là nể mặt đối phương, chẳng ngờ bị chơi lại một võ đầu.

Sư huynh đệ ở Toàn Chân đều biết Trương Sư Chính không ưa Trương Quân Bảo, thậm chí đổ kị vô cùng, hầu hết biết ý đều ngại nhắc tên Quân Bảo trước mặt gã. Chẳng ngờ đám Cái bang này không rõ "vô tình hay cố ý" còn lôi ra.

Trương Sư Chính gằn giọng:

- Hừ, ta cũng không phải tên Quân Bảo gì kia. Các người đây là muốn gây sự đúng không?

"Sang"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 193

Hoàng Đế Triệu Kiến

La Liệt là Chấp Bổng Đệ tử, hàng Lục Đại, chỉ kém một nấc lên Thất Đại đã là Trưởng lão. Bản thân La Liệt còn là đệ tử ưu tú nhất ở Cái bang hiện tại, từng được Bang chủ đích thân chỉ điểm.

La Liệt nhếch mép thú vị, hô:

- Lên!

Chỉ là, Liệt ca chỉ nói chứ không động, chỉ nhìn chúng sư đệ lên.

Nói La Liệt nhất chết cũng không phải, thực tế cả Toàn Chân lẫn Cái bang đang dùng trận pháp đối chọi nhau. Chỉ là Trương Sư Chính nắm vị trí chủ công bên Toàn Chân, nhưng bên Cái bang chủ công không phải La Liệt, mà thuộc về một người đầu lún phún tóc.

Lý do thứ hai, La Liệt gây sự là có mục đích. Gã đã được dặn dò từ trước, muốn thử tu vi đệ tử Toàn Chân một chút.

Mặc dù hai bên quen biết nhau, nhưng đều là võ lâm chính phái. Thứ hai vị trí cách quá xa nhau, gần như chưa qua lại giao lưu bao giờ. Cái bang lịch sử trăm năm, nhưng bị triều đình chèn ép phải chạy đến tận Sơn Đông mới sống nổi, thu nhập cũng chẳng lấy gì làm cao. Trong khi Toàn Chân lại được triều đình cưng chiều, tiền hương hỏa nhiều như mây, trong mắt Cái bang chính là đối lập.

Lần này Cái bang nhận lời qua đây, cũng không phải toàn ý một hợp tác. Nói trắng ra, có cái vẹo gì mà hợp tác kết minh đâu? Chẳng qua, Toàn Chân là thổ địa cạnh kinh thành, Cái bang muốn dựng phân đà, cũng nên qua chào hỏi cái mà thôi.

Mà “chào hỏi” trong giang hồ, không đánh vài cử là không được.

Trương Sư Chính khinh bỉ nói:

- La Liệt, người không dám đánh thì nói một tiếng nhận thua đi, núp sau lưng người khác tính cái gì anh hùng?

- Hê, ông cũng không nói mình là anh hùng. Ta còn tưởng người là Trương Quân Bảo, hóa ra một tên vô danh nào của Toàn Chân, ông đây không rảnh phí sức tiếp chiêu.

- Người...

Trương Sư Chính mặt mày đỏ bừng.

Hai bên đã qua lại vài chục chiêu.

Lúc đầu Trương Sư Chính khinh thường rõ rệt, thâm nghĩ ăn mày thì làm gì có trận pháp ra hồn. Kể cả trận pháp ảo diệu đi nữa, mấy tên ăn mày chỉ vài chiêu là xong.

Ai ngờ đến, gã lẫn quần mãi không giải quyết được. Chỉ tính riêng tên đệ tử Cái bang trước mắt, toàn thân như sắt thép, Trương Sư Chính đã khổ không nói ra lời. Cái thằng họ La kia thì cứ ở xa nhớn nhợ, Trương Sư Chính tức đến run người.

Dù sao cũng tu đạo, gã cố gắng bình tĩnh chửi xéo:

- Còn tưởng võ công Cái bang lợi hại ra sao? Hóa ra đi chôm chia mà thôi?

La Liệt cười ha ha:

- Suốt ngày ở trên núi, không biết thiên hạ rộng lớn thì đừng đoán mò.

Trương Sư Chính đáp trả:

- Hừ, còn nói cớ? Trận của các người rõ ràng học theo Kim Cương Phục Ma của Sùng Thánh tự. Vị trí chủ công giao cho một tên mình đồng da sắt, đánh kiểu này có gì là đẹp?

- Nói nhảm, đây là Khiếu Hóa trận của Cái bang, liên quan gì Thánh Sùng với chả Thạch Sùng ở đây. Với lại, người cứ tìm cách phá đi, đẹp hay không không đến lượt người nhận xét.

"Choang choang"

Trương Hóa Sinh không tham chiến, nói nhỏ gì đó, La Liệt nghe xong lại cười lớn:

- Đừng tưởng bọn ta ở Sơn Đông thì không biết gì. Kim Cương Phục Ma của đám Thạch Sùng gì kia, trận pháp 13 người, bọn ta chỉ 5 người. Người còn gì để nói?

Trương Sư Chính hơi chột dạ, không nghĩ đám này cũng biết, thực tế gã chỉ chửi bừa cho đỡ bức bối, liền gân cổ nói:

- Cũng chỉ có đám Cái bang ngu ngốc các người đi chôm trận pháp không biết cách biến hóa mà thôi, 13 người thành 5 người có gì khó.

Mấy huynh đệ xung quanh đều lắc đầu, hai tên này, đánh một chiêu nói đến mấy câu, rõ nhức tai.

La Liệt từ đầu ở tuyến sau hộ công, không mất sức gì lắm, tiếp tục trêu tức:

- Haha, ra vậy. Toàn Chân chẳng qua đi ăn cắp trộm pháp ở đâu đó, về nhà sửa lại xưng Vô Cực đúng không?

- Người... - Trương Sư Chính á khẩu.

- Nói đi nói lại, xem ra Toàn Chân các người e ngại đám Phật gia kia? Hay trộm Vô Cực của các người cũng từ Thạch Sùng gì kia mà ra?

- Nói nhảm, xem chiêu. Nhật Nguyệt Đồng Chuyển.

Trương Sư Chính động nộ, tung tuyệt học Lưỡng Nghi kiếm pháp gã đang luyện ra dùng.

Tên đầu "gần trọc" bên Cái bang lần này không chơi lấy thịt đè người như trước. Gã vội vã lùi một nhịp, tay vòng ra sau rút cây đoản côn trên lưng, miệng hô nhỏ:

- Nạp Lý.

"Vù vù"

"Choang"

Chỉ thấy cây côn của gã xoay tròn trên không, sau đó đưa ngang ra trước, tư thế này dường như Lăng Hồ đã dùng qua một lần.

Ngay lúc kiếm của Trương Sư Chính chạm vào giữa thân côn, gã kia xoay ngang côn ra trước, vừa làm lệch hướng mũi kiếm, vừa uy hiếp đối phương. Nếu đây là trường côn, tám phần đầu côn đã đập thẳng vào mặt Trương Sư Chính.

Tính ra, chiêu Nhật Nguyệt Đồng Chuyển của Trương Sư Chính không phải là chiêu cuối trong Lưỡng Nghi kiếm pháp, nhưng cũng không phải hạng tầm thường. Chiêu này vừa thực vừa khí, uy lực nằm ở hai luồng khí âm dương cuốn vào nhau cùng di chuyển về trước, đi đến đâu "sát phạt"

đến đó. Ngày trước trận chiến của Liễu Thanh Nghi trong rừng, Lăng Phong từng thấy chiêu này một lần ở mức độ siêu cao thủ, ngay Thái Cực cũng sinh ra.

Chỉ tiếc Trương Sư Chính rút cục mới thuộc sơ chiêu thức, chứ nói gì đến vận dụng. Ngay Trương Quân Bảo còn chưa thể nhuyễn chiêu này, Trương Sư Chính dĩ nhiên màu mè đẹp mắt là hết.

Tình hình càng lúc càng căng, Trương Hóa Sinh vẫn ôm tư thế hòa giải, vội xua tay nhảy ra nói:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, dĩ hòa vi quý a, chúng ta đều là võ lâm chính phái nha, sao lại...

- Tránh ra một bên thẳng ăn xin này, để Trương sư huynh đại triển thần uy...

- Lần này Cái bang đến đây... Khoan, người vừa gọi ta là gì?

- Còn là gì? Ăn xin.

- Nói cho đạo sĩ thối người biết, bốn cái là Cái bang kinh thành, chết đói thì chết, chứ xin thì chưa bao giờ.

- Lại có chuyện này? Vậy xin hỏi phải xưng hô "cái huynh" thế nào a?

- Gọi ăn mày là được.

Đám đạo sĩ phe Toàn Chân trợn mắt ngả ngửa. Có khác nhau sao?

...

Lúc này, ở phía Triều Dương Phong.

Triều Dương là một trong bảy ngọn núi lớn ở Chung Nam. Hầu hết đất ở Chung Nam đều được Toàn Chân thuê lâu dài, riêng Triều Dương cảnh đẹp nhất lại bị Hoàng đế chiếm.

Đối với đệ tử Toàn Chân, Triều Dương Phong dù cách Thiên Nhai Phong chỉ một đoạn, nhưng giáo quy lại quy định là nơi tuyệt mật, xếp trên cả cấm địa võ học Quan Tinh Nhai, bởi nó là chỗ nghỉ ngơi của Hoàng đế. Trong Thất tử Toàn Chân, cũng chỉ Dương Thanh Phong có cơ hội vào vài lần.

Đường dẫn lên Triều Dương có hẳn tên, gọi Trường Không sạn đạo, được lát đá từ tận chân núi, thuận tiện cho xe ngựa của Hoàng đế đi lại.

Lúc này, ở cuối đường đá Trường Không, Dương Thanh Phong đang đứng chờ triệu kiến, sau lưng còn có mấy nam nữ đệ tử nội tu đang tò mò ngắm nhìn cảnh vật.

Tiểu Hoa và Trương Quân Bảo cũng có mặt. Ngoài ra là Chúc Tề Bưu, Phan Sư Quân, Sở Linh và Tôn Tuyết Kha, thành 3 nam 3 nữ. Dương Thanh Phong dẫn theo có lẽ cho đẹp đội hình. Dù sao y cũng không thể lẻ loi đi một mình, nhìn chẳng khác nào đi ăn xin trước Hoàng đế.

Vốn dĩ Trương Sư Chính cũng có mặt, nhưng lần luận kiếm trước, gã thua Tiểu Hoa một cách chóng vánh, Dương Thanh Phong chỉ nhìn một cái liền biết nguyên nhân, chủ quan khinh địch. Trương Sư Chính vì vậy bị phạt một thời gian, bỏ lỡ cơ hội nhìn diện Thái Hòa lần này.

Nhắc đến luận kiếm, trong trận chung kết lần trước, Tiểu Hoa và Trương Quân Bảo mấy trăm chiêu bất phân thắng bại, ở dưới khán giả suýt ngủ gật. Chẳng qua sức chịu đựng của thiếu nữ vẫn kém hơn một chút, cuối trận Tiểu Hoa đành chấp nhận chịu thua.

Đám nữ đệ tử thì hoan hô chúc mừng "Soái ca" Quân Bảo ngút trời, trong khi nam đệ tử chửi rủa không thôi, đại loại họ Trương không đáng

mặt nam nhi, đánh với mỹ nữ mà chả thêm nhường.

Trương Quân Bảo đăng quang Đệ nhất, giành bảo kiếm Tam Thanh Phù, giữ luôn bí kíp Tam Thanh Vô Cực gì đó, đã đẹp trai phong độ lại càng mạnh lên. Anh em Toàn Chân giáo ầm ức, đòi tổ chức giải hạn nhị, không được kiếm Tam Thanh thì chí ít cũng Nhị Thanh, tránh tình trạng "phân hóa server" bất công, ầm ĩ cả giáo. Mãi sau Dương Thanh Phong ra tay xoa dịu, tăng trợ cấp hàng tháng, đám đông mới giải tán.

Quay lại Triều Dương Phong.

Lúc này, Sở Linh cũng tạm quên đố kị với Tiểu Hoa, tò mò nhìn quanh hào hứng hỏi:

- Nhị Sư tôn, người dẫn chúng đệ tử đi sang đây làm gì ạ?

Mấy người Tiểu Hoa cũng thắc mắc tương tự.

Dương Thanh Phong trầm giọng:

- Thánh Thượng Đạo Quân luyện Nội đan thuật của chúng ta. Hôm trước Thánh Thượng có hỏi đến hiệu quả khi tu luyện, ta thuận miệng nói đến tiến bộ của các người. Hôm nay dẫn theo các người, phòng khi Thánh Thượng nhớ đến thì đi vào cho ngài nhìn một cái, chứng minh hiệu quả của Nội đan thuật.

Phan Sư Quân có chút thất vọng:

- Chỉ nhìn một cái thôi sao?

Dương Thanh Phong rèn dũa:

- Hừ, được Đạo Quân liếc mắt một cái đã là đạo hạnh mấy năm mới được, người còn muốn cái gì? Nếu như Đạo Quân thực cho gọi, khi đi vào

nhớ phải tươi tỉnh, vận chút chân khí bổ trợ cũng không sao. Nhưng không được nhìn ngó lung tung, làm việc tùy ý. Hiểu chưa?

- Vâng, chúng đệ tử đã rõ.

Đúng lúc, một tên thị vệ khôi giáp lĩnh kinh đi ra nói:

- Dương đạo trưởng, Hoàng đế cho gọi ngài.

Dương Thanh Phong quay ra sau dặn dò:

- Các người cứ đứng ở đây, không có khẩu dụ thì không được đi lung tung.

- Vâng.

Tôn Tuyết Kha nhìn Tiểu Hoa đang ngẩn ra, không khỏi nhắc:

- Tiểu Hoa, muội sao vậy? Lo lắng quá sao?

- A, không... Muội đang nghĩ linh tinh chút thôi.

Mấy tháng gần đây, phương bắc chiến tranh, loạn lạc khắp nơi. Tiểu Hoa tuy ít vào Trường An hơn trước nhưng thi thoảng vẫn hỏi thăm tin tức mấy hộ dân dưới núi, cũng đã biết.

Cô còn biết, triều đình tăng cường bắt lính gì đó, con trai mấy nhà dưới núi đều phải tòng quân. Tiểu Hoa càng nghe càng lo lắng. Đại ca là dân làm thuê mướn, xác suất đi lính càng cao. Nhưng trong trí nhớ của cô, Đại ca tuy nam tính một chút, nhưng võ công thì hoàn toàn không có. Nhất thời nghĩ ngợi xuất thần.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 194

Hai Vị Đế Cơ

Bầu trời trong xanh, trước điện Thái Hòa.

Nằm ở lưng chừng Triều Dương, hồ Phi Ngư như một chiếc gương lớn phản chiếu. Triệu Cát muốn nhìn ngắm cảnh "thiên giới", cho nên tốn không ít tiền tài vật lực đào cái hồ này. Nghe đâu ngay nước đổ vào hồ đều không phải tự nhiên mà có, tận Hoa Sơn Thái Sơn gì đó đem qua.

Quanh hồ rải rác thị vệ, bảo vệ lấy một nhóm cung nhân, thì thoảng có tiếng nữ nhân vui đùa.

- Minh Nguyệt, người vẽ đến đâu rồi?

Lý Minh Nguyệt đang say sưa thì có tiếng nữ nhân sau lưng. Nàng vừa nghe tiếng đã biết ai đến, hôm nay nàng được người ta mời đi cùng lên đây.

Nàng đứng lên cung thân:

- Đế Cơ.

Chỉ thấy một nữ tử trạc tuổi Lý Minh Nguyệt, nàng ta mặc cung trang, giọng nói dịu dàng:

- Đã nói với người bao lần. Ta với người là bằng hữu mà, ở đây là ngoài cung, cũng không có người ngoài, cứ gọi ta là Gia Mẫn cũng được.

- Tiểu nữ không dám.

Lý Minh Nguyệt cười trừ.

Gọi Công chúa bằng tên thường, cái này cả thiên hạ chỉ có mấy người Hoàng đế Hoàng hậu Thái hậu gì đó, liền ngay cả phò mã trưởng phu của nàng ta, nếu có cũng chẳng dám gọi. Lý Minh Nguyệt nàng cho dù thân với Công chúa đến đâu, cũng tuyệt đối không dám. Gọi linh tinh cả nhà bị chém đầu, không đùa được.

...

Gia Mẫn Đế Cơ là em gái đồng bào với Thái tử Triệu Hoàn, con gái của Sái Hoàng hậu quá cố.

Nàng không phải là con gái lớn của Triệu Cát, mà là Thất Đế Cơ, đứng thứ 7. Mấy vị tỷ tỷ của nàng số thì chết non, ai còn sống đều đã gả đi.

Nữ tử cổ đại 13 gả chồng, nhưng công chúa Hoàng gia thì lấy chồng muộn hơn. Nhưng muộn thì muộn, 16 tuổi là cao.

Thế nhưng, Triệu Gia Mẫn 18 vẫn chưa gả phò mã, không lẽ nàng có mặt xấu gì?

Hoàn toàn trái ngược, Triệu Gia Mẫn là một công chúa có thể nói là hoàn hảo. Bằng không cũng không thể khiến tài nữ kinh thành như Lý Minh Nguyệt chịu kết bạn.

Gia Mẫn Đế Cơ thừa hưởng genre nghệ thuật từ Triệu Cát. Nàng cực yêu thích cầm kỳ thi họa, cho nên rất được Triệu Cát sủng ái. Tuy nàng không xuất sắc nhất thiên hạ, nhưng có thể coi là một tài nữ.

Nói về dung nhan, nàng không được quốc sắc thiên hương như Lăng Vân, nghiêng nước nghiêng thành như Văn Thành Bích, hay siêu phàm thoát tục như Liễu Thanh Nghi, nhưng vẫn có thể coi là một hotgirl. Nàng có một đôi mắt biết nói, đôi môi trái tim chúm chím. Một nữ nhân có 2 đặc

điểm này, kết hợp với môi trường nuôi dưỡng từ nhỏ, không đẹp nữa thì là quái thai.

Cũng phải nói luôn, công chúa không phải ai cũng đẹp, thậm chí xấu không ít.

Môi trường là môi trường, genre vẫn là genre. Nếu trúng phải cha mẹ xấu xí, trừ phi con cái là genre lặn tổ hợp, còn không xấu vẫn sẽ xấu thôi, có là công chúa ăn ngon mặc đẹp cũng vô ích.

Nhân nhắc đến genre, mặc dù người ta nói trong cung đều là mỹ nhân thiên hạ, thực chất cũng không đúng toàn bộ.

Các cung tần thì có thể, nhưng hậu và phi thường là hôn nhân chính trị, không phải lúc nào cũng đẹp. Nếu như lại đụng phải Hoàng đế xấu trai, mà thường thì 90% Hoàng đế đều xấu đui mù, thì con cái cũng chẳng thể đẹp nổi.

May cho Gia Mẫn Đế Cơ, phụ hoàng nàng Triệu Cát coi như phong độ. Nói một câu chủ quan, phàm ai yêu cầm kỳ thi họa thường đều không xấu, khụ. Còn mẫu hậu nàng Sái Hoàng hậu, từng được xưng đệ nhất mỹ nữ Trường An.

Nhưng cái đẹp nhất của Gia Mẫn Đế Cơ không phải dung nhan, mà là tính cách. Nàng là số ít, thậm chí cực kỳ hiếm công chúa có tính cách đảm thắm đầy nội hàm. Nàng nhu mì dịu dàng, thiện giải nhân ý, hiếu thảo lễ nghĩa.

Một công chúa như vậy, có vấn đề gì mà vẫn chưa gả được?

Hay nàng đang chờ ai đó, tỷ dụ nam chính Phong ca? Khụ, bỏ đi.

Đều không phải. Mà là Gia Mẫn Đế Cơ mắc một chứng bệnh cổ quái, thân thể yếu ớt, thường xuyên ngứa xù, nhất là ngày âm u. Đáng sợ hơn là,

ban đêm nàng ngủ rất ít, thường xuyên thất thần, có khi còn tự ý ra ngoài như kiểu mộng du.

Chuyện này trong dân gian cũng có lưu truyền, có người nói nàng bị nguyên rủa. Một phiên bản khác là, nàng bị ma ám.

Cho nên nàng tạm vẫn chưa gả cho ai.

...

Trở lại bên hồ Phi Ngư.

Tuy trong lòng quý mến, cũng rất thương cho bệnh tình Đế Cơ, nhưng khoảng cách thân phận hai người quá cách biệt, Lý Minh Nguyệt chỉ đành kính từ xa. Đế Cơ gọi nàng vẽ tranh thì nàng vẽ, hỏi gì thì nàng đáp đó mà thôi.

Triệu Gia Mẫn nghiêng đầu hỏi:

- Người vẽ xong chưa?
- Cũng vừa xong rồi, mời Đế Cơ xem.

Triệu Gia Mẫn đưa mắt nhìn, trầm trồ khen:

- Ồ, kiểu vẽ gì đây? Chính là phong cách mới của Minh Nguyệt đó sao?
- Không phải, kiểu vẽ này cũng không phải do tiểu nữ nghĩ ra.

Triệu Gia Mẫn hiếu kỳ hỏi:

- Vậy thì ai? Trương họa sư?

Trương họa sư tên Trương Trạch Đoạn, là một họa sĩ nổi tiếng thời Tống. Lăng Phong từng gặp ở bờ sông Khai Phong.

Lý Minh Nguyệt lắc đầu nói:

- Là một bằng hữu của tiểu nữ.
- Bằng hữu?

Triệu Gia Mẫn quen biết Lý Minh Nguyệt, cũng biết nàng ta chưa hề tỏ vẻ khâm phục ai bao giờ. Nhoáng cái không biết thần thánh phương nào lại khiến Lý Minh Nguyệt chịu “học hỏi”, chẳng lẽ vị ẩn sĩ cao nhân nào?

Nàng hỏi:

- Người đó có ở Quốc Tử Giám không? Ta có biết không?

Gia Mẫn Đế Cơ cũng đang theo học ở Quốc Tử Giám với Lý Minh Nguyệt. Còn nhớ ngày trước Lăng Vân từng nói chuyện với Lăng Phong chuyện công chúa học trong Quốc Tử Giám, cũng chính là nàng này.

Lý Minh Nguyệt lắc đầu thần bí:

- Không. Hẳn thậm chí còn chẳng phải là sĩ tử.
- Là nam tử sao? Biết vẽ, lại không phải sĩ tử, vậy thì là gì?
- Là một tên dân tộc đáng ghét.
- A?

Triệu Gia Mẫn không khỏi che miệng kinh hô. Lý Minh Nguyệt biết mình thất thố, vội sửa lời:

- Tiểu nữ lỡ lời. Hẳn là một thương nhân.
- À.

Triệu Gia Mẫn lúc này mới vỗ vỗ bộ ngực sữa.

"Ăn sữ cao nhân" trong lời Lý Minh Nguyệt, dĩ nhiên là Lăng Phong. Khi xưa lúc mới thành lập Phong Vân tư lỵ, Lăng Phong chỉ cho Lý Minh Nguyệt phong cách phác họa hiện đại. Lúc đó hắn cũng chỉ nói sơ sài, không ngờ đến giờ Lý Minh Nguyệt đã phát triển thành trường phái riêng.

Có tiếng nữ nhân tinh nghịch vang lên:

- Hai người các người làm gì mà ngẩn ra đó?

Chỉ thấy một thiếu nữ tầm 11 12 tuổi chạy lại, nàng ta cũng mặc cung trang, chẳng qua tay áo xắn lên cao, mặt đã đỏ bừng, chắc vì chạy nhảy vui đùa mà thành.

Triệu Gia Mẫn nhú mày nhẹ giọng:

- Xảo Vân, xem bộ dáng của muội chút đi. Còn ra thể thống gì.

- Hìhì, biết rồi thưa tỷ tỷ...

Ra là một công chúa khác.

Triệu Xảo Vân, Cửu Đế Cơ. Nàng ta cùng cha khác mẹ với Triệu Gia Mẫn.

Triệu Xảo Vân vì còn nhỏ nên rất tinh nghịch. Hơn thế mẹ nàng ta là đương kim Hoàng hậu Trường Tôn thị, lại là con duy nhất, nên chẳng biết sợ ai là gì.

Nhân tiện nói, Hoàng tử Tần Vương Triệu Khánh chẳng phải cũng là con của Hoàng hậu Trường Tôn sao. Vì sao nói Triệu Xảo Vân là con một?

Thực ra, Triệu Khánh chỉ là con nhận nuôi của Trường Tôn thị. Nhận Triệu Khánh chính là biện pháp để nàng ta đăng cơ Hoàng hậu.

Chuyện đằng sau việc xưng hậu này, còn rất dài dòng khúc chiết, tạm sẽ nói sau.

Lúc này, Triệu Xảo Vân đang nhón chân đánh giá bức tranh của Lý Minh Nguyệt, nói:

- Lý Minh Nguyệt người vẽ cũng đẹp à nha. Dạy cho ta được không?

Triệu Gia Mẫn lại phải nhắc Hoàng muội:

- Xảo Vân không được lỗ măng.

Nói thì vậy, chính nàng cũng muốn nghe Lý Minh Nguyệt trả lời ra sao.

Lý Minh Nguyệt cười gượng đáp:

- Cái này... cũng không phải do tiểu nữ nghĩ ra, không dám tùy tiện chỉ cho người khác.

Triệu Xảo Vân trừng mắt:

- Gì? Kẻ nào cái giá lớn vậy? Lý Thiên Tường sao? Hừ, về ta nói Phụ hoàng truyền một đạo chỉ, hần không dám không chỉ.

- Xảo Vân...

Đúng lúc này, một nữ nhân bỗng động nhẹ thân.

“Ừm”

- A, Đế Cơ, Đế Cơ... ngã xuống hồ rồi!

Sau đó là tiếng hỗn loạn.

- Người đâu, người đâu... Mau mau...

...

Bên ngoài.

Đứng ở đây có thể nhìn được cảnh tượng ở hồ Phi Ngư. Tuy nhiên muốn tiến đến đó thì phải qua hai ba lớp cấm quân mới được.

Mấy thiếu niên nam nữ nội tu đang buồn chán trò chuyện.

- Sắp tới có Đại Kiếm hội, xem ra kiểu gì cũng có đại chiến với Ma môn.

- Kiếm hội? Ta nghe mấy sư huynh chữ Vân kể, chẳng qua chỉ giao lưu linh tinh, đánh thì ít mà nói thì nhiều, cũng chả có hứng thú gì đâu.

Phan Sư Quân ra vẻ hiểu biết.

Bấy lâu Phan Sư Quân như người vô danh, chỉ được cái mác sư huynh nhập giáo trước. Ngay trong đệ tử chữ Sư dù xếp cao hơn Trương Sư Chính, tên tuổi gã vẫn kém hơn hẳn.

Sở Linh hỏi:

- Ma môn mạnh lắm sao?

Phan Sư Quân hăng giọng:

- Cũng không có gì, chẳng qua võ lâm cứ thích đồn đãi mà thôi. Nếu chúng mạnh thật, bây giờ giang hồ đều do chúng quản cả, làm gì phải trốn tránh khắp nơi.

Trương Quân Bảo lúc này mới nói:

- Theo ta biết, Ma môn không phải là một môn phái cụ thể, mà chỉ là một cái tên cho võ lâm Tây Vực. Nghe nói phương bắc cũng có Ma Giáo.

Phan Sư Quân hơi sượng mặt gờ gạc:

- Ờ, chuyện này... có lẽ mấy sư huynh chữ Vân mới biết rõ hơn.

- Đại sư huynh?

Phan Sư Quân gật đầu nói:

- Đệ không thấy lâu nay họ đều ít xuất hiện sao? Thực ra bọn họ đang làm nhiệm vụ bên ngoài, không chừng đều đã đụng độ người của Ma môn. Với lại, trong hàng chữ Vân, người biết rõ về Ma môn nhất là "phản đồ" họ Doãn, bởi y chính là người của Ma môn.

- Nghe nói lần trước hấn đánh bị thương Lục sư tôn.

Phan Sư Quân bữu môi nói:

- Làm sao có thể. Hôm đó có tận mấy trăm cao thủ Ma môn quần công Lục sư tôn. Đệ nên biết, Lục sư tôn là Trường Chân Tử, cái gì cũng có thể hết, riêng nội lực không bao giờ hết dễ vậy. Nếu một đấu một bất kể là ai, đánh đến hôn thiên ám địa người thiệt cũng là chúng đó.

Quân ca không ở tràng mà chém cứ như thật.

Tiểu Hoa từ đầu chỉ im lặng nghe.

Lúc này, Tôn Tuyết Kha là nữ nhân mẫn cảm, để ý thấy Trương Quân Bảo căng thẳng khác thường liền hỏi:

- Quân Bảo, có chuyện gì sao?

Trương Quân Bảo nhú mày một lát, thốt lên:

- Có người lộ sát ý.

Phan Sư Quân căng thẳng nhìn quanh, sau đó lại cười:

- Ài, dĩ nhiên phải có. Đạo Quân đang ở đây, kiểu gì cũng phải có cao thủ tọa trấn. Nói không xa, ngay sư phụ bên trong cũng là cao thủ còn gì.

Trương Quân Bảo lắc đầu:

- Không đúng.

Chúc Tề Bưu trầm mặt, gã từng chiến Trương Quân Bảo, biết rõ Quân Bảo không thích làm trò. Ngoài ra, gã biết rõ Trương Quân Bảo mạnh không phải kiếm pháp, cũng không phải thân pháp, mà là độ linh mẫn với sát ý. Chính cái này khiến gã bại trận bán kết.

Phan Sư Quân cố gắng quan sát, nhìn ra phía xa, rồi lại nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Trương Quân Bảo, gã đột nhiên phì cười:

- Haha, ta hiểu rồi. Không phải cao thủ đâu, mà là mỹ nữ.

- Mỹ nữ? - Trương Quân Bảo ngẩn ra.

Nói rồi hắn nhìn theo hướng nhìn của Phan Sư Quân.

Mấy người Tiểu Hoa Sở Linh cũng nhìn theo.

Xuyên qua hàng rào cấm quân, chỉ thấy phía đối diện hồ Phi Ngự là một nhóm nữ nhân riu rít. Ở giữa đúng là có một nữ nhân mặc cung trang khá xinh đẹp.

Phan Sư Quân nhìn Trương Quân Bảo dăm chiêu càng khẳng định suy nghĩ của mình, đại loại tên Quân Bảo này "nai tơ", gặp tiểu thư xinh đẹp thì căng thẳng lại nhằm thành gặp cao thủ.

Phan Sư Quân vừa định cười nhạo gì đó, Trương Quân Bảo bỗng trầm giọng:

- Ra tay rồi.

Lúc này chính là lúc nữ nhân kia thành linh ngã xuống hồ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 195

Cứu Công Chúa

Hồ Phi Ngự.

Cảnh tượng có chút cổ quái.

Một thiếu nữ vẫy vùng dưới nước. Trên bờ một đám cung nữ loạn thành đoàn, đưa che miệng đưa lợi dụng tự vuốt ve ngực mình, khụ. Nhưng căn bản lại chẳng động thân làm gì. Biểu hiện y đức Tiểu Tinh lần Lăng Vân rút sông.

Xem chừng vai cung nữ nha hoàn xưa nay luôn phải đóng như vậy.

Chỉ nghe Triệu Xảo Vân khóc hô:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ...

Triệu Gia Mẫn vẫn vẫy vùng, nhưng không phát ra tiếng kêu nào. Nàng bình thường thân thể suy nhược, không nhiều sức lực vẫy vùng cho lắm. Và lại, nàng là nữ tử thông minh. Không biết bơi còn há mồm nói lắm, để nước xộc vào mồm mà chết sớm à?

Đến đây không biết có ai đó nhớ lại Lăng Vân hay không? Có khi nào còn nghĩ Vân tỷ không đủ thông minh?

Vân tỷ lần đó cũng không hề kêu một chữ. Chỉ là nàng xui xẻo, vừa rút xuống bị nước lạnh xộc vào mũi, bất tỉnh luôn. Hơn nữa, một bên là hồ

nhân tạo, một bên là sông lớn. Nguyên lý tác giả tạm không biết nói sao. Vị nào từng tắm sông có lẽ sẽ hiểu.

Lúc này, cũng chỉ Lý Minh Nguyệt là nữ tử duy nhất tỉnh táo, hô lớn:

- Có ai biết bơi không, mau nhảy xuống đi...

Chỉ là, cả đám cung nữ đều bất lực.

Trường An là đất nội địa, tỷ lệ người biết bơi rất thấp. Nếu Gia Mẫn Đế Cơ chịu khó chờ 10 năm nữa mới nhảy, lúc đó Đại Tổng có khả năng sẽ dời đô về Lâm An, chỗ đó nhiều sông nước hơn, xác suất có cung nữ biết bao sẽ cao hơn.

Đáng tiếc, Đế Cơ nhảy hơi sớm.

Lý Minh Nguyệt chợt nhớ ra, hôm nay cạnh mình còn có một nữ nha hoàn.

Lý phu nhân hôm nọ lo lắng có chuyện xảy ra, không nghĩ đến quả thật xảy ra.

Nói đến nha hoàn này, Lý Minh Nguyệt thực ra cũng thấy không tự nhiên. Lý do là nàng kia khá xinh đẹp. Mặc dù dường như đã bị trang điểm che dấu đi, nhưng ngay cả Lý Minh Nguyệt cũng nhận thấy nàng ta dung nhan thậm chí hơn cả mình. Cho nên nàng cũng không trò chuyện nhiều.

Mẫu thân lúc đi có nói nha hoàn nọ biết chút võ công, mới tuyển đi cùng Lý Minh Nguyệt. Không rõ có biết bơi hay không?

Chỉ là, Lý Minh Nguyệt nhìn lại, đã không thấy nàng ta đâu nữa.

Kỳ quái.

Cùng lúc này, xung quanh đã có vài thị vệ chạy lại, nhưng cũng chỉ dám nhìn chứ không dám làm gì. Thằng nào đại khờ nhảy xuống ôm Đế Cơ lên, thì cứ xác định vừa ló đầu lên bờ là đao kề cổ luôn, còn ai dám cứu.

Đừng nói nam thị vệ, liền ngay thái giám còn không chắc dám nhảy.

Người cũng đừng nghĩ có gì mà sợ. Ta cứ chịu khó nhảy xuống, cứu Đế Cơ xong, thuận tiện sờ một chút. Sau đó thì dễ rồi, đằng nào cũng “lỡ” chạm thân thể, cứ thế làm phò mã luôn. Kia là Gia Mẫn Đế Cơ, hotgirl số 1 số 2 của Đại Tổng nha. Kịch bản xuyên không toàn thế.

Được không?

Nếu người là nam chính... Khụ, hơi thẳng thắn quá.

Thế này, nếu người cỡ Tam nguyên vừa đỗ, hoặc tướng quân vừa lập công, hoặc tể lĩnh đang làm quan tàm ngũ phẩm. Điều kiện kế là phải trẻ tuổi chưa vợ, ngoài ra bối cảnh gia đình trong sạch chút, cộng thêm không thuộc phe cánh nào trong triều, cộng thêm... Thì có thể thoải mái mà nhảy, tỉ lệ sống khoảng 66%, làm phò mã là 33%, cũng coi như khá cao.

Nhưng là, ở đây có nhân vật đó không?

Không có.

Thực ra có một người miễn cưỡng đáp ứng được, chỉ là đang nằm ở Hà Bắc.

Chỉ nghe một tên Giáo úy nhanh trí hô lớn:

- Có cách, ai đó đi tìm cái sào thật dài. Xong bốn tướng sẽ cầm sào, để Đế Cơ bám vào...

Vài tên thị vệ nhìn nhau.

Thủ trưởng ngài phân phó để tiêu khiển bọn thuộc hạ chẳng? Chỗ này là để thần tiên tu luyện phi thăng tiên giới, kiếm sào ở đâu ra nha? Vả lại, sào còn chưa có đã lo giành cầm cứu Đế Cơ, thủ trưởng con m* nó tính quá xa.

Giáo úy nhìn sang, thấy chúng huynh đệ vẫn ngơ ra đó, không khỏi bức bội:

- Ngần ra đó làm cái gì? Đế Cơ có chuyện, các người nhảy luôn xuống hồ đi đỡ liên lụy người nhà.

Lúc này có tiếng nữ nào đó xa xa:

- Để ta vào, ta biết bơi, có thể cứu Đế Cơ.

Giáo úy nhìn lại, thấy có 3 nữ đạo đệ tử Toàn Chân.

Giáo úy Cầm quân này tên Viên Thế Quý, cũng gọi là có tí gan to. Bằng không gã cũng không dám nói ra cách của mình như vậy. Bởi vì một khi gã đã nói ra, thì về sau có chuyện trách nhiệm đều sẽ ở gã.

Gã ngẫm rất nhanh.

Tự ý để 3 nữ tử Toàn Chân kia vào, là tội.

Nhưng cứu Đế Cơ lên, là công.

Viên Thế Quý rất nhanh thầm đánh cược, hô:

- Cho chúng vào.

3 người Tôn Tuyết Kha lao vào. Sở Linh Tiểu Hoa đều không biết bơi, nhưng may Tôn Tuyết Kha biết, nàng ta không nói hai lời liền lao xuống hồ Phi Ngự.

“Ùm”

Sau đó cũng không có gì đáng kể. Cảnh Đế Cơ và Tôn Tuyết Kha áo quần dính nước cái gì kia, vì dung lượng chữ không cho phép, tạm lược bỏ.

...

Bên ngoài cửa Thái Hòa.

Chúc Tề Bưu khó chịu ra mặt:

- Hừm, một đám lông nga lông ngóng. Có mỗi rớt hồ thôi cũng không làm gì ra hồn, còn đứng cả ở đó. Xem người chết đuối sao?

Phan Sư Quân toát mồ hôi. Cũng may chúng thị vệ đều đã rời vị trí đổ về hồ, không ai nghe câu của Chúc Tề Bưu. Gã nhất thời không để ý giọng Chúc Tề Bưu có chút khác thường, giống như là đồng nghiệp trách nhau, chứ không phải cảm thán.

- Chúc sư đệ, nhỏ giọng thôi. Quy củ trong cung ta không rõ. Nhưng ta cũng biết một điều, như chúng ta nhảy xuống cứu, công chúa cứu được hay không không biết, nhưng vừa ngoi đầu lên sẽ bị lôi đi chém.

- Vì sao?

Đến lượt Trương Quân Bảo hỏi.

- Thì tội khi quân, xâm phạm ngọc thể gì đó.

- Vậy mấy tên thị vệ kia để vào việc gì?

Phan Sư Quân cười khan nói:

- “Thị” là nhìn mà, thị vệ là để trông chừng thôi.

Chúc Tề Bưu không khỏi nhìn lại, Quân ca bình thường toàn nói phét, nhưng lúc này nói cũng có lý nha.

Trương Quân Bảo bỗng nhìn chăm chăm đầu đó.

Thấy một đám thị vệ thái giám hỗn loạn chạy ra chạy vào điện Thái Hòa, hần bỗng nói:

- Giương đông kích tây?

Phan Sư Quân nghe vậy khựng lại hỏi:

- Cái gì đông tây?

Đúng lúc này, quả nhiên có tiếng đao kiếm vang lên, hình như trong điện Thái Hòa. Sau đó là tiếng hô bắt thích khách.

...

Bên trong Thái Hòa điện, lùi lại khoảng vài phút thời gian.

Ở chỗ này tạm không thấy bóng dáng Hoàng đế Triệu Cát, nhưng thấp thoáng có thể thấy Dương Thanh Phong đang đứng tiếp chuyện. Phía đối diện còn có một người mặc quan phục nhất phẩm, Kinh Quốc Công Đồng Quán.

Đồng Quán tuy là Xu Mật sứ, phải lo quân cơ đại sự, chẳng qua dạo gần đây thân thiết với Triệu Cát như tình nhân, Triệu Cát đi đâu cũng có mặt.

Đang lúc Dương Thanh Phong nói gì đó đến tu luyện nội đan, ánh chừng sắp nhắc đến đám đệ tử nội tu, bên ngoài có tiếng thái giám hoảng hốt:

- Bẩm Quan Gia...

Đồng Quán là hồng nhân tối thân cận của Hoàng đế, thay mặt đi ra lạnh giọng:

- Hừm, chán sống? Chuyện gì mà kinh động Thánh Thượng?

Thái giám mặt như đất nhái sụp xuống vừa bò vừa lắp bắp:

- Bẩm, Đế Cơ bị...

Triệu Cát bên trong nghe hai chữ Đế Cơ, linh tính báo cái gì, lập tức hỏi ra ngoài:

- Gia Mẫn có chuyện gì?

Lại nói, bên ngoài có hai vị Đế Cơ, Triệu Quan gia thế nào vừa nghe đã biết là Triệu Gia Mẫn có chuyện? Xem chừng cũng vì lời đồn “ma ám” kia.

Tiểu thái giám ghì sát đầu xuống sàn không dám ngẩng lên, run rẩy nói:

- Đế Cơ... Đế Cơ... đi dạo cạnh hồ Phi Ngư, chẳng may... trượt chân...

- Trượt chân?

Nếu là Triệu Xảo Vân ngã hồ, thì chẳng ai thấy lạ. Cứu Đế Cơ nghịch ngợm, hay nhảy nhót linh tinh, xác suất nhảy luôn xuống hồ là khá cao. Nhưng còn Triệu Gia Mẫn là một Đế Cơ cực kỳ cẩn thận quy củ...

Triệu Gia Mẫn thân thể yếu nhược, đi cùng còn có không ít cung nữ hộ lầy, hơn nữa muốn ngã hồ thì phải đi rất sát mới được. Trừ phi bị ai đá xuống hồ, bằng không thế nào lại "trượt chân"?

Trong đây nhất định có vấn đề.

Bên trong điện, có vẻ Triệu Cát muốn động thân đi ra, chỉ là Dương Thanh Phong bỗng lên tiếng can:

- Đạo Quân, không được động thân. Ngài phải thu công lại đã, bằng không sẽ ảnh hưởng kinh mạch.

- Hừm.

Lúc này, lại có một thái giám và một cung nữ chạy vào. Đồng Quán sợ chúng lại hô cái gì làm Triệu Cát bên trong lo lắng, vỡ kinh mạch là toi. Liền chặn trước:

- Vội gì? Sao rồi?

Đồng Quán thực cũng không lo lắng, lão nghĩ cái hồ bé tẹo kia thôi, cung nữ thị vệ đông như vậy, chẳng lẽ không nghĩ ra cách gì? Tỷ dụ kiếm cái sào chẳng hạn.

Kinh Quốc Công không khỏi vuốt râu tự đắc. Thấy sao, đứng ở đây mà chỉ nháy mắt bốn Quốc Công đã nghĩ ra cách giải quyết ở ngoài vạn dặm, không làm hồng nhân của Hoàng đế cũng phí.

Tên thái giám mới vào lấy bấy nói:

- Bẩm, Đế Cơ... Đế Cơ vẫn... vậy vậy ở dưới nước.

- Cái gì?

Đồng Quán suýt nữa ngã lăn ra đất. Lại nghe có tiếng Triệu Cát từ trong hỏi:

- Sao rồi?

Đồng Quán vội vã nói:

- Bẩm, tình hình không rõ ràng. Để lão thần ra xem...

Nói rồi không chờ Triệu Cát ậm ừ gì, ông ta đã lao ra ngoài.

Gần như ngay khi Đồng Quán rời đi, cung nữ chạy cùng vào lập tức khóc lớn:

- Là nô tì có tội. Nô tì lỡ tay chạm vào Đế Cơ, mới khiến Đế Cơ mất thăng bằng.

Vài tên thái giám xung quanh trên mặt hiện rõ hai chữ "ngu vl". Chuyện như vậy chết chắc, không nhảy luôn xuống tự sát còn chạy vào đây quỳ làm gì? Có ích gì đâu.

Dương Thanh Phong bỗng nhiên liếc mắt nhìn ra, y nhận ra cái gì đó không đúng.

Cô gái này ngã xuống quỳ, lại giống như cố tình rút ngắn khoảng cách với Triệu Cát, chỉ ngã một cát thôi mà từ cửa đã đến cạnh tấm bình phong chắn giữa phòng. Ở vị trí của cô ta lúc này, đã có thể thấy rõ Triệu Cát ngồi bên trong ra sao. Cho nên Dương Thanh Phong ở bên trong ngược lại cũng quan sát được cô ta rõ ràng.

Trang phục không giống cung nữ. Trọng yếu là khí chất hơi bất đồng. Điều đáng nói hơn cả là, dáng dấp khi quỳ xuống của cô ta.

Dương Thanh Phong không phải phường háo sắc nhìn ngắm cung nữ của Hoàng đế kỹ vậy. Chẳng qua trong không khí tràn đầy mùi bất thường kiểu này, cao thủ như họ Dương cũng sinh cảm giác nhạy bén.

Rất "cong", rất uyển chuyển, rất... kỳ quái.

Tư thế quỳ này, không phải kiểu phục tùng sợ hãi, mà như thể đang lấy đà chuẩn bị bật dậy.

Chỉ là, Triệu Cát lại là phường háo sắc. Cái danh háo sắc của lão ta thì lịch sử đều ghi rõ. Lão ta đáp như trong vô thức:

- Người... đứng dậy trẫm xem thử.

Vài người khác trong phòng không hiểu ra sao, hoàn toàn ngơ ngác.

Cung nữ kia chỉ chờ có vậy, từ từ ngẩng đầu nói:

- Đa tạ Triệu Quan Gia.

Dương Thanh Phong chỉ nghe đến chữ "Triệu", liền biết có chuyện không ổn. Ở cả cái Đại Tổng này, Quan Gia chỉ có một, làm gì lúc xưng hô còn thêm chữ Triệu vào đầu, đây là tội khi quân phạm thượng.

"Vù"

"Vù"

"Uuuung"

"Keng keng"

- Hộ giá, hộ giá... có thích khách...

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thân Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 196

Nhập Cung

Từ lúc âm thanh đầu tiên vang lên cho đến lúc mấy tên thái giám kêu loạn, tính ra chưa đầy một phân thời gian, thế nhưng đã một loạt động độ xảy ra.

Nữ nhân kia không rõ từ đâu rút ra một cây nhuyễn kiếm, lưỡi kiếm vô cùng mỏng manh, lúc vung ra có cảm giác như một tấm lụa bạc đang bay lượn. Cô ta chỉ đứng trên một chân, cả người ngả ngang, kiếm chỉ thẳng hướng Triệu Cát.

Tư thế ám sát mà như đang múa kiếm, cả người lảo đảo uốn cong trên không, nhìn vô cùng đẹp mắt, nhưng âm thanh "ung ung" đi kèm lại rất đáng sợ.

Lúc lưỡi kiếm đến sát ngực Triệu Cát, từ đằng sau ghế rồng đột nhiên xuất hiện ba bóng người.

Tiếng vù đầu tiên là của cung nữ kia, những tiếng vù vù tiếp theo chính là của những người này. Bọn họ đều mang trang phục màu vàng bó sát, nhưng không có khải giáp như đám Thị vệ bên ngoài.

Dương Thanh Phong là đại cao thủ, phản ứng dĩ nhiên nhanh nhất nhì chỗ này. Nhưng ngay từ đầu Dương Thanh Phong đã biết thừa cạnh Hoàng đế còn có cao thủ bí mật bảo vệ, lúc cần kíp chúng sẽ ra tay. Ngoài ra, gã

đoán nữ thích khách kia cũng chả bao nhiêu cân lượng. Vì vậy Dương Thanh Phong mang tâm lý bàng quan xem kịch.

Triệu Cát ngã lăn ra đất, may cho lão ta ba cận vệ kia che chắn kịp thời, thế nhưng một người cũng dính trọng thương.

Cung nữ kia nhón chân đáp xuống đất, liếc nhìn Dương Thanh Phong.

Khí thế đột nhiên khác hẳn.

Dương Thanh Phong trong mắt hiện vẻ khó tin.

Dương Thanh Phong bấy lâu luôn tự phụ về bản thân.

Y đang chương quản Toàn Chân thay sư phụ, có cơ hội đi đây đi đó, ngay cả Kim Quốc cũng từng đến. Trong lứa tuổi tầm dưới 40, Dương Thanh Phong tự nghĩ mình cũng gọi là cao thủ nhất lưu.

Nếu không nói tuổi, ngoại trừ mấy cung phụng, sư phụ Vương Viễn Tri, vài lão bất tử gần đất xa trời ở Thiếu Lâm, Đường môn, Cái bang, Ma môn, Ma giáo, Thần Cung vân vân các loại, Dương Thanh Phong căn bản không phục ai.

Khụ, có hơi nhiều một chút.

Ý tứ chính là, Dương Thanh Phong... khá là khủng.

Ngay như ba tên hộ vệ kia, Dương Thanh Phong dù biết chúng là đệ tử của hai lão cung phụng Liệt Diễm Trang, nhưng y vẫn không xem trọng. Tính theo vai vế giang hồ, ba người này ngang ngửa với Dương Thanh Phong, nhưng nếu chơi "1vs1", Dương Thanh Phong vẫn tự tin mình sẽ thắng.

Khụ, người ta luyện là 3 người như 1, bắt tách ra đánh solo có chút tào lao.

Nhưng ý tứ chung là, Dương Thanh Phong... khá là khủng.

Thế nhưng cung nữ kia rõ ràng còn rất trẻ, chỉ e mới 20, nhưng khí thế phát ra lại đến mức này, một chiêu đã làm trọng thương một trong ba người kia liên thủ.

Dương Thanh Phong quyết định ra tay. Nói cho cùng, đây là đất Toàn Chân, sơ sẩy để Triệu Cát có chuyện chỗ này, cả giáo sẽ không yên ổn.

Lúc này chính là lúc nữ thích khách liếc mắt sang.

Nữ thích khách nhếch miệng cười nhẹ, lại ngả người, hai tay chụm lại. Cả người nàng ta trông như đóa hoa chúm chím, cũng chỉ mỗi Dương Thanh Phong chịu áp lực mới biết cái "đóa hoa" này khó chơi thế nào.

Quanh người Dương Thanh Phong hiện một tầng gì đó nhàn nhạt, lúc đầu to ra, sau đó thu nhỏ rồi biến mất. Tưởng chừng thứ "đồ chơi" này chỉ hiện cho vui, nhưng đám xung quanh lại cảm nhận rõ ràng không khí như vừa bị bẻ cong, bị ép nén vào, rồi lại nở ra, bản thân họ cũng hít thở không thông.

"Bùng"

Nữ thích khách cả người lùi ra sau, từ mặt nàng ta đột nhiên rơi ra một lớp da màu vàng, bên trong tưởng chừng là máu thịt, hóa ra lại là một làn da trắng nõn khác. Xem ra khuôn mặt kia đang được hóa trang dịch dung gì đó.

Dương Thanh Phong chật vật lùi lại một bước, cường tự bản thân nói:

- Có chút đạo hạnh. So với bản đạo 20 năm về trước vẫn kém chút đỉnh.
- Ngọc Dương Thần Công là như thế sao?

Nữ thích khách ánh mắt lóe lên vẻ không phục, nhìn Dương Thanh Phong vẻ giễu cợt. Cả người cô ta như cánh bướm, giẫm nhẹ bay lên không trung, sau đó xoay tròn một vòng, cứ như thể lao ra ngoài điện.

Dương Thanh Phong không hề có ý đuổi theo.

Lúc này, Đồng Quán đã quay lại:

- Quan Gia, thần cứu giá chậm trễ...

...

Tình hình tạm an ổn.

Nữ thích khách kia dám ám sát Hoàng đế, xem ra đằng sau là cả một kế hoạch dài hơi. Thiên hạ này tiếp cận khó nhất chính là Hoàng đế, một khi đã ám sát được đều có thể lưu danh sử sách, về sau còn được dựng cả phim.

Đồng Quán đang đứng bên ngoài điện, tra hỏi vài tên thị vệ:

- Nữ tặc vừa rồi là cung nữ sao?

- Bẩm, không phải. Là nha hoàn của Lý phủ, đi theo hầu Lý tiểu thư.

- Lý Thiên Tường? Xem ra là bị tính kế đi.

Đồng Quán khóe miệng nhếch lên, nói một câu không biết để ai nghe.

Thực tế không cần Đồng Quán nói, phàm có chút trí tuệ cũng có thể khẳng định, đứng sau vụ ám sát này không phải Lý Thiên Tường. Lý phủ bị lợi dụng.

Lý Thiên Tường làm quan ra sao, cả triều coi như lý giải. Người này không tham gia phe cánh, và là một kẻ cầu toàn. Ngay trong Quốc Tử Giám cũng không quá nhiệt tình cạnh tranh. Kiểu một thầy đồ đúng nghĩa, chỉ lo

dạy học, còn lại được đến đâu hay đến đó. Thế nên bao lâu vẫn chỉ là Tư nghiệp, tức chức “Thứ trưởng”, không hề có ý chạy lên “Bộ trưởng”.

Hơn nữa, nếu Lý Thiên Tường muốn ám sát, lão nào có ngốc mà sắp xếp làm nha hoàn của con gái mình? Đây chẳng phải là đưa con gái vào chỗ chết đầu tiên hay sao?

Chỉ là, lý là thế. Nhưng cái chuyện ám sát này, có đôi khi không phải cứ có lý thì được giải oan. Tội phản loạn giết vua cướp tộc còn bị tru, nếu mà xét đến tình lý, thì chỉ giết kẻ ám sát là được, giết chi cả cướp tộc vô can?

Triệu Cát ham hố cầm kỳ thi hoa, không nhạy cảm chính trị, nói trắng ra là một ông vua ngốc, hoặc là lười nghĩ. Cho nên nhất thời không nghĩ nhiều vậy. Thế nhưng, chuyện liên quan đến mạng lão ta, chỉ cần tử như Đồng Quán đứng ra “lỡ mồm” nhắc một cái, lão ta khẳng định sẽ diệt cỏ Lý gia.

Cho nên có thể nói, lúc này tính mạng cả mấy tộc Lý gia đều dựa vào một ý nghĩ của Đồng Quán. Chỉ cần ông ta muốn tra, Lý gia coi như xong, có là oan cũng xong.

Chỉ thấy Đồng Quán dặn dò một tên hoạn quan gì đó, rồi quay vào điện.

Xem ra ông ta chọn im lặng, ra tay cứu Lý gia. Lý gia tạm sống thêm một thời gian.

Còn vì sao chỉ là “tạm”?

Đồng Quán không phải là kẻ có hảo tâm, lịch sử chứng minh điều đó. Ông ta thậm chí rất cứng tay. Ông ta vô công vô lộc nên vụ này xuống, thì tức là sẽ có lúc đem ra dùng mà thôi. Còn là lúc nào, đem ra làm gì, thì chờ ở đó xem sau.

Bên trong điện, chỉ nghe Triệu Cát hỏi:

- Để Cơ ra sao rồi?

Đồng Quán chấp tay:

- Bẩm, không có gì phải lo lắng. Cũng may đã được người cứu lên kịp thời...

Lão vờ quay qua Dương Thanh Phong, ra vẻ hỏi khéo:

- Nữ tử đó hình như là đệ tử của Toàn Chân?

- A, đúng là đệ tử của bản đạo. Đệ tử bốn giáo không biết tôn ti, tự tiện xuất nhập, tội không thể tha...

Triệu Cát lúc này mới để ý, vờ ồ lên.

Nói ra thì, Đồng Quán bẩm báo như kia tức là có ý giúp Toàn Chân. Nếu vừa rồi ông ta mà báo thứ tự ngược lại, hỏi tội trước báo công sau, thì tức là công không bằng tội, có công cũng bị xí xóa.

Đồng Quán lại cười nói:

- Vừa rồi, cũng may có Dương đạo trưởng bên trong án ngữ. Bản quan còn nợ người...

- Bản đạo nào dám, Quốc Công quá lời.

Dương Thanh Phong không phải người trong quan trường. Lão nghe ra lời của Đồng Quán có mùi vị không đúng, nhưng lại chẳng nghĩ ra là không đúng chỗ nào.

Triệu Cát nhớ ra gì đó, mới hứng thú hỏi:

- Mấy đệ tử kia của Dương đạo trưởng, nghe nói cũng luyện Nội đan thuật như Trẫm?

- Vâng, hôm nay bản đạo tự ý đem chúng theo, vốn muốn mời Đạo Quân nhìn một chút hiệu quả cải lão hoàn đồng, trường sinh bất lão của đan thuật Toàn Chân. Chỉ tiếc là...

Đồng Quán bỗng chen vào nói:

- Vừa rồi có thích khách, thánh giá bị kinh động. Không tiện lắm...

- Bản đạo cũng thấy thế. - Dương Thanh Phong thở dài.

Triệu Cát vung tay:

- Dù sao cũng là Toàn Chân cứu giá có công. Không thể không thưởng.

Dương Thanh Phong vội nói lời bợ đỡ:

- Được cống hiến cho Đạo Quân, là phúc của Toàn Chân, nào có ý đòi thưởng.

Triệu Cát nói:

- Thưởng ra sao, Đồng khanh gia cứ tùy ý...

- Lão thần đã biết.

Triệu Cát như nhớ ra cái gì, bỗng hỏi:

- Mấy nữ đệ tử của Dương đạo trưởng, trung tâm đã thấy rõ, nhưng võ công cũng tốt sao?

...

Nửa ngày sau.

Dương Thanh Phong và đám đệ tử nội tu đã quay về lại tổng đà Thiên Nhai Phong.

Trong đại diện, vài nữ đệ tử đang đứng. Chỉ nghe Dương Thanh Phong nói:

- Các người cứu Đế Cơ, Đạo Quân mặt rồng đại duyệt. Ngoài thưởng ngân, còn muốn tuyển vài người trong các người nhập cung...

- A, vào... cung?

Mấy nữ đệ tử đều giật mình, mắt tròn to nhìn sư phụ.

Toàn Chân giáo bấy lâu tuy được triều đình chống lưng, nhưng về bản chất vẫn là giáo phái giang hồ. Nay Dương Thanh Phong dùng một cái nói chuyện "vào cung", đám nữ đệ tử ai cũng bất ngờ.

Ở thời này, hai từ "vào cung" chỉ có hai loại ý tứ. Nam thì làm thái giám, nữ thì thành cung nữ.

Triệu Cát còn chưa nhìn thấy mấy nữ Toàn Chân, đã háo sắc đến mức đòi thu vào cung?

Thực ra, các khanh khoan hiểu nhầm lão Cát.

Chỉ nghe Dương Thanh Phong nói:

- Các người cũng biết, Toàn Chân chúng ta có được ngày hôm nay, một phần đều nhờ phúc của Đạo Quân. Các người vào cung, là phần trách nhiệm của Toàn Chân. Chẳng qua, cũng không phải làm cung nữ, mà làm nữ thị vệ cho một vị mỹ nhân...

- Nữ thị vệ?

Dương Thanh Phong lại chậm chậm nói:

- Hơn nữa, nhập cung cũng thuận tiện thu luyện "thị" trong "lục cảnh". Các người thời gian qua đã luyện trong ngũ cảnh, hoàn tất thị cảnh, khắc có

thế ngộ ra huyền diệu trong võ học...

Trong võ lâm, khái niệm "lục cảnh" chỉ “sơn lâm thủy động tuyết thị”.

Mỗi một kẻ luyện võ, nếu không kinh qua đủ lục cảnh này, thì chưa thể gọi là ngộ ra đầy đủ sở trường sở đoản. Lý do là, tu luyện mỗi nơi đều có chướng ngại riêng, có kẻ hợp có kẻ không. Có những kẻ đứng dưới thác nước để luyện thì ngộ, có kẻ leo lên núi để luyện, có kẻ lại tu tại dân gian. Cũng không phải cứ luyện cái gì cũng chui vào động ra vẻ "thần bí khổ tu" mới là cao thủ.

Lăng Phong thì lại chẳng biết mấy cái bát quái này.

Phong ca học võ là học lỏm, nào có giáo trình đại cương gì đâu mà biết.

Nhưng Phong ca cũng chẳng cần biết, hắn đi nam về bắc, ngay cả kinh nghiệm ngồi trên máy bay tu luyện còn có, giờ ngồi liên tưởng chút khéo còn ngộ ra thập cảnh nói gì lục.

Người thắc mắc ngồi máy bay thì luyện cái gì?

Số là năm đó Phong ca đi một chuyến máy bay giá rẻ sang Đài Loan, ngồi hàng ghế đầu. Giữa chừng máy bay bay vào mây xóc ầm ầm, thế quái nào nữ tiếp viên ngồi đối diện lại nháy mắt với hắn, thế là... Khụ.

Trở lại đại diện.

Đám nữ đệ tử nghe sư phụ giải thích đều thả lỏng. Chúng ban đầu còn tưởng phải nhập cung làm cung nữ. Cung nữ nghe nói sẽ rất khổ cực, bị ức hiếp đủ điều, không cần thận còn liên lụy gia đình.

Dương Thanh Phong lại ném ra dụ hoặc:

- Lần này có ba suất nhập cung, có tiền hàng tháng không nói, bốn giáo cũng sẽ chu cấp thêm cho các người nữa.

- A?

Chúng đệ tử từ lo sợ lại chuyển qua thềm muốn.

- 3 người Tuyết Kha Sở Linh Tiểu Hoa các người không có ý kiến gì chứ?

Mấy đệ tử khác nhìn qua, thầm nghĩ nếu là mình thì đã hô to đồng ý. Không nghĩ đến, cả ba người được chọn lại đều lưỡng lự suy nghĩ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 197

Tâm Cảnh

Sở Linh lưỡng lự, vì nàng ta là tiểu thư con quan. Mặc dù quan chức của cha nàng ta cũng không lớn gì, nhưng còn không thiếu đến mức để con gái vào cung.

Nàng ta liền nói:

- Sư tôn, đệ tử có thể nào hỏi ý kiến phụ mẫu rồi mới quyết được không?

- Cũng được.

Tôn Tuyết Kha thì không nghĩ nhiều, lập tức chấp tay:

- Sư tôn, đệ tử không vào cung.

Tôn Tuyết Kha là người ra tay cứu Đế Cơ, nếu nói về công nàng ta là người đáng được hưởng nhất, hai suất còn lại chỉ là ké mà thôi. Nhưng Dương Thanh Phong lại không hỏi lý do, cũng không khuyên gì thêm, chỉ gật đầu xem như đã biết.

Có lẽ Dương Thanh Phong vốn cũng không muốn để Tuyết Kha vào cung. Tôn Tuyết Kha là đệ tử Lý Thanh Huyền, không phải của y.

Thấy Tiểu Hoa cúi đầu im lặng, Dương Thanh Phong nhắc:

- Tiểu Hoa, còn người?

- Dạ, sư tôn?

- Mỗi lần xuống núi người vẫn đi tìm ai đó đúng không?

Tiểu Hoa hơi giật mình, chuyện này chẳng lẽ vi phạm giáo quy?

- Đệ tử thất lạc huynh trưởng, cho nên...

Nhìn bộ dạng lo sợ của Tiểu Hoa, Dương Thanh Phong ôn hòa:

- Một mình người chỉ e lực bất tòng tâm mà thôi. Có điều, một khi người có thân phận thị vệ cho triều đình, người muốn tìm lại dễ hơn rất nhiều...

Tiểu Hoa ánh mắt sáng hẳn lên.

Lời này của Dương Thanh Phong mới khiến cô để ý đến chuyện vào cung. Vừa lúc cô chẳng có chút hào hứng nào. Mục đích sống của cô không phải có nhiều tiền hay cho có chức vị gì.

Tiểu Hoa vào Toàn Chân vì muốn học được bản lĩnh, sau đó cùng Đại ca sống vui vẻ, kẻ nào dám bắt nạt cô sẽ trừng trị kẻ đó. Chỉ là mấy tháng này, cô dần dà nản lòng tìm kiếm tung tích Đại ca. Giữa biển người Trường An, tìm một người không khác nào "mò kim đáy biển".

Tiểu Bích cũng đang có mặt, hồ hởi hỏi:

- Sư tôn, nói vậy làm thị vệ có thể ra lệnh cho quân lính sao?

- Gần như vậy, thị vệ trong cung không những bổng lộc nhiều hơn, ngay cả thân phận cũng cao hơn rất nhiều đám quân lính tầm thường. Người nếu làm tốt, không chừng còn có thể đứng ngang hàng quan lại tướng quân...

- Lợi hại như vậy? - Đám nữ đệ tử bắt đầu xì xào.

Vừa rồi Dương Thanh Phong thực ra cũng không nói hết, một khi thân cận với người trong Hoàng tộc, đứa nào biết cách ăn nói ứng xử, chỉ sợ "một bước lên trời" ngay. Chẳng qua đám đệ tử này còn quá trẻ, cũng chưa có dã tâm gì, Dương Thanh Phong tạm bỏ qua.

Đối với đám trẻ này, phần lớn xuất thân dân gian, quá khứ rất nghèo khổ. Tuy đã vào Toàn Chân giáo, thậm chí thành nội tu học được võ công cao cường, nhưng kinh nghiệm sống rất ít ỏi, về thân phận vẫn chỉ là dân chúng tầm thường.

Trong mắt dân chúng, binh lính là một, quan lại là hai, đều là những nhân vật không thể phản kháng, không nên đụng vào. Lúc đầu nghe "vào cung", đứa nào cũng ái ngại. Bây giờ Dương Thanh Phong lại nói công việc không quá khó, vừa có tiền, lại có thể đứng trên đầu quan lính sai khiến, chúng bắt đầu hưng phấn mong chờ.

Sở Linh im lặng nhìn Tiểu Hoa. Cô ta thầm quyết định, Tiểu Hoa mà nhập cung, cô ta cho dù bị cha mẹ phản đối cũng sẽ nhập cung bằng được.

Tiểu Hoa nghĩ một chút, ngẩng đầu:

- Vậy, đệ tử sẽ đi.

Dương Thanh Phong cười hài lòng. Ý trông chờ nhất là Tiểu Hoa này. Cô không thân thích, không dã tâm, là một tờ giấy trắng đúng nghĩa. Rơi vào tay ai cũng sẽ thấy thích.

Tiểu Bích tò mò nhất hội, lại hỏi:

- Sư tôn, thị vệ bảo vệ mỹ nhân. Mỹ nhân kia là ai vậy?

- Là Khai Phong Thượng Thánh Hành Thủ, họ Lý, tên Sư Sư.

- Lý Sư Sư?

Đám đệ tử nhìn nhau, căn bản không biết Lý Sư Sư là ai. Nghe như không phải phi tần đang trong cung.

...

Đại Tổng sau thời Thái Tông luôn chìm trong phong hoa tuyết nguyệt, đầu đầu cũng bàn chuyện thi ca mỹ nữ. Giới showbiz nhân đó phát triển mạnh mẽ, khắp nơi đủ loại nghệ danh sinh ra.

Thượng Thính Hành Thủ là chức danh cao nhất trong showbiz phương bắc, thông thường cả một đạo chỉ có một người. Xếp dưới Thượng Thính Hành Thủ là Thượng Hành Thủ, dưới nữa là Hành Thủ. Một ca kỹ được xưng Hành Thủ có thể xem như diễn viên loại A, đắt show, khủng cát-sê, tiếng tăm cả vùng.

Khai Phong Thượng Thính “Bạch Mẫu Đơn” Lý Sư Sư nổi danh khắp nơi, bởi nàng ta là scandal tình ái của Hoàng đế Triệu Cát. Còn Triệu Cát là người tình thứ mấy chỉ có Lý cô nương tự biết.

Thượng Thính Hành Thủ ở Trường An tạm không rõ là ai. Dù sao kinh thành đất chật người đông, cạnh tranh khốc liệt. Nhưng có thể xem "Họa Các tiên tử" Kỷ Yên Nhiên, lão bản Thất Tú phường, là nhân tuyển số 1.

Nhân tiện lại nói thêm. Ở phương nam, cụ thể ở Giang Nam Lưỡng Chiết, trong showbiz ca kỹ và kỹ nữ được chia ra rất rạch ròi. Không có Hành Thủ chung như phương bắc, mà có chức Hoa khôi cho ca kỹ, và Hồng bài cho kỹ nữ.

Vì sao phải chia ra?

Thế này cho dễ hiểu, kỹ nữ thì đã “nát bét”, còn Hoa khôi thì có thể vẫn “còn nguyên”.

Triệu Cát yêu thích Lý Sư Sư, trong một lần lén ra ngoài vân du.

Cũng phải nói, không biết lão Cát có xuyên không hay không. Chứ thế nào các bậc thần tiên đã dời kinh đô của lão tới Trường An rồi, Cát đại gia vẫn còn găng chạy cho được tới Khai Phong kiếm Lý Sư Sư, trình độ truy đuổi còn nhiệt tình hơn cả fan Kpop. Nếu mà lão trị quốc cũng nhiệt tình như vậy, Đại Tổng đã không bạc nhược như bây giờ.

Gặp một lần xong Triệu Cát đã có ý định nạp Lý Sư Sư vào cung ngay và luôn, đây là phong cách của lão bấy lâu.

Những vị trước thì không vấn đề gì, riêng lần này gặp cực nhiều phản đối từ đám gián quan.

Vì Lý Sư Sư là kỹ nữ.

Lại nói, dù gì cũng là nữ nhân Hoàng đế, cho nên Tổng sử mới vẽ vờ ra đủ loại dã sử tô hồng cho Sư Sư. Vài đồng chí tác giả viết truyện thời Tống, cũng vì hâm mộ nàng ta, nghĩ ra đủ loại lý do “đau khổ” “đáng thương” cho Lý Sư Sư. Đại khái nàng ấy bị kinh nguyệt không đều, chỉ mới ăn nằm với một người vì bị ép buộc, vân vân và vân vân các loại đổ lỗi.

Sự thật là gì?

Sự thật chính như lần Lăng Phong gặp nàng ta.

Kỹ nữ, có lập đền thờ thì vẫn là kỹ nữ.

Nếu nàng ta không nát, thì người ta đã thuận tay xóa luôn hai chữ kỹ nữ hộ nàng ta, còn làm trò che che dấu dấu cái gì cho mệt?

Gián quan phản đối Lý Sư Sư, cũng dễ hiểu.

Nói giỡn, Hoàng đế ghé chơi là một chuyện, còn đã nạp vào cung là chuyện khác. Chỉ sợ ngay hôm sau toàn quốc sẽ tin đồn trôi nổi bập bênh, cái gì X thiếu gia từng chơi Lý phi 69 lần, Y công tử từng được Lý phi thối

sáo cho. Nay m* nó còn gì là thể diện Hoàng gia nha. Dù sao, thế lực muốn Tống đình sụp đổ đầy ra đó, người ta còn trông cho Lý Sư Sư mau chóng vào cung đấy.

Nhưng lão Cát lại là người thích chiếm hữu và “sưu tầm” hàng rất mạnh. Bằng không lão cũng không cho lập ra cái gì Long Đồ các, Kim Minh ty, đi thu thập bảo vật cả thiên hạ nhét vào cung cho thỏa, mặc dù có đến 90% là lão không nhìn tới.

Cho nên, lão vẫn quyết tâm đem Lý Sư Sư về Trường An.

Vốn lão còn đang nghĩ cách, nhưng chiến loạn Tống Yên lan đến Khai Phong, Triệu Cát lo sốt vó. Yên Vương kia không ham sắc, nhưng là con cháu Thái Tổ, ham đốt nhà. Không cần thận Yên Vương vào Khai Phong lỡ tay châm một cái thì coi như người đẹp cũng thành than.

Lòng vòng một lúc, mới có đội ngũ nữ thị vệ lần này.

...

Lát sau, trong điện chỉ còn Tiểu Hoa.

Chỉ nghe Dương Thanh Phong nói:

- Người nếu muốn vào cung, trước tiên phải đổi tên.

- Đổi tên? Vì sao?

Tiểu Hoa không hiểu hỏi lại. Tên này là đại ca đặt cho cô, cô không muốn đổi.

Chỉ nghe Dương Thanh Phong nói:

- Nhập cung, phải có thân phận sạch mới được. Người trước là ăn mày, nếu cứ thế mà đi, căn bản không thể vào cung.

- Vậy...

Nghe ra Tiểu Hoa có ý thoái lui. Dương Thanh Phong chặn ngay:

- Ta sẽ ban cho con họ của ta, họ Dương. Tên thì lấy là Tiểu Uyển, vì ta thấy kiếm pháp con dùng rất uyển chuyển, rất có ngộ tính, sau này có lẽ chính là võ đạo của con. Từ giờ con là họ hàng của ta, chuyện giấy tờ chứng thân ta sẽ lo.

- Dương Tiểu Uyển?

Dương Thanh Phong lại nói:

- Nếu các sư tỷ muội có hỏi đến, thì con nói là vừa có người nhà tìm đến giáo nhận ra con, Tiểu Uyển mới là tên thật của con. Được chứ?

Tiểu Hoa ngần ngại một lúc, rút cục gật đầu.

- Tốt lắm. Tuyết Kha không đi nữa, con có muốn đem theo ai cùng không?

Tiểu Hoa nói:

- Đệ tử và Tiểu Bích ở cùng nhau. Nếu cô ấy muốn đi, thì đệ tử muốn cùng Tiểu Bích.

- Được rồi, vậy thì Tiểu Bích.

Dương Thanh Phong nói như thế chắc chắn sẽ chọn Tiểu Bích, bất kể Tiểu Bích nói sao.

Y lại hỏi:

- Chuyện tu luyện của con thế nào rồi?

Tiểu Hoa ngẩng đầu nghiêm túc:

- Mấy ngày trước, đệ tử bỗng ngộ ra một nơi kỳ lạ, không giống mơ lẫn.

- Cái con nói có lẽ là tâm cảnh. Quân Bảo cũng vừa ngộ ra, không nghĩ con cũng đã đến bước này. Rất tốt.

- Tâm cảnh?

Dương Thanh Phong liền vui vẻ nói:

- Tâm cảnh là một cảnh giới khi luyện tâm pháp. Ngộ được tâm cảnh, con sẽ càng nhanh thăng tiến. Tâm cảnh sẽ mở ra thế giới mới ngay trong con, cũng ẩn chứa rất nhiều cám dỗ. Cho nên con càng phải vững vàng, không được để cho tâm lạc lối yếu ớt. Nếu không, gặp phải kẻ địch biết cách tấn công tâm cảnh, nhẹ thì tổn hao khí lực, nặng thì bị đối phương khống chế, sẽ rất nguy hiểm.

Tiểu Hoa liền hỏi:

- Đột nhập tấn công tâm cảnh? Sư tôn, tâm cảnh ở trong tâm trí con, người khác lấy cái gì xâm nhập nó?

Dương Thanh Phong gật gù tỏ ý khen ngợi, nói:

- Nó gọi là thần thức.

- Thần thức?

Dương Thanh Phong vỗ tay ra sau, nói:

- Thần thức là một bí ẩn trong võ học. Đạo gia chúng ta lấy tam bảo “tinh khí thần” làm chủ, luyện khí sẽ hóa thần, chính là cái thần này. Nhưng cụ thể ra sao, thì ngay cả ta cũng không rõ ràng. Con chỉ cần biết, tâm cảnh non nớt của con, chính là một thứ mà những cao thủ về thần thích nhất.

Tiểu Hoa không hiểu lắm.

Chỉ nghe Dương Thanh Phong trầm giọng:

- Đây vốn là một cách luyện thần mà ma đạo dùng đến. Bọn chúng dùng tâm cảnh của con để luyện thần của chúng. Trọng yếu là, một khi chúng dùng thần lọt được vào tâm cảnh. Bởi vì tâm con còn non yếu, dễ dàng bị đánh lừa. Chúng sẽ lấy được hết bí mật trong người con.

- Đáng sợ như vậy sao? Vậy có cách nào chống lại không?

- Cách duy nhất chính là tiến lên, luyện cho tâm cảnh vững vàng. Để cho dù có bị đột nhập, cũng có thể đuổi chúng ra ngoài.

- Sư tôn, nói vậy có thể dùng thần của đối phương luyện tâm của mình chứ?

Dương Thanh Phong cười lớn, nhìn Tiểu Hoa hân thưởng, nói:

- Giỏi lắm, còn có thể nghĩ được như vậy.

Nhưng lão liền trầm giọng ngay:

- Thực ra cách này đã có từ lâu, chẳng qua không đơn giản như vậy. Nên biết ngay việc đột nhập tâm cảnh đối phương đã đòi hỏi bí pháp, không phải nói muốn vào là vào. Một khi đã vào được, lúc đó chỉ có bản năng chiến đấu với nhau, mỗi đòn chính là một ý nghĩ của con, nhanh đến mức không thể dừng, cũng không có cách gì dừng. Hơn nữa, luyện thần là bí ẩn. Tìm được một người luyện thần để cùng tu luyện với con, khó như lên trời.

Dương Thanh Phong sợ Tiểu Hoa lún vào "tà đạo", vội chỉnh lời:

- Trong võ học, mọi đường tắt đều có hại. Cách này chỉ có đám Ma môn lợi dụng, Toàn Chân chúng ta không cần đến nó.

Tiểu Hoa gật đầu, hỏi:

- Sư phụ, nếu đã không có thần luyện để tâm cảnh, vậy con nên luyện thế nào?

Dương Thanh Phong nói:

- Luyện tâm, thì chỉ có tự vượt qua thử thách trong tâm. Thanh tâm quả dục, chỉ cần trước mọi tư dục cảm dỗ đều có thể tĩnh lặng, như vậy ắt thăng tiến.

Cách này của lão Dương không sai, dù sao tĩnh cũng là tôn chỉ của Đạo gia xưa nay.

Nhưng lại khá chậm.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 198

Chi E Không Cứu Được

Vạn Thú Lĩnh, Hà Bắc.

Dãy núi này là biên giới tự nhiên giữa Sơn Đông và Hà Bắc, trong phạm vi 10 dặm có thể nghe tiếng của đủ loại muông thú, bởi vậy có tên Vạn Thú Lĩnh. Đi lên phía bắc càng lúc càng nhiều mây mù, nghe nói tận cùng là một nơi rất nhiều động khẩu kỳ bí, gọi Đoạn Vân Nhai, rất ít người từng qua nơi này.

Vạn Thú Lĩnh nổi tiếng nhất có Vạn Thú sơn trang của Sử gia. Gia tộc này từ xa xưa đã có danh tiếng về luyện thú, từ hổ gấu đến chim chóc loại nào cũng luyện, dần dà bọn họ lấy luôn thú vật làm hình mẫu sáng tạo thành võ công riêng.

Quanh sơn trang có vài tiểu thôn trấn, hầu hết đều nhận bảo hộ của Vạn Thú sơn trang.

Thôn Bắc Lĩnh nằm sâu nhất, hẻo lánh nghèo nàn, địa hình thấp thoải. Dân trong thôn chủ yếu làm nghề săn bắt. Bởi thú vật nơi này đều thuộc loại quý hiếm, nếu chịu khó đi săn, bán một ít da thú cũng đủ trang trải cả năm, cuộc sống của họ cũng không đến nỗi tệ.

Quanh lương đình, một nhóm thanh niên đang tán gẫu.

- Này chuột, làm sao mặt mũi lại như vậy?

- Đệ thật có lỗi với đại ca, có lỗi với các huynh đệ.

- Người lại vừa đi Độc Mộc về à? Thế nào? Lại thua bạc?

Kẻ kia gật đầu ủ rũ.

- Mấy tên ở Độc Mộc đó đều là hạng xảo quyệt, người chơi sao lại chúng chứ? Ài, thôi bỏ đi, chút tiền vật vãnh đó đáng gì. Tiền tài chết không thể mang theo, quan trọng là phong cách.

Huynh đệ đều gật gù khen phải.

Gã đại ca bỗng thò đầu hỏi nhỏ:

- Hết bao nhiêu?

- Không nhiều, 5 lượng.

- 5 lượng?

Tên đại ca trợn mắt, vỗ đùi đúng dậy:

- Đi!

- Đi đâu?

- Còn đi đâu? Đi đòi. M* nó 5 lượng chứ ít à, bán một tấm da gấu cũng chưa chắc bù lại được. 5 lượng a, đủ cho ông đến Tế Nam thăm hỏi Mai cô nương, vẫn dư tiền một bữa no say đấy...

Huynh đệ nhìn nhau lắc đầu, vừa rồi tên này còn hùng hổ xem tiền như rác.

Hai tên vừa khoác vai đi khuất, đám đông lại tiếp tục trò chuyện.

- Nghe nói vừa hôm trước, Sử gia và Triều gia phải liên thủ...

- Liên thủ? Kẻ nào mạnh như vậy?

- Ta nghe tên tạp dịch cho Triều gia nói là sát thủ Hà Đông gì đó, rất lợi hại.

- Hô, hay người nghe nhầm Sư tử Hà Đông?

- Haha.

Kẻ khác bấu môi:

- Ta biết tin này còn hay hơn. Người có biết giang hồ gần đây đồn đãi chuyện gì không?

Xung quanh lắc đầu, chuyện giang hồ vô số kể, ai mà biết thằng này muốn nói cái nào.

- Nghe nói sắp đến lúc ma vương hồi sinh, làm hại nhân gian.

- Ồ?

Một tên vỗ bụng cười lớn:

- Xùy, đồ chuột nhắt. Chuyện đó mà cũng tin...

- Người không tin thì cứ. Hừ, ông được người bà con ở Đại Danh chính mồm kể lại...

- Haha, bà con Đại Danh? Cả nhà người ba đời đều chưa ra khỏi Vạn Thú, còn Đại Danh.

- Im cho nó kể.

Chưa nói hết câu đã bị đồng đội bịt mồm đập sang một bên.

Tên kể chuyện đứng hăn dậy, tay chân vung khắp nơi:

- Ở Đại Danh có một cái chùa rất lớn, nhưng thực tế lại không phải chùa bình thường, bên dưới trần áp ma đầu chuyển thế gì đó. Nghe nói mấy hôm trước con ma này phá được chùa bay ra rồi, còn giết rất nhiều người. Còn nữa, tin này ta phải trả tiền mới biết. Nghe nói núi Long Hồ ở tận phía nam cũng có ma quỷ hiện thân. Phen này sắp đại loạn tới nơi.

Một đứa gật gù:

- Chẳng phải ở Đại Danh đang loạn đấy sao?

- Không, hai cái này khác nhau. À, mà có khi nào là một không nhỉ? Cái này...

Tên kia gãi đầu cười trừ.

Một đứa vuốt cằm nói:

- Nói đến ma ta mới nhớ, Triều gia đại chiến đem về vài người, nghe đâu bị đâm xuyên người mà vẫn không chết.

- Ghê như vậy? Chẳng lẽ là ma thật.

- Còn không sao. Ta nghe biểu ca ở đó kể, trong miệng tên đó cứ cắn nhà cắn nhả cái gì mà “xuyên không”, “nishikawa yui” các loại, cũng không biết có ý gì luôn. Chắc hẳn là ngôn ngữ âm phủ.

- Cái sau nghe như tên người tái ngoại, nhưng “xuyên không” là gì nhỉ?

- Ta nếu biết, chẳng phải cũng là ma rồi sao?

Một tên đứng phắt dậy:

- Mau đi thôi.

- Đi đâu? Chưa gì người đã sợ chạy rồi?

- Hừ, đi xem ma.

...

Trần Độc Mộc.

Trần này cạnh thôn Bắc Lĩnh, dân cư đông hơn, có hẳn tửu lâu sòng bạc. Đám thanh niên Bắc Lĩnh bán da thú kiếm được chút tiền, hầu hết không biết tiêu vào việc gì, đều dắt nhau tới Độc Mộc giải trí, vào sòng 10 người hết 9 kẻ trắng tay trở ra.

Có điều, ở cái xó này, ngoài đánh bạc giải sầu cũng không còn thú tiêu khiển nào khác. Ở Độc Mộc cũng có thanh lâu nhỏ, nhưng mấy cô nương ở đó nhan sắc chả ra đâu, thà rằng tìm thôn nữ, vừa miễn phí lại còn chân chất. Nói tỷ dụ, các nàng ấy không có thói quen... Bỏ đi, lạc đề.

Nếu Vạn Thú có Sử gia, thì trấn Độc Mộc có Triều gia. Đứng đầu Triều gia là Triều Thiên Vương, nổi danh hào sảng hiệp nghĩa.

Lúc này, ở hậu viện Triều gia.

- Người muốn làm gì?

- Số mạng hẳn sắp hết. Đẳng nào cũng chết, không bằng để bản đạo làm phép tẩy trừ đi, còn hơn để ma quỷ lợi dụng thân xác.

- Người không được nói lung tung.

"Sang"

- Người dám chạm vào người hân, ta đảm bảo người chết không toàn thây.

Căn phòng thoang thoang mùi dược liệu, cũng tràn ngập mùi thuốc súng.

Giữa phòng, một thanh niên da dẻ trắng bệch đang nằm bất tỉnh, quanh bụng băng bó chằng chịt. Ngồi bên cạnh là một tiểu cô nương đang bắt mạch cho hắn.

Ở cửa, một tên thanh niên đạo sĩ đang hùng hổ hoa tay múa chân đòi trừ ma. Một vị nữ hiệp váy hồng xinh đẹp, sa hồng che nửa mặt, đang rút kiếm chia thắng tên đạo sĩ. Ngoài ra còn một vị cô nương đồ xám, dung nhan mỗi một.

Bên ngoài sân đã không ít người tụ tập bàn tán.

- Triều gia lần này cứu ai vậy?

- Không quan tâm, chỉ biết đi cùng hắn có hai mỹ nữ. M* nó lão Tứ ta sống từng này tuổi rồi, còn chưa thấy ai đẹp như vậy.

- Thế còn tên đạo sĩ kia?

- Không rõ, hình như là khách của Thiên Vương.

Ở góc sân, có ba tên thanh niên đang phơi nắng, dáng vẻ thờ ơ.

- Tần huynh đệ, cứ để tên kia gây chuyện sao?

- Có hai con hổ cái trong kia, cho tên mũi trâu kia thêm ba cái mạng cũng chả làm nên trò trống gì.

Nhóm người này không hề xa lạ, chính là Tần Quyền, Thạch Sơn và Lăng Hồ.

Lăng Phong đang trị thương trong phòng, cạnh hắn có tiểu muội muội Tạ Phi Yến, Nguyệt Dung và nữ hiệp áo hồng. Hắn đã trị thương ở Triều gia được vài ngày, tình hình không có biến chuyển, thậm chí còn tệ đi. Dù sao Phong ca cũng bị một kiếm xuyên người, còn sống đều là nhờ hào quang nam chính.

Còn tên đạo sĩ kia, đạo bào hoa văn bát quái to đùng. Cũng là chỗ quen biết cả, "Nhất Thanh Tiên sinh" Công Tôn Thăng.

Chợt đám đông ở sân ồn ã hẳn lên.

- Mau tránh, mau tránh, Thiên Vương tới.

Từ cổng viện, một người y phục chỉnh tề, bộ dáng uy mãnh, dẫn theo một trung niên nam nhân, bên hông đeo túi thuốc, cùng một tiểu y đồng đi vào. Người đi đầu chính là “Thiên Vương” Triều Lam, chủ nhân chỗ này.

Bước vội vào phòng quan sát chốc lát, Triều Lam hắng giọng:

- Cô nương, Lăng thiếu hiệp thế nào rồi?

Nữ hiệp hồng y chỉ lắc đầu thở dài.

Nguyệt Dung bên cạnh một thân đồ xám, chất liệu thô sơ, nhìn không khác nào thôn nữ nào đó. Có lẽ chẳng ai ngờ kia là Tổ trưởng Ứng tổ của Mật Thám ty.

Triều Lam chỉ một người bên cạnh:

- Vị này là Lưu Đại phu, y thuật cao minh, ta vất vả mới tìm được. Hy vọng có thể cải tử hồi sinh cho Lăng thiếu hiệp.

Nữ hiệp liền nói:

- Vậy làm phiền Lưu đại phu.

- Hổ thẹn, hổ thẹn.

Lưu đại phu chấp tay đỏ mặt, mắt gã thực ra đang liếc nữ hiệp nọ. Làm đại phu gần hết đời người, lần đầu gặp mỹ nữ cỡ này. Lưu Đại phu đang tính toán khó dễ chút đỉnh, biết đâu có thể cầm tay người đẹp.

Tạ Phi Yến mắt tò mò nhìn Lưu Đại phu. Ánh mắt cô bé tràn đầy vẻ nghi ngờ, đại loại không tin lão này có thể cứu đại ca.

Quả nhiên, chỉ mấy phân thời gian sau, Lưu Đại phu bất mãn hô:

- Người này rõ ràng hấp hối sắp chết.

Nữ hiệp áo hồng hừ nhẹ bất mãn, điều này ai mà chả biết.

Chỉ có tên y đồng bên cạnh là ánh mắt ngưỡng mộ. Sư phụ không hồ thần y trấn Độc Mộc, tuyệt chứng hấp hối mà nhoáng cái đã nhìn ra luôn.

Nguyệt Dung gắng hỏi:

- Đại phu, liệu... còn cứu được?

Lưu Đại phu vẻ mặt "lực bất tòng tâm":

- Hắn bị kiếm đâm xuyên, ngũ tạng đều nát, mạch tượng phù phiếm. Chỉ e không cứu được...

Nguyệt Dung dù biết trước, vẫn không nhịn được xúc động, thở dài một cái đi ra ngoài.

Triều Lam Công Tôn Thấn cũng lần lượt rời đi.

Lưu đại phu vốn mang tâm lý diễn kiếm thêm chút ít, định liếc sang xem nữ hiệp hồng y phản ứng ra sao, để còn biên tiếp lời thoại. Chẳng ngờ vừa quay đầu đã bị nàng ta mắng:

- Hừ, người bệnh đang hấp hối mới cần đại phu như người "cải tử hồi sinh", nếu hết hy vọng đã gọi người làm quan tài đem đi chôn, còn gọi đại phu làm gì? Không trị được thì lăn, đừng phí thời gian.

- Ta... - Lưu đại phu lắp bắp kinh hãi.

Vị nữ hiệp kia bề ngoài như tiên, thế quái nào ăn nói chả khác nào lưu manh?

Lão biết quả hồng này chắc ăn không vào, liền gắng gượng:

- Vậy... lão phu lại cố lần nữa xem sao. Trước tiên xem thương thế hân đã, cô nương không ngại ra ngoài được chứ?

- Hừm.

Vị nữ hiệp có lẽ ngại ngừng tháo băng cởi đồ gì đó, nói xong cũng quay lưng đi ra.

Trong phòng chỉ còn Lưu đại phu, y đồng của lão, và Tạ Phi Yến đun nước.

Y đồng tò mò hỏi:

- Sư phụ, người này thực còn cứu được?

Lưu đại phu có lẽ không thêm để ý Phi Yến nhỏ tuổi, lão nghĩ chắc lẽ nha hoàn của Triều gia thôi, nên tặc lưỡi nói:

- Ài, xuyên ngực chết chắc rồi cứu gì nữa.

- Vậy vừa rồi?

- Không thấy người ta mang kiếm sao? Xúc động chém xuống một cái, ta với người chết còn trước cả hân.

Bỗng nhiên lão lại nghe ai đó thều thào:

- Chậm đã, ta còn chưa chết...

Lưu đại phu không dám quay đầu, bởi vì lão rõ ràng cảm nhận, đoạn kia là từ tên thanh niên đang hấp hối.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 199

Chậm Đã, Ta Còn Chưa Chết

Lăng Phong chỉ cảm thấy toàn thân đều đau.

Con mắt còn sót lại chưa thể mở ra, bên tai nghe được một thanh âm già cỗi chậm rãi nói:

- Hẳn bị kiếm đâm xuyên, ngũ tạng đều nát, mạch tượng phù phiếm. Chỉ e không cứu được...

Lăng Phong ngẩn người, nói ai nhỉ?

Chắc là nói hẳn rồi.

Mồm mép vẫn cứng ngắc không thể cất tiếng kháng nghị, lại nghe một giọng nữ kiều giòn hoạt bát vang lên.

Tiếc là tai Phong ca đang ù ù, nàng ta lại nói rõ dài, hẳn nghe không được rõ lắm. Chỉ bắt được vài cái keyword, đại loại “làm quan tài”, “đem đi chôn”, rồi “đừng phí thời gian” các loại từ ngữ kinh hiểm.

Lăng Phong hãi hùng. Chất giọng kia nghe thế nào cũng thấy rất hào hứng.

Mẹ ời là ai nha, chôn người thôi mà cần phải vội như vậy? Chứ ít cũng làm chút tang ma khâm liệm cái gì chứ?

Có khi nào lại là xuyên?

Dễ lắm, đại loại bị đâm chết rồi, xuyên sang kiếp khác là bị đâm chờ chết, mở mắt bên cạnh đã có sẵn vợ trẻ. Trước kia đọc xuyên không, tình huống này thật nhiều lắm, nhưng thường đều là vợ trẻ son sắt với chồng bệnh kia. Đâu có gặp phải con vợ nào bạc bẽo, trông cho chồng chết sớm thế này?

M* nó con đâm phụ...

Khụ, bỏ đi cái này không trọng yếu, trọng yếu là sắp bị chôn sống.

Quá kinh hiểm đi.

Nếu mà hãn tinh dậy trẻ nữa khắc, kết cục không được phép lạc quan. Khảng định bốn phía sẽ tối om om, dưỡng khí dần thiếu, hô hào không ai nghe thấy, chết ngạt đầy thảm thiết. Để rồi 800 năm sau, một đám khảo cổ đi ngang qua tình cờ đào lên, sẽ phát hiện bên trong quan tài có một đoạn cào cấu đầy thương tâm, “lão tử còn chưa chết, xxx con bitch”.

Tình huống khẩn cấp như vậy, thường sẽ bộc phát sức mạnh tiềm ẩn.

- Chậm đã, ta chưa chết...

Lăng Phong mắt vẫn tối thui, gian nan mở miệng luôn:

- Bác sĩ, lang trung, đại phu, thầy thuốc... Cho dù là gì, người cũng hành y nha. Tự tin kiên trì, không bỏ cuộc. Chưa đến lúc cuối cùng, không thể vứt bỏ bệnh nhân đâu...

Trong lúc còn chưa rõ mình đang ở đâu, nói câu hên xui không chừng lại được ném về thời hiện đại thì sao? Cũng chỉ hiện đại mới có loại vợ muốn chồng chết nhanh còn cái giá. Cho nên Phong ca có bao nhiêu danh từ đều gọi ra hết.

Tình hình trong phòng lập tức ngưng trọng...

Một người kinh hiểm. Một người kinh hỉ. Hai người kinh hãi.

Cũng không biết là ai hô đầu tiên:

- Á, quý...

- Ta không phải quý! Là bệnh.

Tên đệ tử quý hóa bỏ chạy luôn, để lại sư phụ Lưu đại phu hai mắt tròn, không nhúc nhích nhìn chăm chăm Lăng Phong.

Lăng Phong tuy chưa mở được mắt, vẫn gắng nhếch miệng cười một cái thật duyên dáng:

- Còn đó không? Ta thật không phải quý.

Lưu đại phu chờ đến gật đầu.

Mắt thì vẫn nhắm, mồm thì máy động. Này m* nó còn kinh dị hơn cả quý.

Chưa hết, cái xác quý kia lại nói:

- Tục ngữ nói phải, sống càng lâu gan càng lớn. Nghe thấy hơi thở lão tiên sinh vẫn dồn dập lớn mạnh, quả nhiên bình tĩnh hơn lớp trẻ nhiều lắm...

- Lão phu không... dám nhận.

Sau đó Lưu đại phu sợ hãi một tiếng:

- Quý a...

- Ấy, đừng vứt bỏ ta chứ!

...

Nửa ngày sau.

Trong gian phòng, tiểu cô nương Tạ Phi Yến vẫn đang chăm chỉ xem thương thế cho Lăng Phong, chốc chốc bắt mạch, chốc chốc lại sờ trán. Hiện cô bé một thân tắm rửa ăn mặc, cũng sinh ra phần nộn đáng yêu.

Bên cạnh là nữ hiệp hồng y, nàng ta nghe nói Lăng Phong đã nói được, vội chạy trở về. Chỉ là về đến nơi lại thấy hãn y như cũ. Nàng sốt sắng hỏi:

- Tiểu muội muội, sao rồi?

Tạ Phi Yến không thể trả lời, chỉ ngẩng mặt đăm chiêu, ý tứ chính cô cũng không hiểu ra sao.

Nữ hiệp hồng y không khỏi lẩm bẫm:

- Vừa rồi rõ là đã tỉnh lại nói được. Ta vừa quay lại thì đã hơi thở yếu ớt như trước. Rút cục là sao nha?

- Chắc chỉ là hồi quang phản chiếu.

Tần Quyền đang đứng ở cửa, lười nhác khoanh tay phán một câu.

Nữ hiệp hồng y quay đầu ra tỏ vẻ bất mãn:

- Người không phải là huynh đệ của hãn sao? Trông cho hãn chết như vậy?

Tần Quyền chỉ cười gượng, làm gì mà hung dữ như vậy chứ?

Ở với Lăng Phong lâu, Tần Quyền cũng dần quen thói lạc quan tếu táo của Tứ ca. Vốn dĩ Tần Quyền cũng là loại người này. Hãn nào có ý muốn Tứ ca chết. Nếu thực nghĩ thế, hãn đã bỏ đi từ lâu. Trái ngược, Tần Quyền còn nắm chắc Tứ ca không chết được.

Thạch Sơn ngồi ở ngoài sân, cũng đưa mắt nhìn vào trong phòng, hỏi Lăng Hồ:

- Thạch Phi, cô ta là ai vậy? Bản lĩnh xem ra rất khá, lại rất quan tâm đến Lăng huynh đệ.

- Đệ không biết. Đệ cũng là lần đầu gặp nàng ta.

Lăng Hồ đáp gọn, đưa mắt nhìn Tần Quyền đang đi ra sân. Nói về độ thân với Lăng Phong, Lăng Hồ vẫn kém Tần Quyền một chút.

Tần Quyền đúng là đã xác định được 8 phần cô gái này là ai. Cô gái này chính là nữ lão bản đồ phường Thiên Địa ở Trường An, chỉ không hiểu sao lại bộ dáng nữ hiệp giang hồ, còn chạy đến tận đây.

Tần Quyền còn nhớ rõ, sáng hôm sau khi Lăng Phong đánh bạc ở đó, Tần Quyền bị Lăng Vân bắt chạy đi tìm, còn bắt gặp hai người này ở cùng một phòng khách điểm. Cô gái kia lấp ló trên giường, không phải tình nhân thậm thụt thì là gì được.

Tần Quyền nhún nhún vai:

- Tình nhân chẳng?

- Hừ, người nói ai là tình nhân của ai?

Có ai đó bất mãn nói.

Là tên thanh niên vẫn đi cùng vị nữ hiệp nọ. Kẻ này từ khi đến đây cũng án ngữ một góc sân, mặt mày hăm hăm khó chịu. Nữ hiệp nọ đi đâu gã đi theo đó, xưng hô hình như là sư huynh sư muội.

Tần Quyền đã nhớ ra nốt, tên này chính là lão bản đồ phường lần đó.

Anh em cũng dễ dàng nhìn ra, tên này đang ghen với Lăng Phong.

Nói ra thì, Quyền đệ cũng đổ kị với Phong ca lắm.

Ở đây hiện có hai nữ nhân xinh đẹp. Nữ hiệp hồng y kia đã lộ rõ sự quan tâm đến Lăng Phong. Còn Nguyệt Dung, tuy không tỏ thái độ rõ ra, nhưng hành vi của nàng cũng cho thấy nàng lo lắng cho hắn.

Tần Quyền hát hàm hỏi sang:

- Người ngựa mắt thì vào trong một đao là xong nha, đứng đó căn rút như đàn bà.

- Người nói ai đàn bà?

- Hê, muốn đánh nhau? Ta chính là đang kiếm chuyện đấy.

- Đến đây, Hà mỗ trước nay cũng rất thích bồi chuyện.

Hai tên này đều phùng nóng tính, sẵn bực mình ngựa ngáy mấy ngày, nói chưa đến vài câu đã động đao động kiếm đánh nhau.

Mới qua lại chưa được vài chiêu, đã có vài tiếng can ngăn:

- Sư huynh!

- Các vị, đều là bằng hữu của Triều gia trang, sao phải phải tranh chấp chút việc vặt vãnh chứ?

Người trước là nữ hiệp hồng y, lời sau là của một người vẫn đi cùng Triều Lam, Ngô sư gia. Họ Ngô này chừng 30, ăn mặc trường bào thư sinh, đầu quấn khăn vải, tay cầm phiến lông chim phe phẩy, thật rất giống vai quân sư Gia Cát Lượng.

Tần Quyền và tên họ Hà đánh tách nhau ra.

Ngô sư gia bỗng tiến tới chấp tay với nữ hiệp hồng y nói:

- Thiên Vương mời hai vị qua phòng khách chốc lát.

Hồng y nữ hiệp liền liếc vào trong phòng, nhìn Lăng Phong thở dài một cái như chia tay, rồi cùng họ Hà đi theo Ngô sư gia.

Mấy người nọ vừa đi khuất, chỉ thấy Nguyệt Dung cũng đi ra sân, đánh mắt với Thạch Sơn.

Hai người ra một góc, Thạch Sơn liền nhỏ giọng:

- Ngũ Nương, cô phát hiện ra gì rồi sao?

- Ủm, là chuyện của cặp nam nữ.

Mặc dù lo lắng cho Lăng Phong, nhưng Nguyệt Dung lại càng để ý đến hai người kia hơn. Ngay từ khi gặp gỡ cô đã nghi ngờ bọn họ có gì không đúng.

Nguyệt Dung hạ giọng:

- Ta chỉ đoán thôi. Người có nhớ vụ một đồ phường ở Trường An không?

- Đồ phường? Ta hình như không tham gia vụ đồ phường nào, không biết.

Nguyệt Dung nói:

- Thực ra ta cũng không trực tiếp tham gia. Lần đó là đích thân đại nhân đến nghe ngóng. Nhưng hồ sơ thì đại nhân có để ta xem. Nếu ta nhớ không sai, trước khi bị đóng cửa, cặp nam nữ lão bản là một nam một nữ, xưng hô sư huynh muội đều còn rất trẻ. Nam họ Hà dùng đao, nữ xưng Hồng lão bản dùng kiếm. Chiếu theo miêu tả này, thì đều trùng hợp.

Thạch Sơn tin tưởng trí nhớ của Nguyệt Dung. Nói đùa, nàng ta nhưng là tổ trưởng Ứng tổ Mật Thám ty, có thể đánh nhau thì nàng kém, nhưng về trí nhớ thì rất tốt.

Nhưng gã vẫn thấy không đúng, nói:

- Nhưng mà, kia là Trường An, đây là Hà Bắc. Thiên hạ vạn vạn người...

- Dù sao hai người này khẳng định có vấn đề.

Thạch Sơn nói:

- Cứ cho là có mưu đồ. Vậy làm sao cô ta lại quan tâm đến Lăng Phong? Không lẽ là một bọn cả.

- Chỉ có chờ hãn tỉnh lại mới biết được.

Thạch Sơn quen Lăng Phong không bao nhiêu. Gã có hảo cảm với Lăng Phong, chủ yếu vì chuyện Lăng Phong thu nhận Thạch Phi sư đệ gã làm Lăng Hồ, chứ không phải vì cùng là mật thám. Thân là tổ trưởng Hồ tổ, nếu Lăng Phong thật sự là gian, Thạch Sơn sẵn sàng chấp hành nhiệm vụ nắm bắt Lăng Phong.

Thạch Sơn bỗng hỏi:

- Nếu hãn thực sự là gian tể, cô sẽ làm gì?

Nguyệt Dung trầm mặc một lát, mãi sau mới không tình nguyện nói:

- Ta cũng không biết.

Nguyệt Dung đối với Lăng Phong là một loạt khúc chiết khó giải.

Hai người chẳng phải tình nhân, nhưng lại nợ ân tình nhau.

Nguyệt Dung nghi ngờ Lăng Phong nhiều hơn hẳn Thạch Sơn, nhất là sau chuyện với Nam phủ ở Đại Danh. Có chăng là nàng cố tình ép nó xuống, gặng tin Lăng Phong. Cảm xúc nói cho nàng, Lăng Phong không phải gian tế.

Lần nọ nàng nói hẳn chuyện Mật thám ty. Nếu là gian tế, khẳng định sẽ trả lời tỉ mỉ, che giấu thân phận, bày ra lý do kín kẽ. Nào có ai như hẳn, trả lời lộn tung phèo lên, lúc thì để kiếm tiền, lúc thì vì trung tâm.

Nhưng lý do trọng yếu nhất là, hẳn đã cứu nàng.

Hẳn cứu nàng 3 lần vì cái gì?

Nàng cũng không phải chỉ huy sứ, lấy lòng nàng không tác dụng gì cả. Muốn lấy tình báo từ chỗ nàng sao?

Hay vì yêu thích nàng? Nguyệt Dung không cảm giác được tình cảm của hẳn. Nếu hẳn có mưu đồ, khắc phải lộ ra tình cảm từ sớm.

...

Một canh giờ sau, khi trời chuyển tối.

Gia nhân Triều gia trang đang bận rộn tiếp khá nhiều khách nhân, nghe nói là các lộ anh hùng Hà Bắc được Triều gia mời đến. Đám Tân Quyền không được mời, nhưng cũng đã tìm chỗ nào đó ăn tối. Nguyệt Dung Thạch Sơn thì không rõ đi đâu.

Gian nhỏ hậu viện, Tạ Phi Yến đã nấu xong thuốc trở về phòng.

Cô bé mở cửa, định vào thay băng, bó lại vết thương cho Lăng Phong.

Rất nhanh, cửa phòng lại hé mở, Tạ Phi Yến bộ dáng hốt hải chạy ra, ánh mắt đảo dác tìm kiếm, miệng giống như muốn hô lớn lại không nói được.

Nhìn qua khe cửa, chỉ thấy trong phòng trống trơn, Lăng Phong đã không thấy đâu.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

Quyển 3

- Chương 200: Trải Nghiệm Cận Chết?
- Chương 201: Tâm Pháp Bí Chữ "Chém"
- Chương 202: Lại Xuyên?
- Chương 203: Ta Thực Sự Chưa Nhìn Mặt Nàng
- Chương 204: 600 Tuổi Vs Âm 800 Tuổi
- Chương 205: Dâm Tặc Được Tặng Vợ
- Chương 206: Bị Bắt Ở Rể
- Chương 207: Tân Lang Đào Hôn
- Chương 208: Ma Quỷ Có Thể Làm Gì?
- Chương 209: Thập Đại Ác Nhân
- Chương 210: Ta Quên Chứ Đâu Có Ngụ
- Chương 211: Gặp Lại Đại Đạo
- Chương 212: Thổ Phỉ Trên Sông
- Chương 213: Thanh Long Yến Nguyệt Đào?
- Chương 214: Thả Rông Mới Dễ Phát Triển
- Chương 215: Cái Này Phải Cỡ E
- Chương 216: Dừng Một Chút, Ta Đau Quá
- Chương 217: Ta Chính Là Tiểu Thư
- Chương 218: Cừu U Hồn Chỉ
- Chương 219: Không Được Khinh Thường Thẩm
- Chương 220: Tội Mặc Ngược Trào Lưu
- Chương 221: U Minh Cung
- Chương 222: Lần Thứ Ba Rồi
- Chương 223: Cừu Âm Chân Kinh?
- Chương 224: Võ Kinh Tổng Yếu
- Chương 225: Không Phải Ai Cũng Có Kỳ Ngộ
- Chương 226: Truyền Kỳ
- Chương 227: Tướng Hồn Phụ Thế
- Chương 228: Nguyệt Lượng Tuyền
- Chương 229: Vô Tướng Kinh
- Chương 230: Đừng Tùy Tiện Ôm Ấp Ta
- Chương 231: Tràng Diện 3p Kinh Hải
- Chương 232: Ai Nhìn Đâu Mà Lo
- Chương 233: Bổ Sung Âm Khí?
- Chương 234: Cao Cầu Thì Sao?
- Chương 235: Một Quyền Một Nữ Ngủ Say

Chương 236: Tin Vắn
Chương 237: Lăng Mộ
Chương 238: Con Đẻ Bằng Giấy
Chương 239: Cảnh Tượng Cũ, Kết Cục Mới
Chương 240: Dụng Cẩn Viện
Chương 241: Cung Nữ Nhỏ Nhen
Chương 242: Quan Ngân
Chương 243: Vắn Là Anh Ấy
Chương 244: Hòa Hay Không?
Chương 245: Sứ Đoàn
Chương 246: Biển Báo Giao Thông?
Chương 247: Ngũ Thử Ngự Miếu
Chương 248: Hồng Cả Hình Tượng
Chương 249: Tuột Cả Quần
Chương 250: Linh Hồn Ta Là Một Con Rắn Nhỏ
Chương 251: Ahjussi Nhìn Đường Chút Đi
Chương 252: Ôm Bom Tự Sát
Chương 253: Bom Xịt
Chương 254: Thật Là Tận Tụy
Chương 255: Lưu Manh Cũng Cần Học Vấn
Chương 256: Tiết Quyền Đạo
Chương 257: Đại Diện Vô Sản
Chương 258: Lấy Oán Báo Ân
Chương 259: Nửa Đêm Thâu Hương
Chương 260: Bát Mạch Đồ
Chương 261: Ngũ Với Trẻ Vị Thành Niên
Chương 262: Đại Hội Anh Hùng
Chương 263: Mật Thám Chiến
Chương 264: Nữ Yêu
Chương 265: Bạn Gái Cũ
Chương 266: Ta Không Giết Vô Danh
Chương 267: Cảm Biến Nhiệt
Chương 268: Chẳng Logic Gì Cả
Chương 269: Lương Sơn Bạc?
Chương 270: Rút Củi Dưới Đáy Nồi
Chương 271: Vì Ta Thích Nàng
Chương 272: Đoạn Cân Hoàn?
Chương 273: Quá Khứ Của Mỹ Nhân
Chương 274: Hãy Để Ta Yêu Nàng
Chương 275: Chàng Có Mấy Nữ Nhân Rồi?
Chương 276: Report Chính Mình
Chương 277: Được Vương

Chương 278: Ăn Trộm Thì Được, Bán Thuốc
Chương 279: Đả Cầu Bổng Vs Quỷ Ảnh Kiếm
Chương 280: Angelababy Và G-dragon?
Chương 281: Tiền Vào Như Nước
Chương 282: Sáp Nhập
Chương 283: Nghi Ngờ
Chương 284: Thiên Hạ Đệ Nhất Hồng
Chương 285: Mma Thần Công
Chương 286: Tàng Bảo Đồ
Chương 287: Thế Lực Phản Diện
Chương 288: Hai Mảnh Bảo Đồ
Chương 289: Độc Sủng
Chương 290: Các Người Đến Muộn
Chương 291: Ai Sẽ Là Chim Sẻ?
Chương 292: Âm Hiệu Quốc Tế
Chương 293: Sao Chỉ Chém Một Bên?
Chương 294: Lại Xì?
Chương 295: #teamlăngphong
Chương 296: Ma Huyết
Chương 297: Thực Nguyệt Tam Sát
Chương 298: Gặp Lửa Bỏ Tay Người
Chương 299: Trời Hạnh Vật Khô

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 200

Trải Nghiệm Cận Chết?

(Thông báo chương, bàn luận truyện, xem MV, tạo hình nhân vật, ghé <https://facebook.com/atkd1890fic>)

Ở một địa điểm vô định, không gian tĩnh lặng.

Bên trên không nhật nguyệt cũng chẳng gió mây, bên dưới một cọng cỏ cũng không, ngay cả nền là đất hay cát cũng không thể phân biệt.

Lăng Phong có cảm giác mình đang lạc trong một vùng sương mù, nhưng tuyệt nhiên không hề lạnh lẽo. Nói đúng hơn, Lăng Phong chả có tẹo cảm giác nào, ngay cả tay chân hình như cũng đi đâu mất, vết thương trên người chả thấy đau, ngay cả hơi thở cũng không thấy.

Đang loay hoay trong mộng lung, Lăng Phong bỗng thấy một bóng người mờ ảo xuất hiện phía trước. Nhìn kỹ đường nét, Lăng Phong không khỏi há mồm kinh ngạc.

Mẫu thân?

Người kia rõ ràng là Lâm Nghi Anh, sao lại xuất hiện ở đây?

Kỳ quái là bộ dáng Lâm thị vô cùng rách rưới gầy gò, hoàn toàn là bộ dáng lúc xưa, ngày Lăng Phong mới trọng sinh ở thế giới này.

Bình thường Lăng Phong rất thích "phân tích tình huống", lần này có thứ gì đó ngăn cản ép hẳn phải nghĩ. Không thể dừng lại việc suy ngẫm, rất giống một giấc mơ.

Thêm vài hình ảnh khác xuất hiện khiến Lăng Phong như bắt được thứ gì.

Xong, xxx con dâm phụ chôn chồng, xxx lão thầy thuốc nhất chết, trên đường xuống hoàng tuyền rồi. M* nó rõ là đã hồi tỉnh một tẹo rồi, chỉ lệch một chút...

Thôi buông đi. Cái này gọi là gì nhỉ?

Trải nghiệm cận chết?

Nghe nói những kẻ sắp chết đều được trải qua đoạn này, cái gì "hồn lìa khỏi xác", nhìn thấy thân nhân, từ từ bay lên thiên đường gì đó. Thậm chí khoa học hiện đại còn có cả bộ môn nghiên cứu mấy thứ này, hóa ra có thật?

Chỉ lạ một điều, Lăng Phong chết đâu chỉ một lần, lần trước rõ ràng hẳn chả có "trải nghiệm" quái gì, dùng một cái là thăng, mở mắt ra đã quỳ ở âm phủ trò chuyện cùng đầu trâu mặt ngựa.

Lăng Phong bắt đầu bị ép xem phim về chính cuộc đời mình.

"Đại ca..."

Tiểu Hoa xuất hiện, cô bé đang cười nói vui vẻ, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một con thú đen hung tợn vồ lấy bàn tay nhỏ bé. Lăng Phong tuy biết đây chỉ là hình ảnh trong vô thức, hẳn vẫn không kìm được muốn kêu lên, vừa định mở miệng thì hình ảnh kia tan biến.

Lăng Phong thở dài, lời hứa đi tìm Tiểu Hoa hẳn vẫn chưa làm được, không biết giờ này cô bé ra sao?

Đến lượt Lăng Vân, nàng ta chỉ làm mặt lạnh với Lăng Phong rồi cũng dần tan đi. Vị tỷ tỷ xinh đẹp này, với Lăng Phong lúc xa lúc gần, không cách nào nắm bắt, ước chừng giờ này đã "gạo nấu thành cơm" với Từ Nguyên rồi cũng nên.

"Nghĩa huynh, chúng ta về nhà thôi."

Có tiếng nữ nhân từ sau lưng, Lăng Phong quay lại, Tô Đóa Nhi đang nhìn hẳn mỉm cười.

Có phim xem miễn phí tất nhiên quá tốt, nhất là phim mà nữ diễn viên toàn là gái đẹp kiểu này.

Lăng Phong chỉ buồn bực một chuyện, hẳn không thể cử động, đến đoạn cần thiết không khác gì bị cầm tù. Phong ca xem ra số khổ, hết em gái đến chị gái, vợ con không thấy đâu. Đã vậy ngay cả sắp chết ôm hôn tiễn biệt cũng không được.

Vừa nói xong Lăng Phong liền nhìn thấy Công Tôn Dao, nàng mang ánh mắt trách móc, đại loại Lăng Phong đi một lèo mấy tháng.

Hình bóng Công Tôn Dao mờ dần, nhường chỗ cho Nguyệt Dung.

Lăng Phong và Nguyệt Dung sống chết cùng nhau không chỉ một lần, kỷ niệm "khắc cốt ghi tâm" coi như đã có, hơn hẳn mấy bộ phim tình cảm Hàn Quốc thời trước dài dòng nặn ra. Chỉ tiếc hẳn chưa kịp xúc tiễn thì thăng mất.

So với Công Tôn Dao, Nguyệt Dung làm mật thám trải gió sương, da dẻ tuy kém mịn màng, nhưng chung quy vẫn là mỹ nữ hiếm có.

Hai năm qua, đi từ Giang Nam lên Hà Bắc, số mỹ nữ lọt mắt Lăng Phong không nhiều, không như thời hiện đại, bước chân ra đường hai bước gặp chục em, quay lưng vào nhà bật internet lên cả mấy ngàn em. Tuy nhiên, kiếp này Lăng Phong lại đào hoa thấy rõ, hầu như em nào nổi bật hẳn cũng có cơ hội tiếp cận, không như thời trước các em đẹp chưa bằng ai đã xem tiền hơn mạng, tầm cỡ nhân viên quèn như Phong ca ngay cả một tẹo cơ hội lại gần cũng không có.

Kể đó lần lượt Mặc lão, rồi mấy huynh đệ gần gũi cũng xuất hiện chào hỏi. Lăng Phong gặp ai cũng hồ hởi, kể ra sắp đầu thai lần hai, lần này không khéo bị tẩy sạch ký ức, thôi thì điểm danh anh em một lượt rồi đi cho thanh thản.

Thực ra, còn không ít người khác vô duyên vô vớ xuất hiện, Lăng Phong không thể ngăn cản ký ức mình tuồn ra, chỉ buồn cười Lăng Phong lại chả nhớ hết. Ví dụ một cô nương váy lục ôm tỳ bà, hoặc một cô nương khác váy hồng rực lửa.

Lăng Phong quả thực rất nuối tiếc cái kiếp sống mới này, riêng đường nhân duyên quá vượng, ngay cả tài sản ở kinh thành còn chưa kịp kiểm kê lại, hình như cũng không ít, một thân bản sự tuy chưa phải vô địch thiên hạ, nhưng so với ngày xưa hơn mười vạn tám ngàn dặm.

Thế mà bây giờ cứ thế này vút hết.

Chưa kịp tiếc rẻ, Lăng Phong bỗng nhớ ra. Thiếu một người.

Người này, nếu nói đến độ thân thiết, thậm chí còn hơn cả Lâm Nghi Anh. Lăng Phong và nàng ta thậm chí có cả quan hệ da thịt. Chỉ là, giờ này muốn nhớ ra khuôn mặt đối phương, Lăng Phong lại không tài nào hình dung nổi, hẳn chỉ biết nàng ta là người đẹp nhất hẳn từng gặp, kể cả kiếp trước lẫn kiếp này.

Đang lúc hay ho, Lăng Phong bị một âm thanh ồm ồm làm giật mình:

- Tiểu huynh đệ, kiếp sống của người sướng phết nhỉ, chẳng bù cho lão ca.

- Ai? ... Khoan đã, tại sao ta lại nói được.

Lăng Phong định thần nhìn lại.

Sương mù đã tan biến.

Nơi này đồng không mông quạnh, một nam nhân trung niên đang tiến lại gần Lăng Phong.

Kẻ này tầm tuổi 30, bộ dáng cao to khá dữ tợn, trên mặt không mọc đầy râu.

- Người lần đầu à? Không sợ người khác nhìn hết bí mật sao?

Lăng Phong nghe không hiểu lắm, hẩn ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Lần thứ hai.

Kẻ kia hơi kỳ quái, nhưng vẫn làm mặt khách sáo:

- Thứ hai? Có đạo hạnh, ngưỡng mộ ngưỡng mộ.

Lăng Phong vừa bực mình vừa buồn cười.

Lão tử đi chết mà còn ngưỡng mộ cái m* gì?

Lăng Phong đáng ra muốn hỏi rất nhiều điều, nhưng vừa lỡ mồm khoe lần thứ hai khiến hẩn há miệng mắc quai.

Dù sao lúc này chỉ có hai người, Lăng Phong đành bắt chuyện với tên râu ria cho đỡ buồn:

- Người vì sao lại chết?

Tên râu ria nhìn Lăng Phong ngờ vực, buông một câu tỉnh bơ:

- Chết? Ai bảo ta chết?

Lăng Phong cười thầm, đối phương bộ dáng nông dân, ước chừng thông minh cũng không đến đâu, có lẽ "bắt đắc kỳ tử" không kịp nhận ra mình đã thắng.

Nhìn vẻ mặt của đối phương, với tư cách là người từng trải, Lăng Phong vỗ vai đối phương thái độ thân mật:

- Cái này là cạm chết, ai sắp chết đều phải trải qua. Ta chỉ không ngờ còn có thể nhét hai người vào một chỗ.

Người kia nghe câu này xong, gã nhìn Lăng Phong từ trên xuống dưới, bộ dạng từ khó hiểu sang buồn cười, rồi lại như đang nghiên cứu con mồi, khiến Lăng Phong không khỏi dãn nở da gà, vội lùi ra sau.

Nói gì thì nói, ở chỗ này trống trơn, tên trước mắt lưng hùm vai gấu, chẳng may có sở thích biến thái kia, đè Phong ca ra, chỉ e đời trai của Phong ca cũng tan nát. Sống trên trần thế mấy năm giữ gìn là thế, sắp chết đến nơi còn bị mất, còn gì nhục nhã bằng.

Kẻ kia nhìn Lăng Phong một lát, mặt thể hiện như đã hiểu ra, gã không vội trả lời, chỉ kiếm một chỗ bằng phẳng từ từ ngồi xuống, nói:

- Hóa ra người lý giải chuyện này là chết à? Xem ra người là tán tu.

- Cái gì tán tu?

- Tán tu là tự mình tu luyện, không theo khuôn mẫu chỉ dẫn nào. Người nói mình tới đây lần thứ hai mà vẫn không đoán ra chỗ này là chỗ nào, đầu óc tệ như vậy mà có thể tu đến cỡ này, lão ca không phục người không được.

Lăng Phong ngờ ngợ, đối phương thái độ rất tự tin, không giống người ngu nói bừa.

Lăng Phong đành bắt chước ngồi xuống, đổi giọng học hỏi:

- Ài, tiểu đệ đúng là tán tu, tu hành khó khăn. Không biết quý danh đại ca là?

Kẻ kia liếc Lăng Phong nhếch mép:

- Người có biết nếu ta nói tên ra, đồng nghĩa với chuyện gì không?

Lăng Phong im lặng, hắn nghĩ thấy mùi uy hiếp.

Người kia nhắm mắt, thời gian chầm chậm trôi qua.

Lăng Phong tuy không hiểu ra sao, nhưng hắn hiểu mình không nên nóng vội, càng nóng vội càng lộ sai lầm.

Dù sao cũng không có việc gì làm, Lăng Phong bèn đem võ học ra tu luyện một lượt, coi như duyệt lại làm kỷ niệm.

Hắn nhận ra một điều, chỗ này không rõ nhờ cái gì, tốc độ phục hồi khí lực cực nhanh, ngay cả thần lực cũng vận hành vèo vèo. Tuy vẫn ôm trong mình tư tưởng của kẻ sắp chết, dù có luyện cũng như không, Lăng Phong vẫn không kìm được tiếp tục.

Người ta ngay cả chết còn hà tiện, Phong ca là chết còn tham.

...

Không biết trải qua bao lâu, Lăng Phong chầm rãi thu công mở mắt.

Vừa hé mắt ra, linh tính đã báo cho hắn có siêu nguy hiểm kề cận.

"Vù"

Lăng Phong nhanh như cắt tránh đòn.

Cũng phải nói luôn, Phong ca hiện không có đầy đủ tứ chi thân thể.

Hắn cũng chẳng giải thích được. Hắn cảm giác cả cái không gian này là của mình, còn hắn giống như một cái camera trôi ở giữa. Muốn di chuyển góc nhìn thì chỉ cần nghĩ là được. Vừa nghĩ một cái là động luôn, không cần chân tay gì.

Cho dễ hình dung, chính là góc nhìn người thứ nhất khi chơi FPS.

- Người muốn gì?

- Hô, thật không nghĩ tiểu huynh đệ mang trong mình lắm thần công đến vậy, làm ta nhẩn nại ngồi xem đến hết. Nói cho tiểu huynh đệ biết, lúc đầu thấy người ngây thơ yếu ớt, lão ca đã có ý tha cho, chẳng qua... hêê. Biết vậy ta ra tay từ đầu, đỡ phí thời gian làm trò thử người...

Lăng Phong im lặng, hắn đang rất mờ mịt, chỉ hiểu một chuyện, đối phương đang có địch ý, thậm chí muốn xử hắn.

Kẻ kia vẫn tiếp tục:

- Có điều không sao. Quả nhiên nghe con ngơ ngác, có bao nhiêu đồ tốt đều đem ra, haha. Để người luyện cho sung túc ta cướp luôn một thể, nhất cử lưỡng tiện.

Nói rồi đối phương bỗng hóa dữ tợn, khuôn mặt to bành hẳn, kèm theo những luồng màu đen tỏa ra phì phì, trông như một quả bóng bị xì.

Lăng Phong rùng mình.

Chuyện quái gì đây? Quý cướp vong hồn?

Lăng Phong nhìn hình dáng tên kia méo mó không khỏi sinh ớn lạnh.

- Stop, tạm dừng.

- Chuyện gì?

Dựa vào khẩu âm khá lạ của đối phương, Lăng Phong hỏi bừa câu giờ:

- Người từ nơi khác đến đúng không?

- Sao người biết?

- Thảo nào, quy tắc giang hồ mới thay đổi cũng không biết.

Lăng Phong cố gắng câu kéo thời gian, âm thầm thi triển Lưỡng Nghi Hộ Tâm.

Còn may, Lưỡng Nghi Hộ Tâm vẫn xài được.

Tên kia không ngờ lại nhẫn nại đáp lời:

- Quy tắc nào thay đổi?

Lăng Phong nhếch mép:

- Bây giờ thịnh hành trào lưu đếm số rồi mới ra tay, rất được các cao thủ ưa chuộng.

- Còn có chuyện này?

Lăng Phong đang phải phân tâm cũng phải cố nín cười.

Tên kia nghĩ gì đó, tỏ vẻ hào sảng:

- Vậy được, người đếm đi. Lão ca dù sao cũng là đại cao thủ, không thể mang tiếng tụt hậu.

Lăng Phong suýt nữa đập đầu xuống đất, nói đùa thành thật. Dù sao Lường Nghi Hộ Tâm cũng đã sẵn sàng, Lăng Phong đành ra vẻ trịnh trọng:

- Một...

Hai bên căng thẳng nhìn nhau.

- Ba.

- Khoan, hai đâu?

- Đây!

"Chát"

Lăng Phong lao tới, đánh vào mặt đối phương.

Lần này thì hẳn đã thấy tay của mình, chỉ là giống như để có cái tay này, hẳn đã tốn không ít thần lực.

- Chết tiệt, người con m* nó quá mất dạy. Sư phụ của người là tên nào? Lại dạy thứ đồ đệ xỏ lá như vậy?

- Sư phụ của ta cả chục người, đều là giáo sư Đại học.

“Xèo”

Chỉ là, nhìn cảnh gì đó diễn ra trước mắt, Lăng Phong không dám tin.

Lại gì đây, tự tái tạo cơ thể?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 201

Tâm Pháp Bí Chữ "Chém"

Chỉ thấy trên người kẻ kia, chỗ bị Lăng Phong đánh đầu tiên móp vào, sau đó lại nở ra bằng phẳng trở lại, quả thật không khác gì đang xem phim ma.

Đến lượt tên râu ria vùng bàn tay ra trước, Lăng Phong đành đưa tay ngạnh đỡ.

"Soạt"

Lăng Phong chửi thề. Cái thứ "xì xì" của đối phương nhìn đã thấy ghê, chạm vào còn ghê hơn, chỗ bị thương cũng bị ăn mòn như dính acid.

Nhưng vấn đề là, hóa ra hấn cũng tái tạo được.

Tốt xấu Phong ca cũng từng ghé chơi âm phủ, cũng gọi là dân có kinh nghiệm, lập tức khẳng định đây không phải âm phủ.

Cả hấn và đối phương không phải thực thể, đánh vào người gây tổn thương ngay lập tức có thể tái sinh, nhưng mỗi lần tái sinh sẽ tiêu hao thần lực. Lăng Phong đương nhiên không thể dùng một cái đoán ra đây là tâm cảnh, nhưng hấn cũng đoán được không gian này là một loại ảo cảnh. Còn hấn, có thể vẫn còn sống.

- Ước gì ở đây có khẩu súng ngắn...

Nói chưa xong câu, Lăng Phong đã phải trợn mắt há mồm, tên kia cũng khựng lại neho mắt nhìn.

Trước mặt Lăng Phong thế mà xuất hiện một thứ màu đen.

Chỉ thấy một khẩu súng ngắn G17 của thời hiện đại.

Ôi đêch m* đây là cái không gian quái quỷ gì?

Game không gian thực?

Tên râu ria không rõ thứ đồ chơi đen đen của Lăng Phong là gì, vẫn mạnh miệng nói:

- Gì đấy? Ám khí? Hô, tưởng gì, ám khí trong thiên hạ ngay cả Khổng Tước Linh lão ca cũng từng xài qua, người đem thứ bé tẹo đó ra tác dụng gì?

"Xì xì"

Lăng Phong không suy nghĩ dông dài, hẳn cực ghét cái tiếng xì của tên kia.

Súng giờ lên.

"Đoàng"

- Ááá, mặt của ta... Đây rút cục là ám khí gì? Đường môn từ lúc nào phát minh thứ lợi hại như vậy?

- Sửa cho người nhớ. Cái này không phải Đường môn, mà do Lăng Môn phát minh.

- Lăng Môn nào?

- Chính là gia tộc của ta.

Tự nhiên trên trời rơi xuống một cây G17 đảo lộn tất cả logic, vừa rồi bị đuổi chạy té khói bây giờ lại lật ngược thế cờ, Lăng Phong cũng chả thèm chán chừ, giờ lên chuẩn bị bóp cò lần hai.

Tên kia nhìn thấy hoảng hồn. Cái món kia bắn ra chỉ một phát đã làm người hấn thủng một lỗ to đùng, cả đời vân du của gã cũng chưa gặp ám khí nào khủng bố đến vậy.

...

Lăng Phong luôn nghĩ mình không có tâm pháp để dùng.

Thực tế đúng như Kha lão từng nhận định, hấn có mà không biết.

Tâm pháp của Lăng Phong dường như là một bản sao Lưỡng Nghi Tâm pháp của Toàn Chân, tầng hóa hình Lưỡng Nghi Hộ Tâm khá tương tự, ngay cả tâm cảnh cũng không sai biệt. Cũng không rõ mấy thứ này trong người Lăng Phong từ lúc nào.

Điểm khác biệt giữa Lăng Phong và đệ tử Toàn Chân có lẽ nằm ở phần luyện khí cơ bản.

Toàn Chân dùng Nội Đan thuật, còn Lăng Phong thì dùng hàng chợ trời. Mặc dù có sự giúp đỡ của Tần Quyền, nhưng có thầy có sách vẫn khác với học theo kiểu bàn luận hỏi han.

Nói ra thì cả hai đều chỉ cách vận khí hít thở, thông mạch Nhâm Đốc như nhau mà thôi. Chẳng qua, hàng chợ thì không thể bằng hàng hiệu, điều này là không thể che lấp được.

Nội Đan thuật dựa trên đạo dẫn của Đạo gia, cùng với thiền định của Phật gia, đều lấy chữ "tĩnh" làm bí quyết. Còn phép luyện khí của Lăng Phong là Tần Quyền gia sư, cũng không biết là dựa vào bí chữ gì, tâm trí luôn trong trạng thái hưng phấn.

Chắc bí chữ “chém”, trong “chém gió”.

Tuy khi vận công có chút hưng phấn, nhưng thu công Lăng Phong vẫn tĩnh tọa giống như thiên hạ.

Nói chung, võ công Lăng Phong đang có là một kiểu hàm bà lẳng, nửa này nửa kia, xác suất tẩu hỏa nhập ma luôn luôn rất cao.

Lần giao chiến với Như Vân sát thủ, vào lúc gần cuối Lăng Phong đột nhiên rơi vào trạng thái "mong manh dễ vỡ", tai mắt khí lực hỗn loạn, đến cuối cùng Lương Nghi Hộ Tâm còn đột nhiên tiêu thất. Thực ra lúc đó Lăng Phong đã ở bờ vực tẩu hỏa nhập ma lần hai, nếu không bị đâm trọng thương, sớm muộn hãn cũng sẽ tự ngã luôn ra đường trường.

Lăng Phong liền lĩnh kích phát chiến ý thi triển thương pháp, vô hình khiến thần pháp của hãn "lục đục nội bộ", chữ "vô" chữ "ý" đồng thời xuất hiện xung khắc lẫn nhau, kéo theo tâm pháp cũng bắt buộc phải kích hoạt.

Nói dễ hiểu thế này, cướp tới nhà, hai huynh đệ tranh giành ra chiến, lão cha phải chạy ra can ngăn, rút cục cả ba đều mất sức.

Trong cái rủi có cái may, sau lần bị kiệt quệ, tâm pháp của Lăng Phong rút cục vượt ải thành công sinh tâm cảnh, chính là giấc mơ kỳ quái này, báo hại Phong ca còn tưởng mình gặp "trải nghiệm cận chết".

Có điều trong cái may lại có cái rủi. Tâm cảnh của Lăng Phong vừa xuất hiện đã bị kẻ lạ dùng thần pháp sờ vào. Đối phương có lẽ nghĩ Lăng Phong yếu, muốn vào chơi chút.

Bên trong tâm cảnh, mọi thứ thực thể hay chiêu thức đều phải xài đến thần lực. Thân ảnh đều do thần lực sinh ra, chỉ cần thần lực không cạn lúc nào cũng tạo ra được. Điều này có nghĩa là, với những người không có thần, hoặc không đủ thần như Tiểu Uyển, chỉ có thể nhìn thấy không gian tâm cảnh, chứ không thể tạo ra cái gì.

Cũng có nghĩa là, nếu bị cao thủ thần đột nhập, người không có thần chi có thể dùng ý chí để thủ, không thể phản công. Đó là lý do vì sao Dương Thanh Phong nhắc nhở Tiểu Uyển luyện tâm cho kỹ, tránh bị khống chế.

Tiên nói luôn.

Bình thường một người dùng thần lực đột nhập tâm cảnh đối phương, chỉ cần lọt một tia vào là được, không có ai rảnh đi phí phạm thần lực tái tạo cả thân thể rõ ràng rành rành như tên kia. Đã thế, dường như anh đây còn là người yêu bản thân, đánh nhau thắng thua không quan trọng chỉ cần dung nhan vẫn còn đẹp là được. Hồng một tí lại tạo một tí.

Lăng Phong từ đầu cứ ghê tởm lão này râu ria không thềm cạo, bẩn bẩn khó chịu, nào có biết đối phương tổn không biết bao nhiêu thần lực đi tỉa tót từng sợi một.

...

Thấy họng súng đen ngòm lại đưa lên, gã râu ria hai tay che mặt, miệng nói vội:

- Khoan đã, cái ám khí kia không tốt, bỏ đi.
- Nói cũng phải, cây này hơi kém. - Lăng Phong tán thành.

Tên kia tưởng đã xong, vội vã chỉnh sửa dung nhan, chuẩn bị trả thù. Chỉ cần Lăng Phong dừng dùng cái thứ kia, gã hoàn toàn tự tin bóp chết đối thủ.

Chẳng qua, còn chưa kịp nghỉ xả hơi, râu ria lại buộc phải lên tiếng:

- Lại gì nữa đây?

Lăng Phong tỉnh bơ:

- Không cho ông dùng G17 thì ông chuyển qua M4A1 thôi.

- Cái gì gờ với mờ...

Tiếp đó là một loạt âm thanh hỗn loạn.

"Tạch tạch"

- Á, trời ơi thân thể ta thủng hết cả rồi. Người cái tên hỗn... á... trưởng này, lão ca đây chỉ ghé thăm nhà người một chút... phì phì... không tiếp khách thì thôi việc... gì phải đối xử tàn nhẫn như vậy? Lễ nghĩa người để đâu... á... hết.

- Buồn cười, ông bị sút về cái thời quái quỷ này hai năm, ở thêm tẹo nữa ngay cả cách dùng điện thoại cũng quên. Thôi, chịu khó thêm chút đi, ông đây ôn lại tí kỷ niệm xưa.

"Tạch tạch"

- Sao cứ nhắm mắt mà bắn thế hả?

- Ngày xưa ông chuyên headshot.

Tên kia ngán ngấm, cứ thi thoảng thẳng nhãi cầm ám khí lại tuôn ra một tràng từ ngữ trên trời, không khác gì thẳng điên.

Lăng Phong vẫn không chịu dừng, cảm giác xả đạn này quả nhiên phê không thể dừng lại:

- Ông đầu thai cái chỗ chết tệt này chém gió chả thẳng nào tin. Lần này thì tốt rồi, có nhân chứng vật chứng hần hoi nhé.

- Được rồi, ta tin, ta tin là được chứ gì?

Râu ria khổ sở vừa tránh ám khí vừa kêu.

"Tạch"

- A, đồ lưu manh...

"Tạch"

- Thỗ phỉ...

"Tạch"

- Vô liêm sỉ...

- Thông cảm, còn nốt mấy viên, không bắn nó kẹt đạn mệt lắm, cây M4A1 này riêng vụ tháo ra rất phiền.

- Hừ, kẹt mới là tốt a, kẹt mới tốt...

"Tạch"

...

Lát sau, trời yên biển lặng.

Xem chừng bắn mỗi tay hết đạn, Lăng Phong cũng buồn chán ngồi xuống đất.

Nói ra thì, mỗi viên đạn đều là thần lực. Cũng rất tốn kém.

Về cơ bản, có bắn nữa dường như tên kia chỉ kêu la oai oái là hết, Lăng Phong chả thấy đối phương bị tổn thương đáng kể gì khác. Xem chừng thần lực của tên kia cũng dư thừa như râu của gã, lại xài hoang phí chả kém Lăng Phong, người cứ hể hửng chỗ nào lại lo đắp chỗ đó.

Tuy vậy, tên râu ria giờ này khá thảm thiết, một tay chống hông thở phì phò nói:

- Người rút cục là người phương nào? Sao trong đầu người toàn những thứ kỳ quái như vậy?

Lăng Phong bật ngữ:

- Ông mới phải hỏi thứ ghê tởm nhà người đây? Người không ra người, quỷ không ra quỷ, cứ xì xì như cao su bị cháy.

- Cao su là cái quái gì? Mà nói người ngu không sai. Đây là tâm cảnh, nghĩ cái gì ra cái đó, có phải thật chó đâu mà...

- Hóa ra là vậy, tâm cảnh? Đa tạ chỉ giáo.

- Haha, nói giỡn, nói giỡn ấy mà.

- Ta lại vừa nhớ ra một thứ rất hay...

Tên râu ria có dự cảm không ổn, mồm chỉ kịp há ra, lại không nói được chữ nào.

- Lần này cho người biết thế nào là Javelin, hàng Mỹ xài ở Iraq đấy.

- Ôi, Vô lượng thọ Phật...

Tên râu ria rút cục phát điên.

Hắn chả hiểu mấy từ kia là cái quỷ gì, chỉ biết mỗi lần tên điên này nói ra một từ lạ, đảm bảo gã sẽ ăn đủ, lần này lại còn hai ba từ một lượt.

Gã ta vừa thoát khỏi giam cầm một thời gian dài, thân thể nội lực bị tổn thương nặng nề, chỉ riêng thần lực vẫn còn một ít. Nhưng một ít của gã cũng đủ để tung hoành ngang dọc, không may lang thang kiểu nào lại gặp Lăng Phong cũng đang bị thương, gã mới đánh liều nhảy vào muốn luyện tí.

Tất cả mọi chuyện đều suôn sẻ, cho đến lúc Lăng Phong lôi ra mấy thứ trên trời kia.

Đầu tiên một thứ ám khí nhỏ bằng bàn tay, ngay cả bắn ra mũi tên hay phi tiêu gã cũng nhìn không kịp, nhưng cứ phát nào là đau phát đó, thân thể của gã thùng từng lỗ to đùng, tổn không biết nhiều thần lực mới sửa lại được.

Đến cây thứ hai dài bằng cánh tay, tuy "công lực" một lần yếu hơn, nhưng bù lại có thể bắn ra liên tục mấy chục phát, chùng đó đã khiến gã thực sự nản dần dần.

Bây giờ nhìn lại cây thứ ba, lỗ ám khí to bằng cả cái đầu người, thân dài bằng thân người, nhìn qua thậm chí không thể cầm gọn trong tay mà phải vác lên vai, nói vậy nếu để nó bắn ra chỉ e toàn bộ thần lực cả đời của gã cũng tiêu tan thành mây khói.

Gã lúc này chỉ còn thần lực lay lắt để bảo trì sinh mạng, nếu bị tuyệt diệt coi như hội phi yên diệt, bao nhiêu công sức để thoát khỏi trói buộc cứ thế cũng đổ ra sông sạch.

Biết mình không trụ nổi thứ đen ngòm kia, tên râu ria vội nói:

- Nay, thương lượng được không?

Lăng Phong chưa xài đồ chơi rocket bao giờ, nào còn hứng thú gì khác:

- Thương lượng cái gì?

- Người không muốn biết bí mật về chỗ này sao?

- Để sau đi, đợi ta thử xong cái này đã.

Tên kia run rẩy:

- Từ từ nào, quân tử động khẩu không động thủ.

Lăng Phong chậm rãi:

- Thì ta đang động khẩu... phóng rocket đây còn gì.

"Viu"

"Uỳnh"

Cả một vùng không gian bị méo mó, khói bụi bốc lên mù mịt.

Chỉ tiếc nơi này chỉ tái hiện âm thanh hình ảnh, không xuất hiện mùi vị, nếu không chỉ e đã khét lẹt mùi thịt nướng đâu đó.

Ở phía ngược lại, một nhân ảnh mờ mờ, trên vai một thứ vũ khí kỳ quái dài ngoẵng, tay còn lại phúi phúi bụi trên người, miệng lẩm bẫm:

- Ông mới thêm vào quan tâm bí với chả mật. Bí mật ông đây còn thiếu sao? Lâu lắm rồi mới được sướng như vậy, cứ thả cửa cái đã.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long
www.dtv-ebook.com

Chương 202

Lại Xuyên?

Đêm.

Tràn đầy an tĩnh.

“Rích rách”

Dưới ánh trăng, cạnh tiếng dế kêu cũng chỉ có tiếng gió lùa...

- Á, có dâm tặc...

Một thanh âm sợ hãi phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh.

Ngay sau đó, từ hậu viện Triều gia trang, tiếng xao la, tiếng gọi, tiếng mở cửa lũ lượt vang lên, vô cùng náo nhiệt.

Chưa đầy một khắc, đèn đuốc đã nổi lên bốn phía, chiếu cả một khoảng không sáng trưng.

Trấn Độc Mộc tuy tụ tập đủ loại thành phần hỗn tạp, nhưng loại chuyện giữa đêm kêu cứu kỳ thực lại không nhiều.

Này cũng không phải quan phủ liêm khiết yêu dân, bộ đầu hành án có nghề, chẳng qua ở đây có Triều gia trang án ngữ, phạm có thành phần bất hảo đều bị Triều Thiên Vương lấy làm mục tiêu hành hiệp, đem đi giáo huấn sạch sẽ.

Một tên gia đình chỉ mặc mỗi quần trong ló đầu ra hỏi:

- Gì vậy? Có cháy sao?

- Hình như phòng đại tiểu thư có tiếng kêu, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Một tên ăn mặc phong phanh vừa mặc áo vừa đáp vội.

Tên kia vừa nghe ba chữ "đại tiểu thư", trong mắt lộ ra vẻ cổ quái, động tác bỗng nhanh nhẹn khác thường:

- Đại tiểu thư? Đi đi đi, mau đi nhìn xem.

Không chỉ riêng hẳn, từ các phòng cả đám gia đình cũng vội vội vàng vàng mang đai lưng mũ quả dưa, không thèm sửa sang gọn gàng cứ thế tranh nhau chạy ra ngoài.

Triều gia trang lâu lắm không có vụ gì hay ho, nếu hôm nay phát sinh một vụ lại không được tận mắt chứng kiến, cái này khác nào sống ở thời hiện đại tin nóng ngay bên cạnh mà không biết, nói ra sẽ bị "cư dân mạng" chê cười thối mũi.

...

Ở một nơi gần đó.

- M* cái gì ầm ỹ như vậy, có đạo đức hay không? Chọc ông tức ông phóng nốt quả rocket nữa bây giờ.

Lăng Phong không tình nguyện mở mắt. Hẳn vừa trải qua một đoạn "bắn phá" đã tay, bị tiếng ồn làm phiền liền mở miệng mắng.

“Oáp”

Lăng Phong không tìm được một môi giờ tay đánh ngáp rõ to, chẳng qua mồm đang mở toang hoác bỗng cứng đờ lại, nhìn cảnh trước mắt ngay lập tức ngồi thẳng, vẻ mặt không thể tưởng tượng, rất muốn dụi mắt nhìn kỹ lần hai.

Hắn phát hiện mình đang nằm úp trên giường. Điều đáng nói, nhờ màn trướng trắng tinh phản sáng, giúp Phong ca tạm xác định, trước mắt là một nữ nhân đang run run lui ở góc giường.

"Từ từ, không đúng."

Lăng Phong trong mộng lung còn nhớ rõ, hắn đang đại chiến 300 hiệp với một tên lạ mặt xấu xí, lại thế nào chuyển cảnh sang giường nữ nhân. Ông trời lại bắt hắn đại chiến tiếp 300 hiệp?

Không tốt đâu, tổn sức lắm.

Có điều lần này tay chân có thể cảm nhận rõ, hắn là không phải ảo giác nữa.

Với kinh nghiệm chết đi sống lại tràn trề, Lăng Phong ngay lập tức dự đoán.

Lại xuyên rồi?

Trước vèo một cái 800 năm, bây giờ không biết lại mấy trăm năm?

Lại từ từ cái nữa, chẳng phải có một đoạn hắn đã tỉnh dậy, bị ai đó đòi chôn sống sao? Cái đoạn đó và đoạn này có liên quan hay không? Là cùng một kiếp, hay là hai kiếp rồi?

Thật là phiền phức. Kinh nghiệm xuyên không quá đổi phong phú, làm hỗn loạn cả năng lực phán đoán.

Tình hình này, nếu xuyên không đầu thai là một loại nghề nghiệp mà nói, thế thì Phong ca 3 năm đã đổi chỗ làm 3 lần, chỗ ngắn nhất chỉ có mấy phút đồng hồ. Người khác đều là hẵn 10 năm 20 năm tuổi nghề, còn có cả dây thành tích vương hầu gì đó. Đây Phong ca còn chưa có cái gì cả. Cái này ghi vào hồ sơ lí lịch thật không đẹp chút nào, bên cục quản lý xuyên không khẳng định sẽ nghi ngờ năng lực của hẵn.

Mà lại thôi, xuyên nữa cũng không sao. Lần này gắng làm cho tốt vậy.

Hai năm trước mở mắt ra ở trên giường, lần này cũng ở trên giường, Phong ca vận số cũng không tệ lắm. Ít ra còn đỡ hơn xuyên ngay giữa trời cát bụi. Có chăng là tình huống lần này rất không ổn.

Nhìn vị nữ tử kia đang kinh hoảng trong đêm, lại nhìn một phòng đầy màu sắc cổ đại, đồng chí "cái gì cũng thiếu chỉ riêng kinh nghiệm xuyên không không thiếu" Lăng Phong liền đánh liều kết luận.

Lần này có tiến bộ, xuyên hẵn giường nữ nhân.

...

Đại sảnh Triều gia trang.

Chỗ này từ lúc chiều đã rất đông nhân sĩ giang hồ tụ tập.

Triều Thiên Vương rất có danh tiếng trong giang hồ, không chỉ quanh Độc Mộc, mà cả Hà Bắc Sơn Đông, quen biết lại rộng khắp. Hôm nay không biết nhân dịp gì, y mở yến tiệc mời không ít hảo hữu giang hồ, nghe nói đến tham dự có cả Sử Trang chủ Sử Vũ Thi, còn cả Cái bang Trưởng lão.

Lúc này hội nghị đã đi đến giai đoạn rượu vào lời ra, sư gia họ Ngô đứng trên bậc cao cạnh Triều Lam, nâng ly cao giọng:

- Chư vị, không biết Ngô mỗ có thể nói đôi lời?

- Có thể, thoải mái.

Anh em đang uống từng bình, có quản thẳng nào muốn nói hay muốn hát.

- Tại hạ vừa trò chuyện với vài hảo hữu, biết được triều đình Trường An muốn tiêu diệt quân Yên, thế nhưng lại bắt tay với người Kim. Sứ đoàn mang theo cống vật vàng bạc đã lên đường.

Bên dưới im lặng dần.

Kỳ thực, người trong giang hồ, triều đình là Tống là Yên đều không sao, chỉ cần không phải ngoại tộc là được.

Chỉ là, lần này Trường An đưa cống vật muốn nhờ Kim diệt Yên, điều này chẳng khác nào cồng rắn cắn gà nhà, dân chúng hầu hết đều vô cùng bất bình. Về cơ bản binh biến chưa ngã ngũ, người dân vẫn chưa rõ mình sẽ là người Tống hay người Yên, chỉ biết kẻ nào muốn hòa với người phương bắc đều là gian cả.

Ngô sư gia hắng giọng:

- Chư vị có biết lần này là ai làm sứ giả?

Ai đó lớn tiếng nói:

- Cái này ta có nghe nói, là Cao Cầu.

Xung quanh đều hơi ngẩn ra. Bọn họ cũng gọi là tin tức linh thông, tuy biết xú danh Cao Cầu mấy năm gần đây, nhưng chuyện sứ đoàn, chuyện Cao Cầu làm sứ giả thì không hề nghe đến. Triều Lam lấy tin từ đâu mà nhanh như vậy?

Chẳng qua, kỳ quái thì kỳ quái, bọn họ cũng không nghi ngờ lâu. Một là đang sẵn rượu, trí thông minh cũng giảm, hai là Triều Lam tiếng tăm hành hiệp bấy lâu, có lẽ có ai đó từ Trường An ngầm báo.

Lập tức là tiếng xì xào:

- Cao Cầu nào?

- Hừ, còn cái nào? Cái tên nhờ đá cầu làm quan đấy. Triều đình thối nát, Sái Kinh còn chưa xong, lại dùng thứ vô dụng làm quan...

Ngô sư gia đợi bàn luận yếu đi, tiếp tục:

- Xú danh của tên họ Cao này có lẽ chư vị không biết hết. Mới ngay đây thôi, một vị anh hùng hảo hán Cấm quân, chỉ vì không khuất phục hần, bị hần ép vào đường cùng, phải cùng mẹ già lưu lạc tận Hà Bắc chúng ta. Vị kia là Vương giáo đầu đang dưỡng thương ở Vạn Thú sơn trang, chuyện này Sử Trang chủ rõ hơn ai hết.

- Đúng là có chuyện này.

Một người cao lớn, có lẽ là Vạn Thú Sơn trang Trang chủ Sử Vũ Thi, gật đầu xác nhận, nói xong cũng không thêm bớt gì khác.

Sư gia họ Ngô liền tiếp lời:

- Vương giáo đầu nhân nghĩa, ở kinh thành nhận nuôi không ít trẻ nghèo cơ nhỡ, lại hết sức giúp đỡ dân chúng, người như vậy chẳng lẽ không xứng hai chữ hảo hán?

- Xứng, rất xứng.

- Ài, thế nhưng chỉ vì làm phật lòng Cao Cầu, bị hần biếm chức làm hại, nếu không nhờ ông trời phù hộ, chỉ e giờ này đã ô hô ai tai.

- Gian tặc!

Sẵn rượu trong người, tiếng chửi mắng bắt đầu vang lên.

Ngô sư gia nhìn tất cả vào mắt, đưa mắt liếc Triều Lam, hai người gật đầu cười nhẹ. Gã tiếp tục:

- Tống Yên cũng vậy. Nếu lần này Cao Cầu đi sứ thành công, chẳng phải để man di vào Hà Bắc, như quân Liêu năm xưa sao?

- Ngô sư gia nói phải.

Bên dưới một mảnh ồn ào, số ít im lặng xem kịch, cá biệt có vài vị vẫn đang tích cực cung ly mặc kệ quần chúng.

...

Ở một góc tối gần đó.

- Cô nói ý định của Triều Lam này là gì?

- Tự tập kích động, cướp cống làm phản.

- Hừm, hành hiệp trượng nghĩa, hóa ra cho ngày này.

Là Nguyệt Dung và Thạch Sơn, đang ghé mắt qua khe nhỏ, quan sát từng diễn biến bên trong.

Quả nhiên, ở bên ngoài đã nghe có người hô:

- Ta thấy nếu đã không muốn gian tặc lợi dụng, thà rằng để chúng ta lấy đi chia cho người nghèo, như vậy có ích hơn biết bao nhiêu lần.

- Phải, phải.

Tiếng ủng hộ lần này ít hơn, tuy vậy vì không có ai phản đối nó lại nổi trội hẳn, nghe như tất cả đều đồng lòng.

Thạch Sơn nghe đến đây không khỏi lo lắng, nói:

- Mà chuyện sứ đoàn kia là sao? Lần liên lạc gần nhất, cũng đâu nghe đến.

- Có lẽ Trường An vừa quyết. Thực ra tháng trước lúc ta rời Trường An, chuyện Cao Cầu lên Thái úy đã lan ra. Xem ra không sai.

Thạch Sơn trầm giọng:

- Đám người này cũng không hề yếu, chỉ e sứ đoàn sẽ gặp khó. Sứ đoàn nhất định có người của chúng ta, phải tìm cách liên lạc.

Nguyệt Dung gật đầu.

Mỗi chuyến đi sứ qua lại giữa các quốc gia, chắc chắn trong đoàn phải đi kèm gián điệp. Những người này làm công tác thu thập tin tức, tiện thể phản gián.

Thạch Sơn bỗng nhìn về một bàn tiệc, nghĩ gì đó rồi nói:

- Vậy còn hai người kia, là vai trò gì?

Nguyệt Dung trầm ngâm:

- Đây chính là cái ta đang lo. Chắc người cũng biết gần đây chúng ta mới phát hiện thêm một thế lực ngầm phản loạn. Đại nhân nói, ngay cả Yên Vương cũng chỉ là một nước cờ của thế lực này.

- Có nghe đến, chỉ là không phải còn đang rất mờ mịt sao?

Thạch Sơn không khỏi dăm chiêu, thực tình gã cũng chẳng nghĩ được mấy. Hồ tổ của gã lâu nay chỉ biết nhận nhiệm vụ đi bắt người mà thôi, còn chuyện thu thập phân tích tình báo đau đầu, đều có Khuyển tổ Ưng tổ làm.

Lại nghe Nguyệt Dung nói:

- Nếu Triều Lam chỉ là loại vũ phu, muốn cướp bóc làm sơn đại vương, thì không có gì đáng để tâm. Khi đó hắn chỉ là thổ phỉ, cũng không phải phạm vi của chúng ta nữa. Nhưng nếu là tay sai của đám kia...

- Ý cô là, hai người kia là sứ giả đến giám sát?

Nguyệt Dung lại gật đầu.

- Điều này lý giải vì sao Triều Lam biết tin tức sứ đoàn sớm như vậy. Chúng có hệ thống truyền tin từ kinh thành.

“Soạt”

- Có người...

Thạch Sơn công phu trên thân, cảnh giác thủ thế quay lưng lại.

Chỉ thấy Phi Yến, còn cả Tần Quyền Lăng Hồ, giống như đang đi tìm bọn họ.

Tần Quyền tựa tiểu phi tiểu hỏi:

- Hai vị trốn ở đây là...?

Thạch Sơn tuy là hòa thượng, nhưng cũng không nhịn được chột dạ, vờ giải thích:

- Bọn ta có chút chuyện riêng, nên ra đây... tâm sự.

Nguyệt Dung nghiêm túc ngắt ngang:

- Có chuyện gì vậy?

- Là Tứ ca, hần mất tích rồi...

- Mất tích? Lúc nào?

Tần Quyền nói:

- Vừa lúc bọn ta đi kiểm chút đồ ăn, để Phi Yến về trước chăm sóc, thì không thấy nữa.

Nguyệt Dung nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nhìn phía sảnh, không khỏi hô nhỏ:

- Chúng đâu rồi?

Thạch Sơn cũng quay đầu, phát hiện cặp nam nữ mà bọn họ vẫn theo dõi, thoáng cái đã không còn ngồi ở sảnh. Nguyệt Dung Thạch Sơn không nhìn được nhìn nhau.

Trùng hợp như vậy?

Không lẽ Lăng Phong thực sự liên quan với chúng, hẳn là gian tế?

- Lão gia, lão gia...

Ngay lúc này, có tiếng gia đình vừa chạy vào đại sảnh vừa hô.

Triều Lam đang tư thế chủ tọa ổn trọng chuẩn bị phán lời gì đó, lại bị gia đình trong trang bộ dáng hấp tấp làm mất mặt. Y liền khó chịu nói:

- Chuyện gì? Không biết đang lúc chư vị anh hùng bàn chuyện đại sự sao?

Tên gia đình dừng chân nhìn lại, thấy mãi đường các anh hùng đều mặt mũi đỏ bừng như tiết canh nhìn mình, e rằng nói cái gì mất hứng lập tức sẽ

bị chém mất, không khỏi nuốt nước bọt một cái.

Nhưng chuyện này vô cùng cấp bách, hăn chần chừ nghen ra mấy chữ:

- Phòng của đại tiểu thư... bị người đột nhập.

Bên dưới đột ngột im lặng, sau đó liên loạn.

Cao Cầu gì, sứ đoàn gì, cảm phiền lánh sang một bên đi. Có dân tặc đột nhập cưỡng gian thiếu nữ mới là tin nóng. Tốt nhất là có tên nào chộp được vài tấm nóng bỏng chia sẻ lên mạng... À bỏ đi, chúng ta là người cổ đại, cũng không biết trò này.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 203

Ta Thực Sự Chưa Nhìn Mặt Nàng

Tại hiện trường.

Trong đêm đen Lăng Phong nhìn không rõ mặt nữ tử nọ, không phân biệt nổi đẹp xấu, trong lòng tuy có ngàn vạn lời muốn nói, ngoài miệng ngáp ngáp vài lần lại chỉ bắn được vài dòng:

- Cô nương, thỉnh người đừng kêu. Ta đi ngay lập tức.

Không có tiếng hồi đáp. Nữ tử trên giường vẫn không nhúc nhích, đại khái bị Phong ca dọa cho chết cứng.

Thực ra vừa rồi người kêu dâm tặc cũng không phải nàng này, mà là con nha hoàn. Chỉ là ả kia đã chạy bay biến ra ngoài, xem chừng đi gọi người.

Phong ca lập tức muốn chuồn, chẳng lẽ còn chờ người tới bắt gian tại trận?

Chẳng qua, hắn vừa đứng lên khỏi giường thì phát hiện một chuyện phiến toái.

Số là hắn thân trên ngoại trừ băng bó đều trống trơn, bên dưới chỉ độc một cái quần lửng. Đây trong mắt nữ tử cổ đại có thể coi là thật to khiếm nhã, vô cùng khiếm nhã.

Trong bóng đêm, chỉ thấy cô gái kia có lẽ vì giật mình, thụt lùi thật sâu vào góc giường.

Lại nói, quần lửng thời cổ tuy thùng thình, nhưng lại mỏng manh rất dễ lộ hàng. Lăng Phong ăn ở hai năm mà vẫn chẳng quen nổi, phải đặt riêng mấy chục cái quần nhỏ dùng dần. Hắn cũng chả rảnh đi phổ biến món này cho toàn dân, đồ ai người đó giữ, Phong ca còn chưa tắm lòng Bồ tát đến mức đi phát minh đồ đặc nâng niu tiểu đệ dùm thằng khác.

Lần này dường như không biết ai thay áo quần cho hắn, lại cởi luôn món nội y độc quyền kia. Còn may Phong ca đang lúc căng thẳng, nếu không "tiểu đệ" mà dựng thẳng lên chào cờ, chỉ e nữ tử kia sẽ ngất ngay tại chỗ vì ngưỡng mộ.

Vốn Lăng Phong nghĩ nàng ta sẽ ôm đầu che mắt la toáng lên, hoặc là tê tâm liệt phế nước nở thống thiết cái gì đó. Dù sao cho dù là hiện đại đi nữa, bị một nam nhân nửa đêm nháy lên giường, lại thân trần khiếm nhã như vậy, phản ứng bình thường nên là vậy.

Chỉ là, nàng ta vẫn... im lặng.

Thậm chí Lăng Phong còn cảm giác, dường như đằng sau tấm chăn kia, nàng ta còn lén đưa mắt chiêm ngưỡng thân thể mình.

Có khi nào là bị bệnh máu lên não chậm hay không?

Lăng Phong không có thời gian nghĩ nhiều, hắn cố gắng trườn ra bản mặt thuần khiết nhất có thể của mình:

- Đây là hiểu lầm, tuyệt đối hiểu lầm. Có thời gian ta sẽ kể ít chuyện xưa cho cô nghe, đảm bảo vô cùng kịch tính...

Kỳ thực nói đến đoạn "hiểu lầm", Lăng Phong chính bản thân cũng cảm giác vô lực. Thật m* nó trên đời còn có hiểu lầm nào xảo như vậy, muốn

giải thích chỉ e nói vài ba năm vẫn không ai tin.

Bên ngoài đã nghe tiếng người chạy từ xa xa.

Lăng Phong lập tức tỉnh táo.

Tình hình này còn dây dưa ở đây giải thích làm m* gì cho mất thời gian, chạy trước tính sau mới là thượng sách. Cái này không phải vấn đề vô lại hay không vô lại, mà là ngu hay không ngu. Dù sao hãn tin tưởng mình còn chưa đụng đến thân thể cô gái kia, ngay cả nàng ta có mấy con mắt hãn còn chẳng rõ.

Lùi một bước mà nói, cường bức xong Phong ca cũng phải có tí sượng trong người mới phải, đây hãn chỉ thấy một mối rã rời, cái bộ phận thần thánh kia lại chả có tẹo xúc cảm gì.

Chẳng qua xét lại, hình như Phong ca ngày trước mấy lần hành lạc đều như vậy cả, cứ hết chuyện là mù mờ quên sạch, biết đâu lần này bệnh cũ tái phát?

Lăng Phong còn chưa kịp động bước tiếp theo, sau lưng đã có người động giúp hãn.

"Ầm"

Cửa lớn bị đá văng.

...

"Hóng" thời nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều.

Chưa tới vài phút, trước cửa phòng đã tụ tập mấy chục người. Cả đám chen chân đốt đuốc, cố gắng chiếm ngưỡng vị anh hùng vừa ngang trời xuất thế.

Bon họ không khỏi bội phục vị hái hoa dân tộc kia, hình như trên bụng còn đang băng bó, không biết chừng lần trước hành nghề cường gian chịu trọng thương, nay vừa tỉnh dậy chưa chừa lại vác của quý đi tìm hàng, quả nhiên có tâm huyết với nghề. Kể ra quanh đây phường dân tộc lý lợm cũng không thiếu, nhưng đạt đến trình độ này thì không có ai.

Phi vào phòng là hai tên gia đình to cao, chưa vào đã la:

- Cường đồ to gan, nửa đêm dám đột nhập Triều gia trang làm nhục dân nữ...

Hai vị đại ca đây cũng thật là nhiệt huyết. Nhìn thế nào cũng giống như vội vã vào xem tiểu thư có lộ hàng gì không mới đúng.

Lăng Phong còn không tệ đến mức đứng yên chờ người ta đánh. Hắn ngay lập tức thi triển tất cả tuyệt học có thể, từ Hoạt Bất Lưu Thủ cho đến Đoạn Hồn quyết.

Chẳng qua, chiêu số thì vẫn có, nhưng hiệu quả thì không.

"M* nó khí lực đi đâu hết cả? Không lẽ vừa rồi thực sự làm chuyện kia, liền cả chút sức lực cũng không còn?"

Tình hình cực kỳ bất ổn, Lăng Phong không chỉ cơ bắp mất sức, ngay cảm ứng thần lực cũng không thấy đâu. Vừa rồi trong "tâm cảnh" chẳng phải đã hồi phục dư thừa sao?

Đã hiểu, thôi khẳng định là lại xuyên không rồi, thân thể mới nên khí lực lại về zero.

Lăng Phong thầm kêu khổ, này không khác gì biến hắn thành kẻ bại liệt.

Chưa kịp ra chiêu thứ hai, Lăng Phong đã bị hai tên kia khóa cứng đầu vai, cả người gập xuống. Thật không rõ nhà này nuôi gia đình hay nuôi lực

sĩ, khí lực đối phương quả thật ngoài dự đoán của Lăng Phong. Đối phương ấn xuống hắc không cách nào gỡ ra được.

Một tên khinh khinh nói:

- Hừ, hóa ra chiêu số cũng không tệ, chỉ tiếc lại yếu ớt như sên.

Lăng Phong mượn lực của đối phương cúi luôn người xuống, muốn nhấn đây lách qua. Chỉ là, vừa xoay được người ra cửa, Lăng Phong đã phải khựng lại.

"Sang"

- Khôn hồn thì đừng cựa quậy.

Hai thanh đao nặng trĩch đã đặt lên cổ Lăng Phong.

Lăng Phong từng trải chém giết, hắc nhận ra hàn ý phát ra từ cây đao, này là đồ đặc từng giết người, không phải loại đồ chơi làm cảnh.

Cùng lúc, bên ngoài có tiếng the thé của một đứa nha hoàn:

- Chính tên dâm tặc này...

Lăng Phong trợn mắt há mồm, trong lòng kêu to ngậm máu phun người, còn chưa kịp phân bua đã nghe con nha hoàn kể lể:

- Ta hét lên đuổi hắc ra ngoài, hắc còn nói cái gì "phóng ra", rồi cái gì "lâu lâu mới sướng một lần, thả cửa cái đã" ghê tởm gì đó, cứ thế hùng hổ đi vào phòng lao lên giường...

Lăng Phong nghe đến đây vô cùng buồn bực. Mấy câu kinh điển "phóng khoáng" gì kia hắc có nói thật, nhưng rõ ràng là trong tâm cảnh cùng một tên xấu xí, lúc nào lại đến tai đứa nha hoàn?

Bên ngoài nghe đến đoạn "phóng ra" đều đã gật gù một mảnh:

- Khăng định là dâm tặc, không sai được.

- Giết hử, sẵn thuốc thiêu luôn...

Tình cảm quần chúng dâng trào. Cá biệt có vài vị hiểu biết sâu rộng còn bàn luận hử về mặt chuyên môn:

- Theo ta tính toán, từ lúc hử vào cửa cho đến lúc phóng ra chưa đến mấy phân thời gian, này con m* nó quá mất thể diện nam nhân, có lý nào không chém?

Lăng Phong bị hai tên lực lưỡng cường ép đi ra ngoài, nhìn đám đông ác miệng không khỏi sinh cảm hận. Phong ca có cường gian thật, có thiêu cũng phải mời luật sư ra tòa định án, nào đến lượt đám các người ở đó mà ý kiến? Pháp luật ở đâu? Công an ở đâu chứ?

Phong ca làm sao khuất phục đơn giản như vậy, nhất quyết ngẩng cao đầu nói:

- Tại hạ liền ngay cả mặt cô nương kia còn chưa nhìn được, làm sao có thể...

- Ồ...? - Bên dưới bỗng ồ lên một mảnh.

Lăng Phong cứ tưởng nói câu này ra ở dưới sẽ một mảnh truy vấn chửi bới, hóa ra sự thực hoàn toàn trái ngược.

Chỉ nghe vài đứa trong đó xì xào:

- Chưa nhìn mặt? Thảo nào. Hử ta nếu nhìn mặt mà vẫn hành sự được, ta vái hử làm sư phụ.

- Mất hứng, còn tưởng thằng này có sở thích kỳ lạ.

Lăng Phong càng nghe càng mặc danh kỳ diệu. Đám này giọng điệu giống như còn trách hăn, đại khái phải nhìn mặt cường gian mới hợp ý chúng.

Lăng Phong đang muốn nói tiếp, lưỡi đao lại ca sát vào cổ hăn, ước chừng đã sinh vết cắt. Hăn vội vàng nói:

- Hai vị nhân huynh, tức giận thì cứ tức giận, trước tiên để thanh đao xuống cái đã. Lỡ đâu lệch tay mà nói, này cả cái mạng người chứ không đùa được.

- Người cầm mõm, mạng người đáng sao?

Kẻ còn lại chán ghét nói:

- Uống công Đại ca đối tốt với người, còn đem người về trị thương.

"Trị thương?"

Lăng Phong giờ này mới cảm giác vật băng bó ở trên bụng.

Ngoài miệng vẫn tiếp tục:

- Ài... đây tuyệt đối là mộng du. Các vị còn không biết, ta lúc nhỏ có bệnh mộng du, vừa đặt lưng xuống ngủ liền có thể tự đi vệ sinh, haha... Người trờng cái gì mà trờng, ta thề với trời đất đang nói sự thật.

Bên dưới nghe không lọt, chửi lại:

- Lão Tam, lão Tứ, giết chết tên đặng đồ tử này cho rồi còn để hăn nói nhiều làm gì?

Hai tên thanh niên cổ tay lật lại, thêm một nhịp Lăng Phong sẽ đi đời nhà ma. Trấn Độc Mộc này quan phủ không quản hết, Triều gia trang lại là

đại trang viện, có giết một người chứ mười người cũng chả ai thèm truy cứu.

"Đệch, cứng mềm đều không ăn. Lần này thảm."

"Soạt"

Tưởng chừng vụ án nửa đêm đột nhập phòng dân nữ đến đây cứ thế là kết thúc, tên dân tộc bị quần chúng mãnh liệt lên án, xấu hổ cắn lưỡi tự sát tại hiện trường. Thì...

"Keng"

- Xin dừng tay.

Lăng Phong trong lòng mừng rỡ. Có thể chứ, tốt xấu cũng là nam chính. Người tốt xuất hiện rồi.

Chỉ thấy vài người xuất hiện trong đám đông.

- Nguyệt Dung, Tần Quyền? Ta không phải đã xuyên lồn nữa sao? Các người cũng đi cùng?

- Hắn bị làm sao vậy?

- Không biết.

- Tránh đường, lão gia đến!

Rất nhanh, gia chủ Triều Lam cũng giá đáo, mặt hầm hầm tức giận. Kia là phòng em gái y, đại tiểu thư Triều Nguyệt Nga, là người mà họ Triều yêu thương nhất. Còn tên Lăng Phong này, y nể mặt người khác mới cứu hắn về, thế mà hắn lại dám làm chuyện đồi bại này, thật là muốn chém chết hắn tại chỗ. Chỉ là, người kia trước khi đi có dặn dò y chăm sóc tên này, y không thể xuống tay.

Nhưng cũng không thể cứ thế cho qua, Triều Lam lạnh giọng:

- Lãng thiếu hiệp, người còn gì để nói không?

Lãng Phong nhìn quần chúng nghĩ nghĩ, rút cục nghẹn ra một câu:

- Ta... thực sự chưa nhìn mặt nàng.

- Ài, cũng tội cho hân...

Bên dưới một mảnh thông cảm.

Triều Lam giống như càn giận, quát:

- Người đâu, trối lại ném vào nhà kho.

Cùng lúc, lại thêm một tên gia đình chạy vào:

- Lão gia, có người trộm thức ăn trong nhà bếp...

- Bắt trối ném luôn vào kho.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 204

600 Tuổi Vs Âm 800 Tuổi

Ngoài cửa sổ, trăng đã lên cao.

Lăng Phong làm gì có nhã hứng ngắm trăng, hắn đang bị nhốt trong kho củi.

Lúc này, trước mắt hắn đang là một đôi ánh mắt đen láy, to tròn long lanh, tràn ngập quyến rũ.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Lúc này ta không có tâm tình ở với ai cả...

-...

- Nếu người chịu tránh đi, chờ ta ra ngoài sẽ mời một bữa ăn tối, thế nào?

-...

- Ài, người xem ta hiện thân thể suy nhược lắm, thương ta, tạm đi ra ngoài?

-...

- M* nó! Hồ không phát uy, người nghĩ ta là mèo bệnh? Tin hay không ta nướng luôn người? Mau cút!

Ánh mắt kia rút cục cảm nhận được sát khí bức người của Lăng Phong, nó cao ngạo ngẩng đầu, khinh thường liếc Lăng Phong một cái, rồi mới quay lưng đi ra ngoài.

Lăng Phong thở dài, nói mãi mới chịu đi, đúng là không phải người mà.

Vừa rồi, quả thật không phải người.

Mà là một... con chuột.

"Chít chít chít"

Trong phòng củi này, ngoài mùi củi gỗ ẩm ướt cũng chỉ có tiếng chuột kêu, đại loại đang phản đối vị khách "không mời mà đến" Lăng Phong.

Triều Lam nể mặt đám Nguyệt Dung và nữ hiệp bí ẩn mới tạm chưa trị tội Lăng Phong, nhưng cũng không thể cứ thế tha bổng, rút cục Phong ca phải chịu ủy khuất ở đây cả đêm.

Nếu không phải đã chết, Lăng Phong khẳng định thần khí của mình vẫn còn, thậm chí nhiều hơn trước. Hắn cần chút thời gian nghỉ ngơi để hồi phục, đến lúc đó tháo dây bỏ chạy là chuyện dễ dàng.

Lăng Phong tin "tâm cảnh" không phải một giấc mơ bình thường, hắn cảm nhận rõ rệt sự biến hóa bên trong cơ thể. Nó giống như người bấy lâu hoàn toàn mù mờ về thứ gì đó, nay đột nhiên được khai sáng, mặc dù vẫn chưa rõ ràng cả 10 phần nhưng cảm giác hoàn toàn khác trước. Lăng Phong thậm chí lơ mơ nhận ra rất nhiều mối liên kết giữa khí lực, thần lực, võ công, cảm giác "sắp hiểu ra" khiến hắn hưng phấn mãi không ngủ được, cũng không thèm để ý đến hoàn cảnh tệ hại của mình.

Nghĩ đến "tâm cảnh", trong đầu Lăng Phong liền xuất hiện hình ảnh lão già điên kia, người này Lăng Phong chưa gặp ngoài đời bao giờ, không có lý nào tự dưng xuất hiện trong đầu hắn, còn rõ ràng như vậy. Lăng Phong

nhớ, kể cả Lâm Nghi Anh xuất hiện mà cũng mờ mờ ảo ảo, như một giấc mơ thông thường, nhưng riêng đoạn lão già kia xuất hiện lại khác hẳn, không khác gì người thật việc thật, thậm chí hai bên còn trò chuyện qua lại.

Đang mông lung, bên tai Lăng Phong có tiếng ai đó:

- Người cũng vào đây à?

Lăng Phong bị mất thần lực, không còn nhạy như trước, bị tiếng người bất thành linh hù cho ngã ngựa chống cả vó lên trời.

- Ai?

- Tiểu huynh đệ, không nghĩ người to gan như vậy, công lực tổn thất còn mò đi tìm gái, có bản lĩnh, có bản lĩnh.

Lăng Phong định thần nhìn kỹ lại.

Hóa ra trong phòng này, ngoài Lăng Phong còn có một lão già khác. Cả người lão ta rách rưới bốc mùi, ngay cả lũ chuột dưới đất cũng sợ hãi tránh xa.

Lăng Phong nhìn không quen mặt, nhưng cái giọng của lão ta thì...

- Là... người?

- Hêê, chính là ta.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện, chính là kẻ trong "tâm cảnh".

Lão ta ở đây, chứng tỏ lão đã dùng cách gì đó xuất hiện trong đầu Lăng Phong, chứ không phải do huyễn tượng ra. Đối với một người có thần lực như Lăng Phong, chuyện này cũng không hẳn vô lý, có lẽ vấn đề nằm ở bí pháp.

- M* người là quý ám sao? Sao chỗ nào cũng xuất hiện?

- Người nói đúng rồi đó, ta chính là quý ám.

Lăng Phong trầm tư khó giải, lấy lại tư thế hỏi câu quan trọng nhất:

- Người rút cục là ai?

Lão già nọ thông thả ngồi khoanh chân:

- Dù sao trước sau cũng biết. Nói cho người sớm luôn. Lão ca họ Cố, danh xưng Tàn Dương, bài danh thứ 60 trong 72 Địa Sát, từng theo Thái Tổ Chu Xán tung hoành thiên hạ. Nói không phải bốc phét, ngay cả Huyền Nữ cũng biết tên ta.

- Thái Tổ họ Chu? Minh Thái Tổ?

Lăng Phong không rõ Huyền Nữ là vị nào, nhưng cái tên Chu Xán thì hẳn ấn tượng rất sâu. Chính từ thời điểm Chu Xán xuất hiện, lịch sử của thế giới này mới rẽ nhánh rõ rệt, không còn đi theo quỹ đạo thế giới của Lăng Phong biết.

Có điều, nhà Minh đã bị nhà Tống diệt từ mấy trăm năm trước, nếu tính từ thời của Chu Xán cho đến giờ đã non 600 năm. Lão điên trước mặt lại tự xưng sống cùng thời với Chu Xán, nói vậy chẳng hóa lão này "trường sinh bất tử". Cho dù nhìn bề ngoài quả thật có tư thái "già bất tử" thật, nhưng đối với thanh niên tri thức tiên tiến như Lăng Phong mà nói, liền ngay cả Võ Đang Trương Tam Phong được bốc phét lên cũng chỉ hơn 200 tuổi, lão này mở mồm ra đã đòi 600 tuổi, không lẽ muốn đi so với Bành Tổ?

Còn chuyện 72 Địa Sát, Lăng Phong lại không thấy tò mò mấy.

Đạo sĩ điên Công Tôn Thăng từng kể chuyện 108 ma đầu đi theo Minh Thái Tổ Chu Xán, bọn họ xưng "Thiên Cương Địa Sát", 36 vị Thiên

Cương, 72 vị Địa Sát.

Lăng Phong sẽ không hoàn toàn tin đoạn bịp bợm này. Nói không chừng lão này cũng biết cái truyền thuyết kia, lấy ra bịp Lăng Phong.

- Hahả? Nghe đến hai chữ Thái Tổ sợ rớt mật rồi đúng không? Nhìn cái dáng người, chắc cũng chỉ là tiểu vong lang thang.

Lăng Phong không quá để ý lời linh tinh của lão, ngả lưng dựa vào cột cười khinh:

- Thiên hạ bây giờ họ Triệu làm chủ, họ Chu đều đi ăn mày cả, ta sợ cái gì?

- Gì? Chu gia đã vong rồi sao?

Lão Cố nói xong lâm vào trầm tư, dáng điệu bất khả tư nghị, rồi lại đột ngột hỏi:

- Năm nay là năm nào?

Lăng Phong nhột nhạt:

- Câu này ta còn muốn biết hơn người. Đại khái khoảng 1200 đi.

- Cái gì những 1200? - Cố lão điên đầy ngờ vực.

Theo Lăng Phong nhận định, thời điểm hiện tại cách 2 3 năm là đến biến Tĩnh Khang, nếu lấy thế giới cũ ra đo đại khái vào khoảng năm 122x.

- Nếu người vừa nhắc đến Chu Xán là Thái Tổ triều Minh, thì hẳn đã chết 600 năm rồi.

Cố lão điên nghe thế trong mắt tràn đầy khó tin, rồi ngửa mặt thở dài:

- 600 năm sao? Thế mà đã 600 năm, ta rút cục đã trải qua bao nhiêu kiếp rồi?

“Lão già này diễn cũng sâu gớm?”

Chỉ thấy nói xong câu kia, cả người lão ta bốc lên vẻ cô độc tang thương vô tận, lại vô cùng chân thật, khiến Lăng Phong đang mang tâm lý cười cợt cũng bị ảnh hưởng theo.

Nhìn vào lão nhân này, Lăng Phong đột nhiên có cảm giác đồng bệnh tương liên, hai bên tuy không hề quen biết lại cùng nỗi khổ tâm.

Lăng Phong còn chưa kịp cảm thán theo, lão điên đã đổi giọng cười sáng sặc:

- Vậy ta bây giờ đã 600 tuổi nha. Tiểu bối còn không mau quỳ xuống lạy lão tổ tông.

Lăng Phong phá lên cười:

- Tổ tông? Haha, đùa. Cứ coi như người sống từ 600 năm trước đi, như thế có gì mà to mồm? Anh đây xuyên từ 800 năm sau về đây, tính ra âm 800 tuổi, âm trước dương sau, lão điên nhà người mới phải quỳ xuống lạy tiền bối.

- Âm cái gì 800?

Lăng Phong ra vẻ bề trên, nhìn lão ta giọng điệu thông cảm:

- Ài, bởi vậy mới nói người là cái loại cổ lỗ sĩ. Thời thế đổi thay đâu còn như trước nữa. Có biết cái gì là số thập phân không? Không đúng không? Có biết tính căn bậc 2 không? Cũng không đúng không? Người chỉ cần biết âm 800 của ta đứng trước cái 600 của người là được.

Người cổ làm gì biết mấy khái niệm số học mới mẻ, Cố lão điên nghe Lăng Phong chém gió như thật, vừa có lý lại vừa vô lý, lão cũng sinh ngờ ngợ.

- Bây giờ đến lượt ta hỏi, người không biết tự ý vào tâm cảnh người khác là phạm quy tắc giang hồ sao?

Cố lão điên giảo hoạt cười:

- Hêê, gọi người tiểu bối đúng không sai mà. Muốn chơi tiểu thông minh với lão tổ tông, để ta tiết lộ bí mật cho người sao? Cái này cũng không có gì là đáng giá, người gọi ta lão tổ tông, ta sẽ trả lời.

- Năm mơ. Còn không biết tên nào bị Javelin của bốn đại hiệp dọa cho bò ra đất xin tha.

Cố lão điên bật cười:

- Haha. Tiểu bối, người tưởng mấy thứ vũ khí không có thật kia hù được lão tổ tông sao? Chờ lão tổ tông hồi phục, một tay có thể bóp chết tiểu bối nhà người, ở đó mà đòi đe dọa ta.

Lăng Phong nhếch mép nhần nhịn, hẳn biết ít hơn người ta, cứ thông thả.

Quả nhiên, được một lát, Cố lão điên lại là người nóng ruột hơn, hỏi:

- Người thực sự đến từ 800 năm sau?

- Nói láo làm m* gì? - Lăng Phong sáng giọng.

- Hừ, cẩn thận phát ngôn, dù người có dẻo mồm thế nào, lão tổ tông hiện tại vẫn già hơn, kính lão đắc thọ chưa nghe qua sao?

Lăng Phong cười cười qua chuyện, đại khái hai bên đều đang thăm dò nhau, cãi chày cãi cối cũng chả ích lợi gì?

Có điều, Cố lão điên hình như lại tin chuyện 800 năm của hắc.

- Nói xem thời đó khác gì bây giờ?

- Rất nhiều thứ.

Cố lão điên gật gù, chắc bị mấy thứ kỳ quái Lăng Phong đem ra dùng trong "tâm cảnh" thuyết phục.

- Nữ nhân thế nào?

- Ra đường không thèm mặc gì, xanh đỏ tím vàng đều có, hình dáng cũng vô cùng đa dạng.

"Khụ khụ khụ" Cố lão điên ho sù sụ, đôi mắt đang đục bỗng sáng lên.

- Thực sự? Ý người là... cái chỗ kia còn có nhiều loại hình thù màu sắc?

Lăng Phong không hiểu lắm, quay sang định hỏi. Vừa nhìn thấy cái tay chỉ chỉ của lão điên, hắc suýt nữa thổ huyết bất tỉnh.

Cố lão điên liền ngửa mặt lên trời than thở:

- Phải bao giờ mới đến kiếp đó đây.

Lăng Phong cứ nghĩ mình đến từ hiện đại đã là văn minh khai thác lắm, hóa ra gặp lão già dân tộc này còn bá đạo hơn. Thế này mà còn xưng mình 600 tuổi? Chẳng lẽ sống càng lâu càng sinh cường dân?

Cố lão bỗng hỏi ngược lại:

- Phải rồi, lão tổ giới thiệu rồi đó, đến lượt người.

- Ta? Lăng Phong.

- Ta không hỏi tên kiếp này, ta hỏi cái nguyên hồn của người.

- Nguyên hồn gì?

Lăng Phong ngẩn ra, lẽ nào lão ta hỏi kiếp trước của hắn?

Vốn Lăng Phong nghĩ mình xuyên không về cổ đại, thì là đặc biệt nhất, kinh hãi nhất. Hắn còn lo ngày nào đó bị ép phải nói ra bí mật kinh thiên địa kiếp quý thân kia, “lão tử là xuyên không đây, các người mau quỳ lạy”. Không nghĩ đến còn chưa nói lão già này đã hỏi trước.

Thật là quá mất hứng.

Xem ra Phong ca cứ lo bò trắng răng, người cổ đại khả năng chịu shock rất cao.

Lăng Phong không ngần ngại nói luôn:

- Hàn Phong, quyền phó phòng quảng cáo công ty XYZ, xuyên không năm 201x.

- Hàn Phong?

Cố lão điên liền đưa tay lăm nhăm gì đó, sau đó lắc đầu:

- Không ấn tượng.

Giọng điệu lại giống như bạn bè lâu năm tìm kiếm nhau.

Đây là chuyện quý gì?

Có điều nghĩ cũng phải. Nói tỷ dụ vào năm 201x, người quen được một người bạn khá cổ quái, kiến thức lập dị, đến một ngày hắn nói mình từ năm 3000 tới, phản ứng của người sẽ là gì?

Đa nghi thì “thế cơ à”, cứng hơn thì “ờ biết rồi”. Sau đó cùng lắm tò mò hỏi han mà thôi, coi có chôm được gì thì chôm, rồi vẫn thân ai nấy lo. Chứ làm gì đây? Quỳ xuống sùng bái hẳn, chạy theo xin làm đệ đệ, một lòng trung thành với hẳn?

Nếu như người thực nghĩ như vậy. Vậy chúc mừng, người chính là nhân tuyến vai phụ yy, đại khái cuối truyện nam chính sẽ bố thí cho người một đứa nha hoàn làm vợ. Thật là vinh hạnh.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 205

Dâm Tặc Được Tặng Vợ

Trời sáng.

Triều Lam mặt âm trầm trong sảnh đường. Y đang phải đau đầu chuyện em gái mình.

Nữ tử cổ đại rất quan trọng chuyện trinh liệt, nửa đêm bị nam nhân vào phòng, làm gì hay không cũng không quan trọng, chỉ cần người ngoài biết được coi như một đời mang tiếng xấu. Không giống như đời sau, nữ nhân suốt ngày lên mạng khoe thân, nửa đêm chỉ mong có người vào phòng cưỡng bạo.

Chẳng qua, trấn Độc Mộc này là chỗ hẻo lánh xa xôi, người trong trấn chủ yếu là nghèo hèn kém học, cũng không quá nặng nề chuyện lễ giáo. Nam nữ lén lút là chuyện cơm bữa. Triều Lam lại là phường võ phu hào sảng, kết giao giang hồ, nếu y muốn vứt chuyện Lăng Phong ban đêm vào phòng em gái mình sang một bên, không truy cứu nữa, thì thực cũng chẳng có vấn đề gì to tát.

- Sư gia, người nói xem chuyện này phải xử lý thế nào? Triều mỗ cha mẹ không còn, chỉ còn một đứa em gái này, tuyệt không để nó chịu ủy khuất.

- Thiên Vương muốn trừng trị hản?

- Đúng thế, đây là lẽ thường.

Ngô sư gia lắc đầu:

- Không thể. Ngài quên nữ hiệp hồng y và hắc có quan hệ sao?
- Chẳng lẽ ta còn sợ một nữ nhân không bằng? - Triều Lam không phục nói.
- Vấn đề không phải ai sợ ai, mà là thực lực. Đại sự chỉ mới bắt đầu.
- Nói vậy chẳng lẽ bản Thiên Vương còn phải tha bổng cho hắc, cung tiễn hắc đi? Như vậy còn gì mặt mũi mà đi lại giang hồ chứ?

Ngô sư gia ngẫm nghĩ nói:

- Đương nhiên không thể cứ thế thả đi. Sẽ khiến người ta dị nghị, tin đồn chắc sẽ càng ác liệt, như vậy càng có hại cho thanh danh của đại tiểu thư...

Triều Lam mặt như mắc xương gà, nói:

- Đánh cũng không được, thả cũng không xong. Vậy sư gia nói phải thế nào? Chẳng lẽ ngược lại đem Nguyệt Nga gả luôn cho hắc?

Ngô sư gia trái lại không trả lời ngay, ánh mắt đột nhiên sáng lên nói:

- Ý này... cũng không tệ.
- Cái gì?

Triều Lam vừa rồi chỉ giận quá nói bừa, trừng mắt bất mãn:

- Em gái ta cành vàng lá ngọc, mạo như thiên tiên, có lý nào lại gả cho một tên du đảng không rõ nguồn gốc như thế?

Ngô sư gia cười trừ, “mạo như thiên tiên” gì chứ?

Triều Nguyệt Nga đã hơn 20 tuổi vẫn ở cùng huynh trưởng, đây là vì cái gì?

Triều Lam luôn mồm nói chưa tìm được ai thích hợp gả đi, nói trắng ra là không ai chịu lấy.

Họ Triều cũng không phải dân bản xứ Độc Mộc. Nhưng sinh sống ở đây đến đời Triều Lam chỉ còn lại hai huynh muội.

Theo như bàn tán của đám gia đình, Triều đại tiểu thư trước kia rất xinh đẹp. Có điều có khi là "mèo khen mèo dài đuôi", người trong nhà tự khen nhau. Dù sao ở đây Triều gia to nhất, không khen Triều tiểu thư thì khen ai đây. Cũng giống như ở Trường An ai cũng khen công chúa xinh đẹp.

Nói riêng khoản gái đẹp, Hà Bắc Sơn Đông nổi tiếng đệ nhất Đại Tống, sinh mười vị hết chín vị cầm vuông trán nhô, da dẻ thô kệch. Lăng Phong đạo cả tháng ở đây cũng chỉ thấy mỗi Thành Bích phu nhân, đã thế hình như nàng ta cũng không phải sinh ra từ vùng này, nói gì cái trấn Độc Mộc hẻo lánh xa xôi. Chỗ này ước chừng chỉ cần là thiếu nữ, da trắng một chút liền thành tiên nữ cả. Cho nên Nguyệt Dung và nữ hiệp kia vừa xuất hiện liền kéo tới cả đám sắc lang, lần đầu trong đời thấy mỹ nữ đích thực.

Chẳng qua, Triều đại tiểu thư trước kia đẹp xấu không cần bàn nữa, vì hiện tại thì chắc chắn là xấu, bởi nàng ta đã bị hủy dung.

Ân oán của Triều gia trang trong giang hồ không ít, chuyện nửa đêm bị đột nhập cũng từng xảy ra. Năm trước có kẻ đột nhập châm lửa đốt trang viện, đại tiểu thư dù được cứu ra kịp thời giữ mạng, nhưng khuôn mặt coi như bỏ.

Kể từ đó, đại tiểu thư từ thiên nga thành vịt con xấu xí, cả ngày giam mình trong phòng, ngoài Triều Lam và nha hoàn thân cận không tiếp xúc thêm ai khác. Kể ra nếu không có vụ việc tối nay, có khi đám gia đình còn quên mất tiêu trong phủ còn có nàng ta.

Chính vì thế mà đám gia đình nha hoàn mới tỏ thái độ kỳ quặc với Lăng Phong, đầu tiên không hiểu tên dân tộc này mắt mũi kèm nhèm thế nào lại chọn đại tiểu thư, về sau nghe Lăng Phong giải bày chưa từng nhìn mặt nàng ta, bọn họ mới vỡ lẽ ra sâu sắc đồng tình, thậm chí còn thấy tội cho Lăng Phong.

Triều tiểu thư dung mạo xấu xí, tính cách thì không rõ, nhưng anh trai võ phu thô mộc như kia, em gái chắc cũng khó mà hiền dịu hiểu chuyện cho được. Lần này lại thêm chuyện nửa đêm bị người vấy bẩn, lại đúng lúc nhân sĩ khắp nơi cũng có mặt, tin đồn thất thiệt sớm muộn cũng sẽ đồn ra, chỉ e nàng này suốt đời chịu ế. Tên nào lấy phải cô ta mới tính ủy khuất đời trai mới đúng.

Ngô sư gia đương nhiên không thể nói huých toẹt ra như vậy, chỉ đành nhẫn nại giải thích:

- Theo tại hạ quan sát, tên kia phẩm chất tuy kém một chút, nhưng xem chừng bản lĩnh không tệ. Ngài nghĩ xem, ngài kết giao không ít, nhưng liệu có mấy người trẻ tuổi sánh được nổi những kẻ ở hậu viện, thế nhưng bọn họ đều chịu dưới trướng kẻ nọ. Công Tôn đạo sĩ còn nói kẻ này lai lịch không tệ, từng gặp cả ở Khai Phong lẫn Đại Danh, bên cạnh đều không ít huynh đệ võ công cao cường. Ngài chạy ngược chạy xuôi kết giao tìm người, còn không bằng một cái lẽ cưới.

- Hừ. Nhưng em gái ta chỉ có một, gả đi cũng phải tìm hào kiệt một cồi. Nào có thể đem cho một tên lai lịch không rõ như vậy?

Ngô sư gia nói:

- Thiên Vương, tiểu thư gặp phải bất hạnh, chuyện gả chồng kia...

Gã nói đến đó thì dừng, dám chắc Triều Lam trong lòng cũng tự mình bạch. Ngô sư gia lại nói:

- Nói không chừng đây chính là ý trời. Vả lại, không phải gả tiểu thư đi, mà là bắt hản ở lại.

- Bắt ở lại?

- Đúng vậy.

Triều Lam bỗng nhớ ra một chuyện:

- Vậy còn đám sát thủ lần nọ? Để hản vào nhà ta, có khác nào tự dẫn đến đám kia?

Ngô sư gia ngược lại cười lớn:

- Điều này đúng là có phiền toái, nhưng lại càng chứng tỏ thân phận hản càng không tầm thường mà thôi. Thiên Vương đã muốn làm đại sự, sớm muộn cũng có kẻ thù...

Triều Lam lâm vào trầm mặc. Kẻ thù y không thiếu, thêm một nhóm nữa cũng thế.

...

Kho cũi nào đó.

Lăng Phong đem qua bị trói ném vào đây chỉ mặc mỗi quần cộc, ban đầu còn hưng phấn với "tâm cảnh" còn chưa sao, đến lúc muốn ngủ mới biết thế nào là người khổn khổ.

Phòng cũi ban đêm chắc chỉ có chuột là yêu thích. Chỗ này đừng nói chăn, liền cái chỗ chặn gió cũng không có, cả đêm gió vù vù, không khác gì đang ở ngoài trời.

Lăng Phong ban đầu cũng mấy lần tìm cách thoát ra, ít nhất chỗ ngủ cũng phải kiếm tốt một chút. Chỉ tiếc mãi khi lực vẫn không thấy đâu, lực

bất tòng tâm. Hẳn thậm chí nghi ngờ bị người ta chơi thuốc lúc nào không hay. Hơn nữa bên ngoài có không ít người canh phòng.

Đã chạy không được thôi đành cứ thế ngủ cho xong. Lạnh run cả đêm, lăn qua lăn lại rút cục mới đến hừng đông.

Còn may Phong ca có một đoạn thời gian khổ luyện, ngủ lại trong rừng cũng không ít lần, nếu không chỉ e chưa tới sáng đã thăng. Lãng Phong chỉ buồn bực từ hôm qua không có gì vào bụng, đám chuột thì kêu suốt đêm, khiến hẳn cả đêm hận không thể đem đám này đi nướng chín rồi muối ớt.

Kỳ quái là lão già họ Cố tuy bề ngoài tưởng già sắp chết cũng rất cường tráng, cả đêm không kêu lấy một câu, còn thích thú nói cái gì "chỗ này tuy tối một chút, nhưng cũng không tệ" rồi ngủ ngon lành, làm Lãng Phong chỉ biết lắc đầu bó tay.

Lãng Phong còn đang loay hoay tìm chỗ nắng ấm để ngủ tiếp, cửa phòng đã mở toang, hai bóng người bước vào.

- Lãng thiếu hiệp, đêm qua ngủ ngon chứ?

Lãng Phong buồn bực không đáp, ước chừng tiếc nuối nói một câu sẽ mất một ít năng lượng, rất không đáng.

Triều Lam giọng tức giận:

- Hừ, lòng tốt để người ở lại dưỡng thương, người tỉnh lại không cảm ơn thì thôi nửa đêm còn vào phòng em gái ta làm bậy.

Lãng Phong nheo mắt, chấp tay lấy lệ nói:

- Vị đại gia này, chuyện nào ra chuyện đó. Người cứu ta, ta nhất định báo đáp, còn chuyện nửa đêm kia thì xin miễn cho. Tại hạ hoàn toàn vô tội, tin hay không thì tùy.

Lăng Phong lười giải thích, tối qua hắn nói gây lười cũng làm gì có ai tin.

Triều Lam không ngờ thái độ hòa hoãn hắn lại, nói:

- Vậy người nói xem, chuyện này nên xử lý thế nào?
- Đàn ông đại trượng phu, có làm có chịu...

Lăng Phong nói chưa xong câu, Triều Lam đã nhảy vào họng hắn:

- Hừ, còn tính là đàn ông.

Lăng Phong há mồm định phản bác, kỳ thực còn đoạn sau "đằng này ta vẫn chưa làm gì" hắn vẫn chưa kịp nói, nhưng người ta đã khen ngợi độ nam tính thuần khiết của mình, có lý nào còn đi già mồm sửa lại.

Triều Lam nhìn Lăng Phong hỏi:

- Người là người kinh thành?
- Phải thì làm sao? Không phải thì...
- Đã lấy vợ chưa?
- Chưa, nhưng...
- Tốt!

Triều Lam lại không cho Lăng Phong nói hết.

Lăng Phong rất buồn bực, nói câu nào cũng bị cắt ngang. Vừa rồi hắn định nói "chưa nhưng sắp lấy", chẳng qua kịp dừng lại. Thời đại này ra đường ba bước là bị cướp, đặc biệt hàng đẹp trai phong độ như Phong càng phải chú ý thân thể, nhìn mấy tên trước mắt đều loại thổ phỉ lưu manh, cần trọng cần trọng.

Triều Lam lần này ngồi hẳn xuống đối diện:

- Trong nhà người, trưởng bối còn mấy người?
- Không... Khoan, người hỏi mấy thứ này làm gì? Điều tra hộ khẩu?

Lăng Phong cảnh giác hỏi lại.

Dù gì Phong ca đây cũng là nhân viên mật thám quốc gia, đi tra hỏi dân chúng còn nghe được, có lý nào bị ngược lại.

- Nói vậy người lấy vợ không ai quản đúng không?

Lăng Phong không phản ứng, trong lòng vô cùng kỳ quái, làm sao vòng tới vòng lui cứ hỏi chuyện vợ con của hắn, hay điều này liên quan đến bí mật quốc gia?

- Rất tốt, cứ như vậy đi.

Triều Lam vỗ tay vui vẻ đứng lên.

Lăng Phong bỗng cảm giác như mình đang bị mấy tên này tính kế, dặt mũi hẳn vào bẫy.

Ngô sư gia phe phẩy quạt lông, miễn cưỡng nói:

- Hôn lễ Triều gia định ngày giờ ra sao?
- Càng sớm càng tốt, hắn nói không có trưởng bối, đã ở rể thì bỏ bớt thủ tục đi.

Từ trong góc tối, lão Cố đã dậy từ lúc nào, cất tiếng cười:

- Haha, chúc mừng tiểu huynh đệ, đang không lại có vợ. Ài, biết vậy tối qua lão tổ tông đi thay người, biết đâu giờ này đã có người nâng khăn sửa túi a.

Lăng Phong nghe chữ hiểu chữ không, hai tai ù ù, giơ tay ngăn lại:

- Hôn lễ? Liên quan gì đến ta? Khoan đã nào, từ từ, từ từ. Tại hạ từ hôm qua đến giờ vẫn chưa có gì vào bụng, vài chỗ nghe không được rõ lắm a.

Dạo này làm dân tộc không bị trị tội thì thôi, còn được tặng luôn vợ?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 206

Bị Bắt Ở Rẽ

Ở một bìa rừng cách Độc Mộc không xa.

- Thế nào rồi?

- Mất dấu.

Người hỏi là Thạch Sơn, Nguyệt Dung chỉ nhìn theo vài dấu vết lạnh lùng đáp.

Từ tối qua vị nữ hiệp và sư huynh kia đột ngột biến mất, Nguyệt Dung và Thạch Sơn đã để tâm ngay. Trong lúc Lăng Phong bị nhốt vào kho củi, cả hai người đã âm thầm theo dấu vết ra tận đây. Nguyệt Dung nghi ngờ bọn họ là thế lực phản loạn nào đó, chỉ là nhất thời chưa thể khẳng định là phe nào.

Đại Tổng rộng lớn, thế lực chống đối triều đình nhiều không đếm xuể, nhất là vùng Hà Bắc Hà Đông này. Mâu thuẫn bên trong Đại Tổng có rất nhiều, có vương hầu không phục giống Yên Vương, các giáo phái bí ẩn, cũng có tàn dư triều đại cũ thời Ngũ Đại Thập Quốc, thậm chí từ tận triều Minh. Đó là chưa kể dân chúng bất mãn, hoặc các dân tộc lân bang gây rối.

Thạch Sơn vừa định hỏi câu gì đó, Nguyệt Dung đã xoay lưng cảnh giác nói:

- Không xong, chúng ta bị phát hiện.

Thạch Sơn hơi hụt hẫng, gã không hề phát hiện ra.

Thạch Sơn càng lúc càng thấy Nguyệt Dung kỳ quái, nàng ta trước đây tuy cũng khá lạnh, nhưng không như bây giờ, càng lúc càng khó tiếp xúc. Trọng yếu là, trước đây Nguyệt Dung dù giỏi về phân tích theo dõi, nhưng về phản ứng cũng không đến mức nhạy cảm như bây giờ.

Bỗng có tiếng ai đó cười nói từ một góc gần đó:

- Hai vị đi theo chúng ta, chắc đã mệt rồi?

Thạch Sơn vội rút côn đứng chắn trước mặt Nguyệt Dung, nhìn chăm chăm về trước. Hai người kia chính là cặp huynh muội bọn họ theo dõi, lúc này cô gái kia đã không còn trang phục màu hồng đẹp mắt như trước, mà một thân đồ nhẹ bó sát, đường cong hiện rõ.

Có điều, Thạch Sơn Nguyệt Dung là mật thám cấp cao, truy tung trong âm thầm là tuyệt kỹ, hai người này thế mà lại nhận ra sớm như vậy?

Nguyệt Dung là tổ trưởng Ứng tổ, điểm kinh nghiệm ứng phó vẫn có, về mặt bất ngờ nhanh ý nói:

- Thì ra là các người sao?

Nói rồi Nguyệt Dung lách sang một bên, tỏ vẻ không cần Thạch Sơn bảo hộ, nói nhỏ nhưng lại vừa đủ để đối phương nghe:

- Bọn họ không có địch ý, không cần làm căng.

Thạch Sơn định hỏi lại, nhưng nhận ra Nguyệt Dung nhắc nhở, gã đành nhin xuống.

Nữ nhân che mặt hỏi:

- Các người vì sao theo dõi chúng ta?

- Vừa rồi trong gia trang có phỉ tặc, bọn ta phát hiện hai người các người hành sự kỳ quái bỏ đi, cho nên nghi ngờ đi theo.

Nữ hiệp nọ rút cục hòa hoãn. Nhưng tên sư huynh thì không dễ bị lừa vậy, trầm giọng với nữ hiệp nọ:

- Sư muội, hay là để ta...

Ý tứ của tên sư huynh, chính là diệt khẩu.

Chỉ là vị nữ hiệp lại nói:

- Không cần, bọn họ là bằng hữu của hãn.

Tên sư huynh hừ lạnh, nghe đến tên chết tiệt kia, gã lại càng muốn ra tay. Gã hạ giọng:

- Ta chỉ sợ bọn họ chính là mật thám triều đình, đang nói dối. Nếu đúng vậy, không thể để họ đi được. Còn tên kia, ta chỉ e hãn cũng là...

Nữ hiệp nọ lắc đầu nhỏ giọng:

- Chắc không đâu. Tên kia muội biết mà, hãn chỉ là một thương nhân vụng về thôi.

Không chờ sư huynh phản bác, nữ hiệp nọ đã nói:

- Nếu mặt tên kia, ta không làm khó các người. Cũng đừng theo đuôi nữa, bằng không chúng ta sẽ không khách khí.

Nói rồi quay lưng đi.

...

Lúc này ở Triều gia trang.

Tin tức đại tiểu thư sắp gả người đã lan đi rất nhanh. Trong đó có không ít lời phi ngôn phi ngữ nói tân cô gia là hái hoa đại đạo, hành sự hồng bị ép phải ở rể. Lại có người nói cô gia là một vị công tử gia cảnh xuống dốc, lúc nhỏ đã mê luyện đại tiểu thư, cho nên cam tâm khuất thân ở rể. Cũng có người nói cô gia chính là một tên thư sinh nhà chỉ có bốn bức tường gì đó.

Lời đồn đãi chuyện nhảm nhí nhất thời toàn bộ trào ra, làm cho người ta căn bản không rõ rốt cuộc cái nào là thật.

Nhưng có một chuyện bọn họ đều cộng đồng khẳng định, đó là chuyện ở rể.

Cổ đại, làm thẳng đàn ông mà bị bắt ở rể, thì là loại kém nhúc nhúc nhất. Đại khái là thứ ăn nhờ ở đậu, xem mặt nhà vợ mà sống, liền ngay cả sinh con không chừng cũng không được mang họ mình. Ngồi phò mã chính là một loại ở rể cấp cao, chẳng qua tốt xấu cũng lấy được công chúa, đỡ nhục hơn chút.

Trong sảnh đường, Triều Lam đang dạy dỗ kẻ sắp “ở rể” nào đó:

- Triều gia trang của ta, ở 5 trấn 10 thôn quanh đây cũng coi như danh thượng hào môn. Người ở rể nhà ta, chính là phúc phận của người.

Tên nào đó yếu ớt phản kháng:

- Triều thí chủ, tại hạ phận mỏng, thực không dám nhận cái phúc này...
- Câm, nghe ta nói xong.

Triều Lam lại nghiêm trọng:

- Ta chỉ có một đứa em gái này, nàng ta thông minh ôn nhu hiền lành dịu dàng đảm đang...

- Khụ khụ khụ.

- Hừm, ho cái gì mà ho. Ta cũng không khoa trương, người không tin thì nghe một chút là biết. Ta ra ngoài lo việc, nội tình trong nhà đều là một tay nòng quân.

Lăng Phong liền chớp lấy câu này nói ngay:

- Quý tiểu thư hoàn mỹ như vậy, tại hạ thô bỉ nào dám trèo cao?

- Người không dám trèo cũng không sao, ta trói người kéo lên.

Lăng Phong mặt đen thui.

Triều Lam lại thở dài:

- Chỉ tiếc, năm trước lại xảy ra một hồi biến cố kia, làm cho nó bị hủy mất dung nhan, suốt ngày nghẹn trong phòng không thiết gặp ai. Hừm, đám tôn tử đáng hận kia, ta nhất định sẽ diệt cả nhà.

“Từ từ nha, bị hủy dung?”

Lăng Phong bừng tỉnh đại ngộ, rút cục hiểu ra.

Bởi mới nói trên đời làm gì có bữa ăn nào miễn phí? Khó trách phản ứng của đám gia nhân đêm đó cổ quái như vậy.

Không ai thèm lấy, cho nên mới gấp gấp rút rút tổng sang cho Phong ca.

Nói đùa gì vậy?

Tương lai xã hội nam nhiều nữ ít, đàn ông dư thừa không lấy nổi vợ, cho nên có nhiều anh em vì đến bước đường cùng, đành phải ủy khuất lấy vợ xấu chút. Thôi thì đêm về tắt đèn nhà ngói cũng như nhà tranh, cứ cắm bừa vào đều thế cả.

Nhưng bây giờ là thời đại nào? Cổ đại nha...

Chờ chút, cổ đại thì nữ nhân lại càng xấu.

Bỏ đi, trọng yếu là Phong ca lại là ai? Thùng rác sao? Vượt 800 năm xa xôi đến đây, làm thế nào lại cứ hoang đường mà lấy một cô vợ bị hủy dung? Được rồi, nói trắng ra thế lại bảo Phong ca là loại háo sắc. Khụ, mặc dù đúng là Phong ca háo sắc thật.

Nhưng dù nói tình yêu, thì với vị cô nương này hẳn cũng đâu có đâu?

Cho nên, không thể lấy được.

- Triều đại hiệp, chuyện của tiểu thư, tại hạ cũng thấy rất bất bình. Nhưng mà, tại hạ quả thật không cố ý đột nhập làm chuyện xấu, mà là bị mộng du đi nhầm. Hơn nữa, cũng chưa xảy ra chuyện gì cả...

- Câ! Còn giáo biện? Người không phải nói có làm có chịu sao? Có còn là một nam nhân không? Người nửa đêm có ý đồ xấu với em gái ta, cho dù mộng du thì cũng là mộng có ý đồ. Bây giờ xong việc thì đòi phải mộng? Triều mỗ không giết người đã là tốt lắm. Nếu không phải vì em gái ta cũng đồng ý, người nghĩ ta có thể gả em gái cho người sao? Năm mơ.

Lăng Phong cười khổ, hẳn đúng là thấy như đang mơ.

Có điều, vị tiểu thư kia sao lại ngầm đồng ý? Phong ca đã kịp tóa ra bá khí đạo thơ tở tình cái gì đâu.

Hay là đêm đó đứng lên, để lộ ra thân hình hoàn mỹ, khiến nàng ấy xiêu lòng m* rồi.

Dám lắm, bằng không thật chẳng có cách giải thích nào khác.

Ài, bởi vậy đã tự dấn lòng bao lần. Thân thể quá tuyệt mỹ phải biết che dấu cẩn thận. Xem xem đi, mới chỉ lộ có một lần, lại còn trong đêm tối đấy, đã bị ép phải cười ngay. Cái này phải làm sao mới phải.

...

Chỉ nửa ngày sau.

Không khí ở Triều gia trang đã nhộn nhịp hẳn lên, gia nhân bận rộn ra vào.

Đình viện không hẳn quá lớn, được cái một góc trồng rất nhiều hoa, đủ loại màu sắc kiểu dáng, khiến hôn lễ tràn ngập mùi hoa tươi. Trên từng cửa phòng đều dán giấy hồng chữ "Hỉ", trên cao treo đầy đèn lồng đỏ thắm.

Cũng phải khen ngợi Triều gia xứng danh đại trang viện. Chưa đến một ngày mà bao nhiêu thứ cần chuẩn bị cho hôn lễ đều hoàn tất cả, khiến người ta không khỏi ngả mũ sợ hãi. Nói không chừng Triều Lam đã chuẩn bị sẵn từ bao năm nay, chỉ chờ thẳng xấu số nào rơi vào bẫy là y liền đem ra bày biện ngay và luôn.

Triều Lam không giống trống khua chiêng gì, cắt giảm hết mọi thủ tục, ngay cả nạp thái vãn danh nạp cát nạp tệ gì đó đều bỏ qua, dùng một cái làm luôn từ đoạn rước dâu. Kết hợp với màn "nửa đêm bắt gian" hôm trước ít nhiều đã bị lộ ra, người xem không khỏi đoán già đoán non, phải chăng tân lang tân nương đã lỡ đóng đinh, không cưới sớm không xong?

Lăng Phong được thả ra khỏi sảnh, nhìn cảnh đèn hoa không khỏi vuốt mũi cười khố.

Tần Quyền cười tươi như hoa tiến lại:

- Tứ ca, chúc mừng chúc mừng.

Tần Quyền cũng đoán ra Lăng Phong đang chờ thời cơ bỏ chạy, nhưng trong lòng lại trông cho Tứ ca cưới giả thành thật mới tốt. Tứ ca mà bị buộc vào tròng, từ nay Quyền đệ tung hoành thiên hạ không sợ bị Tứ ca cuỗm mất mỹ nữ.

Lăng Phong sáng giọng:

- Chúc cái đầu người. Máy người Nguyệt Dung đâu?
- Đã đi, nghe nói có nhiệm vụ gì đó.
- Vậy chứ các người nán ở lại làm gì?

Vừa nói vừa nháy mắt liên tục. Chỉ là thằng nhãi Quyền kia lại vờ không thấy, nửa đùa nửa thật nói:

- Tứ ca cưới vợ nha, không có đại diện nhà trai sao được?
- A-di-đà Phật, đều là duyên phận.

Ngay cả Lăng Hồ cũng gật gù tán thành.

Chỉ có Tạ Phi Yến ngơ ngác, trong mắt hiện vẻ vô định. Cô bé hiện tại giống một con búp bê vô cảm, khuôn mặt không biểu hiện bất kỳ tình cảm nào, chỉ có đôi mắt chớp chớp nhìn Lăng Phong như muốn tìm tòi gì đó từ ký ức.

Lăng Phong liếc dài, ho khan nói:

- Hừm, các người...

Hắn vừa định nhỏ giọng nói kế hoạch bỏ chạy của mình, còn chưa kịp mở miệng đã có vài tên gia đình tiến lại:

- Cô gia, giờ lành sắp đến rồi, mời ngài quay về...

Lăng Phong đành nháy mắt cho Tần Quyền Lăng Hồ, ý tứ chuẩn bị chia nhau chuồn đi, tiện đem cả Phi Yến theo. Hy vọng hai thằng đệ kia hiểu ý.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 207

Tân Lang Đào Hôn

Độc Mộc giờ chiều, kèn trống inh ỏi.

- Tân lang tân nương chuẩn bị bái đường.

Lăng Phong trang phục tân lang, ngơ ngác mặc cho người khác bài bố.

Cuối cùng Phong ca cũng đã làm chú rể, cuối cùng cũng biết thế nào là đám cưới cổ đại, tuy có hơi hồ đồ một chút. Cũng không biết thời này người ta có phong bì mừng cưới gì hay không?

Đi cạnh hẳn là tân nương mặc y phục phượng hoàng đỏ thẫm, bên hông mang ngọc bội khắc hình uyên ương bằng bạch ngọc, chân mang giày thêu màu đỏ.

Lúc nàng ta đi lại, bước đi cũng khá súc tích nhẹ nhàng, không hề có dáng dấp hổ báo hàm hồ của huynh trưởng Triều Lam. Nói mới nhớ, cũng may thời này không có tục chân bó, các thiếu nữ vẫn đi lại tự do khỏe mạnh.

Dù sao, người con gái dù xấu ra sao, mặc đồ cô dâu cũng sẽ xinh đẹp.

Nam chính vô tâm hưởng thụ, cảnh đám cưới cũng theo đó mà lược bỏ. Ai xem phim cổ trang cũng từng nhìn đến món mắt thôi. Cho nên cũng không cần phải tả làm gì cho dài dòng phí chữ.

- Giờ lành đến. Tân nhân bái đường...

- Nhất bái thiên địa!

- Nhị bái cao đường!

- Phu thê giao bái!

- Cô dâu đưa vào động phòng!

Tiếng pháo tiếng chiêng rộn rã vang lên.

Phong ca của chúng ta, vợ vớ vẫn vắn thẽ mà thực lấy vợ rồi sao?

...

Lăng Phong đáng ra phải chạy ngay và luôn, tại sao đến giờ vẫn còn nán lại?

Còn phải hỏi sao? Đó là vì Phong ca là một người có nhân cách cao cả. Làm hoen ố trong sạch của cô nương nhà người ta, thì phải ở lại mà đảm đương chứ sao?

Khụ.

Phải không?

Kỳ thực, Phong ca rất muốn chạy, nhưng không chạy được. Thần khí trong người vẫn tịt.

Lăng Phong vừa lúc đi một vòng, chủ yếu là ngẫm quan sát. Gia trang này không biết là vì lý do gì, phòng thủ như doanh trại, nuôi gia đình toàn võ sĩ, còn nuôi cả chó dữ trông cửa. Nói chung nếu không có chút khí lực gì mà đã muốn chạy, căn bản chưa ra khỏi cổng trấn đã bị gông về.

Dù sao, với tư cách thanh niên độc thân gương mẫu, phải luôn ngẩng đầu nhìn tới tương lai. Người ta muốn cưới còn chẳng có vợ mà cưới, đằng này vợ dang đến tận cửa, còn chưa nhìn ngó đã bỏ chạy còn ra thể thống gì.

Thôi đành đi một bước tính một bước. Chờ cho khí lực phục hồi chạy cũng không muộn. Lăng Phong không tin đám này đuổi tận giết tuyệt tận kinh thành. Nói gì thì nói, Phong ca là nhân viên mật vụ quốc gia, lật mặt làm giả danh phận là chuyện trong lòng bàn tay.

Cùng lắm về sau mà bị lộ ra, giải thích với Công Tôn Dao chắc được thôi. Đại khái “ta bị ép buộc, trong lòng ta chỉ có nàng” cái gì đó.

Điều kiện là, hắn không được thực sự “động phòng” với cô dâu.

Có điều, nói đến cô dâu lần này, Lăng Phong đúng là có chút áy náy.

Số phận nàng thảm như vậy, mặt bị hủy không ai lấy, nửa đêm bị Phong làm hỏng luôn danh tiết, đành phải gả cho hắn. Xem chừng nàng ta cũng chẳng tình nguyện gì. Nếu Lăng Phong lại cưới rồi vứt bỏ luôn, thế thì quá thảm. E rằng hắn vừa ra tiền viện, hậu viện nàng ta đã treo cổ.

Tốt xấu tìm cơ hội, giải bày với nàng ta một chút rồi hẵng chạy vậy.

...

Lăng Phong không uống nhiều lắm, một là hắn không quen ai, hai là hắn phải giữ tỉnh táo. Hắn là người hiện đại, lạy là lạy, nhưng nếu để say xỉn đề nàng ta ra thật, thế thì hắn sẽ phải ở đây làm rể cả đời thật chứ chẳng thể đùa nữa.

Vừa thò một chân vào động phòng, Phong ca phát hiện thần lực khí lực có dấu hiệu trở lại, mặc dù vẫn còn chập chờn.

Ài, hai tên tiểu đệ này, lúc trước thì không chịu ra, đại ca vì cùng đường ngay cả bái cũng đã bái đủ 3 cái m* nó rồi, các người mới chui ra. Đúng là phối hợp chẳng ăn ý gì cả.

Lăng Phong bị đẩy vào phòng, chúc quang lay động, hồng sa lục trưởng, trong động phòng thoang thoang mùi xạ hương. Hắn cảnh giác nín thở, nói không chừng kia là xạ hương kích tình cũng nên.

- Này, từ từ, bên ngoài có người không?

- Cô gia có gì phân phó?

Là tiếng con nha hoàn khó tính hôm nọ.

- Túi đồ tùy thân của ta đâu?

- Lão gia nói đã giữ cẩn thận, cô gia cứ yên tâm.

Lăng Phong buồn bực, yên tâm là yên tâm thế nào? Trong đó là tiền của hắn, có 2 tờ ngân phiếu 200 lượng, còn cả mấy cái nội y tự chế. Tiện nói luôn, cũng may lệnh bài mật thám ty hắn giấu ở chỗ “bí hiểm”, không để trong túi đồ kia, bằng không chỉ sợ đã lộ thân phận. Còn cái chỗ “bí hiểm” kia là chỗ nào, thế thì tùy các người tưởng tượng.

Thôi vậy, của đi thay người, cứ chạy đã, tiền kiếm lại sau.

Còn đang nhìn ngắm cửa ngõ chuẩn bị lượn, có tiếng nữ nhân ho nhẹ...

“Khụ”

Lăng Phong liếc mắt, chỉ thấy cô dâu một sắc đỏ thắm khăn voan im lặng ngồi ở trên giường, hai tay đặt cẩn thận trên đùi.

Không thể không nói, nhìn đôi tay nàng ta trắng nhẵn nhụi, Lăng Phong không khỏi lưỡng lự, muốn gỡ khăn voan ra xem.

Đúng là hẳn nghe nói nàng ta bị hủy dung, nhưng lại không hỏi ra được thương tật bao nhiêu %. Nhớ năm đó xem phim, mấy vai nữ chính mà đánh chiêu bài “hủy dung”, thường chỉ là một vết bớt hồng hồng trên mặt, nhìn chẳng có gì là hủy cả.

Lỡ như nàng ta chỉ hỏng có 1-2% gì đó thì sao?

Hoặc là, đây thực ra là kịch bản ngôn tình gì đó. Đại loại dứt áo bỏ đi xong, 5 năm sau mới đau khổ phát hiện, cô vợ mình bỏ thực ra là một mỹ nhân, chỉ vì nàng muốn tuyển như ý lang quân, cho nên giả vờ tung tin đồn mình bị hủy dung thì sao?

Thế thì Phong ca ở lại làm rể cũng...

Không được, phải kiên định. Cái đám cưới này quá hồ đồ. Riêng chuyện ở rể là không chấp nhận được rồi.

Cũng nói luôn, nghe nói đám cưới thời Tống còn chưa có tục đội khăn voan che kín đầu, cái đó phải đầu thời Nguyên mới có. Nhưng có lẽ vì chuyện hủy dung, cô dâu vẫn đội một cái, nói không chừng đây chính là tiền lệ đầu tiên cho tập tục kia cũng nên.

Lăng Phong bỗng thấy thương cảm cho nam nhân thời này.

Nói sao, cưới vợ mà đến tận lúc động phòng mới biết mặt vợ, là cỡ nào xúc động. Trong ngày vui nhất cuộc đời, tràn trề hy vọng cưới được một vị mỹ thê. Thế nhưng gỡ tấm khăn lên, lại thấy một khuôn mặt xấu ma chê quỷ hờn, nhưng lại chẳng thay đổi được nữa, người sẽ có cảm giác gì?

Khó trách nam nhân cổ đại trước khi động phòng đều uống cho say khướt. Chắc để tăng ảo giác giảm độ shock.

Lăng Phong đăng hăng:

- Triều tiểu thư, tối hôm đó tại hạ có làm gì hay không, cô nương chắc hẳn rõ nhất.

Đáp lại hẳn là im lặng.

Lăng Phong đành tự biên tự diễn:

- Ta không muốn chỉ vì hiếu lằm nhất thời, mà làm hỏng hạnh phúc cả đời của cả hai ta. Cá nhân ta cho rằng, kết hôn là phải dựa trên tình yêu đôi lứa. Chỉ cần có tình yêu, thì cho dù ai đó có bị hủy dung cũng sẽ hạnh phúc...

Vẫn im lặng.

Gì đấy? Lời kịch này Phong ca là người nói mà còn thấy cảm động rồi tình rồi mù, suýt nữa thì yêu luôn chính mình, thế mà nàng ta cứ im re là thế nào?

Nữ tử này không phải chỉ hủy dung, mà còn bị câm luôn đấy chứ?

- Trong tư trang của ta có 200 lượng, huynh trưởng cô đang giữ. Ta để lại luôn cho cô nương, xem như đền bù phí tổn tinh thần đêm nọ. Nếu cô nương thấy thiếu, tại hạ sẽ gửi bù sau. Tại hạ là Lăng Phong, Phong Vân đoàn, Vĩnh Lạc trấn. Sau này nếu có chuyện gì, cô nương cứ gửi thư đến, ta sẽ hết lòng giúp đỡ.

Nói đến đó lại bổ sung:

- Kể cả là... chuyện chung thân đại sự.

Ý tứ của Lăng Phong chính là, nếu như nàng ta không tìm được hôn phu thích hợp, hẳn sẽ nuôi nàng nửa đời sau. Dù sao một cô gái mà thôi, Lăng Phong nghĩ mình đã đủ khả năng lo được.

Đương nhiên, trong đây cũng có tính toán của hẳn.

Nếu bây giờ cưới nàng, thì nàng ta là bà cả mất. Mặc dù đã xác định đường lối xuyên không là nhiều bà, nhưng bà cả phải chọn kỹ càng, không thể bừa bãi được. Bởi vì bà cả chính là người sẽ quyết định Phong ca lấy được bao nhiêu bà hai. Bà cả bị hủy dung chỉ sợ dễ ích kỷ, không muốn chồng lấy bà hai tranh với mình, đến lúc đó nội chiến cung đình giết hại nhau thì toi.

Bỗng, một giọng nữ lạnh lùng vang lên:

- Người muốn đi sao?

Hóa ra không phải câm.

Nhưng kỳ quái, giọng điệu nàng ta thế nào lại... đáng sợ như vậy?

Đúng, là đáng sợ.

Bình tĩnh đến đáng sợ.

Uy áp đến đáng sợ.

Đây mà là một tiểu thư khiếm nhược và đầy bất hạnh sao?

Không giống. Lăng Phong có cảm giác như mình đang đụng phải... Kha lão.

Tò mò bốc lên, Lăng Phong quyết định thi triển thần pháp. Dù sao, có thể không tháo khăn voan của nàng ta xuống được, nhưng dùng thần pháp vẫn có thể nhìn sơ sơ đường nét. Ở cái xó này chắc không có cao thủ về thần, không cần thiết phải giữ mình quá.

Thần lực tỏa ra...

Hai mắt Lăng Phong đột nhiên trợn tròn.

- Ai cha má ơi, quý...

“Ầm”

Ai đó rút cục vút áy náy lên chín tầng mây, đập cửa lớn phi luôn ra ngoài, ngay cả Lưỡng Nghi Hộ Tâm cũng kích hoạt lúc nào không hay.

"Quạ quạ"

Có tiếng quạ kêu, sau đó là tiếng ai đó thất thanh.

- A, tân lang đào hôn rồi.

Ngay sau đó.

"Binh booong choang"

- Người đâu, đuổi theo. Bắt được tân lang trở về, bốn trang sẽ thưởng lớn.

- Ủa, bắt ai vậy? Ca mới tới còn chưa kịp uống rượu mừng a.

- Không rõ, chỉ biết bắt về Triều gia có thưởng.

- Xem ra người xấu rồi? Lỡ như giết chết thì sao?

- Hừm, chắc thưởng càng lớn đi.

- Haha, tốt, đao của ta đâu? Lão Tứ này đã ra tay, tên kia chết chắc rồi.

Lăng Phong nghe loáng thoáng đằng sau mà toát mồ hôi.

Tiệc rượu còn chưa qua bao lâu, từ cổng thôn bụi đã bốc mù mịt, phía trước một người mặc đồ đỏ, trước ngực kết bông to dùng phi vèo vèo, chân xoay tròn như bánh xe, đằng sau cả một đoàn người ngựa chó gà heo bò đuổi sát nút.

Khung cảnh vô cùng vui mắt.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 208

Ma Quỷ Có Thể Làm Gì?

Trường An, ở một gian mật thất ngằm dưới đất.

Lúc này, trong mật thất có Kha lão, và hai phó Chỉ huy sứ Cảnh Dương và Chu Thông.

- Đại nhân, bồ câu báo tin khẩn...

- Chuyện gì?

- Thánh Thượng bị ám sát ở Chung Nam, may mắn có cao thủ Toàn Chân cứu giá nên không hề gì.

Kha lão tuy thở ra, nhưng da mặt nhăn nhúm hằm lại.

Là thủ lĩnh mật thám, Kha lão đương nhiên biết rõ lịch trình của Triệu Cát hàng ngày. Chung Nam chỉ cách Trường An trăm dặm. Chuyện Triệu Cát ra Chung Nam cầu tiên đạo mong trường sinh không có gì quá mới lạ, đến cả trẻ con Đại Tống cũng hát đồng dao theo.

Hoàng đế vân du, tình báo đi trước là chuyện dĩ nhiên. Nhưng công tác bảo vệ an toàn của Hoàng đế thì Mật thám ty không nhúng tay vào, cái này đã có đơn vị khác lo.

Có điều, Triệu Cát không thích ngồi yên trong cung, lại tung tăng khắp nơi như vậy, cũng là một phiền toái cho anh em trong Mật Thám ty.

Nói ra thì, ngày trước Hoàng đế còn chuồn cả mấy trăm dặm đến Khai Phong chơi gái, hồi đó Mật Thám ty cũng phải cong mông đi theo cả mấy chục người, bây giờ ra Chung Nam leo núi gặp đạo sĩ đã tính cái gì. Chẳng qua mấy tháng gần đây, thêm chuyện Yên Vương biến loạn, mới khiến Mật Thám ty phải bận tối mắt.

Kim Liêu đánh nhau, Tống Yên đánh nhau, đủ loại loạn dân chạy lung tung khắp nơi, chẳng ai biết bên trong có bao nhiêu mật vụ gián điệp. Phía bắc dân biến chưa xong, mấy ngày qua phương nam tưởng chừng yên bình cũng lục đục có chuyện, trong dân gian đang đồn thổi ma quỷ sắp trời dậy, triều đình đến lúc lụi tàn gì đó.

Sắp tới trong giới giang hồ còn tổ chức "Kiếm hội", tụ tập võ lâm nhân sĩ. Cái trò đại hội võ lâm này, bất kỳ lúc nào cũng có thể biến tướng thành tạo phản. Đáng nói là, không chỉ bang phái Đại Tống, ngay cả lân bang cũng sẽ có đại diện tham dự.

Bên ngoài Đại Tống, Mật Thám ty chống chọi không chỉ có Kim, còn có Liêu Ngụy Đại Lý vân vân. Bất kỳ quốc gia nào cũng có hệ thống gián điệp của riêng mình. Chẳng qua Mật Thám ty của Đại Tống có thể xem là có cơ cấu nhất. Các quốc gia khác vẫn còn rất thô sơ, tỷ dụ Thiên Sách phủ của Kim kỳ thực chỉ là một nhóm người Mộc gia phát triển lên.

Nhưng nói tóm lại, gián điệp là rất nhiều. Đó là chưa kể, mỗi ngày trên khắp Đại Tống có không ít phản tặc nhỏ lẻ nhen nhóm, chẳng thể nào quản hết được. Mật Thám ty hiện tại nhân lực mỏng, mỗi khi có chuyện xảy ra rất khó phán đoán. Nói tỷ dụ vụ ám sát lần này, không thể biết ngay là ai làm.

Cũng không giống như phim ảnh vẫn đưa tin, cả bộ phim chỉ có 2 phe, phe chính phủ và phe phản động. Cứ hễ có vụ gì xảy ra, nhân vật chính không cần nghĩ gì cũng có thể khẳng định luôn là phe kia làm, “nhất định là hắn không sai được”. Sau đó bày đặt điều tra phá án anh dũng chiến đấu cái

gì đó, đến cuối cùng kẻ địch chẳng phải cũng chỉ có một thôi sao, bày vẽ cái rắm.

Lúc này, trong mật thất có một bóng người đi vào.

- Đại nhân, có tin gấp Hà Bắc.

Người báo tin lần này mang mặt nạ hoa văn kỳ lạ. Nếu Lăng Phong ở đây sẽ nhớ ra, kẻ đưa tin chuyên dùng phi đao "vào mặt" Lăng Phong cũng có mặt nạ kiểu này. Chu Thông Cảnh Dương, tuy là phó Chỉ huy sứ Mật Thám ty, cũng không thể điều động những người này.

Kha lão đọc xong, đưa sang cho hai người Cảnh Dương Chu Thông.

- Như Vân sát thủ? Đám này lại xuất hiện rồi?

Xem ra là tin do Nguyệt Dung gửi về.

Cảnh Dương là người nghi ngờ Lăng Phong nặng nhất, lập tức nói:

- Hừm, tên Phi Long này lại làm ra chuyện rắc rối gì rồi sao?

Cảnh Dương vẫn luôn không ưa Lăng Phong. Gã cho rằng Kha lão đánh giá sai Lăng Phong, vì một chút tư tâm giao trọng trách cho tên kia. Nói sao, thiết lập mạng lưới mật thám, đặc biệt là chống chọi với mật thám ngoại bang, lại giao cho một kẻ chưa hề làm mật thám bao giờ, là vô cùng viển vông.

Thực ra, về điểm này thì Cảnh Dương nghĩ cũng không sai.

Chu Thông suy nghĩ rộng hơn, nói:

- Ta bỗng nghĩ đến một chuyện. Mẫu thân của hãn chẳng phải bị trúng kịch độc, đến nay vẫn không rõ ai làm sao? Lúc hãn gia nhập, cũng nói cha hãn vừa chết không rõ nguyên nhân. Không lẽ Lăng gia có vấn đề? Gia tộc

này cũng nằm ở vùng Giang Nam, có lẽ nào sẽ là một Hàn gia thứ hai không?

Chuyện thảm án Hàn gia năm xưa, mấy người ở đây đều biết. Như Vân sát thủ chính là thủ phạm năm đó trực tiếp sát hại Hàn gia.

Tin này thực ra không phải chỉ có Mật Thám ty mới biết, mà trong giới sát thủ và giang hồ đều truyền lưu. Thậm chí các môn phái võ lâm còn lập hẳn ra đại hội để tìm diệt Ác Nhân, trong đó có Như Vân sát thủ. Nói trắng ra, Mật Thám ty lấy tình báo này chính từ hắc đạo.

Sau vụ huyết án đó, có lẽ bị truy sát quá ráo riết, Như Vân sát thủ cũng ít hoạt động, không nghĩ đến lại xuất hiện.

Cảnh Dương không cho là đúng nói:

- Hàn gia năm xưa là một trong ngũ đại thế gia, còn Lăng gia chỉ là một gia tộc nhỏ mà thôi.

Chu Thông vẫn kiên trì với suy đoán của mình, nói:

- Tin tức ngầm từng nói đến, Hàn gia bị diệt môn là vì bọn họ giữ một món đồ vật bí ẩn. Tuy chúng ta từng đoán vật này chỉ có thế gia mới nắm giữ, nhưng cũng chưa hoàn toàn khẳng định. Hơn nữa, gốc gác của Lăng gia ra sao, chúng ta cũng chưa hề tra qua.

Cảnh Dương vẫn không phục hồi:

- Tin tức đồ vật gì kia, khoan nói đáng tin hay không. Nhưng phương thức gây án thì hoàn toàn khác biệt. Một bên là cử sát thủ diệt gia, một bên là hạ độc.

- Điều này cũng có thể lý giải ngay. Đối phương một lần manh động để lộ nhiều manh mối, cho nên lần này không dùng cách cũ nữa, sợ lại bắt dây

động rừng, mới phải dùng cách hạ độc từ từ này. Nếu đúng như vậy, Lăng gia chỉ e sẽ bị chết dần chết mòn.

Kha lão lúc này mới trầm giọng nói:

- Gần đây có vài vụ hạ độc tương tự Lâm thị, chẳng qua chưa tìm ra được mấu chốt nào bên trong, tạm chưa thể xếp vào nhiệm vụ.

Chu Thông liền lộ vẻ mặt tiếc nuối.

Mật Thám ty là tổ chức tình báo, cũng không phải cơ quan điều tra trọng án. Bọn họ không có quyền hạn, cũng không có đủ nhân vật lực mà quản tất cả các vụ. Trừ phi vụ đó liên quan đến phản loạn, bằng không cho dù có phát hiện nghi vấn hay ho thế nào cũng phải bỏ qua. Cùng lắm thì chuyển hồ sơ qua Hình bộ.

Chỉ là, những vụ án ngầm kiểu này, cho dù chuyển qua Hình bộ 8 phần cũng sẽ bị thờ ơ mặc kệ. Án kiểu này đến thời hiện đại gọi là “X-Files”, dân chúng không hề biết, có khi 40 50 năm sau bị báo chí phanh phui mới biết. Cho nên trừ phi Hoàng đế hạ chỉ bắt tra, bằng không hồ sơ mật thì vẫn là hồ sơ mật ném trong góc mà thôi.

Có điều Kha lão xem chừng ngả theo suy nghĩ của Chu Thông, liền phân phó:

- Lão Nhị, trước mắt yêu cầu phía Lưỡng Chiết điều tra Lăng gia xem sao.

Chu Thông gật đầu.

Người mang mặt nạ lại nói:

- Ngoài ra, còn một tin tức khác ở Đại Danh, là về tháp Định Châu, chỉ vừa chục ngày trước.

- Tháp Định Châu?

Tháp Định Châu này nằm trong Đại Phật Tự ở Đại Danh. Nghe nói dưới tháp này chôn kho tàng nào đó, bởi vậy mới có tên "Định Châu". Nhưng lại có người nói, dưới tháp là một Phật quan, dùng để nhốt ma quỷ. Đáng sợ hơn là, có tin nói hơn chục năm trước các trụ trì ở đó đã từng làm lễ nhốt một ma đầu nào đó thật.

Đương nhiên, người tin vào thuyết thứ hai rất ít, đều cho là tin tức kinh dị linh tinh.

Chỉ nghe Kha lão nói:

- Không lẽ hãn ta đã thoát ra?

- Đại nhân nói Tàn Dương sao? Nhưng hãn ta chẳng phải đã chết, còn bị các Phật tử siêu độ rồi sao? Không lẽ là hồn ma của hãn thoát ra.

Chu Thông là người theo Kha lão từ những ngày đầu, biết khá nhiều chuyện kỳ bí trong giang hồ cùng lão.

Cảnh Dương lập tức cười nhạt:

- Lão Nhị, cái gì hồn ma chứ? Không lẽ người tin vào mấy cái truyền thuyết linh tinh trong dân gian vẫn đồn?

- Thiên hạ rộng lớn, có rất nhiều chuyện không thể dùng lẽ thường giải thích được. Tuy phần lớn tin ma quỷ là tin đồn thất thiệt, nhưng cũng có không ít tin tức là thật. Chúng ta làm mật thám, càng không thể để tư tưởng chủ quan phủ định suy đoán ngay từ đầu.

Cảnh Dương nghe ra mùi “chỉ bảo” của Chu Thông, không phục nói:

- Vậy cái gì là thật? Ma quỷ thì có thể làm gì? Nhập vào, hay là bóp chết người?

- Tất cả đều thật. Không chỉ giết người, chúng còn có thể đoạt xác sống lại.

Chu Thông nói hoàn toàn nghiêm túc, nhưng Cảnh Dương lại cười to:

- Sống lại? Hahaha, thật là viễn vông hết chỗ nói. Sao người không nói luôn là trường sinh bất tử đi?

Chu Thông cũng không muốn cãi nhau với Cảnh Dương. Chuyện này ai tin thì tin, không tin thì thôi. Y cũng không có nghĩa vụ ép người khác tin theo. Chỉ nhếch mép:

- Sao cũng được. Vốn “ma quỷ” cũng chỉ là cái tên mà chúng ta đặt cho những thứ không giải thích được thôi. Nếu người không thích gọi là ma quỷ, thì gọi tên khác, đều ý nghĩa như nhau.

Cảnh Dương nhất thời cứng họng.

Bỗng nghĩ đến cái gì, Chu Thông hai mắt tỏa sáng nói với Kha lão:

- Phi Long bị đâm mà không chết, lại từng bộc phát sức mạnh cổ quái. Đại nhân lại đặc biệt thu nhận, liệu hẳn...

Kha lão ngắt lời Chu Thông:

- Những chuyện này chỉ là ngẫu nhiên phát hiện. Không bàn thêm nữa.

Chu Thông Cảnh Dương liền dừng tranh cãi.

Kha lão quả thật biết một số bí mật của Lăng Phong, chính vì vậy lão mới tin tưởng hẳn. Chỉ là, chính lão cũng không chắc thu nhận Lăng Phong là lựa chọn đúng hay sai.

Nói rồi lão phân phó:

- Lão Tam, trong thư Ngũ Nương còn nói tình cờ phát hiện một nhóm thổ hào tụ tập muốn cướp cống vật. Người xem làm thành công văn rồi chuyển sang Lễ bộ.

Cảnh Dương trầm ngâm nói:

- Ngũ Nương chỉ nói sơ lược, ngay cả nhân số cụ thể cũng chưa biết. Nếu cứ vậy mà cảnh báo, bên Lễ bộ cùng lắm chỉ gặt đầu vài cái xong chuyện.

- Cứ theo trách nhiệm mà làm, đồng thời yêu cầu các sở Hà Đông Hà Bắc chú ý động tĩnh.

- Thuộc hạ đã rõ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 209

Thập Đại Ác Nhân

Trên mặt đất, thành Bắc.

Thành Bắc là chốn hỗn tạp bậc nhất kinh thành, chỗ này đủ loại dân tứ xứ tụ tập, đây cũng là nơi Diêm bang hoạt động mạnh nhất.

Mặc dù Diêm bang 2 năm trước phát sinh xung đột nội bộ, Tứ lão đại Long Xà Ngưu Cầu quay qua choảng nhau giành địa bàn gì đó. Nhưng Diêm bang cũng không hề biến mất, trái lại càng trở nên thống nhất. Hiện tại trong phạm vi kinh thành, vẫn không có bang phái nào qua được Diêm bang. Dù sao bang này cầm rế lâu đời, có mối liên hệ mật thiết với quan phủ, không phải nói sập là sập ngay.

Chỗ này cũng vừa có một đoàn rước dâu đi qua, cho nên trên phố xuất hiện vài tiểu muội xinh xắn.

- Ấy, hoa muội muội nàng đi đâu đấy, làm tí xã giao không?

Chỉ thấy một đám thanh niên ôm vai bá cổ vênh vác cười vang con phố, đi nửa bước đã đòi xã giao với quần chúng hai ba cái. Có điều, đám này cuối phố hồ báo bao nhiêu, vừa ló mặt đến đầu phố bỗng quay ngoắt 179 độ.

- Tăng thúc, hôm nay bán được chứ?

- Làm sao, hôm nay còn chưa đến ngày thu bảo kê thì phải?

Kia là một xe thịt xâu dạo, chủ xe là một trung niên đứng tuổi. Gương mặt gã có một vết sẹo dài gần hốc mắt, đôi tay nướng thịt thoăn thoắt lên xuống, để lộ ra một đồng những hình xăm hình thù kỳ quái, xem ra cũng không phải lương dân gì.

Quả nhiên, chỉ thấy đám trẻ trâu Diêm bang cười xòa:

- Ấy, hề hề, làm gì có ai dám thu bảo kê Tăng thúc chứ?

Tăng thúc nọ cũng không thềm ngẩng đầu, vừa làm vừa nói:

- Vậy chứ các người đến chỗ ta làm gì? Định ăn không trả tiền?

- Tăng thúc cứ đùa. Mấy huynh đệ đến, là muốn nghe chuyện trong võ lâm thôi. Ai chẳng biết Tăng thúc trong bang là người đi nam về bắc, hiểu nhiều biết rộng nhất chứ.

Lão Tăng này tuy bán thịt xâu, kỳ thực chính là trưởng lão danh dự của Diêm bang. Diêm bang nội bộ xung đột 2 năm trước, lão Tăng lại đúng lúc đi Hàng Châu vận muối, bằng không có khi có thể đứng ra dàn xếp.

Một tên hăng giọng:

- Hôm trước Tăng thúc nói đến đâu rồi nhỉ?

- Là chuyện “Bắc Tiêu Phong Nam Mộ Dung” hai mươi mấy năm trước.

Một tên nhanh nhẩu nói:

- Tăng thúc, Tiêu Phong kia thực sự là nhảy núi sao? Một cao thủ như vậy, chỉ vì chút oan ức mà phải tự sát, thật là vô lý. Có khi nào là bị ai đó chơi ám chiêu không?

- Hừ, các người thì hiểu gì, đó là đạo nghĩa làm người.

- Tăng thúc, vậy hôm nay thúc còn chuyện gì? Tốt nhất là kỳ quái sợ sợ một chút.

Tăng thúc nhếch mép cười:

- Haha, được thôi. Hôm nay ta sẽ kể chuyện của 19 năm trước, có chút ma quái.

Cả đám thanh niên hứng thú nhìn nhau. 19 năm trước thì bọn chúng còn chưa sinh ra, căn bản không thể biết. Thời đại này chuyện bát quái dã sử, không có chỗ nào để tự tra cứu cả. Ngoài được bậc cha chú kể lại, cũng không có cách nào khác.

Tăng thúc dừng làm thịt, ngồi hẳn xuống cái bàn trống khách chậm rãi:

- Đó là năm Sùng Ninh thứ 5. Ta còn nhớ, năm đó có một viên đá trời rất to rơi xuống Sơn Đông.

- To chừng nào?

- Bằng cỡ cái bát.

Một tên làm bộ tặc lưỡi:

- Ặc. Cái bát thôi sao, đúng là... to thật đấy.

- Các người tuổi trẻ thì biết cái gì? Là đá trời, to bằng cái bát đã là trăm năm khó gặp rồi.

Đám Diêm bang cũng không muốn tranh cãi chuyện thiên thạch to nhỏ ra sao, cái chúng muốn nghe cũng không phải cái này.

Tăng thúc lại chậm rãi:

- Hồi đó, đám đạo sĩ Thiên Sư rêu rao khắp nơi, nói là sắp có đại ma vương sắp chuyển thế. Còn sấm rằng cứ 5 năm, đám ma quỷ lâu la sẽ tràn ra ngoài một lần, tìm cách hồi sinh ma vương kia. Thiên Sư đề nghị chúng nhân trong năm hạn thì hạn chế sinh con...

Lăng Phong từng nghe một mẫu chuyện tương tự.

Chính là 108 ma đầu từ miệng “Nhất Thanh tiên sinh” Công Tôn Thăng. Cụ thể hơn, Thăng ca quả quyết Phong ca chính là một trong 108 ma đầu đó.

Một tên thanh niên tỏ vẻ bức xúc:

- Gì? Vậy không lẽ ai đang mang thai thì phải bỏ sao?

Tên đồng bạn lập tức chửi:

- Đồ ngu. Sinh con đẻ cái là phải thuận theo tự nhiên, đâu thể nói dừng là dừng?

- A Cầu mày ngay cả bạn gái còn đêch có, bày đặt thuận theo tự nhiên...

- Hai thằng mày thích cãi nhau thì cú ra ngoài kia mà cãi.

Tên đại ca giơ chân đạp hai tên tiểu đệ, lại hỏi:

- Ấy, A Hùng nhà thúc vừa 19, vậy cũng sinh năm đó còn gì? Tăng thúc năm đó không nhịn được sao?

- Haha, ta không giống kẻ khác. Ta đây là cố ý sinh nó ra.

- Vì sao?

- Sinh ra một tiểu tử tầm thường thì ai mà chẳng sinh được. Sinh ra hẳn một tên đại ma vương, vừa nghe đã thấy kích thích.

- Hahaha. Quả nhiên là Tăng thúc. A Hùng hôm nay vừa thi triển khí phách của “đại ma vương”, hình như phá nát quán Phùng thăm phố Tây đó.

- Gì? Thăng trời đánh này...

Lão Tăng một đời lang bạt, lão bà chết sớm để lại một thằng quý tử, lão cũng muốn con trai khá hơn mình chút, cho nên mấy năm trước từng tích góp tiền cho nó đi học cái chữ, rút cục... Cha nào con nấy, không khá hơn được.

...

Lại nói về lời đồn “quần ma đầu thai” 19 năm trước.

Người cổ đại khá mê tín, đều là có kiêng có lành. Hơn nữa, ngày đó Toàn Chân giáo còn chưa ra đời, Thiên Sư đạo chuyên trừ tà trong dân, có tầm ảnh hưởng khắp nam bắc. Rất nhiều cặp đôi vì tin Thiên Sư đã “bỏ con”, đây là loại chuyện khá thất đức.

Rút cục, lại chẳng có mấy con ma thực sự hiện thân. Sau chuyện đó, Thiên Sư đạo bắt đầu mất uy tín, xuống dốc không phanh.

Chẳng qua, ma quỷ hình thù ra sao, vong hồn có thật hay không, làm sao phát hiện, làm sao ngăn cản, làm sao giao lưu, đâu phải người phàm nào cũng biết?

Chỉ biết, năm đó chính là năm, Thất Đế Cơ Triệu Gia Mẫn, Kim quốc Mộc Hàm Yên, Hàn Nguyệt Dung, Trương Quân Bảo và vài cái tên chưa xuất hiện khác, lần lượt ra đời.

Những người này, hình như số phận đều thật sự có điều kỳ quái. Chỉ là không mấy ai đủ tầm hiểu biết phạm trù ma quỷ để nhận ra sự khác biệt.

Đến đây có lẽ vài huynh đệ sẽ thắc mắc. Phong ca, người có tư cách “ma quỷ” nhất mọi thời đại, được sinh năm nào? Có dị tượng gì hay không?

Phong ca, nói đúng hơn là cái xác của hắn hiện tại, sinh trước đó 2 năm. Vào năm Phong ca sinh ra, đáng tiếc lại chẳng có cái sao chổi nào xuất hiện. Điều này có thể lý giải được. Bởi vì Phong ca là người sống điệu thấp. Khụ, bỏ đi. Vì Phong ca là trường hợp “lỗi database” âm phủ, đương nhiên không thể có dấu hiệu biết trước.

Lúc này, một đứa nóng ruột nhắc Tăng thúc:

- Tăng thúc, chỉ có vậy thôi sao?

- Đương nhiên không, nếu chỉ vậy thì ta cũng không nhớ rõ. 19 năm trước, cũng là lần đầu tiên Đại Kiếm hội được tổ chức.

- Đại Kiếm hội?

Trong Diêm bang gần đây cũng có nghe về cái đại hội này.

Nghe nói đây là đại hội quy mô nhất của võ lâm Trung nguyên, 5 năm mới có một lần, cả cái Diêm bang cũng chỉ nhận được 3 thiệp mời. Nói sao, mặc dù tính về nhân số Diêm bang có thể là bang phái lớn nhất nhì, nhưng tính về vai vế trong võ lâm, thì Diêm bang thậm chí nhị lưu còn chưa tới, được 3 chỗ đã là tốt.

Diêm bang cao tăng có lẽ biết rõ mình chỉ là thế lực phụ, có tham gia cũng không nói được gì, cho nên cũng không mặn mà lắm với Đại Kiếm hội. Vả lại, Diêm bang xem trọng chuyện làm ăn hơn chuyện võ lâm.

Một đứa gãi gãi đầu, hỏi:

- Tăng thúc, chuyện đá trời, rồi ma quỷ gì kia có liên quan đến Đại Kiếm hội này sao?

Tăng thúc liền ra vẻ nghiêm trọng:

- Ban đầu thì có vẻ không liên quan, nhưng về sau thì càng lúc càng liên quan.

Đám thanh niên không hiểu ra sao, chỉ biết đồng tai lên nghe.

- Vốn ban đầu, đại hội này lập ra là vì một vụ huyết án trong võ lâm, trùng hợp xảy ra sau khi sao chổi rơi mà thôi, không ai nghĩ là có liên quan với nhau. Nhưng về sau, thì chuyện lạ dần xảy ra. Cứ đúng 5 năm lại có một lần sao chổi rơi xuống y như lời Thiên Sư từng nói. Mà cứ mỗi lần có sao chổi...

Một đứa gầy nhanh nhẩu cắt ngang:

- Ý, đúng rồi. Đầu năm nay chẳng phải cũng có sao chổi à?

- Ai chẳng biết...

Tên nhanh nhẩu lại giành nói:

- Từ từ, ý Tăng thúc có phải là, Đại Kiếm hội, đều là mỗi khi “thiên thạch” rơi xuống mới được tổ chức?

- Ai chẳng thấy như vậy, không cần mày phải phân tích... - Tên đồng bạn càu nhàu.

Tên gầy vẫn không chịu dừng:

- Haha, đã hiểu. Hóa ra Đại Kiếm hội tổ chức ra là để chống lại đá trời à?

- Đồ ngu. Là để chống lại ma vương kia.

- Mà mới ngu đó. Ma vương đã xuất hiện đêch đâu mà chống?

Tăng thúc tùm tùm chờ đám thanh niên cãi nhau xong, nói:

- Ma vương kia có hay không thì không rõ. Nhưng cứ mỗi 5 năm đó, kẻ độc ác như ma quỷ thì đột nhiên nhiều lên. Thậm chí có người nói, đám ác nhân đó chính là bị ma quỷ đoạt xác làm chuyện ác...

- Đoạt xác? Nói như vậy, xung quanh đây đang có ma quỷ đi lại à?

Cả đám thanh niên tặc lưỡi nhìn nhau, nhưng cũng không sợ hãi mấy.

Chuyện ma quỷ trong dân gian không ít, cái gì moi gan ăn thịt đều có cả, đoạt xác sống lại cũng chẳng tính là gì. Chẳng qua hầu hết là chuyện không đầu không đuôi. Bây giờ Tăng thúc kể có cốt truyện hần hoi, anh em chỉ thấy thú vị mà thôi.

Tên đại ca có chút trí lực nhất hỏi:

- Tăng thúc, cái vụ huyết án đầu tiên kia, có gì đặc biệt mà phải tổ chức đại hội võ lâm vậy?

Tăng thúc trầm giọng:

- Bởi vì đó là một vụ “liên hoàn huyết án”.

- Liên hoàn huyết án?

Liên hoàn huyết án, là một sự kiện thậm chí được sử quan chép lại, ghi nhận một loạt vụ án giết người vô cùng thảm khốc trong năm Sùng Ninh thứ 5, ngay sau khi “đá trời” rơi xuống. Thậm chí có gia tộc chỉ qua một đêm liền chết sạch sành sanh. Thủ phạm ra tay vô cùng tàn ác, lại không hề lưu lại dấu vết, quan phủ hoàn toàn bó tay.

Nếu như Hàn Nguyệt Dung ở ngay đây, có lẽ nàng sẽ là người rõ nhất. Bởi vì năm đó, Hàn gia chính là gia tộc bị diệt môn thảm thiết kia. Nguyệt Dung may mắn thoát chết, được Kha lão thu lưu.

Tăng thúc lúc này lại bổ sung:

- Vì quan phủ quá vô dụng, nhân sĩ vô lâm các đại phái mới phải thế thiên hành đạo, cùng nhau tập hợp lại chọn ra cao thủ, để ngăn chặn những kẻ gây ra huyết án làm bậy. Kể từ đó, mới có Đại Kiếm hội...

- Vậy rút cục có tiêu diệt được không?

Tăng thúc buồn bã lắc đầu:

- Cái đó thì không rõ. Nhưng danh tính của chúng thì được bàn tán một thời gian. Chỉ là, 20 năm trôi qua, ác nhân rồi cũng bị quên lãng. Đến bây giờ thế hệ các người căn bản không còn biết.

- Thúc còn nhớ là những ai không?

- Bọn chúng được võ lâm gọi là Thập Đại Ác Nhân. Ta chỉ nhớ vài ba cái tên, tỷ dụ Như Vân sát thủ, Tàn Dương lão quái, Hắc Diện lang quân cái gì đó. Có điều nhớ nhất là Ngọc La Sát, nàng ta là nữ nhân duy nhất, nghe nói vô cùng xinh đẹp. Kể đó là Độc Cô Cầu Bại, được xếp đầu.

- Độc Cô Cầu Bại luôn? Tên thật là oách.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 210

Ta Quên Chứ Đâu Có Ngu

Phương bắc, bình nguyên Phiếm Hoàng.

Phiếm Hoàng là một vùng bằng phẳng do phù sa Hoàng Hà bồi mà thành, xem như biên giới tự nhiên giữa hai đạo Hà Đông Hà Bắc. Chỉ tiếc vì chiến tranh xảy ra liên miên, cho nên đất đai tuy màu mỡ, lại không có nổi thành trì lớn nào.

Lúc này, trên một quan đạo hoang vắng đang có một cảnh tượng khá kỳ quái.

Một vận động viên marathon, Lăng Phong.

Lăng Phong chưa bao giờ chạy thực mạng cỡ này. Nào Hoạt Bất Lưu Thủ, Đoạt Hồn Quyết, Kiện Bộ Công, chạy nước rút, chạy vượt rào, chạy tiếp sức, có bao nhiêu bản lĩnh để chạy hăn đều đã đem ra dùng hết. Thật con m* nó như thể thi đấu ba môn phối hợp.

Đám Độc Mộc kia quả nhiên trượng nghĩa, đuổi người thì làm màu cho có là được, nhắm không đuổi được thì bỏ đi. Ai đòi bám riết không tha, khối kẻ không biết móc đầu ra cả ngựa. Ban đầu là thể dục thể thao trên tinh thần hữu nghị, đại khái tân lang lặn lội từ xa đến mấy huynh đệ trong làng tổ chức giao lưu đón tiếp. Về sau chuyển thành đuổi giết thật sự, khiến Lăng Phong từ chạy bộ chuyển sang chạy trốn chết.

Đang không biết dừng chân ở đâu, Lăng Phong bị một giọng già nua ngay bên tai hú cho suýt chúi mũi xuống đất.

- Tiểu tử, người chạy sao không báo lão ca một tiếng?

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái đầu già khom cười hề hề ngay cạnh.

- Người... Kiếp trước chúng ta có thù oán sao, lúc nào cũng bám lấy ta?

- Hêê, cũng chưa biết chừng là có thù thật.

Lăng Phong mới chả hơi đâu quan tâm, tiếp tục chạy.

Thêm một lúc, đoán lão điên biệt hiệu “Tàn Dương” kia tuổi già sức yếu, chắc hẳn đã bị cắt đuôi. Lăng Phong liền giảm tốc. Vừa thở ra lấy hơi hắn lại nghe cái giọng già kia vang lên lần hai:

- Tiểu tử, muốn nói chút chuyện xưa không?

- Không!

Lăng Phong không thèm nhìn sang giọng. Chỉ là lão điên vẫn cứ bám lấy:

- Tiểu nha đầu tóc ngắn kia là do người cứu sao?

-...

- Tiểu nữ vô cảm kia cũng do người cứu?

-...

Lăng Phong vờ mắt điếc tai ngơ không đáp. Có điều, lão này nói “tiểu nữ vô cảm” là đang nói ai?

Nguyệt Dung?

Lại nghe Cổ lão cảm thán một mình:

- Mà thực ra lão ca cũng do người cứu...

Lăng Phong nhin không nổi nữa, phiền phức chứ:

- Lão già, người nếu đã biết bản thân mang ơn ta, thì làm ơn ngậm miệng vào chút.

- Vừa rồi người dùng thần lực thăm dò tâm nường?

- Phải thì sao?

Lão già này có thần lực, thậm chí còn khủng hơn cả hắc, đoán ra cũng không lạ.

Chỉ nghe Cổ lão điên cười hỏi:

- Dung nhan nàng ta rất khủng khiếp, đúng không?

Lăng Phong miễn cưỡng gật đầu, nghĩ lại vẫn thấy sợ.

Lúc đó hắc đã tưởng tượng ra đủ loại tình huống. Dù sao xem phim kinh dị cũng không ít, một người bị bóng cho dù có kinh khủng đến mấy cũng không thể bằng mấy con zombie. Thế nhưng...

Đằng sau mạng che mặt kia là một "nữ vương zombie", đen đen nhúc nhích gớm ghiếc, không thể diễn tả bằng câu chữ, nói chung hoàn toàn không phải mặt người. Nó còn mang một thứ "gì đó" chấn nhiếp Lăng Phong.

Thật không rõ đám cháy kia đốt kiểu gì, nữ nhân này nếu cứ cố rước về nhà, chỉ e ngay đêm động phòng vừa cởi đồ ra tân lang đã bị hù chết.

Lăng Phong chưa kịp cảm thán, Cố lão đã cười nói:

- Kia cũng không phải khuôn mặt thật đâu, nàng ta dùng thần lực để chào người thôi.

- Chào... chào ta?

Cố lão cười quỷ dị chuyển đề tài:

- Cái hôn lễ kia, đối với người trăm lợi không hại, việc gì phải trốn? Nàng ta khuôn mặt dù bị hủy, nhưng với dáng người phong mãn như kia. Chặc chặc chặc, nhất là cái mông a, vừa căng vừa tròn, lão ca nhớ lại mà... Chặc chặc.

Lăng Phong trợn mắt, không khỏi bái phục lão già này. Đúng là không hổ "già bất tử", người quỷ đều muốn ăn.

Có điều ngấm lại lời lão, Lăng Phong cũng thấy có lý.

Đúng vậy. Vị tiểu thư kia tuy nói bị “hủy dung”, nhưng nếu nhìn vào dáng người, tuyệt đối có thể xem là hotgirl. Ở cái chốn khi ho cò gáy như Độc Mộc, đều là xú nữ cả, nói câu xin lỗi thực ra so với bị hủy dung cũng không hơn mấy. Dáng đẹp như Triều tiểu thư, không thể nào không ai chịu lấy được.

Lăng Phong dần hiểu ra gì đó:

- Nói như vậy, nàng ta dùng thần lực để khống chế tâm lý người khác sao? Xem ra cũng rất dư thừa nha.

- Tiểu tử, thần lực của người cũng không ít đâu. Quan trọng là tuyệt kỹ... Mà bỏ đi.

- Nhưng vì sao phải làm vậy?

Một cô gái nếu có bản lĩnh như vậy, nàng ta nên làm ngược lại mới phải, dùng thần lực khiến người khác nghĩ mình là mỹ nữ gì đó. Đằng này khuôn mặt thật có khả năng đã bị hủy, không cần dùng thần lực người khác cũng đã tránh xa, nàng ta còn làm cho nó thêm đáng sợ hơn.

Cổ lão điên ra vẻ kỳ bí, nheo mắt nói:

- Cái này ngươi phải hiểu mới phải.

Lăng Phong liên hệ đến mình năm xưa, nghĩ ra gì đó nói:

- Nàng ta muốn giấu thân phận?

- Chính xác. Nàng ta không phải cô nương họ Triều kia nữa, người thật đã chết.

Ra vậy, hóa ra là đồng liêu, đoạt xá trọng sinh.

Lăng Phong lại ngẫm nghĩ.

Lão điên này nói mình sống cùng thời Chu Xán 600 năm trước. Ban đầu Lăng Phong không tin. Nhưng nghĩ lại, mình có thể đến từ 800 năm sau, người ta cũng có thể đến từ 600 năm trước thôi. Không nên lúc nào cũng nghĩ chỉ có mình là đặc biệt nhất.

Có điều, lúc gặp hắc lão ta lại không biết Chu Xán đã chết 600 năm. Nói vậy tức là lão đã biến mất trong thời gian này, nên không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Đầu thai? Hay trường sinh?

Lăng Phong tạm không tin trường sinh, nhưng hắc tin đầu thai, vì hắc chính là một trường hợp đầu thai như vậy. Điều này cũng sẽ lý giải luôn vì sao lão ta xem mình là người quen.

Hắn liền hỏi:

- Người quen nàg ta?
- Có thể gọi là quen.
- Nói vậy, người từng đi qua âm phủ?

Đến lượt Cổ lão ngạc nhiên:

- Cái gì âm phủ?
- Không phải lão và ta đều là ma quỷ đầu thai sao? Không qua âm phủ sao đầu thai?
- Đầu thai gì? Ma quỷ gì? Chúng ta là tướng hồn.

Tướng hồn?

Là đồ chơi gì?

Lăng Phong chợt nhớ tới những lần gặp Công Tôn Thắng, tên đạo sĩ điên kia đã nói nhiều câu lúc đó Lăng Phong cho là "vớ vẩn", nhưng bây giờ kết nối lại...

- Ý lão là, ta thuộc 108 người Thiên Cương Địa Sát gì kia?
- Lão ca người giới thiệu hôm nọ rồi đấy thôi, ta thuộc Địa Sát. Nhưng còn người có phải không, thì lão ca không biết. Ít nhất thì trong những người ta quen, không có ai là Hàn Phong.

Lăng Phong bỗng thấy dần sáng tỏ.

Chỉ là hắn là xuyên không từ tương lai về cơ mà? Còn lão già này chắc chắn không phải xuyên không. Nói như vậy, bản thân hắn có đến... 2 bí mật?

Lăng Phong cũng không nói điều này ra, chỉ hỏi:

- Vậy Thiên Cương Địa Sát rút cục là chuyện gì?

- Vì sao lão ca phải nói cho người? Nói cho người biết luôn. vốn dĩ lão ca muốn diệt luôn người. Nhưng giờ lão ca đổi ý rồi, người đã không biết gì như vậy, thì lão ca sẽ lợi dụng người, hahaha...

Lăng Phong trợn mắt há mồm.

Có kiểu nói chuyện tổn hại như vậy sao?

- Có điều, người quên nguyên hồn của mình cũng được đi. Nhưng lại quên luôn cả công pháp sao?

- Lão biết công pháp của ta?

- Người tin ta? - Cổ lão mặt già giảo hoạt.

Lăng Phong đành bĩu môi. Thôi vậy, đúng là không thể quá tin lão già này.

Cổ lão lại tặc lưỡi:

- Nếu người nhớ ra nguyên hồn của mình là gì, lão ca có khi sẽ đoán ra được công pháp của người. Có điều nếu người mà nhớ ra mình là ai thì cũng chẳng cần lão ca nói nữa.

Đây không biết đã là lần thứ mấy trong ngày, Lăng Phong nghe đến 2 chữ “nguyên hồn” từ lão già này.

Rút cục là vật gì?

Lăng Phong thực ra cũng xác định được vấn đề ở đâu.

Thần lực của hắc tử đâu mà có? Tâm pháp hắc tử đâu mà có? Có lẽ nào chính là cái nguyên hồn này mà ra. Theo ý tứ của lão già này, thì trường hợp như hắc không ít, và người khác đều nhớ ra nguyên hồn của mình.

Nhưng vì sao hắc lại chẳng nhớ gì cả?

Cố lão lại nói:

- Có điều người mà cứ mờ mịt thế này, sau này rất mệt mỏi đấy.

Lăng Phong bị một câu nói trúng tâm sự.

Đúng vậy, lâu nay “mờ mịt” chính là điều mà hắc buồn bực nhất.

Lăng Phong cũng biết trên người mình có vài thứ đồ chơi cổ quái, xem chừng chính là “khuyến mãi” mà đầu trâu mặt ngựa ném vào người hắc, còn lão già này thì gọi đó là “nguyên hồn”. Nhưng dù là gì, hắc đều mù mù mờ mờ. Cứ phải sống chết một lần mới nhớ ra một chút.

Chiếu theo tốc độ rùa bò này, Phong ca có lẽ phải bị đâm khoảng chục lần nữa may ra mới nhớ đầy đủ, mà còn không chắc là còn nguyên hay không. Nay con m* nó thành truyện ngược rồi. Người ta đều là ngay tập 1 đã nhớ ra mình là Hồng Hoang Đại Đế, sau đó giả trư ăn thịt hổ, đi thu thập tài sản vài triệu năm trước, càn đến đâu sáng đến đó.

Cố lão bỗng đưa ra đề nghị:

- Dù sao cũng là đồng loại, có muốn lão ca chỉ cho vài món nhập môn xài chơi không?

- Không phải nói lão sẽ lợi dụng ta sao?

Cố lão điên sáng khoái cười nói:

- Đường nhiên lão ca vẫn sẽ lợi dụng người. Nhưng thay vì nghĩ cách để lợi dụng trong tối, cá nhân ta lại thích lợi dụng ngoài sáng hơn. Bắt người khác làm trâu ngựa cho mình một cách tình nguyện và ầm ức, hahá.

Lăng Phong mặt đen thui.

Không thể không nói, phong cách lão già này có điểm giống hẳn. Không lẽ về già hẳn sẽ như lão? Bỏ đi, vừa nghĩ đã thấy ghét bản thân.

Lại nghe Cổ lão nói:

- Nếu người đồng ý, lão ca sẽ lấy giúp người 1 món công pháp tạm tạm, chắc chắn hợp với người. Đổi lại, người phải bán mạng cho lão ca một lần. Thế nào?

- Xem hàng trước cái đã.

- Bán mạng trước giao hàng sau.

- Éo! Ta quên chứ đâu có ngu.

Cổ lão nghiêm túc hơn chút:

- Tiểu tử, đi lại giang hồ chính là đánh bạc mạng sống. Người nếu trông chờ vào kỳ ngộ, an ổn một chỗ thì không có cửa đâu. May cho người gặp lão ca đây, chứ nếu gặp người khác, người đã hội phi yên diệt luôn còn ở đó mà mặc cả.

Lăng Phong tuy hờ hững, nhưng cũng biết lão này nói không sai. Công pháp là phải tự mình khổ cực giành lấy. Nào có dễ dàng nói bừa 2 3 câu là có.

Chẳng qua cũng không thể quá tin người, nhất là loại già mà hư này, Lăng Phong nói:

- Nói chung ta thà chết cũng không giao dịch lỗi.

- Bỏ đi. Lão ca sẽ đưa cho người một nửa, người xong việc lại đưa nốt nửa còn lại.

- Vậy còn được.

Chỉ là, đợi thêm một lúc vẫn không hề thấy lão già này rút ra “hàng họ” nào, Lăng Phong hỏi lại câu vừa lúc:

- Hàng đâu?

Cố lão điên tình queo:

- Tạm thời không có ở đây.

- Chứ ở đâu?

- Có lẽ là đâu đó gần đây thôi.

Lăng Phong trợn mắt, buồn chán chửi:

- Thế mà còn nói rõ lắm. Phí cả thời gian!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 211

Gặp Lại Đại Dao

Mặt trời chiều đã lặn, trời đất dần mờ.

Chỗ này là một nhánh sông nhỏ phía đông bình nguyên Phiếm Hoàng.

Cạnh một cầu tàu nhỏ, đang có một chiếc tàu khách neo lại, thoạt nhìn có chút cũ kỹ.

- Thu dây, khai thuyền!

Chủ thuyền họ Trần dẫn theo vài tên thuyền phu chậm rãi đi tới mũi tàu. Y chấp tay vái thủy thần vài vái, ném vài đồng xu xuống nước, có lẽ là một loại quy củ. Trên boong còn có vài gã thuyền phu tráng kiện đang khuôn vác hàng hóa, một gã khác đang kéo dây muốn nhổ neo lên đường.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị khởi hành, bỗng có tiếng ai đó ngăn lại:

- Từ từ, chờ đã!

Đám thuyền viên nhìn lại, thấy trên cầu tàu có hai người vừa tới, một già một trẻ dáng vẻ cổ quái. Đặc biệt là tên thanh niên, hắn ta cứ giơ một tay ra trước vậy vậy, thật không hiểu muốn làm trò gì.

Hai ngày qua, Lăng Phong cùng Cố lão đi một mạch về phía tây. Lăng Phong tuy muốn chờ Tần Quyền, nhưng cố ý dừng hẳn một ngày vẫn không thấy thẳng kia đâu. Tần Quyền Lăng Hồ đều là những kẻ độc lập.

Tình thế cấp bách, Lăng Phong cũng không phải người thích dựa dẫm kẻ khác, đành tự mình bôn ba, hy vọng sớm gặp lại họ đâu đó.

Cái hôn lễ nhảm nhí kia không đáng lo, nhưng lệnh truy nã của Triệu Hanh khắp Hà Bắc mới là chuyện lớn. Suốt hai ngày, ghé vào bất kỳ thôn trấn nào, Lăng Phong cũng thấy hình vẽ của mình treo chình ình ở bảng cáo thị, giá trị hiện kim còn không thấp. Cố lão điên được dịp đùa cợt, nói cái gì quả nhiên tuổi trẻ tài cao, khen Phong ca có phong phạm của Cố lão ca ngày trước, còn hứa hẹn dạy cho hắn vài tuyệt chiêu giết người cướp của, khiến Lăng Phong dở khóc dở cười.

Có điều cũng không sao, chỉ cần ra khỏi Hà Bắc sang Hà Đông là ổn. Con sông này chính là ranh giới cuối cùng.

Hai người chạy đến bến tàu, vừa may gặp con tàu này rời bến. Trời đã sắp tối, xem chừng đây này là chuyến cuối cùng. Thái Nguyên là thủ phủ Hà Đông, qua được Thái Nguyên là có thể thuê xe ngựa theo đường lớn ung dung về Trường An.

Tên chủ thuyền tuy đoán ra phân nửa vẫn cố ý hỏi:

- Các người vậy chuyện gì?
- Chúng ta muốn đi Thái Nguyên, có thể để chúng ta lên không?
- Đã đầy khách rồi, chờ sáng mai đi.
- Bọn ta mang theo tiền, thương lượng chút đi.

Một tên thuyền phu bề ngoài trắng kiện, nhìn nhìn một lát, âm thanh thô thiển nói:

- Một tên ăn mày thêm một lão già sắp chết, ở đâu ra tiền mà đòi thương lượng?

Nói rồi tên nọ cùng cả đám thuyền phu cười không ngừng.

Lăng Phong liếc mắt nhìn Cố lão, chỉ thấy lão bộ dáng không đi cũng không sao cả. Hắn cũng không thèm cò cựa với mấy tên thuyền phu thêm, lấy đà rồi Hoạt Bất Lưu Thủ một cái từ cầu gỗ nhảy tót lên mũi tàu.

Cả đám thuyền phu đang há miệng cười cứ thế há mồm không thể phát ra tiếng. Tên ăn mày kia trẻ trung nhảy xa còn hiểu được, nhưng không ngờ lão già "sắp chết" kia còn khủng hơn, ngay cả nhảy lên thuyền như thế nào chúng cũng không thấy rõ.

Tên thuyền phu vừa rồi cất tiếng bưng tỉnh đầu tiên, mắng lớn:

- Các người muốn làm gì? Muốn đi tìm chết?

Lăng Phong buồn chán không thèm nhiều lời, chuẩn bị tư thế ra tay. Hắn tuy chưa hồi phục đủ 10 phần, nhưng cái đám tiểu lâu la chưa gì đã mở mồm khinh người này vẫn chẳng đáng là gì. Đánh cho chúng biết điều rồi tính sau.

Có điều còn chưa kịp vung tay đã có tiếng hừ lạnh của ai đó:

- Chỉ có hai người thôi, mau mau khởi hành, đừng gây sự làm chậm trễ chuyện của ta.

Chỉ thấy một gã mặc áo quần cứng cáp từ trong khoang đi ra. Người này đứng ngược ánh sáng, Lăng Phong không nhìn rõ ràng. Đại khái thân hình tráng kiện, lưng hùm vai gấu, mặt vuông trán thô gò đó.

Tên thuyền phu giọng điệu khác hẳn:

- Khách quan, chúng nhìn như ăn mày, từ đây đến Thái Nguyên mất cả mấy ngày, tiền đi lại làm sao trả nổi?

Hán tử kia sáng giọng:

- Hắn không trả được, ta trả cho hắn, thế nào?

Đám thuyền phu nhìn nhau, Trần Chủ thuyền lúc này mới đứng ra hòa giải:

- Khách quan đây đã nói vậy, các người còn đứng đó làm gì?

Tên thuyền phu khó chịu đi ngang vẫn không quên trừng mắt Lăng Phong, cười lạnh nói:

- Có người trả tiền cho người, đừng tưởng đã là may mắn, mấy ngày này không có tiền ăn, để xem người sống đến được Thái Nguyên hay không?

Lăng Phong sờ sờ đầu cười cười. Hắn rõ ràng đã nói mình có tiền, đám này nhất quyết không tin. Không tin thì thôi, còn thái độ như kẻ thù gặp nhau. Đáng ra, cùng là người nghèo kiếm ăn từng miếng, phải thông cảm cho nhau mới phải.

Lăng Phong chấp tay với hán tử kia tỏ ý đa tạ. Chỉ là người trung niên kia không tỏ thái độ gì nhiều, cứ thế xoay lưng chui vào trong. Trong sát na gã biến mất, Lăng Phong đột nhiên thấy người này có nét gì đó quen thuộc.

Cố lão điên lúc này mới thò đầu qua, giơ ngón cái khen:

- Tiểu huynh đệ, rộng lượng đấy. Người nếu ra tay đánh chúng ngay tại chỗ, vậy không xứng lão tổ tông đi cùng.

- Lão già người chẳng phải vừa rồi xắn tay chuẩn bị đánh sao?

- Nói nhảm, lão tổ tông sống mấy trăm năm, đám kia cũng như cháu chắt ta, đánh với chúng còn gì thể diện.

Lăng Phong làm bộ nôn ra, tựa vào lan can hóng gió.

Chẳng ngờ, Cố lão điên lại nói tiếp:

- Có điều, đợi đêm đến, trói chúng lại ném hết xuống sông. Riêng chuyện lái tàu, lão tổ tông còn giỏi hơn chúng, cũng không cần đám vô tích sự kia.

Lăng Phong ngả ngửa, suýt nữa rơi thẳng xuống nước.

Cố lão nhớ ra cái gì, hỏi:

- Mà người có tiền thật sao? Sao trên đường không thấy người đem ra dùng.

Lăng Phong thản nhiên:

- Không có.

- Không có?

Cố lão mặt già giãn ra, xong xuôi ngẩng đầu cười hahá.

Hai người hóng gió một lúc mới chui vào khoang. Bên trong chia thành ba gian, gian ngoài đã chật ních người. Lăng Phong đảo mắt nhưng không tìm thấy hán tử vừa rồi, có lẽ ở gian trong dành cho VIP.

Đám khách nhân vừa nhìn thấy Lăng Phong và Cố lão bộ dáng rách rưới, hầu hết đều nhăn mày khó chịu. Lăng Phong chỉ cười nhạt, thầm nghĩ các người chê bai ta, nhưng bốn gia trị giá cả ngàn lượng bạc đấy. Hắn tìm đại một chỗ ngồi xuống.

Một canh giờ cứ thế tẻ nhạt trôi qua.

Phần lớn khách nhân đều đang ôm lấy xiêm y dựa lưng vào boong bắt đầu ngủ. Lăng Phong cũng ngả lưng ở một góc chợp mắt, bên cạnh hắn Cố lão đã ngáy o o.

Từ đợt khổ luyện trong rừng, Lăng Phong dần có thói quen ngủ rất ít. Có đôi khi hẳn thực sự lo lắng chuyện này, khoa học chứng minh tuổi trẻ ngủ nghỉ không đủ sẽ ảnh hưởng tinh lực, sau này lấy vợ sẽ rất khổ tâm.

Lăng Phong cũng biết võ công mình đang chững lại. Lần trước trọng thương tuy khai mở được tâm cảnh, kỳ thực chỉ là tiến một bước về mặt nhận thức, không hề có ý nghĩa về mặt sức mạnh. Cái Lăng Phong cần, có lẽ là một tuyệt kỹ thực thụ, một “bí kíp”.

Nói đến bí kíp, chẳng phải lão điên nói sẽ tìm cho Lăng Phong một quyển đó sao?

Lăng Phong vẫn chưa nghe chuyện Thập Đại Ác Nhân, nên không biết 20 năm trước trong giang hồ có một cao thủ ngoại hiệu Tàn Dương. Nhưng hẳn cũng nhận ra được lão điên là cao thủ.

Lại nói, trong các kịch bản ăn khách, vào lúc nam chính bế tắc nhất, lập tức sẽ có một “lão thần tiên” hiện ra. Tỷ dụ tàn hồn trong không gian giới chỉ, hoặc là xác khô dưới vực sâu gì đó. Người này bề ngoài phải điên khùng một chút, tạo cảm giác kỳ nhân dị sĩ. Kỳ thực bên trong lại thật thà nhân hậu vô tư dễ dụ, về sau một lòng hy sinh giúp đỡ nam chính.

Theo truyền thống này, chẳng lẽ Cố lão điên chính là nhân vật đó?

Bỏ đi. Với cái số nhỏ của Phong ca, chỉ e...

Đang lúc Lăng Phong suy nghĩ vẩn vơ, bỗng...

"Thụp thụp"

Có vài tiếng động lạ đâu đó bên ngoài.

Khoang thuyền chỉ có đèn dầu lơ mờ không nhìn rõ. Lăng Phong chậm rãi đứng lên, cẩn thận bước qua từng người đi ra ngoài.

...

Bên ngoài khoang tàu.

Ánh trăng chiếu lên mặt sông, sóng nước lăn tăn.

Lúc này, nhờ ánh trăng có thể thấy, từ phía đối diện con tàu đang một chiếc thuyền nhỏ áp lại gần. Loáng thoáng đứng trên đầu thuyền chừng chục người mặc đồ tối màu.

Trần chủ thuyền đã có mặt, gã dẫn hai ba tên thuyền phu bước cạnh đến mép thuyền, vừa nhìn cảnh kia đã rùng mình, cố nén căng thẳng chửi tục một câu:

- Má nó, xui xẻo...

- Chủ thuyền, sao vậy?

Vài người cũng đã thức dậy, tò mò dáo dác đi ra.

Trần chủ thuyền hít một hơi nói:

- Thổ phỉ...

Cũng không đợi khách đi tàu nói gì thêm, gã đã phân phó:

- Nhị Cầu, Tam Cầu, ra sau thu thập đồ vật...

Lăng Phong ló đầu ra, vừa kịp nghe đoạn đối thoại kia, liền biết đám này muốn chạy. Hắn liền hừ lạnh:

- Hừm, các người cứ thế bỏ tàu sao?

Trần chủ thuyền vẫn nghĩ Lăng Phong là ăn mày, gã định phớt lờ bỏ đi, nhưng vừa ngược đầu đã gặp 5 6 cặp mắt khác đang trừng trừng, gã đành cố giải thích:

- Hừ, ta còn lạ gì. Đám thổ phỉ này cùng lắm chỉ cướp tài vật, tàu lớn bọn chúng sẽ không lấy. Muốn vận hành tàu lớn ở đây, phải có giấy thông hành của quan phủ. Chúng nếu tùy tiện lấy tàu, coi như tự mình làm mục tiêu cho quan quân tìm đánh.

Có ai đó nói:

- Trên tàu có vũ khí không? Dem ra phân chia cho mọi người đi.

- Đây là tàu chở khách, làm sao mà giấu vũ khí chứ?

Trần chủ thuyền run giọng chống chế. Chỉ là ai cũng nhận ra lời lão không thật.

Đây là vùng giáp ranh hai đạo, lại đang thời buổi loạn lạc, cả một cái tàu lớn không có vũ khí gì, nói ra có người tin mới lạ.

Nói lại, chiến tranh đang diễn ra, gì chứ riêng vũ khí và lương thực là hai món buôn lậu lời nhất. Đường thủy còn dễ lọt hơn cả đường bộ, Lăng Phong không tin đám này chỉ thật thà "chở khách" kiếm sống.

Bỗng có tiếng cười lạnh:

- Không lấy vũ khí ra cũng được. Vậy thì các người cũng đừng hòng đi đâu, ở đó chờ chết luôn là vừa.

Giọng nói âm trầm hữu lực, làm cả đám thuyền phu đều không dám động.

Trần chủ thuyền nhìn trước nhìn sau, xem chừng biết khó lòng chạy một mình, gã đành hít một hơi vung tay nói:

- Nhị Cầu, Tam Cầu, đi lấy đao, liều mạng...

Lăng Phong quay lại nhìn kẻ vừa đe dọa, chỉ thấy một trung niên ở cửa khoang, trong tay y cầm một cây đao dài bọc lưỡi. Chính là người đã để hắn và Cố lão lên tàu lúc chiều.

Lần này thì Lăng Phong nhìn được khuôn mặt đối phương, thảo nào cứ thấy quen quen.

- Đao đại ca?

Hóa ra là Đại Đao, cận vệ bên cạnh Thành Bích phu nhân.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 212

Thổ Phi Trên Sông

"Ầm"

Chiếc thuyền thổ phi đâm thẳng vào mạn trái. Cả con tàu chở khách nghiêng ngả, kèm theo đó còn có một chuỗi âm thanh rít gió.

"Viu viu"

- Ááá!

Trên boong tàu, một gã thuyền phu đã nằm vật ra sàn lập tức bất tỉnh, đầu vai máu đen đang rỉ ra, xem ra đã trúng ám khí của kẻ địch. Tiếng la cũng không phải của gã, mà của vài tên nhát chết đang run rẩy sau lưng Lăng Phong.

Thổ phi bắt đầu nhảy lên tàu, cũng đồng thời ra tay.

"Viu viu"

"Keng keng"

Lại có ám khí, nhưng bị Đại Dao vung đao cản lại một ít, không ai thương vong. Cây đao của Đại Dao tuy vẫn còn lớp vải bọc quấn lấy phần lưỡi, nhưng sát khí tỏa ra từ nó vô cùng nặng nề.

Đám thuyền phu khách nhân bắt đầu hoảng loạn, có tiếng mắng chửi, tiếng khóc lóc lẫn vào nhau. Gần như ngay lập tức, có vài người nhảy

xuống sông tìm đường sống.

"Ùm ùm"

Lăng Phong chỉ biết lắc đầu, quá mạnh động.

Đây là Hoàng Hà, cũng không phải sông làng sông xã mà cứ nhảy xuống là thoát được. Đừng nói đang giữa đêm nước sông lạnh ngắt. Cho dù có giỏi bơi lội thế nào cũng không ai tự tin sống sót nổi vào bờ.

- Dao thúc!

Lăng Phong bỗng nghe giọng một bé gái la lên, hăn liền quay lại nhìn. Chỉ thấy một tiểu cô nương quen mặt, cạnh nàng ta có vài tên nha hoàn hộ vệ.

"Tiểu thư Như Ý?"

Nói vậy Thành Bích phu nhân cũng đang ở đây? Thật tốt quá.

Lăng Phong không biết chuyện Thành Bích bị Mộc Hàm Yên khống chế, đến nay tung tích không rõ.

Lăng Phong cũng không phủ nhận, hăn đã để ý mỹ phụ kia, muốn thực sự chinh phục nàng.

Lúc này, tiểu thư Như Ý đang rất chật vật, cô bé bị đám đông đám đông xô đẩy thảm thiết.

Lăng Phong biết rất rõ, tình huống hỗn loạn này còn dễ chết người hơn cả chém nhau. Hăn còn nhớ hồi động đất Tứ Xuyên, nhà sập chết chỉ 10 người, xô đẩy nhau chết đến 1000 người. Nghe đâu bên Campuchia có vụ sập cầu cũng như thế.

Lăng Phong vào lao đến, vừa vội quát lớn:

- Dừng lại hết đi, nhảy xuống là chết!

Mặc dù vẫn có vài kẻ sợ chết tai điếc tiếp tục nhảy, nhưng may mắn phần đông vì càng sợ chết hơn, lưỡng lự dừng lại nhìn Lăng Phong, đại khái hỏi hắn “vì sao nhảy thì lại chết?”.

Lăng Phong hắng giọng:

- Sông này rất rộng, nước sông ban đêm lạnh lẽo, các người cho dù có bơi giỏi cỡ nào cũng chết, đừng nói là không biết bơi. Muốn sống thì hợp sức lại. Người già nữ nhân trẻ em vào trong khoang hết, còn lại nam nhân thì ở lại đây hết cho ta.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Trần chủ thuyền gật gù. Lão là người hiểu rõ nhất điều này, bằng không đã nhảy từ lâu.

Chẳng qua, không phải ai cũng sáng suốt. Lập tức có người chửi:

- Người chỉ là một tên rách rưới, to nhỏ dạy đời cái con m* gì? Các người thích thì ở lại mà chết với hắn, lão tử không ngu.

Nói xong thì kéo theo vài tên khác lao ra lan can.

Lăng Phong bĩu môi, các đại ca thông minh tìm đường chết sớm thì Phong ca cũng mặc xác thôi. Hắn vẫn tiếp tục tiến đến chỗ Như Ý. Chỉ là, đám chết tiệt kia xông ra, mắt mũi trên trời thế nào lại lấn cả Như Ý lần nữa.

- Aaa!

Như Ý bị đẩy một cái nghiêng ngã.

Đáng sợ là, bởi vì hiệu ứng đám đông, đám khách nhân được Lăng Phong trấn tĩnh chưa lâu, bị thằng ngu kia nói một cái lại rục rịch dẫm nhau như cũ. Như Ý nhỏ nhắn mà ngã ra giữa sàn, trời tối đám kia chỉ lo mạng sống, chỉ cần ai đó đạp một cái là cô bé sẽ xong luôn.

- Tiểu thư!

Vài tên hộ vệ Nam phủ chỉ kịp với tay ra, Lăng Phong cách đó cả đoạn căn bản lực bất tòng tâm. Những tưởng đã không cứu kịp, bỗng hẵn thấy một cánh tay trắng trẻo chụp lấy Như Ý bỗng lên kéo khỏi dòng người.

- Muội muội, muội không sao chứ?

Lăng Phong thở phào, là một thiếu nữ nhìn không rõ mặt ra tay cứu.

Đại Dao đang chống đỡ thổ phỉ, mãi lúc này mới quát ra sau:

- A Tam, bảo vệ cho tiểu thư.

Đám A Tam lúc này mới hoàn hồn lách lại chỗ Như Ý.

Có ai đó nói móc sau lưng Lăng Phong:

- Này ăn mày, muốn chạy vào trong trốn với hài tử nữ nhân sao?

Là tên thuyền phu lúc chiều chằm chọc hẵn.

Lăng Phong chỉ nhếch mép không thềm chấp. Với sự tinh ý của hẵn, thừa sức nhận ra tên kia đang run rẩy kịch liệt. Cũng khá khen cho tên này, còn chút dũng khí đi khích bác Lăng Phong, xem như gã đang tự an ủi mình, lấy lại tinh thần.

Tên thuyền phu còn chưa kịp ra oai lần hai, Đại Dao đã liếc Lăng Phong nói:

- Người cũng có chút bản lĩnh, ở lại đây chống đỡ đi.

Tên thuyền phu bên cạnh há mồm không dám tin. Tự dưng vị "đại hiệp cầm đao" lại đi yêu cầu hợp tác với tên "ăn mày yếu ớt", chuyện gì đang xảy ra? Đạo này ăn mày có giá như vậy?

Lăng Phong liền đùa cợt:

- Đám kia Đạo huynh chém một đao là rơi sông cả 20 thằng, còn chỗ cho đệ mới lạ đó.

- Hừ, không đơn giản đâu.

Lại có tiếng già cỗi vang lên:

- Mấy tên thổ phỉ kia, đúng là không đơn giản.

Lăng Phong suyt chút úp sấp, là Cố lão điên. Lão già này trông thì khom khem sắp chết, nhưng hóa ra lại nhanh nhất hội. Không biết từ lúc nào đã tót ra ngoài, còn đứng nhàn nhã bình luận.

Lúc này, một giọng nói thô lỗ vang lên từ phía kẻ địch:

- Trên tàu nghe đây, chúng ta chỉ cần tiền tài, không cần người. Dĩ nhiên tên nào thấy chán sống, ông đây cũng không cản.

Đám thổ phỉ dần xuất hiện đầy đủ, trang phục thuần một màu đen, tất cả đều che mặt.

Tên trùm thổ phỉ mặc trường bào kín cả đầu, ngay cả miệng cũng quấn khăn che lại, bên hông mang đao. Cách ăn mặc của gã khiến Lăng Phong nhớ đến Edward Kenway, nhân vật trong Assassin's Creed. Chỉ khác một điều, buộc trước ngực không phải là súng mà là hai cây chủy thủ chéo nhau.

Đám thuyền phu phía sau Lăng Phong chỉ mới nhìn thấy cảnh kia đều vô thức lùi lại, chỉ còn đúng ba người Đại Dao, Lăng Phong và Cố lão điền đứng ở tuyến đầu.

"Ủa?"

Lăng Phong bỗng phát hiện một điều kỳ lạ.

Tên trùm thổ phỉ kia vừa rồi nhìn lướt qua chỗ mấy người Lăng Phong, nhưng có một khoảnh khắc vô cùng ngắn, có lẽ chỉ trong một cái nháy mắt, ánh mắt của gã không phải uy hiếp, không phải khát máu, cũng không phải thèm thuồng, mà là... lo lắng.

Cố lão đột nhiên buột miệng:

- Dịch dung?

- Dịch dung cái gì?

Lăng Phong không hiểu ra sao.

Cố lão vuốt râu:

- Vừa rồi bên trong khoang thuyền, có người dịch dung.

Lăng Phong che mặt, hẳn còn tưởng lão nói thẳng thổ phỉ trước mặt kia đang dịch dung. Chẳng qua Lăng Phong vẫn phối hợp hỏi:

- Dịch dung kiểu gì? Dùng một lớp da giả đắp lên mặt?

- Không phải. - Cố lão lắc đầu.

- Vậy chứ là gì?

- Hừm, từ từ để ta xem lại đã...

Lăng Phong lại che mặt lần nữa, rõ phí thời gian.

Chẳng ngờ lại nghe Cố lão bật thốt lên:

- Thần lực?

Lăng Phong lại lần nữa ngơ ngác:

- Thần lực cái gì?

- Kẻ dịch dung kia dùng thần lực.

Lăng Phong chán nản:

- Lão già, có gì nói thì nói đủ câu dùm đi. Cứ giật gân không đầu không đuôi như vậy, ta rất khổ tâm biết không?

- Thế người có nghe không?

- Nghe!

Đương nhiên hẳn muốn nghe, thần lực là thứ hẳn mù nhắt.

Lại nói, hồi trước Lăng Phong khá tự mãn với thần lực của mình, cứ nghĩ ta đây độc nhất thiên hạ, gần đây càng ngày càng mất hy vọng, cứ đi một ngày lại đụng một cao thủ luyện thần, trong khi bản thân thì cứ dậm chân tại chỗ.

Cố lão nói:

- Người cũng biết vợ người tuy mặt mày cháy đen...

- Khoan, vợ nào của ta bị cháy đen?

Hỏi thì hỏi vậy, Lăng Phong vẫn biết lão ta nói ai. Cố lão lại nói:

- Nữ nhân kia dùng thần lực để hóa trang, nhưng chỉ thi triển được trong một thời gian thôi. Còn kẻ vừa rồi là dùng mặt nạ thần lực, có thể tự do thoải mái mà dùng. Thật không nghĩ, ở chỗ này còn gặp thứ đồ chơi này.

Đang nói dở, Cố lão bỗng nhíu mày:

- Ý, không đúng...

Lăng Phong thở dài:

- Lại "từ từ để ta xem" nữa à?

- Người chưa nghe câu già thì lắm cảm sao? - Cố lão tỉnh bơ.

Lăng Phong lại che mặt. Lão già này sống lâu da mặt siêu dày, lật mặt như đi vệ sinh, câu trước câu sau đá nhau bôm bốp.

Lúc này đã hết thời gian cho hai người tán gẫu, hai bên bắt đầu động thủ.

Đại Dao lùi ra sau một bước, cây Yển Nguyệt đao trong tay làm thành một góc 45 độ, chĩa mũi xuống đất.

Tên trùm thổ phỉ chậm chậm đưa tay cầm chuôi kiếm. Đại Dao cũng chậm rãi tháo vải bọc, lớp vải rơi ra, cây đao dần lộ.

Lăng Phong biết Đại Dao thường mang theo đao này bên mình, nhưng lúc nào cũng bị bọc lưới, kể cả lần Đại Dao xông vào phòng Thành Bích tấn công hắn.

Lăng Phong cảm giác như có con gió lạnh thổi qua.

Cây đao này cán dài lưới hình bán nguyệt, chính là loại Yển Nguyệt đao. Yển Nguyệt đao thực ra không phải chỉ có một cây độc nhất vô nhị của Quan Vũ, chỉ là loại đao này khá ít người dùng, cũng nhờ có Quan Vũ

mà nó mới nổi tiếng. Ngoài ra cây của Quan Vũ còn có 2 chữ “Thanh Long” ở trước.

Cố lão điên bên cạnh lại buột miệng:

- Là nó?

- Nó cái gì?

Lăng Phong tuy rất chán chường với bài giật gân của lão già này, nhưng vẫn không bỏ được tò mò. Dù sao lão ta quả thực biết rất nhiều.

Cố lão lại vuốt râu:

- Mà từ từ để ta xem tiếp đã...

Lăng Phong thở dài nhìn trời.

Lúc này phía trước Đại Dao đã vụt ra trước, cây đao kéo lê trên mặt boong, rồi đột nhiên bổ một đao như trời giáng, kinh phong cuồn cuộn, Lăng Phong đứng phía sau mà có thể cảm nhận rõ ràng.

"Choang"

Đại Dao không để đối thủ kịp phản công, liên tục ra chiêu, múa may uy vũ.

Trên tàu lúc này cũng chỉ có chỗ Đại Dao là náo nhiệt, đao quang kiếm ảnh khắp trời, còn lại đều bất động. Đám thổ phỉ khoanh tay đứng xem, đám thuyền phu cũng đứng xem, nhưng sợ hãi thấy rõ.

Lăng Phong cố ý lùi ra sau. Dù sao bộ dáng hăn bắn rách thảm hại, có lẽ thổ phỉ cũng chả buồn để ý, từ đầu chúng đã nói cần tiền không cần người đẩy thôi. Cố lão cũng chả khác gì, nhìn gầy gò tóc tai như sắp chết, đưng

vào nhờ đâu dính bệnh truyền nhiễm lại khổ ra, đám thổ phi chỉ e còn ngại bị lão ta đứng gần.

Hai người thông thả ngồi xuống. Chỉ tiếc không có bình rượu với ít đồ nhắm ở đây, nếu không đã có thể ngồi bàn luận rôm rả.

Qua lại thêm vài chục chiêu, tên trùm mới cất tiếng:

- Đà Dao Dao pháp? Người... là gì của Võ Thánh?

Phát âm lớ lớ, dường như tên kia không phải người Tống.

"Võ Thánh? Khương gia?" Lăng Phong nghĩ thầm.

Tốt xấu cũng lẫn lộn một thời gian, Lăng Phong cũng biết chút thường thức. Giới văn võ Đại Tống hiện tại thờ hai người, Diên Thánh Công thuộc Khổng gia, Võ Thánh Công thuộc Khương gia, chính là gia tộc của Khương Vũ Y.

Lại nói, Lăng Phong vẫn không biết Đại Dao tên thật là gì, nếu không hẳn sẽ không nghĩ đến Khương gia.

Cổ lão đột nhiên hỏi:

- Bây giờ thiên hạ lại đi thờ Khương gia làm Võ Thánh?

- Đúng vậy... Ủa?

Lăng Phong bỗng chợt dạ.

Vừa rồi hẳn chỉ nghĩ thầm đến Khương gia, cũng không hề nói ra, vì sao lão ta lại hỏi như thế hiểu ý hẳn? Lăng Phong có cảm giác Cổ lão không phải hỏi một cách ngẫu nhiên, mà là "đọc được" suy nghĩ của mình mới hỏi. Dù sao lão ta từng chui vào tâm cảnh hắn một lần, ai mà biết có tuyệt kỹ nào khác không?

"Không thể nào kinh khủng vậy chứ?" Lăng Phong tự an ủi.

Lại nghe Cổ lão nói tiếp:

- Xem ra tên kia cũng đã nhận ra như lão ca. Võ Thánh mà hấn nhắc tới không phải họ Khương, mà là Quan Vũ.

- Gì? Quan Vân Trường?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 213

Thanh Long Yển Nguyệt Dao?

Cố lão gật đầu nói:

- Dao pháp tên kia dùng chính là Đà Dao, cưỡi ngựa dùng đao, kéo lê lưỡi đao trên đất, địch tới thốc ngựa vung đao, không ai đỡ nổi, danh chấn một thời. Nói không chừng tên kia chính là hậu duệ của ông ta, vì cây đao kia chính là Thanh Long Yển Nguyệt đao.

- Thanh Long Yển Nguyệt đao?

Lăng Phong không khỏi đưa mắt nhìn lại, không ngờ giữa một chỗ dân dã lại có thể gặp thứ đồ nổi danh đến vậy.

Cố lão bỗng trịnh trọng, chuyển đề tài:

- Tiểu huynh đệ, ta với người không chút liên quan, nhưng lão tổ tông coi như nhiều chuyện. Người nên học tên cầm đao kia, tận lực giấu mình một chút. Là một sứ giả mang theo số mệnh, có rất nhiều kẻ muốn giết người, người không muốn dính vào chúng cũng sẽ tìm đến...

Lăng Phong đang định hỏi "sứ giả" gì đó, phía đầu tàu lại nghe tiếng tên trùm hăng giọng:

- Thức thời mới là tuấn kiệt...

Xem ra tên kia đánh không lại, chuyển sang võ mồm.

- Nếu người có liên quan đến Võ Thánh, ta không đánh với người...

Lăng Phong suýt nữa cắm đầu xuống sông, còn tưởng thằng kia khuyen hàng địch thủ, ai ngờ là đầu hàng.

Chỉ là, chuyện tiếp theo khiến Lăng Phong thật sự muốn nhảy xuống sông.

"Viu viu"

Phi đao lại xuất hiện, Lăng Phong Cố lão lắc mình tránh được, nhưng đám thuyền phu không nhanh như vậy. Vài tên trúng chiêu nằm cả ra boong tàu, số còn lại mặt mày xanh lét, tay chân run rẩy, có lẽ rất muốn chạy mà không chạy nổi.

Tên trùm thổ phi đột nhiên chuyển hướng sang chỗ Lăng Phong.

- Đệch. Từ từ, gì đây? Anh còn chưa cầm vũ khí...

"Choang"

- Chủ thuyền, người m* nó buôn lậu cũng chọn hàng tốt một chút chứ, đao gì mà vừa chém phát đầu đã gãy đôi thế này, còn đánh đám cái gì?

Chủ thuyền trợn mắt oan uổng, chuyển này lão có đem hàng buôn lậu thật, nhưng không phải vũ khí.

"Choang"

- Thổ phi đại ca, đệ là ăn mày. Ăn mày với thổ phi là đồng đạo mà? Hay để đệ chuyển sang giúp đại ca nha. Đệ chỉ xin ít tiền lẻ thôi, ...

Đám thuyền phu suýt nữa ngất tại chỗ.

Lát sau, có cả tiếng già nua phàn nàn:

- Ôi cái tên điên này, người đánh ăn mày ta không quản, nhưng tổ tông cũng đánh, cái đồ bất hiếu...

Ở một phía khác, đám lâu la thổ phỉ rút cục ra tay, vây tròn Đại Dao vào giữa.

Tên trùm kỳ thực đang rất bức mình. Cả hai tên ăn mày già trẻ từ đầu gã đã biết không dễ chơi, đụng vào mới biết quả thật không tầm thường, nhất là lão già. Lão này thân pháp như hồn ma, mồm la hét ầm trời, cứ tưởng sẽ khiến bản thân lão dễ bị định vị, sự thật hoàn toàn trái ngược, dường như lão ta đang cố ý gây nhiễu, cứ thoát ần thoát hiện.

Tên trùm rút cục đành bỏ Cỗ lão, bám lấy Lăng Phong.

Lăng Phong dùng Hoạt Bất Lưu Thủ, tên kia dùng một thứ thân pháp kỳ quái, hai người đuổi nhau khắp nơi, từ boong tàu lên lan can, từ lan can lên cột buồm.

Ban đầu, Lăng Phong còn mang tâm lý thoải mái, nhưng chỉ được một lúc thì hẳn liền thấy không ổn.

"Chuyện gì đây?"

Lăng Phong thấy mình dần chậm lại, thân thể cứng dần, chân nặng như chì, không khỏi tái mặt.

- Hừ, bắt được người.

Tên trùm thổ phỉ xuất hiện ngay trước mặt Lăng Phong, cũng không nói thêm câu thứ hai, vung tay ra...

"Vù vù"

Lăng Phong nhìn thấy cảnh này suýt nữa hô lên thành tiếng, bởi chiêu này hẳn quá quen thuộc.

"Cô Hồn Hoặc Thần? Cũng là... Thiên Ma Truy Hồn Đao?"

Lăng Phong may mắn định thần kịp, hẫ theo phản xạ đạp cả hai chân xuống đất, cong người cúi đầu, sau đó nhanh như cắt bật ngửa ra nằm ngang trên không, mặc kệ tư thế xấu xí rớt thẳng xuống boong tàu, tránh được một loạt phi đao trong tích tắc.

Khoan nói chuyện vì sao đối phương biết Thiên Ma Truy Hồn Đao. Trước mắt, Lăng Phong thậm chí không nhìn kịp ám khí được phóng ra thế nào.

Lăng Phong cũng là dân chơi phi đao. Dù chưa phải siêu cao thủ, chí ít Lăng Phong cũng biết về các giới hạn dùng phi đao. Hẫ không tin vừa rồi kẻ địch dùng tay phóng phi đao. Nếu quả thật như vậy, Lăng Phong sẽ có cảm giác rất thất bại.

Tên trùm thổ phi trên mặt hiện ra vẻ không tin nổi:

- Người là ai?

- Ăn mày.

Lăng Phong rất nhớn nhỡ, thực ra mồ hôi đang rịn ra, tâm thần cùng căng thẳng.

- Cái bang?

- Đúng vậy. - Lăng Phong đáp bừa.

Tên kia nghĩ nghĩ một lúc, gằn giọng:

- Không đúng. Thân pháp của người gần giống, nhưng không phải Cửu Thoái Công của Cái bang. Nói, người làm sao phá được Thiên Ma Truy Hồn Đao?

Lăng Phong muốn cười, có ai lại hỏi câu ngu như vậy, cũng chỉ có thiếu năng mới trả lời thật.

Vừa rồi đối phương ở cự ly gần đối mặt với Lăng Phong, ở vị trí này Cô Hồn Hoặc Thần mà đã phóng ra, chỉ cần tăng 1 vài cây phi đao cũng đủ kín một vùng, gần như không thể thoát. Thế mà chỉ trong tích tắc Lăng Phong có thể thoát hiểm, ngay cả Phong ca cũng thấy cảm phục chính mình.

Thật ra, nếu tên kia vừa rồi dùng đòn Cô Hồn Hoặc Thần, mà dùng một trong hai chiêu đầu Âm Hồn Bất Tán hay Thiên Lý Truy Hồn, đảm bảo Lăng Phong đã tiêu.

Mặc dù Lăng Phong chủ trương luyện cận chiến, thậm chí đem cả UFC về Vĩnh Lạc, nhưng điểm yếu của hắn vẫn luôn là cận chiến. Kỹ năng cận chiến MMA của hắn là để chống tay không, không phải để chống đao kiếm.

Chẳng qua lần trước bị Ngân Diện vây sát ở Đại Danh, Lăng Phong nếm qua cảm giác bị đeo bám, trở về liền bỏ thời gian nghiên cứu rất kỹ chiêu Cô Hồn Hoặc Thần, bởi chiêu này có thể giúp thoát thân khi bị áp sát.

Bình thường, người ta thà đốt thời gian luyện lên cao, chứ chả ai rảnh đi nghiên cứu khắc chế chính võ công mình có. Lăng Phong có lẽ vì quá ít bí kíp, chả nghĩ ra cái gì khác, mới buồn buồn nghĩ xem làm cách nào phá Cô Hồn Hoặc Thần.

Chẳng ngờ, quả thật có ích.

"Ááá"

Lúc này, từ khoang tàu bỗng có tiếng hét của nữ nhân.

Lăng Phong còn chưa kịp nghĩ ngợi, tên trùm thổ phỉ và toàn bộ thủ hạ đã phản ứng trước, như những cơn gió lao đi. Ngay cả Đại Đao cũng ngơ ngác không hiểu chuyện gì, đáng ra người cần lo lắng là bọn họ mới phải.

Trong khoảnh khắc tên trùm lao xuống boong tàu, Lăng Phong mới để ý, trên cổ tay kẻ nọ mang một thứ gì đó bằng kim loại, xem ra chính thứ này đã phóng ra mấy chục cây phi đao vừa rồi.

Lăng Phong không khỏi khinh bỉ. Hóa ra thằng kia chơi ăn gian, xài tool.

Nghĩ thì vậy, Lăng Phong cũng đồng thời nghĩ lại bản thân.

Lâu nay hẳn luyện phi đao gặp một vấn đề mãi không vượt qua được, đó là số lượng phi đao.

Thiên Ma Truy Hồn Đao ngay từ trang đầu đã ghi, đạt đến "tầng 5" chiêu đầu tiên Âm Hồn Bất Tán có thể phóng 48 điểm, chiêu thứ hai Thiên Lý Truy Hồn tận những 81 điểm. Lăng Phong luyện mãi cũng chưa bao giờ qua được con số 10.

Điều này thực ra rất hiển nhiên. Bàn tay chỉ 10 ngón, lòng bàn tay cầm được cũng chỉ chục cây, làm sao mà phóng 81 cây? Lăng Phong từng nghĩ thằng nào viết bí kíp bốc phét. Nhưng qua hôm nay hẳn liền tỉnh ra.

Vì sao cứ cứng nhắc như vậy? Kiểm thêm tool là được rồi, đâu có ai nói ném phi đao cứ phải xài tay không đâu?

...

Bên trong khoang lớn, lùi lại vài phút đồng hồ.

Đám trẻ em nữ nhân ôm nhau run rẩy, người thì cầu trời khẩn Phật, người thì sắc mặt trắng bệch không nói nên lời.

Văn Như Ý ngồi ở một góc, đám A Tam đứng thành vòng tròn bảo vệ cô bé.

Một phụ nhân nghèo khổ không chịu được cảnh này, giọng trách móc:

- Các người đều có bản lĩnh, cứ đứng đây thì có ích gì chứ? Chi bằng đi ra ngoài kia cùng góp sức mới phải a.

Cả khoang bắt đầu xì xào, hầu hết đều tán thành:

- Phải rồi phải rồi. Ở đây chỉ toàn đàn bà trẻ em, không biết xấu hổ còn chui vào.

Một tên hộ vệ đứng sau A Tam không chịu nổi, quát:

- Hừ, im mồm. Các người có biết đây là ai? Là Văn tiểu thư...

- Lão Thất, muốn làm gì? Bị điên? - A Tam trừng mắt nhắc nhở.

- Một lũ điêu dân ngu ngốc.

"Lão Thất" tức giận lùi lại, nhưng vẫn lăm bà lăm bầm.

Đám đông chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chỉ im được một lúc, lát sau lại rầm rà rầm rì:

- Nói không chừng, chính mấy người này là mục tiêu của thổ phỉ cũng nên...

- Có lý. Chúng ta đều là dân chúng nghèo khổ, tìm chúng ta cướp cái gì chứ?

Một tên khác có vẻ bị lương tâm cắn rứt, bước lên trước nói nhỏ vào tai A Tam:

- Tam ca, bọn họ nói cũng có phần đúng. Ngoài kia chỉ có một mình Quan Nhị ca, đánh thắng thì không sao, lỡ như... thì tất cả đều xong.

- Hừ...

A Tam trừng mắt bất mãn, gã cũng đang lưỡng lự.

Đúng lúc này, có tiếng một thiếu nữ vang lên:

- Tiểu muội muội, lại đây ngồi với tỷ, để mấy vị đại ca ra ngoài đánh thổ phỉ.

Nàng ta chính là người ra tay cứu Văn Như Ý vừa rồi. Như Ý dường như cũng muốn nghe theo, chỉ là đám A Tam đang phải chạy trốn, sinh cảnh giác rút đao hét lớn:

- Người muốn làm gì?

- Ááá!

Mấy phụ nhân bên cạnh bị ánh đao làm cho quá sợ hãi, hét toáng lên.

Tiếng la Lãng Phong nghe thấy chính là đoạn này.

...

Ở bên ngoài.

Đại Dao độc chiến đám phỉ, liên tục vung đao, vót ngang chém dọc.

Dao pháp của gã đã thay đổi, không phải Đà Dao pháp như trước, nhưng mỗi một đao chém ra vẫn vô cùng sắc bén, hơn nữa đều nhằm tới yếu hại của kẻ địch. Tuy vậy, đám thổ phỉ kia cũng không hề đơn giản, đánh qua đánh lại vẫn chưa tên nào ngã xuống.

Tên trùm phi thân xuống boong, muốn xông vào trong khoang. Vài tên thuyền phu còn sống chỉ như khán giả, dạt cả ra hai bên lan can, không tên nào dám ý kiến.

Ngay khi tên trùm bước một chân vào cửa khoang...

"Choang"

Yến Nguyệt đao của Đại Dao đột nhiên xuất hiện, chém mạnh xuống đất, chặn ngay trước mặt tên trùm, may cho gã kia phản xạ kịp thời lách người tránh kịp.

Đám lâu la phía sau đáng ra nên nhân cơ hội này hội đồng Đại Dao, không hiểu sao đều đồng loạt bỏ qua, cũng muốn xông vào trong khoang. Đường như trong kia còn có chuyện quan trọng hơn cả xử lý Đại Dao.

"Vù vù"

- Ai dám bước qua, chết!

Đại Dao như thần chết, chống cán đao đứng ngay cửa lớn, quả thật có tư thái của Quan Vũ ngày nào.

Bên ngoài có Đại Dao tạm thời trấn giữ, Lăng Phong là người vào khoang đầu tiên. Hắn không thèm đi cửa chính, từ hông tàu cứ thế phi vào qua cửa sổ.

Trong khoang đang rất loạn, chỉ thấy đao của A Tam đã đến sát mặt thiếu nữ kia.

Cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân, Phong ca hơi đầu nghĩ nhiều, dùng thủ pháp phi đao rút chủy thủ phòng thân ném ra.

"Coong"

Đao và chủy thủ va chạm, A Tam bị kinh lực đánh bật lùi ra sau, đao cũng bị đánh lệch tay.

Lăng Phong biết đoạn này là tiêu điểm cho nam chính thể hiện, vội vã hét lớn:

- Làm gì? Bên ngoài có thổ phỉ, trong này lại có kẻ ăn hiếp nữ tử?

A Tam dường như nhận ra vừa rồi mình hơi quá tay, đành chịu nhận.

Lăng Phong liếc mắt sang thiếu nữ kia một cái, đầu tiên mắt sáng lên, sau đó lại thất vọng.

Phong ca có trình tự ngắm gái riêng. Người ta nhìn từ mặt xuống chân, Phong ca nhìn từ chân lên mặt. Hắn từng chém gió với mấy huynh đệ Hắc kỳ, đàn ông sinh ra ngắm gái có ba giai đoạn. Giai đoạn trẻ trâu nhìn gái chỉ lo nhìn mặt, giai đoạn hai chuyển sang nhìn ngực, giai đoạn ba trưởng thành thì nhìn hông đùi. Còn Phong ca giai đoạn cuối, nhìn toàn thân.

Cô gái kia thắt đáy lưng ong, dáng người thon thả, chỉ tiếc khuôn mặt khá bình thường, nếu không muốn nói là xấu. Lông mày rậm rì, môi hơi to, mũi hơi tẹt, kết cấu rất không ổn.

Lăng Phong không khỏi buồn phiền, mới hôm trước đụng một bà mặt bị cháy, hôm nay đụng một chị mặt cá chạch.

Cố lão không biết tự lúc nào cũng theo vào, cất giọng nói:

- Người còn nhớ chuyện dịch dung chứ?

- Ừm?

Cố lão liếc mắt nhìn cô gái nói:

- Chính là nàng ta.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 214

Thả Rông Mới Dễ Phát Triển

Lăng Phong nửa tin nửa ngờ, quay qua quan sát một lát, nhìn mãi vẫn thấy rất bình thường. Nhưng với tư cách dân nghiện phim cổ trang, thẩm nhuần kịch bản "mỹ nữ hóa trang xấu xí" đi vi hành, hẳn hỏi phủ đầu:

- Tại sao cô lại dịch dung?

Cô gái này vừa được cứu, chưa kịp cảm ơn lại bị người ta dội một gáo nước, khuôn mặt ngơ ngác, giọng hơi run:

- Các người nói cái gì? Ta không hiểu.

Lăng Phong quay sang nhìn Cố lão điên, đại ý có khi nào lão đoán bừa không. Bình thường đưng cao thủ về thần, càng mạnh Lăng Phong càng thấy áp lực, nhưng cô gái này hoàn toàn ngược lại, rất vô hại.

Cố lão nheo mắt nhìn cô gái kia:

- Người có mang vật gì trong người không?

Cô gái nhìn Lăng Phong, rồi lại nhìn Cố lão, bộ dáng rất tội nghiệp, như thể vừa làm sai chuyện gì bị trưởng bối trách phạt:

- Ta... không mang gì cả. Nhà ta rất nghèo...

Cố lão điên bỗng đổi giọng, giả hoạt hỏi:

- Không mang gì? Nội y cũng không?

- Có... a...

Cô gái nói chưa xong câu ý thức được cái gì, giật nảy mình, hai tay vô thức che lấy phần ngực.

"Sao lại che ngực nhỉ? Không lẽ... phần trên không có gì?"

Lăng Phong hai mắt tỏa sáng, không kìm được cũng liếc qua một chút.

"35C? Không, chắc chỉ B thôi."

Nói lại, nỗi tiếc lớn nhất của Lăng Phong cho đến giờ chính là thiết kế nội y, nhất là của nữ. Nghe nói có tên nào đó cũng xuyên không về thời cổ, đem ý tưởng áo lót quần lót hiện đại ra bán, tiền kiếm không ít là một, được chị em thần tượng mới là mười. Phong ca hồi đầu cũng có ý nghĩ này, chẳng qua thử đồ mấy lần đều bị Vân tử ném đi.

Cô gái bị Cổ lão hù, sợ hãi lùi ra sau, coi bộ đem Lăng Phong làm người tốt chặn trước mặt.

Cổ lão điên lại nhìn Lăng Phong cười đều, còn nháy mắt ra hiệu gì đó.

"Nháy cái gì mà nháy?" Lăng Phong bức bối nghĩ.

Đột nhiên, trong đầu Lăng Phong vang lên giọng nói của Cổ lão:

"Lão ca đóng vai ác, người đóng vai người tốt. Còn đứng đó? Quá kém."

"Hừ, kém cái... Khoan, tại sao lão biết ta đang nghĩ gì?"

Lăng Phong toát mồ hôi, vừa lúc trước cũng y thế này. Lão già này hôm trước nói cái gì mà hai người số mệnh đã gắn vào nhau, không lẽ... là thật?

Cố lão vẻ mặt cổ quái:

"Còn tại sao? Người tự mình phát ra, lão tổ tông không muốn nghe cũng không được."

"Ta?" Lăng Phong hoàn toàn mờ mịt.

"Truyền Âm Nhập Mật a. Lão tổ tông cũng rất kỳ lạ, người đôi khi rất thận trọng, có đôi khi lại quá vô tư. Lần trước trong tâm cảnh, có bao chuyện cũ cứ thế đem ra khoe, bây giờ không có gì cũng đem truyền âm ra xài."

Cố lão điên nhìn Lăng Phong, tủm tủm cười, bộ dáng rất trêu người.

Truyền Âm Nhập Mật?

Có khi nào chính là... thần giao cách cảm?

Hồi trước hẳn từng đọc mấy chuyện thú vị trên mạng về thần giao cách cảm, khoa học cũng công nhận nó tồn tại, chỉ là vẫn chưa nghiên cứu ra nguyên lý. Chỉ không ngờ hẳn lại đang dùng nó.

Cô gái kia nhìn qua nhìn lại, hai người này này giờ cứ nhìn nhau, lúc nhăn nhó lúc cười cợt, không hiểu ra sao.

Lăng Phong liền gạt chuyện kia sang một bên, trước mắt đành phải diễn một chút.

- Cô nương không phải sợ...

Lăng Phong dừng lại, chọn lựa từ ngữ một lúc mới nói:

- Không mặc áo lót cũng không phải cái gì xấu xa lắm. Khoa học đã chứng minh, cứ để nó tự do thì càng dễ phát triển đó mà.

Cổ lão điên dơ ngón tay cái.

Cô gái kia lần này không đến nỗi ngây thơ nữa, mặt cúi đến không thể thấp hơn, hai tai đỏ bừng. Trong đầu có lẽ đang nghĩ khoa học là môn học vấn quái quỷ gì, lại dâm tà như vậy? Cũng có khi đang nghĩ, thả rộng liệu có hiệu quả thật hay không?

Đang lúc tình hình vi diệu, bỗng...

"Phập"

Một thân người bay từ ngoài vào, mấy người phụ nhân lại sợ hãi hét lên.

Mọi người nhìn kỹ lại, thì ra một tên thổ phỉ. Gã nằm sổng xoài trên sàn, giật giật hai cái rồi im lìm. Tên này bị một vết đao lớn từ trán đến tận ngực, máu thịt mơ hồ, thậm chí thấy rõ đôi chỗ màu trắng, cũng không biết là xương hay thứ gì khác, trông vô cùng thê thảm. Gã có lẽ muốn cưỡng mãnh đột phá vào trong, xui xẻo thế nào bị Đại Đao chém trúng.

Đại Đao vẫn đứng ở cửa, vòng vây thổ phỉ đã thu hẹp lại dần, trên mặt chúng đều có vết máu, cũng không rõ máu của ai.

Đại Đao mạnh, nhưng dù mạnh hơn nữa cũng không thể địch mấy chục, nhất là khi đối phương đều không tầm thường, đặc biệt là tên trùm chơi phi đao đang còn trong đó.

Đại Đao xoay người nâng đao, mũi đao chỉ về tên trùm, lạnh lùng nói:

- Các người rút cục là ai?

- Thổ phỉ. - Tên trùm đáp gọn lỏn.

- Thối lắm! Coi ta là người ngu? Tàu này đều là nạn dân, có bao nhiêu tiền để các người nhọc công liều mạng đến vậy?

Đại Dao nói cũng không sai. Bình thường, đi cướp đêm đụng phải cỡ Đại Dao hay Lăng Phong phiền phức kiểu này, thổ phỉ gì cũng rút lui từ lâu, không hơi đâu cố sống cố chết mãi.

Lăng Phong đưa mắt tìm kiếm tên chủ thuyền họ Trần, chỉ tiếc không thấy bóng dáng lão ta đâu. Nói không chừng, chính gã kia buôn lậu thứ gì đó quan trọng, kéo đám thổ phỉ này tới cướp.

Lại nói, Phong ca là người yêu pháp luật, chủ trương sống trên đời kiếm ăn phải trung thực, đồng tiền phải trong sạch. Loại chuyện buôn lậu này Phong ca cực lực lên án, không rảnh đi đánh đấm giúp chúng, khoanh tay xem hai bên cướp qua cướp lại mới là chính đạo.

Dĩ nhiên, nếu mấy anh em buôn lậu chịu chia cho Phong ca một ít, chuyện này vẫn có thể giải quyết. Lúc đó Phong ca là dân làm công ăn lương, đứng ra làm trung gian hộ tiêu, kiếm đồng tiền hoàn toàn trong sạch, được pháp luật cho phép.

Lúc này, A Tam bước tới sau lưng Đại Dao, nói thầm gì đó.

Đại Dao nghe xong lộ vẻ giận dữ, nói:

- Các người muốn bắt Như Ý làm con tin để khống chế sư muội?

Đám thổ phỉ im lặng không đáp, có lẽ đã bị Đại Dao đoán trúng.

Đại Dao tiếp tục gằn giọng:

- Các người là người Kim, hay là thủ hạ Triệu Hanh?

Lúc này Lăng Phong nhú mày. Cứ tưởng chuyện vớ vẩn trên đường, xem ra bắt đầu liên quan đến hắn.

Tên trùm lách qua đám lâu la, đứng đối diện Đại Dao nói:

- Nếu ta không nhầm, người chính là hậu duệ của Võ Thánh. Ta đã rất nể mặt Võ Thánh mới để người sống đến giờ. Người nếu khôn ngoan tự bỏ đao xuống, có thể thay tổ tiên giữ lại chút huyết mạch.

Cố lão điên lâm vào suy tư:

- Tên bịt mặt kia, thân pháp của hắn, ta rất quen a.

- Người quen 600 năm? - Lăng Phong châm chọc.

- Không phải.

Lăng Phong quá quen với câu này, nhưng nhớ lại kẻ kia cũng biết "Thiên Ma Truy Hồn Đao" như mình, lòng hiếu thắng nổi lên hỏi Cố lão:

- Hắn là ai tính sau đi. Lão nói xem ta và hắn nếu đánh tiếp ai sẽ thắng?

- Dựa vào kinh nghiệm của lão tổ tông mà dự đoán, thì kết quả sẽ rất... khó dự đoán.

Lăng Phong bật ngựa, hai mắt suýt trắng dã.

Ở ngoài boong, Đại Đao cuồng loạn cười:

- Haha, rất tốt. Đã biết ta họ Quan, vậy người cũng phải biết, dòng họ chúng ta cả đời đều sống trên đao. Bắt Đại Đao ta buông đao, trừ khi người giết được ta.

Tên trùm cười lớn:

- Tưởng ta sợ người?

- Người nếu có gan, thì xưng tên ra, đơn đả độc đấu.

- Được!

Tên trùm đột nhiên đáp ứng, đồng thời giơ hai tay lên, điệu bộ như chấp tay chuẩn bị quyết đấu. Hầu hết mọi người đều nghĩ vậy, đây là thủ tục thường thấy khi giao đấu trong võ lâm, chỉ trừ Lăng Phong.

Cũng không phải vì Lăng Phong đến từ hiện đại nên không quen mấy thủ tục cổ đại này. Mà vì Lăng Phong nhờ thần thức phát hiện ra, tên trùm chỉ câu giờ cho đám thủ hạ. Ngay khi tên kia nói chữ "được", từ phía cửa sổ Lăng Phong vừa phi vào, vài tên thổ phỉ cũng đã xuất hiện.

Thêm vào đó, chỉ nhìn tư thế của tên trùm, Lăng Phong liền biết có chuyện. Cái tư thế đưa tay kia không phải để chấp tay cho vui, mà là mở "vũ khí" dưới cổ tay để... phóng phi đao.

Quả nhiên.

"Viu viu"

Ngay sau tiếng phi đao, cả khoang thuyền cũng hỗn loạn.

Lăng Phong là người phản ứng đầu tiên, hắn không biết Đại Dao ở cự ly gần có tránh được phi đao như hắn không, nhưng ít nhất có ba cây phi đao đã "lọt khe" bay vào trong khoang, không hiểu cố ý hay vô tình thế nào đều nhằm Lăng Phong.

- Aaa!

Cô gái kia đứng cạnh Lăng Phong hoảng hốt, có lẽ vì nàng ta nhìn thấy kẻ địch sau lưng Lăng Phong, hoàn toàn không biết còn có ba cây phi đao kia.

Nàng ta đầu tiên thấy Lăng Phong lao tới, còn chưa kịp đưa tay che ngực hô to "phi lễ", từ cánh tay đã có cảm giác bị một lực hút mạnh, cả người bị Lăng Phong kéo đi.

Cứu người thì cứu cho trót. Dù sao sau lưng hẳn cũng đang có một đám thổ phỉ xông vào.

Cả hai cùng lao về phía cửa sổ đối diện.

Trong sát na lao ra cửa sổ, Lăng Phong chợt nghĩ đến một chuyện kỳ quái.

Bên trái bên phải khoang đều có cửa sổ, đám kia lại chỉ vào từ một bên, bên còn lại có vấn đề gì?

Lăng Phong cả người trên không, đến lúc thò được đầu ra ngoài cửa, nhìn thấy cảnh gì đó, không khỏi tím mặt chửi:

- M*, tiên sư cái thằng đóng tàu...

Cô gái kia bị kéo đi, đang tư thế nhìn sang ngang, nghe Lăng Phong chửi bậy không khỏi giật mình. Nàng ta nghĩ đến điều gì, đánh liều xoay đầu nhìn xuống dưới, vừa nhìn mặt mày cũng méo xệch.

Lúc mới gia nhập Mật Thám ty, trong bản "quy tắc làm mật thám" mà Kha lão bắt Lăng Phong phải thuộc, có một đoạn đại khái "trước khi làm nhiệm vụ, phải nắm rõ bản đồ". Phong ca đạo này xa rời tổ chức, quy tắc công việc cũng xao nhãng ít nhiều.

Con tàu này, thì ra chỉ mạn trái có boong tàu, mạn phải không có, ngay cả lan can cũng không. Thảo nào đám thổ phỉ không vào được bên này.

Nói cho nhanh gọn, Phong ca bay người ra ngoài cũng đồng nghĩa với bay luôn xuống sông.

Rất nhanh, giữa màn đêm lạnh lẽo, bên hông một con tàu chở khách khá lớn, người ta nhìn thấy hai vật thể hình người đang rơi xuống nước.

Còn cách mặt nước vài sải chân, một trong hai vật thể cất tiếng:

- Này, cô biết bơi không?

- Ta không.

- Ủm, hỏi chơi vậy thôi, không cần để tâm.

- Người...

- Kỳ thực, nếu mũi cô cao một chút, mắt nhỏ một chút, môi mỏng một chút, da trắng một chút, ta có thể miễn cưỡng xả thân...

"Ủm"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 215

Cái Này Phải Cờ E

Nữ nhân cổ đại rất ít người biết bơi, miền bắc lại càng hiếm.

Mà không biết bơi cũng có nhiều loại, trong đó loại tệ nhất là thích vùng vẫy, cô gái này là điển hình.

Nàng này ngay từ khi xuống nước đã liều mạng dẫy dựa, uống không ít nước sông, thế nhưng càng uống lại càng vẫy. Lăng Phong một tay bơi, một tay ôm cô gái vào lòng, hấn dùng lực xiết chặt người nàng ta, cố gắng ép nàng ta không vùng vẫy nữa. Nếu không hấn cũng mệt mà chìm theo mất.

Hai thân thể như dính sát vào nhau cùng một chỗ. Đôi chân thon của nàng ta liều mạng đá loạn, cũng may lực cản trong nước khá lớn, đá vào người Lăng Phong không khác gì đang mát-xa. Chẳng qua, hai chân đá loạn, chiếc mông tròn xoe vênh vênh kia cũng vặn vẹo theo, cứ thế ma sát vào bụng Lăng Phong, khiến Phong ca vô cùng ngứa ngáy.

Cũng may, nước sông lạnh lẽo, tiểu đệ của Phong ca tạm thời giữ được bình tĩnh.

Chỉ có điều, bộ ngực săn chắc ở phía trước vẫn không tha, cứ cạ cạ vào tay Lăng Phong. Phong ca ban đầu lo hưởng thụ phần mông không để ý, đến lúc chuyển lên phần ngực mới thấy lại.

Không một chút mềm mại co giãn, đáng ra kể cả bị nước lạnh cũng không thể khiến vòng một của chị em săn chắc cỡ này.

"Cái gì đây, lót ngực?"

Lăng Phong há hốc mồm, quên mất tiêu mình vẫn đang dưới nước.

"Khục khục"

Lăng Phong sặc sụa, bong bóng nước từng cái nhả ra. Cũng may Phong ca ngậm mồm lại kịp, nếu không chỉ vì hai chữ "lót ngực" mà chết đuối oan uổng. Loại chuyện xấu hổ này mà đồn ra giang hồ, chỉ e... thực ra cũng chẳng ai quan tâm.

Lúc này, cái khăn buộc trên đầu cô gái rớt ra, một mái tóc dài tung ra trong nước. Dĩ nhiên, dưới nước tối đen, Lăng Phong chẳng nhìn thấy đẹp đẽ gì, ngược lại chỉ thấy phiền chết. Hắn ôm sau lưng nàng ta, bao nhiêu tóc xõa ra cứ thế phủ hết lên mặt hắn, có vài sợi còn chui cả vào mũi, vô cùng khó chịu.

Lăng Phong bực dọc chửi thề, tay vẩy mạnh cổ nổi lên, tay còn lại bóp mạnh. Trời đất làm chứng, đây tuyệt đối là tư thế tự nhiên, đại loại tay trái đưa ra sau lấy đà thì tay phải tự nhiên đưa ra trước vậy.

Cô gái bị Lăng Phong làm gì đó, hoảng sợ há miệng muốn hét, nước sông ộc cả vào miệng. Nãy giờ hết nước lại nước, xem ra nàng này cả tháng tới cũng không cần uống nước nữa.

Hóa ra, trong lúc vội vã, không biết Phong ca bóp nhầm chỗ nào của người ta, từ ngực cô gái quả thật rơi ra hai "vật thể không xác định", còn kèm theo cả một đoạn vải buộc.

"M* ời, to v*. Cái này mà B C gì, phải cỡ E."

Lăng Phong lần này không ngần ngại há mồm, mặc kệ dưỡng với chả khí.

...

Lăng Phong vừa muốn nổi lên, liền phát hiện có một đám người nhảy xuống sông, hắt vôi vàng lặn sang phía bên kia thân tàu. Lăng Phong thừa biết, trên tàu chẳng có ai nhảy xuống sông cứu hắt.

Chật vật dưới đáy con tàu, Lăng Phong hai tay bám vào một đoạn gỗ lồi ra.

Trong đêm tối không rõ khuôn mặt hai người thế nào, ước chừng cô gái kia đang đỏ bừng tức giận đi, còn Phong ca dĩ nhiên khí định thần nhàn, ôn lại đoạn cảm giác vừa rồi.

Cô gái cắt mạch suy nghĩ của Lăng Phong nói:

- Ta họ Lâm, tên Hàm Uẩn.

"Lâm Hàm Uẩn?"

Lăng Phong gượng cười, hóa ra cùng họ với bên ngoài của hắt.

Có điều, nàng ta khi không giới thiệu làm gì?

- Người tên gì?

- Lăng Phong.

Trả lời xong, dưới ánh sáng yếu ớt, Lăng Phong nhận ra cô gái kia lại nhoẻn miệng cười.

Dù không nhìn rõ, Lăng Phong bỗng có cảm giác nụ cười của nàng ta có gì đó tinh nghịch kỳ quái, không đúng lúc đúng nơi cho lắm. Nó giống như "ta đã biết ngươi là Lăng Phong, hỏi chơi thế thôi."

Đột nhiên, cô gái giọng nghiêm túc:

- Người giỏi bơi như vậy, đưa ta lên bờ, được không?

- Đưa cô lên bờ?

Lăng Phong rất lưỡng lự, hẳn không có trách nhiệm này, cũng không muốn làm. Con sông này rất sâu và rộng, chưa kể ban đêm vô cùng lạnh, một mình Lăng Phong còn không chắc vào bờ được, đem theo một người không biết bơi như Lâm Hàm Uẩn, vương tay vương chân không khéo chết chùm thì toi.

Lâm Hàm Uẩn như có nỗi khổ tâm, nói:

- Người mà bọn thổ phỉ kia nhắm vào chính là ta...

Lăng Phong nửa tin nửa ngờ. Thực ra ngay từ đầu hẳn đã nghi ngờ đám thổ phỉ kia lên tàu không đơn giản chỉ cướp tiền, mà vì tìm thứ khác, chẳng ngờ chính là cô gái này.

Có lẽ đoán ra sự nghi hoặc của Lăng Phong, Lâm Hàm Uẩn lưỡng lự rồi nói:

- Được rồi, ta nói thật vậy. Ta quả thật hóa trang một chút, muốn trốn tránh truy đuổi, không ngờ bọn chúng vẫn tìm ra.

"Một chút mới sợ đó." Lăng Phong thăm mĩa mai.

Nguyên hai "tòa thiên nhiên" to như vậy, ít nhất phải cỡ E, bà cô này vậy mà nhẫn tâm buộc lại thành cỡ B, chắc phải đau lắm. Phong ca thấy mà uất ức thay cho hai tiểu muội muội của nàng ta, bao năm phát triển mới to như vậy, cô chủ lại nỡ lòng nào buộc cả lại.

Lại nói, hóa trang thì ở mặt ở trang phục là đủ rồi, vị đây lại đem hóa trang luôn cả vòng một, cứ làm như bộ ngực nàng ta cũng là "trọng điểm nhận dạng" cần che dấu không bằng.

Lâm Hàm Uẩn thấy Lăng Phong vẫn trầm tư, không hề biết tên kia thực ra đang lẩn quẩn quanh vòng một cửa mình, tiếp tục nói:

- Nếu người thắc mắc chúng là ai, vì sao muốn giết ta, chuyện này... ta không nói ngay được. Nhưng...

Lăng Phong hờ hững đáp:

- Ta không quan tâm mấy chuyện đó.

- Vậy người quan tâm cái gì?

"Làm sao ngược cô to vậy?"

Lăng Phong suýt nữa phun ra câu này, may mà nhẹn kịp, nói:

- Giá cả.

Hàm Uẩn cô nương quá đơn thuần đi, làm như ai cũng là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Xem ra thiếu nữ thời nào cũng vậy, mơ mộng hoàng tử cười bạch mã, nam nhân thiên hạ đối với mình đều phải nâng niu không tư lợi, hoàn toàn không nghĩ đến tính thực tiễn của câu chuyện.

Phong ca đang nghèo rất mong tiền, gì cũng được, không quen không biết làm không công hân sẽ không làm.

Lâm Hàm Uẩn mặt hơi ngệt ra, sau đó nhẹ giọng trách móc:

- Người hai lần ra tay cứu ta, còn tưởng người tốt thế nào? Hóa ra cũng chỉ là kẻ thô tục.

Lăng Phong giận mà bật cười:

- Haha, ta cứu cô hai lần, một lời cảm ơn cũng không thấy. Ai mới là thô tục? Nói cho cô biết, khuôn mặt cô hơi xấu chút, nhưng đáng người không

tệ, sau này lỡ như có kẻ nào ra tay cứu mà không đòi hỏi gì, vậy cô cứ chuẩn bị tinh thần mà bị bắt cóc hiếp dâm đi.

- Người... sao lại nói khó nghe như vậy?

Lâm Hàm Uẩn nhú mày khó chịu, người này bộ đáng ăn mày nhưng ra tay hiệp nghĩa, tốt chưa được bao lâu lại lộ bản chất vô lại, chút hình tượng tốt trong đầu nàng vừa có đều mất sạch.

Lăng Phong chả hơi đâu đi để tâm Hàm Uẩn cô nương đánh giá mình thế nào. Nước sông càng lúc càng lạnh, nán thêm phút nào chết cóng thêm phút đó.

Hắn buột miệng:

- Một ngàn lượng, khuyến mãi luôn đưa hàng về tận nhà.

- Là người nói đó.

"Ấy, có gì không ổn?" Lăng Phong chợt dạ, giống như có bầy rệp đang chờ hắn.

Lâm Hàm Uẩn lại nói:

- Đưa về nhà thì không cần, ta cũng không muốn về đó, chỉ cần đến phủ Thái Nguyên là đủ.

Vừa đúng lúc Lăng Phong đang muốn qua Hà Đông đến phủ Thái Nguyên, ngay lập tức giao kèo:

- Đặt cọc trước đi.

- Người... rất bỉ ổi. Nam nhân mà không có chút rộng lượng nào. - Lâm Hàm Uẩn tức giận nói.

Lăng Phong định đùa cợt, bỗng hần cảm nhận đôi tay Lâm Hàm Uẩn bám vào thân tàu đang run rẩy, hần đành dừng lại.

Xem ra thân nhiệt nàng ta vẫn còn, nhưng kéo dài thêm chút nữa, cô gái này sẽ rơi vào trạng thái mất cảm giác rồi lịm dần, lúc đó chỉ có trời cứu. Phong ca tuy ngoài miệng vô lại, trong lòng lại không đành. Dù sao, ngay từ đầu hần không hề tính toán gì mà cứu nàng ta, bây giờ nhần tâm bỏ đi, để một cô gái chết cồng giữa sông, hần không làm được.

Lăng Phong thả tay, cố ý làm bộ chuẩn bị lặn xuống, để xem nàng ta phản ứng ra sao. Phong ca muốn giữ "mặt mũi", dù sao cũng không thể chịu thiệt nhiều như vậy, vừa rồi còn chưa nắn bóp được bao nhiêu cả.

Lâm Hàm Uẩn lộ rõ vẻ khủng hoảng, một tay giơ ra muốn giữ Lăng Phong lại, suýt nữa tuột cả hai tay, nàng hoảng hốt gọi theo:

- Khoan đã, người muốn đi đâu?

- Lặn.

Lâm Hàm Uẩn run giọng:

- Ta quả thật không có tiền mà...

Lăng Phong hít một hơi, Lâm Hàm Uẩn càng thêm sợ hãi, giọng điệu như muốn khóc:

- Ta... ta có cái ngọc bội này, người cầm tạm được không?

Nói rồi thò tay đưa ra một vật.

Lấp lánh dưới ánh trăng phản chiếu, Lăng Phong tuy không nhìn rõ hoa văn trên ngọc bội kia, nhưng đồ phát sáng như vậy, đây là đồ quý, thậm chí rất quý, không khỏi tặc lưỡi:

- Thứ này không ít tiền nha.

- Nó là bảo vật mẹ ta để lại, người... đừng làm rơi mất.

Lâm Hàm Uẩn cắn răng nói, bộ dạng tủi thân rất đáng thương.

Lăng Phong không nhìn thấy, nhưng chỉ nghe giọng nàng ta người cũng sắp nhũn ra:

- Ài, đến Thái Nguyên, tìm tiệm cầm đồ uy tín nhất, ta gửi nó ở đó, được bao tiền chúng ta chia hai, về sau cô về nhà lấy tiền đến chuộc nó lại, thế nào?

- Cám ơn. - Lâm Hàm Uẩn nhẹ nhàng đáp.

Lăng Phong không muốn dài dòng thêm, hấn sợ nếu ở thêm một lúc, không khéo máu "anh hùng" nổi lên, ngay cả ngọc bội cũng không cần, về sau lại hối hận.

- Khoan hẵng cám ơn ta. Trước mắt xem có sống được qua đêm nay không đã. Lấy hơi đi, ôm chặt vào, hai chúng ta sẽ lặn. Lúc nào không nín hơi nổi thì nhéo ta một cái làm hiệu.

- Ừm, ta tin tưởng người. - Giọng Lâm Hàm Uẩn càng lúc càng nhu mì.

"Ôi, m*, chết người thật."

Lăng Phong rung mình thở dài, trong đầu liên tục tự nhắc nhở không được phạm sai lầm. Cô gái này không phải mỹ nữ, với tiêu chuẩn của Phong ca mà nói, nhất định không được vì một phút rung động nhất thời mà đánh mất cả đời trai.

Một mùi hương thiếu nữ xộc vào mũi, thế nhưng lại khiến Lăng Phong thấy rất quen.

Là mùi hương hoa nhài.

Chỉ tiếc, Phong ca hóa ra vẫn phạm một sai lầm khác, còn vô cùng nghiêm trọng.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 216

Dừng Một Chút, Ta Đau Quá

Vừa lên bờ xong, Lăng Phong vội công Lâm Hàm Uẩn nhắm hướng rừng cây chạy như bay.

Bằng thần thức, Lăng Phong cảm nhận được khí tức một nhóm người đang gấp rút đuổi theo mình, tám phần là đám thổ phỉ kia.

Dạo này không biết ăn phải thứ gì, suốt ngày hết lặn đến chạy.

Trong rừng cây tuy có ánh trăng chiếu vào, nhưng rất lạnh lẽo, bốn phía truyền ra tiếng côn trùng rả rích, tiếng dã lang tru lên từng hồi.

Chuyện vừa xong, nghĩ lại Lăng Phong không khỏi thấy mình liều lĩnh, đổi lại cũng là một thành tựu khó quên.

Con sông kia rộng ngoài tưởng tượng của hắn. Ban đầu Lăng Phong muốn lặn xuống an toàn chuẩn đi. Nhưng hắn lại phạm một sai lầm, đó là dặn dò Lâm Hàm Uẩn có chuyện thì "nhéo" hắn.

Nữ nhân không nhéo thì thôi, đã nhéo thì chỉ có chết trở lên.

Câu này Lăng Phong nghe nhiều, đêm qua mới thấm thía. Hắn chạy một mạch còn chưa cởi áo ra kiểm tra, nhưng ước chừng sau lưng chắc chắn đã mất vài miếng thịt, không thì cũng tím đen cả lại, mất hết cảm giác. Nếu không, đáng ra giờ này Phong ca đã có thể hưởng thụ tư vị bộ ngực mềm mại đè nén trên lưng.

Nói lại, Lăng Phong là nam nhân, lại trải qua huấn luyện, chịu được hà khắc như đêm qua có thể hiểu chút. Nhưng Lâm Hàm Uẩn thì không phải. Hơi thở của nàng phả vào tai Lăng Phong, lúc này lại đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ:

- Uhm.

- Sao vậy?

Lâm Hàm Uẩn im lặng một lúc, lấy hết sức lực thều thào:

- Dừng... một chút. Ta... đau quá.

“That’s what she said.”

Lăng Phong không khỏi vuốt mũi, lời kịch này nghe rất dễ hiểu lắm nha.

Lăng Phong đang công Lâm Hàm Uẩn, hắn chỉ cần quay ra sau hai cái đầu sẽ kề sát nhau, Lăng Phong suýt chút nữa hôn luôn lên má nàng ta. Ở cự ly gần thế này, Lăng Phong có thể thấy rất rõ khuôn mặt Lâm Hàm Uẩn, đặc biệt là đôi mi cong cong, đôi mắt ươn ướt mơ hồ của nàng.

"Kỳ quái, tại sao không xấu như tối qua? Góc nhìn khác nhau?"

Tim Lăng Phong đập mạnh. Hắn rút cục hiểu vì sao thanh niên lúc bình thường đề ra mục tiêu kiếm vợ rất cao, đến khi có thì lại là một em vô cùng tầm thường. Dù sao nữ giới là điểm yếu của nam nhân, cho dù có xấu thế nào, kiểu gì cũng có những thời điểm làm cánh nam nhân xiêu vẹo. Không nhất thiết cứ phải cời tuột ra, mà có thể chỉ là một cái nhăn mày, một cái chun mũi nào đó.

Không có thời gian cho Lăng Phong nghĩ linh tinh thêm.

Lâm Hàm Uẩn cả người đã run lấy bấy, trên trán mồ hôi rịn ra từng hạt. Khuôn mặt nàng tái nhợt đáng sợ, ngay cả đôi môi cũng trắng dại ra, có lẽ nàng cần rằng chịu đau quá lâu mới khiến môi thành như vậy, nhìn không khác gì người chết đuối.

Lăng Phong giật mình kinh hãi, thấp giọng hỏi:

- Cô đau ở đâu?

- Ở...

Lâm Hàm Uẩn dừng nửa chừng, khuôn mặt đang trắng bệch bỗng hồng hào hơn chút, đôi mắt cũng hiện vẻ e lệ.

Lăng Phong chả hiểu ra sao, nghĩ gì đó đoán bừa nói:

- Làm sao? Hay là "đau bụng"? Làm ơn đừng đùa nha, chúng ta đang bị truy đuổi đấy, cả tháng đau lúc nào không đau nhằm ngay lúc này chứ?

Lâm Hàm Uẩn nghe nửa câu đầu không rõ Lăng Phong nói cái gì, xong nửa câu sau liền hiểu, không khỏi quay mặt sang một bên, giọng nói vừa tức giận vừa xấu hổ:

- Người... ta không phải... cái đó...

- Chứ cái gì? - Lăng Phong gấp rút truy cứu.

Lâm Hàm Uẩn mãi mới lí nhí đáp:

- Ta đau ở... ngực.

- Ngực? Ở ngực thì cứ nói ở ngực, giấu diếm làm gì chứ? Ta bây giờ đang rất đói, nếu là hai bánh bao thường thì ta còn để tâm chút, bánh bao thịt ta nuốt không trôi.

Lâm Hàm Uẩn dù rất đau đớn, nhưng bị Lăng Phong than thở khó hiểu cũng phải cố hỏi:

- Cái gì... bánh bao thịt?

- Ngực cô không bằng thịt thì bằng gì?

Nói xong Phong ca chốt dạ, nói thì nói vậy, cũng không chắc tất cả đều là thịt đi? Đêm qua dưới nước đánh bậy đánh bạ chẳng phải rơi ra "vật thể lạ" đó sao? Đến giờ hăn còn chưa rõ là thứ gì.

Lâm Hàm Uẩn xấu hổ chuyển thành tức giận:

- Người...

Lăng Phong thấy đùa cũng đủ, liền để nàng ta xuống đất. Kỳ thực hăn đùa cũng chỉ để nàng ta chuyển suy nghĩ sang chuyện khác, có thể đỡ đau đi phần nào.

Lăng Phong quay lại, hai tay ôm lấy Lâm Hàm Uẩn đứng lên, cảm thấy trên tay mình là cả một thân hình mềm mại mảnh mai, thậm chí còn có mùi thơm thoang thoang phát ra, đúng với câu "nhuyễn ngọc ôn hương". Hăn quả thật không dám nhìn thẳng vào thân hình nàng, nhắm hướng rừng cây bên đường đi tới, muốn tìm một chỗ kín đáo chăm sóc vết thương cho nàng ấy.

Vừa ôm vừa đi, liếc qua vị trí vết thương Lâm Hàm Uẩn đang che lại, Lăng Phong liền vỗ ra vài điều.

Thứ nhất, vết thương rõ ràng ở vai, nhưng nữ nhân sẽ thấy đau ở ngực.

Thứ hai, Lâm Hàm Uẩn này càng đau đớn nhăn nhó càng có vẻ đẹp kỳ quái.

Thứ ba, kia là dấu vết của phi đao. Thì ra lúc trên thuyền Lăng Phong cứu nàng nhưng vẫn chậm một nhịp.

Ngoài ra, có một chuyện Lăng Phong không nhớ. Đêm qua ở dưới nước, trong lúc vội vã, hắn "bóp" trúng chỗ nào đó khiến Lâm Hàm Uẩn há miệng muốn hét, hóa ra không vì trúng chỗ nhạy cảm, mà còn vì trúng vết thương của nàng ấy. Vậy mà cô gái này nhẫn nhịn chịu đau suốt một đêm đến sáng, Lăng Phong không khỏi thấy phục nàng.

Hai người cứ thế im lặng.

Lăng Phong đi dần vào một thung lũng nhỏ, cỏ cây um tùm, hai bên vách đá cao ngất, từng phiến đá nhọn hoắt chia ra, nhìn như những cái răng thú lớn.

Vài con côn trùng dậy sớm kêu rả rích, mơ hồ còn nghe cả tiếng sói tru đầu đó, xem ra "sói huynh" vừa "ăn sáng" với vợ xong, sướng quá mới tru lên.

Biết Lâm Hàm Uẩn đang nhin đau, Lăng Phong đành cố bắt chuyện trở lại, chỉ tiếc giọng nói vô tình hơi nặng nề:

- Đau như vậy sao không nói sớm?

Lâm Hàm Uẩn không dám nhìn, chỉ tội nghiệp đáp:

- Ta... sợ người tức giận.

Lăng Phong như nghẹn ở cổ. Hắn thấy hơi xấu hổ, hình như từ đầu Phong ca hơi lỗ mãng với nàng ta quá đi. Có điều không thể đổ hết lên đầu hắn, hồi trước hắn cũng vẫn nhã nhặn lắm đó chứ. Chỉ là lâu nay ở cạnh toàn đám thô lỗ cỡ Cố lão điên, còn giữ được thuần khiết mới lạ.

Lâm Hàm Uẩn nói tiếp:

- Với lại, ta sợ... người làm... chuyện xấu.

- Chuyện xấu gì? - Lăng Phong khó hiểu nhìn nàng.

Ánh mắt hai người tiếp xúc, Lâm Hàm Uẩn vội vàng quay đầu đi chỗ khác:

- Ta... không biết.

Đúng lúc này...

“Ào”

Lăng Phong cảm thấy một cơn gió từ bên hông đánh úp qua.

Hắn đang ôm Lâm Hàm Uẩn, trước người hoàn toàn không thể phòng thủ, chỉ có thể dùng Đoạt Hồn quyết đâm mạnh hai chân, lộn người ra trước. Bình thường sau chiêu này Lăng Phong liền có thể lấy lại thăng bằng, chỉ tiếc hiện tại hắn đang bế Lâm Hàm Uẩn, cả người cứ thế chúi xuống lần một vòng, hai tay bảo vệ cho Lâm Hàm Uẩn xem ra cũng bị đá nhọn đâm không ít.

Hắn định thần nhìn lại.

Đậu móa, một con sói.

Dạo này kiếm ăn khó khăn, sói cũng thức khuya dậy sớm? Nói không chừng, chính con này vừa tru lên, báo hại anh em còn tưởng "sói huynh" đang sung sướng với bà nhà.

Lăng Phong thủ thế đặt Lâm Hàm Uẩn xuống, chậm rãi bước ra trước đối mặt với dã lang.

Con dã thú kia không ngờ cũng rất "trượng nghĩa", kiên trì đứng chờ Lăng Phong.

Một người một thú, âu yếm nhìn nhau.

"Grừ..."

Đây là một con sói trưởng thành, chiều dài thậm chí bằng chiều cao Lăng Phong, chỉ e cân nặng cũng phải gần hai trăm cân. Bộ lông của nó loang lổ màu xám, đôi mắt đục ngầu dữ tợn, bốn chiếc răng nanh đã ố vàng lòi cả ra ngoài.

Nói đúng ra, loài dã thú này bình thường rất kén chọn kẻ địch, hầu như không nhắm vào con người. Đừng nói đây còn là vùng cây bụi gần sông lớn, con người thường xuyên qua lại, đáng ra chúng không nên xuất hiện mới phải.

Lâm Hàm Uẩn nấp sau chòm đá, căng thẳng nhìn bóng lưng Lăng Phong, trong mắt nàng dần hiện vẻ không cam lòng, nhưng tuyệt nhiên lại không có sự sợ hãi.

Bỗng Lăng Phong cất giọng:

- Hàm Uẩn, cô có năm giá cả thị trường không?
- Giá cả thị trường gì?
- Ví dụ một bộ da sói bán được bao nhiêu chẳng hạn.
- Phì...

Lâm Hàm Uẩn nhin đau phì cười.

"Grừu grừ..."

Con sói không hiểu tiếng người, nhưng hình như nó cũng đoán ra tên mất dạy trước mặt chưa đánh đã đem mình ra tính tiền. Theo quan điểm cá

nhân của loài sói mà nói, cần phải kiện lên "hiệp hội bảo vệ thiên nhiên hoang dã".

Lăng Phong vẫn đang thao thao bất tuyệt:

- Ta từ nhỏ con vật nào cũng ăn qua. Giờ nghĩ lại, hóa ra sót lại thịt sói vẫn chưa được ăn. Haha, hay lắm, nhân đây ông sẽ làm món bánh bao thịt sói luôn.

Lâm Hàm Uẩn nghe đến hai chữ "bánh bao", bất giác nhớ lại chuyện cũ, không khỏi giận dỗi đỏ mặt, không thèm nhìn Lăng Phong nữa, trong đầu nghĩ tốt nhất con sói kia làm sao trừng trị Lăng Phong là hay nhất.

Ngay lúc nàng quay mặt đi, biến cố xảy ra.

“Rào”

Có tiếng sói tru, sau đó là vài tiếng "bụp", tiếp đó là tiếng gầm rú, sau cùng mọi thứ trở về im lặng.

Lâm Hàm Uẩn lấy hết sức bình sinh, trong lòng hy vọng chuyện xấu đừng xảy ra, ghé mắt qua chòm đá muốn nhìn. Chỉ thấy Lăng Phong đang xoay lưng quỳ xuống đất, một tay toàn máu là máu, không rõ của hân hay của con thú kia. Lâm Hàm Uẩn bị khuất tầm mắt, không rõ con sói ra sao.

Lâm Hàm Uẩn tim đập cực nhanh, hồi hộp nén giọng xuống thấp nhất:

- Lăng Phong, người... sao rồi?

Không có tiếng trả lời.

Lâm Hàm Uẩn như ngừng thở, da mặt đột nhiên cứng ra, một nỗi sợ hãi vô hình lan tràn khắp người. Mặc dù hân ta chẳng tốt bụng hào sảng gì lắm, nhưng bên nàng lúc này chỉ còn hân, nàng xem hân như thần hộ mệnh của mình.

- Lãng Phong, người làm ơn... đừng hù ta?

-...

- Lãng...

- Nghe rồi, cô gọi to như vậy cho cả đàn sói ra à?

Lâm Hàm Uẩn thở phào nhẹ nhõm.

Lãng Phong trả lời xong lại quan sát bốn phía, hẳn không loại trừ khả năng sói không chỉ có một con, thường thì loại thú này đi theo bầy. Đi bầy Phong ca sẽ... rất tiếc. Một con đã nặng hai trăm cân, nhiều hơn nữa hẳn mang không nổi.

Vừa rồi Lãng Phong dùng combo, đầu tiên dùng Mã Bộ phòng ngự, cố ý chờ hai chân trước sắc bén của dã lang chộp về phía mình. Khi người và sói sắp chạm vào nhau, Lãng Phong dùng Hư Bộ lách qua, đồng thời dùng chiêu cuối Song Sao Phong Thiên, bằng tiêu chuẩn đâm bốt tấn công liên tục ba đòn trên dưới vào đầu nó, ngay lập tức "K. O" dã lang.

Kể ra, chơi với sói mà dùng toàn chiêu tên “kêu” như vậy, cũng không công bình cho lắm.

Lâm Hàm Uẩn nhìn theo hình dáng Lãng Phong xoay qua xoay lại mà nhoẻn miệng cười, nụ cười có phần giống với lúc hai người bám dưới đáy tàu. Kẻ kia cả người dính máu, áo quần dơ bẩn lòi thoi lếch thếch, tóc tai bù xù, trông qua cực kỳ nhếch nhác, tính tình lại thô lỗ chả đâu ra đâu, thế nhưng Lâm Hàm Uẩn bỗng cảm thấy hẳn rất "cuốn hút".

Đợi một lúc lâu, có lẽ xác nhận xung quanh không còn dã thú nào, Lãng Phong trở về mỏm đá.

Nhìn thấy tay Lăng Phong toàn máu tươi, trên mặt cũng có vết máu bắn lên, Lâm Hàm Uẩn không khỏi kinh hoảng, thất thanh hỏi:

- Người... bị thương?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 217

Ta Chính Là Tiểu Thư

Lăng Phong bình thản:

- Không có gì, máu sói thôi.

Nói xong lại cổ quái nhìn nàng ta.

Lâm Hàm Uẩn đỏ mặt rút tay. Hóa ra vừa rồi trong lúc vội, nàng chụp lấy tay Lăng Phong muốn xem thương thế, bị Lăng Phong nhìn mới phát hiện mình thất thố.

Nữ nhân dù sao cũng rất thụ động, trừ các chị em "trong nghề", còn đâu hiện đại hay cổ đại đều rất ít khi chủ động ôm tay ôm chân nam nhân khác.

Nhớ ra Lâm Hàm Uẩn đang bị thương, Lăng Phong ngồi xuống, ân cần:

- Để ta xem vết thương, để lâu chỉ sợ nguy hiểm tính mạng.

- Ừm. - Lâm Hàm Uẩn nhẹ nhàng đáp.

Lăng Phong một tay đỡ lưng, một tay kéo trễ vai áo Lâm Hàm Uẩn xuống, lộ ra bờ vai trần trắng nõn, chiếc xương quai xanh nhỏ đầy gợi cảm, trong lòng rất muốn sẵn đà kéo tuột hết cả ra. Hắn không khỏi tặc lưỡi nghĩ thầm, cô gái này nếu mặc lên người thời trang "lệch vai" của Phong Vân tư lựa, chỉ e không có đối thủ.

Bất giác lại nghĩ đến tiệm tơ lụa kia, cũng không biết giờ này ra sao.

Lâm Hàm Uẩn không rõ vì đau hay vì điều gì khác, thân hình mềm mại run rẩy. Nàng cắn chặt môi dưới, hai mắt nhắm nghiền, đôi mi rung rung.

Lăng Phong thì chẳng có vấn đề gì. Chị em cởi sạch mặc mỗi đồ lót còn chẳng là gì, nói gì chỉ kéo trễ mỗi vai áo.

Lâm Hàm Uẩn khuôn mặt đỏ bừng. Loại chuyện giữa trời cho nam nhân cởi áo vẫn quá kinh thiên đi, chẳng qua tình hình nguy cấp, nàng đành chấp nhận.

- Ài, không có độc.

- Không có độc... thì sao?

Nghe câu thở dài kỳ quái của Lăng Phong, Lâm Hàm Uẩn không hiểu ra sao.

Lăng Phong cười cười qua chuyện, "không có độc thì không thể dùng miệng hút độc" thôi. Khụ!

Lăng Phong tiện tay xé luôn một mảnh vải ở cổ tay Lâm Hàm Uẩn, cứ thế cột sơ lại vết thương.

Vì sao lại xé y phục của nàng?

Khoan trách Phong ca, trang phục của hãn khá bẩn, nếu dùng để băng bó chỉ sợ nguy cơ nhiễm trùng cao. Phong ca đây là đang tỉ mỉ, thật sự.

Lăng Phong đứng lên nói:

- Kiểu gì cũng phải tìm chút thảo dược.

Lâm Hàm Uẩn cũng gắng gượng đứng dậy theo. Vừa đứng thẳng, liền nghe Lăng Phong nói:

- Cô tự đi được không?

Lâm Hàm Uẩn khựng lại đỏ mặt.

Kỳ thực nàng tưởng Lăng Phong sẽ công mình tiếp. Chỉ một đoạn thời gian, nhưng dường như nàng đã quen với lưng của Lăng Phong, muốn leo lên đó, hai tay ôm vai hắn, cứ thế nhìn đường chân trời mà đi. Đi đâu cũng được.

Lăng Phong dĩ nhiên không biết suy nghĩ kia, hắn chỉ xác sói phía sau nói:

- Cô nhìn xem, con sói này để lại quá đáng tiếc.

Lâm Hàm Uẩn gượng cười, chẳng lẽ còn bắt nàng so đo với một cái xác sói.

Lăng Phong an ủi:

- Đến phủ Thái Nguyên, da sói mà bán được giá, ta không lấy ngọc bội kia nữa, thế nào?

- Người chỉ nghĩ đến tiền thôi sao?

Lâm Hàm Uẩn bỗng thấy thất vọng chua chát đến khó hiểu.

Lăng Phong vuốt cằm ngẫm nghĩ, nói:

- Không hẳn...

Lâm Hàm Uẩn ánh mắt chờ đợi.

- Ta còn nghĩ đến thịt nữa.

Lâm Hàm Uẩn buồn bực, nhin đau khắp khiêng đi ra trước, được vài bước lại nghe giọng Lăng Phong.

- Cô đi đâu đấy, hướng ngược lại.

Lâm Hàm Uẩn thực sự tức giận, cũng không thèm "ừ à" gì, quay đầu tập tễnh đi thẳng.

...

Cuối thu, gió từng cơn mát mẻ thổi qua.

Bình nguyên Hoàng Phiếm có một đoạn gần Nhạn Môn quan rất ít người ở. Tương truyền trăm năm trước chỗ này từng chứng kiến một trận đại chiến, năm đó Liêu Cảnh Tông phái 10 vạn quân Khiết Đan tấn công Nhạn Môn, dự tính chọc thủng quan ải tiến tới diệt luôn nhà Tống.

Thắng bại khoan nói tới, nhưng hai bên gần chục vạn người ngựa phải bỏ mạng lại đây. Xác chết nhiều đến mức không thể dọn dẹp tẩy rửa hết, mùi hôi bốc lên trời suốt mấy năm.

Về sau chỗ này có thêm hai thôn nhỏ, một tên thôn Mã Chủng, một tên thôn Mộ Lâm, mỗi thôn không đến trăm người sinh sống. Nghe nói một cái khi xưa chôn xác ngựa, một cái chôn xác lính đã chết trận. Cũng không rõ thôn dân hai thôn này nghĩ gì, hay vì lý do đặc biệt nào, lại chấp nhận sống trên nghĩa địa như vậy.

Ở một nơi kín đáo phía tây thôn Mộ Lâm.

Nơi này có vẻ như một gian nhà tù, vài tên thủ vệ bịt mặt đứng ngoài cửa tán gẫu:

- Nữ nhân trong kia một khi lấy lời khai xong, không biết ai sẽ là người hưởng thụ đầu tiên.

- Sao? Thèm lắm rồi à?

- Hừ, người thì không thềm chắc? Nghe nói nàng ta là đệ nhất mỹ nữ Hà Bắc đó, còn là tình nhân của tên Vương gia gì kia. Cao quý mỹ lệ như vậy, ông chơi một lần rồi chết cũng được.

- Hêêê... - Kẻ kia cười dâm dật.

Một kẻ quát nhỏ:

- Hai người nghiêm túc chút đi. Không nhớ Cung chủ đã nói gì sao?

Tên thủ vệ cười cười, hỏi tên mới tới:

- Nhị Hộ pháp, khách lần này là Công chúa Kim quốc thật sao?

Tên Hộ pháp ậm ừ gật đầu, tên thủ vệ lại tiếp lời:

- Không nghĩ U Minh cung chúng ta còn nổi danh đến cả ngoại bang.

- Hừm, Tử Vong Nhị U, cao thủ toàn thiên hạ đều biết. Đám Nữ Chân đó biết phải tính là chúng có phúc phận mới đúng.

- Hộ pháp nói phải nha.

...

Lăng Phong Hàm Uẩn đi tận trưa mới đến thôn Mộ Lâm.

Lâm Hàm Uẩn cả nửa ngày không thềm nói chuyện, cũng không thềm kêu đau một tiếng. Lăng Phong cũng biết mình hơi thô lỗ, mấy lần ngó ý để hăn cồng đi. Chỉ là nhân gia giận thật, không thềm nghe hăn.

Thôn này khiến Lăng Phong cảm giác như trở về hai năm trước, như xóm nghèo ở thành tây Trường An. Trong không khí dường như luôn lớn vờn vài thứ gì đó bay qua bay lại.

Lăng Phong hỏi thầy thuốc trong thôn, muốn xem qua vết thương cho Lâm Hàm Uẩn. Ban đầu không ai trả lời hẳn, còn tụ lại thì thăm gù đó, mãi sau mới có một tên trung niên nói trong thôn chỉ có một người làm thuốc, xưng Bạch tiểu thư.

Nhưng tìm thầy thuốc lại sinh vấn đề mới, hẳn và Hàm Uẩn đều hết sạch tiền, bụng còn đói meo, xem ra đành phải thanh lý nửa cái xác sói trên lưng, kiếm chút tiền tiêu tạm. Lần ở Triều gia trang bị lột ra sạch sẽ, lúc bỏ chạy không kịp mang theo.

Lăng Phong đang quan sát xung quanh, từ trong thôn có một nhóm người đi ra.

Người đi đầu là một phụ nhân, bộ dạng béo tròn, ăn mặc búi tóc kiểu phụ nữ có chồng nhưng vô cùng lòa lẹt. Trang phục màu tím ngả hồng, thắt nơ trước bụng, đeo bông tai vòng cổ đủ kiểu. Khuôn mặt có thể dùng từ "tởm" để hình dung, mặt bôi phấn trắng, môi thoa son đỏ. Có điều, nhìn kỹ xuống cổ rõ ràng lại có yết hầu nhô ra, phần ngực còn phẳng lì, da tay thô ráp.

Thật chả biết nữ hay nam.

"Phụ nhân" kia vừa nhìn thấy Lăng Phong, mắt bỗng sáng lên, hồ hởi tiến tới muốn chụp lấy tay hẳn.

- Ấy, tiểu huynh đệ đẹp trai, đường xa mới tới, có mệt không?

"Đồng tính luyện ái?"

Lăng Phong cả người da gà nổi lên, giọng kia rõ ràng có vị nam giới, hẳn cảnh giác lùi ra sau:

- Đa tạ, không mệt, không mệt. Ta muốn tìm Bạch Tiểu thư, không biết nàng ấy...

- Ủm, ta biết mà, cho nên mới đi ra đón đấy.

Lăng Phong càng nghe càng muốn nôn. Hắn không kỳ thị người đồng tính, nhưng đồng tính "thuần khiết" trong tâm hồn còn thông cảm được, loại lòn lẹt nửa nạc nửa mỡ này hắn chịu không nổi. Ngay cả cách xưng hô Lăng Phong cũng không nghĩ được từ nào cho đúng.

Trong lòng khinh bỉ, ngoài miệng lại nói:

- Ài, ta không dám làm phiền như vậy, chỉ cần chỉ cho ta nhà của Bạch Tiểu thư là đủ.

Phụ nhân kia ỏng ẹo đáp:

- Thôi mà, tên người ta cứ nhắc tới nhắc lui hoài, ngại chết. Ta chính là Bạch Tiểu Thư mà huynh tìm đây.

Lăng Phong trợn mắt há mồm, tự nhủ đang đói bụng có lẽ tai mắt không tốt, gượng cười nói:

- Haha, vị... à... quan nhân đây thật vui tính. Người tại hạ muốn tìm là tiểu thư họ Bạch, nghe nói rất giỏi y thuật.

- Ủ, thì ta là Bạch Tiểu Thư mà. - Người kia chớp mắt đáp.

- Ý ta là Bạch... Tiểu... thư, là một cô nương.

Lăng Phong cố ý nhấn mạnh hai chữ "tiểu thư", phòng trường hợp ả này bị lẫn tai.

Thế nhưng phụ nhân kia vẫn liếc mắt "đưa tình", nói:

- Trời ơi, hiểu lầm, hiểu lầm quá đi. Thôn Mộ Lâm chỉ có một Bạch gia, chẳng lẽ còn sai sao. Ta họ Bạch, tên chỉ có hai chữ... Tiểu Thư.

Lăng Phong mắt trợn ngược, bụng có gì đó bắt đầu trào lên.

- Người là Bạch... Tiểu... Thư?

Người kia không tha, lại muốn tiến tới gần Lăng Phong, còn ra vẻ e thẹn bồi thêm:

- Ta... là nữ.

Lăng Phong suýt nữa nôn tại chỗ.

"Tiểu thư", hóa ra không phải là tiểu thư, mà chính là Tiểu Thư. Ai làm cha mẹ rõ thất đức, sinh con đặt cái tên cũng không nên thân, làm nó sinh sai lệch tâm lý, lớn lên thành cái dạng này, dọa người quá thể.

...

Lát sau.

Trong một gian nhà thấp bé, Lăng Phong đang phát huy hết khả năng diễn xuất, chấp tay cười nói:

- Bạch... à... Bạch...

- Tỷ tỷ cũng được, mà gọi luôn Tiểu Thư cũng không sao...

Lăng Phong mồm giật giật:

- Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng.

- Ài, cái gì mà cửu ngưỡng chứ, nghe xa lạ quá. Chúng ta... chỉ có "nhất ngưỡng" thôi, tiểu ca chỉ cần... thò một chân qua, hai ta thậm chí không còn khoảng cách.

Bạch Tiểu Thư vừa nói vừa làm điệu bộ "thò chân qua", cũng không biết là thò "chân" nào. Lăng Phong nhắm mắt không dám nhìn, ánh chừng

là ám hiệu 18+, Phong ca là thiếu niên có học thức có thuần khiết, không hiểu, nhất định không hiểu.

Bổng Lăng Phong nghĩ ra cách xưng hô phù hợp, hần như tìm được gốc rơm cứu mạng, vui vẻ nói:

- Bạch đại phu, vị Lâm cô nương đây...

- Tiểu ca có hứng xem tranh không?

Bạch Tiểu Thư ngắt lời, tay đưa ra một cuộn tranh.

Lăng Phong liếc bừa, đại khái một bức mỹ nữ ngăm trắng gì đó. Hần cũng chả buồn xem dòng chữ đề trên tranh là gì, mồm đã tẩm tắc khen:

- Rất đẹp. Không biết đây là vẽ nữ tử nhà ai nha?

- Tiểu ca nhìn không kỹ gì cả, tranh này vẽ... là ta lúc trẻ đó.

Lăng Phong sờn tóc gáy, suýt nữa xé luôn tranh trong tay, buột miệng:

- Bà ngoại người...

- Sao lại chửi ta? - Bạch Tiểu Thư mặt xám xanh.

Lăng Phong vội vàng sửa lời:

- A, ý tại hạ là bà ngoại Bạch đại phu chắc là nữ nhân rồi, đúng không?

Bạch Tiểu Thư ngửi thấy mùi "chửi xéo" đâu đây, nhú mày.

- A, nhầm nhầm, ý tại hạ đúng ra là... Bạch đại phu chắc chắn rất giống bà ngoại của mình, đúng không?

Lâm Hàm Uẩn đứng cạnh bụm miệng cười nhỏ.

Bạch Tiểu Thư liếc nhìn Lâm Hàm Uẩn, lộ vẻ không thích, sau đó lại cười hòa nhã với Lăng Phong:

- Tiểu ca thật có mắt nhìn nha. Bà ngoại ta khi xưa là mỹ nhân một vùng đó.

"Cho nên mới có đứa cháu như thế này?"

Lăng Phong nghĩ thầm mà sợ hãi. Hắn không muốn đông dài thêm, nói:

- Vị bằng hữu này của tại hạ cần xử lý vết thương... Á!

Lăng Phong vừa nói đến đây, bên hông bị nhéo một cái rõ đau, nhìn lại hóa ra Lâm Hàm Uẩn đang liên tục lắc đầu ra hiệu. Xem ra rất không muốn để Bạch "biến thái" này chữa trị.

Lăng Phong đành sửa lời:

- Nếu Bạch đại phu bận rộn. Vậy đi, bán cho tại hạ một ít dược liệu cầm máu là được. Chuyện khác tại hạ tự mình lo liệu.

- Sao vậy được. Vết thương của cô nương này không có gì đáng lo, để sớm mai trị vẫn được, dược liệu ta cũng để chỗ khác rồi.

Lăng Phong nghe vậy muốn rút lui, hắn cũng chả có tiền để dúi cho bác sĩ, thật ra ở sân đình có nước sạch, chỉ cần nước sạch là đủ tẩy thương rồi.

- Vậy sớm mai gặp lại. Tại hạ cáo từ.

- Không được.

Bạch Tiểu Thư bỗng đổi giọng trầm lắng, "bà ta" quay lưng đi về cái ghế dài giữa phòng, chậm rãi ngồi xuống, hai chân bắt chéo lên nhau, nằm dài ra ghế.

Lăng Phong bắt đầu thấy không ổn.

- Đêm nay, tiểu ca ở lại đây, cô nương kia muốn đi đâu thì đi.

- Không được.

Đến lượt Lăng Phong phản đối.

Bạch Tiểu Thư phẩy tay, nhoen miệng cười:

- Ta nói được!

Lăng Phong chụp lấy tay Lâm Hàm Uẩn, chuẩn bị rời đi, hắn không tin mình muốn chạy còn có người chặn được.

Bỗng...

"Ầm"

Cánh cửa lớn đột nhiên đóng lại, cả gian phòng tối hẵn đi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 218

Cửu U Hồn Chi

Một cổ khí tức lạnh lẽo từ phía Bạch Tiểu Thư lan tới.

Lăng Phong ngừng trọng, miệng nhắc nhở Lâm Hàm Uẩn:

- Cô cẩn thận, có chuyện gì đứng trước đỡ cho ta.

- Gì?

- A lú lười nói nhảm, đứng sau ta đỡ cho.

Lâm Hàm Uẩn gật đầu, đưa một tay chạm vào lưng Lăng Phong.

Hai người lùi dần ra sau, ngay khi lưng Lâm Hàm Uẩn chạm vào cánh cửa...

"Vù"

Bạch Tiểu Thư nhắc người khỏi ghế, khuôn mặt bỗng hóa dữ tợn, tay phải xò ra hình chữ năm ngón. Người ả ta như mũi tên bay ra trước, còn kèm theo luồng khí cực mạnh đi kèm.

"Vù vù"

Lăng Phong cảm giác như một cái quạt đang thổi thẳng vào mặt.

Lăng Phong không thể bỏ chạy, đành phải vận công tiếp đón. Hai cánh tay hắn làm hình chữ thập đỡ đòn, hắn dự định chờ kẻ này tới gần sẽ làm combo như lần gặp đã lang hôm trước.

Đạt-ma quyền trong giang hồ chỉ là bài quyền thủy tổ cơ bản, bất kỳ võ đường nào khi tuyển sinh nhập môn cũng dùng đến. Thế nhưng luyện võ quan trọng chữ "tinh", nhớ có câu "đắm thẳng luyện đến tận cùng có thể đâm rách trời". Bản quyền của Lăng Phong lại do Lăng Hồ chỉ cho, có đôi chút khác biệt, sự liên kết giữa các chiêu uyển chuyển hơn hẳn. Lăng Phong có thể từ 7 8 chiêu kết hợp thành vài chục thức combo, vô cùng đa dạng, tùy vào địch thủ mà sử dụng.

Khi chưởng của Bạch Tiểu Thư chỉ còn cách Lăng Phong một gang tay, dị biến phát sinh.

Trong nháy mắt, bàn tay của ả từ xòe chuyển sang nắm, chỉ còn ngón trỏ chỉ thẳng. Đầu ngón tay xuất hiện một luồng khí đen hình tròn, chỉ tiếc phòng quá tối, Lăng Phong không quan sát được.

Đồng thời, tay trái của ả ta cũng cử động, chỉ nhoáng cái nhìn như vô ý, nhưng Lăng Phong nghe được có tiếng xé gió đang lại gần.

Chưởng đến, Lăng Phong lách người, chuyển sang hư chiêu Hư Bộ Đoạn Trừu, hòng phá quyền của đối phương. Còn chưa kịp xuất quyền đánh trả, ngay bên tai hắn có thứ gì đó chụp tới.

- Cẩn thận!

Không hiểu sao Lâm Hàm Uẩn cũng phát hiện ra nguy hiểm, hô lên.

Lăng Phong có một chiêu vô danh, dùng Hoạt Bất Lưu Thủ nắm ngang trên không đảo người thậm chí hai ba lần, hoàn toàn đi ngược định luật "vạn vật hấp dẫn". Thế nhưng lần này hắn không thể thi triển, bởi Lâm Hàm Uẩn ngay sau lưng, nếu hắn né tránh nàng ta sẽ dính đòn.

"Phập"

Bàn tay đỡ đòn của Lăng Phong bị vật gì đó cắt qua.

Bạch Tiểu Thư không hề dừng lại, xoay người ra chiêu, lại một lần nữa gió lạnh bốc lên.

Lăng Phong cùng đường, tập trung thần thức xuất một chiêu Choáng. Hắn cũng đã lâu không dùng chiêu này.

"Oong"

Cả không gian như có tiếng chuông ngân, ngay cả Lăng Phong cũng giật mình.

"Bịch"

Bạch Tiểu Thư mất kiểm soát rơi thẳng xuống nền nhà, ngơ ngác không hiểu ra sao.

- Người vừa dùng cái gì vậy?

Là giọng của Lâm Hàm Uẩn.

Lăng Phong không có thời gian trả lời. Hắn ngay lập tức dùng Soán Bộ đâm một chân lao người đến trước, hai tay đâm xuống. Chiêu này hình như còn có biến thể khác, tay không nắm lại mà hình cái móc, hình như gọi Hầu Tử Thâu Đào gì gì đó, rất nổi tiếng trong thanh lâu thì phải.

Bạch Tiểu Thư bị trúng chiêu bất ngờ, nhưng vẫn kịp thời trấn định. Ầ ả bật người ngồi dậy, thân thể béo ục ịch thể nhưng không hề chậm chạp, cả người ả xoay tròn, tư thế như người ném lao.

Lại nghe tiếng thứ gì đó bay ra.

"Thứ quái gì vậy? Tại sao không dùng thần thức nhìn ra được?"

Lăng Phong không khỏi buồn bực.

Đúng lúc này.

"Tránh sang bên trái, mau!"

"Ầm"

"Keng"

Vài ba bóng người xuất hiện, một người chắn trước mặt Lăng Phong cười:

- Cửu U Hồn Chỉ sao?

Bạch Tiểu Thư quát:

- Người là ai?

- Là ai nói loại cháu chắt người cũng không biết. Chỉ tội cho bộ chỉ pháp này, mấy trăm năm lại lưu lạc trên người một tên nửa nam nửa nữ như người.

"Cố lão điên?" Lăng Phong vừa mừng vừa buồn cười.

Bạch Tiểu Thư hừ lạnh:

- Hừ, ỷ già lên mặt. Xem chiêu.

"Bùng"

Một tiếng giao tranh nổ ra, hai người tách nhau ra, Cố lão phúi phúi áo cười nói:

- Cửu U Tâm Kinh đến tầng mấy rồi? Nếu còn chưa đến tầng 8, lão tổ tông khuyên người khỏi đánh chi cho phí sức.

Xong xuôi lại truyền âm ra sau cho Lăng Phong:

“Người đấu tay không với hãn chưa chắc đã thua. Chẳng qua kẻ này dưới tay giấu vũ khí, năm xưa có kẻ dùng bộ Cửu U Hồn Chỉ này, phải đi kèm một cây đao nhỏ tên Cửu U Vô Thượng. Cây đao này thiết kế rất đặc biệt, có hình lưỡi hái hai đầu, cong như trăng lưỡi liềm, khi ném ra có thể tự động bay ngược trở lại. Hơn nữa còn qua luyện hóa, vô thanh vô tức, vô lâm còn gọi là Cửu U Tu La Đao. Luyện bộ Chỉ pháp này còn phải luyện cùng một bộ Tâm Kinh 9 tầng nội lực, nhưng cũng không phải tà đạo gì. Thật không hiểu tên này luyện kiểu gì thành biến thái như vậy.”

Lăng Phong hiểu ra. Hóa ra tên này giống với tên thổ phi hôm trước, trong chiêu giấu chiêu, xem ra Phong ca phải học theo gấp. Còn đao bay ra tự quay trở về, hãn cũng không thấy kỳ lạ, nguyên lý có lẽ giống với Boomerang của thổ dân Australia.

Bạch Tiểu Thư bị đối phương nói toẹt ra hết bí mật, quá sợ hãi:

- Người rút cục là ai? Vì sao biết rõ như vậy?

Cổ lão phớt lờ. Lão đi vào trong, ngồi xuống ghế thong thả rót trà, cứ như lão mới là chủ nhà.

Đi cùng lão đều là người quen, cả nhóm Đại Đao và bộ hạ Nam phủ, còn có cả tiểu thư Văn Như Ý đứng bên ngoài.

Cửa đã mở, Lăng Phong liếc ra sân còn thấy không ít người nằm la liệt. Hãn rung mình không ít. Xem ra vừa rồi dù hãn đập cửa xông ra, chưa chắc có thể đi được. Ban đầu hãn đã nghi nghi, không ngờ rơi vào ổ mại dâm trá hình, tí nữa thì mất bég thân thể ngàn vàng giữ gìn bấy lâu.

"Coong"

Đại Dao rút Uyển Nguyệt đao chống xuống đất, khuôn mặt nghiêm túc, nói:

- Hừ, bọn ta trên đường đến đây tìm hiểu qua. Nghe nói thôn này chẳng qua là cái vỏ bọc, đằng sau là U Minh Cung gì đó, Cung chủ tu luyện tà công, chuyên bắt nam tử về phục thị.

- Haha, tà công? Không biết còn nói bừa.

Bạch Tiểu Thư khóe miệng rỉ máu, xem ra ả ta đối chường với Cố lão bị nội thương.

Lâm Hàm Uẩn nhìn thấy Văn Như Ý, đột nhiên lại gần nói:

- Tiểu muội muội, đi với tỷ không? Ở với mấy người này chém chém giết giết không tốt.

- Uhm, tỷ tỷ xinh đẹp. Muội thích tỷ, tỷ giống mẹ muội lắm.

Lâm Hàm Uẩn hơi khựng lại, nàng rõ ràng bề ngoài rất bình thường, có lẽ tiểu cô nương này tính tình đáng yêu mà nói thế.

Lần này, đám người A Tam không phòng bị Lâm Hàm Uẩn như trước, mặc cho nàng ra cùng Văn Như Ý.

Trong gian nhà, Lăng Phong đang hỏi Cố lão:

- Lão làm cách nào thoát ra? Còn tìm được ta?

Cố lão điên cười hề hề:

- Đám thổ phỉ kia từ lúc người nhảy sông tất cả đều nhảy theo, bọn ta thấy đông vui cũng nhảy theo nốt. Chẳng qua, người vừa lên bờ liền chạy

như ma đuổi, làm huynh đệ bọn ta mệt bỏ hơi tai a.

Lăng Phong nhớ lại, cười trừ:

- Hóa ra là mấy người các người? M* sao không phát ra tín hiệu đặc thù, làm ta công cô ta chạy bán sống bán chết.

Cố lão mắt tròn tròn:

- Tín hiệu đặc thù? Chúng ta có quy ước sao?

- À, thì ta cứ nói bừa thế, nghe cho nó kịch tính.

Lăng Phong gãi gãi đầu, lão già này với hăn quả thật chả có tín hiệu riêng gì sất.

Lăng Phong chợt nhớ ra, vừa rồi trong lúc nguy hiểm, đột nhiên có ai đó nhắc hăn tránh sang trái, liền hỏi:

- Vừa rồi lão lại dùng Truyền Âm Nhập Mật đúng không?

- Hề, chuẩn.

Nói rồi lại liếc Lâm Hàm Uẩn ở ngoài sân, cười quỷ quái:

- Lão ca thấy người cũng thật đào hoa, nha đầu kia hình như thích người rồi.

- Đừng có ngậm máu phun người.

Lăng Phong chặn ngay lập tức, đánh trống lảng:

- Mà ta nói nha lão huynh, người có thể nào ra cái quy tắc không? Cứ vô duyên vô cớ nhảy vào đầu người ta nói. Có biết mỗi cá nhân đều có quyền tự do thiêng liêng không?

- Ta nhớ vào. Tưởng ta thích lắm sao? Truyền Âm Nhập Mật, mỗi người đều riêng biệt, vạn người mới trùng lặp, mà chưa chắc đã gặp được nhau. Người tưởng muốn nói là người khác hiểu chắc?

"Riêng biệt? Kênh riêng?"

Lăng Phong ngả ngửa. Hóa ra cái trò truyền âm này thế mà như bộ đàm thời sau, còn phải chỉnh đúng tần số mới nghe hiểu.

- Vậy có gì lão và ta lại hợp nhau?

- Ai mà biết, ta đã nói rồi đấy thôi, chúng ta có duyên phận.

- Ấc. - Lăng Phong che mặt.

Bạch Tiểu Thư đang ôm ngực dựa vào tường, vẫn cố đùa nói:

- Phải nha tiểu ca, duyên phận là do ông trời tác hợp. Tiểu ca tìm được đến đây, với nô gia cũng là duyên phận đó.

Lăng Phong suýt nữa nằm úp sấp. Tên kia bị đánh toét mồm mà vẫn còn đi câu dẫn nam nhân, thật là... có cá tính.

Cố lão điên nhâm nhi trà, lại đùa nói:

- Hẳn nói cũng đúng. Kỳ thực, thử một chút cũng không sao, tư vị khác lạ.

- Gì? Nói như vậy, lão cũng từng nếm qua?

Cố lão cười nói:

- Điều này đương nhiên, người còn không biết ta đây lão già thành tinh, à nhầm, lão luyện thành thực sao, có thứ gì ta chưa từng thử qua? Tất

nhien, khẩu vị của bốn tọa khi xưa rất cao, không phải nam tử 16 tuổi, thuần khiết dẻo dai, tuyệt đối không chọn.

"Phì phì" Mấy anh em A Tam liên tục phun nước miếng. Đại Dao mặt đỏ bừng. Lâm Hàm Uẩn vội vã bịt tai Văn Như Ý lại. Lăng Phong giơ ngón cái, bội phục.

Cố lão không buông tha:

- Nói lại, người chịu khó qua một đêm, khéo lại được ăn ngon mặc đẹp.
- Không sai, điều này ta bảo chứng. - Bạch Tiểu Thư gật gù.

Lăng Phong trợn trắng, thầm nghĩ lão già điên này rút cục đến cứu mình hay khuyên bảo mình?

- Tào lao, chết đói là chuyện nhỏ, trong trắng mới là chuyện lớn.

"Phì phì" Đám người A Tam lại phản đối, nhân phẩm Phong ca đang bị nghi ngờ trầm trọng.

Đúng lúc này.

"Soạt"

"Vù"

Tất cả nhìn lại.

Kẻ biến thái Bạch Tiểu Thư đã không cánh mà bay, không để lại thứ gì.

Bỗng, Đại Dao quát lớn:

- Tiểu thư đâu?

Lăng Phong nhìn lại, không khỏi mờ mịt:

- Lâm Hàm Uẩn nữa, đâu rồi?

Chỉ nháy mắt ba con người sờ sờ đều biến mất, ngay trong tầm mắt của cả nhóm người. Ngay cả thần thức Lăng Phong nhạy nhất cũng không có chút dấu vết.

"Là ai làm? Kim Thiên Thoát Xác? Hay Nhẫn thuật của Nhật Bản?"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 219

Không Được Khinh Thường Thâm

Với tư cách là người hiện đại, Phong ca luôn lấy khoa học làm chuẩn mực, bởi vậy hẳn tuyệt đối không tin có ma quỷ hay pháp thuật gì trong màn "hô biến" vừa rồi.

- Chắn chắn có đường hầm hay cửa xoay gì đó thôi.
- Đại ca, cái đó bọn đệ cũng đoán ra.

Đám người A Tam bữu môi, tỏa ra khắp phòng kiểm tra từng ngõ ngách một.

Lăng Phong có cách riêng, hẳn dùng thần thức muốn soi xuyên tường. Nhớ khi xưa Phong ca từng ngồi phóng "thiên nhãn" vào tận khuê phòng mỹ nữ xem 18+, xài thần lực không thềm đếm. Loại chuyện dò mật thất này đối với Phong ca chỉ là muỗi.

Chỉ là, mãi một lúc, khi hai thái dương thậm chí nổi gân xanh, Lăng Phong vẫn không thấy gì hay ho, thậm nghĩ mà kỳ quái. Gian phòng này trái phải trên dưới đều là đất đá, tên họ Bạch kia đã chui đi đâu?

Cố lão dường như đoán ra ý đồ của hẳn, dùng Truyền Âm Nhập Mật cười nói:

"Vô ích, ta đã thử qua. Tên bán nam nữ kia kỳ thực cũng biết thần pháp đó, hẳn tám phần đã làm gì đó để phòng người như chúng ta. Vả lại, nếu ta

đoán không sai, hẳn ta cũng dùng thần pháp thôi miên ép kẻ khác phục vụ mình."

"Thần pháp cũng có khả năng này?"

Cố lão ngả lưng ngâm nhi trà, giải thích:

"Dĩ nhiên. Luyện thần là môn cao thâm, làm được rất nhiều chuyện kỳ quái. Thuật thôi miên, thuật sư hồn, thậm chí thuật Huệ nhãn của đám đầu trọc, kỳ thực đều từ luyện thần mà ra."

"Ài. Biết vậy từ đầu luyện thôi miên a, không thì luyện đọc tâm cũng không tệ."

Lăng Phong thầm hô đáng tiếc, hóa ra cái choáng thuật hẳn có xem ra tệ nhất. Phong ca bắt đầu mơ màng, nghĩ đến cảnh thôi miên mỹ nữ, 10 người trên giường phục vụ hẳn. Được như vậy mới đáng một kiếp xuyên không nha?

"Phụt"

Cố lão phun cả trà ra ngoài, tay chỉ Lăng Phong ôm bụng cười không ngừng.

"Bốc phét. Cho người chọn lại, người biết luyện thôi miên thế nào mới sợ đó?"

Lăng Phong mặt đỏ bừng.

Cố lão bỗng nghiêm túc hẳn lại.

"E hèm. Luyện thần không dễ, Choáng thuật của người cũng là thành tựu mơ ước của bao người. Người đã theo con đường này, vậy thì phải kiên trì. Cái gì đến tận cùng cũng có đỉnh cao của nó, đừng để tâm tính không

vững mà nửa đường hỏng việc. Nói cho cùng, tâm pháp của người cũng đang rất hỗn loạn đấy thôi."

Lăng Phong gật đầu đồng ý, nhìn Cố lão ra vẻ tội nghiệp.

"Lão biết nhiều vậy hay là chỉ cho ta vài món xài chơi coi. Chẳng phải lần trước hứa rồi sao?"

"Tâm pháp là do bản thân tự ngộ ra, đến của ta còn chưa lo xong, chả hơi đâu mà đi quản giùm người. Chẳng qua... hê hê, phải xem tên cháu chặt nhà người đối xử với lão tổ tông ra sao. Người làm tổ tông vui, không khéo hứng lên ta chỉ cho một chiêu, lại chả thiên hạ vô địch."

Lăng Phong ngoài mặt bữu môi không tin, trong lòng lại mong chờ. Lão già này xem ra bản lĩnh rất sâu, chỉ bức tâm tính rất bất thường, chả biết đường nào mà lần.

Đúng lúc này, Diêm Bá hô lên:

- Chờ chút.

- Chuyện gì?

Cả đám quay lại căng thẳng.

- Không có gì, ta đánh rắm chút thôi.

- Đậu móa!

Lát sau, lại nghe thẳng nhãi Bá la lên:

- Chờ chút.

- Lại gì nữa?

- Tranh, bức tranh.

Hóa ra, chỗ trà mà Cố lão vừa phun ra, lại vô tình làm ướt một góc bức "thời thiếu nữ của Bạch Tiểu Thư" đang nằm dưới đất. Nước trà thấm qua giấy loang lổ, không ngờ dần lộ ra vài đường nét kỳ quái.

Đại Dao đang vô cùng lo lắng cho Văn Như Ý, vội vàng giật lấy bình trà, cứ thế đổ hết lên bức tranh.

- Không biết chừng đây chính là bản đồ mật đạo.

Một tên thủ hạ Nam phủ ra vẻ hiểu biết, phán câu xanh rờn.

Cả đám chụm lại, bắt đầu bình phẩm. Riêng Đại Dao dường như ghét mấy chuyện hao tổn trí óc, gã tiếp tục đi vòng vòng gõ gõ xuống đất.

"Gì đây? Chữ không ra chữ, địa đồ không ra địa đồ."

Lăng Phong vừa thò đầu vào, không khỏi nhú mày chịu thua.

Nét vẽ bên dưới hiện ra, nhưng nét vẽ gốc không hề bị xóa đi, cả hai cứ thế chồng chéo lên nhau. Đã thế, dù Lăng Phong từng nhìn qua đủ loại văn tự, từ chữ Hy Lạp cổ, chữ Latin chữ Arab, cho đến các hình thù kỳ quái trong phim viễn tưởng, hẳn khẳng định đều không giống cái này. Trái lại, những nét vẽ kia còn khá nguệch ngoạc, như thể tên nào đó tiện tay vẽ bừa vào, hoàn toàn không cất giấu bí mật gì, đừng nói là "bản đồ mật thất".

Bỗng Cố lão điên cất giọng già nua:

- Mau tránh, mau tránh. Đúng là không thể tin vào đám trẻ tuổi các người, quá vô dụng. Mỗi một bức tranh mà nhìn mãi cũng không ra.

Đám A Tam tuy muốn mở mồm phản đối, nhưng nhớ ra bản thân là dân mật thám, đáng ra giải mã là chuyên môn của chúng. Há miệng mắc quai, cả đám đành hậm hực nhường chỗ cho lão.

Cố lão lại gần, nhú mày vuốt râu, dăm chiêu một lúc mới thốt lên:

- Kỳ quái, kỳ quái.

- Làm sao?

- Nha đầu trong tranh này bị dị tật bẩm sinh sao? Ngực trái ngực phải không đều lắm.

Cả đám bật ngửa, tuy vậy đều đưa mắt nhìn lại, trong lòng quả thật sâu sắc tán thành.

Lại qua một lúc. Lăng Phong nóng ruột:

- Thế nào, lão nhìn ra cái gì chưa?

Cổ lão giọng trầm ổn:

- Máy nét vẽ này, nhìn qua thì thấy vô nghĩa, nhưng nếu nghiên ngẫm một chút...

- Có gì đặc biệt?

Anh em nín thở chờ đợi, đều nghĩ quả nhiên gừng càng già càng cay, sống càng lâu hiểu biết càng nhiều, đám trẻ tuổi bọn họ thua là phải.

Cổ lão giọng chắc nịch nói nốt:

- Nghiên ngẫm một chút thì đúng là chả có nghĩa quái gì cả.

Cả đám suýt chút tắt thở.

Cổ lão nói xong quay lưng đi ra, mồm còn chửi um lên:

- Tên tiểu bối nào rõ rồi hơi đi vẽ bậy. Lão tổ tông đi nghỉ, các người cứ thông thả mà nghiên cứu.

Lăng Phong lắc đầu chịu thua, đã già còn nhát thếch.

"Theo ta ra đây."

Bỗng Lăng Phong nhận được tín hiệu mật, xem ra lão già này nhìn ra gì đó thật, lại giấu không muốn nói.

Lăng Phong tách khỏi đám đông, âm thầm đi ra ngoài.

- Có chuyện gì?

Cố lão mắt hình tam giác liếc Lăng Phong:

- Bọn kia cần tìm tiểu thư của chúng mới phải sốt sắng, chứ người ở lại làm gì?

- Ta? - Lăng Phong á khẩu.

Cố lão cố nhin cười, giọng giảo hoạt:

- Làm sao? Muốn cứu nha đầu kia?

- Vớ vẩn, lão có thể đánh giá thấp bản lĩnh của ta, hạ nhục nhân cách của ta, nhưng nhất định không được khinh thường mắt thẩm mỹ của ta.

Cố lão liếc nhìn đám Đại Dao, thản nhiên nói:

- Ta đúng là khinh thường thẩm mỹ của người đấy.

- Hử?

Lăng Phong không hiểu ý tứ lão ra sao.

- Khụ, nói chuyện chính, cái mật thất kia ta nhìn ra từ đầu, không sớm thì muộn bọn chúng cũng tìm ra, cứ kệ để chúng hành động là được.

Lăng Phong nghĩ nghĩ, rồi vỗ ngực chính khí lẫm liệt nói:

- Không được. Hành tẩu giang hồ có xông pha biển lửa mới thành tài được. Lần này gặp cơ hội thử sức, có lý nào bốn hiệp khách lại bỏ chạy. Lão nói có đúng không?

Cố lão cười cười:

- Chắc chắn?

- Chắc chắn. - Lăng Phong gật đầu.

- Vậy được, vào thôi, ta chỉ cửa vào mật thất. Vừa rồi chỉ nói chơi thôi.

- Đâu...!

Chờ Lăng Phong bước ra trước, Cố lão cố ý tụt lại đằng sau, vừa nhìn bóng lưng Lăng Phong vừa lẩm bẩm:

- Sinh ra là tướng hồn, tất cả đều đã an bài.

"Khục"

Nói chưa hết câu lão ta bỗng ho khan, một tay vỗ vỗ ngực.

- Hừm, cái thân thể chết tiệt này, một chiêu Cửu U Âm Phong tầm thường cũng chịu không nổi, sau này mà gặp mấy tên biến thái khác... Ài!

...

Cùng lúc, ở một gian phòng thấp bé ẩm thấp đâu đó, cách chỗ Lăng Phong không xa lắm.

Chỉ thấy quanh tường có không ít tranh vẽ kỳ quái, có bức vẽ con nhện, cũng có bức vẽ tướng quân cưỡi ngựa trắng, không ra phong cách gì.

Bạch Tiểu Thư đang mệt mỏi ngồi thở dốc.

- Canh mấy rồi?

- Sắp chính Ngọ.

Kẻ này là Nhị Hộ pháp, xung quanh hẳn đứng không ít người, hầu hết đều trang bị khá lòe loẹt, xanh đỏ tím vàng đủ kiểu.

- Vẫn chưa có tin của ả Công chúa kia sao?

- Theo như hẹn thì hẳn là phải đến rồi. Có lẽ nào phát sinh chuyện gì?

Bạch Tiểu Thư hừ lạnh:

- Nói không chừng đã đến nhưng đúng lúc thấy chúng ta bị gây sự nên đứng xem.

- Cung chủ, chẳng lẽ thật sự phải bỏ chỗ này?

Bạch Tiểu Thư thở hắt nói:

- Không còn cách nào, lão già kia rất lợi hại, nhất định sẽ tìm được đường xuống.

Một tên hộ vệ mang ngân đao bọc dục nói:

- Chỉ tiếc ở đây mỗi đám Huyền Y trấn giữ, nếu có đủ cả Kim Tử Lục Thanh các nơi khác cộng lại, chúng ta người đông thế mạnh, một đám chục người chẳng lẽ còn không xử lý được.

Nhị Hộ pháp phớt lờ lời của Ngân Đao, gã cùng chục tên Huyền Y cùng nhân đưng Đại Đao trên mặt đất, nhaoáng cái bị Đại Đao chém cho nằm la liệt cả, gã may mà thoát được xuống đây. Ngay cả Cung chủ cũng bị đánh cho trọng thương, còn trông chờ vào ai. Dù kéo cả Cung ra đánh không khéo diệt vong cả.

Gã trầm giọng:

- Cung chủ, hay là tìm cách báo tin cho Quý Thủ. Nàng ta mà ra mặt, lão già kia cũng chưa chắc là đối thủ.

- Nàng ta? Hừm, nàng ta hành tung quỷ bí, ngay cả huynh trưởng ta còn chẳng biết ở đâu. Hơn nữa nàng ta xưa nay cũng chẳng bao giờ để tâm đến sống chết của chúng ta, chưa chắc đã chịu ra mặt.

Nhị Hộ pháp đành gật gù. Gã thực ra cũng chỉ nghe nói đến cái tên “Thiên Diện Quý Thủ” chứ chưa bao giờ thực sự diện kiến. Gã chỉ biết U Minh cung này, còn cả U Linh sơn trang, tuy trong võ lâm ác danh ngút trời, thực tế chỉ là hai tổ chức “kinh doanh ngầm” phục vụ cho một cỗ thế lực siêu bí ẩn, mà Thiên Diện Quý Thủ kia chính là người đại diện, nghe nói là một nữ nhân dung mạo như ma quỷ, ra tay cũng ác độc như ma quỷ.

Bạch Tiểu Thư phân phó:

- Mau rời đi, chỗ này cũng không có gì đáng kể.

- Vậy còn đám tù nhân và... si nhân?

Giọng Hộ pháp khá ngập ngừng, xem ra "si nhân" là để gọi đám nam sủng của Bạch Tiểu Thư.

- Trừ vài tên trọng phạm và con đàn bà Nam phủ, còn lại giết hết đi. Nhớ không để lại đầu mối, hủy xác là tốt nhất, không thì hủy dung.

- Vậy còn hai người mới bắt xuống?

- Ta vốn dĩ muốn xem nha đầu kia dịch dung ra sao, nhưng nay không kịp nữa.

Nói rồi họ Bạch quay sang mấy hầu nữ phía sau, phân phó:

- A Tú, người cùng Ngân Dao dẫn nữ nhân kia đi.

- Dạ!

Một nữ hầu mang kiếm màu vàng vôi vãi cùng Ngân Dao rời đi.

Tên hộ vệ được gọi là Ngân Dao, hóa ra vì đao của gã sơn màu bạc, cạnh gã còn vài tên cũng mang đao nhưng sơn màu khác. Không riêng gì gã, đám hầu nữ cũng phân biệt theo màu sơn của kiếm. Xem ra họ Bạch đặt tên thủ hạ theo màu, nam đao nữ kiếm, cũng khá... cá tính.

A Tú vừa đi, một tên hộ vệ hốt hải chạy vào:

- Cung chủ, chúng xuống mật đạo rồi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 220

Tội Mặc Ngược Trào Lưu

Cả nhóm Lăng Phong đang lúi húi đi trong một mật đạo ngầm.

Vừa rồi trên mặt đất Cổ lão còn chưa kịp chỉ cửa vào, Đại Dao đã một dao chém xuống đất, mở ra một cái hố lớn, cũng là cửa xuống mật đạo này.

Khắp nơi một mảng đen ngòm, tuy đã có một tên đi đầu cầm đuốc dò đường, nhưng vẫn không thể nhìn rõ phía trước là gì. Cũng may thính lực và cảm giác của Lăng Phong vô cùng linh mẫn, chưa kể Cổ lão điên còn khùng hơn hẳn, chỉ cần có dị động có lẽ vẫn kịp thời phản ứng.

May mắn là mật đạo cũng không đến nỗi nhỏ hẹp, hai bên tường đất tỏa ra mùi ẩm mốc, mặt đất dưới chân trơn nhẵn, chứng tỏ có người đi lại từ khá lâu. Đi một đoạn tuy không thấy lỗ thoát khí, nhưng không đến nỗi khó thở, có thể cảm giác gió thổi ngược từ bên trong ra.

Truyền Âm tiêu tốn thần lực, không phải chuyện quá bí mật không cần dùng đến. Cổ lão vừa đi vừa nói nhỏ:

- Bức tranh vừa rồi không phải bản đồ gì cả, mà chính là một loại bùa chú.

- Bùa chú? - Lăng Phong hiếu kỳ.

Trải qua một thời gian, Lăng Phong đã tin vào khí lực thần lực, xem ra là hai loại "năng lượng" trong cơ thể chưa được định nghĩa rõ, nhưng còn

mấy thứ bùa chú thì hần vẫn chưa tin lắm. Dị giới thì dị giới, đâu có ai nói rằng có thần lực thì chuyện bát quái thần tiên gì cũng có đâu.

Chỉ nghe Cổ lão giải thích:

- Nó ngăn không cho người dùng thần lực dò ra căn mật thất kia. Lão tổ tông phun trà lên đó, người tưởng ta phun chơi sao? Tên cầm đao kia đã sớm phát hiện ra gì đó, vì vậy hần mới không thèm xem tranh, một đao phá luôn cửa vào. Người nên biết mấy loại mật đạo kiểu này, nếu không nắm chắc phá sai chỗ coi như vĩnh viễn khỏi vào nữa.

Giọng điệu lão giống như rất rành rồi chuyện “mật đạo”.

Lăng Phong bỗng nhớ đến lần ở trại Kim, hần đã đụng phải một thứ “cấm chế” tương tự. Đồng thời hần cũng phải nhìn Đại Đao với ánh mắt khác, lâu nay cứ nghĩ Đao ca chỉ là phường “tứ chi phát triển, đầu óc teo tóp”.

Bỗng có tiếng ai đó phàn nàn đằng trước:

- A Bá, người m* nó đi nhanh lên, cứ dò từng bước như vậy, anh em phía sau vấp nhau cả chục lần rồi.

Tên A Bá kia họ Diêm, là tên cầm đuốc đi đầu, cũng là người quen của Lăng Phong. Hồi trước hai bên cùng làm hộ vệ Hoa phủ cho Thành Bích phu nhân, Diêm Bá chính là tên “cuồng loli”, đặc biệt hâm mộ Văn Như Ý. Lần này đi giải cứu “thần tượng”, anh Bá xung phong đầu tiên. Lúc trên miệng hồ còn tuyên thệ cái gì “tiểu thư gặp nạn, Diêm Bá thề hy sinh tính mạng”, thế quái nào vừa xuống đến nơi lại nhát như cáy.

Đi được vài bước, Diêm Bá khựng lại:

- Ấy, quên mất...

- Chuyện gì?

Đám đăng sau bị thủng gấp, kẹt cứng lại, buồn bực hỏi.

- Lúc chúng ta xuống, quên chưa khóa cửa mật đạo. Lỡ như có kẻ địch theo xuống, vậy chẳng phải "lường đầu thọ địch" sao?

Diêm Bá làm bộ phân tích tình hình, nghe qua rất có lý. Chỉ là có ai đó mất kiên nhẫn cần nhẫn:

- Người khôi phải lo bò trắng răng, cửa bị phá nát rồi khóa thế chó nào được nữa, trừ phi lấp luôn.

- À, cũng phải. - Diêm Bá đành phải gật gù.

Chỉ là, chưa đầy năm bước chân lại có tiếng Diêm Bá tràn đầy lo lắng:

- Vẫn không ổn...

- Lại làm sao nữa?

Diêm Bá phân trần:

- Nách ta hay có mùi hôi, hôm nay ta lại chưa rửa qua. Chốc nữa tiểu thư ngửi thấy thì không tốt, để ta quay lại vậy.

Anh em che mặt ngán ngấm.

Tên đồng bạn đi ngay sau quá bức bối, chửi luôn:

- Tiểu thư ở ngay phía trước, người sợ chết thì lúc đầu sính anh hùng làm m* gì? Đưa đuốc đây.

Diêm Bá nghĩ đến cảnh tiểu thư cảm kích khi được cứu, cơ hội ngàn năm có một, khoa trương nói:

- Nói nhảm, ta không phải loại ham sống sợ chết, chết cũng không có gì, nhưng mà... có những người sống cũng như chết, có kẻ xem cái chết nặng tựa thái sơn, có kẻ lại nhẹ tựa lông hồng...

- Gì đây trời?

Anh em suýt chút trượt chân ngã lăn quay ra, anh Bá xem chừng sợ đến nói năng lung tung.

Nói rồi Diêm Bá lại hùng hổ đi ra trước, chưa bao nhiêu lại nghe giọng gã vang lên:

- Ấy, chờ chút, ở đây có chữ viết...

- Ghi cái gì?

Phân nửa đoàn người đều phớt lờ, nghĩ tám phần thẳng nhát chết này lại bày trò câu giờ.

Chỉ nghe Diêm Bá tay sờ sờ đánh vằn từng chỗ một:

- Xem nào, có ba chữ. Đứng... chạm... Hừm, sao khó đọc vậy, à... vào...

Lăng Phong đi phía sau, vừa nghe Bá ca đọc đến chữ "chạm" liền biết không xong, hoảng hồn hét lên:

- Tất cả nằm xuống.

"Viu viu"

Không rõ thứ gì bay ra, đều cắm phập vào bức tường đối diện.

Nguy hiểm qua đi, chỉ nghe tiếng chửi bới ầm ĩ:

- M* kiếp, đồ đầu bò, nó ghi rõ đừng chạm, người còn chạm vào làm gì?

- Ai mà biết, biết không chừng là đòn "giường Đông kích Tây", chạm vào mở cửa khác ra thì sao?

- Già mồm át lễ phải. Thôi thôi, đi ra sau, để ta dẫn đường.

Lăng Phong đến bó tay với mấy thằng này, thảo nào có câu "không sợ kẻ địch mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như heo". Mà cũng phải nói mấy thằng đồng đội này tuy ngu nhưng vận cũng tốt phết, bị ám khí cự ly gần thế mà vẫn chẳng có ai chết.

Phong ca vì sao không chịu xông phong đi trước?

Hắn đâu có ngu như vậy. Ở đây có cả đồng nhân vật phụ, cứ để chúng đi trước. Các thánh xưa nay đều phán "anh hùng dễ chết nhảm", đại khái thiên hạ vô địch thủ đi nhậu trúng gió độc lăn ra chết, không thì về nhà ăn rau sống đau bụng chết. Phong ca rõ ràng là anh hùng, không thể vì chút sĩ diện với độc giả mà làm liều.

Lại nói, đã đi đánh nhau, phạm thằng nào lao lên đầu đều là tiểu tốt. Boss đại đều đứng sau, chờ cuối trận mới thi triển thần uy. Cũng chỉ có tiểu thuyết ngôn tình kiểu Tam Quốc mới cho tướng lao lên đầu solo, tướng thua quân cũng tan nát, dàn trận cũng như không.

Nhìn xem, liền ngay cả Đại Dao Quan Thắng, cháu mấy đời Quan Vũ cũng hiểu rõ đạo lý này, không biết chừng do tổ tiên đặc biệt dặn dò, nói gì Lăng Phong.

Đối người cầm đuốc, đoàn người mới đi nhanh hơn chút.

Không khí căng thẳng, phía trước lại chẳng thấy gì, thời gian như bị kéo dài ra.

Đến một khúc ngoặt.

- Suyt.

Lăng Phong đưa tay lên môi ra hiệu, sau đó đưa tay chỉ loạn xạ, lúc trước lúc sau lúc trái lúc phải. Đây là ký hiệu chuẩn quốc tế, đại khái có địch, đội trưởng phân phó nhiệm vụ. Ở Hắc kỳ đều đã được Phong ca phổ cập xong.

Chỉ tiếc, mấy anh em đây không được đào tạo bài bản, chả hiểu Phong ca nói gì, đều ngơ mắt ếch nhìn h lẫn. Phong ca toát mồ hôi.

Cũng may có Đại Dao, gã chẳng nói chẳng rằng, nhẹ nhàng vòng ra góc khuất.

"Soạt"

"Ặc"

Chưa đến vài giây một tên đồ đen bịt mặt bị Đại Dao đánh ngất, như xác chết kéo trở về.

Cố lão điên cau mày nói:

- Có lẽ bọn chúng đang chờ chúng ta đi vào. Đánh tỉnh h lẫn hỏi xem bên trong ra sao.

Lăng Phong gật đầu đồng ý, trò này h lẫn thích nhất.

H lẫn ngồi xuống, lấy chính cái khăn bịt mặt nhét vào mồm tên kia. Sau đó...

"Chát"

Một cái tát như trời giáng vào mặt.

Tên kia ngơ ngác mở mắt, thấy một đám hung hăng nhìn mình, liền biết thôi hôm nay thế là xong rồi.

"Chát"

Lại tát.

"Ừ ư khục" Tên áo đen khóc cười không nổi, rõ ràng đã tỉnh rồi vẫn bị ăn tát.

Lăng Phong cười thánh thiện:

- Ta tháo khăn, ngươi không được la, ok?

Tên kia tất nhiên chả hiểu "ok" là gì, nhưng vẫn gật đầu lia lịa.

"Bốp"

Má trái hấn sưng vù, mắt không dám tin nhìn Lăng Phong, sợ hãi cùng cực, rõ ràng đã đồng ý không kêu vẫn bị đánh.

Lăng Phong chửi:

- O, thằng này láo, dám trêu ông?

Tên kia lắc đầu.

"Bốp"

- Láo, dám không đồng ý.

Gật đầu.

"Bốp"

Đám A Tam phía sau không khỏi che mặt lắc đầu, này rõ ràng là đánh tù nhân giải trí chứ lấy lời khai nổi gì.

Tên áo đen năm sóng xoài, nước mắt nước mũi dàn dụa. Gã là thủ hạ U Minh Cung, dưới này toàn giam tù nhân lấy lời khai, nhưng từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa bao giờ gặp qua thể loại như Lăng Phong, mở mắt đánh nhắm mắt cũng đánh chả có quy tắc quái gì.

Cố lão điên phải ngồi xuống can ngăn:

- Thôi, tạm nghỉ...

Tên áo đen như gặp phải anh hùng cứu mạng, hai tay cố rờ rẫm Cố lão, mong lão nói lời hay giúp.

Chẳng ngờ Cố lão chêm thêm một câu:

- Đợi hăn khóc xong thì đánh tiếp.

Tên áo đen khủng hoảng tột độ, miệng ngáp ngáp, muốn nói gì đó.

Lăng Phong dừng đánh, kéo hờ khăn bịt miệng, chỉ nghe tên kia thì thào:

- Tha mạng, tha mạng. Có gì đúng sai xin ngài cứ nói, con hứa sẽ sửa, đừng đánh nữa...

Lăng Phong suýt phì cười, nói:

- Ông vui thì chửi, buồn thì đánh, mà chỉ cần phối hợp khóc là được rồi...

Tên kia suýt ngất xỉu.

Lăng Phong giọng nghiêm túc lại, đánh giá tên kia một lát, thâm tình nói:

- Người có biết tội nằm ở đâu không?

Tên áo đen muốn hỏi, nhưng cổ cứng ngắc, ước chừng quá sợ hãi mà "gật đầu bị đánh, lắc đầu cũng bị đánh" vừa xong.

Lăng Phong vẽ mặt chán ghét:

- Ông đây ghét nhất thằng nào ăn mặc đi ngược trào lưu. Người mặc áo thì của Tống, quần thì của Liêu, không bị đánh mới lạ...

Cả đám phía sau suýt phun, lại còn có kiểu lý do này? Tên áo đen còn tệ hại hơn, gã rõ ràng áo quần đều đen như nhau, chỉ có quần lót màu trắng, nhưng chẳng lẽ tên sát thần trước mắt nhìn ra được quần lót hắc màu gì? Vả lại, còn chưa nghe ai nói quần lót màu trắng chỉ được mặc ở Liêu bao giờ.

Lăng Phong rút cục hỏi vào vấn đề:

- Muốn không ăn tát thì đơn giản thôi, bên trong sắp xếp thế nào?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 221

U Minh Cung

Lát sau.

Giữa một đường hầm tối đen lập lòe chút ánh đuốc, một đám người chụm đầu rầm rầm rì rì, nhìn chằm chằm nào sông bạc dưới đất.

Tên đồ đen kia chằm phun ra được tin hot nào, ngoại trừ việc mật đạo từ đây sẽ rẽ làm ba nhánh. Một đến nơi chứa tù phạm, một đến chỗ của Cung chủ và đám si nhân, một đến chỗ ở thủ hạ và kho.

Lăng Phong ra hiệu hội ý:

- Có ai xung phong xông vào chỗ si nhân không?

Anh em nhìn nhau.

- Không đi. Chỗ kia toàn trai bao phục vụ Bạch Tiểu Thư kia, lỡ đâu vào đó đụng cái gì dính bệnh truyền nhiễm thì toi.

- Ta cũng không đi.

Liên ngay cả Đại Dao uy vũ cũng đang liếc mắt lên trời. Diêm Bá vờ chỉnh sửa y phục, lúi thủ gì đó ra xẹt vào nách, xem ra Bá ca đang cần khử mùi đi gặp Như Ý tiểu thư.

Lăng Phong đến nản:

- Sao thế? Sợ cả rồi sao?

Anh em lại nhìn nhau, bỗng có tiếng ai đó hào hùng vang lên:

- Ta có lời muốn nói...

Là thằng nhãi Diêm Bá.

- Nói đi!

Diêm Bá hăng giọng, phong thái "đầu đội trời chân đạp đất" nói:

- Các huynh đệ, phu nhân tiểu thư đang gặp nạn, chúng ta khó khăn lắm mới tìm được hang ổ địch nhân, nói không chừng còn có bảo tàng bên trong. Lúc này chính là cơ hội. Các người có thể trốn tránh nguy hiểm, nhưng không thể nào trốn tránh chính bản thân mãi được. Trốn tránh thì làm sao có kỳ ngộ chứ? Cho nên, kế hoạch chia 3 tổ lần này, ta giơ tay...

Anh em không khỏi sợ hãi, mặt trời mọc đằng tây rồi, thằng này làm sao lại dũng cảm như vậy?

Chỉ nghe Diêm Bá nói nốt:

- Giơ tay tán thành.

Anh em suýt chút úp sấp.

Một tên đồng bạn buồn bực chửi:

- Người nói một hồi cũng không đi vào chỗ si nhân chứ gì?

- Sai, đó là vì ta còn phải đi cứu tiểu thư, không có cơ hội mà thôi...

Lăng Phong không khỏi vuốt mũi, thằng nhãi này rất có tiềm chất làm đảng viên cách mạng, ngay lập tức đề bạt:

- Ấy, sao lại không? Chúng ta có thể cho người cơ hội.

- Các người cứ đùa...

- Không hề đùa, đang cần người mà.

Diêm Bá cứng ngắc, xua tay cười méo mó:

- Các người cũng biết, Diêm Bá ta lâu nay làm săn tin dò đường, đâu giỏi đánh nhau đâu.

- Cái đó người không phải lo, người tiếp tục dò đường là được rồi. Đến nơi nếu chẳng may gặp phải mai phục, không sao cả người bản lĩnh chạy nhanh nhất, chạy là được rồi.

- Nếu chúng dùng ám khí phi tiêu gì đó thì chạy làm sao?

- Vẫn không sao cả. Nếu chẳng may người chết, ta và mọi người ở đây có thể hứa sẽ tang ma đầy đủ, có bảo tàng sẽ vẫn chia cho người, bia mộ khắc thêm hai chữ anh hùng, đảm bảo không để người chết vô danh.

Anh em gật đầu tán thành.

Diêm Bá trợn mắt:

- Không nên, vẫn không nên. Ta không phải sợ chết, cuộc sống ai mà không chết chứ? Nhưng chúng ta là tập thể mà, cái quan trọng là công bình. Cơ hội trước mắt, mọi người bình đẳng. Chẳng may ta xung phong đi càn ở kho, kiếm được đồ vật các người lại ghen tức với ta, vậy không tốt đâu.

Lăng Phong không muốn để thằng này dài dòng, ngăn lại:

- Công bình? Được, ta có một cách rất công bình.

Cả đám ngược mắt nhìn:

- Là cách gì?

- Rút thăm!

Lăng Phong đáp gọn lỏn.

Rất nhanh, giữa mật đạo có tiếng xóc thẻ. Còn thẻ thăm ở đâu ra mà rút thì... Đạo cụ phim trường mà thôi, anh em ở đây đều là dân kinh qua cờ bạc, một chút đạo cụ không làm khó được.

- Bắt đầu nào, bắt đầu nào.

- Mỗi người một cây, đừng nhầm đừng nhầm nha.

Ở đây có 12 người, trừ Lăng Phong Cố lão Đại Dao chắc chắn làm chỉ huy, số còn lại chia 3. Xui nhất sẽ phải đi cùng Cố lão.

- Mở ra!

“Soạt”

Diêm Bá hai mắt trợn trắng, thẻ của gã ngẩn nhất. Lập tức kịch liệt phản đối:

- Khoan, các người chưa chơi trò này bao giờ sao? Còn chưa quy ước dài chết hay ngắn chết mà?

Anh em cũng thấy tội cho gã, đồng ý cho xóc lại, lần này bốc ngắn coi như thua.

Diêm Bá thò tay bốc, dù sao bốc đầu xác suất thua ít nhất.

Có điều, ông bà nói phải, có đôi khi "chạy trời không khỏi nắng".

Lại là ngắn.

- Mẹ kiếp!

Diêm Bá ngửa mặt chửi đổng. Cả đám nhìn cười, mặt đứa nào đứa nấy trướng đỏ bừng.

U Minh Cung xem ra đều đã chạy quá nửa, chỉ còn vài tên tiểu tốt ở lại làm vật ngáng đường. Đám Lăng Phong tạm chia ba, Lăng Phong đi thăm tù, Đại Dao đi thăm kho, Cố lão "lão luyện thành thực" thăm "ổ mại dân". Bá ca nhất nhất được cho làm tiên phong.

...

Lăng Phong nhẹ nhàng áp sát lưng vào tường, lắng nghe động tĩnh.

Khu "nhà tù" của U Minh Cung không lớn lắm, chỉ có 7 8 gian ẩm thấp. Vài ba tên đồ đen đang vội vã thu dọn gì đó rồi nhanh chóng rời đi.

Lúc này, có hai người đang vội vã đi vào gian trong cùng, một nam một nữ.

- Nữ nhân kia không nghĩ lại khó chơi như vậy. Đích thân Cung chủ ra tay cũng không khiến ả ta khuất phục.

- Cung chủ nói cô ta cũng là cao thủ luyện thần.

- Kim Kiếm. Ta vẫn không hiểu, nếu Cung chủ đã bó tay, vậy còn giữ cô ta lại làm gì? Cố ý chờ vị Hàm Yên Công chúa gì kia đến sao? Ta nghe nói ngoài cái mác công chúa quyền quý ra, cũng chỉ là một thiếu nữ 18 tuổi thôi.

- Cung chủ nói qua, Công chúa kia là đệ tử Thiên Nhân giáo, không biết chừng có bản lĩnh.

Nam tử này chính là "Ngân Dao hộ vệ", gãi gật gật đầu rồi lại hỏi:

- Thế còn chuyện hôm nay? Ta cứ tưởng Cung chủ nhắm trúng tên lạ mặt kia làm si nhân, vì sao lại đánh nhau với hắc đến nỗi bị thương?

- Si nhân gì chứ. Người biết Si Lang đúng không?

- Con dã lang... sủng vật của Cung chủ?

- Đúng vậy. Tên kia không biết làm thế nào giết mất nó, đã vậy còn mang xác đến. Cung chủ có lẽ sợ đối phương có bản lĩnh, bèn nghĩ cách đưa hắc vào tròng rồi giết mà thôi.

"Si Lang? Con sói kia?"

Lăng Phong nghe lén đến đây liền vỡ lẽ ra. Thảo nào từ lúc gặp sói đến tận lúc Bạch Tiểu Thư ra tay, hắc cứ thấy có điều gì đó thiếu logic.

Lăng Phong quyết định ra tay.

Hắc dùng Đoạn Hồn quyết lách ra ngoài, hai đứa kia còn chưa kịp phản ứng đã dính một chiêu Choáng ngơ ra, dễ dàng bị Lăng Phong đánh bất tỉnh. Chỗ này không gian hẹp, Choáng thuật hình như mạnh lên không ít, Phong ca cũng chả cố kỵ gì.

Lăng Phong cũng không giết chúng. Kỳ thực, đã lâu lắm hắc không giết người. Hình như gần đây nhất là với quân Kim, lần cứu Tạ Phi Yến ở hẻm núi. Gần đây hắc càng lúc càng lương thiện, trừ khi đối phương muốn xử hắc, bằng không hắc không nỡ xuống tay. Phong ca có xu hướng từ bi kiểu Lăng Hổ, sắp thành chính quả.

Đang lúc loay hoay...

- Đứng lại, người là ai?

"Đệch, còn nữa à? Sai sót."

Lăng Phong buồn bực, góc bên trái còn hai kẻ khác. Kỳ quái là vừa rồi hắn đã quét qua một lần, rõ ràng trống trơn.

- Hỏi như c*t, cướp tù.
- Cướp tù? Khoan đã, đứng yên đó.
- Các vị có ý kiến gì?

Lăng Phong không hiểu ra sao.

Chỉ thấy một tên chẳng nói chẳng rằng, mắt đột nhiên nhìn chăm chăm Lăng Phong. Gã đưa tay phải lên cổ, rút ra một mặt dây chuyền hoa văn kỳ quái đưa ra trước mặt, sau đó cầm sợi dây lên cao mặt dây chuyền cứ thế lắc qua lắc lại.

Tên còn lại chậm chậm cúi người đi vòng ra sau lưng, tự nhiên cứ như thể Lăng Phong không hề nhìn thấy.

Lăng Phong bị cảnh này làm cho đầu óc mờ mịt. Hắn cũng đứng lại, khoanh tay nhíu mày xem hai tên thần kinh này sẽ làm gì. Hắn không cần dùng thần thức cũng rõ ràng bộ dáng lén lén lút lút của tên sau lưng, chỉ biết lắc đầu cười. Hai vị nhân huynh này cũng rất đáng yêu nha.

Ngay lúc tên kia tưởng mình thành công "đột nhập", vung đao chém xuống, Lăng Phong quay ngoắt 180 độ trừng mắt:

- Làm gì đấy?

Tên kia bị hỏi bất thành lời, tay cầm đao vẫn còn trên không, đầu óc không phản ứng kịp đáp luôn:

- Đánh lén.

"Bốp"

"Á"

Vừa nói xong đã ăn một quyền vào mặt, máu mũi máu mồm trào ra.

Lăng Phong không khách sáo, chỉ sang một góc tường nói:

- Đưa đao đây, sang kia úp mặt vào tường nghĩ xem mình sai chỗ nào đi.
- A... cũng được.

Tên kia gật gật, lồm cồm bò dậy, một tay ôm mặt lùi thủi đi vào góc đứng "sám hối".

Lúc này, tên còn lại mồ hôi đã đầm đìa khắp mặt, đột ngột thốt lên:

- Kỳ quái. Tại sao vẫn chưa bị?
- Bị... cái gì? - Lăng Phong hiếu kỳ hỏi.
- Thôi miên.

Lăng Phong nín cười hỏi:

- Người đang thôi miên ta?
- Đúng vậy, đây là Si Mị Thần Công. Ta vì muốn học nó mà bỏ nhà gia nhập U Minh, rõ ràng mấy lần trước đều thành công nha.

Lăng Phong không khỏi thấy thương hại đối phương. Dù trong hoàn cảnh xã hội nào, người ham học hỏi luôn phải được nâng niu. Hắn ra vẻ quan tâm hỏi:

- Trình tự có vấn đề sao? Hay do người không thuộc bài?
- Không thể nào. Ta từ lúc vào đây chăm chỉ nghiên cứu, ngay cả Cung chủ cũng khen ta.

Lăng Phong vuốt cằm suy nghĩ rồi nói:

- Hay do đồ nghề bị hỏng?

- Càng không thể, người nên biết đây là Si Mị Hạng Liên, do chính Cung chủ tặng cho ta.

Lăng Phong xòe hai tay, vẻ mặt lực bất tòng tâm, muốn giúp cũng không giúp được, nói:

- Ài, thông cảm. Ta chuyên bên ám khí, cũng không rõ bên thôi miên cho lắm, huynh đệ tự lo đi vậy. Ta tựa lưng vào tường không ảnh hưởng gì chứ?

- Cứ tự nhiên.

- OK.

Tên kia lộ rõ vẻ thất vọng, khuôn mặt càng thêm chăm chú, mắt lộ tia máu, thái dương nổi gân xanh. Lăng Phong không khỏi tội nghiệp hẳn, vừa muốn góp ý thêm gì đó, đột nhiên lại nhảy cẫng lên vui sướng.

- A, được rồi. Rút cục thành công.

- Thành công?

Lăng Phong đến choáng váng, bản thân hẳn đang rất bình thường, đối phương thôi miên "thành công" ở chỗ nào?

Bỗng...

"Uych"

Lăng Phong nhìn lại, hóa ra tên trong góc tường đã thẳng cẳng nằm ra đất, ngáy o o ngon lành.

Lăng Phong mặt mày cổ quái hỏi:

- Người thôi miên hẳn?

Tên kia lắc đầu, khuôn mặt vẫn rất hưng phấn:

- Không, ta thôi miên người.

- Vậy người vui cái gì?

- Ta vui vì khổ công tu luyện rút cục cũng thành công, chỉ là độ chính xác hơi kém chút.

Lăng Phong đến sợ hãi, thôi miên người này người kia bị. Hắn liền vỗ tay khách sáo khen:

- Lợi hại, lợi hại. Tiểu huynh đệ, vừa rồi coi như gương Đông kích Tây, cũng là kỳ chiêu rồi.

Tên kia nước mắt nước mũi sụt sùi:

- Đa tạ. Ài, người không biết mấy ngày qua ta vì Cửu U Si Mị Thần Công này mà khổ thế nào đâu, ăn không ăn ngủ không ngủ.

- Không được ngủ? Vậy tốt, bây giờ ngủ đi.

Lăng Phong nói xong liền dùng Hoạt Bất Lưu Thủ, nhanh như cắt vòng ra sau lưng đối phương, dùng tay "chặt" một nhát vào gáy, lắc đầu thở dài:

- Tự nhiên phí thời gian với hai thằng điên.

Nói rồi phi thân vào trong.

U Minh Cung, quả nhiên u minh, thủ hạ cũng thật vui tính, khiến Phong ca cũng bị lây theo.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 222

Lần Thứ Ba Rồi

Trong một gian nhà tù nhỏ hẹp.

Nơi này cũng không bẩn thỉu lắm, trái lại khá khô ráo ngăn nắp. Một cái bàn gỗ ở giữa phòng, một chiếc giường đá bên cạnh, xung quanh thấp vài ngọn nến.

Một nữ nhân đang ngồi thất thần. Trừ cây trâm trên đầu còn lại không chút trang sức. Ngũ quan nàng tinh xảo, đôi mắt như phủ một lớp sương mù, mông lung nhàn nhạt. Cho dù ánh mắt không chuyển động cũng đủ quyến rũ. Nếu đôi mắt kia chợt lóe nhẹ nhàng, tựa như gợn nước di động, gợn sóng nhô lên, chỉ e quyến rũ cả thiên hạ.

Nàng mặc trang phục mỏng màu trắng, thân thể vòng cung hoàn mỹ. Cặp mông vênh lên, bộ ngực sữa bạo mãn như muốn phá áo bay ra.

Chỉ tiếc, sắc mặt nàng hơi nhợt nhạt, bộ dáng có chút tiều tụy.

Nàng yên lặng ngồi đó, phong tình vạn chủng. Không hổ đệ nhất mỹ nữ Hà Bắc, kể cả bị giam cầm vẫn đẹp như vậy, Văn Thành Bích.

Văn Thành Bích là nữ nhân thông minh, nhưng nàng không quá âm mưu xảo quyệt, ít nhất là đến thời điểm hiện tại. Nam phủ trong tay nàng thực ra cũng không phải do nàng một mình tạo ra, nàng cũng chỉ là một người làm công cho ai đó.

Chỉ là Nam phủ bị tan vỡ, với cương vị Chỉ huy sứ, Thành Bích ít nhiều vẫn nắm trong tay không ít bí mật, kể cả liên quan đến quân cơ của Yên Vương. Thiên Sách phủ bắt nàng về đây cũng chỉ vì những chuyện đó.

Có lẽ vì có Mộc Hàm Yên đặc biệt dặn dò, từ đó đến nay tuy bị nhốt Văn Thành Bích vẫn chưa chịu khổ hình bao giờ. Xem ra Mộc Hàm Yên cũng rõ, Văn Thành Bích là nữ nhân mạnh mẽ, trừ khi đưa con gái Văn Như Ý ra uy hiếp, còn ngoài ra khó có chuyện khiến Văn Thành Bích chịu đầu hàng.

Đang lúc Văn Thành Bích lan man suy nghĩ, có tiếng cười của nam nhân vang lên.

- Chỉ huy sứ đại nhân, đã lâu không gặp.

Thành Bích quay đầu nhìn ra cửa.

Kẻ kia da ngăm ngăm, áo quần tầm thường, lúc đầu nàng không thể nhận ra đối phương là ai.

- Lãng Phong?

- Nàng vẫn đẹp như xưa nha.

Lãng Phong cười hề hề, không nghĩ đi bậy đi bạ lại gặp được cố nhân.

Đột nhiên, ánh mắt Văn Thành Bích thay đổi:

- Người... đứng sau tất cả?

Lãng Phong thâm nghĩ lợi hại, cười nói:

- Ta... hừm... vừa rồi quả thật đứng phía sau, nhưng không phải tất cả. Sau lưng ta còn một người nữa.

Phong ca hoàn toàn thật lòng, vừa rồi hẳn đi áp chót, sau cùng là Cổ lão diên.

Thành Bích giọng điệu chán ghét:

- Ta còn tưởng người thần bí thế nào? Rút cục cũng bán linh hồn cho kẻ thù.

- Kỳ thực, chỉ cần có tiền, thân thể ta còn bán, nói gì linh hồn.

Lăng Phong cười đáp, không quên nhìn ngắm mỹ nữ một lượt, quả thật vưu vật của tạo hóa.

- Vô liêm sỉ.

- Ấy, sao tự dưng chửi ta? Mất công ông lặn lội xuống đây. Nếu không phải con gái nàng bị bắt, đám Nam phủ nhất quyết đòi xuống...

Thành Bích phu nhân vừa nghe đến tung tích của Văn Như Ý, nàng vội vã đứng dậy:

- Con gái ta? Như Ý? Nó đang... ở đâu?

Mùi hương nữ nhân lập tức tràn vào mũi Lăng Phong, khiến tâm thần hẳn nhận nhạo hẳn.

Lăng Phong vuốt mũi nói:

- Tiểu thư còn chưa tìm ra, thế nhưng ngẫu nhiên lại tìm ra phu nhân nhà.

- Hừ, hóa ra là vậy...

Thành Bích bỗng hừ nhẹ lùi lại, nhìn Lăng Phong ánh mắt đầy hận ý, giọng nói vô cùng lãnh đạm:

- Thiên Sách phủ các người bắt ta về đây, năm lần bảy lượt giở trò muốn moi ra tin tức, rút cục vẫn thất bại. Ta còn tưởng nha đầu họ Mộc kia giỏi giang ra sao? Hóa ra mua chuộc kẻ hai mặt như người, lòng bắt Như Ý uy hiếp bốn phu nhân... bĩ ối.

Lăng Phong cười gượng, hắn đâu chỉ "hai mặt", thậm chí "ba bốn mặt". Nhưng đoạn đầu của Thành Bích hắn không hiểu lắm, liền ngạc nhiên hỏi:

- Lấy tin tức gì của nàng? Tổ chức nhân sự của Nam phủ?

Thành Bích nhìn thẳng Lăng Phong, hận ý lên cực điểm, rồi đột nhiên dịu hãn lại:

- Người còn vờ bày trò làm gì? Uống cho ta từng có lúc...

Thành Bích tự trách bản thân, nói nửa câu lại ngừng, lại chuyển thành tức giận:

- Người không xứng làm nam tử hán, ngay cả cách đề tiện này cũng dùng, ép buộc hai mẫu nữ yếu ớt chúng ta.

Lăng Phong lại đưa tay vuốt vuốt mũi, chỗ hiểu chỗ không. Bà cô này lúc giận lúc cười, quay quay như chong chóng.

Hắn mới lười giải thích cho mỹ phụ này. Tất cả chỉ là ngẫu nhiên, hai bên tình cờ gặp lại nhau. Mỹ nữ này lại hiểu lầm hắn là đồng lõa của đám Thiên Sách phủ U Minh Cung.

Nói lại, Lăng Phong về cơ bản vẫn là mật sứ Mật Thám tư. Dù cho Nam phủ hiện tại đã đổi chủ, Văn Thành Bích vẫn là một con bài rất giá trị, nếu không Thiên Sách phủ cũng không giữ mạng nàng lại. Lăng Phong và Văn Thành Bích trên danh nghĩa thậm chí là kẻ thù hai bên chiến tuyến, hắn không có nghĩa vụ phải giải thích với nàng ta.

Phong ca chẳng qua thông cảm hai bên đang cùng cảnh ngộ, thêm nữa còn vì "nhường" gái đẹp.

Có điều, mỹ phụ này đẹp thì thật đẹp, lại còn phơi phới ra đó như mời chào người khác ăn, nhưng muốn ăn cũng chả dễ. Nói không xa, Đại Dao đang lòng sục bên ngoài, bây giờ mà làm liều đụng vào nàng ta, sướng không chưa biết, nhưng chắc chắn sẽ dẫn về nhà một cây "Yến Nguyệt Dao".

Nàng ta nếu thích hiểu lầm, Phong ca cũng mặc kệ. Cùng lắm xoay người bỏ đi là xong, chỉ tiếc chưa sờ nắn gì được.

Văn Thành Bích nghĩ gì đó, đột nhiên nghiêng răng nói:

- Chỉ cần người đưa Như Ý đến đây, người muốn gì ta cũng sẽ đáp ứng. Kể cả người... muốn thân thể của ta.

Nói xong câu cuối, hai gò má nàng đã ửng hồng, nhưng chỉ thoáng qua rồi mất.

Kỳ thực, mỗi lần ở cùng Lăng Phong, không hiểu sao cả người Thành Bích đều cảm giác bị kích thích khó tả. Đoạn vừa rồi nói ba chữ "thân thể ta", trong thâm tâm Văn Thành Bích thậm chí có một tia mong chờ kỳ lạ.

Lăng Phong không khỏi động dung nhếch mày:

- Nàng nói thật?

- Hừ, bốn phu nhân là Chỉ huy sứ, không rảnh đi đùa với trẻ con.

- Haha. - Lăng Phong cười lớn.

Ngoài Cổ lão điên, lại có người dám xem hấn là trẻ con, thậm chí còn là nữ nhân. Động chạm, thật quá động chạm. Xem ra thời này kém phát triển, chuyện trẻ con chinh phục mỹ phụ vẫn chưa được phổ biến toàn dân.

Lăng Phong ánh mắt tham làm nhìn khắp thân thể chín mọng của Văn Thành Bích, không khỏi nuốt nước miếng chót một câu:

- Không tệ, thành giao.

Hắn tiến lại gần, đưa tay nâng cằm Thành Bích. Nữ nhân này, rất ngọt, rất căng, phải nói có sức sát thương siêu chí mạng với Lăng Phong.

Thành Bích tâm lý đấu tranh kịch liệt, nửa hận nửa chờ mong. Mùi nam nhân của Lăng Phong càng đậm, hơi thở nàng càng dồn dập.

Đôi mày nàng nhíu lại, rồi đột nhiên giãn ra. Phòng tuyến của nàng rất nhanh lại vỡ tan, giống như lần trong miếu nọ. Hắn có lẽ chính là oan gia của nàng...

Sinh ra Văn Như Ý, từ đó đến nay Văn Thành Bích cô độc cả tâm hồn lẫn thể xác. Tuổi 28 căng tròn, chín mọng, tràn ngập phong tình, chỉ chờ bàn tay ai đó chạm vào lần nữa. Nàng giống một mỹ phụ đơn thân thời hiện đại, giàu có quyền quý mà cô độc, hàng đêm ngồi trong phòng VIP hộp đêm nhìn ra sàn nhảy, ánh mắt mê man, tay nâng ly rượu vang nhấm nháp.

Trong mắt Thành Bích, Lăng Phong là một sự pha trộn, có sự bí ẩn kỳ quái, có mị lực của tuổi trẻ, thân phận đối lập đầy kích thích, lại có thần lực ngang ngửa nàng. Thành Bích đã qua tuổi dễ dàng yêu dễ dàng say của thiếu nữ, nhưng ngược lại có đôi khi càng dễ say tình hơn cả thiếu nữ, cũng không có gì ngăn được nàng.

Môi hồng mím lại, đôi mi cong cong dần khép hờ, bộ dáng mặc người "làm gì thì làm". Khuôn mặt diễm lệ mà thùy mị, yên ba liễu rủ, sờ sờ động lòng, kiều ngọt đến độ không nói nên lời.

Lăng Phong hết nhịn nổi, không tự chủ được cúi đầu thấp xuống.

Có điều, lại như những lần trước, đúng lúc hai đôi môi chạm vào...

- Lăng Phong?

Lăng Phong bức bối, ai lại gọi hắn lúc này?

Nhưng không sao, hắn quyết tâm rồi, thành quả cách mạng đã ở ngay phía trước, kẻ m* chẳng nào phản động phá rối, cứ hôn đã tính sau.

Chỉ là, phá đám không chỉ một người. Lúc hai đôi môi vừa khẽ chạm vào nhau...

- Mẫu thân?

Thành Bích nghe giọng nói này, nàng mở mắt nhìn, cả người cũng run rẩy, mừng rỡ hô lên:

- Như Ý?

Nói rồi đẩy Lăng Phong ra.

"M* nó, cách mạng thất bại. Lần thứ ba, lần thứ ba rồi!"

Lăng Phong nhìn trời than phiền, hống như hóc xương gà, tức suýt ói máu.

Hắn quay đầu nhìn lại, thầm nghĩ chỉ cần có chẳng nào lộ mặt xuất hiện, Phong ca sẽ phi luôn vào tấn cho một trận. Chẳng qua...

"Đạo này... lắm kỳ đà thật."

Chỉ thấy tiểu cô nương Văn Như Ý đang khóc lóc chạy vào, phía sau cô bé còn một thiếu nữ, không Lâm Hàm Uẩn thì ai vào đây?

Còn nhớ lần nọ ở Nam phủ, chỉ tạo nữa là Phong ca ăn được Thành Bích, bất thành lĩnh nữ nhi nàng ta xuất hiện phá hỏng. Lần này cũng thế, không ai khác chính là tiểu thư Văn Như Ý "đáng yêu" kia.

Phong ca oán khí dồn hết vào phổi, hít thở khó khăn. Gặp phải đàn bà trẻ em, muốn chửi muốn đánh cũng chả làm được.

Hắn nhìn Lâm Hàm Uẩn. Bộ dáng nàng ta lại kiêu thiên chân vô tà, như đang trêu ngươi hắn, cứ như không hề biết mình vừa phá chuyện tốt của Lăng Phong.

Mãi Phong ca mới nhỡ ra được một câu:

- Cô... sao lại ở đây?

Giọng nói chả lấy gì làm thân thiện.

Lúc xuống đây Phong ca còn có ý định tìm cứu Lâm Hàm Uẩn, nhưng bây giờ hắn đang trách đấm U Minh Cung làm ăn quá tệ, sao không đem nàng ta đi luôn, như thế có phải tốt không?

Lâm Hàm Uẩn nhạy cảm phát hiện ra thái độ không vui của Lăng Phong, nàng hơi ấp úng:

- Ta... nhân lúc hỗn loạn, phá cửa xông ra.

Lăng Phong đang chán nản, cũng chả thèm thắc mắc thêm, phất tay đi ra:

- Đi thôi.

- Đi đâu? - Lâm Hàm Uẩn khó hiểu hỏi lại.

Lăng Phong không thèm nói, có muốn cũng chả biết nói thế nào.

"M*, thần công lên đạn cả, không đi kiểm chỗ bắn ra, để thế hỏng mất nòng thì toi."

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 223

Cửu Âm Chân Kinh?

Sau chừng một canh giờ, bên trên mặt đất.

- Haha, số mệnh, đúng là số mệnh. Bốn tọa vì quyền kinh này lưu lạc 600 năm, bây giờ lại thấy nó, đúng là trời định mà.

Một giọng cười già nua đầy tang thương cất lên, khiến chim chóc bay tán loạn.

Đám Lăng Phong vừa ra khỏi mật đạo, đã thấy Cổ lão điên đứng cười không ngừng, trong tay cầm một quyển trục gì đó. Đám đông Đại Dao Diêm Bá trên người còn có dấu vết giao tranh, xem ra vừa đại chiến.

Lăng Phong tiến lại gần Cổ lão, kỳ quái hỏi:

- Vừa đánh nhau?

- Đúng vậy, bọn ta vừa khổ chiến với tri kỷ của người?

- Tri kỷ của ta? - Lăng Phong giật mình.

"Nguyệt Dung? Công Tôn Dao? Hay Liễu Thanh Nghi?" Lăng Phong nghĩ nghĩ.

Lão Cổ từng đột nhập tâm cảnh Lăng Phong, từng nhìn thấy vài chuyện riêng tư của hắn, lão ta biết mặt mấy nàng kia cũng không lạ. Lại nói, Lăng Phong tuy vẫn chưa hiểu rõ "tâm cảnh" cho lắm, nhưng không dám hỏi lão

già này. Nói cho cùng, kia là tâm của hãn, là thứ quan trọng nhất của võ giả. Lão già này cổ quái khó lường, lúc này nhắc lại, chẳng may lão ta lại chui vào lần hai thì phiền ra.

Cố lão cười đáp:

- Tri kỷ Bạch Tiểu Thư.

"Oe"

Lăng Phong ôm cổ nôn lấy nôn để, xong xuôi ngẩng đầu kháng nghị:

- Đã nói rồi, không được vũ nhục nhân cách của ta. Mà, đánh rồi thì người đâu?

- Thả rồi. - Cố lão tỉnh như sáo.

- Thả?

Lăng Phong kỳ quái. Có điều, đặt chân vào giang hồ mà nói, tốt nhất là kết giao bằng hữu, giảm bớt kẻ thù. Nghĩ vậy Lăng Phong nói:

- Hừm, vậy cũng tốt. Bốn thiếu hiệp trước nay chủ trương nhân đạo, huynh đệ bốn biển đều là bằng hữu...

Cố lão vẻ mặt tỉnh quái, làm bộ nhớ ra điều gì, nói:

- À. Thực ra, trước lúc thả đi, ta có dặn dò vài câu.

- Dặn cái gì?

Lăng Phong hỏi xong bỗng có cảm giác không ổn, có điều gì đó không hay đang phía trước.

Cố lão giơ ra quyền trục nhỏ trong tay, hứng khởi nói:

- Còn nhớ lão ca hứa sẽ tìm cho người đồ chơi không?

- Còn.

- Nó đây!

Lăng Phong đưa mắt nhìn, còn chưa kịp hỏi han là đồ gì, đã nghe Cố lão nói:

- Ta bảo với hã người muốn cướp Tâm kinh mới đến, giết tạm vài người, mượn bí kíp xài tạm vài tháng. Nếu hã muốn lấy lại thì tùy thời có thể tìm đến trả thù.

Lăng Phong chỉ tay vào chính mình, mắt mũi trợn tròn:

- Ta? Giết người cướp của? Tùy thời tìm đến?

Cố lão gật đầu, khuôn mặt đầy vẻ thật thà chất phác.

Lăng Phong không thể tin nổi, tự nhiên không đâu bị buộc thông lọng vào cổ. Hã nắm cổ áo Cố lão, dờ khóc dờ cười nói:

- Lão điên. Rút cục ta với lão có thâm thù đại hận gì? Lại nhả tâm gài bẫy ta như vậy?

- Chẳng phải nói rồi sao? Đi lại giang hồ muốn có bí kíp phải lăn lộn một chút.

- Vậy cũng không cần lão nói toạc ra như vậy chứ?

- Hừm, chê? Nếu không phải người có duyên với lão ca...

Lăng Phong không buồn nghe tiếp, ngửa mặt lên trời không nói được câu nào. Phong ca mới thềm vào duyên phận với lão già 600 tuổi với cả biến thái Bạch Tiểu Thư. Năm nay năm hạn sao?

Cố lão vỗ vai hấn, thâm tình nói:

- Tiểu huynh đệ, làm gì mà thất vọng. Lão tổ tông nói cho người biết, bộ Tâm Kinh này xuất xứ không tệ đâu.

Lăng Phong không cho là đúng, trợn mắt khinh bỉ:

- Luyện thành bán nam bán nữ như kia. Ông mới thêm quan tâm xuất với xứ?

- Hêê, người không biết rồi. Tên kia bị như vậy là do bản thân hấn, cùng bản tâm kinh này chả có tí quan hệ nào... À mà, có không nhỉ?

Lăng Phong suýt chút thổ huyết. Đại ca, làm ơn chắc ăn dùm cái đi.

Cố lão điên đành một mình luyện thuyên:

- Nhớ năm xưa, Thái Tổ là một người vô cùng thông minh, cũng rất cuồng võ đạo. Còn ta sao? Nhớ lại, ngày ấy cùng Thái Tổ chạy dưới ánh chiều dương, đó là thanh xuân một thời của ta...

- Lão già, lạc đề, lạc đề...

Lăng Phong toát mồ hôi, không biết chừng lão già này và Chu Xán kia còn gì đó mập mờ.

Cố lão hăng giọng:

- E hèm... Nói đến đâu rồi?

- Thanh xuân... A không phải... cuồng võ đạo.

- À. Lại nói đến Thái Tổ. Ngay cả lúc hấn xưng Hoàng đế rồi vẫn không thôi hy vọng luyện được võ học "tối thượng". Vì thế hấn mới lệnh cho huynh đệ chúng ta thu thập võ công toàn thiên hạ. Chỉ có điều võ học thiên

biến vạn hóa, trăm chiêu vạn thức, nào có dễ gì tổng hợp lại thành một. Nhưng thế thì đã làm sao, chẳng phải đã có Cố mỗ sao? Nhớ ngày đó, dưới ánh chiều dương...

- E hèm...

- A... Hồi ức, hồi ức chút thôi. Lại nói, bọn ta tổng hợp được 18 quyền bí kíp dâng lên Thái Tổ, gọi là Võ Kinh Tổng Yếu. Về sau, có kẻ đột nhập cấm cung trộm mất 2 quyền, một quyền tâm kinh, một quyền thủ pháp. Ta cũng chính là người phụ trách điều tra thủ phạm. Ta đã tìm ra hắn, cũng giao đấu không biết bao lần. Chỉ tiếc càng về sau hắn càng mạnh, còn ta thì vẫn dậm chân tại chỗ, rút cục không thể bắt được hắn. Cũng vì chuyện này mà ta bị rất nhiều kẻ truy sát, chúng đều một mực cho rằng lão tổ tông đã cướp được 2 quyền kinh kia. Hừm, nếu bốn tọa quả thực có 2 quyền kinh kia trong tay, dưới gầm trời này còn ai giam cầm được ta. Nhớ lại, trận chiến đó, dưới ánh chiều dương...

- Nói trọng điểm, trọng điểm chút. - Lăng Phong nghiêng răng nhắc.

- Hêê. Lại nói, Cửu U Hồn Chỉ của tên kia, chính là một tuyệt chiêu trong quyền thủ pháp, chỉ tiếc vừa rồi không lấy được, xem ra hắn ta cũng chỉ học lỏm được đầu đó.

Nói rồi lại đưa quyền trục kia ra, chép miệng:

- Còn quyền tâm kinh này... Ài, đáng tiếc cũng chỉ là tàn quyền sao chép. Nhưng cũng là hàng tốt.

Lăng Phong nghi ngờ hỏi:

- Đã là bí kíp, sao lão không luyện nó? Lại đổ cho ta?

- Haha, lão tổ tông người có 600 năm công lực dồn nén, ngay cả luyện hàng sơ đẳng cũng thành siêu cao thủ, bỏ hết luyện từ đầu hóa ra bị điên

sao? Chỉ cần cái thân thể chết tiệt này khá hơn chút, lúc đó chỉ e bốn tọa là thiên hạ vô địch. Đến lúc đó, dưới ánh chiều...

Lăng Phong kịp thời giơ tay ngăn lại:

- Dừng, lão nói chính mình đi thu thập võ công dâng lên, vậy võ công đều trong đầu cả rồi, tại sao lúc đó không chịu luyện. Để tận bây giờ lại đi cướp?

Cố lão mặt già cười gượng:

- À, e hèm, thực ra có chút... khoa trương. Lúc đó, ta quả thật phụ trách thu thập dâng lên Thái Tổ, chẳng qua công đoạn viết sách do người khác làm. Ài, người cũng biết đấy, cao thủ như ta mà nói, sao có thể làm mấy việc thấp kém đó được?

Lăng Phong trợn ngược, này còn gọi là "chút khoa trương"? Rõ ràng chỉ là đồ đi bưng bê.

Dù sao, hắn vẫn nửa tin nửa ngờ. Lời lão ta quá nhiều chỗ sơ hở, có khả năng là bịa chuyện mà thôi. Nhưng cũng không biết chừng lão già này nói thật, chỉ đang giả mù sa mưa thêm chút mắm muối dụ hắn vào chuyện gì đó. Hắn vẫn nhớ rõ lão ta nói sẽ ném cho hắn một quyển bí kíp, nhưng cũng nhớ điều kiện là hắn phải bán mạng cho lão một lần.

Lăng Phong mở miệng muốn nói gì đó, đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Đó là bản chép tay của Liễu Thanh Nghi.

Thứ này không biết chừng chính là thứ Cố lão điên đang thèm nhất. Nó là bí kíp luyện thể có một không hai trong võ lâm, luyện kinh mạch luyện huyết nhục, vô cùng phù hợp để "thoát thai hoá cốt". Nếu Lăng Phong đưa cho Cố lão, rất có khả năng giúp lão ta hoàn thiện thân thể, bộc phát nội lực mấy trăm năm trở thành siêu cao thủ.

Chẳng qua, nghĩ thì nghĩ, Lăng Phong còn không ngốc mà tùy tiện vậy, ít nhất là chưa phải lúc.

Hắn quen lão điên mới có vài ngày thôi. Chẳng ai biết lão ta đang tính toán điều gì. Lão luôn ra vẻ nhiệt tình vui vẻ, nhưng mỗi việc lão làm dường như đều có mục đích gì đó. Nên nhớ lần trong tâm cảnh, lão ta cười cười nói nói tỉnh tọ, ngay sau đó suýt nữa phá nát tâm cảnh Lăng Phong, chẳng phải thiện nam tín nữ gì. Ngay cả việc lão ta cứ đi theo, Lăng Phong đã thấy đáng nghi.

- Tiểu tử, ta biết ngươi đang luyện một loại bí kíp khí công nào đó. Nhưng nha, thứ này tuyệt đối là thứ tốt đó.

Lăng Phong bịa đại lý do:

- Sư phụ từng dặn qua, tâm thần không nên luyện nhiều thứ một lúc.
- Sư phụ của ngươi? - Cổ lão không giấu nổi vẻ hiếu kỳ.
- Không nói.

Lăng Phong hếch mũi khinh thường, trong đầu nhớ tới lão đùi gà ngày nào.

Từ đầu đến giờ, Cổ lão điên đã rất tò mò về Lăng Phong, thậm chí "thèm thuồng" điều gì đó. Ngoài một vài lý do kiểu "duyên phận" mà lão ta vẫn hay nhắc tới, xem ra còn vì không ít bí kíp trên người Lăng Phong. Có lẽ vì vậy mà lão cứ giả vờ lơ đãng theo hắn.

Còn vì sao lão ta không "bá vương ngạnh thương cung" Lăng Phong mà cướp, điều này cũng chỉ có lão ta mới trả lời được.

Cổ lão mặt không đổi sắc, liền cười lớn:

- Ahaha, sư phụ chứ sư tổ của người vẫn chỉ là tiểu bối với ta thôi, có gì thú vị chứ? Chỉ tiếc, nếu là sư phụ người nhìn thấy tâm kinh này, không chừng đã vội vội vàng vàng bế quan tu luyện a.

Lăng Phong im lặng, hẳn không hiểu vì sao lão già này cứ ép mình luyện bí kíp. Đồi không có bữa ăn nào miễn phí, lão ta càng như vậy, hẳn càng nghi ngờ.

Lại nói, rõ ràng hai bên chả có tí tẹo quan hệ, Phong ca không có nghĩa vụ phải tin lời lão.

Cố lão đổi giọng nghiêm trọng, tiếp tục rèn dũa:

- Còn nhớ ta từng nói, người để lộ thần pháp sẽ có người tìm đến người không?

- Còn cần phải nhắc sao? Chưa gì lão đã đem đến một đám đấy thôi? - Lăng Phong trề môi.

Cố lão giọng khinh bỉ:

- Cái đám U Minh Cung này đã là gì chứ? Nói cho người biết, đã có vong hồn, ắt có người đi liệt hồn. Ta không chắc bây giờ chúng thuộc tổ chức nào, nhưng ít nhất, chỉ cần chúng ngửi thấy mùi của người, ta đảm bảo người không có đường thoát. Nhắc lại một chút, lúc trước ta thoát ra ngoài, người tưởng là công lao của mình sao?

- Giúp hay không đều do lão nói, ta một câu cũng không nói nha.

Lăng Phong ra vẻ không quan tâm.

Cố lão phớt lờ câu của Lăng Phong, tiếp tục:

- Hừ, hoàn toàn ngược lại. Chính người xuất hiện đánh động bọn chúng, khiến ta phải đổi chỗ mà thôi. Bây giờ ta với người ngồi chung thuyền, nếu

người không cố gắng một chút, đợi khi kẻ địch tìm tới, một chút cơ hội cũng không có.

Vẫn không thấy Lăng Phong phản hồi, Cố lão lắc đầu thở dài:

- Ài, Cửu Âm này năm xưa cả thiên hạ đều thềm muốn, bây giờ rơi vào tai tên tiểu tử người lại...

"Cửu Âm?"

Lăng Phong nghe đến hai chữ này như sét đánh bên tai, lập tức chụp lấy vai Cố lão:

- Chờ chút, lão vừa nói cái gì? Cửu U, hay... Cửu Âm?

- Cửu Âm, Cửu U, phát âm sai biệt chút thôi, thực ra đều là một.

Cố lão thầm ngạc nhiên, không phải nói đã quên sao, tiểu tử này cũng biết "Cửu Âm"?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 224

Võ Kinh Tổng Yếu

Đại Định, Kim Quốc.

Đại Định là kinh đô mới, Trung Đô trong "Nhất Đô Tứ Kinh" của người Kim, cách Nam Kinh phủ Tích Tân của Mộc Vương phủ chừng 900 dặm về phía bắc. Đem về hiện đại đại khái nằm ngay phía tây Bắc Kinh.

Ở một địa phương bí ẩn đâu đó bên ngoài thành.

Đây là đại điện, tổng đà Thiên Nhẫn giáo.

Bởi vì là đệ giáo Mạc Bắc, cho nên kiến trúc nội thất trong điện có chút khác lạ so với Trung nguyên. Cửa lớn cũng không phải ở phía nam, mà từ phía tây đi vào. Điện rộng rãi chừng năm gian, độ cao chừng ba gian, so với cung điện Hoàng đế có lẽ chỉ kém một chút.

Bên trong điện, một lão nhân đang ngồi trên ghế thủ tọa nhắm mắt dưỡng thần. Khuôn mặt hắc lại nhất thời không thể nhìn rõ ràng ngũ quan. Thoạt nhìn qua, tựa như một lão nhân bình thường gần đất xa trời ngồi đó. Chẳng qua, chỉ cần lưu tâm một chút, liền có thể nhìn ra vết tích sâu sắc của tháng năm trên người lão, ẩn chứa khí thế và sự nguy hiểm tột đỉnh.

Lão là Kim quốc Thiên Nhẫn giáo Giáo chủ, ngoại hiệu "Hắc lão", tên thật không rõ. Chỉ biết ngay cả Kim Hoàng đế Hoàn Nhan Mân gặp lão cũng phải khách khí một tiếng "Hắc lão", chứ không dám xưng hô "khanh gia".

Lão, có thể xem như Kim quốc đệ nhất cao thủ.

Nhân tiện nói, trong mắt người Hán Trung nguyên xưa nay, cái đám Hung Nô Nữ Chân Khiết Đan gì đều là man di thô tục, giỏi lắm cũng chỉ được cưỡi ngựa bắn cung, làm gì có nổi “cao thủ võ lâm” luyện khí luyện thần này nọ.

Chẳng qua, dân tộc nào cũng có võ giả thượng thừa, vấn đề là có cơ duyên gặp hay không gặp mà thôi. Dù sao không phải cao thủ nào cũng rảnh rỗi mà đi du ngoạn ở nước khác, trừ phi trong nước mình đã không còn đối thủ.

Nói riêng “Hắc lão”, 20 năm trước lão lại đã từng vân du Trung nguyên. Nghe nói vì võ công cao cường, nhưng lại khác lạ, cho nên bị võ lâm chính phái Trung nguyên xếp luôn vào Thập Đại Ác Nhân gì đó, lấy hiệu là Thiên Ma.

Lúc này, vẫn trong trạng thái nhắm mắt, Hắc lão dùng tiếng Nữ Chân nói:

- Có tin gì của Hàm Yên hay chưa?

Âm thanh lão không có chút trầm bổng, lại khàn khàn như thể giọng hai ba người ghép vào, bên trong ẩn ẩn nội lực vô cùng thâm hậu.

Một tên Hộ giáo sứ tiến lên chấp tay:

- Bẩm giáo chủ, sau khi xong chuyện ở Đại Danh, bọn thuộc hạ đều vội vàng trở về phục mệnh, có lẽ công chúa hiện vẫn ở Trung nguyên.

Hắc lão lúc này mới mở mắt nhìn xuống, tràn đầy bất mãn:

- Ta đã lệnh cho các người bảo hộ cạnh Hàm Yên đến Trung nguyên, vì sao còn tự ý trở về?

- Bẩm. Đây cũng không phải thuộc hạ tự ý, mà là ý của Công chúa. Công chúa nói về sau đã là chuyện của Thiên Sách phủ, không muốn bọn thuộc hạ ở cạnh nhúng tay vào nữa.

Gã ta trên trán có một vết ấn kí màu tím, sau lưng đeo một cây trượng cổ quái, chính là tên Hộ giáo sứ Ngột Ngạt.

Hắc lão nghe đến hai chữ “Thiên Sách” kia, cũng không truy tội tiếp nữa, chỉ hỏi:

- Vậy bây giờ bên cạnh công chúa có ai bảo vệ?

Ngột Ngạt ngáp ngừng:

- Bẩm, có mấy tên bên Thiên Sách, đều là võ sĩ của Mộc Vương gia.

- Hừm, Hàm Yên không biết võ công, Trung nguyên cao thủ như mây, chỉ một đám phàm tục đó thì có ích gì?

- Công chúa vẫn mang theo tấm mặt nạ thần pháp của Giáo chủ, có lẽ sẽ không vấn đề gì.

- Hừm, thứ đó chỉ có thể qua mặt đám bình thường. Nếu như gặp phải cao thủ...

Ngột Ngạt chỉ biết cười khố.

Nói đến công chúa Hàm Yên, Ngột Ngạt cũng như rất nhiều hộ pháp thân cận trong Thiên Nhân đều có chung một thắc mắc, chính là chuyện võ công của nàng ta.

Nếu nàng ta chỉ là một vị tiểu thư Vương tộc không thôi, không biết võ công cũng không có gì lạ. Nhưng nàng ta lại là công chúa Thiên Nhân giáo, là đệ tử cưng của lão giáo chủ, thế nhưng buồn cười là lại chẳng biết chút võ công phòng thân nào, ngay cả khí lực hình như cũng không luyện.

Cái này cũng không phải chỉ đồn đoán, mà ngay cả lão giáo chủ cũng chính miệng thừa nhận.

Ngột Ngạt và giáo chúng cũng biết, vấn đề không phải vì Hàm Yên công chúa thiên tư không đủ. Trái ngược, Hàm Yên công chúa vô cùng thông minh, thậm chí thông minh đến mức thần thánh yêu nghiệt. Những chuyện nàng từng làm ở Kim quốc, ngay cả Hoàng đế Hoàn Nhan Mân cũng phải tấm tắc sợ hãi, đừng nói chi người thường. Có một đệ tử như vậy, lão giáo chủ càng không thể nào không muốn dạy võ công.

Thủ hạ toàn Thiên Nhân đều biết Giáo chủ cưng chiều Hàm Yên Công chúa hết mực, chỉ e Công chúa nói lão giết sạch thiên hạ lão cũng sẽ đi làm, thậm chí còn cưng hơn cả Thiếu chủ Nam Cung Bình.

Lão giáo chủ rất muốn dạy tuyệt kỹ cho Công chúa, nhưng nàng lại không muốn học. Nghe nói Công chúa lấy lý do sợ luyện tuyệt kỹ của giáo chủ thì sẽ bị hủy dung, suốt đời che mặt như lão. Chẳng qua cái lý do này có lẽ chỉ do nàng nói cho vui.

Có điều làm đệ tử Thiên Nhân, lại là Công chúa, không luyện công phu Thiên Nhân làm sao còn tư cách?

Kỳ thực Ngột Ngạt lại biết, công chúa tuy không có võ công, nhưng cũng không hoàn toàn là một nữ tử yếu ớt. Nàng ta ngoài trí thông minh, còn mang trên mình một thứ “dị năng” bí ẩn.

Tốt xấu cũng là Hộ giáo sứ Thiên Nhân, Ngột Ngạt biết trong thiên hạ có rất nhiều dị nhân mang dị năng. Tỷ dụ có kẻ có thể đọc tâm người khác, có kẻ di chuyển đồ vật, ăn kim loại vân vân các loại.

Có lẽ chính vì có dị năng, Hàm Yên liền được lão giáo chủ chọn làm công chúa Thiên Nhân giáo.

Lúc này, Hắc lão lại hỏi:

- Nghe nói nó đang gặp rắc rối thì các người bỏ đi?

Giọng của lão lại lần nữa vang vọng lạnh lẽo.

Ngay lập tức ở phía sau, đám Hộ pháp đi theo Ngột Ngạt liền toát mồ hôi. Trong chớp mắt đều quỳ xuống hô:

- Thuộc hạ có tội.

Ngột Ngạt vội cứu vãn:

- Chuyện này cũng là chuyện của Thiên Sách, công chúa muốn tra khảo một nữ nhân. Nhưng nàng ta lại luyện qua thần pháp, không thể dùng cách thông thường. Thuộc hạ đã nói với Công chúa về U Minh cung, thuê bọn chúng làm thay.

Hắc lão lại hừ lạnh:

- Người biết Sư Hồn thuật, sao không giúp Công chúa?

- Bẩm, thuộc hạ trong lúc bảo hộ Công chúa gặp một kẻ địch cũng biết thần pháp, tiêu hao thần lực lên hắc. Điều này thuộc hạ cũng đã nói rõ với Công chúa...

Ngột Ngạt lấp lửng câu nói.

Kỳ thực, gã hoàn toàn có thể nói hết chuyện của Lăng Phong cho Hắc lão. Ví dụ hắc ta cũng luyện Thiên Ma Truy Hồn Đạo, có thân pháp thượng thừa, bên cạnh hắc còn có huynh đệ Cổ tộc gì đó.

Chẳng qua, gã có chút tư tâm.

Hắc lão bỗng gằn giọng:

- Người vừa nói, để Công chúa đến gặp ai?

- Bẩm, U Minh cung.

- U Minh cung?

Hắc lão gầm lên, lảng lệ lạ thường.

Ngột Ngạt lần này thực sự sợ hãi, gã biết mỗi khi Hắc lão có giọng nói này, tức là lão muốn giết người, liền vội vàng nói:

- Thuộc hạ... vì thần lực hao mòn, lực bất tòng tâm, một lòng muốn giúp đỡ Công chúa...

- Ngu xuẩn!

“Rào”

Hắc lão gầm lên, vung tay đánh ra một chưởng, Ngột Ngạt lập tức bay ngược ra sau.

...

Lát sau, Ngột Ngạt đã được chúng huynh đệ đem ra ngoài không rõ sống chết, Hắc lão trầm giọng với ai đó:

- Lão Đao.

- Giáo chủ có gì phân phó.

Một trung niên vẻ ngoài khá ôn hòa chấp tay tiến lại.

Y là Thiên Nhân Tả Hộ Pháp vương, Đao Mộc Duệ.

Trong Thiên Nhân giáo, nói về quyền lực Đao Mộc Duệ chỉ kém Hắc lão. Nhưng nói về võ công y chỉ có thể xếp thứ 3. Cũng không phải có đệ tử nào đó xuất chúng hơn cả Trưởng lão. Mà là trong Thiên Nhân ngoài vị trí

Giáo chủ còn có một Đại Trưởng lão ẩn mình, nghe nói là bằng hữu của Hắc lão.

Kỳ thực, trong các môn phái khác, thông thường đều có sắp xếp tương tự. Những “Đại Trưởng lão” này có thể nói là dạng ăn không ngồi rồi, đại khái như “giáo sư danh dự”, chỉ việc bề quan tu luyện, trừ phi giáo gặp phải tai họa diệt môn, bình thường đều rất ít lộ diện.

Nói đến cái này, thì Toàn Chân giáo lại có chút thua thiệt. Toàn Chân hiện Giáo chủ đi vắng, ngoài Thất Tử ra không có trưởng lão nào ẩn mình. Cho nên Lục tử bị trọng thương cũng chẳng có ai xuất quan. Dù sao thì, Toàn Chân cũng chỉ mới thành lập chưa lâu.

Hắc lão phân phó Đoan Mộc Duệ:

- Người lập tức thay ta đến U Minh cung.

Đoan Mộc Duệ chấp tay lĩnh mệnh, thấy Hắc lão vẫn lộ vẻ bất mãn, liền khuyên nói:

- Giáo chủ cũng không cần quá lo lắng. Công chúa thông minh ứng biến đều hơn người, có lẽ sẽ không có chuyện gì.

- Đám U Minh cung kia không có gì đáng lo, cái ta lo là đám vong hồn đứng đằng sau chúng. Một khi Hàm Yên bị để mắt...

Hắc lão cũng đã bình hòa một chút, hạ giọng nói:

- Hàm Yên là nữ hài, người hãy mang theo Thanh Vân, có gì tiện bề chiếu ứng.

- Vâng.

Đoan Mộc Duệ làm người cẩn thận, y lại hỏi:

- Vậy còn chỗ Mộc Vương gia...?

- Cũng được, đánh tiếng một chút. Có thể hắc sẽ cử thêm người, cứ đi cùng không sao.

Lại nói, công chúa Hàm Yên trên thân có đến ba bốn thân phận, cái nào cũng trâu bò, mỗi khi nàng ta đi đâu làm gì cũng đều động đến rất nhiều người phải lo nghĩ.

Hắc lão nhớ ra gì đó, nói:

- Ta còn nhớ Mộc gia có một tên tiểu tử cũng rất có tiềm năng. Nếu không phải ta đã chọn Bình nhi làm Thiếu chủ, hắc cũng là một nhân tuyển không tệ.

- Giáo chủ nói Hoa Lê?

- Haha, chính hắc.

Hắc lão cười xong, giọng nói bỗng đổi nghiêm trọng:

- Lần này đến U Minh cung, ngoài việc bảo vệ Hàm Yên, người thay ta nghe ngóng một thứ.

- Giáo chủ phân phó!

Hắc lão trầm giọng, mới nói ra 4 chữ:

- Vô Kinh Tổng Yếu.

Đoan Mộc Duệ xem thái độ, có lẽ cũng không xa lạ với thứ này.

Vô Kinh Tổng Yếu, chia làm 18 quyển, nghe nói là chí bảo bao quát võ công từ tận 600 năm trước, thời điểm cái gọi là “võ lâm” đang còn sơ khai.

Phàm đã là cao thủ đều sẽ từng nghe đến nó, cũng đều thèm muốn sở hữu được trọn bộ, trở thành đệ nhất.

Đoan Mộc Duệ cũng không lập tức hỏi thêm, đã nghe Hắc lão nhân mạnh:

- Đặc biệt là tin tức về quyển tâm kinh, Cửu Âm.
- Cửu Âm tâm kinh?

Đến lúc này thì Đoan Mộc Duệ cũng phải nhíu mày.

Hắc lão hạ giọng:

- Cửu Âm là chí bảo luyện khí. 9 tầng Cửu Âm, chính là 9 tầng khí âm của một vong hồn mà ra, không phải là thứ phàm nhân nào cũng có thể đựng vào. Chẳng qua càng như vậy, người tìm nó càng khó tránh đựng độ những kẻ thần bí.

Đoan Mộc Duệ thân là Hộ Pháp vương, có thể coi như cao thủ số một số hai, chuyện bí ẩn trong thiên hạ cũng biết một ít, liền hỏi:

- Giáo chủ nói đến những kẻ kia, phải chăng là... tướng hồn?
- Nếu thực gặp phải, kể cả cảm thấy chúng yếu ớt, người vẫn phải tận lực hạ thấp thực lực che dấu thân phận. Theo dõi được thì tốt, thấy không ổn thì lập tức vứt bỏ, không cần phải luyện tiếu.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 225

Không Phải Ai Cũng Có Kỳ Ngộ

Chiều thu, sắc trời cũng ngả màu.

Chỗ này là một đồng cỏ rộng lớn dưới chân núi. Cả một khoảng không bát ngát đều màu vàng, xa xa có thể thấy vài ngọn núi xanh tím. Kia là Thất Kim sơn nổi danh Đại Định, người Nữ Chân từ khi chiếm chỗ này đã đổi tên thành Cửu Đầu sơn.

Trên đồng cỏ, có hai người mặc áo quần da thú đang chậm rãi cưỡi ngựa, đều giương cung nhắm bắn. Chỉ không biết muốn bắn cái gì? Quanh đây trống trải, rõ ràng không thấy con mồi nào.

Thời đại vũ khí lạnh, cung tiễn là một trong những vũ khí lợi hại nhất. Ở Đại Tống cung tiễn bị hạn chế, chỉ giới quyền quý mới có quyền cất giữ. Trái lại trên thảo nguyên, người người đều am hiểu bắn cung, cung tiễn với họ không khác gì một món áo quần mang theo người.

Người trung niên đứng trước, tướng mạo uy mãnh, thân hình cao lớn cường tráng. Gã cầm cung bằng một đôi bao tay màu đen to lớn, bao đến tận khuỷu tay. Trên bao tay còn có mấy mũi gai nhọn, ngay cầu vai cũng có gai nhọn. Chỉ cần nhìn chỗ gai nhọn toàn thân kia, quả thực có thể dọa không ít người.

"Vút"

Mũi tên lao đi, người trung niên có vẻ hài lòng, nhin không được thỏa mãn cười lớn một hồi, sau đó mới nhìn thanh niên phía sau nói bằng tiếng Nữ Chân:

- Thiếu chủ, cười ngựa bắn cung, tâm tình nên thả lỏng...

Người thanh niên vẻ mặt bất an nói:

- Hàm Yên không chịu gặp ta, ta làm sao an tâm chứ.

Trung niên từ từ gấp cung đặt trên lưng ngựa, không nóng không lạnh nói:

- Hàm Yên Công chúa không chỉ là Công chúa bản giáo, mà còn là Công chúa Đại Kim. Nàng ấy còn có thân phận Thiên Sách phủ Nội thần, chắc hẳn có tính toán riêng, Thiếu chủ không cần quá lo lắng.

Thiếu chủ nọ vẫn bất mãn nói:

- Đêm đó lúc mất dấu nàng, ta đụng phải hai kẻ khá lợi hại cùng một lão già thần bí. Nếu những người kia có ý đồ theo đuôi Hàm Yên, chỉ e...

Nhìn vẻ ủ dột của tên Thiếu chủ, Da Luật Tị Li chỉ cười cười, xem chừng đã quen với biểu tình này của hắn.

Da Luật Tị Li là Thiên Nhãn Hữu Hộ Pháp vương, là cánh tay phải của Hắc lão trong Thiên Nhãn, ngang hàng với Đaoan Mộc Duệ. Chẳng qua, y không được lòng Hắc lão bằng họ Đaoan.

Còn thanh niên còn lại, là Thiên Nhãn Thiếu chủ Nam Cung Bình. Nếu Lăng Phong ở đây, có lẽ sẽ nhận ngay ra hắn.

Nam Cung gia là đại gia tộc ở Kim Quốc. Giới thượng lưu Kim quốc hầu như ai cũng biết, Nam Cung Bình si tình Mộc Hàm Yên từ rất lâu. Kẻ này không chỉ là công tử đại tộc, bản thân còn chính là Thiếu chủ Thiên

Nhẫn giáo, có quyền có tiền có cả bản lĩnh. Bình thường mà nói, người như hần là tình nhân trong mộng của bao nhiêu thiếu nữ, hô một tiếng chị em sắp hàng từ Thượng Kinh đến Tây Kinh.

Thế nhưng chuyện đời oái oăm, Nam Cung Thiếu gia lại đang khổ sở vô cùng, nữ thần hần thâm yêu bấy lâu Mộc Hàm Yên lại khó mà thuộc về hần. Đối thủ của hần còn khủng hơn hần, Hoàn Nhan Tông Tuấn, Thái tử Kim quốc.

Mộc Hàm Yên ở Kim quốc là con gái Quận Vương, theo nguyên tắc chỉ là Huyện chúa. Chặng qua thời kỳ lập quốc luôn có đủ loại ngoại lệ, Trấn Nam Vương Mộc Anh quân quyền quá mạnh, bởi vậy Hoàng đế Hoàn Nhan Mân phải nâng cả cha con họ Mộc lên một bậc, Mộc Hàm Yên thành Quận chúa.

Đại Liêu gần như sắp diệt vong, Hoàn Nhan Mân cũng đã yên tâm phần ngoại địch, ông ta chuyển sang an ổn nội tình. Bước đi đầu tiên, dĩ nhiên là hôn nhân chính trị.

Hoàn Nhan Mân có không ít con trai, trong đó Hoàn Nhan Tông Tuấn dù là con trai thứ 5, nhưng do Thánh Mục Hoàng hậu sinh ra, nên được sắc phong Thái tử. Thái tử Tông Tuấn năm nay đã xấp xỉ 30, nhưng vẫn chưa lập Thái tử Phi, Mộc Hàm Yên đang được "chỉ định" vào vị trí này.

Bình thường, Hoàng hậu tương lai của Kim Quốc đều phải xuất thân từ một bộ tộc Nữ Chân, Mộc gia lại không phải. Để dọn đường cho hôn lễ, Hoàn Nhan Mân buộc phải đưa Mộc Hàm Yên thành con cháu của họ Hoàn Nhan, đồng thời tấn phong Công chúa.

Chuyện của Mộc Hàm Yên vì thế xem như đã không thể thay đổi, nhưng Nam Cung Bình vẫn không chịu buông bỏ.

Hần là Thiếu chủ Thiên Nhẫn, còn Mộc Hàm Yên là Công chúa Thiên Nhẫn, hai người lâu nay rất hay kề cận. Nam Cung Bình còn biết, Mộc

Hàm Yên không thích cuộc hôn nhân với họ Hoàn Nhan tí nào, vì vậy hắn vẫn luôn ôm hy vọng.

Nam Cung Bình kỳ thực vừa đi một chuyến Trung nguyên trở về. Hắn không yên tâm Mộc Hàm Yên nên tự ý đi tìm nàng, chỉ có Da Luật Tị Li biết, ngay cả Hắc lão hắc cũng không hề thông báo. Chỉ là, giống như đã gặp được, nhưng Mộc Hàm Yên lại không muốn gặp, Nam Cung Bình đành thất thểu trở về.

Nam Cung Bình nhớ ra gì đó, nói:

- Da Luật Trưởng lão, ngoài ta và Hàm Yên, người có biết sư phụ còn nhận thêm đệ tử nào khác không?

- Giáo chủ thu đệ tử khác? Chuyện này ta chưa từng nghe qua. Sao Thiếu chủ lại hỏi vậy?

- Đêm đó, có một kẻ phá được Thiên Ma Truy Hồn của ta... Sư phụ thi thoảng cũng thường đi Trung nguyên. Ta đang nghĩ, hai chuyện này liệu có liên quan gì nhau?

Da Luật Tị Li mỉm cười nói:

- Haha, nào dễ trùng hợp như vậy. Thiên Ma Truy Hồn cũng không phải bí kíp đệ nhất. Thiên hạ võ công vô số, Đại Tổng cao thủ tầng tầng lớp lớp. Thiếu chủ đến đó ngẫu nhiên gặp phải khắc chế, điều này hoàn toàn có thể hiểu được.

Nam Cung Bình trầm ngâm:

- Ta không nghĩ đó là ngẫu nhiên. Ta có cảm giác tên kia đã luyện qua Thiên Ma Truy Hồn...

- Hay là... Thiếu chủ thử biểu diễn ra một chút, biết đâu ta có thể nhìn ra đầu mối...

Da Luật Tị Li nói xong câu này, ánh mắt cũng sinh chút kỳ dị.

Nam Cung Bình cũng không ngốc, vội lắc đầu:

- Ài, lúc này chuyện của Hàm Yên làm ta rối tung lên, tạm thời không có tâm tư...

Hắn vừa nói vừa gượng cười, trong giọng nói có thể nghe ra sự đề phòng. Không khí giữa hai người có điểm quái dị

Da Luật Tị Li vờ không để ý, nhưng lại băng quơ nói:

- mấy ngày gần đây, ta thường nghe Giáo chủ nhắc đến tiểu tử Hoa Lê của Mộc gia, giọng điệu còn rất tâm đắc.

- Hoa Lê? Tên đường đệ của Hàm Yên?

Da Luật Tị Li làm ra vẻ hé lộ thông tin nói:

- Ta còn nghe vài tên hộ vệ trong đại điện nói lại, lão giáo chủ còn ngẫu nhiên nhắc đến vị trí Thiếu chủ của ngài.

- Cái gì?

Nam Cung Bình giật mình kinh hãi.

- Ta cũng chỉ nghe đồn vậy thôi. Thiếu chủ cũng không cần quá lo lắng.

Nam Cung Bình liếc qua bỗng tỉnh táo, hắn cũng không phải là một kẻ dễ bị kích động, liền chủ động chuyển đề tài:

- Người và Đoan Trường lão gần đây có chuyện sao?

Da Luật Trưởng lão nhìn ra trước, điềm tĩnh đáp:

- Có chuyện gì? Sao ta không biết?

- Nếu không có chuyện, cứ sao sư phụ lại để Đoan Trưởng lão đi Trung nguyên mà không phải ông? Về vai vế, ông là Hữu Hộ pháp, họ Đoan là Tả Hộ pháp. Đáng ra ông mới là người đi...

Da Luật Trưởng lão ậm ừ một lát mới nói:

- Giáo chủ anh minh, chắc hẳn đã có tính toán riêng. Vả lại, Da Luật Tị Li này cũng già rồi, không quen đi lại xa xôi...

Nam Cung Bình không tin nói:

- Vậy sao? Nói lại, nghe nói Đoan Mộc Duệ gần đây đã đột phá Thiên Tàm thần công, ông không thấy mình đang bị uy hiếp sao?

Da Luật Tị Li bật cười:

- Haha, Tả Hộ pháp và ta quen nhau không chỉ vài năm, có cái gì mà uy hiếp? Trái lại, cứ như Thiếu chủ lo lắng, ta lại thấy nếu Tả Hộ pháp đột phá, người bị uy hiếp là Thiếu chủ mới phải...

Nam Cung Bình kia dường như cố che giấu suy nghĩ, gượng đáp:

- Suy nghĩ gì của ta? Ta chỉ có ý tốt nhắc nhở Da Luật Trưởng lão ngài thôi. Nói cho cùng, ta có bị uy hiếp hay không, cũng đã có ngài giúp một tay, không phải sao?

- Haha, Thiếu chủ nói phải.

Nói rồi thúc ngựa tiến lên phía trước.

Được một đoạn, Da Luật Tị Li lại dừng, vờ nói:

- Thiếu chủ đi một chuyến Trung nguyên, có tình cờ nghe gì đến Võ Kinh Tổng Yếu, hay là Cửu Âm hay không?

- Đây là những thứ gì?

Da Luật Tị Li lại ra vẻ “không đành lòng” hé lộ:

- Đây cũng là ta nghe được Giáo chủ trong lúc chỉ dạy Thiên Tàm công pháp ngẫu hứng lộ ra. Chỉ biết cái Cửu Âm chân kinh kia là bí mật mấy trăm năm. Ngay cả Thiên Tàm thần công của Thiên Nhẫn chúng ta, cũng là tham ngộ từ nó mà ra. Chân khí trong thiên hạ, đều không có cái nào tinh thuần bằng Cửu Âm.

- Lợi hại như vậy?

Da Luật Tị Li như có như không nhỏ giọng:

- Ai có được nó, có lẽ sẽ...

Nói đến đó thì bỗng đổi giọng:

- Giáo chủ nhiều lần đến Trung nguyên, thực ra cũng vì tìm nó.

- Sư phụ tìm nó để làm gì? Chẳng phải Thiên Nhẫn đã có Thiên Tàm rồi sao?

- Điều này thì ta không thể biết được, đó là tính toán của Giáo chủ. Có thể Giáo chủ sợ có kẻ luyện được nó, hoặc là Giáo chủ muốn tham ngộ nó lần nữa, cải biến Thiên Tàm thần công.

Nam Cung Bình nghĩ đến gì đó, giật mình nói:

- Nói vậy, Đoan trường lão đi Trung nguyên...

Da Luật Tị Li trong sát na lộ ra chút ghen ghét, nhưng rất nhanh đã ngụy trang, nói:

- Vậy cũng khó nói. Thiếu chủ có lẽ cũng biết, kỳ ngộ không phải ai cũng có. Thiên hạ không phải cứ là cao thủ mới gặp được trân bảo. Có đôi khi càng không biết rõ lại càng dễ có được. Có đôi khi một người khổ công tìm cả đời cũng không thấy, trong khi kẻ khác trong lúc bất cẩn lại bắt gặp...

Nam Cung Bình nghe vậy, nhất thời cũng lộ ra vẻ mặt ham muốn.

Da Luật Tị Li lại nói:

- Có điều, ta còn nghe Giáo chủ nhắc đến, chủ nhân của quyển tâm kinh này, lại là những tướng hồn gì đó, cũng không phải phạm nhân.

- Tướng hồn?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 226

Truyền Kỳ

Hà Đông đạo, một nơi biên giới phía đông gần Hoàng Hà.

Chỗ này có một thôn trang nhỏ, do một viên ngoại họ Ngô làm địa chủ, cho nên gọi Ngô gia trang.

"Viên ngoại lang" là một loại hư danh không hề có bổng lộc chức phẩm, thế nhưng quan địa phương lại không ai dám xem thường. Những viên ngoại này thực tế đều không phải phạm tội thực sự, phần lớn đều vì tranh chấp trong triều mà bị "định tội", về các thôn trấn xa xôi như thế này sống ẩn dật. Thực tế là âm thầm chờ thời cơ, một khi triều đình trọng dụng trở lại, hoặc Hoàng đế đại xá thiên hạ, bọn họ sẽ phục chức trong nháy mắt, đến lúc đó kẻ nào đui mù đắc tội họ trước kia, đều chết chắc.

Sái Kinh là ví dụ điển hình nhất, ông ta làm viên ngoại đến 3 lần, lần nào cũng phục chức, mỗi lần phục chức số người bị ông ta trả thù riêng không một vạn cũng vài ngàn.

Lúc này, ở hậu viện Ngô gia trang, có ba người đang trò chuyện.

Trung niên đứng giữa là Triều Lam, kẻ suýt nữa làm anh vợ Lăng Phong. Đứng cạnh gã là Ngô sư gia cùng một đạo sĩ ăn mặc lòe loẹt, không phải "Nhất Thanh tiên sinh" Công Tôn Thắng thì còn ai vào đây?

Đã có Công Tôn Thắng ở đây, vị Ngô sư gia này, nếu người là fan Thủy Hử chắc hẳn đã lờ mờ đoán ra.

Ngô Dụng, xuất thân thầy dạy học ở trường làng. Hẳn mấy lần lều chõng đi thi đều hỏng, chán ghét kéo dài dần dà sinh uất ức, luôn nghĩ triều đình bất công với mình. Lần kia sao băng ngang trời, Ngô Dụng cho là điềm báo của bản thân, mới tự tìm hiểu một chút. Sau cùng tìm đến Triều Lam, muốn tạo nên sự nghiệp, thoát kiếp giáo viên nghèo.

Lại nói, sau cái đám cưới hồ đồ lần nọ, lại không bắt được tân lang Lăng Phong lại, chuyện hôn sự của Triều Nguyệt Nga cũng làm ra một ít đàm tiếu không hay ở Độc Mộc. Có người nói tân lang nhìn thấy chân diện của tân nương quá sợ hãi, có người nói tân lang bị ép buộc cho nên thừa cơ lẩn trốn. Cho dù là nói thế nào, thì đều là bất lợi cho Triều tiểu thư.

Triều Lam tuy rất tức giận, nhưng lại tạm không thể làm gì.

Trước mắt có chuyện lớn cần làm, Triều Lam đành tạm gác chuyện em gái sang một bên, theo lời giới thiệu của Ngô Dụng đến Hà Đông, chuẩn bị cho chuyện cướp cống vật sắp tới. Triều Nguyệt Nga cũng đi theo, tránh ở lại nghe lời đồn không vui.

Lúc này, Công Tôn Thăng lại đang nhỏ giọng:

- Có chuyện này, bản đạo không biết Thiên Vương có muốn nghe hay không? Có lẽ liên quan đến tiểu thư.

Triều Lam hơi mất vui hỏi:

- Liên quan đến Nguyệt Nga? Lại là chuyện gì?

Công Tôn Thăng hắng giọng:

- Đó là chuyện về “tướng hồn”.

- Tướng hồn?

Triều Lam cùng Ngô sư gia đồng thời cau mày, dĩ nhiên chưa từng nghe qua từ này.

- Không biết Thiên Vương và Ngô sư gia có từng nghe đến 108 vị Thiên Cương Địa Sát?

Ngô Dụng hiểu nhiều biết rộng, ngay lập tức nói:

- 108 vị tướng quân theo Thái Tổ Chu Xán lập đại nghiệp 600 năm trước?

- Chính bọn họ. 108 vị, 36 Thiên Cương 72 Địa Sát, đầu đội trời chân đạp đất.

Lại nói, Công Tôn đạo gia xem ra nghiên "Thiên Cương Địa Sát" nặng, đi đâu cũng đem ra kể.

Ngô Dụng cười nói:

- Chuyện này đã 600 năm trôi qua, cho dù là hậu duệ Quan Vũ cũng có thể sa đọa phải đi bán thịt heo. Còn truyền kỳ của tổ tiên thì cũng chỉ là truyền kỳ thôi, còn có gì đáng nói chứ?

Lời này của Ngô sư gia có chút bừa bãi, hậu duệ Quan Vũ hiện không bán thịt heo.

Công Tôn Thăng lắc đầu:

- Không phải truyền kỳ hay hậu duệ, mà là chính bọn họ.

Triều Lam Ngô Dụng nhìn nhau, căn bản không hiểu Công Tôn Thăng muốn nói chuyện giết gân gì. Chỉ đành im lặng chờ hăn nói nốt.

- Những người này lúc còn sống cái thế vô song, nào có chuyện chết là hết dễ dàng như vậy. Bọn họ lúc sống giết người không vài ngàn cũng vài

vạn, sát khí quá nặng nề, chết đi tàn hồn cũng không phương nào dám nhận.

- Ý người là ma quỷ trong dân gian gần đây đều do tướng hồn gây ra?

Công Tôn Thăng vội vàng sửa chữa:

- Không phải vậy. Kia chỉ là vong hồn tầm thường mà thôi, hoặc có khi còn do người trần giả dạng. Tướng hồn lại khác. Hầu hết tướng hồn đều ẩn mình rất sâu, chờ thời điểm thích hợp mới xuất hiện.

- Thời điểm thích hợp?

Công Tôn Thăng gật đầu, hạ giọng nói:

- Ví như, chính là lúc này...

Triều Lam và Ngô sư gia đồng thời đưa ánh mắt dò hỏi.

Công Tôn Thăng ngập ngừng:

- Điều này... à... nói tóm lại, hiện tại là thời cơ ngàn năm có một, thiên địa biến chuyển, Tướng hồn xuất sơn. Còn nguyên nhân sâu xa thì... không được phép của sư phụ, bản đạo không dám nói bừa.

- Người nói đến cái lời sấm sao chổi rơi 5 năm một lần kia sao?

- Có thể nói là vậy...

Công Tôn Thăng đang ăn ngay nói thật.

Hắn theo lời sư phụ rời Long Hồ sơn, cũng vì đi tìm "tướng hồn" của 108 vị Thiên Cương Địa Sát còn sót lại từ thời Minh. Thế nhưng chân tướng lại không chỉ từ Minh triều 600 năm trước, mà dường như liên quan tận thái cổ ngàn năm trước. Đây là tuyệt mật của Thiên Sư đạo, cũng chỉ có

Thiên Sư biết, Công Tôn Thẳng cũng chỉ biết đến thế, còn cụ thể hơn gã cũng chịu.

Ngô Dụng là mưu sĩ, nghe đến “thời cơ ngàn năm có một”, lập tức vuốt râu có điều suy nghĩ.

Còn Triều Lam lại nở nụ cười bán tín bán nghi hỏi:

- Nói như vậy, Công Tôn đạo trưởng có thể phân biệt đâu là tướng hồn thật sự?

- Nếu là sư phụ, thì sẽ 10 phần năm chắc. Chỉ tiếc bản đạo đạo hạnh chưa thông, pháp lực có hạn, chỉ có thể dựa vào số mệnh để phán đoán, nhưng cũng là 7 8 phần.

- Nếu đạo trưởng không ngại, hay là nói thêm một chút...

Công Tôn Thẳng phe phẩy cây phất trần, bắt đầu chém gió.

Nói mới nhớ, ngày trước Công Tôn gia toàn xài kiếm gỗ "trừ ma diệt quỷ", lần nọ bị Lăng Phong đuổi một trận rớt đầu mất, đành thay bằng phất trần.

Không hổ xuất thân môn phái lớn, đạo hạnh khoan bàn tới, thời trang lại rất chăm chút.

Theo lời phán của Công Tôn đạo trưởng, mỗi người sống trên đời số phận đều đã định sẵn, cao thâm như Công Tôn gia thì chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra tuốt. Thành ra, nếu gặp một kẻ có mệnh số đã tuyệt, đáng ra phải chết rồi mà vẫn sống sờ sờ ra đó, Công Tôn đạo trưởng với tư cách là "đệ tử số một" dưới trướng Thiên Sư, hoàn toàn có năng lực phán tên kia là vong hồn. Chuyện này không cần nói đâu xa, Lăng Phong từng dính, suýt chút bị Công Tôn gia đem đi đấu tố.

Chưa hết, dưới kiến thức uyên bác của một "đạo sĩ hàng đầu", Công Tôn gia lại có thể triển khai "hỏa nhãn kim tinh", phân biệt đâu là Tướng hồn. Lại không cần nói xa, tiểu cô nương Tạ Phi Yến chính là người đầu tiên. Đâm ra mới có chuyện đạo trưởng không tiếc thanh danh, giờ mảnh "bắt cóc trẻ em", bị Lăng Phong bắt tại trận.

Lăng Phong lần trước bị ép hôn, hiềm nỗi cô dâu quá xấu, chủ rể bỏ của chạy lấy người, bỏ rơi luôn tiểu muội Tạ Phi Yến.

Ngô Dụng nhớ ra trọng tâm câu chuyện, nói:

- Từ từ, Công Tôn đạo trưởng nhắc tới tướng hồn, thì có liên quan gì đến Đại tiểu thư?

Công Tôn Thăng nghiêm trọng hẳn lại, chậm chậm nói:

- Bần đạo nghi ngờ, tiểu thư chính là một... tướng hồn.

Triều Lam tím mặt:

- Cái gì? Người nói linh tinh cái gì? Em gái ta, làm sao lại liên quan đến cái đám ma quỷ đã chết mấy trăm năm gì đó...

Công Tôn Thăng vội vàng xua tay biện giải:

- Thiên Vương khoan hẵng nóng vội, xin nghe bần đạo nói hết câu. Kỳ thực bần đạo cũng chỉ nghi ngờ mà thôi, không dám khẳng định. Chỉ mong Thiên Vương để chút tâm nhãn là được...

- Tâm nhãn? Người đây là bắt ta nghi ngờ chính người thân của mình, rút cục là ý tứ gì?

Công Tôn Thăng cười khố, hẳn đang thực lòng, không hề có ý xấu gì khác, chỉ biết đánh mắt cầu cứu Ngô Dụng.

Nói ra thì, Công Tôn Thắng cầu cứu sai người. Ngô Dụng cũng không ưả Công Tôn Thắng. Ngô Dụng vẫn cho rằng họ Công Tôn như đám thuật sĩ giang hồ, chỉ dựa vào mấy trò "bịp bợm" để thu phục lòng người.

Nhưng riêng chuyện của Triều Nguyệt Nga, kỳ thực chính Ngô Dụng cũng thấy kỳ lạ.

Hắn đến Triều gia trang sau khi vụ hỏa hoạn xảy ra, căn bản không biết trước kia Triều Nguyệt Nga ra sao. Nhưng đoạn thời gian ở Triều gia trang, người khiến Ngô Dụng để ý nhất lại chính là Triều Nguyệt Nga.

Nàng ta đúng là ít ra ngoài, cho dù ra ngoài cũng toàn thân kín mít, người không biết đều cho rằng vì chuyện hủy dung. Nhưng Ngô Dụng để mắt thì thấy, hành vi của nàng ta lại không giống một tiểu thư gặp phải bất hạnh, trái ngược còn có vẻ âm trầm che giấu. Điều này thì Lăng Phong trong đêm tâm hôn cũng cảm nhận tương tự.

Đêm đó Triều Lam nghe tin có người đột nhập phòng em gái, vội vã chạy tới. Ban đầu Ngô Dụng nghĩ Triều Lam lo lắng em gái bị hại, kỳ thực ai cũng nghĩ vậy. Nhưng về sau Ngô Dụng cảm thấy không phải, có vẻ Triều Lam lo lắng bị bại lộ, còn có sự sợ hãi. Còn bại lộ cái gì, sợ hãi điều gì thì Ngô Dụng tạm chưa nhìn ra.

Ngô Dụng có cảm giác, mối quan hệ giữa Triều Lam và Triều Nguyệt Nga, cũng không hề giống như quan hệ huynh muội. Triều Nguyệt Nga đi đâu làm gì, Triều Lam biết cũng chỉ im lặng, coi như chuyện đương nhiên. Triều Nguyệt Nga quyết điều gì, Triều Lam cũng răm rắp nghe theo. Nói ví như hôn lễ hoang đường với Lăng Phong lần nọ.

Ngô Dụng tin rằng, Triều Lam nhất định đã nghi ngờ Triều Nguyệt Nga, thậm chí trước cả Công Tôn Thắng, gã ta chỉ không dám thừa nhận.

Có điều, nghi ngờ thì nghi ngờ, Ngô Dụng vẫn không tin vào chuyện tướng hồn.

Từ đầu chỉ có Triều Lam có vẻ đã bị hút vào câu chuyện của Công Tôn Thẳng. Ngô Dụng tuy cũng góp lời, thực chất thâm tâm không hề cho là đúng. Hắn là người đọc sách, đối với chuyện mê tín cực lực phản đối.

Chẳng qua, câu chuyện của Công Tôn Thẳng và mục đích của Ngô Dụng, không mưu mà hợp, Ngô Dụng cũng không nhất thiết phải bóc mẽ.

Ngô Dụng nghĩ đến, cái chuyện tướng hồn này, nếu biết lợi dụng đúng cách, thậm chí có tác dụng không nhỏ với đại sự về sau.

Chẳng phải những Hán Cao Tổ Tống Thái Tổ lập nghiệp, cũng đều đầy rẫy chuyện ma quái đó sao? Đây đều là đòn tạo thế tạo danh, có đến 9 phần là bịa đặt. Chẳng qua, bịa hay thật không sao cả, miễn là có đầu có đuôi, có người tin là được. Ngô Dụng cũng bắt đầu suy nghĩ đến một kế hoạch nhỏ.

Còn chuyện Triều Nguyệt Nga, nói cho cùng cũng là chuyện nhà họ Triều, Ngô Dụng không muốn làm như Công Tôn Thẳng. Hắn liền vờ không hiểu chuyện, khuyên Triều Lam vài câu linh tinh gì đó.

Triều Lam chỉ hậm hừ không nói.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 227

Tướng Hồn Phụ Thế

Kỳ thực, Ngô Dụng đã đoán đúng.

Triều Lam cũng đã nghi ngờ từ lâu.

Dù sao, cha mẹ chết sớm, chỉ có một đứa em gái, tính cách sở thích ra sao làm huynh trưởng ít nhiều cũng phải rõ. Chỉ cần thay đổi một chút cũng có thể nhận ra, đừng nói là thay đổi hoàn toàn.

Đây cũng là một phần lý do, Triều Lam dễ dàng qua loa tổ chức cái hôn lễ nọ.

Lại nói chuyện hỏa hoạn lần đó.

Triều Nguyệt Nga từ nhỏ ở thôn Độc Mộc có tiếng xinh đẹp, là niềm tự hào của Triều gia.

Chỉ là, dân nữ xinh đẹp, xưa nay vẫn là đích ngắm của quan viên quý tộc địa phương. Triều Nguyệt Nga 16 tuổi liền bị một tên Hầu gia háo sắc trong vùng để mắt. Triều Lam danh nghĩa đại hiệp, đã quá quen với cảnh quý tộc ức hiếp dân chúng, đương nhiên ngăn cản tên Hầu gia kia tiếp cận Triều Nguyệt Nga.

Vụ hỏa hoạn bất thành linh năm đó, Triều Lam ngậm đắng nói ra ngoài là do “thù oán giang hồ” tạo nên. Chẳng qua, gã tự biết, chỉ e kẻ đứng sau chính là tên Hầu gia nọ.

Sau vụ việc của Triều Nguyệt Nga, Triều Lam càng thêm căm thù đám quyền quý, dần dà hận thù sang cả triều đình.

Có điều, cô em gái Triều Nguyệt Nga sau khi thoát nạn cũng thay đổi kỳ lạ.

Trước kia Triều Nguyệt Nga là một mẫu thiếu nữ đơn thuần đúng nghĩa, hoàn toàn không để tâm đến thị phi, đừng nói gì là chuyện triều đình. Thế nhưng sau khi dung nhan bị hủy, tuy sống khép kín hơn, nhưng ngược lại tính cách quyết liệt lạnh lùng hơn, thậm chí còn thuyết phục Triều Lam chống lại triều đình.

Đáng nói nhất là, Triều Lam phát hiện nàng ta dường như còn biết cả võ công, thân pháp vô cùng cao minh, còn cao hơn cả gã.

Chẳng qua, Triều Lam vẫn một mực im lặng quan sát, không lỡ mồm làm gì khác.

Quan sát mới phát hiện, “Triều Nguyệt Nga” mỗi tháng đều âm thầm ra ngoài nhiều lần. Sau đó đều trở về an bình, nhiều thành quen. Mỗi lần ra ngoài nàng ta đều có lý do chính đáng, khi thì đi mua tư trang, khi thì ngắm hoa cỏ, Triều Lam cũng không thể từ chối. Gã thậm chí từng cho người theo dõi, nhưng đều mất dấu từ sớm.

Gã cũng từng hỏi Triều Nguyệt Nga.

Câu trả lời luôn rất mù mờ.

Triều Lam chỉ đành nghĩ em gái mình vì hỏa hoạn mà thay đổi tính nết, thay đổi thói quen sống. Tuyệt đối không nghĩ đến chuyện “tướng hồn” “ma quỷ” kiểu này.

Triều Lam nắm bàn tay, cố gắng tỉnh táo hỏi:

- Ta trước nay không tin ma quỷ. Chẳng qua cứ coi như những gì đạo trưởng nói là thật đi, tướng hồn cũng chỉ là hồn mà thôi. Còn em gái ta vẫn còn sờ sờ sống ở đó, căn bản không thể liên quan. Đạo trưởng liệu có phải nhầm lẫn gì hay không?

Công Tôn Thắng giải thích:

- Đây chính là điểm khác biệt của tướng hồn. Bọn họ linh hồn mạnh mẽ, là hồn mà lại không phải hồn, tồn tại cùng tuế nguyệt. Khi thời cơ tới, thậm chí có thể cải mệnh hồi sinh...

- Cải mệnh? Hồi sinh? Người nói là người chết sống lại?

Triều Lam Ngô Dụng đồng thời trợn tròn mắt.

Công Tôn Thắng liếc mắt thấy Triều Lam lại sắp bão nổi, bản thân hẳn cũng không dám chắc chắn 10 phần, cho nên liền tìm cách xoa dịu, nói:

- Vậy thì cũng không hẳn. Tuy nhiên, cũng không khác sống lại là bao, tạm gọi là “tướng hồn phụ thể”. Linh hồn bám vào thể xác, hay nói cách khác là... chiếm đoạt thể xác người khác.

Ngô Dụng linh cơ hơn người, buột miệng nói:

- Ý đạo trưởng là, đại tiểu thư bây giờ, đã không phải là đại tiểu thư nữa, mà là...

Triều Lam mặt lúc đỏ lúc hồng.

Thực tình, gã đã dần bị câu chuyện của Công Tôn Thắng thuyết phục. Chẳng qua, cho dù nghĩ đến chuyện ma chuyện quỷ, bị “vong nhập” gì đó đi nữa, thì cùng lắm chỉ là tạm thời, căn bản không thể tưởng cón có loại chuyện bị chiếm đoạt thân xác vĩnh viễn.

Loại chuyện vớ vẩn này, rơi vào nhà ai cũng sẽ khó tin.

Người cứ thử nghĩ, vào một ngày đẹp trời, có một thằng bạn nói với người, “theo anh thấy, em gái chú thực ra là một con quỷ đỏ”. Cho dù có nói hay ho thế nào, người chắc chắn cũng sẽ khó chịu.

Triều Lam không nhịn được, nóng mặt quát:

- Hừm, không cần nói nữa. Ta tuyệt đối không tin. Công Tôn đạo trưởng, nếu người còn nhắc lại chuyện này, đặc biệt để cho Nguyệt Nga nghe thấy, Triều mỗ sẽ không khách khí với người nữa.

Công Tôn Thằng toát mồ hôi, đánh thức thời ngậm miệng.

Chỉ là, không biết có phải bất an hay không, Triều Lam hắng giọng ra ngoài:

- Người đâu?

Một gia nhân Ngô gia trang chạy vào:

- Triều gia có gì phân phó?

- Đại tiểu thư đã ăn tối chưa?

Tên gia nhân nhớ ra cái gì, nói:

- Đại tiểu thư? Hình như từ chiều không thấy đâu nữa.

- Cái gì?

Công Tôn Thằng Ngô Dụng đều không nhịn được liếc mắt sang, ý tứ chính là, “thấy chưa? đã bảo mà”.

Triều Lam đang định phát tác, đột nhiên dịu lại hỏi:

- Hôm nay là ngày bao nhiêu?

- Bẩm, ngày 15.

Triều Lam nghĩ nghĩ gì đó, thở dài nói:

- Thôi bỏ đi. Các người chờ tiểu thư tự mình trở lại là được.

...

Cùng lúc đó, cách Ngô gia trang vài trăm dặm hướng đông nam.

Vạn Thú sơn lĩnh.

Cây cối rậm rạp, không khí có phần ẩm ướt âm u.

Nếu như người quen, sơn lĩnh này đã từng xuất hiện chục chương trước. Chính là nơi có những Vạn Thú sơn trang, thôn Bắc Lĩnh, trấn Độc Mộc Triều gia. Sơn lĩnh này nằm hẳn phía đông nam bình nguyên Hoàng Phiếm, đã thuộc vào địa phận Hà Bắc.

Lúc này, trong rừng Vạn Thú âm u, đang có một nhóm người sục sạo.

- Đại nhân, ở đây chỉ có cây và thú, không người qua lại, làm sao có manh mối nào?

- Các người nếu thấy khó ở thì cứ về đi...

Một giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên.

Mấy người phía sau liếc nhau, đều méo mặt nhìn cô gái áo đen ở trước.

Bọn họ là mật thám Hà Đông, còn người tìm đường phía trước là Mật Thám ty Ứng tổ Hàn Nguyệt Dung. Ở cạnh còn có đại sư Thạch Sơn.

Hàn Nguyệt Dung rời Triều gia trang ngay trong hôn lễ của Lăng Phong. Hàn tổ trưởng rất tận tụy với công việc, không như Phong ca, chỉ

chăm chăm soi gái. Nguyệt Dung đi trước Lăng Phong một bước, đã qua Hà Đông, nhưng rồi lại quay trở lại Vạn Thú lĩnh.

Ứng tổ theo Nguyệt Dung đến Hà Bắc đều chết dưới tay Kim quốc Thiên Sách phủ. Nguyệt Dung đành phải nối liên lạc với sở Mật thám Hà Đông yêu cầu hỗ trợ người.

Việc Nguyệt Dung liên hệ chiêu ngang là phạm vào quy tắc Mật Thám ty. Chẳng qua Đô Mật sứ Hà Đông Chu Kinh lại quen biết Phó Đô Chỉ huy sứ Cảnh Dương, biết Ứng tổ Nguyệt Dung là "người trong lòng" của Cảnh Dương, cho nên gã mới đặc biệt cử thủ hạ giúp. Không những thế còn dặn dò bọn họ tận tâm, coi Nguyệt Dung như trưởng quan.

Lúc mới gặp Nguyệt Dung, mấy thanh niên Hà Đông kỳ thực rất hào hứng. Không nghĩ Mật Thám ty lại có mỹ nhân, chỉ là... Tiếp xúc mấy ngày anh em đều âm thầm chặt đứt mơ tưởng.

Có đôi khi bọn họ cảm giác, mỹ nữ đại nhân là một cái xác chết di động, lời nói ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ.

Kỳ thực không phải bọn họ, Thạch Sơn mới là người cảm nhận sâu sắc hơn cả. Hàn Nguyệt Dung càng lúc càng giống một người hoàn toàn xa lạ với hắn. Ban đầu Thạch Sơn nghĩ nàng bị chuyện của Lăng Phong làm ảnh hưởng, càng về sau càng thấy không đúng.

Thạch Sơn còn phát hiện một chuyện rất kỳ quái. Đó là Nguyệt Dung dị ứng với kinh Phật.

Thạch Sơn Lăng Hồ xuất thân từ Đại Lâm Tự, tuy xuất sơn đã lâu nhưng thói quen tụng kinh niệm Phật vẫn không bỏ, đặc biệt lúc vận khí chữa thương. Chỉ là ngày trước ở Tổng bộ Mật thám, Thạch Sơn có tụng niệm gì Nguyệt Dung đều vô quan, thậm chí có lúc còn mỉm cười trêu hắn. Thời gian gần đây đột ngột khác hẳn, mỗi khi Thạch Sơn tụng kinh, Nguyệt Dung đều hiện thái độ địch ý rõ rệt, giống như rất phản đối Phật giáo.

Anh em đi cả ngày đều không rõ thủ trưởng muốn theo dõi cái gì. Có khi nữ thủ trưởng tâm tình không tốt muốn vào núi ngắm cảnh cũng nên.

Thạch Sơn nhìn một vòng, trên dưới trái phải ngoài cây lại là cỏ, hăng giọng hỏi:

- Ngũ Nương, người chắc chắn mấy người kia đi vào đây?
- Chắc chắn. - Nguyệt Dung gật đầu.
- Bọn họ có liên quan đến đám người phản tặc kia sao?
- Ta... không biết.

Nguyệt Dung vẫn một kiểu lạnh nhạt.

Thạch Sơn thở dài. Hẳn ngầm đoán, lần này Nguyệt Dung đang lấy việc công làm việc tư.

Gần 20 năm trước, cả nhà Nguyệt Dung chỉ trong một đêm bị tàn sát, chỉ còn nàng mồ côi lưu lạc vào Mật Thám ty.

Đến tháng trước, trong lần đụng Như Vân sát thủ vây Lăng Phong, Nguyệt Dung vô tình phát hiện ra kẻ thù. Nhưng sau đó Lăng Phong lại bị thương, Nguyệt Dung cũng theo về Triều gia trang, thì lại tình cờ phát hiện hai nam nữ có dấu hiệu là thế lực chống đối.

Đáng ra chuyện đến đó có thể dừng, Nguyệt Dung hoàn toàn có thể trở về Trường An. Thế lực nọ vẫn chỉ ở dạng tình nghi. Đây là Hà Đông không phải Trường An, nàng chỉ cần báo lên chờ chỉ thị. Trừ phi thực sự kết luận là thế lực lớn cần Ứng tổ ra tay, bằng không chuyện tiếp theo phải để mật thám địa phương lo lắng.

Chỉ là, trên đường rời khỏi Hà Bắc, hai người lại tình cờ phát hiện đám sát thủ nọ lần hai, đang rút về Vạn Thú. Nguyệt Dung vì vậy mới quay lại

Hà Đông xin hỗ trợ, quay lại Vạn Thú điều tra.

Lúc này đến một khoảng rừng trống, Thạch Sơn đột ngột giơ tay báo hiệu dừng.

Không lâu sau, hai bên trái phải xuất hiện một nhóm người ăn mặc kiểu thợ săn, một kẻ gằn giọng nói:

- Các vị, đây là cấm địa của Vạn Thú sơn trang, không nên đi tiếp...

Một tên mặt thám hừ lạnh:

- Hừm. Cấm địa? Sơn trang các người lấy tên Vạn Thú sơn mà đặt, ngược lại gom cả ngọn núi này làm tài sản riêng, muốn làm phản?

Phía thợ săn Vạn Thú nhìn nhau, thầm nghĩ bọn họ còn chưa có gây chiến, đối phương chưa gì đã chụp mũ "phản loạn" lên đầu họ?

- Sao cũng được. Chúng ta chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở, Vạn Thú không chỉ có cái tên. Trong đây cự xà mãnh hổ đều có, đặc biệt mãnh thú trong cấm địa đều là sát thần. Bước chân qua khỏi đoạn này, vậy thì mạng không ở trong tay nữa đâu...

- Vậy thì đa tạ lòng tốt các vị, thỉnh...

Tên kia giọng thờ ơ. Hôm nay tiểu ca bị mỹ nữ dắt đi lung tung trong rừng, cả buổi không có chỗ xả, tự nhiên có một đám tới gây chuyện, gãi đúng chỗ ngứa của hắn.

Nguyệt Dung bỗng lên tiếng:

- Chậm đã, các người nói đây là địa bàn của mình. Thế nhưng ta rõ ràng mấy ngày trước bắt gặp có người ăn mặc kỳ quái đi vào.

- Có sao?

Một tên thợ săn nghĩ gì đó nói:

- Có khi nào là người Cái bang?
- Cái bang?

Nguyệt Dung Thạch Sơn nhìn nhau, Cái bang cũng liên quan chuyện này?

Lại nghe mấy tên thợ săn kia nói với nhau:

- Cái bang Vạn Thú là chỗ thâm giao. Cái bang Trưởng lão cũng có mấy lần vào đây...
- Có biết bọn hăn vào làm gì?
- Cái đó thì bọn ta không biết được, cũng không quan tâm. Có thể là tìm chỗ luyện võ công gì đó.

Nguyệt Dung nhú mày suy nghĩ, xong lại phát tay:

- Tiếp tục!
- Chậm đã. Các người thực sự vẫn muốn kiên trì đi vào?
- Đúng vậy.

Tên thợ săn nọ quan sát một lát, có lẽ cảm thấy đối phương có chút bản lĩnh, nghĩ gì đó hạ quyết tâm:

- Vậy được, ta đi cùng các người.
- Mao đại ca, thực sự đi sao?
- Ai muốn theo ta thì đi, ai sợ thì cứ quay về.

Đám thợ săn nhìn nhau, bọn họ tuy là thổ địa ở đây, nhưng cũng rất tò mò với cấm địa, muốn vào thử một lần. Dù sao cũng là dân săn bắn gan lớn, rút cục đều đi theo cả.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thân Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 228

Nguyệt Lượng Tuyền

Vạn Thú sơn.

Từng vách đá xếp thành hàng, hết sức dốc đứng, nhìn không ra đâu là sơn đạo đi lên núi.

Tên thợ săn dẫn đầu tên Mao Chiêu, 35 tuổi. Gã không chỉ săn thú đơn thuần, mà còn là Thuần thú sư ở Vạn Thú sơn trang. Đám người ăn mặc kiểu thợ săn đi cùng đều là đệ tử Thủ vệ của Vạn Thú sơn trang, tất cả đều biết chút võ công. Vừa phòng vệ vừa săn thú, coi như nghề tay trái kiếm thêm.

- Phía trước là Nguyệt Lượng Tuyền, cẩn thận một chút.

- Nguyệt Lượng tuyền?

Mao Chiêu đưa tay chỉ về phía ngọn núi xa xa, giọng nói mang theo sự kích động:

- Nguyệt Lượng tuyền ở trong sơn động, chính là cấm địa mà ta nói tới. Nghe nói nước hồ ở đó rất thần kỳ, có thể giúp đẩy nhanh việc luyện công, thậm chí hồi phục thương thế.

- Đã tốt như vậy, vì sao lại thành cấm địa? - Thạch Sơn ngạc nhiên.

Mao Chiêu nói:

- Chính vì có chỗ tốt mới làm cấm địa thôi. Sâu trong cấm địa có rất nhiều mãnh thú sinh sống, cái hồ nước đó chính là nơi mãnh thú hay lui tới. Tiền bối lập Vạn Thú năm xưa chính ở Nguyệt Lượng tuyên bố quan, quan sát mãnh thú tranh chấp mà ngộ ra võ học. Chẳng qua vì có mãnh thú sinh sống, rất hiếm người dám đi vào, vào rồi đều chết mất xác. Lâu dần thành cấm địa...

Một tên mật thám cười nhạt:

- Chỉ là mấy con thú thôi, mạnh chứ mạnh nữa làm sao có thể hơn con người. Một người không qua được thì mười, mười không được thì trăm a...

- Ta còn chưa nói hết. Cũng không chỉ có thú...

Mao Chiêu hăng giọng:

- Năm xưa có một lần ta bất đắc dĩ dẫn người tiến vào. Trong đó hóa ra có một đường núi hẹp nằm bên trên hồ, có thể tận dụng lách qua. Đi sâu vào trong, ngoại trừ đụng phải ít độc xà, thật cũng không gặp phải chuyện gì khác. Trở về kể với Trương lão, mới biết bản thân gặp may. Nơi đó ban ngày độc khí chướng khí đầy trời, người chết cũng không chỉ vì thú mà vì độc. Ta lần đó đi đúng vào ban đêm, trước khi vào còn uống qua ít rượu thuốc, vận khí tốt mà qua.

Đám người không hện mà cùng nhìn sắc trời, lúc này chân trời đã ngả màu, vừa đúng lúc.

Thạch Sơn tiếp tục câu chuyện:

- Nói như ngươi, vậy thì cứ nhắm ban đêm vào đó là được.

- Vẫn chưa hết đâu...

Mao Chiêu cười nói tiếp:

- Người có nghe qua U Linh sơn trang?

- Có nghe.

Thạch Sơn gật đầu, hắn đâu chỉ nghe qua, còn đánh qua.

- Đã nghe qua thì tốt, cũng đỡ ta phải giải thích. Ban đêm ở đó, chính là địa bàn của chúng. Đây mới là lý do chính yếu ta ngăn cản các người. Cái đám người đó đều là ác nhân giết người không ghê tay, còn ác hơn cả mãnh thú.

Thạch Sơn liếc về phía Nguyệt Dung, nàng ta có lẽ đã phán đoán đúng.

Mao Chiêu lúc này cũng tỉnh ngộ, nói:

- Đám người kỳ quái mà cô nương này vừa nói, có khi nào chính là U Linh sơn trang?

Nguyệt Dung vẫn lãnh đạm.

Mao Chiêu trầm giọng:

- Nếu thực vậy thì chúng ta phải càng cẩn thận. U Linh và Vạn Thú chúng ta có mối thù từ lâu. Đánh hết thực lực chưa biết ai hơn ai. Chẳng qua, ban đêm đám U Linh đó quả thật rất lợi thế...

Thạch Sơn nghe giọng Mao Chiêu đầy nghiến, chỉ cười không nói gì.

Lần trước Thạch Sơn đánh với Như Vân sát thủ cũng là giữa đêm. Chỉ là Thạch Sơn vẫn không phục, hắn tin chắc nếu có đủ 5 huynh đệ chữ Thạch hợp sức, còn chưa biết ai sẽ thắng.

Còn Mao Chiêu lại đang căng thẳng dặn dò mấy tên huynh đệ.

Năm đó Vạn Thú U Linh đánh nhau, không gì ngoài việc tranh chấp quyền sở hữu Nguyệt Lượng tuyền. Lúc U Linh chưa xuất hiện, Vạn Thú sơn trang không có ai tranh, đâm ra bỏ bê Nguyệt Lượng tuyền, sao cũng được. Mỗi khi Mao Chiêu tình cờ tìm ra cách vào, oái oăm lại cũng đúng lúc U Linh sơn trang "ngang trời xuất thế" chặn hòng.

U Linh ở bên kia, Vạn Thú ở bên này, hai bên đại chiến. U Linh ban ngày rút quân, ban đêm lại tràn qua, khổ nỗi chỉ ban đêm con người mới vào Nguyệt Lượng tuyền được. Cứ tranh tiếp như thế, Vạn Thú sơn trang chịu thiệt nặng nề. May nhờ Cái bang trợ giúp mới bảo tồn lực lượng, nhưng Nguyệt Lượng tuyền thì đành tạm dâng cho U Linh sơn trang.

Kể ra lại hài hước, suốt ban ngày bị thú chiếm mất, đường đường con người lại phải đánh giết nhau tranh suốt ban đêm.

Lại nói, Mao Chiêu nếu đã từng thoát chết trong gang tấc, lần này không về ôm gái ngủ thì thôi đi, còn kiên trì đi tiếp làm gì?

Chán sống?

Chiêu ca đúng là có điểm chán sống thật.

Vạn Thú sơn trang chả có chị em nào ra hồn, toàn mang "genre" sư tử khi đột, anh em nếu không liều một phen, cuộc sống còn ý nghĩa gì? Giờ đây tiến thêm vài bước là tới Nguyệt Lượng tuyền trong truyền thuyết. Chẳng may vấp chân trúng bí mật châu báu gì, vào thành Tế Nam dạo một vòng thanh lâu, nghĩ đã thấy muốn sống tiếp.

Không quá lâu đã đến chân núi, trời đã tối hẳn, trăng dần lên.

Thạch Sơn nhìn thấy đường cụt, nhíu mày hỏi:

- Hồ nước gì đâu?

- Bên trên... - Mao Chiêu chỉ tay.

Nguyệt Dung ngẩng đầu nhìn theo, ở lưng chừng núi có một chỗ sương khói hư ảo.

Theo chỉ dẫn của Mao Chiêu, mọi người tìm ra một sơn đạo bằng đá dẫn lên, hẹp chỉ vừa đủ một người đi. Đường đá và núi đá, không dễ tìm hoàn toàn không biết nó tồn tại.

Đến nơi, mới phát hiện trong sương khói mơ màng, mơ hồ một hồ nước không nhỏ, sương khói kia đều bốc lên từ mặt hồ mà thành.

Nguyệt Dung từ đầu ít nói, lúc này tỏ vẻ kinh ngạc. Ban đầu nghe ba chữ "Nguyệt Lượng tuyền", đi mãi cũng chỉ cây và núi, không thể tưởng giữa lưng chừng lại có cái hồ lạ lùng đến thế.

Lại nhớ mọi người thường nói "suối nước nóng", chẳng lẽ Nguyệt Lượng tuyền này là một suối nước nóng?

Thiên tính nữ nhân trời dậy, Nguyệt Dung quả thật có xúc động muốn nhảy xuống tắm, chỉ hiềm một nỗi đằng sau một đồng nam nhân, đành tặc lưỡi bỏ qua.

- Cẩn thận cảnh giới, đám U Linh kia có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào...

Mao Chiêu cất giọng nhắc nhở. Kỳ thực chính hắn cũng hiểu mình nói bừa. Vạn Thú sơn trang đã quá lâu không ai vào đây, có khi U Linh sơn trang đã bỏ rơi Nguyệt Lượng tuyền rồi cũng nên.

Đám người cẩn thận lần mò dưới ánh trăng, trong tâm cũng không rõ mình đang mò cái gì.

Trăng dát xuống mặt nước, quả không hồ ba chữ "Nguyệt Lượng tuyền". Nước hồ chao động, lăn tăn gợn sóng, nhìn xa xa lại thấy sương

khói, khung cảnh rất đẹp, chỉ là chẳng ai biết có điều gì ẩn phía sau...

Quả nhiên, còn chưa viết hết câu...

“U u u”

Một chuỗi âm thanh kỳ quái vang lên, Nguyệt Dung đột ngột lạnh giọng:

- Im lặng, có người đến...

Lời mỹ nữ lạnh lùng tựa thánh chỉ, cả đám ngay lập tức im bật, lục đục tìm chỗ trốn. Trốn xong xuôi đều ngẩn ra không hiểu vì sao lại phải trốn.

"U u u "

Tiếng ù ù lại vang lên, còn vọng khắp núi rừng, khiến người ta phải nổi cả da gà. Càng lúc càng gần, rồi bỗng nhiên im bật.

Gần chục người đều cố nín thở, đưa mắt dáo dác đảo quanh.

Đột nhiên, trong sương khói mơ hồ, Mao Chiêu nhìn thấy bóng ai đó nhẹ nhàng đáp xuống cạnh hồ nước. Cũng không rõ từ chỗ nào đáp xuống. Ở đây trống trơn, chẳng lẽ đối phương biết bay?

Một cơn gió nhẹ thổi qua, làn sương tạm tan đi.

Chỉ thấy ở cạnh hồ là một nữ nhân toàn thân đồ xám. Chẳng lẽ ma quỷ oan hồn?

Theo ánh trăng mà nhìn, Mao Chiêu hai mắt suýt nữa lồi ra ngoài.

Nàng kia đứng quay lưng chỉ để lộ một bên mặt. Dáng người uyển chuyển, cặp váy thướt tha. Chiếc cầm thon gọn tinh mỹ, đôi môi chín mọng trên người, tựa hồ có thể đem hồn toàn bộ nam nhân câu đi.

Kỳ quái nhất là, Mao Chiêu cứ có một thứ cảm giác "quen thuộc", giống như đã từng gặp, còn để lại ấn tượng cực kỳ sâu. Hình như chính là Tiểu Hương ở lầu Phan. Không đúng, phải là tiểu Yến ở lầu Bạch, ... Mà dù là ai cũng không phải ma nữ, phải là tiên nữ.

Chỉ tiếc, làn da kia có điểm hơi trắng, váy trắng cùng ánh trăng càng làm màu trắng thêm quyết liệt.

Nữ nhân này, nếu có Lăng Phong ở đây, có khi sẽ thấy quen.

"Tiên nữ dưới trăng" mơ hồ mông lung, âm thầm thôi thúc Mao Chiêu. Gã muốn ngay lập tức chạy đến, vung tay mạnh mẽ ôm vào lòng, đặt nàng dưới thân, giật tung xiêm y nửa kín nửa hở kia, hai tay tùy ý nắn bóp...

Bỗng tiên nữ cất giọng vang vang.

"Người, lại đây..."

Mao Chiêu xúc động muốn chết. Lão Mao tuy đã 35, nhưng vừa đúng tuổi lang hổ, cường tráng mị lực có kém ai. Phấn đấu bao năm ở Vạn Thú sơn trang, rút cục cũng có ngày này...

"Mau lại đây..."

Một đôi mắt như thu ba hiện ra, đen bóng lại lập lòe, tựa như đem cả tinh thần Mao Chiêu hút vào...

- Người, mau tỉnh...

Có tiếng quát khê của ai đó.

Mao Chiêu thầm chửi tên nào thất đức, tỉnh cái gì mà tỉnh, rõ ràng nàng ấy đã chọn gã.

"Chát"

Một cái tát như trời giáng, Mao Chiêu suýt nữa sái quai hàm. Gã ôm má quay ngoắt 90 độ nhìn xem tên Thiên Lôi nào dám phá mất chuyện tốt.

Chỉ thấy một cái đầu bóng loáng, hóa ra "đại sư phụ" Thạch Sơn.

Mao Chiêu định cất lời phản nài, đột nhiên gã phát hiện bản thân như thoát lực, không thể đứng vững. Chỉ là kỳ quái, lúc trước tất cả đều ngồi sau mỏm đá, gã đứng thẳng lúc nào? Định thần nhìn lại, xung quanh không chỉ mình gã. Trừ Nguyệt Dung Thạch Sơn còn lại đều như Mao Chiêu, đã bước cả ra khỏi chỗ trốn, vẻ mặt kẻ nào kẻ nấy mơ mơ màng màng.

Đầu Mao Chiêu như bị búa gõ vào, đau không chịu nổi. Gã bỗng nhớ đến gì đó, liếc nhìn bóng trắng phía bên kia hồ, mồ hôi lạnh tuôn ra, lạc giọng quát lớn:

- M* nó, mau chạy...

Mao Chiêu thều thào sợ hãi, mồm nói chạy nhưng chân thì cứ dính tại chỗ.

"Thì ra là nàng, ta nhớ ra rồi..."

Năm xưa Vạn Thú U Linh tranh chấp, chính "ma nữ" này một mình đại chiến Vạn Thú sơn trang Tứ đại Trưởng lão. Kết quả Mao Chiêu vẫn nhớ rõ, nàng kia lông tóc không tổn thương, bốn Trưởng lão ngược lại suýt toi mạng cả bốn. Đã thế, ma nữ này từ đầu đến cuối không hề đánh ra một chiêu, tất cả đều do bốn Trưởng lão đột ngột quay sang tự giết nhau. Cũng may Trưởng lão Cái bang đến kịp, "6 vs 1" mới cứu lại được cục diện, đủ thấy nàng kia bá đạo cỡ nào.

Thạch Sơn không hề biết cổ sự của Mao Chiêu, nhưng chuyện vừa xảy ra cũng không khác là bao.

Vừa rồi cả đám người như bị thứ gì đó khống chế. Bản thân Thạch Sơn rơi vào một ảo cảnh kỳ quái, hẳn tưởng mình gặp được sư phụ quá cố. Nhưng ngay lúc ánh mắt "lờ lờ" kia hiện ra, Thạch Sơn bị một tiếng chuông làm choàng tỉnh. Nếu không, có lẽ Thạch Sơn cũng đã tự thân đi ra cho người ta giết.

Thạch Sơn lại đang tự hỏi, tiếng chuông kia ở đâu ra?

"Chẳng lẽ Vô Tướng Kinh của ta cuối cùng đã phát huy tác dụng?" Thạch Sơn nhíu mày lẩm bẩm.

Không có thời gian cho Thạch Sơn nghiên cứu võ công, phía hồ nước có dị động.

Chỉ thấy sương khói bị một lực gì đó đánh tan. Kế đó một bóng xám bay lên trời, cách hồ nước cả mấy trượng, tà váy phát phơ giữa không trung...

- Tiên nữ hạ phàm? - Có tên nào đó ngơ ngẩn.

- A-di-đà-Phật, là khinh công thượng thừa... - Thạch Sơn tái mặt.

- Thôi xong, ta nhớ chiêu này... - Mao Chiêu than thở.

Từ trong làn váy, một bàn tay trắng nõn lộ ra, hai ngón tay chụm lại...

- Chỉ pháp?

"Viu"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 229

Vô Tướng Kinh

Âm u.

Giữa lưng chừng Vạn Thú sơn có một chỗ đột ngột hỏm vào tối om om. Nếu ai đó dùng flycam tới gần xem, có thể sẽ phát hiện một khe hẹp, giống như một cánh cửa tự nhiên mở ra từ giữa núi, hiểm trở khác thường.

Lúc này giữa đêm tối rét lạnh, lại có thể thấy thấp thoáng trong khe núi vài bóng người, nói đúng hơn là xác người.

"Hự"

Hai tai Thạch Sơn đang lùng bà lùng bùng, như thể sắp thủng đến nơi, rút cục không chịu nổi phun ra một búng máu. Hắn đang vận chút khí lực cuối cùng, cố chống chọi với ma nữ. Hắn không còn nghe không còn thấy gì cả, xem ra mấy người Nguyệt Dung Mao Chiêu đều đã lành ít dữ nhiều.

Trước mặt Thạch Sơn là một nữ nhân. Nàng ta ăn mặc vô cùng kỳ quái, giống như thiếu thốn vài vóc cắt ghép bừa mà thành.

Thân dưới mang váy, chân váy cắt chéo nửa ngắn nửa dài, bên trái thậm chí nhìn thấy cả đầu gối. Đai lưng cột lại một bên hông, dính một thứ trang sức hình lưỡi liềm, từ đó lại rủ xuống một đoạn vải màu đỏ đen. Thân trên lại càng ma quái, chỉ có một mảnh buộc ngang, ôm lấy bộ ngực căng tròn, để hở hân da bụng trắng muốt, vừa ma quái vừa khêu gợi. Thế nhưng tay áo lại rủ dài kín mít, che hết cả hai cánh tay.

Trời tối, Thạch Sơn không thể nhìn nổi khuôn mặt nàng ta, chỉ thấy một màu trắng.

Vừa rồi ma nữ này phi thân lên không, vung tay nhanh như thiểm điện. Ngay Thạch Sơn cao thủ nhất trong đây cũng chỉ kịp thấy vài đường khí vô hình bắn thẳng xuống. Kế đó đám Mao Chiêu đồng thời im bật, có lẽ đều đã thăng thiên.

Một giọng nói như từ chốn u linh, lạnh lẽo cất lên:

- Người có quan hệ gì với lão Bồ Đề?

"Bồ Đề... Sư Tổ?" Thạch Sơn gắng gượng mở mắt.

Đại Lâm tự và Thiếu Lâm tự tuy vị trí lịch sử riêng biệt, nhưng đều xem Bồ Đề Đạt Ma là tổ sư. Đại Lâm là Thiếu Lâm có thể xem như hai Tông khác nhau của Phật môn.

Phật giáo tiến nhập Trung nguyên từ tận Thái Cổ, trước khi Bồ Đề Đạt Ma xuất hiện rất lâu, nhưng chủ yếu chỉ truyền đạt tư tưởng. Mỗi khi Bồ Đề Đạt Ma vân du đến Trung nguyên, Phật môn mới chân chính phát dương quang đại. Chuyện này đã xảy ra cả mấy trăm năm trước, tận lúc nhà Nam Lương Bắc Ngụy thời Nam Bắc triều, trước cả khi Chu Xán thống nhất thiên hạ lập nhà Minh.

Có điều, ma nữ kia thế mà gọi "lão Bồ Đề"? Nghe như bạn bè cùng lứa hỏi thăm nhau.

Trong suy nghĩ của Thạch Sơn, Đạt Ma là Phật, không còn là con người. Võ công của nàng ta cực cao, có thể sánh với sư phụ Trụ trì Đại Lâm năm xưa, thế nhưng khó lòng so với Bồ Đề Đạt Ma.

Chẳng qua, nàng này cũng chẳng phải người, chính là ma, giết người trong chớp mắt.

- Người là đệ tử chùa nào? Đại Lâm hay Thiếu Lâm?

Giọng nói lạnh lẽo kia lại vang lên, chỉ là ngữ khí khi nhắc đến Đại Lâm và Thiếu Lâm dường như có chút khác biệt.

Thạch Sơn cảm giác, chỉ cần hần chọn sai một chữ, lập tức bị giết tại chỗ.

- Đại Lâm tự, bối chữ... Thạch.

Thạch Sơn hít một hơi đáp, người vẫn ở tư thế ngồi thiền.

Áp lực đột nhiên giảm hẳn.

Thạch Sơn thở phào, xem ra đã chọn đúng.

Thạch Sơn tận dụng chút thời cơ, lập tức nghĩ đến gì đó, miệng bắt đầu lầm rầm niệm một đoạn cổ kinh, nghe như đang đọc thần chú.

Đây là đoạn tâm kinh tuyệt mật của Đại Lâm tự. Đại Lâm tự đã bị hủy, có lẽ toàn thiên hạ chỉ còn 5 huynh đệ bối chữ Thạch biết đến nó.

Năm xưa Trụ trì từng dạy qua, đây là cổ kinh trấn áp ma quỷ. Thạch Sơn từ ngày xuất sơn bốn ba không ít, thế nhưng ma quỷ chưa gặp bao giờ, suýt nữa quên mất cổ kinh, mãi hôm nay mới dùng đến.

Hắn cũng không biết có tác dụng hay không. Niệm đã tính sau.

Kinh Phật vừa cất lên...

"A"

Ma nữ bỗng thét nhỏ một tiếng, đôi mắt tràn ngập băng hàn. Tay phải nàng ta thò khỏi áo, năm ngón xò ra thành hình trảo thủ.

Áp lực lại đè lên người Thạch Sơn, lần này còn mạnh gấp mấy lần lúc trước.

Trảo đến...

"Booong"

Sau một tiếng chuông kỳ quái, từ thân thể Thạch Sơn, có thể thấy một quầng khí vàng nhạt tỏa ra. Chỉ là, dường như bản thân Thạch Sơn cũng không hề biết hiện tượng này, hắn đang chìm vào kinh Phật.

- Không được niệm Vô Tướng Kinh.

Nàng kia hét lên, thân thể đã lùi mấy bước, dường như đã bị thương.

"A-di-đà Phật. Xem ra thực sự là khắc chế của ma quỷ."

Thạch Sơn quá đổi vui mừng, cố sống cố chết niệm.

Nhân tiện nói đến kinh Phật. Ba bộ võ kinh nổi danh nhất của Phật môn là Đạt-ma Dịch Cốt Kinh, Đạt-ma Dịch Cân Kinh cùng Tủy Tủy Kinh.

Tương truyền khi Bồ Đề Đạt Ma đến Trung nguyên, ngài khởi hành từ phía tây nam, vượt Giang Nam gặp gỡ Nam Lương Vũ Đế tại Kiến Khang, sau đó lại vượt sông qua Hà Nam, đến Tung sơn Thiếu Lâm tự thì dừng bước. Ở đó ngài thiền định 9 năm quay mặt vào vách tường, sau cùng để lại ba bộ võ kinh.

Chính vì đường du hành của ngài khiến Đại Lâm Thiếu Lâm sinh xung đột. Ngài đến Giang Nam Đại Lâm tự trước tiên, thế nhưng sau đó lại thiền định ở Hà Nam Thiếu Lâm tự, khiến hai chùa này tranh cãi nhau mấy trăm năm xem ai mới là chân truyền của Bồ Đề Đạt Ma.

Rút cục, chỉ biết Đại Lâm tự giữ được Đạt-ma Dịch Cốt Kinh, Thiếu Lâm tự giữ Đạt-ma Tủy Tủy Kinh cùng Đạt-ma Dịch Cân Kinh.

Vậy còn Vô Tướng Kinh?

Võ lâm không hề biết cái tên này, có lẽ vì nó quá ít lộ diện.

Thạch Sơn gắng gượng đến tuyệt vọng, Vô Tướng Kinh chỉ giúp hắn kéo dài thời gian.

Rút cục vẫn bị khí lực cạn kiệt, ngất đi lúc nào không hay.

Tưởng chừng chỉ chờ ma nữ kia tấn công lần nữa, Thạch Sơn sẽ xong đời. Đột nhiên có tiếng cười lớn, vang vọng cả sơn lĩnh.

- Thiên Diện, không nghĩ cô cũng có ngày chịu thua thiệt.

Thiên Diện Quý Thủ thu tay tạm tha cho Thạch Sơn, quay người chỉnh sửa lại y phục nói:

- Hắn là đệ tử Bồ Đề.

Vẫn là giọng nói kia, xem ra của nam nhân, chỉ là người vẫn chưa thấy đâu:

- Đệ tử Đại Lâm tự? Chẳng phải đã bị diệt tự rồi sao?

"Bịch"

Một bóng người nặng nề đáp xuống đất, cảnh tượng giống hệt lúc Thiên Diện xuất hiện. Chỉ là, mấy kẻ này không đang hoảng mà đi vào, cứ phải "đáp xuống" làm gì?

Một lão nhân mặc áo choàng dài xám xịt, tay cầm trượng. Lão chính là Quốc sư từng ở chỗ Yên Vương, Trang chủ U Linh sơn trang, sư phụ đám Như Vân sát thủ, từng giao chiến với Tiêu Phong nhiều năm trước, Bạch Vân Thành.

- Cô tha cho hăn?

- Đại Lâm tự với chúng ta dù sao cũng có chút sâu xa. Nếu hăn không dùng đến cổ kinh, ta cũng đã tha cho hăn.

Thiên Diện cất tiếng, chỉ là khuôn mặt không nhìn ra biểu cảm nào.

Lúc này, từ dưới núi lại có thêm một bóng nữ, theo đường đá đi lên, bộ dáng hơi ục ịch. Đến gần hồ nước, ả dừng lại quan sát chốc lát, nói:

- Ý, có người đang thoi thóp.

Giọng điệu nửa nam nửa nữ, rất kinh khủng.

Ma nữ bỗng gằn giọng:

- Đừng động vào, ta sẽ đem cô ta theo về.

- Để làm gì? - Ả kia tò mò.

- Không phải việc của ngươi.

Nữ nhân kia đi lên đứng cạnh Bạch Vân Thành, nhờ ánh sáng phản chiếu có thể thấy rõ hình dáng.

Ả chính là "kẻ biến thái" ở thôn Mộ Lâm từng tán tỉnh Lăng Phong, Bạch Tiểu Thư.

Ma nữ giữ khoảng cách chừng vài trượng với hai người họ Bạch, gằn giọng:

- Hai tỷ muội các ngươi, thời gian qua giấu diếm làm những gì?

- Giấu diếm? Có sao? - Bạch Tiểu Thư ngạc nhiên.

Ma nữ nhìn lão nhân nọ, nói:

- Bạch Vân Thành, đừng nghĩ tộc nhân đang sống biệt lập, người trần giữ bên ngoài có thể tùy ý làm gì thì làm. Người lập U Linh sơn trang, thu nhận tử sĩ là chuyện của người, ám sát kiếm tiền là chuyện của người. Nhưng có những chuyện, nếu phạm vào, tộc quy sẽ không tha cho người.

- Hừm, lão phu cũng chỉ nghĩ cho tộc nhân mà thôi.

- Ngụy biện!

Ma nữ quát một tiếng, thân người nhún một cái nhấc hẳn lên không.

Bạch Vân Thành ánh mắt lóe lên.

Bạch Vân Thành vung trượng xoay tròn, tạo thành một vòng khí trước mặt. Lão hô lớn:

- Tiểu Thư.

- Tới đây.

"Bùng"

Bạch Tiểu Thư vừa rồi cười cười nói nói, lúc này thân người nằm ngang, một tay xòe ra trước. Chiêu này Lăng Phong từng bị qua, Cửu U Âm Phong.

Gió lạnh không hiểu từ đâu bốc lên, khiến tà áo cả 3 tung bay.

- Hồn Chi? Cái biến Phong Huyết Chi của ta, rút cục cũng chỉ có bề ngoài mà thôi.

- Hê, thử mới biết. - Bạch Tiểu Thư cười the thé.

Để ý mới thấy, quả thật hai nữ nhân này ra chiêu có gì đó tương tự.

"Bùng"

Bạch Vân Thành bị chỉ lực đánh bật ra sau hai bước, quát:

- Thiên Diện, đừng ý vào thân phận mà làm càn...
- Người ham phú quý, dám cả gan giả danh làm quân sư cho người Tống, còn không mau nhận tội.

Hai nữ nhân một trên không một dưới đất, chỉ pháp bắn qua bắn lại như bắn súng. Bạch Vân Thành lại như tấm khiên, hộ vệ cho Bạch Tiểu Thư tấn công.

- Người biết một mà không biết hai. Là Yên, không phải Tống.
- Yên hay Tống, cũng đều đáng chết cả. Người quên thân phận của mình rồi sao?

Thiên Diện tuy 1 chọi 2, nhưng xem ra vẫn dư sức, thân người bay vòng tròn trên không, không khác gì "trục thăng" đang càn quét. Cô ta không cần đáp xuống đất lấy điểm tựa, chốc chốc chỉ dẫm chân vào không trung, cũng không rõ dẫm vào cái gì, cứ thế giữ chân thân bay như chim, ngoài sức tưởng tượng.

Bạch Vân Thành không phục, lão cười lớn:

- Haha, thân phận? Mấy trăm năm rồi, cứ ru rú ở trong góc, ôm vào cái lý tưởng hảo huyền đó làm gì? Chi bằng như lão phu, hành động thực tế, tranh cướp thiên hạ...
- Câm mồm, hoa ngôn xảo ngữ...

"Uỳnh"

Có tiếng nổ, phía sau lưng Bạch Tiểu Thư, một khoảng đất đá bị bắn lên tung tóe, xem ra bị chỉ lực đánh trúng.

Bạch Tiểu Thư xem chừng không trụ được thêm, giọng khàn hẳn:

- Thiên Diện, người nhớ cho. Nếu không nhờ đại ca ta nghĩ cách kiếm tiền, tộc nhân có thể sống đến giờ sao?

- Hừ. Các người hành động lộ liễu, rút cục chỉ dẫn họa đến. Năm đó sơ suất để Tiêu Phong tìm đến, nếu không nhờ Đại Tổng quản ngăn lại, người nói xem giờ này tộc còn hay không?

- Gấp lửa bỏ tay người. Chuyện của Tiêu Phong, liên quan gì huynh đệ chúng ta?

"Bịch"

Thiên Diện rút cục cũng dừng xuất chiêu, nhẹ nhàng đáp xuống ngay cạnh chỗ Nguyệt Dung đang nằm.

- Người phụ trách tù phạm của tộc, thế nhưng dám âm thầm kinh doanh bên ngoài...

- Thì có sao? Chuyện này Đại Tổng quản cũng cho phép.

- Hừ, Tổng quản cho phép, chỉ với người Trung nguyên. Người lại dám mua bán với cả Bắc nhân. Muốn chối không?

Bạch Tiểu Thư phết phết tay quanh miệng, hừ nhẹ rồi im.

Không chờ hai người họ Bạch có động thái mới. Thiên Diện nhanh như cắt bế Nguyệt Dung đang bất tỉnh lên, nhún một cái bay vào sương mù, chỉ để lại một câu:

- Hai người cứ chờ tộc quy trừng phạt đi...

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 230

Đừng Tùy Tiện Ôm Ấp Ta

Ma nữ rời đi, quanh Nguyệt Lượng tuyền sương khói lại bốc lên dày đặc.

Lúc này chỉ còn hai kẻ họ Bạch cùng một loạt xác người rải rác cạnh đó. Cảnh tượng chứa đầy quỷ khí, nếu cường điệu một chút, đại khái thêm chút "kỹ xảo âm thanh", hoàn toàn có tiềm năng thành một cảnh phim kinh dị đặc sắc.

Bạch Tiểu Thư vẫn chưa hết bức tức, hai tay chống nạnh, thân hình ả rung ra rung rinh, trang sức phản sáng lập lòe. Ắ phì phò hậm hực nói:

- Ắ Thiên Diện này, năm lần bảy lượt trách chúng ta lỗ mãng. Trong khi chính cô ta lại tự ý ôm người kia về trại. Hừ hừ...

Lão già Bạch Vân Thành không cho ý kiến gì, chỉ nhìn về phía mỏm đá cạnh hồ, đột nhiên nói:

- Chờ chút, tên hòa thượng Đại Lâm tự đâu rồi?

- Hòa thượng nào?

Bạch Tiểu thư không hiểu ra sao, ả đến hơi muộn một chút.

- Không xong. Tên kia vẫn chưa chết. Lần này chỉ sợ thực sự để tin tức lộ ra ngoài.

Bạch Vân Thành nói xong thi triển thân pháp cực nhanh, vài nhịp thở đã dạo một vòng quanh Nguyệt Lượng tuyền. Giữa đêm trắng mờ mờ, chỉ thấy thân hình lão như một bóng ma mờ mờ thoắt ẩn thoắt hiện.

Bạch Tiểu Thư tuy trong lòng không phục ma nữ Thiên Diện, vẫn nói:

- Sao Thiên Diện lại có thể sơ ý như vậy, đó không phải là tác phong của cô ta?

Bạch Vân Thành dừng bước, giọng trầm thấp:

- Điều này phải truy về mấy trăm năm trước. Lúc đó Đại Lâm tự cùng chúng ta là một chiến tuyến.

- Ra vậy. Nói vậy tên hòa thượng kia biết đâu sẽ tự giữ mồm giữ miệng?

Bạch Tiểu Thư một tay vuốt lọn tóc mỏng tang, ra vẻ yếu điệu thực nữ, chỉ là bộ dáng ả quá cường điệu, nhìn vào chỉ muốn nôn.

Bạch Vân Thành xem chừng cũng không ưa gì vẻ ngoài của em gái mình, lão nhìn sang chỗ khác nói:

- Khó. Hẳn không giống chúng ta, chỉ sợ không biết những chuyện này.

- Hừ. Nếu có chuyện gì, đảm bảo Thiên Diện sẽ lại đổ lên đầu chúng ta cho xem. Nữ nhân thôi, ý vào chút thân phận... Thật khiến bốn tiểu thư tức chết...

Bạch Tiểu Thư vừa nói vừa đưa tay phẩy phẩy ra vẻ "hạ hỏa".

Bạch Vân Thành nhớ ra gì đó, hỏi:

- Ta nghe nói U Minh Cung của người bị phá?

Bạch Tiểu Thư như đâm phải phân, ngay lập tức kể lể, giọng nói tràn đầy phẫn nộ:

- Tức chết ta. Vốn hôm nay ta còn định nói cho ả kia nghe. Một lão già cùng một đám tiểu tử không biết từ đâu xuất hiện, vô duyên vô cớ gây chuyện. Phiền nhất là lão ta cũng giống như Đại Tổng quản. Ta không đánh lại...

Xem ra Bạch Tiểu Thư đang kể về Cố lão cùng mấy người Lăng Phong lần nọ phá nát U Minh cung.

Bạch Vân Thành há hốc mồm, mặt lão co rút, có thể thấy từng thớ thịt giật giật:

- Giống Đại Tổng quản? Tồn tại... 600 năm?

- Ta không dám chắc có đủ 600 năm hay không? Thế nhưng công lực chắc chắn phải trên trăm năm. Lão ta còn biết rõ bí mật của Tâm kinh. Không chỉ phá hỏng chỗ của ta, cướp mất Tâm kinh đi, đã thế còn phá hỏng chuyện tốt của ta với Kim nhân. Thù này, ta thề không đội trời chung.

- Cái gì? Người để mất tâm kinh rồi? Người có biết ta tốn bao công sức mới sao chép được nó hay không?

Bạch Tiểu Thư chỉ biết cười trừ.

Bạch Vân Thành rút cục hạ giọng:

- Sao không nói thân phận thực ra?

- Chẳng phải chúng ta phải giấu sao? Và lại, ta cảm giác lão già đó cũng đã biết rõ.

Bạch Vân Thành im lặng.

Quả thật chuyện một "tồn tại 600 năm" nằm ngoài dự kiến của bọn họ. Lão vuốt râu suy nghĩ, xem chừng đang lưỡng lự có nên báo lại cho tộc nhân hay không. Báo thì sẽ lộ ra vài chuyện không thể nói, không báo thì...

Chỉ có điều, "tộc nhân" trong lời đám người này, rút cục là ai?

...

Một ngày trôi qua.

Mặt trời lại đã về tây.

Dưới ánh hoàng hôn, xa xa có thể thấy vài gian nhà đơn sơ. Trước cửa sổ chống mấy cây gậy trúc, ánh đèn bên trong hắt ra những tia sáng le lói.

Lăng Phong, Cố lão điên, Lâm Hàm Uẩn, hai mẹ con Thành Bích phu nhân, đám Nam phủ Diêm Bá, thậm chí cả tên U Minh Cung "Si Mị Thần Công". Bọn họ đã rời thôn Mộ Lâm, đang theo hướng tây đến phủ Thái Nguyên.

Đội hình tiêu chuẩn, già trẻ gái trai, người vác đao kẻ bịt mặt, nhìn qua vô cùng hổ báo, kỳ thực đều là dân vô gia cư lại còn thất nghiệp nặng.

Phong ca tương lai sáng sủa nhất, đang trong giai đoạn "thuyên chuyển công tác". Nhưng hẳn phải có mặt ở tổng bộ Mật thám Trường An ngay để nhận chức vụ mới, nếu cứ lông bông mãi ở đây không khéo về đến Trường An mất luôn chỗ làm.

Dạo gần đây tìm việc khó khăn, liên ăn mỳ cũng phải tranh đấu hết mình để giành chỗ, nói gì làm mật vụ.

Về công là vậy, về tư Phong ca vẫn đi tìm tin tức về Đoạn Cân Nhẫn, hy vọng cứu Lâm Nghi Anh, cụ thể là tìm trên người Triệu Hanh. Chỉ là hiện

tại Lăng Phong bị chính Triệu Hanh truy nã khắp miền bắc, đành tạm thời lánh sang Hà Đông.

Đoàn người ngựa lững thững tiến vào trấn nhỏ không tên.

Văn Như Ý từ khi gặp lại mẫu thân tâm tình vui vẻ hơn nhiều, cô bé chỉ tay lên bảng hiệu lăm băm đọc:

- Tam Nguyên khách điểm?

Lâm Hàm Uẩn lại gần Lăng Phong, lo lắng nói:

- Hoang sơn dã lĩnh, khách nhân thừa thốt, ổ chỗ này mở khách điểm chỉ e không gian trá cũng là trộm cắp, chúng ta...

- Khụ, Lâm cô nương, xin chú ý khoảng cách. Nói thì nói đừng có tùy tiện tiếp cận.

- Xùy! Ta thềm vào.

Lâm Hàm Uẩn chỉ đành tách ra, liếc mắt lăm băm mắng “đồ háo sắc” gì đó.

Từ lúc có Thành Bích phu nhân ở đây, Lăng Phong luôn cố bảo trì khoảng cách an toàn với xú nữ họ Lâm, miễn cho bị mỹ phụ phu nhân hiểu lầm.

Nhưng cũng không thể quá thô lộ, Lăng Phong liếc Đại Dao cười nói:

- Mà có chuyện cũng đã có Dao Đại ca ở đây rồi thôi.

- Ta chỉ bảo vệ cho phu nhân tiểu thư, các người sống chết ra sao không phải chuyện của ta.

Đại Dao tỏ vẻ lạnh nhạt.

Văn Thành Bích bỗng buột miệng nói:

- Không cần quá lo lắng. Cứ vào đi, ta muốn tắm rửa một chút.

"Ấy. Cơ hội, cơ hội đến." Lăng Phong nghe vậy không khỏi mắt sáng lên.

Nữ nhân khác không nói, riêng mỹ phụ này Lăng Phong không cách nào kìm được muốn "nhìn lên". Xem ra đêm nay Phong ca phải ăn uống sớm chút, còn đi tìm chỗ đẹp.

Văn Thành Bích nhắc váy đi vào, nhưng ngay sau đó lại cố ý đi chậm vài nhịp so với đám Lăng Phong. Nàng ta như vô tình liếc nhìn ai đó, trong ánh mắt lóe lên sự nghi hoặc, chỉ thoáng qua rồi mất.

Một tên tiểu nhị chạy vội ra, quần áo hơi cũ nát, cười hì hì chào đón:

- Máy vị đại gia, ở trọ hay ăn uống?

- Các người có phòng hảo hạng không?

Diêm Bá hất hàm hỏi, Bá ca gặp nguy hiểm thì nhất chết, nhưng bình thường lại rất hồ báo.

- Đại gia cứ yên tâm đi, trong vòng vài trăm dặm quanh đây, phòng ở đây tuyệt đối là hảo hạng trong hảo hạng...

Lăng Phong nín cười, bóc mẽ đối phương:

- Quanh đây chỉ có mỗi cái khách điểm này, làm gì còn cái nào khác mà chả hảo hạng...

Tiểu nhị gãi gãi đầu, vội vàng qua loa vài câu rồi chạy vội đi bưng trà.

Lăng Phong vờ cười nói vài câu với Cố lão, kỳ thực hẳn đang âm thầm quan sát.

Khách điểm bình dân này khá đơn sơ, nhưng quy mô dường như không nhỏ, lại khá sạch sẽ. Đứng trước quầy là một thiếu phụ mặc áo màu lam khá vừa vặn, khuôn mặt cũng không đến nỗi nào. Thiếu phụ này từ lúc đám người Lăng Phong đi vào chỉ gật đầu nhẹ một cái, ngoài ra không hề đơn đả chào mời. Quanh đó vài tên tiểu nhị khác giống như vờ lau bàn ghế, nhưng thi thoảng lại lén lút liếc nhìn đám người Lăng Phong.

Không khí có điểm không đúng, dường như khá căng thẳng.

- Trà ngon đây, trà ngon đây...

Tên tiểu nhị kia trở lại, vừa đặt khay trà xuống bàn đã bị Lăng Phong chụp cổ kéo xuống.

- Khách quan có chuyện gì? Nhẹ... nhẹ tay chút.

- Hắc điểm các người đang tính toán cái gì? Định đánh thuốc mê chúng ta rồi cướp?

Lăng Phong gằn giọng, nói phủ đầu đối phương.

Tiểu nhị cố nặn ra nụ cười cầu tài nhất có thể, mồm giải thích:

- Đại quan nhân ngài lại đùa rồi. Nào có cái gì hắc điểm chứ. Bọn tiểu nhân đang lo các ngài đến cướp thì đúng hơn. Với lại...

- Với lại cái gì? - Lăng Phong thấp giọng.

Tiểu nhị nuốt nước miếng, lí nhí nói:

- Với lại, nhìn các quan nhân đây... cũng có gì để cướp đâu.

Càng về cuối câu thanh âm càng nhỏ, mặt cũng xám dần lại.

- Vớ vẩn!

Diêm Bá vỗ bàn hung dữ quát.

Lăng Phong ra dáng anh cả, nhỏ giọng khuyên can:

- Bình tĩnh, bình tĩnh. Một đứa tiểu nhị thôi, có gì phải chấp nhặt. À mà người vừa nói cái gì?

- Hắn nói chúng ta chả có gì đáng giá cướp cả. - Diêm Bá vẫn chưa hết bực

- Gì?

"Bộp"

- Ai u, quan nhân nhẹ, nhẹ thôi. Chết người, chết người đó.

Tiểu nhị bị Lăng Phong ấn đầu úp mặt xuống bàn, kêu la oai oái.

Lăng Phong mắt trợn ngược, quá khinh người rồi.

- Người làm tiểu nhị bao năm rồi? Có mắt nhìn khách không hả? Nhìn xem, ở đây tề tể cũng có một mỹ nam và một mỹ nữ, người lại bảo không có gì để cướp sao?

- Ấy, quá khen quá khen.

Cổ lão diên ưỡn ngực vuốt râu cười ha hả.

Lăng Phong buồn bực:

- Ta không nói lão.

Tiểu nhị không phục nói:

- Mỹ nam tạm chưa nói tới. Mỹ nữ làm gì có chứ?

- Gì?

Không riêng Lăng Phong, cả đám còn lại đều suýt té ra sàn nhà, thầm nghĩ có khi thằng nhãi này mắt bị lác nặng.

Tiểu nhị vẫn tư thế úp mặt xuống bàn, liếc Lâm Hàm Uẩn và Văn Thành Bích đánh giá:

- Cô nương này quá là bình thường. Còn vị phu nhân đây đã sinh con rồi, đẹp chứ có đẹp nữa cũng không tính là mỹ nữ. Tiểu cô nương này may ra còn được chút.

- Chính hợp ý ta...

Diêm Bá vũ bàn đứng dậy, còn chưa kịp bắt tay đã bị ánh mắt giết người của Văn Thành Bích làm cho phải tiu nghỉu ngồi xuống.

"Trâu, quá trâu."

Lăng Phong dờ khóc dờ cười. Không nghĩ tiểu nhị thời này có phong cách đến vậy, đại loại sao JAV thì tôn làm thánh nữ, nhưng gái đã có con cho dù đẹp cỡ nào cũng là hàng thứ phẩm.

Văn Thành Bích không muốn kéo dài chuyện nhảm nhí này cho lắm, nàg cất tiếng:

- Các người vì sao đề phòng chúng ta?

Dường như nàng còn thi triển gì đó, uy áp khiến tiểu nhị mồ hôi rịn ra, khố sở đáp:

- Mấy ngày qua, liên tục có mấy toán giang hồ đạo tặc ngang qua đây. Bọn ta sợ các ngài cũng là đạo tặc, cho nên...

- Đạo tặc?

Lăng Phong không khỏi nhìn Lâm Hàm Uẩn, không biết chừng đám thổ phỉ đêm đó cũng có trong số đó.

Văn Thành Bích đánh mắt cho A Tam, tên kia nhanh chóng dẫn theo vài người ra ngoài nghe ngóng. Mấy tên này hồi ở Nam phủ cũng chả phải mật vụ xuất sắc gì, nhưng dù sao cũng từng hành nghề qua, có chút nghiệp vụ vẫn có thể làm được.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 231

Tràng Diện 3p Kinh Hải

Đêm.

Trời bỗng đổ mưa.

Lăng Phong đã tắm rửa no say. Ngồi một mình trong phòng buồn bực không có gì làm, hắn đành lôi Cửu Âm Tâm Kinh ra xem thử.

Không biết chừng chính là Cửu Âm trong truyền thuyết đi. Đông Tà Tây Độc Nam Đế Bắc Cái Trung Thần Thông, đều vì nó mà đánh nhau long trời lở đất. Dương Quá Tiểu Long Nữ hình như cũng vì nó mà quyết tâm đến với nhau.

Một bí kíp thượng thừa nổi tiếng như vậy, không ngờ lại đang nằm trong tay Lăng Phong.

Không đọc thì thôi, vừa đọc vào...

- Người rút cục cũng chịu xem Tâm kinh rồi? Nhớ lấy, một khi đã nhận, giao kèo coi như xong. Người phải bán mạng cho ta một lần đó.

Cổ lão điên thò đầu vào cửa, giọng châm chọc.

Lăng Phong im lặng không đáp, mắt nhìn chăm chú vào quyển kinh. Hai tay hắn cứ run run, miệng run rẩy không nói nên lời.

Xúc động, đặc biệt xúc động.

Cố lão chậm chậm ngồi cạnh bàn tròn giữa phòng, tự mình rót trà nhâm nhi nói:

- Thế nào? Thấy nó rất đáng giá đúng không?

Lăng Phong hít vào một hơi, giọng như sắp khóc:

- Ta quả thật...

- Làm sao? Xúc động muốn khóc rồi? Haha. Nói giỡn, là Cửu Âm. Nếu không phải ta đã có công pháp riêng, thực cũng muốn luyện nó.

Lăng Phong xúc động nói nốt:

- Hừm, còn chưa thấy thằng nào viết bí kíp chữ xấu thế này. M* nó, nếu không phải ông đây ngoại ngữ năm châu đều tinh thông, chỉ e còn tưởng nó là ngôn ngữ sao Hỏa mất. Ngay cả tên động tác cũng đọc không ra, luyện được mới sợ đó.

Lăng Phong bực dọc.

Bí kíp thượng thừa, quả nhiên là... thượng thừa.

Thảo nào tên họ Bạch luyện nó thành bán nam bán nữ. Tài liệu dùng font trên trời thế này, không bị tẩu hỏa nhập ma đã may. Lăng Phong cũng đến bái phục tên kia, có thể chịu khó ngồi giải mã cái đống nguệch ngoạc này mà luyện.

Cố lão điên giảo hoạt cười nhạt:

- Muốn giả vờ giả vịt để hủy kèo sao? Không có cửa đâu.

Lăng Phong ném tâm kinh sang:

- Đây, tự mà xem lấy, xem ta có vờ vịt hay không.

- Người đưa ta xem ích gì? Lão tổ tông người ngày xưa cứ đến buổi học chữ là trốn...

- Gì? Mù chữ?

Lăng Phong suýt nữa đập đầu xuống đất.

Thảo nào lão ta cứ đòi ném bí kíp cho Phong ca luyện. Hóa ra lão có đọc cũng chả hiểu. Hôm trước còn bày đặt cái gì kẻ thù tìm đến với chả công lực 600 năm.

Cố lão mặt già đỏ bừng, cự nự:

- Người cười cái gì? Người cũng không hiểu đấy thôi.

Lăng Phong tắt tiếng.

Xem ra cả hai đều mù chữ ráo.

Ông bà nói phải, làm người phải có văn hóa. Thằng nào kêu xuyên không về cổ đại kiến thức uyên bác thông cổ kim cứ thế tung hoành thiên hạ? Cứ từ từ, vừa xuyên qua ném cho quyển bí kíp "Cửu Âm" này vào mặt, chỉ sợ liên sùi bọt mép chết tươi.

Cố lão ước chừng sợ bị Lăng Phong moi thêm chuyện xấu, đứng dậy quay mông rời đi. Ra đến cửa phòng bỗng vụt lại một câu:

- Người không đọc được thì xem tranh đoán lấy mà luyện, ta nghĩ... hiệu quả cũng không sai biệt lắm.

Lăng Phong cười cười không đáp, ai mà chẳng biết.

Chẳng qua, xem tranh không đọc chú thích, có chuyện gì ai chịu trách nhiệm cho hần đây. Cửu Âm chân kinh này là hàng trộm, không có bảo hành cũng không có hỗ trợ khách hàng đâu.

...

Mưa càng lúc càng lớn.

Trong một căn phòng nhỏ, ở chính giữa đang đặt một cái bồn nước bằng gỗ khá lớn, cạnh đó còn có một thân ảnh.

Thành Bích đứng trước gương đồng, say mê ngắm nhìn chính mình.

“Gái một con trông mòn con mắt”.

Câu này là thánh nhân truyền lại, dĩ nhiên không phải nói đùa cho vui.

Xử nữ tuổi đôi mươi như đóa hoa vừa hé, tinh khôi e ấp như mùa xuân, quyến rũ tinh khiết như bãi biển sớm mai chưa in dấu chân nào.

Thế nhưng, nữ nhân qua một lần sinh nở sẽ càng thêm đậm thắm xinh đẹp, hoàn toàn lột xác từ con người đến tâm tính. Da thịt hồng hào căng mịn tự nhiên, thân thể nảy nở tràn đầy sức sống. Nói chung cái này nam nhân phải trải đời một chút mới hiểu được.

Chỉ có điều, không phải sản phụ nào cũng biết cách bảo dưỡng sau lần lột xác kia. Đa phần là để trôi như tự nhiên, trẻ nãi nhả nhúm hết cả. Nhưng chỉ cần biết cách, thì sẽ là trân bảo.

Văn Thành Bích năm nay mới 28, đang độ tuổi chín nhất của nữ nhân. Nàng chỉ có một mình, cho nên chăm chút bảo dưỡng càng thêm tỉ mỉ. Giờ phút này, nàng như một hũ rượu quý được chôn lâu năm, đã không khai thì thôi, một khi ai đó khai ra, trời đất sẽ đều say.

Văn Thành Bích chậm rãi cởi áo ngoài, để lộ ra tấm thân bạch ngọc không tì vết. Vóc người nàng thanh tao, áo yếm màu tím bao quanh hai gò ngực nhô cao, cái quần lụa mỏng càng tôn thêm vẻ mỹ lực thành thực, cực kì mê người.

Nàng ôm trong mình sự kiêu hãnh, nhưng đồng thời cũng đầy cảm giác cô đơn. Một thân thể tuyệt vời như thế, nhưng lại không có ai bên cạnh nâng niu thương thức.

Nàng chậm rãi cởi bỏ nốt yếm ngực, bên trong là cả một giải đất màu mỡ, hai đồi núi ngay lập tức hiện ra, nhất thời còn nảy lên nảy xuống căng tròn hoàn mỹ. Nàng cúi người loại trừ nốt nội khối, chỉ tiếc rất nhanh một tay lại dùng tấm khăn dài che chắn đàng trước.

Thành Bích chậm rãi đưa tay còn lại khua khuỷu thử nước.

Đột nhiên, nàng cất giọng:

- Nước được rồi đó, người cũng vào đi.

Từ từ...

Nàng đang ở cùng ai khác? Lại còn tắm chung với nhau? Phong ca không lẽ đã chậm chân?

Cũng không biết qua bao lâu...

Trong bồn sóng nước lăn tăn, khắp nơi ánh sáng lấp lánh huyền ảo.

Thành Bích mở mắt, vẻ mặt hồng hào cực kỳ mê người, đôi tay bất giác không tự chủ vuốt ve.

"Ta làm sao lại nghĩ đến mấy chuyện này nữa rồi... Thật đáng chết."

Thành Bích trong nội tâm rên rỉ. Lúc khác tắm một mình cũng không sao, hiện tại trong phòng còn có người, lại là người mà nàng yêu nhất, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Chỉ là, phản ứng tự nhiên của thân thể bị đè nén lâu ngày, căn bản không thể ngăn cản.

Nữ nhân tuổi của nàng, dự vọng đang đỉnh cao. Suốt thời gian qua bị U Minh Cung khống chế, Văn Thành Bích tạm thời không nghĩ đến nó. Hôm nay rút cục thoát khỏi chỗ kia, tâm tình thoải mái, tự nhiên sẽ nghĩ đến tư dục.

Đột nhiên, Thành Bích mày liễu nhíu lại.

- Ai?

...

Người ta nói, rảnh rồi sinh nông nổi.

Thời đại không máy tính không internet, lại chẳng có em út nào bên cạnh. Lâm Hàm Uẩn dung nhan hơi tệ, Văn Thành Bích hình như vẫn còn thức bàn bạc gì đó với Đại Dao, Phong ca buồn chán điên mất.

Nhìn không được quạnh hiu, Phong ca đành lôi Tâm Kinh ra tụng.

Lần này Phong ca không thèm để ý chữ viết, cứ chiếu theo hình vẽ mà thử nghiệm.

Cổ lão điên nói không phải không có lý, thời này người biết chữ không nhiều, đặc biệt là dân luyện võ. Bí kíp võ công tám phần đều chỉ vẽ chiêu thức mà thôi, không rõ tại sao cái "Cửu Âm Tâm Kinh" này lại nhét lắm chữ như vậy. Không biết chừng tên tác giả cố ý tung hỏa mù, viết bừa loằng ngoằng vào khiến hậu bối tưởng là phế phẩm.

Ngồi thi triển chưa được một vòng Tiểu Chu Thiên, Lăng Phong đã thấy có điều gì đó không ổn.

"Từ từ, m* nó cái bí kíp này không phải tâm kinh đó chứ? Tại sao vừa vận khí một cái, bụng dưới nóng bừng tiểu đệ dựng thẳng luôn thế này?"

Thầm nghĩ có thể đây chỉ là phản ứng phụ, chịu khó một chút chắc không hề gì.

Chỉ là, dù gắng bình tĩnh vận công thêm một lúc, Lăng Phong càng thấy không xong.

Khí huyết hỗn loạn, bụng dưới nóng như lửa đốt, "thần vật" đang dựng thẳng lên trời, ngồi thu công kiểu gì cũng không hạ hỏa được.

Không lo mới sợ, hàng họ cứ căng cứng như thế mãi, chẳng may hỏng luôn thì toi.

Lăng Phong cũng mặt nóng trong người, hăm hăm ra khỏi phòng, dự định tìm Cổ lão.

Kể ra, chuyện này cũng không thể đổ hết cho Cổ lão điên, luyện hay không là do Lăng Phong quyết cả.

Chỉ là, vừa ngang qua một căn phòng.

"Holysh*t."

Lăng Phong hai mắt sáng ngời, cả người cứng ngắc tại chỗ.

Chỉ thấy một đoạn da thịt trắng ngần xích lõa, ngồn ngộn hiện ra. Vài giọt nước long lanh trong suốt chảy dài toát lên vẻ đẹp mê hồn. Kia chỉ là bờ vai mà thôi, nhưng cũng đủ khiến Phong ca hít thở không xong.

Ngẫu nhiên, hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Khách điểm này, xây dựng thật không đúng quy chuẩn chút nào, cửa sổ lại để lộ như vậy.

Giá như có thể hé to thêm một chút. Khụ!

Phong ca có thể chỉ tay lên trời thề độc, hắn chỉ vô tình "thả chút thần thức", đại khái muốn xem Đại Dao đã rời phòng Văn Thành Bích hay chưa không thôi. Đây là quan tâm bằng hữu, tuyệt đối không phải nhìn lén.

Nói lại, Phong ca lúc chiều quả thật có ý nhìn lén, nhưng đó chỉ là kế hoạch B, còn kế hoạch A là luyện công.

Văn Thành Bích có Khai Thần thuật, bất kỳ dị động thần lực nào ở gần đều bị soi ra. Nàng vội vàng thụp người xuống nước, còn cẩn thận kéo một dải khăn che phía trước, nổi cơn thịnh nộ quát:

- Ai?

Im lặng.

Chiều này quá cũ, Phong ca đâu có ngu mà tự khai, chỉ cười khẽ một tiếng.

Văn Thành Bích ánh mắt đảo khắp bốn phía, rồi đột nhiên nhìn thẳng đúng hướng Lăng Phong đang đứng, cho dù cả hai đang cách nhau cả một bức tường.

- Hừ, Lăng Phong, người không biết tự trọng là gì sao? Ta đã nghe được hơi thở của người.

- Hiểu lầm hiểu lầm. Ta đang ngấm trăng nha, nàng không biết phòng nàng là chỗ ngấm trăng đẹp nhất ở đây sao?

- Người nói hươu nói vượn...

“Soạt”

Văn Thành Bích nói chưa hết câu đã bị hành động của Lăng Phong làm cho bất ngờ, đến mức ngẩn cả người ra, mắt tròn tròn.

Hóa ra Phong ca không ngờ lại lỡ mãng kéo cửa sổ, nhảy luôn vào phòng.

Lăng Phong vừa vào cũng ngăn người ra.

Mặc dù nàng ấy đã ẩn mình, ngay cả vai cũng ngập hấn trong nước. Nhưng là, khuôn mặt đỏ hồng của nàng, cái cổ trắng ngần của nàng, cùng hương thơm nhè nhẹ của nước tắm, khiến Lăng Phong không thể kìm nén ham muốn trong lòng.

Nói ra thì, Phong ca cũng đã mấy tháng rồi không sinh hoạt, dồn nén a dồn nén.

Khoa học đã rút ra công thức, 2x tuổi 2 ngày 7 lần, 3x tuổi 3 ngày 6 lần, 4x...

Nói tóm lại, Phong ca đang quá không điều độ, sẽ ảnh hưởng thân thể.

Thành Bích phu nhân không kêu lên thất thanh, nàng chỉ cắn răng nói:

- Người... dám vào đây?

- Chính nàng gọi ta vào nha. Mà, đây là lần thứ hai rồi, có gì mà phải lạ.

Văn Thành Bích biết tên này nhìn lên mình không chỉ một lần. Kỳ thực, nàng chỉ thấy hơi khó chịu, kiểu bản thân chịu thiệt so với hấn, chứ không phải tức giận ghét bỏ gì. Hấn vừa có ơn cứu nàng, nàng rất cảm kích.

Thậm chí, nàng đã thầm quyết định, có lẽ nàng sẽ chọn yêu hấn.

Chỉ có điều, hôm nay... thì tuyệt đối không được.

Lăng Phong ngoài miệng cố cười tiêu sái, trong bụng khổ không nói nổi. Một cỗ nhiệt lưu đang dâng trào, miệng lưỡi hấn càng lúc càng khô nóng, có vài bộ phận bị kích thích đang sinh ra phản ứng.

Thành Bích liếc mắt sang bên, giống như nhìn ai đó xấu hổ, rồi lại quay đầu giọng gấp gáp bức bối:

- Ra ngoài ngay cho ta...

Chỉ là, tà niệm trong lòng Lăng Phong dường như đã vượt qua lý trí. Hắn đột nhiên toàn lực phi tới.

"A"

Ngay khi Phong ca tiến sát thùng gỗ...

- Kế phụ, sao người vào đây? Cũng muốn tắm sao?

Một giọng nói nhỏ bé vang lên, làm lồng ngực Lăng Phong nhất thời không chịu nổi.

“Phùùù”

Lăng Phong phun một ngụm máu, mắt đà chúi mũi ngã lăn ra, thuận tiện cũng bất tỉnh nhân sự luôn.

Hóa ra trong phòng không chỉ có mỗi Thành Bích, tiểu thư Như Ý cũng có mặt, hai mẹ con đang tắm chung. Cô bé ngồi lọt trong thùng tắm, mãi bây giờ mới lộ đầu ra nhìn, xem chừng đang rất tò mò.

Đậu phộng, cùng mẹ con 3P trong thùng tắm? Quá kinh hãi đi. Phong ca là nam nhân thuần khiết, còn chưa chuẩn bị tinh thần đối diện tràng diện này.

Thôi, đành tẩu hỏa nhập ma, tạm qua một kiếp!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 232

Ai Nhìn Đâu Mà Lo

Mặt trời đã lên.

Đêm qua trời mưa, buổi sớm không khí trong lành, ánh nắng nhẹ nhàng còn cả tiếng chim hót líu lo.

"Cộc cộc"

Lăng Phong bị tiếng gõ cửa đánh thức, uể oải nói:

- Biết rồi, dậy ngay.

Nói xong lại nhắm mắt ngủ nướng. Đêm qua giả tẩu hỏa nhập ma, về sau vẫn bị ai đó nổi giận lôi đình, không chút khách sáo đập ra khỏi phòng, khí lực cũng bị tổn thất ít nhiều, cần phải bù đắp lại.

"Cộc cộc"

Lại có tiếng gõ.

Lăng Phong lần này giọng có chút buồn bực:

- Ai đấy? Chờ chút đi.

Hắn chậm chạp đá chặn ngời dậy, trên thân chỉ mỗi cái quần cộc.

Nhân tiện nói, chỗ quần CK hắn tự thiết kế đã ném lại Triều gia trang, hiện tại hắn lại phải dùng “quần nhỏ cổ đại”, chính là cái kiểu quần cộc này. Cái thứ này căn bản không có chức năng nâng niu bảo vật gì, lại cũng không thể mặc 2 3 cái một lúc chồng lên. Phong ca chỉ đành xem như quần lửng, còn bên trong... thôi cứ để cho nó tự do.

Phòng riêng một mình, ai nhìn đâu mà lo.

Thăm nghĩ gõ cửa đùa dai như vậy có lẽ là Cố lão, Lăng Phong cũng không mặc thêm gì, cứ thế mở cửa.

Cửa vừa hé.

"Aaa"

"Ôôô"

Một giọng nam một giọng nữ đồng thời hét lên. Phong ca cả người chỉ có quần đùi, phần trên bạo lộ, hắn vội vã ôm tay che ngực. Đối phương thế nhưng không hề để ý ngực Phong ca, lại nhìn xuống dưới.

Lăng Phong nhận ra gì đó không đúng, vội vã nhìn xuống theo.

Hóa ra, "tiểu đệ" Phong ca đang khởi động buổi sáng. Cái quần đùi thô thiển thời cổ này chả làm sao che chắn nổi thân vật, "nhất trụ kinh thiên" cứ thế chống lên.

Phong ca hét lên:

- Không được nhìn!

Nói rồi một tay che ngực, một tay che bên dưới.

- Ta không thấy gì cả, không thấy gì cả.

Người kia vội vã phân bua, hai bàn tay chụp lấy mắt, nhưng ngón tay vẫn để lộ ra cái khe to tướng.

Lăng Phong buồn bực vô cùng, quá gian xảo.

Nếu Thành Bích ở đây, hẳn dĩ nhiên chẳng việc gì phải hốt hoảng. Nói sao, chuyện đêm qua còn chưa giải quyết cho xong đâu.

Đằng này lại là... Lâm Hàm Uẩn.

Tấm thân của Phong ca chăm sóc bấy lâu, làm sao có thể trưng ra cho xú nữ này muốn xem thì xem, quá lỗ đi.

- Cô... sao lại tự tiện như vậy?

Lâm Hàm Uẩn quay mặt đi, ầm ức nói:

- Ta có gõ cửa mà. Cũng tại người...

Với tay chụp vội cái áo ngoài khoác tạm, thân dưới đứng sang một bên cửa, chỉ để lộ đầu. Lăng Phong buồn bực hỏi:

- Có chuyện gì?

- Văn phu nhân chuyển lời, nàng ta đi trước.

Lăng Phong liếc nhìn Lâm Hàm Uẩn, âm thầm nghi ngờ.

Thành Bích muốn nói thì cứ tự mình lên nói đi. Thôi được, có lẽ nàng vẫn ngại ngùng, hơn nữa thân phận nàng là phu nhân bất tiện. Có điều kể cả thế cũng thiếu gì người, A Tam, Diêm Bá, tiểu nhị, tệ nhất có thể kêu Cố lão. Có gì lại một cô nương như Lâm Hàm Uẩn đi làm?

Đáng nghi, rất đáng nghi. E là tiểu nương này có âm mưu.

Lâm Hàm Uẩn xong nhiệm vụ, vội vã quay lưng muốn đi. Lăng Phong cất tiếng gọi lại:

- Từ từ, cô không đừng miễn phí ngắm nhìn thân thể ngàn vàng của ta, cứ thế mà đi sao?

Lâm Hàm Uẩn ngập ngừng hỏi:

- Vậy chứ người muốn gì?

- Ta muốn...

Câu "ngắm lại mới công bằng" chưa ra khỏi miệng, Phong ca bỗng tỉnh ra.

Lâm Hàm Uẩn khuôn mặt tuy hơi xoàng chút, nhưng đổi lại dáng người không tệ. Chỉ tiếc, trong mắt Phong ca, đem so với Văn Thành Bích thì kém xa. Lăng Phong đâu có ngu, chỉ vì một phút thèm cỏ xanh mà bỏ cả cái cây đầy trái ngọt.

Hắn chép miệng phẩy tay:

- Thôi không có gì. Mau đi mau đi, bốn công tử còn phải che chắn thân thể hoàn mỹ.

- Hừ, xấu đui mù, lại còn kỳ dị, ai mà thèm.

Lâm Hàm Uẩn đỏ mặt lấm bầm ngúng nguẩy chạy mất, để lại Lăng Phong không hiểu ra sao.

“Kỳ dị? Thân thể ông không chút tì vết, kỳ dị chỗ nào?”

...

Lát sau.

Lăng Phong quần áo đầy đủ ra khỏi phòng.

Cả sảnh chả còn mấy người. Vài ba tên tiểu nhị đang vội vã đóng cửa thu dọn bàn ghế. Đã thế còn chả ai để ý đến hắn.

Phong ca ngoắc một tên lại, chính là tên rót trà hôm trước.

- Khách quan vẫn chưa đi sao? Ngài mau đi thôi, dù nhìn ngài chả có gì đáng cướp...

- Gì? Chưa biết sợ?

Thằng nhãi này, rất láo nha.

- A, ý tiểu nhân là... đám cướp kia đến rất gần rồi. Ngài không đi ngay chỉ sợ không kịp.

Lăng Phong không thấy lo lắng là bao. Thổ phỉ hắn cũng chả mới lạ gì, lúc trước gặp đám Lý Thành, hôm sau gặp cướp trên sông, chả phải đều bị đánh cho nằm đất cả thôi.

- Người đâu cả rồi?

- Vị phu nhân kia thì đã đi lâu rồi, còn vài người hình như đang chờ ngài ở ngoài đó.

Lăng Phong choáng váng.

Hay là giận hắn rồi?

Ài, cũng phải. Làm trò khiến nàng mất mặt trước mặt con gái yêu, không giận cũng khó.

Nhân đây cũng phải nói, tiểu thư Như Ý quả thật là cái bóng đèn quá sáng. 3 lần rồi, đều bị nàng ta phá hỏng. Ngay cả hôn cũng chưa có một lần

được trọn vẹn. Phong ca cũng đã làm công tác tư tưởng cả rồi chứ có phải không đâu.

Vội vã phi ra ngoài, chỉ thấy Cố lão, Lâm Hàm Uẩn và một tên thanh niên. Tên này chính là tên dùng “Si Mị thần công” của U Minh cung, bị Cố lão kéo theo. Lão nói tư chất không tệ, tha chết đem theo làm người hầu.

Lăng Phong nhìn quanh quất hỏi:

- Lão điên, nàng ấy đi đâu rồi?

Cố lão thờ ơ:

- Không biết, sáng sớm đã đi, khí sắc còn rất kém. Người hôm qua làm vậy gì sao?

Lăng Phong lập tức nhớ lại.

Âm mưu. Nhất định là lão già này chơi hăn, thảo m* nào lúc đó tìm mãi không ra lão ta. Thật là đã già còn đê tiện.

Chẳng qua nghĩ lại, nếu không có Như Ý phá bình, hăn lại phải cảm ơn lão mới phải.

Lăng Phong vờ buồn bực:

- Cái tâm kinh chết tiệt kia, hại ta cả đêm lăn qua lăn lại không ngủ được.

- Hahả, tự nhiên thôi. Cửu Âm chân khí, vận khí theo Thái Cực, nóng lạnh chuyển hóa lẫn nhau, thiếu âm thì nóng, thiếu dương thì lạnh. Chứng tỏ người dư dương thiếu âm, cần bổ sung chút “âm khí” đi.

Lão vừa nói vừa cười gian.

Lăng Phong tỉnh ngộ, lão già này buột miệng thế nhưng lại nói ra trọng yếu, xem ra về sau phải tận dụng hỏi han.

Lâm Hàm Uẩn lúc này mới ghé vào hỏi:

- Này, đi chưa? Người vẫn còn lời hứa với ta đó?

Cố lão ánh mắt lại gian xảo:

- Hô hô, tiểu tử ngươi khá phết, hai tay?

- Lão đừng có nghĩ nhảm, ta chỉ hứa đem nàng ta về Thái Nguyên, xong xuôi tiền trao cháo múc mà thôi.

Nói rồi hăng giọng:

- Đi thôi, ta muốn đuổi theo Thành Bích. Trong lòng ta chỉ có nàng ấy.

Lâm Hàm Uẩn đờm buồn. Chỉ có Cố lão thú vị cười nói:

- Truy đuổi mỹ nhân? Thú vị, thú vị. Làm ta nhớ cảnh tượng chiều dương năm đó...

Lăng Phong lần này lại không ngăn lão ta nói linh tinh.

Lăng Phong dần quen tính tình lão già này, không khác gì trẻ con. Hắn nếu cố ý hỏi, đảm bảo lão ta một chữ cũng không phun ra. Nhưng hắn cứ vờ vô tâm, lão ta sẽ cái bài "tự ca thán" mà nói hết. Hắn nhân tiện cũng muốn nghe xem, biết đâu lão lại để lộ cái gì.

- Lúc đó Cung Chủ bỏ đi, Thái Tổ cũng thất thế đi tìm giữa trời đất mênh mông thế này, trong tay chỉ có một bức họa. Ta và vài huynh đệ khuyên can mãi không được, đành phải hộ tống theo ngài. Ài, sức mạnh của ái tình a.

- Cung Chủ? - Lăng Phong nhảy cảm hỏi lại.

- Dao Trì Cung? Nghe qua chưa?

Lăng Phong vẫn chưa biết thân thế Công Tôn Dao, bữu môi nói:

- Dao Trì? Đừng có nói với ta cái gì ở núi Côn Lôn có Dao Trì Tây Vương Mẫu nha, này chuyện cổ tích đem đi lừa trẻ con còn được. Sao người không kể luôn Tôn Ngộ Không đại náo hội bàn đào ở đó đi? Thà người nói Thần Cung ta còn tin chút.

- Tôn Ngộ Không? Chưa nghe qua. Nhưng người thực biết Thần Cung?

Cố lão điên mặt nghiêm túc hẳn.

Lăng Phong vênh mặt lên trời:

- Biết đã là gì? Thần Cung Cung Chủ còn là vợ cả của ta đó.

Lâm Hàm Uẩn bên cạnh nghe thấy liền nhìn sang. Hắn vừa nói Thành Bích là người hắn truy đuổi, chỉ vài giây sau lại nói đã có vợ là Cung chủ gì đó. Lâm Hàm Uẩn vẻ mặt tràn đầy thất vọng.

Còn Cố lão điên ho sặc sụa, trắng mắt liếc Lăng Phong:

- Lão tổ tông nói thật với người, người không phối hợp thì thôi còn giễu cợt ta, đã vậy đừng hòng vùi vĩnh ta kể chuyện xưa nữa a.

Lăng Phong bật ngửa, hắn cũng đang nói thật. Thần Cung Cung chủ quả thật là vợ hắn, chỉ thiếu hôn lễ mà thôi.

Có điều, nhìn ý tứ này, vậy thì Cố lão cũng phải e ngại Thần Cung rồi?

Hahà, xem đi, Phong ca vẫn không đến nỗi quá thua kém. Có được bên nhà vợ quá trâu bò.

Đúng lúc...

"Giá giá"

Có tiếng vó ngựa vang lên từ phía xa.

Lăng Phong ngoái đầu ra sau quan sát.

Trong làn bụi mờ mờ, hăn bỗng thấy vài bóng dáng khá quen thuộc, đột nhiên lông mày giãn ra, mừng rỡ nói:

- Tần Quyền? Lăng Hổ? Phi Yến?

...

Cách khách điểm chừng chục dặm đường.

Văn Thành Bích ngồi trong xe ngựa, nàng kéo hờ cửa sổ hé ra một nửa khuôn mặt, nửa còn lại bị một tấm mạng che khuất. Đại Dao cùng chục tên thủ hạ cười ngựa bên cạnh.

- Đại Dao, huynh thấy mấy người cạnh Lăng Phong thế nào?

- Lão già kia... rất mạnh.

Đại Dao giọng điệu nghiêm túc.

Thành Bích cũng gật đầu:

- Người này vô cùng thần bí, chỉ e tu vi còn mạnh hơn cả Thán Tức lão nhân lúc trước. Khai Thần Thuật của ta cũng không thể nhìn ra sâu cạn.

Đại Dao im lặng không ý kiến.

Văn Thành Bích buột miệng:

- Lãng Phong dường như cũng mạnh hơn trước không ít...

Nàng nói chưa hết câu đã dừng lại, hai má không rõ vì sao lại ửng đỏ, vội vã chuyển đề tài:

- Nhưng đáng nghi nhất, chính là vị cô nương họ Lâm kia...

- Cô ta dịch dung. - Đại Dao ngay lập tức khẳng định.

Văn Thành Bích gật đầu đồng ý, lại nói:

- Còn một chuyện khác. Theo như huynh nói, cô ta từ đầu luôn tìm cách tiếp cận Như Ý, sau đó ngẫu nhiên bị bắt xuống mật thất U Minh. Thế nhưng khi huynh xuống đến nơi, cô ta không biết bằng cách nào đã thoát ra từ trước. Ta có cảm giác...

- Phu nhân, tiếp theo chúng ta đi đâu.

Đúng lúc này, Diêm Bá không rõ từ đâu phi ngựa tới, phá mất câu quan trọng.

- Tới Thái Nguyên, tìm Trường Phong tiêu cục.

- Đã biết.

Diêm Bá khẩn trương đáp rồi thúc ngựa ra trước. Văn Thành Bích trầm ngâm:

- Nếu tin tức thu lại là đúng, xem ra sứ đoàn sắp đến Thái Nguyên. Các phương thế lực khắp nơi chắc chắn đều nhắm vào chỗ này. Chúng ta nếu tận dụng được nó, quấy đục một chút, không chừng có thể cải tử hồi sinh.

Lời của nàng ước chừng cũng chỉ có Đại Dao bên ngoài và Văn Như Ý đang ngủ ngon lành trong xe là nghe được.

Đại Dao hờ hững nói:

- Sao cũng được. Có chuyện ta sẽ bảo vệ phu nhân tiểu thư đến cùng.

Văn Thành Bích cười. Nàng hạ rèm cửa xuống, đột nhiên thở dài.

Đại Dao rất tốt, trung thành, mạnh mẽ, cũng có ý với Văn Thành Bích từ rất lâu, nhưng đối với Thành Bích lâu dần chỉ như một người đầy tớ.

Văn Thành Bích đột ngột nghĩ đến Lăng Phong.

Nếu là hắn nghe câu vừa rồi, không biết sẽ phản ứng ra sao. Có nghi ngờ nàng hay không?

Mà là gì đi nữa cũng chắc chắn sẽ khác hẳn Đại Dao, đây chính là điểm khác biệt.

Nghĩ đến gì đó Văn Thành Bích lại nhoẻn miệng cười, vừa khó hiểu mà tràn đầy phong tình. Nàng căn bản không giận hắn, Phong ca đã lo lắng thừa thãi.

Nữ nhân chính là phức tạp như vậy.

Đùng đùng bỏ đi chưa chắc là giận, tò mò bên cạnh lại chưa chắc là yêu.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 233

Bổ Sung Âm Khí?

Trở lại Tam Nguyên khách điểm.

Tần Quyền mặc cho ngựa chưa ngừng vó, cứ thế nhảy luôn xuống đất.

Nếu là kẻ khác, theo quán tính đảm bảo đều sẽ chúi mũi hôn đất mẹ, khá lắm cũng phải lăn vài vòng. Nhưng Tần Quyền dường như đã tính trước, chân vừa tiếp đất hẵn liền lập tức thi triển bộ pháp quỷ dị, thân người búng như lò xo trên đất, nhìn vô cùng khoa trương.

Lăng Phong chưa kịp cười nói gì đã cảm thấy một làn gió nhẹ lướt qua, một bóng người như thiểm điện từ sau lưng vọt ra trước.

“Vù”

Cổ lão điên chỉ một nhịp thở đã lao đến đối diện Tần Quyền. Bất ngờ hơn, lão ta một tay quặp ra sau lưng, tay kia hình chưởng năm ngón đánh thẳng về Tần Quyền.

Tất cả đều há hốc mồm.

Anh em lúc đầu tưởng thổ phỉ đến, về sau hóa ra chỗ quen biết, nhưng rồi quen biết lại bất ngờ ra tay với nhau.

- Lão điên, dừng tay!

Cổ lão điên cố ý phớt lờ Lăng Phong.

Tần Quyền không hiểu ra sao, nhưng không còn thời gian cho hắn nghĩ ngợi, đành giơ tay cứng đối cứng.

Lúc ở Triều gia trang, Tần Quyền vẫn chưa gặp qua lão Cố. Đây tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng nhìn thân pháp kia quá đủ để Tần Quyền hiểu tu vi lão già này sâu không thể lường.

"Ừm"

Một âm thanh trầm đục vang lên, kéo dài như clip quay chậm. Bụi đất xung quanh tạo thành một hình cầu, đầu tiên co lại, sau đó vỡ ra, tạo nên những đợt "sóng" vô hình lan tỏa.

"Hí hí"

Đám ngựa hoảng loạn. Tất cả mọi người có mặt gần đó đều đồng loạt ngã xuống đất, chỉ lác đác vài người trụ được đợt "sóng" kia.

- Tiểu tử, khá lắm.

Cố lão cười lớn.

Tần Quyền chật vật lùi ra sau, khoe miệng đã rỉ máu. Hắn một tay ôm ngực, tay kia chuẩn bị rút kiếm.

"Kinh thật."

Lăng Phong tròn tròn mắt, đây là giao đấu thuần nội công. Xem ra, tính riêng về nội lực, tu vi của Tần Quyền đã hơn xa Lăng Phong. Cũng dễ hiểu, tên kia từng khoe luyện khí từ khi lọt lòng mẹ, tư chất đã không tệ, lại có bí kíp độc môn, trong khi Phong ca hơn 20 mới bập bẹ nhập môn, đã thế còn chả có hàng xịn nào xài. Người luyện chứ thánh luyện cũng thua.

Lăng Phong tạm dụng thời gian giải thích:

- Lão Cố, hẳn là nghĩa đệ của ta, là người quen.

- Người quen ta mới đánh. - Cố lão điên tình bơ đáp.

Không chờ Lăng Phong nói thêm, lão ta giơ thủ chưởng đánh lần hai, nhanh đến mức không nhìn thấy bàn tay đâu.

Lần này, khi cánh tay lão đến sát Tần Quyền, đột nhiên một cây côn từ đâu vung ra chặn lại.

"Bình"

Lăng Hồ xuất hiện.

Cố lão điên không hề bị đánh lui, một tay chụp đầu côn của Lăng Hồ, thân người vững như bàn thạch, Lăng Hồ làm cách nào cũng không rút ra được.

Cố lão điên nhìn Lăng Hồ, bỗng cười thành tiếng:

- Ha hả, đệ tử Phật môn lại dùng Vi Đà Côn pháp đi bảo vệ cho một kẻ dùng Quỷ Bộ. Thú vị, thú vị. Lão Bồ Đề Đạt Ma nếu sống dai như ta nhìn thấy chuyện này, chỉ e ngay lập tức hoàn tục.

Lăng Hồ không đáp.

Cố lão nhìn Tần Quyền Lăng Hồ, đột nhiên hỏi:

- Hai người thực sự xem nhau là huynh đệ?

Tần Quyền Lăng Hồ đang lúc huyết khí nhộn nhạo, không thể trả lời. Lăng Phong ở phía sau vội đáp thay:

- Đúng vậy. Bọn ta cắt máu ăn thề cả rồi...

Cố lão nhếch mép:

- Ra vậy. Hy vọng lời thề kia vững bền.

- Lời lão có ý gì? - Lăng Phong không hiểu hỏi.

Cố lão điên đột nhiên ném trả cây côn về phía Lăng Hồ, phúi phúi bụi trên người, lớn tiếng nói:

- Tốt. Hai tiểu tử các người xỏ hết tuyệt học ra xem nào. Lão phu muốn kiểm tra xem, hậu bối của mấy cố nhân năm xưa có ra thể thống gì không.

Nghe câu này, Lăng Phong cũng yên tâm chút ít, nói:

- Lão điên, người là lão tiền bối, xem thử cũng không cần mạnh tay quá đi.

Cố lão điên thấp giọng, lần đầu tiên lộ ra vẻ nghiêm túc:

- Tiểu tử, lão phu tự biết chừng mực, người tốt nhất đừng yên đó học hỏi.

- Tứ ca, không cần lo cho đệ.

Tần Quyền ho khan, khuôn mặt đỏ bừng, chiến ý bốc lên ngàn ngạt.

Lăng Hồ không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Cố lão điên. Hắn biết đây là đối thủ mạnh nhất từ trước tới nay của mình.

Đang lúc căng thẳng, Cố lão điên đột nhiên dùng Truyền Âm Nhập Mật với Lăng Phong:

"Hai tên nghĩa đệ của người căn cơ rất tốt đấy. Không biết chừng lão phu nhận chúng làm đồ đệ, xem ra có tương lai hơn người nhiều. Hề hề."

Lăng Phong chưng hửng, mặt đỏ cứt ngựa:

"Lão già, đừng quên ta là ân nhân của lão đó?"

"Hê, người vừa lười vừa láo, lão phu nản rồi." Cố lão nói như chửi.

"Tiền hậu bất nhất. Ai mà biết lão có âm mưu gì muốn hại chết ta không?" Lăng Phong bĩu môi.

"Người xứng sao? Người nghĩ mình là ai? Người tạm thời không cần biết lão phu có mục đích gì? Có một ngày người sẽ hiểu ra, dù sao không phải chuyện xấu đối với người là được. Chẳng qua, nếu người cứ dậm chân tại chỗ như bây giờ mà nói, ta cũng chẳng muốn can dự vào nữa, người vĩnh viễn cũng chỉ tầm thường mà thôi."

"Cái đó chưa chắc." Lăng Phong không cho là đúng.

"Tiểu tử, không phục? Haha. Nói cho người một chân lý. Muốn mạnh, một là liều lĩnh, hai là kiên trì. 100 người chỉ có 1 người thành công. Như người bây giờ, ngay bước liều cũng không làm, vậy thì chả có tí cơ hội nào đến cả, suốt đời chỉ lẩn quẩn quanh sinh kế tư dục rồi chết."

"Chết thì đã sao? Ta cũng không hiểm lạ." Lăng Phong vẫn không chịu phục

Kỳ thực lời Cố lão hằn đồng ý sâu sắc. Không liều không thể làm giàu, không lý không tán được gái

"Haha. Lão phu không biết linh hồn người làm cách nào vượt Quỷ Môn sống lại, nhưng người tưởng lần chết tiếp theo sẽ may mắn như vậy sao?"

Lăng Phong tiếp tục trầm mặc.

Chết đi sống lại, xuyên không niết bàn, đều là chuyện ngàn năm có một. Chính mồm đầu trâu mặt ngựa ngày ấy đã nói với hắn như vậy.

Bản thân Lăng Phong không chắc cái "Âm phủ" kia là thật, có khi chỉ do đại não hắn lúc sắp chết tưởng tượng ra. Việc hắn xuyên không, rất có

thể chả phải "âm tào địa phủ" nào quản cả, mà là hấn lọt vào một đường hầm không thời gian nào đó.

Nhưng tất cả đều không quan trọng nữa. Quan trọng là hấn đã có cuộc sống mới, được làm lại lần nữa, đã vậy phải làm cho tốt. Nói không xa, mấy tháng nay, suốt ngày chỉ chạy rồi chạy, Phong ca cũng chán tận cổ rồi...

"Hừ." Lăng Phong thở hắt một ngụm trọc khí.

Cổ lão điên nhảy cảm đoán ra gì đó, Truyền Âm oang oang:

"Tốt lắm, tư tưởng khai thông rồi đúng không?"

Nói lại, Cổ lão điên lúc này đang giao đấu "1vs2" với Tần Quyền Lăng Hồ, nhưng đồng thời lại dùng thần lực Truyền Âm cho Lăng Phong, rất có phong phạm đại cao thủ.

Hai người truyền âm cho nhau, nhoáng cái đã một nén hương thời gian.

Cổ lão điên mặt mũi vẫn "trắng hồng tự nhiên" không có lấy một giọt mồ hôi nào. Lão khí định thần nhàn cười ha hả, nội lực thần lực chả có gì là suy giảm. Đã thế, thi thoảng lão còn mở mồm chê bai Tần Quyền Lăng Hồ kém cỏi này nọ, so với thời thanh xuân của lão kém một vạn tám ngàn dặm, khiến hai tên kia tuy sắp chống không nổi vẫn hăng máu đánh tiếp.

...

Đám Hàm Uẩn Phi Yến và mấy tên tiểu nhị lực đực kéo nhau vào mái hiên. Bọn họ cũng tự biết thân phận, mặc cho mấy vị "thần thánh" bên ngoài đánh nhau. Thậm chí tiểu nhị còn mang cả ghế ra ngoài, vừa hóng mát, vừa tiện cho anh em bình luận, chỉ thiếu điều trải chiếu chõng tiền.

Cổ lão điên như phân thành hai, một phân thân đánh nhau, một phân thân chỉ dạy Lăng Phong.

"Người nghe đây. Lực bất đả quyền, quyền bất đả công. Nói cho dễ hiểu, luyện kinh lực là thô thiển, luyện quyền cước vẫn thô thiển, chỉ có công lực nội ngoại kết hợp mới thành đỉnh cao."

"Nội lực có thể chia làm ba: Âm nhu Dương cương Thái cực. Hai tên bằng hữu này của người, tên cầm côn dùng Dương cương khí. Tên còn lại, chính là Âm nhu."

Lăng Phong vỡ lẽ ra.

"Luyện loại nào không quan trọng, trọng điểm là phải kiên trì. Đồng thời tìm được một môn công pháp thích hợp để phát huy nội lực ra. Người nếu nội công theo Âm nhu, mà ngoại công lại dùng Dương cương như tên cầm côn kia, thì coi như râu ông này chắp cằm bà kia, chỉ tổ phí phạm."

Lão này đang nhắc khéo hử, Lăng Phong không hợp xài Đạt-ma quyền nữa?

Vậy chứ xài cái gì giờ? Khổ sở lắm mới luyện được. Thiệt là nhọ mà.

Biết rõ lão già này không phải lúc nào cũng tử tế như vậy, Lăng Phong bắt thời cơ hỏi:

"Nói như vậy, luyện nội công Thái cực sẽ có lợi nhất?"

"Có thể nói như vậy. Hơn phân nửa công pháp trong thiên hạ đều thuộc Thái cực. Hơn nữa, kể cả người dùng công pháp thuần âm hay thuần dương, nội công Thái cực vẫn phát huy tác dụng, chỉ là hiệu quả sẽ giảm chút ít."

"Vậy cái Cửu Âm kia...?"

Cổ lão tỏ ý khen ngợi:

"Hỏi hay lắm. Cửu Âm tâm kinh, nghe tên tưởng như Âm nhu, kỳ thực lại là Thái cực. Trong người người có sẵn một luồng nội lực kỳ quái. Tuy ta không rõ ràng tên gọi nhưng bản chất tám phần là Thái cực, vừa hay phù hợp để luyện hóa Cửu Âm."

"Ngay cả lão cũng không biết cụ thể là gì?"

Lăng Phong hơi thất vọng. Hắn rất muốn biết tâm pháp thần pháp của mình chính xác là gì.

"Dù sao lão phu biến mất 600 năm. 600 năm trôi qua, võ lâm có biết bao biến động chứ? Nhưng ta vẫn có thể khẳng định, nó có liên quan đến Đạo gia?"

"Đạo gia?" Lăng Phong nhíu mày.

Liễu Thanh Nghi từng nói qua. Không chỉ tâm pháp, ngay cả thần pháp của Lăng Phong cũng liên quan đến Đạo gia, nàng ta thậm chí còn nhắc đến Thái Ất Thần công gì đó của Toàn Chân giáo.

"Vậy còn chuyện âm dương tối qua?"

Cổ lão thông dong truyền âm đáp:

"Đó là vì người mất cân bằng âm dương. Thái cực tối quan trọng chính là sự cân bằng, bởi vậy luyện nội công Thái cực tuy có lợi nhất, nhưng cũng khó khăn nhất. Ta e rằng cách luyện khí bấy lâu của người không chuẩn mực, quá nặng về dương cương, khiến âm dương tích tụ không đều. Lúc người dùng khẩu quyết Cửu Âm, nội lực đột ngột hưng vượng, chênh lệch càng rõ rệt, dĩ nhiên gây cảm giác khó chịu."

"Nói vậy làm sao luyện tiếp?"

"Cái đó ta đã nói rồi."

"Bổ sung âm khí?" Lăng Phong ngay lập tức hỏi lại.

Chỉ là lần này Cố lão điên đã không truyền âm phản hồi nữa, ngược lại nói băng quơ:

- Ba người các người nếu ăn ý với nhau, vậy sẽ là một tổ hợp không tệ đó.

Cố lão xoay mặt tiếp tục giao chiến, từ đó về sau không truyền âm thêm gì khác, bất kể Lăng Phong có gọi ra sao.

Lão già này, luôn đều như vậy. Xem ra lão đang câu kéo Lăng Phong, đúng như những gì lão đã nói. Lão ném Cửu Âm cho hắn, cũng không phải là cho không, mà là khiến Lăng Phong ham hố, sau đó chỉ biết ăm ức muốn biết thêm mà phải làm theo lời lão.

Thâm v*!

Đoạn tiết lộ của Cố lão điên, Lăng Phong không phải đều không biết, nhưng quả thật có đôi chỗ cũng giúp Lăng Phong lĩnh ngộ thêm. Chỉ riêng cái cuối cùng, bổ sung âm khí làm sao làm? Lão ta lại không chịu nói luôn.

Phong ca đầu óc vô cùng thuần khiết, lập tức nghĩ tới ba chữ.

Chẳng lẽ phải cần... xxx? Thái âm bổ dương?

Khụ!

Thuần khiết, phải thuần khiết. Cái kia bên thâm hiệp, không đúng thể loại, bị kiểm duyệt sờ gáy đó.

Tạm không rõ ràng, hắn bèn ngồi luôn xuống đất nhắm mắt tĩnh tọa.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 234

Cao Cầu Thì Sao?

Tầm gần trưa.

Đám Lăng Phong vẫn ở cạnh Tam Nguyên khách điểm, chẳng qua đã bị đá bay ra lề đường. Hết tiền phòng, người ta cho ngồi lại sảnh mới là lạ.

Lăng Phong lúc này mới hỏi han Tần Quyền Lăng Hồ:

- Sau khi ta bỏ đi, Triều gia thế nào?

Tần Quyền cười đáp:

- Triều Lam trấn an quan khách, nói kia chỉ là tập tục kết hôn của Triều gia, đợi đủ 7749 ngày tân lang tự động quay lại, phu thê ân ái mặn nồng.

Lăng Phong toát mồ hôi, còn đòi hăn quay lại?

Lại nói, Triều Lam cũng rõ thâm, bắt người ở rể mà cứ như an táng, còn có cả 49 ngày cúng giỗ. Xem ra cả Triều gia chỉ chờ ngày chụp được Phong ca, liền đem hăn đi chôn sống. Ai đời làm cho khuê nữ nhà người ta mang tiếng chồng bỏ ngay ngày cưới.

Nói ra, Phong ca cũng thật xin lỗi Nguyệt Nga cô nương. Giá như dung nhan nàng ta được 1/10 cái tên, hăn đã có thể tình nguyện hy sinh để lấy nàng, chẳng này...

Lâm Hàm Uẩn bên cạnh đột nhiên hỏi Lăng Phong:

- Người thực sự đã kết hôn rồi sao?

Tần Quyền từ đầu đã rất tò mò về cô gái này nhưng nhịn không nói, bây giờ mới có dịp để hỏi chuyện:

- Vị cô nương này là?

- Ta họ Lâm, là...

- Là bạn qua đường thôi. Ta nhận lời đưa nàng ta tới phủ Thái Nguyên.

Lăng Phong giành nói, tránh cho Lâm Hàm Uẩn nói sai cái gì hiểu lầm linh tinh.

Tần Quyền nhìn Lăng Phong, rồi lại nhìn Lâm Hàm Uẩn, vờ gật gù.

Lăng Phong nhìn cái bộ dáng của thằng nhãi kia, biết kiểu gì cũng đang nghĩ bậy bạ, hăn liền đánh sang chuyện khác, tránh cho Tần Quyền lại hỏi vặn lung tung:

- Các người về sau vẫn ở Triều gia, bọn họ không làm gì cả sao?

- Làm gì được? Đệ và Lăng Hồ ở đó gần như vô địch, còn được tiếp đón như thượng khách. Triều Lam năm lần bảy lượt mời mọc, thậm chí muốn kết nghĩa với bọn đệ. Còn hứa chỉ cần bọn đệ đồng ý, ngay lập tức có trăm tên thủ hạ đi theo.

- Điều kiện tốt như vậy? Người còn chạy tới đây làm gì?

- Chẳng phải vì đi tìm huynh sao? Tình cảm huynh đệ chúng ta thân thiết như vậy...

- Thôi dẹp đi. - Lăng Phong trề môi.

Tần Quyền cười qua quýt, nói:

- Triều gia trang quy mô không tẻ, chỉ e còn lớn hơn Phong Vân đoàn chúng ta. Ăn ở cũng coi như tạm được, chỉ tiếc cái xó đó mỹ nữ chả có ai. Đệ còn đang độc thân, đâu thể chôn vùi đời trai như vậy được.

Lăng Phong nhớ đến người suýt làm "vợ cả" của mình, buột miệng:

- Còn có Triều Nguyệt Nga gì đó đấy thôi.

Tần Quyền giật nảy người, xấu hổ cười:

- Ấy, kia là tẩu tẩu nha.

- Hừm. Tẩu tẩu khác tuyệt nhiên không thể, riêng cô ta thủ tục vẫn chưa hoàn tất, Lục đệ người nếu giúp Tứ ca ta rước đi, coi như giúp ta một cái ân tình.

Tần Quyền xua tay lia lịa:

- Không được, đệ là người có nguyên tắc.

Lăng Phong bĩu môi khinh bỉ. Quyền đệ tám phần cũng nhìn ra Triều Nguyệt Nga mặt mũi như quý đỏi, bày đặt cái gì "nguyên tắc". Nhớ năm xưa gặp Lý Sư Sư, chưa gì đã dạn trước Lăng Phong không được giành với hẳn, nếu không tình nghĩa huynh đệ vứt sang một bên mà thôi.

Tần Quyền bỗng ra vẻ thần thần bí bí:

- Mà nha, mấy ngày nán lại Triều gia âm thầm quan sát. Đại tẩu, thân phận, hành tung, đều không đơn giản đâu.

"Còn cần người nói sao?" Lăng Phong nghĩ thầm.

Chiếu theo lời Cố lão nhận định, vị Triều cô nương kia về cơ bản đã chết, bây giờ không biết chừng bị một bà lão bất tử nào thay thế. Lần đó hẳn vừa nhìn "chân diện mục" đã sợ đến rớt mật mà bỏ của chạy lấy người.

Phong ca xem phim kinh dị không một trăm thì cũng một ngàn mà còn bị hù đến như thế, nữ chính đơn giản mới lạ.

Lăng Phong quay sang Lăng Hồ đang tĩnh lặng một góc, hỏi:

- Còn đệ, sao không ở lại Triều gia? Ta nhớ đệ thân Đồng Tử Công, không để ý chuyện mỹ nữ mới phải.

- Không thích. - Lăng Hồ đáp gọn lỏn.

Tần Quyền nói xen vào:

- Hề hề. Quên nói cho huynh, hắn ta không để ý mỹ nữ, nhưng để ý đạo sĩ.

- Là ý gì?

- Huynh còn nhớ cái tên Công Tôn Thăng chứ?

- Đạo sĩ điên?

- Chính hắn, không hiểu làm cách nào lại thành thân tín cho Triều Lam, trên dưới Triều gia đều tin hắn sái cổ, Lăng Hồ mỗi lần nhìn thấy hắn là muốn đánh nhau.

Lăng Phong cười cười, lý do kiểu này cũng chỉ đùa cho vui, hắn cũng không hòa thêm, nghiêm túc hỏi:

- Nói vào vấn đề đi. Hai người sao lại sang Hà Đông? Thực chỉ muốn đuổi theo ta?

Lúc Lăng Phong lên kế hoạch chạy đi, hắn chưa hề quyết định đi hướng nào. Theo suy nghĩ thông thường, Tần Quyền Lăng Hồ sẽ phải đi về phía nam. Lý do là huynh đệ Cao Diệp đã đi hướng đó từ trước. Lăng Phong

không để lại ký hiệu nào, nhất là vì hắn đã qua sông, Tần Quyền Lăng Hồ làm cách nào mà tìm được?

Tần Quyền cũng dùng đùa cợt, nói:

- Bọn đệ đúng là đuổi theo huynh, đều nhờ có Phi Yến chỉ đường.

- Ồ?

Lăng Phong nhìn sang Tạ Phi Yến đang đùa cây cỏ bên cạnh, cô bé chỉ nhìn hắn cười ngây ngô. Trong lúc hắn không để ý, Cổ lão đang lim dim cũng hé mắt nhìn Phi Yến.

Lại nghe Tần Quyền nói:

- Đệ ở Triều gia trang, nghe được một vụ tài bảo. Cái đêm huynh nhảy vào phòng đại tâu... Khụ, Triều Lam đang rủ rê một đám đi cướp cống vật.

Lâm Hàm Uẩn ngồi cạnh bỗng đứng dậy động thân lại chỗ Phi Yến, xem ra không thích nghe chuyện trộm cướp này.

Lăng Phong hỏi:

- Vậy thì làm sao?

Tần Quyền nhìn Lăng Phong, giọng hơi thấp xuống:

- Bọn đệ cũng tính tham gia cướp chỗ cống vật đó.

- Sứ đoàn chỉ e cả ngàn người. Có mấy người chúng ta cướp thế quái nào được...

Lăng Phong nói nửa câu không khỏi ngớ người ra, nhớ ra vấn đề quan trọng nhất:

- Từ từ, khoan đã. Cống vật? Người tính cướp quan quân? Chúng ta là người Tống nha.

Tần Quyền thờ ơ đáp:

- Đệ cũng không nhận mình là người Tống bao giờ...

Lăng Phong cười méo xệch, hẳn cũng chẳng xem mình là người Tống chính thống, chẳng qua... Cướp của triều đình, này m* nó thành tội phạm mất rồi.

- Người... cũng biết chúng ta đang có thân phận gì?

Tuy Lăng Phong chưa bao giờ hé lộ ba chữ "Mật Thám ty", nhưng với độ láu cá của Tần Quyền, có lẽ cũng đã đoán ra một phần.

Chỉ nghe Tần Quyền nhếch mép hỏi:

- Tứ ca, huynh định làm ăn kiểu này đến bao giờ?

- Kiểu này là kiểu nào?

- Đệ và mấy anh em, ngay từ đầu đều không ưa gì triều đình. Chuyện Tứ ca nhận triều đình thuê lần này, nếu để Phương Đại ca biết, Tứ ca nói xem phản ứng của họ ra sao đây? Nói thật Tứ ca đừng giận, Tứ ca kêu bọn đệ đi Hà Bắc, bọn đệ tám phần đều không đồng ý. Chẳng qua, một là Tứ ca làm Đương gia, ngay lần đầu xuất quân bọn đệ không thể phản đối. Hai là ngày đó Hắc kỳ chúng ta tiêu thì quá nhiều, nhưng kiếm lại chẳng bao nhiêu, cho nên...

Lăng Phong hơi bất ngờ. Hóa ra mấy đứa này cũng biết suy nghĩ lắm, cứ tưởng cả đám đều vô tâm vô phế.

Tần Quyền tiếp tục nói:

- Lần nọ Tứ ca thất bại, còn về lại đó làm gì? Chi bằng nhân đây thích gì làm đó luôn. Hắc kỳ ngày trước chưa ra đời chưa hiểu chuyện, qua chuyện này đệ nghĩ mấy đứa Tiểu Xuyên cũng đã cứng cáp hơn. Đệ không phải nói khoác, mấy ngày ở Triều gia trang, đệ thấy ngay đám tự xưng "hào kiệt" kia mà còn quật tung Hà Bắc Sơn Đông được, chúng ta không việc gì không làm được.

Lăng Phong không cho là đúng:

- Chuyện nhiệm vụ chuyện triều đình, ta sẽ suy nghĩ. Ta cũng chẳng muốn bám vào triều đình mãi. Nhưng là chuyện cướp đệ vừa nói, ta không đồng ý. Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau.

Lăng Phong uống vội chén nước nhuận họng, nói:

- Đám du thủ du thực kia hết đường sống mới phải đi làm phỉ. Chúng ta có đường sống tại sao phải đi so với chúng? Hà Bắc Sơn Đông, "trời cao Hoàng đế xa", tuy không ai quản, nhưng kiếm ăn cũng chỉ đủ qua ngày đoạn tháng, cho nên mới phải đi cướp. Chúng ta ở kinh thành, cơ hội gấp bội, tuy đôi lúc bị triều đình quản thúc, coi như có quy luật qua lại mà thôi. Nhưng đâu đến mức phải "máu anh hùng" đi làm phỉ tặc.

Tần Quyền nhất thời không thể phản bác.

Lăng Phong hiểu suy nghĩ của Tần Quyền, nói trắng ra là “anh có bản lĩnh, coi trời bằng vung”.

Lăng Phong tuy cũng là dạng coi trời bằng vung, nhưng hẳn có quy tắc của mình.

Hai năm trước đến đây, vì miếng cơm manh áo phải đi làm thuê ở chợ Tây Trường An, có lúc tranh giành với cả một con chó. Đó là một vết thương trong lòng Lăng Phong, là giới hạn hẳn sẽ không quay lại lần hai.

Năm xưa hẳn là kẻ có học thức, làm phòng PR, đâu thể rơi rớt đến trình độ đi ăn cướp.

Không thể vì là xuyên không, đây là dị giới, rồi muốn làm gì thì làm. Hồng cả phẩm chất tốt đẹp xã hội chủ nghĩa, khụ!

Tần Quyền coi bộ cũng thấy nhụt chí làm bậy, chỉ tiếc rẻ:

- Lần này đi hộ tổng cống vật là một tên tham quan, Cao Cầu gì đó. Nghe đâu bị dân chúng vô cùng căm ghét, có cướp thực ra cũng không phải xấu lắm.

- Cao Cầu thì sao chứ? Từ từ... Cao Cầu?

Lăng Phong không khỏi trợn mắt há mồm.

- Huynh biết tên này?

- Biết... một chút.

Cao Cầu nha. Nhờ đá cầu mà làm quan, vai phản diện Thủy Hử, Phong ca không biết mới lạ.

Lăng Phong cũng không có hứng thú với tên họ Cao này, cùng lắm nhìn mặt một cái gọi là đã biết là xong.

Tần Quyền nhìn thấy Lăng Phong lưỡng lự, liền hỏi ngay:

- Sao? Huynh đổi ý?

- Hừm, để từ từ xem đã.

Cố lão không biết từ đâu đột nhiên thò đầu vào:

- Ê, câu kia là của lão ca, không được xài bậy. Mà các người đang bàn đi cướp gì sao? Lão tổ tông rất ủng hộ cướp bóc đó. Nhớ ngày đó dưới ánh

chiều dương...

Lăng Phong mới mặc xác lão, nói:

- Trước mắt cứ vào thành Thái Nguyên cái đã.

Lâm Hàm Uẩn lúc này cũng lại gần, tỏ vẻ lo lắng nói:

- Chúng ta chỉ có hai con ngựa kia, làm sao đi hết?

Lăng Phong nhú mày, lại vấn đề.

Lúc sáng Tần Quyền Lăng Hồ đến có đem theo 2 con ngựa già, ít tiền túi nếu mua bánh bao nước uống nữa coi như sạch. Còn may tiền trợ Tam Nguyên có đám Thành Bích trả cho. Ở đây có đến 6 người lớn 1 trẻ nhỏ, 2 thớt ngựa già yếu căn bản không thể chở 3 chở 4.

Sau một hồi tính toán, rút cục Lăng Phong đành phải để lại 2 con ngựa ở khách điểm, đổi một cái xe trâu kéo.

Cả đoàn lục đục lên đường.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 235

Một Quyền Một Nữ Ngủ Say

Chiều tối.

Giữa một khoảng đất trống trải, bập bùng ánh lửa lúc to lúc nhỏ.

"Lộp bộp"

Một tiểu cô nương dùng gậy khều khều, sau đó ngẩng đầu vui thích nhìn từng đốm lửa bay vào không trung. Ở bên cạnh, một lão nhân chống tay ra sau ngựa mặt nhìn trời. Kế đó là một thanh niên đang ngáp, cạnh hắn là một thiếu nữ đã cuộn mình ngủ say.

Không có Google Maps tính đường, đám Lăng Phong ngồi xe trâu non một ngày, đến đêm xuống lại dừng ngay giữa đồng, Lăng Phong đành ngủ thêm một đêm dã ngoại. Máy anh em và Cố lão thì chẳng sao, chỉ tội cho 2 thiếu nữ Hàm Uẩn Phi Yến.

Cũng may hôm qua vừa mưa, hôm nay thoáng nắng.

Tần Quyền Lăng Hồ và A Si đã chạy một vòng cây cỏ kiếm ít đồ mặn, mấy cái bánh bao khô căn bản không đủ. Chỉ còn Lăng Phong Cố lão và hai chị em Lâm Tạ.

Hàm Uẩn hình như đã ngủ say, Lăng Phong ngáp một cái nói:

- Lão điên, kiếp trước có cố sự gì hay kể thử. Tỷ dụ, bằng hữu kẻ thù các loại...

- Lão ca của người là thiên hạ đệ nhất nhân, người nói xem kẻ thù ít hay nhiều?

Lăng Phong nhếch mày, lão điên này ngoài bệnh dài dòng còn thêm cả bốc phét.

Cố lão cảm thán:

- Bốn tọa 600 năm trước oai hùng một phương, anh tuấn tiêu sái, ...

- Ta lạy ngài tổ tông, này tính cái gì chuyện xưa?

- Ấy, người cuối cùng cũng chịu gọi lão tổ tông? Haha. Lão tổ tông đây rất cao hứng, sẽ kéo dài câu chuyện thêm một chút.

Lăng Phong "facepalm".

Cố lão điên đổi giọng trầm lắng, mắt không tiêu cự nhìn vào đồng lửa, chậm rãi kể:

- Thái Tổ trước kia là huynh đệ với mấy người chúng ta, bọn ta đánh đông dẹp bắc, ngay cả Lý Uyên cũng không phải đối thủ. Kết cục Thái Tổ lên ngôi, hắc làm Hoàng đế, dĩ nhiên hộ vệ tầng tầng lớp lớp, an toàn mà hưởng thụ. Nhưng còn chúng ta thì khác, kẻ thù cứ thế tìm đến. Có đôi khi ta cũng không hiểu chúng ở đâu ra mà lăm như vậy, đánh mãi không xong. Bốn tọa võ công đâu phải để đùa, đáng tiếc kẻ cuối cùng lại ngoài dự đoán của ta. Hắc không thể hoàn toàn tiêu diệt ta, đành dùng quỷ kế nhốt linh hồn của ta dưới hầm ngầm. Đến hôm trước thoát ra ta mới biết chỗ đó gọi là tháp Định Châu...

Nói rồi lão ta nhìn thẳng lên trời cười lớn:

- Haha, các người trăm phương ngàn kế muốn giết ta sao? Chống mắt lên mà xem, lão Cố ta không chỉ sống, mà còn sống rất thọ...

- Khụ, ta vẫn chưa thấy mình xuất hiện.

Lăng Phong cắt đứt mạch vui sướng của lão.

- Người ở Đại Danh đêm đó quây gà bay chó chạy, thần lực đánh bậy đánh bạ, thế nhưng ngẫu nhiên giúp lão ca hoàn thành bước cuối cùng, thoát ra ngoài.

Lăng Phong ngẫm nghĩ, có lẽ lão này nói đến đêm hắc và Công Tôn Thăng bị quân lính truy đuổi.

- Nói như vậy, cái thân xác này của lão là của người khác?

- Dĩ nhiên, xác thịt chỉ cần không có khí huyết lưu thông, vài ngày là đã không dùng được, nói gì 600 năm. Tiểu huynh đệ nói mình từ 800 năm sau về đây, lão ca không thềm dị nghị, nhưng lão ca khẳng định thân thể người có được là đoạt từ kẻ khác.

Lăng Phong cười gượng, không thể phủ nhận, lão này quả thật biết rất nhiều bí ẩn.

Lăng Phong chợt nghĩ đến một chuyện, quay sang nói:

- Khoan đã, người nói ta người và Triều cô nương kia ta còn tin được, nhưng Phi Yến và Nguyệt Dung là vong hồn nhập vào, ta tuyệt đối không tin.

- Người tin hay không không phải chuyện của ta.

Tạ Phi Yến đang nghịch lửa, nghe đến tên mình ngậy thơ nhìn sang.

Nhưng nếu Cố lão nói thật, thì vừa hợp với lời Công Tôn Thăng.

Nguyệt Dung Lăng Phong cứu đến 3 lần, vậy cũng khó biết nàng ta bị sửa mệnh lần nào. Và lại, Lăng Phong cũng không ở cạnh Nguyệt Dung thường xuyên, không phân biệt được sai biệt trước và sau.

Còn Phi Yến, ở hẻm núi kia được Lăng Phong cứu sống, nhưng sau đó có một đoạn thời gian cô bé tự bỏ đi. Có thể biến cố xảy ra trong lúc đó. Điểm đáng nghi nhất chính là cô bé đột nhiên bị câm.

Chỉ là, cô bé vẫn rất trẻ con, không hề có biểu hiện nào quá “khác người” cả.

Lăng Phong nhìn Phi Yến, nhẹ giọng hỏi:

- Phi Yến? Muội nghe hiểu không? Muội thực sự là tướng hồn sao?

Phi Yến hai mắt chớp chớp, hoàn toàn là vẻ hồn nhiên không hiểu chuyện.

- Lão điên, giải thích đi. Cô bé đâu có vẻ gì là biết, hay gian manh như lão?

Cố lão cười nói:

- Ai nói tất cả tướng hồn đều gian manh?

- Trọng sinh nhiều lần, sống quá lâu, không gian cũng khó.

Cố lão cười nhạt, không giải thích cho Lăng Phong, chỉ nói:

- Ta không kỳ quái việc nàng ta hồn nhiên, ta chỉ kỳ quái việc người quên sạch. Lão tổ tông còn nghi ngờ người diễn đấy. Chẳng qua, nếu người đang diễn thật, thì lão tổ tông cũng có lời khen, có thể qua mặt được cả bốn tọa.

- Hừm, ta đang nói thật, ta thực sự...

Đúng lúc, có tiếng sột soạt bên cạnh.

Lâm Hàm Uẩn tỉnh ngủ, cũng không biết nàng ta có nghe được gì không.

Nhìn vẻ uể oải của Lâm Hàm Uẩn, Lăng Phong buột miệng hỏi:

- Sao vậy? Lạnh không ngủ được à?

Lâm Hàm Uẩn dịu dàng ngược đầu, nhoèn miệng cười một cái mệt mỏi. Sau đó nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, đột nhiên tựa đầu vào vai hắn, nhắm mắt xong mới nhỏ giọng nói:

- Uhm, lạnh.

Lăng Phong trong tim bộp chộp mấy cái.

Dáng điệu của nàng ta vừa rồi, thật con m* nó quyến rũ chết người. Hắn thầm mắng cái mồm hoa lá của mình gây họa, bày đặt hỏi thăm quan tâm nàng làm cái gì chứ.

Nói trắng ra, mấy ngày qua Phong ca đã rất cố gắng diễn vai thô lỗ với xú nữ họ Lâm này.

Lý do thì đơn giản thôi, giữ khoảng cách. Hắn không muốn để nàng ta hiểu lầm mình có tình ý gì.

Lăng Phong có thể thoải mái thừa nhận, hắn là một kẻ háo sắc. Nếu Lâm Hàm Uẩn dung nhan khá thêm một chút nữa thôi, cũng không cần quá xinh đẹp, Lăng Phong có lẽ sẽ xiêu vẹo ngay và luôn. Cô gái này có một sự quyến rũ ẩn giấu chí mạng, nhất là mỗi khi nàng ta tỏ vẻ dịu dàng.

Thực ra, xấu không có tội, xấu thì mới chung tình.

Chỉ phiền là Phong ca có vợ đẹp để theo rồi, thật khó mà đối lòng đạo đức giả, đóng vai nam nhân “chỉ trọng tình không xem sắc” được. Độc giả sẽ khinh bỉ hẳn.

Lúc này, tiểu muội Phi Yến chán nghịch lửa, thế nào cũng lon ton chạy sang chỗ Lăng Phong. Cô bé cứ tự nhiên như không, chui vào nằm luôn vào giữa hai đùi hẳn, xong nhắm mắt ngủ ngon lành.

Dafuq?

Tình huống gì đây?

Bên vai một chị, dưới đùi một em. Phong ca mị lực 3P lại lần nữa bạo phát?

“Khục khục”

Có tiếng Cổ lão ho sù sụ, Lăng Phong giả vờ lơ đãng.

Lát sau, ánh chùng hai tỷ muội bên thân đã ngủ, hẳn nói:

- Phải rồi, lão ném Cửu Âm ra, muốn ta bán mạng cái gì? Nói trước, ta hoàn toàn có thể hủy kèo, lão muốn ra sao thì ra. Dù sao, ta còn chưa luyện được cái gì cả.

- Chuyện này cũng có lợi với người. Lão tổ tông còn thấy thiệt.

Lăng Phong im lặng, cũng không tỏ thái độ hiếu kỳ. Phải “bán mạng” thì còn hiếu kỳ gì nổi.

- Ta muốn người đi đào một chỗ kho tàng.

- Kho tàng? Chỗ nào?

Cổ lão dừng chốc lát, ra vẻ trầm giọng nói:

- Kho tàng của Thái Tổ.

- Mộ Chu Xán?

Lăng Phong kinh hãi ra mặt:

- Ta cũng chịu thua đấy. Lão không phải nói mình là huynh đệ đồng cam cộng khổ của Thái Tổ Chu Xán sao? Bây giờ lại còn muốn đào quan tài của hắn để tìm bảo?

Lăng Phong mấy ngày qua dần tin Cổ lão, nhưng bây giờ hắn lại phải nghi ngờ tính chân thật của câu chuyện “sống lại 600 năm”, cũng như nhân cách rắm thối của lão ta.

Nếu lão ta đều đang nói thật, Lăng Phong thật không biết dùng từ gì để đánh giá lão này. Đào mộ của huynh đệ năm xưa, vừa tham lam vô sỉ, lại vừa bất nhân bất nghĩa. Nói “điên” cũng không đủ độ.

Xem chừng lão ta đang nói dối một trong hai chuyện, hoặc là... dối tất.

Cổ lão mặt già không nhịn được đỏ lên. Không biết là vì bị bóc mẽ hay là vì xấu hổ.

- Khụ. Lão tổ tông cũng không nói sẽ tự đi đào bao giờ, mà là đang chỉ điểm cho người thôi.

Lăng Phong bĩu môi, trên mặt lão ta khắc rõ 3 chữ “ta đào, người chỉ làm culi”.

Cổ lão lại khàn giọng dụ dỗ:

- Không phải người gặp khúc mắc trong tu luyện sao? Bảo tàng của Thái Tổ, cũng không chỉ có vàng bạc châu báu, mà còn có bí mật võ đạo vũ khí thượng thừa các loại nhiều vô số kể. Người chỉ cần vào một lần, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý đó.

Lăng Phong vẫn không chút lay động.

Lý do rất đơn giản, hắn không tin Cổ lão, không tin kho tàng kia có thể đến tay hắn.

Thiên hạ đầy rẫy dân đào mộ cổ, còn Lăng Phong lại không biết chút gì bên ngành mộ cổ, tranh cơm với người ta thế nào đây. Hơn nữa nếu dễ chơi, Cổ lão việc gì lại nói cho hắn nghe? Lão căn bản là một tên lọc lõi, mọi lời “tiết lộ” đều có bẫy.

Nhưng Lăng Phong cũng không muốn cứ thế cắt đứt câu chuyện.

Tốt xấu cũng là một mật thám, mọi tin chính là nghiệp vụ. Tình báo, quan trọng là lúc tổng hợp, phải sáng suốt chọn lọc, tin nào cần giữ, tin nào phải bỏ thôi.

Vì vậy hắn bĩu môi nói:

- Đã gọi lăng mộ đế vương, đào của ai mà chẳng có thu hoạch ngoài ý. Chẳng qua, ta có đọc qua một ít thư tịch. Nếu ta nhớ không nhầm, lăng của Chu Xán đến giờ vẫn không ai biết ở đâu.

Cổ lão mặt già ho khan vài cái, mới nói:

- Người quên ta là ai? Ta không cần đọc cũng biết mấy dòng sử liệu kia bị Chu Lệ xóa cả rồi.

- Chém gió, người không biết chữ, có tài liệu cũng đọc vào mắt.

Cổ lão ho sù sụ:

- Thế có nghe không?

- Nghe! - Lăng Phong thản nhiên.

Cố lão điền vẻ mặt thần bí nói:

- Chu Lệ có thể dựng chuyện qua mặt thiên hạ, nhưng riêng lão tổ tông của người thì không. Lúc ta thoái ẩn cũng chính là lúc Chu Lệ đoạt ngôi, ta kịp thời biết một bí mật. Chu Lệ đã lấy chính tên địa điểm kia làm niên hiệu của mình, mục đích thật giả lẫn lộn, dân gian sẽ dần bị che mắt.

- Niên hiệu của Chu Lệ?

Lăng Phong nhíu mày, một cảm giác kỳ quái nổi lên dọc sống lưng.

Lão Cố gật đầu, nghỉ một lát chậm rãi nói ra hai chữ:

- Vĩnh Lạc.

Lăng Phong giọng không dám tin.

Vĩnh Lạc, Chu Lệ, dị giới này thật đủ kỳ quái.

Chu Lệ này, vì sao lại có quá nhiều điểm giống Chu Lệ trong chính sử của thế giới cũ như vậy? Giống như chính là một người. Nên nhớ là, triều Minh ở thế giới này và triều Minh kia đâu phải là một? Thời đại lệch hẳn mấy trăm năm, ngay Thái Tổ là anh trai Chu Lệ, vốn phải là Chu Nguyên Chương, thì lại là Chu Xán.

Nhưng cái trọng yếu là, Phong Vân đoàn của Lăng Phong, chẳng phải đang ở ngay trấn Vĩnh Lạc sao?

Năm đó đánh bậy đánh bạ tìm một chỗ sơn thủy cảnh miếu dùi kiếm cơm mà thôi, lại ở ngay trên lăng mộ của “kẻ bí ẩn” Chu Xán kia?

- Hai ông cháu đang nói gì vậy?

Tần Quyền Lăng Hồ và A Si đã trở về.

Lăng Phong nhìn mấy con gà rừng trong tay Tần Quyền, trêu nói:

- Chỉ có thể thôi sao?
- Quanh đây chỉ có thứ này thôi, nếu còn có món khác đệ đã đem về.

Lăng Phong chỉ sang tấm da sói Hàm Uẩn đang đắp tạm, đắc ý nói:

- Sao lại không còn? Xem đi, đó là ta hôm trước một quyền hạ gục đấy.

Tần Quyền gian manh, hai mắt chớp chớp cười mỉ mỉ nói:

- Tứ ca thì giỏi rồi, một quyền liền hạ một nữ nhân ngủ say.
- Khụ khụ! Ta nói con sói. - Lăng Phong ho sù sụ.

Lâm Hàm Uẩn giống như nghe thấy, thế quái nào lại càng khép mình sát Lăng Phong.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 236

Tin Văn

Phương nam.

Gần đây phía nam khá nhiều tin hot.

Đầu tiên là tin các thế lực phản động đột nhập Trung nguyên, tiến hành khủng bố Toàn Chân, ám sát nguyên thủ quốc gia. Hiện chính quyền đang phong tỏa Chung Nam sơn, tiến hành điều tra làm rõ.

Nhằm hợp bàn ngăn chặn, Cái bang Toàn Chân cũng đã tổ chức một hội nghị cấp cao. Đại diện Cái bang Mã Tĩnh Sinh đã có buổi hội đàm thân mật với quyền Giáo chủ Toàn Chân Dương Thanh Phong. Song phương nhấn mạnh mối quan hệ gần gũi chân thành, cùng tiềm năng hợp tác to lớn của giang hồ kinh đô. Cái bang đặc biệt tán dương sự phát triển mạnh mẽ và những thành tựu to lớn gần đây của Toàn Chân. Hai bên đi đến quyết định tiến thêm một bước mở rộng giao lưu học hỏi, làm nền tảng thúc đẩy hiệp định xuyên Trung nguyên.

Chỉ tiếc trong quá trình hội đàm phát sinh xung đột, vẫn chưa thể đưa ra thông cáo chung.

Nhưng đáng nói là phần tin vĩa hè.

Theo nguồn tin không chính thức của một nhân sĩ tên Đại Hoàng xin phép được giấu tên, tại Vĩnh Lạc trấn phụ cận Trường An, một địa danh mới nổi gần đây, có tin đồn nhân sĩ địa phương vừa phát hiện kho báu trăm

năm trước. Trong thời gian chờ chính quyền địa phương xác minh, tạm thời do Phong Vân đoàn, một tổ chức địa phương tiếp quản.

Khụ!

...

Trần Vĩnh Lạc.

Trải suốt một con đường đất dài, dưới bóng những tán cây xanh mướt, từng đoàn người ngựa đang chậm chậm di chuyển.

Một đám trẻ con đứng bên đường không ngừng chỉ trỏ, chốc chốc chạy theo hò hét.

- Tiểu Cầu, đồ người kia là chữ gì?

- Dễ ẹc, chữ "hoàng".

- Hả, sao người biết?

Tiểu Cầu hếch mặt lên trời không nói, sau đó lại nhìn theo đoàn xe ánh mắt đầy hâm mộ. Thằng bé không biết chữ "hoàng" viết thế nào cả, nhưng nó thông minh hơn đám kia. Lá cờ đang phấp phới kia màu vàng, chắc chắn đây là đoàn xe của Hoàng kỳ Phong Vân.

Hai năm trước, trấn Vĩnh Lạc chỉ là một tiểu trấn yên bình, phóng mắt nhìn cũng chỉ lứa thừa vài căn nhà.

Giờ đây lại khác hẳn. Quán trà từ lâu, tạp hóa tiệm rèn, thậm chí có cả khách điểm, không khác nào một cái tiểu thành thị. Điểm đặc biệt, trên đường cái thi thoảng lại từng tốp võ lâm nhân sĩ đi lại, rất có phong vị phóng khoáng quan ngoại. Nên biết, càng gần kinh thành giang hồ càng kín tiếng, miễn cho bị quan sai hỏi thăm, lóng ngóng lại lòi ra cái tiền án tiền sự nào thì xong.

Chỗ này không khác gì thành đất riêng của Phong Vân. Thôn dân vẫn còn đó, nhưng cuộc sống của họ đã phụ thuộc vào Phong Vân. Bọn họ làm đủ nghề thủ công nuôi trồng chỉ để trao đổi với Phong Vân, đám thanh niên cũng phân nửa làm tạp dịch cho đoàn. Ngay như đám trẻ bên đường cũng ước mơ lớn nhanh rồi xin vào Phong Vân, chúng nghe nói một tháng ở đó mấy chục văn tiền, còn được đi đây đi đó tung hoành nam bắc, ở cái trấn này chỉ thế thôi đã là vinh quang lắm.

...

Trong trấn, quán trà họ Bạch.

Một thanh niên chạy vội vào, vẻ mặt khoa trương.

- Đã nghe tin gì chưa? Ở trên núi có mỏ vàng đó?

Vài người hào hứng bàn tán, cũng có kẻ bình thản:

- Hừ, hứng thú nổi gì? Chỗ đó giờ này kín như bưng, đều bị Hắc kỳ Phong Vân chặn hết lối ra vào rồi.

- Hắc kỳ Phong Vân?

- Chưa nghe đến sao? Quán quân Lôi đài chiến mấy tháng nay đều là người của Hắc kỳ đó.

- Người nói "Sát Thần" Tôn Lập? Kẻ này quả thật rất khủng bố, ta từng xem hắn đánh qua.

Kẻ nào đó hô lên:

- Sắp đến giờ đánh rồi đó, mau đi tìm chỗ.

Vài tên đả thủ, có lẽ từ chỗ khác đến dò la, không đi xem đánh đấm vẫn ngồi cất giọng phân tích:

- Ài, khi xưa chỗ này heo hút, làm gì có ai biết đến chứ? Đám Phong Vân kia không dám ở kinh thành lại chạy ra đây, anh em còn tưởng vì nhát chết. Hóa ra chúng đã biết ở đây có mỏ vàng, đi trước một bước. Chúng ta ấy à, biết cũng đã muộn rồi. Xem ra chỉ còn chờ chúng đào hết thỏi lớn, chúng ta vào sau ăn chút canh thừa mà thôi.

Xung quanh không khỏi gật gù. Mặc dù không thiếu kẻ âm thầm tính toán kế hoạch, nhưng cơ bản đều nhất trí Phong Vân đoàn sẽ ôm mất tám phần.

...

Hồ nước trung tâm.

Xung quanh hồ giờ này đã chật người xem, xôn xao bàn luận.

Một tên thanh niên hào hứng nói:

- Người nói lần này Phong Vân vẫn giữ quán quân chứ?

- Điều này dĩ nhiên, nghe nói Hắc kỳ Phong Vân có đến mười mấy người 3 sao, mấy tên kia làm sao là đối thủ.

Một gã trung niên đầu tóc kỳ quái chen vào, giọng điệu khinh thường:

- Phong Vân các người là chủ nhà, ý đông hiệp yếu mà thôi. Ta nghe nói lần này Hà Nam Đệ Nhất Cước cũng tham gia, chưa lên đài chưa biết ai hơn ai a.

- Người nói ai ý đông hiệp yếu...?

Cảnh tượng tranh chấp thực ra không lạ. Chẳng qua, nếu chưa ai rút vũ khí ra đòi chém nhau, đám thủ vệ Phong Vân gần đó cũng không rảnh đi quản.

Chen lẩn trong đám đông quan sát, có thể thấy giữa hồ nổi lên một cái võ đài hình vuông bằng đá lớn. Đây chính là sản phẩm Lăng Phong để lại, võ đài UFC, không nghĩ bây giờ lại có tiếng như vậy.

Lăng Phong đến từ thời đại kỳ quái, nơi mà đánh chơi ăn tiền thật, một trận WWE đánh đấm như diễn kịch là tiền tỷ, một trận League of Legends cũng có thể ra tiền tỷ. Người cổ đại có thể quen với việc đào tạo nữ ngôi sao trên thuyền hoa kiếm tiền, nhưng biến một võ sĩ thành “siêu sao” kiếm tiền thì không phải ai cũng nghĩ đến.

Lăng Phong hiểu rõ, thời đại khác biệt, võ đài mà hắn lập ra sẽ không bao giờ đạt đến trình độ của thế kỷ 21, bởi vì thiếu mất một nguồn tiền vô cùng lớn, bản quyền truyền hình. Nhưng lợi nhuận từ cá độ và bán vé là chắc chắn sẽ làm ra được.

Ngày đó lập ra UFC, Lăng Phong đã tính trước đến giai đoạn kiếm tiền, tỉ mỉ chia sẵn thành league, định ra các quy tắc rõ ràng, tạo điều kiện để kinh doanh về sau.

Chỉ là Lăng Phong vạn vạn không ngờ đến, không cần chờ hắn trở về, đã có người nhìn ra tiềm năng làm giúp hắn. Lôi đài đã không còn hạn hẹp trong đoàn, không ít nhân sĩ tự do từ bên ngoài cũng đến tham gia, điều này kéo theo người xem dần đông, kể từ tháng trước ai muốn xem phải mua vé mới vào được, thậm chí có cả cá độ.

...

Từ võ đài nhìn về hướng nam, ở góc hồ nổi bật một tòa lầu 2 tầng, treo cờ lớn của Phong Vân, xung quanh canh chừng cẩn mật. Bên cạnh lầu còn có một guồng nước vô cùng lớn đang chậm chậm quay.

Lúc này, trên tầng hai tòa lầu nọ.

Cạnh cửa sổ, một trung niên thư sinh áo xám, tay phải cầm một cây sáo bằng sắt, cứ từng nhịp từng nhịp gõ vào tay còn lại. Gã quan sát võ đài một lúc rồi nói:

- Lần này mấy tên cược Hắc kỳ thắng, chỉ e lỗ to.
- Chính Kỳ, trò cá cược này cứ để như vậy sao?

Lão giả vừa nói là Mặc lão, tạm thời giữ vị trí Đường gia thay Lăng Phong.

Thư sinh nọ cười, còn mang theo vẻ đắc ý:

- Dĩ nhiên. Chỉ cần quản lý tốt, đó là nguồn lợi rất lớn cho chúng ta.

Người này là người mới, tên Lục Chính Kỳ. Cũng chính là người giúp Lăng Phong thúc đẩy UFC ngay cả khi không có Lăng Phong ở đây.

Họ Lục được Mặc lão mời về, Lăng Phong vẫn chưa gặp qua hắn ta. Lục Chính Kỳ có biệt danh "Thiết Địch", bởi có sở thích thổi một cây sáo sắt. Trong một đoàn toàn những anh xôi thịt, chọc ra một người thanh nhã như họ Lục, dĩ nhiên nhanh chóng có biệt danh. Toàn bộ việc cải tổ quản lý trong đoàn mấy tháng qua đều một tay gã sắp đặt.

Vị trí mưu sĩ của Phong Vân đáng ra phải rơi vào tay Gia Cát Vinh, bởi hắn ta vừa là kết nghĩa của Lăng Phong, vừa quỷ kế không ít. Chẳng qua, dường như Mặc lão e ngại kẻ này, cố ý mời Lục Chính Kỳ về. Gia Cát Vinh phản ứng với chuyện này thế nào không rõ, bởi hắn cũng không thường xuyên về trấn Vĩnh Lạc.

Lục Chính Kỳ nhìn xuống đám đông, thấy gì đó nói:

- Tên võ sĩ kia, là Phương Hùng đem về từ Kinh Hồ.
- Nếu để hắn thắng, vậy chẳng phải không tốt cho Hắc kỳ lắm sao?

- Có gì mà không tốt, về sau càng có trò hay để xem, tiền sẽ càng nhiều. Haha.

Lục Chính Kỳ gõ gõ cây sáo, nhếch mép cười.

Nhân tiện nói đến các nhóm khác trong đoàn.

Phương Hùng rất ít khi về Vĩnh Lạc, đây là một trong vài lần hiếm hoi có thể thấy mặt hắn. Lần này Phương Hùng đặc biệt dẫn về một võ sĩ tham gia lô đài, thậm chí cười ha hả tuyên bố tên kia sẽ đánh bại cả Hắc kỳ đội.

Phương Hùng tuy làm ăn xa ít khi xuất hiện, nhưng lại là người có tiếng nói nhất ở Phong Vân đoàn. Ngoài việc là lão Đại, hắn còn là Tổng tiêu đầu Phong Vân tiêu cục, thủ hạ dưới tay đã ngót 200.

Tiếp đó là Lục kỳ. Trước kia, khi Công Tôn Tán đưa vài người trong tộc tới đây, phần còn lại ở Bảo Độc trại hầu hết phản đối, cho rằng Phong Vân đoàn quá tầm thường không đáng gia nhập. Hiện tại đã khác, thanh niên Bảo Độc thậm chí không phải họ Công Tôn cũng lũ lượt kéo nhau đến. Liền ngay cả lão già Pháp Trưởng lão khó tính khi xưa Công Tôn Hạo, cũng mặc kệ mặt mũi tham gia Lục kỳ.

Mối quan hệ giữa Công Tôn gia và Phong Vân đoàn vẫn rất vi diệu. Như Công Tôn Tán từng nói, mọi chuyện nằm ở Công Tôn Dao, nàng ta theo ai, cả Công Tôn gia sẽ ủng hộ người đó.

Mặc lão nhận ra điều này, vì vậy cũng rất tích cực vun đắp cho Lăng Phong. Chỉ tiếc lão đã già, không hề giỏi trò làm mối này. Bên cạnh đó, Phương Hùng vẫn chưa hề từ bỏ ý định với Công Tôn Dao. Lão Hùng có thể một tháng mới về Vĩnh Lạc một lần, nhưng quà cáp gửi cho Công Tôn Dao thì hình như tuần nào cũng có.

Phương Hùng phát triển lớn mạnh, Long Bác Khôn cũng không phải tay vừa. Dần dần có xu hướng một bang phái độc chiếm mấy huyện trấn quanh

đây.

Chỉ có Đại Đường gia Lăng Phong là đi một lèo chưa về, mấy tên mới vào đoàn còn chẳng biết mặt hăn, không khéo vài hôm Phong ca đem mồm trở về là bị đá bay luôn.

...

Thực ra, tình huống của Phong ca cũng không thảm vậy.

Các tiêu đội của Phương Hùng, tuy nói về nhân vật lực là mạnh. Nhưng nếu nói riêng về tiền, thì khó lòng cạnh tranh với bất động sản, ngân hàng, công ty thời trang và vũ đài.

Đất đai ở Vĩnh Lạc trấn, năm đó Lăng Phong đều bỏ tiền thu mua đứng tên, có thể nói hăn chính là địa chủ chỗ này. Trấn càng mở, người càng đến, giá càng tăng. Chỉ riêng lợi nhuận cho thuê đất mở tiệm cũng rất khá.

Phong Vân tiền trang mặc dù do Gia Cát Vinh quản lý, nhưng chủ vẫn là Lăng Phong. Gia Cát Vinh dường như không có tham vọng làm thương nhân, hăn chỉ dùng tiền trang làm chỗ ăn qua ngày, còn lại đều lo chạy đi làm quen tạo quan hệ với quan lại, cũng không rõ để làm trò gì. Thành ra tiền trang vẫn là của Lăng Phong.

Phong Vân tư lượ vốn của Lăng gia, hiện vẫn của Lăng gia. Nhưng dường như trước khi đi Lăng Vân đã sắp xếp gì đó, hoạt động có chút tách riêng với thương hội của Lăng gia. Vị trí chưởng quầy do thân tín Tào quản sự làm, vận tiêu do Phong Vân đoàn lo. Tiền lời Lăng Phong vẫn nắm một phần.

Nhưng bất ngờ nhất là nguồn thu từ Hắc kỳ. Hắc kỳ vì thất nghiệp, chuyển sang đánh vũ đài, ban đầu có tưởng chỉ chi không thu, hiện tại có xu hướng ăn nên làm ra. Hiện tại một mình “sát thần” Tôn Lập lên đài đánh một trận đã bằng tiền lời Lục kỳ đi tiêu hai chuyến.

Cho nên, tuy không có mặt trấn giữ, nhưng tài sản Phong ca để lại vẫn rất hùng hậu. Thành ra vị trí của hãn vẫn rất vững.

Chẳng qua cách làm của Lăng Phong bị không ít anh em sinh bất mãn, trong đó có Phương Hùng.

Những người như Phương Hùng, thích thì đưa tiêu không thích thì cướp núi làm sơn tặc, kiếm được thì chia không kiếm được thì tan. Bọn họ không thích kiểu kinh doanh có quy củ kiểu công ty như Lăng Phong làm.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 237

Lăng Mộ

Lúc này, ở một phòng nhỏ gần hồ UFC.

Phương Hùng đang lạnh nhạt hỏi:

- Lão Long, ta nghe nói bên các người phát hiện một mỏ vàng?

- Chuyện này...

Long Bác Khôn có phần lưỡng lự.

Hồi đó phát hiện ra dấu vết vàng, Long Bác Khôn và Lăng Phong đều nghĩ bên trong núi có mỏ, đã lên kế hoạch đãi vàng. Thậm chí Lăng Phong còn chạy đi lập cả tiền trang, mục đích ẩn là về sau rửa vàng tuồn ra ngoài, giao cho Gia Cát Vinh quản.

Chẳng qua, mấy ngày gần đây đám huynh đệ có phát hiện bí mật mới.

Cái chỗ vàng kia, không phải là vàng lẫn trong đất cát chảy ra, mà là...

Chuyện này vốn là của Bạch kỳ, Lăng Phong giao hết cho Long Bác Khôn, nay Phương Hùng lại vờ vô tình hỏi đến, khiến Long Bác Khôn không biết có nên nói không.

Phương Hùng vờ gặng hỏi:

- Sao vậy? Có gì khó nói sao? Ta chỉ quan tâm vậy thôi. Dù sao việc đào vàng cần nhân lực. Hoàng kỳ của ta nhân thủ đông đủ, lại đều là hảo thủ, người nếu cần thì đánh tiếng là được.

Long Bác Khôn cười gượng, nghĩ một lát nói:

- Đúng là đang cần người, vả lại kia khả năng không phải mỏ vàng...

- Ồ, vậy chứ là gì?

Long Bác Khôn hạ thấp giọng nói:

- Có mấy tên biết chút bên đào mộ, nói có thể bên dưới là một cái lăng mộ. Thậm chí là lăng một Hoàng đế.

Phương Hùng không kìm được hít một hơi, ánh mắt lộ vẻ ham muốn:

- Bảo tàng? Thực sự? Còn nguyên sao?

- Nguyên hay không thì chưa biết, bọn ta cũng đang đau đầu với nó.

Bên ngoài hồ nước, quanh võ đài bỗng ồn ào hẳn lên.

- Phong Vân Hắc kỳ Tôn Lập lên đài.

Chỉ thấy Tôn Lập là một thiếu niên da ngăm đen, kẻ này là một trong 9 người Hắc kỳ, ở lại trấn giữ Vĩnh Lạc, còn đâu đều theo Lăng Phong lên phía bắc.

- Kinh Hồ Vô danh Hắc võ sĩ lên đài.

...

Ngày hôm sau.

Cuối thu, trời càng lúc càng lạnh.

Đằng sau dãy núi đá lớn, tại một mỏ khai thác đá Hán Bạch Ngọc.

Chỉ thấy xung quanh đều phấp phới những lá cờ chữ "Phong" màu trắng, thấp thoáng vài bóng người đang dăm chiêu.

Long Bác Khôn đang đứng trước một cái động đất hun hút. Ở đó có vài khoáng công để ngực trần đang canh gác, chốc chốc từ trong đường hầm tối đen lại có vài người đẩy từng xe đất đi ra.

- Đại ca, hay là... chúng ta tung tin ra ngoài, cho đám tham lam nhảy vào trước chết trước? Dưới núi đã có rất nhiều kẻ nghe tin đổ về rồi, không sớm thì muộn cũng không cản được.

Người này là A Vỹ, thân tín của Long Bác Khôn.

Long Bác Khôn chỉ lắc đầu, đây là hạ sách.

Gã đang đau đầu, không biết là ai đã để lộ tin ra, cũng may là kịp thời bịt lại một ít. Đám giang hồ khác mò đến vẫn không sao, chỉ sợ quan binh cũng nghe tin.

Đây là địa bàn khai khoáng trọng yếu của Bạch kỳ, bên dưới có rất nhiều mỏ quý còn chưa khai thác hết. Nói trắng ra, Bạch kỳ đang khai thác lậu, bề ngoài đào đá, kỳ thực là đào mỏ kim loại. Nếu chỉ vì một cái hầm mộ mớ hồ mà vừa hại huynh đệ tổn thất, vừa bị quan phủ thu hồi đất đai phát hiện chân tướng, vậy thì lợi bất cập hại.

Đang lúc Long Bác Khôn nghĩ không ra kế sách, lại có đàn em chạy vào báo:

- Lão Đại, Phương Tổng tiêu đầu đến.

Lát sau, Phương Hùng dẫn theo tầm chục huynh đệ đi vào. Đi cùng có một tên da đen vô cùng cao lớn.

Đúng, là người da đen, làm chúng huynh đệ đều tò mò không thôi.

Trung nguyên từ thời Minh đã giao thương khắp nơi, có cả thương nhân Byzantine da trắng, người Arab da ngăm, cho nên xuất hiện nô lệ da đen cũng không lạ. Chẳng qua rất hiếm gặp, đặc biệt là trong nội địa như Trường An. Thông thường phải chạy xuống Quảng Châu thì sẽ dễ gặp hơn.

Có tên thợ mỏ nhận ra tên da đen kia, cất giọng bàn tán:

- A, hẳn là tân vô địch Lôi đài chiến hôm qua...
- Vậy sao? Sao lại đen sì như vậy, thật là kỳ quái.
- Nghe nói tên là Hắc Nô, là nô lệ Tây Vực, khỏe như một con trâu. Hắc kỳ Tôn Lập căn bản không thể động hắn, đành chịu thua.

Phương Hùng nghe cả vào tai, lộ ra chút đắc ý. Gã phải mất rất nhiều tiền mới mua được tên nô lệ dị nhân này từ thương nhân Kinh Hồ.

Vừa vào đến nơi, Phương Hùng nhìn cửa động sâu hoắm hỏi:

- Ở đây à?

Long Bác Khôn nghiêm túc nói:

- Mấy tháng trước, anh em ngẫu nhiên đào đá bị sập, lộ ra cửa động này. Về sau còn lộ ra cả một cái địa đạo bí ẩn được đào từ trước. Mấy anh em đoán là trộm mộ đào để lại.

- Nói vậy, đã có kẻ vào rồi?

Phương Hùng lộ ra chút thất vọng, có lẽ lo rằng mình đã đến muộn, bên trong kho tàng đã bị kẻ khác nãng sạch.

Long Bác Khôn nói:

- Đúng là có kẻ đã vào, nhưng hình như là vào mà không có ra.

- Chết cả ở trong đó?

- Ta cũng đã mất một huynh đệ trong đó. Hôm trước cử 3 người vào dò, 1 người chết bên trong, 2 người trở ra được thì 1 bị trúng độc, cả khuôn mặt biến dạng thành câm điếc, chỉ còn lại 1...

Chưa nói hết câu, thì có một tên giám công chạy lại:

- Long Đại ca, A Đình cũng có chuyện rồi...

- Lại làm sao?

- Phát điên, nói năng hồ đồ không rõ.

- Mau đi xem sao.

Long Bác Khôn vội vã quay đầu:

- A Đình chính là tên thứ 3 còn sống đi ra.

Phương Hùng nghe vậy cũng vậy huynh đệ theo xem.

Lát sau, bọn họ đến một cái lán nhỏ, chỉ nghe bên trong có tiếng hú hét cuồn cuộn, đồ đạc đổ vỡ, bên trong có tiếng quát mắng nói cái gì “câu nô tài” “không được vào mộ” các loại từ ngữ khó hiểu.

Long Bác Khôn vội vào trong hỏi han, Phương Hùng chỉ ló mặt vào nhìn một cái liền đi ra ngay.

- Phương Dương gia...

Một tên thanh niên nhỏ thó tiến lại.

Lại nói, Phương Hùng là Tổng tiêu đầu, nhưng coi bộ miễn cảm với vị trí “Đương gia”, cho nên thủ hạ Hoàng kỳ đều gọi gã đệm thêm hai chữ Đương gia.

Thanh niên nhỏ giọng:

- Tại hạ cảm thấy chuyện này có chút “quá trùng hợp”.
- Trùng hợp chỗ nào?
- Điên lúc nào không điên, ngài vừa tới thì điên.
- Ý Lý tiên sinh là...?

Kẻ này họ Lý, đang làm mưu sĩ cho Phương Hùng, cũng có chút học vấn Tam Tự Kinh. Nghe nói thì cứ không đỡ phải đi bán chữ linh tinh, xảo diệu thế nào gặp Phương Hùng ở Kinh Hồ rồi đi theo, dần dà làm mưu sĩ.

Chỉ nghe gã ra vẻ mưu lược nói:

- Giả điên, sợ bị tra hỏi bố trí bên dưới, thậm chí là để Đương gia nhụt chí không vào nữa.
- Hừm, chắc không phải. Kể cả ta không vào hôm nay, hắn cũng không thể cứ thế làm một mình, về sau một khi đào ra được cái gì thật, hắn dám gặp ta sao?
- Đương gia, Long Bác Khôn là ai? Một tên đầu đà Diêm bang mà thôi. Chẳng phải năm đó hắn bị huynh đệ mình phản bội tới mông mới biết sao? Điều đó chứng tỏ, hắn căn bản không có tầm nhìn xa trông rộng như Đương gia, làm sao có thể tính xa được.

Phương Hùng trầm giọng:

- Dù sao ta đã đem người đến rồi, chắc chắn phải vào.

- Đường gia anh minh.

Lát sau, Long Bác Khôn mặt nhăn nhúm đi ra chửi:

- M* kiếp, rút cục là lãng mộ gì.

Tên họ Lý đánh mắt, ý tứ “hắn đang diễn đó”, Phương Hùng hiểu ý nói ngay:

- Để người của ta đi vào thử.

- Phương Đại ca, bên dưới vô cùng nguy hiểm...

- Haha, ta đem đến đều là hảo thủ, võ công cao cường, không phải lo.

Nói rồi không chờ Long Bác Khôn khuyên nhủ gì, Phương Hùng đã phất tay cho chục tên thủ hạ bắt đầu vào động, có cả Hắc Nô đi cùng. Gã và tên họ Lý thì vẫn đứng ngoài quan sát.

Gần hai canh giờ im ắng cứ thế trôi qua tẻ nhạt.

Ngay khi Phương Hùng nóng ruột muốn tự thân vào xem, thì...

- Aaa...

Một kẻ tóc tai bù xù như ma chạy thục mạng từ trong động ra, vừa ra ngoài đã úp sấp đầu xuống đất, toàn thân rách toác thê thảm.

- Sao rồi? Người đâu cả? Hắc Nô đâu?

- Có quý, có quý. Đường gia, bên trong có quý. Hắc Nô chết rồi...

Long Bác Khôn hơi nhui mày, đây là lần đầu gã nghe xưng hô của thủ hạ với Phương Hùng.

Phương Hùng quát hỏi:

- Mau nói rõ cho ta. Bên trong xảy ra chuyện gì?

Tên thủ hạ mặt vẫn trắng bệch, run rẩy kể ngắt quãng:

- Bên trong, khắp nơi là cơ quan cạm bẫy, trùng trùng điệp điệp, còn có... cả khí độc, căn bản không thể tránh hết được. A Ngự A Kiên... chết ngay khi vừa vào. Bọn tiểu nhân... may nhờ có... chút thân pháp, mới đi vào được mấy chục trượng... Sau cùng vào một thông lộ cổ quái, đi nửa canh giờ... vẫn không tìm thấy lối ra, lại thêm... 3 người bị bẫy chết...

Gã dừng một chút, nuốt một ngụm nước bọt nói tiếp:

- A Toàn nói... có lẽ là mê cung, cho nên chia nhau ra đánh dấu. Đi tiếp nửa canh giờ... vẫn không thể ra, bọn tiểu nhân... quyết định quay lại. Chỉ là, khi trở ra thì... phát hiện... phát hiện toàn bộ dấu hiệu lúc trước... đã bị... xóa sạch, thay vào đó là hình những... dấu tay to ấn vào tường. Bọn tiểu nhân cũng mặc... cứ một mạch quay lại cửa thông lộ. May sao... quả thực ra được. Nhưng vừa ra... thì phát hiện có người đứng sẵn ở đó chờ...

- Có người khác bên trong?

- Không không, không phải người... Là quỷ, là một con quỷ. Hắc Nô xông ra, con quỷ... chỉ vì một cái, Hắc Nô liền bị... nhấc bổng lên, sau đó thì... thùng ngực mà chết. Sau đó, A Toàn, Tiểu An... Tiểu nhân chạy... bán sống bán chết mới thoát ra được. Mẹ ời, còn muốn về nhà...

Nói đến đó thì đã nước mắt nước mũi tèm lem.

Long Bác Khôn thở dài, lời của tên này không khác mấy so với lời của A Đình trước khi phát điên. Khác là có đoạn thông lộ và con quỷ kia rõ hơn, người của Long Bác Khôn thậm chí còn chẳng kịp gặp ai.

Tên mưu sĩ họ Lý lúc này lại là người tỏ vẻ kinh hoàng nhất, thì thầm:

- Không lẽ thực sự có ma quỷ trấn giữ? Phương Dương gia, hay thôi bỏ đi. Tại hạ nghe nói, lăng mộ Đế Vương, trước khi chôn xuống đều cho người vùi chử ma chử quỷ đến canh, không có thiên binh vạn mã căn bản không thể vào đâu...

Long Bác Khôn tỉnh táo hơn, nói:

- Mấy huynh đệ biết chút bên đào mộ nói, những lăng mộ thế này, chỉ e phải có bảo đồ mới được...

- Tàng bảo đồ sao?

Phương Hùng nhìn cái động sâu hoắm nọ, chính thức lộ ra vẻ trầm trọng, đồng thời còn có tò mò ham muốn.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 238

Con Đế Bằng Giấy

Cùng lúc.

Bên trong kinh thành, dưới mật thất đầu não Mật Thám ty.

Kha lão đọc một xấp tình báo các nơi gửi về, trầm giọng nói:

- Gần đây lại rộ lên tin đồn về kho báu Chu Công sao? Chu Thông, người cử thêm nhân thủ tìm hiểu một chút. Nếu có thể, thì chúng ta dùng luôn nó làm mồi nhử, dẫn dụ vài kẻ giấu mặt xuất hiện. Mấy đám phản tặc kia, luôn luôn thiếu tiền, chắc chắn có hứng thú với kho báu.

- Vâng, đại nhân.

Cảnh Dương cũng có mặt, liếc hỏi:

- Kho báu Chu Công? Đại nhân nói là Đế lăng của Minh Chu Xán?

- Ủm. - Kha lão gật gật đầu.

Cảnh Dương lại hơi khó chịu.

Trong hai Phó Chỉ huy sứ ở Mật Thám ty, Cảnh Dương thường phụ trách những vụ việc liên quan đến phản loạn dân biến các loại. Trong khi Chu Thông, lại hay được Kha lão giao những vụ có chút “ma quái kỳ lạ”, kiểu giang hồ võ lâm một chút.

Vốn ban đầu Cảnh Dương còn lấy đó làm tự đắc. Vì gã cho rằng như vậy tức là gã có khả năng hơn, cho nên mới phải lo chuyện “đại sự” như phản loạn.

Nhưng thời gian gần đây, không hiểu sao gã lại thấy, mấy vụ án kỳ quái kia mới là trọng điểm mà Kha lão muốn tra. Vì ngay cả vụ phản loạn lớn như Yên Vương, Kha lão cũng ném cho Cảnh Dương rất nhanh gọn, thậm chí gã báo cáo lão cũng không hỏi han gì nhiều.

Lại nghe Kha lão nói:

- Sắp tới có sứ đoàn đi Kim, lần này Thánh Thượng đặc biệt chỉ thị. Cảnh Phó sứ, người phụ trách một chút.

- Vâng.

Cảnh Dương chấp tay, chút khó chịu vừa rồi đã tan biến.

Gã nghĩ, mặc kệ Chu Thông có được giao vụ kỳ quái thú vị ra sao, Cảnh Dương gã làm đều là liên quan đến ý tứ Thánh Thượng. Về sau Kha lão nghỉ hưu, Thánh Thượng căn bản không biết Chu Thông là ai, còn không phải là Cảnh Dương gã sẽ làm boss?

Cảnh Dương nhớ ra gì đó, nói:

- Lão Chu, lần trước nói điều tra Lăng gia và thân phận Phi Long, có gì hay không?

- Vẫn chưa.

Chu Thông bình thản. Thực ra, cho dù có, y cũng sẽ không nói cho Cảnh Dương. Mỗi người một việc, Kha lão đã giao cho Chu Thông, Cảnh Dương ngang cấp không có quyền trực tiếp hỏi.

Cảnh Dương lại hỏi Kha lão:

- Đại nhân, có chuyện này hạ quan vẫn luôn canh cánh. Phi Long là con của Lâm thị. Mà Lâm Canh năm đó liên quan đến bản án kia. Cứ để hẳn trong tổ chức, liệu có khiến Thánh Thượng nghi ngờ chúng ta hay không?

Kha lão nói:

- Chỉ cần không để ai cũng biết, chỗ Thánh Thượng không có vấn đề.

Cảnh Dương vẫn không chịu để yên, tiếp tục phân tích:

- Yên Vương năm xưa từng chống quân Liêu cùng Lâm Canh, quan hệ hai bên rất không tồi. Lần này Yên Vương tạo phản, có không ít tướng lĩnh phe Lâm Canh cũng ngầm đi theo. Chờ cho phản loạn kết thúc, Hình bộ chắc chắn sẽ truy cứu, mà đã truy kiểu gì cũng sẽ về đến chỗ Lâm gia, đến lúc đó...

Chu Thông lên tiếng:

- Mấu chốt là vụ án của Vệ Thần phi năm đó. “Ma nữ gây hại triều cương”? Cái lý do này thật quá mơ hồ khiên cưỡng, thế mà cũng có thể làm thành thật được.

- Lão Chu người chẳng lẽ cũng muốn lật lại vụ án đó sao? Hoàng hậu nương nương lúc này đang một tay che trời...

Chu Thông cười nhạt:

- Có gì không thể. Vụ án của Thần phi về cơ bản kẻ hở có ở khắp nơi, ngay cả trong dân chúng cũng đầy rẫy người nghi ngờ không phục. Chỉ là chính Thánh Thượng cũng không muốn tra mà thôi. Một khi Thánh Thượng muốn tra, nương nương cũng làm gì được? Chỉ cần tìm các nhân chứng vật chứng năm đó, liên kết lại một chút, lập tức có thể phục hồi danh dự cho Thần phi, Lâm lão tướng cũng không phải mang oan ức như vậy.

Cảnh Dương cũng không phải hoàn toàn phản đối, chỉ nói:

- Nói thì vậy, mười mấy năm rồi...

Chu Thông lại vuốt cằm, nói:

- Nếu ta nhớ không nhầm, năm đó Vệ Thần phi bị lật đổ, cũng là lúc nàng vừa sinh một tiểu công chúa. Vị Công chúa đó, đến hiện tại vẫn không rõ tung tích. Tuy sau đó không tìm thấy, nhưng trong hồ sơ cũng chỉ ghi là “mất tích”, không có ghi là “đã chết”. Rất có khả năng đã được thủ hạ Thần phi đem giấu đi. Nếu có thể tìm được nàng ta...

Kha lão bỗng trầm giọng nhắc:

- Thôi được rồi, chuyện này chúng ta không cần trực tiếp nhúng tay vào.

Chu Thông là kẻ thông minh, lập tức liếc sang:

- Ý đại nhân là, gián tiếp?

Ở đây là mật thất, 3 người đều là ăn ý nhiều năm, Kha lão cũng không giấu diếm vuốt râu nói:

- Thái tử vừa thu nạp một nữ nhân họ Lâm làm trắc phi, xem ra cũng đã có ý muốn đưa Lâm gia trở lại, chắc chắn hẳn sẽ tiến hành điều tra. Chúng ta chỉ cần ở ngoài quan sát, cần thiết thì dẫn đường là được.

Chu Thông như có điều suy nghĩ. Y bỗng nghĩ đến việc Kha lão hết lòng bồi dưỡng Lăng Phong. Xem ra Cảnh Dương nghi ngờ không phải không có lý.

Chu Thông liền hỏi dò:

- Đại nhân muốn ngầm giúp Lâm gia và Thần phi?

- Dù sao cũng là giải oan cho một vị mãnh tướng và nương nường, chỉ cần làm cẩn thận, không tính là chia bè kết phái.

Cảnh Dương nhăn mày:

- Nhưng còn Hoàng hậu nương nường...

Chu Thông coi như đã hiểu ý Kha lão, liền nhàn nhạt chặn Cảnh Dương:

- Lão Tam, người chúng ta phục vụ là Thánh Thượng, làm việc vì xã tắc. Nương nường cho dù có quyền thế thế nào, cũng chỉ là một nữ nhân hậu cung dựa vào ngoại thích mà thôi. Người việc gì phải sợ đầu sợ đuôi như vậy?

Lát sau, đợi cho Cảnh Dương Chu Thông rời đi, Kha lão bỗng cất tiếng:

- Vào đây đi!

Một bóng đen xuất hiện, trên mặt mang mặt nạ hí kịch nụ cười.

Kha lão cầm vài thứ gì đó, phất tay phân phó:

- Đi phía bắc một chuyến, tìm Phi Long.

- Tuân mệnh!

...

Hoàng thành, Phố Đông.

Tháng 9, năm nay khí hậu có điểm nóng bức kéo dài. Trường An giờ này không khác gì cái lồng hấp bánh bao, ai không có việc đều tránh cả trong nhà.

Con phố này nối giữa Đông thành và Cung thành, là địa phương cho "cơ quan chính phủ" tọa lạc. Lục Bộ Cửu Tự phân nửa đều nằm cả ở đây. Đi lại ở chỗ này thì thoảng có thể bắt gặp cung nữ thái giám từ nội cung ra ngoài.

Giữa đường lớn đang có hai thiếu nữ ăn mặc cung trang. Nếu quan sát kỹ một chút, phong thái hai nàng lại có điểm thanh lương nhanh nhẹn, không hề ẻo lả yếu ớt giống mấy cung nữ khác. Hai nàng mồ hôi đã lấm tẩm đầy trán.

Thiếu nữ phía trước xoay người nhìn quanh quất, mặt trời chói mắt khiến nàng phải đưa tay che lại, bộ dáng đẹp mắt.

- Tiểu Uyển, mau mau về thôi. Hôm nay là ngày đầu tiên ra mắt ở Dụng Cần viện, nếu đến muộn thì không tốt đâu.

- Chúng ta xem nốt cửa tiệm kia rồi về.

Nhìn thấy một tiệm tạp hóa trước mắt, Tiểu Uyển vội vàng đi đến. Tiểu Bích không tình nguyện theo sau.

Cô bé Tiểu Hoa gầy gò năm xưa, lẻo đẻo theo sau Lăng Phong ở phố nghèo, giờ đây đã hoàn toàn biến mất. Thay vào đó là thiếu nữ phổng phao Tiểu Uyển.

Dương Thanh Phong được Triệu Cát đồng ý, đưa 3 người Tiểu Uyển vào cung. Hôm nay chính là ngày đầu tiên nhập cung, chỉ còn nửa canh giờ nữa là các cô phải đến trình diện.

Tiểu Uyển vẫn luôn luôn canh cánh chuyện đi tìm Lăng Phong, cứ hễ có thông tin gì đều bất chấp tất cả đi nghe ngóng.

Hôm nay cũng vậy.

Số là Tiểu Uyển sức nhớ ra, năm đó có một lần cô vùi vỉnh làm một con đẽ đồ chơi sao cho bền một chút, Lăng Phong liền nói sẽ đi tìm giấy tốt làm cho cô. Cô liền dựa vào chi tiết đó để đi tìm, bất chấp thời gian gấp gáp.

- Lão bản, cho hỏi...

Lão bản tiệm tạp hóa gặp Tiểu Uyển tiến vào, thế nhưng cũng không tỏ vẻ xởi lởi gì lắm, có lẽ do thời tiết hơi nóng bức.

Tiểu Uyển ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào một thứ đồ chơi trẻ con nho nhỏ, nói:

- Lão bản, mấy thứ đồ chơi xếp giấy này, ngài còn thứ khác tương tự không?

Lão bản người hơi béo, gượng cười nói:

- Có. Cô nương muốn xem loại nào?

- Ta muốn xem thú vật, tinh mỹ một chút.

- Cô nương theo ta.

Lão bản khó khăn đứng dậy. Y cũng không rõ cô gái này xem đồ chơi xếp giấy làm gì? Nhìn tuổi có lẽ cũng đã 14 15, đã qua tuổi chơi đồ chơi giấy, cũng khó lòng có hài tử 4 5 tuổi mà chơi.

Y vừa đi vào trong vừa nói:

- Trời nóng bức, không khí cũng ẩm. Đồ bằng giấy không thể để bên ngoài đều sẽ nhanh hỏng.

Tiểu Uyển gật gật đầu. Cô cũng biết bảo quản giấy khó thế nào. Con đẽ năm xưa Lăng Phong làm cho, Tiểu Uyển phải tốn không ít tiền mua hộp cất vào, xem như bảo vật, lâu nay cũng không dám mở ra.

Lát sau, lão bản lấy ra một ít con thú nhỏ, sắp từng cái lên mặt bàn.

Tiểu Bích vốn không hứng thú lắm, cũng dần hô to gọi nhỏ:

- Ý, trông cũng dễ thương ghê nha. Con này là con gì vậy?

- Đó là châu chấu.

Tiểu Bích tuy nhà nghèo, nhưng có cha là thư sinh, mẹ làm may vá, từ nhỏ cũng không phải làm việc đồng áng bao giờ, mấy con vật này căn bản không biết. Sau vì nhà nghèo, cha mẹ Tiểu Bích mới gửi cô lên Toàn Chân, mặt ngoài là để học võ công, thực chất cũng chẳng khác bán con là mấy. Thời đại này, sinh con gái rất dễ bị hắt hủi như vậy, không bị đánh đập gả đi sớm cho xong chuyện đã là tốt.

Tiểu Bích lại chỉ một con vật khác, hào hứng hỏi:

- Thế còn con này...

- Đó là dế.

Tiểu Uyển đưa mắt nhìn theo, hai mắt nhất thời sáng lên. Cô cầm con dế nọ lên, giọng run run hỏi:

- Lão bản, con dế này... là ai làm?

Con dế bằng giấy này, so với cái Lăng Phong từng làm, quả thật rất giống.

Tiểu Uyển còn nhớ rõ Lăng Phong từng nói, trên thế gian này chỉ có hãn biết xếp giấy tinh xảo như vậy, phong cách origami. Lăng Phong còn hứa về sau sẽ xếp tất cả các con vật tặng Tiểu Uyển, rút cục chưa thực hiện lời hứa đã biến mất.

Tiểu Uyển tin lời Lăng Phong, thế nhưng ở đây đột nhiên có người xếp ra được cái thứ hai, Tiểu Uyển tin tưởng chắc chắn có liên quan đến Lăng Phong.

Thậm chí cô còn nghĩ, có khi đại ca đang làm nghề này kiếm sống.

Lão bản nói:

- Cái này sao? Là do tiểu tử trong nhà ta xếp thành. Cô nương không biết đó thôi, thứ này chỉ có tiệm ta bán, ngoài ra không thể tìm cái thứ hai đâu.

- Ta có thể gặp hắn không? - Tiểu Uyển tim như sắp ngừng đập.

Điểm lão bản tuy không hiểu ra sao, nhưng vẫn chiều ý, gọi lớn:

- Biện đâu, ra đây có vị cô nương muốn gặp con.

Chỉ thấy một đứa trẻ chừng hơn 10 tuổi chạy vội ra, mắt ngơ ngác nhìn Tiểu Uyển.

- Người xếp thứ này?

- A... đúng vậy.

- Là ai chỉ dạy cho người?

Tiểu tử tên Biện nhìn sang cha nó một lát, lại ngập ngừng đáp:

- Do một...

- Là do ta một lần dạy nó chút cơ bản. Tiểu tử này thông minh, cho nên tự nghĩ thêm ra.

Tiểu Uyển nghe vậy liền thất vọng.

Cô cúi đầu quan sát cẩn thận, quả nhiên con đế này có điểm không đúng. Hình dáng tương tự, nhưng những chỗ cần cắt ghép tỉ mỉ thì hoàn toàn khác xa. Cái này hoàn toàn là một bản sao.

Dù sao cũng đã chạm vào đồ thủ công dễ hỏng của người ta, hơn nữa nhìn đứa bé kia Tiểu Uyển sinh ra đồng cảm, liền nói:

- Thôi vậy, ta đang muốn tìm một người có thể xếp ra nó... Ta sẽ mua hết chỗ này.

- Cám ơn cô nương.

Lão bản vui vẻ, chỉ có tiểu tử A Biện là tần ngần đứng đó, giống như có điều muốn nói nhưng không dám nói.

Chỉ đúng lúc Tiểu Uyển chuẩn bị tính tiền...

- Chậm đã nào!

Đúng lúc này, có vài người đi vào.

Một tên công tử, một con chó và vài tên tùy tùng.

A không đúng, nên là, một con chó, một con chó và vài con chó khác.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 239

Cảnh Tượng Cũ, Kết Cục Mới

Tên nha nội ăn mặc y phục thượng hạng, thế nhưng diện mạo rất khó coi, thật là đập hư quần áo. Trên cổ gã lòng thòng một dây vàng xích chó, ngón tay năm ngón hết bốn ngón đeo nhẫn vàng, thiếu điều đem 4 chữ "ta rất có tiền" viết ở trên mặt.

Mấy tên người hầu cũng không khác gì chủ, một bộ không ai bì nổi. Chỉ là có đến 2 tên đầu trọc, và một con chó to màu trắng. Đội hình cũng rất đa chủng loại.

- Vị nha nội này, ngài cần mua gì thì xin cứ tùy tiện.
- Người là lão bản? Ăn gì béo như vậy? Ta còn tưởng heo,ahaha.

Phía sau mấy tên gia nô cười theo.

Lão bản sắc mặt già nua đỏ lên, có điều làm ăn ở đây cũng lâu, lão tự biết cân lượng, vẫn bảo trì tươi cười:

- Nha nội thật thích nói giỡn...
- Nói người là heo cũng không dám hé răng, đúng là phế vật.
- Đây...

Tiểu Bích nghe tên này nói chuyện tức giận muốn phát tác, nhưng bị Tiểu Uyển ngăn lại.

Tên nha nội nhìn thoáng qua hàng hóa, rút cục chỉ về phía mấy thứ đồ chơi, tùy tiện nói:

- Bản nha nội muốn mua hết chỗ đồ chơi này.

Lão bản không khỏi lấy làm kỳ quái. Đám nhà giàu này không đi đánh bạc chơi gái, đi mua đồ chơi thô sơ này làm gì?

Nhưng khách muốn mua, lão cũng không rảnh đi tò mò, dù sao cứ bán được hàng là được.

Chẳng qua, lão lại nhớ ra vừa rồi Tiểu Uyển cũng muốn mua.

- Vị nha nội này, chẳng dám giấu ngài. Chỗ đồ vật này đã có người mua.

- Gì? Ai mua?

Lão bán rụt rè chỉ Tiểu Uyển.

Tên kia lúc này mới vờ nhìn về phía Tiểu Uyển, gã theo thói quen chà xát bàn tay, ngoài miệng hờ hớ cười:

- Di, chẳng trách làm ta thấy ở đây có gì đó cuốn hút.

Tiểu Uyển nhìn tên kia đi tới, đôi mi thanh tú hơi nhú lại.

Tiểu Bích không để ý bộ dáng Tiểu Uyển, nhanh nhẩu giành nói:

- Lão bản, tính tiền đi.

- Gì đấy? Không thấy bản nha nội đã chọn nó sao?

- Cái này, cô nương xem...

Lão bản lại quay sang nhìn hai người Tiểu Uyển, khuôn mặt khẩn trương cực điểm. Lão chỉ là người buôn tạp hóa nhỏ, không chịu nổi mấy

chuyện tranh chấp này, chỉ hy vọng Tiểu Uyên nhường một bước.

Tiểu Bích không chút nao núng nói:

- Còn xem cái gì? Bọn ta đến trước chọn trước, hần chọn hay không mặc kệ hần.

- Ái cha, dữ dằn vậy tiểu muội? Không sợ ể chồng sao?

Tiểu Bích trừng mắt hai tay chống nạnh, ngực nhỏ phập phồng:

- Ta ể hay không không đến lượt người quản. Thế nhưng có những loại nam nhân nha, có sống thêm mười đời cũng không có cơ hội được bản cô nương để mắt.

- Ahaha, kinh đấy kinh đấy.

Đám thanh niên cười cợt, Tiểu Bích chỉ có thể mắng:

- Vô sỉ!

- Ái, tiểu muội xinh đẹp đã không nói rồi, tuệ nhãn còn sáng như đuốc nha. Liếc mắt một cái đã nhìn ra bản nha nội vô sỉ, thật bội phục.

Tên kia mặt không đổi sắc. Xem ra trò này đối với chúng đã làm thành quen.

“Gâu gâu”

Con chó to kia cũng sủa loạn cả lên.

Tiểu Uyên vội kéo kéo tay Tiểu Bích lại lần hai. Mỗi lúc này Tiểu Bích mới nhìn sang, thì thấy Tiểu Uyên lộ ra một vẻ sợ hãi khó tin.

Tiểu Bích làm bạn với Tiểu Uyên cũng hơn 1 năm, chưa thấy Tiểu Uyên có vẻ mặt này bao giờ.

Sau trận chung kết ở Luận Kiếm phong, Tiểu Uyển về thứ hai, tuột mất Vô Cực Công pháp và Tam Thanh Phù kiếm vào tay Trương Quân Bảo. Nhưng là đệ tử nội tu, lại là trọng điểm bồi dưỡng của Toàn Chân, Tiểu Uyển tiến bộ vô cùng thần tốc. Giờ này nếu muốn ra tay, chỉ e cô vung tay một cái đám tào lao kia sẽ bay lên trời.

- Tiểu Uyển, người làm sao vậy?

- Ta...

Tiểu Uyển mắt nhìn chăm chăm vào con chó, chỉ thốt ra được một từ.

Tiểu Bích giống như hiểu ra hỏi:

- A, người sợ chó sao?

Tên nha nội nọ cũng nghe mang máng, lại cười đề tiện:

- Em gái sợ chó sao? Đừng sợ đừng sợ. Đại Hắc ngoan lắm, chỉ cần nàng ôm ta một cái, nó liền không sủa nữa.

- Đại Hắc? Là các người...

Tiểu Uyển lần này mới nói dài một chút. Cô bỗng nhớ đến một đoạn chuyện xưa, và một thân ảnh cao lớn, đi tới trước mặt cô xoa đầu nói, "tin ta, đừng khóc".

Mặc dù Tiểu Uyển đã có võ công, nhưng trước nay cô sống ở Toàn Chân không gặp chuyện mấy, không quen lấy võ công ra ứng phó. Hơn nữa gặp phải chuyện cũ, bị ký ức làm cho sợ hãi, nhất thời quên luôn mình có võ công.

Đến đây cũng không cần dài dòng thêm. Thật là xảo hợp, đám này chính là mấy kẻ ức hiếp ăn mày Tiểu Hoa năm đó, cô từng giành miếng ăn

với chính con chó Đại Hắc kia. Không nghĩ ác thiếu ác khuyến đều còn sống dai như vậy.

Tên nha nội kia họ Phiên, gã căn bản không thể nhận ra “Tiểu Hoa”. Gã làm sao mà nhớ một đứa ăn mày vớ vẩn mấy năm trước.

Phiên nha nội bỗng ra lệnh:

- Đánh cho ta...

Tiểu Bích còn tưởng đám này ra tay với mình, đưa tay ra thủ thế, chẳng ngờ...

"Bốp"

- Aaa!

Mấy tên kia thế nhưng lại nhắm vào lão bản đang đứng giữa.

Tiểu Uyển Tiểu Bích hoàn toàn không ngờ tới cảnh này. Tiểu Bích măng lớn:

- Các người... đánh người vô lý như vậy?

- Bản nha nội muốn mua đồ vật, lão già này chần chà chần chừ không chịu bán. Ta còn chưa đập nát tiệm đã là may.

- Người...

Tiểu Bích hết nhịn nổi, muốn lao qua đập cho đám này thành đầu heo.

- Ế, tiểu muội, có biết ta là ai?

- Ta mới thềm vào quán người là ai? Thế các người có biết ta là ai?

- Haha, hai cung nữ cấp thấp mà thôi, còn không bằng nha hoàn trong nhà ta. Bốn nha nội không để vào mắt.

Tiểu Uyển không tranh cãi như Tiểu Bích, chỉ tiến lại đỡ lão bản kia dậy nói:

- Bỏ đi, ta không mua nữa. Tiểu Bích, đi thôi.

- Tiểu Uyển, sao lại...

Tiểu Bích nhìn Tiểu Uyển bức bối.

Tiểu Bích lâu nay chả sợ ai, nhất là khi biết võ công. Hơn nữa, cô nàng vào Toàn Chân chủ trương hành hiệp trượng nghĩa. Bây giờ thấy cảnh bất bình lại bỏ đi, Tiểu Bích nào có dễ chịu.

- Ấy, đứng đó. Muốn đi sao? Hai nha đầu các người mua hay không cũng vậy, chẳng nào bản nha nội cũng sẽ mua được. Chẳng qua, vừa rồi có kẻ mắng bản nha nội vô sỉ, hay là lại đây xin lỗi bản nha nội một tiếng đi, tạm thời nói "ca ca tha thứ cho muội"...

- Mơ tưởng.

“Vù”

Tiểu Bích không nói thêm nữa, thi triển một chiêu Nhất Khí Đền Túng tung thân ra trước. Cô nàng giận điên rồi, liền nội lực cũng đem ra xài, "đem đao mổ trâu đi giết gà".

Chỉ là, đối phương lại không phải quá gà.

Hai tên đầu trọc đột ngột đứng sát vào nhau, vung quyền đáp trả, khí thế cương mãnh khác thường, tuy có yếu thua nhưng cũng không đến mức vừa đánh đã bay.

Phiền nha nội dốt võ không nhìn ra điểm này, vẫn cười đê tiện:

- Úi cha, biết võ công cơ đấy? Đây là hộ tự Ngọa Long Tự đi ra, biết điều ngoan ngoãn chút đi...

Mới nói đến chữ “đi”, gã đã ngậm mồm hoảng hốt ngã ra sau, bởi vì Tiểu Bích đã xông tới ngay trước mặt, một quyền nhỏ xinh đâm thẳng vào mũi gã.

“Bốp”

- Á! Mũi của ta...

- Thiếu gia, thiếu gia có sao không?

Trong lúc Phiền nha nội kêu la, nói một chút sư sãi Ngọa Long tự.

Ngọa Long tự và Sùng Thánh tự là hai chùa to nhất Trường An. Trong đó Ngọa Long tự ban đầu vốn là chỗ dành riêng cho Hoàng gia Hậu cung, về sau thì chỉ cần là gia quyến trên tam phẩm cũng có thể vào cúng bái. Phàm là phu nhân tiểu thư quan lớn đều sẽ đến đây, thay vì đến Sùng Thánh tự. Sùng Thánh tuy quy mô lớn hơn, cũng có gian VIP, nhưng quá hỗn tạp với dân chúng.

Ngoài ra, nhằm kiếm thêm ngoài giờ, Ngọa Long Tự còn có dịch vụ “cho thuê hộ vệ”, chính là thị trường lính đánh thuê mà Hắc kỳ đang muốn chen chân vào. Cũng chỉ cần là phủ đệ quan trên tam phẩm liền có thể thuê người, thẳng nhai Phiền kia chắc cũng tốn không ít tiền.

- Mũi của ta. Máu, mẹ ời máu...

Phiền nha nội vẫn đang la, lại nói tiếp luôn. Gã bỏ tiền thuê thủ hạ biết võ công, cũng lại nhờ chính lần bị Lăng Phong đánh cho nằm đất mà ra.

Cha hấn Phiền Kiên là Hồng Lô tự Khanh, phẩm trật vừa đủ tòng tam phẩm.

- Người dám đánh bốn thiếu?

- Có cái gì mà không dám? Ta mà mang theo kiếm ở đây, các người...

Tiểu Bích đã lùi về sau, trên mặt vẫn chưa hết bức bối.

Phiền nha nội được gia nô đỡ lên, đang định quát tất cả xông lên, đã bị một tên đầu trọc khều lại nhỏ giọng:

- Nha nội, nàng ta không đơn giản đâu. Nữ tử chưa ra tay kia chỉ e còn khủng hơn, nếu là cả 2 cùng lên, bọn chúng tôi không chống được 2 chiêu.

- Cái gì? Chỉ là hai cung nữ tầm thường mà...

Còn chưa nói xong, đã bị một giọng nam hữu lực chen vào:

- Ai nói bọn họ chỉ là cung nữ tầm thường?

Phiền nha nội xoay người ra đường, muốn xem là thẳng mắt đui nào quản chuyện của hấn.

Chỉ thấy một người mặc đồ thị vệ trong cung. Phiền nha nội hơi lộ bộ trong lòng. Tốt xấu cũng lẫn lộn kinh thành, gã nhận ra kia là đồ của Điện Tiền Thị vệ.

Chẳng qua, lão cha là Hồng Lô tự Khanh, Phiền nha nội lớn giọng:

- Người là ai?

Tên thị vệ kia cười nhạt tiến vào tiệp nói:

- Phiền nha nội đúng không? Hôm nay bốn sứ vừa gặp Phiền đại nhân ở trên điện, đại nhân còn nhờ vả ta, nếu có ra phố gặp ngài và Đại Hắc sửa

linh tinh, thì nhắc nhở một chút đó.

Phiền nha nội nghe đến “bốn sứ trên điện gặp cha người” liền sun vùi. Điện Tiền thị vệ đều là thân cận Hoàng đế, cỡ Giáo úy hoặc Thị vệ quèn thì Phiền nha nội còn gắng cân được. Chơi hăn “sứ” thì hăn nào dám láo.

- Hừm, chúng ta đi.

Tiểu Bích lập tức hồ hởi chạy ra:

- Viên tướng quân, sao người không bắt hăn lại đánh cho một trận chứ?

- Tiểu Bích cô nương đó sao?

Hóa ra là người quen.

Viên Thế Quý, tên Giáo úy ngỏ ý “đem sào vớt công chúa” ở điện Thái Hòa lần nọ.

Hôm nọ ở Thái Hòa, sau khi cứu Triệu Gia Mẫn lên bờ, đến lúc ban thưởng Viên Thế Quý tình cờ được biết mấy người Tiểu Uyển, cũng nghe ngóng được các cô sẽ vào cung. Đây mới là lần thứ hai gặp nhau.

Hăn đang độc thân, lại vừa thăng làm Điện tiền Phó sứ, tương lai sáng rọi. Còn Tiểu Uyển lại là thiếu nữ xinh xắn, không có gia cảnh. Tuy là nữ đệ tử giang hồ, nhưng lại rất trầm lặng nhu mì, khiến họ Viên cũng thấy rung rinh muốn làm quen.

Viên Thế Quý liếc nhẹ Tiểu Uyển, gã hăng giọng:

- Các muội ở kinh thành không quen ai, về sau gặp chuyện thì cứ nói với ta, giúp được ta sẽ giúp ngay.

Tiểu Uyển chỉ chấp tay nói:

- Viên tướng quân khách sáo, bọn ta không dám làm phiền.
- Có gì mà phiền đâu. Vả lại, về sau cứ gọi ta là đại ca cũng được...

Thấy Tiểu Uyển im lặng, Viên Thế Quý vờ ho hai cái hỏi:

- À, các muội không phải hôm nay đi trình diện sao?

Tiểu Bích vỗ đầu nhớ ra:

- A, chết rồi. Tiểu Uyển, mau đi thôi...

Đúng lúc này, tiểu tử A Biện bỗng chạy ra gọi:

- Tỷ, tỷ tên gì, sống ở đâu vậy?
- Ta là Tiểu Uyển, là cung nữ ở...
- A Biện, mau đi vào, đừng làm phiền cô nương.

Bị cha gọi gay gắt, A Biện bèn phải quay đầu chạy đi.

Tiểu Uyển cảm nhận được đứa bé có điều muốn nói, chỉ là bị Tiểu Bích ở bên hối thúc, đành phải bỏ đi. Viên Thế Quý nhìn một lát nghĩ gì đó cũng đi theo.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 240

Dụng Cần Viện

Hoàng cung, Dụng Cần viện. Nói cho dễ hiểu, đây là ký túc xá cho cung nữ.

Trong các bộ phim mà nói, đặc biệt là cho cánh nam giới xem, thì trong cung chỉ có 2 loại nữ, cung nữ và phi tần. Phi tần là vợ vua, cung nữ là hầu vua và phi tần, mà kẻ đi cứ làm vua là chơi được ráo. Đơn giản!

Thực tế thì... nó vô cùng phức tạp.

Nói qua chút về cung nữ và nữ quan Đại Tổng.

Điện Trung Tĩnh là cơ quan quản lý nữ quan Đại Tổng, gồm có "Lục cục Nhất ty".

“Lục cục” gồm có Quan Nghi Phục Tẩm Thực Công, mỗi cái quản một mảng sinh hoạt của Hoàng đế Phi tần. Tỷ dụ Thượng Tẩm cục lo giường chiếu ngủ ngáy, Thượng Phục cục lo áo quần trang sức, vân vân các loại. Còn “Nhất ty” là Quan Chính ty, phụ trách giám sát xử lý vi phạm của nữ quan cung nữ trong Lục cục.

Đầu mỗi cục là các Thượng nữ quan. Tỷ dụ Thượng Quan, Thượng Nghi, Thượng Tẩm vân vân, hàm chính ngũ phẩm. Còn đứng đầu Quan Chính ty là Quan Chính, cũng là ngũ phẩm.

Thực ra, trong mỗi cục còn chia làm các ty nhỏ. Tỷ dụ Thượng Tẩm cục có Ti Thiết ty, Ti Dư ty, Ti Uẩn ty, Ti Đăng ty các loại ty. Ba cái đầu tác giả cũng chẳng rõ là cái quái gì, chỉ biết cái cuối Ti Đăng là cung nữ lo đèn đóm trong cung. Khụ.

Nói chung, những cái “ty” này và cái “ty” Quan Chính là không cùng cấp bậc. Nếu phải đem ra cân đo quyền lực thật, thì Quan Chính ty thậm chí gần bằng cả Mật Thám ty Điện Tiền ty. Chẳng qua vì liên quan đến hậu cung nữ giới, nên cũng bị xem nhẹ ít nhiều.

Trong Điện Trung Tĩnh, toàn bộ đều là nữ, kể cả là quan viên đứng đầu, không có bất kỳ thằng đàn ông thái giám hay giả gái nào lọt vào được.

Tiểu Uyển, Tiểu Bích và Sở Linh, hiện tại đang tạm là tập sự, không thuộc ty cục nào. Các nàng ở Dụng Cần viện, sẽ học tập cách ăn nói đi đứng, quy cách ứng xử, luật lệ vai vế trong cung, trước khi được phân đi các nơi.

Sau khi tốt nghiệp ở Dụng Cần viện, 3 nàng sẽ được phân sang Thượng Quan cục, Ti Vệ ty.

Tức là, các nàng vẫn chỉ là... cung nữ.

Thành ra, lần nọ Dương Thanh Phong hứa hẹn cái gì “các con sẽ không phải làm cung nữ, mà là nữ vệ hơn cung nữ một chút”, thực ra là nói bậy.

Đúng là cũng có khác thật, khác... ty, còn đâu cung nữ vẫn là cung nữ.

Đây cũng không phải Dương Thanh Phong nói dối, mà thực ra bản thân y cũng chẳng rõ ràng. Trong cung tùm lum thứ chức vụ tên gọi, ngay đến người trong cung còn nhầm, làm sao một đạo sĩ Toàn Chân ngồi tốt ở Chung Nam biết rõ. Thời này cũng không có wikipedia mà tra.

Y nghe Triệu Cát hỏi đến “nữ đệ tử có võ công cao cường” làm nữ vệ cho Lý Sư Sư, thế là trong lúc cần thuyết phục Tiểu Uyển, liền thuận mồm chém gió “chắc là khác đây các con cứ yên tâm”. Bởi vì nếu không Hoàng đế lại hỏi võ công cao cường làm gì? Bình thường cung nữ đâu có ai cần võ công.

Nói trắng ra là, họ Dương biết thì có một chút mà cứ thích suy diễn tự cho là đúng, bệnh này thì... thẳng nào mà chẳng bị.

Nói tiếp Thượng Quan cục mà Tiểu Uyển sẽ vào nay mai.

Trong Lục cục, có thể nói Thượng Quan cục là ngon nhất. Cục này gồm 4 ty, Ti Kí ty lo ghi chép, Ti Ngôn ty lo truyền tin, Ti Bạc ty giữ tiền, Ti Vệ ty hộ vệ. Đều là những công việc vào kiểu “quản gia” nhất. Trong các phim hậu cung ăn khách, nội chiến thâm cung đa phần do các cung nữ trong cục này diễn. Thỉnh chừ vị thanh niên về sau để ý.

Người vẫn chưa rõ ngon ở chỗ nào?

Thế này, nếu như bị ném vô Thượng Thực cục, Ti Xí ty mà nói... Cả đời thối hoặc, không ngóc lên nổi. Hình như còn chưa nghe nữ chính phim truyền hình nào làm ở ty này, tệ nhất cũng làm bên quần áo nấu ăn.

Lý do thứ hai là, cung nữ Thượng Quan cục sẽ chia theo Phi tần, phụ thuộc nhiều vào chủ nhân, chứ không phải trưởng quan lớn nhất Thượng Quan. Cũng vì vậy, để đỡ rối loạn quyền lực, chức vụ Thượng Quan thông thường sẽ do thân tín Hoàng hậu nắm giữ, thậm chí là không có.

Chủ nhân tương lai của Tiểu Uyển, Lý Sư Sư, là nữ nhân giang hồ, vào cung sẽ rất khó có chỗ đứng. Thành ra, Tiểu Uyển làm hộ vệ cho nàng ta thì sẽ mệt, căn bản không có dễ được tương lai đầy “tươi sáng và hứa hẹn” như đạo sĩ “không biết rõ mà cứ thích chém gió” Dương Thanh Phong đã nói.

Dài như vậy cũng chỉ để nói rằng, chờ đón Tiểu Uyển của chúng ta, sẽ là một chiến trường thâm cung rất khốc liệt.

...

Sảnh Dụng Cần viện.

Chỉ thấy ba hàng thiếu nữ đang đứng ngay ngắn. Đây là các tân cung nữ đang tập trung trình diện, hôm nay là ngày đầu ra mắt. Lần tiến cung này có khoảng 30 cung nữ, tất cả đều độ tuổi từ khoảng 13 đến 16, chủ yếu là con nhà trung nông.

Ở bên trên, một vị nữ quan tầm 30 tuổi đang cất giọng điểm danh:

- Sở Linh?

- Có tiểu nữ.

- Chương Tử Di?

- Có.

- Lý Tiểu Long... à, Lý Tiểu Linh?

- Có.

Nữ quan đang chủ trì là Tổng cô cô, Ti Chính Quan Chính ty, phụ trách tân cung nữ tại Dụng Cần viện. Quan Chính ty ngoài việc giám sát, còn làm luôn việc dạy dỗ phân quy tắc căn bản cho cung nữ.

Tổng cô cô đã điểm đến cuối, gọi nốt:

- Dương Tiểu Uyển?

-...

Tống cô cô ngẩng đầu, có chút mất hứng:

- Dương Tiểu Uyên?

Vẫn không có ai đáp.

- Cung nữ Dương Tiểu Uyên có hay không?

Lúc này, ở cổng vào mới có tiếng thiếu nữ đáp:

- Có tiểu nữ.

Tiểu Uyên và Tiểu Bích chạy vội vào, nhất thời cũng không biết nên đứng ở đâu.

Tống cô cô sầm mặt:

- Hai người bước lên trước. Cung nữ còn lại, tên là gì?

Tiểu Bích lẩm lét đáp:

- Tiểu nữ là Hồng Bích.

- Không chút lễ phép. Họ tên đầy đủ?

- Dạ, Đàm Hồng Bích.

Tống cô cô ném quyển điểm danh cho một cung nữ bên cạnh, nhìn hai cung nữ đến muộn lạnh giọng:

- Vì sao đến trễ? Nói không ra lý do chính đáng, phải chịu phạt.

Tiểu Uyên liền đứng ra:

- Bẩm cô cô, tất cả đều do tiểu nữ, Tiểu Bích không có tội.

Tiểu Bích lại nói:

- Cô cô, tiểu nữ nguyện chịu phạt chung...

Tống cô cô tức giận:

- Hừm, ta hỏi lý do đến trễ, không có hỏi phạt chung hay riêng.

- Tiểu nữ vì...

Đúng lúc Tiểu Uyển nói chữ “vì” thì...

- Bẩm cô cô, có Điện Tiền ty Viên Tả sứ xin gặp.

- Điện Tiền ty?

Tống cô cô ngẩng đầu kỳ quái. Điện Tiền Thị vệ thì sang đây làm gì?

Tống cô cô tạm dừng chuyện Tiểu Uyển lại, dẫn theo cung nữ thân tín đi ra cửa viện. Chỉ thấy Viên Thế Quý đang đứng ở ngoài xa. Xem ra hẳn cũng không dám lỗ mãng, tránh lại thị phi.

Nếu là người ngoài cung, nghe đến cung nữ và thị vệ, chắc hẳn sẽ có cảm giác “liên quan” thế nào đấy. Nói sao, đều là ở trong cung cả thôi. Thị vệ đứng canh, cung nữ đi qua đi lại, đánh đánh con mắt, khều khều chọc chọc cái gì đó...

Kỳ thực, chẳng có liên hệ dễ như vậy.

Thứ nhất, quy củ sâm nghiêm. Cũng đừng quên là, vẫn còn có một đám thái giám chán đời đang canh chừng khắp nơi. Chọc bậy chọc bạ là lên thớt ngay. Người đừng để mấy bộ phim truyền hình đánh lừa.

Thứ hai, nữ quan có nhiều loại nữ quan, mà thị vệ thì cũng lắm loại thị vệ. Nói như Điện Tiền ty, tuy cũng là Thị vệ, nhưng đây là cơ cấu bên Khu

Mật viện, là quân đội bảo vệ Hoàng đế. Trong cung còn có một loại vệ khác, Cấm vệ, là thị vệ canh gác cung. Nữ quan nếu có gặp, thì gặp Cấm vệ dễ hơn Điện Tiền.

Chốc lát.

Cũng không có gì phải kịch bản dài dòng, Viên Thế Quý sang chính là vì chuyện trẻ của Tiểu Uyển.

Chỉ là, hẳn cũng không nói mình quen Tiểu Uyển hay việc ở ngoài cung, mà chỉ nói vừa rồi trên đường Tiểu Uyển vào cung, hai bên va vào nhau, làm chậm trễ thời gian của nàng. Cái này cũng vì tốt cho Tiểu Uyển. Bởi trong cái hoàng cung lăm tai mắt này, nam nữ không thân thích lại “quen biết” nhau, rất dễ gây phiền phức.

Chuyện đi trễ của Tiểu Uyển cứ thế được cho qua. Chẳng qua, ấn tượng của cô ngày ra mắt xem ra đã không tốt.

...

Nửa ngày sau.

Quanh Dụng Cần viện, các phòng đang vang lên tiếng oanh oanh yến yến. Nếu như các cô nương bên trong ăn mặc khô gợt hơn một chút, thì quả là không khác nào thanh lâu, khụ!

Tiểu Uyển mặc một bộ váy hồng nhạt, phần eo lại buộc một đoạn vải nhung màu tím, màu sắc hài hòa. Cô vẫn đang tuổi thanh xuân phát dục, tuy nhiên nhờ chịu khó dậy sớm luyện võ, khiến thân thể đường cong mê người, ngay cả tiểu "meo meo" cũng đã lớn không ít.

Tiểu Uyển đang phải lau chùi phòng viện của mình, coi như đang “thực tập”. Trong phòng, cô không quen ai, cũng không muốn vội quen ai, Tiểu Bích và Sở Linh bị chia đi khác phòng.

Một tiểu cung nữ bên cạnh chớp mắt hỏi:

- Người là Tiểu Uyển đúng không? Ta nghe nói người biết võ công?

- Ừm. - Tiểu Uyển ngẩng đầu đáp.

Vài tiểu cung nữ phía sau nghe vậy cũng tiếp cận chỗ Tiểu Uyển tò mò:

- Võ công là sao? Cô đánh người rồi à?

- Không có, ta chưa đánh ai bao giờ.

Đám tỷ muội liền mất hứng, chị em cũng không có ngưỡng mộ luyện võ gì, chỉ là quen một người biết võ thì cũng thấy... hay hay thôi.

Tiểu cung nữ bên cạnh lại hỏi:

- Vậy người vào cung làm gì?

- Ta làm nữ thị vệ cho một mỹ nhân.

- Ồ, vậy sẽ là Thượng Quan cực luôn đó. Ta nghe nói chỗ đó rất nhiều cung nữ muốn vào. Cô thật may mắn nha.

Đằng sau nghe đến “Thượng Quan”, có cung nữ ánh mắt liền khác đi.

Tiểu Uyển lại nói:

- Ta cũng không rõ lắm, nhưng ta hy vọng có thể làm nữ quan. Nghe mấy đại nhân nói, làm nữ quan có thể nhờ quan phủ dán cáo thị tìm người...

- Chỉ một việc nhỏ như vậy?

Tiểu Uyển hồn nhiên gật gật đầu.

Có điều cô lại nghĩ, chuyện của mình không hề nhỏ tí nào.

Tìm Đại ca như mò kim đáy bể, lâu nay cô đã thử qua. Cô thậm chí không biết, giả như có một ngày có thể nhờ quan phủ tìm người thật, cô sẽ tìm kiểu nào?

Chẳng lẽ sẽ viết một bức, đại khái "Đại ca ơi, muội là Tiểu Hoa ăn xin ở thành tây đây, muội còn giữ con đế bằng giấy của Đại ca đó, Đại ca nhận ra thì tìm đến nhé?".

Cô thậm chí còn không chắc, Đại ca có biết đọc hay không. Ngay như cô hiện tại cũng đang phải tự học viết chữ, để có ngày còn viết cáo thị.

Tiểu cung nữ lại cúi đầu buồn bã nói:

- Chỉ ít người còn có người thân.
- Thực ra ta chỉ có một đại ca thôi.
- Sao giống ta vậy, cha mẹ ta cũng mất rồi.

Nói đến đó thì tiểu cung nữ sụt sịt. Tiểu Uyển đỡ hơn, cô không có chút ấn tượng nào với cha mẹ mình, cho nên không thấy xúc động mấy.

Tiểu Uyển nhỏ giọng:

- Người thật đáng thương, người không còn ai cả sao?

Tiểu cung nữ lau nước mắt rồi nói:

- Không. Ta còn có một tỷ tỷ, ta thậm chí biết tỷ tỷ đang ở đâu kia, nhưng lại không thể tìm đến.

- Vì sao vậy?

Tiểu Uyển tròn mắt khó hiểu. Cô không tìm được Đại ca ở đâu để gặp, đằng này tiểu cung nữ này thì biết rõ lại không thể đi tìm, là làm sao?

- Bởi vì...

Tiểu cung nữ ngập ngừng, cô nhớ lời Tô Phụng nghi dặn mình vào cung cần phải cẩn thận, liền đổi giọng:

- À, ta là Tiểu Hương, Viên Diệu Hương, làm quen nha.

- Ủm.

Viên Diệu Hương?

Hóa ra lại là cô quận chúa muội muội năm đó Lăng Phong mua về, Vương Diệu Hiên, hiện đã lấy tên là... Viên Diệu Hương. Dù sao cũng là tội chém đầu trốn ra, chẳng thể nào mà giữ tên cũ.

Có điều, cũng không biết là ai làm tên cho nàng ta. Làm giả thẻ tên cũng không dễ như vậy, đặc biệt là để tiến cung.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 241

Cung Nữ Nhỏ Nhen

Vương Diệu Hiên, từ giờ sẽ là “Viên Diệu Hương”, từ ngày rời Lăng phủ vẫn làm nha hoàn bên cạnh Tô Đóa Nhi. Nghe đâu vì Tô Đóa Nhi sắp được phong từ Phụng nghi lên Chiêu huấn, có thể xuất hiện trong Hoàng cung, Viên Diệu Hương phải vào Dụng Cần điện “đào tạo” lại quy cách hầu hạ chủ nhân, tránh cho sau này cùng Tô Đóa Nhi vào cung lại làm sai cái gì.

Viên Diệu Hương thuộc vào trường hợp cá biệt trong Dụng Cần viện, thi thoảng mới xảy ra.

Tỷ dụ một Hoàng tử nạp thiếp có thân phận hơi thấp kém, đem theo nha hoàn thân tín. Nếu về sau thế nào đó vị thiếp kia lại leo được lên cao, lúc đó nha hoàn đi kèm một là bị thay, hai là sẽ được gửi vào cung “học bổ túc”.

Tiểu Uyển hỏi:

- Vậy Tiểu Hương người vào cung, có để làm gì khác không?

Viên Diệu Hương ánh mắt nhìn quanh, nhỏ giọng:

- Ta còn muốn tìm cách báo thù.

- Ra vậy. - Tiểu Uyển cười đáp.

Không biết làm sao để làm cô bạn mới quen vui lên, cô giờ tay nắm lại nhỏ giọng:

- Cố lên!

Viên Diệu Hương cười theo, kỳ thực cô cũng không biết mình sẽ tìm ai báo thù.

Cái chết của Hưng Nhân Vương đến giờ vẫn nằm trong bí ẩn, cô chỉ biết người ra lệnh hành quyết thuộc Hình bộ Đại Lý tự gì đó.

Nhưng Viên Diệu Hương bị phản ứng của Tiểu Uyển làm cho bất ngờ.

Thường thường nữ nhân nói chuyện với nhau, đều là "lông gà vổ tỏi", nếu nghe loại chuyện báo thù kiểu gì cũng sẽ che miệng kinh hô, không thì cũng tò mò hỏi han.

Chỉ là, Tiểu Uyển từ Toàn Chân giáo đi ra, tuy chưa chém giết qua ai, nhưng loại chuyện đền ân báo thù nghe qua nhiều, dĩ nhiên không thấy kỳ lạ.

Tiểu Uyển kỳ thực không thích vào cung. Chẳng qua sư phụ đã giao nhiệm vụ như vậy, cô cũng không thể làm trái. Ngoài ra, cô cũng đã định mục tiêu cho riêng mình, coi như nhân tiện xuống núi tìm tung tích của Đại ca.

Đang lúc hai nàng hỏi han nhau, có tiếng quát đằng sau lưng:

- Hai người các người, không lo lau chùi trò chuyện cái gì?

Tiểu Uyển Tiểu Hương vội quay lưng lại.

Nữ nhân kia cũng là cung nữ, tên là Tiểu Thanh, mới 17 tuổi. Nàng ta chỉ vào trước Tiểu Uyển có 6 tháng, nhưng đã có thể quát mắng rất ngọt.

...

Tiên nói, cùng là cung nữ, ngoài việc chia tỳ cục còn có cả cấp bậc. Cấp cung nữ không liên quan đến công việc, nhưng sẽ quy định lúc ăn ở đi lại, ai phải "biết điều" hơn.

Có điều cái việc chia này lại là quy tắc ngầm, hiện hậu cung Đại Tổng không có văn bản nào quy định rõ việc lên xuống cấp cung nữ.

Lý do một là, còn cả đồng thứ quy tắc cho nam chưa định xong, bộ Lễ cũng không thời gian đi quản quá chi tiết bên nữ. Vì so với nam thì nữ quan chỉ có một nhóm, hơn nữa cổ đại nữ giới cũng bị khinh thường.

Lý do thứ hai là... chia cũng không nổi.

Có biết vì sao phi tần trong cung, cho dù chia rõ ra, tỷ dụ Quý Phi cao hơn Hiền Phi rồi, nhưng lúc nào cũng có thể loạn cào cào lên không?

Vì... bọn họ là nữ nhân.

Nữ nhân tranh đấu, căn bản không có nói lý lẽ cấp bậc gì, mà là xem hứng xem giờ. Hôm nay bọn họ có thể thích nhau, ngay ngày mai liền ghét nhau. Đây không phải là kiểu chia phe cánh rồi giả vờ hợp tác như nam giới, mà là chị em... tâm tình nó thiên biến như thế.

Cho nên, cấp cung nữ sẽ do chị em tự đấu đá nhau mà chia. Và nó lên lên xuống xuống như cơm bữa. Hôm nay có thể chửi người, ngay ngày mai không biết chừng sẽ ăn chửi. Đây cũng là nguyên nhân cho các cuộc nội chiến kinh điển, day dứt không thấy điểm dừng trong thâm cung, bởi vì nó rất loạn.

Nhưng nói thông thường, cung nữ càng già thì cấp càng cao và càng vững, bởi vì em nào chịu không thấu thì đã bị ép chết rồi căn bản không ở lại được.

...

Tiểu Hương Tiểu Uyển đã dừng lau đứng lại.

Tiểu Thanh vào cung 6 tháng, hiện đã là cung nữ cấp 1, tạm xem là “đại tỳ” ở phòng Tiểu Uyển.

Tiểu Hương cúi thấp, hai tay giảo vào nhau, tuy khó chịu nhưng lại cam chịu. Nhưng còn Tiểu Uyển, đầu chỉ hơi cúi mắt vẫn nhìn thẳng vào ả Tiểu Thanh. Ánh mắt hoàn toàn tự nhiên, giống như là hỏi “Tiểu Thanh tỳ có chuyện gì vậy?”, chứ không phải là sợ bị phạt.

Nhìn thái độ kia, Tiểu Thanh có lẽ sẽ không ngờ rằng, Tiểu Hương vốn là quận chúa, còn Tiểu Uyển thì vốn là ăn mày.

Tiểu Thanh sáng nay cũng có mặt lúc Tiểu Uyển đến muộn. Lúc Viên Thế Quý đến, cô ả còn đứng trong sân nhón chân nhìn ra, đoán già đoán non quan hệ của Tiểu Uyển và vị thị vệ kia.

Tiểu Thanh trong cung chẳng quen biết ai, đặc biệt là bên thị vệ. Chỉ nhờ có chút khôn vặt mách lẻo mà làm cung nữ cấp 1. Cho nên thấy cảnh vị thị vệ gì kia mới nói với Tổng cô cô có một tí, quay vào Tổng cô cô đã làm ngơ luôn chuyện Tiểu Uyển, Tiểu Thanh liền nhớ kỹ trong lòng.

Về sau Tiểu Uyển thế nào lại được xếp vào phòng của cô ta, Tiểu Thanh mừng thầm trong bụng.

Vừa rồi vào kiểm tra, Tiểu Thanh nhìn ngay Tiểu Uyển đầu tiên, thấy nàng ta cười đùa, trong bụng khó chịu ngay.

Tiểu Thanh liếc nhìn, cảm thấy không có cái gì phải lôi ra chì chiết, đành nói:

- Hai người lau chùi như vậy là hơi chậm rồi, lau lại đi.

Nghĩ vẫn chưa đủ, Tiểu Thanh lại hắng giọng với xung quanh:

- Các người lau dọn cùng Tiểu Uyển này giờ, có thấy sai sót gì thì cứ nói ra. Đó là biết phê bình đốc thúc nhau cùng giỏi, ta sẽ nói với Tổng cô, thăng cấp cho người đó.

Mấy cung nữ nhìn nhau, rút cục một đứa nhỏ giọng:

- Tiểu Thanh tỷ...

Tiểu Thanh bắt được, vui vẻ hỏi:

- Sao, người có chuyện muốn nói?

Cung nữ nọ ấp úng:

- Tiểu Uyển... lau chùi cũng không có sai, chỉ là... muội thấy cô ấy giấu dưới gối rất nhiều tiền, cả một bọc to thế này...

- Cái gì? Người nói là thật?

Cung nữ nọ gật gật đầu, lại lén lút nhìn Tiểu Uyển, tỏ vẻ ngại ngùng xấu hổ. Dù sao đi nhìn lén đồ người khác, rõ là cũng chẳng hay ho gì.

Chẳng qua, đây lại là sở trường của cánh phụ nữ. Các chị em mà lần đầu gặp nhau, chỉ cần 5 giây liền nhìn ra quần địch trang bị hơn quần ta những gì, từ màu sơn móng tay cho đến lông mi dài ngắn, nam giới có thần lực cũng không bén bằng.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả đều vậy, tỷ dụ Tiểu Uyển, cô chẳng bao giờ để tâm.

Tiểu Thanh quá đổi vui mừng, lập tức đi lại chỗ ngủ của Tiểu Uyển, muốn xốc gối lên xem.

- Tiểu Thanh tử, kia là tiền riêng của ta mà, sao tử lại...

Tiểu Uyển chạy theo vừa hô.

Cô di chuyển rất nhanh, Tiểu Thanh đi trước cả mấy bước thế nhưng lại bị Tiểu Uyển thành linh hiện ra, làm ả ta cũng phải giật mình. Cả đám tử muội trong phòng thì mắt tròn xoe. Chẳng qua tròn xoe cũng không phải vì thấy Tiểu Uyển thân pháp cao minh, mà vì thấy Tiểu Uyển dám chặn Tiểu Thanh lại. Với các tiểu cô nương này, hiểu cái gì là thân pháp cao minh.

- Người muốn làm gì? Ta là cung nữ cấp 1 ở phòng này, có quyền quản cả phòng.

- Nhưng mà, sáng nay học quy tắc, ta nhớ tử đâu có quyền xem tư trang?

- Ta cũng nhớ như vậy.

Tiểu Hương nhin không được cũng nói vào.

Tiểu Hương theo Tô Đóa Nhi sống trong phủ Tần Vương một thời gian, loại chuyện này gặp nhiều lắm. Bởi vì Tô Đóa Nhi xuất thân vũ cơ, vào phủ thường xuyên bị các thê thiếp khác của Triệu Khánh ức hiếp.

Tiểu Thanh nhất thời cứng họng, nói:

- Được thôi, hai người cứ chờ đó, ta đi báo với cô cô.

Kiểu hành xử dễ gặp nhất của cung nữ trong cung, chính là “méc”.

Bởi vì cung nữ cho dù cách biệt cấp cũng không có quyền trừng trị nhau. Liên ngay Thượng nữ quan các cục cũng chỉ có thể trách phạt khi cung nữ phạm lỗi trong công việc, còn việc về tư trang này, đã là của Quan Chính ty.

Tiểu Bích ở phòng bên cạnh cũng đã phát hiện ra, chờ cho Tiểu Thanh đi mất mới chạy sang ghé đầu hỏi:

- Tiểu Uyển, có chuyện gì vậy?

Sở Linh cách đó hai phòng cũng có mặt, nhưng chỉ đứng xa xem.

Lát sau, Tiểu Thanh trở lại, đi cùng chính là Tống cô cô.

- Ai là Tiểu Uyển?

- Bẩm cô cô, là tiểu nữ.

- Là người sao? Chuyện tư trang là thế nào, mau trình ra cho ta xem...

Tống cô cô dường như vẫn có ấn tượng với Tiểu Uyển, có thể vì sáng nay chuyện đến trễ. Nhưng chủ yếu chắc là nhờ Tiểu Thanh thêm mắm muối trên đường tới đây.

Tiểu Thanh hí hửng giật gối lên, cầm ra một cái túi tinh xảo nặng trĩu cho Tống cô cô.

Miệng túi vừa hé ra, cả đám cung nữ liền mở to mắt nhìn:

- Trời, là bạc. Có cả đỉnh bạc luôn kìa...

Bọn họ còn tưởng chỉ là râu tiền xu, ai ngờ đều là ít bạc vụn và 2 đỉnh bạc, mỗi đỉnh 50 lượng to đùng. Vậy chỗ kia phải hơn trăm lượng.

Đối với một cung nữ mà nói, đây tuyệt đối là số tiền rất lớn.

Ngay cả Tiểu Hương cũng giật mình, thậm chí bắt đầu nghi ngờ Tiểu Uyển.

Ánh mắt của Tống cô cô cũng lộ ra kinh hãi, chỗ này phải bằng 1 2 tháng lương của bà ta. Một thiếu nữ, làm sao lắm tiền như vậy?

- Người vì sao lại giữ nhiều tiền như vậy? Có phải đã ăn trộm của ai đó?

- Tiểu nữ không có ăn trộm. Đây là tiền của ta tích góp mấy năm nay...

Tống cô cô sắc giọng:

- Tích góp những mấy năm? Tạm không nói làm sao tích góp. Vì sao lại đem cả vào cung, sao không để lại ở nhà.

Thực ra Tống cô cô cũng không phải đang cố ý kiểm chuyện, bà ta nói theo lẽ thường.

Cung nữ vào cung, kiếm được tiền đưa nào cũng tích lại, nhưng thường là mỗi vài tháng có một đợt gặp người thân sẽ gửi về hết, mà mỗi lần gửi lẫn cũng chỉ trăm tiền vài quán. Không có ai ôm cả một cục để trong cung, nhất là cung nữ vừa vào cung căn bản không có mấy tiền. Bởi vì sống chung như vậy, bị trộm một cái thì coi như mất luôn.

Tiểu Uyển liền nói:

- Vì tiểu nữ không có...

Nói nửa chừng thì nhớ ra, Dương Thanh Phong đã căn dặn, nàng là Dương Tiểu Uyển cháu họ của y, chứ không còn là ăn mày Tiểu Hoa mồ côi không có ai, không thể nói là “không có nhà để gửi”.

Chỉ là, Tiểu Hương vừa rồi trò chuyện biết Tiểu Uyển mồ côi, lại không biết cái khúc mắc này, buột miệng nói:

- Bẩm cô cô, Tiểu Uyển từ nhỏ đã...

- Từ nhỏ đã sống xa gia đình, cho nên có thói quen giữ tiền ạ.

Có ai đó nhảy vào chặn lời Tiểu Hương lại, nhưng không phải Tiểu Uyển.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 242

Quan Ngân

Hóa ra là Tiểu Bích, cô vừa nói còn nhoẻn miệng cười với Tiểu Uyển.

Tiểu Thanh nhú mày hỏi:

- Người là cung nữ nào, sao lại vô lễ như vậy? Đâu có ai hỏi người?

- Bẩm, tiểu nữ là Tiểu Bích, là bạn của Tiểu Uyển.

Tiểu Bích là người rõ nhất, chỗ tiền kia thật sự là Tiểu Uyển tích góp. Chính cô còn hay đùa với Tiểu Uyển là đang chuẩn bị của hồi môn cho chính mình.

Chỗ tiền đó, Tiểu Uyển để dành từng li từng tí, chờ sau này đi tìm đại ca. Suốt thời gian ở Toàn Chân, được bao tiền của nội tu cô đều tích vào, ngay cả y phục trang sức cũng chẳng dám mua.

Thực ra, cho đến trước sự kiện cứu Đế Cơ, Tiểu Uyển cũng chỉ tích góp được có hơn 10 lượng bạc.

10 lượng đó, đã là cực hạn, đã là tất cả mà cô có trong mấy năm.

Chẳng qua, đến hôm cứu Đế Cơ, Tiểu Uyển được ban thưởng 2 đỉnh 100 lượng bạc trắng kia, cộng vào mới thành nhiều như vậy. Nhớ hôm đó cô còn vui đến suýt khóc, cầm 2 đỉnh bạc chỉ cầu mong sớm được gặp đại ca để còn khoe với hân.

Tống cô cô nghĩ gì đó, bỗng lật mặt sau lên nhìn, lập tức nói:

- Quan ngân? Người nói mình tích góp, cho dù có đem bạc vụn đi đổi, cũng làm sao lại có cả quan ngân?

Tiểu Uyển không có gì phải giấu nói:

- Tiểu nữ được ban thưởng ạ.

- Ai thưởng?

- Là Đạo Quân thưởng cho tiểu nữ.

Đạo Quân là đạo hiệu của Triệu Cát, ai cũng biết đấy nhưng cũng dễ bị quên. Bình thường trong cung đều xưng là Quan Gia.

Tống cô cô ngẩn ra một lúc mới nhớ ra, càng nhớ ra càng thấy khó tin, hỏi vặn:

- Hừ, tận Đạo Quân thưởng cơ đấy. Thưởng khi nào? Thưởng cái gì?

- Tiểu nữ cứu Gia Mẫn Đế Cơ, cho nên được thưởng.

Tống cô cô càng nghe càng thấy vớ va vớ vẩn, làm sao tin nổi.

Một đứa cung nữ linh tinh vừa vào cung, nói mình ra tay cứu Đế Cơ?

Gia Mẫn Đế Cơ là ai chứ? Con gái của tiền Hoàng Hậu Sái thị, Thất Công chúa được Quan Gia cưng chiều nhất trong cung. Liền Trưởng Tôn Hoàng Hậu nương nương gặp nàng ta còn khách sáo gọi Đế Cơ, không hề xưng mẹ con. Bản thân Tống cô cô ở ngay trong cung đây, sắp được chục năm còn chẳng được nhìn thấy Gia Mẫn Đế Cơ mấy lần, nói gì là cứu.

Bà ta quát lớn, dùng đòn phủ đầu. Đây là đòn rất hữu hiệu với đám cung nữ mới vào:

- Người càng nói càng dối trá.
- Cô cô, tiểu nữ không nói dối...

Tiểu Uyển ngược đầu khổ sở, nhưng ánh mắt vẫn rất kiên cường.

Cô không biết phải làm gì nữa. Cô không giỏi cãi lý biện minh, cô chỉ biết nói thật. Nhưng oái oăm là nói thật lại không ai tin.

Cô bỗng cay đắng nhận ra, võ công... cũng không giúp cô được lúc này.

...

Cùng lúc đó, ở cửa ra vào viện, có hai nữ quan đang nhìn vào chỗ Tiểu Uyển:

- Thượng Nghi đại nhân, người có thấy cung nữ ở kia, có nét gì đó rất giống với...

Vị Thượng Nghi đại nhân nọ trong mắt cũng lộ vẻ kinh hãi, hạ giọng:

- Thật đúng là giống. Người mau đi điều tra thân phận nàng ta cho ta.
- Vâng, đại nhân.

Trang phục của cung nữ và nữ quan trong cung rất khác biệt. Ngay cả việc vấn tóc mang trang sức cũng quy định vô cùng khắt khe.

Người mặc trang phục cầu kỳ màu xanh lục là Lam Thượng Nghi Lam Tuyền, tuổi tầm 40.

Còn nữ quan vừa đi mặc y phục nâu, là Đồng cô cô, giữ chức Điện Nghi, thân cận của Lam Tuyền.

Trong Thượng Nghi cục, bên dưới Thượng Nghi có Ti Nghi, Điện Nghi, Chương Nghi. Những người này đều có phẩm trật hẳn hoi, chính thức là

quan lại. Bọn họ nếu vi phạm quy tắc, Quan Chính ty cũng không thụ lý nổi, tùy án mà sẽ do Hoàng hậu, hay Nội Thị tỉnh, thậm chí Ngự Sử đài lo.

Dụng Cần viện là nơi đào tạo cung nữ nhập môn, Lam Thượng Nghi cũng hiếm khi xuống quan sát. Hôm nay thế nào tình cờ ghé qua, không ngờ vừa lúc nhìn thấy chuyện Tiểu Uyển.

Chỉ chốc lát sau, Đồng cô cô đã quay lại, trên tay cầm theo một quyển ghi chép.

- Nàng ta tên Dương Tiểu Uyển, chờ Lý Sư Sư tới Trường An sẽ được phân sang chỗ đó.

- Lý Sư Sư?

Lam Tuyền trên mặt thoáng qua vẻ khinh thường.

Đồng cô cô lướt qua lý lịch Tiểu Uyển, đột ngột ồ lên:

- Ồ, đại nhân, nàng ta hình như đúng là từng cứu Gia Mẫn Đế Cơ.

- Có phải là việc ở Chung Nam lần trước?

- Đúng vậy.

Chuyện Triệu Cát bị ám sát, kinh động triều đình, phàm là nữ quan có chức vị đều được biết.

Thực ra Tống cô cô kia đáng ra cũng biết, chỉ là bà ta nhất thời bị ý kiến chủ quan che đi, không chịu thừa nhận khả năng một cung nữ nhỏ bé cũng có thể “cứu Đế Cơ”, dẫn đến quên luôn.

Thêm nữa, lần này Tống cô cô đã sơ suất ngay từ đầu.

Là người quản lý tân cung nữ, mỗi cung nữ vào cung có xuất thân thế nào, bà ta đều phải nắm sơ lược, để còn đối xử sao cho thích hợp. Càng đặc biệt thì càng phải để ý mới phải.

Nhưng có lẽ vì chuyện đi trễ lúc sáng, khiến bà ta sinh ra phản cảm với Tiểu Uyển, thành ra gặp lại cô liền có suy nghĩ tiêu cực.

Đồng cô cô quan sát Tiểu Uyển thêm chốc lát, chép miệng:

- Chỉ tiếc, hơi thiếu chút khí chất.

Lam Tuyền không cho là đúng, nói:

- Khí chất? Tạo ra là có thôi.

- Đại nhân, chuyện này có nên báo với Trưởng Công chúa một tiếng không?

- Khoan hẵng vội. Vậy đi, xong việc người dẫn nó đến phòng ta.

Lam Tuyền bỏ lại một câu rồi rời đi.

...

Trở lại sảnh Dụng Cần viện.

Viên Diệu Hương thấy càng lúc chuyện càng xa.

Chuyện hôm nay bắt đầu từ đâu? Vì sao bây giờ lại biến tướng thành “cứu Đế Cơ”?

Hình như ban đầu Tiểu Hương cũng là nạn nhân, bị Tiểu Thanh kiểm có thôi. Nhưng lúc này thì cô đã bị đẩy hẳn ra ngoài, chỉ còn Tiểu Uyển chịu tội.

Tiểu Bích thì ngẩn ra đó, không dám tiến tới. Tuy biết Tiểu Uyển nói thật, nhưng vì còn trẻ, Tiểu Bích nhất thời cũng bị Tống cô cô quát cho sợ hãi. Hơn nữa, cô cũng không dám làm chứng bừa chuyện thường kia. Hôm đó ba người được thưởng là Tiểu Uyển Sở Linh và Tuyết Kha, Tiểu Bích chỉ là người đi thay Tuyết Kha mà thôi, lúc Tiểu Uyển nhận thưởng cô cũng đâu có tư cách có mặt mà nhìn thấy.

Có điều nghĩ đến đó, Tiểu Bích bỗng nhớ tới...

Sở Linh. Đúng, Sở Linh cũng đang có ở đây. Cô ta có thể đứng ra.

Tiểu Bích liếc mắt nhìn, thì đã không thấy Sở Linh đâu nữa. Rõ ràng vừa rồi còn thấy nàng ta quần quanh đâu đây.

Tuy nhiên, đã có nhân chứng, Tiểu Bích vẫn dũng cảm đứng ra:

- Bẩm cô cô...

Tiểu Thanh lập tức chen vào:

- Người lại vô lễ cái gì?

- Lời Tiểu Uyển nói đều là thật, có người có thể làm chứng.

- Ai? Người?

- Không phải tiểu nữ, mà là cung nữ Sở Linh.

Nếu đã có nhân chứng, Tống cô cô cũng muốn nghe xem, làm trong cung nhiều năm, bà ta cũng biết sơ sài quá chính là tự đào mồ chôn mình.

Tống cô cô biết không nên quá xem thường đám cung nữ, đặc biệt là khi bà ta vừa nhớ ra, cung nữ Tiểu Uyển này sẽ về Thượng Quan cục. Cái cục này là nơi rất khó đoán. Chủ nhân lên voi thì cung nữ hầu cận cũng sẽ lên voi. Đến lúc đó, một Ti Chính như bà ta chẳng là cái gì.

Kể cả bà ta thấy ghét Tiểu Uyển muốn trị, thì cũng phải làm sao cho kín đáo có lý có luật, để về sau Tiểu Uyển không thể quay lại trả thù.

- Gọi cung nữ Sở Linh lại đây.

Chỉ lát sau, có cung nữ tìm được Sở Linh quay lại.

Sở Linh lại làm như không biết gì, hỏi:

- Bẩm, không biết cô cô đại nhân gọi nô tì có chuyện gì?

Cung nữ chưa phân vào cục, thì vẫn là dân nữ, chỉ có thể xưng tiểu nữ. Sở Linh lại xưng nô tì, Tổng cô cô hơi nhếch mép. Bà ta quản cung nữ trong cung không một ngàn cũng tám trăm, quá rõ những tiểu cô nương thế này. Xem ra lại một đứa “Tiểu Thanh” khác.

Bà ta đánh mắt cho Tiểu Thanh, ả kia liền nói sơ qua một lát.

Sở Linh nghe xong nói:

- Bẩm cô cô, đúng là nô tì và Tiểu Uyển từng cứu Gia Mẫn Đế Cơ được thưởng...

Tiểu Uyển liền đưa mắt cảm kích nhìn Sở Linh.

Sở Linh là người bạn đầu tiên của cô ở Toàn Chân, thậm chí còn ra mặt bảo vệ cô. Nhưng sau lần luận kiếm, Sở Linh dần lạnh nhạt với Tiểu Uyển, khiến cô rất buồn.

Hôm nay rút cục Sở Linh cũng nói giúp. Tiểu Uyển nghĩ đến, xem ra Sở Linh gặp chuyện buồn, nên mới tránh mình. Cô lại tự trách mình, bản thân thật không hiểu cách cổ vũ người khác gì cả, khó trách không có mấy ai kết bạn.

Tổng cô cô lúc này mới nhớ ra, đúng là lần này có 3 cung nữ xuất thân từ Toàn Chân giáo, nhờ cứu Đế Cơ mà được thưởng. Không khỏi buồn bực nhìn sang Tiểu Thanh, nếu không phải nha đầu này thích bởi móc thì đã không rơi vào cái cục diện mất mặt này.

Có điều ngay lúc này...

- Nhưng mà...

Sở Linh nói tiếp:

- Nô tì không làm chứng bạc ở kia đều là bạc của Tiểu Uyển.

- Sở Linh, người nói gì vậy?

Tiểu Bích Tiểu Uyển đều há hốc mồm.

Sở Linh làm bộ khách quan nói:

- Kia là tiền của nàng ta, ta làm sao làm chứng chuyện đó được? Vả lại, người khác nhận được quan ngân đều đem đi đổi để dùng. Làm gì có ai để nguyên như vậy cho phiền ra?

- Ta... không biết chuyện này.

Tiểu Uyển yếu ớt đáp, cô không thể biết.

Sở Linh là con quan, nhận tiền thưởng xong đem về nhà, liền có cha là quan hiểu chuyện đem đi đổi ngay.

Còn Tiểu Uyển chỉ là ăn mày một thân một mình, cô căn bản không hiểu mấy cái vụ quan ngân dân ngân gì kia, đối với cô bạc là bạc thôi. Cô cũng không có ý dùng nó ngay.

Sở Linh liếc mắt về túi gấm nọ, nói:

- Cô không biết gì mà lại tích được bạc? Không lẽ mỗi lần tích, cô đều kiểm ngay được bạc như kia luôn à. Thật là tài ba đấy.

Tiểu Bích không thể chịu nổi nói:

- Sở Linh, Tiểu Uyển ra sao cô biết mà, cô ấy chỉ biết đổi xu ra bạc vụn, còn chuyện quan ngân kia, cô ấy chưa dùng bao giờ làm sao mà biết?

- Đúng vậy, ta...

Sở Linh khinh khỉnh nói:

- Cô ta biết đổi cả ngàn đồng xu lẻ ra bạc vụn cho dễ xài, lại không biết đổi đĩnh 50 lượng ra bạc vụn cho dễ xài, đây là cái suy nghĩ ngược đời gì chứ?

Tiểu Uyển nhất thời im lặng nhìn Sở Linh.

Tiểu Uyển không giận Sở Linh vì những cái lý lẽ kia, vì cô thực không biết. Tiểu Uyển chỉ thắc mắc, vì sao Sở Linh lại đối đầu với cô?

Tổng cô cô lại không khỏi nhếch miệng thú vị. Hóa ra 3 nha đầu này tuy cùng một chỗ đi ra, thế nhưng lại đấu đá nhau.

Bắt được ý tứ của Sở Linh, Tổng cô cô cũng tìm được nấc thang cho bà ta, nói:

- Thôi được rồi, cung nữ Tiểu Uyển nghe đây. Số bạc này không rõ nguồn gốc, ta phải giữ lại điều tra. Người vô lễ với cung nữ chưởng phòng, lại không tuân thủ giờ giấc, phạt lau chùi tất cả các phòng hôm nay.

- Cô cô, ta...

Tiểu Uyển oan ức nói không nên lời.

Bên cạnh, Tiểu Bích muốn nói mà không biết nói gì. Tiểu Hương tạm không biết có nên tin Tiểu Uyển không, chỉ có thể im lặng.

Sở Linh nhếch mép nhợt nhạt, cô ta thấy hình phạt còn quá nhẹ. Tiểu Uyển là cao thủ luyện khí, ngay cả đánh gậy chưa chắc đã tổn thương, nói chi đi chùi phòng. Làm thế khéo còn để gân cốt Tiểu Uyển thêm khỏe, đỡ phải luyện công.

Chỉ Tiểu Thanh thì cười đầy đắc ý. Xem đi, có thị vệ giúp cái gì chứ, vẫn bị phạt thôi.

Ngay khi chuyện tưởng cứ thế là xong...

- Khoan đã!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 243

Vẫn Là Anh Ấy

Chỉ thấy Đồng cô cô nhàn nhạt đi vào:

- Quan Gia thường ngân, nguồn gốc ra sao tra một cái không phải sẽ rõ ngay sao? Còn mấy chuyện kia chỉ là lỗi nhỏ, vừa ngày đầu khiến trách là được. Tống Ti Chính sao phải ra tay nặng như vậy?

Tống cô cô mặt xám lại.

Chuyện hôm nay bà ta đã không còn nắm lý, định làm qua loa, chủ yếu giữ mặt mũi chứ cũng không phải để trị Tiểu Uyển. Dù sao một cung nữ vào cung bị phạt lau chùi là chuyện cơm bữa, chẳng có gì to tát.

Nhưng có thêm Đồng cô cô, chuyện sẽ khác.

Tống cô cô gắng thản nhiên:

- Đồng Diễn Nghi hôm nay thật là rảnh rang, còn ghé Dụng Cần viện. Không lẽ có cung nữ cần gọi gắm sao?

Vốn tưởng Đồng cô cô sẽ nói tránh đi, chẳng ngờ bà ta nói:

- Đúng vậy. Tiểu Uyển chính là cung nữ mà Thượng Nghi để mắt, dẫn ta vào nói với Tống Ti Chính một tiếng. Cũng may là đến kịp, nếu không hai ta lại khó nói chuyện với Thượng Nghi. Tống Ti Chính có thể nể mặt không đây?

Tống cô cô ghen luôn ở cổ.

Tiểu Uyển lại nhìn Đồng cô cô không hiểu ra sao. Cô không hề quen vị cô cô này.

Tống cô cô biết chuyện đã không thể làm căng, nhưng bà ta cũng không thể xuống nước hoàn toàn, về sau sẽ khó mà quản cung nữ, liền nói:

- Ta nào dám đắc tội Thượng Nghi, ai chẳng biết trong Lục cục Thượng Nghi là nữ quan có danh vọng nhất chứ? Chỉ là, cung nữ Tiểu Uyển sáng nay đi trễ không thể không phạt, cho dù có Thượng Nghi ở đây cũng không thể thay đổi.

Đồng cô cô cười nhạt một cái, nhìn Tiểu Uyển:

- Tống cô cô phạt người đi trễ, có phục không?

- Chuyện đi trễ là tiểu nữ sai, nguyện chịu phạt.

Tiểu Bích cũng đứng ra:

- Còn có tiểu nữ.

Cũng tội cho Tiểu Bích, thực ra cô không đứng ra cũng chẳng ai nhớ.

Đồng cô cô lại nhìn Tiểu Uyển nói:

- Được rồi, Thượng Nghi đại nhân muốn gặp người. Chốc nữa lại về chịu phạt sau, cái này Tống Ti Chính có thể nể mặt chứ?

- Hừ.

Tống cô cô coi như không nghe, quay người bỏ đi.

Tiểu Uyển thì lại chần chừ.

Đồng cô cô cười thầm, đổi lại là cung nữ khác, thì đã chạy vội chạy vàng theo bà ta.

- Yên tâm đi. Đây là cung cấm, không ai dám ngang nhiên làm hại người đâu.

Ý tứ chính là, “nhưng âm thầm làm hại thì đây ra”.

Tiểu Uyển không nghĩ được tầng ý sâu xa kia, nhưng cô bỗng nhớ ra mình biết võ công, liền nhắc chân đi theo.

Tiểu Thanh Sở Linh ghen ghét nhìn. Thực ra không chỉ có hai nàng ta, rất nhiều cung nữ khác cũng nhìn theo, nửa hâm mộ nửa đổ kị.

Bọn họ đều không hiểu, vì sao một cung nữ vô thân vô cố, không phải con quan cũng chẳng phải nhanh miệng, thế nhưng nhập cung vừa 1 ngày, buổi sáng một vị tướng quân nói giúp, buổi chiều lại có cô cô đứng ra.

Vì Tiểu Uyển xinh đẹp?

Cũng không hẳn. Ở Toàn Chân ít nữ là khác, chỗ này rất nhiều cung nữ xinh đẹp, tỷ dụ nha đầu Chương Tử Di phòng số 3, hay ngay như Sở Linh trang điểm vào cũng đẹp hơn Tiểu Uyển.

Hay vì nàng ta biết võ công?

- Các người nhìn theo cái gì mà nhìn? Mau về phòng cả đi.

Có tiếng Tiểu Thanh quát lên.

...

Nửa canh giờ sau.

Ở một gian phòng đâu đó.

Một vị nữ quan đang ngồi trước bàn trang điểm. Khuôn mặt ả tuy đã cổ trang điểm kỹ lưỡng vẫn không thể che hết dấu vết tuổi tác. Trên người quan phục màu xanh lục, xem ra cũng là hàm ngũ phẩm như Lam Thượng Nghi.

Cung kính đứng cạnh là một nữ quan mang quan phục lục phẩm màu nâu, Tổng cô cô.

- Nô tì tham kiến Quan Chính đại nhân.

Người đang ngồi là Vi Hoa, chủ quản Quan Chính ty. Cung nữ trong cung, trừ hầu cận Thái hậu Quý phi, còn lại đều chịu sự giám sát trừng trị của bà ta. Bà ta có thể nói là “ác ma ma” với tất cả cung nữ.

- Cung nữ ở Dụng Cần Viện, huấn luyện ra sao rồi?

- Bẩm đại nhân, kiến tập đã xong, đều đã vào quy củ.

- Hừ, thực vào quy củ rồi sao?

Vi Hoa tỉa tỉa móng tay, đột ngột hạ giọng:

- Thế chuyện Tiểu Uyển là gì?

Tổng cô cô không ngờ Vi Hoa lại biết chuyện Tiểu Uyển nhanh như vậy, bà ta còn đang nghĩ nói làm sao cho hay. Trong đầu lập tức nghĩ đến vài cái tên A B C gì đó, cũng chỉ có những con b*tch này là chạy đi mách lẻo nhanh như vậy được.

Tổng cô cô liền mở giọng hối lỗi:

- Là nô tì sơ suất. Nô tì bị chuyện cung nữ tàng trữ quan ngân làm cho nhất thời hỗn loạn, quên mất chuyện có 3 cung nữ vì cứu Gia Mẫn Đế Cơ mà được tiến cung...

Nói đến đó thấy Vi Hoa sắc mặt vẫn chẳng khá hơn, thăm nghĩ mình nói sai trọng điểm, Tống cô cô liền thay giọng chì chiết:

- Đồng thị ỷ vào Lam Tuyền chống lưng, không coi Quan Chính ty ra gì, thật là đáng chết. Chỉ là nô tì vẫn nhớ lời dặn của Đại nhân, hết sức cẩn trọng, cho nên mới để ả ta được thể làm tới...

Tống cô cô còn chưa hết câu, đã nghe giọng Vi Hoa bất mãn cắt ngang:

- Người làm Ti Chính một thời gian, thế nhưng mắt mũi hình như lại tệ đi thì phải?

- Thứ cho nô tì ngu muội, xin đại nhân chỉ bảo.

Tống cô cô không hiểu mình sai ở đâu, ôm cánh tay run rẩy.

Vi Hoa đứng lên, liếc xéo Tống cô cô nói:

- Những người khác mới vào cung không nhìn ra. Nhưng như người chẳng lẽ không phát hiện, Tiểu Uyển kia giống ai?

Tống cô cô lúc này mới tỉnh ngộ, nghĩ nghĩ một lúc thì run lẩy bẩy nói:

- Ý đại nhân nói đến... Vệ Thần phi?

- Nếu không phải sáng nay ta tình ngờ đi ngang, bắt gặp Lam Tuyền thái độ bất thường, chỉ e một thời gian nữa sẽ bị bà ta dắt mũi đi lúc nào không biết.

- Chẳng lẽ kia chính là tiểu công...?

Tống cô cô che miệng. Đến lượt Vi Hoa giật mình, nhưng lập tức trấn định:

- Không có khả năng, năm đó chính tay ta xử lý sạch sẽ. Cùng lắm là giống nhau mà thôi.

Tống cô cô cũng bình tĩnh lại:

- Đại nhân lo lắng Lam Tuyền sẽ bồi dưỡng Tiểu Uyển?

- Không phải là sẽ, mà là bà ta đang làm rồi.

Tống cô cô nghĩ nghĩ nói:

- Theo ngụ ý của nô tì, Tiểu Uyển làm nữ quan thì có thể, nhưng muốn làm phi tần...

- Người dám chắc sao? Người nên biết năm đó Lam Tuyền là thân tín của Vệ thị. Hành vi thói quen của người kia, Lam Tuyền đều nắm rõ. Tìm được người diện mạo như Vệ thị, ả ta chỉ cần nhào nặn một chút là thành Vệ thị thứ hai.

Tống cô cô đáp ứng:

- Vậy, nô tỳ phải làm thế nào?

- Loại mầm họa đó còn giữ trong cung, sớm muộn cũng sẽ gây hại. Tìm cách đuổi nó đi.

- Đại nhân, nha đầu đó vào cung là phục vụ Lý Sư Sư, có cả ý tứ của Quan Gia bên trong...

Vi Hoa trừng mắt mắng:

- Người quên mất mình phục vụ cho ai? Chuyện này nếu phiên nương nương phải đích thân ra tay, người gánh nổi hậu quả sao?

- Nô tỳ... biết phải làm gì rồi. Nô tỳ xin cáo lui.

Nhân tiện nói.

Cung phi nữ quan, tuy đều là nữ nhân trong cung, bản chất lại khác biệt.

Đối với nữ quan, vào cung không phải để phục vụ xxx Hoàng đế, cho nên sắc đẹp không quan trọng. Đương nhiên, nếu Hoàng đế “đói bụng ăn quàng”, phi đến Điện Trung tỉnh đòi hành dâm, nữ quan vẫn phải phục vụ.

Chẳng qua, xưa nay rất ít, gần như không có vụ nữ quan nào làm phi tần. Nữ quan là quan lại, tuy thân trong cung nhưng có quan chế bảo vệ. Hoàng đế mà làm bậy là tội hiếp dâm.

Còn cung nữ thì lại có vài trường hợp, mặc dù tỷ lệ vẫn rất thấp. Thường là bị lâm hạnh xong, nhập cung rồi bị Hoàng đế quên luôn, vì không có gì đặc sắc.

Lý do rất đơn giản, cung nữ vào cung sẽ qua cả đồng cửa, tỷ dụ như Dục Cầm viện. 1 cung nữ có “tiềm năng”, mới đến cửa Dục Cầm viện khả năng cao sẽ bị Hoàng hậu và đồng bọn sút bay, như Tiểu Uyển hôm nay. Cầm bản không có cơ hội ở lại câu dẫn Hoàng đế. Chưa kể xác suất chết non trong quá trình đấu tranh ở lại.

Tiểu Uyển tương lai sẽ vào Thượng Quan cục, nhưng trước khi thăng nữ quan, nếu có hậu đãi chống đỡ, thì vẫn có thể rẽ sang con đường “hậu cung”.

...

Cùng lúc này, ở một gian phòng khác, cũng trong khuôn viên Điện Trung tỉnh.

Căn phòng này bày trí khá ngăn nắp, là phòng riêng của Thượng Nghi Lam Tuyền.

Lam Tuyền ngồi cạnh bàn, ánh mắt có gì đó mông lung, như thể đang hồi tưởng về quá khứ. Đứng trước mặt bà ta là Tiểu Uyển, cô đang không rõ mình làm sai điều gì nữa. Mới có một ngày vào cung, cô đã gặp trưởng quan có chức vụ cao ngất như vậy, đã vậy còn là gặp riêng.

Giọng Lam Tuyền bỗng lạnh băng:

- Người thực sự là cháu Dương đạo trưởng?

Tiểu Uyển bình tĩnh gật đầu.

Đã nhập cung, cho dù làm lau dọn vệ sinh thân phận cũng phải rõ ràng, bằng không là phạm tội khi quân. Một khi lộ tẩy, không chỉ cung nữ đó chịu tội ngay cả trưởng quan như Lam Tuyền cũng liên lụy.

Lam Tuyền cố nhìn vào mắt Tiểu Uyển, dùng kinh nghiệm nhiều năm xem cô có nói dối không, nhưng lại không nhìn ra điểm giả dối nào.

Bà ta không biết là, trước khi đi Dương Thanh Phong đã căn dặn Tiểu Uyển rất kỹ. Thậm chí y còn cẩn thận dặn cô, mỗi khi bị ai nhắc đến chuyện này, hãy dùng tâm cảnh để chống đỡ.

Tâm cảnh là cảnh giới luyện tâm, nếu vững có thể chống cả thần lực. Lam Tuyền chỉ là người thường dĩ nhiên không nhìn ra nổi.

Lam Tuyền trước khi gặp đã điều tra chuyện của Tiểu Uyển, kể cả chuyện Viên Thế Quý.

Bà ta ở trong cung, vẫn chưa thể điều tra kỹ chuyện Tiểu Uyển ở Toàn Chân. Bằng không, chỉ cần nửa ngày khẳng định có thể tra ra Tiểu Uyển không phải tên “Tiểu Uyển”, và trước kia là ăn mày mồ côi.

Thậm chí, cũng không cần tra ngoài, Lam Tuyền chỉ cần kéo Sở Linh vào hỏi là xong.

Nói sao, Dương Thanh Phong chỉ là đạo sĩ, cũng không phải Mật Thám ty, căn bản không thể làm giả thân phận kín như bưng.

Một lần nữa, Dương huynh lại cho thấy trình độ chủ quan khinh địch vô đối của mình. Lão Dương giờ này khả năng đang ngồi rung đùi, “bản tiên chỉ bỏ ra có 10 lượng làm giả, đã qua mặt được hậu cung”.

Lúc này, Lam Tuyền hạ giọng:

- Người muốn làm nữ quan?

- Vâng, nô tỳ và đại ca thất lạc nhau. Nghe các cô nói làm nữ quan có thể dán cáo thị tìm người khắp nơi, vì vậy...

Lam Tuyền hơi bất ngờ, không nghĩ tâm tư Tiểu Uyển thật đơn thuần.

Có điều, dán cáo thị tìm người chẳng phải là truy nã toàn quốc sao? Không biết ai lại đưa ý tưởng oái oăm này cho Tiểu Uyển.

Vâng, kính thưa quý vị, Dương Thanh Phong, vẫn là anh ấy!

Lam Tuyền không hỏi thêm, nhưng bà ta vẫn nghi ngờ rất đậm, có quá nhiều sơ hở.

Năm đó Lam Tuyền là thân tín của Vệ Thần phi. Mà nữ tử này, rất giống nương nương lúc mới vào cung. Ngay cả tuổi cũng khớp như vậy. Dù thiên hạ người giống nhau không ít, nhưng không hiểu sao Lam Tuyền có một cảm giác kỳ lạ với Tiểu Uyển.

Tiểu công chúa năm đó, chính Lam Tuyền từng bế trên tay. Mặc dù tiểu công chúa đã bị xác nhận đã chết, chỉ là không tìm thấy xác, Lam Tuyền vẫn ôm tuy hy vọng.

Mãi đến hôm nay...

Thôi vậy, có lẽ chính Tiểu Uyển cũng không biết gì, Lam Tuyền nghĩ có hỏi tiếp cũng vô dụng, chỉ bằng tự bà ta đi điều tra.

Trước mắt phải bảo hộ và giữ Tiểu Uyển bên cạnh. Lam Tuyền liền nói:

- Thôi vậy đi, ta sẽ tìm cho người một họa sư, người vẽ ra chân dung của huynh trưởng. Để lâu chỉ e hình dáng cũng quên mất, lúc đó muốn tìm không khác nào mò kim đáy bể.

- Đa tạ đại nhân.

Tiểu Uyển mừng rỡ, cách này tại sao cô lâu nay lại không nghĩ tới?

Lam Tuyền vươn tay nắm lấy bàn tay thon nhỏ của Tiểu Uyển, giọng bà ta trầm ấm hơn nhiều:

- Tiểu hài tử, khoan vội đa tạ ta. Không biết chừng sau này ta phải nhờ vào người đó...

Tiểu Uyển không hiểu ra sao. Nữ nhân này vì sao lại tốt với cô?

Chỉ 1 ngày vào cung, Tiểu Uyển đã trải qua đủ loại nhân tình mà cả chục năm cô chưa từng gặp. Vừa quen đã ghen ghét nhau, bạn bè thì phản bội, xa lạ thì lại quan tâm, ...

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 244

Hòa Hay Không?

Vẫn tại kinh thành.

Trường An có vài chỗ để dân chúng tập hợp, giả dụ Ngõa Tử để diễn võ đấu vật, hoặc Câu Lan để ca múa. Ngoài ra cạnh cổng thành gần nơi dán cáo thị cũng có, nơi này thi thoảng có chém đầu thị uy, ra quân giết địch gì đó.

Lúc này gần cửa Minh Đức đang rất đông người vây lấy. Đại lộ Chu Tước tuy rộng mấy làn đường vẫn bị tắc nghẽn.

- Nào nào, tránh ra, đừng chen nữa, để ta chen.

- Người cái đồ lưu manh, dám sờ hông bà, người... Ấy, chẳng hay vị quan nhân đây có rảnh rồi, nhớ ghé lâu Đình của nô gia nha.

Hôm nay là ngày dán bảng đề danh thi Hội.

Trong chỗ kia chủ yếu là nho sinh, đều nhón chân xem tên mình, có kẻ nhảy cẫng ôm nhau hò hét, có kẻ thất thế chui ra. Đặc biệt có vài tỷ muội xuất hiện, nghe đâu vài vị sĩ tử trước khi thi đều đi "xả xui", tiện thể hứng lên thề hện chơi vài câu. Nay tỷ muội cũng chạy ra dò tên xem sao.

Thời đại này cũng khá hài hước, tài tử sánh cùng kỹ nữ, xử nữ đi với tham quan.

Chờ chút, hình như thời đại nào cũng vậy.

Bên kia đường, có vài nhóm nho sĩ đang tụ tập. Các vị đây đều ăn mặc khá thời trang, đầu đóng khăn, áo dài in hoa, tay cầm quạt giấy, phe phe phẩy phẩy.

- Hoàng huynh quả thật xứng danh đệ nhất, Quốc Tử Giám đồ đầu không nói, ngay cả bảng vàng thi Hội cũng xếp trên.

- Còn phải nói, chỉ e Trung thu tới vẫn là Hoàng huynh đối đáp cùng Quan Gia thôi.

Người họ Hoàng chỉ cười mỉm.

Kẻ nói nhiều nọ lại quay sang bên cạnh:

- Cũng phải chúc mừng Ngự huynh, nghe nói trực tiếp vào Long Đồ các, cơ hội thân cận Quan Gia không xa.

- Không dám, không dám.

Nhóm người này lần lượt là Hoàng Anh Hoa, Ngô Vực, Trịnh Khắc, ... Họ đều là những người đỗ cao trong kỳ thi Hội vừa rồi.

Trịnh Khắc lại nhân cơ hội nói:

- Không biết Hoàng huynh đỗ đạt rồi có dự định gì không? Nghe nói Quan Gia đang muốn chỉ định huynh làm khâm sai, cũng không biết năm nay sẽ đi đâu?

Ngô Vực chen vào:

- Ta nghe đồn sẽ là Giang Nam.

- Giang Nam? Chỗ đó, khu, rất “hay” đó, haha. Phải không Diệp huynh?

Người họ Diệp chỉ gãi đầu:

- Cũng... gọi là.

Ra là Diệp Tổ Tân, một trong "Giang Nam tứ đại tài tử", từng một thời theo đuổi Lăng Vân.

Những kỳ thi kiểu này là cơ hội cho các “học sinh giỏi” từ khắp Đại Tống tụ hội về, quen biết lẫn nhau, đấu đá lẫn nhau, bắt đầu đặt chân vào quan trường.

Đối với những sĩ tử này, cái gì kho báu ma quỷ võ công đều là thứ rác rưởi. Chỉ có cầm kỳ thi họa mới là chân lý sống. Mà riêng cái này, thì họ và Triệu Cát là cùng một ruột với nhau, vô cùng ăn ý.

Trịnh Khắc bỗng hỏi:

- Hoàng huynh, đề luận vừa qua là chuyện có nên giao hảo với người Kim hay không? Kết quả đề danh cũng có rồi, có thể bật mí huynh đã viết gì không?

Hoàng Anh Hoa cười mỉm, nói:

- Đương nhiên là ta ủng hộ.

- Ta cũng ủng hộ. Chẳng qua lý lẽ chắc không hay bằng Hoàng huynh rồi.

Trịnh Khắc lại quay qua Diệp Tổ Tân:

- Còn Diệp huynh thì sao?

- Ta thì không nói rõ, chỉ phân tích cái lợi cái hại.

- Haha, cho nên huynh mới không đạt hạng cao đó. Ý tứ của Quan Gia huynh còn không rõ sao?

Diệp Tố Tân không khỏi thấy mình thua kém, hỏi:

- Các người có thể nhìn ra ý tứ Quan Gia? Có tin tức ngầm gì sao?

Trịnh Khắc nhỏ giọng:

- Đúng là có tin ngầm thật. Nhưng đọc vào đề bài cũng nhìn ra mà. “Có nên giao hảo với người Kim không?”, còn không phải là gợi ý đáp “có” hay sao.

- A?

Diệp Tố Tân trầm ngâm. Hắn căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

Ra vậy, thi cử, cũng không phải cứ đầu lăm chửi là hạng cao.

...

Cách đó vài căn phố.

Gia Cát Vinh cùng vài tên quân sự đang rào bước trên đường. Hắn hiện là chủ quán Phong Vân tiền trang.

Lăng Phong tuy từng một lần thót tim vì giao chuyện tiền bạc cho người khác năm. Nhưng quả thật hắn không đủ dài tay mà lo tất cả mọi chuyện. Ít nhất Gia Cát Vinh là kẻ có đầu óc nhất mà Lăng Phong dùng được.

Trong số 7 huynh đệ, Gia Cát Vinh vẫn luôn tự phụ mình là người có học vấn nhất. Chí hướng của hắn cũng hơi khác biệt so với 6 người còn lại.

Vừa rồi đi ngang đường Chu Tước, nhìn thấy sĩ tử đề danh, bản thân Gia Cát Vinh cũng nổi lên chút gợn sóng trong lòng.

Gia Cát Vinh đang lo cửa sau với triều đình, xin quyền đúc tiền cho tiền trang Phong Vân. Ngoài ra, hắn cũng muốn tính toán cho bản thân một chút.

Tiền thời Tống có từ sắt đồng đến vàng bạc. Thông dụng nhất là văn tiền đồng và quán bạc. Bởi đúc bạc kiểu gì cũng bị thêm bớt, dần dà mất giá. Hiện tại gần 2 quán mới được 1 lượng. Đúc bạc đã vậy, đừng nói đến đúc vàng. Tỉ giá vàng bình thường gấp 10 lần bạc, nhưng việc đúc bị lũng đoạn dẫn đến tỉ giá lên xuống rất thất thường.

Lại nói, chuyện đúc tiền vốn là độc quyền của triều đình. Tiền là huyết mạch kinh tế, nếu triều đình mà không nắm được, coi như chắc chắn sẽ sụp đổ.

Vì vậy triều đình cấm tiền tư nhân, nhưng vì Đại Tống quá lớn, nên vẫn có đúc tiền ngoài luật, đặc biệt là tiền trang có chống lưng. Chẳng qua, đúc ngoài chủ yếu là đúc đồng đúc sắt, cùng lắm là bạc, vì mỏ vàng đều bị triều đình nắm. Hơn nữa, vàng lưu thông đều có khuôn đúc riêng, còn gọi là quan kim, không dễ đúc.

Khổ nỗi đám Lăng Phong lại tìm ra vàng.

Người cũng có thể nghĩ, tìm ra vàng, thế thì cứ đem ra chợ đổi là xong còn gì? Sao phải xin đúc chi cho lãng nhãng.

Thứ nhất, người tưởng đào vàng ra cả cục tinh khiết sao?

Được rồi, trước kia Lăng Phong không biết kia là lắng mộ, còn hiện tại nó là lắng mộ, cũng có khả năng là đồ bằng vàng tinh khiết thật, cứ nung chảy là xong.

Vậy vẫn còn vấn đề thứ hai, lợi nhuận.

Nếu chỉ có một tẹo vàng, thôi thì đem ra chợ đen bán chịu lỗ cũng được. Nhưng nếu có cả cái mỏ, người sẽ nghĩ khác ngay.

Trọng yếu là cái thứ 3, sẽ bị thu hồi.

Nếu cứ tuồn vàng lén ra ngoài, một hai cục thì không sao. Chứ vài ngàn cục, kiểu gì cũng sẽ bị vạch trần.

Thực ra Lăng Phong và Gia Cát Vinh khi tính đến chuyện xin đúc, bọn hăn coi như chấp nhận để triều đình biết mình có vàng số lượng lớn. Bọn hăn cũng không hy vọng có thể xin đúc vàng độc lập, đây chẳng khác nào xin tự trị, chỉ hy vọng có thể “hợp tác” với triều đình.

Lỗ hồng ở chỗ là, gần đây chiến tranh thiên tai cần tiền, triều đình quốc khố không đủ cung ứng kịp, đành đề ra một cái ngạch, địa phương có thể tự đúc sao đó bằng với chỗ ngạch đó để chi tiêu. Nói tỷ dụ chuyện cống vật sứ đoàn đi Kim sắp đến.

Gia Cát Vinh đang nhắm vào chỗ này để xin.

Hăn cũng không phải xin đúc vàng ngay, như vậy quá lộ, dễ thất bại, mà sẽ xin từng bước một. Trước là xin đúc bạc, sau thì xin tăng dần ngạch lên, cuối cùng mới là xin đúc hăn vàng. Vì vốn dĩ hiện tại bên Bạch kỳ còn chưa đào ra vàng thật, lấy cái gì mà đúc?

...

Phạm phủ, phủ đệ của Phạm Tông Doãn, Giám chính Chú Tiến giám.

Chú Tiến Giám là một trong Cửu giám, chỗ này thuộc Hộ bộ, chuyên lo chuyện tiền trong thiên hạ.

Phạm Tông Doãn có chút tài hoa, nhưng đường quan không tốt. Nghe đâu hơn 30 tuổi mới đỗ Tiến sĩ, mãi 3 năm trước mới lên Giám chính.

Để được Phạm Tông Doãn tiếp chuyện, Gia Cát Vinh cũng phải tốn không ít quà cáp, còn kèm một bài thơ.

Lúc này, trong phòng khách, một trung niên vuốt râu khen:

- Người có tài hoa, vì sao không thi lấy công danh?

Y là Phạm Tông Doãn, trông cũng không quá đáng ghét. Khuôn mặt gầy gò, đôi mắt điềm tĩnh, hoàn toàn giống hình mẫu thanh quan trên TV.

Gia Cát Vinh cười mỉa mai:

- Thói đời bây giờ, công danh có tác dụng gì.

- Người nói vậy ý gì?

Phạm Tông Doãn hơi sượng mặt. Y xuất thân tiến sĩ, cũng may Gia Cát Vinh làm thơ không tệ, nếu không với thân phận chênh lệch mà nói năng đụng chạm kiểu kia, y đã đập ra ngoài đường.

Gia Cát Vinh giả vờ không để ý, nói tiếp:

- Tiểu nhân trước kia ngưỡng mộ đại nhân, cũng muốn theo chân ngài bước vào quan lộ. Nhưng rồi nhìn đại nhân hùng tài vĩ lược, rút cục mãi bị kẻ khác chèn ép, vẫn chỉ làm ở Chú Tiễn giám này. Người thô thiển như tiểu nhân, chỉ e chưa đặt được chân vào đã bị chặt mất.

- Người nói ta tầm mắt không đủ rộng?

- Hoàn toàn ngược lại. Tầm mắt của ngài quá rộng, nên ông trời đổ ky.

Phạm Tông Doãn chân mày giãn ra, Gia Cát Vinh nói trúng tim của y.

Phạm Tông Doãn vẫn nghĩ, mình không hề kém cỏi, chẳng qua vì có tài, trời không cho cơ hội.

- Haha. Như người nói, thấy ta không có tương lai, liền bỏ đi.

- Đại nhân, vậy cũng không phải. Nếu tiểu nhân theo ngài vào quan lộ, chỉ e vướng chân ngài. Nhưng tiểu nhân sẵn sàng giúp ngài tài lộ a. Dù đi đường nào cũng đều là thực lòng.

Phạm Tông Doãn nói sang chuyện khác:

- Người cũng biết việc đúc tiền, triều đình không thể dễ dàng cho phép?

Gia Cát Vinh cười mỉm.

Chỉ sợ không nói, một khi nói ra là có "đường đi".

- Đại nhân, tiểu nhân dĩ nhiên biết việc này khó khăn. Một chút tâm ý...

Gia Cát Vinh nói rồi nhích cái khay trên bàn một chút.

Phạm Tông Doãn chỉ nhếch mép:

- Vậy đi, may cho người. Sắp đến có đoàn đi sứ Đại Kim. Giao cho phường các người đúc tiền này. Chẳng qua số lượng...

- Đại nhân, việc này tiểu nhân sẽ tính toán kỹ.

Phạm Tông Doãn cười nhẹ, ba chữ "tính toán kỹ" kia hàm ý y hiểu rõ, nhưng vẫn phất tay:

- Đừng nghĩ ta cần chút tiền hiếu kính của người.

- Dĩ nhiên. Đại nhân xem trọng thi từ như vậy, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân.

- Haha, người...

Gia Cát Vinh khom lưng:

- Mong đại nhân chỉ dạy thêm.
- Nhân tài như người, không ra làm quan, quả thật phí phạm.
- Đa tạ lời khuyên của đại nhân.

Đúng lúc này, chợt nghe ngoài sân có giọng nữ:

- Phụ thân, con và bà nội về rồi đây.

Chất giọng trong trẻo vui tai, Gia Cát Vinh không nhận được nhìn ra sân.

Chỉ thấy trong sân vườn có một thiếu nữ thân hình thon gọn đang dìu một bà lão tóc hoa râm. Đúng lúc Gia Cát Vinh nhìn ra, cô nương kia thế nào cũng nhìn vào, hai ánh mắt chạm nhau.

Một cái ý định nhỏ bồng nhảy ra trong đầu Gia Cát Vinh, hần mím cười một cái. Cô nương nọ liền bẽn lẽn cúi đầu.

Kỳ thực, Gia Cát Vinh biết rất rõ, Phạm Tông Doãn cũng không “lận đận” như nhiều người nghĩ.

Giám chính Chú Tiến giám, quản lý tỉ giá và đúc tiền trong cả nước. Năm chỗ này ăn còn thiếu sao? Trọng yếu là, muốn đứng vào vị trí béo bở này, không có hậu đài làm sao làm nổi?

Nếu có thể làm rể ông ta...

Chí hướng của Gia Cát Vinh là làm quan, hẳn không cam chịu ở cái Phong Vân đoàn kia mãi.

Ở đó thì có tương lai gì đây? Làm lão bản tiền trang sao?

Gia Cát Vinh đọc qua sách, từ nhỏ đã quen với tư tưởng chỉ có làm quan mới là vinh quang, còn lại đều là dân đen hết. Thực ra cái cách nghĩ này,

đến tận hiện đại vẫn còn.

Hơn thế, trong các loại nhân, thương nhân lại còn thấp kém nhất. Vốn dĩ làm buôn bán có gia tộc lâu đời còn được, Phong Vân đoàn chỉ là một nhóm sơ khai hỗn tạp, vô cùng bất bēnh.

Cho dù nói chuyện tiền, thì tiền Gia Cát Vinh kiếm bao lâu ở Phong Vân, còn không bằng Phạm Tông Doãn nhếch mép nói 3 chữ “tính toán kỹ” vừa rồi.

Cho dù nói chuyện vợ con, ở Phong Vân đoàn 2 năm còn không bằng đi Phạm phủ một lần, lập tức gặp được tiểu thư cao quý.

Đừng nói Gia Cát Vinh là cổ hủ, thử xem các đại thần xuyên không, bất kể là khởi đầu làm binh hay đi buôn, có vị nào không kết truyện bằng một chức quan thật to. Anh nào không ra làm quan, lập tức sẽ có comment khinh bỉ, cái thứ không có “chí hướng” gì đó.

Lại không biết, Phong ca rồi sẽ ra sao.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 245

Sứ Đoàn

Cả Trường An khắp nơi cũng đang rộn lên chuyện sứ đoàn đi Kim.

Cũng phải nhắc lại, hiện lúc này Kim Tống vẫn là đồng minh diệt Liêu, cả thiên hạ có lẽ trừ Lăng Phong ra, không ai nghĩ rằng chỉ vài năm nữa, Kim quốc sẽ là tử địch của Tống. Dù sao thì, Kim quốc mới phát có mấy năm, cho dù đang diệt dần nhà Liêu, thì vẫn chỉ là một đám dân tộc thiểu số.

Cái này không phải là do người Tống tự cao tự đại, mà ngay cả lịch sử hiện đại khi nhìn lại đều có đánh giá khách quan như vậy. Như Bạch Ngọc Đường từng nói, một nước dân số chỉ có mấy chục vạn, không ai xem vào đâu cũng dễ hiểu.

Thế nhưng vì sao Kim còn chưa lộ ra dã tâm, Tống đã chạy đi cống đồ?

Triệu Cát được tiếng là ông vua “ghét chiến tranh yêu hòa bình”, cho nên rất được các văn nhân sĩ tử ủng hộ. Hơn thế quyết định của lão luôn dựa trên lời dạy của Thánh nhân, đều có điển tích điển cố tô vẽ vào, lúc nào cũng đầy đủ đạo nghĩa quân tử.

Nói tỷ dụ lần sứ đoàn này, cáo thị ra ngoài đại loại là “Đại Tống là thiên triều, Nữ Chân là man di, thiên triều luôn yêu thương man di, cho nên tặng cho ít áo quần, về sau phải nghe lời.”

Lời bay bổng như vậy, dĩ nhiên làm nức lòng người Tống, cho nên có đến 8 phần dân chúng cũng thấy có lý.

Số ít có tầm nhìn hơn, tuy nhìn ra Kim có khả năng lớn mạnh, nhưng về cơ bản vẫn ủng hộ giao hảo.

Không phải ai cũng nhận ra chân tướng rằng, Triệu Cát căn bản không phải là bao dung, hay có tâm “hòa trước đánh sau”. Mà lão chỉ muốn yên ổn làm Hoàng đế, muốn kết bạn làm hòa cho nhanh.

Nói đến đây thì, Lăng Phong cũng cái tính này còn gì?

Không giống, thứ tự không giống.

Lăng Phong là đánh trước, thấy không nổi thì hòa, rồi chạy đi chỗ khác tìm cách. Còn Triệu Cát là chưa gặp đã nghĩ đến hòa, sau đó lại hòa tiếp, để lão còn ngồi một chỗ hưởng thụ.

Nói trắng ra, Triệu Cát là một Hoàng đế ham sống sợ chết. Bằng không lão ta cũng không đi luyện nội đan cầu trường sinh. Sau vụ ám sát ở Chung Nam, Triệu Cát lại càng sợ chết hơn trước.

Thành ra, kể cả Yên Vương phản tới môn, Triệu Cát vẫn chỉ lo kéo 4 cánh quân Bắc nha về thủ 4 mặt Trường An, còn đâu mặc cho Xu Mật viện chống sao thì chống. Trong khi, quân Bắc nha đã là 2 phần 3 quân lực của Tống, còn lại toàn là quân tạp nham. Chính vì thế mà vụ Yên Vương mới dây dưa mãi chưa xong.

Nói đi cũng phải nói lại, việc đi sứ Kim cũng không phải Triệu Cát quá sợ chết tự nghĩ ra. Vốn trong điều khoản "liên minh trên biển" với Kim, Tống sẽ phải chuyển cống nạp từ Liêu sang Kim, đổi lại Kim sẽ trả 16 châu Yên Vân cho Tống.

Vấn đề là Kim lấy cớ Tổng đồng mình đánh đấm quá tệ, mới đây đưa không trả. Cho nên Tổng cũng không thêm chuyển cống nạp.

Mãi đến gần đây, nhân chuyện phản loạn, Triệu Cát mới nghe theo ý Cao Cầu, đề xuất dùng tiền mua lại 16 châu Yên Vân, lại thêm Kim giúp Tổng đánh sau lưng phản quân. Đề xuất này bị vài nhóm quan lại cho rằng quá trẻ con, nhưng bọn họ lại không tìm ra được ý kiến nào hay hơn, rút cục đành đồng thuận.

...

Hồng Lô tự, “Bộ ngoại giao”.

Hôm nay sứ đoàn họp phiên đầu tiên chuẩn bị lên đường.

Trước kia, Đại Tổng luôn xem mình là cường quốc, chỉ có nước khác tới triều cống, không có chuyện Tổng đi nộp cống ngược lại, thành ra Hồng Lô tự chỉ lo việc tiếp đón sứ bộ ngoại bang. Mấy chục năm gần đây, bị Liêu ức hiếp, dần dà Hồng Lô tự kiêm luôn việc đi sứ cống nạp cho phương bắc.

- Các người là người của Phong Vân đoàn?

- Bẩm đại nhân, là.

- Đi theo ta.

Mặc lão cùng Gia Cát Vinh chậm rãi theo vào.

Trong lễ vật đi sứ lần này, Phong Vân đoàn phụ trách phần trọng yếu. Một bức tượng Phật cực lớn bằng đá Hán Bạch Ngọc nguyên khối khai thác ở Vĩnh Lạc, kèm theo 20 vạn lượng vàng. Vì không có đủ vàng, nên quy ra bạc. Tỷ giá vàng bạc thời điểm này là 10: 1, tính ra là 200 vạn lượng bạc.

Đây là chuyến hàng lớn nhất trước nay của cả đoàn, hơn nữa còn liên quan đến quan phủ, hồng một cái cả đoàn đi ăn cám hết. Đại đương gia

Lăng Phong đang bận rộn ở Hà Bắc, Mặc lão cùng Gia Cát Vinh đành thay thế đến bàn giao.

Trong đại sảnh đã đứng hơn chục người, trừ hai người Mặc lão, đám còn lại nhìn vào trang phục đều là quan lại.

Ghế chủ tọa phía trên vẫn chưa ai ngồi, bên dưới đều đang đứng chờ, bàn luận râm ran.

Tiện nói, trong việc họp hành, phạm vị nào có địa vị nhất luôn tới muộn nhất. Thậm chí đến rồi nhưng vẫn ngồi ở đâu đó, khi nào quan khách đông đủ mới bệ vệ đi ra, nói vài câu đại loại "tắc đường" "thân thể không khỏe" gì đó. Thực tế chỉ cốt thị uy quần chúng.

Mặc lão và Gia Cát Vinh trong đây địa vị kém nhất, dân thường không nói, còn là thương nhân, vừa bước vào đã ăn cả chục ánh mắt khinh bỉ.

Chẳng qua, Mặc lão tuổi già từng trải, lại luyện qua chiến trường, ánh mắt có thần thân người có khí, không đến nỗi bị hù dọa. Gia Cát Vinh lại là kẻ biết co biết duỗi, mấy tháng qua lăn lộn quan phủ xin xỏ không ít, tuy uy thế không bằng người, nhưng vẫn giữ được thản nhiên.

Mặc lão vừa vào đã chú ý một người. Người này mặc nguyên khái giáp, một tay kẹp đầu khôi, thân người cao lớn thẳng tắp.

Lâm Xung.

Chờ chút, Lâm Xung?

Có lẽ nào là "Báo tử đầu" Lâm Xung, giáo đầu 80 vạn Cấm quân Đông Kinh trong Thủy Hử?

Khả năng không sai, chỉ lệch một chút. Lâm Xung này tuy không quản 80 vạn Cấm quân, cũng không ở Đông Kinh phủ Khai Phong, nhưng ít nhất

cũng là giáo đầu Võ học.

Nhưng đáng nói hơn, Lâm Xung lại là con cháu Lâm lão tướng, cũng chính là Lâm gia của Lâm Nghi Anh. Phong ca hóa ra cũng là bà con người nổi tiếng, cháu gọi Lâm Xung là cậu.

Lâm gia so với Khương gia Dương gia tuy không nổi bằng, nhưng cũng là tướng gia ở Tống. Từ sau cái chết của Lâm Canh và vụ án Vệ Thần phi lúc đó, Lâm gia dần phân liệt tan rã, hiện tại cả tộc chỉ còn mỗi Lâm Xung là có địa vị trong quân, mà cũng chẳng phải cầm quân, chỉ làm một giáo đầu.

Mãi gần đây, Lâm gia mới có thêm một vị Trắc phi Thái tử, cả tộc đều trông chờ vào nàng ta.

Lâm Nghi Anh và Lâm Tố Vi tính ra là đường tỷ muội. Chỉ là, lúc Lâm Nghi Anh rời nhà ra đi, Lâm Tố Vi còn chưa sinh ra, tuổi còn kém thua Lăng Phong. Lâm Tố Vi vào Đông cung cách đây 2 năm, chính là thời điểm Lăng Phong đang mò mẫm ở Tô Châu. Lăng Phong hóa ra có một vị dì trẻ là Trắc phi, hậu đãi tính ra cũng không nhỏ.

Còn Lâm Xung thuộc chi thứ trong Lâm gia. Lâu nay Lâm Xung làm Giáo đầu chức quan rất nhỏ bé, trong gia tộc không có tiếng nói. Mỗi lần đi sứ này, Lâm Xung là phó sứ, được thăng lên Ngự sử đài Tuần án kiêm Binh bộ Tả Lang trung, tương lai rộng mở, nhờ vậy địa vị của y trong Lâm gia mới cao theo.

Lại nói, vị trí phó sứ sứ đoàn đáng ra không phải của Lâm Xung, mà phải do Đô Giáo đầu Võ học Vương Tiến làm. Chỉ là, họ Vương làm phật ý Cao Cầu, vừa bị biếm chức quan, Lâm Xung mới thành người thay thế. Trong chuyện này, lại có khả năng còn có bóng của vị Trắc phi kia thúc đẩy.

Vương Tiến, nếu ai đó còn nhớ, chính là kẻ được Triều Lam đem ra làm “anh hùng chính nghĩa” chống Cao Cầu ở đại hội Triều gia lần trước.

Chốt lại, Cao Cầu chính sứ, Lâm Xung và Hồng Lô tự Phiên Kiên làm phó sứ.

Phiên Kiên là ai? Tự nhiên nhắc vào làm gì?

Cũng không là ai. Chỉ biết lão Phiên có thằng quý tử, hôm trước ra đường ghẹo gái thế nào bị đâm cho vỡ mũi. Phiên đại nhân cũng đang rất phiền não.

Nói chung, lằng nhằng phức tạp, tạm không nói nữa.

...

Nói chuyện của Mặc lão.

Mười mấy năm trước, khi đó Mặc lão 40 tuổi, đang là bộ tướng dưới trướng Lâm Canh, còn Lâm Xung mới 16 17, nhưng cũng đã thể hiện tiềm năng làm đại tướng, được Lâm Canh vô cùng yêu thích. Hai người coi như từng biết tên nhau, cũng không tính quen.

Lần này biết Lâm Xung cũng có mặt, Mặc lão mới cố ý đi cùng Gia Cát Vinh. Trong sảnh đường cũng chỉ có Lâm Xung đứng cô độc một mình, lại gần ghế thủ tọa, Mặc lão nhờ vào đường nét khi xưa, nhờ vậy nhận ra y.

Lâm Nghi Anh bị đuổi khỏi tộc là quyết định của chi trưởng, Lâm Xung lúc đó còn rất trẻ không quan tâm. Vả lại, Lâm gia quá lớn, thi thoảng có con cháu bị phạt tội không phải ai cũng biết, đặc biệt là nữ tử. Nhưng theo Mặc lão còn nhớ, thái độ làm người của Lâm Xung lúc trẻ khá tốt, thẳng thắn cương trực, lần này Mặc lão cố ý muốn gặp, cũng vì chuyện Lâm Nghi Anh.

Mặc lão rảo bước lại gần:

- Lâm tướng quân, lão nô có lễ.

Lâm Xung quay sang nhìn, thấy người kia râu tóc đều bạc trắng nhưng dáng vẻ vẫn rắn chắc, y cũng gật đầu:

- Không biết lão nhân gia là...

- Lão nô Mặc Dật, không biết Lâm tướng quân còn nhớ?

Lâm Xung nhíu mày lục lợi trí nhớ.

Mặc lão bèn nhắc hộ hẩn:

- Còn nhớ năm đó tướng quân cùng lão tướng quân so thương, lão nô ở cạnh...

Lâm Xung nghĩ thêm một lúc mới vỗ đầu nói:

- Mặc thúc? Sao thúc lại ở đây? Còn nữa, mấy năm nay thúc đi đâu?

Mặc lão chỉ biết cười trừ. Cái gì mà "mấy năm"?

Cũng khó trách Lâm Xung, nhiều năm như vậy, hai bên cũng không phải thân thích.

Lâm Xung tuy nhớ ra nhưng chỉ im lặng, bởi y cũng không rõ Mặc lão có mục đích gì. Một người không mấy thân thiết, mười mấy năm tìm gặp, chắc chắn không chỉ kể vài chuyện xưa là xong.

Mặc lão nói qua loa vài chuyện, đa phần nhắc đến Lâm Nghi Anh.

Lâm Nghi Anh nằm trên giường không động đậy, tuy da dẻ vẫn hồng hào hơi thở còn đó, nhưng chẳng ai biết lúc nào bà tỉnh lại hay sẽ như vậy mãi. Cái hạn "5 năm" cũng như món "Đoạn Cân Nhẫn" kia chỉ có Lăng

Phong và Liễu Thanh Nghi biết với nhau, ngoài ra không còn ai. Mặc lão tuy bận rộn việc Phong Vân đoàn, vẫn luôn tìm người tìm thuốc cho Lâm Nghi Anh, càng tìm càng bí.

Ý tứ của Mặc lão, nếu Lâm Xung có thể giúp Lâm Nghi Anh trở lại Lâm gia, tệ nhất nhờ vào nguồn lực của Lâm gia tìm ra thuốc quý hoặc thầy thuốc trong cung, như vậy biết đâu giúp Lâm Nghi Anh tỉnh lại.

Lâm Xung tuy tốt bụng, nhưng chuyện của Lâm Nghi Anh, nói trắng ra một chút quan hệ với y cũng không có, ngay cả tên vị đường tử kia hình như chỉ nghe qua một lần lúc xưa.

Lâm Xung đang đau đầu chuyện quan trường, chuyện đi sứ, đành nói:

- Chuyện này, ta cũng không tự quyết định được. Trở về tộc nhất định sẽ hỏi thử trưởng lão xem sao, trước mắt... cũng chỉ được vậy. Thúc thông cảm.

Lâm Xung thấy áy náy, nói tiếp:

- Xong buổi này, ta nhất định đến thăm đường tử, cũng coi như ôn lại chuyện cũ.

Mặc lão chỉ gật đầu, lão cũng biết chuyện này đối với Lâm Xung không đáng ưu tiên, cũng không thể vội. Mười mấy năm rồi, Lâm Nghi Anh trở về hay không cũng vậy. Lâm Xung nói "ôn lại chuyện cũ", thực ra làm gì có chuyện nào, chẳng qua y cần xác nhận Lâm Nghi Anh tình hình cụ thể ra sao.

Đúng lúc này, có tiếng thông báo:

- Thái phó Đại nhân đến!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 246

Biến Báo Giao Thông?

Thành Thái Nguyên.

"Hoa hoa Chân Định phủ, cấm tú Thái Nguyên thành."

Thái Nguyên khi xưa có tên Tấn Dương, từng là đại đô của nhà Bắc Ngụy, thậm chí có lúc đã ngang hàng với những Lạc Dương Trường An. Đến cuối thời Tùy, chính ở Tấn Dương Lý Thế Dân động viên Lý Uyên xưng vương.

Chỉ là, bánh xe lịch sử đã không lăn đúng hướng. Về sau họ Lý bại vào tay Chu Xán khởi binh từ Sơn Đông, khiến cho nhà Đường không thể sinh ra, mà bị thay thế bởi nhà Minh.

Vài trăm năm sau, Triệu Khuông Dận đốt thành Tấn Dương diệt Bắc Hán, thống nhất Trung Nguyên lập nhà Tống. Đến thời Thái Tông Triệu Quang Nghĩa mới cho xây lại thành, lấy tên Thái Nguyên, giao cho Dương gia là bại tướng Bắc Hán cai quản.

Thành thị quan trọng dĩ nhiên Triệu gia không thể giao cả cho Dương gia. Phủ Thái Nguyên ngoài Tam ty Hà Đông còn có Tấn Vương gia trấn ngự.

Lúc này, ở một nơi gần cửa lớn Cảnh Thanh.

- Cái thành này thật là nhiều chỗ kỳ quái, chỗ kia trông cứ như Big Ben?

Một tên thanh niên áo quần có chút bẩn thỉu đưa tay lên phóng mắt nhìn ra xa, miệng thốt lên.

- Tứ ca, “Big Ben” là gì?

Tên thanh niên đi giữa ra vẻ đặc ý:

- À, là một cái tháp đồng hồ bên Anh Quốc.

- Đồng hồ? Anh quốc?

- Ài, nói chung đều là từ ngữ phương Tây, các người chỉ e cả đời không nghe đến lần thứ hai.

- Người đi đến đó rồi sao?

Tên thanh niên liền tiếc rẻ nói:

- Còn chưa kịp đi. Xin visa Anh Quốc hơi bị khó, ta mới chỉ đi một vòng Pháp Ý Đức mà thôi.

Đi cạnh hẻm còn có hai cô gái, một chừng 17, một thì chỉ mới 11 12, cả hai đều đang ngược nhìn đầy ngưỡng mộ, xem ra bị hiệu biết của hẻm hút mất hồn. Chỉ có tên thanh niên đẹp trai là tỏ vẻ không phục, còn thanh niên trọc đầu thì chỉ im lặng không nói gì.

Một lão già gần đất xa trời gật gù:

- Anh Pháp Đức thì ta chưa nghe đến. Nhưng năm xưa theo Thái Tổ tiếp kiến sứ thần ngoại bang, ta từng nghe đến Đại Tần quốc.

- Ta cũng có nghe đến Đại Tần. - Thiếu nữ 17 vui vẻ nói theo.

Tên thanh niên biết nhiều kia chỉ cười đáp:

- Đại Tần? La Mã? Haha, cổ sử đều cho rằng Châu Âu tất cả đều là Đại Tần, kỳ thực đó chỉ là La Mã mà thôi. Mà lúc này có lẽ đã chia thành Tây La Mã và Byzantine rồi cũng nên.

Nói xong hắn lại nhìn về xa xăm lẩm bẫm một mình:

- Có cơ hội phải đóng một đội tàu viễn dương, vòng quanh thế giới, ghé Châu Âu Trung Cổ xem thế nào. Ài, mà bỏ đi. Đóng tàu đi biển chưa biết được không, đi được khéo chết m* nó giữa đường. Thôi vậy, chuyển sang đi đường bộ về phía tây... À, mà lại bỏ đi. Toàn là sa mạc, vả lại dân Hồi giáo cực đoan, khéo lại bị chặt m* nó thành khúc thì toi...

Mấy người xung quanh chỉ biết lắc đầu, không ai hiểu tên kia luyên thuyên cái gì.

“Kẻ luyên thuyên” là Lăng Phong, mất mấy ngày mới đến Thái Nguyên.

Thái Nguyên này tuy là thành lớn, nhưng lại có chút phong thái du mục, có lẽ vì ở gần thảo nguyên. Đi trên đường lớn có thể bắt gặp cả dê bò ngang nhiên đi lại. Hai bên đường cũng treo từng mảng da thịt lớn, mùi thịt mùi sữa tươi có ở khắp nơi.

Lăng Phong mũi hít mùi thịt hai bên đường cho đỡ đói, mặt vênh váo đắc ý. Cảm giác "hiểu nhiều biết rộng" quả thật rất chi thành tựu. Biết vậy năm xưa chịu khó đọc nhiều địa lý lịch sử thế giới một chút, bây giờ đã có thể đem ra lòe gái rồi. Trong đầu Phong ca bây giờ, thứ liên quan đến "ngoại quốc" nhiều nhất có lẽ chỉ nằm trong ba chữ, JAV.

Kể ra, cũng là tinh hoa văn hóa nhân loại thôi.

Tần Quyền lại đang bĩu môi không phục:

- Tứ ca bịa chuyện mà cũng nói như thật.

Lăng Phong cười nhạt. Hắn đang nói thật đấy chứ.

Hay là nhân đây nói luôn bí mật cho anh em nghe? Cũng phải, việc gì phải giấu mãi.

Nghĩ lại, trong mấy kịch bản xuyên không, thường thì nam chính sẽ luôn giấu bí mật xuyên không “như mèo giấu c*t”. Có lẽ e sợ nói ra sớm sẽ khiến hình tượng nam chính không còn bí ẩn. Phải để dành đến phút cuối nói ra cho kịch tính. Một là nói với kẻ địch, khiến đối phương chết trong ầm ỨC. Hai là nói với người yêu, khiến nàng ấy vỡ lẽ ra mà yêu thắm thiết.

Phong ca là ai?

Là một người hào sảng bao dung...

Khụ.

Nói trắng ra là Phong ca không nhịn được lâu như các đại thần khác, nhân tiện nói luôn:

- Ai nói ta bịa? Nói cho mà biết, ta là một xuyên không giả đấy.

Anh em đều ngạc nhiên:

- Xuyên không giả? Là gì?

Lăng Phong nhìn Tần Quyền Lâm Hàm Uẩn tròn mắt tùm tùm cười, ngay cả Lăng Hổ cũng phải dỏng tai lên nghe.

Hahà, chính là nó, đây chính là phản ứng mà Phong ca vẫn hằng trông chờ. Tiếp sau đây, quần chúng sẽ tung hô hắn, xem hắn là lãnh tụ, là hạch tâm... Thời khắc tỏa sáng của Phong ca, đã sắp tới.

Hắn dang hăng giọng:

- Dù sao các người cũng là đồng chí tốt, trước sau gì cũng biết. Nghe cho rõ, tiếp theo ta sẽ nói cho các một bí mật kinh thiên, mà đáng ra phải cuối đời ta mới nói trong quyển tự truyện của mình.

Nói đến đó thì dừng một chút, cái này gọi là hiệu ứng, tăng sự trang trọng.

- Thực ra, linh hồn của ta, là linh hồn tương lai. Ta từ 800 năm sau quay lại đây. Những thứ ta biết chính là tinh hoa của 800 năm sau. Chuyện các người chưa biết, ta lại biết. Chuyện các người tưởng đã biết, thì ta biết càng rõ hơn. Thế nào, sợ chưa?

Lăng Phong nhắm mắt chờ đón.

Im lặng chốc lát.

- Bên kia có cái tiệm tạp hóa, chúng ta vào xem.

- A-di-đà Phật, mấy ngày không tắm, ngay cả Phật Tổ cũng xa lánh ta mất.

Lăng Phong chừng hửng mở mắt:

- Ê, làm sao vậy? Ít nhất cũng làm chút thái độ kinh hãi cái gì chứ?

Không đúng, sai kịch bản rồi, cảnh này không phải diễn như vậy.

Hắn vội chạy theo:

- Này, có phải các người thấy quá khó tin, cho nên cần thời gian tiêu hóa không?

- Tứ ca, cái trò từ kiếp sau quay về này, đệ hồi nhỏ tán gái từng chơi qua rồi. Cùng lắm thì nói tầm 80 năm, nói ta chính là người tình đích thực của

nàng. Người thì khoa trương rồi, chơi một cái những 800 năm, không lẽ về tán bà cố tổ...

Lăng Phong mặt xám xịt.

- Hồ đệ, người là người thật thà, không lẽ cả người cũng không tin?

- A-di-đà Phật, tin hay không tin, không phải vấn đề.

- Chứ cái gì mới là vấn đề?

- Chỗ tắm rửa.

Lăng Phong thất vọng quay qua:

- Hàm Uẩn, vậy còn cô...

Lăng Phong nói nửa câu thì thấy Lâm Hàm Uẩn hai mắt long lanh nhìn mình. Lập tức giật mình, tiểu xú nương này khéo bị kiến thức mệnh mệnh của hã làm cho mê mẩn m* rồi cũng nên.

Thôi bỏ đi, Phong ca cũng không cần cái kiểu tin mù quáng kia. Hã cần là sự ái mộ chân thành... Khụ! Thôi chủ yếu là nàng ta phải đẹp chút, đấng này xấu quá.

Bỗng có một bàn tay nhăm nhúm đập vào vai hã:

- Đừng buồn, đã có lão tổ tông tin người.

- Ta thềm vào.

Nói rồi buồn bực đi vào tiệm tạp hóa nọ.

...

Vừa đi vào tiệm, Lăng Phong bị một hàng vật lạ đập vào mắt, không khỏi trợn mắt:

- Từ từ? Cái gì kia? Bàn chải đánh răng?

Mặc dù không tinh xảo lắm, nhưng rõ ràng là một đồng bàn chải.

Lăng Phong càng lúc càng thấy kỳ quái.

Cái thành Thái Nguyên này rút cục ẩn chứa bí mật gì, vì sao lại có những thứ đồ chơi này? Hồi ở kinh thành hắn cũng đâu có gặp. Nếu mà gặp mấy món này sớm, Phong ca đã không phải sinh hoạt cam chịu.

- Lão bản, mấy thứ này là ai làm?

Lão bản giấu giấu điểm điểm đáp:

- Ta... không biết.

- Không biết? Không biết mà cũng đem ra bán được sao?

Lão bản cười gượng:

- Thực ra ta để nó ở đây bấy lâu, cũng chỉ có công tử là để ý đến. Khách khác ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn.

Vậy thì đúng rồi. Người khác không để ý là vì không hiểu công dụng, hắn để ý là đương nhiên.

Lão bản lại giành nói:

- Bọn ta cũng là bị ép bán mà thôi.

- Ép bán? Ai ép người? Vì sao ép?

- Công tử, người mua thì mua, không mua thì biến...

- A đủ...

- Lỡ lời lỡ lời. Nói chung ngài làm ơn đừng hỏi nữa.

- Nhưng mà...

Đang lúc Lăng Phong muốn tra cho ra đầu đuôi, có tiếng tiểu nhị chạy vào nói to:

- Cho hỏi, cái xe trâu để ở ngoài là của vị nào?

- Của bọn ta, sao vậy?

Tên tiểu nhị lật đật lau mồ hôi nói:

- Khách quan, mau ra đem nó đi chỗ khác dùm.

- Vì sao vậy?

- Bộ khoái tuần tra sắp đến rồi, ngài để xe ở đó bị phạt tiền là chuyện của ngài. Nhưng bọn ta cũng sẽ bị khiển trách, ngài có lười thì cũng cố kéo nó đi trước tiệm khác đi.

Lăng Phong vội đi theo tên tiểu nhị, ra ngoài chỉ nghe tên tiểu nhị mới nghiêm trọng:

- Chỗ đường này là đường cấm đỗ xe, bất kể là xe ngựa hay xe trâu.

- Còn có chuyện này?

Lăng Phong bật ngựa, trò này không phải hiện đại mới có sao?

- Ngài bên ngoài mới tới Thái Nguyên đúng không?

- Đúng vậy.

- Ngài nhìn bên kia...

Lơ đễnh nhìn theo hướng tên tiểu nhị chỉ, Lăng Phong thấy cái gì đó hai mắt sáng bừng không dám tin tưởng.

“Từ từ, cái gì ở kia?”

Tên tiểu nhị thì gấp rút giải thích:

- Về sau nếu thấy chỗ nào treo cái biển kia, thì tức là chỗ đường đó cấm đỗ xe. Ngoài ra còn vài loại biển nữa, ngài từ từ mà học tập.

Chỉ thấy đầu đường có một cái cọc gỗ. Tuy có hơi thô sơ, nhưng bên trên đặt đúng là biển gỗ, đúng là ký hiệu cấm đỗ.

- V! Biển báo giao thông?

Đây là chuyện quỷ gì? Từ khi bước chân vào cái thành này, Lăng Phong liên tục há mồm há miệng. Nếu không phải vẫn thấy kiến trúc Đại Tống, áo quần Đại Tống, hẳn còn tưởng mình đi bậy đi bạ đã xuyên trở về thời hiện đại rồi.

Cũng khó trách người ở đây nghe hẳn nói đến từ 800 năm sau đều bình thản như vậy. Bởi vì chuyện kỳ lạ xảy ra quá nhiều, bọn họ miễn dịch hết cả.

Đành vậy, khoan hỏi vì sao, có luật cấm đỗ thì phải chấp hành vậy.

Nhân tiện chuyện ký hiệu biển báo, Lăng Phong nhớ luôn đến Mật Thám ty. Hà Đông có Sở Mật thám. Chuyện hẳn bị cách chức Đô Mật sứ Kim, kể cả ngang chức đều chưa chắc đã biết. Nếu hẳn có thể tìm đến Sở Mật Thám Hà Đông lừa dối một phen, không chừng còn bổ sung được tiền tiêu vật.

Lát sau, đợi cho đám Tần Quyền Hàm Uẩn đi ra, Lăng Phong hỏi Lâm Hàm Uẩn:

- Quên mất, chúng ta đến Thái Nguyên rồi. Người thân gì đó của cô ở đâu?

Lâm Hàm Uẩn yên lặng nhìn Lăng Phong một lát, cũng không biết nàng nghĩ điều gì, sau cùng mới dùng giọng điệu buồn bã đáp:

- Ta cũng... không nhớ rõ lắm.

- Không sao, chỉ cần nhớ vài chi tiết, không sợ không tìm ra.

Lâm Hàm Uẩn như không tình nguyện gật đầu, bộ dáng rất nhu mì.

Lăng Phong lấy ra một vật nói:

- Vật này ta trả cho cô, không cần phải đi cầm nữa. Ta chỉ bán tấm da sói kia là đủ, dù sao không đi cùng cô ta chưa chắc đã gặp mà giết được nó.

Khi Lăng Phong vừa lấy ngọc bội ra, Cố lão điên và Tần Quyền đồng thời liếc mắt nhìn, ánh mắt lấp lánh.

Cũng không phải bọn họ nổi máu tham. Tần Quyền xuất thân không tầm thường, lão Cố từng chiêm đồ hoàng cung, gặp vật quý cũng không ít. Cả hai không hên mà gặp, nhìn một cái biết ngay cái ngọc bội này tuyệt đối là bảo vật nhân gian.

Chỉ là, khi Lâm Hàm Uẩn còn chưa nói gì, đã bị ai đó húc ngã xuống đất.

"Vù"

- A, cướp...

“A đùa, cướp giết?” Lăng Phong lại phải trợn mắt há mồm.

Quả nhiên là tràn ngập không khí xuyên không, ngay cả cướp giết cũng làm giống như vậy.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 247

Ngũ Thử Ngự Miêu

Lâm Hàm Uẩn đang lâm vào tưởng niệm.

Cô biết, tên kia suốt đường đi chỉ giả vờ thô lỗ mà thôi, kỳ thực lại rất bao dung. Cho nên hôm nay mới tặng cô kỷ vật, à không đúng, kia vốn là đồ của cô... Không sao cả, quan trọng là tâm ý.

Nhưng mà, ai lại làm chuyện tặng kỷ vật giữa đường chứ, thật là ngại chết người mà...

Cô bẽn lèn nhận lấy, nhắm mắt lại, không gian chợt tĩnh lặng. Chỉ còn tiếng nhịp đập trái tim cô, và tiếng bước chân vội vã đâu đó.

Bỗng, bàn tay cô như bị ai đó giật mạnh.

Ôi, hắn thật là mạnh bạo, dường như muốn kéo cô ngã vào lòng chẳng?

Cô mở mắt muốn nhìn xem...

- Á, cướp...

Chỉ nghe tên nào đó chửi lớn:

- A dù, cướp giật?

Nói rồi hắn phi thân đuổi theo.

Lâm Hàm Uẩn chớp mắt nhìn theo. Hẳn thật là thô tục, cơ mà lại... dễ thương.

Ai đó vừa đuổi theo tên cướp, Lâm Hàm Uẩn phát hiện lại có “ai đó” khác đang nhìn mình.

Kỳ quái là, ánh mắt kia hình như xa tận cuối phố.

Xuyên qua dòng người ngược xuôi, cũng chỉ có độc một ánh mắt đó nhìn cô.

Lâm Hàm Uẩn không khỏi nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên cao lớn mặc y phục màu đỏ. Có điều con mắt hắc lúc này lại không nhìn thẳng cô, mà nhìn sang một bên. Nhưng Lâm Hàm Uẩn rõ ràng cảm nhận được, hắc vẫn đang nhìn cô.

Cô không khỏi bẽn lễn lần hai, quên luôn chuyện bị cướp giật. Cô không có cảm tình với tên này, nhưng mà bị người ta nhìn vậy cũng rất ngại nha.

Tên kia càng lúc càng tiến lại gần.

Bỗng, hắc mỉm cười một cái, dang vòng tay ra...

- Bên kia, tấp xe trâu vào lề, xuất trình giấy tờ.

...

Phong ca luyện thần cũng không phải hạng xoàng, chí ít lưu manh tầm thường tiếp cận phạm vi vài trượng hắc sẽ biết ngay. Thế quái nào lần này bị giật ngay giữa đường lớn. Có lẽ là bị chuyện xuyên không bị đả kích mà mất tập trung.

Tên trộm kia xem ra là thổ địa chỗ này, đường lớn người ngựa như thế mà hắc ta cứ luồn lách như cá chạch, lúc tung lên lúc lặn dưới, còn hất đồ

đủ thứ cản đường Lăng Phong. Phong ca bật hết "Hoạt Bất Lưu Thủ" ra mà không cách nào đuổi kịp đối phương, đã thế còn không ít lần bị rau củ ném vào mặt, trong bụng vừa tức giận vừa buồn cười.

- Đứng lại. Bà con mau bắt cướp cái nào...

"Quác quác"

"Loảng xoảng"

Đường lớn hỗn loạn, thịt cá củ cải văng đầy trời, gà vịt chó mèo chửi nhau ầm ĩ. Thế nhưng lại chả có ai ra tay hiệp nghĩa.

- Khách quan, người làm đồ hàng quán chúng ta, tính sao đây?

- Cút hết, ông là người bị hại biết không hả?

- Ta mới không biết, mau đền tiền...

Bị đám hàng rong bám lấy, còn chưa kịp nhắc chân, Phong ca lại bị một tên thư sinh không rõ từ đâu chặn lại.

"Phật"

Có tiếng quạt giấy.

- Vị huynh đệ này, tại hạ ở đây cũng có chút tiếng tăm, ngoại hiệu Cầm Mao Thủ. Huynh đệ xem ra là người mới đến, người Thái Nguyên trước nay coi trọng nhất là trật tự ổn định. Huynh đệ nghe lời khuyên của tại hạ, đứng ra xin lỗi bà con một tiếng đi...

Lăng Phong đầu chướng não váng, m* nó đang lúc vội lại có thằng nào nhiều chuyện?

Hắn hơi đầu đi giải thích, vung tay một cái muốn đẩy gã ra.

Thế nhưng kỳ quái, tên thư sinh kia chỉ nghiêng người đảo cái quạt một cái, thế nào lại về tư thế cũ, quạt giấy vẫn y nguyên chặn trước ngực Lăng Phong.

Lăng Phong không khỏi nhìn lại, chỉ thấy "Cầm Mao Thử" đang cười hì hì. Gã này từ trên xuống dưới chỉ được cái áo quần trắng tinh, chứ mặt mũi thì như chuột, vừa nhìn đã muốn dấm, quả phù hợp với cái danh hiệu của hắn.

Biết đối phương không phải loại trói gà không chặt, Lăng Phong hăng giọng:

- Người không nhìn thấy sao? Ta bị cướp giật, đợi ta lấy lại đồ vật xin lỗi mọi người cũng không muộn...

- Có câu "muốn ổn định giang sơn xã tắc, tất trước tiên phải an dân", an ổn mới là trọng yếu. Nếu như mỗi người hy sinh bản thân chút, chịu an phận một chút, vậy há chẳng phải xã tắc sẽ bình an sao. Lại nói, huynh đệ nhìn tướng mạo cũng không thật thà gì cho lắm, ai mà biết bỏ đi rồi sẽ không quay lại nữa...

Lăng Phong suýt ngã ngửa. Nói nửa câu từ cướp giật lôi cả giang sơn xã tắc vào, anh bị giật đồ còn kêu nên an phận?

Chưa kịp phản bác, lại có tiếng nheo nhéo:

- Bạch huynh nói chí phải a, huynh đệ đến Thái Nguyên cũng nên học một chút tính tình lạc quan của người Thái Nguyên chúng ta. Có nhã hứng hay không nghe một đoạn nhạc hạ hỏa?

Chỉ thấy một tên thanh niên khác, trên tay ôm Hồ cầm đang tiến lại gần.

Lăng Phong ngờ ngợ.

Từ từ, tốt xấu gì cũng là thanh niên 201x, kịch này quen lắm.

Hai thằng này hình như đang diễn kịch, cùng một bọn với tên kia đi?

Lại nói, nghe Hồ cầm mà hạ hỏa mới kỳ lạ, chưa buồn bực đi tự sát đã là may.

Lăng Phong phát giác tình hình xung quanh có chút không đúng. Đưa mắt nhìn một vòng, không khỏi ngán ngấm thở dài. Hai thằng khùng này khoan nói đến, chỉ là xung quanh người dân đã vây lại thành vòng tròn, này mới là phiền phức. Đã vậy ánh mắt bọn họ còn hăm hực nhìn Phong ca, cứ như hăn mới là phần tử xấu.

Bỏ đi, trể m* nó mấy phút, thằng kia chắc đã chạy đến Trường An.

Chẳng qua, Lăng Phong bỗng nhớ ra một chuyện.

"Khoan đã, Cẩm Mao Thử, họ Bạch?"

Không tìm được tò mò, Lăng Phong đánh bạo hỏi:

- Người có phải tên là Bạch Ngọc Đường?

Tên kia mừng rỡ đáp:

- Huynh đệ... làm sao biết tên ta? Aha, thực ra cũng không có gì bất ngờ. Bạch Ngọc Đường ta ở Thái Nguyên cũng có chút tiếng tăm, chỉ không nghĩ người kinh thành cũng nghe đến.

Kẻ này cũng khá, vừa nghe khẩu âm Lăng Phong đã biết đến từ kinh thành. Xem ra vì vậy mới tổ chức đánh cướp đi. Thật là có kỹ năng.

Tên ôm đàn thì đang cảm thán:

- Không biết đến khi nào mới đến lượt Phiên Giang Thử ta?

Lăng Phong lại choáng váng.

Phiên Giang Thử?

Ngũ Thử thật?

Có điều hình như Phiên Giang Thử đâu biết chơi nhạc, ôm Hồ cầm làm gì?

Nghĩ vậy nhưng vẫn trương ra bộ mặt thân thiết như người quen đã lâu không gặp, ân cần hỏi:

- Người là Tưởng Bình?

- A, huynh đệ cũng biết tên tại hạ? Hân hạnh, hân hạnh. Xem ra là đồng đạo cả rồi.

Lăng Phong ngoài miệng chấp tay khách khí:

- Cừu ngưỡng cừu ngưỡng. Tại hạ thế nhưng kiến thức nông cạn, lại đánh liều đoán một phen. Hai vị đây phải chăng còn có ba huynh đệ, Toàn Thiên Thử, Triệt Địa Thử và Xuyên Sơn Thử?

Bạch Ngọc Đường há mồm kinh ngạc:

- A, quá lợi hại. Không giấu gì huynh đệ, ngoại hiệu của ta và Tưởng Bình chỉ mới nghĩ ra tuần trước, còn ba huynh đệ khác chỉ vừa đặt tên tối hôm qua, liền ngay cả uống rượu khai tên còn chưa kịp làm. Thế nào lại rơi vào tai huynh đệ? Quả nhiên thần nhân.

Lăng Phong không biết đám này mới là lạ.

Năm con chuột này về sau còn lên cả phim, từ đầu đến cuối đều bị Triển Chiêu quần cho tóa khói. Chẳng qua trên phim mấy vị đây tuy võ công tề một chút, nhưng bộ dáng cũng không đến nỗi nào. Đâu có bộ dáng dọa

người như mấy tên này, nói không chừng biệt danh "năm con chuột" của đám này được lấy từ chính bộ dáng của chúng, lên phim lại bị bóp méo hết cả, cứ tuyển hết diễn viên đẹp trai vào đóng.

Có điều Ngũ Thử nếu thực sự tồn tại, nói vậy cũng phải chết non mấy chục năm, thế quái nào lại có ở đây?

Giả danh lấy tiếng?

Nghĩ thì vậy, Lăng Phong vẫn phải diễn một chút:

- Không có gì, năm xưa ta còn xem không ít phim của các vị...

- Phim... gì của bọn ta?

- A, ý ta là... năm đó ta từng có một giấc mơ kỳ quái, đại khái có ngày sẽ gặp gỡ mấy vị anh hùng đây, không ngờ hôm nay lại ứng nghiệm.

Lăng Phong miệng bốc phét xong chuyện, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, cố làm bộ chào hỏi:

- Tại hạ Phi Long, không ngờ lại gặp được Ngũ Thử tại Thái Nguyên, hạnh ngộ hạnh ngộ.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đang gãi gãi đầu.

Đám Bạch Ngọc Đường lâu nay hành nghề nhỏ lẻ, chả có thằng m* nào biết tên, tự nhiên hôm nay có người đọc một cái ra đủ cả năm người. Bạch ca dù sao cũng nhanh ý, cười dài một tiếng nói:

- Các hạ hóa ra chính là Phi Long sao? Thảo nào tuệ nhãn như đuốc, nhớ năm đó... à ở... năm đó...

Nói rồi nghĩ mãi không ra điển tích điển cố nào về Phi Long sát thủ, mồm cứ thế há ra.

Lăng Phong ngay lập tức phối hợp mớm lời:

- Thật ngại quá. Năm đó tại hạ tham gia Hoa Sơn luận kiếm, cùng mấy người Đông Tà Tây Độc Nam Đế Bắc Cái tranh luận một phen, may mắn một chấp bốn mà đại thắng, uy danh nhờ đó lan xa...

- A, thảo nào... Ta còn nói với Tưởng Bình, từ khi nào ở Thái Nguyên lại có uy vũ anh khí như huynh đệ đây... Chỉ tiếc chúng ta không gặp sớm hơn, nếu không nhất định bày bàn rượu, kết nghĩa huynh đệ luôn.

Lăng Phong toát mồ hôi.

Còn uy vũ cái rắm. Bốn uy vũ vừa bị các người giật đồ xong đấy.

Phong ca chịu không nổi màn giả tạo này, nói nữa chỉ sợ nôn tại chỗ mất, đành đỏ mặt nói:

- Dĩ nhiên dĩ nhiên. Chẳng qua suýt nữa thành huynh đệ cả, tại hạ hỏi một câu khí không phải, vị vừa rồi cầm đồ của ta bỏ chạy có phải là Toàn Thiên Thử Lữ Phương?

Toàn Thiên Thử theo tiểu thuyết nổi danh khinh công thượng thặng, Phong ca không đuổi được hãn cũng không đến nỗi xấu hổ.

Tưởng Bình cười xấu hổ nói:

- Chính hãn a, nếu biết là của Phi Long huynh đệ, bọn ta cũng không nhọc công làm gì.

Đang lúc này, có tiếng quát tháo từ cuối phố:

- Ai cướp giết đâu? Các người làm ăn kiểu gì? Có biết làm bộ đầu 3 tháng không án có thưởng không hả, tương lai lên chức cũng được nể trọng... Địa bàn này Ngự Miêu ta nhin 29 ngày không có án đến ngày 30 hết đồ xe trâu sai quy định lại đến cướp giết là làm sao?

Đám đông xung quanh nghe câu này đều tự động tản ra, thậm chí âm thầm chuồn gần hết.

Chỉ thấy cuối phố có một đám quan binh, tên đi đầu mặc đồ bộ khoái màu đỏ đen, hông mang bội đao. Chỉ tiếc từ xa không nhìn rõ mặt lắm, nhưng qua dáng điệu cũng tính như oai hùng bệ vệ. Gã vừa mắng mấy tên thủ hạ xung quanh vừa hùng hổ đi về phía này.

"Ngự Miêu? Triển Chiêu?"

Lăng Phong không khỏi ngả ngửa.

Cái thành này, thật con m* nó thú vị.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 248

Hồng Cả Hình Tượng

Ngũ Thử đã có mặt, Triển Chiêu còn sống cũng không có gì lạ.

Chỉ là kể cả vậy Triển Chiêu đáng ra nên ở Khai Phong, đâu ra lại ở Thái Nguyên?

Lăng Phong nghi ngờ đây là Triển Chiên, là vì khi xưa ở Mật Thám ty xem qua sách sử thế giới này, Lăng Phong đã từng lục tìm thời kỳ Tống Nhân Tông trăm năm trước, không có vị nào ở Khai Phong tên là "Thanh Thiên lão gia" Bao Chứng cả. Lúc đó hẳn nghĩ là lịch sử đổi thay, Khai Phong không còn là kinh thành, cho nên Bao Chứng cũng bị đổi chỗ.

Lăng Phong xác nhận lại với Bạch Ngọc Đường:

- Hẳn là Triển Chiêu?

- Đúng vậy. Hẳn là Bộ đầu ở Thái Nguyên này, chuyên gia ăn chặn của bọn ta, huynh đệ nếu đã biết thì mau đi thôi.

Lăng Phong hồ hởi nhìn về cuối phố, đi là đi thế nào, tiện thể báo án luôn.

Lát sau.

- Các hạ là Triển Chiêu?

- E hèm, đó là nhũ danh, không tiện xưng hô.

- Vậy... Triển Đại hiệp?

- Có thể. Tuy nhiên ta vẫn thích người ta gọi biệt danh hơn.

- Ngự Miêu? Miêu... Đại hiệp?

- Có thể chấp nhận.

Lăng Phong tặc lưỡi.

Trước mắt hắn, một thân quan phục đồ thẫm, mày kiếm mũi cao, râu quai nón bóng loáng, coi như miễn cưỡng không làm xấu mặt hình tượng Triển Hộ vệ.

Chuyến đi Thái Nguyên này quả không tệ, lại làm quen được cả nhân vật nổi tiếng. Nhân đây kiếm cái vật chứng lưu lại, lỡ như sau này có về được thời hiện đại, tiện tay viết quyển "Dị giới ký sự" gì đó, không biết chừng lại kiếm bộn tiền.

Lăng Phong xoa xoa tay, háo hức nói:

- Haha, không ngờ đánh bậy đánh bạ, lại gặp Ngự tiền Tứ phẩm Đái Dao Thị Vệ Triển Chiêu.

Khen xong xuôi đợi cả nửa ngày, vẫn không thấy "Đái Dao Thị Vệ" đáp lời, Lăng Phong không khỏi kỳ quái nhìn lại.

Chỉ thấy Triển Chiêu vẻ mặt chưng hửng, biểu tình cổ quái, giống như chính hắn lần đầu nghe đến chức danh này.

- Cái gì Ngự tiền Tứ phẩm? Người đang nói ai?

Lăng Phong ngẩn ra.

Thằng này vẫn chưa làm Hộ vệ? Vậy làm sao lại có biệt danh Ngự Miêu?

Lăng Phong vỗ vỗ đầu cố nhớ lại, thứ tự rõ ràng không sai.

Có khi nào chỉ là trùng tên?

Có điều, trùng một lúc từ Triển Chiêu cho đến Ngũ Thử, trùng 1 phát 6 người đó, m* cái này trùng cũng hơi quá đi.

Phong ca lại quên mất, Triển Chiêu không biết có thật không, nhưng Ngũ Thử thì không hề thật. Nói vậy chả có gì là trùng hợp cả, có chăng là thế giới này kỳ quái.

Ngoài ra, còn có một chuyện khác khiến Phong ca đau đầu.

Vị Triển Hộ vệ này... hình như mắc bệnh ngôi sao.

Chẳng là Chiêu ca từ lúc gặp Lăng Phong, mồm tuy bắt chuyện nhưng mắt không nhìn Lăng Phong bao giờ. Phong ca ban đầu còn nghĩ, có khi Chiêu ca đây một lòng tận tụy công việc, vừa trò chuyện với dân chúng nhưng không quên nhiệm vụ, mắt luôn quan sát phố phường đảm bảo an ninh trật tự. Chẳng qua, suốt từ đầu đến giờ cứ nhìn tận đầu tận đuôi, hình như có điểm khinh người hơi quá đi.

Lăng Phong tạm gạt bỏ nghi vấn, chấp tay nói:

- Tại hạ hâm mộ uy danh Ngự Miêu đã lâu, thậm chí phim... Ài, nói ra dài dòng. Không biết Đại hiệp có thể nào làm kiểu ảnh... ấy quên... cho ta xin cái chữ ký hay không?

- Chữ ký gì? - Triển Chiêu ngờ vực hỏi lại.

Vẫn như cũ, mắt Triển ca không hề nhìn Lăng Phong, cũng không rõ đang nhìn cái gì.

- À, đại khái một dòng chữ kỷ niệm là được...

Triển Chiêu do dự một lát mới nói:

- Này... Bản đại hiệp viết chữ không tốt lắm. Vậy đi, hay để ta làm vài đường đao trên người người...

Lăng Phong mồ hôi đầy đầu, vội vàng xoa tay ngăn lại:

- Ấy, haha. Đột nhiên tại hạ lại thấy Miêu Đại hiệp gần gũi bình dị, vừa gặp đã như quen, không cần vật kỷ niệm nữa...

Triển Chiêu vỗ vai Lăng Phong cười nói:

- Sao vậy được? Bản Đại hiệp đối với người hâm mộ luôn một mảnh chân tình đối đáp. Vậy đi, đóng cái dấu thế nào?

Nói rồi lôi trong người ra một con dấu bằng gỗ, xem chừng con dấu của Bồ đầu.

Lăng Phong vuốt mũi cười cười. Cái cảnh này, có điểm giống vượt đèn đỏ bị lập biên bản. Lại nhìn Triển Chiêu hồ hởi vui vẻ, có cảm giác như ngài ấy rất ít khi được đóng dấu.

Thôi thì, người ta đã thịnh tình như vậy, Phong ca từ chối chẳng hóa làm đả động lòng người hâm mộ khắp nơi?

Lăng Phong liền rút đại một cái khăn, cũng chả thèm nhìn là khăn tay hay khăn lau bàn, đưa ra nói:

- Cũng được. Phiên Miêu Đại hiệp đóng vào đây đi, coi như làm kỷ niệm...

Triển Chiêu hồ hởi, tay vung được nửa đường bỗng dừng lại hỏi:

- Đóng vào đâu?

- Vào đây a. - Lãng Phong ngơ ngác.

Hắn kỳ quái nhìn Triển Hộ vệ, lại càng kỳ quái hơn.

Lúc này, có tên bồ khoái đứng cạnh, hình như sốt ruột nhìn không nổi, chen vào nói:

- Đại nhân, hay để tiểu nhân đóng hộ ngài.

- Người nói cũng phải.

Triển Chiêu như được đại xá, vội vàng đưa con dấu cho tên nọ.

Lãng Phong hết ngờ vực này đến ngờ vực khác. Đóng cái dấu cũng phải bắt lính làm. Vị Triển Hộ vệ này hình như hơi quan liêu.

Không tìm được tò mò, Phong ca nhỏ giọng hỏi tên sai:

- Đại nhân nhà người, bình thường đều thế này à?

Tên kia không thèm ngẩng đầu, chép miệng:

- Đại nhân mắt bị tật, không thế này thì thế nào?

Lãng Phong suýt nữa chúi mũi xuống đường cái.

Ra vậy.

Anh tuấn tiêu sái Triển Chiêu, tình nhân trong mộng của biết bao thiếu nữ, khiến nam chính Lãng Phong phải bất chấp tính mạng, vượt không thời gian đến gặp, thế mà lại... bị lé.

Hình tượng sụp đổ, hoàn toàn sụp đổ.

Kế hoạch làm quen với Triển Hộ vệ, xem ra cần phải xem xét lại.

...

Nửa ngày sau.

Lâm Hàm Uẩn đang đứng trước một phủ đệ khá lớn, bên trên ghi hai chữ “Lâm phủ”. Cửa lớn đã đóng kín, còn dán giấy niêm phong của quan phủ.

Nàng ngược mắt nhìn bầu trời xám xịt.

Trời chỉ sợ sắp mưa.

Bỗng nàng thấy từ đằng xa có một thân ảnh xuất hiện. Hắn cầm chặt một chiếc ô trong tay, tay còn nắm lại dứ dứ trước mặt, có lẽ muốn vẫy nàng lại. Nàng ngại ngùng, chỉ biết bẽn lễn cúi đầu.

Có lẽ nhận ra tâm ý của nàng, hắn bỗng lấy hết can đảm chạy đến gần.

Nàng cảm kích nhìn hắn:

- Cám ơn.

Hắn đỏ mặt:

- Đừng khách sáo, 10 lượng thôi.

Hắn vẫn thô lỗ như vậy, thật là dễ thương.

...

Lăng Phong nhìn phủ đệ bị niêm phong, một tay cầm ô, tay kia gãi đầu áy náy nói:

- Đây là nhà cô?

- Ừm.

- Này, cô cầm ô được không? Ta mỏi tay quá.

- Được.

Lăng Phong liếc Lâm Hàm Uẩn một tay cầm ô che mắt mặt, thầm nghĩ có lẽ nàng ta đang giận hằn.

Giận càng tốt, hằn tính toán chính là như vậy.

Chẳng qua, chuyện cái ngọc bội đúng là xui.

Đêm đó dưới sông, nhân lúc khó khăn ép người ta giao ra ngọc bội, bây giờ vô duyên làm mất. Cái này thì không thuộc phạm vi thô lỗ, tốt xấu cũng nên tìm lại cho người ta.

Chỉ nghe Lâm Hàm Uẩn nói:

- Người cứu mạng ta, còn giữ lời mang ta về đây. Ngọc bội kia coi như ta trả ơn...

- Vậy sao được. Quý giá như vậy, ta nhất định sẽ tìm lại.

Lăng Phong hơi ngạc nhiên. Dù sao tấm da sói hôi rình kia, kể cả hiểm thế nào đem ra chợ bán cũng chỉ vài trăm quan tiền là hết.

Đã hiểu.

Trừ phi cái ngọc bội kia là đồ giả?

Biết ngay mà, còn may là có vụ mất đồ mới lòi ra. Bằng không hằn lại áy náy mãi.

Lâm Hàm Uẩn như hiểu tâm ý Lăng Phong, lại nói:

- Người nếu áy náy, vậy đưa cho ta tắm da sói lần nọ là được.

- Không áy náy. Cùng lắm thì ta đem đi bán.

Lâm Hàm Uẩn không biết suy nghĩ của Lăng Phong, nếu không chỉ e tát chết hẳn. Ngọc bội kia nàng từng nói qua một lần, là vật chí bảo của gia đình nàng, hàng thật vô giá.

Lúc này Lâm Hàm Uẩn nhìn về cửa lớn, giọng thốn thức:

- Chục năm trước, nơi này chiến tranh với người Liêu, nhà chúng ta mua lương thực khắp nơi cứu tế, triều đình còn cho xây miếu công đức khen ngợi. Không nghĩ tới... chiến tranh qua đi, bọn họ lại quay đầu bội bạc với chúng ta, ngay cả đám dân chúng kia cũng hùa vào.

- Lòng người khó đoán.

Lăng Phong chỉ nói cụt lủn. Vốn đoạn bạn gái mở lòng tâm sự thế này, hẳn có thể nhân đó biên cả một đồng lời nhảm, chẳng qua vị này thì thôi đi.

Chỉ là Lâm Hàm Uẩn lại nức nở, đôi vai nàng run run. Cả người nàng bắt đầu nghiêng dần, có xu hướng dựa vào Lăng Phong.

Lăng Phong liếc thấy, trong lòng hô nguy hiểm. Dùng một ngón tay giữ vai nàng ta cách hẳn một đoạn, còn âm thầm thi triển chút "khí lực" cho chắc ăn.

Đại tỷ, đừng có nghiêng nữa.

Hắn từ đầu đã quyết tâm giữ khoảng cách. Thiếu nữ tuổi này rất dễ rung động, nếu lúc nào cũng galant với các nàng, khiến nàng ta sinh hiểu lầm, về sau chỉ tổ rắc rối.

Lăng Phong kiểm đại chuyện để nói:

- Thực ra, mẹ ta họ Lâm.

Lâm Hàm Uẩn ngược mắt nhìn hần:

- Thật sao?

Lăng Phong im re, cố dời ánh mắt đi chỗ khác, đỡ mất công bị nàng ta quyến rũ.

Nhớ đến Lâm thị đang chịu độc bất tỉnh ở Trường An, hần không khỏi tự trách bản thân. Cũng đã mấy tháng rồi, có nhiều lúc hần thậm chí quên luôn tình hình của Lâm thị.

Chốc nữa kiếm cái dịch quán, gửi một bức thư về vậy.

Lâm Hàm Uẩn là nữ, nàng nhạy cảm phát hiện biến hóa của hần, nhẹ giọng hỏi:

- Người nhớ mẹ?

- Phải. - Lăng Phong thở ra.

Nói rồi hần lại gượng cười, cố che dấu cảm xúc:

- Nói không chừng, chúng ta là họ hàng xa, haha.

Lâm Hàm Uẩn bẽn lễn cười, bộ dáng rất đáng yêu.

Lăng Phong toát mồ hôi. Thầm nghĩ nữ nhân cho dù xấu một chút, một khi nữ tính bột phát thì đều đáng yêu cả. Thảo nào thời sau đọc báo, một ngày kiểu gì cũng có vài vụ hiếp dâm. Gặp chị em mà cứ thế này, anh em định lực kém lại làm bậy.

Lâm Hàm Uẩn rời tay Lăng Phong, tiến lại gần cửa lớn, đưa tay muốn giật niêm phong xuống.

- Ế, cô muốn làm gì?

- Bên trong có bài vị của cha ta...

Lâm Hàm Uẩn quay đầu nhìn Lăng Phong hỏi ý kiến.

Lăng Phong thở dài, nói:

- Cô muốn vào ta đưa cô vào. Ở đây đối diện đường lớn, phá niêm phong chưa đầy một khắc chỉ e quan binh sẽ kéo tới.

- Xin lỗi. Ta hơi rối trí.

Lâm Hàm Uẩn cúi đầu nhỏ nhẹ.

Lăng Phong dẫn Lâm Hàm Uẩn đi vòng ra Hậu viện.

Thật may có một chỗ không cao lắm, cạnh đó còn có đụn đất đủ cho Lăng Phong nhảy qua tường. Phong ca luyện thân đã lâu, nhưng còn chưa được như các vị anh hùng trong phim, cái gì "thần lăn leo tường" vượt tường như đi trên đất bằng này nọ.

Hai người mất ít thời gian lôi kéo bông bế mới vào được bên trong.

Nói chung trong quá trình đó, Lăng Phong cũng sờ được vài bộ vị của Lâm cô nương. Nhưng đường lối cách mạng đã định ra, Phong ca coi như không có cảm xúc gì.

Lát sau.

Nơi này là Từ đường Lâm gia.

Lăng Phong lấy đá lửa châm vài ngọn nến, gian phòng sáng lên chút ít. Chỉ thấy không ít bài vị nằm ngổn ngang, xem ra đã có người động tay động chân qua.

- Phụ thân, nữ nhi đã trở về...

Lâm Hàm Uẩn đột nhiên quỳ sụp xuống, nghẹn ngào cất tiếng khóc.

Cũng may chỗ này kín tiếng, Lăng Phong không lo ngoài đường nghe thấy. Vả lại, có nghe thấy chắc không ai rảnh hơi đi quản, chỉ sợ còn nghĩ ma quỷ gì đó.

Đợi thêm một lát Lâm Hàm Uẩn mới dần bình tĩnh, Lăng Phong đang muốn khuyên nàng rời đi, đột nhiên ánh nến bập bùng, một cỗ sát khí xuất hiện.

"Có người mai phục?"

Lăng Phong nhanh như cắt lộn một vòng, theo bản năng lao người về trước, ôm lấy Lâm Hàm Uẩn.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 249

Tuột Cả Quần

Lăng Phong đập mạnh lùi vào góc, không quên ôm theo cả Lâm Hàm Uẩn. Khi hắn chuẩn bị tung đòn, bỗng nghe Lâm Hàm Uẩn hô lên:

- Dừng tay, là người quen.

- Người quen?

Có hai người xuất hiện.

Một thiếu niên tầm 14 15 tuổi, da ngăm đen, tóc dài buộc lại, ăn mặc đơn giản kiểu du mục. Điểm sáng nhất của hắn là đôi mắt, rất có thần, rất cương quyết.

Một thiếu nữ chừng 18. Nàng ta mang khăn bịt mặt, thân hình dong dỏng cao. Trố mã nóng bỏng, eo thon ngực nở, nói chung "điện nước đầy đủ".

Không biết vừa rồi ai là người tấn công, nhưng Lăng Phong biết tuyệt đối ngang với hắn. Có lẽ là thiếu nữ kia, chứ thiếu niên nhìn còn trẻ quá.

Lúc này, cả hai người kia lại có cùng một chuỗi hành động.

Đầu tiên bọn họ nhìn Lăng Phong, biểu tình như thấy người "sao Hỏa", đại khái "tên này là tên cờ-hó nào?".

Sau đó nhìn sang Lâm Hàm Uẩn, ánh mắt không dám tin, đại khái "tên bên cạnh cô là tên cờ-hó nào?"

Nói chung, trong mắt bọn họ, Lăng Phong đều là vật thừa thải bỏ đi.

Bị người ta soi mói khinh thường ra mặt, Phong ca nào chịu để yên, sẵn giọng:

- Hai người thái độ gì đấy? Hàm Uẩn, cô có nhận nhầm không?

- Hàm Uẩn?

Thiếu nữ nọ ánh mắt ngạc nhiên nhìn Lâm Hàm Uẩn.

Lâm Hàm Uẩn vội vàng rời khỏi Lăng Phong, chậm rãi bước qua. Lúc này Lâm Hàm Uẩn xoay lưng với hắn, Lăng Phong không rõ về mặt nàng ta ra sao, chỉ nghe nàng nói:

- Đây là nha hoàn của ta...

Câu này vừa ra, ánh mắt thiếu nữ nọ như bốc lửa.

- Cũng là tỷ muội tốt của ta trong Lâm gia. Còn nó là biểu đệ của ta. Chúng ta bị thất lạc nhau, không nghĩ tới...

Lăng Phong cười dài, bà cô kia võ công cao cường, từ từ làm quen sau, chọn "biểu đệ" trước vậy.

- Ta là bạn của biểu tỷ người, gọi một tiếng biểu ca...

Chữ "ca" còn chưa thành, tên thiếu niên đột ngột đổi tư thế. Hắn hạ thấp người, hai tay nắm lại hình quyền, không nói không rằng tấn công ra trước.

"Bốp"

- A, được lắm, dám tấn công cả biểu ca...

"Bình"

Lăng Phong toát mồ hôi.

Nghĩ tới nghĩ lui không ngờ biểu đệ này khủng như vậy. Xem ra vừa rồi là thằng nhóc này chứ không phải cô gái kia.

Chỉ xét riêng kinh lực, nó không hề kém Lăng Phong. Lăng Phong là thanh niên trưởng thành, hơn thằng bé gần chục tuổi. Hơn nữa hẳn khổ luyện một thời gian, kinh nghiệm đánh đấm cũng không ít. Thế nhưng thằng nhóc này cũng chả kém gì hẳn. Đặc biệt là góc độ ra quyền cước, vô cùng ngoan lạt, không phải loại vui đùa của trẻ con.

Nói về tốc độ, nếu Lăng Phong là báo, thì thằng bé này chắc chắn là chó săn. Lăng Phong nhanh nhẹn thì đối phương lại linh hoạt bền bỉ, đảo trái đảo phải không ngừng tấn công.

Lần này không nghe thấy Lâm Hàm Uẩn lên tiếng, giống như cố ý để yên cho hai người đánh nhau. Có lẽ nàng ta thừa biết biểu đệ mình ra sao.

Nhoáng cái hai bên đã qua lại gần trăm quyền, Lăng Phong thực sự phải nhíu mày, cơ nhục căng cứng.

Trận đánh này quả làm khó hẳn, thắng không được thua cũng không xong. Xem ra, tốt nhất là thủ hòa, nhưng phải hòa ở thế trên. Vấn đề là, Phong ca đã tung tuyệt học cận chiến ra cả, ngay cả MMA cũng đem ra, nhưng thằng nhóc kia hình như cũng giỏi đấu vật, bất phân thắng bại.

Dĩ nhiên Lăng Phong còn có thần lực, nhưng đối với đứa trẻ này lại dùng thần lực, vậy chẳng thà chịu thua.

Có tiếng gió lùa đâu đó, Lăng Phong trong đầu chợt lóe.

"Quên mất, còn có nội lực."

Mấy ngày trước luyện Cửu Âm, còn chưa thử qua hiệu quả.

Nghĩ là làm, Lăng Phong tung một quyền đi kèm gần bảy thành nội lực. Này có điểm hơi quá tay, chẳng qua chính Lăng Phong cũng không biết bảy thành của mình tương đương mức độ nào.

"Bình"

Thiếu niên bị đánh bay ra sau, ôm ngực thở hổn hển. Cả Lâm Hàm Uẩn lẫn thiếu nữ kia đều nhìn Lăng Phong. Ánh mắt không phải "tránh móc", mà là "bất ngờ".

Lăng Phong vuốt vuốt mũi nghĩ thầm bực bội.

Lăng Phong nhìn thiếu niên đang chật vật bò dậy, hỏi:

- Người luyện khí được bao lâu rồi?

Thiếu niên kia dường như nghe không hiểu lời Lăng Phong, liếc mắt ý hỏi Lâm Hàm Uẩn.

Lâm Hàm Uẩn nhìn thiếu niên nọ, khuôn mặt nàng lộ vẻ tự hào nói:

- Biểu đệ ta là kỳ tài võ học, luyện võ từ năm 5 tuổi, đến giờ tính ra cũng xấp xỉ 10 năm.

Lăng Phong bật cười:

- 10 năm? Haha, kém thua ta. Đại ca người chỉ mới luyện có 2 năm thôi, thế nhưng đã ngang ngửa rồi.

Phong thái tự tin bố láo, điển hình ghé con thẳng trợn.

Điệu cười của Phong ca quá bỉ ổi, thậm chí khiến Lâm Hàm Uẩn phải đỏ cả mặt. Ai đời to đầu đi so đo với trẻ con. Chẳng qua, trong phạm trù

luyện võ mà nói, quả thật Lăng Phong có quyền được cười lớn. "Kỳ tài võ học" gì đó, thế mà vẫn chậm 5 lần so với hắn, không cười không được. Nói lại, vừa rồi chả phải tất cả đều khinh hắn sao.

Thiếu niên kia không cần ai phiên dịch, chỉ nhìn thái độ của Lăng Phong cũng đoán ra tám phần nội dung. Hắn nắm chặt đôi tay, xem ra chuẩn bị tấn công "phục thù".

- Cẩn thận.

Lâm Hàm Uẩn bỗng hét lên.

"Vụt"

Lăng Phong không hề chậm chạp, thần thức đã giúp hắn né tránh trước khi Lâm Hàm Uẩn cất tiếng.

Không phải thiếu niên nọ ra tay.

Có kẻ lạ bao vây, không chỉ một mà gần chục người. Tất cả đều râu ria xồm xoàm, quá nửa là râu giả hóa trang.

Kẻ tấn công Lăng Phong dùng đoản đao sắt, như một con báo vồ lấy hắn.

Lăng Phong người ngã xuống thấp, thậm chí gần như ngang mặt đất. Luyện thân một thời gian giúp đôi chân hắn cứng cáp, trong sát na ngăn ngừa có thể giữ trọng tâm cơ thể kiểu này.

Đợi cho đối phương vồ hụt xong, Lăng Phong hơi xoay người, dùng bí quyết Hoạt Bất Lưu Thủ đâm mạnh một cái, muốn thoát khỏi phạm vi công kích của địch.

"Vù"

Thân hình hắn đã rời đi, chỉ là có gì không ổn.

"Á"

Có tiếng nữ nhân la lên.

Lăng Phong hoảng hốt, chả lẽ Lâm Hàm Uẩn đã bị đối phương chế trụ. Thằng nhóc kia, rồi cả thiếu nữ bịt mặt bên cạnh đâu có tệ, không thể nhanh như vậy.

Hắn đạp không theo hướng ngược lại, lộn một vòng quay đầu nhìn.

"Ế, không đúng."

Cả ba người kia vẫn bình an vô sự. Đoạn vừa rồi chỉ vài giây thời gian, đám mới đến vẫn chưa kịp tấn công ba người họ.

Kỳ quái là mấy người Lâm Hàm Uẩn lại đang trân trân nhìn Lăng Phong. Hai cô gái thì đỏ mặt cúi đầu. Riêng tên thiếu niên ngón tay chỉ Lăng Phong, mặt mũi đỏ bừng, nhưng vì... nhịn cười.

Lăng Phong mờ mịt:

- Các người cười cái gì?

Bỗng hắn có cảm giác hạ thân lạnh lạnh, liền liếc mắt nhìn xuống. Vừa nhìn liền không nhịn được chửi lớn:

- M*, thằng cờ-hó nào tuột quần ông?

Tên chết tiệt kia dùng trảo sắt vỗ, thế quái nào lại vỗ luôn quần của Phong ca.

Khiếm nhã, vô cùng khiếm nhã.

Giữa thanh thiên bạch nhật, thế nhưng toàn bộ cặp đùi "thon dài" của Phong ca đều lộ thiên. Đã thế còn tiện nghi cho một đám "đực rựa" chiêm

ngưỡng miễn phí. Mặc dù có hai cô nương bù lại chút đỉnh, nhưng một vị hơi xấu một chút, một vị hơi dữ dằn một chút. Nay m* nó tính tổng lại quá lỗ đi.

Lúc này, mấy tên bịt mặt đáng ra phải tận dụng tình hình ra tay, thế nhưng không rõ vì chuyện gì đều ngơ ra.

Càng nghĩ càng thấy tức, Phong ca dùng dùng nỗi giận:

- Các người m* nó còn nhìn cái gì? Không mau trả quần cho ông.

Tên thủ lĩnh ném trả quần dài cho Lăng Phong, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào một mảnh áo lót bị kéo ra, khiến Phong ca rất không tự nhiên.

- Người biến thái à?

- Kia là giáp y của người?

Hai người đồng thời cất tiếng. Giọng của tên thủ lĩnh pha lẫn giữa khẩu âm phương bắc và khẩu âm kinh thành, không đoán ra được nguồn gốc.

Lăng Phong sảng giọng:

- Không của ta thì của ai?

Tên kia không nói gì thêm. Gã chỉ ra hiệu gì đó. Cả đám không nói không rằng nhanh chóng rút lui.

Lăng Phong mặc vội quần dài, miệng không nhịn được lăm bà lăm bầm.

Nhân tiện nói, mặc dù Lăng Phong đã bỏ lại hết “quần nhỏ tự chế” ở Triều gia trang, nhưng cũng không thể không mặc gì lót trong. Hắn vẫn kiếm cái quần cổ đại cắt thành hình tam giác cho đỡ vướng.

May là vậy, bằng không bị thằng kia kéo một cái đã trưng cả hàng họ ra hết còn gì nữa.

Còn mảnh “giáp y” mà tên kia hỏi, chính là đồ nghề Mật Thám ty, Nhu Đăng Giáp y.

Nói ra thì, nó cũng đóng góp một phần không nhỏ vào việc giúp Phong ca bị đâm xuyên mà vẫn sống sót. Mặc dù sau quả đâm kia, Nhu Đăng Giáp y cũng bị rách một lỗ, nhưng Lăng Phong vẫn mặc không rời thân, lần ở Triều gia trang có lẽ có Nguyệt Dung để ý, không bị cởi ra như cái quần nhỏ.

Chỉ là, đám kia là đám nào? Vì sao vừa nhìn một góc đã biết là “giáp y”?

...

Ở một ngôi miếu gần đó.

- Đại nhân, sao lại rút lui? Chúng ta phải tiềm phục ở Lâm phủ này bao lâu mới gặp được chúng mò đến.

- Đại nhân ẩn giấu thật sâu nha, thế mà lại có “sở thích” kia?

- Hừ, im mồm.

Tên thủ lĩnh khẽ quát, rồi lại dăm chiêu suy nghĩ.

- Đại nhân, vừa rồi nội y của tên kia, hình như là nhu giáp?

- Vẫn là Lão Tam biết quan sát. Không chỉ là nhu giáp thông thường, mà là Nhu Đăng giáp.

Tên thủ lĩnh chậm rãi nói tiếp:

- Nhu Đăng giáp chính là bảo vật của Mật Thám ty chúng ta. Cũng chỉ Mật sứ như ta trở lên, khi làm nhiệm vụ quan trọng mới được cung cấp.

- Nói như vậy, tên kia thuộc phe ta? Không thể nào chứ.

- Điều này không thể nói trong một hai câu. Có thể hẳn là gián điệp nằm vùng, đã trà trộn vào phe địch trước chúng ta...

Thủ hạ bên cạnh lộ vẻ không phục, giọng bức bối:

- Giả sử tên kia là phe ta nằm vùng, như vậy Trường An cũng thật quá hồ đồ. Rõ ràng đã giao việc cho chúng ta, cứ gì còn cử người khác, đã vậy không hề thông báo một tiếng.

Tên thủ lĩnh lại cất giọng phân tích:

- Rất nhiều khả năng, ví dụ hẳn tình cờ lấy được Nhu Đăng giáp từ một Mật sứ nào đó thất bại. Cho nên, khả năng lớn vẫn là phản đồ. Trước mắt, tên kia có vẻ như không hề hóa trang. Đã vậy, Tam Long!

- Có thuộc hạ.

Người bên trái chấp tay.

- Cho người vẽ lại chân dung của hắn, cấp tốc gửi mật hàm về kinh thành xác nhận thân phận. Nhị Hổ!

- Có. - Kẻ vừa rồi đùa cợt đứng ra nhận lệnh.

- Người phân phó huynh đệ theo dõi. Nhớ, chỉ theo dõi, tuyệt đối không lộ mặt, bất kể đối phương làm gì. Lỡ như thật hắn là người của phe ta đang thi hành nhiệm vụ khác, chúng ta "bứt dây động rừng" chỉ e sẽ phá hỏng nhiệm vụ của nhau. Dù sao, gián điệp có thể cài cắm được như kia là rất khó, chúng ta cần chuyển ưu tiên cho hắn.

Hai tên thủ hạ gật đầu, cả ba nhanh chóng ra ngoài, cùng một đám người rời đi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 250

Linh Hồn Ta Là Một Con Rắn Nhỏ

(Thông báo chương, bàn luận truyện, xem MV, tạo hình nhân vật, ghé <https://facebook.com/atkd1890fic>)

Yên Vũ lâu, lâu hai.

Mặc dù lâu này khá nổi danh tại Thái Nguyên, nhưng lúc này cũng không đông khách lắm. Vài đứa tiểu nhị đang ra sức loay hoay lau chùi.

- Lãng huynh đệ, không đánh không quen, người nói phải không?
- Đều là người nhà cả. Giao lưu thôi.

Bạch Ngọc Đường bộ dáng bất cần đời, còn Lãng Phong nhón tay lấy miếng bò kho cho vào miệng.

Lãng Phong và Bạch Ngọc Đường chọn một vị trí gần cửa sổ. Giữa bàn đang có một đĩa bò kho, một đĩa dê và hai hũ rượu. Mấy người Tần Quyền và Ngũ Thử đều ngồi bàn riêng.

Cạnh lan can, có ai đó tay kéo đàn miêng nghêu ngao hát:

- Cuộc đời ta, cứ như một bài thơ hứ hú hu...
- Phùùù!

Lãng Phong phun rượu.

Lúc mới gặp, thấy tên Tường Bình nọ ôm cây Hồ cầm, Lăng Phong còn hy vọng đối phương thuộc hàng "tài tử giang hồ", chí ít cũng hát được vài bài giải sầu. Ai ngờ lúc này mới ngả ngửa ra, thật không khác gì tra tấn người nghe.

Nghe không nổi giọng của Tường ca sĩ, Lăng Phong đành bịt tai quan sát nội thất Yên Vũ lâu.

Không hổ tửu lâu xịn, chỉ thấy mấy tấm bình phong điêu khắc tinh mỹ, trên tường tranh chữ cũng đại khí bất phàm, ước chừng đều từ thủ bút danh gia. Nhưng đáng nói là, dưới sàn lại trải cả thảm nhung, đi lên cầu thang mà như đi trên thảm đỏ. Không chỉ có thế, lầu hai còn có một sân khấu dài chừng ba trượng. Thậm chí có bộ MC, cả chỗ lời ra nhắc lời kịch.

Một cảm giác rất hiện đại, giống như hẳn đi ăn nhà hàng Tây ngày trước.

Chẳng qua, qua giờ cái thành này đã đem đến cho Lăng Phong quá nhiều kỳ lạ, đến nỗi hẳn đã miễn dịch. Có lẽ người thiết kế chỗ này từng đi qua châu Âu. Khả năng này tuy hiếm, nhưng không phải không có.

Lăng Phong lại quên mất là, giờ này châu Âu vẫn đang thời Trung cổ tăm tối.

Lăng Phong nhai mãi mới xong miếng thịt bò dai nhách, đành nhắc vào chuyện chính:

- Được rồi, bò đã ăn rượu đã uống, ngọc bội kia đâu?
- Lão Ngũ, đưa ra đây.
- Đưa cái gì?

Tưởng Bình đang nhập tâm vào ca khúc “cuộc đời ta”, dừng đàn ngẩn ra một lúc.

Bạch Ngọc Đường làm vội mặt cười với Lăng Phong, quay đầu nhỏ giọng:

- Còn cái gì? Phương án hai...

Tưởng Bình vỗ đầu nhớ ra, vội vã ném ra một cuộn gì đó. Bạch Ngọc Đường hồ hởi đưa cho Lăng Phong.

“Gì đây? Tặng lễ?”

Lăng Phong không hiểu ra sao, nhưng vẫn đưa tay cầm lấy. Khụ, thói quen thôi.

Chỉ nghe Bạch Ngọc Đường nói:

- Lăng huynh đệ, là thế này. Tình hình là... cái ngọc bội kia có lẽ... khả năng... chưa thể trả ngay được. Anh em đến vội không có gì nhận lỗi, chỉ có tấm Bát Mỷ đồ truyền ra từ trong cung.

Gã đổi giọng thì thầm:

- Cũng là bảo vật hiếm có. Huynh đệ nhận tạm trước.

Lăng Phong trợn mắt há mồm. Bọn này nuốt xong cái ngọc bội không chịu nhả ra? Kia không phải chỉ là đồ giả sao?

Hắn đập bàn:

- Các người không chịu trả chứ gì? Ta...

Còn chưa kịp nói gì, đã nghe một giọng già nua cất lên:

- Bát Mỷ đồ sao? Để ta, cứ để ta.

Cố lão lon ton phi ra trước, thò tay giật tranh mặt già nham nhở:

- Tranh này, để ta nhận thay cho.

Lăng Phong choáng váng:

- Lão điên, chúng ta đến lấy lại đồ đó.

Lão Cố nào có để ý tâm tư Lăng Phong, vừa cười vừa mở luôn tranh ra xem, hai mắt đồng thời sáng rực:

- Quả nhiên là nó!

Tần Quyền cũng phi tới tấm tắc khen:

- Chật chịt.

Xung quanh đều mờ mịt, không rõ tranh kia vẽ cái gì, lại có thể trong nháy mắt hóa giải hận thù.

Tiểu muội Tạ Phi Yến cũng gắng nhón chân lên xem, ánh mắt tròn to long lanh.

Lăng Hồ ngồi sau mở mắt liếc qua, mặt không chút biểu tình nói:

- A-di-đà Phật, chỉ là nữ nhân coi đồ mà thôi, có gì hay ho.

- Hả?

Vừa nghe câu này, trong quán khách nhân tiểu nhị đều như hiểu ra. Quả nhiên, anh hùng võ lâm muốn giảng hòa cũng chỉ có cái này, chính là hàng "18+".

Cả đám như thác đổ lũ cuốn, nhào cả ra phía trước.

- Từ từ, không chen lấn không chen lấn.

- Người mới không chen đó. Ta đứng ở đây từ đầu...
- Các vị các vị, chỉ là bức tranh thôi, có cần thiết phải thế không?
- Người không muốn xem thì rút.

Lăng Phong toát mồ hôi sợ hãi.

Xem ra cổ kim gì đều như nhau. Còn nhớ thời của hắn, chỉ cần một tiểu thư khóa thân lên mạng, chưa đến 5 giây đã hàng vạn người đi tìm link.

Người càng lúc càng đông, thêm nữa chỉ sợ sập lầu. Lăng Phong theo phản xạ giữ thân, đứng dậy phi xuống lầu một.

Trước khi đi, không quên với tay... chụp lấy bức tranh từ tay Cố lão.

Cũng không hiểu có sao Phong ca đã chạy thì thôi, còn đi mua dây buộc mình làm gì.

Lập tức có kẻ giạt mình hét lên:

- Không được đem tang vật đi. Bắt hắn lại!

“Rầm rầm”

Mấy tên tiểu nhị dưới lầu một nhìn thấy một đoàn người từ lầu hai phi xuống, mặt trắng bệch không còn giọt máu, tên can đảm nhất chỉ kịp hô lớn:

- Tất cả dừng lại, có biết đây là tửu lâu này của ai không hả? Muốn tạo...

Chữ "phản" của gã chìm chìm trong tiếng hỗn loạn.

Lăng Phong bằng thần lực linh mẫn thế nào lại bắt được thanh âm của tên nào đó:

- Ta nghe nói năm trước Bát Mỹ đồ bị trộm khỏi Vương phủ, chẳng lẽ chính là vật kia?

...

Nửa canh giờ sau.

Vẫn là Yên Vũ lâu, lầu 2.

Lúc này tình hình đã trật tự trở lại. Dù sao một bức tranh mà thôi, anh em hào hứng nhất thời, chạy đi “giải quyết” xong thì cũng tan.

Lăng Phong Bạch Ngọc Đường vẫn ngồi chỗ cũ. Dĩa bò kho vẫn còn nguyên, nhưng dĩa dê và 2 bình rượu thì đã bị thằng mất dạy nào nhân lúc loạn nhón m* nó mất.

Bạch Ngọc Đường nghiêm nghị nói:

- Ta xin lấy tổ tiên ra thề, cái ngọc bội kia hiện không nằm trong tay Ngũ Thử bọn ta nữa. Người không thấy hôm nay ta chỉ đến có 2 người sao? Thực ra đám Lư Phương đều đang chạy đi khắp nơi tìm nó.

- Không phải là các người giết nó sao? Giờ lại phải đi tìm?

- Thì đúng là vậy. Nhưng hôm đó lão Lư vừa thoát khỏi người, thì cũng bị kẻ khác giết mất.

Lăng Phong trong lòng thầm hô đáng đời, ác giả ác báo.

- Các người không phải tự xưng địa đầu xà à?

Bạch Ngọc Đường đỏ mặt:

- Nhưng đối phương có lẽ... khả năng là mãnh long.

Có tiếng hát Tường Bình cất lên:

- Linh hồn ta, như một con rắn nhỏ. Gặp phải mãnh long, vùng vẫy khổ đau. Húhúhu...

Lăng Phong che mặt buồn khổ.

Thôi vậy, nhìn vào thằng Tưởng Bình kia, không hiểu sao Phong ca có cảm giác đám này đang nói thật. Đi cướp giết mà phải đa sầu đa cảm được như vậy, coi bộ cũng không dễ dàng gì.

Không có chuyện gì nữa, hẩn lấy một miếng bò cho vào miệng. Đạo gần đây không có tiền, không nên hoang phí. Cố ăn cho hết mồi rồi về vậy.

Bỗng nhớ đến vụ cống vật mà Tần Quyền nói, Lăng Phong hỏi dò:

- Các người là thổ địa ở đây, có nghe đến một vụ cướp cống vật đang nhen nhóm?

- Ồ? Lăng huynh đệ cũng nghe nói sao?

Lăng Phong vờ đưa ánh mắt nhìn ra cửa sổ, coi như đã trả lời.

Bạch Ngọc Đường liền cười nhạt:

- Thực ra cái này cũng không tính bí mật nữa. Hiện tại hắc đạo Thái Nguyên đều lục đục chuẩn bị. Chỉ có điều, lần này tiếng gió hơi nhiều. Cũng vì phiêu lưu lớn như vậy, Bạch mỗ cũng không tính tham gia...

Bạch Ngọc Đường dừng câu nói, âm thầm liếc Lăng Phong đoán ý tứ. Chỉ là đối phương vẫn thờ ơ như không, gã đành miễn cưỡng nói tiếp:

- Chẳng qua, gặp được Lăng huynh đệ, ta bỗng sinh ra hứng thú.

Lăng Phong lúc này mới quay đầu lại.

Vừa rồi chả phải Lăng Phong giả vờ âm trầm cao thâm gì.

Chẳng qua, cũng vì miếng bò kia. Thật không biết là bò đực hay bò cái, thịt vừa dai vừa cứng, báo hại Phong ca ngại mặt mũi khó coi phải quay đi cố nhai nuốt cho xong. Còn Bạch Ngọc Đường đoán già đoán non linh tinh.

- Bạch huynh không thấy vụ này kỳ lạ sao?

- Có gì lạ?

- Quá lộ liễu. Chỉ e là quan binh đã sắp sẵn lưới chờ.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười:

- Điều này kỳ thực không quan trọng. Quan trọng là chỗ tiền tài kia giá trị liên thành là thật, hắc đạo cũng đang dồn về Thái Nguyên cả. Tên đã lên cung, người này không bắn cũng có người khác bắn. Đã đi làm tặc, không chấp nhận phong hiểm làm sao mà làm. Nói ngược lại, biết rõ quan binh đã sắp sẵn lưới cũng là một loại cảnh tỉnh, hành sự càng cẩn thận hơn thôi.

Lăng Phong không để tâm mấy cái đạo lý ăn cướp kia, miễn cưỡng nói:

- Chỉ là, đây là cống vật đi sứ Kim quốc. Hắc bạch đạo gì thì cũng là dân Tống...

Bạch Ngọc Đường phá lên cười:

- Haha, Kim quốc? Triều đình nhất chết mới phải đi sứ cho đám đó, đạo tặc bọn ta chính vì là người Tống, không muốn tặng đồ cho đám đó mới đi cướp. Một lũ man tộc, liền ngay cả chữ viết còn không có. Nghe đâu dân cư còn chưa đến chục vạn, thậm chí còn chẳng bằng Hà Đông đạo.

Vừa nói Bạch Ngọc Đường vừa phúi phúi tay áo, tỏ vẻ chán ghét ra mặt.

Lăng Phong trầm lắc đầu.

Tâm lý khinh thường "tứ phương man di" đã thâm căn cố đế ở Trung Nguyên. Đối với bọn họ, ngoại trừ Trung nguyên, xung quanh đều là rác. Lăng Phong cũng không có ý định đi cảnh báo tương lai cho mấy người này.

Bạch Ngọc Đường nhìn Lăng Phong mĩa mai:

- Lăng huynh đệ thế nhưng lại sợ chúng?

Lăng Phong cười đáp:

- Ta chỉ nghĩ, kết bạn vẫn hơn thù. Người dù mạnh đến thế nào, không có minh hữu chỉ có kẻ thù, rút cục cũng có ngày bị hội đồng đến chết. Người phương bắc kể cả yếu ớt, nhưng một khi trở mặt, không cần nói xa, Thái Nguyên này chỉ e khó mà an ổn.

Bạch Ngọc Đường dừng cười, khuôn mặt trầm lắng hẳn lại. Gã ngửa cổ nốc một hơi rượu, xong xuôi mới thở dài nói:

- Hừ. Bọn chúng dám đến thì cứ đến, xem ai sợ ai.

Thái Nguyên năm xưa là chiến trường ác liệt giữa Tống Liêu, nói vậy Bạch Ngọc Đường cũng thừa hiểu "ai đang sợ ai".

Lăng Phong biết vấn đề này nói nữa sẽ không đi đến đâu, đành chuyển đề tài:

- Ta đang nghĩ, có khi nào trong chỗ cống vật kia có bí mật gì khác, mới khiến các bang phái quan tâm như vậy?

Bạch Ngọc Đường đột ngột nhíu mày, vẻ mặt cổ quái ngắt lời:

- Lăng huynh đệ thực sự không biết? Thảo nào...

Lăng Phong giật mình, không lẽ hẳn nói bừa mà trúng.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn mấy người Tần Quyền, hỏi:

- Mấy huynh đệ bên kia, so với Lăng huynh đệ bản lĩnh được mấy phần?

Lăng Phong nhìn Bạch Ngọc Đường đề phòng. Chém gió là chém gió, tự nhiên đi hỏi chiến lược của nhau, không có vấn đề mới lạ.

Bạch Ngọc Đường phát hiện ra ánh mắt của Lăng Phong, cười ha hả nói:

- Trong Ngũ Thử, Bạch mỗ đứng thứ hai.

- Ta đứng thứ tư.

Bạch Ngọc Đường rét lạnh, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lại. Tốt xấu cũng chạm mặt nhau một lần, gã nhận định Lăng Phong ít nhất phải ngang mình, thậm chí là hơn. Thế nhưng đối phương lại nhẹ nhàng nói mình chỉ đứng thứ tư, vậy ba người còn lại...?

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên không biết Tần Quyền Lăng Hồ là quái vật cỡ nào, đó là còn chưa tính cả Cố lão.

Lăng Phong nhếch mép nói nốt câu:

- Nhưng ta so với người đứng đầu không bằng một phần mười.

Bạch Ngọc Đường không nhịn được liếc Cố lão. Xem ra người Lăng Phong đang nhắc đến tám phần là lão già này. Vừa lúc lão này trong chớp mắt đoạt tranh, ngay cả lấy bằng tay nào đến giờ Bạch Ngọc Đường vẫn không biết.

Bạch Ngọc Đường sáng khoái nói:

- Đều đã nói đến tận đây rồi, Bạch mỗ cũng không lòng vòng nữa. Hợp tác, thế nào? Có Ngũ Thử bọn ta, thêm mấy người các người hợp sức, vụ này không phải không thể...

Lăng Phong tủm tủm cười:

- Bạch huynh hình như nói ngược.

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra chốc lát mới cười haha nói:

- A, phải phải, là ta sai. Là các người làm chính, thêm Ngũ Thử hợp sức...

Lăng Phong không đồng ý ngay, thấp giọng hiếu kỳ:

- Thế nhưng Bạch huynh vẫn chưa nói, chỗ cống vật kia có bí mật gì khác?

Bạch Ngọc Đường chỉ cười tủm tủm rót rượu, bộ dáng trêu tức.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 251

Ahjussi Nhìn Đường Chút Đi

Lăng Phong lơ dềnh nhìn xuống phố. Dưới phố dường như có chuyện gì đó, thậm chí xuất hiện không ít quan binh hối hả đi lại.

Lăng Phong vẫy tên tiểu nhị, chỉ tay xuống phố hỏi:

- Kia là chuyện gì?

- Khách quan chắc mới đến đây?

Lăng Phong gật đầu.

Tiểu nhị giống như bắt được "gà mờ", vắt khăn lau bàn lên vai, hào hứng khoa trương:

- Ấy là Dương tiểu thư sắp xuất hiện. Nghe nói hôm nay nàng ấy làm cái gì mà khinh... ờ... Đại loại là một thứ rất to, còn có thể mang người bay lên trời như chim.

- Người thấy rồi?

Lăng Phong hiếu kỳ, hẳn đang nghĩ đến "đèn trời Khổng Minh" cỡ lớn.

Tiểu nhị gãi gãi đầu xấu hổ:

- Chưa thấy, chẳng qua ngoài phố đều đồn như vậy...

- Dương tiểu thư này là con gái Tri phủ sao? Ngay cả quan binh cũng phải ra mặt.

Tiểu nhị muốn nói, đã bị Bạch Ngọc Đường chặn lại nói thay:

- Ở Thái Nguyên này, họ Dương cũng chỉ có một nhà thôi.

- Dương gia tướng?

Bạch Ngọc Đường nói tiếp:

- Chính bọn họ. Dương tiểu thư kia còn là vị hôn thê của Tấn Vương. Cô gái này tính tình hiếu động, thích làm mấy trò tân kỳ gì đó. Mỗi lần cô ta muốn thử nghiệm đồ chơi mới, Tấn Vương đều hưng sư động chúng, phái quan binh đi tuần tra dọn dẹp khắp nơi.

Tiểu nhị tiếp lời:

- Cái tửu lâu này cũng do Dương tiểu thư đưa ý tưởng sắp xếp đó. Khách quan nhìn cái sân khấu kia là thấy...

Lăng Phong chính thức ngạc nhiên, từ đầu hắn đã để ý đến phong cách chỗ này.

Bạch Ngọc Đường tặc lưỡi mỉa mai:

- Tên Triệu Đán đây cũng rất biết chiều chuộng nữ nhân. Bằng vào quyền thế của hắn, vung tay một cái còn thiếu người ấm giường sao? Còn nhọc công như vậy...

- Khách quan, thỉnh ngài giữ miệng.

Bạch Ngọc Đường gọi thẳng tên thật của Tấn Vương, khiến tên tiểu nhị bên cạnh mặt mày xanh mét.

Như nhớ ra điều gì, tiểu nhị vỗ trán nói:

- À, tiểu nhân nhớ ra rồi, vật kia gọi là... khinh khí cầu.

"Khinh khí cầu?"

Lăng Phong há hốc mồm.

Ba chữ này... cổ đại làm sao lại có?

...

Quảng trường gần cổng lớn, lúc này đã chật ních người.

Trên đài cao đang có vài cô nương thoăn thoắt đi lại. Nhưng tâm điểm không nằm ở bọn họ, mà nằm ở một thứ to lớn phía sau.

Bên dưới đài đám đông xì xào bàn tán, hầu hết đều không hiểu vật kia là thứ quý gì? Nhưng tuyệt nhiên không một ai có thể tiếp cận nhìn cho rõ ràng. Xung quanh đài có rất nhiều binh sĩ, đám đông chỉ có thể đứng dưới quan khán.

Chỉ thấy một cái thùng hình vuông khá lớn, xem ra được đan bằng chất liệu nhẹ. Chỉ là đường viền trang trí sắc sỡ, giăng hoa kết lụa đủ kiểu. Điều đáng nói hơn cả, cạnh đó một quả bóng khí cực lớn đang nở dần ra, xem ra đang được bơm khí vào.

"M*, thực sự là khinh khí cầu?"

Lăng Phong vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Ban đầu hẳn còn khinh thường, người cổ đại dù có thông minh tận trời cũng có giới hạn thôi. Nhưng tận mắt thấy bộ phận đốt lửa giữ nóng trên "khinh khí cầu" kia, Lăng Phong buộc phải nghĩ lại. Thậm chí, hẳn còn muốn gặp vị tiểu thư kia ngay hỏi vài chuyện.

Bỗng có tiếng quát tháo ngay cạnh Lăng Phong:

- Tránh đường, tránh đường cái nào.

“Soạt”

Sau đó là một thân thể mềm mềm đi kèm một mùi hương nhẹ đập thẳng vào người hắn.

Người kia ngã ra, Lăng Phong thì chỉ lắc một chút, vẫn đứng yên. Còn chưa kịp nói lời hỏi thăm, đã nghe tiếng nữ nhân:

- Aishib...

Lăng Phong không khỏi ngẩn ra.

Vừa rồi vị nàng ta không phải chửi tục đấy chứ? “Shibal” là tiếng Hàn, đại loại... “ĐM”.

Cô nàng này ăn mặc khá tân kỳ. Không búi tóc không cài trâm, mà lại buộc đuôi gà ra sau. Nàng ta cũng không mang váy dài, mà lại là váy ngắn tận đầu gối. Có điều bên trong vẫn mang quần dài. Bằng không ngã ra đất một cái thì lại chẳng lộ hết cả hàng đi.

Nàng ta đứng thẳng phúi phúi bụi, liếc Lăng Phong một cái bất mãn nói:

- Ahjussi à, đi đứng nhìn đường chút đi.

Lăng Phong lập tức bĩu môi:

- Đại tỷ, không phải ahjussi, lâu không cạo râu thôi, là oppa đó.

Vị cô nương kia lúc này mới nhìn kỹ Lăng Phong, che miệng:

- Omo, người cũng biết...

- Diêu Chân, nàng sao vẫn còn ở đây?

Có tiếng ai đó ngăn mất cuộc trò chuyện thế kỷ.

Là một thanh niên, ăn mặc kiểu công tử nhà giàu.

Vừa nhìn thấy thanh niên này, vị cô nương kia bỗng thái độ quay ngoắt 180 độ, quay sang Lăng Phong chớp mắt ra vẻ hối lỗi:

- Soly, vely vely soly nha. Là ta không cẩn thận đụng phải người, ta phải đi gấp đây.

Lăng Phong nhìn theo nàng ta lẫn vào đám đông, vẫn không hết kỳ quái.

Ngay khi hắn muốn đuổi theo...

- Ta tên Lý Đán.

Thanh niên kia đột ngột làm quen với Lăng Phong, Phong ca thậm chí cảm nhận được một tia thù địch của đối phương.

Hắn thấy người này khí chất rất không tệ, cử chỉ tao nhã nhưng không chút gượng ép, ước chừng xuất thân nhà quyền thế đi ra. Phong ca lâu nay toàn quen phường thô lỗ, thô thì "gần mực thì đen gần đèn thì cháy", đã vậy làm quen chút xem sao.

Lăng Phong cẩn thận chấp tay:

- Tại hạ Phong Lăng. Hân hạnh.

- Họ Phong? Họ này khá hiếm, ta lần đầu nghe đến.

Lăng Phong cười cười:

- Haha, họ Phong của ta quả thật hiếm, cũng như họ Lý của Lý huynh vậy.

Họ Lý thiên hạ chỉ e nằm top 10 họ phổ biến, Lăng Phong lại bảo hiểm, Lý Đán không khỏi ngần ra một lát. Mãi Lý Đán mới ra vẻ hiểu ra gì đó, cười cười lấy lệ.

Xung quanh bắt đầu có tiếng bàn tán:

- Các người nói, vật kia có bay được không?

Đứng cùng Lăng Phong có cả Tần Quyền Lăng Hồ và hai tên Bạch Ngọc Đường Tường Bình. Cố lão Phi Yến và A Si không có hứng với khinh khí cầu, tạm đi đâu không rõ.

Chỉ nghe Bạch Ngọc Đường bĩu môi:

- Làm sao mà bay. Nếu nói Dương tiểu thư tự mình bay lên, có khi ta còn tin chút. Dù sao nàng ta cũng là con cháu họ Dương, có khi học được khinh công thượng thừa gì đó.

Lăng Phong lại nghĩ khác, hần sờ sờ mũi nói:

- Ta lại nghĩ... có thể.

Lý Đán vui vẻ ra mặt hỏi:

- Người thật sự nghĩ như vậy?

Lăng Phong không khỏi kỳ quái. Người này cũng chỉ là khán giả, cái vật kia bay được hay không liên quan gì hần? Không đến mức vui như vậy đi?

Tạm bỏ qua chuyện vì sao Dương tiểu thư kia có thể nghĩ ra được thứ này. Cái cấu trúc trên đài mô phỏng khinh khí cầu hiện đại. Tuy Lăng Phong không tin bên trong là khí Heli, nhưng đốt khí thường lên vẫn có khả năng lớn sẽ nhấc được một đoạn.

Nói cho cùng, chuyện bay với người cổ đại cũng không phải quá thần bí.

Điều có từ rất lâu, hàng năm tiết Thanh Minh mọi người đều thả. Tệ nhất là "đèn trời Khổng Minh", dám nói người cổ ai cũng nghe qua. Điểm khác biệt duy nhất có lẽ là "không người lái" và "có người lái" mà thôi.

Lăng Phong ra vẻ hiểu biết:

- Đó là vì khí nóng nhẹ hơn. Người nhìn cái quả bóng khí kia, ta dám cá Dương tiểu thư sẽ cho khí nóng vào đó, như vậy cả cái vật kia sẽ nhẹ đi, dĩ nhiên có thể bay lên.

Vừa nói Phong ca vừa cầu mong vị Dương tiểu thư kia thực sự làm đúng cách, nếu như nàng ta cho cái gì khác vào, tỷ dụ nước nóng, vậy xem như Phong ca thành thẳng bốc phét. Hôm nọ nói ra thân phận 800 năm lại bị đám Tần Quyền không tin, Phong ca đang rất khó chịu.

Bổng Bạch Ngọc Đường vỗ đùi:

- A, ta hiểu rồi.

Lăng Phong không khỏi giật mình.

Thằng này bề ngoài tuy cố ra vẻ trí thức sáng loáng, nhưng lại dân giang hồ chính cống. Chưa gì đã ngộ ra vật lý học rồi?

Xem ra không thể khinh thường dân chợ búa, mỗi thời một khác.

Lý Đán thì không nhận được mờ mịt liếc qua, ước chừng vẫn chưa hiểu ra vấn đề.

Bạch Ngọc Đường hào hứng nói:

- Khinh công, chính là công phu làm nhẹ, cho nên mới bay được. Thảo nào...

Lăng Phong toát mồ hôi. Đại ca, hai vấn đề bản chất khác nhau.

Giải thích khoa học cho người cổ không dễ. Không lẽ còn bắt Phong ca nói cái gì mà khí nóng thì phân tử chuyển động nhiều mật độ giảm, rồi thể tích tăng làm trọng lượng giảm gì gì đó sao?

Nói trắng ra, Phong ca cũng chỉ nhớ mang máng thế. Lỡ như có người hỏi vặn hẵn tuyệt đối không giải thích rõ được.

Các người học 3 năm đại học dám chắc kiến thức cao trung đều quên sạch đi. Phong ca lăn lộn giang hồ 2 năm, còn nhớ được đã là trâu lăm rồi.

Lý Đán nhìn lên đài, lại nói:

- Phong huynh cũng ái mộ Dương tiểu thư?

- Ta? Haha, ái mộ thì không đến, tò mò thì có một chút.

- Nàng ấy khác hẳn nữ nhân thông thường, không chỉ xinh đẹp như hoa, còn tài hoa thiên bẩm.

Nhìn tên kia lăm bẫm, Lăng Phong thở dài. Đúng như dự đoán, đúng phải "cây si".

Hắn cũng lý giải vì sao tên này lại si.

Vị Dương tiểu thư kia không rõ xấu đẹp ra sao. Chẳng qua, nữ nhân thông minh hoạt bát hướng ngoại kiểu này, thời cổ xem ra hàng hiếm. Lý Đán yêu thích cũng dễ hiểu.

Đối lại, Phong ca từ hiện đại trở về, chỗ kia toàn các em "hướng ngoại" đến không thể hướng hơn được nữa, anh em đều sợ mất mặt thà FA không

thèm có vợ. Cho nên Phong ca cũng như nhiều đại thần xuyên không khác, đều thích nữ nhân hương nội thuần cổ đại.

Lăng Phong còn chưa kịp phun câu nào để vun đắp mối tình cảm động của Lý công tử, bên cạnh đã có thằng nào thò vào:

- Các vị ái mộ giả có cần hàng không? Tại hạ có bài thuốc gia truyền, tài hoa thiên bẩm gì đảm bảo chỉ nửa canh giờ muốn kiểu nào cũng...

Lý Đán mặt mày tối sầm, sắc giọng quát:

- Người là kẻ nào? Sao lại dùng lời lẽ thô tục như vậy?

Lăng Phong toát mồ hôi ngấn lại:

- A, Lý huynh, bình tĩnh, bình tĩnh. Nghe hử nói hết câu đã... À, không phải...

Quay sang tên lăm mồm vừa rồi, hử cũng định rên giữa một phen.

Phong ca nhìn mấy em gái lượn qua lượn lại trên đài, trong đầu cũng có ý dâm. Chẳng qua, nghĩ là một chuyện nói là chuyện khác, thật báỉ phục thằng nào liều như vậy.

Lăng Phong đành ép giọng nhắc nhở:

- Người làm nghề gì mà liều vậy?

- Bán thuốc dạo.

- Bán được không?

- Cũng khó khăn. Lâu lâu mới có chỗ đông người thế này...

Lăng Phong hảo tâm khuyên nhủ:

- Thôi, chịu khó kiếm khách khác đi!

Tên kia cong đít phi thẳng.

Đợi cho thẳng phá bình đi khuất, Lý Đán mới nhả ra:

- Hừ, ta và Diệu Chân là thực lòng ái mộ...

Lăng Phong giờ mới biết, hóa ra tiểu thư kia tên đầy đủ là Dương Diệu Chân.

“Từ từ, Diệu Chân?”

Vị cô nương hần đụng phải vừa rồi, không phải bị tên Lý Đán này gọi là “Diệu Chân” sao?

Lại từ từ tiếp, không phải Bạch Ngọc Đường giới thiệu qua, Dương Diệu Chân là vị hôn thê của Tấn Vương Triệu Đán sao?

Lý Đán?

Triệu Đán?

Lăng Phong liền đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, ra hiệu về phía Lý Đán ý hỏi. Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhún vai, ý tứ “chính là hần đó, ta đã biết từ đầu”.

Lăng Phong lập tức toát mồ hôi.

Không thể không nói, Phong ca rất có duyên với chư vị Hoàng tử. Ngoài ra, hần còn có duyên với nữ nhân của Hoàng tử nữa, mà toàn là “đụng chạm” trước khi gặp Hoàng tử.

Còn may lần này chỉ mới đụng ngã, còn chưa có đè lên.

Đúng lúc này, lại có tiếng quát tháo:

- Tránh đường, tránh đường cái nào.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 252

Ôm Bom Tự Sát

Đám đông bị ai đó chen vào.

Người nọ thân mình hơi lùn nhưng bộ dáng lại rất hùng hổ. Chỉ kỳ quái một điều, tay trái kẻ này bình thường, nhưng tay phải lại như dị tật, sẵn chắc cơ bắp cuồn cuộn. Gã vừa xông vào vừa cất giọng thô lỗ:

- Lão Bạch, Lư Phương bị người đánh, người sao còn thông thả đứng đây nói chuyện?

- Gì? Làm phản sao? Ở Thái Nguyên này ai dám đánh hấn? - Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên.

Người kia dùng dùng nổi giận:

- Ta không biết, một thằng nhóc con, thế nhưng bản lĩnh không tệ, đuổi từ cửa nam đến cửa bắc không chịu buông. Đi cạnh còn một nữ tặc còn ghê gớm hơn cả nó...

Nói rồi giọng gã xìu xuống:

- Ta... xông vào giúp nhưng không đánh lại.

Lăng Phong lập tức nghĩ đến một đôi tỷ đệ, xem ra chính là bọn họ rồi. Khả năng Lư Phương đi đứng thế nào bị Lâm Hàm Uẩn chụp được.

Sau chuyện ở Lâm phủ, Lăng Phong cũng chia tay Lâm Hàm Uẩn luôn, dù sao hắn đã làm xong nghĩa vụ, nàng ta cũng đã gặp người nhà.

Đoạn chia tay cũng không có gì đáng kể, vì Phong ca cũng không có tâm tư. Hắn “bye” cái quay lưng đi luôn, thậm chí không thèm nghe Lâm Hàm Uẩn nói gì. Đương nhiên, trước đó hắn đã hứa hẹn sẽ tìm ngọc bội về cho nàng ta. Cũng vì thế mới có buổi gặp Bạch Ngọc Đường vừa xong.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường mặt mày cổ quái nhìn qua Lăng Phong:

- Huynh đệ, người xem...

Lăng Phong vờ nhún vai:

- Là chuyện cái ngọc bội sao. Chuyện này huynh đệ của người tự lo đi, sao lại nhìn ta? Ta chỉ phụ trách nhận đồ thôi.

- Phải, cũng phải.

Nói đi cũng phải nói lại, Phong ca với Ngũ Thử vẫn chưa hề đi đến hiệp ước nào, đứng cùng tán phét không hắn đã là bằng hữu.

Bạch Ngọc Đường muốn hòa, Phong ca là người lịch sự mới tỏ ra khách sáo. Lư Phương giật đồ Lâm Hàm Uẩn là chuyện khác, Lăng Phong sẽ không đứng ra nói giúp. Hắn tin chuyện Lư Phương bị giật đồ đã là rất trượng nghĩa.

Bạch Ngọc Đường liền kéo tên tay to kia lại gần, nói:

- A, tiện thể giới thiệu với Phong huynh đệ, hắn là Từ Khánh.

- Hân hạnh!

Trong Ngũ Thử, Xuyên Sơn Thử Từ Khánh nổi tiếng tay to đấm bay núi, chỉ không ngờ là... to độc một tay.

Ngũ Thử 5 người đã lộ diện 4, còn mỗi "Triệt Địa Thử" chưa gặp. Lăng Phong không còn thấy bất ngờ gì nữa. Chỉ là cái Ngũ Thử này thứ tự hơi lộn xộn chút, ví như Bạch Ngọc Đường đáng ra lão Ngũ lại làm lão Đại.

Bạch Ngọc Đường quay sang Từ Khánh:

- Còn đây là Phi Long huynh đệ, là bằng hữu mới của chúng ta.

Từ Khánh tuy hậm hực nhưng vẫn chấp tay chào hỏi:

- Hóa ra các hạ là bằng hữu của lão Bạch. Cừu ngưỡng cừu ngưỡng. Xin tự giới thiệu, tại hạ Từ Khánh. Tính tình lương thiện, ý chí lớn, tôn chỉ hành tẩu giang hồ là "giang hồ hiểm ác, võ công chưa đủ, còn cần kinh nghiệm".

Lăng Phong mồ hôi nhỏ giọt. Còn có cả slogan?

Còn nhớ hồi trước đám U Linh sơn trang ám sát hắc, cũng hô hào khẩu hiệu như thế "7 anh em siêu nhân". Xem ra hắc đạo chỗ này rất chuộng khẩu hiệu, Phong ca xem chừng cũng phải nghĩ lấy một cái mới được.

Lăng Phong giơ ngón cái:

- Từ huynh, chuyên nghiệp, chuyên nghiệp. Không biết Từ huynh có kinh nghiệm gì?

- À, tạm thời chưa có.

Lăng Phong suýt ngã ngửa, vậy còn làm màu?

Bạch Ngọc Đường cười bổ sung:

- Lão Từ khiêm tốn thôi. Tầm Bát Mỹ đồ kia chính do hắc đem ra ngoài.

Lăng Phong môi giật giật, không khỏi nhìn lại Từ Khánh.

Chân nhân bất lộ tướng. Chẳng trách tay phải to như vậy, chắc ăn rồi toàn xem “xxx đồ”.

Lý Đán từ đầu vẫn đứng cạnh, vừa nghe câu kia bỗng chỉ tay lớn tiếng:

- Các người chính là... kẻ trộm Bát Mỹ đồ của ta?

Bạch Ngọc Đường Từ Khánh lập tức kéo nhau lẫn đi. Lăng Phong lại mồ hôi đầy lưng.

Đúng là... oan gia ngõ hẹp.

Đúng lúc này, đám đông đột ngột ồ lên, chặn mất hành động của Lý Đán. Xem ra Dương tiểu thư đã bắt đầu khai trương "khinh khí cầu".

Lăng Phong nhón chân quan sát.

Quả bóng khí kia nâng dần khỏi mặt đất, Lăng Phong bỗng thấy một hàng ký tự trên quả bóng đang căng tròn.

"PEACE? Chữ cái... Latin?"

Lăng Phong không dám tin vào mắt mình.

Dương tiểu thư này, rút cục là ai?

Lý Đán ở cạnh vẻ mặt cổ quái hẳn:

- Người... cũng đọc được mấy ký tự kia?

- Có biết... một chút.

Lăng Phong đến thời này có thể thua thiệt vài thứ, chỉ riêng Anh vẫn không thể chịu thua. Lăng Phong luôn nghĩ, thời điểm này đi thông nam

bắc bất kể Tống Kim, hẳn chính là “Thiên hạ đệ nhất Anh học”. Chẳng những đệ nhất mà còn là duy nhất. Chẳng qua nói nốt, nếu hẳn mà là người duy nhất biết Anh văn, thì thực ra lại thành... không có ý nghĩa gì cả.

Thế nhưng dùng một cái rơi ra một kẻ khác cũng biết Anh văn.

Không lẽ người phương tây đã đến Trung nguyên?

Điều này cũng có thể.

"Chờ chút. Vừa rồi thằng họ Lý này dùng chữ ‘cũng’ là ý gì?"

Lăng Phong chợt dạ, quay qua nhìn Lý Đán từ trên xuống dưới một lượt.

Lý Đán bị ánh mắt của Lăng Phong làm cho giật mình, không biết nghĩ gì trong đầu, lùi ra sau cảnh giác nói:

- Phong huynh... nhìn gì?

- Lý huynh cũng đọc được?

Lý Đán không hề dị nghị, gật đầu:

- Dĩ nhiên đọc được.

Lăng Phong tò mò lên đỉnh điểm, thuận miệng hỏi:

- How?

Lý Đán hai mắt mờ mịt:

- Hao cái gì?

- Người không hiểu từ ta nói?

Lăng Phong còn ngờ ngác hơn cả đối phương.

Lý Đán cũng tính là kẻ thông minh, nháy mắt đã hiểu ra, liền gãi đầu nói:

- Người vừa dùng cái ngoại ngữ kia sao? Ta... ài... Lý mỗ kỳ thực chỉ biết mỗi chữ 'pít-sù' gì kia thôi. Còn nhớ lúc Diêu Chân dạy cho ta, ta phát âm gãy lưỡi cả ngày nàng ấy mới tạm hài lòng.

"Lại là Dương Diêu Chân kia? M* nó, không gặp không được rồi."

Nghĩ vậy Lăng Phong nói:

- Lý huynh, không biết có thể tiến cử ta gặp Dương cô nương?

Lý Đán vui vẻ đáp:

- Dĩ nhiên...

Nửa chừng hăn lại đổi ý, nhìn Lăng Phong tràn ngập nghi ngờ:

- Ấy, người muốn gặp nàng ấy làm gì?

Lý Đán theo đuổi Dương Diêu Chân cũng chỉ mới 1 năm nay, lúc trước hăn hoàn toàn không để ý nàg ta. Phiền một nỗi cô gái kia tính tình kỳ quái, lại biết rất nhiều thứ mới lạ. Lý Đán tuy đã dùng thân phận Vương gia áp lực lên Dương gia mới khiến nàg ta chịu làm vị hôn thê, nhưng vẫn chưa cưới được về. Chủ yếu là vì trước mặt nàg ta Lý Đán luôn như trẻ con lên ba không biết gì, tán tỉnh vô cùng khó khăn.

Nay có một kẻ như Lăng Phong, có thể lý giải "khinh khí cầu", có thể đọc được ngoại ngữ giống Dương Diêu Chân, Lý Đán không thể không lo xa. Một khi để hai người này gặp nhau, tâm đầu ý hợp, có trời mới biết chuyện gì xảy ra.

Lăng Phong nhìn vẻ mặt khó chịu của Lý Đán, cũng đoán ra tâm tư đối phương. đành vờ nói:

- Ài, quên mất, làm khó Lý huynh rồi. Xem ra Lý huynh cũng như ta, chỉ đứng bên dưới ái mộ Dương cô nương thôi, làm sao tiến cử gì được. Ta tự tìm cách vậy...

Lý Đán ngay lập tức không phục đáp:

- Không nên... A, không phải. Ý ta là... ta khác với người.

Sợ Lăng Phong đoán ra, Lý Đán lại gần nhỏ giọng:

- Phong huynh chắc cũng biết, Dương tiểu thư là ai?

- Con cháu Dương gia?

Lý Đán cười cười nói:

- Cái này đã là gì? Quan trọng, nàng ta là vị hôn thê của Vương gia đó. Vương gia nhà, Phong huynh nên suy xét. Tội chém đầu đó...

Lăng Phong dờ khóc dờ cười, đại ca diễn cũng sâu phết đấy. Nói:

- Suy xét gì? Ta chỉ muốn gặp mặt hỏi vài câu, đâu có ảnh hưởng đến tình cảm của Vương gia gì chứ? Mà nói nha, nếu ta gặp được Dương cô nương, nhất định sẽ nói tốt cho Lý huynh, đại khái thiên tư thông tuệ, phát âm chuẩn gì gì đó. Người cũng biết rõ, lời người khác khen giá trị gấp trăm lần tự người nói ra.

- Chuyện này...

Lý Đán lâm vào trầm tư. Lăng Phong thì tùm tùm.

...

Trong lúc Lăng Phong đang trò chuyện cùng Lý Đán. Sau lưng hắn một đoạn, có một kẻ ăn mặc thùng thình đang chen vào đám đông chen vào.

Từ Khánh và Bạch Ngọc Đường tuy trốn tránh Lý Đán nhưng vẫn ở trong đám đông, nhìn thấy kẻ này trước tiên, liền hô lên:

- Lão Tam?

Từ Khánh còn chưa kịp nói đủ câu, “lão Tam” đã bưng bưng quát lớn:

- Lão Tứ, tìm ra kẻ kia chưa?

Từ Khánh gật đầu, chỉ thẳng vào Lăng Phong:

- Là do bằng hữu của...

Lăng Phong có thần lực, bị người điểm mặt liền phải quay lưng nhìn lại.

Chỉ thấy “lão Tam” nọ không thèm nghe đủ câu của Từ Khánh đã bưng bưng nổi giận, ánh mắt cừu hận nhìn Lăng Phong:

- Chính là người sao?

- Không phải ta.

Lăng Phong tuy không hiểu chuyện gì, trước mắt cứ chối cho chắc.

Từ Khánh như sợ hãi điều gì đó, vội vã sửa lời:

- A, lão Tam, là bằng hữu của bằng hữu của hắn, không phải hắn đâu.

"Lão Tam" thế nhưng giống như không hề nghe thấy, vẫn kiên định cời phăng áo, quát lớn:

- Người dám đánh lão Nhị, bây giờ còn không chế cả huynh đệ của ta ở đây. Khá lắm, xem ra Triệt Địa Thử ta không thể đánh nổi người.

Lăng Phong choáng váng.

Người cuối cùng trong Ngũ Thử rút cục cũng lộ mặt. Mặt mày cháy sém một chút, nhìn qua khá dữ tợn, không nghĩ tính khí còn cục mịch vậy.

Chỉ là... tình hình rất không đúng. Bởi vì, bên trong lớp áo khoác của Triệt Địa Thử, Lăng Phong thấy vài túi vải gì đó màu đen đen.

Nhìn bộ dáng đối phương, Lăng Phong ngay lập tức liên tưởng đến 4 chữ.

"Ôm bom tự sát".

Đương nhiên, cũng chỉ có Lăng Phong từ hiện đại là có giác ngộ khủng bố, đám đông xung quanh đang mãi bàn tán chuyện kinh khí cầu, chẳng có ai để ý đến. Vài kẻ ở gần cũng chỉ liếc mắt rồi bỏ qua, không xem "phần tử cực đoan" Triệt Địa Thử vào đâu.

Chỉ có một tên trung niên, ước chừng bị Triệt Địa Thử to tiếng phiền nhiễu, quay sang mở lời khuyên can:

- Huynh đệ, đánh ai thì cứ đánh, đừng làm ồn. Ở đây là nơi công cộng...

Đột nhiên...

"Xì xì"

- Hóa ra các người đều cùng một lũ, muốn ép chết ta? Đừng hòng, ông sẽ cùng chúng mày đồng quy vu tận...

Đến tận lúc này, nghe âm thanh kỳ quái rờn rợn, đám đông mới dờn chú ý về kẻ mới tới.

Chỉ thấy Triệt Địa Thử dơ một mồi lửa đang bốc cháy đưa ra trước mặt, rống lên đe dọa:

- Các người không được lại gần, nếu không ta sẽ tự sát...

Lăng Phong nhìn thấy cảnh trước mắt, suýt nữa úp sấp.

“Thôi m* thảm rồi.”

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 253

Bom Xịt

Trung niên kia xem ra vẫn chưa biết cái mồi lửa kia để làm gì, vẫn mở giọng khuyên can:

- Người tự sát thì đi chỗ khác tự sát, nếu không...

Triệt Địa Thử cười gằn:

- Nếu không cái gì?

Người kia phìền não nói bừa:

- Nếu không chúng ta sẽ giết người!

Lăng Phong suýt chút ngã ngồi. Kẻ địch muốn đánh bom tự sát còn đòi giết hẳn, thật là sáng tạo.

Triệt Địa Thử cười haha:

- Haha, hóa ra ý đông hiệp yếu, muốn giết cả ta sao?

Từ Khánh toát mồ hôi, xem chừng hiểu lầm càng lúc càng nặng, vội vã xoa tay khuyên can:

- Lão Tam, mau dập lửa đi. Bọn họ không liên quan.

Lúc này, vài kẻ có mắt nhìn hàng nhận ra gì đó, bắt đầu to nhỏ:

- Kia... hình như là hỏa dược?

- Cái gì hỏa dược?

- A, đúng rồi, ta biết hẳn. Chính là "Triệt Địa Thử" Lôi Trấn, nghe nói tháng trước làm nổ tung cả một cái kho...

- Lôi Trấn? Ta nghe nói Phích Lịch Đường Lôi gia của hắn ở Giang Nam rất nổi danh chế hỏa dược.

Đám đông mặt mày bắt đầu xám ngoét cả.

Ở đây dĩ nhiên chả thằng nào từng dính qua hỏa dược Lôi gia. Nói đùa sao? Thằng nào gặp qua chỉ e đều tan thây cả còn ở đây thế quái nào được?

Có đứa nào vẫn giữ được tỉnh táo, cất tiếng chửi:

- Tụi mày rảnh quá, còn quản cái gì Phích Lịch Đường. Còn không mau tránh đi...

Anh em đều gật gù.

Chỉ là, cả đám vừa nhấc chân, phía sau đã có tiếng hét chấn trụ:

- Đứng hết ở đó!

Thời gian như dừng một nhịp.

- Không ai được động. Chỉ cần một thằng cựa quậy, gia gia cho cả đám bay lên trời hết...

Cả đám im phăng phắc, mỗi người đều giữ nguyên tư thế, không một ai dám ho he.

Người trung niên nhận trách nhiệm "thương thuyết", lúc này mồ hôi đã vã ra như tắm, gần giọng nhắc nhở đồng bào:

- Nghe lời, tất cả nghe lời nó. Ông còn chưa sống đủ đâu. Thằng nào mạnh động để ông banh xác chỗ này, ông thề làm ma cũng không tha cho chúng mày.

- M* người im đi, có chuyện tất cả đều làm ma cả, còn cần người tha con khi...

"Xì xì" Lại là âm thanh kia, càng lúc càng nổi da gà.

Có tiếng cảm thán của ai đó:

- Cuộc đời thật nhạt nhẽo. Ta là dũng sĩ chân chính, các người đã ép buộc ta, đã vậ nhóm lửa lên, tất cả cùng xông vào biển lửa.

- Ai ai, đại ca. Hạ hỏa, hạ hỏa. Mấy anh em đùa chút thôi, có gì nói chuyện, có gì nói chuyện.

- Thằng đầu heo nào lấy đồ của nó thì trả đi, ăn ở tích đức chút.

- Không phải lấy đồ, mà là đánh người. À không đúng, bây giờ ông lại nhớ ra rồi, hình như còn có cả đồ.

Cả đám mắt mũi trợn ngược, chửi thề thằng chó "cơ hội".

Lăng Phong đánh mắt sang chỗ Bạch Ngọc Đường:

- Khinh khí cầu chuẩn bị bay rồi, người kêu huynh đệ dừng diễn đi, làm quá kéo quan sai đến thì mất hứng a...

Bạch Ngọc Đường giọng run run:

- Chỉ e... không được.

- Tại sao? Hắn ta trí lực không tốt?

- Ài, Lãng huynh đệ có điều không biết. Lão Tam chơi hỏa dược từ nhỏ, chưa đùa bao giờ. Trọng yếu là, bị nổ không ít lần, thính giác bị ảnh hưởng...

"Gì? Điếc tai? Thảo m* nào anh em nói mãi không vào."

Lãng Phong dự cảm không tốt, cẩn trọng hỏi dò:

- Hỏa dược trong tay hửn, sát thương thế nào?

Lãng Phong ngoài mồm cố hỏi, trong lòng lại cầu trời. Hửn thâm nghĩ thời cổ lỗ sĩ này, hỏa dược chắc cũng chả đâu ra đâu, cùng lắm chỉ cỡ pháo hoa là cùng.

Bạch Ngọc Đường nuốt nước bọt đánh "ực", nói:

- Cũng thường thôi, tháng trước lão Tam lỡ tay châm một cái, thổi bay cả cái kho lương...

- Haha, ha... ha... hơ... Người nghiêm túc?

Lãng Phong ban đầu cười lớn, cho rằng Bạch Ngọc Đường đùa cợt tăng bốc huynh đệ mình lên. Về sau nhìn vẻ mặt của lão Bạch trắng bệch như người chết trôi, Phong ca không khỏi rùng mình.

Lý Đán lúc này cũng mất hết vẻ cao ngạo, tho đầu vào:

- Hai người chuyện riêng để sau được không? Ta thấy cái sợi dây kia vẫn đang cháy đó, anh em ở đây đều có chút quan ngại...

- Phải, phải... - Từ Khánh cũng đồng tình.

Bạch Ngọc Đường lấy hết sức hét lớn:

- Lão Lô, hiểu lầm hiểu lầm rồi. Dập lửa đi!

Lôi Trấn ngẩng mặt, bối rối nói:

- Không dập được. Đây là hòa dược đặc thù của Lôi gia ta. Một khi đã đốt lên thì không cách nào dập được.

Lý Đán mặt cắt không còn giọt máu, quát:

- Người nói đùa sao?

- Người nhìn mặt ta giống đang đùa sao? - Lôi Trấn tỉnh như sáo đáp.

- Vậy người còn vội vàng đốt làm gì? Hù dọa chút là được rồi.

- Lỡ tay...

Tất cả đứng hình năm giây, không nhìn được đồng loạt nuốt nước bọt.

"Quạ, quạ"

Có tiếng quạ kêu đâu đó.

Dưới mặt đất, toàn thể anh em đều oán hận nhìn kẻ chủ mưu.

"Một phút bốc đồng cả đời bốc c*t". Chuyển này còn thảm hơn, một thằng bốc đồng bắt cả đám đi hốt.

"Bomberman" Lôi Trấn khí khái hiên ngang. Chỉ là, đại khái chơi với hỏa dược nhiều quá, mặt mày lão Lôi như từ ống khói chui ra, sần sùi đen nhẻm, không cách nào phân biệt được đang đùa hay đang giỡn.

"Xì xì"

Lại là tiếng xì xì này, mở màn cho cảnh rộn rã ngay sau đó:

- Tụi mày bị thiếu năng sao? Không vào mà thôi đi...

"Phù phù"

- Rầm thối, người mới thiếu năng đó. Không thấy càng thối nó cháy càng nhanh à...

- Nước đâu, nước đâu...

"Phệt"

- Dừng lại, đừng có nhổ nước bọt nữa. Người vừa ăn phải mỡ heo sao? Làm sao cứ nhổ phát nào nó lại bùng lên phát đó...

- Thôi thế thì hết thuốc rồi. Chạy thôi...

- Thật xin lỗi các vị. Hỏa dược này do tổ tiên Lôi gia phát minh, ta giấu lão cha đem đi. Nó nổ một cái nửa cái thành Thái Nguyên này bốc khói, bây giờ mới chạy đã là vô ích. Chạy ra xa có khi chết sẽ càng khó coi, tay chân vung vãi...

Anh em đều ánh mắt hình "viên đạn" nhìn Lôi Trấn, thật không biết nên chửi hay nên mắng hẳn.

Ngay lập tức, tiếng ca thán tuyệt vọng bắt đầu vang lên:

- Mẹ ơi, mẹ ơi...

- Ta còn trai tân a, ông trời không có mắt...

- Mẹ ơi, con trai bất hiếu...

- Người m* nó đừng có gọi mẹ nữa...

- Trời ơi, ta cảm thấy rồi, ta cảm thấy rồi, thì ra hỏa dược phát nổ là cảm giác này, tay chân không còn cảm giác...

- Cảm giác cái em gái nhà người, nhìn lại xem đang cầm tay ai?

Cách đó không xa, có vài kẻ ít kích động hơn, chỉ ôm mặt than thở:

- Linh Nhi, Dung Nhi, Yến Nhi... Các nàng số thật khổ a, không còn ta săn sóc...

- A, ta cũng như người. Linh... Từ từ, người nói Linh Nhi là Linh Nhi nào?

- Còn Linh Nhi nào? Đầu bài phố Đông...

- A, thằng bố lão. Linh Nhi nàng ấy là hồng nhan tri kỷ của ta, thế chó nào lại cần người đi săn sóc...

Cảnh tượng xúc động như tận thế tới nơi. Hòa vào tình cảnh chung đầy thiêng liêng, Lăng Phong cũng sụt sùi vỗ vai Lý Đán:

- Ài, đến lúc này rồi, ta cũng không giấu nữa. Vừa rồi có điều nói dối, kỳ thực tên ta là Lăng Phong, không phải Phong Lăng.

- Không sao, tên ta cũng không phải Lý Đán...

“Đậu móa cùng một giuộc.”

Lý Đán thở dài:

- Thật không ngờ, Triệu Đán ta mất công dựng buổi ra mắt cho nàng ấy, lại bị một đám điên khùng phá mất...

Lăng Phong lúc này mới vờ tỉnh ra:

- Người là... Vương gia?

- Phải, chính là bốn Vương. Không cần quỳ. Ta đang giả trang vì hành, không cần làm kinh động quần chúng nhân dân.

Lăng Phong không khỏi chửi thề, đại ca tiểu đệ cũng có định quỳ đầu chứ.

Lăng Phong lại nhìn quanh. Lúc này "phần tử khủng bố" đang ra sức dùng chân đạp mỗi lửa, Bạch Ngọc Đường đứng cạnh lớn tiếng quát tháo. Gần đó có vài tên đang tranh cãi nhau về gái gú, vài kẻ bịt tai sợ hãi cầu nguyện. Ở phía xa vài bóng người đang chạy đi, cũng có vài người thập thò đầu đó xem diễn biến. Lăng Phong liên tưởng lại vài bộ phim ngày tận thế từng xem, quả thật rất giống.

Kỳ thực, Lăng Phong cũng không đến nỗi sợ bom. Hắn tự tin chạy nhanh hơn tất cả, cũng tự tin có thể lao đến sút bay tên Lôi Trấn kia, cả người lẫn bom. Nhưng lúc này, hắn lại không muốn làm gì cả, ngược lại còn cảm thấy tò mò, muốn xem uy lực hỏa dược cổ đại.

Chỉ là, thử cũng không cần trực tiếp dùng thân ra thử đi. Bởi vậy mới nói trong khoảnh khắc nguy hiểm cận kề, không phải ai cũng có quyết định đúng đắn.

"Nực cười. Đùa mà như thật, thật lại như đùa."

Lăng Phong bỗng cảm nhận một tia ý thức kỳ quái.

Nhẹ, tất cả đều nhẹ bỗng.

Đan điền Lăng Phong dường như sinh ra một luồng gì đó. Đồng thời, cả tinh thần Lăng Phong như bị rút hết, thân thể như mất hết sức nặng, giống như vừa được "refresh".

Cảm giác này hắn đã gặp qua hai lần. Lần thứ nhất là khi hợp thể cùng Liễu Thanh Nghi. Lần thứ hai là khi bị sát thủ U Linh sơn trang đâm xuyên người. Lần này hình như rõ rệt nhất.

Đột nhiên có tiếng truyền âm của Cố lão vang lên:

"Tiểu tử, lại đột phá à? Người nha, khiến ta vừa hứng thú vừa ghen tỵ. Đơn giản như vậy cũng ngộ ra được. Chả bù cho ta năm đó, dưới ánh chiều tà... e hèm, bỏ đi... chết đi sống lại mới ngộ ra tuyệt học."

"Ta vừa ngộ ra cái gì?"

Lăng Phong biết mình vừa sinh ra thứ gì mới, nhưng chính xác là gì thì không nói thành lời được.

"Ài, không bì được với giới trẻ các người a..."

Lăng Phong lại sức nhớ ra. Đúng vậy, lúc quan trọng quên mất tiêu lão biến thái này.

"Ê, lão đang ở đâu đó?"

Không có hồi đáp.

Còn nữa, Tần Quyền Lăng Hồ từ đầu cũng ở đây, sao không nghe nói năng gì?

Lăng Phong liếc qua không khỏi tặc lưỡi.

Tần Quyền Lăng Hồ đều vẫn điềm nhiên như không. Chẳng bù cho Phong ca, mới mỗi quả bom đã nghĩ loạn cả lên, đến mức đột phá cả võ công, thật quá xấu hổ.

- Lục đệ Thất đệ, người không sợ hỏa dược sao?

Tần Quyền chỉ cười nhạt, Lăng Hồ nói:

- Có một chút.

- Ồ? Vậy sao không nói gì?

- Không biết nói gì.

Lăng Phong bình tĩnh, quả nhiên là Lăng Hồ, nói... cứ như không nói.

Có điều, thời gian cũng đã hết.

Mãi lúc này, Lăng Phong bỗng nhớ đến cái gì, hô lớn:

- Phải rồi, cắt! Cắt cái dây đi là xong mà...

Chỉ thấy Lý Đán bên cạnh nhỏ giọng:

- Không kịp rồi.

"X..."

Tiếng xì xì tắt ngấm. Lăng Phong trợn mắt, găng chiêm ngưỡng khoảnh khắc.

Chỉ là, đợi mãi một lúc vẫn im lặng.

"Gì đây? Bom... xìt?"

Không có âm thanh nổ tung nào vang lên, anh em ta nhìn người người nhìn ta, sau cùng ôm chầm lấy nhau hoan hô.

Lăng Phong vừa đưa tay vuốt trán, thì...

“Vèo”

Có tiếng ám khí.

“Vl, thằng nào cơ hội ám sát ta?”

Lăng Phong nhìn lại cây phi đao cắm ngay dưới chân thềm thờ ra.

Hắn nhận ra loại phi đao này, đây là vật truyền tin của Mật Thám ty.

Lăng Phong cẩn thận thu vào tay áo, nhân lúc xung quanh đang bận rộn ôm nhau lén rút thư ra xem. Chỉ thấy một đoạn lời hẹn và tên một tử lâu.

Đang muốn chờ cho mật thư tan đi. Bỗng Lăng Phong để ý bên dưới còn có một dòng tái bút chữ nhỏ li ti.

Không lẽ kia mới là tin tức chân chính?

Nói cũng phải, cũng giống như poster quảng cáo bên dưới luôn có một dòng “hình ảnh chỉ mang tính minh họa”, thực ra cả cái poster mỗi dòng đó là chân thực nhất.

Căng mắt một lúc, Phong ca rút cục giải mã được tin quan trọng.

“Đọc xong thư giữ phi đao lại, đừng có ném.”

“Đệch”

Đúng lúc đó, loáng thoáng có tiếng ai đó oang oang từ đầu phố:

- Ai chơi đồ cấm đâu? Các người làm ăn kiểu gì? Có biết làm bộ đầu đầu tháng kiêng kị nhất là tra án không hả?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 254

Thật Là Tận Tụy

Nửa ngày sau.

Ở một gian tửu lâu vô danh gần Yên Vũ lâu.

- Đại ca phi đao, đã lâu không gặp.

Lăng Phong đến theo hẹn, vừa đến nơi liền nhận ra đối phương. Người này chính là người truyền tin cho hắn hồi ở Trường An, lúc đó còn có Liễu Thanh Nghi. Lăng Phong nhận ra nhờ vào mặt nạ hí kịch toé toét của gã.

Người nọ cũng niềm nở chào:

- Ta còn tưởng người chết rồi kia.

Lăng Phong suýt chút úp sấp, cười gượng nói:

- Khụ, đại ca nói chuyện thật là khách sáo. Là may mắn, may mắn còn sống.

Hai người đi vào tiệm chọn lấy một gian kín đáo. Người kia bộ dáng như đang mời khách, thông thả nói:

- Người gọi ta Đại Tiểu là được. Ngồi đi!

Vừa ngồi chưa nóng mông, Đại Tiểu đã hăng giọng gọi menu:

- Lão bản, cho 1 bình rượu ngoại Nữ Chân 30 năm, 1 đĩa Mông Cổ chín 9 phần.

Lăng Phong trong lòng than thở. Nữ Chân mới lập quốc có 5 năm, đại ca kêu hăn rượu 30 năm thì đúng là dân chơi rồi, liền trầm trồ khen:

- Tiểu đại ca quả nhiên là đặc sứ, ăn trắng miệng thôi mà đã sang trọng như vậy.

- Lâu lâu mới có dịp đi công tác, chi phí thì có địa phương nên cứ gọi thôi.

- Địa phương?

Lăng Phong chợt dạ hỏi dò:

- Từ từ, đệ hiện không thuộc bên nào, không lẽ “địa phương” đây là...?

- Về nguyên tắc, thì đúng là người phải trả.

Lăng Phong lập tức toát mồ hôi, rượu Nữ Chân hiếm quá hăn không biết giá, nhưng bò Mông Cổ thì 1 đĩa 10 lượng bạc đó, giỡn chơi sao. Lập tức hô lớn:

- Lão bản hủy món vừa rồi, 1 bình trà lỏng 2 cái màn thầu.

Đại Tiểu cũng không phật ý, khuôn mặt vẫn y nguyên như trước, chủ yếu là vì... gã mang mặt nạ, không có thấy mặt. Chỉ nghe Đại Tiểu bình thản:

- Người hiện đang mặt thám tử do đúng không?

- Đúng vậy, đệ cũng đang chờ điều động.

- Có dự định vào tổ ta không? Tổ đặc biệt, chủ yếu truyền tin ăn chiêu đãi nhận lót tay các kiều, khá mệt.

“Còn khá mệt?”

Lăng Phong gặp Kha lão trước nay đều do tổ của gã này đưa tin. Lăng Phong cũng không biết là tổ quái gì, nhưng khẳng định là thân cận Kha lão. Khó trách phải làm toàn công tác “khổ cực”.

Lăng Phong không khỏi hào hứng:

- Khụ, đệ xưa nay ham công tiếc việc, đương nhiên là muốn vào.

- Ta đã xem xét xong hồi nãy, từ chối. - Đại Tiểu phẩy tay ngay.

Lăng Phong lại hô to:

- Lão bản, lại hủy món, 1 bình rượu đặc sản, 1 đĩa bò Thái Nguyên.

Xong xuôi nhỏ giọng với Đại Tiểu:

- Tiểu đệ đang túng, cố hết sức chỉ được chừng đó thôi.

Ở đây là Thái Nguyên, trâu bò thổ sản thì các tiệm luôn có sẵn, có gì còn tiện quảng bá du lịch, rất nhanh tiểu nhị đã đem đồ lên.

Đại Tiểu hé mặt nạ gắp một miếng cho vào miệng, nhàn nhạt nói:

- Dựa vào tâm tư muốn cống hiến của người, cuối năm lại xem xét vậy. Người muốn nhanh thì chịu khó chạy chỗ đại nhân. Có điều gắng lo sớm, khả năng qua Nguyên Đán sẽ có đợt tái cơ cấu.

- Đa tạ đại ca để mắt.

Đại Tiểu rót một chén đặc sản, bỗng hỏi:

- Người có giữ cây phi đao ta ném không?

- Nó đây!

Lăng Phong lấy ra cây phi đao kia.

- Cho ta xin lại.

Đại Tiểu thân nhiên cầm lấy, còn cẩn thận lấy khăn tay ra vuốt vuốt vài cái.

Lăng Phong trong lòng cảm thán, nói:

- Đại ca sợ bị lộ hành tung à? Quả nhiên là tổ đặc biệt, hành sự cẩn thận chi tiết.

- Không phải, dạo này đang phải xài tiết kiệm thôi. Cơ quan cắt giảm tiền thưởng, không hoang phí như trước được.

Lăng Phong che mặt.

Kha lão làm ăn kiểu gì để cơ quan xuống dốc vậy không biết, ngay cả phi đao ném xong cũng phải lượm về xài lại.

Hắn hắng giọng:

- Cái phi đao vừa rồi đại ca kiếm ở đâu vậy?

- Người muốn mua?

- Đương nhiên muốn. Đại ca cũng biết đấy. Hàng cấm, mấy tiệm rèn bình thường không bán. Đại ca có mối thì để đệ một ít.

Đại Tiểu không nói gì, lại thành linh đứng dậy, đưa tay... cời thắt lưng ra.

Lăng Phong giật mình kinh hãi, một tay che mắt vội vàng nói:

- Từ từ, đại ca làm gì vậy? Ngại chết!

- Bày hàng thôi.

Lát sau, thất lưng của Đại Tiểu đã trải trên bàn. Hóa ra mặt trong là cả chục cây phi đao lớn nhỏ. Chỉ nghe Đại Tiểu thông thả giới thiệu:

- Đơn giá lần lượt từ 1 đến 10 lượng, đặt lần lượt 10 cây không bán lẻ, mua trên 100 cây giảm giá 5%, chỉ áp dụng cho chỗ hàng sau 100 cây.

Lăng Phong kinh hãi nhìn. Cảm phiền Tiểu đại ca còn mang cả hàng nóng đi bán dạo. Thật là tận tụy.

- Không nhìn phi đao nhìn ta làm gì? Ta hiện tại cũng không bán thân.

- Khụ!

Lăng Phong ho khan.

Có điều, hiện tại không bán? Tức là lúc khác bán?

Lăng Phong nhìn lại hàng, vuốt cằm bình phẩm:

- Ờm, cây 1 với cây 10 này, đệ trông chất liệu hình thù cũng đâu có khác nhau mấy đâu, không lẽ sát thương ẫn lệch nhau?

- Cũng không lệch nhiều lắm.

- Vậy chứ hơn nhau cái gì mà giá gấp những 10 lần?

- Chủ yếu là hoa văn. Người nhìn kỹ loại 10 trên thân có 10 tầng hoa văn chồng lên, loại 1 không có hoa văn.

Lăng Phong mới vào nghề chưa lâu, phi đao toàn xài đồ dỏm. Có khi chỉ là vật hình thù giống phi đao chứ chẳng phải phi đao, cho nên với phi đao xịn cũng không quá hiểu biết, lập tức hứng thú hỏi:

- Hoa văn thì giúp phi đao tăng cái gì?

- Đẹp hơn.

- Khụ!

Đại Tiểu lại chỉ chỉ 4 cây cuối, quảng cáo:

- Ngoài ra, từ loại 7 về sau, nếu đặt hàng lâu dài sẽ có thêm hạng mục ưu đãi cho khách quen.

- Ưu đãi gì vậy?

- Có thể yêu cầu khắc chữ hoặc kí hiệu lên phi đao. Gần đây phổ biến vài khẩu hiệu như “ta là Tiểu Lý” “lượm được xin trả lại” “xin đừng nung em” các loại. Khắc kí hiệu thì có chữ thập trái tim hoa mai văn tự nước ngoài, người có thể lấy mà tham khảo.

Lăng Phong không khỏi cảm thán, hỏi:

- Còn có cả văn tự nước ngoài luôn sao?

- Nữ Chân Cao Ly Nhật Bản Bái Chiếm Đình đầy đủ.

- Chữ Nhật đại ca có nhớ khách khắc chữ gì không?

Đại Tiểu nhón tay vào ly rượu, nghĩ nghĩ một lát viết ra bàn mấy chữ.

- Hình như ghi thế này.

Lăng Phong nhìn theo, hóa ra là... “kimochi”.

Hắn buột miệng luôn:

- Kuso!

Đại Tiểu ngân ra:

- Gì vậy sao chửi ta?

- Đại ca cũng biết?

Đại Tiểu lau lau tay nói:

- Hồi trước có đợt tiếp khách là nhân giả cũng học lỏm một chút.

Lăng Phong thầm sợ hãi. Đúng là không thể quá xem thường cổ đại, giao lưu văn hóa tiến hành sớm như vậy.

- Quên không hỏi, đại ca cũng là dân lâu năm, sao phi đao không thấy khắc cái gì?

- Hồi mới vào nghề cũng đua đòi khắc mấy con bướm, mấy năm gần đây chuyển sang xài loại 1 cho kinh tế.

- Lão luyện có khác!

Có điều khắc gì không khắc lại đi khắc bướm? Thật là có cá tính.

Lăng Phong tắc lưỡi:

- Tạm thời đệ thật không có tiền, có thể nào cho đệ cầm ít hàng trước rồi trả sau không?

- Nể mặt chỗ quen biết, tạm 10 cây loại 1 thôi.

- Đa tạ đại ca.

Thôi vậy, loại 1 cũng là ngon rồi, có còn hơn không. 10 cây xài tiết kiệm chút, ném ra chạy đi lượm về như Đại Tiểu, áng chừng cũng qua loa được nửa năm đi.

Sau đó, hai bên im lặng, cục diện rơi vào bế tắc.

Lăng Phong xấu hổ uống rượu, trong lòng nghĩ ngợi cách khơi chuyện.
Dù sao người ta cũng đặc sứ thân cận boss đại.

Không lẽ hỏi đội bóng yêu thích?

Thôi bỏ đi, thời điểm này Ngoại Hạng Anh còn chưa có tổ chức đâu.

- Đại ca có thích âm nhạc không?

- Một chút.

- Vậy đại ca hâm mộ ca nữ nào?

- 2 năm trước là Khai Phong Lý Sư Sư, đầu năm nay đổi sang Trường An Trác Quân Như.

Tốt rồi, rút cục cũng có điểm hiểu biết chung, Lăng Phong nói ngay:

- Ủa, không phải chứ. Lý Sư Sư là Hành Thủ thanh lâu mà?

- Nghe nói khẩu kỹ nàng ta rất điêu luyện, nếu đi hát khẳng định không sai được.

Lăng Phong nhớ lại lần ở Khai Phong, gật gù luôn:

- Cũng có lý. Vậy vì sao đại ca lại dừng hâm mộ?

Đại Tiểu tặc lười:

- Lý Sư Sư sắp vào cung, bên trên mới xuống công văn cấm nhắc đến.

- Ra vậy!

Lại bế tắc một lúc.

Rút cục vẫn là Phong ca mở chuyện:

- Khụ, vậy Trác Quân Như kia nổi lắm sao?

- Cũng không nổi lắm, chẳng qua có tin đồn nàng ta mới đi Cao Ly sửa ngực.

Lăng Phong choáng váng. Cao Ly đã kinh doanh phẫu thuật thẩm mỹ rồi? Thật là có truyền thống.

Có điều, bởi mới nói quen biết dân lão luyện khác ngay, nói chuyện phiếm có một tẹo mà biết bao nhiêu là tin tức ngầm.

Đại Tiểu đột ngột nói:

- Người hỏi thăm xong chưa, ta còn bàn giao nhiệm vụ.

- Ồ, hóa ra đại ca còn có nhiệm vụ bàn giao?

- Chứ không ta ngồi ở đây nói nhảm làm gì?

- Khụ!

Thiệt là rảnh quá đi. Báo hại Phong ca còn tưởng phải ngồi cố để tạo dựng quan hệ lâu dài.

Chỉ nghe Đại Tiểu hăng giọng:

- Đầu tiên là chức vụ. Người sẽ làm đặc sứ tại Thái Nguyên. Có thể liên hệ mật thám sở tại, không thì hoạt động tự do đều được.

- Có khác nhau lắm sao?

- Liên hệ thì chết có người quản, tự do thì chết không ai quản.

- Đã hiểu!

Trong cơ cấu Mật Thám ty, tại các sở sẽ có 1 Đô mật sứ, bên dưới là các Mật sứ từ cấp 1 đến 3. Ngoài ra gặp nhiệm vụ đặc biệt Tổng bộ có thể điều người xuống, nhưng chỉ hiệu lực trong một thời gian. Nếu là nhiệm vụ lớn thì điều cả tổ như lần trước, nếu không thì chỉ để 1 2 người đi gọi là Đặc sứ. Bản thân Đại Tiểu cũng đang là một Đặc sứ đi giao việc.

Đại Tiểu lại nói:

- Về nhiệm vụ, có 3 nhiệm vụ cần giao. Thứ nhất là nắm vùng theo dõi Triều Lam và đồng bọn.

- Có thể đổi cái khác được không?

- Có thể. Quay lại theo dõi Triệu Hanh và đồng bọn.

- Cái 2 quá dễ, chọn cái 1.

Đại Danh hiện tại giới nghiêm, lại còn khắp nơi truy nã Lăng Phong, có điên mới quay lại đó.

Đại Tiểu gật đầu ghi nhận, tiếp tục:

- Hai là đoạt một cái bảo hạp, chi tiết sẽ ghi trong tài liệu đưa sau. Ba là tiện thể thì tìm hiểu vài việc kỳ quái ở Thái Nguyên gần đây, chi tiết cũng trong tài liệu luôn.

Nói rồi đưa ra một xấp giấy:

- Đây là tài liệu.

Lăng Phong giở ra đọc sơ, nhìn qua đã thấy ngay cái gì Triệu Đán Dương tiểu thư.

Quả nhiên liên quan đến hai người này. Xem ra mấy chuyện bên ngoài thành đúng là kỳ quái thật, Lăng Phong còn tưởng dị giới thì nó thế.

- Vụ này liên quan đến cả Vương gia sao?

- Cho nên mới nói cần thì liên hệ sở tại, bên đó trước giờ vẫn theo dõi Tấn Vương.

Lăng Phong gật gù, Hoàng tử ở địa phương bị ngằm theo dõi, đây là chuyện trong dự tính.

Đại Tiểu nói:

- Tài liệu đọc sau đi, nói tiếp lương của người, từ giờ là 50 quán.

Lăng Phong nhảy căng lên:

- Cái gì, lúc trước là 1000 đó?

- Hừm, 50 là gần bằng ta luôn rồi. Hồi trước là 10 người trả trước cả cục. Còn bây giờ chỉ còn 1 mình người trả từng tháng.

Lăng Phong tuy hơi thất vọng, nhưng thấy cũng có lý. Đợt rồi làm nhiệm vụ những mấy tháng, tính ra còn là lỗ. Ngẫm một lúc nói:

- Nói vậy nếu ta cứ kéo dài nhiệm vụ thì sẽ nhận mãi đúng không?

- Về lý thuyết là đúng. Có điều ta có lời khuyên, làm vậy không kiếm được mấy đâu.

Lăng Phong lại tỉnh ra.

Cứ nhìn Đại Tiểu, đảm bảo sau đây sẽ còn gặp vài đặc vụ khác, khả năng cao đều là mỗi lâu năm. Tính toán đi, chỉ cần gặp 5 người mỗi người mua 100 cây dỏm loại 3, vị chi đã 1500 lượng. Lấy giá đại lý tẻ cũng được chia 20%, tức là 300 lượng, bằng m* Phong ca làm nhiệm vụ nửa năm.

Chợt nhớ đến Kha lão. Lão kia nói 1 tháng lương có mỗi 200 không hề kiếm ngoài, rõ ràng là chém gió. Đến thẳng đệ tử của lão một chuyến còn kiếm được hần 300.

Vốn nghề làm mật thám chỉ là nghề tay trái, chủ yếu để cọ xát chứ lương chẳng bao nhiêu. Giờ nghề lại thì chưa chắc, vấn đề là chức chưa đủ lớn thôi.

- Giờ ta phải chạy thêm mấy người nữa, còn quay về kinh sớm. Lần sau người còn sống thì lại gặp.

- Đại ca quả nhiên đắt show.

- Ja, matane!

“Vl”

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 255

Lưu Manh Cũng Cần Học Vấn

Hôm sau.

Chợ việc làm Thái Nguyên.

Chỗ này giống như chợ thuê người ở thành tây Trường An. Nhà nào ở Thái Nguyên cần dân phu tráng đinh, cứ ra đây dán cáo thị, không thì đứng hẳn ra hô hào, chưa đầy năm phút đảm bảo sẽ tuyển được người.

Ở một góc, đang có không ít thanh niên đang cúi đầu to nhỏ:

- Tiểu Thuận, người biết lắm chữ đọc tờ này thử xem, bọn ta đọc mãi vẫn không hiểu.

Bọn họ đang chỉ vào một tờ cáo thị kỳ lạ, trông qua khá đẹp mắt.

Nhà người ta viết cáo thị đều theo hàng dọc, cái tờ này lại viết theo hàng ngang, đã thế bốn góc còn hoa lá màu mè, nhìn qua còn tưởng thanh lâu tuyển người.

Đứa trẻ tên Thuận cố nhón chân lên, bắt đầu đánh vần. Ước chừng câu từ quá mới mẻ, nó phải mất cả lúc lâu mới tụng xong tờ cáo thị kỳ quái.

Chỉ nghe thấy dòng trên cùng to đùng:

"Phong Vân bang - Lấp lánh thanh xuân, chớp cánh ước mơ."

Dòng thứ hai:

"Tuyển dụng nhân sự mùa thu, chỉ một đợt duy nhất."

Dòng thứ ba:

"Chỉ xét tâm huyết, không xét hồ sơ. Tiền lương tính theo kinh nghiệm."

Dòng cuối cùng rõ nhất, ghi:

"Mọi chi tiết xin liên hệ: xxxxxx."

Cả đám nghe xong phân nửa lắc đầu chép miệng:

- Phong Vân bang này là đám nào? Câu chữ tối nghĩa chả hiểu gì.
- Chúng mày loại kém văn hóa không hiểu là đúng. Ông mới đọc lần đầu, cái gì "chấp cánh ước mơ" liền thấy tràn đầy sức hút.
- Chắc là nhà giàu mới nổi, tuyển gia đình yêu cầu khí chất. Này m* nó chính là ông rồi.

Đám đông sôi nổi bàn tán, cảnh tượng rơi cả vào mắt một nhóm người cách đó không xa. Bọn họ gồm một lão già, một tiểu cô nương, một đầu trọc và vài thanh niên.

Một tên đẹp trai mặc đồ tím nói:

- Tứ ca, huynh viết cái câu... à... câu..
- Poster, là tiếng Anh đó, chịu khó học đi, tương lai có chỗ dùng.
- À à, câu-sờ-tờ. Có điều, chúng ta tuyển người đi cướp. Đám này đều dân làm thuê, làm gì có mấy người biết chữ? Nội mấy chữ làm gì ở đâu chưa chắc đã đọc ra được, huynh còn đánh đổ như thế, để chỉ e đám kia đọc không hiểu bỏ đi hết cả.

Thanh niên kia tràn đầy tự tin nói:

- Yên tâm, như vậy cho dễ thanh lọc. Chúng ta tuyển cũng phải chọn có đầu óc chút, biết giữ mồm giữ miệng. Ta cũng không muốn lôi một đám đầu đất đi theo. Quan trọng là giật title câu khách thôi. Chỗ này dán cáo thị, khắc có người biết chữ làm nghề đọc thuê. Đọc đến cái tên Phong Vân bang và chỗ liên hệ là đủ, còn lại không hiểu càng tốt.

Tên kia lại đánh vần:

- Vừa rồi huynh nói cái gì mà tai... tai...

- Title. Ài, Lục đệ à, không có bằng cấp ngoại ngữ, tương lai khó đấy.

Tên đẹp trai cự nự:

- Cái ngoại ngữ này của huynh, đệ lần đầu gặp phải, hiểu mới lạ đó.

Tên đầu trọc bên cạnh bỗng nhiên nói xen vào:

- Ta khá hơn người, có thể tụng kinh bằng tiếng Phạn.

Cả đám bật cười.

Vốn Lăng Phong chỉ định ghé Thái Nguyên, tiếp tế ít lương thảo xe ngựa, tổng tiền Lâm Hàm Uẩn rồi về kinh luân. Nhưng không ngờ lại có Mật Thám ty liên lạc, nên hắn quyết định ở lại.

Chẳng qua, nếu muốn ở lại đây, chỉ dựa vào 50 quán tiền lương của hắn, một mình thì còn tạm, gánh thêm Tần Quyền Lăng Hồ Phi Yến, lại còn cả lão già chuyên ăn chức kia thì căn bản là không đủ.

Theo tin nghe ngóng, vụ “cống vật” lần này, các phương giang hồ đều sẽ hội quân, mỗi phe chí ít cũng trên dưới trăm thủ hạ. Lăng Phong không

muốn đầu quân vào nhà nào, hẳn quen biết mỗi Triều gia trang, nhưng lại không thể gia nhập Triều gia.

Tính tới tính lui Phong ca quyết định tự lập môn hộ, dựng đại một cái "Phong Vân bang", dán giấy tuyển người. Thực chất chỉ để tiện làm nhiệm vụ, lại có chỗ kiếm cơm.

Chẳng qua, team hẳn hiện đã có Tần Quyền Lăng Hồ Cố lão, chỉ ba vị này e đã đứng đầu server Hà Đông, còn thêm người ngoài chi cho tốn gạo?

Cho nên hẳn mới làm cái poster thật kỳ quái như vậy, cốt là để gây chú ý.

...

Lại nửa ngày sau.

Vẫn là chợ lưu manh Thái Nguyên. Lúc này đã nhộn nhịp hẳn, đặc biệt là ở gần cổng. Ở đó đang có một hàng dài người đang đứng rầm rầm rì rì.

- Sắp hàng, sắp hàng vào.

- Người m* nó có biết ông là ai không? Hùng lão đại phố Đông, nghe qua chưa?

- Ông mới thềm xem mày là gấu hay cầu, chỗ này tuyển người có văn hóa biết không hả? Thể hiện mình có văn hóa tí đi, đến sau thì đứng sau.

Hóa ra anh em đang xếp hàng đăng ký, âu cũng là cảnh tượng hiếm có. Thái Nguyên quả nhiên quy củ, thế nhưng xã hội đen còn trật tự hơn cả Quốc Tử giám.

Nói cho cùng, đây là chợ đen cho thuê người, thậm chí tội phạm truy nã, tù nhân trốn trại đều có. Bình thường đều đâm đập lên nhau, thằng nào còn sống thằng đó có quyền, làm gì có chuyện ổn định thế này?

Sáng nay có cái cáo thị kỳ quặc dán lên, cái gì "lấp lánh thanh xuân, chấp cánh ước mơ" gì đó. Bây giờ chính là giờ tuyển dụng.

Phong Vân bang, cái tên này không biết từ đâu "ngang trời xuất thế", thế nhưng lại rầm rộ như chỗ không người, chả xem "hắc bạch lưỡng đạo" kỳ cựu Thái Nguyên vào mắt. Chỉ biết, có chút tiếng gió lan truyền, đồn rằng tân nhiệm bang chủ của Phong Vân bang quen biết cả Bồ khôi lẫn Ngũ Thử Thái Nguyên, nếu vậy bản lĩnh khó có thể tầm thường.

Quan trọng là, vào bang tiền lương nghe nói cao gấp hai giá sắn. Phá giá như vậy, triệt để khiêu khích các tầng lớp trộm cướp Thái Nguyên.

Chỉ là, yêu cầu vào bang lại rất kỳ quặc, vừa đòi hỏi có tố chất văn hóa, vừa đòi hỏi có tính cách hơn người. Xưa nay đám hồ báo "vô văn hóa" đều đã có nơi có chốn cả, chỉ còn thừa ra đám "có văn hóa" đi kiếm ăn lẻ. Thành ra cái Phong Vân bang này như "trời mưa ngày hạn", anh em thất nghiệp lũ lượt kéo đến.

Chỉ thấy đang có một người ngồi thong dong, gõ gõ cây viết lên mặt bàn nói:

- Người nói mình có học vấn, vậy bằng chứng đâu? Chí ít cũng phải có cái giấy chứng nhận biết chữ đi chứ? Người nhìn thử đằng sau. Đây, ít nhất cũng như tên kia, ăn mặc thư sinh một chút, thể hiện chút khí chất...

Tên đầu gấu khố sờ nói:

- Ài, huynh đệ, chúng ta là lưu manh nha, còn đòi hỏi học vấn gì nữa? Đại ca người nhận được mặt chữ đã là tốt lắm rồi.

- Sai, người tưởng làm lưu manh không có học vấn mà được sao...

Người kia nhớn nhợ, nhấp tách trà nóng bắt đầu giảng giải:

- Người có biết chém người góc độ nào thì ít phun máu nhất không? Cái này liên quan đến kết cấu con người. Có biết hạ độc dùng thuốc thử thể nào hàm lượng ra sao mới có hiệu quả không? Cái này là hóa học. Nói tóm lại, bất kể ngành nghề nào cũng cần kiến thức, cần chuyên môn...

Cả đám phía sau đều dỏng tai lên nghe. Xem chừng nghe mười chữ hết chín chữ không hiểu, nhưng anh em đều gật gù tâm đắc.

Phong Vân bang, quả nhiên có tinh túy có nội hàm. Vào bang này kiếm ăn ra sao chưa biết, thế nhưng biết chút "học vấn" đem ra ngoài, đã hơn bang khác một bậc.

- Người tiếp theo...

Tên "không học vấn" vừa thất thểu đi ra, đã nghe tên tiếp sau bị phỏng vấn:

- Người nói xem, làm hắc đạo quan trọng nhất là gì?

Tên ứng viên thuận miệng đáp luôn:

- Võ công?

- Sai, là phải xăm mình. Bên trái Thanh long, bên phải Bạch hổ, chính giữa... à ờ... Quan Âm, đại khái là phải có bộ dáng của hắc đạo.

Nói chưa xong câu, đã thấy đối phương cười ha hả, đồng thời cởi phăng áo ngoài.

- Ồ?

Đám đông trầm trồ.

Chỉ thấy khắp người tên nọ, đâu đâu cũng chi chít hình xăm. Đừng nói Thanh long Bạch hổ, liền chó mèo gà vịt đều xăm, cả người chỉ trừ khuôn

mặt là chưa bị động vào.

Tên giám khảo lau mồ hôi, thở dài đáng tiếc:

- Ài, ta nói, cổ nhân có câu "thân thể da tóc đều do cha mẹ". Người ngay cả thân thể cũng không bảo vệ cho tốt, làm sao gánh vác thế giới...

- Người vừa chả bảo cần hình xăm là gì?

- Ta chỉ hỏi quan trọng nhất là gì, không có kẻ trên người người xăm hay không? Đây là hỏi mẹo, biết chưa?

Đám đông phía sau lại trầm trồ, hóa ra là vậy.

Tên xăm trổ bực bội bỏ ra ngoài.

Đi phỏng vấn xin việc, quan trọng nhất chính là câu hỏi. Nếu như biết trước để chuẩn bị, nhiều khi hồ sơ kém hơn vẫn đậu như thường. Chẳng qua cái Phong Vân này câu hỏi quả thật quá phong phú, mỗi người một câu, lại đều hóc búa như nhau, khiến huynh đệ đều thấy khó thở. Anh em lâu nay đi phá làng phá xóm, cứ kêu ra đánh nhau mới đúng sở trường.

Lại có người tiến lên.

- Vị huynh đệ này, thế nhưng bộ dáng rất nho nhã lịch sự, không biết từng làm qua việc gì?

- Tại hạ là một công dân rất tuân thủ pháp luật, giết người cướp của ta không bao giờ làm. Thậm chí, có thể nói tại hạ là một người tốt, luôn luôn giúp đỡ người khác...

- Ồ? Người làm nghề gì?

Anh em đằng sau nín thở, tên giám khảo cũng hứng thú ngồi thẳng dậy, xem ra từ sáng tới giờ mới gặp được nhân tài.

Tên kia hắng giọng, chỉ e sợ phía sau nghe không rõ, lớn tiếng nói:

- Bán thuốc kích d*c.

- Ôi dào...

Anh em vỗ ngực khinh bỉ, còn tưởng nghề gì hiếm lạ.

Bị đám đông phản đối, tên kia không hề nao núng, vỗ ngực bào chữa:

- Tại hạ không hề nói quá, dùng thuốc của ta xong, làm 4 5 lần cũng được.

- Gì? Hiệu suất cao như vậy? Người không phải bán thuốc xuất tinh sớm đi?

- Một khắc 4 5 lần cũng có, mà muốn một lần 4 5 canh giờ cũng có luôn.

- Tốt tốt.

Tên giám khảo vỗ bàn đứng dậy, dựng thẳng ngón cái khen ngợi:

- Bang chúng ta, đang cần chính là người như người, cho vào vòng hai.

Xong xuôi vầy vầy đối phương lại gần, nhỏ giọng bí ối:

- Vào bang rồi có gì để cho anh em một ít hàng, độc độc chút.

- Bang chủ cứ yên tâm, sẽ có giá tốt.

Hai thằng nhìn nhau cười khanh khách.

Còn chưa kịp nói lời sau, đã có tiếng đổ vỡ chửi bới vang lên:

- Tránh ra, tránh ra. M* nó tụi mày tuyển người đi bảo kê hay tuyển người đi hiếp dân dạy học hả? Ngửa mắt lắm chuyện, anh em đâu đập nát chỗ này ra cho ông.

Anh em đều suýt ngất, lại thêm nhân tài phương nào xuất hiện.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 256

Tiết Quyền Đạo

Lăng Phong đã tính trước sẽ có người tới gây chuyện.

Địa bàn nào cũng có sẵn dân anh chị, không riêng gì Thái Nguyên. Không chừng có một đám lính mới chạy tới cầm cờ, không bị đón đánh mới lạ.

Chẳng qua, vừa nhìn thấy kẻ to mồm vừa rồi, lông mày Lăng Phong giãn ra:

- Haha, ta còn tưởng ai tới thăm. Hóa ra là Bạch huynh?

Đối phương chỉ liếc hờ Lăng Phong, khuôn mặt vẫn lạnh tanh như không:

- Thấy Cẩm Mao Thử ta uy danh lắm liệt liền nhận vợ sao? Anh em đâu, cứ phá đi.

- A đùa! - Lăng Phong choáng.

Bộ dáng thư sinh, áo quần trắng tinh, không phải Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường thì là ai? Hôm trước còn cái gì huynh huynh đệ đệ.

Chẳng qua, nhìn thái độ của tên kia, rõ ràng đã nhận ra Lăng Phong.

Bạch Ngọc Đường đem đến không ít người. Lăng Phong nắm bàn tay, đánh thì đánh thôi, hô:

- Anh em, lên.

Không có ai đáp lại.

Hắn quay đầu nhìn vội, chỉ thấy lão Cố đang đưa tay che nắng, A Si đang đứng cạnh quạt lấy quạt để cho lão ta. Tần Quyền đang ngồi dựa móng tay, thì thoảng còn xuýt xoa gì đó. Riêng Lăng Hồ ôm gậy gỗ lim dim gần đó.

Phong ca xây xẩm mặt mày, đoàn đội kiểu gì thế này?

Ngắm chừng chỉ có Lăng Hồ khoái đánh nhau, Phong ca hăng giọng:

- Thất đệ, có kẻ gây sự, giúp ta một tay.

- Không có hứng.

Lăng Hồ nói đúng ba chữ, mắt vẫn nhắm nghiền.

Lăng Phong triệt để chán chường, làm Đại ca quả nhiên không dễ.

Nhưng vẫn không sao, sẵn tiện vừa luyện được chút “Cửu Âm chân khí”, đem ra thử nghiệm với đám tép riu này xem có uy mãnh như mấy nam chính trong phim không.

"Aaa."

Phong ca hét một tiếng, đại khái sức mạnh đã lên xấp xỉ 9000.

Kế đó là một màn quần thảo kinh điển.

"Bình"

- M* nó, các người vào từng đứa một thôi, chưa học qua lớp diễn xuất nào sao?

"Bốp"

- Mấy thằng này, đánh ba mặt chưa ra một mặt để máy quay hoạt động nữa chứ...

Lăng Phong một đấu một chục, luồn lách như cá chạch, lúc trái lúc phải. Chỉ tiếc, Phong ca di chuyển quá nhiều, bụi đất mù mịt, khiến đám đông chả cách nào chiêm ngưỡng phong thái của hắn.

Đợi lúc Tần Quyền đưa xong dàn móng, bụi đất cũng dần tan.

Chỉ là kỳ quái, không có vị anh hùng nào tư thái hiên ngang dần dần xuất hiện. Tất cả đều nằm dài trên đất.

Mãi một lúc.

Ở giữa có một tên lồm cồm bò dậy, phúi phúi trang phục chửi:

- Khục khục, khục khục. Mấy thằng mất dạy, đã hội đồng thì thôi, còn chơi cả bột mì.

Có một tên nằm trên đất gượng phản bác:

- Người thì hay ho chó gì? Tận dụng lúc mù mịt đánh vào hạ bộ chúng ta... Ái... đến giờ vẫn còn đau.

- Các người có quy định không đánh vào đó sao? Kia là Tiết Quyền Đạo của Lý Tiểu Long, ông chỉ mượn tạm vài đường thôi. Mà bỏ đi, nói Lý Tiểu Long các người cũng chả biết là ai.

Lăng Phong lại gần một tên lưu manh, đá vào người đối phương nói:

- Đây, đừng giả chết nữa. Hôm trước giật đồ của ta đúng không?

Tên kia vẫn im re, xem ra chính là Lư Phương. Không nghĩ kẻ này bản lĩnh chạy thì khùng, nhưng đánh đấm lại tệ vậy.

Lăng Phong bức bối, giơ chân dẫm mạnh lên mông đối phương.

- Ái... Nhẹ, nhẹ... ta còn chưa lấy vợ đó...

Lư Phương vừa nói vừa lăn nhanh một vòng, bật người đứng dậy. Bộ dáng xem chừng cũng không bị thương gì lắm. Hắn ta cũng không dài dòng, quay mông muốn chạy.

Lăng Phong lần này đã phòng bị sẵn, biết trước tên họ Lư này có bộ pháp ảo diệu. Hắn nhanh như cắt dùng Đoạn Hồn quyết bật ra trước, bàn tay hình trảo chụp lấy vai đối phương quát:

- Chạy đâu!

Lư Phương thân thể cũng rất dẻo dai, đảo người muốn thoát, lại bị Lăng Phong dùng một chiêu Soán Bộ Thâu Tâm khóa cứng.

Lư Phương nháy nháy mắt:

- Ài, nhẹ tay nhẹ tay. Diễn thôi mà.

- Diễn cái gì mà diễn?

Lăng Phong khóa cứng người Lư Phương đè hắn xuống:

- Vẫn chưa tìm được sao?

- Ai da... Vẫn chưa, vẫn chưa.

Bạch Ngọc Đường từ đầu khoanh tay đứng xem, đến tận lúc này thấy thủ hạ nằm đất. Gã mới vờ đưa tay dụi mắt, nhìn Lăng Phong hô lên:

- Ấy, dừng chút. Sao ta cứ thấy quen quen. Haha, hóa ra là Phi Long sát thủ đây sao?

- Giờ mới nhận ra? - Lăng Phong mắng to.

Bạch Ngọc Đường như e sợ xung quanh không nghe rõ, hắng giọng cảm thán:

- Ta đứng từ xa đã nói với huynh đệ, Thái Nguyên lâu nay làm gì có ai khí phách như vậy? Quả nhiên đều là huynh đệ của Ngũ Thử ta. Năm đó chúng ta đánh bại Đông Tà Tây Độc Nam Đế Bắc Cái, ta còn nhớ rõ đây này.

Nói rồi lại gần ôm chầm lấy Lăng Phong, nước mắt nước mũi dàn dụa, thiếu điều gọi hẳn cha mẹ ra chứng kiến cho tình cảm thâm thiết của gã.

Lăng Phong mắt trợn trắng. Hắn đang vương bận hai tay giữ Lư Phương, thân người lại bị tên họ Bạch này ôm chặt cứng, dở khóc dở cười.

Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói vào tai:

- Hề hề, diễn chút đi. Bọn ta đến để giúp thôi. Anh em Thái Nguyên tính khí thẳng thắn. Nói mồm muốn bọn họ tâm phục khẩu phục không được đâu, phải thể hiện chút bản lĩnh mới được.

Lăng Phong lập tức hiểu.

Thực ra, cái poster của hắn tuy có tác dụng nổi bật thật đó, nhưng ngược lại cũng có chỗ không hay. Đó là vì thật thật đùa đùa, cho nên đều chỉ thu hút đám linh tinh, dân có máu mặt đều sẽ khinh bỉ.

Nhưng có trận đánh với Bạch Ngọc Đường, thì hiệu quả sẽ khác. Lúc đó, dân giang hồ nhìn vào sẽ thấy, Phong ca tuy giỡn giỡn chơi chơi, nhưng cũng là đánh thật ăn thật, không phải là loại vớ vẩn.

Lăng Phong liền hô to:

- Lão Bạch, thì ra là người. Hồi đó người bị Đông Tà đánh cho bay đầu cơ mà, vẫn còn sống sao?

- Còn sống, còn sống chứ.

Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng:

- Xem kỹ lời thoại chút đi đại ca, bay đầu ai mà sống nổi?

- Lỡ mồm, thông cảm.

Bạch Ngọc Đường lại hô to:

- Ông trời có mắt để chúng ta gặp nhau. Từ nay ở Thái Nguyên còn sợ ai chứ?

Quả nhiên, đám đông vội vã xì xầm:

- Xem đi, xem đi. Huynh đệ gặp nhau, thật là cảm động.

- Hóa ra chuyện Phong Vân bang quen biết Ngũ Thử Thái Nguyên là không giả a.

...

Cùng lúc, ở một góc gần đó. Một cô gái dùng tiếng Nữ Chân hỏi:

- Tỷ, bọn chúng đang làm trò gì vậy?

- Tuyển người đi cướp.

Lâm Hàm Uẩn đang ngồi cùng thiếu nữ và thiếu niên ngày hôm qua.

Cô gái nọ vẫn mang khăn che mặt. Nàng ta nghe đến “cướp” cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn tỏ ra hiếu kỳ:

- Cướp? Cướp cái gì?

Lâm Hàm Uẩn thản nhiên đáp:

- Cổng phấm.

- À, là chỗ cổng phấm cho chúng ta đó sao? Muội vừa vào thành đã nghe đến.

Lâm Hàm Uẩn gật đầu. Trong một khoảnh khắc, có thể thấy ánh mắt nàng ta đột ngột trở nên sắc sảo, không còn bộ dáng si mê mọi khi.

- Tỷ định ở đây đến bao giờ? Chỗ này toàn nam nhân hạ đẳng. Muội còn thấy bọn họ chả tốt lành gì, nhất là cái tên hôm nọ đi cùng tỷ.

Thiếu nữ bĩu môi, ngược mắt nhìn đám Lăng Phong đang bày trò ở đằng xa.

Vị biểu đệ ngồi cạnh lại đang khá trầm lặng. Hắn chỉ ngồi im, mắt nhìn chăm chăm Lăng Phong, xem ra rất muốn đánh nhau với Phong ca lần hai.

Lâm Hàm Uẩn chậm rãi:

- Đám kia đều háo sắc, ta lại không phải mỹ nữ, cho nên an toàn.

- Gì? Tỷ mà không phải mỹ nữ nữa thì...

Lâm Hàm Uẩn cười không đáp. Cô gái nọ nghĩ gì đó mới cười nói:

- À quên mất. Tỷ hóa trang thế này thảo nào... Mà nói nha, tỷ hóa trang tài thật, nếu không phải muội đã biết trước, chắc chắn không cách nào nhận ra.

Lâm Hàm Uẩn cười tủm tỉm đáp:

- Thuật dịch dung này không chỉ làm xấu bên ngoài, mà trực tiếp ảnh hưởng đến tinh thần người nhìn, khiến bọn họ không sinh tạp niệm với ta.

Nói rồi lại liếc thiếu nữ, giọng đầy thâm ý:

- Cho nên nếu muội ở lại đây, chắc chắn sẽ có chuyện. Đám kia rất bỉ ổi đó.

Thiếu nữ kia khoanh tay, bộ dáng khinh thường:

- Muội sợ ai? Tên nào dám tới muội đánh chết hắn. Mà, tỷ thật muốn theo chúng đi cướp?

- Có sao đâu, vui mà. - Lâm Hàm Uẩn nhoen miệng cười.

- Ài, mọi người đang sốt sắng đi tìm tỷ lắm đấy. Nói nha, mấy tên si tình tỷ, chỉ cần một người biết chuyện này, không chừng còn điều động cả quân đội.

Lâm Hàm Uẩn nghiêng đầu nhú mày, thiếu nữ kia dường như biết ý dừng câu nói.

- Còn muội? Đi thế này gia tộc không ai lo sao?

- Hì, cũng tại tỷ thôi. Muội nghe nói tỷ bỏ đi, cho nên...

Lâm Hàm Uẩn chặn lời nàng ta, nghiêm nghị:

- Cho nên muội cũng bỏ đi, lại dẫn cả Hoa Lê đi cùng? Hừ. Nói cho muội biết, nó mà có chuyện gì, ngay cả sư phụ cũng không cứu được muội.

- Cũng tại đệ ấy năng nặc đòi đi xem phương nam. Muội làm sao ngăn nổi nó chứ?

- Chứ không phải muối cần nó làm hộ vệ sao? - Lâm Hàm Uẩn liếc mắt.

Thiếu nữ vội đưa tay xoa xoa vai Lâm Hàm Uẩn, cười nhỏ nhẹ:

- Hi, được rồi mà. Bản lĩnh của Hoa Lê tử rõ hơn muối còn gì? Ở nhà hẳn quây có ai ức hiếp nổi đâu, đi thế này cho hẳn lịch luyện một chút. Vậy đi, muối và Hoa Lê sẽ ở lại với tử thêm một thời gian, đi cướp thì đi cướp. Đối lại, xong chuyện tử về cùng bọn muối, được không?

- Muốn đem ta về làm bình phong?

- Hìhì, không có gì qua mắt được tử. Nhưng mà... được chứ?

- Để xem đã.

Lâm Hàm Uẩn dừng một chút, lại hỏi:

- Hôm trước muối làm sao tìm ra ta ở Lâm gia?

- Đều nhờ Đoan Hộ pháp.

- Đoan thúc cũng đến? Thúc ấy đâu?

Thiếu nữ nhún vai:

- Không biết, hình như Giáo chủ còn có nhiệm vụ riêng cho thúc ấy. Mà nhân tiện, sao tử lại giả làm người Lâm gia vậy?

Lâm Hàm Uẩn chậm rãi giải thích:

- Gia tộc này trước kia là tướng gia của Tống, cũng gần giống Dương gia. Chẳng qua chục năm trước bị dính vào chính biến gì đó mà dần suy bại, phủ đệ ở Thái Nguyên cũng bị niêm phong, nhưng không ai dám vào ở, cũng không ai dám điều tra. Ta liền chọn nó.

Thiếu nữ kia liền gật gù. Thực chất nàng ta cũng không hiểu sự lợi hại bên trong lắm, chỉ thấy... đại tỷ cũng thật rảnh rỗi, đi tìm hiểu lắm chuyện xưa như vậy.

Chẳng qua, cái cố sự mà Lâm Hàm Uẩn vừa kể, lại có điểm giống với Lâm gia nhà ngoại Lăng Phong. Năm đó Lâm gia chính là tướng gia, trấn giữ mặt bắc, có phủ đệ ở Thái Nguyên cũng là dễ hiểu. Hơn nữa, đúng là bọn họ từng dính vào một vụ lùm xùm cấp cao.

Thật không rõ là nàng cố ý hay vô tình.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 257

Đại Diện Vô Sản

Mộc góc Thái Nguyên, Chu lâu.

Khách điểm này nằm ở vị trí xấu mù, đã trong hẻm nhỏ lại gần ngay nghĩa địa, thật không biết là ai thừa tiền xây dựng. Xem ra vì thế mà thua lỗ, hiện tại thậm chí sảnh còn chẳng cả mạng nhện. Nhân viên phục vụ chỉ có 2 tiểu nhị 1 đầu bếp, ngay cả lão bản cũng trốn đâu mất.

Thế nhưng hôm nay, nơi đây lại diễn ra một sự kiện vô cùng trọng đại.

Một thanh niên đang đứng thẳng, hô to vang dội:

- Các đồng chí!

Anh em bên dưới mờ mịt nhìn nhau.

- Marx nói, “người vô sản mất đi chỉ là xiềng xích”, lời này thực tại rất có đạo lý.

Cho dù tính cả giới xuyên không, nam chính có tinh thần vô sản như vậy, cũng chỉ có Lăng Phong. Người nói xem, không có tiền mà vẫn chày cối lập bang hội, không phải lạc quan vô sản thì là gì?

Ai đó vẫn luyện thuyên:

- Chúng ta hiện tại, chính là đại diện ưu tú của vô sản, cuộc đời chúng ta đã chú định phải cướp đoạt tư sản. Mà ngày hôm nay, tại... khụ... cái gì ấy

nhỉ?

Tiểu nhị nhỏ giọng nhắc thoại:

- Khách quan, Chu lâu.

- Ờ... tại Chu lâu này, trước yêu cầu cấp thiết đó, Phong Vân bang chính thức ra đời!

Anh em ngỡ ngác. May là, bởi vì có 2 đồng chí nòng cốt Tần Quyền Lăng Hồ từng tham gia lễ xuất quân cách đây nửa năm, ít nhiều giác ngộ, nên lần này không có ai hỏi han linh tinh phá hỏng không khí.

Lăng Phong rất hài lòng, so với lần trước đã đỡ loạn hơn nhiều, vội hắng giọng:

- Vỗ tay một cái!

“Lộp bộp lộp bộp”

Bên dưới lục đục vỗ tay.

Cái Chu lâu cả năm không ai ngó này, thế mà lại vinh dự được trưng dụng làm “tổng đà lâm thời” của Phong Vân bang. Lịch sử Chu lâu rút cục sang trang. 100 năm nữa, nơi đây khả năng sẽ trở thành di tích cách mạng.

Thực ra, cũng chỉ có chỗ nát thế này mới hợp với ngân khố của Phong Vân bang.

Nói đến thành phần Phong Vân bang. Sau một hồi khủng bố, may mắn không có đồng chí nào thương vong. Nhóm Lăng Phong Ngũ Thử, cộng thêm thằng nhãi bán thuốc dạo.

Tuy nhiên, đồng chí Lôi Trấn thì có chút phiền toái. Sau vụ "bom xịt", Lôi Trấn khẳng định là do không may, đáng ra đã có thể nổ tung quảng

trường Đỏ. Cho nên muốn ôm bom ngày đêm nghiên cứu.

Anh em nghe xong đều xanh mặt. Đều nhất trí xếp phòng riêng cho Lôi gia, tránh cho nửa đêm hàng nóng bén lửa gì đó.

Lúc này, đại diện Quốc tế vô sản Lăng Phong vẫn trong bài diễn văn:

- Chỉ là, sự nghiệp cách mạng thì vĩ đại, mà con đường cách mạng lại quanh co. Cho nên, nhiệm vụ cấp bách lúc này của chúng ta, đó là... kiếm tiền.

Anh em gật gù, rút cục cũng có hai chữ cuối là hiểu được.

Chỉ là, gật gù thì gật gù, không ai nói gì.

- Đóng góp ý kiến đi chứ?

Im lặng.

Rút cục vẫn là ai bày thì tự hốt, Lăng Phong gõ Bạch Ngọc Đường:

- Lão Bạch, Thái Nguyên này đồ phường nào to nhất?

Bạch Ngọc Đường nhú mày nói:

- Đồ phường? Người muốn đòi tiền bảo kê sao?

- Bảo kê thì được bao nhiêu? Ta muốn vào...

Bạch Ngọc Đường không thèm nghe hết, đã nghĩ theo ý mình nói:

- Người muốn vào cướp?

- Ai nói là ta muốn cướp? Ta muốn vào chơi.

Lăng Phong ý định kiếm cái sòng nào quây một hồi, nói không chừng vận đỏ lại kiếm được dăm chục vạn lượng bạc, không sợ không có quỹ.

Bạch Ngọc Đường bữu môi:

- Chơi? Muốn chơi thì phải có vốn mới được. Người có không?

Lăng Phong ngẩn ra, đúng là quên mất thật.

Hắn liền tặc lưỡi nói:

- Nếu như các đồng chí tin tưởng, vậy thì gom hết tiền lại. Ta dám cam đoan nửa canh giờ sẽ thu về gấp 10 lần.

Anh em đều khinh bỉ, cũng chỉ có Tần Quyền là tin chút đỉnh, nhưng thằng nhãi này nhỏ lớn chưa bao giờ nói giúp Phong ca cái gì, toàn là phá.

Lăng Phong nóng mặt:

- Không tin sao? Nói cho các người biết, năm xưa...

Nói rồi cao ngạo kể ra chiến tích hoành tráng khi xưa.

Còn nhớ, ngày đó Phong ca võ công chả có lấy một chiêu, ghé con không biết sợ, thế nhưng vẫn thân thể nguyên vẹn, hiên ngang nâng mấy vạn lượng bạc từ đồ phường số một Trường An đi ra. Kỷ lục này chỉ e chưa ai phá được.

Nghe xong, anh em đều trợn mắt há mồm, nhìn sang Tần Quyền xác nhận, Tần Quyền nhún vai một cái.

Từ Khánh cũng là dân cờ bạc, lập tức hả hống:

- Cái gì? Không thể nào chứ?

- Haha, sợ rồi đúng không? Nào, gom tiền đi, tin tưởng ở ta.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày:

- Không phải đâu. Người nói hồi đó chỉ là một chương quỳ nhỏ nhỏ?

- Đúng vậy.

- Càng như vậy thì càng không hợp lý. 5000 lượng thì ta còn tin, 5 vạn thì khẳng định có vấn đề đó.

Lăng Phong nhìn vẻ mặt nghiêm túc của 4 đứa Ngũ Thử, trừ Lôi Trấn lãng tai, không khỏi tò mò:

- Vấn đề gì được?

- Từ lúc đó, người có bị ai theo dõi, hay làm gì ám sát các loại không?

- Khụ, ... cái này thì nhiều lắm.

- Đấy, vấn đề đấy.

Lăng Phong không cho là đúng, cười nói:

- Haha, không liên quan, không liên quan. Ám sát thì ta biết là ai làm, còn theo dõi thì...

Từ từ, theo dõi thì có 2 trường hợp mà. Đã bị phát hiện, và vẫn chưa bị phát hiện.

Nói vậy, thực sự có vấn đề?

Mấy năm qua, Lăng Phong chưa bao giờ nghĩ lại chuyện này.

Vốn hẳn nghĩ đây đã là chuyện dĩ vãng, đã xong rồi. Hơn nữa còn là chuyện đương nhiên. Hẳn có thần lực hơn người, cho nên hẳn thắng được tiền. Thế thôi, có cái gì phải nghĩ đâu?

Về sau hẳn không chơi bạc lại, là vì muốn kiếm tiền đàn ông. Nhưng nếu có một ngày túng thiếu cùng đường, giống như hôm nay, Lăng Phong lập tức sẽ muốn làm lại một vốn.

Cũng giống như, nam chính yy đánh xong map A, kiếm được tài bảo cấp Địa rồi, thì tiến sang map B, lại kiếm tài bảo cấp Thiên. Truyện ăn khách đều là thế cả, làm gì còn có vụ quay lại ngẫm nghĩ chuyện xưa một óc.

Nhưng hôm nay Ngũ Thử nhắc một cái, Lăng Phong bỗng nhiên nghĩ nghĩ...

Đúng vậy, 5 vạn là 1 số tiền rất không nhỏ. Vì sao bọn họ có thể để hẳn đem đi mà không hề kiếm chuyện.

Hay là, có kẻ nào đó “nhường” hẳn ngay từ lúc đó?

Thực ra, nếu như có Nguyệt Dung ở đây, nàng sẽ xác nhận giúp hẳn luôn.

Đúng vậy, có vấn đề. Nàng ta từng xem hồ sơ mật về đồ phùng đó. Hai huynh muội lão bản đó, cũng không đơn giản là lão bản.

Nghĩ cũng không ra, Lăng Phong lại quay về hiện thực:

- Thôi bỏ đánh bạc, vậy trông giữ xe ngựa...

Bạch Ngọc Đường gạt đi:

- Không khả thi. Một là chẳng mấy. Hai là Thái Nguyên các bang phái đều đã có chỗ, người muốn giành chỗ chỉ e phải đánh một trận.

Tần Quyền góp ý:

- Nếu đẳng nào cũng đánh, vậy lập luôn đài tỉ võ. Thượng đài thua mất 5 lượng, thắng thì treo giải ngàn lượng là được. Hà Đông chuộng võ, thắng thua chênh lệch lớn như vậy, đảm bảo sẽ hút khách.

Lăng Phong vuốt cằm, ý này quả thật không tệ.

Phóng tầm mắt nhìn quanh, tầm cỡ Tần Quyền ra trận, xác suất thắng không nhỏ. Họa hoằn lắm mới gặp phải đối thủ, có điều đã cao thủ chắc sẽ không vì chút bạc lẻ mà thượng đài.

Chỉ là...

- Kiếm đâu ra ngàn lượng mà treo? Giảm xuống mười lượng may ra.

Tần Quyền bĩu môi khinh bỉ:

- Mười lượng? Mười lượng ai thèm đánh chứ?

- Ta đánh. - Lăng Hồ đột ngột giơ tay.

Lăng Phong gật gù khen:

- Cũng chỉ có Thất đệ thấu tình đạt lý...

- A-di-đà Phật, ra giá thất đức như vậy, ngay cả Phật Tổ cũng bất bình, không đánh cho chùa không được.

Lăng Phong mặt đen như than.

Cục diện lâm vào bế tắc.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn tình hình, xòe ra vài tấm thiệp vẽ ngoằn ngoèo, nói:

- Chuyện tiền hay tạm để sau, ta có cái này...

- Gì đây?

- Anh Hùng Thiếp của Triều Lam, 2 ngày nữa gặp nhau. Đây là phần của Ngũ Thử bọn ta đó, Bạch mỗ muốn giữ lại 3, ý Lãng huynh đệ thế nào?

Phong Vân bang mới lập, rút cục vẫn không tạo đủ tiếng vang để được mời. 5 tấm Anh Hùng Thiếp này là dành riêng cho Ngũ Thử, Bạch Ngọc Đường chấp nhận chia sẻ coi như đã đủ trượng nghĩa.

Lãng Phong vuốt cằm:

- Người muốn ra chợ đen bán 3 cái sao?

Bạch Ngọc Đường mặt đen thui:

- Đã bảo chuyện tiền để sang bên. Cái này là để dùng đó đại ca.

Lãng Phong liền gãi đầu nhận lấy 2 cái.

Bạch Ngọc Đường bỗng liếc lão Cố đang ngồi lim dim, hỏi:

- Lão tiền bối, văn bối thấy ngài có hứng thú với Bát Mỹ Đồ, không biết có lý do gì không?

"Bát Mỹ Đồ?"

Lãng Phong sờ sờ vào người, tẹo nữa thì quên cái này. Hắn còn chưa xem Bát Mỹ Đồ kia vẽ cái gì.

Lão Cố ung dung hỏi ngược lại:

- Các người lấy nó từ Vương phủ sao?

Bạch Ngọc Đường khá kích động, đáp ngay:

- Bọn văn bối truy tìm nó suốt chục năm, Vương phủ canh phòng cẩn mật, mãi gần đây mới ra tay được.

Lão Cố cũng không nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thản nhiên:

- Cất công như vậy, người lại đem tặng dễ dàng, có điểm hơi khó tin đó.

Bạch Ngọc Đường như bị nói trúng, vội vàng lấp liếm:

- Chỉ là một đồ vật thôi, có quý chứ quý hơn cũng không bằng kết bằng hữu tốt như Lăng huynh đệ đây.

- Haha. Lão ca cũng vậy. Chẳng phải chỉ là một bức dâm họa thôi sao?

- Ra vậy!

Bạch Ngọc Đường cười cười tỏ vẻ đã hiểu, nhưng trong mắt lại lộ một tia thất vọng.

Lăng Phong chen miệng hỏi:

- Này, cái tấm Mỹ Đồ đó có giá trị không vậy? Hay là đem bán làm quỹ bang.

- Không được!

- Không được!

Cố lão Bạch Ngọc Đường đồng thời quát lên, làm Lăng Phong không hiểu ra sao. Cố lão giọng điệu khác thường:

- Tuyệt đối không được bán.

- Vì sao?

- Người cứ xem là biết.

“Ồ, có gì hay sao?”

Lăng Phong liền rút ra xem, có điều vừa mở ra liền thất vọng.

Bức Bát Mỹ Đồ này còn tưởng gì to tát, chẳng qua chỉ vẽ 8 cô thiếu nữ, mỗi người đều để ngực trần, bên dưới thì censored. Đã thế chất lượng màu vẽ cũ kỹ, làm sao đem so với thời đại kia.

Nghĩ mà nhớ, thời của Phong ca, hàng 18+ phong phú đa dạng, còn có cả định dạng 4D, kích cỡ vài chục megapixels, muốn zoom chỗ nào thì zoom, miêu tả sống động đặc sắc, người xem vừa liếc liền kiếm chỉ nam thiên. Cái thể loại Bát Mỹ Đồ này mà đem về hiện đại, cùng lắm chỉ phổ cập tiểu học.

Còn chưa kịp mở mồm phê bình, đã thấy vài tên huynh đệ xung quanh lò mò lại gần.

Con mắt đảo quanh, Lăng Phong âm thầm thất vọng.

Phản ứng quá mức dọa người rồi, đám này không phải đều là trai tân đi? M* nó còn xưng cái gì đầu gấu Thái Nguyên, một bức tranh nhạ toẹt cũng kích động như thế.

Không ổn, nhất định hôm nào phải mở lớp phổ cập giáo dục 18+, mở mang đầu óc cho chúng.

Đang lúc không khí khô nóng, đột nhiên...

"Àm"

Một tiếng chấn động, cửa lớn bị người mở toang.

Cả đám người cả kinh, túp lều vừa dựng đều bị dọa cong. Cũng không biết thằng nào cẩn thận đi đóng cửa, rõ ràng lúc trước cửa vẫn còn mở để thông gió.

Từ Khánh hoảng nhất, hô to:

- Đứa nào? Không biết đây là Phong Vân bang sao?

Lăng Phong ngồi xoay lưng ra cửa, cũng không quay lại xem là ai. Dù sao còn có thủ hạ, Phong ca thân là Bang chủ, phải trấn định tự nhiên. Và lại, ngoài Triển Chiêu Lý Đán hẳn không còn quen ai. Tấn Vương sẽ không xuất hiện chỗ này. Còn Triển Hộ vệ mỗi lần xuất hiện mặt chưa thấy đã oang cả phố, nhất định không phải.

Phân tích trước sau, Lăng Phong tiếp tục chuyên tâm xem tranh.

Nói gì thì nói, nhìn tấm Bát Mỹ Đồ này tuy tệ thì tệ đấy, nhưng kết hợp với ký ức vài bộ phim hoạt hình ngày xưa, tinh thần cũng phấn chấn lên hẳn.

Chỉ là, khi Lăng Phong vừa mới nhớ lại hình dáng em Akiho Yoshizawa, bỗng nghe một thanh âm nữ vang lên:

- Lăng Phong, đồ hạ lưu!

"Đậu, mơ thật như vậy? Akki-chan gọi ta?"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 258

Lấy Oán Báo Ân

Một thân đồ xanh, hóa ra là Lâm Hàm Uẩn. Phía sau là thiếu nữ che mặt, tiểu tử Hoa Lê, và một trung niên lạ mặt.

Lâm Hàm Uẩn liếc bức Bát Mỹ Đồ trong tay Lăng Phong, mặt ửng đỏ nói:

- Đồ hạ lưu!

- Cái gì hạ lưu? Ở đâu? Lúc nào?

Lăng Phong như mèo phải nước, vội vội vàng vàng cuộn tranh ném lên bàn, xoay người 180 độ đứng thẳng, mặt không đổi sắc phủi tay sạch sẽ.

Đúng lúc này...

“Soạt”

Tấm Bát Mỹ Đồ trên bàn bị cuộn không kỹ, bỗng tự trái dần ra.

Cả đám quay sang nhìn. Chỉ thấy 8 vị mỹ nữ dần dần lộ diện, ngực phơi lên trời, hào quang lấp lánh.

Lâm Hàm Uẩn nhìn Lăng Phong khinh bỉ, ý tứ chính là “còn chối nữa không?”

Lăng Phong vội quay sang trách cứ:

- Lão Cố, từng tuổi này rồi không thấy mất mặt sao? Ta đã nói không muốn xem rồi còn ép ta. Đúng là già mà còn hư, đòi phong bại tục, đừng trách ta vì sao trở mặt.

Thấy vẫn chưa đủ khí phách, lại nhìn Bạch Ngọc Đường giọng khinh bỉ:

- Còn người nữa, nể mặt Cầm Mao Thử Thái Nguyên ta mới tiếp chuyện, tưởng đem một bức tranh đến là có thể mua chuộc chúng ta sao?

- Ta... - Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ vào mũi á khẩu.

Mấy anh em đều mắt tròn mắt dẹt, không hổ Bang chủ, trở mặt như lật sách.

Trong lòng Lăng Phong lại trộm nghĩ, "làm sao tự nhiên lại bối rối như vậy?"

Bát Mỹ đã lộ thiên hoàn toàn, Lâm Hàm Uẩn nhìn cũng không dám nhìn. Thiếu nữ đi cùng nàng ta ngược lại chẳng cố kỵ gì, mắt chăm chăm quan sát. "Tiểu sát thần" Hoa Lê còn nhỏ thân không đủ cao, vừa cố nhón chân đã bị Lâm Hàm Uẩn giơ tay trừng mắt:

- Hoa Lê, lấy nó qua đây cho tở.

Cả đám đang ngóng kịch hay, chẳng ngờ bị Lâm cô nương phán một câu xanh rờn, như "sét đánh trời quang".

Còn chưa kịp ra tay đã nghe "vù" một cái, bức Bát Mỹ Đồ đã nằm gọn trong tay tiểu tử Hoa Lê. Liền ngay cả lão Cố cũng mắt sinh dị biến. Giữa vòng vây cả chục người cả Cố lão, thằng nhóc này lại lấy đồ như không, đây là bản lĩnh gì?

Lâm Hàm Uẩn giật lấy Bát Mỹ đồ, hai tay cuộn lại nói:

- Ta... đi đốt nó!

- Ấy, Lâm đại mỹ nữ. Bình tĩnh, bình tĩnh nào... Ai lại làm thế.

- Cô nương, nó chỉ là một bức tranh, không có tội tình gì cả.

Lăng Phong cũng góp lời:

- Hàm Uẩn, nên xem lại, nên xem lại. Tác phẩm văn hóa nghệ thuật nói đốt là đốt sao? Đây là tội ác nhân loại, tội nhân thiên cổ đấy?

Trong phòng chỉ có mỗi tiểu muội Phi Yến là ngây ngô nhìn quanh. Ngay cả Cố lão cũng mặt già mắng:

- Giận cá chém thớt sao? Nha đầu người thích ai, không muốn hẳn xem tranh thì đi mà cản, sao lại đi đốt bảo vật của chúng ta.

Lâm Hàm Uẩn bị chột dạ quay lưng nói:

- Lão nói ai thích ai?

- Người nếu không thích Tiểu Lăng, còn tìm đến đây làm gì?

Anh em bị màn thiêu hủy tang vật làm cho rối trí, bị câu này lập tức thức tỉnh.

Đúng vậy, cô nàng này là vai trò gì?

Lăng Phong thì đang nghĩ chuyện khác. Cố lão vì sao chỉ nói mà không động tay? Hoa Lê kia thần bí chứ có thần bí hơn cũng không thể qua mặt Tần Quyền, đừng nói chi Cố lão.

Ngại bại lộ thân phận?

Mãi lúc này Lăng Phong mới để ý, trong phòng còn một người lạ. Đi cùng Lâm Hàm Uẩn còn có một trung niên mặc áo da, khuôn mặt góc cạnh chững chạc.

Hắn còn chưa kịp chào hỏi, đã nghe “soạt” một tiếng. Người đó xông ra, đột ngột chụp lấy vai Lăng Phong gần giọng sắc lẹm:

- Người chính là Lăng Phong?

Lăng Phong trong lòng kinh hãi. Phản xạ của hắn thế mà không kịp làm gì, bị đối phương giữ chặt cứng.

- Ngài là?

- Họ Đoan, Hàm Uẩn là cháu gái ta.

- Không biết... Đoan thúc có gì chỉ bảo?

Lăng Phong toát mồ hôi. Đoan thúc này nhất định luyện qua ngành công, năm ngón tay như gọng kìm, kinh lực khí lực đều hơn hắn một bậc, chỉ sợ động một cái xương vai sẽ nát bấy.

- Lần trước người cứu cháu gái ta, thế nhưng dám nhân cơ hội ở dưới nước sàm sỡ nó...

Nghe hai chữ "sàm sỡ", toàn bộ người trong phòng đều dòng tai lên.

Lâm Hàm Uẩn rồi rít nói:

- Đoan thúc, người đừng nói bừa...

Đoan thúc nghiêm trang:

- Người phải biết. Hàm Uẩn nhà ta lớn từng này rồi, vẫn chưa có nam nhân nào dám chạm vào.

"Điều này còn cần phải nói sao? Mặt rõ mũi tẹt, tính khí khó chiều, có người chạm mới lạ." Lăng Phong làm bầm.

Ngoài mặt lại tỏ vẻ hối lỗi:

- Chuyện này. Ài, quả thực, trong lòng ta thấy... không tốt lắm, cũng rất hối hận.

- Hừ, hối hận mà đủ à? Thế nào, sờ xong rồi muốn phui tay?

- Không...

Đoan thúc đột ngột đổi giận làm vui, cười ha hả:

- Không phui tay là tốt rồi. Ngồi ngồi ngồi. Ta nghe nói người chạm vào nó, mừng còn không kịp. Bây giờ người định chịu trách nhiệm thế nào? Nói rõ một chút.

- Đoan thúc, người...

Lâm Hàm Uẩn lão đảo, may nhờ Thanh Vân đỡ kịp.

Lăng Phong mờ hôi tuôn rơi.

Thôi thấy m* rồi. Sờ soạng con gái nhà người ta, bây giờ bị nhà nữ khởi binh vắn tội. Đáng lắm đáng lắm. Xấu thì xấu, cũng là bảo bối nhà họ nuôi mười mấy năm, làm sao để ai thích chạm thì chạm được.

Đây là cổ đại nha, cũng không phải thời đại free hug của hần.

Có điều, cũng không thể cứ thế chấp nhận. Lăng Phong vội giải thích:

- Đoan thúc, ngài đừng hiểu lầm. Lần đó tuyệt đối là hoàn cảnh ép buộc, ta hoàn toàn không cố ý.

- Ta hiểu, ta hiểu. Tình cảm nam nữ làm sao mà cố ý được.

- Ài, ý ta không phải như vậy.

- Không sao. Nam nhân muốn giữ mặt mũi là chuyện thường.

Đoan thúc vỗ vai Lăng Phong, ra vẻ thâm tình.

"M* nó càng nói càng sai." Lăng Phong khổ sở cười.

Sai lầm lớn nhất của hắn chính là cứu bà cô này. Hắn lỡ tay galant một chút, đối phương cứ bám riết lấy, thật phiền chết. Mặc dù sau đó hắn đã rất cảnh giác, bằng mọi cách đẩy ra xa. Nhưng là, muộn!

Làm cách nào cũng không rời được hai bàn tay gọng kìm của Đoan thúc, Lăng Phong vội cười:

- Đoan thúc, có thể nào để ta và cháu gái nàng nói chuyện riêng một lát?

- A, thoải mái.

Lăng Phong ngoắc ngoắc Lâm Hàm Uẩn:

- Cô lại đây.

- Chuyện gì?

Một nam một nữ nhỏ to, đằng sau cả đám đều dỏng tai nghe lén. Đoan thúc tùm tùm nhìn cặp đôi thủ thủ với nhau, trong mắt hàm ý sâu đậm.

Chỉ nghe Lăng Phong nhỏ giọng:

- Sao cô đến đây?

- Đây là khách điểm, người thuê phòng, ta cũng đến thuê phòng. Người không phải người Thái Nguyên, buôn bán công cán đều không phải, vì sao còn cố ở đây?

- Bốn công tử... thích như vậy.

Lăng Phong lại hỏi:

- Không phải cô đã tìm ra nhà rồi sao? Sao còn phải thuê phòng?
- Nhà ta bị niêm phong.
- Kể cả vậy, Thái Nguyên thiếu gì khách điếm?

Lâm Hàm Uẩn một bộ “tường bở” bữu môi:

- Tưởng ta thích ở chung khách điếm với người lắm sao? Nói lại, người làm mất ngọc bội của ta, ta làm sao yên tâm cách quá xa được?

Lăng Phong ngả ngửa.

Rõ ràng hôm qua trước ở từ đường nọ còn e lệ tình cảm, cái gì "ta không cần ngọc bội, chỉ cần da sói". Này m* nó rõ ràng đã đưa da sói cho nàng ta, bây giờ lại trở mặt, đàn bà quả nhiên không thể nói lý. Lần sau đưa cái gì nhất định phải ghi sổ sách, thật không nghĩ về cổ đại còn bị đổ trách nhiệm đơn giản như vậy.

Lăng Phong hàm hồ hỏi:

- Chứ cô rút cục muốn cái gì?
- Ta đâu muốn cái gì?
- Còn giả vờ không hiểu? Người ta anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân lấy thân báo đáp là đúng. Ta đây cứu cô, cô muốn lấy oán báo ân sao?

Lâm Hàm Uẩn không hiểu ra sao ngược mắt:

- Cái gì lấy oán báo ân?
- Cô xấu như vậy, đem người nhà đến ăn vạ đòi gả cho ta, không phải lấy oán báo ân thì là gì?
- Người...

Lâm Hàm Uẩn ẩm ức lớn giọng đáp trả:

- Bốn tiểu thư xinh đẹp hoa nhường nguyệt thẹn...

- Xinh đẹp?

Cả đám đang nghe lén nhìn nhau.

Không biết quanh đây có cái gương nào, đem ra cho Lâm tiểu thư tự nhìn.

Mà thôi bỏ đi. Khoa học nào đã chứng minh, bất kỳ ai nhìn vào gương cũng luôn thấy mình đẹp trai xinh gái.

Lâm tiểu thư dửng dập coi như tạm, giọng nói dễ nghe một chút, ánh mắt long lanh một chút. Chỉ tiếc kết cấu khuôn mặt dưới cả trung bình, ngay cả lông mày còn chẳng rõ ràng. Nhấn tâm mà nói, đi ra ngoài chưa đến một ngày còn xấu gấp đôi lúc trước. Không biết có phải ăn nhầm thứ gì không?

Lâm Hàm Uẩn lấy hết tự tôn nói ra hai chữ "xinh đẹp", lại bị người ta nhìn chằm chằm nghi hoặc, tinh thần nghiêm trọng đã kích, không khỏi mặt mũi đỏ bừng, bộ ngực phập phồng kịch liệt.

Tần Quyền lúc này ló mặt:

- Đệ còn thắc mắc làm sao mắt thẩm mỹ của Tứ ca lại giảm sút như vậy? Hóa ra không phải vì vẻ đẹp bên ngoài, mà là nội hàm bên trong.

- Người câm. Cái "nội hàm" của người nữ nhân nào chả có.

Lăng Phong buồn bực. Thằng nhãi Quyền này thì hiểu cái gì là nội hàm, 8 phần đang nói cái chỗ đang phập phồng bên kia. Mà kể ra cũng là "điện nước phong mãn". Chẳng thế mà Phong ca lúc ôm nàng ta vô tình chạm vài chỗ mềm mềm đều không tránh khỏi rung động.

Lâm Hàm Uẩn nhỏ giọng:

- Hừ, đồ nam nhân háo sắc.

Lăng Phong cười to phản bác:

- Buồn cười. Nam nhân không háo sắc thì háo cái gì? Đây là thiên tính của đàn ông chúng ta, đàn bà hiểu thế quái nào được.

Lâm Hàm Uẩn bỗng nhìn sang thiếu nữ đi cùng:

- Thanh Vân, còn không mau đem đi đốt.

Anh em lại thức tỉnh lần hai. Quên mất, đồ đạc vẫn trong tay quân địch.

Thiếu nữ Thanh Vân kia từ đầu vào đây luôn im lặng, cũng chỉ có Lăng Phong và Lữ Phương biết rõ. Bà cô này lúc cần ra tay cũng chả phải loại nhu mì gì cho cam.

Tần Quyền nghe hai chữ "Thanh Vân", chớp thời cơ ngay:

- Ấy, nàng là Thanh Vân sao? Tên hay người đẹp, tại hạ Tần Quyền, tự là... Tần Quyền.

Cô gái nọ không đáp.

Mấy huynh đệ không khỏi nhìn Tần Quyền nghi ngờ. Người ta nói vật hợp theo loài. Lâm Hàm Uẩn mặt mũi không ra sao, nói vậy cô nương che mặt này chắc cũng có vấn đề, nếu không làm sao phải che kín như vậy?

Lâm Hàm Uẩn nhìn Thanh Vân, nói:

- Mọii còn đứng ở đó?

- Ấy ấy, chờ đã.

Anh em đều tiến thêm một bước, tinh thần đoàn kết lên đến cực điểm.

Bạch Ngọc Đường nhìn bức tranh vẫn đang trong tay Hoa Lê, mấy lần muốn ra tay cướp về nhưng lưỡng lự. Ở đây có Cố lão, vừa rồi ngay cả lão ta còn không ngăn kịp, nói vậy Bạch gia thà rằng đừng động mất công muối mặt trở về, chỉ lấy làm tiếc rẻ nói:

- Lãng huynh đệ, không nghĩ món quà của Bạch mỗ lại khiến các người bất hòa như vậy. Dù sao cũng đã là người một nhà. Vậy đi, cái này ta nhận về, nói vậy Lâm cô nương cũng không có lý do đem nó đi hủy.

Lãng Phong nghiêm nghị xua tay:

- Không có gì. Cứ để ta giải quyết. Quà đã trao tay nào có đạo lý trả về, lại làm mất lòng nhau.

- Không mất lòng, không mất lòng...

- Có mất lòng, có mất lòng...

- Ài, đã nói là không mất lòng...

- Đã là người một nhà, của ai cũng như nhau, đem đốt là hay nhất.

Đột nhiên, trong đầu Lãng Phong vang lên một đoạn Truyền Âm:

"Tiểu tử, đừng đùa nữa, bằng mọi giá giữ lại tấm Bát Mỹ Đồ kia. Tiểu nha đầu kia không chừng cũng nhìn ra huyền cơ, đem đốt không hẳn đã là đốt đâu."

Giọng điệu của lão Cố khá nghiêm túc, không giống vừa rồi.

Một bức tranh 18+ thôi, còn ẩn giấu huyền cơ gì?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 259

Nửa Đêm Thâu Hương

Chu lâu nửa đêm, đèn đóm tối thui.

Chỗ này là phòng cao cấp nằm sâu bên trong khách điếm.

“Sột soạt”

Lúc này, đang có một bóng đen bật lần mò tìm kiếm gì đó. Mặc dù thân pháp hần ta khá cao minh, nhưng chỉ cần là đạo tặc có thâm niên liếc mắt một cái, liền có thể khẳng định tên này không phải ăn trộm chuyên nghiệp.

Mãi một lúc mới thấy hần giơ lên một cuộn tranh giấy, miệng hô nhỏ:

- Yes, đây rồi!

Chính là Lăng Phong.

Hóa ra, lúc chiều Lâm Hàm Uẩn mãi không chịu trả Bát Mỹ Đồ khứ khứ đòi tiêu hủy. Phải bằng sức chín trâu hai hổ, Lăng Phong mới khuyên được nàng ta không đốt, nhưng vẫn bị nàng ta đem làm của riêng. Lăng Phong đành chờ đêm xuống lén vào phòng nàng ta chôn. Cũng may bà cô này phòng bị kém cỏi, Bát Mỹ Đồ vớt ra bàn tắt đèn đi ngủ.

Chẳng qua, vừa nhón tay lấy xong Bát Mỹ Đồ, Lăng Phong bỗng phát hiện có ánh sáng ẩn hiện từ gian sau, còn đi kèm vài âm thanh róc rách.

"Đừng nói là... đang tắm nha."

Lăng Phong hít nhẹ một hơi, xác thực có hương vị nước tắm nhàn nhạt.

“Xem hay không xem?”

Từ từ, hình như câu này Phong ca đã từng tự hỏi một lần.

Lăng Phong là người có giáo dục, vì vậy rất nhanh đưa ra quyết định.

Hắn dựa lưng dính sát vào tường, rón ra rón rén... lại gần.

Đến nơi, dùng một con mắt ngó vào xem, vừa thấy nhất thời con mắt mở to.

Chỉ thấy mờ mờ ảo ảo đằng sau bình phong, đang có một đóa hoa thủy tiên nổi giữa hồ nước, tố khiết thanh nhã siêu phàm thoát tục. Mái tóc đen mượt đã được búi lên cao, để lộ ra chiếc cổ tế nhu cong cong, tiếp theo là đầu vai nõn nà sáng bóng tơ lụa.

Lúc này, nàng kia nâng đôi bàn tay lên cao, bọt nước cứ thế lan theo da thịt chảy xuống, giống như dòng sữa lăn trên tơ lụa.

Trong suốt, nhẵn nhụi, linh lung. Làm cho người ta có một loại cảm xúc vô cùng "ướt át".

Cái này đem so với Bát Mỹ Đồ trong tay Lăng Phong, thật là vượt xa một vạn tám ngàn dặm.

Lăng Phong kinh ngạc thất thố, sẵn rượu trong người vẫn chưa tan, huynh đệ phía dưới liền dựng thẳng, hô hấp cũng bất giác thô dần, hận không thể lập tức phi vào "tắm uyên ương" gì đó.

Xem ra là cô nàng Thanh Vân kia, xú nữ họ Lâm làm sao có thể có làn da kia được. Thảo nào thằng nhãi Tần Quyền lúc tối cứ sẵn đón nàng ta.

Tưởng chừng chỉ thêm chút nữa, đợi lúc nàng kia đứng lên thay đồ, Phong ca có thể chiêm ngưỡng trọn vẹn thân thể man diệu kia, thì...

"Cạch."

- Ai?

"Đệch, cái gì đấy, không phải ông làm nha."

Nữ tử trong phòng kinh hoảng quay người. Bởi vì bị ngược sáng, Lăng Phong nhất thời cũng không rõ mặt đối phương. Hắn còn đang phải nhìn xem, là tiếng động chết tiệt nào.

Còn chưa kịp xác định nguyên do, Lăng Phong bỗng cảm nhận một luồng sát khí vô cùng khủng bố đè lên người.

"Bỏ m*, lộ. Mà sao lại mạnh như vậy?"

Sức ép cỡ này, Lăng Phong có thể nói là lần thứ ba gặp phải. Lần đầu là khi Thần Cung Liễu Thanh Nghi thành linh uy hiếp hắn. Lần thứ hai là trong tâm cảnh, trong sát na Cố lão muốn nuốt thần lực của hắn.

Nói như vậy, trong phòng có kẻ thực lực ngang ngửa với Liễu Thanh Nghi và Cố lão?

Là ai?

Bỏ đi, bây giờ không phải lúc quan tâm chuyện này, chạy trước tính sau. Lăng Phong cũng không ngu mà ở lại chờ người bắt. Nhìn trộm nữ nhân tắm rửa mà bị tóm, kết quả dùng đầu ngón chân cũng đoán được.

Kỳ thực, Lăng Phong cũng rất muốn đứng lại giải bày một chút.

Tỷ dụ, dùng phong cách lãng tử nói "tại hạ nửa đêm khó ngủ ra ngoài ngắm trăng, vừa rồi thực sự chưa thấy gì, cô nương cứ tiếp tục". Hoặc là,

dùng phong cách quân tử nói "cô nương, ta nhìn lên thân thể người, ta sẽ phụ trách".

Khả con m* nó tăng sát khí kinh hồn kia cứ bám theo không buông, đại ý người cứ đi mà phụ trách, ta sẽ giúp người chôn sống.

“Vèo”

...

Lát sau.

"A-di-đà Phật. Hoàn hảo, không đuổi theo."

Lăng Phong vừa ra khỏi phòng, tăng sát khí kia cũng đột ngột tiêu giảm. Hảnh thả chậm cước bộ, hít vào từng ngụm từng ngụm khí, trong lòng dần thả lỏng.

Nói cũng phải, nàng kia đang tắm, chắc sẽ không cứ thế trần truồng mà đuổi theo đi.

Có điều ngẫm lại rõ oan uổng. Phong ca đã thấy được cái gì đâu? Mới chỉ nhìn mỗi vai lưng cổ mà thôi. Lại nói, cái âm thanh "cạch" kia là ai làm, chắc chắn không phải hảnh. Đừng nói do con chuột chết dẫm nào đi ăn đêm đi. Nếu đúng vậy, Phong ca trở về nhất định nướng hết chuột ở Thái Nguyên.

“Vù”

Còn chưa kịp thoải mái, Lăng Phong lại cảm giác có ai đó tiếp cận.

Nhanh như vậy? Không phải chứ?

Lăng Phong ngoái đầu nhìn một cái, không khỏi mắt trợn trắng.

Chỉ thấy phía bên kia hành lang, một bóng ma trên dưới trắng tinh, bộ pháp chập chờn, đang cười nhe răng lao về phía Lăng Phong.

"Đậu móa, cô hồn?"

Cả người Phong ca lông tóc dựng đứng.

Ngay khi Lăng Phong quay đầu muốn chạy, hăn bỗng nghe tiếng ma gọi:

- Chờ chút!

Lăng Phong suýt nữa rút khỏi lan can.

- Bạch Ngọc Đường?

Thảo nào cả người trắng toát như ma. Lăng Phong vượt ngực lăm liệt phê bình:

- Thật sợ người quá, đi thâu hương mà ăn mặc như đi hội.

- Bốn Thử quang minh chính đại, không như người lén lén lút lút.

Bạch Ngọc Đường cũng không để Lăng Phong phản bác, liền đối luôn đề tài:

- Lấy được chưa?

- Lấy cái gì được chưa?

- Đừng có giả vờ, Bát Mỹ Đồ. Ta còn không tin người lại chủ ý vào phòng nữ nhân chỉ để xem lén.

- Vậy thì người sai rồi. Ta chính là muốn xem lén đấy.

Nhìn bộ dáng nhớn nhor của Lăng Phong, Bạch Ngọc Đường cũng không hỏi vắn nữa, chỉ liếc liếc vài cái rồi nói:

- Không nói thì thôi. Có điều, không biết người có cảm nhận giống ta hay không? Vừa rồi có kẻ nào đó ra tay, ép cho ta thở không thông.

- Có sao?

- Không có vì sao người lại chạy?

- Còn không phải vì con chuột chết nhà người gây tiếng động sao?

Bạch Ngọc Đường cười gượng, lại đè thấp giọng nói:

- Lâm cô nương kia thân phận thật không đơn giản.

Lăng Phong nhếch mép bĩu môi:

- Ta thấy người mới không đơn giản. Rõ ràng đã tặng đồ cho ta, có lấy lại cũng là ta đi lấy, người lên vào phòng làm gì?

Bạch Ngọc Đường ho nhẹ nói:

- Bốn Thử tưởng người quên mới giúp mà thôi. Mà thôi, hôm khác nói tiếp.

Nói xong gã quay lưng đi thẳng.

Lăng Phong nheo mắt nhìn theo, trong lòng không khỏi dấy lên đủ loại nghi ngờ.

...

Cùng lúc, ở một gian phòng nhỏ hẹp gần đó.

Dưới ánh nến mờ mờ, một lão nhân khom khem sắp chết đang nhắm mắt ngồi trong phòng, nhìn không kỹ còn tưởng một bóng ma. Đang lúc yên tĩnh, bỗng lão ta vung tay đánh một chưởng vào không khí.

Không thấy không gian vận vẹo gì, thậm chí mấy ngọn nến xung quanh cũng không hề lung lay. Thế nhưng, rất nhanh lại có ai đó cất tiếng:

- Tiền bối, xin dừng tay!

“Két”

Cửa phòng mở ra, một nam tử trung niên bước vào.

Lão nhân mở mắt liếc đối phương nói:

- Có thể chống đỡ được như vậy, người cũng không tệ.

- Đa tạ tiền bối nương tay.

Lão nhân đưa ánh mắt tra hỏi:

- Người là người Khiết Đan?

Người kia lắc đầu:

- Tổ tiên tại hạ là người Hán, hiện tại có thể xem là người Nữ Chân.

- Hừm, là người Hán lại phục vụ cho bắc nhân, người không thấy nhục nhã sao?

Người kia chỉ cười trừ phớt lờ, chấp tay nói:

- Tại hạ Thiên Nhân giáo Hộ Pháp Đoan Mộc Duệ, bái kiến tiền bối.

Thì ra trung niên 30 đi vào chính là Đoan thúc, còn lão nhân đang ngồi không ai ngoài Cố lão. Chỉ nghe Cố lão nhếch mép:

- Vừa rồi người muốn thử lão phu sao?

- Không dám. Tại hạ làm hộ vệ, là một phần chức trách mà thôi.

Đoan Mộc Duệ liếc nhìn Cố lão một lát lại cất lời:

- Tiền bối phải chăng đang ăn náu?

- Hử?

Cố lão bị người dò xét đột ngột nhăn mày, sát khí lại bao trùm không gian.

Đoan Mộc Duệ cũng không sợ hãi, vừa gắng chống đỡ vừa kiên quyết nói:

- Tiền bối thỉnh bớt giận, xin nghe tại hạ nói hết.

Đoan Mộc Duệ cường tự bản thân, căn cứ dục dục nói:

- Giáo chủ trước kia đã dặn qua, gặp gỡ những người như tiền bối, nhất định phải lấy lễ đối đãi. Tiền bối xin cứ yên tâm, tin tức của ngài tại hạ lấy tư cách Thiên Nhân Hộ pháp xin thề, tuyệt đối không lộ ra ngoài nửa tiếng gió...

- Hừ!

Cố lão dừng công kích, nhưng lại bất giác nhíu mày.

Đám Thiên Nhân này cũng biết sự tồn tại của tướng hồn?

Cố lão bế quan một thời gian, đối với các giáo phái mới thành lập như Thiên Nhân không quá hiểu rõ. Hơn nữa, giáo này lại nằm ở mạc bắc, tách biệt với Trung nguyên, kể cả lão không bế quan cũng không chắc đã biết.

Thấy vẻ lưỡng lự của Đoan Mộc Duệ, Cố lão lạnh nhạt nói:

- Còn không mau đi, muốn lão phu chỉ giáo?

Đoan Mộc Duệ ngẩng đầu, chọn lựa câu chữ nói:

- Bản giáo Thiên Nhân là Đại Kim Đệ nhất giáo, một lời của Thiên Nhân trên dưới Đại Kim đều rung động. Tiên bối là cao nhân, đứng ngoài thế cục quan sát thế nhân, Tổng hay Kim trong mắt chẳng phải đều như nhau. Tiên bối đã muốn ẩn mình thế ngoại, nói vậy Thiên Nhân giáo chính là một nơi hoàn hảo. Tiên bối nếu đồng ý gia nhập Thiên Nhân giáo, chức Trưởng lão là hoàn toàn trong tầm tay...

Cố lão nheo mắt cười thâm ý, không nghĩ tên này bị đánh dần mặt không chạy thì thôi, còn muốn thu mua mình. Kể ra lão ta cũng không phải người Tổng, dù không phải cao nhân cũng chẳng hề xem mấy chữ Tổng Kim vào mắt.

Lão cười nói:

- Haha, lão phu một khi vào giáo, ngoài Giáo chủ ra cái gì cũng không muốn làm...

Đoan Mộc Duệ gượng cười:

- Chuyện này... e là không được.

- Hahaha.

Cố lão cười xong, mặt già bỗng lạnh lẽo nói:

- Lão phu với Thiên Nhân các người, nước sông nước giếng hai bên không phạm nhau. Người hộ vệ người của người, ta làm việc của ta. Chẳng qua, nếu lúc nào đó hai bên xung đột, người tốt nhất nên biết điều một chút, đừng có giở trở gì, bằng không lão phu cũng không ngại ra tay.

Đoan Mộc Duệ chỉ biết cười gượng. Ý hiểu ý tứ lão già kia, chính là kể cả Thiên Nhân giáo thì cũng phải tránh ra cho lão đi.

Thật là cuồng!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 260

Bát Mạch Đồ

Căn phòng chập choạng ánh nến, gió luồn khe cửa se lạnh.

Cố lão nói trong Bát Mỹ Đồ có huyền cơ, Lăng Phong đành căng mắt ngâm cứu.

Chẳng qua, tấm Bát Mỹ đồ trong tay, ngang dọc trái phải đều chỉ là một bức tranh. Lăng Phong dùng đủ cách, từ thấm nước trà cho tới hơi lửa, vẫn hoàn toàn chẳng thấy cái gì "huyền cơ", chỉ thấy tâm thần nhộn nhạo, trong đầu đều là cảnh nữ nhân trần truồng.

- Lão điên, rút cục cái thứ quý này làm sao xem đây? Hay là phải đốt nó ra?

- Ê, đừng làm bậy nha!

Cố lão ngáp một cái, đưa tay vỗ vỗ miệng lưỡi nhắc nói:

- Dùng thần lực thử đi.

- Thần lực?

Lăng Phong ngẩn ra. Không nghĩ đến, xem tranh mà phải đem hần thần lực ra xem.

Hóa ra bức Bát Mỹ Đồ này có đến hai tầng giấy, tầng bên trên chỉ cho phàm phu tục tử xem, bên dưới mới là nội dung chân chính, phải dùng đến

thần lực "quét" mới xem được.

Chỉ thấy ở tầng thứ hai, cứ mỗi vị mỹ nhân lại chẳng chịt những đường kỳ quái màu đen khắp thân thể.

Những đường li ti này, còn thêm mấy chấm đỏ, trông cứ như...

- Huyệt vị? Kinh mạch?

Lăng Phong không khỏi thốt lên.

Cổ lão gật gù, vuốt râu thông dong cười nói:

- Nhìn ra rồi sao?

Lăng Phong như ngộ ra thâm ảo, hỏi dò:

- Đây là huyệt vị kích tình sao? Chạm vào sẽ khiến các nàng sướng tê người?

Cổ lão suýt chút cắn đầu xuống đất, mặt già ho sù sụ:

- Tào lao. Nếu là bảo vật thiên địa như vậy, lão ca không giữ lại mà ném cho người được sao? Đây là bảo vật luyện khí, Bát Mạch Đồ.

- Bát Mạch Đồ?

Lăng Phong hiểu ra, liền dụng tâm quan sát.

Càng nhìn càng không nhận được vui sướng.

Bát Mạch trong Kỳ Kinh, gồm Nhâm, Đốc, Xung, Đới, Âm Duy, Dương Duy, Âm Khiêu, Dương Khiêu. Lăng Phong nhờ vào các loại sách giang hồ đã thông đến mạch Đới thì tịt, không cách nào tiến triển thêm. Nghe nói phải gia nhập các môn phái lớn mới biết cách đã thông nốt 4

mạch còn lại. Thành ra, hắn vừa nhìn vào Bát Mạch đồ, liền biết đây là báu vật.

Đây chẳng phải là hướng dẫn thông toàn bộ 8 mạch sao, không bảo vật thì là cái gì?

8 vị mỹ nhân, mỗi nàng là một mạch. Ai, thật yêu chết đi. Đặc biệt là bốn vị sau, vị nào cũng xinh tươi như hoa.

Lúc chiều xem tranh Lăng Phong còn khinh thường nét vẽ đơn điệu, không hợp khẩu vị, bây giờ quay 180 độ lại thấy vô cùng hợp mắt.

Lăng Phong hào hứng như đi lạc vào kho báu, Cố lão lại thông dong lắm nhảm chuyện xưa:

- Năm xưa lúc Trương họa sĩ vẽ tấm Bát Mỹ Đồ này, chính lão ca là người dẫn tám vị mỹ nhân đến cho hắn. Nói nha, mấy cô gái kia, ban đầu thì bên lên then thùng, cái gì cành vàng lá ngọc, đạo đức tiết hạnh. Về sau cởi hết ra rồi, thật chẳng khác nào kỹ nữ, ổng à ổng ẹo. Đặc biệt là vị mỹ nữ thứ tám, đúng đúng, Lý mỹ nữ, cái chỗ kia... E hèm, ý ta là cảnh sắc rất hương diễm. Lúc đó ta còn rất bái phục tên họa sĩ kia, không hiểu làm cách nào nhận nhìn được mị lực này. Về sau hỏi chuyện mới biết, hóa ra... tên kia đã không còn ham muốn đàn ông, thật đáng tiếc, đáng tiếc.

Lăng Phong cất tiếng:

- Trương họa sĩ chính là tác giả của Bát Mạch đồ này? Nói vậy cũng là cao thủ võ lâm?

- Hắn? Đùa sao? Tác giả của Bát Mạch đồ chính là Thái Tổ?

Lăng Phong buột miệng:

- Chu Xán? Lại là hắn?

Chu Xán từng là chủ nhân của Cố lão, mỗi lần kể về về vị Minh Thái Tổ này, Cố lão luôn mang giọng điệu kính phục. Cũng chẳng biết là thật hay giả vờ diễn. Lăng Phong thì khác, hẳn chả có lý do gì phải e sợ Chu Xán nọ, chỉ có tò mò.

Lăng Phong hắng giọng, đoán mò nói:

- Xem ra Minh Thái Tổ không biết vẽ tranh, đành mới họa sư về vẽ hộ đi...

Ai ngờ lại chữa lợn bệnh thành lợn què, Cố lão nghe thấy giọng càng lạnh tanh:

- Không biết đừng nói bậy. Nói cho người biết, họa kỹ của Thái Tổ thiên hạ vô song, ngay cả họa sư trong triều cũng phải thán phục.

"Hừm, Hoàng đế vẽ tranh, thần tử không khen có mà chết hết à."

Lăng Phong không cho là đúng, nhưng cũng không rảnh nói ra.

Cố lão thì vẫn tiếp tục:

- Chính vì họa kỹ của ngài quá siêu phàm thoát tục, mới không thể tự tay vẽ lớp tranh bên ngoài che dấu cho Bát Mạch đồ, tránh cho sau này dễ bị hậu nhân tìm ra. Ngài sai ta tìm một tên họa sĩ hạng trung, chính là tên họ Trương kia, còn cố ý vẽ Bát Mỹ đồ, Bát Mỹ Bát Mạch, chẳng qua để gây nhầm lẫn, lâu dài càng khó có người biết bí mật bên trong.

Lăng Phong nghĩ đến mấu chốt, liền nói:

- Ta chỉ kỳ quái, Chu Xán làm vậy có ý gì? Bát Mạch cũng không phải chí bảo vạn người muốn có, các môn phái đều có cách luyện rồi. Ông ta muốn truyền cho con cháu thì cứ thế mà để lại, không muốn để lại thì đừng vẽ ra là được.

- Bởi vì mục đích của nó, cũng không phải để luyện Bát Mạch.

Lăng Phong không hiểu ra sao:

- Bát Mạch đồ, không để luyện Bát Mạch, thì để làm gì?

Cổ lão không trả lời ngay, lại nói:

- Tiểu tử họ Bạch kia xem ra cũng biết một chút bí ẩn...

Lăng Phong nghe vậy mới ngẫm lại.

Nói vậy, Bạch Ngọc Đường không dừng tặng Bát Mỹ Đồ cho Lăng Phong, không chỉ đơn giản muốn kết giao?

Ài, m* nó sao bất kỳ chuyện nhỏ nhất gì cũng có âm mưu bên trong như vậy? Đánh bạc được tiền cũng có cớ quái, người đến tặng lễ cũng là cớ quái. Mấy năm qua rút cục đã có bao nhiêu người tính kế Phong ca đây? Thật là đau đầu mà.

Lăng Phong lại nghĩ ra gì đó nói:

- Khoan đã, nếu thứ này là bí kíp luyện khí, thế nhưng lại phải dùng thần lực mới khai mở được, như vậy chẳng hóa mâu thuẫn sao? Ai cũng biết, luyện khí mới đến luyện thần, kẻ nào đã có thần lực đồng nghĩa khí lực đã dồi dào, còn cần cái Bát Mạch Đồ này làm gì?

Cổ lão cười lớn:

- Cũng gần hiểu ra vấn đề rồi đó. Đây chính là dụng ý của Thái Tổ.

- Dụng ý gì được?

Lăng Phong mờ mịt một lát, mới chậm chậm nói:

- Không lẽ, thứ đồ này chỉ dành cho... tướng hồn?

Cố lão đưa ánh mắt khen ngợi:

- Nói cho người biết, trong thiên hạ vẫn còn rất nhiều thứ giống như nó, đang chờ chúng ta đến lấy đó.

Lăng Phong lập tức bĩu môi:

- Ý lão là sao? Lại là cái vụn bảo tàng dưới mộ kia?

- Hề hề. Cũng không hẳn cứ phải đào mộ...

...

Lát sau.

Ngâm cứu tranh 18+ được một lúc, Lăng Phong thuận miệng hỏi:

- Nay lão điên, người có từng nghe qua thứ gì gọi Đoạn Cân Nhẫn không?

- Đoạn Cân Nhẫn là thứ gì?

Cố lão mắt lim dim.

Lăng Phong quay đầu gắng xem xét vẻ mặt của lão. Bởi lão già này rất giỏi đóng kịch, thứ biết thì làm như không biết, thứ không biết thì nói như biết thật.

Chẳng qua, lão ta sống lâu thành tinh, căn bản không thể nhìn mặt đoán được tâm tư.

"Có nên nói cho lão ta không?"

Lăng Phong thầm đoán. Hẳn lo lắng một khi kể ra, về sau sẽ bị Cố lão đem chuyện Đoạn Cân Nhẫn ra dặt mũi đi khắp nơi làm culi thì mệt ra.

Nhưng nghĩ nghĩ một lát, hần rút cục cắn răng kể:

- Đoạn Cân Nhẫn là một loại độc vật. Độc này được chế từ cây hồ ma Tây Vực, không màu không mùi không vị, dùng độc xong không để lại dấu hiệu khác. Nó khiến nạn nhân rơi vào trạng thái chết giả. Nếu không cứu chữa kịp thời, nạn nhân sẽ chết thật mà không có chút manh mối.

Nói đến đó thì thở dài:

- Ta tìm hiểu về nó suốt 1 năm nay, chỉ là căn bản không ai biết.

- Không ai biết sao người lại biết?

- Có người nói cho ta.

Cố lão đột nhiên đổi giọng:

- Người thân bị trúng sao?

Lăng Phong theo phản xạ gật gật đầu, nói:

- May có cao nhân, cho nên tạm thời vẫn bảo toàn sinh mạng được, thân thể toàn vẹn.

-Ồ, thân thể toàn vẹn? Trong bao lâu?

- 5 năm...

Nói xong Lăng Phong mới giật mình.

Vừa rồi vì sao lão ta lại hỏi dồn như vậy? Không lẽ lão ta biết Đoạn Cân Nhẫn?

Chắc vậy rồi! Biết ngay mà.

Lăng Phong liền đổi giọng nài nỉ:

- Lão điên, nếu người thực sự biết, có thể nói một chút không? Ta thực sự cần biết.

Cố lão nhếch mép thờ ơ:

- Lão ca già cả, có nhiều chuyện... Quên!

Lăng Phong không khỏi chửi thầm, lại nghe Cố lão trầm ngâm:

- Có điều, xem ra cũng hạng tầm thường mà thôi. Chiếu theo tình huống người kể, lão ca cảm giác kia không phải là độc, mà là mê.

- Mê được?

Cố lão hăng giọng luyện thuyên:

- Trong thiên hạ, mê được tầm thường nhất chính là Mông Hãn được, sau đó đến Thiên Ma tán Nhuyễn Cân tán các thứ. Còn có nha, Bách Hoa Tiêu Hồn tán, không những khiến nạn nhân hôn mê còn làm thần trí điên đảo. Khả khả, nhưng này chưa là gì, Thiên Túy Lan Hương nha, cái thứ này mà để nữ nhân chạm vào, mấy ngày không tỉnh, muốn lật kiêu nào thì lật, thế nhưng kỳ quái, phản ứng lại rất nhạy cảm...

- E hèm! - Lăng Phong toát mồ hôi, hăng giọng nhắc nhở.

Cố lão mặt già không đổi sắc, cười tà dị:

- Nói tiếp, trong các thứ mê được, có thể kể đến Cửu U Đoạt Hồn tán. Ngừng hô hấp, tứ chi cứng lại, chết giả 1 tháng, tình trạng không khác Đoạn Cân Nhẫn người kể là bao, chỉ thời gian kém hơn.

- Cửu U Đoạt Hồn? - Lăng Phong lẩm bẩm.

- Người nghe tên chắc cũng biết nó ở đâu đi?

- U Minh cung?

Lăng Phong tỉnh ngộ, rồi lại nhú mào. U Minh cung đụng nhau một lần, chỉ e đã trốn biệt vào núi, biết tìm nơi đâu.

Cổ lão lại nói:

- Người có thể chạy đi hỏi Tiểu Si. Chẳng qua thứ này rất quý, chỉ e Tiểu Si cũng không biết. Nếu người nói chuyện này sớm hơn, lần trước ngoài Cửu U Tâm Kinh ta đã có thể tra luôn Cửu U Đoạt Hồn.

Lăng Phong vỗ đầu. Tiểu Si là tên đệ tử U Minh cung luyện Si Mị thần công đi theo bọn hắn. Có điều thằng nhóc kia rất ít nói, lúc nào cũng ngờ ngợ ngẩn ngẩn, coi bộ do luyện thôi miên nhiều mà bị ngu người ra.

Hắn vừa nhắc chân muốn đứng dậy, lại nghe Cổ lão trầm giọng nói:

- Tiểu tử, thay vì cứ chạy đông chạy tây hỏi han tin tức, ta thấy người tích cực luyện công mới là đúng đắn. Người nghĩ đi, độc vật khó tìm như vậy, khẳng định rất cao cấp. Người cứ như bây giờ đi tìm, tìm ra manh mối thì đã sao? Dùng cái gì để đổi lấy thuốc giải? Cướp sao? Một khi người là cao thủ, chỉ cần người hô một tiếng, không sợ có kẻ tự dâng thuốc giải đến cho người.

Nói rồi lão ta nhắc chân rời khỏi phòng, để mặc Lăng Phong thở dài.

Về lý thì hắn cũng hiểu nên như thế, cũng đang cố gắng luyện đấy chứ? Nhưng cũng không thể ngồi một chỗ ôm cây đợi thỏ được...

“Két”

Đúng lúc, lại có tiếng cửa hé mở.

Lăng Phong tưởng lão điên kia quay lại, nhất thời cũng không để tâm. Mãi đến khi có bàn tay giật giật tay áo, hắn mới giật mình quay đầu nhìn

lại.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 261

Ngủ Với Trẻ Vị Thành Niên

Chỉ thấy một tiểu cô nương áo bông đỏ thắm, đang mở đôi mắt to tròn, mông lung chảy nước nhìn hắn.

- Phi Yến?

Từ khi đến Thái Nguyên, Lăng Phong vẫn để tiểu nha đầu này bên cạnh. Dù sao một tiểu nha đầu ăn ở cũng chẳng tốn bao nhiêu. Trọng yếu là nó bị câm, không gây phiền não gì cho hắn.

Có điều, chính bởi vì cô bé bị câm, có đôi khi Lăng Phong cũng quên bég luôn.

Lại nói, Cố lão khẳng định Phi Yến cũng là một tướng hồn. Thế nhưng Lăng Phong có cảm giác cô bé và các nữ hài khác cũng không có gì khác. Thậm chí, Phi Yến còn có phần ngây ngô hồn nhiên hơn. Cả ngày ngoài việc ngồi một chỗ thần thờ, cô bé cũng chẳng làm chuyện gì khác lạ.

Hiện tại nửa đêm cô bé lại chạy qua đây, Lăng Phong không hiểu ra sao hỏi:

- Người có chuyện gì?

Phi Yến im lặng chớp chớp mắt.

- Ài bỏ đi, người cũng không nói được.

Thấy Phi Yến bỗng đưa tay dụi dụi mắt, Lăng Phong liền hỏi:

- Buồn ngủ sao?

Cô bé hồn nhiên gật đầu.

- Không phải ta đã sắp cho người một phòng sao?

Phòng của Phi Yến tuy nhỏ hơn, nhưng vì cho nữ hài dùng nên Lăng Phong cũng dọn dò tiểu nhị chuẩn bị tỉ mỉ sạch sẽ hơn chút. Đã thế Phi Yến vì sao lại không chịu ngủ mà chạy qua đây?

Chỉ thấy Phi Yến bỗng chỉ tay về phía giường Lăng Phong.

- Người không lẽ... muốn ngủ ở phòng này?

Cô bé lại gật đầu.

Lăng Phong vốn định hỏi thêm, có điều nhớ ra cô bé bị câm, hỏi càng nhiều càng như thẳng diên nói một mình trong phòng, mà lại chẳng hỏi ra cái gì. Dù sao hăn thì ngủ đâu cũng được cả, liền nói:

- Vậy thì người cứ dùng phòng này, ta sang phòng người.

Chỉ là, vừa đứng lên tay lại bị Phi Yến níu lại.

Lăng Phong không khỏi hoài nghi:

- Người không phải... muốn ngủ cùng với ta đó chứ?

Phi Yến ngẩng đầu nhoẻn miệng cười.

Lăng Phong nhìn cô bé, có chút tâm phiền ý loạn.

Tiểu nha đầu này lâu không để ý, để ý mới thấy thay đổi không ít. Trước kia một bộ gầy yếu xanh xao, hiện tại có ăn có ngủ da dẻ phấn hồng bạch

tích, khuôn mặt phúng phính đáng yêu, quả thật là một cái phôi lolicon vô cùng tiềm năng.

Đã thế lại còn bị câm, Phong ca cho dù có làm gì đi nữa...

“Ài nghĩ tầm bậy đi đâu vậy? Quá tà ác đi!”

Lăng Phong vội vã lắc đầu cảnh tỉnh bản thân. Người ta mới đâu có 10 tuổi thôi, hình như còn chưa chính thức dậy thì, nghĩ bậy cái nỗi gì chứ. Chờ lớn một chút, khụ!

Nhìn vẻ mặt có gì đó sợ sệt của Phi Yến, Lăng Phong dò hỏi:

- Người sợ ngủ một mình?

Phi Yến gật đầu, tay vẫn không chịu buông áo Lăng Phong.

Lăng Phong thở dài.

Cũng phải, cô bé này tận mắt nhìn thấy thảm cảnh cha mẹ bị chém chết, trải nghiệm đó vô cùng kinh hoàng, ngay cả người lớn còn bị ám ảnh lâu dài đừng nói gì trẻ nhỏ.

Dù sao cũng chỉ là một nữ hài thôi, Lăng Phong liền nói:

- Được rồi, coi như làm thanh niên nghiêm túc một đêm, cũng không chết được. Có điều, không được tùy tiện ôm ấp ta đó.

...

Sáng sớm.

Mặt trời đã chiếu tới mờng, Phong ca vẫn ngủ khì trên giường. Thân là nam chính hoàn hảo mà lại lười như vậy, xem ra ngày vô địch thiên hạ vẫn

còn xa vời lắm. Chẳng qua cũng có thể thông cảm được, mấy ngày qua Phong ca chạy đôngg chạy tây, không tránh khỏi lao lực.

“Cộc cộc”

Có tiếng gõ cửa, Lăng Phong uể oải mở mắt hàm hồ nói:

- Ai đấy? Đang luyện công chưa thu về, chờ chút đi.

“Cộc cộc”

Không có tiếng đáp, mà vẫn là tiếng gõ.

Lăng Phong buồn bực đá bay chăn bông, mắt nhắm mắt mở bò ra cửa. Trên đường đi ra, hăn bỗng thấy đoạn kịch này có gì đó rất quen thuộc. Chỉ là đầu óc chưa tỉnh hăn không nhớ nổi đã xảy ra ở đâu.

Cửa vừa hé mở...

- Aaa! Hạ lưu.

Lăng Phong bị tiếng ai đó hét làm cho thanh tỉnh, vội vã mở mắt. Vừa thấy cảnh gì đó liền nhớ ra vì sao quen.

Chỉ thấy đứng ngoài chính là xú nữ Lâm Hàm Uẩn, đang che miệng nhìn Lăng Phong.

Nữ oa này, liệu có phải lần trước thấy thân thể Phong ca một lần mà sinh ra mê luyện rồi không? Đáng hận nhất là đôi mắt nàng ta không che thì thôi, lại còn mở to, hình như còn nhìn hăn xuống dưới.

Lăng Phong vội vã hai tay che chỗ yếu hại đang “chào cờ buổi sáng”, hét toáng lên:

- Còn nhìn nữa?

Lâm Hàm Uẩn rút cục đỏ mặt tránh đi. Chỉ là trong lúc xoay đi, dường như lại thấy cảnh gì đó trong phòng, nàng ta lại tròn mắt hết lần hai:

- Aaa!

- Lại hết cái gì mà hết? Cô bị bệnh sao?

- Người... Người hóa ra lại đòi bại như vậy?

- Ta đòi bại cái gì?

Lăng Phong vừa nói vừa xoay lưng nhìn theo.

Mãi lúc này hẳn mới nhớ ra, trên giường hẳn còn có một người khác.

Ài, chuyển này hiểu lầm nặng đây, ngủ với trẻ vị thành niên. Cũng may đây là cổ đại, bằng không thì hầu tòng bóc lịch như chơi.

...

Mất thêm nửa canh giờ nói nhảm, rút cục mới đuổi được xú nữ phiền phức kia đi. Vệ sinh buổi sáng qua loa, Lăng Phong thần thanh khí sảng đi ra sảnh.

Nhân tiện cũng phải nói, có bàn chải có khác. Tuy thô sơ nhưng đúng là cảm giác khác biệt hẳn. Chẳng bù cho trước kia, toàn phải súc miệng bằng nước muối, súc đến mức ăn sáng cũng mặn như muối luôn. Đã thế cứ dăm ba ngày lại phải một lần ngồi cạo răng. Thật là quá bất tiện.

Xem ra mấy chuyện thú vị kỳ quái ở Thái Nguyên, nhất định phải điều tra thử.

Vừa ra sảnh, Lăng Phong lập tức bấm ngón tay.

Nhắc đến chuyện ăn sáng, hôm nay gọi cái gì đây, hủ tiếu hay vằn thắn?

Ấy, từ từ đã...

Sờ sờ túi, Lăng Phong bóp trán khổ não. M* nó, mang tiếng nhân viên mật quốc gia, bang chủ Phong Vân bang lấp lánh thanh xuân, thế mà đồ ăn sáng cũng không có tiền mua.

Bỏ đi bỏ đi, hoạt động ngầm, đành cam chịu chút vậy.

Có điều, hiện tại chịu thiệt có thể, nhưng cũng không thể chịu không, phải làm sao về sau quyết toán mới được đi.

Tốt xấu năm đó cũng từng đi công tác cùng boss 1 2 lần, trong đầu bỗng lóe lên gì đó, Lăng Phong vầy vầy tay:

- Ê tiểu nhị, lại đây chút.

- Khách quan có gì phân phó?

Khách điểm này chỉ có 2 tiểu nhị, cho nên thay ca kiêm luôn thu ngân.

Chờ tiểu nhị lại gần, Lăng Phong liền lấy ra một tấm lệnh bài, nhoáng một cái trước mặt gã. Lăng Phong cũng chẳng buồn xem là lệnh bài gì, trong người hắn hiện có đến 2 3 tấm. Dù sao thằng nhãi tiểu nhị này thì có thể nhận biết lệnh bài gì chứ?

Quả nhiên, tiểu nhị liền lộ vẻ sợ hãi:

- Khách quan ngài là...

Lăng Phong một bộ nghiêm túc:

- Thực ra, bản quan là “khâm sai” đang vi hành, hiểu không?

Tiểu nhị nghe 2 chữ khâm sai, lập tức kinh hoàng lắp bắp:

- A, khâm sai đại...

- Suyt, nhỏ giọng, nhỏ giọng.

Lăng Phong còn chưa kịp ra dáng quan trên, tiểu nhị đã len lén nói:

- Đại nhân, cái này... Chỗ tiểu nhân làm ăn nhỏ, ngài là khâm sai cũng không thể ăn không ở không đâu.

Lăng Phong suyt chút úp sấp. Thằng nhãi này trông thì ngu nhưng cũng rất tinh đấy. Hắn lập tức hắng giọng chấn chỉnh:

- Tầm bậy, người dám mắt chó nhìn người? Bản quan có nói sẽ ăn chùa của các người sao?

- A vâng vâng, tiểu nhân mắt chó, đại nhân đại lượng. Vậy... đại nhân có gì chỉ dạy?

Lăng Phong nhìn trước nhìn sau dè dặt giọng:

- Chỗ này của các người, có ghi hóa đơn đỏ không?

Tiểu nhị mặt ngơ ra:

- “Hóa đơn đỏ” là gì?

- Là... khụ!

Ngại quá ngại quá, lần đầu tham ô công quỹ. Không được tự nhiên cho lắm.

Lăng Phong ho một cái giải thích:

- Bản quan đang thi hành công vụ, chi tiêu đều phải ghi lại còn báo cáo triều đình. Cho nên, cần phải có “hóa đơn đỏ”. Hiểu ý chứ?

- Hóa đơn thì tiểu nhân hiểu. Khách ra vào ăn ở đều phải ghi, chẳng qua bình thường không ai thèm lấy...

- Từ từ, người hiểu cái con đà điểu chứ hiểu. Nghe cho hết đã.

Lăng Phong bĩu môi chặn lại, vừa nghe là biết đám này chưa từng làm dịch vụ ghi khổng này. Giỡn chơi sao, đây là tinh hoa xã hội chủ nghĩa, cổ đại các người biết mới sợ đó.

Lăng Phong liền phổ cập một chút kiến thức tiên tiến:

- Thế này... Mặc dù ta ở cái phòng rẻ, nhưng người cứ ghi cho ta ở phòng đắt nhất trên kia. Ngoài ra, mỗi bữa ăn có món đặc sản gì thì cứ tùy tiện mà ghi hết vào, đưa ra thì chỉ cần màn thầu là được rồi. Thời gian nghỉ ngơi, dịch vụ xoa bóp thanh xuân các kiểu, cứ nhét cả vào cho ta.

Lăng Phong liếc mắt lên lầu hai, trong bụng nghĩ đến “phối hợp công tác” không được 100% nhưng biết đâu cũng được tầm 40% đi. Liền nói luôn:

- Đúng rồi, phòng của vị Lâm cô nương trên kia, tiền thì cứ để cô ta trả, nhưng ghi thêm một tờ cho ta.

- Đại nhân đây là muốn...?

Lăng Phong lập tức nghiêm mặt:

- Cơ mật quốc gia, người có quyền biết sao?

- Vâng vâng. Có điều, đại nhân...

- Lại làm sao?

Tiểu nhị gãi đầu ấp úng:

- Tiểu nhân nghĩ lại. Sổ sách hóa đơn sai lệch, lão bản phát hiện ra bắt tiểu nhân bù tiền thì làm sao?

- Hóa đơn đồ người đưa cho ta, tờ lưu trữ người cứ ghi đúng sự thật không phải xong?

- Nhưng như vậy, tiểu nhân cũng đâu có... lợi lộc gì đâu?

“A ù, thằng nhãi này...”

Lăng Phong gắng hòa nhã khuyên:

- Sao không? Đây chính là đóng góp với triều đình của người. Nói không chừng bên trên sẽ truy tặng danh hiệu rạng danh tổ tông đó.

Tiểu nhị bẽn lèn:

- Cái này, đại nhân... Tiểu nhân mờ côi, không biết tổ tông là ai. Hay là thực tế một chút được không?

Lăng Phong phiền muộn mắng:

- Người... con m* nó có chút đầu óc được không? Người có thể ghi khống cho ta, chẳng lẽ không biết xén bớt bên tờ của người sao?

Mãi lúc này, tiểu nhị mới hiểu ra, giờ ngón cái tấm tắc:

- Đại nhân... quả nhiên là, cao nhân có cao kiến.

Lăng Phong chán nản quay lưng đi. Mới được 2 bước, lại bị tiểu nhị chạy theo:

- Chờ chút đã đại nhân.

- Chuyện gì nữa?

- Vừa rồi được đại nhân chỉ điểm, tiểu nhân quả là mở mang không ít. Chẳng qua, cái... “dịch vụ thanh xuân” kia cụ thể là gì?

Lăng Phong hữu khí vô lực nói:

- Ài, không có văn hóa gì hết. Thuê vài mỹ nữ đến tận phòng, tắm rửa đấm bóp vuốt truyệt thối kèn... à khụ khụ. Đại khái là làm vui lòng khách quý, không biết sao?

- Đại nhân, tiểu nhân nghe ngài nói một lúc, cảm thấy... Như vậy có khác gì thanh lâu?

- Ấy, quá thô tục đi. Cái này là...

Nhìn thẳng nhãi tiểu nhị mở mắt ếch nhìn mình, Lăng Phong cũng lười biếng phẩy tay:

- Mà thôi bỏ đi, không cần dịch vụ.

Lăng Phong còn chẳng rảnh đi phổ cập văn hóa cho một tên tiểu nhị.

Chỉ là tiểu nhị gặp được cao thủ, vẫn chưa hết ngưỡng mộ, lại hỏi:

- Vẫn còn đại nhân, con đà điểu là con gì?

Lăng Phong buồn chán giải thích:

- Là một loại gà rất to.

- To cỡ nào?

- Tầm 80 cân.

Tiểu nhị ngẫm một lúc, lập tức ánh mắt mập mờ:

- A, ra là loại “gà” đó sao? Hự hự.

Lăng Phong trợn mắt khinh bỉ. Thứ không có tiền đồ, đã dốt còn bày đặt khôn vặt.

Lăng Phong lại không biết rằng, trong lúc hắn thủ thi với tiểu nhị, từ một góc khách điểm có một đôi ánh mắt ai đó nhìn theo.

Cùng lúc có tiếng Bạch Ngọc Đường ngáp dài đi xuống:

- Lão Lăng, dậy sớm chuẩn bị tham gia đại hội sao?

Lăng Phong ngẩn ra, đại hội gì?

Mãi mới nhớ hôm nay cũng là ngày Triều Lam hẹn các lộ anh hùng 3 đạo phía bắc. Hắn còn đang định đi liên lạc với sở Mật thám Hà Đông phối hợp tác chiến.

Thôi, lại để điệp viên Phi Long hành động một mình vậy.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 262

Đại Hội Anh Hùng

40 dặm phía đông nam Thái Nguyên, Ngưu gia thôn.

Thôn này bình thường khá hẻo lánh, từ sáng nay đột nhiên náo nhiệt hẳn lên. Nghe đâu Ngô gia trang gần đây đang tổ chức một cái đại hội anh hùng, các đoàn đại biểu đều đang tụ hội đến đó.

Lúc này, trước cổng Ngưu gia thôn, đang có một đám trẻ vật lộn. Ở trung tâm là hai nữ hài, một cô bé đầu tóc rối bù, nữ hài còn lại đang chanh chua chửi mắng:

- Người hôm nọ dám liếc xéo bà đúng không? Để hôm nay bà đánh cho chừa.

Sau đó là một màn kéo tóc dẫm đạp kinh điển vẫn thường thấy trên mạng. Đám con trai thì vây quanh kêu gào cười đùa.

Rút cục mới có một thằng bé chạy vào giữa, che cho nữ hài kia nói:

- Các người không được đánh cô ấy.

- Ê thằng Cầu tránh sang một bên đi.

Lập tức đám con trai xông vào dẫm đá, thằng bé kia chỉ biết ôm đầu chịu trận. Nữ hài nọ lại bị đại tỷ kia lôi ra ngoài chửi.

Ngay lúc này, có tiếng ai đó can:

- Này này các cháu, từ từ đã nào...

Cả đám trẻ quay đầu nhìn sang, nhất thời đều ngẩn ra.

Đám trẻ này hện nhau tranh cãi ở đây từ sáng, thi thoảng cũng bắt gặp vài tốp võ lâm nhân sĩ cười ngựa phi ngang, người mang đao kẻ mang kiếm, vô cùng khí thế. Thế nhưng lần này lại không phải ngựa, mà là một cái... xe trâu.

Chỉ thấy sau xe treo một cái tiêu kỳ cũ kỹ, ngồi trên là 5 vị “võ lâm nhân sĩ”.

Một thanh niên cất giọng từ tốn:

- Các cháu sao không đi học đi, ở đây đánh nhau không tốt đâu.

- Ông là ai? Đây là chuyện riêng của bọn ta, mau biến.

Thanh niên nọ không khỏi trợn mắt há mồm:

- Dã man, nữ sinh đầu gấu phiên bản cổ đại đây sao?

Hóa ra chiếc xe trâu kia chính là đoàn đại biểu Phong Vân bang. Lăng Phong, Cố lão, Bạch Ngọc Đường, Tưởng Bình và Từ Khánh.

Có điều, sao lại ngồi xe trâu? Thật quá mất mặt đi.

Còn không phải vì thiếu tiền sao.

Người cũng đừng để mấy bộ phim kiếm hiệp đánh lừa, nhân sĩ nào cũng có ngựa cưỡi ầm ầm. Trung nguyên cổ đại ngựa đắt như ô tô. Hồi ở Vĩnh Lạc lập tiêu cục, Lăng Phong phải tốn cả mấy ngàn lượng mới sắm sửa được chục thớt ngựa già yếu, mà chủ yếu để kéo xe tiêu.

Liếc mắt nhìn cảnh mấy đứa trẻ ranh vẫn cầu xé nhau, Bạch Ngọc Đường buồn chán nói:

- Một đám trẻ ranh thôi, cứ kệ đi.
- Sao kệ được? Trẻ em là mầm non tổ quốc, cần phải nhẹ nhàng giáo dục.

Lăng Phong nói xong vung tay...

"Viu"

Có âm thanh lao vút trong gió, vài đứa trẻ trâu bị trúng đòn đều ngã ra đất ôm hông kêu la. Bạch Ngọc Đường vội che mặt, còn tưởng Phong ca sẽ khuyên bảo nhân văn thế nào.

Nữ lang “đại tỷ” ánh mắt e ngại nhìn sang, Lăng Phong thờ ơ cười nói:

- Hề hề, là ta ra tay đấy. Đám các người ỷ đông hiếp yếu, còn ta là ỷ mạnh hiếp yếu. Thế nào?
- Hừ!

Chục đứa đánh mắt nhau, nhanh chóng xua nhau giải tán, trước khi đi vẫn không quên hăm dọa chửi tục vài câu. Lăng Phong chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.

Lăng Phong ôn tồn hỏi tên thiếu niên kia:

- Tiểu tử, dám đứng ra che chở cho bạn gái, ra dáng đấy. Người tên gì?

Thằng bé ánh mắt vẫn rất đề phòng nhìn Lăng Phong:

- Cầu Nhi.
- Khụ, tên hay.

Nghĩ đến thằng bé này sau hôm nay sẽ còn bị ức hiếp, Lăng Phong đồng dục khuyên:

- Người không có bạn nào nữa sao? Ta nói, muốn không bị đám đông ức hiếp, thì phải kết nhiều bạn vào. Một mình người, tuy có dũng cảm cũng sẽ chịu thiệt thôi.

Cầu Nhi hếch mũi:

- Ta có bạn, đang đi tìm vũ khí tới.

- Khụ khụ!

Lăng Phong suýt chút úp sấp, hóa ra thằng nhóc này cũng chẳng phải tay vừa. Liên hỏi chuyện chính:

- Ngô gia trang đi đường nào người biết không?

Cầu Nhi chỉ tay về một hướng, Lăng Phong gật đầu cười cảm kích. Kỳ thực hẳn đã biết đường từ trước, chỉ thuận tiện hỏi qua loa.

- Đại thúc, người tên gì vậy?

- Ta? Lăng Phong.

- Đại thúc có phải đến tham gia Đại hội Anh hùng không?

Lăng Phong tùy tiện gật đầu. Lúc này ánh mắt Cầu Nhi mới có chút ngưỡng mộ, nói:

- Ông nội ta cũng tham gia đó.

- Vậy sao? Ông người tên gì?

Cầu Nhi hào hứng đáp:

- Ông nội ta tên là... ông nội.

Lăng Phong suýt nữa rớt khỏi xe.

Cầu Nhi biết mình thất thố, chỉ gãi đầu nói:

- A Tâm vẫn hay gọi ông nội là Quách gia gia.

Lăng Phong hào sảng cười:

- Haha, được rồi. Nếu gặp gia gia của người, ta sẽ kể cho ông ấy chuyện Cầu Nhi đánh nhau lợi hại thế nào. Thôi ta phải đi đây.

Nói rồi vẫy tay chào Cầu Nhi, làm bộ một đại hiệp vĩ đại trước mặt trẻ con, thông dong hô một cái thật to:

- Lên đường!

“Quạ quạ quạ”

Có tiếng quạ kêu đâu đó.

Đáng ra sẽ là cảnh tượng vó ngựa lao đi đầy tính nghệ thuật. Chỉ tiếc, lại là cảnh cái xe trâu chậm rì rì lăn đi.

Cầu Nhi nhìn theo khen:

- Đại thúc cười xe trâu thật là giống anh hùng nha.

- Khụ khụ. - Ai đó ho khan.

Mất cả mấy phút thời gian, bóng đại hiệp cười xe trâu Lăng Phong mới khuất cuối con đường.

- Tiểu Cầu, ta mang côn đến rồi đây... Ủa, người đâu hết rồi?

Một đứa trẻ đáng vẻ khỏe khoắn chạy đến gần, trên tay cầm theo một cây côn bịt một đầu.

Cầu Nhi vẫn chưa hết vui vẻ, chỉ đáp gọn lỏn:

- Đi rồi.

Thằng bé kia lộ vẻ mặt khó tin, nhìn đông nhìn tây rồi nói:

- Đi rồi? Người đánh được hết bọn chúng đi sao?

Cầu Nhi lúc này mới quay lại, nhăn nhó nói:

- Sao giờ người mới tới, làm ta và A Nô chịu đánh. May mà có Lãng đại thúc...

- Lãng đại thúc?

- Là một vị đại hiệp, võ công siêu phàm, vius một cái đã đánh cho đám Đại Ngưu chạy hết.

Đứa trẻ còn lại dường như không phục, bĩu môi nói:

- Đại hiệp có là gì? Ông nội ta là đại tướng quân, uy vũ hơn đại hiệp nhiều.

Nói rồi cầm cây côn xoay xoay vài vòng trên đầu. Cẩn thận xem xét, thế côn của thằng bé này chỉ thiếu chút hỏa hầu, tư thế xuất côn lại rất chuẩn mực, xem ra là "con nhà nòi".

Chống côn xuống đất, thằng bé ưỡn ngực hô lớn:

- Dương Thiết Tâm ta, có một ngày sẽ như ông nội, làm đại tướng quân, tung hoành sa trường.

Cầu Nhi ở cạnh thấy vậy không muốn yếu thế, cũng vội nhón chân vênh mặt nói:

- Cầu... à không. Còn ta, Quách Khiếu Thiên. Có một ngày sẽ làm đại hiệp, ngao du giang hồ.

Chờ chút?

Dương Thiết Tâm, Quách Khiếu Thiên? Đây chẳng phải là cha của Dương Khang Quách Tĩnh đó sao? Hóa ra lại có một đoạn tuổi thơ trẻ trâu như vậy.

...

Nửa canh giờ sau, Ngô gia trang.

- Xin hỏi chư vị anh hùng là người phương nào?

- Thái Nguyên Phong Vân bang.

- Xin mời vào.

Lăng Phong xuất trình Anh Hùng thiếp, đánh mắt quan sát một chút.

Chỉ thấy quanh trang viện có vài tốp đệ tử tuần tra. Chỉ là trang phục khá sơ sài, đem so với Phong Vân đoàn Vĩnh Lạc còn kém xa. Dù sao một đám giặc cỏ mới nhem nhóm mà thôi, cũng khó có thể khá hơn.

Đặt chân vào bên trong, Lăng Phong không khỏi bất ngờ.

Hắn còn nghĩ đám thổ hào này tụ tập làm bậy, cùng lắm chỉ được 2 3 chục mạng lén lén lút lút mà thôi, lại không nghĩ trong sân đã sắp trăm người cụng ly vui vẻ, thật chẳng khác nào làm yến tiệc.

Có điều nghĩ lại, đây lại chính là một biện pháp nguy trang đơn giản mà hữu hiệu. Lỡ như có bị quan sai đến tra, hoàn toàn có thể biến thành tư gia yến tiệc bình thường.

Chỉ thấy, giữa sân lớn xếp chừng vài chục mâm, mỗi mâm đều có bảng đề chữ. Đại loại "đại biểu Cái bang", "đại biểu Cửu Long" này nọ, rất có phong cách tiệc buffet thời sau.

Lăng Phong tìm muốn nổ mắt cũng không thấy "đại biểu Phong Vân" nằm ở đâu, không khỏi bực dọc mắng Bạch Ngọc Đường:

- Lão Bạch, còn khoe khoang cái gì Ngũ Thử Thái Nguyên? Người ra đón không có thì thôi, liền cái bảng chỉ dẫn cũng không nốt.

Không có ai đáp lời hăn, quay lưng chỉ thấy mỗi Cố lão đang nhe răng.

Lăng Phong hậm hực hỏi:

- Lão điên, thằng kia đâu?

Cố lão lười nhác ra hiệu về một hướng.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang toe toét tán phét với cố hữu gì đó. Lăng Phong triệt để thất vọng, chuyến này xong việc phải chỉ bảo tên họ Bạch một trận, tôn ti trật tự là tối quan trọng, ai đời trưởng lão lại bỏ bê bang chủ đi chào hỏi riêng bao giờ?

Có điều tiện nhắc, đây cũng là lần đầu tiên Lăng Phong tham gia một "Đại hội Anh hùng", nghe nói đều là cao thủ võ lâm hội ngộ. Hăn không quen ai, cũng không tiện chào hỏi. Nhưng bình thường trong phim, tràng diện này kiểu gì cũng sẽ hé lộ bí mật kinh thiên, tỷ dụ ở đâu đó có bảo vật ngàn năm, hoặc là tà phái xuất hiện.

Tốt xấu cũng là mật thám, Lăng Phong bắt tay vào nghe ngóng.

Công tác rất khả quan, lập tức có một đoạn cười nói lọt vào tai hắn:

- Ôi, vừa rồi tại hạ nghe có con thần tuấn nào hí vang, thanh âm lại giống như gọi tên chủ nhân, quả thật hiếm gặp.

- Haha, ngại quá. Đó chính là thần mã Xích Tuyết của bản đạo.

Lăng Phong không khỏi chờ mong. Chưa gì đã bàn đến thần mã rồi, quả nhiên là tin tức cấp cao.

Người kia tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ngựa Xích Tuyết?

- Nó sao? Là Xích Thổ của Quan Vũ và Ô Vân Đạp Tuyết của Trương Phi năm đó lai với nhau mà thành.

Lăng Phong suýt chút cắn đầu xuống đất.

Lại nghe loáng thoáng cạnh đó có kẻ đã ngà ngà say nói:

- Khí sắc ta không tốt đúng không? Ài, chung quy cũng vì luyện Phách Vương chương quá sức. Chương này nếu luyện xong, một chương bay núi, liền Cái bang Hàng Long chương cũng không thể tranh phong.

Một nhân sĩ không phục cười nhạt:

- Vậy sao? Ta có cây Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ kiếm, Cái bang không xài kiếm không biết, nhưng Tam Thanh Kiếm của Toàn Chân so với Ngũ Hành Kiếm của ta, không nói cũng biết ai hơn.

Lại có kẻ cô độc không ai tiếp chuyện, ngồi nói một mình:

- M* nó, thịt này ai cắt? Nếu đây mà là thịt bò Sơn Đông, đại gia đã có thể rút Hàn Băng Ngạo Thiên Khảm Ngọc Thần Tiên Uy Vũ Chí Tôn Vô

Song Bảo Dao rèn 70 năm trong lò băng Thiên Sơn ra cắt rồi. Cái loại thịt này, không xứng không xứng.

“Bà nội nó, một lũ chém gió.”

Lăng Phong lắc đầu ngán ngẫm, lò luyện lửa mà làm bằng băng, cũng quá ác liệt đi. Lại còn cái gì Bảo Dao, nhìn sang rõ ràng là đao thái thịt.

Buồn chán nhìn sang góc khác, lại thấy một nhà sư đang trò chuyện cùng một nữ hiệp mặt rỗ:

- Trời, bộ trang phục thí chủ đang mặc, có phải là Phượng Cầu Hoàng trong truyền thuyết?

- Đại sư cũng nhìn ra? Không biết đại sư tu ở chùa nào, liền trăn bảo như Phượng Cầu Hoàng cũng biết?

- Ahaha, Vô Lượng Thiên Tôn, bần tăng tu ở gần đây thôi. Nếu thí chủ không ngại, hôm nào...

Lăng Phong che mặt thảm thiết.

Cái này rút cục có phải đại hội anh hùng không vậy, hay đi nhằm bar nào rồi? Không phải chém gió thì là ghẹo gái. Đã vậy mặt như đòi pháo vậy cũng ghẹo, thật là quá mất tư chất.

Ài, xem ra thu thập tình báo cũng không như trong phim. Nam chính vào tửu lầu đặt mông một cái, liền sẽ nghe tin tức trọng yếu tiết lộ ngay và luôn đấy.

- Xùy, một đám thùng rỗng kêu to.

Có tiếng ai đó chửi thay cho Lăng Phong.

Hóa ra là Bạch Ngọc Đường, xem ra đã chào hỏi "cố hữu" xong xuôi.

Lăng Phong cười châm chọc:

- Cấm Mao Thử người nghe bảo tung hoành nam bắc, không lẽ không có gì hay ho mà kêu sao?

- Sao không? Cái quạt này...

Bạch Ngọc Đường vừa định khoe khoang, đã bị cảnh tượng ồn ào tiếp theo chặn mất.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 263

Mật Thám Chiến

Lăng Phong vừa đến Ngô gia trang không lâu, ở một địa điểm không xa ngoài trang có một nhóm tầm 5 6 người đội nón thấp tụ tập.

Chỉ nghe một kẻ cất giọng trầm thấp:

- Đại nhân, Triển Chiêu đang dẫn bộ khoái đến đây.

Một kẻ mắt tam giác đi cạnh bực bội:

- Đám bộ khoái này đang làm trò gì vậy? Muốn đánh răn động cỏ sao?

Trung niên râu ria cười nhạt:

- Triển Chiêu nổi tiếng kỳ đà, hắc đạo Thái Nguyên đều biết. Nếu hãn không xuất hiện thì mới chính thức khiến đối phương chú ý.

Người giọng trầm nói tiếp:

- Đúng rồi, kẻ đại nhân nhắc nhở lần trước, cũng đến Ngô gia trang.

- Ồ, hãn? Tìm hiểu đến đâu rồi?

Người kia chậm rãi:

- Mật thám theo đuôi báo lại. Tên là Lăng Phong, vừa lập một hội xưng Phong Vân bang.

- Vậy còn nữ nhân kia?

- Sau hôm đó, ả ta đột ngột biến mất trong một ngày. Mật thám hoàn toàn bị qua mặt, không rõ ả gặp ai làm gì. Mãi đến 2 hôm trước lại xuất hiện, trùng hợp là... lại trọ cùng tửu lâu với tên họ Lăng kia.

Kẻ mắt tam giác hừ lạnh:

- Ta đã nói mà, một hội phản tặc với nhau cả.

Người giọng trầm bổ sung:

- Khó nói. Người của chúng ta đã trà trộn được vào đó, nhưng tạm thời không có gì mới.

Tên đại nhân trầm giọng:

- Mấu chốt vẫn nằm ở Lăng Phong kia. Đã xác nhận từ Tổng bộ Trường An chưa?

- Vẫn chưa. Mật thư chỉ vừa gửi đi mấy hôm trước. Chỉ là... chiếu theo đại nhân suy đoán, tên kia nếu thực sự từng là người Mật Thám ty, ít nhất chức vụ phải ngang Đô Mật sứ, mới có thể dùng vật dụng như Nhu Đăng giáp. Điều tra thân phận của một Đô Mật sứ là ngoài quyền hạn của chúng ta, một khi bị lộ...

- Người chắc chắn mật thư sẽ đến tay Cảnh Phó sứ?

- Thuộc hạ chắc chắn.

Xem ra nhóm này đều là mật thám thuộc Mật Thám ty.

Hà Đông là một trong những địa phương bận rộn nhất đối với Mật Thám ty. Chủ yếu vì chỗ này là đạo biên giới, thứ hai đây vốn dĩ là đất cũ của Bắc Hán.

Tuy Tổng đã diệt Bắc Hán từ lâu, nhưng tình hình dân cư vẫn rất phức tạp. Nói không xa, Dương gia tướng đều là người Bắc Hán, lại cầm trong tay quân Thiên Ba, bất kỳ lúc nào cũng có thể làm phản. Mật thám Hà Đông vì vậy phải chia nhau theo dõi, một là các nhánh quân đội trú đóng, hai là các nhánh dân cư, ngoài ra còn phải theo sát cả Hoàng tử Triệu Đán.

Mấy người này lần lượt là Chu Kinh, mật danh "Đại Ưng", hai thủ hạ thân tín trái phải mật danh "Nhị Hổ" "Tam Long". Lần trước cũng chính bọn họ tấn công Lăng Phong và Lâm Hàm Uẩn trong từ đường, xem như người nhà Mật Thám ty đánh nhau.

Chẳng qua, nếu biết thân phận cũng không chắc sẽ hợp nhau. Chu Kinh lên được vị trí Đô Mật sứ là nhờ nâng đỡ của Phó sứ Cảnh Dương. Trong khi Cảnh Dương lại không hề ưa Lăng Phong.

Chu Kinh cất giọng phân phó:

- Trước mắt vẫn ưu tiên vụ việc của đám tặc Triều Thiên Vương này cái đã.

Tam Long gật đầu, Nhị Hổ lại nghi vấn:

- Tên họ Triều này, chạy hẩn sang Hà Đông kêu gào, coi chúng ta là không khí sao?

- Bọn chúng chỉ là người giang hồ, có lẽ chỉ để ý qua mặt quan sai, không biết còn có mật thám chúng ta để mắt. Dù sao phần đông dân chúng đều không biết Mật Thám ty tồn tại.

Nhị Hổ nghe vậy ra vẻ đắc ý với nghề nghiệp của mình, Tam Long lại nói:

- Thuộc hạ lại thấy, chuyện lần này Tổng bộ có chút sơ sài.

- Sơ sài ở đâu?

- Rõ ràng chúng ta đã báo cáo lên tình hình khá nghiêm trọng, thế nhưng Tổng bộ vẫn không hề điều thêm người xuống, cũng không ra chỉ thị ngăn chặn nào, mà vẫn chỉ theo dõi. Bọn chúng đã tụ tập cả trăm tên, lại đều có máu mặt, đã có thể xem là tạo phản được rồi còn gì?

- Có lẽ bên trên cũng hết người rồi...

Chu Kinh nói xong chỉ biết trầm mặc. Gã cũng chỉ làm theo lệnh, căn bản không có chủ kiến nào hay hơn.

Nói ra thì, Đại Tổng quá rộng lớn, cơ chế bình loạn lại rối rắm. Không thể cứ hồ đồ báo “có phản loạn” là đưa binh đi dẹp được ngay. Muốn động binh, đầu tiên phải tập hợp tình báo đáng tin cậy để Binh Bộ bàn bạc, đẩy lên Xu Mật viện chấp nhận điều quân, linh tinh một vòng mới xong. Cho nên mật thám chủ yếu chỉ lo thu thập tin tức, về sau nếu có bình loạn thật thì phối hợp, chứ căn bản không thể tự tay ngăn chặn.

Thứ hai, sở Mật thám Hà Đông chỉ có chừng vài chục người, phân ra khắp đạo. Mỗi châu phủ trọng yếu phân một người, riêng Thái Nguyên là thủ phủ gắng lắm mới có tầm chục người nằm vùng. Đã thế, trừ mấy người Chu Kinh là biên chế ra, đám mật sứ bên dưới chủ yếu làm hợp đồng kiểu “cộng tác viên”. Đa phần là tiểu nhị trộm cắp các loại. Thành ra Chu Kinh có muốn kéo team đi chống phản loạn cũng không làm nổi.

...

Cùng lúc, bên trong thành Thái Nguyên.

Ở một con hẻm nhỏ đâu đó, một trung niên dùng ngôn ngữ phương bắc thấp giọng bẩm báo:

- Đại nhân, vừa có tin Triệu Doãn lại bại, xem ra quân Yên không còn trụ được bao lâu.

- Thời gian hơi sai lệch với dự tính, nhưng cũng là trong dự đoán.

Vị đại nhân kia, thế nhưng lại là thiếu nữ. Nàng mặc một bộ Hồ phục màu trắng, bên ngoài khoác một tấm da sói thô sơ chưa qua chế tác, giống như còn có cả mùi sói tanh, thế nhưng lại không khiến nàng ta có nửa điểm khó chịu.

Chỉ nghe nàng ta cất giọng thanh thúy êm tai, hỏi:

- Vậy còn nữ nhân kia?

- Văn Thành Bích sau khi rời khỏi U Minh Cung, cũng đã vào thành Thái Nguyên, trú ở một tiêu cục gần cổng thành đông.

Đôi mày thiếu nữ hơi nhíu lại, có vẻ không hài lòng với câu trả lời này.

- Nàng ta đã làm những gì?

-Bẩm, mấy ngày trước không có động tĩnh, ngay cả người ra vào tiêu cục cũng không có ai khả nghi. Mãi đến hôm nay nàng ta mới ra ngoài, cùng với một nhóm tiêu sư ra hãn thành...

Nói chưa hết câu đã bị nữ đại nhân đoán trước:

- Đến Ngô gia trang kia?

- Đại nhân anh minh, quả đúng như vậy.

Trung niên lộ ra ánh mắt thán phục, nói:

- Đại nhân, chúng ta có cần đến đó nghe ngóng không? Nghe nói là một nhóm thổ hào muốn cướp bóc quan ngân, chính là đồng minh của chúng ta.

Thiếu nữ nọ lắc đầu:

- Không cần thiết. Tên Triều Lam kia khẳng định chỉ là tay sai cho kẻ khác. Bằng vào chút sức lực của hãn, căn bản không thể biết sứ đoàn đi đến đâu đem theo những gì rõ như vậy. Tạm đứng từ xa xem bước tiếp theo của kẻ đằng sau rồi tính, nếu có thể hợp tác thì tốt.

Nói rồi nàng ta lại nhẹ giọng:

- Hơn nữa, cũng không có người. Ở đây hiện chỉ có một mình người, việc trước mắt là mở rộng.

- Vâng, đại nhân.

- Còn tin tức gì khác không?

- Bẩm. Mật Thám ty Hà Đông dường như vừa sắp xếp lại nhân thủ, giống như muốn theo dõi một kẻ tình nghi nào đó. Mà kẻ này lại...

Thiếu nữ lại cười nhạt ngắt lời:

- Lại ở cùng ta đúng không?

Kẻ kia chừng hừng, xem chừng công lao mấy ngày dò la lại thành số không, chỉ kịp buột miệng:

- Đại nhân quả nhiên thần thông quảng đại. Chuyện gì cũng đều biết rõ.

Thiếu nữ không bị lời nịnh nọt kia ảnh hưởng mấy, chỉ phất tay nói:

- Được rồi, người đi đi.

- Đại nhân bảo trọng.

...

Đợi cho người kia lặn vào hẻm nhỏ, nữ nhân kia cũng không vội rời đi ngay. Trái lại, nàng ta bỗng nhiên nói vào trống không:

- Đoan trưởng lão, còn có chuyện cần nói sao?

- Haha, Công chúa không luyện thần nhưng linh tính còn nhạy hơn ta, không trách được Giáo chủ yêu thương như vậy.

Đi kèm tiếng nói kia là một thân ảnh cao lớn từ góc khuất đi ra.

Y lấy ra một tấm ngọc bội tinh xảo nói:

- Ngọc bội này giao lại cho Công chúa, tên trộm kia thế nhưng thân pháp cũng không tệ, làm ta phải đuổi cả ngày mới đoạt được. Ngoài ra, đây là đan dược Giáo chủ đích thân giao phó, có thể giúp duy trì thần lực quanh thân cho Công chúa.

Thiếu nữ không chút nghi ngờ nhận lấy vật phẩm, đưa tay vuốt vuốt tấm ngọc bội tinh xảo, khóe mắt hiện chút tiểu ý khó thấy. Chốc lát nàng ta mới cẩn thận cất nó đi.

Người họ Đoan lại thấp giọng:

- Tuyệt kỹ dịch dung kia cũng không phải thiên hạ đệ nhất không ai phát hiện. Lão già kia chắc chắn đã nhìn ra, có lẽ Công chúa cũng đã nhận thấy. Có điều lão phu vẫn muốn nhắc, thân phận bản lĩnh của lão ta là rất cao. Nếu chẳng may có chuyện bất ngờ, ta dù bản lĩnh thông thiên cũng không thể ngăn kịp. Vẫn hy vọng Công chúa mau chóng rời đi.

Thiếu nữ nọ nghe vậy chỉ cười, nhẹ nhàng nói:

- Cố lão sao? Không sao. Có Hoa Lê Thanh Vân bên cạnh, sẽ không có chuyện gì đâu.

Đoan Trưởng lão vẫn không yên tâm, nói:

- Thanh Vân tiểu thư tuy biết chút công phu, nhưng cũng chỉ vừa đủ tự bảo vệ. Hoa Lê công tử tuy thần lực hơn người, nhưng tính khí thất thường, dễ dàng bị người khác kích động. Cái này...

Nói đến đây thấy vẫn không lay chuyển được ý định của thiếu nữ, Đoan Trưởng lão đành thở dài:

- Ài, Công chúa đi lâu như vậy, chỉ e ở nhà sẽ rất bất ổn. Thiếu chủ bị Công chúa nửa đường bỏ rơi, trở về nhất định gây động tĩnh. Trọng yếu là chỗ Thượng Kinh, chỉ cần Hoàn Nhan thị biết tin, chỉ sợ sẽ hưng sư động chúng...

Có lẽ bị lời của Đoan Trưởng lão đã động, thiếu nữ kia chần chừ một lát mới nói:

- Được rồi, ta sẽ nghe lời Trưởng lão, khuyên xong cô cô ta sẽ trở về.

Đoan Trưởng lão chưa kịp vui mừng đã giật mình nói:

- Cô cô? Công chúa ý nói đến Quế Anh tiểu thư?

Thiếu nữ gật đầu, nhìn về xa xăm nói:

- Cô cô làm dâu họ Dương đã lâu. Đắt khách quê người, chắc hẳn sẽ rất nhớ người nhà. Ta muốn đến thăm nàng một chút, tiện thể ôn chút chuyện xưa.

Đoan Trưởng lão trầm ngâm.

Chuyện của vị cô cô kia, tuy lão không phải họ Mộc nhưng cũng biết một hai.

Chuyện đã xảy ra non 20 năm. Hồi đó Mộc gia còn chưa phải là Trấn Nam Vương của Kim quốc, mà chỉ là một bộ lạc phụ thuộc triều Liêu, cũng từng tham gia chiến tranh Tống Liêu. Năm đó Dương Diên Chiêu là đại

tướng trấn thủ mặt bắc của nhà Tống, từng nhiều lần đả bại quân Liêu và chính quân của Mộc gia.

Thế nhưng oái oăm, con trai Dương Diên Chiêu là Dương Tôn Bảo, lại đem lòng yêu một thiếu nữ Mộc gia, Mộc Quế Anh. Về sau trải qua đủ loại kiếp nạn, hai người thế mà thực sự thành vợ chồng. Bởi vì Mộc gia theo Liêu, chuyện này liền tạo ra sóng gió không nhỏ cho Dương gia, cũng là mở đầu cho sự nghi kỵ không thể văn hồi của triều đình Tống lên Dương gia.

Đoan Trường lão biết rõ, thiếu nữ trước mắt sẽ không chỉ gặp Mộc Quế Anh đơn giản chì để “thăm hỏi”, nhất định còn bàn chuyện khác. Mặc dù biết về công về tư chuyện đều không liên quan đến mình, y vẫn ngập ngừng nói:

- Cô ấy làm dâu họ Dương bao năm, chỉ e lập trường đã kiên định. Công chúa cho dù lộ mặt, ta nghĩ cũng sẽ...

Thiếu nữ kia cười nhẹ đáp:

- Ta lấy tư cách người thân đến thăm, cô cô nhất định sẽ không làm khó ta. Chưa kể Dương gia lúc này không còn như trước. Vả lại, ta cũng không mong cô cô hồi tâm chuyển ý, chỉ cần cô cô khiến Dương gia đứng ngoài là được.

- Vậy... ài... Đoan mỡ lại canh phòng giúp Công chúa nốt lần này vậy.

Thiếu nữ đột nhiên cất tiếng cười:

- Hìhì, Đoan Trường lão có vẻ mệt mỏi a.

- Giáo chủ đã căn dặn, đây là chức trách của ta.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 264

Nữ Yêu

Trở lại đại hội Ngô gia trang, lúc này tiệc đã đến đoạn bày món. Chỉ thấy một đám phục vụ đi ra, trên tay đều đầy ắp thức ăn nước uống.

Bạch Ngọc Đường lập tức hồ hởi:

- Ôi, tên Triều Lam này cũng rất chịu chi nha. Kim Ngọc Mãn Đường? Cả Hạnh Hoa Thôn? Được được. Phong huynh, tới tới. Toàn là đồ ăn nổi tiếng Hà Đông đó, không cần khách sáo, nên ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút.

Lăng Phong nghe tên món không khỏi ngón trở đại động. Mấy hôm nay không có tiền đổi phẩm thiết, đừng nói kim ngọc mãn đường liền ăn cơm còn chẳng đủ. Xem ra chuyến này tạm thời tin tức chưa thu được gì, nhưng vẫn là không sai.

Tay cầm đĩa vừa đưa ra, còn chưa kịp gấp đã phải dừng giữa không trung.

Chỉ thấy ba tên Bạch Ngọc Đường Tường Bình Từ Khánh, mồm kêu người khác đừng khách sáo, bản thân đều một tay nhón bình rượu, tay kia lia lịa khều đĩa đồ ăn về phía mình.

Tam Thử lại quên mất, còn có một đại thần đi cùng.

- Các cháu, tính ăn một mình sao?

Bạch Ngọc Đường vội tỉnh ra, đành phải đẩy đồ ăn sang:

- A, Cố lão tiên bối, mời dùng trước.

Lăng Phong nhân đó hỏi:

- Nghe giọng người nói, coi bộ biết Triều gia lắm sao?

- Nhất thanh nhị sở!

Bạch Ngọc Đường nhún vai, mắt vẫn thòm thòm nhìn Cố lão đang chậm rãi thưởng thức.

Lăng Phong hỏi tiếp:

- Vậy chuyện Triều tiểu thư thì sao?

Bạch Ngọc Đường thản nhiên:

- Đều biết. Nói cho các người biết, ta là một trong số ít những người từng thấy qua mặt thật của Triều tiểu thư năm xưa đó.

- Thật giống? Trông thế nào?

Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt lên trời nhắm mắt, đại khái nhớ lại hình ảnh năm đó. Tay phải cầm quạt giơ ra trước như đang vẽ tranh, miệng tấm tắc:

- Nàng ấy sao? Nói ra dài dòng. Ta chỉ nhớ, đôi mắt kia, ài... Đôi môi kia, ài... Đôi tay kia, ài...

Lão Bạch cứ điểm mỗi một bộ phận cơ thể lại "ài" một tiếng, hai thằng Từ Tưởng ở cạnh lại phối hợp "ực" một cái.

Lăng Phong nóng ruột nhắc:

- Lão Bạch, kể vào mẩu chốt dùm.

- Chốt lại chỉ có hai chữ... mỹ nhân. Chỉ tiếc bị hỏa hoạn... Năm đó Bạch Ngọc Đường ta anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, gặp người người yêu, gặp hoa hoa nở. Nếu không có vụ hỏa hoạn đó, ta đã có người nâng khăn sửa túi, còn phải độc thân tới giờ sao?

"Phììì"

Lăng Phong ới đầu lưỡi. Xem ra con chuột Bạch này cũng chỉ nghe đồn rồi bốc phét.

Đồ ăn trên bàn bị Cố lão ôm sạch, Lăng Phong đành phải bỏ sang bàn khác, vừa tiện tiếp tục nghe ngóng.

Ngang qua một mâm chỉ có 3 người, hẳn bị một đoạn bàn tán gây chú ý:

- Nghe nói mấy hôm trước, đám Vạn Thú sơn trang gặp phải một nữ quỷ.

- Nữ quỷ? Phải không đó, trên đời làm sao có ma quỷ. Nữ nhân xấu như quỷ thôi hả?

Người kể chuyện giọng nghiêm trọng:

- Không sai đâu. Thực sự là quỷ, võ công khủng bố, ra tay tàn ác. Nghe đâu hiện trường rất thảm thiết, toàn bộ chết sạch sẽ.

- Đã chết sạch thì còn ai kiểm chứng chứ? Rõ là bịa.

Một đồng bạn bên cạnh bổ sung:

- Chuyện này ta cũng nghe nói, lần này chắc không phải bịa. Vì nghe đâu Cái bang cũng đến xem. Các người chắc còn nhớ vụ Vạn Thú và Cái bang liên thủ chục năm trước?

- Có biết, hình như do cái gì... Quý Thủ làm ra.

- Chính là ả. Lần này cao thủ xem xét hiện trường nói, thủ phạm lại chính là ả ta.

- Cái gì? Không thể nào chứ? Nghe đâu ả ta đã chết rồi mà.

“Có lẽ nào là nữ quý Triều Nguyệt Nga kia không?”

Lăng Phong hứng thú càng lúc càng đậm. Hẳn biết Triều gia trang ở rất gần Vạn Thú sơn trang, cả hai đều cạnh Vạn Thú lĩnh.

Chẳng qua, còn chưa kịp nghe tiếp, Lăng Phong bị một thanh âm làm giật mình.

"Rầm"

Một thanh trường kiếm đập ngang lên mâm, ngay trước mặt Lăng Phong.

Lăng Phong liếc nhìn. Một vị công tử vô cùng tuấn tú, môi hồng răng trắng, mày liễu mắt tròn, cổ không có hầu kết, ngay cả hai tai còn thấy rõ lỗ đeo khuyên. Ngũ quan thế nào lại còn quen quen.

Lăng Phong đầu tiên sửng sốt, sau đó thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Rõ ràng là một tiểu nương bì mặc giả nam trang. Đặc biệt bộ ngực còn nhô hẳn lên. Làm giả cũng làm cho dáng hoàng chút, nữ giả nam trang như vậy cũng quá ác liệt đi.

Thực ra Lăng Phong cũng đang trang điểm. Đội tí tóc giả dán chút râu, trên mặt vẽ thêm vài cái hình xăm giả. Hẳn còn chưa ngốc mà chường mặt mộc ra chỗ đông người. Thời đại nào rồi, ra đường tốt xấu phải đánh tí phấn xịt tí keo mới được.

Dù sao, mấy tháng qua đã kết thù chuốc oán không ít, đặc biệt là với Triều gia trang. Lần này cực chẳng đã mới tham gia đại hội, chẳng may sơ sẩy bị bắt về Triều gia "động phòng" với nữ quý kia, nghĩ cũng không dám nghĩ tiếp.

Bà cô này hóa trang quá tẻ, chẳng qua đàn bà chơi kiếm, ít chọc vào mới tốt.

Chỉ là, đối phương không chờ Lăng Phong chọc đã kiếm chuyện trước:

- Hừm, người cười cái gì? Trông ta xấu lắm sao?
- Làm gì có. Mặt tại hạ bị tật, lúc nào cũng thế này...

Nữ hiệp trừng mắt bất mãn đặt mông ngồi xuống, vỗ mạnh một chưởng lên bàn:

- Bản cô... đại hiệp muốn ngồi ở đây với người đó. Làm sao, không thích?

- Không có...
- Tránh ra, tránh ra cả nào.

Lăng Phong đang định nói thêm, đám đông phía sau có tiếng xô đẩy.

Chỉ thấy một nhóm thanh niên cao to vạm vỡ đang chen vào, tên nào tên nấy tay áo xắn cao, mắt ngó ngó nghiêng nghiêng, xem ra đang tìm người đánh nhau.

Người đi đầu tướng mạo khá uy mãnh, mặt đỏ bừng bừng hùng hổ bước tới bàn Lăng Phong, chỉ thẳng nữ yêu quát:

- Tiểu tử, đã thương người của Cửu Long trại, chạy tới đây tìm đồng bạn sao? Hừ, hôm nay đại gia không giáo huấn ngươi thật tốt, tên của đại

gia sẽ viết ngược lại.

- Tên họ người là gì ta đều không biết, viết xuôi viết ngược gì mà chẳng như nhau?

Nữ yêu thái độ thờ ơ lạnh nhạt.

Lăng Phong đang muốn giải thích mình không phải đồng bạn gì. Nhưng còn chưa kịp mở mồm, chén rượu trong tay lại bị giật mất.

Nữ yêu nọ mặc kệ Phong ca trần trối, cứ thế đưa rượu lên miệng. Vừa nhấp qua đã vội vã ném xuống bàn, lại trừng mắt mắng Lăng Phong:

- Rượu gì mà... cay như vậy?

Lăng Phong mắt chữ A mồm chữ O. Đại tỷ, muốn không cay thì sang Tây mà uống cocktail đi.

Tên thanh niên kia bị phốt lờ, quá đỗi tức giận quát lớn:

- Hừ, đừng có giả ngu. Hai tiểu tử các người nghe cho rõ, đại gia đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Cửu Long Sơn Vương Bưu chính là ta.

- Ồ!

Đám đông bắt đầu xì xào.

Lăng Phong dĩ nhiên chẳng biết Cửu Long Sơn là thần thánh phương nào, nghe tên chắc là sơn tặc. Loáng thoáng qua phản ứng của người xem, dự đoán ác danh cũng không nhỏ. Chỉ là, cũng chỉ có đầu đất sơn tặc kia mới không nhận ra đối phương là nữ giả nam.

Nữ yêu nghe xong làm bộ e sợ nói:

- A, thì ra là Cửu Long sơn sao?

- Làm sao, sợ rồi đúng không?

Nữ yêu bỗng quay ngoắt 180 độ, đột ngột đứng lên một cước đạp mạnh bằng ghế, hai tay chống nạnh vẻ mặt hi hi ha ha nói:

- Thì đã sao?

Vương Bửu bị chọc giận mặt mũi đỏ bừng. Gã gầm lớn một tiếng, quơ nắm tay đập đến.

Nữ yêu kia không hề hoảng sợ, chỉ nhếch cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Khai Sơn Quyền mới ba thành hóa hầu đã đem ra bêu xấu? Có cần sư nương dạy thêm cho không?

Lăng Phong từ đầu đã khoanh tay đứng xem, kể cả biết kia là nữ nhân hãn cũng không hề có ý định muốn ra tay hành hiệp cái gì.

Chỉ là, ngay khi Vương Bửu xông tới, tình hình bỗng có dị biến.

Lăng Phong bỗng cảm giác cả người nhẹ bỗng, không gian xung quanh biến thành vụn vụn. Trong đầu hãn có giọng ai đó thì thầm khó hiểu. Có cảm tưởng như hãn bị say rượu, nghe nhìn đều không rõ. Nhưng rõ ràng hãn đang rất tỉnh táo.

Nhưng đáng sợ hơn là, Lăng Phong dần mất kiểm soát thân thể.

Thân người hãn bỗng động, không chịu nghe lời hãn chỉ bảo.

Đám đông xung quanh chỉ thấy Lăng Phong như một con rối xông ra trước chặn đường Vương Bửu. Chỉ khác là, rối nhưng không chậm, “Lăng Phong” ra tay cực nhanh, chiêu thức lại kỳ quái. Một ngón tay chỉ thẳng ra trước, căn bản không có tí uy hiếp nào.

Chỉ là, khi ngón tay kia điểm vào mu bàn tay của Vương Bưu, gã nọ lại như bò đực bị chọc tiết, kêu lên một tiếng đau đớn bật lui ba bước, khuôn mặt thô mãnh đỏ sẫm vô cùng dọa người.

Ngay lúc hai bên va chạm, trong đám đông có ai đó thốt lên:

- Mẹ ơi, U Linh Phong Huyết chỉ?

Đám lâu la Cửu Long sơn thấy Vương Bưu một chiêu đã bị đánh lui, đồng thời tức giận xông lên:

- Dám đánh Vương Đại ca, người...

- Dừng, lui.

Vương Bưu đột nhiên quát lớn, giang tay cản lại.

Khuôn mặt thô đen của gã dần trở thành trắng bệnh, mắt nhìn Lăng Phong lộ rõ vẻ sợ hãi. Dường như chiêu vừa rồi khiến gã bị nội thương rất nặng.

“Con m* nó, vừa rồi là chuyện quái quỷ gì xảy ra vậy? Bị ma điều khiển sao?”

Mãi đến lúc này, Lăng Phong mới kiểm soát lại thân thể được, vội vã thu mình đứng thẳng. Hắn không khỏi rung mình một cái, mồ hôi đã vã ra đầy người.

Thực ra, vừa rồi ngay trong sát na hoàn hồn, Lăng Phong phát hiện có một đôi mắt lạnh lẽo từ góc sân nhìn thẳng vào hắn. Nhưng lúc này thanh tỉnh tìm lại thì đã không thấy đâu nữa.

Hắn chỉ nhớ, đôi mắt đó rất đen.

Đúng vậy, toàn bộ đều là một màu đen, không có chút lòng trắng nào. Giống y như mấy bộ phim alien của Hollywood hay làm.

Lúc này, đám Cửu Long sơn đã hậm hực rời đi, đám đông cũng dần giải tán. Dù sao từ sáng chỗ này tụ tập hạo hán khắp nơi, đụng độ cũng xảy ra rất nhiều rồi.

Nữ yêu nọ ngồi xuống mâm, khuôn mặt vừa trở về như cũ, lại quay sang Lăng Phong kiểm chuyện:

- Còn đứng đó làm gì? Mau ngồi xuống đi.

Hắn chỉ cười trừ không đáp.

Lăng Phong vẫn đang trong trạng thái mơ hồ, không tình nguyện ngồi xuống.

Thêm một lúc, nữ yêu bỗng nhìn Lăng Phong lên tiếng:

- Vừa rồi là võ công mới học của người sao?

- Không phải!

Lăng Phong bỗng tỉnh táo. Từ từ đã, giọng nàng ta giống như rất quen hắn?

- Nay, chúng ta từng quen nhau sao?

Nữ yêu vẻ mặt cổ quái nhìn Lăng Phong, đầu tiên gật đầu, rồi lại lắc đầu, cuối cùng cười nói:

- Hiện tại không phải đã quen rồi sao?

"Ý gì?"

Lăng Phong lại sờ mũi, nữ nhân này muốn câu dẫn hắn?

Mặc dù Lăng Phong có sở thích với cường nữ, tỷ dụ Lăng Vân Thành Bích. Nhưng đó là cường bên ngoài nhưng nhu bên trong, chứ không phải kiểu bá cường quá chủ động. Kinh qua không ít phim AV, đối với thể loại nữ chính học đòi nam nhân, đến lúc lên giường toàn đòi ngồi trên, Phong ca tương đối không thích.

Nữ yêu sau đó lại không hề nói thêm câu nào, cứ như người câm biểu tình lúc buồn bực lúc vui vẻ. Lăng Phong thấy thế cũng im lặng theo. Cả sân còn mỗi cái bàn này trống để ngồi, nếu không Phong ca đã chuẩn đi.

Hai bên im lặng một lát, nữ yêu nọ bỗng bĩu môi:

- Hử, chơi chẳng vui gì cả, hóa trang một chút xem người có phát hiện không. Thế mà người quả nhiên không nhớ ra ta. Mất hứng!

- A? Chúng ta thực sự quen nhau?

Nhìn lại một lượt, Lăng Phong rút cục phát hiện gì đó. Nữ tử này, hình như là...

Còn chưa kịp nói ra chân tướng, lại có một giọng nam đằng sau chặn mất:

- Hừm, hóa ra muội chạy ra đây là vì hấn sao?

Lăng Phong ngoái đầu nhìn, lại nhận được một lời chào thân thiết:

- Còn nhà người, vẫn chưa chịu chết?

Lăng Phong suýt nữa sặc rượu.

Nhân sĩ võ lâm, chào hỏi thật là khách sáo quá đi.

Nữ yêu bên cạnh lại dùng dằng đứng dậy:

- Hừ, hai người cứ ở đó mà ôn chuyện. Ta đi tẩy trang một chút!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 265

Bạn Gái Cũ

Nữ tử giả nam đi mất, để lại Lăng Phong và tên thanh niên kia ngồi nhìn nhau âu yếm.

Chẳng qua, Phong ca là người văn minh, cho dù là tình địch cũng phải tỏ ra lịch sự, liền hắng giọng trước:

- Khụ... Người, khỏe?

- Khỏe. Người?

- Khỏe.

Đoạn hội thoại hai chữ đến đó chấm dứt, cục diện lại lâm vào bế tắc.

Mãi lát sau, một bóng nữ nhân trở ra, làm cả sân đều dõi theo trầm trồ.

Mây liễu cong cong, đôi con mắt trong trẻo. Ý cười khảm trên hai gò má lúm đồng tiền đầy mê hoặc. Váy dài từ trên xuống đều một màu hồng. Đặc biệt là cổ áo, hạ một đường lộ ra cái khe...

Từ từ, kia chính là kiểu cổ áo vương Phong Vân tư lự nha, không nghĩ đã đến Hà Đông.

- Ai vậy? Từ bao giờ ở đây lại có mỹ nữ như kia?

- Vô Lượng Thiên Tôn, bần tăng tu ở gần đây, không biết vị nữ thí chủ này có rảnh...

Tiên nói, quả nhiên là Phong ca, đi đâu cũng hút mỹ nữ.

Thực ra, Lăng Phong đi nam về bắc, nữ nhân hăn nhìn cũng ngót vài ngàn, nhưng gọi là đẹp thì cũng không nhiều lắm. Còn khiến hăn ngẩn ra một lát thì càng hiếm, còn chưa qua 5 ngón tay. Có thể kể đến Liễu Cung chủ, Vân tỷ, Thành Bích phu nhân và Mộc Hàm Yên. Ngay cả Đóa Nhi cũng chỉ tạm chiêm chước.

Tiêu chuẩn của Phong ca là rất cao. Nói sao, chưa gì đã đụng phải Liễu Cung chủ, không cao cũng không xong. Liền “đệ nhất ca kỹ” Lý Sư Sư làm Hoàng đế si mê Quyền đệ mê mẩn, vào mắt Phong ca cũng chẳng có cân lượng gì.

Lăng Phong tuy đã nhớ nàng kia là ai, cũng không khỏi trầm trồ:

- Cô thực là... Diễm Tuyệt Cơ sao?

Diễm Tuyệt Cơ, nữ lão bản đồ phường Thiên Địa. Năm xưa Lăng Phong chân ướt chân ráo đến kinh thành, nữ nhân đem lên giường đầu tiên chính là nàng ta. Chỉ hận một cái, người ngọc đã trên giường, nhưng Phong ca vẫn chưa dám chọc gì được.

Mới đó đã hai năm.

Diễm Tuyệt Cơ nguýt dài ngồi xuống, trong lòng rất hài lòng với vẻ mặt ngẩn ngơ vì đẹp của Lăng Phong. Nàng vênh đôi môi mềm mại nói:

- Nhớ ra rồi sao? Hừm, uống công ta hai lần cứu người...

- Cái gì... hai lần?

Lăng Phong mờ mịt.

Theo hắn nhớ, Diễm Tuyết Cơ chỉ giúp hắn một lần, chính là hồi xưa hồi xưa tẩu hỏa nhập ma. Còn lần thứ hai là khi hắn bị Như Vân sát thủ tập sát, chẳng qua lúc Diễm nữ hiệp xuất hiện thì Phong ca đã bất tỉnh nhân sự.

Dù gì người ta cũng có ơn, Lăng Phong cười nói:

- Hai lần thì hai lần, coi như ta nợ cô. Lúc nào ta sẽ trả.

Diễm Tuyết Cơ bẽn lẽn:

- Trả thì không cần đâu...

- Cần chứ, ta sẽ trả cả vốn lẫn lãi, còn khuyến mãi thêm vài lần...

- Khục!

Có tiếng ho thô thiển của thằng nào đó phá mất không khí mờ ám.

Là Hà Mạch Dũng, cái bóng đèn to đùng, đang mở to mắt ghen tức nhìn hai người Lăng Phong.

Diễm Tuyết Cơ xấu hổ giận dữ:

- Sư huynh, người nhìn cái gì? Mau đi chỗ khác đi.

Hà Mạch Dũng quả quyết:

- Không được, ta phải ở lại đây...

Diễm Tuyết Cơ túng quần gắt:

- Huynh ở lại làm gì? Hắn... hắn võ công không bằng muội, huynh không phải lo.

- Ta không lo chuyện đó.

Đến lượt Lăng Phong tùm tùm chen vào:

- Chứ người lo chuyện gì? Cảm thấy mất tự tin, sợ thua sao?

- Ta sợ cái gì?

Biện pháp khích tướng này rất hữu hiệu. Hà Mạch Dũng nói không ra câu, đành bực bội đứng phắt dậy, dẫn mặt:

- Hừm, người khôn hồn đừng có làm xằng bậy cái gì. Bằng không ta sẽ không tha cho người.

Nói rồi đạp ghế một cái bỏ đi.

Lăng Phong nhún vai.

Buồn cười, Phong ca là ai chứ? Một tên dân... à không đúng, một người có văn hóa, có thể làm trò xằng bậy gì được? Cùng lắm thì lại như năm đó bóp một chút thôi. Khụ!

Tiện nghĩ đến chuyện xưa, Phong ca không khỏi liếc trộm Diễm Tuyết Cơ.

Cái “chỗ kia”, hình như đã lớn hơn trước. Ước lượng thoáng một cái, chắc cũng 84 đi? Không đúng, khả năng có độn, trừ thuế còn 82. Ài, nói chung cũng là khá rồi. Dù sao, được bàn tay Phong ca nắn qua, còn không lớn lên mới là kỳ quái.

Nếu có thể như xưa, lại nắn một lần nữa...

- Này, người nhìn cái gì vậy?

- Nhìn ngực... Khụ, không nhìn gì. Ta đang tự hỏi một vấn đề số học cao thâm thôi. Rút cục là 82, hay là 84 nhỉ?

Lăng Phong lập tức đưa tay vuốt cằm lăm nhăm.

Diễm Tuyết Cơ không quan tâm lăm chuyện số học, hỏi:

- Đúng rồi, người đang làm gì ở đây?
- Ờ, cũng không làm gì. Rảnh rồi, làm bang chủ chơi.
- Bang chủ? Như người mà cũng làm bang chủ được sao?

Diễm Tuyết Cơ che miệng cười không ngừng, má đồng tiền lại hiện.

Lăng Phong há mồm định bào chữa. Đột nhiên nghĩ lại, mỹ nữ cười vui vẻ như vậy, cái chỗ 84 kia còn rung rinh. Chắc chắc, thật là quá dụ người, việc gì phải sửa lời cứ để nàng ta cười ngấm cho đã.

Nghĩ vậy liền trịnh trọng thở dài, mắt thì vẫn liếc ngang dọc liên hồi:

- Kỳ thực, ta đi buôn kiếm chút tiền thôi. Cô cũng biết đó, nhà ta nghèo rớt mùng tơi, trên dưới ăn không đủ no. Không đi xa kiếm tiền, uống gió tây bắc mà sống mất.

Tiền nhắc đến chuyện tiền, Lăng Phong bỗng nhớ ra một chuyện, liền hỏi Tuyết Cơ:

- Tiền thế, có một chuyện ta muốn hỏi cô.
- Chuyện gì? - Tuyết Cơ chớp mắt.
- Còn nhớ mấy vạn lượng ở đồ phường khi xưa không?

Lăng Phong nghiêm túc hẩn lại, nhú mày nói chậm rãi từng chữ:

- Vì sao các người lại để ta cầm số tiền đó đi, mà không quay lại gây sự gì?

Vừa nói vừa găng quan sát mọi cử động của Tuyết Cơ.

Chỉ tiếc, đáp lại hần là nụ cười rất vô tư lự của Diễm Tuyết Cơ:

- Ta làm sao biết. Chỗ đó là do một người họ hàng ta lập ra, hồi đó ta chỉ đến chơi đùa thôi.

Lăng Phong nghe vậy bán tín bán nghi, nhưng cũng không có chứng cứ gì vặn hỏi.

Hôm trước Bạch Ngọc Đường băng quơ một câu, cộng thêm sự xảo trá lộ liễu của Cố lão mấy ngày qua, đã nhắc Lăng Phong một điều.

Giang hồ hiểm ác.

Diễm Tuyết Cơ, xinh đẹp dễ thương. Nếu để Lăng Phong của nửa năm trước gặp lại, có lẽ sẽ nghĩ ngay cách tán tỉnh. Dù sao thì, có gái đẹp để ý, còn lẩn tẩn cái gì nha? Cứ cảm đầu tiến tới rồi ch*ch thôi.

Nhưng là, nàng ta có thực sự dễ thương không?

Nàng này có chút giống với Mộc Hàm Yên. Khác là, tính cách Mộc Hàm Yên không khiến Lăng Phong thấy đề phòng, hần đề phòng Mộc Hàm Yên là cái thân phận Kim quốc của nàng ta. Nói dễ hiểu, nếu hần hỏi tên thật, Mộc Hàm Yên sẽ trả lời luôn, còn Diễm Tuyết Cơ sẽ không. Lăng Phong còn chưa nghe qua thiên hạ có mấy người họ Diễm.

Ài, thôi cũng vì Phong ca quá ngây thơ dễ dụ.

Kiếp trước Lăng Phong cũng sắp 30, cũng không phải loại thanh niên chưa từng ra đời. Nhưng là, làm một nhân viên quèn trong thời đại văn minh, tuy ra đường cũng sẽ gặp cướp giết, về nhà cũng có thể có trộm, nhưng nếu nói chuyện bị người tính kế tầng tầng lớp lớp, sẩy một bước chân vạn kiếp bất phục, thì lại không dễ gặp.

Hắn đọc truyện xuyên không, từng rất hâm mộ những nam chính tâm tư cẩn mật. Có cảm giác chuyện gì bọn họ cũng tính toán được trước, bất kể âm mưu của kẻ địch có cao thâm ra sao. Sự thật thì sao? Vốn dĩ vai chính cũng chính là tác giả, mưu kế của ai mà chẳng bị vai chính nhìn thấu.

Còn Phong ca?

Phong ca tuy cũng là vai chính, nhưng lại bị tác giả phủ thảm thiết.

Diễm Tuyết Cơ không biết có nhận ra vẻ đề phòng của Lăng Phong không, vẫn thoải mái hỏi:

- À, người luyện võ công thế nào rồi?

- Ờ thì... vẫn vậy thôi.

Diễm Tuyết Cơ liền cất giọng tiếc nuối:

- Người thực sự chỉ nghĩ kiếm tiền thôi sao? Người có chỗ hơn người khác, không chịu luyện sẽ rất phí đó.

Nói xong lại cười khúc khích:

- Hìhì, có điều tâm chỉ nghĩ đến tiền như người, luyện công chắc chắn tẩu hỏa nhập ma. Thôi đừng luyện thì hơn. Mất công tẩu hỏa không có người giúp.

Lăng Phong thờ ơ đáp:

- Cũng không phải. Chẳng qua cái thế đạo này, tuy rằng tiền tài không phải vạn năng, thế nhưng không có vài ức bạc không thể sống tốt nha. Ta còn chưa cưới được vợ đâu.

- Không phải ở Triều gia trang kia đã làm lẽ rồi sao?

- Cái đó? Giả thôi, giả thôi.

Diễm Tuyết Cơ bĩu môi:

- Có phải vì có nữ tử Nguyệt Dung kia không? Mấy ngày ở Triều gia trang, nàng ta rất để ý đến người đó.

Lăng Phong lắc đầu thở dài:

- Nàng ấy sao? Là bạn gái cũ thôi...

Diễm Tuyết Cơ liếc mắt hiếu kỳ, Lăng Phong lập tức bổ sung:

- À, mà chia tay rồi. Bây giờ ta là người tự do.

Nói rồi còn cố gắng nhấn trọng tâm cuối câu, trên mặt diễn một bộ bi thương hồi tiếc.

Chỉ là, Diễm Tuyết Cơ ngay lập tức sầm mặt, đôi mày liễu nhăn lại nói:

- Hừ, nam nhân đều như vậy. Sư phụ nói phải.

- Nam nhân đều như thế nào kia?

Lăng Phong không hiểu ra sao. Chẳng qua nghe ý tứ nhất định là nghĩ xấu rồi, chắc lại cái bài nam nhân thiên hạ đều bội tình bạc nghĩa đi. Không biết sư phụ nàng ta là bà già nào, lại đi gieo rắc vào đầu nữ đệ tử mấy thứ định kiến phản khoa học.

Còn may Phong ca là người nhanh ý, lập tức dựng chuyện:

- Hừm, ta mới là người chịu thiệt đó. Cô ta kỳ thực đã có ý trung nhân, thậm chí không chỉ một người, thấy ta có tiền tài mới theo đuôi mà thôi. Vừa gặp thương thế khó qua, cô ta chăm sóc thấy không có thu hoạch liền

bỏ đi mà thôi. Ta là người chung tình, ghét nhất chính là loại nữ nhân tham tiền tài. Cô ta đi cứ đi, ta cũng không nuôi tiếc...

- Thật sao?

Diễm Tuyết Cơ bị một tràng chuyện xưa lay chuyển, cảm động rồi rít.

- Cũng phải. Nàng ta xinh đẹp lại bản lĩnh, mặc dù thua bản cô nương một tẹo. Nhưng nếu không vì ham tiền, quả thật chẳng có lý do gì đi thích người như người.

- Ê, từ từ...

Lăng Phong suýt chút úp sấp, nói gì tổn thương quá đó.

Ngay lúc này, có tiếng một đám người lại gần hung hăng:

- Đương gia, chính là hã. Hã chộc một cái liền làm Vương đại ca nội thương...

Lăng Phong chấp tay mờ mịt:

- Các vị đây là...?

- Cửu Long trại. Cũng khen cho người, đánh người của Cửu Long xong, vẫn còn dám ung dung ngồi ở đây.

Lăng Phong bị nhóm người tự xưng Cửu Long trại vây vào giữa. Nhưng nổi nhất là một tên nằm cán, toàn thân băng bó trắng toát. Còn may vẫn thấy hơi thở, bằng không còn tưởng Cửu Long sơn đem xác tới kêu oan.

Lăng Phong trợn mắt há mồm.

Kia là... Vương Bửu?

Vừa lúc chỉ bị điểm một cái, làm sao bây giờ lại thảm như kia?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 266

Ta Không Giết Vô Danh

Chúng nhân biết chuẩn bị có đánh nhau, đều lục đục chen chúc lại. Phần đông đều ghen ghét nổi mắt với Lăng Phong, lại có thể ngồi cùng mỹ nữ hồng y kia. Cả đám đều chỉ trông cho Lăng Phong bị kiếm chuyện, tốt nhất là đánh cho chết quách đi. Có vài tên lại lợi dụng tình hình vây quanh Tuyết Cơ, hồng nhân cơ hội sờ mó nàng.

Chỉ là, lại không thằng nào lại gần được...

- Ê, người là thằng nào, sao cứ đứng chặn ở đây vậy?

- Ông là sư huynh của nàng ta, lũ chúng mày tránh hết ra.

Ra là Hà Mạch Dũng cũng đã có mặt, lấy thân lấp lỗ châu mai.

Chỉ nghe kẻ cầm đầu lạnh giọng với Lăng Phong:

- Hừ, người ra tay tàn độc với huynh đệ chúng ta. Nói câu công đạo đi.

Người này khoảng 30 tuổi, khoác một chiến bào cũ kỹ, nhìn qua khá giống trang phục của quân Tống. Khuôn mặt gã vuông vức khá có khí chất, không giống đám trộm cướp thông thường.

Lăng Phong gắng nở một nụ cười hòa nhã:

- Vừa rồi thực sự không phải chủ ý của ta. Tất cả chỉ là hiểu lầm, là hiểu lầm.

Một tên lâu la ghé mồm chửi:

- Người xuất chiêu đại gia đều nhìn rõ. Không phải chủ ý của người thì của ai? Ma làm chắc?

Lăng Phong không khỏi kinh hãi:

- A, vị huynh đệ này mắt sáng như đuốc nha. Ta cũng đang ngờ ngợ là ma làm đó.

Còn chưa nói xong, đã nghe một tiếng sấm:

- Bớt sàm ngôn đi, xem đao!

“Vù”

Một bóng người lao ra, kèm tiếng đao phong.

Lăng Phong nghe giọng quen quen, lách người định thần nhìn lại.

Chỉ thấy kẻ cầm đao mặt đen rìa mép xoắn tít phì phò nhìn hằm.

- Lý Thành?

- Người là...? Là người?

Hóa ra là người quen cũ.

Lần trước Lăng Phong bị sát thủ bao vây, chính nhờ Lý Thành cùng tham gia lập La Hán Trận phá vây. Về sau không rõ tên này sống chết ra sao, chẳng ngờ hôm nay gặp lại.

Vừa nhìn thấy đối phương, Lý Thành cũng dừng đao khó chịu. Ít nhiều cũng từng đánh qua, gã biết Lăng Phong không hề dễ chơi.

- Lão Lý, người tạm ra sau.

Đầu lĩnh Cửu Long nhíu mày nhìn Lăng Phong:

- Vừa rồi, là người dùng chỉ pháp?

Lăng Phong gãi đầu:

- Ờ... không phải ta. Ta không hề biết chỉ pháp.

- Nói láo, chính người...

Có tên lâu la chen vào, nói được nửa câu thì bị đầu lĩnh trừng mắt, liền cúp đuôi lui lại.

Đầu lĩnh nói:

- Xưng tên đi, ta không giết vô danh.

- A, thật sao? Nói lời giữ lời đó chứ?

Đầu lĩnh không hiểu ra sao:

- Ý gì? Lão tử là Đường gia Cửu Long sơn, đương nhiên nói lời giữ lời.

Lăng Phong cười dài:

- Vậy thì tốt quá, ta chính là Vô Danh.

- Hử?

Lăng Phong hồ hởi tiến lại, rút ra một tờ gì đó:

- Đây, có cả giấy chứng thân của quan phủ. Ài, cha mẹ ta lúc sinh ra ta, sợ lớn lên quá nổi bật, nên để tên là Vô Danh.

May mắn, đợt rồi nhận nhiệm vụ, Phong ca có lấy chỗ Đại Tiểu ít giấy tờ giả. Con dấu thì xong cả rồi, nhưng còn chưa điền tên giả vào, không

phải vô danh thì là gì?

Đầu lĩnh há mồm:

- Gặp quý, thực là... vô danh?

Y chỉ định làm màu chút thôi, thế nào lại đụng phải vô danh thật, tiến thoái lưỡng nan.

Cứ tưởng chuyện sẽ kết thúc nhảm nhí như vậy, bỗng có tiếng ai đó trong đám đông:

- Hắn không phải vô danh đâu, là Phong Vân bang tân bang chủ Lăng Phong đó.

Lăng Phong suýt chút ngã ra sau.

“Thằng cò-hó nào phá game đấy?”

Từ từ, nghe giọng, giống như là... Bạch Ngọc Đường. Khẳng định đang lợi dụng tình hình hỗn loạn đi trộm vật đi. Đâu móa, đồng bạn có cũng như không.

Tên đầu lĩnh lập tức cười gằn:

- Tốt. Đã không phải vô danh. Đánh trước nói sau.

Nói rồi y tháo thương ra.

Chỉ thấy cây thương của y, phần thân tuy có vài đường vân cũ kỹ, phần lưỡi lại sắc nhọn chói mắt, xem chừng là một kiện bảo khí.

Trong giang hồ, nhân sĩ dùng thương không nhiều lắm. Thương không linh hoạt, bất tiện đơn đấu, nó chủ yếu dùng trong quân đội. Nhưng vì dài

nhất trong các loại vũ khí, chiếm không gian rộng, nên đựng phải cao thủ thương pháp cũng là một chuyện phiền phức.

Tên đầu lĩnh nhìn Lăng Phong, lại lạnh nhạt nói:

- Hừ, lấy vũ khí ra, lão tử không đánh với kẻ tay không...

- A, lời này vẫn là thật chứ?

- Ý gì? Lão tử là Đường gia... Khụ, con m* nó sao đoạn này quen vậy?

Có tên lâu la nhỏ giọng nhắc:

- Đường gia, vừa rồi vừa nói xong.

Tên Đường gia lập tức tỉnh ngộ. Lăng Phong thì tủm tỉm cười. Phong ca dân chơi ám khí, căn bản không xài đồ đặc lộ thiên.

Đầu lĩnh liền vung tay:

- Từ từ, đừng vội đắc ý...

Rút kinh nghiệm quả vô danh vừa xong, y quay đầu đánh mắt một cái. Lập tức có vài tên lâu la Cửu Long tiến lên. Mỗi người cầm một thứ vũ khí trên tay, ánh mắt bất hảo nhìn Lăng Phong.

- Dao? Kiếm? Hay thương? Chọn lấy một cái đi.

Lăng Phong không khỏi vuốt mũi. Thằng kia cũng rất có ý tứ nha.

Có tiếng Diễm Tuyết Cơ phía sau vang lên:

- Lăng Phong, người được không vậy?

- Haha, hóa ra là một tên yếu ớt. Tiểu mỹ nhân, đã biết hản không được còn theo làm gì nha.

- Nữ thí chủ, bản tăng tu hành sắp đắc đạo, trên thân mọi thứ đều “rất được” đó...

Lăng Phong buồn bực quát:

- Vớ vẩn, ta còn được hơn các người. Giờ chơi chút thôi.

- Hừ, không muốn người ta giúp thì thôi.

Diễm Tuyết Cơ giận dữ nói, nhưng vẫn đứng đó quan sát tiếp. Vốn dĩ chuyện là do nàng ta mà ra. Chẳng qua chính nàng ta cũng tò mò về Lăng Phong. Chiêu thức chỉ pháp kia, ngay cả nàng ta cũng thấy vô cùng hiểm độc.

Lăng Phong thở dài một cái, cầm lấy cây thương.

Vũ khí dài, Phong ca xài cây nào cũng tệ như nhau. Đã thế thì cầm cây dài nhất cho nhanh. Dù sao, hàng họ cứ phải càng dài càng tốt.

Lại nói, vừa rồi hẳn câu giờ không muốn đánh, cũng không phải vì sợ hãi đối phương.

Dù sao Lăng Phong cũng đã tính đường làm ăn ở Thái Nguyên lâu dài, có lẽ sẽ dựng một nhánh tiêu cục ở đây, mở đường tiêu Trường An Thái Nguyên. Mà đã mở đường tiêu, kiểu gì cũng phải dựng mấy cái sơn trại loanh quanh như Cửu Long trại này.

Vấn đề là, đã làm ăn, Lăng Phong không muốn thành kẻ càn quấy trong mắt giang hồ. Như vậy về sau sẽ rất khó đi lại.

Trọng yếu nhất là, vụ Vương Bưu hẳn hoàn toàn không hiểu gì. Hẳn có thể chắc chắn, mình đã bị thứ gì đó khống chế. Lăng Phong đâu có thù hằn gì Vương Bưu mà ra tay, chỉ pháp kia hẳn lại càng không biết.

"Gặp quý?"

Đây là hai chữ đang lảng vảng trong đầu Lăng Phong.

Chẳng qua, cho dù thực sự có quý, cũng không thể kinh vậy chứ? Lại có thể điều khiển hẳn?

Hay, chính bản thân Lăng Phong có vấn đề?

Lâu nay Lăng Phong vẫn khổ não một chuyện, chính là những ký ức vô công của hẳn. Giống như, trong người hẳn có đến hai tâm hồn, chỉ là một cái bị chèn ép cực sâu, phải tận lúc sinh tử kề cận mới xuất hiện.

Lẽ nào lần này lại tái phát rồi?

Lúc này cũng không phải lúc nghĩ ngợi, hẳn chép miệng khổ não lần cuối:

- Cữu Long trại chủ, tại hạ đã nói nhiều lần. Không phải ta làm, ta bị người khống chế.

Đầu lĩnh khinh bỉ:

- Người mới nói 1 lần thôi.
- Không hề gì, ta có thể nói lại vài lần nữa.
- Bỏ đi, người không nói ta cũng đã biết.
- Biết là tốt rồi, biết là tốt rồi.

Lăng Phong thở ra, xong xuôi lại ngẩn ra.

“Ấy, đã biết? Đã biết cái gì?”

Chỉ nghe tên kia gằn giọng:

- Cho nên ta phải thể thiên hành đạo. Người rút cục cùng Thiên Diện Quỷ Thủ có quan hệ gì?

Câu này vừa ra, xung quanh không ít người bàn tán sôi nổi:

- Thiên Diện Quỷ Thủ gì vậy?

- A, ta biết. Không lẽ là ma nữ ám sát Dương lão tướng? Cửu Long trại có quan hệ với Dương gia, chắc chắn rõ nhất.

- Cái gì? Là ma nữ đó?

Cũng chỉ có Lăng Phong là ngơ ra, không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Đúng lúc này, có tiếng truyền âm vang lên trong đầu hắn:

“Tiểu tử, muốn biết Thiên Diện là ai không?”

“Cố lão điên?”

Quên mất tiêu lão già này cũng đi cùng, cả đoạn vừa rồi ăn no lại biến đâu mất.

Chỉ nghe tiếng lão ta cười gian:

“Nói cho người biết, lão ca vừa trò chuyện với nàng ta xong đây.”

“Trò chuyện? Các người quen nhau?”

Tiện nói, lão già này ỷ mình 600 năm, luôn mồm gọi người khác là cháu chắt, đây là lần đầu lão xưng "nàng ta" với ai đó.

Cố lão dùng đỉnh truyền âm sang:

“Người cũng quen thôi.”

“Ta cũng quen?”

“Thiên Diện chuyển lời. Vừa rồi nàng ta thấy người, đùa với tiểu tử người một chút. Coi như trả lại chuyện tân lang vứt bỏ thê tử đêm tân hôn.”

“Là... nàng ta?”

Thiên Diện Quỷ Thủ, chính là Triều Nguyệt Nga sao?

Là đôi mắt đen ngòm đó? Khó trách.

Lăng Phong lại nghĩ đến, chẳng phải hẳn gặp Cố lão ở Triều gia trang sao? Lão ta nói mình bị nhốt dưới Định Châu tháp, chẳng biết có bị nhốt thật hay không, nhưng thoát ra vì sao lại chạy tới Triều gia trang?

Không trách lão ta cứ úp úp mở mở, thì ra đã biết Thiên Diện Quỷ Thủ từ đầu. Xem ra, cả hai đều là thứ già bất tử, cũng nhất định đều có âm mưu với Lăng Phong.

Ài, cũng chỉ có Phong ca là đẹp trai phong lưu chân chính thiện lương thiên chân vô tà hồn nhiên đáng yêu... khụ.

Lại nghe Cố lão đùa cợt:

“Nữ nhân nha, chủ động đến tìm người thế còn đòi gì nữa. Đổi lại là ta, còn mong được người ta không chế ấy. Lão ca nói rồi, đêm tân hôn người mà không bỏ trốn, thì đã có một cô vợ thần lực trâu bò rồi. Bây giờ thì người đã đắc tội nàng ta, có muốn cưới lại cũng không được đấy. Đáng tiếc đáng tiếc!”

“Ra là cô ta dùng thần lực không chế ta? Chỉ pháp kia cũng là của cô ta?”

“Haha, tự nghĩ tự xử đi. Lão ca lại đi dạo một chút.”

“Ê, lão điên...”

Gọi mấy lần vẫn bật vô âm tín, Lăng Phong buồn bực tỉnh lại.

Lúc này ở bên ngoài, quần chúng bàn tán đang đến hồi kịch liệt:

- Thiên Diện Quỷ Thủ võ công lợi hại lắm sao?

- Đương nhiên. Nghe nói năm đó một mình ả lao vào giữa doanh trại Thiên Ba, dùng chính là Phong Huyết Chỉ, ám sát Dương lão tướng quân.

- Ấy, kém hiểu biết, Phong Huyết chỉ kia chỉ là thứ chiêu mà thôi. Có biết vì sao nàng ta xưng Thiên Diện hay không?

- Vì sao?

Lăng Phong nghe thấy liền nhớ lại. Lúc xảy ra tranh chấp, trong đám đông có ai đó cũng nhắc đến chiêu thức này. Không chỉ 3 chữ, chính xác hơn phải là 5 chữ.

“U Linh Phong Huyết Chỉ”.

“Chậm đã. U Linh?”

Đám đông cũng đang bàn đến đó.

- Ta từng nghe bằng hữu Vạn Thú kể cho. Ả ta có thể biến hóa thành trăm ngàn ảo giác khác nhau đánh lừa đối phương. Mặc kệ người nội công thâm hậu cỡ nào, một sát na lơ đãng đều dễ dàng mắc bẫy.

- Vạn Thú sơn trang? Ả ta sống gần Vạn Thú lĩnh sao?

- Nghe đâu là trong U Linh Sơn trang gì đó. Nhưng đó là chuyện xưa rồi, chục năm nay đã không nghe đến.

“U Linh sơn trang?” Lăng Phong lại lẩm bẩm.

7 tên Như Vân sát thủ tập sát Lăng Phong, chính là từ U Linh sơn trang.

Có tiếng ai đó quát:

- Hừ, tiểu tử. Người giả vờ ngẩn ra đó làm gì? Chọn vũ khí xong chưa?

Lăng Phong không khỏi cười khở:

- Thôi thôi, coi như tại hạ lỡ tay.

- Thừa nhận rồi sao? Tốt.

Lăng Phong liền cười gượng:

- Xin lỗi. Tiền thuốc men của hãn, ta sẽ chịu là được chứ gì?

- Nếu xin lỗi có thể xong chuyện, còn cần thổ phỉ sao?

- Lời thì như vậy nhưng... Từ từ, câu vừa rồi không đúng.

Tên đầu lĩnh gằn giọng:

- Nếu người chỉ là nhân sĩ bình thường, ta có thể chấp nhận. Nhưng nếu đã liên quan Thiên Diện, thì không được.

- Chẳng phải các người cũng biết nàng ta tạo ra ảo giác sao? Ta cũng chỉ là nạn nhân thôi.

Nói xong lại chỉ Lý Thành:

- Đúng rồi, có hãn ta làm chứng. Ta còn bị U Linh sơn trang kia ám sát đấy, có thể đồng lõa được gì chứ?

- Hừ, lão tử mặc kệ. Dương gia và Thiên Diện, là tử địch.

Trong đám đông cũng có tiếng quát:

- Dương lão tướng là ân nhân của Thái Nguyên, bọn ta ai cũng hận Thiên Diện. Giết hẳn đi!

Lăng Phong nuốt nước miếng.

Lần này... phiền to rồi đây.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 267

Cảm Biến Nhiệt

Bên trong Ngô gia trang, ở một gian phòng nhỏ.

Triều Lam đứng cạnh cửa sổ, đưa ánh mắt xuyên qua sân lớn, nhìn về chỗ Lăng Phong và Diễm Tuyết Cơ, thấp giọng với ai đó:

- Ngô tiên sinh, người nói nàng ta đến đây, không đi lại âm thầm như mọi khi, lại đột nhiên chạy ra kia gây sự với Cửu Long sơn, là vì cái gì?

Ngô sư gia phẩy phẩy quạt, cười nói:

- Có lẽ muốn xem Thiên Vương làm sao xử lý? Hoặc là sợ ngài và Cửu Long sơn có tiếng nói chung, sẽ ảnh hưởng đại kế của chúng.

- Hừ, sợ ta quá mạnh sao?

Triều Lam gằn giọng:

- Đám người này, thực lực rút cục đến đâu? Trước nay cũng chỉ có hai huynh muội bọn họ đến truyền tin. Ngô tiên sinh, hay là chúng ta nhân cơ hội này, thêm nhân thủ rồi tìm cách thoát ly?

Ngô sư gia lắc đầu:

- Thiên Vương không nên vội. Hai người họ chỉ là sứ giả, nhưng võ công đã cao như vậy. Chứng tỏ chủ nhân của chúng còn khủng bố hơn

nhiều. Hiện tại chúng ta vẫn phải giả vờ nghe theo sắp xếp của chúng, chờ thời cơ đến mới tốt.

Triều Lam hậm hực nín nhịn.

“Cộc”

Có tiếng gõ cửa.

- Triều gia, là bàn đạo.

- Vào đi!

Cửa hé ra, một đạo sĩ tiến vào, là Công Tôn Thắng.

- Triều gia, bàn đạo đi một vòng quan sát, phát hiện trong số khách nhân có đến vài kẻ số mệnh cổ quái. Chỉ e, đều là Tướng hồn...

- Thật sao?

Ánh mắt Triều Lam chỉ gợn lên một chút hứng thú rồi tắt.

Mấy ngày qua, không lúc nào Công Tôn Thắng không nhắc đến hai chữ “tướng hồn”. Nói nhiều đến mức Triều Lam sắp nghĩ khắp nơi đều là tướng hồn.

Công Tôn Thắng còn định nói gì đó, đột nhiên linh tính báo cho hắn biết siêu nguy hiểm cận kề, lập tức chấp tay:

- Thiên Vương, bàn đạo còn phải đi xem đàn dược. Lúc khác lại nói...

Ngô Dụng nhìn Triều Lam, cả hai cùng cười nhạt. Bọn họ biết có người đến, và người này lần nào cũng khiến Công Tôn Thắng vì sợ mà phải lẩn trốn.

Triều Lam đột ngột nói vào trống không:

- Nguyệt Nga, muội về rồi đó sao?

- Hừ!

Có tiếng hừ lạnh đâu đó.

Rất nhanh, sau lưng Triều Lam bỗng có thêm một thân ảnh như ma, đến lúc nào không ai rõ.

...

Ngoài sân lớn.

Cảnh tượng không khác Tam Nguyên khách điểm lần trước, vô cùng náo nhiệt.

- Máy thẳng phía trước ngời xuống, đứng thế ai xem được nữa chứ?

- Kèo đây, kèo đây. Nhanh tay đặt, nhanh tay đặt.

- Đây đây, bốn Thử 5 lượng, Phong Vân bang chủ chịu được nửa nén hương.

Lăng Phong nhìn cảnh tượng này, biết không thể câu giờ gì được nữa. Đẳng nào cũng phải đánh, thôi thì dốc lực đánh một trận ra trò vậy. Chẳng phải chuyển này đến để do thám sao? Tạo được chút danh tiếng biết đâu lại càng dễ săn tin hơn.

Lúc này, một tên bên Cửu Long trại bước ra hất hàm với Lăng Phong:

- Nhìn cái tướng của ngươi, còn chưa xứng để Đại Đường gia chúng ta phải đích thân trừng trị. Bọn ông sẽ tiếp ngươi trước. Ngươi muốn đơn chiến hay hội đồng?

Lời thoại này quá quen thuộc, Lăng Phong cười nói:

- Tưởng ta không biết sao? Ta đơn chiến hay các người hội đồng mà chả như nhau?

- Haha, biết là tốt. Lên hết!

“A đùa, chơi hội đồng thật?”

Lăng Phong suýt chút ngã ngửa ra sau.

Không phải nói giang hồ cổ đại rất trọng tinh thần võ đạo sao? Sao lại chơi bản thể này rồi.

Lý do thì đơn giản, các anh đây thấy chú ngồi với gái đẹp, ngứa mắt.

Chỉ thấy đối phương bước ra tận 9 người, cũng không tấn công ngay, trái lại chia nhau đứng những vị trí khác nhau.

"Trận pháp?"

Lăng Phong ngay lập tức vận khí hộ thân, Lưỡng Nghi Hộ Tâm xuất hiện mờ mờ.

Cũng không nói nhiều thêm, hần xoay thương một vòng, Đoạn Hồn quyết bùng một nhịp gần hai trượng chọc tới.

Tên Dương gia Cửu Long tròn mắt đột ngột dị dạng. Y nhận ngay ra kia là Đoạn Hồn quyết. Nó chính là một môn gia truyền, chỉ có con cháu Dương gia hoặc tướng quân Thiên Ba mới được biết. Tên Lăng Phong này làm sao cũng biết?

Kỳ thực, Lăng Phong mới là người đang thấy kỳ quái.

Lăng Phong không có tuyệt kỹ nào, chỉ có dăm chiêu Dương gia thương. Tính hần không ưa màu mè chiêu này chiêu nọ, dự tính dùng thần

lực áp chế, sau đó dùng nội lực lồng vào ngoại kinh, một chiêu đánh lui kẻ địch.

Chỉ là, Đoạn Hồn quyết của hắn yếu hơn trước rất nhiều.

Chẳng lẽ một thời gian tiết kiệm tích góp, thần lực của hắn không tăng thì thôi, ngược lại còn giảm?

Xem ra phải dùng đến khí. Miệng lẩm nhẩm khẩu quyết Cửu Âm Tâm Kinh, khí lực Lăng Phong đột ngột đại tăng, đại khái trong tức khắc chỉ số tăng lên "9000".

Có vài kẻ có mắt nhìn liền kinh hô.

"Choang choang"

Lăng Phong vót ngang đâm dọc, không có bất kỳ hư chiêu nào, mỗi nhát đều như phá núi lấp sông.

Chỉ là "9 vs 1", sau chừng mười chiêu thế thương của Lăng Phong cũng bị phá. Hắn liên tục bị phản công, phải dùng Hoạt Bất Lưu Thủ chân hình "zig-zag" lùi ra sau. Kiện Bộ Công 7 thuật, lăn lộn nhảy nhót, nhận hành xà hành gì đều đem ra dùng sạch sẽ, mồ hôi cũng tứa ra. May nhờ Lưỡng Nghi Hộ Tâm giảm bớt sát chiêu, mới không bị xuyên nào.

Đám thanh niên vây xem thấy Lăng Phong chật vật, đều vỗ tay mừng rỡ ra mặt.

- Ồi dào, còn tưởng khá thế nào? Hóa ra cũng thường thôi.

- Đáng đời, dám ngồi với mỹ nữ cười đùa hả? Các huynh đệ Cửu Long, xông lên đánh cho hắn chết quách đi.

Lăng Phong mặc kệ đám GATO, ho nhẹ suy tính.

Cái đáng lo không phải thần lực yếu đi, mà là trận pháp đối phương quá kín kẽ, 9 người như 1. Cửu Âm chân khí thời gian duy trì vẫn còn thấp, không thể dùng mãi được, chỉ e kiệt sức mà chết.

"Tập trung thần lực, lão phu chỉ ngời một chiêu."

"Phù, rút cục lão đây rồi."

Cổ lão trở lại.

"Hừm, giúp người đánh chóng vánh để lão ca còn đi chơi tiếp thôi. Nhắm mắt lại, vận thần vào huyết Thiện Trung giữa ngực..."

"Gì? Đang đánh nhau, nhắm mắt lại mà toi à?"

"Nghe hay không thì tùy. Trận pháp của chúng chuyên áp chế thần lực, người nếu dây dưa thêm một lúc không phá đi, chỉ e ngay cả Truyền Âm với ta cũng không nổi."

Lăng Phong vờ lẽ ra, thảo nào...

...

Trong lúc đám đông bị hút cả về giữa sân xem đánh nhau, ở một mâm kín cách đó không xa.

- Xem ra có ai đó đang truyền âm cho hần.
- Truyền âm? Đây chẳng phải là thần kỹ sao? Phu nhân nghe thấy được?
- Ta chỉ đoán thôi, quanh hần đang có ba động thần lực.

Người nói là một mỹ phụ đeo mạng che nửa mặt, chỉ để lộ ra làn thu ba dập dờn sắc sảo. Tuy nàng đang ngồi yên, nhưng dáng người vẫn vô cùng thướt tha xinh đẹp, mỗi cái nhấc tay nhấc mào đều rung động lòng người.

Nàng ta đang nhíu mày quan sát Lăng Phong.

Nàng có một thần kỹ, đại khái mở ra một "thần nhãn", quan sát dòng vận khí thậm chí vận thần của đối phương, qua đó có thể phát hiện vài điều mà người thường không thể thấy. Ngoài ra, nếu nhân đó đem so sánh phân tích, nàng còn có thể ước lượng "chỉ số sức mạnh" của người khác.

Đặc biệt là, nếu ai đó có ý định dùng thần lực “nhìn lén” vẻ đẹp của nàng, cũng sẽ bị nàng dễ dàng phát hiện.

Không thể không nói, cái khả năng này cũng rất hữu ích, có thể nói nửa giống Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không, nửa giống Scouter của "siêu Xayda".

Mỹ phụ cất giọng với trung niên lưng hùm vai gấu bên cạnh:

- Tiêu tiêu đầu, xem ra lần này chúng ta chỉ nên đóng vai phụ thôi.
- Phu nhân, có chuyện gì sao?

Mỹ phụ hạ thấp giọng:

- Có mật thám xuất hiện.
- Là kẻ nào? Có cần ta bí mật thủ tiêu không?
- Không cần. Đây là chuyện của Triều Lam, chúng ta không cần quản thay hấn. Tên mật thám kia, có lẽ ta sẽ có cách thuyết phục.

Tuy giọng của nàng ta như thế sẽ đối phó với kẻ kia, nhưng trong ánh mắt nàng, lại chứa đựng một sự quan tâm nào đó, vô cùng kín kẽ.

...

Lăng Phong nhắm mắt triển khai thần lực.

Cảnh tượng không khác gì mở "cảm biến nhiệt độ". Ngoài những bóng người màu đen, Lăng Phong thấy rõ 9 vòng sáng màu vàng dưới chân đối phương, xem ra là trận vị. Những trận vị này nối với nhau bằng những đường chẳng chịt lúc mờ lúc rõ, nếu nhìn từ trên cao chắc hẳn sẽ thành một đồ hình nào đó.

Cổ lão đoán không sai, kia chính là Đoạn Hồn trận, cặp bài trùng với Đoạn Hồn quyết.

Đoạn Hồn quyết là thứ dành riêng cho Dương gia nhân, không thể áp dụng cho binh lính Thiên Ba. Về sau Dương gia mới sáng tạo ra trận thế này, tái hiện Đoạn Hồn quyết thành trận pháp, Thiên Ba quân uy chấn Hà Đông cũng một phần nhờ nó.

Cổ lão nói:

"Người có thể thấy trận pháp, bây giờ chỉ việc phá trận."

"Phá thế nào?"

"Người nhìn chứ ta có nhìn đâu? Nhìn ra rồi phá thế nào là chuyện của người."

"Ặc!"

Cổ lão thờ ơ lạnh nhạt:

"Phá trận, muốn nói phức tạp có phức tạp, muốn nói đơn giản lại đơn giản. Đừng cho chúng đứng đúng trận vị, thế là xong."

Lăng Phong nhếch mép.

Tự tin đã có, hẳn nhằm thẳng một kẻ mặt đáng ghét nhất xông đến.

"Bịch bịch"

Chỉ sau chục chiêu, 2 người bị đánh bay ra sau. Lăng Phong bằng "cảm biến nhiệt độ" có thể thấy rõ những đường kỳ dị màu vàng kia mờ hắt đi.

Đoạn Hồn Trận mất 2 trận vị, sắp bị phá...

Tên Đường gia bắt đầu nhú mào, y không nghĩ đến, trận pháp trử danh của gia tộc, lại chỉ một lát đã bị đối phương phá mất.

Lăng Phong cười thầm, thần lực đã được tự do. Hắn vận thần lực lên huyết Ấn Đường, dùng Đoạn Hồn quyết áp sát người tiếp theo, khí thế như chẻ tre.

"Choang choang"

Quần chúng không khỏi buồn bực. Thăng nhãi kia không phải đã thua rồi sao, sao lại phản kích được thế này?

9 người đánh ngã đến người thứ 4, đột nhiên...

Đầu Lăng Phong bỗng đau đớn vô cùng, tai mắt lồng ngực đều vô cùng khó chịu, như muốn nổ tung. Đây là lần thứ hai hắn bị như vậy. Lần trước đấu cùng 7 sát thủ Như Vân, ngay thời điểm quan trọng Lăng Phong cũng rơi vào tình trạng này, sau đó bất tỉnh.

Cơ thể hắn có vấn đề gì?

"Phù"

Hắn phun ra một ngụm máu lớn, cả người lão đảo.

- Lăng Phong...

- Lăng Phong...

Có đến hai thanh âm yêu kiều vang lên.

Người hô đầu tiên là Tuyết Cơ, nàng ta từ đầu vẫn đứng quan sát. Tiếng hô thứ hai lại không rõ của ai. Chẳng qua rất nhỏ, nếu không để ý căn bản không thể phát hiện.

Diễm Tuyết Cơ liếc mắt về một phía, thấy một nhóm người đang vây lấy một nữ nhân che mặt.

Nữ nhân rất nhạy cảm với tình địch, còn hơn hẳn nam nhân. Mặc dù đối phương đeo mạng che mặt, nhưng Diễm Tuyết Cơ rõ ràng nhìn ra được, nàng kia đang rất lo lắng cho Lăng Phong.

Trọng yếu là, bằng vào giác quan thiên sinh của nữ nhân, Tuyết Cơ không khỏi cay đắng thừa nhận, nữ nhân kia chắc chắn vô cùng xinh đẹp. Chỉ cần nhìn vào đường cong thân thể đầy man diệu đó, liền chính Tuyết Cơ lâu nay tự phụ xinh đẹp cũng phải thấy tự ti phần nào.

Diễm Tuyết Cơ vốn định chạy lại xem thương thế cho Lăng Phong, nhưng bị mỹ phụ ở đằng xa kia làm cho phân tâm, rút cục nín nhịn đứng yên.

Hà Mạch Dũng nhìn thấy sư muội không quá quan tâm, còn tưởng nàng ấy thấy Lăng Phong yếu ớt nên chán ghét, tảng đá trong lòng mới thả xuống.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 268

Chẳng Logic Gì Cả

Mãi lúc này, Tam Thử mới lao vào trong.

- Ê, Cửu Long sơn các người ép người quá đáng rồi đó.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường phẩy quạt một cái, có thể thấy ám khí gì đó bay ra.

Có ai đó vội la lên:

- Cẩn thận! Trong quạt giấu phi châm.

"Bịch"

Một tên Trưởng lão Cửu Long chậm chạp bị trúng đòn, cả người như đóng băng ngã chúi mũi xuống đất.

Lăng Phong gắng gượng nhìn thấy, cũng không khỏi ngạc nhiên. Hóa ra đây là tuyệt kỹ của con chuột kia. Lâu nay đã hơi xem thường Cẩm Mao Thử.

Phiến pháp trong giang hồ rất hiếm người dùng. Bạch Ngọc Đường năm xưa ngao du, chiêm được một bộ thủ pháp tên Không Không Phiến pháp, dùng phi châm làm vũ khí, lấy quạt làm ngụy trang.

Chẳng qua, nghe nói thủ pháp này còn kèm một cây Vị Ương Phiêu Vũ Phiến mới chân chính phát huy sức mạnh. Bạch Ngọc Đường tìm suốt 5

năm vẫn không biết nó ở đâu. Hắn đành mua bừa một cây quạt nhét phi châm vào dùng tạm. Người ngoài nhìn vào vẫn dè bủ họ Bạch "công tử màu mè", không hề biết nguy hiểm ẩn trong quạt.

Tên Đường gia Cửu Long lúc này mới nói:

- Khá lắm, không cần dùng trận nữa. Ta và hắn quyết đấu.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh:

- Người nói hay nhỉ? Cho bộ hạ 9 đánh 1 xong xuôi mới ra tay.

Tên kia không trả lời. Cửu Long trại của gã là trại phi, có phải danh môn chính phái gì đâu mà phải ra vẻ trượng nghĩa.

Lăng Phong vỗ vỗ ngực cố đứng thẳng dậy.

Kỳ thực, sau khi thổ huyết, Lăng Phong lại cảm thấy thoải mái hẳn, giống như vừa nhổ ra một mảnh xương gà.

Bỗng lại có tiếng Cổ lão vang lên trong đầu:

"Tiểu tử, ngươi có 2 loại ý niệm?"

"2 loại gì?"

"Hừ, ngu ngốc. Người cùng lúc thi triển hai loại thần lực xung khắc nhau, chưa chết đã là may."

...

Lăng Phong nhú mày nhớ lại.

Vừa rồi, Lăng Phong dùng thần lực nhìn trận vị đối phương xong, liền thi triển tiếp Đoạn Hồn quyết. Lẽ nào, vấn đề nằm ở Đoạn Hồn quyết?

Nó cũng ẩn chứa thần lực sao? Không phải chỉ là thân pháp thôi?

Vốn dĩ, năm xưa khi Lăng Phong muốn bái lão đui gà làm thầy, lão ta đã từng nhắc hẩn. Nói rằng Lăng Phong có sẵn thần lực chữ vô, thần pháp của lão ta là "nhiếp", hai bên xung khắc nhau, không thể dạy cũng không cần học.

Nhưng Lăng Phong lại không biết là. Vì tham lam, sau đó hẩn lại học thần lực chữ “nhiếp” lúc nào không hay.

Đúng vậy, chính là Đoạn Hồn quyết.

Đoạn Hồn quyết ngoài luyện thân, còn ẩn chứa một đòn thần lực. Thực tế thì ngay chính Dương gia, chủ nhân của Đoạn Hồn quyết, cũng không rõ ràng lắm. Vì luyện thần khá bí ẩn. Bọn họ chỉ truyền từ đời này sang đời khác, căn bản không biết là thần pháp hay là gì.

Trọng yếu là, bọn họ có gia môn, không phải phân tích gì cả, cứ luyện theo cha ông là được.

Chỉ tội cho Phong ca, một mình bơi giữa biển võ học, không có sư môn chỉ tường tận.

Hẩn cũng muốn có thầy lắm chứ, nhưng hoặc là gặp hạng xảo trá, hoặc là người ta không chịu nhận hẩn, ài.

Nhân tiện, lại nói đến tương sinh tương khắc.

Theo Lăng Phong biết, luyện thân có 2 bí cơ bản, chữ "định" và chữ "phiêu". Lăng Phong hiện chỉ luyện bí chữ "phiêu".

Về tâm pháp, lại có rất nhiều bí quyết. Lăng Phong luyện Lưỡng Nghi tâm pháp là bí chữ "tĩnh", sinh ra chân khí thuộc Thái Cực, hóa hình tăng hai là Lưỡng Nghi Hộ Tâm, giám sát thương ngoại kình.

May mắn cho hẳn, Cửu Âm Tâm Kinh cũng thuộc bí chữ "tĩnh", cũng sinh khí Thái Cực, nhưng hình như không có tầng hiệu ứng. Bản thân Cửu Âm không sinh ra chân khí, nó chỉ luyện hóa khí lực sẵn có tăng sát thương, càng luyện càng tăng.

Còn luyện thần có 2 đường, "vô thức" và "ý thức", Lăng Phong vô tình luyện cả 2.

"Vô thức" của Lăng Phong chính là Thái Ất Thần Công gì đó có sẵn trong người, đã đột phá lên tầng hai gây choáng.

Vấn đề là, Đoạn Hồn quyết hóa ra là một môn thân thần kết hợp. Trong đó thần kỹ lại thuộc về "ý thức", sinh ra “Đoạn Hồn chiến ý”. Tác dụng lại gần giống đòn gây choáng bên vô thức. Lăng Phong dùng choáng cảm thấy tiêu hao nhiều, cho nên ít dùng, chuyển sang dùng Đoạn Hồn.

Chỉ là, hai thứ tuy có cùng tác dụng, nhưng bản chất lại xung khắc nhau.

Lăng Phong nào ngờ đến, cứ tưởng học càng nhiều chiêu trò càng tốt, lại thành tự mình hại mình.

Chỉ nghe Cố lão lạnh lùng:

"Người bây giờ đang gặp bình chương trong luyện võ, chính là phải chọn một vứt một. Hoặc theo vô, hoặc theo ý."

"Không thể dung hòa cả 2 sao?"

Cố lão nửa đùa nửa thật nói:

“Có thể.”

“Thật sự?”

“Hên thì phun một ít máu, xui thì tẩu hỏa nhập ma mà chết.”

Lăng Phong thở dài.

Học đã chả bao nhiêu còn phải bỏ bớt đi.

Không trách được game RPG đều chia class.

Giả dụ Lăng Phong đã luyện được vô thức, có thể nhìn ra trận pháp, có thể gây choáng, có thể né tránh áp sát. Nếu bây giờ hắn còn khủng cả ý thức, chấn nhiếp đối phương, áp sát cận chiến, nói vậy chẳng hóa thành siêu nhân? Đánh xa đánh gần gì đều vô địch?

Có điều nói thì vậy, Phong ca vẫn thấy bị thua thiệt quá đi.

Xem mà xem, các đại thần xuyên không khác, đều là loại hình siêu nhân đó đấy. Khắp thiên hạ cứ có công pháp gì, cứ ngon là luyện được ráo.

Tỷ dụ, nếu chia chân khí ra ngũ hành Kim Thủy Mộc Hỏa Thổ, thế thì nam chính tề lâm cũng phải tu được tam hành. Nếu chia theo chức nghiệp kiếm sư ma pháp sư vong linh sư, thế thì nam chính khẳng định sẽ ôm hết luôn.

Đến lúc đó, xuất trận một cái, liền khiến quân địch sợ hãi xấu hổ, “con m* nó thằng này là quái thai sao, cái gì cũng khủng?”. Làm gì có chuyện phải tính toán xung khắc mà bỏ bớt không luyện bao giờ?

Đâu có như cái dị giới ở đây, bày đặt xung khắc. Thật là quá vớ vẩn, chẳng logic gì cả.

...

Tên Dương gia nọ không để cho Lăng Phong suy ngẫm quá lâu, quát:

- Tiểu tử, ngăn ra đó làm gì? Xem chiêu!

Mũi thương lao đến cực nhanh, sắc bén đòi mạng.

Lăng Phong toát mồ hôi, Hoạt Bất Lưu Thủ lùi ra sau tránh chiêu, trong lòng hô không xong.

Hắn để ý thấy, người kia dùng thương bằng một tay. Tay giữ thương ở đốc, nhìn thì có vẻ lỏng lẻo, kỳ thực lại rất uy mãnh. Lăng Phong cũng luyện một chút thương pháp, chủ yếu để luyện lực tay, nhưng cũng coi như trong nghề, liền lập tức nhú mày:

- Dương Quan Tam Điệp? Dương gia thương?

- Cũng biết Dương Quan Tam Điệp? Lão tử họ Dương, dĩ nhiên phải dùng Dương gia thương.

“Vù”

“Loảng xoảng”

Lại một chiêu xuất ra, Lăng Phong chật vật tránh né, hết nhảy lên bàn lại chuồn xuống đất.

Trong lúc phi thân, hắn nghe loáng thoáng có người nhỏ giọng khinh bỉ:

- Đến Cửu Long "Nhị Thập Cửu" là ai cũng không biết, vậy còn đi chọc vào?

- Thì đó, ngu vậy mà lại quen được mỹ nữ kia, thật là bất công mà. Sao không phải ta chứ?

Lăng Phong tái mặt:

- Từ từ, "Nhị Thập Cửu"? Không lẽ người là... Dương Tái Hưng?

- Chính là ta!

Người kia nhếch mép đắc ý, thế thương càng sắc.

Dương Tái Hưng con cháu Dương gia, xài Dương gia thương cũng không có gì kỳ quái.

Trong lịch sử, người này còn là mãnh tướng dưới trướng Nhạc Phi.

Lâu nay Phong ca kết bạn toàn phường lông bông, không dâm tặc thì cũng ăn trộm, quả thật rất mất thể diện. Đáng ra đã xuyên không, có bao nhiêu danh nhân nổi tiếng đều chạy đi tìm, thu hết vào tay mới phải.

Nghĩ vậy liền giơ tay:

- Dừng!

- Chuyện gì?

Lăng Phong cười cầu tài:

- Dương huynh đệ có muốn cá cược một chút không?

Dương Tái Hưng lạnh lùng từ chối:

- Không có hứng thú. Lão tử đến là để đòi công đạo cho huynh đệ.

- Khoan vội quyết định chứ. Không ngại thì nghe một chút?

Dương Tái Hưng nghĩ nghĩ một lát, hất hàm:

- Bao nhiêu tiền?

Lăng Phong thở dài:

- Ài, sao lại nói chuyện tiền ở đây. Tục quá...

Đám Bạch Ngọc Đường bên cạnh suýt nữa chúi đầu. Mặt trời mọc phía tây, hôm nay Lăng Bang chủ lại bảo tiền là tục vật.

Dương Tái Hưng cắt ngang:

- 1 vạn lượng, coi như tiền thuốc cho Vương Bửu. Ngoài ra đừng mong giao dịch gì khác. Một kẻ có quan hệ cùng ma nữ, Dương Tái Hưng ta thà chết không dính líu đến.

- Vậy nếu ta thắng thì sao?

- Hai bên không nợ nần gì nhau.

Lăng Phong cười nói:

- Vậy thì thiệt cho ta quá đó. Thế này, nếu ta thắng, làm bằng hữu, thế nào?

Dương Tái Hưng da gà nổi lên, nghe cứ như đang tán tỉnh nhau, sáng giọng quát:

- Đánh rồi nói!

"Vù"

- Ấy, Dương huynh, chậm chút...

Lăng Phong không có thời gian nói thêm, mũi thương của Dương Tái Hưng lại đến trước mặt.

Lăng Phong liền âm thầm nín hơi vận khí, kích hoạt nội lực Cửu Âm, dùng một chiêu Nhất Thương Đoạt Mạng, dùng Dương gia thương đánh Dương gia thương, cứng đối cứng.

Thương đến...

"Bùng"

Một tiếng nổ nhỏ phát sinh, cả hai đều bị đẩy lùi ra sau.

Dương Tái Hưng vẫn cầm thương trong tay, ánh mắt đã hoàn toàn khác, nghiêm túc khác thường.

Lăng Phong lại đang cúi gằm mặt, khóe miệng như đang cười.

Hôm trước đọc qua Bát Mạch đồ, thuận tiện khai thông mạch thứ năm, quả nhiên khí lực tăng mạnh.

Cộng thêm Cửu Âm, ngon!

Chỉ tiếc, thương pháp thiên về ngoại công, dùng kình lực nhiều hơn khí lực. Lăng Phong miễn cưỡng nhét nội lực vào chiêu thức, lại phát huy chưa đến 1 phần sức mạnh. Nếu thay bằng một khí chiêu dùng hết 10 phần khí, chỉ e Dương Tái Hưng không thể nào đứng vững như kia.

- Người vừa dùng Nhất Thương Đoạt Mạng? Người rút cục là ai?

Đám đông nhỏ giọng to nhỏ.

Không nghĩ Dương Tái Hưng thương pháp oai chấn Cửu Long, đánh khắp Hà Đông vô địch thủ, ra tay chưa bao giờ quan tâm địch là ai, hôm này lại phải thua thiệt.

Lăng Phong ngẩng đầu, dùng chính câu của Dương Tái Hưng ban đầu:

- Đánh tiếp rồi nói!

"Choang choang"

Lại qua vài chục chiêu.

Lăng Phong khí lực tuôn ra ào ào, nhảy trái nhảy phải, chỉ công không thềm thủ. Tay như cái máy xay càng đánh càng hăng, điểm "combo" nhảy liên tục. Dương Tái Hưng tuy hơn về chiêu thức, nhưng về kình khí lại kém hơn, càng về sau càng thua thiệt.

...

Lần trong đám đông khán giả lúc này, có thể thấy ba người, bọn họ nổi bật vì đội nón lá rộng vành che gần kín mặt, cộng thêm thân hình to cao khác thường, hơn hẳn xung quanh.

Chỉ nghe một người béo mập khen nói:

- Thương pháp người kia cũng không tệ.

Người đứng giữa mặt chữ điền, ánh mắt hữu thần nhấp nháy, đáp:

- Đó là Dương gia thương.

- So với Nhạc gia thương của huynh thì sao?

Người thứ ba cao gầy, tỏ vẻ khó chịu:

- Người nói gì vậy? Chẳng lẽ Nhạc Đại ca còn thua giang hồ thảo khấu không bằng?

Thanh niên kia nghiêm túc nói:

- Không thể nói vậy được. Dương Trần Mã là ba đại gia tộc thương pháp. Bản thân Dương gia còn sinh ra rất nhiều mãnh tướng cho Đại Tổng. Nhạc Thành ta rất ngưỡng mộ họ.

Tên béo mập lại chỉ trỏ nói:

- Tên còn lại, ngay cả quy tắc giang hồ cũng không biết, chăm chăm dùng tiểu xảo, quả thật khó ưa.

- Dương gia thương phù hợp với chiến trận, đem ra dùng chỗ này không phát huy hết tác dụng. Ngược lại, thanh niên kia nhìn qua chiêu thức không quang minh chính đại, nhưng trong hoàn cảnh này là tối phù hợp.

Ở ngay trên đầu bọn họ, một tên thiếu niên bắc thang lủng lẳng trên cao, mồm liên tục gào thét. Xem ra là bình luận viên, đang truyền tải diễn biến trận đấu cho đám đông đằng sau.

- Vâng, thưa bà con, người vừa ra chiêu chính là Lăng Phong.

- À không, xin lỗi quý vị, chính xác phải là Đại Lang.

- Ấy, hình như lần này mới là Đại Lang, như vậy vừa rồi... chẳng lẽ là Lăng Phong?

- Haha, không hề gì, bây giờ tại hạ có thể khẳng định, vừa rồi chính là Đại Lang.

Có tiếng ai đó ngất xỉu, trước khi ngất chỉ kịp gào lên:

- Lôi nó xuống, nhanh và luôn.

Khi trận chiến bên dưới sắp đến hồi kết, mới có tiếng ai đó can ngăn:

- Các vị, xin dừng một lát. Đều là huynh đệ của Triều Lam ta, có thể nào nể mặt chút không? Triều Lam rất cảm kích.

- Thiên Vương ra rồi...

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 269

Lương Sơn Bạc?

Lăng Phong và Dương Tái Hưng tạm thời đình chiến. Chẳng qua ai cũng nhìn ra, trận này Lăng Phong đã thắng.

Bạch Ngọc Đường lại không tha dễ vậy, châm chọc nói:

- A, xong rồi sao? Dương Trại chủ năm xưa cự tuyệt Dương gia, nghe nói đã thề không dùng đến Dương gia thương. Vừa rồi tí thí thế nhưng lại đem ra dùng, chỉ tiếc vẫn thua. Đây là làm sao vậy?

- Người...

Dương Tái Hưng tím mặt.

Năm xưa gã vì xích mích gia tộc mà bỏ lên Cửu Long sơn làm sơn tặc, cũng từng thề qua sẽ không dùng lại Dương gia thương. Chỉ là Lăng Phong vừa rồi dùng chính Dương gia thương múa qua múa lại trước mắt, Dương Tái Hưng ngứa tay ngứa chân, trong lúc tức giận quên mất tiêu lời thề.

Lăng Phong vẫn bảo trì nụ cười:

- Dương huynh đệ, không sao cả, không đánh không quen thôi. Ta nói lần thứ 3 nhé, chuyện của Vương huynh đệ, ta thực sự không cố ý!

- Hừ.

Dương Tái Hưng chỉ hừ lạnh, chẳng qua thái độ cũng đã hòa hoãn. Không hòa cũng không xong, chơi trận pháp 9vs1 cũng thua, xài tuyệt kỹ gia môn solo cũng thua, còn gì để nói nữa đâu.

Chúng nhân cũng bắt đầu tò mò, Phong Vân bang này ở đâu ra, rút cục lai lịch thế nào?

Lúc này, lại nghe Triều Lam cười nói sang sảng:

- Haha, chư vị đường xa đến đây là vinh hạnh cho Triều mỗ. Ai, không đúng rồi, là Triều mỗ nói sai. Phải là niềm vui cho bách tính, là vinh hạnh của võ lâm. May mắn được chư vị tin tưởng, Triều mỗ mạn phép đứng ra tổ chức buổi hội ngộ này...

Anh em lục đục về chỗ ngồi.

Lăng Phong cũng cùng Bạch Ngọc Đường về mâm, nhưng Diễm Tuyệt Cơ lại đã đi đâu mất.

Bên trên, Triều Lam bắt đầu màn giới thiệu đại biểu:

- Hân hạnh giới thiệu, Tế Nam Cái bang Chấp Pháp Trưởng lão Tổng Trưởng lão...

Một trung niên ăn mặc chỉnh chu đứng lên, chúng nhân đều hướng mắt bình luận.

- Hóa ra là Cái bang, nhưng sao không thấy rách rưới gì cả?

- Ăn mày thì ăn mày, ăn đến Trưởng lão thì cũng phải sạch sẽ tinh tươm thôi.

- Nói cũng phải.

Lăng Phong ghé mắt nhìn. Chỉ thấy vị Tổng trưởng lão nọ tầm 40, khuôn mặt biểu cảm khó lường.

Đây là lần đầu hăn gặp người có máu mặt như vậy. Cái bang, Thiên Hạ Đệ Nhất Bang, Hàng Long Thập Bát Chương, Đả Cầu Bổng, xem phim đọc truyện muốn mòn tai, bây giờ mới chân chính được gặp, không biết sự thật được mấy phần?

- Còn có Sơn Đông Vạn Thú sơn trang Sử Trang chủ...

-Ồ, Vạn Thú Sơn trang, thảo nào mang cả chim vào thế này.

Trong đoàn người Sử gia Vạn Thú, Lăng Phong quen mặt một người.

Hăn ta vẻ mặt lắc cắc, điển hình trẻ trâu bố đời. Tóc dài buộc ra sau, nửa thân trên để trần, lộ ra không ít hình xăm ngoằn ngoèo. Trên vai là một con chim ưng to tướng đang gập gù. Chính là tên thanh niên ra tay lúc Lăng Phong bị 7 sát thủ vây sát.

- Ngoài ra, còn có Cửu Long trại Dương Trại chủ và Quách lão tiền bối...

Khi Triều Lam nhắc đến Cửu Long trại, Lăng Phong cũng đưa mắt nhìn. Dương Trại chủ thì hăn không lạ nữa, nhưng còn vị Quách lão kia, tóc đã hoa râu nhưng ánh mắt rất thanh liêm thản nhiên.

Lăng Phong bỗng nhớ đến đứa trẻ Cầu Nhi lúc sáng, có khi nào chính là lão ta không?

Người của Cửu Long trại còn chưa kịp chào hỏi, đã bị ai đó chặn ngang:

- Thiên Vương, ngài giới thiệu trình tự có vẻ không đúng đi?

- Sơ sót, sơ sót. Triều mỗ thất lễ, không biết vị này là?

- Thanh Châu Tần gia.

Chỉ thấy một người mang đao bước ra, bộ pháp vô cùng vững chãi.

"Bộ pháp chữ định sao?" Lăng Phong nhíu mày.

Trong luyện thân, chữ "phiêu" lấy nhẹ nhàng phiêu dật làm chủ, thuận tiện luyện khinh công. Còn bộ pháp chữ "định" lại lấy vững chãi chắc chắn làm trọng yếu.

Chữ "định" có nguồn gốc sâu xa từ miền bắc, thường thấy trong đấu vật. Hầu như các tướng lĩnh quân đội đều luyện chữ "định". Còn trong võ lâm, chỉ nhân sĩ dùng đơn đao hoặc vũ khí nặng mới luyện chữ "định", thân thể vững như Thái sơn, lúc ra đòn thậm chí có thể đánh bay đối thủ.

Lăng Phong hỏi Bạch Ngọc Đường:

- Tần gia này rất nổi danh sao?

- Tần gia ở Thanh Châu Sơn Đông, rất nổi danh về đao pháp. Nghe nói còn có một cây Tu La Đao, giết người không để lại máu, cũng khá lợi hại...

Lăng Phong nghĩ gù đó, hỏi dò:

- Chờ chút, người nói là Tu La Đao... Tần Hồng Miên?

- Tần Hồng Miên gì? Chưa nghe qua. Ta cũng không rõ nội bộ Tần gia.

Lăng Phong cũng không nhớ Tần Hồng Miên trong lời Kim Dung cụ thể ra sao? Có phải ở Tần gia Sơn Đông hay không? Chỉ là Tần Hồng Miên cũng không phải nhân vật chính, sợ là ít người biết. Có lẽ phải kiểm soát làm quen tên họ Tần kia mới biết được.

Phía trên, Triều Lam đang cười dài bước xuống sân nói:

- Nghe danh Tần gia đã lâu, chỉ không biết hôm nay Tần gia cử vị anh hùng nào đến?

- Tại hạ Tần Minh.

- Ra là Tần thiếu hiệp...

Gã ngẩng mặt nâng giọng, nói với Tần Minh nhưng lại muốn cả sân đều nghe:

- Tần thiếu hiệp thông cảm, Cửu Long sơn lần này cử đến gần mấy trăm người, đối với liên minh là trợ lực vô cùng to lớn...

Ngay lập tức có người hỏi:

- Chờ chút, liên minh trong lời Thiên Vương không biết là gì?

Triều Lam dường như chỉ chờ câu này, liếc mắt nhìn lên chính đài, Ngô sư gia hiểu ý liền tiếp lời:

- Chư vị, xin nghe Ngô mỗ một lời. Lần này anh hùng tụ nghĩa, hạo khí vân thiên. Chẳng qua phạm làm đại sự đều phải vạn chúng nhất tâm, lập thành liên minh là việc phải làm.

Triều Lam cười sáng khoái:

- Triều mỗ suy nghĩ bao đêm, thấy tên Hạo Khí Minh là vô cùng phù hợp.

- Hạo Khí Minh, tên hay lắm!

Có tiếng ai đó khởi mào, ngay sau đó tiếng ủng hộ càng lúc càng lớn.

Lăng Phong thầm khinh bỉ.

Mấy thằng ra câu hỏi kia, tám phần là Triều Lam gài vào.

Cùng lúc, 2 bên sân, đột nhiên có những tiếng “soạt”, chỉ thấy 4 lá cờ lớn trải từ trên cao xuống.

"Anh hùng tề tụ. Hạo khí vân thiên. Quyết làm nghĩa quân. Trừ hại bách tính."

Lăng Phong không khỏi chấn trụ.

"Làm màu kinh, liền slogan cũng đã nghĩ ra. Có điều, Tần Minh... sao cứ quen quen?"

Lăng Phong bóp trán ngẫm nghĩ, bỗng hai mắt hăn trợn lên, không nhận được hô nhỏ:

- Tích Lịch Hỏa Tần Minh?

Hắn cẩn thận lướt mắt nhìn quang cảnh xung quanh thêm một lần, thấp giọng hỏi Bạch Ngọc Đường:

- Lão Bạch, có biết Ngô sư gia kia tên gì?

Bạch Ngọc Đường nhìn biểu cảm trên khuôn mặt Lăng Phong thăm thấy kỳ quái, nhưng vẫn đáp:

- Ngô Dụng, nghe nói...

Lăng Phong triệt để chấn động, cũng không thèm nghe nốt nửa câu sau.

Thế thì đúng rồi.

Đầu tiên là Nhập Vân Long Công Tôn Thắng. Bây giờ là Trí Đa Tình Ngô Dụng, rồi Tích Lịch Hỏa Tần Minh. Tên nuôi chim xăm mình kia họ Sử, phải chăng là Cửu Văn Long Sử Tiến?

Còn nữa, Đại Dao mang Yến Nguyệt Dao, hay là Quan Thắng?

Cái này m* nó chẳng phải là... anh hùng Lương Sơn Bạc sao?

Lăng Phong thực ra đã nghi ngờ từ lâu, hẳn đến Thái Nguyên một phần cũng vì muốn xem mặt mũi Cao Cầu ra sao. Chỉ không ngờ, đến nơi lại gặp nhiều người quen như vậy cùng một chỗ.

Các mối liên kết cứ thế ào ào tuôn ra, càng nghĩ Lăng Phong càng toát mồ hôi. Không phải vì lo sợ, mà vì thú vị.

Chỉ là, không nghĩ thì thôi, càng nghĩ càng thấy quá nhiều chỗ... không đúng.

"Triều Lam là ai? Thế thân cho Tống Giang?"

...

Lăng Phong nhìn bộ dáng lăm liết của Triều Lam, lại nhìn không khí đầy võ lâm ở dưới, nhớ ra một chuyện quay sang hỏi Bạch Ngọc Đường:

- Từ từ. Chẳng phải nói lần này Triều Lam kêu gọi nhằm vào cồng vật sao? Nếu vậy mời Cửu Long trại còn hiểu được. Nhưng còn Cái bang Tần gia bên kia, cũng chẳng phải sơn tặc thổ phỉ, mạo hiểm tham gia không sợ bị xếp vào tội phản sao?

Bạch Ngọc Đường chậm rãi nói:

- Bởi vì bên trong cồng vật có một thứ khiến võ lâm ai cũng thèm muốn.

- Thứ gì vậy?

Lăng Phong chợt nhớ lại, lần trước ở Yên Vũ lâu, thằng nhãi này cũng úp úp mở mở đoạn này rồi im.

Bạch Ngọc Đường ra vẻ thần bí, đánh vần 4 chữ:

- Võ Lâm Mật Tịch.

- Võ Lâm Mật Tịch?

Bạch Ngọc Đường chậm chậm nói:

- Võ Lâm Mật Tịch là thư tịch ghi chép võ công thượng thừa, nghe nói là bảo vật từ triều đại trước để lại...

- Ồ?

Lăng Phong vừa nghe đến đó, liền nhớ đến câu chuyện của Cổ lão.

Minh Thái Tổ Chu Xán tổng hợp võ học thiên hạ thành Võ Kinh Tổng Yếu 18 quyển, mặc dù sau đó bị trộm mất 2 quyển vẫn còn 16 quyển. Tuy đã 600 năm trôi qua, nhưng phàm là bảo vật cấm cung đều không dễ thất lạc, nhiều khả năng từ quốc khố nhà Minh truyền sang quốc khố nhà Tống.

Nghĩa là, nói không chừng, Võ Lâm Mật Tịch chính là 1 trong 16 quyển Võ Kinh Tổng Yếu kia.

Lăng Phong đã có trong tay tàn quyển Tâm kinh, đang khuyết đúng một bộ kiếm pháp hay đao pháp để phát huy khí lực. Lần này Võ Lâm Mật Tịch xuất hiện, quả thật vừa đúng lúc.

Chẳng qua nhìn lại cả trăm người hồ báo xung quanh, Phong ca cũng thấy mơ hồ.

Mật ít ruồi nhiều, cũng không dễ mà đoạt được.

Lại nhớ ra một vấn đề, Lăng Phong lại hỏi:

- Từ từ, vì sao đồ đạc của võ lâm lại nằm trong cống vật cho người Kim?

Bạch Ngọc Đường kích động nói:

- Tổng đình cái gì cũng tốt, chỉ là quá xem trọng văn nhân tài tử. Cái gì cầm kỳ thi họa, "yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu" chó mà gì đó, quá khinh thường võ học. Năm xưa nghe đến võ học Trung nguyên bốn phương đều sợ hãi, bây giờ thậm chí dám ra yêu sách đòi võ công làm cống vật, hừ...

Sắc mặt gã đanh lại, nói:

- Triều đình có thể ngu ngốc, nhưng võ lâm sao chấp nhận được? Võ học Trung nguyên, người ngoài muốn lấy là lấy sao?

Lăng Phong cười cười, trong lòng lại nghĩ khác.

Võ Lâm Mật Tịch liệu có thực sự là Võ Lâm Mật Tịch không?

Bang giao đàm phán, kể cả một điều kiện nhỏ cũng phải xem xét kỹ lưỡng, dựa trên đại cục quốc gia mà yêu cầu. Tự cổ chí kim còn chưa nghe đàm phán nào lại đi đòi bí kíp võ công cả, quá sơ sài đi, đòi gái đẹp thì còn nghe được.

Lăng Phong đột nhiên nhớ đến nhiệm vụ thứ 2 mà hắn đang làm.

Đó là tìm cách đoạt một cái bảo hạp. Mà cái bảo hạp này, lại trùng hợp cũng nằm trong chỗ cống vật. Trong nhiệm vụ không ghi rõ là bảo hạp chứa cái gì, cũng không giải thích vì sao đã đem cống rồi còn phải đoạt về.

Có khi nào, chính là “Võ Lâm Mật Tịch” kia không?

Lăng Phong cau mày:

- Chuyện trong cống vật có cả Võ Lâm Mật Tịch, người nghe ai nói?

Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Triều Lam đang ba xạo, nói:

- Còn ai khác ngoài hần. Trong thiệp mời lời lẽ thống thiết, chẳng qua lại đánh trúng tâm ý võ lâm đồng đạo đi...

“Lại Triều Lam? Thú vị”

Lăng Phong nhếch mép cười mỉm, hần có cảm giác tất cả chuyện này đều đã được lên kế hoạch. Võ Lâm Mật Tịch, chỉ e cũng là một cái bẫy tinh vi.

Có điều, hần không tin do Triều Lam một tay dựng nên tất cả, có lẽ còn có người khác. Triều Lam tuy nói hào sảng có uy danh, nhưng cùng lắm chỉ có thể làm một sơn đại vương, căn bản không thể bày mưu liên hoàn như vậy.

...

Lúc này, ở bên trên Triều Lam đang giới thiệu đến ai đó thì bị ngắt lời lần hai:

- Triều gia quên Trường Phong tiêu cục rồi sao?

Cả đám quan khách đều quay đầu tìm kiếm.

Trong tiếng bước chân, chỉ thấy vài người mang đồ tiêu sư, vây quanh một nữ nhân che mặt tiến vào cửa lớn.

Cả đám anh hùng đều trừng hai mắt, cổ nuốt ừng ực.

Ở đây không phải không có nữ hiệp, chẳng qua đều là cá sấu, anh em đều chán chả buồn chết. Mãi mới có một Diễm Tuyết Cơ.

Nhưng còn nữ nhân này, thì sát thương còn chí mạng hơn cả Diễm Tuyết Cơ.

Thân thể đầy đà mềm mại, vòng eo thon gọn tinh tế, làm nổi lên bờ mông nở nòng tròn xoe hoàn mỹ. Tăng một chút thịt mập, giảm một chút thì gãy. Đặc biệt là vòng một của nàng, đầy đủ phong mãn, khiến mọi ánh mắt đều phải dồn về.

Lăng Phong ngân ra:

- Thành Bích?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 270

Rút Củi Dưới Đáy Nồi

Mỹ phụ che mặt, đúng là Văn Thành Bích.

Nàng mặc một bộ áo gấm màu tím thêu hoa, bên ngoài khoác một chiếc áo bào màu trắng, tím trắng giao nhau cực kỳ hài hòa. Thêm một tấm lụa tím mỏng che mặt. Phong tư yếu điệu, tư thái mượt mà. Mỗi bước chân của nàng, tuy nhẹ nhàng nhưng lại ẩn ẩn uy thế.

Vốn dĩ nàng không muốn hiện thân quá sớm, mà chờ đến sự kiện chính mới bất ngờ xuất hiện. Chỉ là, lại bị tình cảnh của Lăng Phong làm cho tâm thần không yên, nóng lòng đi ra.

Thành Bích ngẫm liếc Lăng Phong, ánh mắt đùa cợt rồi lại như vô tình. Lăng Phong đang hóa trang, nhưng chút râu ria này không qua nổi mắt nàng. Nàng có Khai Thần Thuật, ai không nói, riêng Lăng Phong nàng quá quen.

Triều Lam cười dài bước xuống.

- Hóa ra là Trường Phong Đại Đường gia sao? Thất lễ, thất lễ.

- Hân hạnh. Tại hạ là Tổng tiêu đầu Trường Phong, xin thay mặt Đường gia.

Tiếp chuyện hẳn lại không phải Thành Bích, mà là một trung niên cao lớn mang côn.

Song phương khách sáo một phen. Lăng Phong thấy rõ cả đám xưng “anh hùng” mắt cứ đảo qua đảo lại trên người Thành Bích, khiến hăn càng lúc càng khó chịu. Nữ nhân Phong ca chăm, thằng khác không được phép nhìn loạn nha.

Thành Bích đương nhiên cũng nhận ra mình là trung tâm. Nàng vốn quen với ánh mắt hau háu của nam nhân, chỉ khác là lúc trước ở Hà Bắc quần chúng biết nàng là nhân tình bí mật của Yên Vương, có nhìn cũng không dám lộ liễu trần trụi như ở đây.

...

Chào hỏi Trường Phong xong, Triều Lam liền hắng giọng:

- Chư vị, giới thiệu cũng đã xong...

- Từ từ đã, chưa xong đâu.

Bạch Ngọc Đường phẩy quạt đứng dậy:

- Còn có Phong Vân bang nữa.

Đám đông liền liếc mắt nhìn nhau:

- Phong Vân bang là đám nào vậy?

- Thằng kia thì ta biết, hăn là Cẩm Mao Thủ, nghe nói vừa chôm đồ phủ Vương gia ra. Chẳng qua cũng chỉ là một tên trộm vặt trong thành thôi.

- Ê, vừa rồi bang chủ của chúng thằng cả Dương Tái Hưng đấy, cũng không xoàng đâu.

Triều Lam giả lá cười nói:

- Đúng vậy, thật là sơ suất, còn có Phong Vân bang.

Chẳng qua, y cũng chỉ qua loa cho xong chuyện, không hề giới thiệu gì thêm về Phong Vân bang, liền quay lại mục đích của mình:

- Hôm nay Hạo Khí Minh tề tụ, như các vị đã biết, chính là vì chỗ cống vật bất nghĩa kia. Thà rằng mang tiếng thổ phỉ, chúng ta tuyệt đối không để cho bắc nhân có nó.

Có ai đó cất giọng già nua nhưng hữu lực:

- Quách mỗ thấy không ổn, Hạo Khí Minh phải lấy chính nghĩa làm trọng. Sao không tìm cách thuyết phục quan binh dừng cống nạp nữa?

Là Cửu Long trại Quách Thịnh.

Có tiếng cười lớn:

- Quách lão, người già rồi suy nghĩ lú lẫn sao? Quan binh ăn tiền triều đình, bắc nhân không đánh chỉ lo ức hiếp bách tính. Bọn chúng nếu biết nghĩ, cũng không có chúng ta ở đây đâu.

- Quan là quan, dân là dân. Nếu có thể nói phải trái thì đã nói từ lâu rồi.

- Nói phải lắm!

Quách Thịnh lắc đầu. Lão từng làm binh trong Dương gia Thiên Ba quân, có vài chuyện có nói với đám giang hồ này bọn họ cũng không hiểu.

Lúc này, Thành Bích liếc Lăng Phong đầy hàm ý, cất giọng uyển chuyển:

- Tổng Kim nếu bang giao thành công, Yên Vương là kẻ chịu thiệt nhất. Thay vì trực tiếp chống lại quan binh triều đình, giả danh quân Yên cướp bóc chẳng phải nhất cử lưỡng tiện.

Cả đám nam nhân đều bất ngờ, đây là lần đầu chúng nghe giọng của mỹ nữ che mặt này.

Chẳng qua, lại chẳng ai để ý nàng ta vừa nói cái gì. Chỉ thấy giọng nàng mỹ miều, cứ phiêu phiêu thế nào đó. Bọn chúng đều mang tâm lý khinh thường nữ nhân, đàn bà thì có thể nói ra cái gì hay ho, tốt nhất là cứ cười hết đồ nằm ra đó là được.

Cũng chỉ có vài người, tỷ dụ Ngô Dụng là tinh táo tẩm tặc:

- Diêu kế!

Lý Thành trong mắt lộ vẻ bất định. Chẳng phải Thành Bích thuộc Yên Vương Nam phủ sao?

Triều Lam cười hỏi dò:

- Xem ra phu nhân đã có mưu kế?

- Cũng không phải mưu kế gì. Chỉ cần để Trường Phong tiêu cực làm hậu quân, hộ tống cống phẩm cướp được. Phần làm sao nguy hại quân Yên, chúng ta có thể đảm bảo.

Ngay lập tức có người phản đối:

- Haha, nực cười. Trường Phong tiêu cực? Khâu quan trọng nhất lại giao cho một tiêu cực vô danh, chẳng hóa quá khinh suất.

Dương Tái Hưng cũng khinh thường nói:

- Việc đó phải để Cửu Long trại. Chúng ta Cửu trại người người dũng mãnh, chỉ cần cử một trại đi là xong...

Dương Tái Hưng còn chưa nói hết, đã bị Thành Bích chặn mất:

- Dương Trại chủ phải chăng muốn cử Nhị Đường gia Lý Thành đi?

Dương Tái Hưng tái mặt, hấn quả thật có ý này, không ngờ bị người nói trúng. Lý Thành dẫn trăm huynh đệ đến xin đầu nhập Cửu Long sơn, Dương Tái Hưng ngay lập tức mời làm Nhị Đường gia, còn chưa kịp dùng.

Lại nghe Thành Bích thản nhiên:

- Đáng tiếc, Cửu Long trại từ hôm nay không còn Nhị Đường gia...

- Ý gì?

Thành Bích tủm tỉm nhìn Lý Thành đứng sau lưng Dương Tái Hưng, cười nói:

- Lý "Tướng quân", người nói phải không?

Lý Thành chợt dạ.

Thực ra, gã đã gặp Thành Bích ngay trước đại hội.

Lý Thành bị truy nã, trong thâm tâm luôn sợ người bắt gặp. Không ngờ chạy tận Hà Đông, vừa tìm đến Cửu Long chưa lâu lại bị Thành Bích tìm đến. Mấy ngày qua gã vẫn lưỡng lự chưa quyết.

Từng làm Thủ lĩnh Thị vệ cho Triệu Diễn, Lý Thành biết rõ thân phận Văn Thành Bích. Hẳn thậm chí nghĩ đến, vụ Triệu Diễn bị giết hại có lẽ do chính Nam phủ tạo nên, bỏ độc ám sát là tuyệt kỹ của mật thám.

Chỉ là, Lý đại ca bỏ chạy quá nhanh, hoàn toàn không biết quả thật Nam phủ góp tay giết Triệu Diễn, nhưng không có phần Văn Thành Bích. Nàng ta cũng bị Triệu Hanh truy nã, lực lượng chả hơn hẳn là bao.

Lý Thành nghĩ tới nghĩ lui, rút cục vẫn e ngại Nam phủ, đành bước ra gượng gạo nói:

- Đường gia, chuyện này ta định xong hôm nay mới nói, chẳng qua...

Dương Tái Hưng quá đổi bất ngờ. Chúng nhân cũng bắt đầu phải nhìn lại mỹ phụ bí ẩn này. Làm Nhị Đường gia cho Dương Tái Hưng, nhìn thế nào cũng hơn làm Tiêu sư cho nữ nhân kia chứ. Hay là Lý Thành vì ham mê sắc đẹp? Chắc vậy đi.

Thành Bích cũng không để không khí kịp trùng xuống, lại ném ra tiếp một quả bom:

- Trường Phong tiêu cục xác thực uy danh không lớn. Tuy nhiên, lần này có Bắc đường Cái bang gia nhập, dám nói hoàn toàn có đủ năng lực đó.

- Bắc đường Cái bang?

Xung quanh lại lần nữa ồ lên.

Cái bang tự xưng Thiên Hạ Đệ Nhất Bang, nhân số cả chục vạn. Tổng đà Tể Nam chia làm Tứ đường, chỉ một đường đứng riêng cũng đủ xưng bá võ lâm. Mà trong đó, Bắc đường còn là nòng cốt toàn bang.

Nữ nhân này âm mưu với Lý Thành, anh em đều nghĩ chắc lại dùng sắc câu dẫn. Đàn bà thì có thể làm gì khác đây. Thế nhưng mà, mạnh miệng nói Bắc đường Cái bang cũng gia nhập Trường Phong tiêu cục, thì là chuyện khác rồi. Đáng ra phải ngược lại mới đúng.

Đại bộ phận đều cười khinh. Ai cũng chờ kịch hay, hôm nay Cái bang cũng tham gia, để xem Trường lão Cái bang xuất hiện sẽ nói ra sao.

Anh em vừa nghĩ Tào Tháo, Tào Tháo liền tới.

Cái bang Trường lão Tống Nguyên An lúc này đột ngột đứng dậy. Câu đầu tiên của lão không phải mắng chửi, mà là kinh ngạc:

- Tiêu Hộ pháp, chuyện này là sao?

- Tiêu Hộ pháp?

Chúng nhân đồng loạt nhìn sang, vị Tiêu Hộ pháp kia, ra là người mang côn cạnh Văn Thành Bích.

Trong Cái bang Tứ Đại Hộ pháp, dường như chỉ có một người họ Tiêu. Chẳng lẽ chính là hắn?

Nhân tiện nói một chút cơ cấu Cái bang.

Cái bang cao nhất là Bang chủ. Dưới Bang chủ là ba vị Trưởng lão 9 túi, gồm Chấp Pháp Chấp Bổng và Truyền Công, luân phiên đảm nhiệm Phó Bang chủ. Dưới 3 Trưởng lão này là Tứ đại Hộ pháp 8 túi, chia nhau làm Đường chủ một đường, mà nổi danh nhất chính là Bắc đường Tiêu Thiên Phóng.

Tiêu Thiên Phóng nổi tiếng cũng vì họ của mình, họ Tiêu.

Năm xưa Tiêu Phong còn là Bang chủ, Tiêu Thiên Phóng chính là đệ tử ưu tú nhất của Tiêu Phong. Hắn là trẻ mồ côi không họ tên, mãi khi vào Cái bang mới được Tiêu Phong lấy họ của mình đặt cho.

Được Tiêu Phong dẫn dắt, chỉ trong 3 năm Tiêu Thiên Phóng nhanh chóng thăng lên Chấp Bổng đệ tử 6 túi, cao nhất trong các hàng đệ tử, ngấp nghé vị trí Chấp Bổng Trưởng lão. Những tưởng chỉ chờ ngày nhận ngôi Bang chủ, thì đột ngột Tiêu Phong tuyệt tích giang hồ.

Thời điểm đó Tống Liêu chiến tranh khốc liệt, họ Tiêu có gốc gác Khiết Đan vô cùng nhạy cảm. Tiêu Phong khi còn sống võ công độc bá thiên hạ, không ai dám nói gì, hắn vừa biến mất liền bị người dèm pha. Thậm chí bị dựng chuyện thành phản đồ của Đại Tống, về sau lên cả tiểu thuyết của vị Kim lão gia nào đó.

Tiêu Thiên Phóng lâu nay ôm mối hận của sư phụ. Bắc đường làm ăn riêng, lâu nay nhiều người biết, nhưng tách hẳn khỏi Cái bang lại là chuyện khác.

...

- Tiêu Hộ pháp, chuyện này là sao?

- Tiêu mỗ có trong tay Thần Long Sư Hồ lệnh, hoàn toàn có quyền tự quyết.

Tiêu Thiên Phóng ung dung đáp. Quần chúng choáng váng. Bạch Ngọc Đường lại thầm hô thú vị.

Màn "rút củi dưới đáy nồi" này quả thật là quá đẳng cấp. Cẩm Mao Thử ăn trộm cũng đã nhiều, nhưng không nghĩ đến cả Cái bang cũng bị trộm. Nữ nhân kia thật là quá lợi hại.

Tống Nguyên An mặt sầm lại.

Thần Long Sư Hồ lệnh là mật lệnh Cái bang, năm xưa Tiêu Phong giao cho Tiêu Thiên Phóng. Cũng chính thứ này giúp Tiêu Thiên Phóng đứng vững trong bang đến giờ. Bản thân Tống Nguyên An đã muốn Tiêu Thiên Phóng tự bỏ đi từ lâu, chỉ không ngờ tên này đã đi còn mang theo cả Bắc đường.

- Kể cả người có lệnh bài, cũng không thể tự ý tách Bắc đường khỏi Cái bang.

- Hừ, chuyện của sư phụ, các người...

Tống Nguyên An quát lớn:

- Đủ. Người tự ý hành sự, bang quy khắc sẽ có an bài. Nhưng ngay đây đem chuyện của bang ra bàn tán, vậy người chính là phản đồ. Muốn theo

gót Tiêu Phong sao?

- Không được xúc phạm sư phụ.

Một tiếng gầm như hổ gầm vang lên.

"Ầm ầm"

Gạch đá bay tung tóe. Hai bóng người bay lên, lộn một vòng đáp trên mái nhà.

Cảnh này m* nó quá kinh điển, phim chưởng luôn luôn có.

"Vl, cái gì đấy? Khinh công?"

Lăng Phong mãi lúc này mới tỉnh lại.

Từ này đến giờ, hẳn chỉ chuyện tâm ngồi ngắm Thành Bích, ngắm đến nổi xuất thần, chẳng hề để tâm đến xung quanh.

Hai cao thủ trên nóc hạm hực nhìn nhau, còn chưa xuất chiêu bên dưới sân đã hỗn loạn.

- Tránh ra tránh ra.

- Người m* nó không biết tôn ti trật tự sao? Ông đứng ở đây từ đầu...

- Tiếp tục cá cược đây. Cửa dưới Tiêu Thiên Phóng, Bát Đại Hộ pháp, đệ tử chân truyền Tiêu Phong. Cửa trên Tổng Trưởng lão, Cửu Đại Trưởng lão. Cái bang nội đấu, trăm năm chỉ có một trận. Mỗi lần đặt 5 lượng. Nhanh chóng đặt tiền.

"A ù, đệ tử Tiêu Phong?"

Tên nào đó lúc này mới biết chuyện gì xảy ra.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 271

Vì Ta Thích Nàng

Mặc cho đám đông hỗn loạn, Thành Bích lại đang mỉm cười.

Lúc nàng mới xuất hiện, đám nam nhân này đều một kiểu ánh mắt sầm soi dâm tục. Bây giờ thì sao, còn không phải đây e ngại đi?

Cổ đại trọng nam khinh nữ. Ai cũng không ngờ, một nữ nhân chỉ trong nửa khắc, có thể vừa đào tường Cữu Long sơn, vừa tiện tay cuỗm luôn Bắc đường Cái bang, biến Trường Phong tiêu cục từ vô danh thành đại thế lực.

Bất giác, Thành Bích bỗng nghĩ đến một người.

Hôm nay, hẳn cũng từ một kẻ vô danh mà thành thế lực như nàng. Mặc dù biện pháp có chút trực tiếp, nhưng hai người cứ như không đồng mưu mà lại hợp ý.

Hắn từng cứu nàng khỏi ngục tối, nàng còn chưa kịp nói lời cảm ơn.

Có điều nàng lại cảm thấy, mình cũng không cần phải cảm ơn hắn.

Rồi Thành Bích bỗng bối rối tự hỏi, mình bị làm sao vậy? Vì sao lại không cần cảm ơn người ta? Hai người một nam một nữ, chẳng phải chỉ có phu thê mới không cần khách sáo sao?

Thành Bích vẫn luôn nghĩ bản thân không có tình cảm gì với hắn. Nàng có đại sự phải làm, có trách nhiệm trên vai. Thậm chí nếu gấn bó, thì cũng

nên là lão Yên Vương kia... Thanh xuân của nàng xem như hết rồi, làm sao còn có thể có tình cảm nam nữ chứ?

Chỉ là, hôm nay vừa nhìn thấy hắc, không hiểu sao Thành Bích bỗng thấy rất vui vẻ, cả người như được tắm gió xuân. Rồi đến lúc thấy hắc phun máu, thì trái tim lại nhói lên như thể chính mình bị thương.

Vui vẻ lo lắng cho một kẻ xa lạ, đó là một thứ cảm tình mà rất lâu nàng không biết đến.

Không đúng, là nàng chưa bao giờ biết đến.

Mặt nàng hơi nóng lên, mùi thơm ngát phảng phất ở mũi, tràn vào trong tim. Mắt nàng hơi ửng đỏ, cắn cắn đôi môi, một cảm giác kỳ diệu lại trào ra, bao phủ lấy thân thể nàng.

Đã lâu lắm rồi, nàng mới “say” như vậy.

Lẽ nào, nàng đã yêu một người từ lúc nào rồi?

Đang lúc bối rối, đột nhiên Thành Bích cảm thấy cạnh mình có hơi thở vừa quen thuộc mà lại ấm áp.

Nàng quay đầu, suýt chút để đôi môi chạm vào mặt ai đó.

...

Lùi lại một chút thời gian.

Trong lúc chúng nhân đang bị Tiêu Thiên Phóng và Tống Nguyên An thu hút, Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng với Lăng Phong:

- Lão Lăng...

-...

- Ê, làm gì ngấm gái ngấm ra đó?

- Chuyện gì?

Bạch Ngọc Đường thấy Lăng Phong nhìn về một hướng xuất thần, cười nói:

- Làm sao, cũng bị nàng ta làm cho mê mẩn rồi? Ta nói, nếu muốn làm ăn, hay là tiện thể tới chào hỏi một chút. Trường Phong tiêu cục này ta có nghe qua. Mặc dù không lớn lắm, nhưng cũng có chút tiếng tăm ở trong thành đó.

Lăng Phong gật gật đầu. Hắn đang nghĩ đến Thành Bích, cũng đang muốn tiến lại.

Hai người ung dung tiến lại chỗ Thành Bích. Nàng và vài người đang đứng, mắt dõi theo trận chiến trên nóc nhà.

Đến nơi, Bạch Ngọc Đường phẩy quạt cái soạt, bày ra một bộ “Cầm Mao Thử” soái nhất của mình, hăng giọng chào hỏi:

- Haha, Trường Phong tiêu...

Nói chưa xong câu chào đã bị câu của Lăng Phong chặn mất:

- Sao nàng cũng ở đây?

Bạch Ngọc Đường há hốc mồm.

Bà nội nó, quen nhau?

Bạch gia còn tưởng lần này phải dựa vào tiếng tăm Cầm Mao Thử tạo quan hệ với phe người ta, lại không ngờ đến Lăng Phong trực tiếp quen nữ lão bản của đối phương.

Lăng Phong cũng không chờ Thành Bích trả lời, bạo dạn cầm lấy tay nàng.

Bạch Ngọc Đường mồm vẫn cứ há hốc ra, căn bản không thể tưởng tượng. Vốn gã chỉ nghĩ là quen thông thường thôi, đằng này còn nắm cả tay âu yếm thế kia thì...

Hắn liền tránh sang một bên, bắt chuyện với một gã to lớn mang đao.

...

Thành Bích định giật tay ra, nhưng khi phát hiện là Lăng Phong, nghĩ thế nào đó lại cứ để vậy.

Bàn tay Thành Bích mềm mại nhỏ nhắn, những ngón tay thon dài đầy đặn, nhưng có chút lạnh lẽo. Lăng Phong không khỏi tiếc thương. Xem ra mấy ngày qua nàng đi lại bên ba không ít.

Lăng Phong nắm chặt lấy bàn tay Thành Bích, nửa giận nửa hào hứng hỏi:

- Hôm trước, sao nàng đi mà không nói với ta một tiếng?

- Ta... Vì sao... ta phải nói?

Thành Bích cũng không hiểu vì sao hôm nay mình lại ập úng.

Lăng Phong thản nhiên như không, bàn tay vẫn giữ chặt tay Thành Bích. Không những thế, ma xui quỷ khiến hắn còn bắt đầu ngọ nguậy ngón cái, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nàng.

Mu bàn tay là điểm mẫn cảm nhất của nàng, Lăng Phong vừa động đã khiến nàng cảm thấy kích thích.

Thành Bích bấm nhẹ vào lòng bàn tay Lăng Phong, nhắc nhở hẩn buông tay mình. Chỉ là, hành động đó có một ý nghĩa hoàn toàn ngược lại. Lăng Phong còn tưởng Thành Bích thích trò này, hẩn liền dùng lực thêm chút nữa, ấn nhẹ một cái.

"A..."

Thành Bích cảm thấy toàn thân tê dại, cuối cùng không kìm lòng được rên khẽ một tiếng.

Nhưng câu tiếp theo của hẩn, mới thực sự khiến nàng say mê:

- Vì ta thích nàng.

- A, người...

Thành Bích mặt ửng đỏ.

Bạch Ngọc Đường cách đó không xa ho sặc sụa.

Lăng Phong nhìn quanh, nói:

- Ở đây nhiều chuột. Đi theo ta, chúng ta ra góc kia...

- Ê, chửi xéo bốn Thử đó hả?

Có tiếng con chuột nào đó kháng nghị.

Còn Thành Bích, nghe hẩn nói 3 chữ “ta thích nàng”, tâm hồn không khỏi run lên. Lời từ chối không thể nói ra nổi.

Thành Bích cũng như bao nữ nhân khác, nàng cũng đã từng là thiếu nữ, mơ ước có một nam nhân đứng đó nắm lấy tay mình, nói câu đó với mình. Để rồi tuổi xuân cứ từ từ trôi qua, tưởng chừng vĩnh viễn sẽ không có ngày đó.

Thành Bích bị Lăng Phong kéo đi, liền giống như ăn nhầm thuốc mê hồn được, ngoan ngoãn đi theo, nép mình e thẹn, bên tai trong lòng vẫn văng vẳng mấy chữ “ta thích nàng, đi theo ta”. Nhất thời tràn ngập sự vui sướng, thậm chí quên mất bản thân đang ở đâu.

Đến góc sân, Lăng Phong tay vẫn chưa buông. Thành Bích định rút tay, thế nhưng đầu óc lại nửa muốn nửa không, rút cục chỉ đứng sau nhỏ giọng:

- Người mau... buông tay ta ra.

Lăng Phong bị Thành Bích bỏ đi một lần, lần này đã hạ quyết tâm, liền gần giọng:

- Đừng hòng, ta cứ không buông đấy. Nàng làm gì được ta?

- Người...

Thành Bích há hốc mồm, từ bao giờ hẵn lại thành bá đạo như vậy? Lúc trước nàng chỉ thấy hẵn một kiểu vô lại, còn nàng luôn là một phu nhân bề trên. Nhưng hôm nay lại đảo ngược lại, nàng chỉ như một thiếu nữ, còn hẵn lại là một trượng phu.

Lăng Phong thản nhiên:

- Như Ý tiểu thư đâu? Nàng không đem theo sao?

Thành Bích trả lời theo quán tính:

- Ta... để nó ở lại tiêu cục.

- Có an toàn không?

- Cũng... an toàn.

Đáp xong, Thành Bích bỗng thấy vô cùng ấm áp. Giống như hai người là một cặp cha mẹ đang lo lắng cho đứa con chung. Cái cảm giác này, nàng làm mẹ bao năm chưa một lần cảm thụ. Trái tim nàng lại lần nữa chảy ra.

Nàng nhỏ giọng:

- Nó vẫn thường nhắc đến người đó.
- Thật sao? Haha, ta cũng rất muốn gặp tiểu thư.

Nói rồi lại vỗ vỗ tay Thành Bích:

- Phu nhân, nàng hơi gầy đi đó.
- Không... không cần người quan tâm. Mau buông tay ta ra đi.

Lăng Phong vẫn không chịu buông, lại tình quái cười:

- Có phải vì nàng nhớ ta không? Nàng nhìn ta đi, từ hôm nàng bỏ đi, ta muốn gặp nàng đến gầy cả người đi.

Thành Bích ngẩng đầu, phát hiện đúng là hăn gầy đi nhiều.

Thành Bích không khỏi cảm động. Chỉ có mấy ngày thôi, hăn sao lại gầy nhanh như vậy? Thực sự vì nhớ nàng sao?

Phong ca gầy là đúng rồi. Nhớ hay không không biết, không đủ tiền ăn, không gầy mới kỳ quái.

Lăng Phong bỗng liếc về chỗ Tiêu Thiên Phóng đang đánh nhau, có chút ghen tuông nói:

- Gã ta là ai vậy?
- Thủ hạ.

Nếu là trước kia, Thành Bích chắc chắn sẽ nói “đây là chuyện của ta, không đến lượt người quản”. Nhưng hiện tại, nàng lại thực sự trả lời, giống như sợ làm hấn hiếu lắm.

Thành Bích không quen bị động, nhưng càng không muốn tách ra, liền kiểm chuyện hỏi:

- Người... vừa rồi đánh nhau, không sao chứ?

Lăng Phong cười nói:

- Ô, nàng đã quan tâm ta rồi sao? Không sao cả. Đợi nàng xoa bóp cho ta là ổn hết...

- Người... mơ đi.

Thành Bích lại hỏi:

- Người vừa đột phá sao?

- Nàng phát hiện ra điều gì à?

- Khí lực trong người người ít nhất đã tăng thêm 3 phần...

Lăng Phong giật mình kinh hãi:

- Khai Thần Thuật của nàng còn có thể đo được cả sức mạnh?

Thành Bích gật gật đầu.

Lăng Phong nhớ đến một chuyện, nhân đó nói:

- Mạnh 3 phần có ích gì đâu. Hôm nay ta sơ suất một cái, liền bị một con quỷ nhập vào người gây hiếu lắm.

Cứ tưởng chỉ nói thế là xong, không ngờ Thành Bích nói:

- Thật sao? Khó trách, ta cũng phát hiện có ba động thần khí rất mạnh lảng vảng. Không phải một mà tận 2 cái...

Lăng Phong giật mình hiếu kỳ. Vậy thì đúng rồi, là Cổ lão và ả Thiên Diện kia đi.

Có Thành Bích có thể đo lường, Lăng Phong đánh bạo hỏi:

- Nàng có nhìn ra mạnh thế nào không? Hơn ta nhiều không?

Nếu có thể biết Cổ lão mạnh ra sao, Lăng Phong cũng dễ bề tính toán.

Chỉ tiếc, Thành Bích lại lắc đầu. Nàng vẫn lẩn quẩn chuyện cầm tay, hẳn thật là dai dẳng, mãi vẫn không chịu buông ra.

Trong lúc Lăng Phong Thành Bích nắm tay trò chuyện thân mật, ở một góc khác, Triều Lam Ngô Dụng đồng thời đánh mắt cho nhau, từ từ lui vào mật thất.

...

Lát sau, trong mật thất nào đó.

- Triều gia đang lo nghĩ chuyện Cái bang?

Triều Lam chấp hai tay ra sau lưng đi đi lại lại.

Ngô Dụng thấp giọng:

- Thứ nhất, đây là chuyện riêng của Cái bang, chúng ta không thể can thiệp. Thứ hai, Cái bang quá lớn, có bọn họ giúp tuy tốt, ngược lại chỉ cần lật tay một cái có thể phá hỏng kế hoạch của chúng ta. Chuyện chia năm xẻ bảy này, với chúng ta không hẳn là chuyện xấu.

- Ta lo đám người Trường Phong Phong Vân kia.

Triều Lam rút cục mở miệng.

Triều Lam nghe nói gần đây xuất hiện hai tiểu thế lực. Một cái tên Phong Vân bang, một cái là Trường Phong tiêu cục. Hôm nay, cả hai lại nổi bật nhất. Không những thế, hai kẻ cầm đầu của chúng lại có tư tình với nhau, ần ần uy hiếp.

Ngô Dụng cũng đoán ra, hăng giọng:

- Điều Thiên Vương lo lắng, kỳ thực chỉ nằm ở một chữ. "Thế". Thay vì tìm cách đối phó với hai nhóm người đó. Ngài chỉ cần tạo uy thế cho mình là đủ.

- Nói rõ một chút.

Ngô Dụng ưỡn ngực phân tích:

- Hạo Khí Minh mới thành lập, cướp cống chỉ là bước đầu. Lần này hành sự, đáng ngại nhất chính là quân đội. Đặc biệt là quân Bình Định của Lưu Quang Thế và quân Thiên Ba của Dương gia. Dương lão tướng không còn, quân Thiên Ba quân chỉ còn một tấm da hổ, bên ngoài đẹp đẽ bên trong rỗng tuếch, tạm không lo. Nhưng Lưu Quang Thế bộ hạ trung thành, lại rất được lòng dân chúng, vô cùng khó đối phó.

Triều Lam nghe một hồi, hỏi lại:

- Tiên sinh nói "tạo uy thế", lại là chỗ nào?

- Nhất định phải đánh bại quân Bình Định, một trận phải thắng, đó chính là tạo thế. Đám người kia cho dù có đông hơn, về danh về thế đều sẽ thua. Ngài nên nhớ, xưa nay kẻ làm vua không phải nhờ vào võ công, mà là danh vọng.

- Nói dễ làm khó. Chúng ta nhân số chưa đến vài ngàn, chưa kể hỗn tạp.

Triều Lam thất vọng, dù gã có lạc quan cỡ nào, chênh lệch giữa hai bên vẫn quá lớn.

- Chuyện này, cũng không phải chúng ta lo một mình.

- Vậy còn ai? - Triều Lam vội vã hỏi.

Ngô Dụng liếc mắt về một hướng.

Triều Lam khó chịu:

- Chúng? Lại phải để bọn chúng cầm trịch sao? Vậy về sau...

- Thiên Vương, người làm đại sự, tuyệt đối phải biết co biết giãn, lựa chọn thời thế. Chỉ cần mục tiêu rõ ràng...

Ngô Dụng còn chưa kịp nói hết câu đã nghe tiếng đao kiếm rút khỏi vỏ ngoài mặt thất.

"Sang sang"

Ngô Dụng mở hờ cửa, chỉ thấy ngoài hiên xuất hiện hai người, một nam một nữ. Nam đồ xám, nữ váy hồng, đang bị gia nhân rút đao vây quanh. Gã nhếch mép:

- Triều gia, chúng ta nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến rồi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 272

Đoạn Cân Hoàn?

Hai huynh muội bên ngoài, không ngoài Hà Mạch Dũng và Diễm Tuyết Cơ.

Hà Mạch Dũng vừa tiến vào liền chấp tay:

- Haha, chúc mừng Triều gia trở thành Minh chủ.
- Không dám, không biết hai vị hôm nay đến có gì cần truyền đạt.

Hà Mạch Dũng liếc nhìn xung quanh, Triều Lam hiểu ý phất tay:

- Tất cả lui ra đi!

Chờ cho mấy tên gia nhân đi mất, Hà Mạch Dũng mới thản nhiên:

- Triều gia không sợ huynh muội chúng ta đến ám toán ngài sao?

Triều Lam ưỡn ngực khí khái nói:

- Nếu ngay cả chuyện này Triều mỗ còn sợ, vậy còn làm đại sự gì nữa?
- Nói hay lắm!

Hà Mạch Dũng cười nhạt:

- Lần này huynh muội chúng ta sẽ giúp ngài cầm chân Lưu Quang Thế, Triều gia chỉ cần lo tổ chức đoạt cống phẩm là được.

Ngô Dụng nghe vậy lập tức liếc Triều Lam, bọn họ cũng trùng hợp đang bàn đến vấn đề này.

Ngô Dụng đương nhiên không thể tin ngay, nói:

- Thật sự chỉ như vậy thôi sao? Chẳng lẽ không có điều kiện nào khác?

- Haha. Các vị tuyệt đối không nên nghi ngờ thành ý của bốn môn. Lần cống phẩm này, coi như là món quà Cừu môn tặng không cho các vị. Lời hứa vẫn như xưa, đại sự thành, các người 3 đạo phía bắc, chúng ta phía nam.

Ngô Dụng bữu môi khinh bỉ, thầm nghĩ xem Ngô Dụng hắc là trẻ con 3 tuổi chắc? Chẳng qua lúc này phải dựa vào tiền tài tình báo của người ta, da mặt tạm vẫn chưa thể xé toạc ra.

- Tuy nhiên...

Hà Mạch Dũng đột nhiên ngắt câu, nhấn giọng nói:

- Vô Lâm Mật Tịch kia, Cừu gia phải giữ, cũng sẽ cho người đến lấy. Nhưng nếu chẳng may các người lấy được trước, vậy thì phải giao lại cho Cừu gia.

Ngô Dụng thoải mái nhận lời:

- Không có vấn đề. Có điều, vị “Cừu gia” kia là...?

- Chính là chủ nhân của bốn môn.

- Ồ?

Ngô Dụng dăm chiêu, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe đến hai chữ “Cửu gia” này.

Triều Lam lại đang lưỡng lự, y nghĩ đến Võ Lâm Mật Tịch.

Câu chuyện “108 vị anh hùng” theo Chu Xán của Công Tôn Thắng vẫn lảng vảng bên tai. Mà cái Võ Lâm Mật Tịch kia, nghe nói là võ kinh do Chu Xán viết ra. Triều Lam thân là người trong giang hồ, có chút nuối tiếc.

Triều Lam bắt đầu có chút tham lam. Thứ kia khẳng định phải là đồ quý, thì “Cửu gia” thần bí nọ mới cần như vậy, ngay cả trăm vạn lượng bạc cũng không bằng. Như vậy nếu y có thể nâng tay trên, không biết chừng...

Ngô Dụng hỏi:

- Các người làm sao cầm chân Lưu Quang Thế?

Hà Mạch Dũng lại cười nói:

- Quả nhiên đúng như Cửu gia phán đoán, Ngô tiên sinh sẽ hỏi câu này.

- Là thói quen thôi.

- Đã là hợp tác, cũng không có gì phải giấu. Chúng ta sẽ dùng độc.

Triều Lam góp lời:

- Hà sứ giả đa nghi rồi, Ngô tiên sinh không có ý gì đâu. Nhưng, các người làm sao bảo chứng sẽ thành công?

Hà Mạch Dũng lập tức cười lạnh:

- Điều đó thì phải cần Triều gia chính ngài nghiệm chứng?

- Lời này ý gì?

Hà Mạch Dũng nhỏ giọng ra sau:

- Tuyết Cơ, đồ đâu?

-...

Không có ai đáp lời. Hà Mạch Dũng quay sang, chỉ thấy Diễm Tuyết Cơ đang thất thần ra đó.

- Tuyết Cơ?

- A, chuyện gì?

- Giao phó của chủ thượng...

Diễm Tuyết Cơ lúc này mới tỉnh ra, lấy ra một cái hộp nhỏ, đưa sang xong lại thất thần.

- Muội bị làm sao vậy? Từ lúc vào phòng đã ngẩn ra.

Diễm Tuyết Cơ có vẻ bị chuyện gì đó phân tâm, mất hứng nói:

- Không có gì, huynh cứ tiếp đi, muội ra ngoài.

Đi được hai bước bỗng quay lưng hỏi Triều Lam:

- Nữ Đương gia Trường Phong tiêu cục kia, các người có biết không?

Triều Lam Ngô Dụng liếc nhau. Thầm nghĩ bọn họ chính đang lo lắng về Trường Phong tiêu cục, đám người Cửu môn này đã lo tới ngay, quả thật là khó chơi.

Bọn họ nào nghĩ đến, kia chỉ là cô nương người ta tâm tình nữ nhi.

Triều Lam nói:

- Nghe nói xưng Văn phu nhân.

- Phu nhân? Đã làm phu nhân còn đi lại lung tung, giở trò câu dẫn đàn ông? Đúng là thứ đàn bà chẳng tốt lành gì.

Giọng điệu Tuyết Cơ có chút cay nghiệt đố kị. Nói xong quay lưng bỏ ra ngoài.

Hà Mạch Dũng lúc này mới mở chiếc hộp kia ra:

- Đây là dược phẩm mà chúng ta sẽ để Lưu Quang Thế dùng. Tên là Đoạn Cân hoàn.

Triều Lam Ngô Dụng nhìn vào, thấy một viên thuốc màu đen, cũng không có gì đặc biệt. Nhưng bọn họ không hiểu, Hà Mạch Dũng để họ xem nó làm gì?

Trọng yếu hơn, nó lại có tên... “Đoạn Cân hoàn”?

Liệu có liên quan đến Đoạn Cân Nhẫn mà Lăng Phong đang cực khổ đi tìm hay không?

- Có phải Triều gia vừa thắc mắc, làm sao chắc chắn Lưu Quang Thế sẽ bị nó khống chế không?

- Đúng vậy.

Chỉ nghe Hà Mạch Dũng lạnh giọng:

- Ngài tự mình thử nó, không phải sẽ biết ngay sao?

- Cái gì?

Triều Lam trừng mắt kinh hãi. Hà Mạch Dũng tửm tửm:

- Yên tâm, nó sẽ không làm ngài chết ngay tức thì đâu. Chẳng qua, cứ mỗi thời gian phải có thuốc giải...

- Các người đây là ép người quá đáng rồi.

- Hừ, nếu không như vậy, làm sao Cửu gia tin các vị sẽ trung thành chứ? Uống hay không là tùy chọn. Chẳng qua, ta có thể nói cho người biết luôn. Cửu môn không chứa kẻ hai lòng. Nếu người từ chối uống, ngày này năm sau cũng là ngày giỗ của người.

Triều Lam Ngô Dụng giật run, thầm nghĩ tâm cơ của họ vẫn dưới "Cửu gia" kia nhiều lắm.

Triều Lam bỗng nhớ lại câu nói của chính mình lúc đầu, cổ họng không khỏi nghẹn một cục.

“Nếu Triều mỗ sợ các người, vậy còn làm đại sự gì nữa?”

Đúng lúc này, có ai đó hùng hổ chạy vào:

- Đại ca... A không đúng, Minh chủ, quân sư, bên ngoài có một đám quan sai.

- Quan sai phương nào?

- Hẳn tự xưng Tổng Bộ đầu Thái Nguyên...

- Triển Chiêu?

...

Bên ngoài sân.

Tiêu Thiên Phóng chiến Tổng Nguyên An, có thể nói là khó lòng diễn tả chỉ trong một câu hai chữ. Hai người vượt nóc băng tường, đại chiến đã gần

nửa canh giờ.

Đại khái hiệp một, Tiêu Thiên Phóng xuất ra độc môn tuyệt kỹ Hàng Long Trảo, đối thủ Tống Nguyên An chỉ biết căng mình chống đỡ. Sang hiệp hai, Tống Nguyên An thay đổi chiến thuật, dùng Khốc Tang Bổng liên tục đánh vào hai cánh, Tiêu Thiên Phóng lại phòng ngự phản công kín kẽ.

Chỉ tiếc là, Lăng Phong bận rộn ôn chuyện với Thành Bích, căn bản không để tâm. Vì vậy cũng không thể chuyển tải trận kinh điển này đến độc giả.

Mãi về sau bỗng có quan sai tới tra khảo, Lăng Phong mới nuối tiếc liếc Thành Bích, cùng nhau ra xem.

Lúc này, Ngô Dụng đang chấp tay đi ra cổng:

- Nghe danh Triển Bộ đầu đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt. Vinh hạnh, vinh hạnh.

Triều Chiêu tung người xuống ngựa, theo sau có chừng 20 sai nha cầm đuốc. Triển Chiêu vừa đi vào vừa liếc ngang liếc dọc.

Lại nói, mắt Triển ca bị lác, gã đang nhìn cái gì chẳng ai đoán nổi.

Gã lãnh đạm nói:

- Ngô viên ngoại đâu?

- Viên ngoại đã đi thăm người bà con xa, để lại trang viện cho tại hạ trông coi.

- Có gì làm chứng?

Ngô Dụng bình tĩnh đáp:

- Điều này... Không biết đại nhân có giấy khám xét hay không? Tự tiện xông vào nhà dân, hình như Bộ đầu cũng không có quyền này thì phải?

Triển Chiêu hừ lạnh, gã nhận lệnh từ cấp trên liền tức tốc chạy tới, làm gì có giấy tờ nào.

Đàn liếc mắt nhìn cảnh trên nóc nhà nói:

- Hừ. Nửa đêm tụ tập đánh nhau, ảnh hưởng trị an. Người nói chúng ta có quản được không?

- Cái này sao? Mấy huynh đệ lâu ngày, gặp gỡ giao lưu mà thôi. Để tại hạ nhắc nhở bọn họ.

Triển Chiêu nhú mày. Kỳ thực, đám này đồng tâm hiệp lực mới đáng lo, có đánh nhau mới tốt.

Nghĩ vậy lại kiểm soát khác:

- Hai người đang đánh nhau ở kia, có phải là Cái bang?

Ngô Dụng cười phụ họa:

- Hình như đúng vậy, không nghĩ Triển Bộ đầu là mệnh quan triều đình, thế nhưng hiểu biết giang hồ thật tốt.

- Nói lời thừa. Người có biết, Cái bang là bang phái ngoài pháp luật?

Tiện nói, bang phái trong thiên hạ tuy đông, phần đông đều chịu triều đình quản thúc.

Phàm muốn hoạt động bình thường, bang phái đều phải xin giấy. Nếu không, chỉ cần một cái cáo thị "giả thần lộng quý, mê hoặc bách tính" hoặc "tự tiện lập bang, mưu đồ tạo phản" là coi như tiêu. Điều này Lăng Phong

biết rõ, hẳn từng tốn không ít tiền để Phong Vân đoàn có thể hoạt động ở Vĩnh Lạc.

Cái bang chính là bang phái lớn nhất không có giấy phép hoạt động. Bản thân triều đình muốn dẹp Cái bang từ lâu nhưng lực bất tòng tâm. Ăn mày quá đông. Hơn nữa, ba đạo Hà Bắc Hà Đông Sơn Đông tình hình hỗn tạp, rút cục quan phủ đành mắt nhắm mắt mở.

Nói thì nói vậy, Triển Chiêu lấy lý do này ra, không khỏi quá gượng ép.

Ngô Dụng cười mỉm:

- Triển đại nhân, ngài đêm khuya tìm đến, chỉ để nói mấy điều này?

Triển Chiêu lạnh lẽo nói:

- Ta nhận được tin báo, ở đây có người nửa đêm tụ tập làm loạn, gây mất trật tự trị an.

- Haha, chắc kẻ nào nói lung tung thôi. Triển Bộ đầu nhìn xem, mọi người chỉ ăn uống mà thôi.

Triển Chiêu mặt đanh lại:

- Người ta đều hiểu trong lòng, đừng nói nhảm nữa. Nghe nói Ngô sư gia từng là tú tài đỗ đạt, thấu tình đạt lý. Mỗi khuyên một câu, quay đầu là bờ, vẫn còn kịp.

Ngô Dụng mặt không đổi sắc, vẫn điềm tĩnh tự nhiên:

- Tại hạ cũng nghe nói Triển Bộ đầu là người ngay thẳng chính trực. Hà Đông chiến tranh, sinh linh oán thán, đều do bắc nhân ban cho. Chẳng ngờ bị bắt cống nạp trăm vạn lượng bạc, triều đình lại đem giao cho bắc nhân. Bộ đầu nói xem, phải như thế nào mới thấu tình đạt lý?

- Đó là chuyện của triều đình. Đã là con dân Đại Tổng, phải tin tưởng vào Quan Gia.

Ngô Dụng chấp tay sau lưng cười lớn:

- Quan Gia ở trên cao, chỉ e bị gian thần che mắt.

- Sư gia có muốn đi một chuyến nha môn tố cáo gian thần không?

Ngô Dụng nào dễ mắc mưu, nói:

- Haha, tại hạ vẫn là ở đây với huynh đệ thôi. Bộ đầu nếu không ngại, cũng có thể tham gia.

- Hừ.

Triển Chiêu lại hậm hực.

Thực ra, gã cũng không có bằng cứ làm căng.

Hà Đông chiến tranh liên miên, hơn nữa ở đây triều đình đặc cách cho phép mộ binh, nghĩa quân tự phát không phải chuyện hiếm. Nói không xa, quân Bình Định của Lưu tướng quân Lưu Quang Thế cũng từ một nhóm nghĩa quân mà thành.

Cho nên, lấy bốn chữ "trừ hại bách tính" làm slogan, hoàn toàn không có chữ nào chống lại triều đình. Dù Hạo Khí Minh có tự làm quân, Triển Chiêu cũng chưa chắc làm gì được, trừ phi tìm được bằng chứng tạo phản ngay lúc này.

Biết đứng ở đây cũng chẳng tác dụng gì, dù sao cũng đã dò xét qua tình hình, Triển Chiêu qua loa vài câu, đại khái viết cái biên bản rồi quay lưng bỏ đi.

Vốn đã sắp lên ngựa, cái mắt lé của Triển Chiêu thế nào lại phát huy tác dụng.

Gã nhìn ai đó nói:

- Lãng Phong?

- Ai gọi ta đây? Ô, Triển Đại ca. Đã lâu không gặp...

Lãng Phong không khỏi buồn bực. Cũng trách khả năng hóa trang của mình kém, từ đầu gần như chẳng lừa được ai.

Triển Chiêu mày nhíu lại:

- Người cũng ở đây?

- Khụ, đệ mới mở cái tiêu cục, đến đây chào hỏi làm ăn thôi. Đúng rồi, hôm nào đệ sẽ đích thân đến chỗ huynh...

- Hừ, khỏi đi. Cái tiêu cục của người ta đã nghe. Đám Ngũ Thử kia, cũng không tốt lành gì. Người làm sao thì làm, nếu không ta không ngại bắt người vào nhà lao.

Lãng Phong nhìn vẻ nghiêm trọng của Triển Chiêu, đùa nói:

- Ấy, quen biết cũng là tội sao?

- Đừng tưởng ta không biết. Có biết cất giữ cấm thư chịu tội gì?

Lãng Phong gãi đầu:

- Cấm thư? Triển Đại ca nói đùa. Ta ngay cả mặt chữ còn không thông.

- Hừ. Cái Bát Mỹ Đồ kia, là đồ trong Vương phủ bị đánh cắp. Vương gia đang truy nã toàn thành đấy.

- Á?

Triển Chiêu chuẩn bị tư thế lên ngựa, lại đột ngột hạ thấp giọng với Lăng Phong:

- Nể tình người hâm mộ ta. Nói cho người biết, triều đình đều đã nắm toàn bộ, chỉ chờ bọn chúng động thủ là một lưới bắt gọn. Người tốt nhất đừng dại mà tham gia, bằng không đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.

- Haha, tiểu đệ chỉ làm ăn thôi, đại ca nói thâm sâu quá đệ không hiểu gì cả.

Lăng Phong cười gượng.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 273

Quá Khứ Của Mỹ Nhân

Chập tối.

Mấy bang phái lớn đều đã rời đi, chỉ có vài nhóm người đi lại bất tiện vẫn ở lại Ngô gia trang. Triều Lam Ngô Dụng liền hào sảng sắp phòng, dù sao trang viện này cũng rất rộng.

Lăng Phong là nhân vật lớn, cũng có suất ở lại.

Thôi nói trắng ra là Phong ca cố ý xin ở lại.

Lý do thì, đương nhiên vì Phong ca là một mật thám tận tụy, phải ở lại thám thính thôi.

Khụ, thôi bỏ đi. Thực ra, Phong ca gắng ở lại là để ăn ở chùa. Sáng dậy khéo còn có đồ ăn đặc sản miễn phí nữa, đại gì không ở. Thậm chí là kì kèo ở hẳn cả tháng mới tốt. Mấy ngày qua ở cái Chu lâu tồi tàn kia, một ngày chỉ ăn được một bữa rười mần thầu khô, kéo dài nữa khéo chết khô mất.

Nhưng trọng yếu hơn là vì, Thành Bích cũng ở lại.

Tắm rửa ăn tối xong. Trăng dần lên, Lăng Phong liền ra lương đình ngửa lưng hóng mát.

Chỗ này ở đối diện phòng Thành Bích, hôm nay gặp lại nàng xong, Lăng Phong liền không muốn tách ra một chút nào cả. Chạy ra đây chủ yếu

để tìm cơ hội nhìn ngắm nàng cho bỏ nhưng nhớ.

Đang suy tính nên gõ cửa hay nhìn lên một chút trước. Đột nhiên, cửa sổ mở toang.

Cái gọi là “dưới trăng ngắm mỹ nhân” quả đúng không ngoa.

Trên bầu trời có Hằng Nga, dưới mặt đất cũng có Hằng Nga.

Thành Bích mặc một bộ y phục màu trắng, tay áo rủ xuống eo. Xem ra nàng vừa tắm rửa qua, trên mái tóc đen thùi vẫn còn ướt nước. Mi nàng như tranh vẽ, mặt tựa gió xuân, cực kỳ diễm lệ. Nàng một tay với cửa sổ, động tác như vô tình lơ đãng, bộ ngực ngẫu nhiên lay động. Một thứ phong thái biếng nhác rất say lòng người.

Lăng Phong không khỏi ngẩn ra giây lát.

"Tắm rửa sạch sẽ, cố ý bật đèn xanh cho ta sao?"

Lăng Phong khoe miệng kéo tận mang tai, hí hửng nghĩ thầm.

“Hắn, ở đây làm gì? Cố ý gặp ta sao?”

Thành Bích cũng đang bối rối. Kỳ thực, vừa rồi nàng mở cửa sổ, trong tâm tâm cũng hy vọng mở ra sẽ nhìn thấy hắn ngay.

Hai người nhìn nhau, tuy không một lời mà như ngầm trao tình ý.

Lăng Phong phi thân tiến lại cửa sổ, Thành Bích rụt người ra sau một chút hỏi:

- Người... đến có chuyện gì?

- Ta muốn nhìn thấy nàng.

Thành Bích nghe hắn nói quá trực tiếp, xấu hổ muốn khép cửa sổ lại.

Lăng Phong biết nàng e lệ, liền nhanh như cắt thò tay chặn lại, mặt cười hề hề. Thầm nghĩ nàng ấy chỉ làm cho có. Nữ nhân mà, nói vậy chứ chắc chắn trong tim không muốn đóng cửa.

Chỉ là...

"Két"

Cửa sổ thật sự khép mạnh, kẹp cứng tay Lăng Phong. Nụ cười trên mặt Phong ca hóa xanh, ai đó kêu hoảng:

- Á, nhẹ tay, đau chết ta mất...

- Người... có làm sao không? Vừa đánh nhau thổ huyết xong, không ở phòng còn đi lung tung.

Thành Bích tuy cất giọng trách móc, tay lại không đành lòng mà nới cửa một chút.

Lăng Phong lập tức lại cười, nhân cơ hội chụp lấy tay nàng:

- Thành Bích, đừng đóng. Nàng biết không? Ta rất nhớ nàng. Lúc ăn cơm ta cũng nhớ, lúc tắm ta cũng nhớ, lúc...

- Thôi đủ rồi.

Thành Bích sắc giọng giận dữ.

Cũng may Bích tỷ chặn kịp, bằng không Phong ca mà nói “đi vệ sinh cũng nhớ nàng” thì tiêu tùng cả dàn ý romantic ánh trăng đi.

Lăng Phong nhìn Thành Bích, càng nhìn càng say. Hai tay cầm lấy tay nàng, đưa lên miệng muốn hôn, lại bị Thành Bích giật ra đi vào phòng.

Bị phong vận thiên kiều bá mị của Thành Bích kích thích, Lăng Phong muốn lao theo ôm lấy, thì phát hiện thân dưới bị kẹt cứng.

Nhìn lại mới nhớ ra mình đang đứng ngoài cửa sổ, không khỏi buồn bực chửi đồng:

- Đậu móa cửa sổ!

Thành Bích vào phòng một đoạn, loáng thoáng nghe Lăng Phong nói liền quay lưng:

- Người nói gì?

- A, ta hỏi có vào phòng được không?

Thành Bích bĩu môi:

- Lúc trước người vào phòng ta, có bao giờ xin phép đâu?

- Trước khác nay khác.

- Khác cái gì kia?

Lăng Phong cười tinh quái:

- Trước là phu nhân và hộ vệ, bây giờ chúng ta là một đôi rồi. Phải phối hợp mới được.

- Nói hươu nói vượn.

Thành Bích lại sẵn giọng, để lại bóng lưng mũm mĩu nhỏ giọng:

- Cửa không khóa.

- A...

Lăng Phong mừng như bắt được vàng, lập tức đạp cửa lớn phi vào, còn cẩn thận thò đầu ra sân kiểm tra.

Vừa vào phòng, Lăng Phong liền nhin không được chạy lại muốn ôm Thành Bích.

Chỉ là, lại bị nàng uyển chuyển tránh đi, ngồi xuống ghế nói:

- Ta đang có tâm sự, người nếu nghĩ chuyện lung tung trong đầu, vậy thì mời đi ra cho...

Lăng Phong chưng hửng. Có điều, hẳn cảm giác Thành Bích quả thật có tâm sự. Bỏ đi, dù sao đêm vẫn còn dài, không cần phải vội.

- Nàng có tâm sự gì? Có thể nói ta nghe không?

Chỉ nghe thanh âm Thành Bích yếu ớt, có chút trầm mặc nói:

- Ta đang nhớ lúc còn nhỏ...

Có người nói, một nữ nhân đột nhiên muốn kể chuyện xưa của mình cho người nghe, đó là lúc tâm hồn nàng yếu ớt nhất. Hãy nắm lấy!

...

Hôm nay Thành Bích được tình yêu tưới tắm, vô cùng vui vẻ, nhưng ngược lại khi về phòng suy nghĩ, lại làm nàng rất khổ tâm.

Bởi vì, nàng không còn là thiếu nữ.

Nàng không còn trinh tiết, mà đã sinh con gái.

Nàng lại không phải góa phụ, cha của đứa trẻ kia vẫn còn sống. Mặc dù nàng chưa bao giờ có tình cảm với hắn ta, nhưng người vẫn còn ở đó.

Thành Bích tuy chưa bao giờ nói ra, nhưng vẫn tự ti nghĩ mình là nữ nhân không đoan chính. Không chỉ nàng, mà cả thiên hạ có lẽ ai cũng đều nghĩ vậy. Bọn họ đều khinh bỉ nàng, có lẽ còn nhìn nàng bằng con mắt tệ hơn cả kỹ nữ.

Nàng gắng gượng mạnh mẽ, giả vờ không thèm để tâm đến kẻ khác nhìn mình thế nào. Kỳ thực, nàng rất để tâm, có ai không có tự trọng đây? Chỉ là, để tâm nhiều quá, đến mức chai sạn mà quên.

Nhưng hăn xuất hiện, thì nàng lại không thể không để tâm lần nữa.

Hăn có khinh nàng hay không?

Hăn nói yêu nàng, là thật lòng hay giả dối?

Liệu những lời nhung nhớ kia có phải chỉ để chiếm đoạt thân xác nàng, xong rồi sẽ phui mờ đi?

Thành Bích không còn trẻ nữa, nàng thêm muốn một nam nhân bên cạnh. Nhưng nàng đã sai lầm một lần, không muốn lại sai lầm lần thứ hai. Trái tim khô héo khó khăn lắm mới mở cửa đón nhận tình cảm, nếu lại bị tổn thương, có lẽ sẽ vĩnh viễn sẽ khép lại.

Chuyện hăn là thật lòng hay lừa dối, nàng biết căn bản không thể hỏi ra miệng. Chỉ có thể dựa vào linh cảm của chính mình, đánh cược một lần.

Một lần cuối cùng.

Nàng hy vọng hăn thật lòng, bởi vì nàng đang rất thật lòng yêu hăn.

Chỉ là, kể cả là thật, nàng lại có nỗi khổ tâm khác.

Đó là thân phận.

Thành Bích cũng không đơn giản chỉ là một nữ phu nhân hời hợt như vậy.

Khai Thần Thuật từ đâu mà có? Đại Dao cao thủ như vậy vì sao một lòng bảo hộ nàng?

Yên Vương vì sao không thu nhận mẹ con nàng, nhưng vẫn chu cấp?

Thủ hạ Hoa phủ của nàng từ đâu mà có, vì sao luôn một lòng trung thành?

Nàng rút cục ở Hà Bắc để làm gì?

Nếu ai còn nhớ, Kỷ Yên Nhiên ở Trường An Thất Tú các...

...

Lăng Phong ngồi xuống cái bàn giữa phòng, cũng suy nghĩ gì đó.

Nói ra thì, Lăng Phong căn bản không biết gì về quá khứ Thành Bích.

Nói đúng hơn là, hắn không muốn biết. Mất công gọi lại chuyện gì đó của nàng và Yên Vương, mất vui.

Vốn dĩ trước kia hắn chỉ nghĩ tán tỉnh nàng, xem như kiếm một lần “tình một đêm” thôi. Vậy thì quan tâm quá khứ làm gì? Xem nàng ta có bị AIDS hay không chắc? Bệnh đó bây giờ còn chưa có đâu.

Nhưng là, sau hôm nay hắn thực sự nghiêm túc. Bởi vì hắn phát hiện mình đã yêu nàng ấy, thậm chí muốn lấy nàng làm vợ.

Thành Bích tuy hơi khó quản một chút, thế nhưng tính cách tỉ mỉ của nàng lại rất phù hợp làm vợ cả.

Còn chuyện trình tiết, Lăng Phong là người hiện đại, hẳn không để tâm lắm.

Lại nói, nhiều đại thần xuyên không, đều vỗ ngực đem theo văn minh, đại khái cả thiên hạ chỉ có ta là kẻ tiến bộ. Tiếp đó luôn mồm ta đây xem trọng nữ nhân, khiến nha hoàn chùi chân cũng vì thế mà hâm mộ, nguyện một đời đi theo thiếu gia bla bla.

Thế nhưng, đến lúc lên giường lại vẫn rất cổ hủ. Nữ chính nào cũng phải nguyên bao.

Chỉ nghe Thành Bích nói:

- Ta sinh ra ở Giang Nam...
- Chẳng trách nàng xinh đẹp như vậy.

Thành Bích lại chẳng hề vui vẻ, nàng đã rơi vào ký ức buồn bã kể:

- Ta nhớ có một năm gia tộc bị kẻ xấu cướp phá. Cha mẹ dẫn ta rời nhà lưu lạc khắp nơi. Chỉ là kẻ địch tai mắt quảng đại, rút cục vẫn tìm được...

- Có một ngày, tiết trời cũng ẩm ướt giống như thế này, bọn chúng tìm đến chỗ ba người chúng ta. Cha ta đánh chúng, rồi đuổi theo muốn trừ sạch đi. Chỉ không ngờ đến, cha vừa đi không lâu, thì bọn chúng quay lại. Hóa ra kia chỉ là kẻ điệt Hồ ly sơn. May là mẹ ta cũng biết võ công, sau cùng đem ta chạy đến một căn nhà hoang bỏ lại...

- Ta cứ ở đó một mình vừa đói vừa sợ, trời còn đổ mưa sấm chớp ù ù ù ù. Lúc đó, ta chỉ biết khóc mãi không thôi, khóc đến nổi khàn cả cổ họng. Mãi chập tối, đám người kia lại quay lại, nhưng mẹ ta thì không đi cùng. Ta trốn ở đó, nghe mang máng bọn chúng nói chuyện, mới biết cha mẹ đều đã...

Nói đến đây giọng Thành Bích vô cùng trầm buồn, ần ần cảm hận:

- Ta sợ hãi tội độ, đợi chúng bỏ đi liền bỏ chạy ra ngoài. Ta chỉ biết chạy, chạy mãi không thôi, cũng không quan tâm sau lưng còn có người hay không...

- Đến một con suối nhỏ, ngày thường nước chỉ ngập đến mắt cá chân. Hôm đó, trời mưa nước dâng lên cao, lại rất lạnh. Khi ta lội đến giữa dòng, cả người đã lạnh cóng không còn cảm giác. Ta cảm thấy mình đã chết, toàn thân mất hết tri giác...

Lăng Phong nghe vậy cũng trầm giọng:

- Về sau, làm sao nàng sống sót?

- Chắc do mệnh của ta vẫn chưa dứt. Lúc tỉnh dậy mới biết được một người cứu sống. Người đó tu luyện trên tiên sơn, cũng chính là sư phụ dạy Khai Thần Thuật cho ta. Hắn nói thể chất ta đặc biệt, không thể luyện khí, nhưng có thể luyện thần. Lúc đó ta cũng không hiểu thần khí là cái gì, chỉ biết học được bản lĩnh là tốt rồi, sau này còn tìm đám người kia trả thù. Chỉ là, sau này mới biết, kẻ thù mà ta cần tìm lại không đơn giản. Ta cùng sư huynh Đại Dao lần theo dấu vết, lưu lạc đến Hà Bắc...

Thành Bích phụ nhân kể đến đây thì dừng lời.

Lúc ở Hà Bắc Lăng Phong đều nghe người khác nói Thành Bích phụ nhân xuất thân tiểu thư khuê các, ăn sung mặc sướng mới thành "đệ nhất mỹ nữ" Hà Bắc, rồi được Vương gia để ý. Không nghĩ nàng lại có tuổi thơ như vậy. Xem ra mấy lời kia chủ yếu là kẻ ghen ghét thêm mắm muối vào.

Chỉ là, Lăng Phong có cảm giác, dường như nàng kể chuyện cũ, còn để dẫn dắt hắn vào một chuyện khác.

Thôi, bất kể lời nàng thật giả thế nào, tâm trạng nàng là thật.

Lăng Phong nhìn sang.

Nàng ấy đẩy về tịch mịch ừ sâu. Giống như đang chờ Lăng Phong ôm lấy.

Lăng Phong rất muốn ôm nàng vào lòng, nhưng hấn sợ làm vội vàng nàng sẽ phản kháng, vì vậy chỉ lại gần ngồi cạnh, nhè nhẹ cầm lấy tay nàng an ủi. May mắn, Thành Bích không giật tay ra như vừa nãy.

Hấn chậm rãi nói:

- Nơi ta sinh ra ở rất xa, cha mẹ ta chắc vẫn sống tốt, nhưng ta vĩnh viễn cả đời này cũng không thể quay về gặp bọn họ.

Thành Bích bất giác quay đầu nhìn Lăng Phong.

Lăng Phong không để ý, hấn cũng đã rơi vào cảm khái:

- Kỳ thực, ta đã chết một lần. Nàng tin không?

Thành Bích gật đầu. Nàng bỗng cảm nhận được Lăng Phong khác hấn, không hi hi ha ha như bình thường.

Đột nhiên nàng cười khúc khích:

- Ta còn tưởng ngươi là một kẻ vô lại, chỉ biết chiếm tiện nghi của nữ nhân cơ đấy. Hóa ra còn có mặt này.

Lăng Phong cười trêu:

- Thế nào? Bị mị lực của bốn công tử thu hút rồi đúng không? Chuyện nàng chưa biết còn rất nhiều đó, có muốn khám phá thử không?

Thành Bích xùy một tiếng, cả hai lại rơi vào trầm mặc.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 274

Hãy Để Ta Yêu Nàng

Bên ngoài, trăng đang lên cao, xanh ngọc như nước.

Màn đêm đầy yên tĩnh.

Thành Bích dần ngả đầu lên vai, cả người dựa hẳn vào lồng ngực Lăng Phong.

Nàng âm thầm lắng nghe nhịp tim thành thích trong lồng ngực hẳn, phương tâm tràn đầy một cảm giác an bình nhẹ nhõm. Bờ ngực hẳn hóa ra rất chắc nịch to khỏe, điều mà lâu nay nàng không hề nhận ra.

Lăng Phong thì đang cố nhẫn nại bản thân. Mái tóc mềm mại của Thành Bích cứ như có như không ve vuốt cổ hẳn, khiến hẳn rất ngứa ngáy. Thân thể quý nhân, ngọc ngà đầy đặn nằm gọn trong lòng. Bàn tay Lăng Phong ôm vai Thành Bích khế nắn. Cảm giác mềm mềm không xương, da thịt nhẵn nhụi mà đàn hồi. Huống hồ còn cả mùi thơm thoang thoảng thấm thấu vào tâm can.

Rút cục nhện không được đành bắt đầu "tấn công":

- Nàng nhìn xem, phong cảnh đêm nay thật đẹp, quả là thiên thưởng nhân gian, còn nàng chính là một tiên tử trong đó...

Phong ca lại quên mất. Hai người đang ngồi trong phòng, cửa lớn cửa sổ đều khép kín cả có thấy cái gì mà đòi phong cảnh.

Cũng may Thành Bích đã rơi vào hồ tư loạn tưởng, không để ý đến. Nàng chỉ thở nhẹ đáp lại.

"Không lẽ ok rồi?"

Lăng Phong nhìn xuống, chỉ thấy đôi mi cong cong của Thành Bích rung rung trên người. Hắn nhìn không được, cúi người hôn xuống.

Nụ hôn của Lăng Phong như một cơn mưa, từ từ tưới lên mái tóc, lên chiếc cổ ngọc ngà, phủ lấy vành tai, rồi khuôn mặt thanh tú, đến cuối cùng mới là cái miệng nhỏ nhắn của Thành Bích.

Nàng chỉ kịp "ừm" một tiếng, sau đó say sưa đáp trả Lăng Phong.

Đầu lưỡi của Lăng Phong truy đuổi chiếc lưỡi nhỏ của nàng. Loại tư vị kích tình này khiến thân thể nàng mềm mại run rẩy. Hai tay Lăng Phong từ eo nàng trượt xuống kiêu đồn co dãn kinh người, không ngừng vỗ về nghịch ngợm.

Thành Bích cả người khô nóng, lồng ngực nín thở cơ hồ muốn nổ tung.

Chỉ là, ngay khi bàn tay của Lăng Phong thâm nhập vào trong váy, Thành Bích đột ngột kinh hô. Nàng dùng sức đẩy Lăng Phong ra, nhìn Lăng Phong thở dốc.

Lăng Phong không hiểu ra sao.

Giải phóng đang trên đà thắng lợi thì gặp trở ngại. Vấn đề nằm ở chỗ nào đây?

Hay là, Như Ý tiểu thư?

Phong ca mấy lần bị phá bình, đều là vì cô bé kia.

Không thể nào đi, chẳng phải Thành Bích đã nói cô bé ở trong thành sao? Chính vì đêm nay không có Như Ý, Lăng Phong mới quyết tâm gặp Thành Bích như vậy. Có thể nói đây là cơ hội trời cho, không tận dụng về sau chỉ có hối hận.

- Nàng... sao vậy?

Thành Bích ngẩng đầu nhìn Lăng Phong, trong ánh mắt lộ ra một vẻ quyết tâm kỳ lạ, nói:

- Ta còn một chuyện chưa kể xong...

Lăng Phong còn tưởng chuyện gì, cười nói:

- Chuyện của nàng, từ từ về sau kể cũng được. Lúc đó nàng kể một chuyện, ta kể một chuyện. Không phải càng hay hơn sao?

Thành Bích bỗng lắc đầu:

- Không được, chuyện này... Chuyện này rất trọng yếu, nó...

Lăng Phong thấy Thành Bích căng thẳng khác thường, thầm nghĩ có lẽ nào ngoài Yên Vương, nàng còn có đàn ông khác?

Trong một sát na. Hắn nổi cơn ghen, hắn muốn nghe xem.

Nhưng rồi, lý trí hắn rất nhanh chiến thắng, hắn gạt đi.

Chẳng phải chính bản thân mình cũng có sao? Tô Đóa Nhi, Liễu Thanh Nghi. Đó là chưa kể lời hẹn với Công Tôn Dao. Thành Bích sinh Như Ý ra, cô đơn chiếc bóng 9 năm trời. Lăng Phong chưa xuất hiện, đâu có ai có thể ngăn cản nàng? Nếu vì một giây phút nào đó xúc động...

Đã vậy, Lăng Phong mặc kệ.

Đã nói chấp nhận quá khứ mà yêu nàng, thì quan tâm làm gì chứ? Bằng không, chẳng hóa là loại ngụy quân tử rồi?

Liền ngắt lời:

- Thành Bích, nàng không cần kể nữa đâu. Ta vốn không quan tâm quá khứ nàng ra sao.

- Nhưng mà, ta là...

Lăng Phong chụp lấy hai vai Thành Bích, khàn giọng:

- Thành Bích, tin ta. Ta yêu nàng, cho dù nàng có là ác ma ta cũng yêu. Chỉ cần từ giờ nàng chỉ là của ta là được.

Thành Bích định nói gì đó, nhưng bị câu câu hấn làm cho ngơ ngẩn:

- Chàng... thật sự yêu ta đến vậy sao?

- Nàng cũng vậy mà, nàng cũng có tình cảm với ta, đúng không?

- Ta...

- Nàng từ đầu chỉ lo kể quá khứ của mình, căn bản không để tâm quá khứ của ta. Cho nên, ta cũng vậy đó, hiểu chưa?

Thành Bích ngẩn ra một lúc. Thì ra yêu một người là như vậy sao? Chính là chỉ lo sợ bản thân mình làm tổn thương đối phương, nhưng lại không hề mảy may để ý xem đối phương làm mình tổn thương hay không.

Mắt nàng bỗng dừng nhòa đi.

...

Chuyện tiếp sau Thành Bích không rõ ràng, mãi cho đến khi miệng bị phong bế đến nghẹt thở, nàng mới tỉnh táo lại chút. Rồi rất nhanh lại mơ

màng, toàn thân không còn một tia khí lực nào.

Lăng Phong tham lam chiếm lấy chiếc lưỡi đinh hương của Thành Bích, một tay vuốt ve kiều đồn, tay kia tìm đến bầu ngực mơn trớn.

Thành Bích run rẩy, trong lòng nàng có thứ gì đó như sóng biển ập đến.

Đây đã là lần thứ tư hai người tìm đến nhau, 3 lần trước đều bị phá hỏng. Đừng nói Lăng Phong, bản thân Thành Bích cũng chờ đón một điều gì đó.

Thôi đi, nàng và hắn, có lẽ đã là duyên trời định. Không cần kể gì cho hắn nữa.

Lăng Phong bỗng thô giọng:

- Thành Bích, từ giờ hãy để ta yêu nàng! Có được không?

Thành Bích ngửa đầu mở mắt, cổ họng khát khô không cất nổi thành tiếng. Nàng không nói, nhưng hành động đã trả lời thay.

"Ừ"

Nàng ôm lấy cổ hắn, dâng lên một nụ hôn nồng nhiệt. Đây cũng là lần đầu tiên nàng chủ động.

Kỹ xảo của nàng vẫn kém Lăng Phong một chút. Rất nhanh miệng nàng bị hắn phủ lấy, cái lưỡi linh xảo của Lăng Phong vồ vập len vào, tham lam mút lấy.

Thật thơm, thật ngọt.

Hai người như hai con thiêu thân, như củi khô bén lửa, như ngày hạn gặp mưa. Hai thân thể vồ vập ôm lấy nhau, vuốt ve mơn trớn. Lúc đầu là

ngồi hôn, rồi đứng dậy lùi dần, sau cùng ngã xuống giường lớn. Chiếc giường này rất mềm, mềm như bộ ngực của Thành Bích vậy.

Nụ hôn hôn thiên ám địa rút cục tạm dừng. Nhưng hai đôi môi vừa tách nhau ra, thì đến lượt thân thể lại dính lấy nhau. Thân người Lăng Phong đã đè hẳn lên người Thành Bích. Hơi thở và mùi hương thơm tho từ người nàng cứ thể toát ra.

Dưới ánh đèn, Thành Bích vô cùng xinh đẹp và quyến rũ. Mà khi nàng động tình, sự quyến rũ mê hồn kia lại càng khó có thể cưỡng lại.

Chỉ chốc lát, Lăng Phong đã lột sạch y phục trên người Thành Bích, chỉ để lại nội y. Thành Bích cũng không quá bị động. Nàng cũng đã giúp cởi bỏ quần áo trên người Lăng Phong.

Đôi gò bồng đảo nhô ra nóng bỏng khiến hẳn trợn tròn mắt mà nuốt nước bọt. Bàn tay Lăng Phong vòng ra sau lưng Thành Bích lần mò gì đó, nàng hiểu ý cũng liền với tay ra sau, rất nhanh cởi nút yếm ra. Trong chốc lát, hai bầu ngực căng tròn trắng bóc đã lộ ra trước mắt, thật không thể nào kiềm chế.

Lăng Phong úp mặt vào ngực Thành Bích, một bên tay vờn vờn, một bên lại ghé sát vào tai Thành Bích khẽ nói:

- Ngực nàng, thật là mềm, thật là to.

- Chàng... thô tục!

Mặt Thành Bích lập tức nóng ran, ra vẻ oán trách. Kỳ thực trong lòng lại không hề giận.

Lăng Phong cũng biết vậy. Cái này gọi là thâm ngữ tăng tình thú.

Chẳng qua, trong cái vụ dâm ngữ này cũng có cả một đoạn học vấn. Đừng tưởng gặp nữ nhân nào nói như vậy cũng khiến nàng thích thú.

Thành Bích rất tự hào với khuôn mặt xinh đẹp và dáng vóc tuyệt mỹ của mình. Đặc biệt là bộ ngực đầy đặn trắng nõn. Dường như bất kỳ một tên đàn ông nào nhìn thấy nàng, đều nhìn trộm bộ ngực của nàng đầu tiên, Lăng Phong cũng không ngoại lệ. Thậm chí đám phu nhân tiểu thư gặp nàng còn phải ghen tị với nó.

Lăng Phong lại khẽ nói:

- Ta nói thật lòng mà, nàng không thích nghe sao?

- Không phải vậy.

Thành Bích ngượng ngùng, quay đầu sang một bên.

- Vậy tức là... thích?

- Cũng không phải...

- Vậy rút cục là thích hay không nha?

Thành Bích túm quần:

- Ta... thích.

Lăng Phong cười lớn, lại tiếp tục mơn trớn.

Giai nhân nhân như ngọc, vũ mị mê người.

Kỹ xảo đỉnh cấp của Lăng Phong khiến Thành Bích quá hưng phấn, khoái cảm lan khắp cơ thể. Bộ ngực nàng ưỡn lên trước, như muốn hòa nhịp với Lăng Phong. Nhũ hoa dần căng cứng, thân thể nàng nóng lên, hơi thở càng ngày càng dồn dập.

Nàng không thể bắt cơ thể dừng phản ứng được nữa. Cặp mông giãy dụa, vặn vẹo lên xuống, đôi môi khẽ phát ra những âm thanh mê man.

Bàn tay của Lăng Phong từ từ đi xuống dưới, dạo chơi trên thân thể mềm mại của Thành Bích, da thịt trơn mịn mà nóng bỏng. Thân thể nàng chín mọng ngọt lịm, hương thơm ngào ngạt, khiến Lăng Phong như mê say trầm vào đó.

Lăng Phong từng học qua sử phụ xxx, hiểu rõ giai đoạn do thám quan trọng thế nào. Chỉ cần cho hắn tìm hiểu một lát, hắn thậm chí sẽ tìm được tử huyệt của Thành Bích. Mỗi nữ nhân có một điểm siêu mẫn cảm, không phải đều chỉ có mỗi một điểm G. Vừa rồi hắn dùng dâm ngữ, thực chất chỉ là một bài thử.

Rút cục, ngón tay Lăng Phong tìm đến nơi tư mật của Văn Thành Bích.

Ấm nóng, ẩm ướt.

Thành Bích cả người giật mạnh một cái, phòng tuyến cuối cùng hoàn toàn tan vỡ. Nàng nhắm nghiền đôi mắt, hai tay từ từ ôm cổ Lăng Phong, muốn ôm hắn thật chặt, để hai người có thể hòa tan vào nhau, đôi chân nàng không tự chủ quặp lấy hông Lăng Phong.

- Thành Bích, nàng sao vậy? Ướt hết rồi kìa!

- Chàng...

Thành Bích biết hắn đùa cợt. Liền nhắm mắt lại, vòng eo hơi ưỡn lên, nói lời vô nghĩa:

- Chàng... ấy ta đi!

Lăng Phong biết Thành Bích đã hoàn toàn thả lỏng. Hắn chuẩn bị vác cuốc khai khẩn đồn điền.

Chỉ là không ngờ đến, Thành Bích lại làm ra một chuyện ngoài ý.

Nàng vẫn nhắm tịt mắt thở dốc, nhưng đột nhiên lại đưa bàn tay ngọc ngà của mình, lần xuống tóm lấy cậu nhỏ của Lăng Phong, rồi cứ thế đưa vào chỗ rừng rậm ẩm ướt của mình.

Lăng Phong triệt để chấn trụ.

Hắn cứ nghĩ, phụ nữ cổ đại thường rất kiêu ngạo, hoặc là kém hiểu biết, cho nên sẽ không thể chủ động như Thành Bích.

Cũng khoan hăng nghi oan cho nàng.

Thành Bích từng trải qua bao đêm dài khó ngủ. Tuy không có nam nhân, nhưng thi thoảng cũng ngâm cứu “sách cấm” trong dân gian. Bởi vì đọc nhiều, cũng giống như xem AV nhiều, dần dà cũng dạn hơn, kỹ thuật cũng biết nhiều hơn.

Thứ hai, là vì nàng mang tâm lý tự ti. Thiếu nữ trẻ khác, ít nhiều mang chút tự kiêu. Chị đây nguyên bao nguyên kiện, chăm bẵm 20 năm cho người. Nên chị chỉ có năm ra đó thôi là đủ rồi, còn đòi gì nữa. Nhưng còn Thành Bích nàng, đâu còn cái tự kiêu đó nữa, nàng còn sợ tình lang chê bai mình là khác.

Cho nên, nàng mới chủ động dâng hiến cho Lăng Phong.

Chiếc eo thon của Thành Bích cứ linh hoạt như một con rắn, cùng với nó là khuôn ngực đầy đặn trắng nõn kia, ở tư thế nào cũng đều mê diên cuồng.

Phong tình vạn chủng, quyến rũ mê hồn. Có thể nói, trên giường nàng là một báu vật. Hơn nữa, nàng lại là người nghiêm túc, chú ý tới từng chi tiết, cho nên động tác của nàng vô cùng say mê phong tình, thành thực nhịp nhàng.

Lăng Phong chỉ thấy như tiến vào một thế giới hắc ám, ở đó có sự ấm áp ôn nhu của mỹ phụ thành thực. Khiến hắn đã vào là không muốn rời khỏi nữa.

Lăng Phong vốn còn nghĩ, nữ nhân cổ đại đều bảo thủ, lần này hắn lại phải mất công bày kỹ xảo, để còn khiến hai bên đạt khoái lạc nhất. Nay có Thành Bích như vậy, hắn cũng không nghĩ lắm nữa, chỉ chăm lo phối hợp nhịp nhàng, sau một lúc lại đổi tư thế là được.

Đèn dầu lay động, tấm rèm buông xuống, thấp thoáng hai thân thể mờ mờ hồ hồ đang quấn lấy nhau.

Tiếng rên rỉ, tiếng va đập, nhanh dần, sâu dần.

Lúc ngang lúc dọc, lúc trước lúc sau.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thân Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 275

Chàng Có Mấy Nữ Nhân Rồi?

Ngoài trời, ánh trăng lằng lặng chiếu xuống mặt đất, tỏa ra ánh sáng dịu dịu.

Trong phòng, hai thân hình vừa chết đi sống lại đang ôm lấy nhau.

Thành Bích quần lấy tình lang, tinh tế đè xuống hơi thở vẫn còn âm ỉ. Lãng Phong vòng tay sang, vuốt ve lấy bầu ngực căng tròn kia. Hẳn kỳ thực rất buồn ngủ, nhưng cố thức cùng Thành Bích. Nữ nhân hoan ái xong cần vuốt ve, chỉ là đa phần nam nhân xong việc thường đều lăn ra ngủ khì.

Thành Bích đặt tay lên ngực Lãng Phong, bỗng tỉ tê hỏi:

- Chàng... trước kia đã có bao nữ nhân rồi?

- A...

Lãng Phong giật mình.

“M* ời sao tự nhiên lại hỏi câu này?”

Đây là một trong những câu kinh điển nhất trước khi các cặp dặt nhau ra tòa.

Kỳ thực Thành Bích chỉ hỏi băng quơ. Nàng vẫn đang bị dư âm cao triều làm cho lâng lâng, không suy nghĩ nhiều lắm. Nàng hỏi vì nhớ ra, Lãng Phong quá đổi thành thực trong chuyện ấy.

Thành Bích ít nhiều từng trải, lại ngâm cứu sách cấm, cũng gọi là hiểu biết chuyện nam nữ. Thế nhưng những gì Lăng Phong làm với nàng, quả thật vượt ra khỏi hiểu biết của nàng.

Ban đầu nàng còn chiếm ít chủ động, nhưng về sau thì hoàn toàn bị chinh phục. Hắn nói nàng làm trò gì nàng liền hàm hồ làm đó. Hình như còn có một đoạn, hắn bắt nàng quỳ xuống, đưa mông ra sau... A nghĩ lại thôi đã ngượng chín cả người. Cái tư thế đó, cứ như là thú vật hoang vậy. Nhưng mà... cái tư thế xấu xí đó lại làm nàng chịu không nổi nhất.

Hơn nữa, hắn còn rất dai sức. Trong sách cấm có ghi, nam nữ giao hoan vài phút đã gọi là dài, nhưng mà Lăng Phong một lần phải 2 khắc. Đã thế xong lần 1 liền tiếp lần 2, khiến cho Thành Bích không biết đã tiết thân bao nhiêu lần.

Vì thế Thành Bích mới nghi ngờ Lăng Phong từng có rất nhiều nữ nhân, chỉ có vậy mới khiến hắn thành cao thủ giường chiếu được.

Thực ra Thành Bích lại không biết là, nguyên nhân cũng một phần ở chính nàng. Chính vì nàng hiểu biết chuyện nam nữ, tỉ mỉ phối hợp, nâng cao tình thú, mới khiến Lăng Phong tận hưởng cày cấy. Đổi lại nếu là một thiếu nữ chưa trải sự, cho dù thân hình có đẹp cỡ nào, nam nhân cũng sẽ tụt hứng rất nhanh.

Vốn Thành Bích chỉ hỏi vu vơ, ý tứ khen Phong ca cường tráng. Chẳng ngờ Phong ca lại trong bụng có quỷ. Thành Bích nhạy cảm phát hiện, liền thành tra hỏi thật. Nàng thực sự muốn biết Lăng Phong từng có bao nữ nhân.

Nàng hơi nhồm người, hỏi lại:

- Chàng... có bao nhiêu nữ nhân rồi?

Đôi môi anh đào vênh lên, giọng đã có chút chua chua.

Nhìn bộ dáng âm ức của Thành Bích, Lăng Phong không khỏi run rẩy, chép miệng:

- Chắc là... hai.

- Hai sao?

Lăng Phong vội biện giải:

- Nhưng mà không có chút liên quan nữa, tất cả đều chỉ là nhất thời.

Vốn Lăng Phong định nói dối một phen, xài mấy câu ba hoa trên mạng, nhưng sau cùng quyết định nói thật.

Mà thực ra vẫn là nói dối, nếu tính cả kiếp trước, thì chắc phải... hai mươi. Khụ!

Thành Bích chỉ im lặng.

Kỳ thực, nàng cũng giống Lăng Phong, không muốn để tâm quá khứ.

Nàng là nữ nhân, một nữ nhân phong kiến. Không giống như hiện đại tâm lý một nam chỉ có một nữ. Ghen thì vẫn sẽ ghen, nhưng lại không thể làm gì hơn.

Trọng yếu là, nàng có tư cách gì mà giận hằn đây, bản thân nàng...

Thành Bích trầm lặng một lát, mới hỏi sang chuyện khác:

- Chàng đang có dự định gì? Vẫn muốn giết Triệu Hanh sao?

Nhắc đến Triệu Hanh, Lăng Phong cũng nghiêm túc hẳn:

- Ta bốn ý chỉ muốn theo dõi hẳn. Trên người hẳn có một thứ ta cần xác nhận. Chỉ cần Triệu Hanh không làm gì, ta cũng sẽ không phí công đi giết hẳn làm gì.

Chuyện giết người tuy nói mồm thì dễ, nhưng thực sự động tay thì hăn cũng rất ngại làm. Cái cần là giải được Đoạn Cân Nhẫn chứ không phải một cái xác chết. Hơn nữa, Triệu Hanh đã là Thế tử, Đại Danh giờ này phòng vệ tầng lớp, Lăng Phong có muốn giết cũng lực bất tòng tâm.

- Vậy chàng ở Thái Nguyên làm gì?

- Quên sao? Chờ gặp nàng.

Thành Bích liếc mắt tình ý ngọt ngào, mặc dù nàng biết thừa câu của hăn đến 8 phần là hoa ngôn xảo ngữ. Nàng dĩ nhiên không hề quên, Lăng Phong là mật thám.

Nàng nói:

- Triệu Hanh bị chàng chọc cho một kiếm tàn phế. Loại người như hăn ghi thù rất lâu, không sớm thì muộn cũng sẽ báo thù mà thôi. Nói không chừng đã cho người ngầm tìm chàng rồi cũng nên.

Ánh mắt Lăng Phong hiện vẻ lẳng lẹ:

- Hừ, hăn đã làm từ lâu rồi.

- Làm rồi?

Hai người giờ đã thân thiết, Lăng Phong liền kể tóm tắt cho Thành Bích. Thậm chí đầy đủ ngọn ngành, từ lúc mua hai tiểu quận chúa họ Vương, vô tình chọc thủng bí mật của Yên Vương, bị đối phương nửa đêm ám sát, mẫu thân đột nhiên trúng kịch độc bất tỉnh, Lăng Phong đuổi theo đâm Triệu Hanh một kiếm, cho đến tận sự kiện Như Vân sát thủ vây sát.

Đột nhiên, Thành Bích hô nhỏ:

- Hóa ra, chàng chính là người đó.

Lăng Phong không hiểu ra sao.

Thành Bích hơi nghiêm trọng nói:

- Yên Vương...

Thành Bích khựng lại một chút, để ý thấy Lăng Phong không phản ứng, mới thay đổi câu chữ nói tiếp:

- Triệu Doãn thực ra không khởi sự vội như vậy. Bên cạnh lão có một Quân sư bí ẩn, tự xưng tinh thông thiên văn địa lý, có thể dự đoán thiên mệnh. Mấy tháng trước có một đêm sao chổi rơi, Quân sư kia nói có người sửa thiên mệnh, cần phải tận dụng...

- Chuyện này thì liên quan gì ta?

Nếu sao chổi rơi vào hai năm trước, Phong ca còn đoán kẻ "nghịch thiên cải mệnh" kia chính là mình. Dù sao thì, hắn chính là một kẻ xuyên không. Nhưng rơi mấy tháng trước thì hắn đã tá thi hoàn hồn xong xuôi từ đời nào rồi.

- Đêm đó chính là đêm chàng đâm Triệu Hanh.

- Ý nàng là... Cái thằng được cải mệnh là... Triệu Hanh?

Lăng Phong há hốc mồm, suýt chút sùi bọt mép. Vai nam chính lại giúp vai ác nghịch thiên cải mệnh, hoàn toàn nằm ngoài ý đồ của đạo diễn.

- Thảo nào ta đâm hắn suýt cong cả kiếm, thế mà vẫn không chết.

Thực ra, có vài chuyện mãi sau này Lăng Phong mới từ từ biết, trong đêm cái đêm định mệnh đó, có rất nhiều người đã "cải mệnh". Nói ví như, có một lão già điên đột nhiên tỉnh lại, một Đại Ma đầu vượt ngục trốn ra ngoài, hay một cô nương nào đó bị đoạt hồn.

Thành Bích lại nói:

- Chuyện mẫu thân, chàng nghi ngờ là Triệu Hanh sao? Nhưng ta thấy không hợp lý.

- Thực ra ta cũng thấy không hợp lý. Nhưng nàng thấy đó, ta đâu có đặc tội ai khác nữa.

Hắn nghiên răng nói:

- Đối với một tên psycho như Triệu Hanh, chỉ e không thể lấy suy nghĩ thông thường mà đo lường. Ta từng nghĩ, có thể hắn muốn lấy mẫu thân ra thử độc.

- Thử độc? - Thành Bích cau mày.

Lăng Phong tiếp tục:

- Hơn nữa, chẳng phải Triệu Diễn bị Triệu Hanh hại chết cũng bằng độc sao? Người trong thiên hạ, giết người bằng kịch độc, không phải ai cũng quen tay.

- Triệu Diễn bị Triệu Hanh hạ độc? Làm sao chàng biết được?

- Lý Thành nói cho ta.

Thành Bích hoàn toàn bất ngờ với tin tức này. Nàng chỉ biết Triệu Diễn đã chết, còn nguyên nhân chết cụ thể ra sao thì không hề có manh mối, vốn nàng nghĩ tất cả đều do Mộc Hàm Yên làm.

Thành Bích bỗng ngược đầu hỏi:

- Chàng chắc chắn kia là Đoạn Cân Nhẫn chứ?

- Đúng vậy.

Lăng Phong bỗng cảm giác Thành Bích còn biết gì đó.

Lăng Phong vội quay người, thấy Thành Bích mím môi, giọng hẳn liền có chút lạnh:

- Nàng rút cục biết gì sao?

Thành Bích bị vẻ mặt dọa người của Lăng Phong làm cho bối rối:

- Chàng... khoan tức giận, chờ ta nói hết. Thực ra ta cũng chỉ nghe nói đến nó một lần lúc nhỏ. Đoạn Cân Nhẫn này là một loại cổ độc, nghe nói năm xưa Minh Tổ Chu Xán đã từng dùng đến, khống chế cha con Lý Uyên, nhờ đó mới chiếm được thiên hạ.

-Ồ?

Lăng Phong nhíu mày.

Thành Bích thực sự chỉ nghe nói một lần lúc nhỏ sao, vậy vì sao nàng ấy lại nhớ như vậy?

Nhưng hẳn không vặn hỏi, đoán nàng có khổ tâm.

Tuy hôm nay hai người đã phát sinh quan hệ da thịt, nhưng vẫn chưa đến trình độ sống chết có nhau, chuyện gì cũng sẵn sàng chia sẻ. Ngay cả Lăng Phong cũng giấu diếm vài chuyện thôi.

Cái quan trọng cần nghĩ là, nó lại là đồ vật từ thời kỳ Chu Xán?

Lại là Chu Xán.

Thế thì, vì sao lão Cố điên lại nói chưa từng nghe qua?

Lão già chết tiệt. Nói như vậy, một là lão ta cố tình giả ngu giấu Lăng Phong. Hai là, lão ta thực không biết, vì lão căn bản không phải một kẻ đầu

thai 600 năm gì cả, mà chỉ là một tên già bịp bợm.

Nhưng lão lại ngầm giúp Lăng Phong vài lần. Vậy mục đích của lão là gì?

Muốn dẫn dụ Lăng Phong đi đào mộ Chu Xán, làm tốt thí hộ lão ta?

Cái này cũng có khả năng.

Thành Bích là người tỉ mỉ, nàng để ý nét mặt của Lăng Phong, giọng trở nên nhu mì:

- Chàng... đang giận ta sao?

- Làm gì có?

Lăng Phong không hiểu sao Thành Bích lại hỏi vậy. Có lẽ lúc hần suy nghĩ đến Cố lão, thái độ dữ tợn lộ ra ngoài, khiến nàng ấy nghĩ linh tinh đi.

Thôi vậy, chuyện này không cần để nàng ấy lo lắng. Liền ôm nàng vào lòng.

Còn Thành Bích, lại đang sợ Lăng Phong giận vì biết mình còn giấu hần.

Thực ra, đêm qua nàng đã muốn nói ra tất cả về mình, mục đích để ngăn cản Lăng Phong lại gần. Nhưng hần lại không cho nàng nói.

Bây giờ thì hai người đã thế này rồi, nàng cũng ngầm quyết định xong. Chuyện riêng nàng sẽ tự mình giải quyết, rồi sau đó cả đời đi theo hần.

Đôi tình nhân cùng lo nghĩ cho đối phương, cùng lâm vào trầm mặc.

...

Sáng hôm sau.

Lăng Phong quyết định quay lại Thái Nguyên. Hấn cũng muốn ở thêm bữa ăn chực. Nhưng Thành Bích sẽ đi, hấn mà ở lại tuy được ăn lại mất ngủ.

Hai người vừa dắt nhau ra khỏi phòng, đã có tiếng thẳng nào đó chầm chọc từ xa:

- A, ta bây giờ phải xưng hô là Đại Đường gia, hay là Bang chủ phu nhân đây?

Ra là đám Bạch Ngọc Đường. Đêm qua không biết có an ổn ngủ trong trang không, hay lại dạo một vòng chòm cửa rồi.

- Chuột chết, đừng có làm bậy.

- Gì đấy, có mỹ nữ là quên bạn ngay sao?

Thành Bích nhìn Tam Thử, niềm nở hỏi:

- Ba vị này là?

Lăng Phong liền giới thiệu qua loa. Thành Bích chỉ gật gật đầu, nàng không ấn tượng gì nhiều với nhóm Bạch Ngọc Đường. Nhớ ra gì đó, nàng hỏi:

- Đúng rồi, chàng ở trong thành, đang phải thuê phòng đúng không?

Lăng Phong gật đầu khổ não, nhớ đến cái khách điểm khổ ải đó...

Thành Bích liền ngỏ lời:

- Thực ra, Trường Phong sở hữu một khách điểm nhỏ trong thành. Nếu chàng đến đó ở, thì không phải lo chi phí nữa.

- Vậy thì tốt quá, khách điểm tên là gì?

- Là Chu lâu...

Lăng Phong Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, không khỏi chột dạ nói:

- Chu lâu? Có phải cái khách điểm ở trong hẻm...?

- Đúng vậy, khách điểm đó là để người mình ở, cũng không phải để kinh doanh thật. Chàng đến sẽ thấy khá bất bát, thực chất chỉ là nguy trang thôi.

Lăng Phong nghe vậy liền có chút khâm phục Thành Bích. Xem chừng đằng sau nàng còn cả một hệ thống dài hơi, Nam phủ ở Đại Danh cũng chỉ là một trong số đó mà thôi. Tuy hẳn đã phát sinh quan hệ, nhưng muốn hoàn toàn kiểm soát nàng thì còn xa lắm.

Chỉ nghe Thành Bích nói:

- Có điều, chàng đợi vài hôm mới nên tới. Ở đó đang có một nhóm du côn thuê, phải sắp xếp để chúng đi khỏi rồi dọn dẹp lại đã. Đáng giận nhất là, có kẻ ở trọ thì thôi đi, còn góp ý với tiểu nhị đòi sửa thành thanh lâu. Thật là một tên dâm tặc!

Lăng Phong mặt đỏ như gan heo, cười khan:

- A, khụ, khụ! Người ta chắc cũng có ý tốt ấy mà.

Cùng lúc, ở một góc gần đó, lại đang có một đôi ánh mắt, tuy xinh đẹp nhưng lại bùng lửa nóng, ghen tức nhìn Lăng Phong Thành Bích.

- Hừ, ả dâm phụ.

- Sư muội, chúng ta đi thôi, còn phải về phục mệnh với Thiên Tuế nữa.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 276

Report Chính Mình

Chu lâu.

Lăng Phong trở lại khách điểm thì trời đã sắp trưa. Đang hồi hải đi vào cửa thì đụng phải ai đó, tay hắn hình như còn chạm phải cái gì mềm mềm. Bắn vào xúc giác của Spiderman, lập tức đoán kia là nữ. Lại bằng khứu giác của Batman, khẳng định là mỹ...

Ngẩng đầu lên thì tụt hứng.

Ra là xú nữ Lâm Hàm Uẩn. Đằng sau là Thanh Vân và tiểu tử Hoa Lê, Đoan thúc không có mặt.

Có điều từ từ, làm sao ánh mắt nàng ta lại đắm đuối như vậy. Không phải đã thích Phong ca rồi đi?

Lăng Phong lập tức rùng mình một cái. Bỏ đi bỏ đi, nay đã có mỹ thê Thành Bích rồi, tuyệt đối không được để bà cô này có cơ hội tán tỉnh, bằng không khiến Thành Bích hiểu nhầm thì mất ăn.

Lập tức mở miệng thô lỗ gì đó, rồi đi thẳng vào trong.

...

Lâm Hàm Uẩn vừa dậy muộn, nàng có việc phải rời khách điểm. Đêm qua Lăng Phong không về, nàng còn nghĩ linh tinh một lúc mới ngủ.

Ai ngờ sáng ra cửa thì lại đụng phải hăn. Hai người không may va vào nhau, nàng chỉ thấy hăn luống cuống lung lay. Sau đó hăn đứng thẳng nhìn nàng, mắt đảo liên tục, rồi mở miệng nói một câu gì đó nàng nhất thời không nghe rõ.

Hôm nay nàng tuy vẫn hóa trang khuôn mặt, nhưng vì ra ngoài nên ăn mặc tỉ mỉ hơn một chút, xem ra hăn bị thu hút nên đã khen nàng gì đó đi.

Chờ cho hăn đi khuất, Hàm Uẩn mới hỏi ai đó:

- Thanh Vân, vừa rồi hăn nói gì với ta vậy?

Nam Cung Thanh Vân mặt có chút cổ quái, ấp úng:

- Cũng không hay lắm, không cần nhắc lại đâu.

- Cứ nói đi.

Nam Cung Thanh Vân lưỡng lự một hồi, rút cục đáp:

- Hăn nói, “mắt để dưới mộng à”.

- Hăn thật là để ý ta.

Nam Cung Thanh Vân không khỏi che mặt. Lâm đại tỷ bị làm sao vậy? Mê trai sao? Vẫn là Thanh Vân cô nương định lực tốt, không xem lũ đàn ông yếu ớt Đại Tổng này vào mắt.

Bỗng có tiếng ai đó:

- Thanh Vân cô nương, hôm nay trời xấu quá nhỉ?

Nam Cung Thanh Vân quay qua, phát hiện là Tần Quyền, cũng vừa đi đâu về.

Ai da, tên này hôm nay sao lại đẹp trai thế nhỉ?

- Người vừa đi... mua sắm về sao?
- À, đi tĩa chút tóc thôi. Cô nương ra ngoài?
- Ta đi với Hàm Uẩn tý một chút.

Tần Quyền niềm nở:

- Khi nào xong việc, có muốn cùng ta đi đâu đó nghiên cứu chút “vân vũ chi thuật” không?
- Bậy quá đi.
- Ài, bậy gì? Cô không biết chứ, quê nhà ta ở tây bắc, hay bị hạn hán lắm.

...

Lăng Phong trở về phòng riêng, suy nghĩ vài việc cần làm.

Thứ nhất, là phải viết một bức thư về nhà báo tin. Ài, mà chắc phải viết làm hai bức, một bức riêng cho Công Tôn Dao. Trước khi đi đã hứa hẹn tìm hiểu nhau tiến đến hôn nhân. Bây giờ lại phát sinh chuyện với Thành Bích.

Nói thực lòng Phong ca cũng muốn tham lam lấy luôn cả 2. Chỉ là nghĩ lại, cho dù muốn lấy cả 2, thì đằng nào cũng phải nói thật ra đã. Bày trò lừa dối 2 nàng ấy, sẽ bị độc giả chửi chết.

Trong thư nên viết gì đây?

Nên là “xin lỗi, ta đã có bạn gái, nàng đừng chờ ta nữa”.

Hay là “xin lỗi, ta đã có bạn gái”.

Hay chỉ “xin lỗi”.

Hay để trắng luôn cho nó trầu trượng?

Khó nghĩ khó nghĩ quá.

Tạm ném chuyện thư nhà ra sau, Lăng Phong lấy tư liệu mật thám chỗ Đại Tiểu ra, nghĩ đến tiếp theo phải làm gì.

Chuyện thứ nhất, do thám Triều Lam coi như bước đầu thuận lợi. Thu được vài tin tức có ích, tỷ dụ thành phần đường lối Hạo Khí Minh. Chỉ có kế hoạch cụ thể của chúng là tạm chưa rõ. Lăng Phong cũng đã đánh hơi thấy Triều Lam có ai đó giật dây, chỉ là không đủ tai mắt khẳng định.

Chuyện thứ hai, chính là bảo hạp.

Nhiệm vụ mô tả, bảo hạp này tuy nằm trong chỗ cống vật sang Kim, nhưng được quan chính sứ cầm riêng chứ không lẫn cùng cống phẩm. Xem ra triều đình cũng e sợ bị đạo tặc cướp đi. Ngoài ra không nói vì sao đã cống đi còn phải mật thám bí mật cướp về.

Quan trọng là, nó không phải một quyển mật tịch như lời Triều Lam, mà là một mảnh bản đồ.

Rút cục là bản đồ gì mà trọng yếu như vậy?

Chuyện thứ ba, điều tra chuyện cổ quái trong thành. Lăng Phong đọc qua tư liệu về nó, không khỏi dần thấy thú vị.

Đầu tiên, là việc Dương Diệu Chân 2 năm trước tập võ từng bị thương bất tỉnh, cứ tưởng sẽ chết lại không chết.

Cái kịch này, thấy quen ghê nha.

Sau đó, mặc dù tư liệu nói chủ yếu về chuyện lạ xảy ra ở Thái Nguyên 2 năm qua, nhưng vài chỗ lại dẫn chứng những mẫu chuyện tương đồng trong lịch sử. Tỷ dụ chuyện một đứa trẻ vừa sinh ra đã biết nói, thông minh

khác thường, làm ra những đồ vật cổ quái. Hoặc là, chuyện một người bệnh tình dậy nói kiếp trước mình là ai ở đâu.

Hồi trước Lăng Phong đọc báo lá cải trên mạng, những chuyện này hẳn đọc nhiều, chẳng bao giờ tin. Nhưng là, hiện tại thì hẳn tin.

Lại đọc tiếp một đoạn, hẳn bỗng nhú mào.

Chỉ thấy có ai đó bổ sung vào một dòng chú thích rất mờ, “... tương tự Chu Xán”.

Cái gì tương tự Chu Xán?

Mà lại là Chu Xán?

Lăng Phong tra không ra tạm bỏ qua. Nhưng rồi lại nhú mào, vì phát hiện một vấn đề khác.

Mật Thám ty hóa ra còn ngầm điều tra những chuyện kiểu này trong thiên hạ? Nói như vậy, Lăng Phong hẳn liệu có bị âm thầm làm hồ sơ rồi không?

Chắc là có rồi.

Nghĩ cũng đúng. Cứ thử nghĩ, xã hội đang yên lành, đột nhiên có kẻ liên tiếp làm ra những việc kỳ quái mới lạ. Có lẽ đa phần quần chúng chỉ tò mò, nhưng cũng sẽ không thiếu tổ chức ngầm để mắt đến.

Thế vì sao trong mấy kịch bản hẳn đọc, đám nam chính khác làm ra lắm chuyện cổ quái vượt thời đại như vậy, nhưng lại chẳng có ai nghi ngờ, cứ mặc hẳn tung hoành?

Vì người cổ đại chỉ là một lũ ngu ngốc?

Hay tác giả cố ý quên?

Chắc cả hai đi. Cho nó dễ tự sướng.

Trở lại chuyện Thái Nguyên.

Lăng Phong đã hỏi được, cái chỗ bàn chải kia là ai đem bán ra. Chính là vị Dương tiểu thư kia, có Vương gia dặn nên lão bản mới úp mở không dám nói.

Những phát minh của nàng ta, cách nói chuyện kiểu Hàn của nàng ta, chỉ có một cách giải thích...

Dương Diệu Chân, khả năng rất cao, cũng là từ tương lai xuyên về.

Điều này cũng không có gì phải bất ngờ.

Lăng Phong xuyên được, ai quy định người khác không xuyên được?

Lại nói, truyện xuyên không thường thì cả truyện chỉ có một người “được phép” xuyên không. Vì sao vậy?

Lại như trên, tiện để nhân vật chính tự sướng, cả thiên hạ ta là vô địch. Bởi nếu có thêm một người, lập tức thế giới sẽ không còn của riêng hẳn nữa. Nó giống như người games mà offline vậy, một mình muốn làm gì thì làm. Nhưng ra online một cái, người liền bị vui đập thê thảm.

Ngẫm lại, tình cảnh của Lăng Phong bấy lâu cũng như vậy. Hẳn online, cho nên thảm.

Người cũng đừng trách, Phong ca sao lúc nào cũng cứ lấy truyện xuyên không khác ra so sánh này so sánh nọ. Xuyên rồi thì cứ kệ m* đi.

Ài, có đầu có óc thì phải biết ngẫm nghĩ về cuộc đời nha, đâu thể nào cứ cầm đầu đi đánh boss. Phong ca rõ là một kẻ xuyên không, không lấy truyện ngày trước đọc ra, so sánh tránh sai lầm, thì biết lấy cái gì tra cứu đây? Sách vật lý học? Hay là Kim Bình Mai?

Chẳng qua, Lăng Phong cũng thấy mình nghĩ xa, liền thở ra một ngụm trọc khí.

Chuyện của Dương Diệu Chân cũng chỉ là đoán, cần phải gặp xác minh mới được.

Có điều, tỷ dụ xác minh xong nàng ta thật sự xuyên không, thì báo cáo về Tổng bộ ghi thế nào? Report nàng ta, cũng tức là report chính Lăng Phong.

Đau đầu.

Dù thế nào, trước mắt cũng phải ở Thái Nguyên tiếp một thời gian rồi tính.

Cũng may, Chu lâu này lại là của Thành Bích, vậy thì Lăng Phong không còn phải lo tiền ăn ở nữa, có thể thoải mái mà ở Thái Nguyên.

Nhưng là, hẳn lại không thể ở không. Đây chẳng phải thành ăn bám đàn bà sao? Nhất định phải tự tay kiếm ra tiền.

Tiền thôi mà. Phong ca là ai đây? Chủ tịch Hội đồng quản trị Phong Vân đoàn. Cả cái tập đoàn còn làm được, một chút tiền vật cho Phong Vân bang qua ngày thì có cái gì khó khăn chứ...

Lăng Phong lập tức đập cửa xông ra hét:

- Các đồng chí đâu, họp!

...

Trong lúc này, ở một tửu lâu ở bên kia thành. Tửu lâu Đại Tiểu gặp Lăng Phong lần trước.

Trong phòng VIP lầu hai đang có bốn người. Thành Bích và một lão già đang ngồi đối diện nhau, sau lưng mỗi người đều có cận vệ. Một là Đại Dao, người kia đeo mặt nạ bạc.

- Quốc sư xem ra vẫn khỏe.

- Không dám. Vương gia đang gặp khó ở phương nam, thế nhưng phu nhân khí sắc lại tốt hơn nhiều.

Thành Bích không khỏi tim nhảy một cái, thầm hô lão già này mắt cáo.

- Quốc sư nói quá rồi. Thành Bích trước sau như một, đều vì Vương gia mà lo nghĩ.

- Phu nhân nói vậy khác nào xem thường lão phu mắt kém?

- Quốc sư trí tuệ hơn người, Thành Bích nào có ý đó.

Thành Bích nói xong đành trầm mặc. Trước mặt lão già thành tinh này, trình độ "chơi chữ" của nàng thua kém nhiều.

- Haha. Nếu như chuyện phu nhân ngầm lôi kéo quan lại sau lưng Vương gia là vì lo nghĩ cho Vương gia thật, vậy thì coi như lão phu già cả rồi đi.

Thành Bích lộ vẻ khổ sở, nói:

- Hai mẹ con chúng ta bị Hoàng tử Hanh hại suýt mất tính mạng. Nếu không chuẩn bị đường lùi mà nói, chỉ e hôm nay cũng không thể ngồi đây...

Lão Quốc sư kia giọng lạnh nhạt:

- Hoàng tử Hanh làm vậy tuy hơi thô, thế nhưng chính hợp ý lão phu. Tương lai kế thừa Vương gia, không thể nào mềm yếu chần chừ được.

Thành Bích nghĩ thầm mà tức giận.

Tên Triệu Hanh kia giết anh cướp ngôi Thái tử, suýt nữa hại chết mẹ con nàng, đằng sau còn giết thêm không ít người, thế nhưng trong mắt lão Quốc sư này lại là "tâm ngoan thủ lạt" có tướng mạo để vương, chỉ e Yên Vương cũng nghĩ như vậy. Nếu bọn họ biết chuyện Triệu Hanh hiếp cả em gái, vậy thì không biết sẽ nghĩ thế nào.

Suy nghĩ của những kẻ biến thái vì quyền lực này, cũng chỉ biến thái mới hiểu nổi.

- Phu nhân lần này đến Thái Nguyên, xem ra vì chuyện người Tống đi sứ?

- Quốc sư quả nhiên cao minh.

Thành Bích khen lấy lệ. Lại nghe lão ta nói:

- Lần này, các nơi đều nhắm vào cái sứ đoàn này. Bản thân người Tống, chỉ riêng phe ủng hộ đi sứ đã chia năm xẻ bảy, đừng nói gì những kẻ muốn phá hỏng. Người Kim cũng chia làm hai, một bên muốn nhận cống vật rồi lạt lọng, một bên muốn lạt lọng trước đồ thừa cho phe khác. Thiết nghĩ phu nhân có lẽ cũng nhìn ra mối quan hệ này đi.

Thành Bích gật đầu đồng ý. Lão Quốc sư tiếp tục:

- Chẳng qua, ngoài những thế lực chính trị này, còn có thêm vài thế lực ẩn náu theo dõi. Bọn họ chưa chắc sẽ ra tay. Nhưng nếu có ai đó thọc tay phá mất thế cân bằng này mà nói, vậy thì cũng chưa chắc... Phu nhân không biết có dự tính gì?

Thành Bích da mặt hơi tái, chỉ sợ lão già này nhìn một cái đã thấy luôn chủ ý của nàng.

Không chờ Thành Bích hồi đáp, lão ta đã phẩy tay áo:

- Lão phu có hẹn cùng bằng hữu, xem ra đành phải phiền phu nhân hôm khác.

Thành Bích bị đuổi, chỉ nhoẻn miệng cười lấy lệ. Tốt xấu cũng là phu nhân một phủ mấy năm, hàm dưỡng của nàng rất tốt. Nàng cất làn váy nhẹ nhàng đi xuống cầu thang, phong thái vô cùng uyển chuyển. Phía sau Đại Dao vẫn như hình với bóng đi theo.

Lúc hai người sắp xuống hết cầu thang, có một lão nhân đi từ hướng ngược lại. Thành Bích đang muốn giấu mình, nên cũng không quá để ý.

Nhưng ngay lúc hai bên lướt ngang qua nhau, cả người Đại Dao cứng ngắc lại. Gã như ngừng thở, thanh Yển Nguyệt Dao rung lên bần bật như sắp phát ra tiếng ngâm.

Thành Bích dường như cũng cảm nhận được sức ép, kỳ quái hỏi:

- Sao vậy?

- Siêu cao thủ.

Thành Bích quay đầu nhìn, vừa định thi triển Khai Thần Thuật thì chỉ nghe “hừ” một tiếng, thần lực nàng bị đẩy lùi.

Lão nhân kia nhắc nhở xong lại tiếp tục đi, thế nhưng lại vào chính phòng Thành Bích vừa ra.

Nàng không khỏi nhú mày.

Người này, hình như nàng đã gặp qua.

Không chờ nàng hỏi, Đại Dao hiểu ý đã xác nhận hộ:

- Chính là lão ta.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long
www.dtv-ebook.com

Chương 277

Dược Vương

Sảnh Chu lâu.

"Cạch"

Lăng Phong trình trọng đặt xuống bàn một thỏi bạc, nghiêm giọng nói:

- Các đồng chí. Có biết đây là gì không?

- Bạc?

Mấy anh em nhìn nhau.

Lăng Phong lời lẽ thống thiết:

- Đây không phải là bạc thông thường. Mà là cơm canh, là máu thịt, là phân... khụ. Nói chung, là sinh mạng của chúng ta.

Anh em mờ mịt. Lăng Phong rút cục nói tiếng người:

- Quý bang, chỉ còn có chừng này mà thôi. Hết hôm nay là đói rồi. Đó là còn chưa kể sắp tới hạn nộp thuế cho quan phủ nữa.

Bạch Ngọc Đường lập tức cười xòa:

- Ôi dào, tưởng chuyện gì. Bốn Thử nhớ phủ Tấn Vương còn có vài món bảo vật, nhón một cái là đủ ăn nửa năm.

Lăng Phong chặn lại:

- Không được. Đã vào Phong Vân, cấm chỉ ăn trộm.
- Không ăn trộm? Vậy để Tưởng Bình đi đánh đàn, đánh đến khi nào người ta khóc lóc nộp đủ tiền mới cho đi?
- Vậy sang ăn cướp m* rồi.

Bạch Ngọc Đường vẫn không nản lòng:

- Để Lư Phương ra phố, thấy xe ngựa nhà giàu nào thì đâm đầu vào?
- Móa, đó là ăn vạ.

Lăng Phong chịu hết nổi, khóc nói:

- Thôi, dừng đi. Con lạy các ngài, quên tôn chỉ của bang rồi sao?
- Tôn chỉ gì?
- Phải có văn hóa nha. Làm cái nghề gì nó văn hóa, nó lương thiện một chút không được sao?

Bạch Ngọc Đường hoàn toàn nghiêm trang, phẩy quạt quái soạt nói:

- Thì bốn Thử cũng rất có văn hóa và lương thiện mà. Người tưởng ai đi ăn trộm cũng biết cầm kỳ thi họa như anh em bọn ta chắc?

Tưởng Bình đề xuất:

- Ta vừa linh cơ chớp động, nghĩ ra một bài “anh em văn hóa”, nghe không?
- Thôi không cần đâu.

Lăng Phong che mặt, đám này mà “cầm kỳ thi họa”? Cầm đồ thu nợ còn không sai biệt lắm.

Nhìn Lăng Phong khổ não, Bạch Ngọc Đường ngẫm chốc lát cẩn trọng nói:

- Rồi, muốn hành xử văn hóa đúng không? Ta có một chủ ý, Lôi Trăn đi một chuyến là xong.

Chỉ thấy Lôi Trăn đang ngồi một góc, lôi đạn được ra lau chùi. Anh em cũng đều biết ý tránh xa, còn dựng bàn ghế lô cốt chắn ở giữa, có phát nổ cũng không bị trực tiếp thổi bay.

Lăng Phong dự cảm chẳng hay ho gì, nhưng cũng hỏi:

- Hắn đi làm gì mà một chuyến là xong?

Bạch Ngọc Đường thần nhiên:

- Xin quyền góp.

- Quyền góp? Vậy còn được.

Lăng Phong thở ra, rút cục cũng có chủ ý tốt. Khởi nghiệp phải xin quyền góp, hiện đại gọi là nguồn vốn cộng đồng, đẩy ra đó thôi.

- Mà... quyền thế nào? Sao chỉ có Lôi Trăn đi?

- Quá đơn giản, để hắn ôm hùa được vào vài cái nhà giàu, đứng giữa sân hô lớn “quyền tiền”, còn sợ không xin được?

Ai đó mắt trợn ngược, nước mắt chảy ra:

- Đúng là... xin được thật!

...

Lại lát sau.

Chỗ kế hoạch thối hoặc của Ngũ Thử đều bị phủ quyết, Lăng Phong đảo mắt nhìn một lượt nhìn mấy huynh đệ vẫn đi theo mình, Tần Quyền Lăng Hổ.

Tần Quyền là đứa trử tiền riêng nhiều nhất, lập tức chột dạ rào trước:

- Tứ ca, nếu người muốn gom tiền của anh em làm quỹ chung, thì không được đâu. Đệ đang tích tiền mua đất, đệ hứa với Sư Sư rồi. Huynh cũng biết đấy, bây giờ nhà đất tăng giá...

Lăng Phong khuyên nhủ:

- Ài, bây giờ còn ai mua nhà chứ? Chịu khó kiếm cái chung cư... Bỏ đi. Đại khái là người vào thanh lâu ở cùng nàng ấy luôn, chẳng phải nhất cử lưỡng tiện?

- Vậy sao được? Đệ còn phải đầu tư nhan sắc tán tỉnh Thanh Vân nữa.

Lăng Phong che mặt.

Cũng phải nói, thằng nhãi Quyền này dạo gần đây không biết học ai, ăn diện như idol. Nếu Lăng Phong không nhầm, còn nhuộm cả tóc. Hắn cũng không rõ nhuộm tóc thì cổ đại có hay chưa nữa.

“Két”

Đúng lúc, cửa lớn mở toang.

Mấy người Lâm Hàm Uẩn trở về, lần này thì có cả Đoan thúc.

Lăng Phong không muốn để ý, nhưng lại có đứa khác không nhịn được:

- Thanh Vân muội muội, về rồi sao? Chuyện vân vũ chi thuật trưa nay...

- A, không biết. Ta không quen người.

Lâm Hàm Uẩn hiếu kỳ nhìn sang, rồi lại nhìn đám Lăng Phong, hỏi:

- Các người lập bang ra, không đi ra ngoài làm việc kiếm tiền, cứ ngồi cả ở đây làm gì vậy?

Lăng Phong lập tức ho khan:

- Khụ khụ. Cô thì biết cái gì? Ngồi một chỗ vẫn kiếm ra tiền mới là cao thủ đích thực...

- Thật sao?

Lâm Hàm Uẩn cười cười, đánh mắt với Nam Cung Thanh Vân. Nàng kia liền nhìn Tần Quyền:

- Tần đại ca, các người đang làm gì vậy? Thực sự ngồi một chỗ chờ tiền sao?

Lăng Phong lập tức gằn giọng nhắc nhở:

- Tần Quyền, mặt mũi, giữ lấy mặt mũi.

Thanh Vân lập tức tăng liều:

- Nếu người nói, ta sẽ... sẽ bàn bạc “vân vũ chi thuật” với người.

- Thật không?

- Quyền đệ, anh em ta kết nghĩa...

- Bọn ta chỉ còn có một lượng bạc, đang bí không biết làm sao kiếm ra tiền ăn ngày mai.

Cả đám ngã chổng vó lên trời. Con m* nó, chỉ vì một câu hện mơ hồ của gái mà bán đứng cả bang. Người ta nói là “sẽ bàn” với người mà thôi, còn không có nói là mấy giờ mấy phút ngày bao nhiêu đấy. Thật là chẳng có tí kinh nghiệm gái gú gì cả.

Lâm Hàm Uẩn lập tức cười nói:

- Lãng Phong, có cần ta cho vay không? Sau này lúc nào trả cũng được.

Lãng Phong mặt đen thui.

Dạo này rơi rớt đến trình độ gì đây. Chỗ ở có một em bao, tiền tiêu vặt lại một em khác cho vay. Càng nghĩ càng thấy nhục.

Lãng Phong nhìn vẻ mặt đắc ý của Lâm Hàm Uẩn, không nhịn được nghĩ cách trả đũa:

- Có phải hôm trước chúng ta bàn đến chỗ tử võ không có phần thưởng?

Có ai đó đáp:

- Đúng vậy.

- Ta tìm ra cái để treo rồi.

Nói rồi chỉ vào Lâm Hàm Uẩn:

- Chính là nàng ta. Tuy nàng ta xấu một chút, hy vọng cũng được trăm lượng.

Lâm Hàm Uẩn bức tức:

- Người là gì chứ? Lại dám đem ta ra bán?

Lãng Phong vờ mắt diếc tai ngơ. Lại có đứa nào đó phối hợp:

- Bang chủ, khả thi không vậy?
- Thiên hạ trăm vạn người, cũng không loại trừ có kẻ mắt thẩm mỹ kém.
- Lãng Phong...

Lãng Phong vẫn thao thao bất tuyệt:

- Chỉ sợ là, tính khí cô ta như vậy, bị trả hàng chúng ta còn phải bồi tiền... Áiii.
- Người rút cục có nghe ta nói không? Thật sự quá mất tôn trọng.
- Cô vừa nói cái gì cơ?
- Người... Hìhì.

Lâm Hàm Uẩn bỗng nhiên cười rộ lên, sau đó quay đầu đi thẳng về phòng.

Đến lượt Lãng Phong bức bối. Nàng ta cười cái gì?

...

Lâm Hàm Uẩn đi xong, Lãng Phong lại quay về chủ đề tiền bạc đầy bế tắc.

Đang lúc bàn thêm vài kế hoạch bảo kê trông giữ xe lật vật với đám Ngũ Thử, lại có tiếng tên nào đó lóng ngóng bên cạnh:

- Bang chủ, nghe nói huynh đang tìm kiếm Đoạn Cân Nhẫn?
- Ngươi biết gì sao?

Ra là tên bán thuốc tăng trọng, tuyển ở ngoài chợ hôm nọ, tên đầu Điền Khai Quang.

Bấy lâu Lăng Phong hỏi thăm trong giang hồ, đều chẳng có tin gì về thứ này, toàn là tin lừa đảo. Mãi mới có Thành Bích bật mí một chút. Lại không nghĩ đến, tiểu tử buôn cần sa này cũng biết.

Nghĩ lại cũng thấy hợp lý. Làm nghề nào sẽ có đường tin của nghề đó. Không phải cứ võ công thật khủng thì cái gì cũng biết.

Chỉ nghe Điền Khai Quang lúi cúi nói:

- Nó là một loại mê dược kiêm độc truyền kỳ trong giới dược sư, dược phương đã bị thất truyền. Hồi trước có một đoạn thời gian, có kẻ trả giá cao để mời người phỏng chế lại nó. Cho nên ta biết một chút.

- Nó có cách giải không?

Điền Khai Quang lắc đầu:

- Theo ta biết là không. Chính vì không có nên mới thành truyền kỳ.

Lăng Phong thất vọng. Bạch Ngọc Đường lại góp lời:

- Nếu là đồ có độc, ta nghĩ người nên tìm Đường môn mà hỏi.

- Đường môn?

Lăng Phong nhú mày.

Lăng Phong từng nghĩ đến Đường môn, vì môn phái này nổi tiếng về độc. Nhưng vì chẳng có manh mối nào dẫn về Đường môn, hẳn không nghĩ sẽ đi tìm họ thật. Như vậy quá mơ hồ đi.

Nói giống như, người nhà người bị bệnh ung thư vú. Người nghe nói ở bên Mỹ có một bác sĩ giỏi trị ung thư, liền bỏ công sang đó tìm. Đến nơi mới biết người ta chuyên trị ung thư cổ tử cung...

Lôi Trấn đột nhiên lại chen vào:

- Tìm Đường môn? Cũng không dễ như vậy.

Bạch Ngọc Đường nhớ ra cười:

- Quên mất, có lẽ Lôi ở đây còn phải hỏi ai. Lôi gia của hắn chế hỏa dược, cùng Đường môn chế ám khí là quan hệ họ hàng đó.

- Vậy sao?

- Hừ, ai họ hàng với chúng?

Lăng Phong trước giờ không điều tra thân phận Ngũ Thủ, cũng không nghĩ đám trộm vặt này còn có gia tộc dữ như vậy.

Chỉ nghe Lôi Trấn bĩu môi:

- Đường môn không như giáo phái khác, có sẵn địa chỉ đến đó là xong. Người nên biết Thực trung khá tách biệt Trung nguyên, không khác nào một phiên quốc. Dân tộc ngôn ngữ cũng đều bất đồng. Đường gia ở Thực trung không khác nào Hoàng gia ở Trường An, người thường khó gặp. Đừng nói là vừa gặp không khéo đã bị độc chết.

Lăng Phong mù tịt về quan hệ võ lâm, nhân tiện hỏi:

- Nói vậy chẳng lẽ Đường môn cả đời không tiếp xúc với Trung nguyên?

Bạch Ngọc Đường nói:

- Có.

- Như thế nào?

- Bọn chúng ám sát ai thì sẽ tiếp xúc người đó.

- Khụ, cảm ơn đã nói cho ta biết.

- Không cần khách sáo.

Lăng Phong mặt xám xịt, khách sáo cái mông. Lại hỏi:

- Vậy độc Đường môn chỉ có người Đường môn dùng? Hay có thể bán cho người ngoài?

Nghĩ gì đó lại ra chỉ thị luôn:

- Từ từ, Bạch Ngọc Đường đứng sang bên, để Lôi Trấn nói thôi.

Lôi Trấn hắng giọng:

- Cái này... rất khó nói.

Lăng Phong suýt chút thổ huyết.

May là lão Lôi cũng không troll lâu, rút cục cũng nói thật:

- Phân nửa các phân đường của Đường môn chuyên về chế tạo ám khí và độc dược. Độc Đường môn ở Trung nguyên cũng thi thoảng có. Chỉ là hơi hiếm và đắt đỏ. Do Đường môn tuồn vào Trung nguyên bán với giá cao.

Lăng Phong gật gù. Môn phái lớn như vậy, không bán chút đồ vật kiếm tiền cũng khó.

Chẳng qua, nếu đã là hàng buôn lậu, vậy thì có đến Đường môn tra cũng vô ích rồi.

Lăng Phong thất vọng:

- Chẳng lẽ thật sự không có ai giải được sao?

Điền Khai Quang bỗng nói:

- Vậy thì cũng không chắc. Có thể một người biết.

- Ai? Mà cấm troll.

Điền Khai Quang không biết troll là con gì, nhưng chỉ cần khôn lanh tí cũng đoán ra nghĩa của nó. Hắn cũng dần quen với kiểu dùng từ lạ của Lăng Phong, nói:

- Được Vương.

- Được Vương?

Đến lượt Bạch Ngọc Đường lắc đầu:

- Nếu người muốn tìm Được Vương, vậy thì khó lắm. Vì căn bản không ai biết ông ta ở đâu cả, thậm chí còn sống hay đã chết cũng chịu. Nghe nói những chục năm trước có đợt dịch bệnh, người chết lên đến cả vạn, Được Vương mới xuất hiện một lần. Buồn cười là không phải để cứu vớt gì bách tính, mà chỉ để tìm hiểu cái dịch bệnh đó ra sao, thử thuốc trên vài người xong rồi biến mất.

Lăng Phong suýt ngã ngựa:

- Nhân cách vậy mà cũng gọi là Được Vương?

Bạch Ngọc Đường tặc lưỡi:

- Thì đúng rồi. Nếu ông ta mà chịu cứu người, thì người ta đã gọi là Được Thần Được Tiên, chứ không gọi là Vương.

Lăng Phong cười khở. Nói cũng phải, phàm vương giả đều vô tâm.

- Thế nhân bây giờ cũng rất kỳ quái. Cứ thích đi tôn thờ mấy kẻ lập dị như vậy làm thánh làm vương. Cầm Mao Thử ta đang phấn đấu làm Thử Thánh đó, anh em giúp đỡ một chút.

- Khục.

Lăng Phong ho khan.

Y Thánh Được Vương gì đó, nói thì nói thế, có phần quá cao xa viễn vông, Lăng Phong không mơ mộng sẽ tìm tới.

Lăng Phong từng suy nghĩ thực tế hơn, ví dụ Y Quan viện trong hoàng cung. Dù sao kia cũng là nơi tập trung danh y trong thiên hạ, biết đâu sẽ có người tài giỏi.

Chỉ là Lăng Phong là dân thường, làm sao liên hệ được Y Quan viện? Nếu là đại thần trong triều may ra.

Lăng Phong bất chợt vỗ đầu.

"Làm sao quên mất. Anh đang là nhân viên tình báo quốc gia còn gì?"

Xem ra phải phấn đấu công tác một chút, lông bông giang hồ làm đại hiệp ích lợi cũng không bao nhiêu. Ví như lập công lao lớn, đến lúc thưởng phạt thay vì tiền bạc chức vụ, thì yêu cầu Y Quan viện xem giúp bệnh cho mẫu thân, cái này cũng không phải không thể.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 278

Ăn Trộm Thì Được, Bán Thuốc

Luyên thuyên một lúc, Lăng Phong mới nhớ ra, nội dung cuộc họp hôm nay vẫn chưa bàn xong.

Lăng Phong bất chợt cảm giác bất lực.

Hắn vốn nghĩ, mình có kiến thức ngàn năm, muốn kiếm tiền không khó. Thực tế thì cũng không khó thật, nhưng ít nhất phải có một chút căn cơ. Nói tỷ dụ hồi đó làm trang phục, thì có sẵn nhân vật lực của Lăng gia tơ lụa rồi. Hay như lúc lập Phong Vân đoàn, thì nhờ mấy vạn tiền vốn từ đánh bạc.

Còn nếu dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng đúng nghĩa, lại còn phải kiếm ngay trong nay mai, thì hẳn quả là kẹt cứng.

Bỗng nhớ ra gì đó, hắn quay qua Điền Khai Quang:

- Tiểu Điền. Quên mất nha. Người có hiểu biết về thuốc như vậy, mở cái tiệm thuốc thì tốn nhiều không, có kiếm được không?

Điền Khai Quang hưng phấn:

- Ai, ta còn đang tìm cơ hội nói với bang chủ đấy.

Cũng không chờ Lăng Phong hỏi, gã đã giới thiệu hàng:

- Bang chủ ngài xem. Đây là phối phương tuyệt mật do tổ phụ ta để lại. Trong đây ghi rõ cách điều chế 10 chủng thuốc mê nổi danh thiên hạ. Thuốc viên thuốc nước thuốc bôi, thậm chí là dạng bột để hít đều có. Chỉ cần xác định mục tiêu, để nàng ta tiếp xúc một cái là lập tức lên tiên luôn. Xong việc lại sẽ quên hết...

- A, lợi hại như vậy? Vậy phí tổn lợi nhuận thì...

Lăng Phong còn chưa kịp bình luận, đã bị một tiếng đập cửa ngắt mất.

“Ầm”

- Các người nếu mở tiệm này, bản cô nương là người đầu tiên đi báo quan.

Cả đám quay đầu nhìn, chỉ thấy Lâm Hàm Uẩn đứng đứng nổi giận đi ra lại.

Điền Khai Quang không phục nói:

- Lâm cô nương, chúng ta bán thuốc kiếm tiền, có làm gì sai mà phải báo quan.

- Hừ, thuốc gì còn được. Thuốc mê hại đời các nữ nhân, còn không phải là sai?

Không chỉ có Hàm Uẩn, Thanh Vân đằng sau cũng tức giận ra mặt.

Tần Quyền, lại lần nữa là đưa đầu tiên đầu hàng quân địch, ra vẻ xòe tay vô tội:

- Thanh Vân cô nương, ta không có ủng hộ nhé.

Cả đám anh em liền ném cho Tần Quyền ánh mắt khinh bỉ. Cũng chỉ có Điền Khai Quang là anh dũng tâm huyết với nghề, tiếp tục cự nự:

- Dùng thuốc cho mục đích tốt hay xấu là do người mua, đâu có liên quan người bán chứ? Tỷ dụ phu thê mua về tăng cường ân ái chẳng hạn.

Lâm Hàm Uẩn nhất thời bối rối:

- Nói cũng phải... A, không đúng. Không được là không được.

Bạch Ngọc Đường hắng giọng ngăn cản:

- Thôi được rồi, ồn quá. Ta nói rồi. Những lúc thế này, vẫn là để Cẩm Mao Thử ta tự thân xuất mã thôi. Đêm nay ta tới Vương phủ...

Lập tức trong sảnh là tiếng một nam một nữ đấu khẩu:

- Không được. Bán thuốc còn được, ăn trộm là vô văn hóa.

- Ăn trộm thì còn được, bán thuốc tuyệt đối không thể.

"Ăm"

Đúng lúc này, lại có tiếng đập cửa.

Cũng không biết hôm nay là ngày gì, làm sao lắm người thích đá cửa như vậy?

Chỉ nghe có tiếng hô hoán:

- Người đâu cả, Vương gia giá lâm!

"WTF?"

Lăng Phong úp sấp.

Bạch Ngọc Đường quả là đồ mồm thối, vừa đòi đi trộm Vương phủ, Vương gia liền tìm tới cửa.

Lăng Phong quay đầu ra nhìn.

Chỉ thấy một thanh niên ăn mặc không đến mức hoa lệ, nhưng ngọc bội ngọc bích lung lẳng bên hông. Được cái da mặt nhạt thếch, xem chừng vừa ngủ dậy. Hộ tổng gã là hai hàng thị vệ ưỡn ngực rút đao vây kín khách điểm, không khác gì FBI lùng bắt tội phạm.

Tấn Vương Triệu Đán.

"Thằng này đến làm gì? Bắt ta?" Lăng Phong chợt dạ nghĩ.

Hắn còn nhớ, tối qua Triển Chiêu gọi hắn lại, còn nhỏ giọng đe dọa vụ Bát Mỹ Đồ đã bị để mắt. Còn nói sẽ ém tin hộ Phong ca. Con m* nó, vừa quay đầu một cái sáng hôm sau đã bắn tin cho Vương gia đem quân sang.

Chờ chút, mà sao phải sợ.

Nếu có bắt thì phải bắt Bạch Ngọc Đường nha, thằng kia mới là thủ phạm chân chính.

Vừa định quay lại mở mồm chỉ điểm, đã thấy một cái bóng trắng lướt qua:

- Lão Lăng, bốn Thử phải đi làm, sắp trễ giờ rồi.

- Đi làm? Người làm gì mà sợ trễ?

- Ăn trộm.

...

Thủ phạm chuồn mất, tốt xấu cũng là bang chủ, phải trấn định. Lăng Phong đành làm mặt dày niêm mở đi ra:

- Haha, trời vừa sáng Điện hạ đã giá lâm, thảo dân không kịp...

- Không phải phí lời. Bắt hẩn!

Sau đó "vù" một tiếng, có vài bóng người từ dưới lầu phi lên.

“Bụp”

- Các vị, nhẹ tay, nhẹ tay dùm...

Đám thị vệ Tấn Vương khôi giáp lĩnh cả lĩnh kinh, xồng xộc kéo Lăng Phong ra cửa, tư thế chỉ chờ Triệu Đán nói một tiếng, liền dè Lăng Phong ra chém tại chỗ.

Lâu nay đùa bỡn trong giang hồ đã quen, lần này đùa với Vương gia hoàn toàn khác biệt. Chạy Triệu Hanh từ Yên sang Tống đã rất khổ, bây giờ nếu đắc tội tiếp với Triệu Đán, coi như hết chỗ để chạy.

Cho nên Lăng Phong cũng không phản kháng.

Dù sao, chỉ một bức tranh xxx thôi, chẳng lẽ còn đem đi chém đầu không bằng? Cùng lắm thì để lộ thân phận mật thám ra, nói ba xạo đang làm nhiệm vụ mật gì đó, chắc cũng qua được một mạng. Tuy Mật Thám ty trong mắt Vương gia chả đáng là bao, nhưng dù sao cũng là "mệnh quan triều đình", muốn chém cũng phải suy nghĩ.

Chỉ là, không phản kháng đó là bằng tay chân, vì như vậy sẽ thành phản đối người thi hành công vụ. Nhưng cũng không thể ngoan ngoãn im lặng, đây gọi là quyền tự do phát ngôn.

Lăng Phong liền cao giọng nói:

- Từ từ, sáng sớm xông vào nhà dân, các người có coi vương...

Nói nửa câu mới nhớ ra, kia là Vương gia, hai chữ "vương pháp" quá vô dụng.

- Có coi chế tài pháp luật ra gì không? Ta cần thuê Trạng sư, không có Trạng sư ta tuyệt đối không nói gì hết...

- Hừ, lúc này có Trạng sư dám ra mặt giúp người sao?

Tên Thị vệ cao to bên trái gần giọng. Xem ra mấy vị đây lâu ngày không được lập công, hành động vô cùng nóng vội.

Bị kéo ra đến cửa, chỉ thấy Triệu Đán đang thông thả xoa tay.

Lúc này không phân bua chẳng lẽ còn chờ đối phương ném vào nhà lao mới nói? Lăng Phong liền chớp cơ hội:

- Điện hạ bớt giận. Bát Mỹ Đồ ngoài bị thấm nước trà thêm bị cháy một góc ra, còn lại vẫn hoàn hảo như mới, thảo dân ngay lập tức...

- Cái gì? Người đang giữ Bát Mỹ Đồ?

Triệu Đán mắt trợn ngược.

Lăng Phong chưng hửng.

"Bỏ m* không đúng."

"Rắc"

- A, thị vệ đại ca. Gãy vai, gãy vai đó...

Lăng Phong cẩn dực dực ngược nhìn Triệu Đán, vẻ mặt của Tấn Vương cho thấy, gã đến đây hoàn toàn không phải vì Bát Mỹ Đồ.

"Đen, chưa đánh đã khai."

Lăng Phong âm thầm bực bội. Làm sao cứ đụng đến "tàng trữ 18+" là lại hốt hoảng như vậy? Lần trước bị Lâm Hàm Uẩn hét một cái cũng hoảng hết cả lên. Không lẽ đây là bệnh thâm niên rồi?

Lăng Phong thầm liếc Triệu Đán. Lại không biết chuyện gì có thể khiến đường đường Vương gia, chạy đi tìm dân thường như vậy? Kể cả hỏi tội cũng không cần đích thân ra mặt chứ?

Chỉ nghe Triệu Đán tắc lưỡi phẩy tay:

- Thôi bỏ đi. Mau theo bốn Vương làm việc. Làm tốt không chỉ Bát Mỹ Đồ, liền Bách Mỹ Đồ ta cũng cho người...

- A... Bách Mỹ Đồ thì thảo dân không cần, nhưng vài... vạn lượng bạc là được.

- Vài vạn thì vài vạn.

"Ặc. Đồng ý nhanh như vậy? Biết vậy kêu vài chục vạn."

...

Cùng lúc, trên con phố dẫn đến Chu lâu.

“Lọc cọc”

Một chiếc xe ngựa trang nhã chậm chậm đi, hai bên có vài thớt lừa thồ hàng. Sau xe treo cờ tiêu cực, bên trên ghi một chữ "Trường" thật lớn.

Một cơn gió thổi nhẹ, rèm xe nâng lên, để hé ra một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành.

Sau khi bị ám hại sau lưng, Thành Bích đã hoàn toàn cắt bỏ quan hệ với Đại Danh. Nàng không chỉ dứt bỏ, mà còn thù hận, nhất là Yên Vương Triệu Doãn. Nếu không có lão ta, nàng đã có thể hoàn hảo đến với Lăng Phong.

Chỉ là ngẫm lại, nếu không có, chắc gì nàng đã gặp Lăng Phong?

Nàng vừa nhận được tin từ Hà Nam. Triệu Doãn lại bại, giấc mộng hoàng đế của ông ta càng lúc càng xa. Không sớm thì muộn, hai cha con lão cũng sẽ bị gông về triều. Thành Bích nghĩ đến đó chỉ nhếch miệng một cái. Buồn không phải cho lão ta, mà cho thanh xuân của chính mình vô nghĩa.

Chờ cho lão ta bị chém, biến mất khỏi thế gian, nàng coi như rũ bỏ được quá khứ, có thể làm lại từ đầu.

Nhưng sự xuất hiện của “Quốc sư” Bạch Vân Thành ở Thái Nguyên lại khiến nàng lo lắng.

Bạch Vân Thành đến Thái Nguyên, có thể có nhiều âm mưu khác, nhưng Thành Bích dám khẳng định sẽ có một cái, là Dương gia.

Tiện nhắc lại, Dương gia tuy là mãnh tướng Đại Tống, nhưng tổ tiên lại là người Bắc Hán.

Năm xưa, Bắc Hán bị Thái Tổ Triệu Khuông Dận diệt quốc. Nhưng Triệu Khuông Dận sau khi thắng lợi, không giết vua Hán mà còn phong tước cho về dưỡng già. Chính nhờ vậy mà người Bắc Hán mất nước cũng không làm phản, còn quay sang phục vụ cho Tống, tử dụ Dương gia.

Đến khi Thái Tông Triệu Quang Nghĩa lên ngôi, thì vua Bắc Hán lại bị hại chết khó hiểu. Ai cũng nghĩ Thái Tông làm, chỉ là đến nay vẫn là bí ẩn.

Vấn đề là, Yên Vương Triệu Doãn lại xưng là con cháu Thái Tổ Khuông Dận, có ơn với Bắc Hán. Còn Triệu Cát ở Trường An lại là trực hệ của Thái Tông Quang Nghĩa.

Cho nên Thành Bích lo lắng. Xác suất Bạch Vân Thành thuyết phục Dương gia thành công không phải không có. Đó là chưa kể, Thành Bích còn tra ra Dương gia có một người con dâu họ Mộc. Một khi Dương gia

chịu giúp, lại có thêm Mộc gia đằng sau, Yên Vương hoàn toàn có thể chuyển bại thành thắng.

Vốn dĩ, Thành Bích ở Đại Danh là có nhiệm vụ trợ giúp Triệu Doãn làm loạn. Nhưng hiện tại, nàng đã không còn muốn làm tiếp nữa. Nàng đã gặp được nam nhân của cuộc đời, muốn sống cho bản thân. Vì vậy nàng không hy vọng Triệu Doãn có thể xoay chuyển thế cục. Ngày hôm nay nàng liều lĩnh gặp Bạch Vân Thành, cũng là để do thám tình hình, tìm cách phá rối chúng.

Chỉ là, lão già kia quá khôn lỏi, lại còn quen biết cao thủ.

Mà lão cao thủ kia, lại là người đi cùng Lăng Phong.

Chuyện càng lúc càng rối, nàng không biết phải làm gì.

Xe đột ngột dừng, Thành Bích mệt mỏi vỗ vỗ đầu, kéo rèm hé ra khuôn mặt mỉm cười nói:

- Tiêu Tiêu đầu, sao lại dừng vậy?

Tiêu Thiên Phóng tối qua đại chiến, giờ này khí sắc vẫn điềm tĩnh tự nhiên, xem ra trận chiến không mấy ảnh hưởng đến y.

Y nhìn con hẻm lãnh đạm nói:

- Có một nhóm quan binh chặn cửa lâu.

- Binh phủ nào?

- Tấn Vương.

Thành Bích không khỏi tò mò nhìn ra ngoài. Vừa hay, lại bắt gặp đúng lúc Lăng Phong cùng Triệu Đán kéo tay nhau thân mật ra đường.

Thành Bích nhìn cả trong mắt, không khỏi kỳ quái.

"Chàng đã ở đây rồi? Lại quen biết cả Tấn Vương?"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 279

Đả Cầu Bổng Vs Quỷ Ảnh Kiếm

Lúc này, tiểu thư Văn Như Ý ngồi trong xe đột nhiên cũng thò đầu ra, chỉ tay cười nói:

- Ý, là Lâm tỷ tỷ kia.

Thành Bích nhìn theo.

Chỉ thấy Lâm Hàm Uẩn cùng Đoàn thúc đứng ở cửa sổ lầu hai.

“Nàng ta cũng ở đây?”

Thành Bích từng gặp Lâm Hàm Uẩn một lần, lần ở U Minh Cung. Tuy nàng cảm giác đối phương có gì đó kỳ quái, thế nhưng ngay sau đó liền tách ra, cũng không quá để tâm. Nhưng con gái nàng Văn Như Ý thường rất thụ động, hiếm khi háo hức ra mặt như vậy.

Nàng hỏi:

- Nàng ta thân thiết với con lắm sao?

Văn Như Ý gật đầu:

- Tỷ ấy rất tốt. Lúc ở trên tàu, tỷ ấy đứng ra bảo vệ con. Đến lúc về thôn nọ, tỷ ấy cũngg che chở cho con, còn hỏi thăm mẫu thân có khỏe không?

Thành Bích cảnh giác hẳn:

- Hỏi thăm ta? Hỏi thăm những gì?

Văn Như Ý ngậy thơ hồi tưởng lại:

- Tỷ ấy hỏi, mẫu thân thường gặp những ai? Có sở thích gì?

- Con trả lời thế nào?

- Mẫu thân sống riêng mà, con không biết nên không trả lời được.

Thành Bích thở phào. Nàng âm thầm phân tích, đột nhiên lại rùng mình.

Chuyện thổ phỉ cướp tàu, chuyện ở U Minh Cung...

Lại quan sát lần nữa, linh tính nhắc nhở Thành Bích nhỏ giọng:

- Sư huynh, người kia...?

Đại Dao từ đầu vẫn là người đánh xe. Gã cau mày, sau cùng mới trầm giọng:

- Hắc khí. Ma giáo.

- Thiên Nhẫn?

Thiên Nhẫn giáo Thiên Sách phủ tuy cùng là Kim Quốc, về cơ bản lại tách biệt.

Thiên Nhẫn là giáo phái, Thiên Sách lại là cơ quan tình báo quốc gia. Kể cả Thiên Nhẫn giáo thích nhúng tay vào chính trị, thì đó cũng là việc của tộc Nữ Chân phương bắc. Trong khi Thiên Sách phủ là của Mộc gia phương Nam. Có vài chuyện hai thế lực này thậm chí xung đột lẫn nhau.

Khiến cho Thiên Nhẫn Thiên Sách có thể đứng cùng, theo Thành Bích biết, cũng chỉ một hai người làm được.

Thành Bích nhìn Lâm Hàm Uẩn từ xa, đôi mắt lộ vẻ không dám tin, nói thầm:

- Không thể nào, thân phận của cô ta vô cùng đặc biệt, không thể liều lĩnh đến vậy.

Lại nhìn theo bóng Lăng Phong đã sắp khuất cuối phố, nàng nói như giận dỗi:

- Tiểu sắc lang, dù sao lần này ngươi cũng quá khinh suất rồi...

Nàng nhỏ giọng với Đại Dao:

- Ta không nhìn ra thực lực của hã, chỉ e địa vị trong Ma giáo không hề thấp.

- Đánh là biết!

Đại Dao một tay vuốt vuốt cán Yển Nguyệt đao sau lưng, một tay ghìm ngựa.

"Nôô..."

Xe ngựa dừng lại, tiếng vó ngựa gõ xuống mặt đá to rõ, báo hiệu một trận đại chiến sắp xảy ra.

Cùng lúc, trên lầu hai Chu lâu, Đoan thúc cũng đột ngột nhú mày:

- Hoa Lê, Thanh Vân, hộ vệ công chúa ra hậu viên. Chúng ta có khách...

...

Rất nhanh, không khí trước cửa Chu lâu đã trở nên tiêu điều.

Vừa rồi còn vài hàng quán mở cửa, giờ này lại vắng tanh. Chỉ có vài đám thiếu niên là hiếu kỳ không ngừng, đưa nào đưa nấy mặc cho phụ mẫu

la mắng, vẫn cố thò đầu ra ngoài tò mò xem. Có lẽ bọn chúng đang ước có một ngày mình có thể phi vèo vèo như những vị đại hiệp ngoài kia.

Cao thủ đánh nhau, có vẻ đều thích chọn mái nhà làm chiến trường. Chắc cho nó nổi bật.

"Choang choang choang"

Đại Dao bộ pháp vô cùng vững chắc, phong phạm đại tướng. Mỗi lần Yến Nguyệt Dao vung ra, từng bước chân Đại Dao lại dẫm mạnh xuống, gạch ngói đều vỡ ra tung tóe.

Đoan Mộc Duệ cũng dùng đao, nhưng có vẻ thông dong hơn. Phần vì lão khinh công liên tục, phần vì cây đao trong tay Đoan thúc là đoản đao, lưỡi dài cán ngắn, trái ngược hẳn Yến Nguyệt Dao.

Hai người qua lại gần trăm chiêu, nhưng không thấy có sát chiêu, xem ra vẫn chỉ ở mức thăm dò lẫn nhau.

Sau cùng, Đoan Mộc Duệ thu đao trầm giọng:

- Vũ Thánh Đà Dao pháp? Vì sao đột ngột tấn công ta?
- Thiên Nhẫn giáo lập thế 5 năm không vào Trung nguyên, vì sao còn xuất hiện ở đây?

Đoan Mộc Duệ lập tức nhíu mày.

Kẻ dùng Yến Nguyệt đao này, sao lại biết cả lời thề kia?

Năm đó Thiên Nhẫn giáo vừa mới thành lập, Giáo chủ nam xuôi Trung nguyên, phần vì muốn tạo danh tiếng, phần vì tìm hiểu bí mật mật tịch. Rút cục trên đỉnh Thục Sơn đại chiến võ lâm Trung nguyên, Thiếu Lâm Toàn Chân Cái bang, thậm chí Thục trung Đường môn cũng có mặt. Những

người có mặt ở đó, nếu không phải Bang chủ Chương môn, ít nhất cũng là Trưởng lão Hộ pháp.

Đoan Mộc Duệ cố sàng lọc trí nhớ tìm xem đối phương là ai, lại nghe một giọng trung khí vang lên:

- Hóa ra là Kim Quốc Thiên Nhân giáo từ xa ghé thăm, Cái bang Tiêu Thiên Phóng xin chỉ giáo.

Chỉ thấy Tiêu Thiên Phóng nhún một cái, tựa thể vài hàng quán hai bên phố, đạp không hai bước đã lao lên mái nhà. Cũng không nhiều lời, y cầm ngang cây côn sắt xoay tròn một vòng đánh tới, phát ra những vòng khí bàng bạc.

"Ông ông"

Đoan Mộc Duệ huy đao đỡ côn, trong lòng âm thầm tính toán.

Tuy Tiêu Thiên Phóng đã cố ý đảo thức giấu chiêu, Đoan Mộc Duệ vẫn nhận ra. Kia là Đả Cầu Bổng danh chấn Cái bang, năm xưa ở Thục Sơn Đoan Mộc Duệ từng thấy.

Đả Cầu Bổng, võ công như tên gọi. Bên trong chiêu thức hàm ẩn ý khiêu khích, khinh thường đối phương là chó. Đoan Mộc Duệ không rõ, mình đắc tội Cái bang chỗ nào, khiến Tiêu Thiên Phóng lại đem Đả Cầu Bổng ra dùng.

...

Lần hai Chu lâu.

Nam Cung Thanh Vân đang nhúu đôi mày xinh đẹp, thần sắc lo lắng quan sát trận chiến.

Nàng biết Đoan thúc võ công rất cao, nhưng 1 chọi 2 thì vẫn lành ít dữ nhiều.

Đúng lúc căng thẳng thì có tiếng ai đó cọt nhả:

- Thanh Vân, lúc trưa đã hẹn rồi. Bây giờ nàng đã rảnh chưa vậy? Hai ta đi đâu đó bàn bạc về “vân vũ chi thuật” đi.

Thanh Vân nhìn sang.

Hóa ra là Tần Quyền, đang tựa lưng vào thành cửa sổ, mắt nhấp nháy kêu gọi.

Quyền đệ kể từ ngày đến Thái Nguyên, nghe đâu tìm được một cái tiệm làm đẹp cho nam. Thế là vì mục tiêu tán đổ “mỹ nữ che mặt” Thanh Vân, Quyền đệ ăn diện càng lúc càng đi lên, bao tiền tiết kiệm đều ném vào. Tóc tai vuốt thẳng, một góc còn nhuộm bạc. Lại còn lắc tay khuyên tai loạn xì ngầu.

Thanh Vân tuy đeo mạng che nửa mặt, vẫn không nhịn được đưa tay che miệng cười khẽ. Nàng ta là người tái ngoại, đối với thời trang dây vòng của Tần Quyền không phản cảm lắm.

Nàng ta nghiêm túc chỉ tay ra ngoài, nói:

- Người nếu giúp Đoan thúc đánh thắng mấy người kia, ta sẽ rảnh một canh giờ.

- Thành giao luôn.

Tần Quyền búng tay cái "tách", không nói hai lời, lập tức phi người ra khỏi cửa sổ.

Quyền đệ quả nhiên là trượng nghĩa. Bởi vì một buổi hẹn với gái, liền đánh luôn người phe mình. Chẳng qua cũng không thể trách hắn, lúc này

hắn còn chưa biết quan hệ giữa Lăng Phong và Thành Bích.

Quyền đệ lao đi rất đẹp, nhưng tiếp đất không đẹp cho lắm...

"Loảng xoảng"

Có tiếng nôi niêu đổ vỡ, sau đó là tiếng tranh cãi văng vẳng:

- Khách quan, ngài làm vỡ hết đồ của tiểu điểm, mau mau đền tiền.

- Người không biết nói lý sao? Bán đồ dễ vỡ thì phải đề biển cảnh báo chứ, chúng ta khinh công còn biết mà đập vào chỗ khác.

- Khách quan, ngài mới không nói lý đó...

Thanh Vân ló đầu nhìn xuống, chỉ biết bụm miệng cười:

- Ngốc tử.

Có tiếng nữ nhân ở phía sau:

- Muội phải cẩn trọng, Hộ pháp Trường lão từng nói cho ta, gia tộc của hắn không đơn giản.

Lâm Hàm Uẩn không biết xuất hiện từ lúc nào, cười mỉm nhắc nhở.

Thanh Vân hếch mũi không phục:

- Thì đã sao chứ? Gia tộc của muội cũng có kém gì hắn?

Lâm Hàm Uẩn nửa cười nửa không trêu:

- Sao vậy? Đã tính đến môn đăng hộ đối rồi cơ à?

- Tỷ, nói linh tinh gì vậy. Tỷ mới phải lo môn đăng hộ đối đó.

- Ta sao...?

Lâm Hàm Uẩn trầm mặc.

...

Ở bên ngoài.

“Keng keng”

Đây có lẽ là lần đầu tiên Tần Quyền tung thực lực. Chỉ tiếc Lăng Phong không có mặt quan sát. Lăng Hồ tuy có mặt trong sảnh Chu lâu, nhưng lại nhắm mắt tụng niệm gì đó không hề xem.

Chỉ thấy Tần Quyền rút kiếm, mỗi đường chém ra đều kèm theo vệt khí màu đen, lúc dày lúc mỏng đầy quỷ dị. Ngay cả thân thể hắc cũng thoát ẩn thoát hiện, không cách nào đoán ra quỹ đạo. Có thể từ xa lao đến sát Tiêu Thiên Phóng, ngay tích tắc tiếp cận đột nhiên biến thành một mảng màu đen, ngay sau đó lại xuất hiện ở vị trí khác xuất ra sát chiêu.

Kia là Quỷ Phiêu Phong, “Đả Cầu Bổng” của Tiêu Thiên Phóng lập tức vô dụng.

Đoan Mộc Duệ nhìn thấy không khỏi cất lời khen:

- Tiểu huynh đệ. Vừa rồi là Quỷ Ảnh Kiếm pháp sao? Cổ tộc lại để người như ngươi tự do ra ngoài?

Tần Quyền cười khẩy:

- Đoan thúc dùng Thất Hồn Đao pháp, xem ra địa vị trong Thiên Nhãn cũng không thấp?

- Haha, khá khen cho người trẻ tuổi. Không nghĩ có ngày bốn Hộ pháp lại cùng phe với Cổ tộc.

- Vì chuyện riêng cả thôi.

Tần Quyền lắc lắc vai, kiểm lại chém ra.

Thế trận bên ngoài trở lại cân bằng, Thanh Vân bên trong cũng bớt căng thẳng, nhỏ giọng nói với Lâm Hàm Uẩn:

- Có điều này muội không biết có nên nói hay không?

- Thấy không nên thì đừng nói là được.

Thanh Vân nhè nhẹ cười nói:

- Hi, ở đây cũng không có ai. Muội thấy nha, hình như tỷ thích... Lăng Phong.

- Ta... thích hẳn? Muội đùa sao?

Lâm Hàm Uẩn ôm bụng cười lớn, cười đến gập cả người.

Cười xong vẫn chưa thấy đủ, nàng ta còn hậm hực nói:

- Lông bông lang bang, tiền bạc không gia thế không, mục tiêu sống cũng không nốt. Nam nhân tệ hại như vậy, bản công... ta làm sao lại thích hẳn cơ chứ?

- Vậy thì sao tỷ lại để ý hẳn như vậy. Trước giờ muội còn chưa thấy tỷ nói chuyện với nam nhân nào nhiều như hẳn.

Thanh Vân liếc mắt, liền thấy Lâm Hàm Uẩn kịch liệt phản ứng:

- Đó là vì hẳn quá thô lỗ, quá mặt dày, quá... háo sắc. Hừm!

Thanh Vân vẫn chưa hết ngờ vực, lại hỏi:

- Vậy sao tỷ cứ muốn ở lại chỗ này?

Lâm Hàm Uẩn im lặng nhìn ra ngoài, vừa rồi chính nàng cũng không hiểu sao mình phản ứng thái quá như vậy.

Bỗng nàng để ý đến một đoàn người ngựa lững lờ ở cuối phố. Chiếc xe ngựa chính giữa rèm được nâng lên cao, cùng lúc có một ánh mắt đang nhìn về phía này.

"Thành Bích phu nhân?" Lâm Hàm Uẩn cười nhẹ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 280

Angelababy Và G-dragon?

Đây là một tòa biệt viện, u tĩnh mà xinh đẹp.

Trên cửa lớn có thể thấy hai chữ "Mịch lâu". Kỳ quái nhất là, chữ Mịch kia thể nhưng lại dùng giản thể (幕). Phải biết rằng thời cổ đều dùng phồn thể. Giản thể phải đến thời hiện đại mới xuất hiện.

Tòa biệt viện này tuy chiếm diện tích không lớn, nhưng kiến trúc phá lệ tinh xảo, hồ nhỏ hoa viên, đình đài lầu các, mọi thứ đều có. Khuôn viên có vài đại hán mặt âm trầm cảnh giới, còn có vài nha hoàn mi thanh mục tú, bên trong còn mơ hồ tiếng đàn êm tai.

Trước sân, một vị công tử ăn mặc hoa quý đi đi lại lại, chốc chốc lại vỗ tay, chốc chốc lại vỗ đầu, miệng lẩm nhẩm học thuộc lòng gì đó. Cạnh gã là một thanh niên khuôn mặt sạm đen, áo quần đai lưng tuy gọn gàng, nhưng vừa nhìn qua liền biết toàn đồ sỉa rẻ tiền.

Mãi một lúc mới nghe công tử nọ thấp giọng:

- Người đứng ở đây, chờ bốn Vương gọi thì vào.
- Hiếu.

Tên kia chấp tay vâng dạ.

Vị công tử nọ xoay lưng, vừa bước một bước bỗng nhớ ra điều gì, quay lại thấp giọng nhắc:

- Lúc vào nhớ nhỏ nhẹ, nàng ấy không thích bị làm phiền...

- Đã hiểu!

Tên kia lại gật đầu, có chút mất kiên nhẫn.

- Ngoài ra...

Tên thanh niên ngáp một cái rõ to, cắn nhả:

- Ài, biết rồi biết rồi. Ta ngay cả cơm sáng còn chưa kịp ăn đâu.

Cả khuôn viên đều im phăng phắc.

Công tử kia trợn mắt há mồm, tên thanh niên kia cũng trợn mắt ếch.

- Ai cha má ời, Vương gia khoan phát hỏa, thảo dân lỡ mồm...

Triệu Đán mắt điều hâu cong cong. Trước giờ còn chưa có ai dám nói năng như vậy trước mặt hắn. Chẳng qua Tấn Vương vẫn có chút khí độ vương giả, chỉ phất tay sang một bên:

- Lấy cho hắn ít đồ điểm tâm. Chăm sóc Lăng công tử cho tốt.

- Nô tì tuân chỉ.

Một giọng nữ thanh thúy đáp.

Lăng Phong hú hồn thở ra, thông thả kiểm đại cái ghế ngồi xuống.

Hắn còn tưởng Tấn Vương bắt hắn về làm đại sự gì, hóa ra lại là nhờ Phong ca... tán gái.

Hóa ra, lần nọ ở quảng trường, Lăng Phong ngẫu nhiên phun ra chút Anh văn, tình cờ Triệu Đán nghe được. Lần này Dương tiểu thư lại ra đánh đổ tiếng Anh, Vương gia muốn gây ấn tượng với người đẹp, rút cục tìm Lăng Phong đến.

Cái Mịch lâu này, là biệt viện mà Tấn Vương nuôi người đẹp. Vương gia cửa gái, đầu tư khác hẳn thường nhân. Thế này em nào mà chả đổ? Lăng Phong thầm đoán, Dương tiểu thư trong kia tám phần đã xiêu rồi, đại khái làm nũng kiếm thêm chút đỉnh.

Chuyện tiếng Anh có mặt ở thời này, cũng không đến mức kinh thiên động địa. Trong triệu người có một hai người đi đây đi đó, biết chút tiếng Anh cũng vẫn lý giải được. Lăng Phong chỉ lo, tiếng Anh thời này là Anh cổ, có chút khác biệt. Chẳng may Dương tiểu thư trong kia đánh đổ đúng vài từ cổ, vậy thì chuyện này lành ít dữ nhiều.

Thuyền đến đầu cầu ắt thẳng, nhân tiện tìm hiểu vị Dương tiểu thư kỳ lạ này.

Lăng Phong bắt chéo chân ngả người phơi nắng, cảm thụ cuộc sống quý tộc.

- Mời Lăng công tử dùng trà.

Lại là chất giọng thanh thúy dễ nghe vừa rồi, Lăng Phong thậm chí thấy quen.

Kỳ thực Phong ca rất muốn liếc mắt đưa tình đùa giỡn một phen. Hầu hạ trong Vương phủ, nói vậy đều là hàng tuyến cả, đại khái đều phải tầm cỡ PG) hạng A trở lên. Chỉ là nghĩ kỹ lại thôi, mất công đụng chạm sai chỗ, bị Vương gia vắn tội tiền mất tật mang.

Nghĩ vậy hắn liền đạo mạo nói:

- Cô nương cứ để đó...

Vừa nói vừa hé mắt nhìn nha hoàn nọ. Vừa nhìn hai mắt liền tròn xoe, cả người suýt bật dậy.

Nha hoàn này mặc thanh y, búi tóc hai bên, tuy không son phấn ngọc ngà, khuôn mặt lại rất xinh đẹp. Đáng nói là, trên miệng còn treo một nụ cười yêu kiều tinh quái.

- Sao lại là cô?

- Suyt. Nói nhỏ thôi. Người làm tân khách cho Vương gia à? Dương cô nương kia không dễ đối phó đâu nha. Trước người có mấy người đến rồi, danh sĩ tài tử này kia, đều bị đánh thảm...

Thảo nào Lăng Phong nghe giọng quen tai, hóa ra là Diễm Tuyết Cơ.

Lăng Phong vờ cười, trong đầu mơ hồ.

Tặc nương này không biết có thân phận bí ẩn gì? Thế nhưng lại đóng rất nhiều vai, lúc thì nữ lão bản, lúc thì nữ hiệp, bây giờ lại thành nha hoàn. Nói không chừng chính là đồng liêu mật thám cũng nên.

Còn chưa kịp hỏi thăm, đã có tiếng nữ nhân nào đó quát khê:

- Tuyết Cơ, đưa trà xong thì lùi vào, đừng làm phiền khách quý của Vương gia.

Lăng Phong vội phúi phúi tay áo, quay đầu cười giải vây:

- Haha, không phiền, không phiền. Tuyết Cơ muội muội rất tận tâm, rất... đáng yêu.

- Ai là muội muội của người? - Diễm Tuyết Cơ nguýt dài.

Người ở kia cũng là nha hoàn, có điều xem tuổi hơi dư một chút, ước chừng đã sắp 30.

Ả liếc Diễm Tuyết Cơ lộ vẻ khó chịu, nói:

- Lãng công tử, Vương gia giao phó chúng nô tỳ mang trà, vậy thì chỉ mang trà rồi thôi. Những chuyện khác... Mong công tử thông cảm.

Lãng Phong cười gượng.

Xem đi, nha hoàn Vương phủ mà thôi, đã biết mắng khéo mình là quê mùa đấy.

Có điều "ý tứ khác" là ý tứ gì? Hẳn chỉ có đúng một ý tứ đùa gái thôi, làm gì còn ý khác?

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Lãng Phong, Diễm Tuyết Cơ nhỏ giọng giải thích:

- Nhìn cái vẻ mặt ngốc của người kia. Ý tứ khác, là tặng nha hoàn cho tân khách.

“Tặng nha hoàn?”

Ý này không tệ nha.

Quý tộc cổ đại giao lưu, xem nô tì tiểu thiếp như đồ vật, đem tặng cho nhau cũng không mới lạ.

Ài, Phong ca năm đó cũng gọi là có tí dòng máu quý tộc đấy, hình như ông cố nội hẳn là hoàng tử một đảo quốc xa xôi. Lâu nay toàn tiếp xúc với dân chợ búa, dần dần đánh mất phong cách quý tộc. Không tốt không tốt.

Diễm Tuyết Cơ thấy Lãng Phong một bản mặt dâm tà, lập tức nhắc:

- Người đừng có làm bừa. Bản cô nương đang có nhiệm vụ đó. Vả lại, còn phải xem người còn sống đi ra không đã...

- Cô đang làm nhiệm vụ?

“Quả nhiên là vậy, ca đã nghi ai là cấm có sai mà.”

Diễm Tuyết Cơ vờ cười tinh nghịch:

- Ý là, ta còn có công việc. Đâu có ai như người, phong lưu khoái hoạt. Ngay cả nữ nhân già hơn cũng dính vào...

Đoạn cuối câu nàng ta nói rất nhỏ.

- Khụ!

Lại có tiếng ho nhắc nhở phía xa, Diễm Tuyết Cơ chợt dạ xoay lưng chạy đi.

Lăng Phong đưa mắt nhìn theo.

Tuy hắn đã nhìn ra Diễm Tuyết Cơ có thân phận ẩn, nhưng cũng không có chứng cứ gì khác để kết luận, đành tạm ném ra sau.

Lại nói, nữ tử này năm xưa hắn còn từng bế trên tay đấy. Bây giờ nhìn lại, người ta trở mã nẩy nở, cả người đâu đâu cũng là đường cong. Nhất là cái hông kia...

- Lăng công tử, mời theo nô tì.

Lại một nha hoàn khác xuất hiện, khuôn mặt cũng khá thanh tú. Tên Tấn Vương này, con m* nó quá sung sướng. Chỉ riêng chỗ nha hoàn này thôi...

Lăng Phong lật đật đứng dậy, hai người từ từ vào biệt viện.

Nhìn cặp mông lắc lắc phía trước, nhìn thẳng không xong nhìn ngang không ổn, Lăng Phong đánh bạo hỏi:

- Không biết tỷ tỷ tên gì?

Nha hoàn thấp giọng trách:

- Nô tì già lắm sao?

- A, chưa ăn sáng, lúu lười. Khụ, muội muội tên gì?

- Nô tì tên Băng Băng.

Lăng Phong thầm liên tưởng, đùa nói:

- Băng Băng luôn? Không biết là Phạm Băng Băng hay Lý Băng Băng nha.

- Ý, Lăng Công tử quả nhiên tài hoa xuất chúng. Nô tì tên Phạm Băng Băng.

Lăng Phong suýt nữa úp sấp. Đặt tên cũng quá bá đạo đi, bèn chém bừa một câu:

- Lệnh tôn chắc phải học văn rất uyên thâm, mới đặt tên hay như vậy.

- Hi, tên này do Dương tiểu thư đặt cho nô tì. Đã đến nơi, mời công tử vào.

Phạm Băng Băng tiểu muội cười duyên, xong xuôi lại vặn vẹo eo nhỏ lúi ra ngoài.

Tiếng đàn tình tang lúc này đã rõ hơn.

Lăng Phong đối với âm nhạc có chút thiên phú, nhưng kể cả không có thiên phú, hẳn vẫn có thể nghe ra chút cổ quái.

"Chờ chút, bài này sao lại quen như vậy?"

Lăng Phong ló đầu vào, chỉ thấy Triệu Đán đang đứng ngồi thấp thỏm, không khỏi cười thầm.

Giấu giấu diêm diêm, rút cục vẫn bị thói quen quý tộc làm hỏng. Triệu Đán muốn giấu Lăng Phong, lại sai nha hoàn của Dương tiểu thư gọi Lăng Phong vào, chẳng hóa tự khai "lạy ông tôi ở bụi này", mời thầy về giúp?

Triệu Đán vừa thấy Lăng Phong, liền dúm dúm một tờ giấy nhỏ vào tay hắn:

- Mau đọc nó cho ta nghe.

Lăng Phong mở ra, chỉ thấy ba từ "How are you?".

Xem ra Dương tiểu thư đang kiểm tra bài cũ của Tấn Vương. Lăng Phong cười khẩy, này là trình độ tiếng Anh vỡ lòng, trẻ con tiểu học còn biết.

Lăng Phong nói thầm vào tai Triệu Đán, nói đến 3 lần Vương gia mới gật gù.

Bát Vương đăng hăng:

- Diệu Chân, ta nhớ ra rồi, cái này đọc là... Hao... A...

Tiếng đàn cũng dừng. Tấn Vương gãi gãi đầu, trán đã lấm tấm mồ hôi.

"Diu"

Lăng Phong ngoác mồm dùng khẩu hình nhắc bài.

- À... diu.

Một câu đơn giản chỉ 3 âm tiết, Tấn Vương mới niệm đến âm thứ 2 đã quên mất, quả thật là nhân tài.

Người bên trong hình như bị bất ngờ với trí thông minh của Vương gia, có thanh âm khe khẽ.

Tiếp theo lại rất nhàm chán, tới lui vẫn chỉ mấy câu thoại ngắn cùn.

Lăng Phong hoàn toàn không thấy được hình dáng Dương tiểu thư. Nàng ta ngồi sau tấm bình phong. Hắn cũng không thi triển thần lực. Tấn Vương phủ ngọ hộ tàng long, làm loạn kéo cao thủ nhảy ra thì không đáng.

Thấy tình hình chả có tính khiêu chiến gì, Lăng Phong đánh bạo khêu khêu Triệu Đán, thăm thì:

- Vương gia, ngài nếu cứ đợi người ta ra đề mà đáp thế này, sẽ rất không ấn tượng.

- Vậy phải làm thế nào?

- Ngài hỏi bắt nàng ấy đáp.

- Ta hỏi?

Triệu Đán chỉ vào mũi mình, không giấu nổi hưng phấn.

Lăng Phong nói nhỏ vào tai Triệu Đán, câu của hắn rất đơn giản, chính là "What's your name?".

Đơn giản nhưng lại không hề đơn giản.

Dương tiểu thư muốn thể hiện bản lĩnh, buộc phải phiên âm tên mình ra ký tự La Mã. Theo Lăng Phong biết, phiên âm từ Hán sang Latin mãi hiện

đại mới thống nhất. Nàng ta buộc phải ghi đáp án bằng chữ Hán, lúc đó Lăng Phong coi như thắng đẹp.

Chỉ là, chưa đầy vài phân thời gian, đáp án đã được đưa ra.

Triệu Đán mở tờ giấy ra, thích thú cười nói:

- Hóa ra tên nàng viết thế này...

Lăng Phong len lén nhìn sang, chỉ nhìn thấy một chuỗi chữ cái dài...

“Angelababy Yang Mi?”

Lăng Phong trợn mắt há mồm.

Cái vẹo gì đây? Đã Angelababy lại còn cả Dương Mịch?

"M* nó, rút cục biết vì sao quen. Giai điệu vừa rồi là Thanh Hoa Sứ của Châu Kiệt Luân."

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 281

Tiền Vào Như Nước

Nửa canh giờ sau.

Triệu Đán có việc phải về Vương phủ, Phong ca cũng bị đuổi đi.

Sau bình phong, có một giọng nữ cất lên:

- Băng Băng, cái tên vừa giúp Vương gia, lúc ra về hẳn có nói gì khác không?

Nha hoàn Phạm Băng Băng dọn dẹp bên ngoài, nghĩ nghĩ một lúc lưỡng lự đáp:

- Hẳn... Nô tì không dám nói.

- Nói thì nói đi quỳ quỳ cái gì? Phiền chết ta mất.

Phạm Băng Băng cúi đầu, nàng ta kỳ thật không sợ lắm. Dương tiểu thư tuy xuất thân nhà võ, nhưng lại rất tốt tính, còn hoàn toàn khác với những tiểu thư quyền quý danh giá khác. Nàng ta đối xử với hạ nhân gần gũi phóng khoáng, thậm chí có chút dân dã.

Chỉ là, câu của Lăng Phong lúc rời đi quá kinh hãi, nha đầu Phạm Băng Băng không dám nói ra.

Dương tiểu thư thở hắt ra, nhẹ giọng:

- Rút cục hẳn nói gì? Người cứ nói, ta tha chết cho người.

Phạm Băng Băng nghĩ một lát, hít một hơi nói:

- Tà tà tiểu thư. Hẳn nói...

Đến đây, Phạm Băng Băng học theo điệu bộ Lăng Phong, ra vẻ cột nhà:

- “Kỳ quái, Phạm Băng Băng rõ ràng đẹp hơn Angelababy, phải làm tiểu thư mới đúng nha.”

- Cái gì?

Phạm Băng Băng quỳ dưới đất im thin thít. Quả nhiên khiến tiểu thư động nộ.

Đằng sau bình phong, có một bóng nữ nhân hấp tấp đi ra.

“Angelababy Dương Mịch”, tên thật Dương Diệu Chân, thân hình dong dỏng. Khuôn mặt không tính là mỹ nữ, cùng lắm chỉ có thể dùng hai chữ ưa nhìn. Nhưng cánh mũi hơi cao, gò má vuông, quả thật có điểm giống "tiểu hoa đán" Dương Mịch kiếp trước.

Được một lát, Dương Diệu Chân lấy lại sự bình tĩnh, lại hỏi:

- Hẳn... còn nói gì nữa không?

Phạm Băng Băng tuy sợ hãi, có điều câu khó nói nhất cũng đã nói ra. Câu tiếp theo có vài chữ nàng nghe không hiểu, nhưng cũng không thấy sợ nữa, run rẩy đáp từng chữ:

- Còn nói... còn nói... "Thanh Hoa Sứ phối cầm phải đánh rê, đánh son ngay cả Châu gì đó cũng không hát nổi."

Dương Diệu Chân hai mắt thất thần, vẻ mặt không dám tin run rẩy nói:

- Châu Kiệt Luân?

Phạm Băng Băng hồ hởi đáp:

- Dạ, tiểu thư tiên đoán như thần. Đúng là... Châu Kiệt Luân.

- Hắn có nói mình tên là gì?

- Lúc ra về nhớ lời tiểu thư dặn, nó tì đã hỏi. Hắn nói họ Lãng, không chịu nói tên. Nhưng mà...

Dương Diệu Chân đã rất nóng ruột:

- Nhưng mà làm sao?

- Nhưng mà hắn nói mình có tên tiếng Anh gì đó.

Dương Diệu Chân hừ mũi:

- Hừ, cũng bày đặt dùng tên ngoại, tên gì?

Phạm Băng Băng gãi gãi đầu, gắng gượng nhớ lại cách đánh vần của Lãng Phong, nói:

- Cái gì mà, gi... giờ rây...

- G-Dragon?

- Đúng rồi, đúng là cái “đờ-rây-gân” đó.

Dương Diệu Chân trong mắt vừa vui mừng xen lẫn kinh hãi. Còn lấy cả G-Dragon ra hù bản cô nương sao? Phạm là fan Kpop đều biết Angelababy thần tượng G-Dragon, tên kia rõ ràng là chọc tức nàng.

- Mau gọi A Tùng bám theo hắn. Chuẩn bị đồ cho ta, ta cần ra ngoài.

- A, vậy còn bên Vương gia?

- Người muốn thông báo cho Vương gia hay làm gì thì tùy.

...

Lúc này, trước hẻm Chu lâu.

Bốn người Tần Quyền đã đình chiến nhảy xuống đất, còn chưa kịp trả lời phỏng vấn cuối trận, phía đầu phố đã oang oang giọng ai đó:

- Là ai là ai là ai? Tháng trước đã mất chuỗi đẹp 30 ngày. Tháng này vừa mở mắt lại có chuyện. Các người rút cục có xem Ngự Miêu Thần Bồ này vào đâu không?

Triển Chiêu hùng hổ vừa đi vừa mắng, dẫn theo một đàn dân phòng gậy gộc đầy đủ.

Bước tới hiện trường ngó nghiêng một lúc, Triển Chiêu lạnh giọng:

- Lại là các người? Tối qua vừa tụ tập đánh nhau, bây giờ lại đánh nhau? Lộ dẫn chứng thân, giấy phép dùng đao, mau mau đưa hết ra đây...

Kỳ thực, quản lý nhân khẩu thời Tống khá lỏng lẻo, đặc biệt những nơi chiến loạn nạn dân đông đúc như Hà Đông. Cùng lắm chỉ khi nào truy bắt tội phạm, quan sai mới đòi soát lộ dẫn, chung quy chỉ là cái cớ bắt người về tra khảo.

Tiêu Thiên Phóng khoanh tay đáp:

- Đại nhân, tiểu nhân vốn là ăn mày, không có lộ dẫn...

- Không có? Tốt! Người đâu, đem về nha môn. Chu lâu chứa chấp kẻ gây rối, cũng vào dọn sạch cho ta...

- Tuân mệnh!

Anh em Bộ khoái lâu lắm mới được dọn dẹp vỉa hè, nhất tề hô lớn, thanh âm to rõ tròn đẹp.

Còn chưa kịp thi hành, từ đầu ngõ lại có tiếng hô:

- Triển Đại ca, Triển Đại ca, từ từ đã...

- Ai gọi ta?

- Đệ ở bên này... Nhìn sang trái một chút.

Triển Chiêu xoay đầu, cũng không biết đã nhìn thấy ai, chỉ thấy đầu vênh hẳn lên trời.

- Hừ, sao người toàn đem phiền phức đến cho ta vậy?

Lăng Phong thoáng nhìn qua tình hình.

Chỉ thấy Tần Quyền xòe hai tay ra vẻ vô tội. Nhìn sang phải lại thấy Đại Dao, tuy không hiểu ra sao, dù sao đều là người một nhà, bèn nhoẻn miệng cười cầu tài:

- Triển Đại ca, mấy huynh đệ giao lưu thôi, không đến mức nghiêm trọng vậy chứ?

Triển Chiên hai mắt phát lạnh, giận dữ nói:

- Sao lại không nghiêm trọng, phi thường nghiêm trọng là khác. Có biết Thái Nguyên đang thi đua châu phủ tiêu biểu toàn quốc không? Con phố này là trọng điểm cần tu bổ. Người nhìn... Nhìn... Nhìn thử đi.

Lăng Phong bị 3 chữ "nhìn" liên tiếp làm cho đầu vầng não trướng.

Triển Chiêu lạnh giọng:

- Đều nát bét hết cả. Còn thi đua gì nữa? Người nói nghiêm trọng hay không?

Lăng Phong gãi gãi đầu:

- Nghiêm trọng nghiêm trọng. Dù sao tổn thất vật chất thôi, cũng không có ai bị thương mà. Không biết... có thể giải quyết dựa trên tinh thần "đóng góp" hay không?

- Hừ, vậy phải xem là góp bao nhiêu?

Lăng Phong thở dài. Dân phòng thời nào cũng như nhau.

Rút cục vẫn là Phong ca, thân là Bang chủ, làm bà làm bầm "ký tên vào biên bản", ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa lấy ra một nén bạc đưa cho tên sai dịch.

Triển Bộ đầu cầm bạc giơ lên cao soi qua soi lại, hai mắt lệch hẳn vào trong, rút cục mắng:

- Chỉ có chừng này? Tiểu đệ à, người có biết mấy huynh đệ sáng sớm bị dựng dậy, phí tổn tinh thần, tiêu hao tinh lực lắm không hả? Chưa kể ảnh hưởng trị an phố phường. Người có biết một khắc không lưu thông trong này, ngoài kia có thêm một kẻ chết đói hay không?

Lăng Phong gãi gãi tai:

- Ài, Đại ca, chỗ người quen mà, nhẹ tay chút...

- Nhẹ tay?

Triển Chiêu cầm cán đao gõ gõ tên sai dịch dáng vẻ thư sinh đứng cạnh:

- Người nói, chiếu theo Đại Tổng Luật, tội này phạt bao tiền?

Tên sai dịch nợ cười dài, xòe mười ngón tay.

Lăng Phong toát mồ hôi:

- 10 lượng?

"Hử?" Triển Chiêu hai mắt lại nhú vào một chỗ.

Lăng Phong lão đảo:

- 100 lượng?

Tên quan sai cười gian:

- Ý ta là, trong người có bao nhiêu bạc, đưa ra xem thử?

Lăng Phong trợn mắt. Làm bộ xoa xoa khắp người, rút cục bên hông có một chỗ lồi ra, thò tay móc ra thêm... một nén bạc.

Triển Chiêu thở dài:

- Ài, người rút cục có tư tưởng tiến thủ không vậy? Nghe nói người làm khách khanh...

- Tân khách, vẫn chưa là khách khanh.

Tin tức của Triển Bộ đầu cũng thật nhanh, Phong ca vừa tỉnh mơ gặp Vương gia, vừa trở về Bộ khoái đã biết. Không lẽ mấy vị đây núp sẵn trong bụi, nhằm Phong ca vừa có tiền kiếm có trấn lột.

- Thì tân khách. Vậy mà trong người chỉ chừng này tiền? Làm sao mua sắm y phục? Làm sao trả tiền thuê nhà? Làm sao có bạn gái? Làm sao mua nhà tậu xe ngựa? Đúng là... khiến cho đại ca thất vọng mà.

Lăng Phong hoàn toàn bị đánh động tâm can, nước mắt ngăn nước mắt dài, khổ sở nói:

- Đại ca khuyên phải, đệ sẽ cố gắng nỗ lực...

Qua loa thêm một lát, chờ đám "cướp ngày" vừa đi mất, Lăng Phong bỗng nhếch mép lẩm bẩm:

- Hừm, cũng may ông thần cơ diệu toán. Cả vạn bạc nếu đổi hết ra thỏi, làm sao khiêng về nổi chứ?

Nói xong lại hí hửng cười, tay sờ sờ ngân phiếu sau lưng.

Chẳng phải mới sáng còn bế tắc chuyện tiền sao? Xem xem, Phong ca vừa đi Vương phủ đại triển thần uy một cái, liền có ngay vạn lượng. Không làm nam chính cũng phí mà.

Chẳng qua cũng phải nói, cái đám Vương công quý tộc quả đúng là tiêu xài như nước. Chỉ vì làm vui lòng người đẹp, liền thoải mái ném ra vạn lượng như không, chuyện thật như đùa. Phong ca gì thì gì, tính mạng có thể treo vì gái, nhưng tiền tuyệt đối phải tính toán kỹ.

Tiền, rất trọng yếu nha.

...

Lát sau, sảnh Chu lâu.

Chỉ thấy Đại Dao Tiêu Thiên Phóng, người đao người côn, thân hình đều cao lớn, như hai sát thần chiếm mất một góc. Ngũ Thủ Tần Quyền Lăng Hồ ngồi trên bậc cầu thang.

Nhưng đáng nói nhất phải là người ngồi giữa sảnh.

Chính là anh tuấn tiêu sái Phong ca... Bỏ đi, là một mỹ nữ búi tóc cao quý, y phục mượt mà, phong tình vạn chủng. Và một tiểu muội tinh linh đáng yêu bên cạnh.

Nhìn vào hai mẹ con Thành Bích ngồi cạnh nhau, quá nửa nam nhân ở đây đều không hện mà cùng nghĩ đến một cảnh tượng... Khụ!

Lăng Phong khều Bạch Ngọc Đường:

- Người đi làm về lúc nào vậy?

- Mới về.

- Không bị trễ giờ chứ?

- May là không.

Lăng Phong suýt chút úp sấp. Con m* nó làm màu, đi ăn trộm mà cứ như nhân viên nhà nước.

Hắn hắng giọng:

- Rút cục có chuyện gì lại đánh nhau?

Bạch Ngọc Đường hích tay Từ Khánh:

- Ta tăng ca về muộn không rõ. Lão Lư, người kể đi!

Lư Phương chỉ vào mũi mình, làm bộ khó nói:

- Ta? Ta không giỏi kể chuyện cho lắm. Vẫn là để lão Lôi thôi.

Lôi Trấn bị lãng tai, liền nói to:

- Ta? Chuyện gì?

- Thì chuyện... đó đó? - Lư Phương chỉ tay nhắc nhắc.

Lôi Trấn rút cục hiểu ra, đỏ mặt:

- Chuyện đó? Ài, các người... cứ ép ta. Được rồi, kể thì kể.

Lăng Phong thấy tựa hồ không đúng lắm. Chỉ nghe Lôi Trấn đồng dặc:

- Nàng ấy tuy hồng bài thanh lâu, nhưng thủ thân như ngọc, tiết hạnh...

- Gượm đã... hình như không phải chuyện này.

- Làm sao? Các người đang nói chuyện nào?

Lăng Phong mắt trợn ngược, quên mất tiêu thằng này tai lãng.

Cũng chỉ Tần Quyền vội vã chạy tới:

- Không, lão Lôi. Chính là chuyện này, ra ngoài hai chúng ta bàn kỹ hơn.

Rút cục, lại để Lăng Hồ đại sư thuật lại, kể chuyện đánh nhau mà như giảng kinh, Lăng Phong còn tưởng mình sắp đắc đạo.

Lăng Phong nghe xong nói:

- Còn tưởng gì? Tương lai đều là người một nhà...

Thành Bích cười mà không cười, nói:

- Người có biết, chúng là Thiên Nhân giáo?

Giọng nàng có chút không vui. Chẳng qua, Lăng Phong vừa có tiền, tâm hồn phơi phới không để ý đến. Phong ca lúc này đang là cả một "bầu trời nhân cách". Đừng nói Thiên Nhân giáo, Thiên Chúa giáo xuất hiện cũng chả sao cả.

Lăng Phong cười dài nói:

- Thiên Nhân thì cũng có làm sao đâu? Đều là bằng hữu thôi. Ngũ Thử, nói cho mọi người biết, Phong Vân bang tiêu chí là gì?

- Có văn hóa.

Ngũ Thử uể oải đồng thanh.

- Chính vậy, cho nên có chuyện thì không nên cứ đánh nhau. Mà làm sao các người lại uể oải như vậy?

Ngũ Thử chép miệng:

- Ra ngô đã gặp quan binh, hôm nay chẳng làm ăn được gì, đói.

- Haha. Kém. Xem đây...

"Bạch"

Ngân phiếu 1 vạn lượng được đặt ngay ngắn lên bàn.

- Thế nào? Không có ta ra ngoài kiếm tiền, các người ngồi ở đó có mà chết đói hết...

Lời còn chưa nói hết, đã nghe tiếng Điền Khai Quang chạy vào:

- Bang chủ, bên ngoài có khách tới, nói là cần hộ tiêu.

- Hộ cái gì tiêu? Bây giờ đang lúc họp bang kiểm điểm. Từ từ, hộ tiêu?

Lăng Phong ngẩn ra.

Thực ra, ngay từ ngày đầu thành lập, Lăng Phong đã xác định Phong Vân bang sẽ là một chi nhánh tiêu cục cho Phong Vân đoàn. Cho nên hẳn cũng dán cáo thị nhận vận tiêu toàn thành.

Chỉ là, mãi chẳng có khách...

Hôm nay rút cục ngày gì, tiền vào như nước.

Lăng Phong bỗng liếc sang Thành Bích. Chỉ thấy như có làn gió mát rượi thổi vào người.

Bởi mới nói, nam nhân mà cứ độc thân sẽ mãi không đột phá được. Chỉ khi có một nữ nhân ở bên cạnh, lập tức vận mạng sẽ đổi. Còn là đổi theo chiều hướng nào, thì... hên xui.

Chỉ nghe Thành Bích cất lời:

- Từ hôm nay, Phong Vân và Trường Phong là một nhà. Ta sẽ nhường lại chức Đại Đường gia cho Lăng Bang chủ.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 282

Sáp Nhập

Chúng nhân tuy đã lờ mờ đoán ra, đều không nhận được hô lên. Đặc biệt là Tần Quyền.

Tần Quyền từng gặp thoáng qua Thành Bích ở Đại Danh, cũng rất ngưỡng mộ sắc đẹp của nàng. Nhưng nghe nói nàng ta là nữ nhân của Yên Vương, làm sao bây giờ lại có gian tình với Lăng Phong rồi?

Ài, một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy, lại để tên Tứ ca thối này hưởng dụng.

Điền Khai Quang hồ hởi:

- Nói vậy là không phải ở Chu lâu nữa sao? Tốt quá, phòng chỗ này không khác gì cái ổ chuột...

- Ê, nói chuyện đừng chạm nha.

- Khụ, đệ lỗ mồm, các Thử ca tha mạng.

Thành Bích nói:

- Không, các vị vẫn có thể tiếp tục ở Chu lâu, cũng không phải lo tiền phòng nữa?

- Á? Sao hay vậy? Cướp luôn sao?

Lăng Phong ho khan:

- Chú ý, có văn hóa.

Thành Bích nhìn Lăng Phong, rồi cười nói với xung quanh:

- Chu lâu thực ra là tài sản của Trường Phong.

-Ồ?

Mấy anh em chưa biết tin đều há mồm liếc nhau.

Chỉ thấy Tiêu Thiên Phóng rút ra một tờ gì đó cho anh em xem. Chỉ là, trong đây toàn mù chữ, cũng chỉ có Lăng Phong, với trình độ tốt nghiệp Đại học, ngay lập tức ho khan:

- Khụ khụ, Tiêu Đại ca, hình như... ngược rồi.

Tiêu Thiên Phóng ho sù sụ cười.

Kỳ thực, y cũng đang dò xét Lăng Phong.

Đây là lần đầu Tiêu Thiên Phóng gặp Lăng Phong. Y còn tưởng Thành Bích sẽ giao Trường Phong cho một trung niên lưng hùm vai gấu thế nào, hóa ra lại là một tên thanh niên 20 cọt nhả, còn trẻ hơn cả Thành Bích.

Tiêu Thiên Phóng biết rõ Trường Phong không chỉ đơn thuần là tiêu cục. Cho nên y không hiểu vì sao Thành Bích làm vậy. Nhưng y tính tình trầm lắng, lại thấy ngay cả Đại Dao là hộ vệ thân cận nhất của Thành Bích cũng chỉ đứng đó thờ ơ như tượng, Tiêu Thiên Phóng liền tạm thời không ý kiến.

Lát sau, mọi người bàn bạc chuyện sáp nhập, cũng không có gì phức tạp.

Chỉ có Lăng Phong đứng ngồi không yên. Thành Bích để ý thấy, liền hỏi:

- Người sao vậy?

- Mấy chuyện nhỏ nhặt cứ để bọn họ lo đi. Hai ta, phải thương lượng riêng một chút.

- Thương lượng riêng cái gì?

Lăng Phong cười gian.

...

Bên trên lầu hai.

- Á phu nhân kia rút cục là ai? Hình như rất có địch ý với chúng ta.

Thanh Vân thần tình khó chịu. Lâm Hàm Uẩn đôi mắt nhìn lãnh đạm đáp:

- Nàng ta từng là Chỉ Huy sứ của Yên Nam phủ.

- Ồ?

Thanh Vân chỉ nhú mày tò mò, chứ không tỏ ra bất ngờ, nàng không biết Nam phủ là gì. Nghĩ thầm chắc là tên phủ của Thành Bích, giống như nhà nàng thì gọi là Nam Cung phủ thôi.

- Mọii có muốn biết Lăng Phong kia có thân phận gì không?

- Chẳng phải bang chủ nhảm nhí gì đó sao?

Thanh Vân lộ vẻ khinh thường, Lâm Hàm Uẩn cười nhẹ:

- Tổng Mật Thám ty, Đô Mật sứ.

- Mật thám? Ý, cái Nam phủ kia cũng là mật thám?

Thanh Vân lần này mới tròn mắt ngạc nhiên. Bởi nàng biết rõ thân phận thực của Lâm Hàm Uẩn. Liền không phục nói:

- Người như hãn làm sao làm mật thám? Vừa thấy mỹ nữ liền sáng mắt. Từ lúc Thành Bích kia xuất hiện, mắt hãn ta không rời khỏi nàng ta.

Nói rồi lại nhìn Hàm Uẩn đùa:

- Sao tỷ không bỏ “thần dung” ra? Tên kia háo sắc như vậy, nhìn thấy dung nhan thật của tỷ, đảm bảo không bị dắt mũi mới lạ đó...

"Thần dung", là một loại công pháp dịch dung thượng thừa.

Dịch dung trong giang hồ có nhiều loại, cao cấp nhất có thể kể đến đắp da mặt giả. Dịch dung trình độ này có thể qua mắt hầu hết người bình thường, nhưng dụng phải cao thủ ngay lập tức bị bóc mẽ. Bởi da mặt giả dù làm tinh xảo đến đâu cũng sẽ thiếu một thứ, thần thái.

Dùng "thần dung" tuy vẫn phải đắp da mặt giả hoặc trang điểm lớp bên trong, nhưng nhờ thần lực phủ bên trên, khiến thần thái hoàn toàn thay đổi theo, hiệu quả dịch dung đạt đến hoàn hảo. Nghe nói "thần dung" do cao thủ ra tay, còn ẩn chứa sức mạnh bên trong, có thể khiến người khác nhìn vào sinh ảo giác.

Còn kẻ nào muốn dịch dung không hao tổn thần lực, vậy chỉ có thể làm luôn "phẫu thuật thẩm mỹ", sửa vĩnh viễn hình dạng khuôn mặt. Mà Cao thủ về khoản này, nghe đầu năm cả Cao Ly, sau này là Hàn Quốc.

Lâm Hàm Uẩn chỉ cười:

- Vậy sao muội không tháo mạng ra?

- Muội... Không được, mặt của muội, chỉ có lang quân tương lai được nhìn thôi.

Đột nhiên, người cửa sổ có tiếng hô lớn:

- Để ta.

Là giọng Tần Quyền.

Thanh Vân đỏ mặt ùng ùng tức giận. Tên hỗn đản này, chẳng lẽ đang nghe lén?

Nàng chạy ra cửa sổ nhìn xuống. Chỉ thấy Tần Quyền đang thao thao bất tuyệt với Lôi Trấn:

- Lôi huynh cứ yên tâm giao cho đệ. Đệ có học một ít “vân vũ chi thuật”, đảm bảo chỉ cần hai câu, các nàng ấy sẽ ngã vào lòng ngực, oán hận không thể gặp chúng ta sớm hơn...

- Hừ, chán ghét!

Thanh Vân nghe không nổi bỏ vào trong.

Tần Quyền bị người đánh động, lập tức hô lớn:

- Á, Thanh Vân muội. Nghe ta nói đã, ta đang giúp Lôi huynh...

- Người biến đi!

Lâm Hàm Uẩn nhìn đôi nam nữ đùa cợt, nàng lâm vào trầm tư.

Đêm nọ thổ phỉ cướp tàu, chuyện dưới U Minh Cung, vụ đụng độ ở từ đường. Nàng tin tưởng Lăng Phong đã nghi ngờ mình, nhưng cũng tự tin hẳn chưa thể khẳng định nàng là ai.

Chỉ là, Thành Bích xuất hiện, thì nàng sẽ không giấu được thêm quá lâu. Nữ nhân kia có Khai Thần Thuật.

Xem ra cũng sắp đến lúc phải quay về.

Chỉ là, nàng có chút không nỡ.

...

Phòng của Lăng Phong.

Kéo Thành Bích tiến vào phòng xong, Lăng Phong liền hí hửng khép cửa, còn tiện tay cài luôn then cho chắc cú.

Vừa quay lại định triển khai tác chiến, hăn lại thấy Thành Bích nhìn trần trần về một phía, chính là phía giường hăn.

Giường Phong ca thì có vấn đề gì? Cũng rất sạch sẽ nha.

A? Thấy bà rồi.

Lăng Phong quay đầu sang, quả nhiên thấy một cô nương đang dụi mắt ngồi đó, coi bộ dạng vừa ngủ dậy. Đáng chết nhất là, cô bé lại trần truồng không mặc gì, may nhờ có chăn bông che đi một chút.

- Phi Yến? Sao ngươi lại ở đây? A bỏ đi, câu này hôm trước hỏi rồi...

Lăng Phong rất nhanh cảm giác có một đôi ánh mắt lạnh lạnh liếc xéo mình.

Không xong, khẳng định làm nàng hiểu lầm rồi.

- Thành Bích, hãy nghe ta giải thích...

Thành Bích mặc kệ Lăng Phong, rất nhanh lấy lại phong thái đại phu nhân. Thông thả tiến lại giường, lấy chăn che người Phi Yến, ân cần hỏi cô

bé:

- Tiểu muội, muội tên gì vậy? Sao lại ở đây?

Thành Bích đầu tiên nghĩ đây là con gái Lăng Phong, nhưng lập tức gạt đi. Lăng Phong mới 21 22, cô bé này tẻ cũng 10 tuổi rồi, nói vậy chẳng hóa ra Phong ca 10 tuổi đã sinh con?

Nhưng nghĩ đến chuyện con cái này, nhất thời lại nhắc Thành Bích nhớ đến cách biệt tuổi tác của hai người mà buồn bã.

Hắn không thể đã có con lớn, nhưng nàng thì đã có rồi.

Phi Yến tròn mắt nhìn Thành Bích không đáp, Lăng Phong đáp thay:

- Nàng không cần hỏi, nó bị câm.

- Bị câm?

Thành Bích lúc này mới quay đầu nhìn Lăng Phong, ánh mắt nàng... không cần diễn tả cũng hiểu. Chính là ghê tởm. Khẳng định đang nghĩ Lăng Phong là thứ đồi bại, đem một cô nương câm về hành lạc.

- Chuyện không như nàng nghĩ đâu. Phi Yến là do ta cứu về, ta xem như muội muội, thật sự. Ta còn sắp phòng riêng cho nó đấy. Lại nói cái phòng đó chỉ có một tẹo mà tận mấy lượng bạc, thật là... Khụ! Đây không phải trọng yếu. Trọng yếu là nó gặp phải bất hạnh nên bị bệnh tâm lý, đêm về chỉ có ta bên cạnh mới ngủ ngon.

Thành Bích rút cục dịu đi, nhưng vẫn bán tín bán nghi.

Lăng Phong lại tiếp tục giải thích:

- Nàng thắc mắc vì sao nó lại không mặc gì? Cái đó ta không biết. Mỗi tối đi ngủ đều mặc đầy đủ, nhưng sáng ra thì lần nào cũng vậy.

Thành Bích bỗng sáng giọng:

- Chàng ra ngoài đi.

- A? Nàng không tin sao?

- Hừ, ta cần mặc đồ cho nó.

Lăng Phong bị đuổi ra ngoài.

Lại mất một lát, Thành Bích giúp Phi Yến mặc áo quần xong, để cô bé đi, Lăng Phong mới được quay lại. Vừa vào liền mạnh mẽ ôm lấy Thành Bích, không để nàng phản ứng kéo mạnh vào lòng.

- Ta nói đều là thật.

Thành Bích giãy dụa, hai tay khép ngay trước ngực ngăn thể tiến công của Lăng Phong, hung hăng trừng mắt nói:

- Ban ngày ban mặt, bên ngoài còn có người...

- Kệ! Bang chủ và phu nhân bàn chính sự, chỉ có ăn gan báo mới dám làm phiền chúng ta.

Đôi môi nàng nhấp nhô trơn bóng ngay trước mắt, Lăng Phong cúi người tiến tới...

Thành Bích ra vẻ né tránh, nhưng lại không thật sự tránh Lăng Phong hôn.

Hai chiếc lưỡi đã dính vào nhau. Lăng Phong theo thói quen, một tay sờ ra một tay ở phía trước vuốt ve thân thể Thành Bích.

Chỉ là ngay khi hắn vừa chạm đến bầu ngực phong mãn của nàng, Thành Bích bỗng đẩy mạnh hắn ra. Nàng đưa tay chỉnh lại tóc, đôi mày xinh đẹp nhú lại, giọng như hờn dỗi:

- Cô ta sao vẫn ở đây?

Xem ra là nói Lâm Hàm Uẩn, Lăng Phong liền cười đùa:

- Nàng ghen sao? Nàng yên tâm. Ai chứ cô ta, ta chạy còn không kịp đó.

Nói xong lại vươn một tay muốn cầm lấy bàn tay nhỏ bé trắng mịn của Thành Bích. Hắn rất thích nắm tay nàng.

Chỉ là, Thành Bích lại khéo léo rút tay, thái độ vẫn lạnh tỉnh. Nàng không phải kiểu thiếu nữ dễ giận dễ vui, rất hiếm khi phản ứng hắn ra mặt.

Lăng Phong hơi mất hứng, cũng không đùa nữa ngồi xuống nói:

- Cô ta ở đâu làm gì ta đâu quản được? Cô ta có tiền, Chu lâu là khách điểm, cô ta muốn ở trọ thì ở thôi.

Thành Bích vẫn không chút xoay chuyển.

Lăng Phong nhớ ra. Khi nữ nhân ghen, có một loại biện pháp rất hữu hiệu, đó chính là... ghen ngược lại.

Hắn liền xoa xoa cánh tay, làm bộ tức giận nói:

- Hai vị tả hữu hộ vệ của nàng, cũng thật là trung thành. Đi đâu cũng như hình với bóng.

- Phì...

Thành Bích rút cục phì cười, u oán liếc Lăng Phong:

- Hừ, người ta đang lo cho chàng đến nhức cả đầu, còn chàng thì lại cứ nghĩ đi đâu. Đại Dao là sư huynh của ta, bao năm nay vẫn thủ hộ cho ta như thế đấy. Chàng bây giờ có ghen cũng đã muộn. Còn Tiêu tiêu đầu, hân là...

Nàng ngập ngừng chốc lát, mới nói tiếp:

- Là thủ hạ ngầm của Nam phủ. Không có hân ở ngoài kiếm tiền, chàng nghĩ ta và Như Ý có thể tự trang trải sao?

Lăng Phong liền cười nói:

- Từ giờ đã có ta, ta sẽ là thủ hộ thân cận của nàng. Cả trái cả phải, cả trước cả sau, cả trên cả...

- Thôi được rồi!

Lăng Phong cười cười, tay chân lại bắt đầu động đậy.

Ài, nam nữ mới yêu, không động không được.

Thực tình thì Thành Bích cũng muốn âu yếm lắm rồi, nhưng nàng có chuyện quan trọng cần nói, nên nhịn được. Trong cái chuyện nhịn này, thường thì nam nhân kém hơn hân. Cánh đàn ông một khi đã hứng lên, toàn bộ các chỉ số từ thông minh cho đến lý trí đều tụt về 0.

Thành Bích rút cục trầm giọng:

- Nghiêm túc một chút đi. Chàng có bao giờ nghi ngờ, Lâm Hàm Uẩn kia là ai không?

- Mật thám?

- Còn may chàng không đến nổi mù mị đầu óc.

Lăng Phong đắc ý cười.

Giờn chơi sao, tốt xấu cũng là đặc vụ ưu tú bậc nhất Đại Tổng, điểm cảnh giác đó không thể không có.

Còn vì sao hắn không lật mặt cô ta?

Bởi vì... có ai bắt hắn phải lật đâu? Hiện tại hắn đã không còn là mật sứ Bắc Kim như trước, nhiệm vụ đã thay đổi. Hơn nữa, nên nhớ Kim Tổng hiện vẫn là đồng minh chống Liêu, không phải kẻ địch. Mật thám hai bên có đụng nhau cũng không nhất thiết phải đối đầu. Phong ca làm hợp đồng thôi, còn chẳng dư hơi tận tụy đi tố cáo làm gì.

Chỉ là, lại nghe Thành Bích nghiêm túc nói:

- Xem chàng cười kìa. Nghe ta nói hết đã. Ta nghi ngờ, cô ta chính là Mộc Hàm Yên.

- Cái gì?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 283

Nghi Ngờ

Lăng Phong trợn mắt.

“Không thể nào chứ?”

Mộc Hàm Yên hẳn đã từng gặp mặt, cũng khiến Lăng Phong phải chửi tục khi vừa thấy mặt nàng ta. Nàng kia nói về dung nhan, ở một góc nào đó thậm chí còn đẹp hơn cả Thành Bích, chỉ thua mặt phong tình thành thực mà thôi.

Còn “Lâm Hàm Uẩn” ... Thôi không cần kể chi cho thừa, làm mất cân bằng sinh học.

Lăng Phong tuy có nghi ngờ Lâm Hàm Uẩn, nhưng lại chưa từng nghĩ đến khả năng hai là Mộc Hàm Yên. Trong ấn tượng của hắn, Mộc Hàm Yên rất yêu dị. Còn Lâm Hàm Uẩn, rất tầm thường, kiểu các thiếu nữ, rất “annoying”.

Dù sao chỉ quen sơ sơ thôi, lại còn xấu như vậy, hơi sức đâu mà đi điều tra. Phong ca muốn tránh cô ta còn không kịp đâu.

Nhưng nghĩ kỹ lại...

Lăng Phong biết Lâm Hàm Uẩn dịch dung, Cố lão nói cho hắn biết. Nhưng nàng ta lại có một thân hình cực đẹp, chẳng tương xứng với khuôn

mặt. Lăng Phong mấy lần bị nó làm cho mê mẩn. Đó là chưa kể, còn kèm một mùi hương...

Từ từ, hương thơm thân thể?

Là mùi hoa nhài.

Chẳng lẽ thật sự là cô ta?

Kia là đầu lĩnh mật thám của Kim quốc đó, nếu mà bắt đem về kinh, khéo lại tiền thưởng mấy vạn.

Mà cái này không trọng yếu, trọng yếu là thời gian qua bám lấy Phong ca chính là một mỹ nữ chết người, chứ không phải xú nữ.

Ý dân trong đầu Lăng Phong liên bay khắp nơi. Giờ chơi sao, tự nhiên phát hiện có mỹ nữ để ý mình, không có bất kỳ thằng đàn ông nào cưỡng lại được nghĩ lung tung.

Khóe miệng hần dần nhếch lên, lập tức bị dội một gáo nước.

- Chàng cười cái gì vậy?

- A, không có gì. Ta đang nghĩ phải đối phó với cô ta thế nào?

Thành Bích đang phân tâm không mấy may nghĩ ngợi, cũng cau mày nói:

- Ta đoán, cô ta đến Thái Nguyên vì hai việc.

Trong khoản do thám này, Lăng Phong hành động một mình kém xa Thành Bích có mạng lưới ngầm, liền hỏi:

- Việc gì?

- Một là thuyết phục Dương gia. Hai là mảnh bảo đồ trong cống phẩm.

Lăng Phong chấn trụ:

- Mảnh bảo đồ? Nàng cũng biết về mảnh bảo đồ đó?

Hiện tại, tin tức đang đồn đãi ở ngoài đều nói trong cung phẩm có Võ Lâm Mật Tịch gì đó, thu hút nhân sĩ các nơi. Nhưng Lăng Phong biết đó là một “tin giả”. Vật kia là một mảnh bảo đồ. Lăng Phong biết rõ là nhờ tư liệu Mật Thám ty giao xuống.

Không nghĩ đến Thành Bích cũng biết.

Lúc trước Lăng Phong từng có ý khinh nhờn, thầm nghĩ Nam phủ quá lỏng lẻo. Nhưng càng lúc Lăng Phong càng phải nghĩ lại. Thế lực ngầm trong tay Thành Bích, không khác nào một Mật Thám ty thứ hai. Còn “Nam phủ” kia, chỉ là một tổ trong bọn họ, kiểu Ứng tổ Khuyến tổ thôi.

Đúng lúc này...

"Cốc cốc"

Có tiếng gõ cửa.

- Ai? Bang chủ và phu nhân đang ngủ.

Thành Bích trừng mắt xấu hổ. Tên oan gia này, chẳng có tí xấu hổ gì?

- Là ta.

"Lâm Hàm Uẩn?"

Thành Bích vội vàng đánh mắt với Lăng Phong, nhắc nhở hẩn tỉnh táo.

Lăng Phong chỉ cười cười nắm bàn tay nàng trấn an, hắng giọng nói vọng ra:

- Cô có chuyện gì?

- Có thể... nói chuyện riêng một lát không?

Lâm Hàm Uẩn nói ngất quăng, xem ra nàng ta đang ngại ngùng hay khó chịu gì đó.

Nếu là trước kia, Lăng Phong chắc chắn đã đuổi nàng ta đi, còn tâm sự với Thành Bích nữa. Nhưng sau khi biết cô ta là Mộc Hàm Yên đẹp đến yêu dị kia, Phong ca liền lưỡng lự.

A, hoa tâm hoa tâm, làm sao mới tốt?

...

Phòng riêng Lâm Hàm Uẩn.

Căn phòng này lần thứ hai Lăng Phong bước vào. Lần trước vào ban đêm chôm Bát Mỹ Đồ, không nhìn rõ cho lắm, lần này có thể đường đường chính chính mà quan sát.

Mắt Lăng Phong đưa mắt quét một vòng.

Cùng một khách điểm, thế nhưng vào tay nữ nhân liền khác hẳn. Màu sắc bày phối nhẹ nhàng, đồ đạc gọn gàng sạch sẽ, còn thoang thoảng mùi thơm của thiếu nữ.

"Chà, không biết nàng ta cất nội y ở đâu?"

Lâm Hàm Uẩn sẵn giọng:

- Người, vào phòng ta nhìn nhiều như vậy, rút cục muốn làm gì đây?

Lăng Phong ngần ra:

- Gì? Chính cô muốn nói chuyện riêng, sao còn hỏi ta?

- Người và Thành Bích tỷ, có phải đang nghi ngờ ta?

Lăng Phong hừ nhẹ:

- Hành vi mờ ám, thân thể bất lương, đã vậy còn cố ý dịch dung, không nghi mới lạ đó.

- Cái gì mà mờ ám bất lương chứ?

Lâm Hàm Uẩn cau mày khó chịu. Lăng Phong vờ gằn giọng tra khảo:

- Vậy cô nói đi, cô rút cục là ai? Đừng có nói cái gì Lâm gia gặp nạn nọ kia. Còn có, Thiên Nhân giáo...

- Lâm gia của ta quả thật gặp nạn, ta phải dịch dung để lánh nạn. Ta, Thanh Vân, Hoa Lê, Đoan thúc, cũng là người của Thiên Nhân giáo. Cả hai đều đúng, có vấn đề gì sao?

Lăng Phong chưng hửng, nói cũng phải, Lâm gia và Thiên Nhân hai chuyện không mâu thuẫn nhau. Ít ra vẫn không ly kỳ bằng chuyện riêng của hắn.

Lăng Phong tìm lý do khác:

- Vậy sao tiếng Hán của cô lại tốt như vậy?

- Ta là người Hán, nhà ở Thái Nguyên, không phải đã dẫn người đến nhà cũ rồi còn gì?

Lại nói, khẩu âm của Hàm Uẩn là âm chuẩn Hà Đông.

Thực ra đây mới là nguyên nhân khiến Lăng Phong không nghi ngờ Lâm Hàm Uẩn. Hắn đã từng nói chuyện với Mộc Hàm Yên ở bờ sông, chất giọng khác hẳn. Chẳng qua nghĩ lại, chỉ cần có chút tài lẻ, giả giọng mấy hồi. Ngay như Lăng Phong hắn hiện tại cũng có thể giả giọng Hà Đông.

Lâm Hàm Uẩn cúi đầu, hai cánh mũi dần phập phồng, nhẹ giọng như đang tự sự một mình:

- Chỉ có Hoa Lê năm đó kém may mắn, sinh trên đường chạy nạn, ngay cả mặt của cha cũng không kịp nhìn...

Đến đây lại đưa tay quệt quệt khóe mắt nói:

- Có điều, tuy không nói được tiếng Hán, nhưng mấy câu đơn giản vẫn nghe hiểu được.

"Lúc giận lúc vui, diễn xuất thiên tài a."

- Đoan thúc thực sự là người thân của cô?

- Không phải, thúc ấy chỉ là nô bộc của nhà ta. Đoan thúc tính tình rất tốt, luôn giúp đỡ mẹ con chúng ta.

Lời của Lâm Hàm Uẩn khiến Lăng Phong nhớ đến Mặc lão. Mặc lão cũng vậy, bỏ ra 20 năm cuộc đời chỉ để hộ vệ cho mẹ con Lăng Phong.

Kỳ quái, chuyện của nàng ta và chuyện của hắn, cứ như di bản của nhau.

Giọng của Lâm Hàm Uẩn trở nên quyết liệt:

- Thúc ấy bị mấy người kia đánh lén, chỉ đỡ không hề phản kháng. Thúc ấy võ công cao cường, nếu ra tay thật, bọn họ còn ở đó được sao? Thiên Nhẫn giáo chúng ta, trước giờ cũng đâu làm gì hại đến người Tống đâu chứ?

Nói rồi lại bồng ngược đầu nhìn Lăng Phong, mắt to tròn e ngại hỏi:

- Người không phải... ghét Thiên Nhẫn giáo đó chứ?

Lăng Phong chỉ vào mình, tiện tay quệt quệt mũi nói:

- Ta? Có vài kẻ trong Thiên Nhân giáo, nếu gặp ta sẽ giết chúng. Nhưng... không phải tất cả.

Tránh cho bị đối phương dẫn dắt câu chuyện đi lệch hướng, Lăng Phong hỏi vào mấu chốt:

- Các người không yên ổn ở Kim, còn trà trộn vào đây làm gì? Hay là có ý định xấu gì?

Lâm Hàm Uẩn hai bàn tay giảo vào nhau:

- Cái này, thứ lỗi, ta không thể nói cho người biết.

Lâm Hàm Uẩn nói câu này, "xuất kỳ bất ý", trái lại khiến Lăng Phong thấy tin tưởng đôi chút.

Một người khi muốn bịa chuyện qua mặt người khác, thông thường sẽ càng gắng thể hiện mình đang trung thực, sẵn sàng nói ra tất cả.

Kết nối các dữ kiện, lời của Lâm Hàm Uẩn vẫn rất khớp nhau.

Một cô nương gia đình bị hại, chạy nạn lên phương bắc gia nhập Thiên Nhân giáo. Nửa đường trốn về thăm mộ cha mẹ, chẳng may bị kẻ thù truy đuổi. Rút cục trong rủi có may, gặp gỡ soái ca, hai người đem lòng thương mến.

"Từ từ, làm sao có điểm quen thuộc, hình như kịch bản này đã lên phim nhiều lần."

Tin tức tình báo của Lăng Phong và Thành Bích về cơ bản giống nhau, bởi cùng một nguồn tin, sở Mật thám Hà Bắc. Bọn họ biết Thiên Nhân và Thiên Sách có mối quan hệ, chính là nhờ vào lần Mộc Hàm Yên cùng Hộ

giáo sư Thiên Nhân xuất hiện cùng nhau. Nhưng vẫn không biết Mộc Hàm Yên còn là Công chúa Thiên Nhân giáo.

Lăng Phong đột ngột nhíu mày hỏi:

- Người có biết một người tên... Mộc Hàm Yên?

Lời vừa ra khỏi miệng, Lăng Phong đồng thời nhìn chăm chăm Lâm Hàm Uẩn, nhất cử nhất động không bỏ sót.

Chỉ thấy Lâm Hàm Uẩn, quay đầu nhìn hắn, vừa lúc ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Lâm Hàm Uẩn điềm tĩnh hỏi lại:

- Người cũng biết nàng ấy?

"Cô ta đang giả ngu?"

Lâm Hàm Uẩn thấp hơn Lăng Phong nửa cái đầu. Giờ này hai người ngồi đối diện, cặp mắt gần ngang nhau, một màn "đấu mắt" kinh điển nổ ra.

Một.

Hai.

Đôi mắt của Lâm Hàm Uẩn trong veo không chút gợn, như hai viên thủy tinh đang lung linh tỏa sáng. Lăng Phong rút cục chấn động, trước giờ hắn luôn nghĩ nàng ta là xú nữ, tự ki ám thị. Giờ đã nghi ngờ là Mộc Hàm Yên, hắn mới phát hiện. Cô gái này kể cả dung nhan xấu xí, lại vô cùng mị lực. Đại khái số đo ba vòng cực mỹ, ngay cả mái tóc cũng vô cùng mượt mà, thậm chí còn bóng mượt hơn cả mấy quảng cáo trên TV.

Không để ý thì thôi, để ý ngay lập tức bị hút vào.

Lăng Phong thăm hô không tốt. Đang tra khảo nha.

"Quên mất, còn có thần thức."

Nghĩ là làm, Lăng Phong âm thầm vận thần lực vào huyết Ấn Đường.

Không gian tĩnh lặng.

"Chờ chút. Cô ta không hề có thần lực?"

Lăng Phong không biết mấy trò Sư Hồn thuật gì đó. Nhưng hẳn có thể thi triển thần lực thăm dò như lần gặp Thành Bích, nếu đối phương cũng thả thần lực ra ngoài, lúc đó Lăng Phong có thể lần ngược vào Ấn Đường đối phương. Hẳn từng dùng cách này với Thành Bích, và cả Tuyết Cơ. Có thể nói đây là thuật đọc tâm "made by Lăng Phong".

Chỉ là, nếu đối phương không có thần lực, vậy cách này vô dụng.

Làm Hàm Uẩn giống như không biết chuyện vừa xảy ra, nói:

- Hàm Yên Công chúa là tân Công chúa của Kim Quốc chúng ta.
- Công chúa? Không phải chỉ Quận chúa sao?
- Ta cũng... không rõ. Đây là chuyện nội bộ trong Hoàng tộc. Hình như nàng ta sắp kết hôn nên tấn thăng Công chúa.

Lăng Phong thực ra cũng biết tin này.

Mộc gia Mộc Hàm Yên sẽ kết hôn cùng Kim Quốc Thái tử Hoàn Nhan Tông Tuấn. Cuộc hôn nhân này gắn kết Mộc gia và tộc Hoàn Nhan của Kim Quốc, đều ghi rõ trong tư liệu trước khi lên đường đi Hà Bắc.

Thậm chí, một trong những nhiệm vụ lớn của nhóm Lăng Phong chính là phá hỏng hôn lễ này, tránh cho Kim Quốc đã mạnh càng mạnh, chỉ tiếc

ngay nhiệm vụ nhỏ đầu tiên đã thất bại.

- Mộc Hàm Yên cùng Thiên Nhẫn giáo các người, dường như quan hệ không tệ đi.

- Quan hệ không tệ?

Lâm Hàm Uẩn trầm ngâm:

- Thiên Nhẫn giáo là Quốc giáo của Đại Kim, giáo chúng cao thủ như mây. Phàm là Hoàng thất Đại Kim, hầu hết đều thuê cao thủ bốn giáo làm cận vệ. Ngoài chuyện đó ra thì ta không biết.

Nói xong lại tròn mắt hỏi:

- Người sao lại quan tâm Hàm Yên Công chúa như vậy? Người thích nàng ấy?

Trong giọng nói thậm chí có cả sự ghen tị, vô cùng chân thật.

"Cô ta không thể nào ghen với chính mình chứ?"

Lòng đề phòng trong Lăng Phong giảm rõ rệt, cười gượng:

- Thích? Ta muốn giết cô ta thì có...

- Vì sao? Nàng ấy làm hại gì người sao?

Lăng Phong cười cười không đáp. Lâm Hàm Uẩn mất hứng nói:

- Người xấu lắm. Người hỏi gì người ta đều trả lời hết rồi...

Nói rồi cúi đầu nằm xuống bàn, nhỏ giọng giận dỗi chính mình:

- Hứ, bản cô nương hôm nay bị gì vậy? Tự nhiên để tên háo sắc nhà người hỏi này hỏi nọ. Vậy mà người ta vẫn còn nghi ngờ đấy?

Lăng Phong đột ngột đứng lên, cúi đầu sát vào mặt Hàm Uẩn cười gian:

- Muốn ta không nghi thì dễ thôi. Ta muốn xem mặt thật của cô.

Lâm Hàm Uẩn bỗng hỏi:

- Vậy ta hiện tại xấu lắm sao?

- Cũng không xấu lắm. Mặt cô chỉ cần che bớt đi 2 chỗ là đỡ xấu ngay.

- Chỗ nào?

Lăng Phong đưa 2 tay lên, làm bộ che cái gì đó, nói:

- Nửa trái và nửa phải.

- Người...

Lâm Hàm Uẩn vừa giận vừa buồn cười.

“Sọt”

Ngay lúc này, thần thức báo cho Lăng Phong, bên ngoài có kẻ lạ tiếp cận.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 284

Thiên Hạ Đệ Nhất Hống

Không giống Tô Hàng, ăn chơi nhảy múa thâu đêm suốt sáng. Thái Nguyên mang đặc trưng phương bắc, về đêm đặc biệt yên tĩnh. Ở cái nơi chiến tranh quanh năm này, người ta đều phải tận lực nghỉ ngơi, đảm bảo sức lực, miễn cho sáng sớm vừa mở mắt gặp cướp lại không có sức mà chạy.

Cho nên tiếng động lạ bên ngoài lập tức bị thần thức của Lăng Phong bắt được, còn ẩn ẩn sát ý.

Lăng Phong đành bỏ dở việc xem mặt mộc của ai đó, mở cửa sổ nhìn ra.

Cố đại đất đai thừa thừa, xây nhà lâu vừa tốn kém vừa lồi thối, kiến trúc chủ yếu là nhà trệt. Đứng ở lầu hai Chu lâu phóng mắt nhìn có thể rõ cả dãy phố.

Bỗng, có thứ gì đó lọt vào tầm mắt Lăng Phong.

Vài bóng người đang thoăn thoắt di chuyển trên mái nhà đối diện. Chúng đều mặc trên người y phục dạ hành, mặt mũi che kín, nhảy nhót trên mái nhà mà như trên đất bằng, dưới trời đêm càng thêm quỷ dị.

"Dạ Hành thuật?" Lăng Phong lẩm bẩm.

Dạ Hành thuật là một loại bộ pháp khá cơ bản, cùng nó còn có Nhận Hành thuật Xà Hành thuật. Bản thân Lăng Phong cũng từng xem qua

nhưng không hứng thú lắm. Trong lúc di chuyển dang hết cả tay ra như cánh máy bay. Quá khoa trương đi. Ngực bụng đều lộ, chẳng may bị tập kích chỉ có trở tay không kịp.

Lâm Hàm Uẩn hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lăng Phong tặc lưỡi:

- Có một đám bịt mặt đi trên mái nhà, tám phần ám sát bắt cóc ai. Thật không biết kẻ nào tối nay gặp xui xẻo.

Chỉ kỳ quái, bọn chúng hình như đang nhắm hướng Chu lâu phóng tới.

"Từ từ, không đúng nha."

Trực giác cho thấy có bất thường, Lăng Phong sờ tay lên thắt lưng, hẳn vẫn giấu 10 cây phi đao loại 1 ở đó.

- Hàm Uẩn, cô ở yên trong phòng, đừng có đi linh tinh.

Quay sang, đã thấy Hàm Uẩn đắm đuối nhìn. Lăng Phong làm bộ tiêu sái cười:

- Cô không cần dùng ánh mắt sùng bái đó nhìn ta. Ta là một nam nhâ...

- Người đánh nhau thì ra lệ, ta còn đóng cửa.

Lăng Phong suýt chút úp sấp.

Nháy mắt Lăng Phong đã bị đuổi ra.

Cũng trong nháy mắt, có một kẻ tung người lên hành lang. Gã đứng ngay trước mặt Lăng Phong, hai con mắt đột nhiên sáng rực.

Cái tên "xui xẻo" Lăng Phong vừa nói, xem ra chính là... hửn?

Hai bên đều không nhiều lời, vừa gặp liền xuất chiêu.

"Viu viu"

Lăng Phong vừa phát hiện ánh mắt của kẻ kia, liền xoay người đá chân, xuất một chiêu Cô Hồn Hoặc Thần, 2 cây phi đao nhắm thẳng đối phương. Chiêu Cô Hồn Hoặc Thần này có tác dụng cố định kẻ địch, phi đao đều nhắm vị trí huyết vị trọng yếu tứ chi. Một khi trúng chiêu, chỉ cần tứ chi động đập sẽ đau đớn khôn cùng, giống như điểm huyết từ xa.

Gần đây nhờ Bát Mạch đồ, Lăng Phong đang đả thông nốt 4 mạch cuối trong Kỳ Kinh.

Thực ra, chỉ cần thông hai mạch cơ bản Nhâm Đốc là đã có thể vận khí Tiểu Chu Thiên, đặt một chân vào nội công. Nếu cứ luyện Tiểu Chu Thiên như vậy, thì về lâu về dài cũng không tệ lắm. Hầu hết võ lâm nhân sĩ đều ở mức độ này.

Chỉ là, nếu muốn thực sự trở thành cao thủ, vậy phải tìm cách thông đủ 8 mạch, lúc đó có thể vận khí vòng Đại Chu Thiên toàn thân, đột phá sang một đẳng cấp khác. Bởi vì nội công hoàn toàn dựa vào thời gian tích lũy, mới có câu "10 năm công lực" "20 năm công lực". Thế nên kẻ nào thông bát mạch càng sớm càng có lợi thế trong tu vi.

Riêng Lăng Phong còn biết một đẳng cấp cao hơn, đó là Thập Nhị Mạch. Lúc đó nội ngoại đều khùng, chân chính thành siêu nhân.

Nhưng cũng nhờ Bát Mạch Đồ, Lăng Phong rút cục hiểu vì sao bí kíp của Liễu Thanh Nghi lại yêu cầu phải hoàn thiện Kỳ Kinh Bát Mạch mới được luyện Chính Kinh Thập Nhị Mạch. Đáng ra, đã gọi là chính kinh thì phải luyện trước, kỳ kinh luyện sau mới phải.

Hóa ra, trong Bát mạch, trừ Nhâm Đốc ra 6 mạch còn lại đều liên quan đến căn cơ của Thập Nhị Mạch. Nghĩa là, một là luyện Chính Kinh ngay từ đầu, còn đã lỡ luyện Kỳ Kinh thì phải luyện cho xong mới đặng đến Chính Kinh.

Thế cho nên, hầy vẫn chưa thể luyện quyền bí kíp thần thánh kia.

Nhưng nhờ có Bát Mạch đồ, khí lực thân thủ cũng đều có tiến bộ rất nhiều.

Chỉ là, đối phương hôm nay lại không hề đơn giản.

Kẻ này dùng kiếm. Gã huy kiếm trước ngực, nhanh đến mức tưởng chừng có hai ba cây kiếm cùng xuất chiêu, liên tục tạo nên những hình chữ thập.

"Leng keng"

Phi đao đều bị đánh bay, Lăng Phong thầm ghi nhớ vị trí, có gì hết trận còn phải lượm về nữa. Tiền cả.

Bỗng Lăng Phong nhớ ra gì đó, lạnh giọng hô:

- Huyền Hư Nhẫn? U Linh sơn trang Như Vân sát thủ?
- Trí nhớ tốt lắm, cũng đỡ mất công bọn ta phải xưng tên.

Lăng Phong mặt sầm xuống.

Không nhớ sao được?

Chính cái chiêu “chữ thập” Huyền Hư Nhẫn này ở Hà Bắc đâm xuyên người hầy, làm hầy suýt nữa đi đời nhà ma.

Lăng Phong cười nhạt một cái:

- Lần trước thất bại, Triệu Hanh lại ra giá cao sao?

- Lần này không có ai mua mạng của người cả. Là bọn ta rảnh rồi không có gì làm mà thôi.

"Vl, còn có màn này?" Lăng Phong suýt nữa ngã từ lầu hai xuống.

Sát thủ trong phim đều là âm trầm ngoan lạt. Không có ai như đám Như Vân này, đi giết người còn chém gió rõ nhiều.

Lăng Phong vừa nói vừa âm thầm vận khí, thì triển ra một tầng Lưỡng Nghi Hộ Tâm bao quanh thân. Hắn bây giờ đã khác xưa ít nhiều, không quá sợ hãi nữa.

Hắn liếc mắt quan sát.

Lúc này ngoại trừ tên cầm kiếm, số còn lại đều vô thanh vô tức ẩn mình từ lúc nào không biết. Vừa rồi rõ ràng còn nhảy nhót cả bầu, đại khái ít nhất cũng 6 7 tên.

- Huynh đệ người trốn đâu hết cả rồi, còn ở đó mà to mồm.

- Hế, người cứ yên tâm. Lần trước đâm người một kiếm không chết, làm danh tiếng của chúng ta bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Lần này các đại ca đây đi đủ cả 10 người. Nếu không giết được người, Như Vân sẽ giải tán luôn.

- Kinh vậy sao?

Lăng Phong trong lòng đề phòng, ngoài miệng lại nói:

- Lại không biết, mấy vị đây danh tiếng cỡ nào?

- Có nghe câu "Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung" bao giờ chưa? Mà thôi đi, loại tiểu bối như người, chắc không biết.

Lăng Phong bật ngửa, câu này thẳng nào chả biết, hần cười khinh:

- Tiêu Phong Mộ Dung Phục? Có cái gì mà hiểm lạ?

- Hóa ra cũng có chút hiểu biết. Tiêu Phong chính là chết dưới tay bọn ta.

"Còn có chuyện này?"

Lăng Phong mặt không đổi sắc, nói:

- Thế đã nghe "Đông Tà Tây Độc Nam Đế Bắc Cái Trung Thần Thông" bao giờ chưa? Mà thôi đi, đám sinh sản vô tính các người chắc gì đã biết?

- Là đám nào?

Lăng Phong tỉnh như không:

- Người đương nhiên không biết, vì bọn họ... còn chưa xuất hiện.

Đến lượt tên kia ngả ngửa. Rất nhanh, gã lại cười âm hiểm:

- Nói nhảm muốn kéo dài thời gian gọi cứu viện sao? Xem chiêu.

Nói rồi vung kiếm tấn công, kiếm phong vù vù.

Lăng Phong vừa từ phòng Thành Bích và Hàm Uẩn đi ra, ngoài phi đao không đem vũ khí dài. Làm gì có ai đi đùa gái còn mang kiếm theo, mang pháo thì còn được. Lần này thảm, tay không đánh với kiếm.

Hắn dùng Hoạt Bất Lưu Thủ, đảo trái đảo phải lùi liên tiếp ra sau, thì thoảng ngẫu nhiên sinh cả ảo ảnh, khiến kẻ địch không khỏi kiêng dè.

Đến cuối hành lang, Lăng Phong đột nhiên quát:

- Chờ chút.

- Gì?

- Ở bên kia có con dơi to thật...

- Đâu?

"Viu"

"Bụp"

- Hạ lưu, bỏ ổi...

Tên họ trúng chiêu lộn hai vòng ra sau. Ngay lúc đó, có hai bóng đen thành linh xuất hiện đỡ lấy hắn. Có một kẻ cầm trượng gỗ, chống mạnh xuống hành lang.

Lăng Phong một mắt tán thần thức xác định vị trí những kẻ khác, miệng vẫn chém gió:

- Khổ cực cho các vị, phải theo dõi tại hạ đến tận Thái Nguyên nha.

- Haha, hành tung của người, bọn ta ngồi ở nhà ăn cơm cũng rõ như lòng bàn tay, cần gì nhọc công theo dõi.

"Lời này ý gì?"

Lăng Phong chợt dạ, không lẽ cạnh hắn có người của chúng?

- Cho người xem Ba Nhược Hồng đệ nhất thiên hạ của bốn tọa... Hự!

Tên này là tên dùng trượng lập trận hồi xưa, gã há mồm như con cóc, làm động tác thối gì đó. Một luồng khí tỏa ra, Lăng Phong bị trúng chiêu không thể đứng vững, bị một lực vô hình đánh bay ra sau. Cả người hắn cong như con tôm, đập mạnh vào cửa phòng phía sau.

"Ầm"

Cánh cửa bị phá nát, trong phòng còn có tiếng đồ vỡ loảng xoảng.

- Ai đó?

Có tiếng nữ nhân hét toáng lên.

"Bỏ m*, phòng ai đây?"

Lăng Phong gắng gượng mở mắt, chỉ thấy một thiếu nữ đang một tay ôm miệng, một tay che ngực lùi ra sau. Cả người nàng ta chỉ còn váy ngủ tơ tằm, phập phồng khêu gợi.

Không phải Thanh Vân vẫn đi cùng Lâm Hàm Uẩn thì còn ai?

Thật không ngờ đáng dập lại tốt vậy, khuôn mặt cũng coi như trắng trẻo dễ thương.

- Thanh Vân cô nương, hiểu lầm, hiểu lầm. Ồ, không ngờ cô nương xinh đẹp như vậy?

- Người... mau rút ra ngoài.

Lăng Phong mặt mày vô cùng khó coi, xòe tay nói:

- Ta hiện không ra ngoài được.

- Cái gì? Người muốn... người muốn... hủy hoại sự trong trắng của ta? Ông trời, huhu, chỉ trách ta hồng nhan bạc phận...

"Đại tỷ, đệ còn chưa làm gì." Lăng Phong mồ hôi đầy đầu.

Đúng lúc này, có bóng ai đó xông vào phòng, Lăng Phong giật mình không nhỏ, còn tưởng kẻ địch tấn công.

- Thanh Vân, có chuyện gì? Là ai vào phòng muội? Trời, hóa ra muội xinh đẹp như vậy?

Tần Quyền có mặt, trên người vẫn còn mặc nguyên đồ ngủ.

- Tứ ca? Sao lại là huynh? Huynh... chẳng lẽ không biết, nàng ấy là ý trung nhân của đệ, còn lén lút làm loại chuyện này?

- Ta... không có, ở bên ngoài có kẻ muốn... Từ từ, hai người thành một cặp từ lúc nào?

Trong phòng đột nhiên nhảy ra hai tên đàn ông, một mặc đồ ngủ, một áo quần rách bươm, Thanh Vân ôm mặt nước mắt:

- Các người? Huhu, còn gì là sự danh giá của Nam Cung Thanh Vân ta chứ?

"Họ Nam Cung?"

Đây là lần đầu tiên Lăng Phong nghe họ của Thanh Vân, trước giờ hắn chỉ biết tên. Họ này nguồn gốc Tiên Ti, ở Tổng rất hiếm có.

Tần Quyền ngay lập tức vỗ ngực:

- Tứ ca, ra ngoài đi, để đệ ở lại chịu trách nhiệm.

Nam Cung Thanh Vân ấp úng:

- Hắn thấy khuôn mặt của ta, không thể đi được. Nam nhân đã thấy mặt thật của ta, sẽ phải... sẽ phải...

Lăng Phong phân bua:

- Ta cũng muốn đi lắm, nhưng bên ngoài...

- A-di-đà Phật, rút cục có chuyện gì?

- Lăng Hồ, đệ sao cũng ở đây?

- Bần tăng bị ồn, không ngủ được...

Nam Cung Thanh Vân lung lay sắp ngã:

- Ba người các người, còn có cả hòa thượng? Sao ta lại khổ thế này, ta không muốn sống nữa...

Tần Quyền can ngăn:

- Thanh Vân, muội đừng nghĩ quẩn. Chuyện tối nay, chỉ có ba huynh đệ chúng ta biết...

- Chuyện gì tối nay cơ chứ?

- Đúng đúng, không có chuyện gì cả.

- Sao lại không có chuyện gì cả? Huhu.

Lăng Phong trán hiện vết đen, thầm nghĩ Tần lão đệ cũng thật xui xẻo. Tiểu muội này suốt ngày bịt mặt, hẳn cũng ít tiếp xúc. Không ngờ đẹp thì có đẹp, nhưng lại phiền như vậy, giống y đại tỷ Hàm Uẩn của cô ta. Còn may Phong ca vương bận Thành Bích không thả câu lung tung.

"Vù vù"

Có tiếng gió, trong phòng lại xuất hiện thêm vài bóng người.

Một tên bịt mặt hồ hởi:

- Di, ở đây có mỹ nữ.

- Các người... các người...

Trong phòng chật như nêm cối. Nam Cung Thanh Vân mặt mày đen thui, tay run run chỉ ra trước, rút cục chịu hết nổi hét một tiếng chấn động trời xanh.

- Cút... hết... cho... ta...

Trong tích tắc, cả đám nam nhân bay cả ra ngoài.

Tên đồ đen bàng hoàng:

- Con m* nó lợi hại. Đây là loại hống thuật gì? Ông luyện hống bao năm tại sao không hề biết? Cô nương, có thể dạy cho tại hạ hay không?

- Cút hết!

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 285

Mma Thần Công

Trên trời, ánh trăng khuyết bị áng mây lướt qua, ánh sáng cũng mờ hẳn đi.

Dưới đất...

- Mau dừng tay, bọn ta là sát thủ U Linh...
- Còn ta là Tần Quyền. Chúng ta là chỗ quen biết...
- Hừ, hôm nay bốn cô nương đại khai sát giới. U gì Tần gì ta cũng đánh tuốt.

Sau tiếng quát tháo là vài vật thể lạ từ trong phòng tới tấp bay ra. Nào bàn ghế gập gộc, son phấn trang sức, thậm chí hình như cả áo lót nội khố, cơ hồ cả cái phòng đều bị đem ra làm vũ khí.

Đám đông nam nhân ngoài hành lang mặc kệ thân phận, hết dạt sang phải lại sang trái, có bao nhiêu công phu đều đem ra chống đỡ. Thậm chí có mấy tên trốn đâu đó cũng lần lượt phải chui ra.

Một tên đồ đen ôm trán thều thào nói với tên cầm trượng:

- Lão Bát, con hồ cái này khí lực thật không tầm thường. Mau nghĩ cách.
- Chúng ta làm sát thủ, không chấp đàn bà cùng trẻ con.

- Vậy phải làm sao?

Trong lúc đám này đang phân tâm, ở phía đối diện, một tên thanh niên âm thầm thò tay lên thắt lưng.

Chỉ tiếc, hắn còn chưa kịp đánh lén, đã thấy Lão Bát mặt mũi trịnh trọng nói với hắn:

- Chư vị, tại hạ có ý này. Chúng ta tạm thời chuyển chỗ. Bằng không cả hai phe đều sẽ chết oan...

Tên kia ngẫm nghĩ một lát cười nói:

- Thành giao!

Cả đám nhanh chóng khinh công phóng đi.

Chỉ tiếc, không phải ai cũng may mắn...

"Ồi"

Tên cầm kiếm chạy chậm nhất đám, vừa nhắc chân đã bị nữ nhân trong phòng lao ra chụp được.

Mấy anh em thân mình còn không lo xong, nào có thời gian mà cứu hắn. Cả đám vừa vọt qua lan can xong chỉ nghe tiếng kêu la sau lưng:

- Cô nương, không được xé da mặt. Ta là sát thủ, còn phải làm ăn nữa...

- Người nhìn thấy mặt của ta rồi, làm gì có đạo lý che mặt chứ?

"Xoạc"

Có tiếng cầu xé.

- Hóa ra là da mặt giả sao? Để xem người còn đắp cái gì khác không?

Giọng nàng ta vui vẻ khác thường.

- Cô nương, không được... đây là râu thật. Xin đừng...

"Xoạc"

- Trời ơi. Râu của ta...

Giữa đêm khuya, tiếng khóc lóc vắng vắng nghe mà rợn người.

Anh em phía trước nghe loáng thoáng đoạn này, đều không nhìn được mồ hôi lạnh sau lưng.

Chỉ có Lăng Phong là cười hả hê. Thăng kia chính là kẻ từng đâm hấn một kiếm. Bây giờ bị hành hạ như vậy, đúng là ông trời cũng có mắt.

Lão Bát cầm trượng khua một vòng, thở dài nói:

- Ài. Lão Cửu tính tình cũng tốt lắm, lúc rảnh rồi cũng chỉ biết chăm chút râu ria thôi. Thật không ngờ, hôm nay sai lầm rơi vào tay ác nữ.

Nói đến đây lại ngậm ngùi nói với Lăng Phong:

- Cái nghề sát thủ này, người đừng tưởng mà dễ làm. Thiên tính vạn tính, cũng không biết ngày nào sẽ rơi vào thảm cảnh a.

Lăng Phong một bên không khỏi gật đầu thông cảm.

"Sinh nghề tử nghiệp".

Hắn cũng trầm ngâm hỏi:

- Huynh đài một vụ như này kiếm được bao tiền?

- Cũng còn tùy khách. Đại khái... Khoan đã, người sao lại hỏi câu này? Muốn tranh miếng ăn?

Lão Bát cũng không chờ Lăng Phong nói gì lại tự mình nói:

- Các người có ác nữ kia đi cùng, cũng không hẳn là không thể vào nghề. Lại nói, cô ta chỉ bị nhìn khuôn mặt thôi đã như vậy. Nếu có kẻ sờ hẳn vào người, thật không biết sẽ thảm ra sao.

Lăng Phong sâu sắc tán đồng, nhìn sang Tần Quyền:

- Lục đệ, người nhất quyết chọn nàng ta sao?

Tần Quyền trong mắt chan chứa tình cảm, cười nói:

- Có làm sao? Cá tính như vậy, thiên hạ có mấy người chứ? Ta chấm chắc rồi.

- Ài, hết thuốc.

- A-di-đà Phật, nghiệp chướng, nghiệp chướng.

Lão Bát lại nói:

- Lão Cửu hy sinh, các người về sau có gì thấp cho hẳn nén nhang...

Lăng Phong gật đầu:

- Không biết tên tuổi huynh đệ kia là gì?

- Cổ Tùng, biệt danh "Ngoại Phiên Tửu Hữu".

Lăng Phong nhân lúc này hỏi tiếp:

- Cổ Tùng huynh đệ lúc trước nói, có người báo đường đi nước bước của ta cho các người biết. Người đó là ai?

Lão Bát đột ngột cười gian, nói:

- Tiểu đệ, ai báo cũng đâu quan trọng. Người đều sắp chết rồi, quan tâm làm gì?

- Ồ?

Lão Bát dừng hẳn lại, gõ trường một cái tự tin cười lớn:

- Haha, không nghĩ người lại ngu như vậy, còn chạy theo chúng ta.

Lập tức đằng sau gã có thêm vài bóng đen xuất hiện, cả đám cười gằn nhìn Lăng Phong.

Thông qua hình dáng vũ khí, Lăng Phong nhận ra vài kẻ từng gặp ở trấn Hương Hóa, nhất là tên Mao Đột dùng thương, gã có vẻ khá e ngại Lăng Phong. Chỉ có 2 tên là lần đầu xuất hiện, một người dùng kiếm màu đen, một dùng nha đao.

Lăng Phong vẫn trấn tĩnh tự nhiên. Sợ cái gì, còn có Tần Quyền Lăng Hồ ở bên. Quyền đệ Hồ đệ lâu nay trong kịch bản là thành phần "bất tử", ngay cả bị thương còn chưa bị qua đây.

Lão Bát thấy Lăng Phong không lộ nửa điểm sợ hãi, có chút mất hứng nói:

- Lần trước suýt chết một lần, người không biết sợ sao?

- Có một chút. Chẳng qua, đánh nhau không hẳn cứ đông hơn là thắng.

Lão Bát cười gằn:

- Nhưng thông thường là thắng.

Lăng Phong cười nhạt:

- Các người đã tự tin thắng như vậy, có thể nói mục đích các người tìm ta làm gì chứ? Chắc không chỉ để ám sát?

- Khá khen cho nhà người tinh táo.

Lão Bát bỗng lạnh giọng:

- Giao Cửu Âm tâm kinh ra đây.

“Cửu Âm?”

Đám này làm sao lại biết Lăng Phong đang giữ Cửu Âm tâm kinh?

- Ả Bạch Tiểu Thư kia đến nhờ vả các người sao?

- Như Vân sát thủ xưa nay chưa từng nhận nhờ vả của ai. Lần này cũng không có ai thuê cả, là bọn ta muốn có nó...

Kẻ cầm kiếm cất giọng chặn lại:

- Lão Bát, nói nhiều với hãn làm gì?

Lão Bát nghe thấy liền xuất chiêu. Gã xoay trượng một vòng chống xuống đất, từ chân trượng tỏa ra một làn khí tức. Chính là chiêu dùng trượng lập trận kỳ ở Hướng Hóa lần trước.

Tần Quyền cất tiếng:

- Tên kia xài kiếm đen, đụng hàng với đệ, đệ chọn hãn.

- A-di-đà Phật, bản tăng thích thanh tịnh, chọn tên cầm đao chính giữa.

- Khoan đã, tất cả có 9 tên cơ mà?

- Vậy đúng rồi, huynh một mình lo 7 đứa còn lại đi...

Lăng Phong suýt nữa ngã chống vó.

Nhưng thời gian không cho phép hắn ngã, đối phương tấn công.

Phân công quá chênh lệch, Lăng Phong 1vs7, ngay cả Cửu Âm chân khí cũng vận đến tận cùng, rút cục vẫn phải chật vật lùi ra sau liên tục.

"Choang choang"

Lão Bát ở đằng sau hộ công, cười ha hả:

- Còn tưởng người có Cửu Âm tiến bộ ra sao mới tự tin. Hóa ra chỉ hơn một chút. Chi bằng để nó cho bọn ta...

- Ta tự tin không phải vì Cửu Âm.

- Chứ vì cái gì?

Bỗng nghe một giọng trầm thấp vang lên:

- Vừa rồi là kẻ nào nói Bắc Tiêu Phong chết trong tay mình?

- Kẻ nào?

- Hừ, Bắc đường Cái bang Tiêu Thiên Phóng.

Người vẫn chưa thấy đâu, đã nghe tiếng chưởng phong gào rú.

“Ào”

Chưởng phong bạo liệt, cả đám U Linh sơn trang bị đánh lùi, đều cảnh giác nhìn quanh. Rút cục mới thấy một bóng người đáp xuống cạnh Lăng Phong.

Tên cầm đao lạnh giọng:

- Hàng Long Chương? Người là đệ tử Tiêu Phong?

- Hừ, trong các người kẻ nào từng tham gia ám hại sư phụ ta? Mau chịu chết!

- Đừng vội tự đại. Chút chương lực này của người, so với Tiêu Phong năm xưa còn chưa được một nửa đâu.

Ngay sau đó, hai bên lại lao vào nhau.

Lần này nhờ có Tiêu Thiên Phóng can bớt, Lăng Phong chỉ phải lo mỗi tên lão Bát.

Chỉ là, nếu phía Tiêu Thiên Phóng là cảnh tượng cao thủ giao đấu đúng chuẩn phim TVB. Thì ở cạnh đó, lại là cảnh hai tên chợ búa đang vật lộn đúng chuẩn phim thần tượng.

Chỉ thấy một kẻ mặt trắng bệch nằm ngửa bụng lên trời, tay cổ vai đều bị chân của đối thủ khóa cứng, mồm kêu la oai oái:

- Người... dùng võ công tà dị gì đây?

- Cái này gọi là Jujutsu đó!

- Du cái gì? Buông ra, đánh đàng hoàng coi.

- Thì ta đang đàng hoàng đấy. Ba Nhược Hồng đâu cả rồi? Đem ra dùng đi.

- Á, nhẹ thôi. Gãy tay, gãy tay đó.

Lăng Phong cười khoái chí.

Vừa xong, Cao Đào vừa vung trượng đã bị Lăng Phong dùng choáng thuật kèm phi đao đánh thẳng vào huyệt vị ở tay, suýt chút rơi cả trượng.

Gã còn chưa kịp ra chiêu tiếp theo đã bị Lăng Phong ôm sát, lên một gối chỗ hiểm, xuống một chỗ vào gáy, vật thẳng xuống đất.

Lăng Phong chuyển này chỉ đem mỗi phi đao, căn bản không thể chơi nhầy với địch. Vì vậy hắn quyết định “disable” đối phương.

Hắn cũng không nghĩ MMA lại có tác dụng như vậy. Kungfu tuy có khái niệm "địa đường" lăn lê tránh đòn, nhưng lại không có "địa chiến". Nói ví như, chiêu khóa vừa rồi của hắn thuộc về Jujutsu.

Có lẽ thấy tình hình bất lợi, tên cầm đao quát lớn:

- Rút!

Cao Đào đau khổ kêu:

- Từ từ, cứu ta, ta bị kẹt.

Vài tên đồng bạn lao tới cứu Cao Đào, Lăng Phong liền buông.

Thằng kia vừa được giải thoát liền dậm chân bay ngược ra sau, vừa bay vừa hô:

- Lần sau ta sẽ ghi nhớ người.

Lăng Phong chỉ cười nhạt.

...

Nhân tiện nói chuyện võ học.

Lăng Phong kiếp trước không giỏi võ, nhưng cũng gọi là nghiên cứu một ít. Mà càng nghiên cứu thì càng mất niềm tin vào cổ võ, cái gì Thiếu Lâm Võ Đang, đều quá nặng nề tính biểu diễn. Hắn thích Tiệt Quyền Đạo

của Lý Tiểu Long hơn. Môn võ này về cơ bản không có chiêu thức riêng, mà là một loại tư tưởng, kết hợp đông tây truy cầu hiệu quả.

Mục tiêu luyện võ của Phong ca cũng như vậy, cần hiệu quả.

Võ học hiệu quả dựa vào yếu tố chung chứ không đặt nặng chiêu thức riêng. Tỷ dụ sức mạnh chính xác tốc độ dẻo dai. Làm sao đã chạy không ai đuổi được, đã thủ không ai phá được. Mà đã đánh thì phải "đấm phát chết luôn", "đè phát kẹt luôn", "ném phát dính luôn".

Chẳng qua, cách nghĩ này ở thế giới kiếm hiệp đầy “cao thâm mặc trác” sẽ bị chê là vô lại.

Lại nói, hầu hết nam chính xuyên không đều mắc một loại bệnh. Đó là, chuyện gì cũng khoe khoang mình hiện đại, nhưng cứ hễ đụng đến võ công lại sùng bái cổ đại. Phải có Độc Cô Cửu Kiếm Hàng Long Chương, hoặc là “Thánh Thần Vô Song Bá Đạo Chí Tôn Chương” mới được.

Lăng Phong, ngay từ lúc xuyên không đã trung thành với võ hiện đại. Hẳn thậm chí có ý tưởng phổ biến MMA về thế giới này, chứ không muốn bị đồng hóa ngược lại. Đó cũng chính là lý do tại sao, Phong ca đến giờ chỉ học mỗi Đạp-ma quyền, vì bộ quyền này rất căn bản, tương tự như các tư thế chuẩn trong MMA.

Đúng là Lăng Phong thừa nhận ở đây có khinh công, có nội lực thần lực. Nhưng những thứ này tồn tại song song, chứ không thể phủ nhận MMA. Xem Cao Đào hiện tại là thấy. Bị khóa cứng huyết vị toàn thân, có khí chiêu hống thuật gì cũng vô ích.

Thành ra, bấy lâu Lăng Phong thua nhiều, không phải vì không có chiêu thức thần thánh, mà chủ yếu vì kinh lực yếu chân khí ít.

Lấy ví dụ Hàng Long Chương. Bộ chương này nổi tiếng, là vì nó nằm trong tay Tiêu Phong. Kể cả lúc này Lăng Phong có nó, thì cũng chẳng làm

hắn mạnh nhất thiên hạ được. Vì bản thân Hàng Long Chương không tạo ra chút chân khí nào, chân khí là do tâm pháp mà có.

Đã vậy, vẫn như tiêu chí ban đầu. Cái trọng yếu là lực lượng, chiêu thức chỉ là phụ.

Phong ca mới chỉ luyện võ có 2 năm, lại chẳng phải hình mẫu thiên tài. Đó là chưa kể còn bận tán gái kiếm tiền. Kinh lực chân khí đều yếu là dĩ nhiên, không thể vội vàng.

Cũng may, hiện hắn đã có Cửu Âm. Thứ này có thể ép chân khí lên vài lần, bù được khuyết thiếu thời gian. Điều này cũng không có nghĩa Lăng Phong đã mạnh bằng mấy lão bất tử trăm năm, chẳng qua giúp hắn nhanh hơn một chút.

Nói tóm lại, Lăng Phong vẫn kiên định với suy nghĩ của mình.

Hắn sẽ không chạy theo motif quen thuộc, đi tìm các bộ Chương Thần Thánh đệ nhất thiên hạ để luyện. Mà hắn sẽ lấy MMA hiện đại và ám khí làm căn cơ, luyện thần khí làm bộ phóng, đi một đường “MMA thần công” cho riêng mình.

Như vậy mới xứng là một xuyên không giả đi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 286

Tàng Bảo Đồ

Đám Như Vân sát thủ không khác gì gió cuốn mây bay, nói rút lui liền ngay lập tức mất hút.

Tiêu Thiên Phóng cũng không có ý đuổi theo, trái lại hỏi Lăng Phong:

- Lăng huynh đệ, bộ pháp vừa rồi người học ở đâu?

Lăng Phong ngâm nghĩ.

Tiêu Thiên Phóng nghe nói đệ tử Tiêu Phong, tính tình lại thẳng thắn, cũng rất đáng kết giao. Lăng Phong thậm chí còn ngại người ta khinh hãn là đẳng khác, bèn trả lời thật:

- Một lão nhân thần bí...

- Ồ? Có thể tả người đó một chút không?

Lăng Phong thông thả nhớ lại, nói:

- Bộ dáng như ăn mày, bên mình có một cây gậy trúc cong queo.

- Còn gì nữa không?

- À, rất thích ăn đùi gà.

Tiêu Thiên Phóng cười lớn:

- Haha, xem ra đúng rồi.

- Ồ?

"Chẳng lẽ lão đui gà chính là... bang chủ Cái bang?"

Bộ dáng ăn mày, bên thân mang gậy, không phải bang chủ Cái bang mang Đả Cầu Bổng gì đó còn gì?

Lăng Phong nghĩ mà tiếc, tại sao không nghĩ đến sớm hơn? Biết vậy năm đó cố sống cố chết xin học Đả Cầu Bổng pháp, không thì cũng học bữa cái Hàng Long Thập Bát Chương thì bây giờ có phải tốt không.

Chỉ nghe Tiêu Thiên Phóng nói:

- Nếu ta không nhầm, người đệ gặp chính là Trưởng lão danh dự của bốn bang. Người này vốn không phải người Cái bang, cho nên ngay cả đệ tử Cái bang cũng rất ít gặp. Nói vậy đệ là đệ tử của ông ấy?

- Trưởng lão danh dự?

Lăng Phong hơi thất vọng chút đỉnh, còn tưởng Bang chủ. Nhưng hăn lại kịp thời nhận ra Tiêu Thiên Phóng chuyển xưng hô với mình, từ "người" thành "đệ", xem ra vị Trưởng lão kia danh vọng cũng không hề kém. Hăn cười khò:

- Đáng tiếc. Đệ không có điểm phúc đó. Ông ấy chỉ chỉ điểm một chút thân pháp mà thôi, bằng không đã có thể bá huynh đệ với... Tiêu Đại ca.

Tiêu Thiên Phóng sáng khoái cười:

- Không sao, nếu đã được Trưởng lão Cái bang chỉ điểm, dù một chút cũng coi như một nửa đệ tử Cái bang rồi, xưng hô huynh đệ với ta cũng không tính sai.

Lăng Phong thầm vui vẻ, lại hỏi:

- Tiêu Đại ca muốn báo thù cho sư phụ?

Tiêu Thiên Phóng im lặng, khuôn mặt bỗng cương nghị hẳn lên.

Lăng Phong không khỏi tự trách bản thân hơi nóng vội. Hai bên còn chưa thân đến vậy.

Hắn liền ngẩng mặt cảm thán:

- Bắc Tiêu Phong Nam Mộ Dung, đệ kính nể nhất chính là Tiêu Phong tiền bối. Vì đại nghĩa, một thân chịu hàm oan. Vì cứu người, một thân chống lại quần hùng. Anh hùng như vậy, thiên hạ không có mấy người. Đáng tiếc đệ trọng sinh chậm một chút, bằng không sẽ tìm mọi cách đến Nhạn Môn Quan ngăn cản ông ấy.

Tiêu Thiên Phóng không để gì chỉ một câu tán dương đã bị đả động ngay, lại hỏi:

- Đệ biết chuyện ở Nhạn Môn Quan?

- Đệ còn xem ấy chứ, bản 2003 là hay nhất. Chắc chắn, Hồ Quân..

- Hử?

- À, là một người tên Hồ Quân kể cho đệ...

Lăng Phong cố nhớ vài chi tiết trong Kim Dung, rèn dũa câu chữ buông lời cảm thán. Có bao nhiêu lời hay ý đẹp tích góp trong phim chương đều đem ra dùng, trong bụng lại cầu trời cho Tiêu Phong ở thế giới này đừng có sai lệch quá.

Thực lòng mà nói, Phong ca hâm mộ... Đoàn Dự hơn chút.

Rút cục cũng khiến Tiêu Thiên Phóng ngậm ngùi:

- Nếu không bị kẻ xấu vừa gài bẫy vừa đánh lén, sư phụ nhất quyết sẽ không... Hừ!

- Chính là đám Như Vân sát thủ vừa rồi sao? Có khoa trương quá không?

Mấy tên kia, trình độ cũng chỉ nhỉnh hơn Lăng Phong một chút. Ngay cả ám sát Lăng Phong còn hụt lên hụt xuống, làm sao có thể ám sát được Tiêu Phong?

Tiêu Thiên Phóng như hiểu ý Lăng Phong, nói:

- 10 tên này và 10 sát thủ năm đó không phải là một. Đám chúng ta vừa gặp chỉ là những kẻ thay thế. Sư phụ năm đó phản kích đã kịp giết 9 tên.

- Nghĩa là vẫn còn tên thứ 10?

Tiêu Thiên Phóng trầm trọng gật đầu:

- Đúng vậy, vẫn còn sống, ta thề không giết hắn không làm người.

Lăng Phong vỡ lẽ ra.

Hắn lại nhớ đến một chuyện, nửa muốn hỏi nửa sợ phật ý Tiêu Thiên Phóng, rút cục vẫn không nhìn được tò mò nói:

- Tiêu Đại ca, những người năm đó, bây giờ thế nào?

- Người nào?

- A Châu, Vương Ngữ Yên, Mộc Uyển Thanh, Chung Linh, ...

Lăng Phong thao thao bất tuyệt thêm vài cái tên, Tiêu Thiên Phóng trắng mắt liếc nói:

- Những người này là ai? Và lại 30 năm trôi qua, những người này nếu còn sống cũng đã thành bà lão cả, đệ có hứng thú?

- Khụ, vậy thì không phải.

Lăng Phong cười trừ.

Ngay khi Lăng Phong còn chưa biết phải làm gì tiếp. Bỗng có tiếng truyền âm của Cổ lão lọt vào đầu.

"Này, tiểu tử. Có nghe ta nói không?"

"Alô nghe rõ. Lão già, người đang đứng chỗ nào vậy?"

"Ở sau lưng ngươi, lão tổ tông không tiện hiện thân."

Lăng Phong không khỏi thấy tức cười, cái trò Truyền âm này, y như hai người gọi điện thoại vậy.

Có điều nhắc mới kỳ quái, lão điên này từ ngày đi Ngô gia trang trở về liền biến đầu mất.

"Ngươi đến Tấn Vương phủ ngay đi."

"Để làm gì?"

"Còn nhớ lăng mộ Chu Xán không? Hiện tại đám người ở đó đang giao dịch một vật liên quan rất lớn đến lăng mộ, tiểu tử ngươi phải tìm cách đoạt được nó."

Lăng Phong bỗng thấy mùi liên quan đâu đây, truyền âm lại:

"Một cái bảo hạp?"

"Ngươi cũng biết rồi? À, xem ra do đám nhân sĩ ở Ngô gia trang nói cho ngươi biết đi."

Mặc dù Lăng Phong biết bảo hạp đó chứa cái gì, nhưng hắn vẫn hỏi:

“Rút cục là thứ gì?”

“Nói chung là liên quan rất lớn, người cứ đi đoạt đã nói sau.”

Lăng Phong thăm mắng lão già giáo hoạt.

“Vậy sao lão không tự đi lấy, lại kêu ta đi. Không phải sẽ có hung hiểm gì đó chứ?”

“Hừ, hành tẩu giang hồ hung hiểm là luôn có. Người cũng không cần lúc nào cũng nghi ngờ lão tổ tông quá như vậy. Hiện tại quanh đây đã có vài lão già chết tiết mọ đến, lão ca còn phải cầm chân bọn chúng. Người tưởng ta ngồi không sao?”

Truyền âm đến đó thì mất sóng.

...

Lăng Phong không vội đi Tấn Vương phủ ngay, mà lại quay về Chu lâu tìm Thành Bích. Đoạn đánh nhau vừa rồi động tĩnh không nhỏ, nếu hắn đuổi kẻ địch một mạch không về, sẽ khiến nàng lo lắng.

Quả nhiên về đến nơi đã thấy phòng Thành Bích vẫn sáng đèn.

- Chàng không sao chứ? Vừa rồi là ai vậy?

Lăng Phong không muốn làm nàng lo lắng, đùa nói:

- Không có gì, một đám bạn cũ thôi.

Thành Bích là nữ nhân hiểu chuyện cũng không hỏi thêm, chỉ cần thấy hắn không bị thương là được. Nhìn hắn bộ dạng hối hả, nàng lại hỏi:

- Chàng lại định đi đâu sao?

- Có tin mảnh bảo đồ đang ở phủ Tấn Vương, ta phải đi xem thế nào.

Thành Bích như có điều muốn nói, rút cục chỉ trù mền dặn:

- Chàng cẩn thận.

Lăng Phong cười gật đầu.

Vừa định quay đi, lại nghe Thành Bích không yên tâm nói:

- Có phải chàng thắc mắc vì sao ta biết về nó đúng không?

Lăng Phong khựng lại.

Thực ra nếu nàng ấy không nhắc, hắn cũng đã quên chi tiết này. Vốn dĩ hắn cũng không hề nghi ngờ. Dù sao nàng ta cũng từng làm trong Nam phủ, biết một chút tin ngầm là có thể hiểu được.

- Nếu nàng có điều khó nói thì không cần nói, ta hiểu mà.

Thành Bích nhoen miệng cười, có chút hoài niệm nói:

- Không sao. Ta biết, bởi vì năm đó ta lưu lạc cùng phụ mẫu, cũng chính vì nó.

- Ồ?

Giọng Thành Bích trở nên nghiêm trọng:

- Vì thế ta cũng từng điều tra về nó. Chỉ biết mảnh bảo đồ này liên quan rất lớn, rất nhiều thế lực muốn có nó, không đơn giản chỉ là vật mà đám đạo tặc thông thường để mắt. Cho nên, chàng phải để tâm một chút.

- Ta biết rồi, nàng cứ đi nghỉ đi...

Dặn dò Thành Bích xong, Lăng Phong cũng không vội đi ngay, mà lại ra sân đảo một vòng, ở chỗ hắc và đám Như Vân gặp nhau lúc đầu.

Mãi lúc này mới thấy đám Bạch Ngọc Đường xuất hiện. Xem chừng cũng có chuyện chờ Lăng Phong.

Chỉ nghe Bạch Ngọc Đường lại gần thấp giọng:

- Lão Lăng, người vừa đi đâu? Nói nghe, có biến rồi.

- Biến gì?

- Triều Lam kéo một băng Cái bang đi đánh lẻ. Chẳng qua bị bốn Thử thần thông quảng đại phát hiện.

Lăng Phong linh tính cái gì đó, hỏi:

- Tấn Vương phủ?

- A, người cũng biết?

Tấn Vương phủ đêm nay coi bộ đông vui, Lăng Phong cười nói:

- Ta cũng chuẩn bị đi.

Bạch Ngọc Đường xoa xoa tay:

- Vậy tốt rồi. Bây giờ bọn chúng đang yến tiệc ở phủ Tấn Vương, khả năng sẽ trao đổi vật kia. Không cướp trong đêm nay coi như mất vào tay người Kim. Ta chỉ kỳ quái, vốn Triều Lam tung tin đó là võ lâm mật tịch, còn kêu gọi võ lâm nhân sĩ giúp sức. Thế nào lại hành động bí mật như vậy? Giống như có điều giấu diếm.

Nghĩ đến quân địch đều đã biết cả, quân ta lại mờ mịt thì không tốt. Lăng Phong nói:

- Bởi vì kia cũng không phải là mật tịch, mà là tàng bảo đồ gì đó.
- Thật sự? Tin này là ai nói cho người biết?

Lăng Phong nhìn vẻ mặt của Bạch Ngọc Đường, liền cảm giác thẳng này không phải hoàn toàn không biết gì. Trái lại, gã dường như cũng đã có nguồn tin riêng, chẳng qua chưa chắc chắn nên không nói ra mà thôi.

Liền nói:

- Tạm không thể nói rõ, nhưng có 9 phần chắc chắn.

Quả nhiên Bạch Ngọc Đường liền thì thào:

- Khó trách, khó trách...
- Người có vẻ biết rất rõ về nó?

Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ lấp liếm:

- Trong giới đạo tặc bọn ta, gần như ai cũng biết về tàng bảo đồ này. Nó có tổng cộng 9 mảnh, ghép lại sẽ thành một tấm bản đồ hoàn chỉnh. Bốn Thử ở Thái Nguyên thực ra cũng vì nhắm vào 1 mảnh trong số đó.

Lăng Phong chỉ biết sơ sài về mảnh bản đồ này từ nhiệm vụ đưa xuống, không hề biết cốt truyện đằng sau, càng không biết nó chỉ là 1 mảnh nhỏ trong 9 mảnh. Bởi vốn dĩ hắn cũng không quá quan tâm.

Nhưng hiện tại thì hắn bắt đầu quan tâm.

Cố lão nhắc đến nó. Nói như vậy, bản đồ này khả năng là bản đồ lăng mộ Chu Xán?

Có điều, ngay vừa rồi Bạch Ngọc Đường còn chưa biết mảnh ở phủ Tấn Vương, nói như vậy cái mảnh mà Bạch Ngọc Đường “nhắm đến bấy lâu” là

mảnh khác đi?

- Ở quanh đây còn có mảnh khác sao?

- Đúng vậy, ở chỗ Dương gia. Có điều Dương gia phòng vệ sâm nghiêm, bốn Thử đã vào thử 1 2 lần nhưng căn bản không biết chúng giấu ở đâu. Chỉ có mảnh lần này giao cho sứ Kim là dễ lấy nhất, không thể bỏ lỡ...

“Cả Dương gia?”

Xem ra cái tàng bảo đồ này thực sự liên quan không nhỏ. Gia tộc của Thành Bích cũng vì nó mà phân ly, bây giờ đến Dương gia cũng có, rồi bang giao Kim Tống cũng đem cả vào.

Bạch Ngọc Đường không để Lăng Phong hỏi thêm, nóng vội giục:

- Mà cụ thể để sau nói, lập tức đi thôi. Đến muộn không chừng lại để đám khác cướp mất. Cơ hội ngàn năm có một đó.

- Từ từ...

- Sao vậy?

Chỉ thấy Lăng Phong vẫn đứng một chỗ, cầm cúi nhìn xuống đất:

- Kêu anh em ra hết đây, tìm đồ giúp ta đã rồi đi.

- Người bị rơi đồ sao. Có trọng yếu không?

- Phi thường trọng yếu!

Thấy Lăng Phong nghiêm túc dị thường, cả đám Ngũ Thử đều lục đục ra sân lòng sục, liền ngay cả Tiêu Thiên Phóng cũng nhìn ngó phụ một tay.

Chỉ là, anh em vẫn không hiểu cần tìm cái gì. Bạch Ngọc Đường vừa tìm vừa hỏi:

- Là thứ gì? Hình dạng ra sao?

- Vừa lúc đánh nhau ném ra 6 cây phi đao, mới lượm lại được 5 cây còn 1 cây tìm mãi không thấy.

Cả đám huynh đệ cầm đầu xuống đất.

Lúc này, Đoan Mộc Duệ không biết vừa đi đâu về tình cờ đi ngang qua sân, nghe thấy liền hăng giọng:

- Tiểu Lăng, thiếu thốn đến vậy sao? Có cần mượn đao không, đao của ta là hàng chất lượng cao đó.

- Đa tạ Đoan thúc, ta xài phi đao...

Còn chưa nói hết câu đã nghe Tần Quyền gần đó chen vào:

- Ấy, đều là đao cả, để ta. Ta thay mặt Tứ ca mượn nó một thời gian.

Đoan thúc có chút lưỡng lự, nhưng vừa rồi đã lỡ mồm đành phải cười ném ra cây đao.

- Đây là bội đao của ta, xài cho cẩn thận!

- Đoan thúc cứ yên tâm.

Mặc dù Tần Quyền là người cầm, nhưng Lăng Phong vẫn có thể cảm nhận thân đao nặng trĩu qua tiếng gió, trong lòng không khỏi khen “đao tốt”.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 287

Thế Lực Phản Diện

Lúc này, ở một nơi gần phủ Tấn Vương.

9 tên Như Vân sát thủ đang tập trung quanh một lão nhân, trường bào xám trùm kín đầu. Cạnh đó còn có một thiếu niên thân thì đồ đen, trên mặt lại sáng loáng một tấm che mặt bằng bạc.

- Hừ, lại thất bại?

Một giọng già nua phá vỡ không khí trầm lặng.

- Chỉ một tiểu tử vô danh, các người năm lần bảy lượt cũng không hạ thủ nổi. Hay còn chờ lão phu đích thân ra tay?

- Đệ tử biết sai, mong sư phụ trách phạt.

Lão nhân có vẻ còn có chuyện khác phải lo, cũng không truy cứu tiếp chỉ hừ lạnh:

- Đương nhiên sẽ phạt các người. Ma Phong, võ công của tiểu tử đó ra sao?

Ma Phong là người cầm kiếm, gã cất giọng trầm thấp:

- Không thể xác định được môn phái. Căn cơ vô cùng hỗn loạn...

- Nói cụ thể!

- Quyền cước rất tầm thường. Thân pháp tương tự Cái bang Cầu Thoái Công, nhưng lại tạo được ảo ảnh, mặc dù vẫn chưa thành thực.

Cao Đào vội vã bổ sung, gỡ gạc chút mặt mũi:

- Đệ tử giao đấu hai lần, phát hiện hẳn có một tầng chân khí hộ thể, dường như của Chung Nam Toàn Chân giáo. Tu vi nội lực tuy không bao nhiêu, nhưng thần lực lại cao bất thường. Ngoài ra... hình như đã học được Cửu Âm Tâm Kinh, một khi thi triển nội lực đột ngột đề thăng, khiến chân khí hộ thân cũng tăng gấp bội theo, còn khó đối phó hơn trước. Chính vì vậy mới khó kết liễu.

- Người đang trách lão phu không dạy Tâm Kinh cho người?

- Đệ tử không dám...

“Lão Bát” Cao Đào mồ hôi nhỏ giọt, còn kèm chút hổ thẹn.

Lão nhân đang mắng là sư phụ bọn hắn.

Bạch Vân Thành, trang chủ U Linh sơn trang, đồng thời là Quốc sư từng gặp Thành Bích.

Trước nay chuyện ám sát của Như Vân, Bạch Vân Thành đều phóng tay để Như Vân tự làm, lão rất ít khi nhúng tay vào. Nhưng riêng lần này Bạch Vân Thành buộc phải để ý. Lăng Phong và Cố lão phá U Minh Cung của Bạch Tiểu Thư, mà Bạch Tiểu Thư kia lại là huynh đệ... à huynh muội với lão.

Chẳng qua, để ý thì để ý. Bạch Vân Thành vẫn không xem Lăng Phong vào đâu.

Bằng vào vài dữ kiện, Bạch Vân Thành đoán được Lăng Phong là một “bán hồn”. Chỉ có như vậy mới có thần lực và luyện được Cửu Âm mà

không bị phản phệ. Lão cũng không quá bất ngờ, vì bản thân lão cũng là một “bán hồn”.

Điều khiến lão e ngại, là lão già bên cạnh Lăng Phong. Lão bất tử kia khả năng là một “siêu hồn”.

Vừa rồi Bạch Vân Thành cử Như Vân sát thủ đi, chẳng qua để thử Lăng Phong, nói đúng hơn là để thử Cổ lão rời khỏi vị trí. Chính vì vậy, vừa rồi đám Như Vân sát thủ mới đánh đấm như đùa. Chỉ không ngờ không cần Cổ lão Lăng Phong cũng đuổi được Như Vân.

Có điều, “bán hồn” “siêu hồn”, lại là cái gì?

2 chữ “tướng hồn” là do Thiên Sư đạo đặt ra, lâu dần thành từ ngữ chung trong giới liệt hồn. Chẳng qua, chân tướng về tướng hồn là vô cùng vô tận, liên quan đến thần ma tam giới bí ẩn thiên địa, chứ không đơn giản chỉ một đám vong hồn đoạt xá là xong. Cho nên, không phải tướng hồn nào cũng như nhau.

“Bán hồn” “siêu hồn”, là hai khái niệm phân loại tướng hồn.

Có điều hiện không phải lúc lan man, chuyện này tạm sẽ nói sau.

Bạch Vân Thành cũng không tra hỏi tiếp chuyện Lăng Phong, mà trầm giọng phân phó:

- Bây giờ các người đến Tấn Vương phủ, ta còn phải đi một chuyến Dương gia.

Bên cạnh, “mặt nạ bạc” Ngân Diện bỗng chấp tay:

- Sư phụ, đệ tử muốn đi với bọn họ.

- Người vẫn muốn trả thù?

- Sư đệ chủ quan chết trong tay kẻ này. Đệ tử không lúc nào không muốn phục thù cho sư đệ.

Bạch Vân Thành cất giọng giáo huấn:

- Người không nghe lời lão Nhị và lão Cửu vừa nói sao? Hắn bây giờ đã hơn người.

- Đệ tử không phục. Tên kia chỉ học trộm được dăm ba kỹ xảo, làm sao có thể...

- Hừ, người từ nhỏ tự cho mình là kỳ tài võ học mà sinh tự phụ, cũng trách ta...

Ngân Diện im lặng, có điều hơi thở vẫn nặng nề.

Bạch Vân Thành quá hiểu tính khí của hắn, chỉ thở dài:

- Cũng tốt. Xem người luyện tâm kinh đến đâu. Đừng để mất mặt lão phu... Các người cũng đi theo nó đi, lần này làm cho tốt.

- Đa tạ sư phụ.

Ngân Diện chấp tay lĩnh mệnh.

Đám Cao Đào lại thầm liếc nhau oán hận.

Bạch Vân Thành có tổng cộng 11 đệ tử. Ngân Diện là người nhập môn thứ 10, sau hắn là Thiết Kiếm, kẻ bị Lăng Phong đâm chết.

Thiết Kiếm Ngân Diện tên thật là gì, ngay cả trong Như Vân cũng không ai biết. Bọn chúng cũng không quá thân thiết với hai người này, bởi Thiết Kiếm Ngân Diện chưa bao giờ tham gia vào đội hình Như Vân.

Ban đầu, đám Cao Đào còn cho rằng vì 2 tên sư đệ này chưa đủ mạnh, nên sư phụ mới không cho gia nhập Như Vân. Nhưng về sau, bọn họ phát hiện sự thật trái ngược. Bạch Vân Thành chỉ xem bọn họ là lâu la, chạy việc ám sát kiếm tiền. Thiết Kiếm Ngân Điện mới thực sự là đệ tử của lão. Thậm chí, đám Cao Đào còn nghi Ngân Điện chính là con rơi của lão ta, chứ già như vậy rồi mà chả thấy vợ con gì.

Mối quan hệ trong U Linh, cứ thế dần rạn nứt.

Đám Cao Đào không cam tâm, cho nên mới hẹn nhau tìm Lăng Phong, dù bề ngoài là theo lệnh Bạch Vân Thành, nhưng chính bọn chúng cũng lại âm thầm muốn cướp Cửu Âm, để thăng thực lực.

May mắn cho chúng là, Bạch Vân Thành đang phân tâm chuyện khác. Bằng không với con mắt của lão, chỉ e liếc mắt là nhìn ra tâm cơ của cả đám.

Chẳng qua, Cao Đào cũng không vì vậy mà chủ quan. Gã làm đệ tử Bạch Vân Thành non chục năm, biết rõ chuyện đêm này không sớm thì muộn cũng sẽ bị để ý đến. Đến lúc đó bọn chúng sợ là khó mà sống yên.

Chờ cho Bạch Vân Thành đi mất, Cao Đào bỗng liếc mắt tránh Ngân Điện ở xa, khẽ nói với người ở trước:

- Lão Nhị, chuyện ta nói với người...

- Xong đêm nay đã tính sau.

Ma Phong lạnh giọng ngắt lời, khuôn mặt không nhìn ra chút biểu cảm nào.

Bóng tối lại bao trùm.

...

Cùng lúc, ở một gian mật thất đâu đó.

Khung cảnh mờ ảo màu sắc xám xịt, diễn hình cho thế lực phản động...
à phản diện sắp lộ mặt.

- Bẩm Cửu gia, có tin từ Thái Nguyên.

- Mảnh bảo đồ đã vào tay rồi sao?

Một giọng nói bình thản vang lên. Người nói là một trung niên tầm 50 tuổi, y đang chăm chú nhìn vào một bức tranh mỹ nhân.

Tên thủ hạ truyền tin có chút rụt rè, đáp:

- Vẫn chưa. Chẳng qua mọi việc vẫn như Cửu gia đã tính toán. Mạch Dũng Hồng Tuyết, còn có thêm người của Di Hoa Cung, có lẽ chỉ trong nay mai là thành.

“Cửu gia” tuy tỏ vẻ không hài lòng, nhưng lại không vội vã hỏi tội thủ hạ kiểu Bạch Vân Thành. Y tiếp tục ngắm nhìn bức tranh của mình.

Tên thủ hạ nghĩ gì đó, lại hỏi:

- Tiểu nhân có điều không hiểu. Tàng bảo đồ kia, Cửu gia vì sao cố ý để người Kim biết?

Cửu gia rút cục dừng xem tranh, quay sang hạ giọng:

- Kim cũng có nhiều loại Kim. Tích Tân Mộc gia là người Tiên Ti, với người Nữ Chân không có bao nhiêu lòng trung thành. Kho báu của Chu Xán không chỉ có vàng bạc vạn kim, mà còn chứa đựng bí ẩn đoạt thiên hạ. Đưa cho Mộc gia một nửa tin tức, coi như châm thêm một mồi lửa cho thiên hạ càng loạn thôi. Còn muốn từ một mảnh bảo đồ đã tìm được kho báu? Hừ, đâu có dễ như vậy?

Tên thủ hạ xem như đã hiểu, lại nói:

- Chỉ là, Thái Nguyên hiện có 2 mảnh, nhưng dường như Cửu gia không muốn lấy cả 2? Như vậy có phải hơi đáng tiếc không?

- Làm sao người biết bản vương không muốn?

- Vì... ở phía Tấn Vương, tiểu nhân không thấy có người nào trong Cửu môn...

Tên thủ hạ nói nửa chừng thì thấy vẻ mặt của chủ nhân, gã lập tức ngậm miệng.

Gã tuy là thân cận của Cửu gia, nhưng có nhiều chuyện căn bản không được biết. Xem ra Cửu gia đã bí mật sắp xếp.

Gã đưa tin lâu nay, cũng biết chủ nhân mua chuộc một nhóm thổ hào làm lâu la, liền đoán bừa nói:

- Tiểu nhân ngu muội, vẫn là Cửu gia nhìn xa trông rộng. Chẳng qua, tên Triều Lam kia, tiểu nhân nhìn thế nào cũng thấy không có gì đặc biệt. Vì sao Cửu gia lại tin tưởng hẳn? Thay vì hẳn, để người của Cửu môn đích thân ra trận, vừa hiệu quả vừa bí mật.

Cửu gia cười khinh miệt:

- Triều Lam sao? Trong ván cờ này, hẳn chỉ là một con tốt chờ chết mà thôi.

Cười xong, Cửu gia lại ra vẻ nghiêm trọng:

- Có điều, người nhắc đến Triều Lam, cũng nhắc bản vương một chuyện.

- Ý Cửu gia là... ma nữ Thiên Diện kia?

Cửu gia trầm giọng:

- Chính xác là thế lực sau lưng ả. Nếu không có bọn chúng, bản vương đã nắm chắc 8 phần có thể kéo ả về dưới trướng. Đám nửa người nửa quỷ kia lâu nay thu mình ẩn náu, vốn không ảnh hưởng đến chúng ta. Nhưng chỉ cần có chuyện khiến chúng lộ diện, thì lại chính là trở ngại lớn nhất của bản vương.

Tên thủ hạ có vẻ rất muốn hỏi “nhân quỷ” kia rút cục là những ai? Nhưng làm sứ giả ở đây một thời gian, hẳn cũng biết có chuyện mình được phép hỏi, có chuyện không.

Cửu gia lại hỏi:

- Phía Tô Châu ra sao rồi?

- Bẩm, Từ gia xem như đã đồng ý. Cửu gia ánh mắt nhìn xa trông rộng, tính toán như thần minh...

- Được rồi, lời thừa để ra sau đi.

Tên nô liền ho khan nói:

- Hiện tại trong Giang Nam Ngũ Thế Gia, đã có 3 nhà chịu phụ thuộc. Tiếp theo chỉ còn Lăng gia và Lôi gia. Lôi gia cứng đầu, có chút khó khăn. Riêng Lăng gia, giống như đang có nội đấu, gần đây rất suy sụp, trưởng lão tộc trưởng thay nhau chết, gia sản thậm chí còn bị chính Từ gia đoạt dần. Lúc này nếu Cửu gia đến lật một cái, khẳng định sẽ thu vào tay.

- Lăng gia?

Cửu gia nghe đến Lăng gia, thái độ có chút cổ quái:

- Lăng gia tạm để đó đã. Gia tộc này bản vương tự có tính toán.

- Cửu gia Thiên Tuế, thuộc hạ tuân mệnh.

Tên thủ hạ nhận lệnh, vẫn không quên đẽm một câu vuốt mông đằng trước. Chỉ là bầm báo xong vẫn không chịu lùi ra, ánh mắt len lén nhìn lên:

- Cửu gia, Đoạn Cân hoàn tháng này...

Cửu gia nghe vậy mới phẩy phẩy tay.

Chỉ thấy một nha hoàn bưng khay gì đó đi lên phía trước, bên trên có vài hộp gỗ tinh xảo màu nâu.

- Một khi các người hoàn thành nhiệm vụ, sẽ có thuốc giải dứt điểm.

- Đa tạ Cửu gia. Kể cả không có thuốc giải, chúng tiểu nhân vẫn nguyện vì Cửu gia trung thành trọn đời, chết không từ nan...

Phía sau vẫn còn một đoạn lời nhảm.

Chờ cho đám kia rời đi, vẻ mặt Cửu gia bỗng biến tang thương. Lão đưa ánh mắt nhìn về một hướng vô định, lẩm bẩm:

- Lam Nhi, nàng có nhìn thấy không? Mọi thứ chỉ mới bắt đầu thôi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 288

Hai Mảnh Bảo Đồ

Tấn Vương phủ.

Giữa Chính điện xa hoa đang sắp một bàn tiệc dài, bên trên sắp đầy cao lương mỹ vị. Xung quanh là hai hàng vũ nữ nhảy múa trong tiếng nhạc vui tai. Từ cửa lớn có hai đoàn người song song đi vào.

- Mộc Vương tử, mời!

- Mời!

Chỉ thấy bên trái là một thanh niên khá cao lớn, Trấn Nam Vương Vương tử Mộc Sinh. Kẻ này khi xưa từng giao đấu với Lăng Phong một lần ở bến sông Hà Bắc. Đi bên phải là một viên quan nhà Tống, trên mặt một chòm râu dê, dáng vẻ có chút tiểu nhân. Điện tiền Đô Thái úy kiêm Tuyên phủ sứ Hà Đông, Cao Cầu.

Vốn dĩ Mộc Sinh vừa là Vương tử vừa là sứ thần ngoại quốc, cần phải bảo vệ cẩn mật hơn. Thế nhưng lúc này nhìn, vệ binh phía sau Cao Cầu lại đông gần gấp đôi.

Chuyện này nói ra, cũng vì tiếng tăm của Cao Cầu trong dân gian “quá tốt”. Y vừa đến Hà Đông, anh hùng hào kiệt khắp nơi cũng theo về. Có lẽ đều trông cho Cao đại nhân “sơ sẩy”, các vị ấy sẽ một đao chém ngài chết tươi, một đêm nổi danh giang hồ.

Ngoài hai bên sứ quan, cùng đi hàng đầu còn một vị Vương tử, Triệu Đán.

Mặc dù Chính sứ phía Tống là Cao Cầu, nhưng lần gặp mặt này giữa Tống Kim lại diễn ra ở Thái Nguyên. Cho nên thân là chủ đất phong, Tấn Vương Triệu Đán phải đứng ra tổ chức một buổi tẩy trần cho đôi bên.

Nếu đổi lại Hoàng tử khác, tỷ dụ Triệu Khánh, có lẽ sẽ rất hào hứng tổ chức buổi yến tiệc này. Bởi nhân đó có thể nâng cao danh vọng trong chúng Hoàng tử. Chỉ là Triệu Đán xem ra chỉ muốn làm một Vương gia nhàn tản, chuyện quan trọng nhất là vị hôn thê Dương Diệu Chân, cho nên cũng không quá niềm nở.

Hai bên khách nhân ổn định chỗ xong, Triệu Đán liền nâng cao chén rượu, gắng gượng nặn ra một đoạn chào hỏi:

- Các vị. Kim Tống kết minh tình như thủ túc. Hàng Liêu thành công là thành quả hợp tác của hai nước chúng ta. Tiểu Vương nguyện cho tình hữu nghị giữa hai bên đời đời bền vững...

Còn chưa nói xong câu đã bị phía Kim ngắt ngang:

- Được rồi được rồi. Vương tử chúng ta đến đã sắp 5 ngày, các người hết mời ăn lại mời uống, rút cục khi nào thì giao cống vật đây?

Có vài kẻ nuốt nước bọt hạ đũa, yến tiệc đêm nay coi bộ khó nhai.

Cao Cầu liếc mắt ra sau, Phó sứ Phiên Kiên liền đứng dậy ho khan:

- Chuyện này... Cống vật trên đường gặp phải trở ngại, cho nên có chút... chậm trễ.

- Chậm trễ? Các người đem người Kim chúng ta ra làm trò đùa sao?

Sứ thần Kim bưng bưng quát lớn, tiếng Hán của gã tuy không thạo, nhưng ý tứ vẫn rõ ràng:

- Đã nói từ đầu, Tống Kim liên minh cùng nhau phát binh phạt Liêu. Rút cục thì sao? Đại Kim chúng ta vì đoạt lại 16 châu Yên Vân mà tổn thất không ít binh mã. Người Tống các người thật tốt, chỉ việc lo ăn uống ca hát. Không chỉ không hạ nổi một thành trì nào, bảo các người đền bù chiến phí cũng chậm trễ. Chúng ta còn phải bận rộn dọn dẹp tàn quân Liêu, làm gì có thời gian ở đây ngồi chờ? Ký kết liên minh, còn ý nghĩa gì nữa?

Sứ đoàn Tống đều im bật.

Vốn dĩ Tống là nước lớn, trong chuyện bang giao sẽ ở tư thế bề trên. Thế nhưng riêng lần này người Tống chỉ có thể “ngậm bồ hòn làm ngọt”. Bọn họ ra quân cùng người Kim diệt Liêu, nhưng lại chẳng làm được trò trống gì.

Cao Cầu là Điện tiền Thái úy, nói thế nào cũng là con nhà võ, đáng ra sẽ phải phát hỏa đầu tiên. Thế nhưng kỳ quái, y vẫn bình chân như vại cười nhạt:

- Vương tử, đêm nay chỉ đón gió tây trần, việc gì phải căng thẳng như vậy chứ?

- Hừ!

Mộc Sinh liếc mắt hừ lạnh, ngửa đầu uống cạn chén rượu khen:

- Rượu ngon đấy.

Gã dùng tiếng Hán, ở đây ai cũng hiểu, nhưng tên phiên dịch lại làm như không ai hiểu, lại giải nghĩa:

- Ý Vương tử chúng ta là, người Tống cười ngựa đánh nhau đều chẳng đâu ra đâu, hóa ra đều dồn hết tâm tư vào nấu rượu...

- Hahaha.

Cả đám lính Kim đằng sau đều cười to.

Triệu Đán thấy không khí tuy ngượng ngập nhưng đã hạ nhiệt, lại khách sáo nói:

- Nếu Vương tử thích, cứ đem vài hũ về dùng.

-Ồ? Tốt. Vậy ta cũng không khách khí. Không cần quá nhiều, một vạn hũ là đủ rồi.

Triệu Đán đôi mi nhíu hăn lại. Không khí vương phủ trở nên kỳ quặc.

Không ai không phần nộ, nhưng ngay Vương gia còn phải nhịn, không ai dám lỗ mãng.

Mặc dù Triệu Đán không màng chính sự, nhưng không có nghĩa gã nhu nhược. Nếu không phải phụ hoàng có mặt chỉ, lệnh cho Thái Nguyên phải hết sức nhún nhường người Kim tránh xung đột không đáng có, nói không chừng Triệu Đán đã lật bàn đuổi khách từ lâu.

Người Nữ Chân khi xưa cư trú tận đông bắc xa xôi, thần phục hết Bột Hải đến Cao Ly. Mãi 10 năm trước Hoàn Nhan Mân lên làm thủ lĩnh tộc Hoàn Nhan, thống nhất toàn bộ các bộ tộc Nữ Chân, Nữ Chân mới tách khỏi Cao Ly, rồi dần dần đối kháng Đại Liêu.

Hoàn Nhan Mân xưng đế lập Đại Kim, dẫn quân đánh Liêu một mạch từ đông bắc xuống, chiếm lần lượt Ngũ Kinh của người Liêu. Chẳng qua thắng quá nhanh, trong vòng 10 năm từ một bộ tộc thiểu số nhỏ nhoi đã chiếm gần hết thành trì người Liêu, lãnh thổ tăng cả chục lần. Chính vì đất

rộng dân thừa, Mộc gia mới có uy vọng như hiện tại, thậm chí ngang hàng cả Hoàng tộc Hoàn Nhan. Đối lại nếu Mộc gia ở Tống, miễn cưỡng lắm cũng chỉ được như Dương gia Khương gia.

Chẳng qua, thời đại này thông tin bó hẹp, chuyện người Nữ Chân chiếm Ngũ Kinh của Liêu, trong mắt người Tống cũng chẳng thấy có gì to tát. Cũng giống như người ngồi nhà đọc tin IS đánh đến tận Thổ Nhĩ Kỳ, cũng chẳng có cảm giác gì sợ hãi, đại khái một đám tặc cướp vài cái thôn trấn mà thôi.

Đúng lúc này, có một giọng nữ nhân vang lên:

- Người là Mộc Sinh sao? Là Tứ A Ca? Hay là Bát A Ca? Có biết rượu này một năm chỉ làm được trăm hũ thôi không? Người mở mồm đòi một vạn hũ, chẳng bằng... chẳng bằng... đem tất cả hầm rượu ở đây về mà tự chế.

Phân nửa quan khách đều nhìn sang, không rõ yến tiệc ngoại giao lại có nữ nhân nào gan lớn như vậy. Cũng chỉ có đám thân binh nha hoàn trong Vương phủ là không tỏ vẻ bất ngờ.

- Cô nương này là...?

- Diệu Chân, nàng nói linh tinh gì vậy?

Hóa ra là Dương Diệu Chân.

Mẫu thân Dương Diệu Chân họ Mộc, chính là quan hệ họ hàng với Mộc Sinh. Triệu Đán cũng vì biết mối quan hệ này mới cố tình để Dương Diệu Chân góp mặt hôm nay, một phần là sủng nịnh nàng, hai là kéo gần quan hệ hai bên. Chỉ là xem chừng Dương Diệu Chân không để tâm, mà Mộc Sinh cũng không hề nề mặt.

Mộc Sinh chỉ liếc nhìn Dương Diệu Chân nở một nụ cười cổ quái. Có lẽ vì thấy người Tống chìm đắm trong hoan lạc, bàn chính sự cũng để đàn bà ở cạnh, ngày mất nước đã không còn xa.

Triệu Đán vội vàng chữa cháy:

- Vương tử, đây là Dương gia Dương tiểu thư. Thật thất lễ, tiểu vương xin phép đưa nàng ấy ra ngoài.

Triệu Đán nhanh chóng đẩy Dương Diệu Chân ra khỏi chính điện.

Một tên sứ thần Kim mĩa mai nói một câu thâm ý:

- Tiểu Vương gia cứ tự nhiên. Rượu ngon gái đẹp, ngài cứ việc tận hưởng là được, những thứ khác cứ để chúng ta lo...

Chờ cho Triệu Đán đi khỏi, Mộc Sinh bỗng nói nhỏ gì đó với người phiên dịch, kẻ nọ liền hăng giọng:

- Cao sứ quân, Vương tử chúng ta hỏi, vật mà ngài hứa hẹn đã cầm đến chưa vậy? Vương tử nhắc ngài, nếu không có nó, chuyện tiếp theo không cần bàn nữa.

- Haha, Vương tử cứ yên tâm.

Cao Cầu lúc này mới mỉm cười, ra hiệu với thân binh.

Lúc này, lại có một tên Kim binh vội vã chạy vào báo:

- Bối lạc gia, có thư...

Mộc Sinh vừa nhìn thấy ám hiệu bên trên, liền giật mình nói:

- Cái này là... Ai đưa cho người?

- Bẩm, một kẻ che mặt đưa cho nô tài.

- Người đâu?

- Đưa xong thư liền đi.

Mộc Sinh phẩy tay xem như đã biết.

Gã mở mật thư ra, chỉ thấy ghi một đoạn bằng văn tự Nữ Chân:

"Đã lấy được."

Mộc Sinh không khỏi mừng rỡ, gã biết là ai ghi cho mình.

...

Chuyển này sang Tống, ngoài thay mặt Kim quốc nhận cống vật, Mộc Sinh còn mang trên mình một nhiệm vụ.

Tổ tiên Mộc gia vốn có họ Mộ Dung, cùng với họ Thác Bạt và Vũ Văn đều thuộc tộc Tiên Ti. Mộ Dung thì thậm chí từng tranh đoạt thiên hạ trước triều Minh tận 500 năm, lấy quốc hiệu là Yên.

Đáng tiếc, Yên Mộ Dung không tồn tại lâu, sau cùng bị đánh dạt ra nhiều nơi. Nhánh lớn nhất vẫn bám trụ ở cố hương, đổi họ thành Mộc. Một vài nhánh khác phải chạy nạn tứ tán khắp Trung nguyên. Trong đó có một nhánh trở thành thế gia Giang Nam, chính là Cô Tô Mộ Dung trong Thiên Long.

Đầu thời Tống, họ Thác Bạt phục quốc thành công lập nhà Ngụy, chia ba thiên hạ thành Ngụy Tống Liêu. Họ Mộc nhìn thấy không khỏi rục rịch theo. Chỉ là lực bất tòng tâm, Mộc gia đành tiếp tục ẩn dật dưới triều Liêu, tuy vậy không lúc nào không ôm mộng phục quốc. Mãi khi Hoàn Nhan Nữ Chân lập nhà Kim, Mộc gia nhìn thấy cơ hội liền khởi binh giúp. Cũng vì biết quá khứ huy hoàng của họ Mộc, tộc Hoàn Nhan mới luôn e ngại Mộc gia.

Mưu đồ đại sự phục quốc, vàng bạc kho báu là thứ cần nhất. Mộc gia vì thế cũng từng nghe đến “kho báu Chu Công”. Chỉ là, tin đồn kho báu trong thiên hạ có rất nhiều, đa phần lại là tin giả. Hơn nữa, chẳng ai biết lăng mộ kia hiện ở đâu. Mộc gia vì vậy không mấy quan tâm.

Nhưng đến chục năm trước, tiểu thư Mộc gia Mộc Quế Anh gả vào Dương gia, Mộc gia mới tình cờ biết được một bí mật.

Dương gia giữ 1 mảnh “Chu Công bảo đồ”, được giấu trong một quyển binh pháp.

Kho báu này, xem ra là có thật.

Lại theo phân tích của Thiên Sách phủ, lăng mộ Chu Công có thể nằm ở 2 vị trí, một là loanh quanh Sơn Đông, hai là ngay chính tại phủ Tích Tân mà Mộc gia đang kiểm soát. Thường thì đế vương chết đi sẽ xây lăng ở những địa phương trọng yếu trong đế nghiệp của ông ta. Mà năm đó Chu Xán khởi sự là từ Sơn Đông, còn lập đô lại ở Bắc Kinh Tích Tân.

Gần đây, Mộc gia lại có được một tin tức bí mật, nói rằng Hoàng cung Trường An có 1 mảnh bảo đồ khác. Mộc gia nhân đó thêm nó vào điều kiện hòa đàm, vốn tưởng chỉ để gây áp lực với người Tống mà thôi, không nghĩ đến phía Tống lại đồng ý.

Mộc gia liền thực sự mưu đồ lấy kho báu.

Mảnh ở phủ Tấn Vương chỉ việc nhận đem về, do Mộc Sinh phụ trách. Mảnh còn lại nằm ở Dương gia, sẽ do Mộc Hàm Yên âm thầm đi lấy. Có 2 mảnh ghép lại, nói không chừng thực sự đào ra kho báu.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 289

Độc Sủng

Cửa sau Tấn Vương phủ.

Triệu Đán mặc áo bào thêu hoa, đai lưng ngọc xanh biếc. Cạnh hẳn là Dương Diệu Chân trang phục cổ quái. Tay áo ngắn váy xòe xếp ly. Đây rõ ràng là thời trang thời Dân Quốc thế kỷ 20.

Nha hoàn Băng Băng đang sợ hãi len lén nhìn hai vị chủ tử. Tiểu thư vừa rồi lại không xem ai vào đâu nói linh tinh. Kia là Vương tử Kim quốc nha, đằng sau một bang binh lính trông rất dữ tợn đâu. Chỉ sợ Tấn Vương mất mặt sẽ tức giận với tiểu thư.

Chỉ nghe Triệu Đán cười khố:

- Đã dặn nàng đừng ăn mặc như vậy... Ài, mà thôi tùy nàng vậy.

Nha đầu Băng Băng thở phào. Vẫn như mọi khi, Vương gia “không dám” giận tiểu thư.

Triệu Đán quả thật hết cách với Dương Diệu Chân. Nàng ta đương nhiên không phải xinh đẹp nhất, nhưng lại khác hẳn nữ nhân khác. Tính tình hướng ngoại, hiểu biết cũng thật rộng. Nào ngoại ngữ, nào món ăn, nào trang phục tân kỳ, thậm chí khinh khí cầu cũng có thể nghĩ ra...

- Nàng không vui sao? Ta cũng không thích yến tiệc này chút nào.

- Ta không sao...

Dương Diệu Chân nhớ ra cái gì, hỏi:

- À, vị sư phụ Anh vẫn lần trước điện hạ mời tới, rút cục là người thế nào vậy?

- Hẳn ta?

Triệu Đán khựng lại, không dưng nhắc đến kẻ khác làm gì?

Tên kia cũng biết ngoại ngữ, lại lý giải được khinh khí cầu, có lẽ nào khiến Dương Diệu Chân thấy tâm đầu ý hợp?

Triệu Đán liền hăng giọng:

- Một tên thương nhân tầm thường thôi...

Triệu Đán qua loa rồi chuyển ngay đề tài:

- Phải rồi, hình như đã lâu rồi nàng không về nhà.

- Về nhà? Ta... không thích về lắm.

- Vì sao? Mỗi lần nhắc đến chuyện này nàng đều thái độ như vậy. Chẳng lẽ, nàng sợ hãi gì đó ở Dương phủ sao? Kia là nhà nàng...

Dương Diệu Chân chột dạ:

- Sợ? Ta sợ cái gì chứ?

Triệu Đán nhớ ra gì đó, vui mừng nói:

- Thực ra cũng không sao, nàng đã không muốn về nhà như vậy, ở ngoài mãi cũng không tốt. Hay là...

Còn chưa nói xong Dương Diệu Chân đã ôm đầu hô:

- Bắg Bắg, Bắg Bắg...

- Tiểu thư, tiểu thư lại đau đầu rồi sao?

Dương Diệu Chân khó khăn gật đầu, nha đầu Phạm Băng Băng rất hiểu ý chủ nhân, lập tức khố sở giải thích:

- Vương gia, tiểu thư lại bệnh cũ...

Triệu Đán sảng giọng:

- Nàng đừng giả vờ nữa. Đây không biết đã là lần thứ mấy nàng dùng trò này rồi.

Dương Diệu Chân rút cục đứng thẳng, nở một nụ cười khó coi.

Triệu Đán nói:

- Diệu Chân, Chính phi và trắc phi, địa vị chỉ hơn kém một chút mà thôi. Ngoại trừ chút lễ tiết với tổ tông, còn lại mọi thứ đều là ngang hàng. Nàng còn e ngại điều gì?

- Ta...

- Hay là vì Sương Nhi? Nàng không biết, chính nàng ấy còn hối thúc ta mau mau đưa nàng vào Vương phủ, để nàng ấy nhận thức thêm một tỷ muội. Những thứ tân kỳ nàng làm, Sương Nhi đều khen không ngớt lời.

Sương Nhi là nữ danh Chính phi của Triệu Đán, một tiểu thư danh môn. Vị chính phi này là do đích thân phụ hoàng Triệu Cát ban hôn, hai người tuy không có tình cảm nồng nhiệt gì, nhưng cũng gọi là tương kính như tân.

Dương Diệu Chân chỉ cười. Nàng lại không tin vị Chính phi kia tốt tính như vậy. Trong mấy bộ phim xuyên không, mấy bà cả đều chẳng phải một dạng nhu thuận lừa người vậy sao?

Triệu Đán nói:

- Bản Vương yêu thích nàng, nàng làm trắc phi cũng không khác gì Chính phi cả. Vì sao nàng vẫn không đồng ý?

- Phải đó tiểu thư, chỉ cần Vương gia yêu thích tiểu thư...

Phạm Băng Băng nói nửa câu bị Dương Diệu Chân liếc mắt, liền rụt cổ lại im re. Nó căn bản không hiểu nổi, tiểu thư vì cái gì năm lần bảy lượt từ chối Vương gia. Nó làm nha hoàn, còn chưa nghe nói có nữ nhân nào “có phúc không biết hưởng” như Dương tiểu thư. Ai đời được Hoàng tử cầu hôn lại còn từ chối, tiểu thư còn muốn cái gì nữa nha.

Chỉ nghe Dương Diệu Chân nói:

- Điện hạ, cái ta để ý không phải là địa vị quyền lợi trong “hậu cung” của người...

Hai chữ “hậu cung” bị nàng ta nhấn rất nặng, chỉ là Triệu Đán lại không nghe hiểu ý tứ, hỏi:

- Vậy nàng để ý cái gì?

Dương Diệu Chân bước ra trước một bước, kiên nghị nhìn vào môn lung:

- Ta không thích làm một nữ nhân trong hậu cung của bất kỳ ai. Ta chỉ gả cho nam nhân cả đời toàn tâm toàn ý với ta, ngoài ta ra không có nữ nhân nào khác.

Vài nha hoàn liếc nhau sợ hãi.

Dương tiểu thư đây chẳng phải là đòi... độc sủng sao?

Kỳ thực, chuyện này cũng không tính giật gân, trong hậu viện cổ đại rất thường gặp.

Đa phần nữ nhân cổ đại lúc gả vào đại viện đều ù ù cạc cạc, mặc kệ trưởng bối bày bố, có muốn tranh sủng cũng là gả rồi mới tranh sau. Tuy nhiên, cũng có không ít nữ nhân mạnh mẽ kiểu Dương tiểu thư, có cơ hội gặp gỡ với trượng phu từ sớm, đưa ra điều kiện như vậy.

Chỉ là, cái điều kiện này cũng chỉ là chớp lưỡi đầu môi. Nam nhân nào thú thê thiếp mà chẳng hứa hẹn “nàng cứ yên tâm ta sẽ độc sủng nàng”. Lấy được rồi thì đâu lại vào đấy.

Có điều, bọn nha hoàn căn bản không hiểu, Dương Diệu Chân đòi hỏi lại là một khái niệm hoàn toàn khác. Nàng ta là đang làm “cách mạng”.

Triệu Đán có chút không hiểu:

- Cái nàng muốn...

Dương Diệu Chân ngẩng đầu nhìn thẳng Triệu Đán, mạch lạc nói:

- “Một vợ một chồng”. Trượng phu của ta, chỉ lấy một mình ta mà thôi.

- Cái gì?

Câu này vừa ra, không chỉ Triệu Đán, cả đám nha hoàn thị vệ xung quanh đều trợn to mắt nhìn. Đây không chỉ là Triệu Đán từ nay không được nạp thêm thiếp, mà còn phải bỏ cả Chính phi hẳn đang có lấy Dương Diệu Chân.

Vài người nghĩ đến, còn may nàng ta là Dương gia tiểu thư, bằng không chỉ sợ đã bị mắng thảm.

Cổ đại chú trọng nông nghiệp, đòi hỏi nguồn nhân lực dồi dào, thế giới quan của cả xã hội đều là “con cái đầy nhà”. Lại vì tỷ lệ trẻ sơ sinh chết non cao, hơn nữa hủ tục lạc hậu, địa vị nữ nhân thấp kém, cho nên tam thê tứ thiếp bị xem như đương nhiên.

Dương Diệu Chân đòi hỏi Triệu Đán chỉ lấy một mình nàng ta, ở hiện đại là lẽ thường, ở cổ đại là quá phận. Cũng đừng nghĩ hành động của nàng ta sẽ khiến nữ nhân thiên hạ cảm động sùng bái. Chỉ e còn trách Dương Diệu Chân không đủ “hiền lương thực đức” như bọn họ.

Nhân tiện nói.

Cổ đại tuy đa thê là chuyện thường, kỳ thực không phải nam nhân nào cũng có diễm phúc này. Rất nhiều thanh niên hiện đại đều ngộ nhận cứ xuyên về cổ đại là lấy vợ thoải mái. Thực ra, còn phải kèm vài điều kiện.

Mặc dù pháp luật không quy định hạng người nào thì được hạng người nào không. Nhưng thông thường, phải có chút địa vị thì mới có quyền lấy vợ bé. Bình dân trừ phi chính thê vô sinh phạm pháp, còn không vẫn chỉ một vợ một chồng.

Cho nên, nếu xuyên phải một thanh niên tầm thường, đừng nói nạp thiếp, ngay cả lấy vợ cũng vẫn khó khăn. Nói không chừng được cô vợ đẹp một chút, ngày nào đó lại thành thiếp của địa chủ trong vùng. Điểm này thì chẳng khác gì hiện đại. Mà Lăng Phong hiện tại lại chính là... loại này.

Nhưng xuyên trúng một Vương gia như Triệu Đán, thì chính là loại hình “lấy thoải mái”. Gã mà chỉ có một vợ, còn là không phù hợp địa vị làm mất mặt Hoàng gia, vi phạm truyền thống mỹ đức tốt đẹp ngàn năm, thậm chí còn bị toàn dân xem thường.

Nói sao, anh em bọn ta là nghèo nên không nạp nổi thiếp, người là Hoàng tử lại bày đặt không nạp thiếp, chúng ta không phải nhờ người mới là lạ.

Tính ra thì, hậu viện của Triệu Đán vẫn rất khiêm tốn. Gã hiện chỉ có 1 Chính phi và 3 người thiếp. So với Hoàng huynh Hoàng đệ khác đều kém, đám kia đều là 2 chữ số. Tỷ dụ Nhị Hoàng huynh Triệu Khánh của gã, nghe đâu vừa nạp một vũ cơ làm người thiếp thứ 10.

Nạp Diệu Chân làm trắc phi, đã là cực hạn tranh đấu của Triệu Đán. Trắc phi Hoàng tử là đã động đến Tông thất Hoàng gia, phải có Tông Chính Tự bàn bạc Hoàng hậu phê chuẩn, không phải Triệu Đán thích lập là lập. Dương gia đang thuộc diện hiềm nghi, lý lịch gia tộc “có vấn đề”, nạp một nữ nhân Dương gia làm thiếp đã khó đừng nói chi làm hãn trắc phi.

Chẳng qua may cho Triệu Đán, gần đây Thái tử Triệu Hoàn hoàng huynh gã lại lập được một trắc phi họ Lâm. Lâm gia Dương gia tình hình có chút tương đồng, Triệu Đán nhân đó mới hy vọng làm theo.

Dương Diệu Chân nhìn Triệu Đán, nửa đùa nửa nghiêm túc nói:

- Điện hạ, yêu cầu của dân nữ, ngài không làm được, đúng không?
- Tiểu thư...

Phạm Băng Băng sợ hãi kéo tay chủ nhân. Lời kia rất dễ chọc giận Triệu Đán.

Quả nhiên Triệu Đán sinh khó chịu, nặng giọng:

- Diệu Chân, trước nay nàng muốn làm gì bản vương đều chiều ý. Nhưng còn muốn ta cả đời chỉ có một Vương phi, bản Vương không làm được.

Dương Diệu Chân chỉ cười gượng. Nàng ta đã biết sẽ có đáp án này.

Bắt một nam nhân chung tình với chỉ một nữ nhân, cái này ngay cả hiện đại còn khó, nói chi một Hoàng tử cổ đại.

Chỉ là, điều kiện của Triệu Đán, có lẽ đã là tốt nhất mà một nữ nhân có thể truy cầu. Còn trẻ, đẹp trai, có tiền, có quyền, là “Hoàng tử” cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Quan trọng là, hẳn ta thực thích nàng.

Dương Diệu Chân còn cầu mong cái gì đây? Một vị “cao phú soái” nhưng chỉ yêu một mình nàng trọn đời? Cái khả năng này căn bản là mò kim đáy bể.

Kỳ thực, nàng ta vừa rồi cũng không quá quyết liệt như bề ngoài. Nàng ta chỉ hy vọng Triệu Đán không đồng ý cũng sẽ nói tránh đi, hứa hẹn linh tinh cũng được.

Chỉ là, Triệu Đán lại quá nghiêm túc, lại còn lần đầu tiên giận lớn như vậy.

Chỉ thấy Triệu Đán phẩy tay với hạ nhân:

- Các người đưa tiểu thư về Dương phủ đi.
- Vâng, điện hạ.

Dương Diệu Chân còn muốn nói gì đó, nhưng chợt nhớ ra thời gian qua nàng trốn nhà sống ngoài, đều là một tay Triệu Đán chu cấp. Mịch lâu Yên Vũ lâu Thục Cẩm Hiên, đều là Triệu Đán ban cho. Nàng ta nhất thời cũng thấy hổ thẹn.

Mặc dù khi nhận những bất động sản kia, nàng và Triệu Đán đã có hiệp nghị ngầm. Vương gia giúp đỡ nàng kinh doanh, nàng làm ra tiền sẽ trả lại hẳn. Nhưng loại chuyện này chỉ là nói cho vui, chính là có đi không cần lại.

Dương Diệu Chân cũng chẳng phải ngốc, biết kia là Triệu Đán “đầu tư tán tỉnh”, nào có thể trả lại sòng phẳng. Chẳng qua, bấy lâu nàng vì muốn sống riêng nên giả vờ không thấy mà thôi.

Chỉ nghe Triệu Đán phân phó:

- Phải rồi, dạo gần đây trong thành bất ổn. Bản vương sắp xếp thêm vài nha hoàn có thân thủ cho nàng, nàng cứ nhận đi!

Triệu Đán cũng không nhìn Diệu Chân, chỉ để lại một câu rồi xoay lưng đi vào:

- Còn nàng, là của ta. Ai cũng đoạt không được.

Dương Diệu Chân không khỏi thở dài. Nàng không biết cảm thụ của nữ nhân khác sẽ ra sao khi nghe câu nói bá đạo kia, có lẽ sẽ thấy rất hạnh phúc chẳng? Nàng lại thấy như mình bị giam cầm. Hẳn là một Vương gia, nàng chạy không khỏi tay hắn.

Nàng ta liếc mắt lơ đãng, phát hiện một nha hoàn xinh đẹp nhìn mình ánh mắt khá cổ quái. Chỉ là đang lúc có tâm tư, cũng nhất thời không để tâm.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 290

Các Người Đến Muộn

Dương Diệu Chân ngồi trong xe ngựa, một tay buộc lại mái tóc đuôi gà "độc quyền", một tay vén rèm xe nhìn ra ngoài nghĩ ngợi lan man.

- Hừ, nam nhân cổ đại, vừa nghe đến một vợ một chồng liền phản ứng lớn như vậy. Tức chết ta!

Nha đầu Băng Băng bên cạnh lí nhí:

- Tiểu thư, “tam thê tứ thiếp” thì có vấn đề gì sao?

- Đương nhiên có. Người nghĩ đi. Nam nhân bằng vào cái gì mà có thể lấy nhiều vợ, trong khi nữ nhân chúng ta lại không thể. Mà ta chỉ yêu cầu hẳn phải chung tình với một mình ta, như thế rất khó sao?

- Nô tì thấy nữ nhân khác đều vậy cả, cũng đâu có sao...

Dương Diệu Chân bực bội giảng:

- Lạc hậu. Đó là vì người không đi đây đi đó mà thôi. Ta biết có một quốc gia, nữ nhân chỉ việc ăn chơi nhảy múa, nam nhân sắp hàng theo đuổi. Chúng ta chỉ việc chọn xem ai giàu nhất, à... phù hợp nhất. Còn đám nam nhân thối kia, thậm chí có kẻ không tìm được vợ, còn phải tự yêu nhau.

Nha đầu Băng Băng lấy tay che ngực kích động:

- A! Nam nhân chỗ kia, thật là bất hạnh nha.

Ài, Băng Băng cô nương nói băng quơ, thế nhưng chính là hiện thực khổ đau của toàn bộ thanh niên hiện đại.

Phạm Băng Băng lại ngược mắt tò mò:

- Tiểu thư, vậy nam nhân hợp cách phải thế nào?

Dương Diệu Chân bị hỏi trúng lý tưởng, hai tay nắm vào nhau bắt đầu tưởng niệm:

- Đầu tiên, ánh mắt hút hồn, nụ cười tan chảy vạn con tim. Không cần vĩ đại lắm, như Do Min-joon là đủ.

- Đô-min-jun là ai?

Dương Diệu Chân ho nhẹ:

- Là... Là ai không quan trọng. Quan trọng là chàng ấy tuy bề ngoài lạnh lùng, bên trong kỳ thực tỉ mỉ hài hước. Chàng không hề để ý đến tật xấu của ta... À, mà để ý cũng được, nhưng từ đó mà xem ta là duy nhất, chung thủy trọn đời. Tình cảm chàng dành cho ta, thâm tình cảm động, khắc cốt khi tâm, day dứt không ngừng...

Nghĩ đến đây lại tự mình gật đầu, bàn tay nắm lại nói:

- Quan trọng là, chàng ấy phải luôn yêu thương ta, có thể sẵn sàng từ bỏ tất cả vì ta.

Nói đến đó lại bĩu môi:

- Chứ không phải vừa nghe đến một vợ một chồng đã nổi cơn như tên nào kia?

Nha hoàn Băng Băng len lén nhỏ giọng:

- Tiểu thư, nhiều như vậy... nô tì thấy không hề tồn tại a?

Dương Diệu Chân gật đầu:

- Không có thì tạm thời chia thành 3 4 người cũng được. Các chàng ấy đều yêu ta thắm thiết, tranh giành ta không ngừng... Giống như Lạc Tình Xuyên năm xưa.

- A?

Phạm Băng Băng hoàn toàn mờ mịt, thầm nghĩ tiểu thư quả nhiên xuất thân danh gia vọng tộc, suy nghĩ khác hẳn nha hoàn. Lại còn đòi 3 4 nam nhân cùng lúc, ai nha càng nghĩ càng thấy thẹn mà. Nhưng mà lại rất kích thích...

Lúc này, Dương Diệu Chân đột ngột quay người, hai tay chụp lấy vai Phạm Băng Băng, kiên định nói:

- Tin ta, tương lai bốn tiểu thư sẽ giải phóng nữ nhân toàn thiên hạ giúp người.

Phạm Băng Băng vẻ mặt sùng bái:

- Tiểu thư, có đôi khi nô tì thấy... Tiểu thư rất kỳ lạ. A, ý nô tì không phải tiểu thư khác người. Mà là... a cũng không đúng. Ý nô tì là, tiểu thư có gì đó khác... A...

Dương Diệu Chân mặc kệ nha đầu kia rồi rậm “a ê” một bên, nàng bất giác thở dài nói thầm:

- Ta đúng là không giống các người.

...

Đảo mắt cũng sắp 3 năm.

Cho dù lâu nay nàng cố sống vô tư, những lúc gió thiu thiu thế này vẫn không nhịn được cảm thán.

Nói cũng trùng hợp. Lăng Phong kiếp trước tên Hàn Phong, trùng một chữ Phong. Dương Diệu Chân kiếp trước tên Dương Mịch, trùng một chữ Dương. Dương nhiên, vị Dương Mịch này và Dương Mịch mấy chục triệu followers trên weibo kia là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nàng chết thế nào, tạm không kể lại.

Chỉ biết, nàng tỉnh dậy phát hiện mình là đại tiểu thư Dương gia, tên Diệu Chân.

Tiền nói Dương gia.

40 năm trước, lão tướng Dương Kế Nghiệp cùng con trai tử thủ quân Liêu ở Trần Gia Cốc rạng danh Dương gia. Sau trận chiến đó, Dương gia chỉ còn lại ba người Ngũ Lục Thất Lang, Ngũ Lang đi tu, Thất Lang bỏ đi. Chỉ còn Lục Lang Dương Diên Chiêu chống cột cho Dương gia, chính là gia gia của Dương Diệu Chân.

10 năm sau, quân Liêu lại tràn xuống phía nam, nhiều lần tập kích nhưng không cách nào thắng nổi Dương Diên Chiêu. Kết thúc bằng trận Nhạn Môn Quan, Tiêu Phong mất tích, quân Liêu rút quân.

Tiếp 10 năm, Tống Liêu lại chiến tranh, ban đầu quân Tống thua to, đại tướng Lâm Canh chết trận, cũng chính là ông ngoại Lăng Phong. Dương Diên Chiêu tổ chức phản công, kịch chiến Thiên Uyên vây khốn toàn bộ quân Liêu. Trước đà thắng lợi, Hoàng đế lại đòi ký hòa ước. Dương Diên Chiêu nhớ lại chuyện cũ Trần Gia cốc, không khỏi sinh ra tức giận, từ đó không còn thiết tha ra trận.

Mấy năm trước, Dương Diên Chiêu lúc này đã rất già, lại đột ngột mất tích. Quân Liêu chưa kịp đánh xuống thì gặp người Nữ Chân nổi lên.

Dương gia loan tin Dương Diên Chiêu bị bệnh qua đời, nhưng người ta đều đồn nhất định có kẻ ám sát. Tội danh ám sát đổ hết lên đầu Thiên Diên Quý Thủ, còn có ai đứng sau hay không không rõ. Có thể là người Liêu, có thể là Hoàng đế, thậm chí có kẻ nói chính là oan hồn các tướng lĩnh quân Tống, không muốn để Dương Diên Chiêu sống mãi trên ánh hào quang của bọn họ.

Dù thế nào, Dương gia vẫn là tướng gia danh giá của Đại Tống.

Nếu để Lăng Phong xuyên vào Dương gia, hắc tám phần sẽ nhảy cẫng lên. Nào Dương Kế Nghiệp Dương Tông Bảo, ngay cả Dương Khang Dương Quá đều là hậu nhân gia tộc này. Dương gia ở Đại Tống chính là một cái chiêu bài. Sinh ở Dương gia, thuận tiện làm tướng quân, đánh 5 10 năm không khéo đủ quân tạo phản làm Hoàng đế, đúng chuẩn kịch bản yy.

Chỉ tiếc, người cần thì không được, kẻ không cần lại được. Vai "con nhà tướng" lại rơi vào tay Dương Diệu Chân.

Nói ra, nếu không có nàng ta đoạt xá, “Dương Diệu Chân” cũ rất có khả năng là một nữ tướng.

Mặc dù đã hơn 2 năm, nhưng Dương Diệu Chân vẫn chưa quen với Dương gia. Đặc biệt là với mẫu thân nàng, Mộc Quế Anh.

Mộc Quế Anh từng là nữ tướng, thân mang công phu. Từ nhỏ Dương Diệu Chân cũng bị mẫu thân bắt luyện võ. Biến cố 2 năm trước cũng do luyện võ mà ra. Mỗi lần nàng ta gặp mẫu thân, câu đầu tiên sẽ là “công phu luyện đến đâu rồi?”, làm Dương Diệu Chân rất đau đầu. Mà mỗi lần như vậy, bà nhìn Dương Diệu Chân đều có ánh mắt rất khác thường, giống như có thể lột trần thân phận của nàng.

Cho nên Dương Diệu Chân sợ về nhà, mới phải trốn ra ngoài. Ban đầu chỉ là vài ngày, về sau Triệu Đán tặng nàng cả cái Mịch lâu, nàng ta liền ở

luôn cả tháng không chịu về nhà. Cũng may Mộc Quế Anh biết có Triệu Đán, nên không đến tận nơi ép nàng về.

- Dương tiểu thư, đã đến Dương phủ.

Có tiếng nha hoàn làm gián đoạn mạch hồi tưởng của ai đó.

...

Dương gia phủ đệ tuy không xa hoa bằng Tấn Vương phủ, tuy nhiên bố cục tráng lệ, ngoài cổng phấp phới hai lá đại kỳ chữ "Dương", ẩn ẩn phong phạm của Đại Tổng Đệ nhất Tướng gia năm xưa.

Dương Diệu Chân vừa xuống xe ngựa, bỗng có một nha hoàn chấp tay nói:

- Dương tiểu thư, nô tì Tuyết Cơ.

Dương Diệu Chân nhìn lại. Chỉ thấy một nữ tử trang phục tuy kiểu nha hoàn, nhưng lại bó sát thân thể vòng một trêu người, khiến cho hai người Dương Diệu Chân Phạm Băng Băng không khỏi tự nhìn lại bản thân so kè một phen.

Dương Diệu Chân mệt mỏi nói:

- Ta về đến phủ rồi, các người có thể quay về phục mệnh với Vương gia.

- Nô tì nhận mệnh, phải tận tay tiễn tiểu thư tới chỗ phu nhân mới được.

Dương Diệu Chân có chút ngần ngại.

Bình thường mỗi lần hồi phủ, Triệu Đán cũng cho người đi theo, nhưng đều đến cổng mà thôi, hiếm khi có yêu cầu như hôm nay.

Có lẽ vì lần này trời tối. Dương Diệu Chân thầm nghĩ có bọn họ đi theo cũng tốt, chốc nữa gặp mẫu thân cũng đỡ bị bà hỏi này hỏi nọ, thậm chí kiểm cỡ chuẩn luôn về phòng. Liên nói:

- Vậy cũng được!

Xong xuôi cùng vài nha hoàn thị vệ sóng vai đi vào.

Đi được một đoạn, liếc nhìn làn da trắng không chút tì vết của Tuyết Cơ, Dương Diệu Chân không kìm được hỏi:

- Tuyết Cơ, làn da này của người, có dùng mỹ phẩm nào không vậy?

Phạm Băng Băng hồ hởi không kém gì chủ nhân, nói:

- Nói cho người biết, tiểu thư nhà chúng ta là thiên tài mỹ phẩm đó.

- Băng Băng...

Dương Diệu Chân vội hắng giọng nhắc khéo.

Dương Diệu Chân từ khi đến thế giới này, hoàn toàn không nghĩ đến những chuyện như kho báu võ công. Nàng để tâm đến những vấn đề nữ tính hơn.

Nói ví như, băng vệ... Khụ, Bỏ đi.

Tỷ dụ, không có Louboutine, không có Dior, không có Chanel, vậy làm sao làm đẹp?

Phong ca không tin võ công cổ đại, Mịch tỷ thì không coi make-up cổ đại ra gì.

Nói sao? Mịch tỷ tuy kiếp trước không phải chuyên gia tạo mẫu, nhưng chí ít cũng từng là người mẫu ảnh nghiệp dư. Kiếp trước hotgirl như mây,

Mịch tử độ không lại. Bây giờ thì tốt rồi, ra đường toàn đại thẩm mặt rỗ. Kể cả dung mạo không đệ nhất, make-up vào đảm bảo vẫn thành "nữ thần Đại Tổng" đi.

Chẳng qua, danh hiệu "nữ thần" vẫn chưa thể vào tay Mich tử, vẫn thiếu một chút.

Nữ tử Tuyết Cơ cười đáp:

- Đây là do thần công, không phải mỹ phẩm.
- Thần công? Thần công gì mà bảo dưỡng sắc đẹp được vậy?
- Nó là Minh Ngọc Thần Công, một môn nội công tâm pháp...
- Tuyết Cơ!

Có một giọng nam từ đằng sau nhắc nhở, Tuyết Cơ lập tức cười gượng, Dương Diệu Chân cũng mất hứng theo.

Nữ nhân thôi, bàn đến làm đẹp thì lập tức sẽ thân thiết.

Đi tiếp một đoạn, Tuyết Cơ đột nhiên hỏi:

- Dương tiểu thư, vừa rồi người hỏi Vương gia về một người, tên Lăng Phong đúng không?
- Ồ, người quen hẳn?

Dương Diệu Chân đã xác định 99% Lăng Phong cũng xuyên không như mình. Dù sao, lạc đến thế giới kỳ lạ này, những tưởng một thân một mình, không ngờ còn có người cùng thời đại. Hôm đó nàng cũng từng âm thầm đi tìm, chỉ là nửa đường nghĩ gì đó quay về.

Chỉ nghe Tuyết Cơ nói:

- Ta với hần là...

- Tuyết Cơ!

Lại là giọng nam nọ ngăn lại. Dương Diệu Chân không khỏi sinh khó chịu. Nhưng nghĩ đến kia đều là người của Triệu Đán, nàng ta đành nhịn.

Mấy người đã vào sân lớn Dương gia, có tiếng gia nhân báo:

- Phu nhân, tiểu thư đã về.

Chỉ chốc lát, một vị phu nhân tầm 40 tuổi đi ra, bộ pháp bà khá nhanh nhẹn không giống phụ nhân bình thường, xem ra có luyện qua thân pháp.

Dương Diệu Chân sợ bị mắng, liền nũng nịu:

- Mẫu thân, con...

- Diệu Chân, con không sao chứ?

Dương Diệu Chân ngẩn ra. Lúc này nàng ta mới phát hiện, vẻ mặt của mẫu thân có gì đó không giống mọi khi. Mọi khi nàng về nhà, mẫu thân sẽ mặt lạnh trách mắng ngay từ cửa lớn. Hôm nay lại là vẻ mặt lo lắng khác lạ.

“Soạt”

Nàng còn chưa kịp nói gì, bỗng thấy trên cổ mình mát lạnh.

- Dương tiểu thư, thật xin lỗi. Mời cô đứng yên!

- A...

“Bụp”

Nha hoàn Băng Băng hét lên, lập tức bị ai đó đánh ngất.

Dương Diệu Chân kinh hãi nhìn sang, phát hiện người kẻ kiếm uy hiếp mình, lại chính là nữ tử Tuyết Cơ nọ. Còn người đánh ngất Băng Băng, lại là tên thị vệ mấy lần hắng giọng vừa rồi. Hắn trong chớp mắt đã đánh ngất toàn bộ nha hoàn thị vệ đi cùng nàng.

Dương Diệu Chân hốt hoảng:

- Các người là ai?

Nữ tử Tuyết Cơ nọ liền lạnh giọng:

- Dương tiểu thư không cần quá lo lắng. Chúng ta cần cô hợp tác một chút thôi. Chỉ cần Dương gia các người chịu giao ra vật kia, cô sẽ an toàn.

- Vật kia là vật gì?

Tuyết Cơ nhìn sang Mộc Quế Anh, cười nói:

- Tin rằng phu nhân đã hiểu?

Mộc Quế Anh tuy có công phu trên người, nhưng kỳ quái là lúc này lại bất động không làm gì.

Chỉ nghe một giọng nữ phía sau lưng bà ta:

- Các người đến muộn rồi.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 291

Ai Sẽ Là Chim Sẻ?

Trời đã khuya, trên mặt đường thi thoảng xào xạc tiếng lá khô.

Dương gia có kẻ lạ mưu đồ bảo vật. Mà quanh phủ Tấn Vương lúc này, nhìn thoáng qua thì tối đen yên ắng, kỳ thực cũng đông như trẩy hội.

Ăn mày, trộm cướp, đại diện hai nhà Phật Đạo, đại diện câu lạc bộ "những người xuyên không", nhân viên tình báo quốc gia, viên chức đại sứ quán, cùng nhiều cơ quan đoàn thể khác đều góp mặt. Mỗi phe chiếm một góc, ánh mắt đều gắt gao dán chặt vào động tĩnh ở cửa lớn.

Ở dưới một mái hiên nhỏ, có ba gã đạo sĩ trẻ tuổi đang dáng vẻ đề phòng lẫn nhau.

- Quân Bảo? Sao đệ cũng đến đây?

- Người bảo ta đến Phụng lâu, căn bản là nói dối.

Một người đặt kiếm xuống bàn, bên trên thân kiếm khắc 2 chữ nhỏ "Tam Thanh".

Thì ra là ba đệ tử Toàn Chân giáo, Trương Quân Bảo Chúc Tề Bưu Phan Sư Quân.

Sau đại hội luận kiếm, theo sắp xếp của Dương Thanh Phong, bọn họ âm thầm đi theo đoàn cống vật đến tận Hà Đông. Bản thân Trương Quân

Bảo cũng không rõ mục đích của sư phụ, thầm nghĩ có lẽ sư phụ muốn bọn hăn lịch lãm giang hồ tích lũy kinh nghiệm.

Trương Quân Bảo nhìn Phan Sư Quân tra vấn:

- Sư huynh, các người rút cục muốn làm gì?

Phan Sư Quân nhăn nhó:

- Đây là dặn dò của sư tôn.

- Sư phụ? Sư phụ làm sao có thể ra những chủ ý thế này chứ?

Phan Sư Quân nhăn nạy giải thích:

- Quân Bảo, sư tôn chính vì sợ người tính tình ngay thẳng làm hỏng chuyện, mới dặn ta không nói cho người ngay từ đầu. Chuyện này người nếu không muốn tham gia, vậy cứ trở về khách điểm đi. Ta và Tề Bưu đi là đủ...

Chúc Tề Bưu vẫn ôm kiếm đứng bất động, mắt dõi nhìn cổng Vương phủ nhàn nhạt nói:

- Hai người quyết thì quyết nhanh, bọn chúng có lẽ sắp ra rồi.

Trương Quân Bảo liền nói:

- Vậy tại sao trên đường cả tháng qua không ra tay, mà phải chờ đến tận hôm nay?

Phan Sư Quân giải thích:

- Tổng Kim đã có hẹn ước trước, thiên hạ đều biết. Nếu đồ mất trong tay người Tống, chính là người Tống vô năng thất tín. Nhưng mất trong tay người Kim, thì là chuyện của chúng rồi.

- Hừ, đều là chúng ta gây ra, có gì khác nhau? Còn nữa, đây đâu phải là hành xử của danh môn chính phái?

Phan Sư Quân thở dài. Ngay cả Chúc Tề Bưu trông cục mịch như vậy, xem ra còn thấu hiểu "đạo lý" hơn Trương Quân Bảo nhiều lắm.

- Ài, Quân Bảo à, người phải biết. Kia là võ lâm mật tịch, là bí mật của võ lâm Trung nguyên, nào có đạo lý để ngoại nhân đem về nhà nghiên cứu chứ?

- Võ học là của toàn thiên hạ, chỉ xem cơ duyên, không xem xuất thân. Cứ cho là võ học Trung nguyên, thì cũng đâu phải riêng Toàn Chân. Là đệ tử Toàn Chân giáo, ngay cả những điều này còn không thuộc, làm sao đắc đạo?

Trương Quân Bảo không nóng không lạnh, một bộ đạo mạo giảng giải.

Xem ra, Dương Thanh Phong cũng bị tin đồn “Võ Lâm Mật Tịch” thu hút.

Phan Sư Quân định đem thân phận sư huynh ra, nhưng nghĩ lại trong mắt Trương Quân Bảo không hề coi mình là sư huynh, đành quát:

- Người dám không nghe lời... sư phụ?

Trương Quân Bảo không chút nao núng, nói:

- Ta không tin đây là ý tứ của sư phụ, nhất định do hai người các người náy lòng tham. Các người nếu nhất quyết phải làm, vậy đừng trách Trương Quân Bảo ta không nể tình đồng môn, tránh đem tiếng xấu cho Toàn Chân...

- Người...

...

Cách đó một đoạn, trong một gian tử lâu đã đóng cửa, lại có một nhóm nhân sĩ chong đèn thảo luận kế hoạch.

Chỉ nghe một trung niên mặt vuông nói:

- Thấm huynh đệ, chốc nữa chúng ta và Cái bang sẽ gây náo loạn, tâm điểm đều nhìn vào người.

- Haha, Thiên Vương cứ yên tâm. Với thân pháp của ta, so với Toàn Thiên Thử Lữ Phương chỉ hơn không kém.

- Được vậy thì tốt. Mật tịch này nhất định phải đoạt vào tay.

Có kẻ nào đó hào hứng nói:

- Năm xưa sát thần Chu Xán cũng là nhờ tổng hợp mật tịch trong võ lâm mà thành minh chủ, rồi từ đó tranh đoạt thiên hạ. Triều Thiên Vương không lẽ cũng muốn làm như vậy?

Trung niên mặt vuông cười ngạo nghễ:

- Haha. Mỗi người một chí hướng, Triều Lam ta không đi lại đường của ai cả.

Đám người đều cười rộ lên, cũng không rõ là cười điều gì.

Tên họ Thấm bỗng liếc mắt nói:

- Ta lại nghe được một tin khác trong giới, nói kia không phải mật tịch, mà là tàng bảo đồ gì đó.

- Ồ? Vậy sao?

Triều Lam liền nhú mày, gã hứng thú với võ công hơn.

Bên cạnh gã, Ngô Dụng nhận ra vẻ mặt của Triều Lam, trong bụng thực ra thất vọng.

Triều Lam xem ra bị máu giang hồ hãm sâu vào chuyện mật tịch kia. Trong khi cái Ngô Dụng hướng tới không phải đồ vật cụ thể nào cả. Cái gã cần là tạo uy vọng, là tiếng tăm.

Ngô Dụng phe phẩy quạt lông vờ cười nói:

- Kia là gì cũng không quan trọng. Cái quan trọng là vị thế. Phải để cho Hà Đông thấy rõ, không có Thiên Vương ra mặt, nhân sĩ võ lâm không thể hành động thống nhất được. Đêm nay ngài chỉ cần ra mặt là được rồi. Cướp được hay không không quan trọng. Nếu muốn thực sự cướp, chi bằng dành sức cho công vật ngoài thành vẫn hơn.

Người họ Thẩm cười nói:

- Ngô sư gia, nếu kia là tàng bảo đồ, nói không chừng còn đáng giá hơn cả cống vật đó? Người không có hứng thú thật sao?

...

Cùng lúc, ở một góc gần đó là một nhóm người đội nón tre kín đáo.

- Đại nhân, mật thám báo lại, ngoài đám Triều Lam, lại có thêm một nhóm đạo sĩ không rõ nguồn gốc xuất hiện.

- Hừm, xem chừng nhân sĩ giang hồ đều nghe tin cả rồi. Thật không biết là kẻ nào để lộ tin, chúng ta chỉ có chừng này người tranh với chúng, chỉ e khó lòng mà hoàn thành nhiệm vụ.

Đám người này có chừng 7 8 người, đều là mật thám Hà Đông. Người vừa nói đội nón tre lụp xụp, tay phải mang thiết trảo hình móng chim ưng, “Đại Ưng” Chu Kinh.

Đằng sau, Nhị Hổ cao to nóng ruột hỏi:

- Rút cục chúng ta phải lấy cái gì vậy?

Một kẻ mặt nhỏ xăm hình rồng, Tam Long, đáp:

- Một cái hộp trang sức cổ quái. Cao Cầu vì muốn lấy lòng người Kim trước khi đàm phán nên đem nó ra làm quà tặng, nhưng Tổng lĩnh đại nhân lại muốn lấy lại nó.

- Nói vậy, đây là ý tứ riêng của Tổng lĩnh đại nhân sao? Không phải do Thánh Thượng yêu cầu?

Tam Long căn bản không rõ, chỉ biết nhìn Chu Kinh.

Chỉ thấy Chu Kinh lắc đầu:

- Chuyện này... Có thể như những lần trước, đại nhân muốn tạo tin tức giả, dẫn dụ phản loạn.

Giang hồ là gốc gác của dân biển, triều đình bề ngoài có vẻ thụ động, tưởng như phải có biến mới đem quân đi dẹp. Kỳ thực triều đại nào cũng vậy, đều có chiêu trò kiểm soát dân chúng trong bí mật.

Thời đại này không có báo chí internet, ai đó tung ra một cái tin đồn "tàng bảo đồ", giang hồ liền náo loạn chém giết lẫn nhau. Mà người được lợi cuối cùng, lại không phải là kẻ cầm được bảo đồ.

Chẳng qua, Chu Kinh cũng không dám khẳng định, qua loa nói:

- Dù sao đã là đồ đạc của Đại Tổng, ta cũng không muốn để đám Nữ Chân kia sờ vào.

Nhị Hổ vuốt râu bình luận:

- Chờ đã, đại nhân nói đó là hộp trang sức? Đám Kim kia mọi rợ man di, nữ nhân đều xấu như ma đi, lấy hộp trang sức để làm gì chứ?

- Có thể chúng cũng biết bí mật giấu bên trong. Hơn nữa, ta còn nghe nói, nó không phải đồ thông thường, mà là di vật của Vệ Thần phi.

- Vệ Thần phi?

Nhị Hồ càng không hiểu, lại hỏi:

- Vậy thì càng kỳ quái. Vệ Thần phi hình như là người Tây Vực, đâu có liên quan đến chúng?

Chu Kinh gằn giọng nhắc:

- Hỏi làm làm gì? Chúng ta làm tốt phần việc của mình là được. Đáng ra tổng bộ yêu cầu chúng ta phối hợp với đặc sứ. Nhưng cái tên đặc sứ chết dẫm đó thật không biết nghĩ cái gì, đến giờ này rồi vẫn không chịu hiện thân. Để xem nhiệm vụ thất bại, hắn sẽ báo cáo thế nào?

Tam Long nói:

- Đại nhân, thuộc hạ nghĩ, cái tên đặc sứ này lẽ nào chính là... tên họ Lăng kia? Hắn đến Thái Nguyên xong, mọi hành động cũng hướng về bảo hạp như chúng ta.

- Tình hình này, khả năng cao chính là hắn.

- Hừ, thích hành sự một mình, báo hại chúng ta nghi ngờ loạn cả lên.

Nhị Hồ nửa đùa nửa thật cười nói:

- Ta nghĩ, có khi nào là sợ chia tiền thưởng không?

Tam Long cười cổ quái:

- Chắc không phải chứ. Lần này nhiệm vụ rất quan trọng, thân là đặc sứ đều là xem nhiệm vụ lên trên hết, không đến mức keo kiệt chút tiền vật như vậy chứ?

Chu Kinh cũng gật đầu tán thành.

Chỉ là, đám Chu Kinh lại không thể ngờ rằng, Phong ca đúng là... sợ bị chia tiền.

Tam Long nói:

- Vậy có phải gọi mấy mật thám đang ở cạnh hăn quay về không? Chúng ta đang thiếu người.

- Kệ đi. Thiếu người cũng không cần phải gọi chúng. Ta không ưa đám đó.

Nhị Hồ bữu môi phản đối, Chu Kinh cũng lắc đầu:

- Cứ để bọn chúng ở cạnh hăn. Cảnh Phó sứ nói tên kia cũng không phải hạng trung thành gì, cần bí mật theo dõi.

Chu Kinh gõ nhẹ năm ngón tay sắt, nói:

- Nhắc các huynh đệ cẩn thận. Tên Vương tử kia là con trai Mộc Anh, dám chắc đi theo hăn sẽ có không ít cao thủ gián điệp.

...

Chu Kinh lo lắng không hề dư thừa, cao thủ Kim quốc quả thật đang tập trung ngay gần chỗ của gã, đang dùng tiếng Nữ Chân bàn bạc:

- Vương tử sắp ra rồi, người của Thiên Nhân đến chưa?

- Bẩm, chưa thấy ám hiệu, có lẽ vẫn ở chỗ Dương gia với Nội thần đại nhân.

- Nội thần đại nhân chỉ thị, mật thám Tổng khẳng định sẽ quanh đây. Chúng ta chỉ cần bảo vệ Vương tử là đủ, mặt kia cứ để người của Thiên Nhẫn giáo lo.

Một tên gầy tỏ thái độ khinh thường:

- Thuộc hạ thấy mật thám Tổng chỉ là một lũ vô dụng, đánh với Thiên Sách chúng ta chưa thắng trận nào cả.

- Hừm, đừng có quá khinh suất. Người giao chiến với chúng mấy lần rồi? Đây mới chỉ là Thái Nguyên, chừng nào chúng ta đấu với chúng ở Trường An hẵng hay.

Một tên khác già dặn hơn cẩn trọng hỏi:

- Đại nhân, vậy còn đám nhân sĩ giang hồ kia thì xử lý ra sao? Đông như vậy, phe ta chỉ chừng này người...

- Mặc kệ chúng. Ta dám khẳng định chúng và mật thám Tổng sẽ đánh nhau trước.

Tên thủ hạ gầy lập tức vuốt mông:

- Đại nhân quả nhiên... thâm độc tàn nhẫn.

- Gì?

- A... là thâm sâu khó lường. Cũng chỉ có đại nhân vật như đại nhân mới nghĩ ra, bọn thuộc hạ có chạy thêm ngàn dặm cũng...

Tên thủ lĩnh ngắt lời:

- Đây cũng không phải chủ ý của ta, người vuốt mông ngựa làm cái gì chứ?

- Vậy là... Nội thần Đại nhân nghĩ ra?

- Không nàng ấy thì ai vào đây...

Tên gầy liền tặc lưỡi thán phục:

- Ài, Nội thần Đại nhân nhất định là thần tiên đầu thai vào. Muội muội ta năm nay đã sắp 20, thế nhưng suốt ngày chỉ nghĩ đến xuân tình...

Những người khác thầm khinh bỉ. Hết người đem ra so lại lấy Nội thần Đại nhân ra so? Nàng ấy là ai? Đám hồng phấn khô lâu tầm thường lại là ai chứ? Người ta tuy là nữ lưu, nhưng mưu đồ là kho tàng trăm năm để cho gia tộc phục quốc đấy.

Có điều tên kia tuy phát biểu ngu nhưng cũng có chút ý tứ. Nội thần Đại nhân rút cục vẫn là thiếu nữ nha, liệu có tư xuân không? Lúc tư xuân thì có sờ soạng bản thân không?

Khụ, vấn đề này... rất trù tượng.

"Keng"

Có tiếng đao kiếm đầu đó khiến bọn họ thức tỉnh.

Đêm nay hứa hẹn vô cùng náo nhiệt. Kẻ nào cũng muốn làm chim sẻ núp đằng sau, chờ cho bộ ngựa tranh nhau ve sầu mới nhảy ra.

Lại không biết kết cục ai mới là chim sẻ? Ai là bộ ngựa? Còn ai bất hạnh làm ve sầu?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 292

Ám Hiệu Quốc Tế

Yến tiệc bên trong phủ Tấn Vương dần tàn, không khí bên ngoài càng lúc càng căng thẳng.

Ở một góc phố xa xa.

Chỉ thấy một tên thanh niên thò đầu ra từ góc tối, sau đó nhìn trước nhìn sau lọ mọ từng bước đi ra. Ngay đằng sau hắn là một bang huynh đệ lúi húi bò theo, vừa nhìn liền biết đi ăn trộm.

Đến một góc sáng trắng, bỗng nhiên thanh niên đi đầu dừng lại ngồi chồm hồm, giơ một tay lên cao. Chỉ tiếc, đám phía sau không ai hiểu nghĩa, cứ thế đâm đầu vào mông nhau đồn ứ cả lại...

- Êy, đằng trước sao lại dừng đột ngột vậy?

- Đương gia, người giơ tay làm gì vậy?

- Không có văn hóa. Đây là ám hiệu stop chuẩn quốc tế đó, chịu khó nhớ đi về sau còn dùng.

Nói rồi tên thanh niên thấp giọng:

- Lại đây, hội ý!

Vài cái đầu chụm lại, tên thanh niên nọ nhú mày:

- Lão Bạch, người có phải thiếu trách nhiệm quá không? Đi đêm mà ăn mặc lờ lợc như vậy?

- Gì? Bộ này là bộ tối màu nhất của ta rồi đó...

Tên nào đó dở khóc dở cười.

Ra là đội hình Phong Vân bang, đều ăn mặc phi thường nổi bật. Ví như có một tên mặc trường bào trắng toát, một tên khác tóc vuốt keo dựng đứng, thậm chí còn lắt phất vài sợi nhuộm 2-tone.

- Tứ ca, huynh nói nếu Thanh Vân nhìn thấy mái tóc tuần lẳng bây giờ của đệ, nàng ấy có đổ hay không?

- Ta không phải nàng ta làm sao biết? Mà, người tìm đâu ra thứ đồ chơi kia?

Vừa nói Lăng Phong vừa chỉ chỉ lên đầu Tần Quyền.

Kỳ quái, thời này dầu gội đầu đúng là đã có, nhưng gel tóc làm sao cũng có rồi?

Nói đến tóc, Lăng Phong từ khi đến thế giới này tuy ghét để tóc dài, nhưng để không khiến đồng bào phụ nữ dị nghị, hẳn cũng "nhập gia tùy tục" nuôi tóc dài. Chẳng qua phần sau cột thì vẫn cột, nhưng phần trước Phong ca lại rất dụng tâm cắt tỉa. Có thể nói đằng sau phong trần bao nhiêu, đằng trước hồ báo bấy nhiêu.

Tần Quyền cười bí hiểm, dưới ánh mắt tò mò của vài huynh đệ rút ra một lọ màu trắng cười nói:

- Hề hề, cái nước thần này vừa mới xuất hiện gần đây thôi, nhưng lại rất đắt khách.

Lăng Phong bĩu môi khinh bỉ:

- Nước thần? Chẳng qua gel vuốt tóc mà thôi. Ngày trước ông vân du Tây Vực, đừng nói vuốt tóc, liền ngay cả xịt hôi nách còn có. Người cũng nên học Thất đệ một chút, lông tóc là gốc con người a, đừng có xài lung tung sau này hói đầu lại hối không kịp...

- A-di-đà Phật, bồn tắm kỳ thực đối với tóc không có hứng thú, xịt nách thì còn được.

Anh em nhìn lại gật gù, đầu Hồ ca bóng loáng, đương nhiên không hứng thú.

- Tần huynh đệ, có phải người mua ở Thục Cẩm hiên không? Ở đó hôm nay lại ra hàng mới, nghe nói "nước tăng lực" gì đó, uống vào khí lực tăng gấp bội...

"Vl, còn có cả nước tăng lực. Đứa nào làm loạn thị trường như vậy?"

Lăng Phong toát mồ hôi, vờ hỏi:

- Thục Cẩm hiên này, không biết là thần thánh phương nào mở nha?

Bạch Ngọc Đường nhếch mép:

- Yên Vũ lâu Thục Cẩm hiên đều bị Triệu Đán mua tặng cho Dương tiểu thư cả. Cô ta buôn bán chả ra sao, chỉ có ra chủ ý nhảm nhí là giỏi.

- Dương Diệu Chân?

Lăng Phong chép miệng hiểu ra, nhưng vẫn không khỏi kinh ngạc.

Lại nói, hồi đầu hẳn từng xác định đường sống của mình là kinh doanh hàng hiện đại. Đằng nào xuyên cũng đã xuyên, không có tài hoa kinh bang tế thế ít nhất cũng phải tận dụng kiến thức ngàn năm kiếm chút cháo.

Chẳng qua nói dễ hơn làm, nhất là với một tên gia nô tay trắng như hắn.

Cho nên Lăng Phong định thông thả lẩn lộn thêm một thời gian. Dù sao thiên hạ chỉ có mình hắn là "người đặc biệt", không đi đâu mà vội. Từ từ tích lũy ít vốn, lại móc nối vài mối quan hệ, đại khái cửa trước quen quan binh cửa sau quen băng đảng, lúc đó bắt tay vào làm thật ăn thật mới tốt đi.

Chẳng ngờ nửa đường gặp kỳ đà, chính là vị Dương tiểu thư kia.

Mặc dù Dương gia không phải gia tộc buôn bán, nhưng thời này chỉ cần có chút thân phận làm gì cũng thuận tiện. Dương Diệu Chân là tiểu thư Dương gia, còn có Vương gia chống lưng, nàng ta bán cái gì mà chả phát? Vung tay một cái ý tưởng hiện đại cho dù cùi bắp, cũng đủ ăn đứt Lăng Phong nghĩ ngợi cày bừa.

Cũng vì thế mà Lăng Phong tuy đã xác định Dương Diệu Chân cũng xuyên không, nhưng lại không niềm nở tìm gặp. Gặp cũng được tích sự gì đâu? Trái lại, chính sự xuất hiện của Dương Diệu Chân khiến Lăng Phong thấy bức mình, làm hắn mất vị thế "độc nhất thiên hạ" mà hắn tưởng.

Cảm giác như người đang giữ trong mình một quyển bí kíp, chưa kịp lòe thiên hạ đột nhiên có kẻ khác xuất hiện cầm một quyển y chang. Vô cùng mất hứng.

- Ra rồi!

Có tiếng Bạch Ngọc Đường đánh gãy suy nghĩ của Lăng Phong.

Cổng lớn Vương phủ rút cục có động tĩnh.

- Lão Bạch, địa điểm cướp boss đã chọn xong?

- Xong. Người nhìn phía trước có một đoạn cây cối, u nhiên yên tĩnh. Đừng nói ban đêm, ban ngày ngay cả quỷ ảnh cũng không có. Bốn Thử bình thường chia chiến lợi phẩm đều ở đó làm, làm xong lẩn vào rừng không ai biết.

- Địa điểm tốt nha. Tập thể bác sát, giết người diệt khẩu khụ khụ...

Tên nào đó ho khan.

Lúc này ở phía cổng Vương phủ, một đoàn người ngựa cao lớn lục đục rời đi. Xung quanh cổng tràn ra không ít quan binh triều đình đứng canh chừng. Tư thế phòng bị đều kín kẽ như bưng, căn bản không thấy chỗ hở cho kẻ nào đột phá.

Lăng Phong bỗng chép miệng:

- Ngựa Mông Cổ?

Bạch Ngọc Đường thú vị hỏi:

- Người cũng biết?

- Ngại quá, ta thậm chí từng đánh qua.

Ngày trước ở Vĩnh Lạc trấn, lão Công Tôn Hàn từng chỉ cho Lăng Phong cách nhận biết vài giống ngựa. Giống ngựa Mông Cổ này thân cao chân dài, sức sống dai dẳng, tiếc là không hợp thổ nhưỡng phương nam. Lăng Phong từng đối chọi với kỵ binh Kim một lần, biết rõ sức mạnh của chúng ra sao.

Hắn nhìn chăm chăm vào đám lính Kim, đột nhiên phát hiện thêm một kẻ quen mặt.

Kẻ nọ mặc giáp trụ tướng quân, khôi giáp kim loại óng ánh. Đám cận vệ không hề kém cạnh, đều kín mít toàn thân, đằng sau lưng cung tên nặng trĩu. Chỉ vài chục cung kỵ sĩ nhưng khí thế toát ra như trăm người, vô cùng dũng mãnh. Thật sự là người như mãnh hổ, ngựa như long câu, xem ra là tinh anh trong tinh anh.

Bạch Ngọc Đường không biết Lăng Phong từng gặp, lại giải thích thay:

- Hẳn là Mộc gia Vương tử, tên đầu Mộc Sinh.

Lăng Phong chỉ cười cười gật đầu.

Lần trước Lăng Phong khống chế Mộc Hàm Yên ngay trước mũi Mộc Sinh, tên kia chắc hẳn ghi hận. Lăng Phong còn nhớ đối phương dùng đao pháp không tệ. Tuy Lăng Phong không ngán thẳng này, nhưng hẳn không thể không để ý đám thân binh bên cạnh. Đám kia đều là thiện xạ trong quân, cách xa nửa con sông còn bắn tên xuyên mặt nước làm Lăng Phong bị thương, đừng nói ở cự ly gần.

Lăng Phong chép miệng:

- Ài, đối phương tinh binh hẳn tướng đấy...

Bạch Ngọc Đường không cho là đúng nói:

- Lo gì? Chúng ta chỉ cần cướp rồi chạy thôi, cũng không cần đánh đến cùng. Người nhìn cái hộp trên tay hẳn. Xem ra chính là vật cần lấy...

Lăng Phong quay đầu nhìn lại, phát hiện Mộc Sinh cầm theo một bảo hạp sáng màu.

Lăng Phong liền chụm đầu huynh đệ, khoác tay lên vai nói lời động viên cuối cùng:

- Được rồi, các đồng chí. Kẻ địch đã xuất hiện, hãy đề chừng tinh thần, vì nhân dân mà cướp đoạt! Có gì cướp đó, tranh đấu đến cùng...

- Lão Lăng, ta phát hiện người rất có tiềm chất đi ăn cướp đó.

- Nói bậy. Đây là Hồng quân tổng động viên...

Chờ chút, năm đó Hồng vệ binh cách mạng ruộng đất, chính là cướp tài sản của thổ hào phong kiến, cũng là ăn cướp còn gì? A, bỏ đi. Tính chất

không giống nhau, không giống nhau.

Lăng Phong xoay lưng, vừa định giơ tay định ra hiệu đột kích, đột nhiên hai mắt trợn tròn.

Chỉ thấy phía bên kia đường, không biết từ lúc nào đã phi thường náo nhiệt. Từ mái nhà cho đến các con hẻm, đâu đâu cũng có người.

- Đám người Kim này cũng thật hài hước, Vương phủ xếp phòng không chịu ở, cứ phải chạy ra khỏi thành mới chịu.

- Bọn chúng quen sống trong lều trại, chỉ sợ không quen ngủ trong phòng, haha...

- Cười cái gì. Nếu người qua Kim, người có dám ngủ trong phủ đệ của người Kim không?

- Ta... hừ, ngủ thì ngủ, sợ cái gì.

- Người đương nhiên không sợ, với cái thân phận tôm tép của người, làm gì có ai thềm ám sát.

- Người... khinh ta?

- M* kiếp, mấy tên điên các người, có im đi không.

Phía bên này, Lăng Phong đang trợn mắt há mồm.

"Con m* nó, đông vậy?"

Xem ra là quân của Triều Lam đi, Bạch Ngọc Đường nói Triều Lam đêm nay cũng bí mật đến. Móa, bí mật kiểu gì loạn như vậy?

Nói về Triều Lam, Lăng Phong cũng từng suy nghĩ một chút.

Dựa vào vài chi tiết, Lăng Phong nghĩ Triều Lam có lẽ ứng với "Thác Thập Thiên Vương" Tiều Cái. Tiều Cái cướp Sinh Thần Cang Triều Lam cướp cống vật, cả hai đều nhằm đến Cao Cầu. Mặc dù có vài điểm không tương ứng, nhưng bản thân Thủy Hử cũng là tiểu thuyết mà thôi.

Ngô Dụng Công Tôn Thăng Dương Tái Hưng đều đã ra mặt, Lương Sơn tụ hội xem ra cũng không còn xa, Lăng Phong không muốn tin cũng không được. Lăng Phong tuy tò mò anh hùng Lương Sơn mặt mũi ra sao, nhưng không có ý định lẫn vào, cũng không muốn chạy đến thu nhân tài vào tay.

Lăng Phong tạm không có "hùng tâm tráng chí" kiểu phản tặc. Đây là Đại Tổng, cũng không phải Tam Quốc. Hắn không nhớ rõ các vị đại thần xuyên không khác làm sao lại phản. Hình như đầu tiên là cầm quân ra trận, đến một lúc cầm quá nhiều quân, để đẩy kích bản lên cao trào mới thể là phản.

Kể cả hắn có tham vọng tạo ra cao trào, Lăng Phong cũng cảm giác đám Lương Sơn Bạc không hợp với mình. Quân Lương Sơn đều tụ tập người ngay thẳng sỗ sàng. Mà Lăng Phong lại là loại thực dụng hiện đại, đánh nhau không xem quy tắc, lời thề vứt chín tầng mây, khó mà chiêu dụng được họ.

Hơn nữa, dựa vào mốc thời gian, Đại Tổng không lâu nữa sẽ chiến tranh to, bị người Kim đánh te tua, vua quan dân chúng bỏ chạy tán loạn. Lăng Phong nếu thực muốn chớp "thiên cơ", chẳng bằng chạy qua Kim còn có lý hơn.

Cái Lăng Phong quan tâm là, Triều Lam có vẻ chỉ là con cờ của ai đó.

Hay nói, Tống Giang trong Thủy Hử kỳ thực cũng chỉ là một con cờ của ai đó? Chỉ vì Thủy Hử che mất phần chìm, chỉ viết về phần nổi, thành một thiên anh hùng ca?

Khó nói.

- Lão Lăng, lên chưa?

- Từ từ.

Lăng Phong nhượng mắt quan sát, cúi thấp người nhỏ giọng ra lệnh:

- Chờ ám hiệu tiêu chuẩn của ta đã.

Đánh hội đồng cái quan trọng nhất chính là thời gian ra vào, vào sớm thì thiệt quân, vào muộn thì mất phần.

Khí trời bỗng khô hanh dị thường.

Mười mấy người đồng loạt nín thở, chờ đợi sự dẫn dắt sáng suốt của Lăng bang chủ. Có điều, anh em đột nhiên nhớ ra một chuyện phi thường trọng yếu.

Đó là, ám hiệu là gì?

Bỗng...

"Ắt xì"

Mấy chục mạng Cái bang phía bên kia đường đang cúi đầu đồng loạt chết cứng, nhìn sang phía Phong Vân bang mắt tròn mắt dẹt.

Phong Vân bang còn ngơ ngác hơn.

Chẳng lẽ đây chính là “ám hiệu chuẩn quốc tế”?

Lúc này là cơ hội thể hiện bản lĩnh nhanh nhạy, có tên nào đó nhanh ý hô:

- Ám hiệu. Xông lên!

Sau đó là một màn hỗn loạn.

- Chết tiệt, bị đám kia làm lộ rồi, liều!

Hình như là giọng một trưởng lão Cái bang.

- Có thích khách, bảo vệ vương tử...

Đoạn này bằng tiếng Nữ Chân.

- Ê, làm lại, làm lại. Không phải ám hiệu, ta bị cảm lạnh mà thôi...

Câu này lại không biết của ai.

- Híhí.

Còn có tiếng con ngựa nào đó cười sằng sặc.

Ngay lúc Lăng Phong định thể hiện tinh thần dũng cảm của một chiến sĩ Hồng quân xông ra theo đồng đội, hăn phát hiện có kẻ đánh lén.

"Vù"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 293

Sao Chỉ Chém Một Bên?

Ánh kiếm sáng loáng.

Còn may phản xạ của Lăng Phong lúc này đã vô cùng tốt. Trong nháy mắt trụ vững hai chân, cả thân người ngã ra sau thành hình "chữ L" xoay tròn một vòng, không khác gì nam chính "The Matrix" đang né đạn.

Xin nói thêm, tư thế này nếu không đẹp trai tuyệt đối không thể làm được. Khụ!

Hoạt Bất Lưu Thủ lùi vài bước, định thần lại phát hiện kẻ tấn công mang một chiếc mặt nạ bạc.

- Là người?

- Hừ, mau đền mạng cho sư đệ ta.

Kẻ nọ trầm giọng quát lớn, lại vùng kiếm tấn công. Trên thân kiếm của gã lớn vờn những luồng khí đen mờ mờ.

"Keng keng"

Lăng Phong vội rút đao chống đỡ. Cây đao này do Đoàn thúc cho mượn, quả nhiên hàng chất lượng cao, vùng bừa cũng trúng.

Kiểm pháp của Ngân Diện gần giống Quỷ Ảnh Kiếm pháp của Tần Quyền, chỉ có công không có thủ, mọi chiêu đều là sát chiêu. Chỉ là Lăng

Phong có cảm giác dường như bộ kiếm pháp này bị "lệch" thế quái nào đó. Đại khái Ngân Diện chỉ đánh mãi một bên, bên còn lại hoàn toàn bỏ trống.

- Ê, người bị bệnh sao? Sao chỉ chém có một bên?

- Ta thích thế đấy.

Lăng Phong mặt xạm đen.

Lại qua chục chiêu, Lăng Phong phát hiện. Nửa năm không gặp, hắc có tiến bộ, Ngân Diện cũng tiến bộ. Lăng Phong phải âm thầm vận Cửu Âm mới đỡ nổi.

"Chẳng lẽ kẻ này cũng luyện nội công xịn? Cứ tưởng Cửu Âm là bá đạo nhất rồi chứ?"

Kỳ thực, Ngân Diện cũng bất ngờ y như Lăng Phong.

Còn hơn thế, thách thức của gã cũng... giống y Lăng Phong.

Rút cục, cảm thấy thời gian xài skill hỗ trợ sắp hết, Ngân Diện buộc phải thoái lui. Trước khi rút còn bất ngờ vung tay ném ra một nắm gì đó.

Lăng Phong chỉ kịp thấy trước mắt một mảng mù mịt.

"Vôی bột? Ông vừa định xài..."

Lăng Phong tức anh ách, tên Ngân Diện này y như đi guốc trong bụng Lăng Phong. Hắc còn đang nghĩ xem có nên xài phi đao hay không. Tên kia biết Lăng Phong có Truy Hồn Đao, trừ phi có thời cơ chí mạng bằng không Lăng Phong không muốn ném ra, mất công cuối trận lại phải đi lượm về.

Đúng lúc này, có tiếng gầm của ai đó.

"Choang"

Ngân Diện trong nháy mắt bị đánh bật ra sau, tay cầm kiếm run run.

Tiêu Thiên Phóng này giờ vẫn im lặng đột nhiên ra tay, nhúu mày lạnh giọng:

- Lưu Vân kiếm pháp? U Linh sơn trang có quan hệ gì với người?
- Tiêu đại ca, huynh khẳng định hẳn từ U Linh sơn trang?
- Không sai được. Kẻ ta đang tìm cũng dùng bộ kiếm pháp này.

Tần Quyền cất giọng khinh thường:

- Lưu Vân kiếm pháp kỳ thực là một bộ song kiếm, chẳng qua chưa luyện xong tầng ba thì chỉ dùng được đơn kiếm mà thôi.

Không trách Lăng Phong cảm giác chiêu thức bị "lệch".

Nói mới nhớ, năm đó ở Trường An chính Tần Quyền là người giao đấu với Ngân Diện, biết rõ chiêu thức của đối phương. Quỷ Ảnh kiếm của Tần Quyền kiếm khí màu đen, đương nhiên ngựa mắt kẻ khác xài màu đen đụng hàng với mình. Quyền đệ thậm chí từng kiến nghị Ngân Diện luyện kiếm khí màu hồng.

Bạch Ngọc Đường bỗng tung người ra trước. Gã vung quạt thật mạnh, vừa quạt bột bụi vừa nhắc:

- Mọi người mau nín thở. Xem ra đây là U Linh Mệnh Sa nổi danh, chỉ sợ mỗi hạt bụi đều chứa độc...

Tiêu Thiên Phóng ngạo nghễ nói:

- Hừ, mấy hạt cát này còn chưa đủ làm gì được bốn...

"Hắt xì"

- Hừ, thời tiết kiểu gì? Làm ta bị phong hàn.

Lăng Phong mồ hôi đầy mặt, Tiêu đại ca cũng rất sốt ruột, vội khuyên:

- Tiêu đại ca, cẩn thận vẫn hơn, cẩn thận vẫn hơn.

Trong mắt Tiêu Thiên Phóng càng thêm căm giận, nhưng vẫn thức thời thâm vận khí nén thở.

Tần Quyền tay bịt mũi, mồm khinh bỉ:

- Thì đã sao? Ý vào vài hạt bụi đòi một chọi mười?

- Từ từ, không chỉ có mình hăn đâu.

Lăng Phong lắc đầu. Còn chưa nói hết câu, đã thấy sau lưng Ngân Diện xuất hiện vài bóng người.

- Ngân Diện, rút cục vẫn cần các sư huynh ra tay sao? Nếu thấy mình không ngộ được tâm kinh, chi bằng đem bí kíp cho ta xem...

"Tâm kinh gì đấy? Mà lại là đám này?"

Lăng Phong lâu nay chỉ biết Ngân Diện làm hộ vệ cho Triệu Hanh, còn Như Vân sát thủ U Linh sơn trang là do Triệu Hanh thuê để giết hăn, lại hoàn toàn không biết Ngân Diện cũng thuộc tổ chức này.

Có điều nghe tiếp đoạn vừa rồi, xem ra bọn chúng cũng chẳng ưa gì nhau.

Chỉ thấy Ngân Diện đỏ mắt nhìn Tiêu Thiên Phóng, gằn giọng nói ra sau:

- Hừ, nếu không phải bị hấn ngăn cản, cũng không đến lượt các người nói này nói nọ.

Đám Như Vân sát thủ đeo mặt nạ giống đúc nhau, chỉ lộ mỗi đôi mắt, đều nhìn Tiêu Thiên Phóng bằng ánh mắt e ngại. Mới vừa rồi ở gần Chu lâu chúng đã thử vài đường với Tiêu Thiên Phóng, biết rõ người này thực lực rất cao.

Lăng Phong khều khều Bạch Ngọc Đường:

- Lão Bạch, trong đây người nhằm đánh được ai?

- Trừ người của U Linh sơn trang ra, còn lại bốn Thử không ngán ai...

Lăng Phong suyt nửa ngã ngồi, nói cũng như không.

Lôi Trấn đi theo từ đầu, hào hứng nói:

- Có gì đâu. Để gia gia làm một quả Lưu Tinh Châu là xong.

Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ nghi ngờ:

- Lão Lôi, chắc ăn không?

- Người không tin tưởng gia gia?

Bạch Ngọc Đường chép miệng, lại liếc Lăng Phong nghĩ thầm.

Kỳ thực, Bạch Ngọc Đường không chỉ là một tên trộm vặt, hấn cũng có thân phận ẩn giấu. Đi theo Lăng Phong cũng là cố ý. Chuyện đêm nay cũng trong dự định của hấn.

Lăng Phong tuy nhận ra thái độ của Bạch Ngọc Đường, nhưng lại không thể biết nổi. Hấn đang nghĩ đến Lôi Trấn.

Trong bang có một kẻ chơi "lựu đạn" như Lôi Trấn rất thú vị. Hỏa được Lôi gia, sát thương chưa biết ra sao, chẳng qua hiệu quả âm thanh khói lửa lại không tệ, không đến mức vô dụng. Lăng Phong thậm chí dự định lúc rồi bàn luận với Lôi Trấn một phen. Ai mà biết, bằng vào kiến thức văn thơ ngàn năm của hắn, nói không chừng chế bừa lại ra một quả B52, chẳng phải thành bá chủ thiên hạ?

Lăng Phong liền nảy ý lôi kéo người:

- Hỏa được Lôi gia, mất bao nhiêu thời gian thì phát nổ?
- Ngắn thì nửa nén nhang, dài thì... vài canh giờ.

Lăng Phong cố nhin chửi, bày ra bộ dáng cầu nhân tài nói tiếp:

- Khụ. Vậy người cứ chuẩn bị vài quả đi, không biết chừng lại cần dùng đến.

Lôi Trấn vội vàng bấm đốt ngón tay tính toán.

- Người còn tính cái gì vậy?
- Tính thời gian.

Lăng Phong không khỏi gật gù. Ít ra phải thế chứ, không hổ con nhà "chế bom", làm ăn đều tính toán kỹ lưỡng như vậy.

Chỉ có điều, lần nọ hình như Lôi gia cũng tính dữ lắm, rút cục xịt thảm. Hay là Lôi gia ngay cả nửa nén nhang dài bao lâu cũng không rõ?

Kỳ thực, nửa nén nhang dài chính xác bao lâu chính Phong ca cũng... không biết. Cái này thuộc chuyên ngành kiểm hiệp cổ điển.

Còn chưa kịp nặn ra lời khen, đã thấy Lôi Trấn gãi đầu:

- Ý ta là không nắm chắc. Hỏa khí Lôi gia lợi hại chính vì điều này, một khi dùng chỉ xem hên xui.

- Vì, xem hên xui thì lợi hại chỗ nào?

Bạch Ngọc Đường cười khẩy gộp lời:

- Thì đúng rồi. Đây chính là chỗ tuyệt diệu của hỏa dược Lôi gia. Ngay cả Lôi gia còn chả biết lúc nào phát nổ, làm gì có ai biết mà đề phòng chứ?

- Khụ...

Lăng Phong suýt úp sấp.

Chẳng qua vì tương lai lôi kéo nhân tài về dưới trướng, đành tiếp tục giả ngu. Hiện tại đang lúc thiếu thốn nhân lực, thôi thì kỹ sư tốt nghiệp loại trung bình cũng đành nhận vậy. Chỉ cần nổ được cái đã, vấn đề thời gian từ từ nghiên cứu sau cũng không muộn.

Lúc này tên cầm trượng Cao Đào hất hàm lạnh giọng:

- Tiểu tử, chưa quá hai canh giờ chúng ta lại gặp nhau rồi...

Lăng Phong cười dài:

- A, Cao Đào huynh. Cái này gọi là "hữu duyên thiên lý năng tương ngộ". Không biết mấy huynh đệ dạo mát một vòng, có nhã hứng gia nhập Phong Vân bang? Bốn bang lấy văn hóa làm nòng cốt, khẩu hiệu "lấp lánh thanh xuân chấp cánh ước mơ", phù hợp mọi ngành nghề lứa tuổi, đang thiếu đúng vài chân giữ cổng.

Phong ca thông dong nghênh đón ánh mắt của đối phương, nét mặt bình tĩnh, lời nói thành khẩn, tin tưởng người nào nghe cũng sẽ muốn gia nhập Phong Vân bang.

Đáng tiếc gặp phải Cao Đào phá hư phong cảnh:

- Khẩu hiệu quá bay bướm, không hợp với bọn ta. Chi bằng các người sáp nhập vào U Linh sơn trang...

- Vậy thì khó rồi, bất đồng phong cách. Hay là chúng ta đánh một trận, ai thua phải dùng khẩu hiệu của đối phương, thế nào?

Anh em đăng sau đều mờ mịt, hai tên này rút cục đang nghĩ gì, đánh không chịu đánh cứ đem khẩu hiệu với phong cách ra bàn.

- Đánh được rồi hăng nói!

Cao Đào quát một tiếng, Minh Hoàng Trượng chống mạnh xuống đất.

Quanh gã 8 người, kể cả tên xấu số "Ngân Chu Kiếm" Cổ Tùng, cộng thêm Ngân Diện là 10. Lại nói, thật không biết Cổ Tùng làm cách nào thoát được ma trảo của Nam Cung Thanh Vân, rảnh rồi phải bàn luận một chút.

Nghe nói Như Vân sát thủ chỉ cần tụ đủ 10 người, uy lực sẽ khác hẳn. Lăng Phong ngay lập tức thi triển thần lực quan sát.

"Lại là trận pháp này."

Lăng Phong bị đâm suýt chết cũng vì chính trận pháp này. Có điều hồi đó hẳn còn chả biết trận pháp là gì.

Chỉ thấy trận pháp của U Linh gồm những đường màu đen, có điều chuyển động vô cùng hỗn loạn, không thể nhìn ra đâu là trận vị. Lăng Phong chỉ có thể khẳng định cây Minh Hoàng Trượng giữ vai trò trung tâm nào đó.

"Cái trượng kia có lẽ là trận kỳ, loại trận pháp này khác hẳn của Cửu Long sơn, thật không biết có tác dụng gì? Làm sao để phá?"

Lăng Phong nghì thầm nhăn nhó, hăn quả thật vẫn thiếu hiểu biết trận pháp trầm trọng. Đánh bừa thì cũng được thôi, có điều như thế là hạ sách.

"Alo, lão điên, nghe rõ trả lời..." Lăng Phong liền mở truyền âm gọi trợ giúp.

Đáng tiếc, không có phản hồi.

Lăng Phong nghĩ đến đó liền hô:

- Lão Lôi, mau phá trận.

- Ta... phá trận? - Lôi Trấn chỉ vào mũi mình.

Lăng Phong nhỏ giọng mắng:

- Đúng. Còn không mau ném hỏa châu gì của người ra.

- Người toàn dùng ám hiệu, Lôi gia gia làm sao mà biết.

Nói rồi Lôi Trấn hiên ngang đi ra trước, ưỡn ngực hô:

- U Linh trang sao? Gia gia cho các người xem qua hỏa dược Lôi gia trang.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 294

Lại Xịt?

Lôi lão gia lắng tai, giọng nói bình thường đã to hơn người thường, đừng nói gì còn hét lên. Thậm chí khiến đám đông Cái bang Kim nhân đang hỗn chiến cách đó một đoạn cũng phải nghe thấy.

Phe U Linh cũng có kẻ hiểu biết hô:

- Giang Nam Phích Lịch Đường Lôi gia? Cần thận hỏa dược của hãn...

"Vèo"

Chưa nói hết câu đã thấy Lôi Trấn ném ra bịch gì đó tròn tròn đen đen.

Lôi gia tiếng tăm chỉ dưới Đường môn về ám khí. Những thứ vũ khí càng không rõ hình thù càng dễ gây sợ hãi, hỏa dược của Lôi gia chính thuộc nhóm này.

Mấy chục mạng nhìn thấy dị vật bay trên không đều không hện mà cùng lộn người khinh công, kẻ ôm đầu người co chân, đủ loại tư thế che chắn thân thể. Cũng chỉ có hai tên "điếc không sợ súng" Lôi Trấn và "đao thương bất nhập" Lăng Hồ là bình chân như vại.

"Bẹp"

Dị vật đã rơi xuống đất.

Hai bên hé mắt nín thở, nhìn "dị vật" nằm lẩn lóc trên đất bắt đầu phát ra những âm thanh kỳ quái.

"Xì xì"

Hai bên địch ta đều hé mắt chờ hẵn một lúc...

Vẫn là tiếng xì xì.

Lăng Phong không khỏi ai oán che mặt.

"Xong, lại xịt nữa rồi."

Dạo này tuyển nhân viên có năng lực một chút sao lại khó như vậy? Nghe nói cái gì Lôi gia Phích Lịch Đường hỏa dược đệ nhất võ lâm, thế nào hai lần đem ra đều xịt.

- Lão Lôi, người rút cục có phải người của Lôi gia thật không vậy?

- Hỏi vợ vẫn. Gia gia dám cá lần này sẽ nổ đẹp, gì chứ Lưu Tinh châu ta đã thử 3 lần rồi.

- M* ời, 3 lần mới đáng nghi đó.

Có lẽ không muốn để thanh danh gia tộc bị ảnh hưởng, Lôi Trấn đồng dục hô lớn:

- Chư vị thỉnh yên tâm. Đây là hỏa dược Lôi gia đặc chế, chịu khó chờ một lát, một khi phát nổ đảm bảo đặc sắc, không đặc sắc không lấy tiền.

- Còn chờ lấy tiền của bọn ta?

Cao Đào bị một võ lửa mất mặt, lạnh giọng khinh bỉ. Nói rồi gã vung trượng lao tới trước, Như Vân sát thủ cũng đồng loạt ra tay.

Mấy cái bóng vừa phi lên khỏi mặt đất, bỗng...

"Bùm"

Một tiếng nổ lớn phát ra vang vọng, kèm theo khói bụi mù mịt, dường như còn kèm cả ám khí li ti, hàn mang bùng phát khắp bầu trời. Cảnh tượng giống như thiếu nữ tán hoa, khiến toàn bộ mọi người đều sợ hãi than.

Chỉ nghe Lôi Trấn vừa ho vừa cười ha hả:

- Khụ khụ, Lôi gia gia đã bảo mà, không hỏng được...

Cả đám U Linh sơn trang không chút phòng bị, dính chiêu nặng nhất đều đồng loạt bị thổi bay ngược cả ra sau.

Lăng Phong cảm nhận áp lực kia không khỏi chặc chặc nhìn lại Lôi Trấn, chỉ thấy hiện đúng một chữ, "được". Không khỏi mơ tới tương lai dùng "MMA thần công" và "lựu đạn hơi cay" lật đổ võ lâm Trung nguyên.

Chỉ là, lại có tiếng ai đó phàn nàn:

- Lão Lôi, người rút cục dùng hỏa dược hay cái gì dược, sao lại thổi như vậy chứ?

- Chẳng phải nói muốn phá trận một cách đặc sắc sao? Thế nào, đủ đặc sắc chưa?

Lăng Phong bật mũi khen:

- Đặc sắc, rất đặc sắc. Có điều, người về sau... chú ý tố chất văn hóa của Phong Vân bang chút. Chế mùi nặng thêm chút nữa mới ổn.

Vừa nói vừa nhún người lao qua làn hơi cay, mũi đao nhắm thẳng Cao Đào.

Lưu Tinh Châu chỉ tương đương với một đòn ngoại công, không thể làm bị thương cao thủ nội công. Dù sao bằng mọi giá phải quấy rối tên kia,

bằng không để gã lại chống trượng lập trận, phiền chết.

Quả nhiên, hắn còn chưa kịp tiếp cận, chỉ trong chớp mắt cả 10 tên đều bật dậy. Ngoài việc trang phục chút rách nát, có vẻ đều không hề hấn gì.

Lăng Phong cũng biết rõ, chỉ một đường đao "mèo cào" của hắn khó lòng kết thúc nổi cao thủ như Cao Đào, kể cả đối phương vừa bị Lưu Tinh châu thổi bay một đoạn. Hắn dự tính lấy đại đao làm hư chiêu, phi đao làm thực chiêu.

Chỉ là, khi mũi đại đao chỉ cách Cao Đào chưa đến một trượng, còn chưa kịp dùng đến phi đao, dị biến bỗng phát sinh.

- Khống Thuật...

Cao Đào hô một tiếng, gã vung Minh Hoàng Trượng thật mạnh. Ngay khi Minh Hoàng trượng vung lên, kèm theo đó là một bóng người không rõ từ đâu bị kéo ra, chắn ngay trước mũi đao của Lăng Phong, phương hướng giống y như bị Minh Hoàng trượng điều khiển.

Lăng Phong mờ mịt, hắn còn tưởng đối phương xuất chiêu phản công.

"Gì đây, còn có chiêu này?"

Không nghĩ Cao Đào ngoài "hống thuật" còn có cả "cách không khống thuật", vung một cây trượng lại có thể di chuyển cả thân thể người?

Thứ này Lăng Phong chỉ xem trong phim, chưa từng chứng kiến bao giờ. Càng lúc càng thấy mình hiểu biết hạn hẹp.

Cao Đào xuất chiêu cực nhanh, Lăng Phong phản ứng vẫn hơi chậm một chút. Hắn chỉ kịp thi triển một đòn choáng thuật, dồn cả thần lực vào bóng người trước mặt, đề phòng trường hợp kẻ này mượn lực lượng từ "khống

thuật" của Cao Đào tấn công hẳn. Dù sao đám kia cũng là tổ chức sát thủ, hành động cùng nhau bao lâu nay, ám hiệu phối hợp chắc chắn không tệ.

Cây đao trên tay Lăng Phong bỗng rung lên...

"Hự"

Có tiếng đao đâm xuyên vào da thịt.

Lăng Phong vội Hoạt Bất Lưu Thủ ngã người lùi ra sau, chỉ là kẻ kia vẫn bám ngay trước mặt Lăng Phong như một bóng ma. Chỗ này khuất ánh trăng, Lăng Phong không tài nào nhìn rõ mặt, thần lực lại không thể thi triển. Vừa rồi dùng một chiêu choáng thuật toàn lực, thần lực còn chưa kịp tụ lại lần hai.

Lăng Phong hoảng hốt dùng Cô Hồn Hoặc Thần, tung người lộn một vòng, phóng ra vài cây phi đao. Hẳn tin tưởng ở cự ly này, kẻ kia nếu không muốn chết sẽ buộc phải tránh ra xa. Chỉ một là hết trận lại phải đi lượm về.

"Bụp bụp bụp"

Ngoài dự đoán, phi đao toàn bộ đều trúng đích.

"Chuyện gì? Bao thịt?"

Cách ra được một quãng, Lăng Phong neho mắt nhìn lại.

Khuôn mặt kẻ nọ đã bị lộ mất mặt nạ, da mặt nhợt nhạt, hai mắt tròn tròn nhìn Lăng Phong, khóe miệng giật giật. Kỳ quái là ánh mắt hẳn lại không có hận ý nào với Lăng Phong. Nhìn xuống, chỉ thấy lưỡi đao của Lăng Phong đã xuyên ngang người đối phương, không trách được Lăng Phong lùi kiểu gì cũng thấy bóng ở trước mặt.

"Không có mặt nạ? Cổ Tùng?"

Cao Đào giết Cổ Tùng?

Đối phương đột nhiên quay ra hại lẫn nhau. Lăng Phong dám chắc ngoài khổng thật Cao Đào còn dùng phụ chiêu nào đó, bằng không Cổ Tùng khó lòng trong một chiêu đã bị đâm xuyên như vậy, đám người này đều sần sần như nhau.

Lăng Phong thở ra, coi như trả lại nhất kiếm lúc xưa, nhưng đồng thời cũng trăm tư khó giải.

"Mượn đao giết người? Phí mất mấy cây phi đao."

"Soạt"

Lăng Phong rút đao khỏi người Cổ Tùng, lộn vài vòng ra sau, quan sát động tĩnh.

Đám sát thủ này xem ra kẻ nào cũng giấu diếm tuyệt chiêu, nói cũng phải, bằng không làm sao có tiếng tăm như vậy? Chỉ là không ngờ lại dành đề giết chính sư huynh đệ, thật không biết còn có thể làm ra chuyện gì khác?

"Ầm"

Cổ Tùng ngã xuống, hơi thở yếu đi cực nhanh, không dám tin thều thào nói:

- Cao Đào, người...

Cao Đào đã đứng hẩn dậy. Ánh mắt gã thản nhiên như không, lạnh lùng nói:

- Lão Bát, người không phải không biết, sát thủ Như Vân một khi nhận nhiệm vụ mà thất bại, đồng nghĩa đã vĩnh viễn mất tư cách.

- Chẳng phải lần đó... cả 7 chúng ta cùng hành động sao?

- Nhưng người là người ra tay cuối cùng, trách nhiệm nằm ở người. Yên tâm đi, sẽ có người xứng đáng thay thế người.

Lăng Phong trầm nghĩ, xem ra chúng đang nói đến lần ám sát hẳn.

Một kẻ cầm đao nhìn Cao Đào cất giọng bất mãn:

- Lão Thất, giờ là lúc nào? Kể cả lão Bát sai sót, cũng không đến lượt nhà người ra tay thanh lý môn hộ...

- Hừ, hẳn vô dụng như vậy, giữ lại làm gì?

- Hay là người đang có mưu tính riêng đi? Đừng quên còn có chúng ta ở đây.

Cao Đào chỉ nhếch mép trầm mặc.

Lăng Phong thì vẫn án binh bất động.

Trong mấy tên Như Vân sát thủ, kẻ ân oán nặng nhất với Lăng Phong đương nhiên chính là Cổ Tùng. Gã từng đâm xuyên Phong ca một kiếm. Có điều kẻ ra chính từ nhát kiếm đó ngược lại giúp Lăng Phong gặp không ít kỳ ngộ, hẳn có khi phải cảm ơn Cổ Tùng mới đúng.

Cổ Tùng đã chết, ân oán với Như Vân sát thủ cũng giảm quá nửa. Nếu lúc này Lăng Phong dốc hết sức giết đám này, chỉ e thắng được cũng lường bại câu thương. Chi bằng chờ xem, để chúng tự giết nhau không phải là hay nhất sao?

Lại nói, bản thân Lăng Phong từ khi xuyên không, hình như chỉ chân chính giết đúng một người, chính là tên sư đệ của Ngân Diện. Còn lại những trận chiến khác, từ Uy Viễn tiêu cục Lạc Dương, kỵ binh Nữ Chân ở

hẻm núi, cho đến mật thám Thiên Sách ở Đại Danh, đều kết thúc bằng màn "đánh liệt đối thủ".

Phong ca lâu nay cùng lắm chỉ gây tỷ lệ thương tật 90% là dừng tay. Đương nhiên, sau đó đối phương có bị huynh đệ khác giết hay không lại là chuyện khác, cũng không thể truy cứu trách nhiệm hình sự lên người Phong ca đi.

Nghiêm túc mà suy xét, nói Lăng Phong hơi nhân từ nhất tay cũng đúng. Đây là một điểm yếu của hắn, nhưng cũng là chỗ tốt. Tính cách này khiến kẻ thù sống dai hơn, nhưng ngược lại lúc cần lại có thể hóa giải không ít kẻ thù thành bằng hữu.

Dù sao, Phong ca là người văn minh, đánh nhau là đánh nhau, giết người lại là chuyện khác.

Lăng Phong tiền kiếp là nhân viên bình thường, không phải đặc công cảnh sát. Ba năm "du lịch" Đại Tổng giúp hắn quen mùi máu tanh một chút, nhưng không đồng nghĩa biến hắn thành một sát nhân. Ngay cả trong suy nghĩ nói năng hắn vẫn rất hiện đại, xem chừng còn lâu mới sửa hết được.

Thời gian qua ở Hà Đông tình hình hỗn tạp, trộm cướp hoành hành, đủ loại tội phạm đổ về đây ăn náu. Đi đâu cũng nghe chuyện chém giết mà thấy quen. Đổi lại nếu ở Giang Nam Trường An, trị an vẫn rất ổn định, giết người vẫn là trọng tội. Kể cả có là trả thù đều sẽ bị pháp luật trừng trị.

Không nói ra huynh đệ lại tưởng, cứ về cố đại dẫn thân giang hồ, vung tay muốn giết người là giết người không ai quản.

Kể ra, giang hồ có câu ân ân oán oán. Lần này Lăng Phong lại hay, chính tay đã trả được thù, thế nhưng kẻ kia trước khi chết lại không hề căm thù gì Lăng Phong. Võ lâm chỉ e không mấy người làm được như hắn.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 295

#teamlăngphong

Cổ Tùng vừa chết, 8 tên Như Vân liền tụ về một chỗ. Chỉ có Ngân Diện là hơi tách riêng, nhưng ánh mắt đằng sau mặt nạ vẫn dán chặt vào người Lăng Phong. Xem chừng gã đang thầm thương trộm nhớ độ anh tuấn tiêu sái của Phong ca đi. Khụ.

Lại nói về ân oán của Ngân Diện và Lăng Phong.

Ngân Diện vốn là trẻ mồ côi. Năm đó gã chạy nạn Tống Liêu tưởng chừng sắp đói chết bên đường thì được Bạch Vân Thành thu lưu. Cùng gia nhập U Linh với Ngân Diện lúc đó còn có Thiết Kiếm. Hai người vô cùng thân thiết, mục đích sống cũng rất đơn giản, tu luyện báo ơn sư phụ.

Bạch Vân Thành bí mật làm mưu sĩ cho Yên Vương Triệu Doãn, Ngân Diện liền cùng Thiết Kiếm đi theo, nhận nhiệm vụ hộ vệ cho Triệu Hanh, rồi bắt đầu đụng phải Lăng Phong.

Tiến bộ của Lăng Phong, cứ chậm chậm hàng ngày. Bản thân hẳn không nhận ra, độc giả cũng không nhận ra. Chỉ có người lâu lâu mới gặp như Ngân Diện là rõ.

Hồi ở Trường An, Lăng Phong chỉ là một tên võ công bập bẹ, thậm chí không chịu nổi một kích của Ngân Diện. Nếu không có lão già bí ẩn xuất hiện, mọi chuyện có lẽ đã chẳng có gì. Chỉ không ngờ đến, Ngân Diện

không chỉ không làm gì được đối phương, sư đệ Thiết Kiếm còn bị chính Lăng Phong giết.

Lần thứ hai hai bên đụng độ là ở Đại Danh, bị Tần Quyền Lăng Hồ giải vây, Ngân Diện thất bại. Trở về liền quyết tâm tu luyện, lại được Bạch Vân Thành ưu ái dạy cho một đoạn tâm kinh thần bí.

Những tưởng lần tiếp theo gặp lại, Ngân Diện có thể kết thúc Lăng Phong. Thực tế lại là, tên kia lại có thể đánh ngang cả lão Thất Cao Đào.

Ngân Diện không khỏi buồn bực.

Vì sao tên kia khí lực lại tăng nhanh vậy? Chẳng lẽ cũng nhờ có tâm kinh?

U Linh và U Minh là chỗ quen biết, chuyện Lăng Phong cướp tâm kinh Ngân Diện đã nghe đến. Nhưng rõ ràng chỉ vừa mới đây. Hơn nữa, chẳng phải sư phụ nói, không phải người của U Linh, không luyện được hay sao?

Báo thù cho Thiết Kiếm là một chuyện. Ngân Diện càng không phục Lăng Phong, gã là kỳ tài của U Linh sơn trang, không thể bị vượt mặt dễ như vậy.

...

Bằng vào phân tích khí thế, Lăng Phong e ngại nhất là kẻ cầm kiếm, có lẽ là lão Đại trong Như Vân. Người này từ đầu vô cùng thâm trầm, chưa hề nói ra một chữ, cũng chưa ra tay lần nào. Lần trước giao đấu cũng không hề có mặt gã, Lăng Phong không biết một chút gì về đối phương.

Lăng Phong ngẫm tính, có lẽ phải nhờ Tiêu Thiên Phóng giúp cầm chân kẻ này.

Chỉ là, hắn còn chưa kịp hỏi ý đã nghe "vù" một tiếng.

- Tứ ca, tên kia để đệ...

Tần Quyền?

Nhắc mới nhớ, Quyền đệ hôm nay thế nào lại phá lệ im lặng, bình thường đánh nhau đều nói liên mồm.

Lâu nay cứ mỗi lần ra trận, nếu gặp kẻ tầm thường chỉ dăm ba chiêu Tần Quyền đều sẽ thắng dễ dàng. Còn nếu đụng cao thủ, chưa được chục chiêu lại bị đối phương nói cái gì "Cổ tộc" rồi tránh đi. Có lẽ vì vậy Tần Quyền vẫn luôn tự mãn, không phục Tiêu Thiên Phóng, cũng ngăm khó chịu khi thấy Lăng Phong từ khi Tiêu Thiên Phóng xuất hiện có vẻ ngả về họ Tiêu.

Tiêu Thiên Phóng đi lại giang hồ 30 năm, lập tức nhận ra thái độ của Tần Quyền.

Cho nên nói, nam chính muốn tụ hội huynh đệ cao thủ cũng không dễ vậy.

Cao thủ thì luôn kèm ngạo khí, không phải ai cũng thích hợp ở chung.

May là Tiêu Thiên Phóng tính tình rộng lượng, chỉ liếc mắt cười nhẹ rồi khinh thân về một phía chọn kẻ cầm đao "lão Nhị". Lăng Phong liền cùng Lăng Hồ và Ngũ Thử chia ra đấu với đám còn lại.

Trước giờ #TeamLăngPhong ra trận, Phong ca thích nhất là có Lăng Hồ phối hợp.

Hồ đệ thuộc class “monk”. Trên thân có Đạt-ma Dịch Cốt Kinh mình đồng da sắt, thần khí nội ngoại gì đánh vào người hấn đều tan. Đó là chưa kể Đạt-ma Côn, bộ côn pháp này sát thương tuy không cao, bù lại chiếm dụng rất nhiều không gian, côn vung xuống đất khói bụi mù mịt, căn bản không ai lại gần được.

Lăng Phong là ranger, cần nhất là tanker như Lăng Hồ. Nói sao, có bao nhiêu sát thương đã có Hồ đệ ôm, Phong ca chỉ việc trốn phía sau quấy rối đối phương. Thi thoảng thần lực hồi phục lại buff cho kẻ địch một cái vòng choáng, ung dung thoải mái.

Mà vai trò của Cao Đào bên team kia, lại giống Lăng Phong.

Cả hai không phải là người mạnh nhất, nhưng đều là kẻ cầm trịch. Cao Đào cũng thiện quấy rối từ xa, chủ yếu dùng hồng thuật và trượng pháp hỗ trợ đồng đội.

- Thất đệ, cầm chân tên kia giúp ta...

- Được.

Chỉ nghe "vù" một tiếng, Lăng Hồ không nói hai lời đã phóng lên trước, vây lấy tên đồng đội của Cao Đào, để Lăng Phong và Cao Đào solo.

“Vù”

Lăng Phong cũng bất thành linh bỏ vị trí xông lên.

Cao Đào bỗng cười lớn:

- Choáng thuật sao? Haha, đối với ta vô...

- Hư chiêu thôi đồng chí à.

Lăng Phong ngắt ngang. Sau đó là một tiếng "hự".

Anh em trợn mắt há mồm.

Giữa màn khinh công kiếm khí tao nhã, đột nhiên rơi ra một khung cảnh cổ quái.

Chỉ thấy trong chớp mắt, không rõ bằng cách nào Cao Đào đã bị Lăng Phong vật ngang xuống đất, dùng một chiêu armlock điển hình khóa cứng.

Cao Đào những thứ khác có lẽ nhỉnh hơn Lăng Phong. Chỉ là Lăng Phong có Cửu Âm và "MMA thần công", hễ bị Lăng Phong áp sát Cao Đào liền vô dụng thấy rõ.

Nhân tiện nói.

"MMA thần công" của Lăng Phong, cũng không phải độc nhất vô nhị.

Cổ đại xem trọng nội công, đối với luyện thể thuần ngoại công rất ít người theo. Thứ hai, muốn luyện thể ra ngô ra khoai kiểu Lăng Hồ, đòi hỏi luyện tập vô cùng khổ cực. Đã thế, luyện thể lại không nhiều chiêu thức. Nghĩa là, như Thiết Bối Sam của Lăng Hồ, tuy da như giáp sắt, nhưng lại không có tác dụng công kích. Vì vậy trong võ lâm rất ít cao thủ thể pháp.

"MMA thần công" chính là kỹ thuật "khóa" trong luyện thể, phổ biến trong đấu vật. Chỉ là, đấu vật ở Trung nguyên bị mai một nhiều, nhường chỗ cho đao kiếm, chỉ có người phương bắc vẫn dùng. Ngoài ra, cái Lăng Phong dùng là phiên bản chuyên sâu của tận ngàn năm sau, "grappling holds".

Cao Đào tức anh ách.

Đây đã lần thứ hai, gã cũng đã có ý đề phòng, thế nhưng Cao Đào vẫn không thể làm gì. Chiêu thức của Lăng Phong, nhìn qua vô cùng tầm thường, chỉ ôm lấy đối phương mà thôi, trong đấu vật cũng có. Thế nhưng nó không chỉ khiến tứ chi Cao Đào không thể động, ngay cả khí lực trong người cũng bị triệt tiêu đầu mất.

Cao Đào không biết, Lăng Phong có trong tay hai tấm bản đồ huyết vị, một cái là Bát Mạch Đồ, một cái là Thần Cung Thập Nhị Mạch Đồ. Mà riêng cái sau chính là chí bảo luyện thể, đừng nói huyết vị nào làm bể tắc

khí lực, ngay cả huyết nào giúp "kim thương không ngã" hình như còn ghi. Lăng Phong chỉ cần kết hợp nhuần nhuyễn thiên hạ không mấy người phá được.

Cao Đào thở phì phò kiến nghị:

- M*, người có biết hai chữ bì ới viết thế nào không vậy?

Lăng Phong hỏi ngược lại:

- Chữ người biết viết không?

Cao Đào há mồm á khẩu, mãi mới tím mặt ghen ra một câu:

- Coi như người lợi hại.

Lăng Phong choáng váng, chửi bừa thôi cũng trúng. Cao gia ra là dân mù chữ.

Lăng Phong ngẩng đầu nhìn Tần Quyền Bạch Ngọc Đường kiến nghị:

- Lão Bạch Lão Tần, nhìn ta mà đánh đẹp đẹp chút, đừng làm mất mặt Phong Vân bang...

Anh em đang chặt vật đều suýt thổ huyết, trong đây Phong ca chính là kẻ đánh đấm xấu xí nhất.

Bạch Ngọc Đường bỗng nói:

- Lão Lăng, chúng ta còn chuyện khác trọng yếu hơn đó.

Lăng Phong gật gật đầu hiểu ý.

Dù sao khóa thì khóa được đó, nhưng tư thế này chính hăn cũng bị làm khó.

Nói trắng ra, Lăng Phong cũng không muốn giết đối phương. Bạch Ngọc Đường nói phải, U Linh sơn trang, đừng dây vào được bao nhiêu lại hay chừng đó. Nghe nói đám này chết người này sẽ có người khác thay. Nhưng Lăng Phong chỉ có một mạng, chết là hết. Lần trước, giết tên mặt sắt hộ vệ Triệu Hanh kéo đến Ngân Diện, bây giờ giết Cao Đào, chỉ e lại kéo đến Cao Hồng nào đó, cứ thế chẳng phải một chết?

Lúc này Cao Đào gượng nói:

- Xem ra các người cũng không muốn đánh? Chi bằng chúng ta hòa ở đây?

- Thành giao.

Lăng Phong giơ ngón cái.

Hắn nhả Cao Đào ra, lộn người đứng dậy.

Còn chưa ổn định thân thể, đã nghe "vù" một tiếng, bằng thần lực thấy rõ Cao Đào ở sau lưng đột ngột vung trượng một vòng.

"M* nó, lật lọng."

Không hổ sát thủ U Linh, rõ ràng Lăng Phong đã tính trước vẫn bị đánh lén.

Lăng Phong mặt tái đi, vội dùng Hoạt Bất Lưu Thủ chúi người ra trước, tránh được một sát chiêu. Trong tích tắc vận khí lực ra tay, xoay tròn đao chém ra sau.

"Choang"

Hắn cười gằn:

- Cao huynh, không phải đề nghị hòa sao?

Cao Đào rút trượng xoay một vòng, lui lại đứng sau đồng bọn, miệng cười nham nhở:

- Haha, người có điều không biết, ta từ nhỏ bị phong thấp, tay chân thì thoảng... giật giật, thân thể không điều khiển được.

Lăng Phong giận tím mặt, chấp tay khen:

- Lợi hại, lợi hại. Có lẽ nào Cao huynh mỗi lần giết người đều bị phong thấp?

- Ý, sao người lại biết? Ài, Cao mỗ ta lâu nay bị người đời hiểu lầm, kỳ thực... đều là vì quái bệnh vô ý giết người mà thôi. Nhân phẩm của ta, không phải nói khoác chính là trong trắng thiện lương. Sống bao lâu ôm nay mới gặp được tri kỷ... Ài ài.

"Tri kỷ cái đầu người." Lăng Phong thầm chửi.

Cao Đào nâng trượng ra trước, chỉ chỉ vài vết xước nói:

- Nhìn thấy không? Chỗ này, cứ một vạch đồng nghĩa với một người bị quái bệnh vô ý giết. Ta phải khắc lên đây để cảnh tỉnh bản thân.

Lăng Phong căng mắt ra nhìn, cười khinh:

- À... Cao huynh, thật ngại quá. Tại hạ... không thấy vạch nào cả.

- Haha, trời tối khó nhìn. Lại gần mới thấy.

Cao Đào cười hềnh hếch, Lăng Phong xua tay:

- Vậy thì không cần. Quái bệnh của Cao huynh, ngay cả huynh đệ đồng môn cũng không bỏ qua, tại hạ lĩnh giáo rồi. Chỉ không biết một lần kéo dài bao lâu?

- Rất nhanh, chỉ cần giết được một người là hết.

- Quả nhiên quái bệnh...

Nói rồi phẩy tay ra hiệu, Tần Quyền có vẻ không hài lòng, nhưng cũng dừng đánh lùi lại. Hai phe lờm nhau, dần tách ra.

Tiếng đao kiếm phía Mộc Sinh và đám Cái bang không hiểu sao cũng nhỏ dần.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 296

Ma Huyết

Lăng Phong tách khỏi đám U Linh sơn trang, nhanh chóng tiến lại gần đoàn xe ngựa Kim Quốc.

Chỉ thấy Mộc Sinh đang ôm khư khư cái hộp bạc bên mình, xung quanh là binh sĩ hộ vệ kín như bưng.

Đám người Cái bang vây xung quanh, nhưng xem ra cũng đã tận lực, đánh mãi vẫn không phá được vòng bảo vệ.

- Trưởng lão, làm sao đây? Huynh đệ bị thương không ít rồi.

- Hừ, đám này thật khó chơi...

Trưởng lão Cái bang mồ hôi đầy đầu, cứ tiếp tục như vậy không ổn.

Sau đại hội Ngô gia trang, về lý Cái bang và Phong Vân bang là đồng minh. Về tình cảm thậm chí còn có quan hệ khăng khít. Nói sao, Phong Vân bang chính là đám cuỗm mất Bắc đường Cái bang. Khụ.

Trưởng lão Cái bang cũng đã phát hiện đám Lăng Phong, một bụng khó chịu. Nếu không phải ban đầu có tên chết trôi nào bên kia hắt xì, Cái bang chưa chắc đã rơi vào bị động như vậy. Đã thế một lúc sau còn có thứ gì phát nổ, quan binh chắc chắn đã nghe thấy, không sớm thì muộn cũng sẽ đến.

Lúc này, Lăng Phong lại đang giọng hỏi Bạch Ngọc Đường:

- Loạn như vậy, làm sao cướp?

Bạch Ngọc Đường búng tay cái tách, nói:

- Vậy đi, chẳng phải người có thần thuật làm choáng sao? Người làm choáng để ta xông vào đoạt. Tin tưởng Cẩm Mao Thử ta đã muốn lấy, không kẻ nào cản nổi.

Lăng Phong vuốt vuốt cằm nghĩ ngợi:

- Ý cũng hay. Chẳng qua, không may ta lại dùng cạn thần lực rồi. Chi bằng người vung quạt điểm huyết, để ta vào đoạt. Dù sao, điểm huyết thời gian lâu hơn. Yên tâm, bản lĩnh trộm đồ của ta cũng không kém gì người.

Bạch Ngọc Đường bĩu môi khinh bỉ.

Rõ ràng vừa rồi Lăng Phong bắn chiêu liên tục với Cao Đào không tiếc rẻ, làm sao lại "hết MP" đúng lúc như vậy chứ?

Lăng Phong nói:

- Không đồng ý? Hay thế này, nếu người giúp ta đoạt mật tịch, xong xuôi ta nói bí mật Bát Mỹ Đồ ra, thế nào?

- Chút bí mật đó có là gì? Người cũng khinh thường nhân phẩm của ta quá đó?

- Vậy sao? Đáng tiếc, người đã nói vậy, để mai ta viết nó ra đem bán kiếm tiền. Đạo này đang thiếu...

- Ấy, còn chưa nói hết mà. Ta thích nhất chính là bí mật, cứ để đó cho ta.

- Hề hề...

Hai tên nhìn nhau cười giảo hoạt.

Nói ra thì, đừng nghĩ Lăng Phong Bạch Ngọc Đường đã là “huynh đệ tốt”, cả hai đều đang dè chừng lẫn nhau. Kẻ nào cũng biết rõ, để đối phương cầm được mật tịch trong tay, coi như mất trắng.

Bạch Ngọc Đường chuyên săn lùng bảo vật võ lâm, đặc biệt là thứ liên quan đến kinh mạch huyết vị, bởi hắn chuyên về điểm huyết. Chính vì theo đuổi Bát Mỹ Đồ mà mất cả 5 năm, đến khi tìm ra mới biết đồ vật nằm trong tay Tấn Vương, chỉ buồn bực lúc đồ vào tay lại không biết cách xem. Gã tiêu tốn tiếp nửa năm bôn ba, mới đoán ra chìa khóa mở Bát Mỹ Đồ là thần lực.

Chỉ là, Bạch Ngọc Đường lại không có thần lực.

Rút cục lúc bế tắc lại ngẫu nhiên gặp được Lăng Phong Cổ lão, nửa hư nửa thực vờ để Cổ lão đoạt mất. Gã dự định chờ Cổ lão giải khai bí ẩn, sẽ âm thầm trộm lại. Chẳng ngờ, "trộm gà không xong còn mất gạo". Vì thế Bạch Ngọc Đường mới mặt dày ở lại, còn tích cực gọi người thành lập Phong Vân bang, kỳ thực quá nửa giữ chân Lăng Phong.

Lăng Phong lại đang nghĩ, bí mật trong Bát Mỹ Đồ hắn đã xem xong. Chia sẻ cho Bạch Ngọc Đường cũng được thôi, nhưng phải xem tâm tình. Dù sao làm ăn phải tính lâu dài, Bạch Ngọc Đường đi lại nhiều, am hiểu tin tức giang hồ, Lăng Phong cũng không muốn lật mặt thành thù với đối phương.

Bạch Ngọc Đường nói:

- Vậy được, bốn Thử sẽ hỗ trợ ngươi. Gần đây bốn Thử vừa nghiên cứu ra một ma huyết vô cùng lợi hại, có muốn xem không?

Lăng Phong cười thầm, huyết vị có bao nhiêu chẳng lẽ hắn còn không biết?

- Cái gì cũng được. Mau ra tay đi.

- Tới ngay!

Bạch Ngọc Đường vừa vung quạt, Lăng Phong cũng cùng lúc tung người ra trước.

Ngay lập tức có tiếng Nữ Chân vang lên:

- Đẳng sau có thích khách.

"Lộp bộp"

Từ quạt của Bạch Ngọc Đường bắn ra những vật thể không xác định, có lẽ còn kèm khí chiêu.

Ngay sau đó là một loạt tiếng cười cổ quái:

- Aha... aha...

Lăng Phong đang tung người trên không, bị mấy tiếng cười này làm cho rợn cả tóc gáy. Cười cũng quá cường điệu đi.

Hắn định thần nhìn lại không khỏi toát mồ hôi:

- Lão Bạch, người rút cục điểm huyết có đúng không vậy, làm sao bọn hắn cười không ngừng thế kia?

- Cười là đúng rồi. Ma huyết này tác dụng chính là... nhột.

"Vl"

Bạch Ngọc Đường xòe tay tỉnh như ruồi:

- Thông cảm, chúng mang giáp khắp người, chỉ hờ mỗi vài huyết ở cổ, ta cũng hết cách rồi. Bảo người hộ công giúp ta không chịu còn gì? Mau ra tay.

Lăng Phong chép miệng.

Hy vọng đám U Linh sơn trang kia rời đi mục đích khác mình, bằng không ẩn mình đâu đó, nhân lúc này nhảy ra đâm một kiếm, Lăng Phong muốn không bị thương cũng khó.

Nghĩ vậy hắn liền cẩn thận bật một vòng lưỡng nghi bảo hộ thân thể, cẩn tắc vô áy náy. Chỉ là cái thứ này, mỗi lần xài rất tốn kém, càng để lâu càng phí, không phải lúc cần Lăng Phong tuyệt đối không dùng.

Trong đầu liền vang lên một đoạn âm thanh:

"Dịch... hữu... thái... cực... thủy... sinh... lưỡng... nghi..."

Lăng Phong thản nhiên.

Cứ mỗi lần thi triển lưỡng nghi đồ đều sẽ xuất hiện đoạn chú ngữ kia, hắn nghe riết thành quen, ý nghĩa là gì lại không giải thích được. Lâu dần Lăng Phong cũng mặc kệ.

Chỉ là, ở một góc gần đó, có ba người mặc đạo bào nhìn thấy, liền không hẹn mà cùng nhìn nhau:

- Lưỡng Nghi Tâm pháp? Hắn cũng là người Toàn Chân?

Một đạo sĩ da sạm nói:

- Chẳng lẽ là phàn đồ Doãn Vân Phương?

- Không phải. Ta từng gặp qua hắn...

Đạo sĩ diễn trai nhất nhú mảy một lát mới nói:

- Cảnh giới đã qua tầng hai Lưỡng Nghi Hộ Tâm, tu vi cũng không tệ.

Nói rồi trong nháy mắt trên đầu hắn cũng hiện một lưỡng nghi đồ giống đúc Lăng Phong, dùng một chiêu đập hư nhún người lên không trung.

Hai người còn lại nhìn nhau chốc lát rồi cùng khinh công theo sau.

...

Phía bên kia.

Vương tử Mộc Sinh đang vô cùng lo lắng.

Mặc dù gã biết trong bảo hạp là bảo đồ, cũng biết sẽ có người đến cướp, nhưng tâm lý vẫn có chút chủ quan. Gã không nghĩ có lắm cao thủ như vậy.

Chuyến đi sứ này, vì biết sẽ có hung hiểm Trấn Nam Vương Mộc Anh đã đặc ý mời ba Hộ Giáo sứ Thiên Nhân hộ tống cho Mộc Sinh. Chỉ là cả ba người này hiện không ở đây, đều đang ở chỗ Dương gia trợ giúp Mộc Hàm Yên.

Nhưng Mộc Sinh bức nhất, lại là quan binh người Tống.

Gã rời khỏi phủ Tấn Vương mới một đoạn không xa, giao tranh âm thanh to như vậy, vừa rồi còn có cả tiếng nổ, thế mà mãi cũng không thấy quan binh đến. Phải biết sứ đoàn ngoại giao gặp mặt, nước chủ nhà để xảy ra chuyện chính là tối kỵ. Bất kể là âm mưu gì do ai gây ra, người ta đến nhà bàn việc làm ăn lại bị cướp đồ, thử hỏi về sau có ai dám làm ăn với người Tống nữa?

Có tiếng thân binh mờ hôi cấp báo:

- Đại Vương tử, không ổn rồi, đối phương lại có thêm người.

Mộc Sinh liếc mắt nhìn, đúng là thấy một đám nhân sĩ gia nhập. Trong đó dường như có một kẻ quen mặt.

Mộc Sinh hừ lạnh:

- Hừ, chỉ cần xong đêm nay. Sáng sớm mai ta sẽ gửi thư về cho phụ vương, đem vài vạn kỵ binh áp sát biên giới, nói Đại Tổng lật lọng hòa đàm, muốn ám sát sứ đoàn, để xem người Tổng nói gì? Chẳng phải chúng muốn đem vàng bạc mua lại 16 châu U Vân sao? Lần này chỗ tiền đó sẽ thành tiền cứu vớt thể diện cho chúng.

Tên thân binh lại không nghĩ xa vậy, chức trách của gã là Mộc Sinh, lo lắng ra mặt nói:

- Vương tử, hay là chúng ta tạm để bảo hạp cho chúng...

- Nói bậy!

Mộc Sinh mắng lớn, rồi trầm mặc. Nếu là lúc khác, có lẽ gã đã mắng thủ hạ nhu nhược. Nhưng quả thật tình hình không mấy khả quan.

Đúng lúc, có tiếng cười nhạt của ai đó ngay bên tai gã:

- Hừm, có gì mà phải sợ?

Mộc Sinh suýt nữa tụt huyết áp, chẳng lẽ có thích khách ngay cạnh?

Người nọ ăn mặc giống thân binh Kim, lộ ra một khuôn mặt khá anh tuấn. Vừa nhìn thấy kẻ nọ, Mộc Sinh không khỏi há hốc mồm.

- Nam Cung Bình?

Nam Cung Bình, Thiên Nhân giáo thiếu chủ. Cũng chính là "Edward Kenway" đêm đó đánh nhau với Lăng Phong trên thuyền.

Bên cạnh Nam Cung Bình còn có ba người, lúc này cũng đã tháo bỏ khôi giáp. Nếu Lăng Phong nhìn thấy chúng, sẽ phát hiện đều là người quen cả.

Mộc Sinh thở ra.

Nam Cung Bình không có trong sắp xếp của Mộc Anh, không biết làm cách nào lại đi cùng sứ đoàn. Nếu là lúc khác, việc Nam Cung Bình trà trộn vào thân binh là đại tội, chỉ là thân phận y quá đặc thù, Mộc gia cũng khó lòng truy cứu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu giờ này không có Nam Cung Bình trợ trận, không biết còn xảy ra những chuyện gì.

Mộc Sinh vui mừng hỏi:

- Sao người ở đây?

Nam Cung Bình âm đạm:

- Còn không phải vì Hàm Yên sao?

Chuyện Nam Cung Bình theo đuổi Mộc Hàm Yên, Mộc Sinh là huynh trưởng của nàng đương nhiên biết. Nam Cung gia và Mộc gia quan hệ coi như hảo hữu, nếu không vậy Nam Cung Thanh Vân cũng không thân với Mộc Hàm Yên.

Bản thân gã cũng không phản đối Nam Cung Bình. Gả em gái cho Nam Cung Bình, Mộc Sinh vẫn thấy dễ chịu hơn gả đi Hoàn Nhan thị. Một bên là quan hệ kết minh, một bên là quan hệ suy yếu lẫn nhau. Kim Quốc ai cũng biết rõ, hôn lễ của Mộc Hàm Yên và Hoàn Nhan thị thực chất là để Hoàn Nhan kiểm soát Trân Nam Mộc gia.

Mộc Sinh thở dài:

- Ài, ta cũng đang lo lắng cho Hàm Yên. Phụ Vương bắt ta phải tìm được nó mới được trở về.

Nói rồi liếc mắt nhìn 3 tên Hộ Giáo phía sau:

- Không phải các người vừa từ Dương gia về sao?

- Ta sang đến nơi thì nàng ấy đã tránh đi đâu mất.

Mộc Sinh cười khố.

Nam Cung Bình đột ngột lạnh giọng:

- Chẳng qua, ta lại vừa tìm được một kẻ từng khống chế nàng ấy.

- Ồ? Còn có kẻ dám khống chế Hàm Yên?

Kỳ thực, Nam Cung Bình xuất hiện không chỉ vì tìm Mộc Hàm Yên, mà còn vì tìm kẻ đã phá giải được Thiên Ma Truy Hồn Dao lần nọ.

Quan hệ giữa Nam Cung Bình và Thiên Nhẫn giáo chủ "Hắc lão" gần đây tệ đi nhiều. Hắc lão không rõ vì sao rời giáo đi phương nam. Nếu tên kia có quan hệ gì đó với Hắc lão, nói không chừng ngôi vị thiếu chủ của Nam Cung Bình sẽ bị lung lay.

Cái bang, Toàn Chân giáo, Thiên Nhẫn giáo, liệu có đại chiến?

Đương nhiên, còn có cả Phong Vân bang.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 297

Thực Nguyệt Tam Sát

Nhân lúc Bạch Ngọc Đường dùng Không Không Phiến pháp điểm huyết cười của đám thân binh, Lăng Phong cùng mấy người Tiêu Thiên Phóng liền khinh thân nhảy vào giữa. Lăng Phong dự định đánh nhanh thắng nhanh, dùng choáng thuật cướp đồ rồi chạy.

Đám Cái bang xung quanh thấy tình hình sinh biến, cũng đồng thời hô quát tấn công.

Chỉ là vừa xuất choáng, Lăng Phong liền cảm giác không đúng, giống như thần lực của mình vừa đánh vào không khí, không hề có tác dụng.

- Là người?

- Là người?

- Lại là người?

Không phải một, mà là tận ba người nhận ra Lăng Phong.

“Gì đấy? Lắm kẻ địch như vậy?”

Phong ca nổi tiếng ở Kim từ lúc nào vậy? Ở Tống đất chật người đông, lẫn lộn 3 năm trời vẫn chả ma nào nhớ tên. Không ổn, danh tiếng quả thực xuất ngoại. Nói vậy nếu đổi quốc tịch sang Kim, không chừng có thể làm nên sự nghiệp vẻ vang cũng nên.

Lăng Phong mồm lập tức chối:

- Chắc không phải ta, các vị nhầm người.
- Người còn nói không phải? Người có ra tro lão tử vẫn nhận ra được.

Lăng Phong vuốt mũi khinh bỉ, lời kịch này phim chương rất hay có.

- Hừm, là ta đây, có vấn đề sao?
- Đương nhiên có.

Một thanh niên tóc dài cao lớn vừa gằn giọng vừa vung chương nhanh như thiểm điện.

"Bùng"

"Oàm"

Có tiếng long ngâm vang lên.

Tiêu Thiên Phóng xông ra trước đỡ hộ Lăng Phong chương nọ.

Lăng Phong cả kinh lùi ra sau mấy bước. Có người đỡ hộ mà vẫn bị chấn lùi, thử nghĩ đích thân đỡ thì sẽ ra sao đây? Nội lực của Lăng Phong chỉ vừa mới tích góp được năm nay, dù có vận Cửu Âm thì miễn cưỡng thành vài năm, vào giang hồ vẫn chỉ đáng xách dép.

Kẻ nọ có thể đối chương ngang với Tiêu Thiên Phóng?

Thanh niên kia dùng chút tiếng Hán ít ỏi nói:

- Hàng Long Chương? Tiêu Phong?

Tin tức về Cái bang cũng chỉ ở Tống mới biết, ở Kim hoàn toàn không lưu truyền. Cũng giống như võ lâm Trung nguyên mù tịt về Thiên Nhẫn

giáo. Giáo chúng Thiên Nhân có lẽ nghe đồn về Tiêu Phong của Cái bang, nhưng kết cục của Tiêu Phong ở Nhạn Môn quan lại không biết, vì vậy nhắc đến Cái bang cũng chỉ biết hai chữ Tiêu Phong.

Có điều kẻ kia đối chưởng xong liền nghĩ ngay đến Tiêu Phong, làm như Trung nguyên chỉ có Tiêu Phong mới đủ sức ngang với gã, không khỏi có điểm quá tự cao tự đại?

Tiêu Thiên Phóng nhíu mày:

- Tại hạ Tiêu Thiên Phóng, các hạ là người nào trong Thiên Nhân?
- Cũng Tiêu? Người và Tiêu Phong quan hệ gì?
- Dám gọi thẳng tên sư phụ ta...

Tiêu Thiên Phóng hừ lạnh rút côn trúc từ sau lưng đánh tới.

- Thiếu chủ, để ta.

Một người cầm trượng lao ra.

"Boong"

Côn trượng va vào nhau, kinh khí tỏa ra, một chiêu liền định ra tu vi của nhau. Xem ra Tiêu Thiên Phóng vẫn nhỉnh hơn.

- Hừ, cũng có chút năng lực đấy. Thiên Nhân Hộ Giáo sứ Ngột Ngạt, hân hạnh.

"Ngột Ngạt? Tên cũng quá tinh túy đi."

Lăng Phong neho mắt nhìn lại, hóa ra là thẳng này.

Đối phương mặc trường bào tím xám, tay cầm trượng, đầu trượng hình trảo năm ngón. Khuôn mặt gã vuông vức, trên trán có một hình xăm màu

tím không rõ hình thù. Chính là tên giao đấu cùng Lăng Phong ở bãi đất ngoài Đại Danh.

Ba tên Hộ Giáo sứ thì Lăng Phong đã nhớ ra, nhưng tên xuất chương đầu tiên Lăng Phong vẫn không thể nhớ là ai.

Kỳ quái, Thiên Nhẫn giáo hãn cũng không biết mấy người. Ngoại trừ ba tên này, có lẽ chỉ quen Lâm Hàm Uẩn tự xưng giáo đồ của giáo này.

Đằng sau có tiếng hô quát:

- Tập trung bảo vệ cho vương tử.

Đám thân binh của Mộc Sinh đã ổn định lại, thấy có người đột nhập liền hô hào chế ngự. Có điều lúc này ngay bên ngoài còn có Cái bang và Phong Vân bang đánh vào, tên thân binh đội trưởng bèn nuốt nước bọt phất tay, quyết định bỏ luôn đám Lăng Phong. Dù sao cạnh Vương tử có Thiên Nhẫn Thiếu chủ cùng Hộ Giáo sứ, cũng không đến lượt bọn họ tham gia vào.

Hộ Giáo sứ Ngột Ngạt nói thầm bằng tiếng Nữ Chân:

- Thiếu chủ, người ta kể chính là kẻ này. Hãn ta là mật thám của Tổng. Nếu ta nhớ không nhầm, hai tên đằng kia là đệ tử Cổ tộc và Đại Lâm tự. Không nghĩ lần này còn có cả Cái bang.

Nam Cung Bình nhú mày.

Ngột Ngạt tiếp tục nói:

- Lần trước bọn ta suýt giết được hãn, chỉ là Công chúa ra lệnh để hãn thoát đi.

- Hàm Yên lại tha cho hãn?

Nam Cung Bình lúc này chân chính e ngại.

Gã đang nghi thần nghi quỷ Lãng Phong là đệ tử ngoại môn của sư phụ, Hàm Yên là Công chúa của giáo. Chẳng lẽ Hàm Yên đã biết, cũng đã ngã theo Lãng Phong?

Chỉ khổ cho Lãng Phong, cảm nhận sát ý của đối phương mà chả hiểu mô tê gì. Làm như hắn có ân oán ba đời với đối phương vậy.

- Từ từ, người rút cục là ai? Với ta có thù oán gì?

- Hừ!

Nam Cung Bình hừ lạnh, sát ý bốc lên càng cao.

Tiêu Thiên Phóng bước chân ra trước, Tần Quyền ngay phía sau nhú mào, Lãng Phong bỗng nói:

- Tiêu đại ca, Lục đệ, để ta...

Lãng Phong ghét nhất 2 loại người, một là đẹp trai hơn hắn, hai là bố lão hơn hắn. Kể cả kẻ này có nội lực thâm hậu thì đã sao? Còn chưa đỡ hết bài ra chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Tiêu Thiên Phóng và Tần Quyền đồng thời kinh ngạc:

- Đệ à?

- Tứ ca, nổi không đó?

"Vl, nghi ngờ năng lực của ta như vậy?"

Gần đây có Cửu Âm trong tay, tự tin tăng cao. Lãng Phong ưỡn ngực:

- Yên tâm đi. Có chuyện ta chạy không ai đuổi nổi.

Anh em nghe vậy sùi bọt mép, còn tưởng Phong ca tính thế nào.

Tiêu Thiên Phóng liền gật đầu:

- Thôi được, đánh cần thận chút.

Lăng Phong cảm động rối rít, chẳng ngờ bị Tiêu Thiên Phóng hờ hững buông nốt câu:

- Đừng có làm mất mặt võ lâm Trung nguyên quá.

- Ấc!

Lăng Phong mặt xám đen.

Tiêu Thiên Phóng ôm mỗi hận của Tiêu Phong, không lúc nào không muốn chứng minh hãn và sự phụ luôn một lòng vì Trung nguyên. Vì vậy cứ hễ gặp người phương bắc, Tiêu Thiên Phóng liền xem như tử địch.

Lăng Phong rút đao, vận khí lan tỏa ra cánh tay.

Nam Cung Bình vừa nhìn thấy cây đao của Lăng Phong, đột nhiên tròn mắt co rút, giận càng thêm giận, phát sinh một cỗ khí thế bức người.

"Ngay cả đao của Đoan Hộ pháp cũng trong tay hãn?"

Cũng khó trách Nam Cung Bình, hãn vì ngôi vị thiếu chủ đa nghi quá nặng, nghĩ càng nghĩ càng xa.

Lăng Phong nếu biết suy nghĩ của đối phương, chỉ e sẽ lăn ra cười ngất, trí tưởng tượng của Nam Cung Bình cũng quá phong phú đi.

Người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Xem ra lại là một cái họa trên trời rơi xuống.

Chỉ nghe "rít" một tiếng.

Cùng là đao, nhưng cây trong tay Lăng Phong và cây của Nam Cung Bình hoàn toàn khác biệt. Trong khi Lăng Phong ảm đạm không khác gì dao thái thịt ngoài chợ. Đao của đối phương lại nổi lên một tầng quang mang âm u kỳ lạ, lúc di chuyển phát sinh ra tiếng réo chói tai. Cũng dễ hiểu, một bên là đao đi mượn không quen tay, một bên là bội đao dùng nhiều năm.

Lần trước Nam Cung Bình ra tay chỉ dùng ám khí, cũng không có ý giết Lăng Phong. Lần này khác hẳn, vừa ra tay liền xuất toàn lực.

Người Kim chuộng dùng đao, Mộc Sinh cũng là dân luyện đao, vừa nhìn thấy thế đao của Nam Cung Bình liền lăm bắm:

- Xem ra tên này đã luyện thành Thực Nguyệt Tam sát rồi. Hừ, đáng chết, tiến bộ nhanh như vậy. Cũng may là em rể tương lai...

Thực Nguyệt Tam sát, ba tầng đao sát nhân "đoạn chi, phá não, phá tim", là đao pháp trấn phái của Kim Quốc Thiên Nhãn giáo.

"Choang"

"Choang"

Lăng Phong nhăn nhó.

Vừa giao phong liền nhớ kẻ này là ai.

Hắn nhớ rõ tên này còn có một thứ đồ chơi bắn phi đao giấu dưới tay áo. Bởi vậy dự định áp sát bên phải xem lại, miễn cho bị đối phương bắn thành con nhím.

Kỳ thực, kể cả hắn muốn áp sát, cũng là nói dễ hơn làm.

Cao Đào và Nam Cung Bình, căn bản là hai đẳng cấp khác biệt. Giờ này hai bên trái phải Lăng Phong đều là tầng tầng đao phong, có cảm giác đao

của Nam Cung Bình chỉ chực chặt đứt tứ chi Lăng Phong, căn bản không thể thoát ra, đừng nói gì áp sát cận chiến. Đao còn chưa đến, kinh phong sắc bén không gì sánh được đã đến, tiếng rít như quỷ gọi hồn làm tâm hồn người khác đều khiếp đảm, cực kỳ hãi nhân.

Cao thủ dùng đao Lăng Phong không phải chưa gặp qua. Đại Dao Quan Thăng, Lý Thành, thậm chí Mộc Sinh ở kia Lăng Phong đều đã đấu qua. Nhưng không ai sát ý nặng như tên này.

Chẳng lẽ đêm đó trên thuyền để lộ ra khí độ tiêu sái hơn người, mới khiến đối phương ghen tị phát cuồng?

"M*, công. Bằng không để hãn cứ chém nữa, không sớm thì muộn cũng toi."

Nghĩ là làm. Liền bắt chấp đao phong trước mắt, lộn người ra sau.

Trong sát na nguy hiểm ngăn ngại, Lăng Phong rơi vào một trạng thái khá kỳ lạ, vừa vô thức vừa tự nhiên. Hãn bỗng nhớ đến khẩu quyết Hoạt Bất Lưu Thủ mà lão đầu gà chỉ cho, dường như ngộ ra điều gì. Thân thể không tự chủ được rung lắc một cái.

- Anh?

Tiên Thiên Phóng và Tần Quyền đồng thời ngạc nhiên.

Nhìn từ xa có thể thấy, mỗi nhịp Lăng Phong di chuyển đều để lại những tàn ảnh mờ mờ.

Tiếp đó, lại thấy Lăng Phong lại sử ra một chiêu vô danh. Thế đao đơn giản, nửa quyền nửa thương, vận khí cổ tay chém đao chếch 45 độ từ dưới lên, nhằm thẳng tay cầm đao của đối phương.

Xem xung quanh không ít người đều lạnh run, nghĩ thầm tiểu tử này điên rồi, ra chiêu đao không ra đao?

Đối lại cũng có người đồng tình thở dài, đã không thể thoát khỏi những chiêu sắc bén kia, cũng chỉ có thể liều mạng.

Nhân sĩ võ lâm phần đông thường có cùng một kiểu suy nghĩ, phải có bí kíp thật độc, vũ khí thật xịn mới bá chủ thiên hạ được. Đại khái phải cầm Ý Thiên kiếm đánh ra Độc Cô Kiếm pháp, luyện chiêu phải là Hàng Long Chiêu, còn đâu những thứ khác đều vứt đi.

Lăng Phong lại nghĩ khác.

Võ công cao thấp còn phải xem vào tay người nào. Đại ý võ công dù có thượng thừa vào tay kẻ kém cỏi thì cũng vô dụng. Và ngược lại.

Bí kíp độc môn quả thật đóng vai trò chủ đạo, nhưng không thể là tất cả.

Chẳng lẽ không luyện Hàng Long Chiêu thì không thể đệ nhất? Chẳng lẽ Lăng Phong không có quyền sáng tạo từ những chiêu tầm thường nhất. Ai dám khẳng định đao pháp vô danh sẽ không chút cơ hội trước Thực Nguyệt Tam Sát trứ danh của Nam Cung Bình?

Có điều, nói thì vậy, đêm nay Phong ca có lẽ phải chịu thiệt. Dù sao Phong ca là class đánh xa, lại đi chơi đao với người ta, ngay cả vũ khí còn là đồ đi mượn. Kẻ địch lại là thiếu chủ một giáo, nếu mà Phong ca đánh thắng được thì chẳng hóa kịch bản yy m* rồi.

"Keng"

"Choang"

Không phải một, mà tận hai thanh âm chói tai vang lên.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 298

Gắp Lửa Bỏ Tay Người

Lăng Phong chật vật thoát được một kiếp.

Thật không biết lần này là ai ra tay tương trợ, nói không chừng lại là nữ hiệp nào đó.

Chỉ nghe Nam Cung Bình quát lạnh:

- Dám giành người với bốn thiếu chủ?

Kẻ thứ ba mang mặt nạ, kiếm đã bị đánh bay, đang ôm ngực khổ sở.

"Ngân Diện?"

Lăng Phong trợn mắt há mồm, thẳng này vẫn chưa chịu bỏ đi?

Xem ra Ngân Diện không từ bỏ việc báo thù vẫn trốn ở đâu đó, nhân lúc Lăng Phong bị ép vào thế khó liền nhảy ra muốn đánh lén. Không nghĩ đến lại bị chính Nam Cung Bình phát hiện.

Cổ nhân có câu, "kẻ thù của kẻ thù là bạn". Đáng tiếc câu này không ứng lên người Nam Cung Bình, với hắn ta kẻ thù là kẻ thù, kẻ thù của kẻ thù cũng là kẻ thù nốt.

Ngân Diện đâm lén Lăng Phong, Lăng Phong chém Nam Cung Bình, Nam Cung Bình cản Ngân Diện.

Ngân Diện nhìn Lăng Phong căm thù, sau đó vội khinh thân biến mất vào bóng đêm.

Lăng Phong không khỏi thấy trố trêu. Không nghĩ kẻ ra tay giúp hắn lại là kẻ thù của hắn.

Màn xuất hiện bất ngờ của Ngân Diện khiến hai cây đao trong tay Lăng Phong và Nam Cung Bình đồng thời bị đánh bay. Bản thân Ngân Diện lại thành kẻ chịu đòn nặng nhất, thù không trả được còn trọng thương.

Sao cũng được, đối phương mất vũ khí, Lăng Phong là người vui nhất. Kẻ này cũng biết Thiên Ma Truy Hồn Đao, đơn đao hay phi đao Lăng Phong đều thua kém, chỉ còn trông chờ vào kỹ năng cận thân. Mặc dù Lăng Phong không phải cao thủ toàn năng về cận chiến, nhưng riêng khoản ôm thì vẫn có chút tự tin. MMA thần công không phải chỉ có khóa chiêu, lúc cần thiết có thể đánh gãy tay chân.

Lăng Phong chụp cổ tay Nam Cung Bình, miễn cho tên kia lại dùng cơ quan bắn ra phi đao, thuận tiện lựa thế vật ngã đối phương. Để chắc ăn còn âm thầm vận Cửu Âm, thi triển kết hợp nội ngoại.

Nam Cung Bình vừa nhìn thấy tư thế của Lăng Phong, đột ngột cũng cười âm nhu.

Xung quanh đều chẳng hiểu ra sao, vừa rồi còn chém nhau người chết ta sống, bây giờ lại ôm nhau?

"Từ từ, có gì không ổn?"

Thứ nhất, đối phương cũng biết trò này, tay Lăng Phong cũng bị gã chụp lại.

Người phương bắc nói riêng về đấu vật đã vượt hẳn Trung nguyên về cả chất lẫn lượng. Nam Cung gia lại càng là gia tộc nổi danh nhiều tuyệt kỹ,

năm nào cũng có người vô địch giải ngoại hạng Kim Quốc. Bản thân Nam Cung Bình từ khi vào Thiên Nhẫn tuy ít tham gia giao lưu, nhưng ở Kim quốc vẫn nằm trong top 10 bảng xếp hạng toàn quốc. Lăng Phong dùng MMA thần công với Cao Đào còn được, dụng phải Nam Cung Bình liền gặp đối thủ.

Thứ hai mới đáng nói, chỗ bị Nam Cung Bình chụp lấy, cảm giác rất kỳ quái, lúc lạnh lúc nóng.

Lăng Phong nghiêng rằng vận khí lần nữa, vừa duy trì Lưỡng Nghi quanh người, vừa tăng khí lực toàn thân.

Kỳ quái, càng vận khí càng thấy mình yếu hơn, tư thế sắp bị đối phương vật ngã ra sau.

"M* nó, lật thuyền trong mương?"

Tiên Thiên Phóng đang giao tranh cùng Hộ Giáo sứ Ngột Ngạt, tình cờ liếc thấy không khỏi cả kinh:

- Lăng huynh đệ, mau bỏ chân khí hộ thể. Người để hấn bấn thêm một lúc, coi như thành cái xác khô.

- Chuyện gì?

"Hút nội công?"

Lăng Phong choàng tỉnh, chẳng trách khí lực càng thi triển càng thấy thiếu.

Lăng Phong đoán trúng, kia là Hóa Lực Thần công bí truyền của Nam Cung gia, chỉ có đích tôn mới được chân truyền, chuyên rút khí lực đối phương.

Xem ra tên này con nhà giàu, lắm đồ chơi thật.

Tiêu Thiên Phóng Lăng Hồ Tần Quyền đang lo 3 tên Hộ Giáo sứ, Lăng Phong chỉ có thể tự lo.

Ngày trước chưa biết luyện khí, còn nhớ Lăng Phong từng nghĩ không luyện khí thì đã sao chứ? Hiện tại đã quen với nội công rồi, thần khí lại thành vật bất ly thân, không dùng đến cảm giác vô cùng bức bối.

Lăng Phong vội vã buông tay, lộn ngược ra sau.

Vừa muốn đứng thẳng đã nghe tiếng gió hung ác độc địa bổ tới.

"Rít"

"Cô Hồn Hoặc Thần?"

Cự ly quá gần. Lăng Phong theo bản năng ngửa ra tránh né, thân thể hóa thành những tàn ảnh mờ mờ.

Rút kinh nghiệm lần trên thuyền, lần này thời điểm lưng sắp chạm đất, Lăng Phong liền chống lấy khuỷu tay, nhanh như cắt thuận thế mượn lực bật người. Trong lúc người đang xoay ngang, hẳn không quên rút ra phi đao ném về phía Nam Cung Bình.

"Viu"

"Keng"

Tiếng phi đao xé gió lao đi, hình như còn va chạm vào nhau.

Lăng Phong biết phi đao khó lòng hạ được đối phương, hẳn cũng chỉ dùng nó kiếm chút không gian. Mèo bay chó nhảy, cộng thêm xà thuật hồ ly bộ đều đem ra dùng. Nháy mắt đã thoát ra mấy trượng xa.

Nam Cung Bình không hạ được Lăng Phong, ngược lại Lăng Phong lại càng không có cách thắng được đối phương.

Sau thất bại lần trước, Nam Cung Bình ngày đêm luyện Thiên Ma Truy Hồn Dao, rút cục đột phá qua tầng 3, cả tốc độ lẫn chuẩn xác đều tăng mạnh. Đáng tiếc, Lăng Phong cũng vừa đột phá thân pháp, một lần nữa phá được Thiên Ma Truy Hồn của gã.

Nam Cung Bình hừ lạnh, đêm nay bằng mọi giá không thể tha cho Lăng Phong. Bằng không để Lăng Phong thoát đi, Đại Tổng rộng lớn như vậy, Nam Cung Bình khó lòng tìm được lần hai. Gã còn thân phận thiếu chủ, còn rất nhiều chuyện phải làm.

Nam Cung Bình chụp đại một cây cương đao dưới đất, lại lần nữa xông đến.

Lăng Phong thầm hô không xong.

Thường thì nam chính luôn có chiêu cuối vượt cấp gì đó, đại khái vừa đánh ra liền khiến quần hùng ngưỡng mộ, mỹ nhân ái mộ, độc giả hâm mộ. Nếu lúc này Lăng Phong có một chiêu như vậy, vậy thì dễ nói rồi. Nam Cung Bình chứ ông nội Nam Cung Bình tới Phong ca cũng cân hết, tu vi lệch 10 năm cũng thẳng, lệch 100 năm cũng thẳng nốt, võ lâm ngõ ngang, vang danh thiên hạ.

Đáng tiếc, Lăng Phong không có chiêu đó. Dù sao thì, đối thủ của hắn là thiếu chủ hắn một giáo, Lăng Phong có thể cầm hòa đã là khá.

"Tự nhiên lọt ra tên trâu bò này, coi bộ không cướp nổi."

Lăng Phong vừa định thoái lui, đột nhiên...

"Keng"

Một bóng người chắn giữa hắn và Nam Cung Bình.

Thanh niên nọ mặc đạo bào màu trắng. Hắn ta vừa đỡ đao của Nam Cung Bình xong lại có thêm hai đạo sĩ khác đáp xuống bên cạnh.

"Đạo sĩ?"

- Đa tạ các vị, không biết quý tính đại danh đạo trưởng?

- Toàn Chân Trương Quân Bảo.

- Hạnh ngộ, hạnh ngộ. Hóa ra là Trương...

Lăng Phong khách sáo nửa câu liền trợn mắt há mồm.

- Trương Quân Bảo? Trương Tam Phong?

Tên cũng quá bá đạo đi. Còn may Lăng Phong nhớ được Võ Đang Trương Tam Phong phải đến thời Nguyên Minh mới xuất hiện, nói vậy chắc chỉ trùng tên?

Mà gượng đã, dị giới này Minh trước Tống sau nha...

Lúc này, Trương Quân Bảo không có hứng thú với Lăng Phong, hắn ta chỉ chuyên tâm giao đấu với Nam Cung Bình.

Đột nhiên có ba cao thủ Toàn Chân nhập cuộc, thế trận liền đảo chiều.

Nam Cung Bình mấy lần muốn bỏ qua Trương Quân Bảo nhằm đến Lăng Phong. Chỉ là Trương Quân Bảo ngang ngựa với hắn, ở Toàn Chân lại không có cơ hội đánh cho đã tay, đêm nay gặp đối thủ xứng tầm một lòng cầu chiến, không để cho Nam Cung Bình một kẽ hở nào.

Nhưng Nam Cung Bình là ai đây?

Thiếu chủ Thiên Nhẫn, cũng không thể làm quốc giáo Đại Kim, rút cục phải tiếp chiêu.

Toàn Chân Thất Hiệp Bài danh đệ nhất vs Thiên Nhân Thiếu chủ, có thể nói là cặp "thiên chi kiêu tử" số một số hai Kim Tống đánh nhau, trăm năm khó gặp. Còn Phong ca của chúng ta, chỉ là nhân vật phụ, thật là quá hồ thẹn.

Lăng Phong không rảnh đâu mà đứng xem. Bởi hắn nhận ra hai đạo sĩ còn lại của Toàn Chân đang nhắm đến... Mộc Sinh.

"Đông vui rồi đây." Lăng Phong nhếch mép.

Xem ra đám Toàn Chân này cũng chả phải ý tốt gì.

Kinh tế khó khăn, Cái bang đi cướp không nói làm gì, đạo sĩ Toàn Chân cũng đi làm cướp, vụ này cạnh tranh càng lúc càng khốc liệt.

Vừa nãy Lăng Phong đã phát hiện có nhiều kẻ ẩn náu. Đánh bỏ hơi tai mới chọc ra ba người Toàn Chân, thật không biết chừng nào mới lộ mặt tất cả? Còn những kẻ nào sẽ xuất hiện? Đừng nói còn khủng hơn thế này đi. Không lẽ Phong ca cực khổ cả tối, rút cục lại thành bàn đạp cho kẻ khác cướp đồ?

Lăng Phong bẻ bẻ cổ tay chỉnh lại xương cốt.

...

“Choang”

Mộc Sinh vừa chống đỡ Chúc Tề Bưu, vừa nghĩ thầm đường rút.

Mộc Sinh là Vương tử, không thể liều mạng như dân giang hồ được. Càng lúc cao thủ càng xuất hiện, trong khi phía hắn chỉ có Nam Cung Bình và ba tên Hộ Giáo sứ là đáng kể. Xem ra phải tạm bỏ của chạy lấy người.

Nhưng vấn đề, “bỏ của” là bỏ cho ai?

Mộc Sinh không cam tâm trắng tay, gã muốn tính toán một chút. Làm sao chỉ tạm để đồ ở chỗ đối phương thôi, về sau còn có thể lấy lại.

Mộc Sinh nhìn lại thế trận, đột nhiên phát hiện tên nào đó đang ngơ ngác.

Chính là hắn. Kẻ này là mật thám, muội muội Mộc Hàm Yên là đầu lĩnh mật thám, khắc sẽ còn gặp lại nhau.

Mộc Sinh nhân lúc hỗn loạn, đột ngột ném cái hộp bạc về phía tên nọ, không quên dùng chút tiếng Hán thô ráp hô to:

- Hừ, để cho các người đó, tranh nhau đi!

"Vụt"

Chúng nhân lập tức đình chỉ nhìn sang, vài kẻ nhanh như cắt động thân.

Bảo hạp bay ra, thế nhưng đường di chuyển của nó lại vô cùng quỷ quái.

Quay chậm mà nói.

Đầu tiên nó rời khỏi tay Mộc Sinh.

Ngay trước mặt Mộc Sinh là Phan Sư Quân, tuy kém Trương Quân Bảo nhưng cũng không phải hạng vừa, nào dễ dàng để đồ vật lọt qua chỗ mình như vậy, vung tay muốn đoạt.

Tay vừa chạm vào một góc bảo hạp liền thấy đau đớn. Hóa ra đã bị Bạch Ngọc Đường dùng Không Không phiến pháp đánh ra ám khí cản lại.

Bảo hạp bị lệch đường, bay về phía Bạch Ngọc Đường. Lão Bạch cười toe toét.

Đáng tiếc, nửa đường đâm ra Chúc Tề Bưu. Chúc Tề Bưu vừa vung tay, liền cảm giác có người dùng kiếm khí từ xa ngăn cản, người đó lại là... Trương Quân Bảo.

Trương Quân Bảo trước khi đi đã nói qua, bằng mọi giá không để Toàn Chân mang tiếng xấu, lại không thể ra tay với đồng môn sư huynh đệ, cho nên hẳn chỉ cần không để Chúc Tề Bưu đoạt được là xong.

Bảo hạp lại đối hướng.

Khi nó bay ra được nửa trượng, liền thấy có hai người đồng thời xông vào. Một là Toàn Thiên Thử Lư Phương, người còn lại là tên họ Thẩm cạnh Triều Lam, đã có mặt từ lúc nào không rõ. Lại phải nói, đang lúc "slow motion" mà hai kẻ này tốc độ không khác nào lúc bình thường, đủ biết thân pháp lợi hại ra sao, chẳng trách lần trước Lăng Phong đuổi không kịp.

Kẻ tám lạng người nửa cân, đều không muốn đối phương đoạt được. Rút cục vì quá "ăn ý" lại thành tay nắm tay, để bảo hạp lọt khe tiếp tục bay đi.

Chuyện nói thì dài, xảy ra lại chỉ trong vài phân thời gian.

Sau một đường bay quái dị hình "zigzag", sượt qua tay đủ loại người, bảo hạp cuối cùng cũng rơi xuống đất.

"Cộp"

Toàn bộ người có mặt đều đứng hình. Hơn trăm ánh mắt, cả trong tối lẫn ngoài sáng, đều đồng loạt nhìn chăm chăm về phía Lăng Phong.

Hộp bạc ở ngay dưới chân hẳn.

"Rột roạt"

Một cơn gió thu đột ngột thổi nhẹ qua, khiến ai đó không khỏi rung mình một cái.

Lăng Phong mặt mày méo xệch. Áp lực vô cùng khủng bố đều đang đè cả lên hắn. Dựa vào giác quan nhạy bén có thể tự khẳng định, trong số này có không ít cao thủ chưa hiện thân, thậm chí tầm cỡ Cố lão.

Đồ ngay dưới chân nhật hay không nhật?

Lăng Phong liếc nhìn Mộc Sinh đang cười âm. Hắn hoàn toàn nhận ra ý đồ của Mộc Sinh.

"M*, gấp lửa bỏ tay người? Tưởng ông không dám hốt sao?"

Lăng Phong nghĩ đến gì đó liền nhếch mép cười lại trêu tức.

Mộc Sinh không hiểu ra sao, tên kia bị điên, sắp bị hội đồng đến nơi còn cười?

Chỉ nghe có tiếng hô:

- Lão Lô, Lưu Tinh châu còn không?

- Còn...

- Ném ra!

"Uỳnh"

Còn may, Lưu Tinh Châu lần này không xị.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 299

Trời Hanh Vật Khô

Trời đêm thanh vắng, trăng tàn treo cao.

Canh ba giờ Tý hầu như ai nấy đều đã kín cửa. Gió đêm hiu quạnh thổi trên đường lớn, cuộn xoáy lên từng phiến lá thu, chốc lát lại xoay vòng rơi xuống đất.

- Cốc cốc cốc. Canh ba lạnh giá, trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.

Một trung niên chừng 30 40 gõ mõ cầm canh chậm chạp đi tới cuối con phố. Đèn lồng trong tay lắc lư theo nhịp bước, ánh nến lúc sáng lúc tối hắt ra ngoài.

"Uỳnh"

Thình lình có một tiếng nổ vọng lại, có lẽ khoảng cách quá xa, thanh âm như có như không.

"Gâu gâu gâu"

Vài con chó bị mất ngủ bắt đầu sủa loạn, vang cả dãy phố.

Trung niên gõ mõ cũng dừng bước. Gã nhón chân ngẩng đầu cố nhìn về phương hướng tiếng nổ, chẳng qua nhìn mãi cũng không rõ chuyện gì xảy ra.

Thái Nguyên tình hình hỗn tạp, âm thanh lạ phát sinh cũng không phải chuyện hiếm.

- Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.

Trung niên hắng giọng hô, thở dài lắc lắc đầu, lại xách đèn lồng tiếp tục bước đi. Hết con phố này là xong công việc rồi, chóng chóng còn phải về ngủ. Ai nỗ gì kệ đi.

...

Trên một gian phòng cách đó không xa.

- Đã tìm ra được mấy người rồi?

Một thiếu nữ áo tím ngồi bên cửa sổ, trong tay nàng cầm một quyển trục chi chít chữ, nói xong câu cũng không hề ngẩng đầu lên.

Cạnh nàng còn có một thiếu nữ đồ xanh, trên mặt đeo một tấm mạng mỏng.

Ngoài ra có hai trung niên. Một người bộ dáng cao lớn đang giấu giấu diêm diêm lấy từ trong người một bình rượu nhỏ vội đưa lên miệng. Người còn lại đứng cạnh giới gần đó. Còn có là một thiếu niên đang lim dim gật gà gật gù.

Thiếu nữ đeo mạng thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn một lát, thấp giọng nói:

- Ba người.

Nữ nhân kia buông quyển trục trong tay, hai tay vô lực giơ lên cao, ngay cả động tác đuổi lưng mệt mỏi cũng lộ ra sự đáng yêu.

Nàng đi đến bên cửa sổ, từ lâu hai nhìn xuống, nhàn nhạt nói:

- Xem ra muội vẫn không đủ tư cách gia nhập Thiên Sách phủ rồi. Còn thiếu hai người không nhìn ra.

- Làm sao có thể? Muội đã tỉ mỉ nhìn nhiều lần rồi. Đều dựa theo biện pháp của tỷ tìm mà?

- Không tin thì hỏi Đao thúc, thúc ấy cũng phát hiện ra... Đao thúc?

Trung niên Đao thúc uống vội rượu, làm như không uống sẽ không còn cơ hội vậy, vừa ho vừa cười nói:

- Khụ khụ. Ta chỉ dựa vào bộ pháp để phán đoán mà thôi...

- Thúc không uống rượu một ngày thì sẽ khó chịu lắm sao?

- Vừa đại chiến xong mà. Không cho uống rượu khó ngủ.

Giọng nói như thể trẻ con cầu xin.

Thiếu nữ áo tím liếc dài, Đao thúc cười cười.

"Thiếu hai người, lại là người nào nha?"

Thiếu nữ đeo mạng lằm bằm, xem ra miệng nhỏ giấu đằng sau tấm mạng đang vênh cả lên.

Thiếu nữ áo tím cười mỉm, nhẹ nhàng chỉ ngón tay trắng muốt ra ngoài cửa sổ:

- Hẳn sắp quay lại rồi đó. Có lẽ là vòng cuối.

- Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa...

Mặc dù biết rõ bản lĩnh của tỷ tỷ, nhưng thiếu nữ đeo mạng xanh vẫn y nguyên không chịu phục, "vịt chết mạnh miệng" cố đỉnh một câu:

- Gõ mõ cầm canh, có cái gì kỳ quái chứ?

Đoan thúc xía xía răng nói:

- Tên kia bước chân hình thù đều đặn, tuy nhẹ mà vững, chứng tỏ đã luyện qua bộ pháp. Gõ mõ ở Tổng mà đều như thế, chúng ta trở về Kim cho khỏe.

Thiếu nữ áo tím ngồi xuống, một tay chống má nói:

- Tuy chúng đều là mật thám, nhưng công việc lại khác nhau. Ba người ở ba căn nhà đối diện mà muội nhìn ra, là do Thành Bích cố ý theo dõi chúng ta, cho nên chỉ cần để ý liền có thể phát hiện. Nhưng kẻ gõ mõ dưới kia lại là người của Tổng Mật Thám ty, ẩn mình thu thập thông tin trong thành. Gõ mõ là công việc hàng ngày của hắn, làm nhiều thành quen, thậm chí không khác nào công việc thật sự, đương nhiên vô cùng khó phát hiện.

Nói đến đây, khóe miệng nàng nổi lên một tia đùa cợt đầy hàm súc:

- Thành Bích tỷ, tỷ phái người như vậy đến giám thị ta, cũng quá coi thường ta rồi.

- Ai mà ngờ đến đường đường Thiên Sách phủ Nội thần lại có mặt ngay ở Hà Đông cơ chứ? Mấy người này sinh nghi theo dõi muội thấy đã là giỏi lắm rồi ấy.

Cô gái kia chỉ sâu lắng cười:

- Cũng có thể nàng ta không phải muốn giám thị, mà là cầm chân ta đi.

Nàng dĩ nhiên không ai khác, chính là Mộc Hàm Yên. Chỉ là lớp dịch dung thần kỳ "Lâm Hàm Uẩn" kia vẫn chưa bỏ ra.

Dường như "Lâm Hàm Uẩn" đã quen dần với nó, có điều gì đó khiến nàng luyến tiếc không muốn cởi bỏ ra. Cho dù dung nhan thật của nàng

chính là đệ nhất mỹ nữ Đại Kim, dung nhan từng khiến Lăng Phong không nhìn được phải chửi tục vì quá xinh đẹp.

Có lẽ tấm mặt nạ này không chỉ thay đổi diện mạo khuôn mặt, nó thậm chí thay đổi cả con người nàng. Cởi nó ra, nàng sẽ trở về vị thế một Hàm Yên công chúa cảnh vàng lá ngọc trên cao. Nhưng mang nó vào nàng sẽ là một Hàm Uẩn tầm thường, có thể tự tại bay nhảy, có thể thoải mái tán phét với người khác.

Lâm Hàm Uẩn, Mộc Hàm Yên, mặc dù tuy hai mà một, kỳ thực lại thực sự như hai người khác nhau.

Nam Cung Thanh Vân không để ý đến vẻ mặt đầy tâm sự của Lâm Hàm Uẩn, vẫn suy nghĩ chuyện vừa lúc tò mò hỏi:

- Nhưng nếu người gõ mõ kia không chút sơ hở, làm sao tỷ lại phát hiện ra? Tỷ không biết võ công mà?

- Ta sao? Cũng không mệt nhọc gì. Đều nhờ ghi chép của Uông thúc.

Nàng vừa nói vừa chỉ quyển trục trên bàn, khóe miệng cười duyên.

- Hứ, tỷ ăn gian...

Trung niên họ Uông là người vẫn đứng canh giới từ đầu, nghe thấy tên mình liền vội vàng chấp tay khiêm tốn:

- Đa tạ đại nhân khen ngợi. Kỳ thực vị cô nương này có thể nhìn ra ba người kia, đã là rất giỏi.

Nam Cung Thanh Vân trong lòng nở hoa, tự kiêu nói:

- Hi, tỷ thấy chưa. Muội còn chưa gia nhập đã hơn thủ hạ của tỷ rồi đó...

Lâm Hàm Uẩn ngắt lời:

- Uông thúc chỉ khích lệ mà thôi, còn tưởng mình là thiên tài sao? Muốn vào Thiên Sách phủ, đều phải qua huấn luyện đường hoàng. Công việc đều tuần tự từ dưới lên, dù có là ai đi nữa cũng không có ngoại lệ nào.

Hàm Uẩn nghiêm túc hẳn lại, làm Nam Cung Thanh Vân muốn chen vào lại không dám, cũng không hiểu vì sao Hàm Uẩn tỷ lại giận như vậy.

Lời của Lâm Hàm Uẩn có lẽ nói cho trung niên họ Uông nghe thấy.

Bồi dưỡng cài cắm mật thám là cả một quá trình, đặc biệt là những người đầu tiên. Nếu ngay từ đầu đã phát sinh kẻ hở, tương lai cả hệ thống dễ dàng tan rã, thậm chí tặng không thành quả cho đối phương.

Uông Khiết là viên gạch đầu tiên của Kim quốc Thiên Sách phủ ở Hà Đông. Vì quan trọng như vậy mới cần Lâm Hàm Uẩn đích thân sắp xếp. Uông Khiết cực khổ ẩn mình ở Tổng, nguy hiểm mọi lúc mọi nơi, cũng rất dễ bị phe Tổng phát hiện mua chuộc.

Mấy người Đao thúc Nam Cung Thanh Vân có thể có mặt ở đây, Uông Khiết đương nhiên nhìn ra quan hệ thân thiết của họ với Lâm Hàm Uẩn. Nhưng những lời không tim không phổi của Nam Cung Thanh Vân lại rất dễ khiến Uông Khiết sinh chán nản, cảm giác mình bị đối xử bất công.

- Uông thúc, liên lạc với mấy người Trình Mậu ra sao rồi?

- Bấm đại nhân, bọn họ e ngại Mật thám Hà Đông theo dõi, tạm thời không thể tách ra gặp đại nhân, hiện tại vẫn dựa theo kế hoạch cũ hộ vệ cạnh Bối lạc gia

- Cũng không cần gặp.

Mặc dù xuất nhập cảnh thời cổ không nghiêm ngặt như thời hiện đại, đặc biệt ở những nơi như Hà Bắc Hà Đông. Nhưng cũng không phải cứ muốn là qua quốc gia khác thoải mái tự do. Nhất là những sứ đoàn ngoại

giao như Mộc Sinh, mỗi người luôn bị đề mắt 24/7, tới những ai lúc về không thể sót một người.

Lâm Hàm Uẩn hỏi tiếp:

- Vậy còn mật tín?
- Đại nhân yên tâm, thuộc hạ đã tận tay đưa cho Bối lạc gia.

Uông Khiết nói xong lại lùi ra cửa đứng cảnh giới.

Nam Cung Thanh Vân hào hứng chỉ tay vào quyển trục trên bàn hỏi:

- Kia là mảnh bảo đồ gì đó sao? Trông không giống gì cả.

Lâm Hàm Uẩn lười biếng nghiêng người dựa vào ghế:

- Nó là một quyển binh pháp, cần phải giải mã mới thành bảo đồ.
- Ra vậy.

Uông Khiết bỗng chấp tay:

- Đại nhân, vừa rồi có âm thanh hỏa bạo, có cần thuộc hạ đi xem chỗ Đại Vương tử hay không?

Lâm Hàm Uẩn thản nhiên:

- Không cần nữa, thất bại rồi.
- A, sao tỷ lại biết? À...

Nam Cung Thanh Vân “à” một tiếng cũng không hỏi thêm, giống như hiểu lý do vì sao Mộc Hàm Yên lại biết trước kết quả. Nàng ta lại xụ mặt nhìn tiếp ra cửa sổ. Lâm Hàm Uẩn để ý thấy cười trừ:

- Hôm nay lúc đến đây cũng đã xụ mặt rồi? Hay là lại giận nhau với tên họ Tần kia?

Nam Cung Thanh Vân nắm tay lại dứ dứ ra cửa sổ, làm như đang tưởng tượng ra ai đó phía trước, giận dỗi nói:

- Hử, tỷ cũng đừng nhắc tên đó. Đúng rồi, còn có cả tên Lăng Phong đáng ghét của tỷ nữa, dám đột nhập phòng muội...

- Đừng nói lung tung, cái gì mà của ta chứ? Mà, hửn đột nhập phòng muội làm gì?

- Còn không phải vì... Ý khoan, ý của tỷ, "hửn" là người nào nha?

Nam Cung Thanh Vân khóe mắt đầy tình nghịch.

Lâm Hàm Uẩn lại cúi đầu nhìn quyền trục, một bộ "không nói thì thôi", rút cục Nam Cung Thanh Vân vẫn là người chịu thua, lại dẫu môi:

- Còn không phải muốn sàm sỡ muội sao?

Lâm Hàm Uẩn còn không quá hiểu Nam Cung Thanh Vân, cười nói:

- Thế gian này nam nhân dám sàm sỡ hử cái, ta thấy hình như còn chưa sinh ra.

Nam Cung Thanh Vân giậm chân:

- Tỷ... có ai lại nói như tỷ chứ. Tỷ không biết đâu, lúc đó... lúc đó... muội chỉ mặc mỗi áo ngủ mỏng manh, ngay cả... ngay cả...

- Ngay cả cái gì?

- Ngay cả mặt nạ cũng đã cởi ra rồi. Khuôn mặt muội đã bị người ta thấy hết. Đời này kiếp này, muội không gả cho Lăng Phong không được

rồi...

Lâm Hàm Uẩn tựa tiểu phi tiểu:

- Không thể nào, hắn sẽ không như vậy chứ?

- Hìhì...

Nam Cung Thanh Vân đột ngột cười.

- Muội cười cái gì?

- Còn nói tỷ không quan tâm hắn. Bằng không sao lại khẳng định hắn sẽ không như vậy? Tên sắc quỷ đó a, có cho muội cũng không thềm đâu...

Lâm Hàm Uẩn chỉ bình thản không nói.

Nam Cung Thanh Vân bỗng nhớ ra điều gì, vỗ đầu nói:

- Ý, chờ đã, tỷ nói quanh đây theo dõi tỷ tận 5 người. Hiện tại mới 4 thôi. Người cuối cùng lại là ai?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

Quyển 4

- Chương 300: Tân Chủ Sự
- Chương 301: Bàn Giao Hay Không?
- Chương 302: Người Mà Là Mật Thám?
- Chương 303: Tổ Chất Mật Thám
- Chương 304: Tân Bằng Hữu
- Chương 305: Mật Báo
- Chương 306: Tuyệt Cơ Sơ Luyện
- Chương 307: Động Nộ Với Mỹ Nữ
- Chương 308: Lòng Tin
- Chương 309: Cộng Hưởng
- Chương 310: Lựa Chọn Đúng Đắn?
- Chương 311: Đều Họ Bạch Cả
- Chương 312: Hợp Tung
- Chương 313: Nụ Hôn Giữa Tiếng Dao
- Chương 314: Bằng Tầm Quyết
- Chương 315: Tiết Kiệm Là Quốc Sách
- Chương 316: Bảo Tồn Ngọn Lửa Cách Mạng
- Chương 317: Cần Phải Cứng
- Chương 318: Đạo Hữu Chết Thấy Kệ, Miễn
- Chương 319: Tình Hình Có Vẻ Bất Lợi
- Chương 320: Số Hai Của Ta
- Chương 321: Là Ai?
- Chương 322: Kiến Thiết
- Chương 323: Vai Phụ Cũng Khó Chết
- Chương 324: Tập Kích
- Chương 325: Xuân Tiêu Một Khắc Ngân Vàng
- Chương 326: Mười Kế Chồng Chết
- Chương 327: Cầu Hôn Thất Bại?
- Chương 328: Điều Động Nội Bộ
- Chương 329: Xu Hướng Thích Ngự Tỷ

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 300

Tân Chủ Sự

(Ghé thăm fanpage <http://facebook.com/atkd1890fic> để nhận thông báo chương mới, xem tạo hình nhân vật, bàn luận cùng tác giả, etc.)

Lâm Hàm Uẩn bỗng đưa mắt liếc Nam Cung Thanh Vân.

- Người còn lại... chính là muội.

Nam Cung Thanh Vân hai mắt mở to, ngón tay chỉ vào mũi mình:

- Muội á? Tỷ đừng có đùa thế chứ?

- Còn không chịu nói. Vậy nói cho ta nghe, vì sao Nam Cung Bình cũng xuất hiện?

Nam Cung Thanh Vân vội cắn cắn bờ môi lắp liếm:

- Làm sao muội biết được? Hẳn hâm mộ tỷ, tỷ cũng biết mà. Tỷ lại đột nhiên bật vô âm tín, hẳn lặn lội đi tìm cũng có gì lạ lắm đâu?

- Vậy sao?

- Vả lại, sao tỷ không nghi ngờ Đao thúc trước chứ? Đao thúc là trưởng lão trong giáo, còn thân thiết với hẳn hơn muội nhiều...

Đao thúc nghe thấy vội ho khan:

- Khụ khụ, Thanh Vân tiểu thư, Đoan thúc của người và thiếu chủ lâu nay không hợp nhau, gặp nhau không đại chiến đã là tốt...

Nam Cung Thanh Vân đỏ mặt cười trừ.

Lâm Hàm Uẩn băng quơ nói:

- Muội có biết, một người khi nói dối thường có những biểu hiện gì không?

- Biểu hiện... biểu hiện gì?

- Ví dụ như, hay lắp bắp.

- A...

Nam Cung Thanh Vân vội vã đưa tay che miệng, chợt nhớ ra nửa khuôn mặt của mình đã bị mạng che khuất, tay chân thừa thãi không biết làm gì đành nắm vào nhau.

- Hoặc là, hai tay cứ giao vào nhau.

Nam Cung Thanh Vân vội vã bỏ tay ra sau lưng.

- Che dấu tốt cỡ nào đi nữa, nhịp tim hơi thở cũng vẫn đồn dập bất thường.

Nam Cung Thanh Vân vội nín thở.

- Trọng yếu nhất là, khi nghe người khác nói về biểu hiện của việc nói dối, kẻ nói dối sẽ gắng tìm cách sửa nó..

Nam Cung Thanh Vân triệt để chịu thua, trán không khỏi đỏ bừng.

Lâm Hàm Uẩn đưa ra một tờ giấy mỏng, nói:

- Cái này là muội viết đúng không?

- A... Làm sao lại trong tay tỷ?

Nam Cung Thanh Vân bàng hoàng, sau cùng như nhớ ra điều gì, nhìn tiểu tử Hoa Lê đang ngủ gật trên bàn:

- Hoa Lê, người...

- Không cần trách nó, là tỷ dẫn dò trước. Vả lại muội đừng quên, nó họ Mộc.

Nàng cao giọng:

- Muội phải biết chúng ta đang làm gì? Có biết những hành động bột phát kiểu này, một khi để người khác phát hiện, sẽ có hậu quả thế nào không?

- Hì, lần sau không dám nữa...

- Còn muốn có lần sau?

Nam Cung Thanh Vân biết mình sai, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, từ từ đi đến cạnh đấm bóp vai cho Lâm Hàm Uẩn.

Lâm Hàm Uẩn tựa hồ vì nói nhiều mà cảm thấy mệt mỏi, cũng mặc kệ Nam Cung Thanh Vân, lẳng lặng cầm tập ghi chép của Uông thúc lên tiếp tục nghiền ngẫm.

- Uông thúc, Dương tiểu thư hai năm trước đột ngột thay đổi, chuyện này sao không ghi cụ thể một chút?

- Bẩm đại nhân, vị tiểu thư này trước kia yêu thích luyện võ, tính tình khá thô lỗ cộc cằn. Thế nhưng vào hai năm trước sau một cơn ốm bệnh thì

bỗng như thành người khác. Chuyện xảy ra đã lâu, nguyên do trong đó thuộc hạ vẫn chưa tra ra, cho nên không dám ghi vào.

- Đột ngột thay đổi?

Lâm Hàm Uẩn không khỏi sinh hiếu kỳ.

Nàng đến Thái Nguyên phân nửa cũng vì Dương gia. Ngoài tấm bảo đồ, còn vì chiến lược lâu dài cho phụ vương. Dương gia tuy không còn giữ ấn đại tướng quân, nhưng uy vọng trong quân Tống vẫn vô cùng lớn. Có thể nói người Kim có Mộc gia, thì người Tống có Dương gia làm đối trọng.

Nam Cung Thanh Vân len lén nói:

- Dương Đại tiểu thư? Có phải là cô gái chúng ta nhìn thấy lúc rời Dương phủ?

Lâm Hàm Uẩn gật đầu.

- Ý, nói vậy không phải cô ta cũng là họ hàng xa của tỷ sao?

Lâm Hàm Uẩn không đáp vội, chỉ nhàn nhạt cười.

Không thể phủ nhận, tuy nàng dịch dung cố ý tầm thường, nhưng mỗi khi cười lên nhờ vào đôi mắt vẫn vô cùng duyên dáng.

Uông Khiết bỗng nói:

- Đại nhân, tiếp theo phải làm gì?

- Người Tống ở Thái Nguyên có đến mấy vạn quân trấn giữ, đặc biệt là quân Thiên Ba và quân Bình Định. Ngoài ra, mật thám ít nhất trăm người, còn có nha môn bộ khoái đông đúc. Hơn thế còn có Nam phủ cũng lẫn vào, tình huống càng khó dự đoán. Trước mắt phải xây dựng lực lượng, không được lơ đãng.

- Đại nhân, nếu đã vào thế ba bên, chi bằng tiến hành ám sát. Vừa suy yếu kẻ địch, vừa có thể đổ vấy cho bên còn lại, nhất cử lưỡng tiện...

"Ám sát?"

Lâm Hàm Uẩn bỗng bất chợt nghĩ đến khuôn mặt Lăng Phong, sâu kín nói:

- Ta tự khắc có tính toán...

Nàng vừa nói vừa với tay lấy một chiếc áo choàng tối màu khoác lên người. Nhìn kỹ mới thấy hóa ra là đồ thủ công da sói khá tinh mỹ.

Nam Cung Thanh Vân không khỏi sẫm soi tò mò:

- Cái áo da sói này, hình như tỷ rất quý trọng thì phải? Có điều thứ này ở chỗ chúng ta, tốt gấp trăm lần cũng có nha...

- Người không hiểu.

Lâm Hàm Uẩn nhẹ giọng.

"Lăng Phong, vẫn hy vọng người sống dai một chút, bằng không... ta sẽ rất thất vọng."

...

"Phù phù"

Lăng Phong thở từng ngụm hỗn hển, trong người hẳn là hộp bạc chết tiệt nọ.

Vừa rồi nhân lúc hỗn loạn, Lăng Phong chớp ngay hộp bạc, nhờ đám Tiêu Thiên Phóng Tần Quyền ngăn cản đám đông thoát đi chỉ trong gang tấc.

Lúc này ngay sau lưng hắn là những tiếng bước chân dồn dập. Bằng vào linh tính của mình, Lăng Phong tin tưởng còn có cả cao thủ đang âm thầm quan sát hắn. Còn vì sao bọn họ vẫn không lộ diện thì khó nói.

Hắn cũng rất muốn phát tín hiệu truyền âm cho Cố lão. Chỉ là lão già này đột nhiên biến đâu mất. Quan trọng hơn cả, dùng đến truyền âm đồng nghĩa với thần lực phải tỏa ra xung quanh. Một khi tung thần lực ra, không khác nào bật "tín hiệu định vị GPS" của bản thân cho người khác lần theo.

Dạo gần đây không biết bị con gì nhập thân, ăn rồi toàn bị đuổi, hết Đại Danh lại đến Triều gia trang. Lần này khá hơn, ít nhất còn cướp được đồ, chẳng qua vẫn hy vọng cái hộp trong tay là đồ thật, bằng không lỗ to.

Lăng Phong đột nhiên cảm nhận có ai đó thành linh tiếp cận.

"Bị tập kích?"

Hắn vội vã thò tay chuẩn bị phi đao, phi đao cũng chỉ còn vài cây cuối cùng phòng thân.

- Dừng tay, là người mình...

- Người mình?

Người kia một tay cầm đèn lồng, một tay cầm mõ, xem ra là gõ mõ canh đêm khuya. Chỉ nghe gã vội vàng nói:

- Nhặt noãn uyên ương y cấm thủy.

"Mật Thám ty?"

Cái câu kia chính là mật mã gặp mặt, Lăng Phong nhớ còn có vẽ dưới.

Sau thất bại ở Hà Bắc, Mật Thám ty có vài cải biến, toàn bộ vị trí bị xáo trộn, mật mã cũng đổi theo. Cái mật mã này là dành cho cấp độ mới của

Lăng Phong, thay cho bộ ba "thần thủy phong". Còn nhớ lần Lăng Phong nhận được "công văn trừ lương" từ Nguyệt Dung, tất cả đều ghi rõ trong đó.

Lăng Phong nhìn lên trời, mồm đọc giật cục:

- Để ta nhớ đã. Ờ, câu dưới là, phong hoà... hải yển... nhiều... ờ... nhiều cái gì ấy nhỉ?

Tên kia nhắc thay:

- Nhiều... châu liêm?

- Đúng đúng, là nhiều châu liêm. Huynh đệ quả nhiên tận tụy, nhớ kỹ như vậy.

Người kia mặt mày đen thui. Thế mà cấp trên còn nói đây là đặc vụ cấp cao, cấp cao kiểu gì ngay mặt mã còn không nhớ rõ.

Gã bỗng nhẹ giọng:

- Mau cởi áo ra?

- Cái gì?

Lăng Phong toát mồ hôi. Vừa gặp mặt đã đòi cởi áo?

- Đưa áo cho hăn mặc, hăn sẽ đánh lạc hướng giúp chúng ta.

- Đưa cho hăn? "Hăn"... là ai?

Lăng Phong bất khả tư nghị, chỉ là vừa hỏi xong bỗng nghe "vù" một tiếng, thêm một bóng người không biết từ đâu xuất hiện ở phía đối diện.

"Kỹ thuật ẩn thân thật tốt, ngay cả thần lực cũng không chút phản ứng."

Lăng Phong vội cởi áo ngoài, kẻ mới đến nhận lấy mặc vội lên người, cũng không nói gì nhoáng cái đã biến mất vào ngõ nhỏ đối diện. Từ lúc hắn xuất hiện đến lúc biến mất, Lăng Phong còn chưa kịp nhìn mặt đối phương.

Gió lạnh lại thổi lên, dù Lăng Phong luyện võ cũng không khỏi rùng mình một cái.

- Được rồi, mau tránh vào đây...

Hai người Lăng Phong vừa lẩn vào bóng đêm chưa bao lâu, đã thấy một đoàn người vọt qua đúng vị trí của hắn, hai bên cách nhau chỉ gang tấc.

Hai người dựa lưng vào tường, người kia đột nhiên vỗ đầu:

- Quên mất, ta còn chưa xem lệnh bài của người...

"VI" Lăng Phong suýt nữa ngã ngồì. Tác phong làm việc cũng quá cẩn mật đi, lộ thân phận xong xuôi mới đi xác nhận.

Nghĩ thì vậy, hắn vẫn sục sạo trong người, rút ra một tấm lệnh bài bằng gỗ.

Người nọ nhìn lệnh bài của Lăng Phong, nhìn trái nhìn phải một lúc mới nói:

- Lệnh bài này là...?

Thấy phản ứng của đối phương rất không đúng, Lăng Phong không khỏi lật lệnh bài nhìn lại.

Kỳ quái, ngay cả hắn cũng không biết cái lệnh bài này ở đâu ra, tại sao trong người mình?

- Haha, nhầm. Không phải cái này... Cái này mới đúng...

Người kia nheo mắt nhìn lệnh bài, nhìn Lăng Phong, rồi lại nhìn lệnh bài lần nữa.

- Cái này... hình như cũng... không đúng.

Lăng Phong toát mồ hôi.

Đảng lòng thanh niên trời tối kèm nhèm rút nhằm lệnh bài Nam phủ, cũng may trung niên kia không nhận biết.

- Lần này chắc chắn không sai. Ài, chúng ta làm nhiệm vụ, đi đây đi đó, cần nhiều lệnh bài phòng thân cũng là điều bình thường mà. Người hiểu đúng không, hề hề...

Vừa nói vừa vỗ vai an ủi đối phương.

Người nọ gãi gãi đầu gượng cười. Thầm nghĩ quả nhiên "át chủ bài" được tổng bộ tin tưởng, trong người đủ loại đồ vật.

- Đây là mật thư, tự hủy sau 3 phân thời gian.

"Ồ, là đồ của Kha lão. Cái gì đây? Thân phận mới? Chủ sự? Giang hồ? Hừm..."

- Ta là Hoa An, phụ trách đưa tin. Người cứ gọi tên như bình thường, không cần dùng mật danh...

- Hân hạnh, tại hạ mật danh... Phi Long sát thủ.

Hoa An bữu môi khinh bỉ, nhưng kịp thời lấy lại nghiêm túc nói:

- Quanh đây có không ít tai mắt, có gì nói sau đi. Trước mắt đến căn cứ cái đã...

Lăng Phong ngả ngửa. Vừa rồi từ mật mã lệnh bài cho đến mật danh công việc đều nói ra hết cả, ai nghe lén cũng đã nghe đủ, còn cái gì để nói nữa chứ?

Hai người trong chốc lát biến thành hai bóng đen luồn lách qua vài con hẻm nhỏ. Cuối cùng dừng lại ở một tửu lâu khá bề thế, ngay cả cửa sau cũng có bảng hiệu đề tên.

"Yên Vũ lâu? Đây chẳng phải là tửu lâu của Dương Diệu Chân sao?"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật? Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 301

Bàn Giao Hay Không?

Đây là dãy phòng dành cho hạ nhân Yên Vũ lâu.

Gian trước la liệt người nằm, cỏ kẻ thậm chí áo quần tiểu nhị còn không thềm thay ra, hiển nhiên đều đã ngủ say.

Nhìn cảnh này, Lăng Phong bỗng nhớ đến 3 năm trước. Lúc đó hắn còn là gia đình Lăng gia Tô Châu, trải qua những ngày y hệt thế này. Còn nhớ những A Trình láu cá, hay Phát béo ham ăn, đều là huynh đệ tốt của Lăng Phong. Bọn họ ban ngày mệt mỏi, đêm về chỉ biết nằm vật ra giường là ngủ. Bù lại trong tâm không lo nghĩ gì, cuộc sống tuy khổ cực một chút nhưng khá thoải mái.

Hoa An nhẹ nhàng dẫn Lăng Phong vào một phòng nhỏ ở gian sau.

Lăng Phong cũng không khỏi phục Hoa An, làm mật thám chọn công việc gõ mõ làm ngụy trang. Cho dù nửa đêm ra vào gây tiếng động cũng chẳng ai thềm nghi ngờ, có lẽ đều đã quá quen. Có điều, gã ta có cả phòng riêng, thân phận trong Yên Vũ lâu chắc không thấp.

- Xem ra gõ mõ chỉ là nghề tay trái của người?

Hoa An cũng không lấy gì làm vui vẻ, nhỏ giọng kể:

- Yên Vũ lâu nằm ở ngã ba đại môn, vị trí cực kỳ trọng yếu, lại là tài sản của Tấn Vương. Ban đầu ta xin làm trông cửa ở đây để thám thính, gõ mõ

cầm canh chỉ để tiện cho việc ra ngoài ban đêm. Chỉ là mấy tháng trước tửu lâu này đột ngột sang tên, bán cho Dương gia Dương tiểu thư. Nàng ta tiếp quản liền muốn cải tổ nhân sự gì đó, rút cục vì ta có thâm niên nhất trong này, lại thành trưởng phòng. Mấy tên tiểu nhị ngoài kia, suốt ngày ghen tị với ta, làm như trưởng phòng đã là to lắm. Nào có biết ta thật không muốn cái vị trí này chút nào...

Lăng Phong cười cười. Hoa An đã làm trưởng phòng, nếu vẫn đi gõ mõ đêm, chẳng phải tự sinh mâu thuẫn, chỉ e có người nghi ngờ.

Lại nhìn thái độ của Hoa An, Lăng Phong không khỏi thầm đỏ mặt.

Chẳng trách gã ta gặp Lăng Phong lại hấp tấp như người thân lâu ngày không gặp như vậy.

Cùng là mật thám, Lăng Phong và Hoa An quả là một trời một vực. Hoa An trung thành lo nghĩ cho tổ chức bao nhiêu, Lăng Phong lại thờ ơ bấy nhiêu. Phong ca suốt ngày lông bông, vừa mất liên lạc đã muốn bỏ tổ chức. Trong khi Hoa An nhẫn nại nằm vùng ở Yên Vũ lâu suốt nhiều năm, không nhận được nhiệm vụ cũng không chút tư tâm, ngược lại còn oán Yên Vũ lâu thẳng chức cho mình làm cản trở công việc.

Hoa An thắp đèn lồng đặt lên bàn, ánh sáng chỉ đủ cho hai người nhìn mặt nhau.

Hoa An hỏi:

- Người xuất thân từ Võ phường?
- Làm sao?

Lăng Phong không hiểu ra sao.

- Thân pháp người khá cao minh, bước đi thông thả tự nhiên nhưng không hề phát ra tiếng động, không giống như ta phải găng rón rén...

- Cái này và Võ phòng thì có liên quan gì?

Võ phòng là nơi đào tạo mật thám cho Mật Thám ty, Nguyệt Dung chính từ chỗ này mà trưởng thành nên. Cũng không biết nàng ta giờ này ra sao. Sau khi tách ra ở Triều gia trang, Nguyệt Dung đi cùng Thạch Sơn, hai bên hoàn toàn không liên lạc.

Hoa An giọng đầy ngưỡng mộ nói:

- Nghe nói từ Võ phòng đi ra đều là cao thủ trong cao thủ, chấp hành nhiệm vụ đều là hạng mục tối quan trọng. Bản thân ta cũng mong có ngày được vào đó tiếp nhận huấn luyện, nếu không chỉ e cứ mãi làm mấy công việc kiểu này...

- Thực ra...

Lăng Phong còn chưa kịp giải bày, lại nghe Hoa An hiểu kỳ:

- Người nếu không ngại, có thể bật mí Võ phòng dạy những kỹ năng gì không, chắc đều rất đặc biệt?

Người này yêu nghề hơi quá đi, Lăng Phong đành ho khan:

- Điều này... khụ... Đương nhiên rồi, người không biết chứ, hồi đó ta gian khổ ngày đêm...

Còn chưa nói hết câu, Lăng Phong bỗng cảm nhận có kẻ lén lút tiếp cận bên ngoài.

Xem ra vẫn bị theo đuôi.

Lăng Phong đánh mắt với Hoa An, mặc kệ tên kia hiểu hay không hiểu.

Trong ánh mắt tràn đầy ngỡ ngàng của Hoa An, Lăng Phong nhẹ nhàng lách tới cửa lớn. Cửa vừa hé liền dùng một chiêu jujutsu điển hình, chụp tay quật ngã đối phương, tên kia thậm chí còn không kịp mở mồm kêu một tiếng.

Phủi phủi tay đứng dậy, Lăng Phong đạm bạc nói:

- Ở Võ phường, điều đầu tiên chính là học cảnh giác. Đấy xem xem, giống như thế này. Ngay cả về đến nhà mình cũng không được phép lơ đãng.

- Thực ra...

- Ài, người đừng vội nản, chỉ cần thể hiện năng lực đúng nơi đúng lúc một chút, không lo không được cấp trên đề bạt.

- Nhưng mà...

- Nghe ta nói hết đã, phải chịu khó với công việc được giao, thăng tiến là phải từ thấp lên cao mới vững được.

Lăng Phong thao thao bất tuyệt, sau cùng cảm giác miệng hơi khô mới nói:

- Rồi, nói đi. Làm sao vậy?

Hoa An mặt mày đen thui, chỉ tên đang nằm dưới đất nhăn nhó nói:

- Hắn... cũng ở phòng này.

Lăng Phong choáng váng, vội vã huýt sáo cười khan gờ gạc:

- Không trách lại tự nhiên như vậy, haha... khục khục... Chủ nhà, haha, thông cảm, đứng dậy đứng dậy. Vừa rồi ta chỉ lấy ví dụ thôi. Là diễn tập, đúng đúng, diễn tập...

Lão Bát dưới đất lúc này mới thoát khỏi thế khóa, chạt vật bò dậy.

Hoa An vội nhắc:

- Lão Bát, hân là người mình.

Vừa nghe hai chữ "người mình", lão Bát bỗng đột ngột nằm xuống lăn lộn qua lại, mở mồm la lớn:

- Đau quá, đau quá... Ta đột nhiên thấy hồn lìa khỏi xác, coi bộ sắp chết rồi...

- Người bị điên sao?

Lăng Phong vội vàng chụp miệng đối phương.

Lão Bát lúc này mới bực dọc nói:

- Ông không điên mới lạ đó. Giả danh giúp người rồi khổ, m* nó toàn là cao thủ đuổi theo. Vừa về đến nhà còn bị quật ngã...

Lăng Phong trợn mắt:

- Ra là người?

- Đúng, là ta. Mau đền bù phí tổn tinh thần.

- Bao nhiêu?

- Không nhiều, trăm lượng là đủ rồi.

- Vĩ~, người đừng làm mật thám nữa, chuyển sang ăn cướp đi. Một lượng thôi...

- Thành giao.

Lăng Phong ngã chổng vó.

Hoa An vội cười:

- Lão Bát người phải vui mới phải. Người xuất thân giang hồ, không phải không biết Cái bang đều là cao thủ về thân pháp. Người thoát khỏi chúng chẳng phải người còn cao tay hơn?

- Tính lão Hoa nói lọt tai. Hừ.

Hoa An vội giới thiệu:

- Hẩn tên Vương Bát, rất giỏi ẩn mình.

Lão Bát nhìn Lăng Phong hừ lạnh. Lần thứ hai lồm cồm bò dậy, miệng chửi thề gì đó đi ra một góc.

"Vương bát đàn? Tên cũng quá hợp đi."

Lăng Phong không khỏi dở khóc dở cười với tính khí của người này.

Hoa An bỗng nhíu mày:

- Có điều, đêm nay người đi đoạt đồ không thông báo cho chúng ta một tiếng, cùng nhau phối hợp hành động? Còn may có lão Bát biết.

Lăng Phong không khỏi chột dạ, nhìn Vương Bát:

- Người làm sao biết?

- Đại Tiểu nói cho ta.

- Ra vậy.

Lăng Phong xem như hiểu, nhưng lại không hiểu hỏi:

- Thế vì sao không gặp ta sớm chút? Để đến hôm nay mới thành linh xuất hiện.

Vương Bát thò đầu hỏi ngược lại:

- Nhưng người giống như cũng không muốn gặp thì phải đi?

- Ờ, khụ khụ. Giấu mình, là giấu mình.

Hoa An cười khố nói tiếp:

- Vì chúng ta không chắc người có tính toán gì, cho nên không lỗ mãng. Thực ra, bên cạnh người cũng có người của chúng ta rồi, hình như người không biết?

"Gì?"

Lăng Phong vờ gượng gạo:

- Ờ, ta cũng... đoán sơ sơ.

Cùng khách điểm với hãn chính là Nam phủ Thành Bích phu nhân, còn có Lâm Hàm Uẩn 8 phần thuộc Thiên Sách phủ. Ba bên thì thoảng còn trò chuyện trêu đùa lẫn nhau, nếu đám Hoa An đã bí mật theo dõi, không nghi ngờ Lăng Phong gián điệp hai mang mới là lạ.

Có điều, Hoa An nói có mật thám đã ở cạnh Lăng Phong ngay từ đầu?

Là ai đây?

Chỉ nghe Hoa An nói:

- Xem ra người không biết, mật thám Hà Đông hiện tại chia làm hai nhóm nhiệm vụ độc lập... Người cũng biết, không cùng nhiệm vụ không thể

tùy tiện gặp mặt. Nhóm chúng ta theo dõi sứ đoàn, còn nhóm kia điều tra một vụ hạ độc.

"Ý, hình như không đúng." Lăng Phong thở ra, có lẽ Hoa An đang nhắc đến nhóm Chu Kinh.

Nghe Hoa An nhắc đến chữ "độc" vô cùng miễn cảm, Lăng Phong không khỏi hiếu kỳ:

- Hạ độc?

Hoa An gật gật đầu:

- Tướng quân Bình Định Lưu Quang Thế bị trúng độc, triệu chứng đều y hệt Dương Diên Chiêu năm xưa...

- Dương Diên Chiêu không phải bị ma nữ ám sát sao?

- Đó là dân chúng không biết đồn lung tung như thế mà thôi. Mặc dù quả thật có ma nữ gì đó xuất hiện, nhưng lúc đó Dương Diên Chiêu không hề hấn gì.

Lăng Phong bỗng nghĩ đến điều gì.

Dương gia, Lưu Quang Thế, ... đều là dòng dõi đại tướng. Mà Lâm gia gia hấn cũng là đại tướng...

- Có biết độc kia là gì?

- Điều này ta không biết, vì là nhiệm vụ của nhóm khác.

Hoa An có vẻ không muốn nhắc đến nhóm còn lại, lại nói:

- Mà vì sao người không để lại ký hiệu liên lạc gì vậy?

- Ờ, vì ta hơi quá tự tin, không nghĩ nhiều cao thủ như vậy.

Hoa An gật gật đầu, dờ bở nghi ngờ. Gã vạn lần cũng không nghĩ đến, Lăng Phong muốn lấy làm của riêng.

Lăng Phong vờ vuốt cằm, nói:

- Có điều ta vẫn không hiểu, cấp trên vì sao muốn cướp lại cái hộp kia?

Hoa An kỳ quái hỏi:

- Người không biết?

- Hề hề, ta là người theo chủ nghĩa hành động.

Hoa An không hiểu "chủ nghĩa hành động" là cái quái thai gì, nói:

- Chiếc hộp đó có liên quan đến Vệ Thần phi.

- Vệ Thần phi?

Chuyện Vệ phi Lăng Phong chỉ nghe phong phanh.

- Chờ chút, nếu liên quan đến Vệ Thần phi, thì cũng là tranh đấu trong Hoàng cung, vì sao lôi kéo cả võ lâm lẫn người Kim vào cuộc?

- Điều này ta không rõ. Dù sao cùng một chuyện không thiếu tam sao thất bản. Ở trong tay chúng ta dính dáng đến Vệ phi. Trong tay người khác lại thành bí mật Đại Tổng cũng không chừng.

Lăng Phong gật đầu tán đồng. Cái hộp này lúc thì tàng bảo đồ, lúc thì bí kíp, lúc thì kinh thư, Lăng Phong nghe đến hỗn loạn.

Hoa An xem ra lâu nay không được tán phét, không chờ Lăng Phong hỏi đã nói:

- Thế nhưng võ lâm nhúng tay thì có thể lý giải. Nghe nói Vệ Thần phi xuất thân là đệ tử môn phái Tây Vực. Quan Gia lúc còn chưa lên ngôi, tuổi

trẻ phong lưu, trong lúc ngao du thiên hạ mà gặp gỡ Vệ cô nương thanh thuần xinh đẹp, nhất kiến chung tình, đem luôn về cung âu yếm. Chắc chắc...

- Hoa ca, nói vào trọng điểm giùm...

- Khụ, đồn thổi nói Vệ phi chính là nội gian của Tây Vực, chủ ý quyền rũ Quan Gia. Vào cung xong lợi dụng quyền lực trong tay, âm thầm thu thập bảo đồ kho báu khắp nơi, muốn tiếp tay cho phản loạn. Có lẽ chính vì chuyện này mà Vệ phi bị phế.

Hoa An nói đến đây vờn vai ngáp một cái, nói:

- Nhưng cũng có thể tất cả đều do phe đối nghịch với Vệ phi thù ghét nên. Mà kệ đi, mấy chuyện này đều sẽ có người đi quản. Nhiệm vụ của chúng ta là đoạt lại đồ nộp lên trên mà thôi. Chờ trời sáng sẽ có người đến bàn giao, người cứ yên tâm nghỉ ngơi.

- Bàn giao?

"Đồ ông khổ công cướp được, bàn là bàn thế nào nha?"

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 302

Người Mà Là Mật Thám?

Lăng Phong lăn qua lăn lại không ngủ được.

Hắn tuy tin tưởng Hoa An Vương Bát là người của Mật Thám ty, nhưng lại đang đấu tranh tư tưởng một vấn đề khác.

Hắn không muốn bàn giao bảo hạp.

Nói trắng ra là, Phong ca nổi lòng tham.

Dù sao, Lăng Phong chưa bao giờ nhận mình là chính nhân quân tử, càng không trung quân ái quốc. Hắn sẽ không vì nhiệm vụ mà hy sinh, càng sẽ không vì nhiệm vụ mà phục tùng. Lăng Phong ngay từ đầu xác định, làm mật thám là vì tiền, tiếp đó là vì tin tức bí ẩn trong thiên hạ, chứ không phải vì triều đình hay Hoàng đế.

Mà đã vì tiền, thì kia là mảnh tàng bảo đồ nha, rất có sức hút đó.

"Hay là ôm đồ bỏ trốn?"

Hoa An và Vương Bát, tuy có chút bản lĩnh thám thính, nhưng võ công không đáng bao nhiêu. Lăng Phong muốn âm thầm bỏ đi hoàn toàn không sợ đối phương đuổi được.

Nhưng làm vậy đồng nghĩa chính thức quay lưng với Mật Thám ty, tự đẩy mình vào thế cùng đường. Lúc đó, hắn sang Hà Bắc sẽ bị Triệu Hanh

truy sát, chạy sang Kim coi bộ cũng bị Thiên Nhân giáo tìm giết, trở về Tống cũng khó có thể an ổn.

Đêm nay đụng đủ loại thế lực, đã từng nghĩ đến khả năng bản thân sẽ thành ve sầu, để kẻ khác làm chim sẻ đứng sau hưởng lợi. Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, Lăng Phong vụn vụn không nghĩ đến, con chim sẻ kia lại chính là Mật Thám ty.

Nếu đối phương là Toàn Chân, là Thiên Nhân, thậm chí Thiên hạ đệ nhất bang Cái bang, cho dù đệ tử khắp nơi trong thiên hạ, Lăng Phong vẫn có thể làm liều đối nghịch.

Nhưng đây là Mật Thám ty, bản chất hoàn toàn bất đồng. Mật Thám ty vừa là FBI, vừa là CIA, vừa thu thập tình báo như NSA. Con chim sẻ này, khác hẳn những con chim khác.

Đừng tưởng cứ võ công cao thì sẽ tự do tự tại, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm. Thử nghĩ đi đến đâu cũng có đầy những tên "gỗ mỏ cầm canh" như Hoa An ẩn mình để mắt, nhả một tiếng sẽ có quan binh tìm đến, Lăng Phong có là đệ nhất cao thủ cũng thấy khó chịu, huống hồ hẳn không phải.

"Giết hai người này rồi bỏ trốn?"

Cũng không ổn, chẳng phải nói sớm mai sẽ có người tiếp ứng sao? Nói vậy muốn giết phải giết hết một lúc. Lăng Phong lâu nay cũng chưa giết oan ai bao giờ, hẳn không tâm ngoan thủ lạt đến vậy. Hơn nữa, mặc dù Hoa An không nói, nhưng Lăng Phong đoán ở đây không chỉ có Hoa An và Vương Bát là mật thám, không loại trừ đám tiểu nhị ngoài kia toàn bộ đều là mật thám.

Hay học theo các anh hùng xuyên không khác, cướp đồ xong lên núi làm luôn sơn tặc, tiện thể dựng cờ tạo phản? Lúc đó mặc kệ cái gì mật thám

theo đuôi, Phong ca chấp tất. Chỉ là, ngay cả cờ màu gì Lăng Phong còn chưa bao giờ nghĩ đến.

Trọng yếu nhất, trong cái hộp này có cái gì còn không chắc, tự nhiên nghĩ đến phong hiểm làm gì chứ?

Lăng Phong không nhìn được lòng hiếu kỳ.

"Mất công mấy tháng ở Thái Nguyên, ông mở ra xem trước. Xem chút thôi, không chết được đi."

Nghe nói là đồ của Vệ Thần phi? Rút cục bên trong ngoài mảnh bảo đồ còn gì không? Đừng nói là một bộ đồ lót hàng hiệu đi, lúc đó Phong ca sẽ chân chính tạo phản.

...

Lăng Phong âm thầm lách ra ngoài, chọn lấy một chỗ kín đáo, từ từ rút hộp bạc ra. Từ đầu cướp xong chỉ lo chạy, cũng chưa kịp xem qua.

Quanh hộp bị niêm phong bằng một mảnh giấy, trên đó ghi nguệch ngoạc gì đó, trời quá tối không thể nhìn rõ.

Lăng Phong là người có nguyên tắc, xài cái gì cũng phải xem hướng dẫn sử dụng cho cẩn thận.

Hắn len lén thò đầu ra ngoài, mượn ánh trăng đọc cho bằng được dòng chữ kia.

Chỉ thấy trên đó ghi:

"Kẻ nào mở cái hộp này ra cả nhà chết thảm."

"Vl~" Lăng Phong suýt nữa chúi đầu xuống đất.

Nhưng vấn đề không chỉ ở đó.

Chiếc hộp này kích cỡ chỉ lớn hơn bàn tay người một chút. Tuy bề ngoài được mạ bạc hút mắt, nhưng không chút hoa văn hình thù nào.

Điều đặc biệt, không hề có khóa.

Thậm chí, không thấy bất kỳ cái khe nào, không thể phân biệt được đâu là nắp, đâu là thân. Trên dưới trái phải trước sau, 6 mặt đều bằng phẳng như nhau. Lăng Phong nhìn tới nhìn lui còn tưởng đang cầm một khối đá trong tay. Nếu không phải hẳn luôn mang trong người, đi vệ sinh cũng chưa từng bỏ ra ngoài, có khi còn đổ cho bị ai đánh tráo.

"Cái hộp này, mở kiểu gì?"

Lăng Phong vò đầu bứt tai.

Hắn thử đủ kiểu, hết chém đến chưởng, chỉ thiếu đem thuốc nổ tới phá.

Sau cùng, nghĩ đến Bát Mỹ Đồ lần trước, Lăng Phong liền thi triển thần lực.

Quả nhiên, khi thần lực vừa bao lấy chiếc hộp nọ, dị biến liền phát sinh.

"Phùng"

Lăng Phong như bị ai đó gõ vào đầu, trước mắt hoa lên, cả người đột nhiên muốn bay.

Lăng Phong thấy mình lạc vào một không gian kỳ quái, không trên không dưới, ánh sáng màu trắng nhu hòa bao phủ không gian, nhưng không rõ từ đâu mà có.

Trước mắt hắn là muôn vàn những mảnh vỡ lớn nhỏ đủ hình thù kích cỡ đang xoay tròn, trải dài đến vô tận. Trên những mảnh vỡ như thủy tinh kia

là những hình ảnh chuyển động liên hồi. Giống như mỗi mảnh vỡ là một thước phim ngắn.

Cảnh tượng này, dường như hằn từng gập qua.

"Đúng rồi. Tâm cảnh?"

Lần trọng thương ở Triều gia trang, Lăng Phong từng rơi vào tâm cảnh của chính mình. Ở đó hắn cũng bắt gặp những mảnh vỡ ký ức như thế này, sau đó còn đấu với một tia thần thức của Cố lão.

Chỉ là tình huống lần này khá bất đồng. Những mảnh vỡ trước mắt, Lăng Phong hoàn toàn xa lạ.

Tâm cảnh vì sao lại kích hoạt?

Theo Lăng Phong nhớ, chỉ khi có thần lực cực mạnh đột nhập, tâm cảnh mới hiện ra chống đỡ...

"Của ai?"

Bỗng hắn nhìn thấy một mảnh vỡ ở phía góc trái, trên đó có cảnh lễ nghi vô cùng hoành tráng, dường như là cảnh trong Hoàng cung.

"Vệ Thần phi?"

Chờ chút, chẳng phải thần lực phải có thực thân đâu đó sao? Bà ta đâu có ở đây?

Không gian bỗng nhiên "lạo xạo", mọi thứ có xu hướng méo mó gầy khúch, xem chừng tất cả sắp đổ vỡ.

Lăng Phong biết mình không còn thời gian, hắn vội nhìn lấy vài hình ảnh. Tuy hắn không rõ nội dung ý nghĩa của chúng, nhưng vẫn cố nhớ hết vào trong đầu, không chừng sau này sẽ có ích.

Lăng Phong cứ mơ màng như vậy một lúc. Khi hắn thanh tỉnh lại, không khỏi rùng mình sợ hãi.

Vừa rồi rơi vào mộng cảnh, thân thể hoàn toàn vô thức. Nếu có ai đó phát hiện làm gì đó với thân thể thực của hắn, Lăng Phong hoàn toàn không biết gì cả. Hơn nữa, vừa rồi không hề phân biệt được thời gian dài hay ngắn, chỉ e trời đã sáng.

"Phù, vẫn đang tối đen."

Lăng Phong thở dài nhẹ nhõm. Dường như thời gian vẫn chưa trôi qua bao lâu.

Dù sao cũng không giải thích trọn vẹn được chuyện vừa rồi, Lăng Phong đành bỏ qua.

Hắn nhìn lại, đã thấy chiếc hộp bạc trước mắt mở ra từ lúc nào. Bên trong có vài thứ trang sức, và một tờ giấy ố vàng cuộn tròn.

"Đây rồi." Lăng Phong suýt nữa cười thành tiếng.

Khi hắn vừa cầm tờ giấy ra ngoài...

"Cộp"

Chiếc hộp đột ngột đóng lại. Khe hở giữa nắp hộp và thân hộp tự động liền với nhau, không để lại chút vết tích nào.

Đây là loại hộp thần kỳ gì? Lăng Phong hoàn toàn không nghĩ mấy thứ đồ chơi này còn có ở thời cổ đại, cứ tưởng chỉ có trong phim khoa học viễn tưởng.

Lăng Phong chừng hửng dừng cười, mồm mép cứng đờ, vội vàng thi triển thần lực.

Đáng tiếc, chiếc hộp kia chân chính thành cục đá, không có chút phản ứng nào nữa.

Chỗ trang sức kia, được cất giấu trong cái hộp kỳ bí như vậy, liệu có ý nghĩa gì khác hay không?

...

Trời tờ mờ sáng.

Đêm qua Thái Nguyên có thời sự nóng hổi.

Sứ đoàn ngoại giao Kim Quốc bị thế lực phản động Tổng quốc phá rối, nhân dân kinh hãi. May mắn là trưởng đoàn ngoại giao Kim quốc không bị thương. Sáng sớm hôm nay, đích thân Tấn Vương Triệu Đán cùng Điện tiền Thái úy Cao Cầu đã đến tận khách lâu gặp mặt xoa dịu. Người phát ngôn Tổng quốc cho biết, trong thời gian ngắn nhất sẽ truy bắt hung thủ quy án.

Yên Vũ lâu.

"Cộc cộc"

- Là ai nha? Mới sáng sớm còn chưa đến giờ mở cửa đâu...

Tiểu nhị mở cửa thò đầu nhìn ra, vừa ngáp vừa nói.

Chỉ thấy một thanh niên áo quần trắng toát đang cười đều, sau lưng mấy người đều bộ dáng hồ báo cáo chồn lai lịch bất thiện.

Làm công cho tửu lâu số một số hai Thái Nguyên, tên tiểu nhị đã quá quen với đủ loại người, cũng không tỏ ra kinh cụ là bao, vênh mặt nói:

- Bốn lâu còn đang chuẩn bị bàn ghế, vẫn chưa đến giờ đẹp. Khách quan chờ một lát lại quay lại...

Nói rồi cũng không chờ phản hồi, với tay khép cửa.

Thái độ với khách như vậy, cũng chỉ có Yên Vũ lâu dám làm ra.

"Soạt"

Một cái quạt không biết từ đâu thò vào chặn ngay giữa hai cửa.

- Từ từ, ta thấy chỗ này âm khí mù mịt, không biết quý lâu có muốn xem phong thủy không?

Tiểu nhị khó chịu:

- Người bị điên? Sáng sớm đến tửu lâu không ăn uống thì thôi, còn đòi xem phong thủy? Mau lượn, người mới là âm khí ám chúng ta đó...

- Hề hề hề.

Hoa An nghe có động tĩnh bên ngoài, cất tiếng hỏi:

- Tiểu Bao, ai vậy?

- Thầy phong thủy, nói cái gì âm khí khắp nơi. Xúi quẩy.

Hoa An hắng giọng:

- Vậy thì đúng rồi, là ta mời đến. Cứ cho bọn họ vào đi.

Tiểu Bao không tình nguyện mở cửa lớn, miệng vẫn lầm bầm chửi thầm. Đám người này còn nói cái gì thầy phong thủy, ngay cả tay áo cũng xắn hết lên, bộ dạng rõ ràng đầu trộm đuôi cướp.

- Đạo trưởng, mời vào...

Hoa An hồ hởi, rồi lại lên mặt:

- Người, người nữa. Làm nhanh, đợi Đại tiểu thư đến còn chưa sạch, lại "tái cơ cấu nhân sự gì" đó, các người đi chùi nhà xí cũng đừng trách ta.

Hoa An phân phó vài câu rồi dẫn đám thầy phong thủy vòng ra dãy nhà sau.

Đám tiểu nhị vâng dạ cúi mũi lau bàn ghế, trong bụng rất không phục, chẳng phải Hoa An cũng nhờ tiểu thư cơ cấu mà thành trưởng phòng sao? Bọn chúng còn hy vọng tiểu thư "tái cơ cấu" mới đúng.

- Đạo trưởng, không biết ngài thấy phong thủy chỗ này thế nào?

Thầy phong thủy vờ vuốt râu, nói một câu chẳng hề liên quan:

- Tệ hại. Đêm qua bốn tiên mệt bỏ hơi tai, rút cục bị người khác đoạt mất bảo vật.

- Đạo trưởng đừng lo, bảo vật đã về tay ta.

-Ồ?

Hai người ghé tai nói nhỏ gì đó, thầy phong thủy nghe xong liền phẩy quạt nhứu mày.

Đến trước cửa phòng, Hoa An gõ gõ nhẹ nói:

- Chủ sự, người đến rồi.

Lăng Phong đêm qua ngủ không đủ. Hắn đang sừng sốt, giọng nói bên ngoài hắn dùng thần lực cũng nghe thấy, thậm chí còn thấy quen tai.

Hắn cầm theo tách trà nóng mở cửa nhìn ra.

Vừa nhìn thấy bộ dáng mấy người kia, hai mắt liền mở to như hai quả trứng gà, nhin không nổi phun toàn bộ trà trong miệng ra ngoài.

Có lẽ được Hoa An ngăm đánh mắt thông báo, đối phương cũng đồng thời nhìn về phía Lăng Phong, thái độ cũng không khác Lăng Phong là bao, trợn mắt há mồm.

- Phùù. Người... mà là mật thám?

- Người... mà là chủ sự?

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 303

Tổ Chất Mật Thám

Hậu viện.

Lăng Phong lâu nay vẫn nghĩ, làm "điệp viên 007" thì chí ít cũng phải có văn hóa có tổ chất như hãn mới được, chẳng ngờ...

Liếc nhìn mấy kẻ mới đến, Lăng Phong không khỏi khều khều Hoa An:

- Này, người chắc chắn không nhầm lẫn gì chứ?
- Đương nhiên. Nếu ta không nhầm, các người còn quen biết nhau.
- Chính vì quen biết nên ta mới nghi ngờ đó...

Lăng Phong giọng mũi lằm bằm.

Đám "nằm vùng" Hoa An dẫn tới Lăng Phong còn tưởng thần thánh phương nào. Hoàn toàn không thể ngờ đến lại chính là... Ngũ Thử.

Chẳng qua không thể không nói, đám này làm mật thám ở ngay cạnh bấy lâu mà Lăng Phong hoàn toàn không phát hiện, kể ra khả năng nghiệp vụ cũng không tệ.

"Thầy phong thủy" Bạch Ngọc Đường thông thả ngồi xuống ghế, một tay tự rót trà lạnh nhạt nói:

- Ài, nếu biết người chính là Chủ sự lần này, bọn ta cũng không mất công bày vẽ kế hoạch dẫn dụ lắm như vậy. Thật là mất công...

Lăng Phong quay người khinh bỉ:

- Bốc phét, nếu biết trước ta là chủ sự, Ngũ Thử các người không tránh xa mới là lạ đó.

Bạch Ngọc Đường nhìn Lăng Phong cười thâm ý, rồi lại nghiêm nghị nói nhỏ:

- "Chủ sự đại nhân", đồ vật trong tay chúng ta rồi, lấy ra xem chút cái nhĩ?

Lăng Phong tỉnh như sáo:

- Đồ gì ở trong tay ta?

- Đem qua người chộp đồ vật rồi bỏ chạy, báo hại anh em chúng ta phải khổ công đoạn hậu giúp, giờ muốn nuốt một mình sao?

- Cái hộp đó to bằng cả bàn tay, đương nhiên ta không điên đi nuốt...

Hoa An nghe thấp thoáng hai vị đại thần cứ đòi "nuốt này nuốt nọ", phát hoảng chen ngang:

- Từ từ, ai cũng không được nuốt. Đây là nhiệm vụ, lấy được phải giao cho Tổng bộ ngay...

Bạch Ngọc Đường không cho là đúng nói:

- Lão Hoa, xem một chút thì đã làm sao chứ? Ở đây chỉ có 5 huynh đệ bọn ta, có người và Vương Bát, có thêm Lăng Chủ sự, tính ra cũng chỉ 8 người biết thôi...

"Đến 8 người còn ít?" Hoa An trợn mắt.

Bạch Ngọc Đường vỗ quạt cái "soạt", nhìn Lăng Phong tỏ vẻ nghi ngờ:

- Mà chờ chút, Bạch gia dám cá người đã xem rồi.

Lăng Phong không khỏi chột dạ, tên này mũi như mũi chuột, thính như vậy?

Phong ca không chỉ xem, còn tiện tay nhón một nửa. Nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng:

- Lão Bạch, tôn trọng bốn quan chút đi. Ở đây có lão Hoa làm chứng, cả đêm ta không hề sờ đến nó.

- Chủ sự, từ hôm qua tới giờ ta còn chưa thấy cái hộp đó hình thù ra sao cả?

Hoa An gãi đầu, đêm qua hấn ngủ say như chết, nào có biết gì.

- Vậy thì đúng rồi, như vậy chứng minh ta không có lấy ra.

- Ờ... phải không?

Hoa An ngơ ngác, làm sao cứ thấy có điểm không đúng.

Lăng Phong cười cười. Dù sao hấn cũng đã rút ruột xong xuôi, cũng hết mặt mà với cái hộp kia, ba hoa nốt vài câu rút cục cũng lấy ra.

"Cộp"

Vật vừa đặt lên bàn, cả đám Ngũ Thử Vương Bát đều chụm cả lại bàn tán.

- Ủa, kỳ quái, mở kiểu gì?

- Có gì khó, để Lôi gia cho một quả Lưu Tinh châu là xong thôi...

- Lão Lăng, không phải người đã đánh tráo nó rồi đó chứ?

Lăng Phong xòe tay, một bộ "ông đây thềm vào".

Bạch Ngọc Đường lắc đầu:

- Không, đúng là nó rồi, sáu mặt như nhau...

Hoa An không hứng thú lắm với việc mở ra, chỉ nhìn sắc trời rồi nói:

- Đúng thì tốt. Cũng sắp đến giờ rồi, chúng ta phải đến điểm hẹn bàn giao. Lần này thành công coi như lập được công lớn.

Hoa An lấy một cái bọc nhỏ gói cái hộp lại. Đám Bạch Ngọc Đường tuy tiếc nuối nhưng cũng không thể làm gì.

Gói gém xong, Hoa An nghĩ đến gì đó, thần sắc vội vã nói:

- Phiền mấy vị cao thủ hộ tống một chút được chứ? Mặc dù theo quy tắc là không được, nhưng dù sao đây lâu lắm mới có nhiệm vụ quan trọng.

- Không thành vấn đề.

...

Nửa canh giờ sau.

Mấy người Lăng Phong lách vào một ngõ hẹp, âm thầm quan sát Hoa An đang trò chuyện cùng một trung niên ở phía xa, có lẽ cũng là mật thám.

Bạch Ngọc Đường có vẻ không nhận được, ghé tai nói nhỏ:

- Nhìn bộ dáng người thoải mái như vậy. Nói thật đi, người xem rồi đúng không?

Lăng Phong thờ ơ:

- Người cũng thấy, cái hộp đó sáu mặt như nhau, căn bản không thể mở.

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm, bán tín bán nghi lẩm bẩm:

"Hừ, mở được Bát Mỹ đồ, không có lý nào không mở được nó chứ? Nhất định có trá."

Lăng Phong bằng thần lực lờ mờ nghe thấy câu kia, không khỏi thấy kỳ quái. Bát Mỹ Đồ và bảo hạp có liên quan đến nhau sao? Chẳng phải một cái là di vật thời Minh, một cái là của Vệ Thần phi?

Nghĩ vậy liền vờ hỏi dò:

- Cái Bát Mỹ Đồ kia, xem ra nhà người giầu Tống bộ làm ăn riêng đúng không?

Bạch Ngọc Đường bị chọc trúng tim đen, đỏ mặt cười gượng:

- Hề hề, đợt đó anh em có chút ngứa nghề ấy mà. Mà, bây giờ tranh cũng đâu có trong tay ta, không thể truy cứu...

Kỳ thực, nếu biết Lăng Phong cũng là mật thám, Bạch Ngọc Đường sẽ không dại mà đưa Bát Mỹ đồ ra. Bát Mỹ Đồ là vật của Vương gia, Bạch gia làm nhân viên tình báo lại đi chôm đồ của thành viên Bộ Chính trị, để lộ là xong phim ngay. Còn may là rơi vào tay Phong ca cá mè một lứa, nếu là Hoa An, Bạch Ngọc Đường có lẽ đã bị lôi về Trường An chịu án.

- Người cũng đừng tưởng ta không biết Bát Mỹ Đồ là gì. Cẩm Mao Thử ta vì nó lăn lộn suốt 5 năm, biết thừa đó là bản đồ bát mạch kỳ kinh. Mặc dù nói đã thông đủ 8 mạch là tuyệt học các đại môn phái mới có, nhưng chợ đen ngay cả Hàng Long Chưởng của Cái bang còn bán, nói gì bát mạch đồ chứ. Ta chẳng qua...

Lăng Phong chen miệng cười nhạo:

- Chẳng qua không phải cái nào cũng chính xác như Bát Mỹ đồ đúng không?

Bạch Ngọc Đường cười gương:

- Ài, Bát Mỹ đồ đó, phải người có cơ duyên mới đọc được.

"Xem ra đang nói đến thần lực đi?"

Bạch Ngọc Đường đưa mắt dò xét ý tứ của Lăng Phong, có lẽ đoán ra Lăng Phong đang nghĩ gì, gã lập tức phủ nhận:

- Chỉ có thần lực không không đủ.

- Ồ?

Lăng Phong lúc này mới nghiêm túc.

- Bốn Thử vì muốn mở Bát Mỹ Đồ ra, từng dạo khắp thiên hạ, cũng học được một ít da lông thần pháp, nhưng căn bản không có nửa điểm tác dụng. Sau cùng gặp được một vị cao nhân trên Hoa Sơn, người đó nói không chỉ cần thần lực, còn phải có duyên, bằng không ông ta cũng đã ra tay cướp.

Lăng Phong trầm ngâm, thực ra Cố lão từng nói đến chuyện này, nó liên quan đến tướng hồn.

Bạch Ngọc Đường lại nói:

- Trở lại chuyện cũ. Người là chủ sự chắc đã biết, trong đó là mảnh tàng bảo đồ. Nhưng ta lại có thể chắc chắn, người không biết nó nhiều bằng bốn Thử.

- So what?

Lăng Phong xòe tay.

Thấy không kích được Lăng Phong, mà Hoa An bên kia đã sắp giao hàng, Bạch Ngọc Đường đành nói gấp:

- Cái kho báu Chu Công này, võ lâm đã lùng sục mấy trăm năm nay. Thậm chí còn có hần lời sấm, ai có nó sẽ thống nhất thiên hạ gì đó...

...

Lăng mộ Hoàng thất nhà Minh thực ra không quá bí ẩn. Thư khố Mật Thám ty đều lưu giữ nhiều tài liệu liên quan, Lăng Phong từng đọc qua.

Chu Lệ và Chu Xán xây dựng triều Minh. Nhưng Chu Lệ vì lý do nào đó, không hề phục anh trai, chờ Chu Xán vừa chết thì ngay lập tức cướp ngôi, tâm ý muốn làm khai quốc Hoàng đế.

Để thực hiện điều này, sau khi lên ngôi Chu Lệ ngoài việc cải tổ toàn bộ, ông ta thậm chí xây lại kinh đô.

Lên ngôi vài năm, Chu Lệ chọn nơi có long mạch tốt để xây lăng mộ cho mình, hy vọng triều đại kéo dài mãi mãi. Kể từ đó về sau, tận khi nhà Minh diệt vong, các đời Hoàng đế triều Minh cứ nối tiếp xây lăng vào quanh vị trí này, tạo thành quần thể “Thập Tam Lăng”.

Vị trí các lăng trong Thập Tam lăng đều được ghi chép lại. Bởi vậy ngay khi nhà Minh sụp đổ, khu lăng tẩm này nhanh chóng bị quấy rối, lần lượt qua tay Ngũ Đại rồi đến nhà Liêu.

Trong số các lăng chưa bị động vào, giới đào mộ trộm thềm thường nhất hai cái, một là Hiến Lăng của Chu Xán, hai là Càn Lăng của Chu Lệ. Hai người là khai quốc Hoàng đế, kho báu chôn cất theo chắc chắn không thể định lượng.

Nói thêm, trước khi nhà Tống thống nhất Trung nguyên, 16 châu Yên Vân đã thuộc nhà Liêu, người Tống suốt bao năm cứ năm lần bảy lượt muốn đòi 16 châu này về, ngoài miệng lấy đủ loại lý do, thực chất có lẽ cũng vì chỗ Thập Tam lăng này.

Chu Lê chết sau Chu Xán hơn chục năm, hơn thế ông ta luôn muốn xóa bỏ hình ảnh của Chu Xán, bởi vậy lăng mộ của Chu Xán không hề có trong Thập Tam Lăng. Thậm chí 2 chữ "Hiển Lăng" cũng là do sử gia viết ra cho đủ danh sách, chữ cụ thể vị trí và mô tả thì hoàn toàn bị bỏ ngỏ.

Giới trộm mộ đồn nhau rằng, Hiển Lăng của Chu Xán không chỉ không nằm ở Thập Tam Lăng, mà còn ở một nơi biệt lập cách rất xa Yên Vân, thậm chí tận trong nội địa Trung nguyên. Trong đó bị nghi ngờ nhiều nhất là khu Sơn Đông, vì đó là quê hương ông ta.

...

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đã sắp khô cổ họng:

- Mấy năm nay tin đồn về mảnh tàng bảo đồ xuất hiện rất nhiều, chẳng qua hầu hết là giả, do chính Mật Thám ty bịa ra. Đại khái xem xem hiện tại ai mạnh ai yếu, ai liên minh với ai, có thể lực nào mới nổi hay không...

Lăng Phong chặn ngang:

- Cho nên người mới gia nhập Mật Thám ty?

Chẳng trách một tên chuyên trộm vật như Bạch Ngọc Đường lại thành mật thám. Hóa ra thằng nhãi này vờ "cải tà quy chính", lấy công làm tư.

Tính ra thì, Phong ca cũng có tâm này.

Bạch Ngọc Đường ho khan:

- Ờ... trọng yếu không phải ở đó. Trọng yếu là, mặc dù đa phần là tin giả, nhưng về cơ bản cái tấm bảo đồ kia là có thật.

- Bản đồ đường đến kho báu?

- Không phải "đến", mà là "trong". Một tấm địa đồ. Dù sao lăng mộ không có dễ vào như vậy. Nghe nói bên trong là trùng trùng chạp chạp, không có địa đồ hướng dẫn, cho dù biết rõ vị trí cứ thế đi bừa vào đều chết không toàn thây.

Lăng Phong vờ trầm tư hỏi:

- Nếu là địa đồ không phải đạo đồ, vậy cho dù có ghép xong lại chẳng biết nó nằm ở đâu, làm sao mà tìm?

- Cái này... ta đã nghĩ đến. Chỉ cần ghép xong, bằng vào trí thông minh của ta và người chẳng lẽ không đoán ra được? Biết đâu trong một mảnh nào đó ghi luôn địa điểm thì sao? Dù sao chỉ cần vài chữ là đã biết địa danh rồi.

"Vị lạc quan. Mà thôi... cũng được đi."

Lăng Phong há mồm, vốn hẳn đã có một vị trí, Vĩnh Lạc. Cho nên vụ kho báu này đúng là có không ít khả năng thành công.

Lăng Phong tiếp tục giả vờ câu tin:

- Có điều nếu nó có đến 9 tấm, cứ một tấm vài năm, vị chỉ những 30 năm, tính ra 50 tuổi mới gom đủ. Đánh được một tấm đã suýt chết rồi, ta nghĩ vẫn là nên an ổn làm đại hiệp phong lưu thì hơn.

- Cũng không nhất thiết phải tìm đủ. Chỉ cần tìm được tầm 3 4 mảnh, nhìn một cái rồi đoán tổng thể là được. Mà người nghĩ xem, vì sao đến người Kim cũng nhảy vào? Xem ra chúng cũng đã biết về cái kho báu này.

Vụ này toàn thể lực lớn tham gia, ta với người mà năng được, chẳng phải nâng cao địa vị bản thân lên sao?

Ngay lúc Lăng Phong định nói gì đó, bỗng...

"Soạt"

"Á"

Còn chưa kịp nói hết câu, đã bị cảnh tượng phía xa làm cho chấn động.

Chỉ thấy Hoa An cùng trung niên truyền tin kia, lúc này đều đã thân thể tím tái gục nửa người ra cửa sổ, đằng sau còn thấp thoáng bóng đen di động.

- Không xong, bị tập kích.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 304

Tân Bảng Hữu

Lăng Phong phóng tới hiện trường thì có vẻ đã muộn.

Bóng đen kia đã biến mất không dấu vết, ba người Lư Phương Từ Khánh Tường Bình đành chia nhau tản ra tìm kiếm, Lăng Phong Bạch Ngọc Đường và Lôi Trấn vội tiếp cận Hoa An đang hấp hối.

- Hoa An, nhận ra ai làm không?

- Chủ sự, huynh đệ... nhiệm vụ... ta không... người phải...

- Này, từ từ...

Lăng Phong hốt hoảng, phi thẳng nhanh như vậy?

Theo tình tiết thông thường, thì phải tay ôm ngực miệng rỉ máu, trăn trối một bài xấp xỉ 3 lít nước bọt, ngẫu nhiên để lộ ra vài âm mưu kinh thiên động địa mới chết được chứ?

Quan trọng là, sổ tiết kiệm gửi ở ngân hàng nào còn chưa có nói nha? Hơn nữa sao không gửi gắm vợ con, lại gửi gắm huynh đệ? Có điều nhìn tướng mạo Hoa An như vậy, vợ hẳn dù có chắc cũng là đại thẩm mặt rỗ nào đó, thôi bỏ đi thì hơn.

Hoa An chỉ kịp thều thào vài chữ rồi tắt thở. Hai con mắt của gã trước lúc chết cứ nhìn chăm chăm vào thắt lưng Lăng Phong, trong ánh mắt là

chút gì đó tiếc hận.

Lăng Phong đương nhiên gặp chuyện giết chóc không ít lần, nhưng đa phần đều đáng chết, hoặc không chút liên quan đến hắn.

Lăng Phong gặp Hoa An chưa đầy một ngày, cảm giác người này có chút thật thà, thậm chí ngốc nghếch. Bù lại cũng rất trung thành tận tụy, hoàn toàn trái ngược Lăng Phong. Hoa An cả đời phục vụ Mật Thám ty, ngay cả đến lúc chết điều đầu tiên muốn nói cũng là nhiệm vụ.

Kể ra một người vừa rồi còn cười nói với mình, giờ đã chết ngay trước mắt, nói thế nào cũng khó mà tiếp thu ngay được. Với người đến từ thiên đường văn minh mà nói, cứ cứ đánh đánh giết giết, mãi vẫn không quen. Sao tất cả không dắt nhau ra nhà hàng làm bữa cơm hữu nghị. Sau đó anh em dắt nhau đi karaoke mát-xa một chút, trên tinh thần hữu nghị hợp tác, có chuyện gì mà không bàn được đâu chứ?

Lăng Phong đưa tay vuốt đôi mắt trùng trùng của Hoa An, chỉ biết thở dài nói:

- Lão Hoa, yên tâm mà đi. Bọn ta sẽ lo hậu sự giúp người...

Bạch Ngọc Đường lại gần an ủi:

- Làm sao kích động như vậy? Làm nghề này là vậy, người không cần đau buồn...

- Ý ta là, hấp hối thì nói từ ngữ trọng điểm đi, bám sát keyword một chút. Nói toàn từ vô nghĩa... A, sao người vẫn không chịu nhắm mắt nha? Mau nhắm!

Bạch Ngọc Đường suýt chút úp sấp.

Nhìn xung quanh chốc lát. Đây là một căn nhà vô cùng tồi tàn, vị trí lại nằm trong con hẻm sâu, lúc này xung quanh hoàn toàn không có người qua lại. Bên trong mạng nhện giăng ở khắp nơi, nền đất phủ một lớp bụi dày, xem ra đã lâu không người đến. Nhìn những dấu vết trên mặt đất mà phán đoán, Lăng Phong phát hiện ngoài dấu chân Hoa An và người đưa tin nọ, hoàn toàn không có kẻ thứ ba. Kẻ địch ra tay bằng cách nào?

Ám khí? Hạ độc?

Bạch Ngọc Đường đã tiến vào trong, gã sẫm soi trên cổ Hoa An một lúc trầm ngâm nói:

- Đây là vết thương từ phi châm, nhìn dấu vết này chỉ e là danh gia làm ra...

Lăng Phong nhìn lại, lần này mới nhìn ra một cái chấm đỏ bé tẹo trên cổ Hoa An, vừa rồi không để ý. Bạch Ngọc Đường là cao thủ chơi ám khí, lại chuyên điểm huyết từ xa, xem ra cũng có chút kiến thức.

Lôi Trấn khoanh tay đứng ngoài cửa ra nhàn nhạt nói:

- Danh gia dùng châm? Không lẽ là tên kia?

- Tên nào?

- Đêm qua chúng ta cũng gặp hắn rồi đó thôi. Hắn ta dùng là thủ pháp của Thâm gia. Kẻ này khinh công không kém Từ Khánh, nhưng về thủ pháp ám khí thì còn lâu mới bằng ta.

Lôi Trấn cũng dân chơi ám khí, có điều gã khinh thường mấy thứ bé tẹo kia. Lôi gia cuồng "lực đạn", dân chơi hơn, đẳng cấp hơn.

Lăng Phong nhíu mày nhớ lại, đáng tiếc đêm qua quá hỗn loạn, vả lại nếu đã là người hắn không quen trừ phi đặt tên "oách xà lách" cỡ Trương

Quân Bảo, còn đâu hấn cũng sẽ không để tâm.

Bạch Ngọc Đường sờ sờ vết thương trên cổ Hoa An lần nữa rồi nói:

- Thậm chí đến giờ vẫn chưa xuất huyết, thật lợi hại. Thiên hạ dùng châm đến trình độ này, có lẽ nào thực sự là Thấm gia? Có điều Thấm gia ở Giang Nam, chạy đến Hà Đông làm gì?

Lôi Trấn không cho là đúng:

- Vậy thì có sao? Chẳng phải gia gia đây ở tận Giang Nam cũng đến rồi đó thôi? Cái đám Thấm gia đó, ta khinh.

Nghe giọng điệu của Lôi Trấn, xem ra Lôi Thấm hai nhà quan hệ cũng không tốt cho lắm.

Võ lâm có vài nhà chơi ám khí, Lôi gia chuyên phi đạn, Thấm gia chuyên phi châm, Đạo gia chuyên phi thăng. Riêng Đường môn là anh cả, thứ gì cũng sờ vào.

Lăng Phong đột ngột nhớ lại vài lời Hoa An trước khi đi, hỏi:

- Giờ làm gì tiếp? Mà ta nhớ lão Hoa nói sẽ giao cho một đám Chu Kinh nào đó, vừa rồi...

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu kỳ quái:

- Người không biết Chu Kinh?

- Làm gì nhìn ta như vậy? Bốn sứ là đặc phái viên từ kinh thành đến, nắm trong tay toàn là đại sự, ba cái tranh chấp lật vật của các người ta làm sao mà biết hết?

Bạch Ngọc Đường cũng không rảnh truy cứu, nói:

- Chu Kinh chính là Đô mật sứ ở đây.
- Nói vậy chẳng phải là quản lý của các người đó sao?
- Nếu người nghi ngờ, ta có thể nói không phải. Chu Kinh tuy đáng ghét một chút, nhưng rất trung thành...

Lăng Phong vuốt mũi.

Hắn chạy tới Thái Nguyên, thế nhưng bỏ qua luôn Đô mật sứ, có phải hay không sẽ gây hiềm khích? Kệ, hắn cũng không có dự định thăng tiến bản thân trong Mật Thám ty, dù sao chỉ đánh thuê kiếm cơm mà thôi.

Nói ra, cơ cấu của Mật Thám ty cũng khá phức tạp. Ví như Đô Mật sứ kinh thành Mã Đại và Tổ trưởng các tổ như Nguyệt Dung Thạch Sơn vậy, vai trò quyền hạn cứ chồng chéo lên nhau. Bình thường không phân biệt được ai cao hơn ai, chỉ khi có nhiệm vụ mới rõ ai sẽ quản ai mà thôi.

Bạch Ngọc Đường bồng khều khều Lăng Phong:

- Nay, hiện tại đã không còn ai nữa. Hỏi lần cuối, người có lấy được gì không?

- Làm gì căng thẳng như vậy?

Bạch Ngọc Đường liếc mắt:

- Coi như Bốn Thử bày giá gốc một phen. Ta đang giữ trong tay một mảnh khác, ta còn biết mảnh tiếp theo sẽ xuất hiện ở đâu nữa. Nếu người thực đã lấy được đồ bên trong thì... làm ăn không?

- Làm ăn gì?

- Người có thần lực, ta lại nắm tin tức bảo vật khắp thiên hạ. Chúng ta mà hợp tác vậy chẳng phải thiên hạ vô đối sao?

Lăng Phong chép miệng:

- Ta nói này lão Bạch, sao lúc nào cũng nghĩ đến chuyện ăn trộm vậy?

Bạch Ngọc Đường trợn mắt nói to:

- Đương nhiên, năm đó bốn soái ra đời, chữ đầu tiên nói ra chính là "trộm", không biết sao?

Lăng Phong bĩu môi chê cười.

- Bốn Thử lẫn lộn một thời gian, cũng có chút kinh nghiệm. Làm cái nghề lòng bảo vật này, cần nhất không phải bản lĩnh thông thiên triệt địa đâu, mà là "duyên phận". Từ khi gặp Phong lão huynh, ta liền nhận định, huynh chính là người có cái duyên phận đó. Kết hợp với cái duyên trời cho của ta mà nói...

- Khụ, đẹp đi.

Vừa nghe đến hai chữ "duyên phận", Lăng Phong liền nổi ga gà. Lão già điên chuyên môn dùng từ này.

Bạch Ngọc Đường đứng dậy phẩy phẩy quạt, một bộ mắt nhìn trời như muốn chờ đón tương lai tươi sáng nói:

- Bốn Thử linh cảm sắp tới các mảnh còn lại sẽ đồng loạt xuất hiện. Người không biết chứ, linh cảm của ta rất chuẩn đó. Bốn Thử có cảm giác, một thứ cảm giác rất kỳ diệu, giống như ông trời đã giao cho ta cái số mệnh này...

Lăng Phong che miệng ho bừa.

Bạch Ngọc Đường vội sửa lời:

- Lần này ta hoàn toàn thật tâm đó. Dù lần này có được bảo đồ hay không, làm bằng hữu. Chân chính bằng hữu, thế nào?

Lăng Phong vuốt mũi nheo mắt liếc Bạch Ngọc Đường. Nhìn gã một lúc trên dưới trái phải, nhìn đến mức Bạch Ngọc Đường nổi cả da gà lên.

Lăng Phong rõ ràng, thẳng nhãi này biết hẳn có thần lực kỳ quái liên quan đến bí mật nên mới bám lấy, trong khi Lăng Phong lại thiếu nhất là thông tin. Có điều, kết bạn thì cũng được thôi, miễn sao đừng có chơi xấu nhau.

Nhìn đến khi tên kia sắp chịu không nổi, Lăng Phong mới bật ra một từ:

- OK!

Chỉ một lát sau.

- Được rồi "tân bằng hữu". Vậy cái mảnh người cầm đầu, đưa ra ta xem thử.

- Không được.

- Làm sao? Để ta còn biết nó tròn méo ra sao nữa. Bằng không ta biết mình tìm cái gì đây?

- "Bằng hữu" đại nhân, người sao khôn quá vậy? Bát Mỹ đồ ta cũng đưa cho người rút cục mất trắng rồi. Cầm Mao Thử ta cũng không ngu lần hai.

- Chẳng phải có đèn bù rồi sao?

- Không tính, chuyện nào ra chuyện đó.

- Thế thì kết bằng hữu có ý nghĩa gì?

- Coi như... tượng trưng, đánh dấu đó hàng năm làm lễ kỷ niệm.

Đúng lúc này, có tiếng ai đó gọi:

- Lãng huynh đệ, người làm gì ở đây?

- Tiêu đại ca? Tần Quyền?

Chỉ thấy mấy người Tiêu Thiên Phóng Tần Quyền Lãng Hồ đều xuất hiện. Còn có hai mẹ con Văn Thành Bích cùng mấy người Đại Dao ở phía sau.

Văn Thành Bích vừa đến liền liếc mắt nhẹ nhàng nhìn Lãng Phong, ánh mắt như trách móc hẳn.

"Từ từ, ta làm gì sai? Hay là vụ nửa đêm quần đùi vào phòng Thanh Vân?"

- Thành Bích, nàng cũng đến sao? Dạo này trời lạnh, phải chú ý bảo dưỡng thân thể chứ?

Văn Thành Bích nhú đôi mi xinh đẹp, lời hẳn ý gì? Nàng cũng không phải tiểu thư đài các, bảo dưỡng thân thể gì chứ? Lời của Lãng Phong Thành Bích đã quá quen, dám chắc luôn có ngụ ý đen tối gì đó, chẳng qua nàng dù trưởng thành bao nhiêu cũng không cách nào nghĩ ra.

Sáng nay nghe Tiêu Thiên Phóng nói Lãng Phong đêm qua bị truy sát, làm nàng trong lòng không yên, bỏ cả ăn sáng chạy đi tìm. Vừa rồi nhìn thấy hẳn bình an vô sự, nàng mới an tâm phần nào.

Văn Thành Bích đưa tay che mũi ngăn bụi đất, rút cục nhẹ nhàng hỏi:

- Người không sao chứ?

Lãng Phong cười gật đầu, cảm giác thật ấm áp.

Tần Quyền nhìn hai cái xác trong nhà, chép miệng:

- Tứ ca, làm sao để đến nông nổi này? Bị phát hiện làm chuyện xấu ra tay giết người diệt khẩu à?

- Tào lao vớ vẩn, bọn ta đang điều tra án mạng.

- Haha, huynh đi điều tra?

Lăng Phong liếc mắt khinh bỉ:

- Người cười cái gì? Muốn hay không ta nói cho Thanh Vân biết chuyện tình của người và Lý Sư Sư?

- Khụ khụ...

Bạch Ngọc Đường đang sẫm soi vết thương hai mắt tỏa sáng đứng phắt dậy:

- Từ từ, cái kia Lý Sư Sư là vị nào Lý Sư Sư? Phải chăng... là vị tình nhân bí mật của Quan Gia? Tần huynh đệ, đúng là chân nhân bất lộ tướng. Không biết ta đã giới thiệu chưa nhỉ? Cầm Mao Thử ta cả đời làm trộm, tâm đắc nhất chính là "thâu hương" đó. Đồ của Quan Gia ta lấy không ít rồi, chỉ có...

Lăng Phong mặc kệ hai tên kia dan díu dặt nhau ra góc, hẩn nhìn sang Tiêu Thiên Phóng.

Tiêu Thiên Phóng nhú mày quan sát xung quanh, cũng không đợi Lăng Phong hỏi thăm đã nói:

- Ta theo chân mấy tên U Linh sơn trang, không ngờ đến đây thì mất dấu.

"Chờ chút, không dừng đều tụ cả ở cái miếu đồ nát này? Có gì đó hơi... bất thường thì phải?"

Quả nhiên...

- Người bên trong mau khoanh tay chịu trói, bản quan sẽ tha cho một đường sống.

Lăng Phong ló mắt nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy "râu hùm hàm én mày ngài" Triệu Bộ đầu Triển Chiêu, mắt lé chỉ thiên, dẫn theo một dàn mấy chục tên quan sai đã vây kín con hẻm.

- A đùa, bị thằng nào mật báo, canh sát hình sự bao vây?

Lăng Phong suýt nữa cắm đầu xuống đất.

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 305

Mật Báo

Chỉ nghe có ai đó oang oang:

- Đứa nào cướp của giết người đâu? Có biết nốt tháng này không án, bốn quan sẽ thuận lợi lên chức không hả?

Ra là Triển Chiêu.

Tranh chấp với quan binh là "giang hồ đại kị", Lăng Phong đành vờn vai bày một bộ cầu tài chào hỏi:

- Triển Đại ca, mới sáng sớm đã có nhã hứng đi tuần rồi sao?

- Lại là người?

Triển Chiêu trợn mắt bất mãn.

Số là Triển Chiêu đã sắp hết nhiệm kỳ, chờ điều đi nơi khác. Bởi vậy dạo gần đây cứ mỗi lần xuất hiện nơi công cộng, Triển đại nhân luôn mồm hô hào "địa bàn này 3 tháng không án, tương lai lên chức ta sẽ để mắt" gì đó, ý tứ thông báo cho du côn chỗ đó, bốn đại nhân ta sắp đi, tụi bay khôn hồn thì nhịn quậy phá lại.

Chỉ là, dùng một cái sứ đoàn Tống Kim gặp nhau, kéo theo cả một đám giang hồ không thèm nể mặt Triển đại nhân sắp "cá vượt long môn", lại tụ tập lập cái gì Hạo Khí Minh đòi cướp cống phẩm. Đêm qua còn bạo gan ám

sát cả Vương tử người Kim, báo hại Triển đại nhân sáng tinh mơ phải chạy đi lòng thủ phạm.

Nhìn bộ dáng hề hề của Lăng Phong, gã hậm hực:

- Người luôn mồm đại ca, thế nhưng có thực lòng xem ta là đại ca không đây?

- Ấy, Triển đại ca sao nói vậy. Không biết là kẻ nào đui mù lại khiến đại ca mất vui nha?

Triển Chiêu sáng giọng:

- Còn hỏi? Từ ngày người đến Thái Nguyên, hễ có chuyện là thấy cái bản mặt người.

- Cái này... đại ca thông cảm. Tính đệ thích hành hiệp trượng nghĩa, cũng giống như đại ca phá án như thần, đương nhiên nơi nào có án thì huynh và đệ đều sẽ có mặt rồi...

Triển Chiêu được người khoa trương cũng dịu đi đôi chút:

- Đêm qua sứ đoàn Kim quốc bị thích khách ám sát. Có người mật báo thủ phạm sẽ tụ tập ở đây, người làm sao lại có mặt? Hay người chính là đồng phạm?

Nói rồi gã nghiêng đầu dò xét Lăng Phong, chỉ là mắt cứ nhìn tận đầu tận đầu.

"Quả nhiên có kẻ chơi sau lưng. Là ai đây?"

- Haha. Đệ chân ướt chân ráo đến Thái Nguyên, đóng thuế đầy đủ, ngay cả tiền trị an đường phố cũng đúng hạn giao nộp. Đệ a, chỉ mong làm ăn đàng hoàng, làm sao có cái gan cướp... à ám sát gì chứ? Lại còn người Kim? Người Kim toàn những kẻ man rợ to khỏe, đại ca nhìn đệ...

Lăng Phong toát mồ hôi, tí nữa thì nói hõ.

Cũng may Triển Chiêu không chỉ mắt lé tai cũng lắng nốt, chỉ liếc mắt nhìn hiện trường lạnh nhạt:

- Vậy hai cái xác kia là thế nào? Người bộ dáng thiếu ăn hay có đóng thuế đầy đủ cũng không thể chứng minh người không có gan giết người được.

- Đệ cũng vừa tới mà thôi, còn đang muốn giúp huynh phá án ấy chứ?

Triển Chiêu một bộ nghi ngờ:

- Người mà phá án?

Lăng Phong buồn bực, làm sao cứ mỗi lần nói phá án liền có kẻ nghi ngờ?

- Người tốt nhất lo cho cái thân mình đi đã. Chứng cứ ngoại phạm có hay không?

- Đương nhiên có.

- Ở đâu?

Lăng Phong nhìn quanh, đồng dặc chỉ vào Bạch Ngọc Đường đang lấp ló:

- Hửn... có thể làm chứng cho ta.

- Làm sao vậy lão Lăng?

Bạch Ngọc Đường lon ton chạy đến, gượng gạo nhìn Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường ở Thái Nguyên chính là trộm vặt có tiếng. Nếu không phải sắp hết nhiệm kỳ, Triển Chiêu nhất định tìm cách tóm Cầm

Mao Thử về quy án.

Triển Chiêu hừ một cái nói:

- Người có thể làm chứng cho hãn?

Còn chưa nói xong làm chứng cái gì, Bạch Ngọc Đường đã giành mất:

- Đương nhiên.

- Vậy ai làm chứng cho lời của người?

- Ờ...

Bạch Ngọc Đường há mồm, rút cục đưa mắt liếc Lăng Phong nói:

- Hãn.

- Ta?

Bạch Ngọc Đường thản nhiên:

- Người làm chứng cho ta, ta lại làm chứng cho người. Cũng không có gì sai, đúng không đại nhân?

- Các người đang đùa?

Triển Chiêu mặt tím đen:

- Không nói nhiều nữa, hai người xuất hiện ở hiện trường án mạng, không có bằng chứng ngoại phạm, động cơ gây án tiềm ẩn, hành vi đáng ngờ, mau theo lão tử về phủ nha.

Lăng Phong choáng váng, Triển đại nhân quả nhiên có một tay phá án, chụp mũ cũng nhanh như vậy.

Kỳ thực, vừa rồi Lăng Phong để ý thấy, Triển Chiêu trong lúc nhìn qua hiện trường, sát na lướt qua xác Hoa An khéo mắt thay đổi một chút, tuy rất nhỏ nhưng vẫn đủ để thần lực của Lăng Phong phát hiện đến.

Nói không chừng...

Lăng Phong nghĩ gì đó khều khều Triển Chiêu:

- Triển đại ca, từ từ đã, để cho huynh xem cái này.
- Cái gì? Muốn dứt lốt sao? Nói cho người biết, ông lâu nay làm quan thanh liêm, tiền phi nghĩa không lấy bao giờ.
- Khụ khụ, lần trước mấy chục lượng...
- Lần trước? Tiền đó có ý nghĩa, là tiền tu bổ đường phố. Lần này là án mạng, nếu là tiền thì không có gì để nói hết.
- Đại ca cứ chậm đã, lần này không phải tiền...
- Đã không phải tiền thì nói gì nữa?

Lăng Phong suýt úp sấp. Tiền không chịu, không tiền cũng không chịu.

Triển Chiêu vừa định hô lính vào bắt người, đột nhiên bị một vật đập vào tầm mắt, không khỏi ngẩn ra chốc lát.

- Người... là mật thám?

Quả nhiên!

Việc Triển Chiêu nhận ra lệnh bài Mật Thám ty cũng không lạ.

Về cơ bản, quan phủ và mật thám chương quản hai phạm vi khác nhau, nhưng có một vài hạng mục công việc lại tương tự nhau, chẳng qua bên ngoài sáng bên trong tối. Nếu chức vụ đủ lớn, thậm chí quan sai còn phải

liên hệ riêng với mật thám, tránh cho trong lúc hành động phá hỏng việc của nhau, hoặc giả án lớn có thể phối hợp lẫn nhau.

Lăng Phong chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường:

- Bọn đệ đều là. Vừa rồi có kẻ giết Hoa An.

Lăng Phong sẽ không nói vì sao Hoa An bị giết, đây thuộc về nhiệm vụ, xem chừng Triển Chiêu cũng hiểu.

Triển Chiêu bỗng hỏi một câu không đầu không đuôi:

- Người mệnh gì?

Lăng Phong há mồm.

Chờ chút, cái này đích xác có vấn đề. Lăng Phong hiện tại sinh ngày bao nhiêu hẳn cũng không rõ nữa, thôi đành lấy ngày sinh của kiếp trước vậy.

- Đệ? Mệnh Mộc.

Triển Chiêu vừa nghe liền lập tức vỗ trán than:

- Mộc? Chẳng trách, từ ngày cái cây thối nhà người xuất hiện, lão tử chả có nổi một ngày suôn sẻ...

- Triển Đại ca chẳng lẽ... mệnh Thổ?

- Lão tử mệnh Hỏa.

"Ặc, mệnh Hỏa với Mộc... thì có vấn đề quái gì?" Lăng Phong trợn mắt.

Chỉ nghe Triển Chiêu lầm bà lầm bầm:

- Đầu năm lão tiên sinh nói năm nay ta nhất định gặp khắc mệnh, chậm trễ công danh. Lúc đó còn tưởng là tên họ Lưu, hừ, hóa ra chính là cái cây thối nhà người...

- Triển Đại ca, từ từ. Hỏa và mộc thì khắc nhau chỗ nào, thậm chí Mộc còn tương sinh với Hỏa?

- Mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa. Như thế chẳng phải mộc cũng gián tiếp khắc hỏa còn gì?

"VI" Lăng Phong trán hiện vết đen. Lý giải đến trình độ này thì tổ sư Ngũ Hành tông sống lại cũng bó tay.

- Hừ, may cho hai người, lão tử đang đầu đầu chuyện khác, bằng không bất kể là mật thám hay hoàng tử ông đều đem về phủ nha hết. Vốn lão tử cũng chả ưa gì cái tên họ Chu kia...

"Chu Kinh?"

Triển Chiêu lắc đầu lăm bầm:

- Chỉ buồn bực là không tìm được hung thủ xoa dịu đám Kim nhân kia. Giá như ngay lúc này có một cái xác chết...

Triển Chiêu vừa nói được nửa câu, nghĩ đến gì đó bỗng nhìn về phía cái xác của Hoa An.

Lăng Phong không khỏi thở dài.

Xem ra phải ủy khuất cho Hoa An đồng chí, vì danh dự tổ quốc hy sinh thêm lần nữa.

...

Lát sau.

Triển Chiêu sai đám bộ khoái xông vào dọn dẹp hiện trường rồi nhanh chóng rời đi, ngay cả vết tích gây án cũng chỉ xem qua loa, giống như muốn xóa dấu vết hơn là đi điều tra. Xem ra Triển đại nhân hôm nay còn khối việc phải làm, không có rảnh đâu mà ở lại tán gẫu với anh em.

Lăng Phong nhìn theo bóng quan sai dần khuất, nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường:

- Mật thám Thái Nguyên các người, ăn ở thế nào mà để bộ khoái không ưa vậy? Làm sao mà làm nhiệm vụ suôn sẻ?

- Người nói chuyện Chu Kinh?

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm:

- Người từ kinh thành, chắc biết một người họ Cảnh chứ?

- Cảnh Dương?

Lăng Phong không chỉ biết, mà với Cảnh Dương còn rất không hợp.

Bạch Ngọc Đường nói:

- Cảnh Dương trước kia chưởng quản Hà Đông, Triển Chiêu không ưa mật thám đều từ hãn mà ra.

- Ồ?

Đáng ra, Mật Thám ty quy định cách biệt hai cấp không được để lộ danh tính. Nhưng phạm đã là thứ do con người tổ chức ra, kiểu gì cũng có kẽ hở. Giống như mấy người Kha lão Nguyệt Dung, tuy chức vị khác biệt, về nguyên tắc khi làm việc phải theo quy trình trên dưới nghiêm ngặt, nhưng vì vài mối quan hệ rườm rà ngày trước vẫn hành sự như huynh đệ trong giang hồ, gọi nhau là Đại ca Ngũ muội gì đó.

Bạch Ngọc Đường hỏi dò:

- Người từng đắc tội với hãn?

- Là hãn không đừng gây sự với ta mới đúng.

Lăng Phong tặc lưỡi đáp.

Kỳ thực, thậm chí cho đến giờ Lăng Phong vẫn không hiểu nổi, có làm sao ngay ngày đầu vào Mật Thám ty Cảnh Dương đã không ưa mình.

Không lẽ ghen ghét Phong ca quá đẹp trai?

Điều này cũng có khả năng. Tên họ Cảnh kia nho nhã thư sinh, thời Tống này chính là chuẩn mực. Nhưng ai mà biết được thâm mỹ của họ Cảnh ra sao? Nói không chừng thấy Phong ca thân mình săn chắc, ngực bụng mười mấy múi mà phát cuồng đi.

Nếu không, có lẽ Cảnh Dương khó chịu vì Lăng Phong được Kha lão yêu thích, khiến hãn bất an.

Chỉ là, ai trong Mật Thám ty có mắt nhìn cũng đều rõ, cái chức Đô mật sứ của Lăng Phong hoàn toàn là "tạm bợ". Sự thật chẳng phải rõ ngay trước mắt rồi thôi. Cảnh Dương là Phó sứ, không thể không nhìn ra điều này.

Nói lại, nếu gã đã khinh thường Lăng Phong, thì e ngại cái gì? Như vậy chẳng hóa mâu thuẫn.

Nói không chừng, họ Cảnh ghen với Lăng Phong vì Nguyệt Dung cũng nên.

Bởi vậy mới nói, ưu tú quá cũng không tốt. Khụ!

Lăng Phong hỏi Bạch Ngọc Đường:

- Vậy Chu Kinh và các người quan hệ thế nào?
- Chủ yếu là với Hoa An, ta lâu nay tự do không quan tâm.
- Kể nghe một chút.

Bạch Ngọc Đường hồi tưởng lại nói:

- Trước kia, Hoa An và Cảnh Dương là đồng cấp, thậm chí còn là huynh đệ cùng nhóm. Hoa An tuy có năng lực, nhưng luôn chỉ biết có nhiệm vụ, tính lão ấy hiền hậu. Cảnh Dương thì khác, thuận lợi lên Tổng bộ dần dà thành hãn Phó sứ. Ta nghe Hoa An kể, trước khi lên kinh Cảnh Dương từng hứa sẽ đề bạt Hoa An theo. Chỉ là, thành Phó sứ rồi tên kia quên hết lời cũ, rút cục lại giao cho Chu Kinh thay thế. Mà Chu Kinh giống như được lệnh ngầm của họ Cảnh, luôn tìm cách chèn ép Hoa An, đến mức lão Hoa phải đi làm gõ mõ thám báo mới yên.

Lăng Phong không khỏi nghĩ thầm, quả nhiên là vai xấu, khó trách đối nghịch với Phong ca.

Cũng khó trách Lăng Phong cảm giác Hoa An dày dặn ồm trọng như vậy, hóa ra đã làm mật thám lâu năm. Lăng Phong càng thêm phục độ chịu khó của Hoa An, người như vậy mà lại bị hại chết.

Lăng Phong chưa gặp Chu Kinh bao giờ, lại hỏi:

- Tên kia võ công thế nào?
- Xoàng thôi, có mỗi một bộ Ưng Trảo quyền.

"Chính là chúng sao?"

Lăng Phong chợt nhớ đến những kẻ bịt mặt tập kích hãn và Lâm Hàm Uẩn ở từ đường nhà họ Lâm. Chẳng trách lần nọ bọn chúng vừa thấy quần

lót CK siêu mỏng của Phong ca liền vô cớ rút lui, xem ra đã nhận ra là đồ của Mật Thám ty.

Chuyện Chu Kinh tạm bỏ qua, nhưng có một chuyện khiến Lăng Phong tự hỏi.

Ai mật báo cho Triển Chiêu?

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 306

Tuyệt Cơ Sơ Luyện

Cùng lúc, ở một góc gần đó, đang có một nhóm một nam vài nữ âm thầm quan sát.

- Sư huynh, quan binh cũng đã đi rồi, có xông ra không?

Thanh niên đằng trước nhíu mày chốc lát rồi lắc đầu:

- Chờ thêm lát nữa đã. Tên họ Tiêu kia từng là Đường chủ Cái bang, nghe nói còn chân truyền Hàng Long Chưởng, không dễ đối phó.

Gã ta tuy mồm nhắc đến Tiêu Thiên Phóng, nhưng ánh mắt lại chăm chăm vào một thanh niên có vẻ vô hại đứng ở giữa, miệng hỏi ra sau:

- Tuyệt Cơ vẫn chưa đến sao?

- Tuyệt sư muội cũng thật là, giờ này rồi mà vẫn...

Nữ tử nọ còn chưa nói xong, đã có một giọng nữ thanh thúy cất lên:

- Muội đến rồi đây.

Thanh niên nghe thấy giọng nói kia, hai mắt liền lộ vẻ vui mừng, nhưng rồi gã nhanh chóng giấu đi, tỏ vẻ đĩnh đạc chính khí nói:

- Tuyệt Cơ, muội làm gì đến giờ này mới xuất hiện?

Người đến là một nữ tử xinh đẹp mặc hồng y, chân váy xếp ly cao hơn mẫu váy cổ đại, chính là loại mà Dương Diệu Chân vẫn thích mặc. Là Diễm Tuyết Cơ.

Chỉ thấy nàng ta nhoén miệng cười xấu hổ:

- Xin lỗi mọi người, sư phụ dặn dò phải chăm chỉ luyện thần công, muội thu công hơi lâu.

Thanh niên sư huynh hắng giọng:

- Ủm, cũng may vừa kịp, lần sau không cho phép muộn.

- Muội biết rồi.

Vài nữ tử đằng sau nghe vậy đều có vẻ ghen tỵ trong mắt.

Kẻ xưng sư huynh là Hà Mạch Dũng, từng có vài lần xích mích với Lăng Phong. Lần đầu là ở đồ phường Thiên Địa Trường An, lần hai Lăng Phong đụng 7 tên U Linh sát thủ. Gã không ưa Lăng Phong, nguyên nhân đều từ sư muội Diễm Tuyết Cơ mà ra.

Mấy nữ tử phía sau thì lại không ưa Tuyết Cơ. Nàng ta tuy là sư muội, nhưng lại được sư phụ sủng ái nhất, cũng được Hà sư huynh thích. Bọn họ biết thừa vừa rồi Hà Mạch Dũng không chịu hành động cũng vì chờ nàng ta, chứ chẳng phải vì e ngại Tiêu Thiên Phóng.

Nhóm người này đều là đệ tử Di Hoa cung. Nhưng bọn họ ở đây cũng không phải vì Di Hoa cung, mà ngầm phục vụ cho một thế lực ngoại môn.

...

Trên võ lâm, Di Hoa cung khá ít xuất hiện. Chỉ biết phái này do một vị nữ hiệp thống hận nam nhân lập ra từ tận mấy chục năm trước.

Đệ tử Di Hoa Cung chủ yếu là nữ, từ nhỏ bị nhồi nhét tư tưởng "nam nhân đều xấu xa". Thậm chí khi võ công đại thành, nhiệm vụ lịch lãm giang hồ đều là "trừng trị nam nhân".

Xem ra Di Hoa Cung muốn đấu tranh cho bình đẳng nam nữ, đáng tiếc cương lĩnh hơi cực đoan một chút. Cũng thật không rõ là lão nào chọc phải vị Cung chủ kia, khiến bà ta ôm hận lâu như vậy. Hận một mình thì thôi đi, đẳng này lây lan sang tận mấy đời đệ tử, còn đe dọa đến hạnh phúc nam giới trong thiên hạ. Quả là nghiệp chướng.

Cung quy Di Hoa Cung ban đầu khá nghiêm khắc. Chỉ là, chuyện nam nữ cấm đoán đâu có dễ dàng? Một cái cung toàn đàn bà như lang như hổ, cho dù một nửa chấp nhận "ăn chay" giảm cân, ít nhất nửa còn lại chắc chắn "thèm thịt". Cho nên chuyện nữ đệ tử lén lút trốn ra ngoài ăn vụng, thậm chí ôm bụng trở về vẫn thi thoảng xảy ra.

Di Hoa Cung đến thế hệ này, ngoại trừ nhóm đệ tử trực hệ vẫn phải chịu những quy tắc khắt khe, đệ tử thông thường muốn kết hôn vẫn có thể. Tuy nhiên, nam tử nào muốn lấy thê tử ở Di Hoa Cung cũng không dễ dàng. Trước tiên phải để lại một tuyệt kỹ, hay một bảo vật làm sính lễ cái đã rồi nói tiếp.

Sau đó càng khó khăn, hoặc chấp nhận bị phế toàn bộ võ công, không có võ thì chịu bỏ ra hết gia sản, còn phải ở rể trong cung trọn đời. Làm như vậy để chắc chắn nữ đệ tử kia sẽ không bị ức hiếp hay phản bội.

Nói vậy Hà Mạch Dũng là thể loại gì, vì sao lại được xưng sư huynh?

Mặc dù Di Hoa cung chỉ thu nhận nữ đệ tử, kỳ thực vẫn có nam nhân. Một số là con rơi của đệ tử "hồng hạnh xuất tường" sinh ra. Số còn lại là do các chị em tự ý bắt về, bắt về làm gì thì không ai dám chắc. Đại khái "cày bừa đục đẽo" "giã gạo vét máng" gì đó. Ấu cũng là những công việc nặng nhọc, nam nhân làm mới phù hợp.

Nói chung, những người này tuy là nam nhân, nhưng sống trong một môi trường nữ quyền, phần đông nam tính đều không còn, không khác gì một loại nô lệ. Có chăng là sướng hơn nô lệ khác một chút.

Nhưng Hà Mạch Dũng lại bất đồng.

Gã không những được học võ công thượng thừa, thân phận còn là đại sư huynh, còn là sư huynh duy nhất từ trước tới nay của Di Hoa Cung. Có lời đồn nói Hà Mạch Dũng chính là con riêng của Cung chủ, cho nên mới được ngoại lệ như vậy.

Với thân phận đại sư huynh Di Hoa Cung, cuộc sống của họ Hà phải nói là vô cùng sinh động, là mơ ước của không biết bao nhiêu nam tử trong thiên hạ.

Gã sinh ra lớn lên xung quanh 10 người hết 9 người là nữ. Đó là chưa kể Di Hoa Cung còn có tuyệt kỹ bảo dưỡng sắc đẹp, mỹ nữ thừa thãi khắp nơi. Cái khác khoan nói, chỉ riêng chuyện ngủ cũng đủ no say. Máy tình huống lộ hàng chỉ có trong ecchi thần thánh, lão Hà chỉ e đều kinh qua cả đi. Quan trọng là, chỗ này càng không phải thanh lâu thuyền hoa, hàng họ đều "sạch". Hà đại ca có thể nói là son nhất nhì trong kịch bản.

Trong Di Hoa Cung, Hà Mạch Dũng chính là đối tượng của hơn phân nửa nữ đệ tử, ước chừng chỉ cần vung tay là tóm gọn, muốn 3P 4P gì chỉ e còn được.

Đáng tiếc, sư muội Diễm Tuyết Cơ xinh đẹp nhất lại không nằm trong thành phần ái mộ Hà đại sư huynh.

Thực ra mọi chuyện cho đến năm trước vẫn khá tốt, tình cảm sư huynh muội càng lúc càng thân.

Chỉ là dùng một cái, cả hai được cử đi Trường An thu thập tin tức, và rồi Diễm Tuyết Cơ đụng Lăng Phong...

...

Lúc này, Diễm Tuyết Cơ lại cười hỏi:

- Hôm nay chúng ta làm gì?

Hà Mạch Dũng trầm giọng đáp:

- Đem qua chúng ta ra tay chậm một nhịp, để tuột mất đồ vật ở chỗ Dương gia. Nếu cứ như vậy trở về chỉ sợ sẽ bị chủ nhân trách phạt, sư phụ cũng sẽ không vui. Ta liền nghĩ đến, lấy công chuộc tội.

- Lấy công chuộc tội?

- Phải, đem qua ngoài Dương phủ, ở chỗ sứ đoàn cũng có đồ vật tương tự. Mà cái thứ hai hiện đang ở trong tay đám người kia.

Một nữ tử bịt mặt liền hào hứng nói:

- Tuyết Cơ muội ra muộn không biết thôi. Sư huynh vì muốn giữ chân chúng, còn bày kế khiến quan binh đến quấy rối. Vừa rồi muội không thấy cảnh quan binh lẫn đám kia đều bị sư huynh đùa giỡn trong lòng bàn tay đâu...

- Thật sao?

- Một chút tiểu mưu kế mà thôi, haha.

Hà Mạch Dũng dương dương đắc ý.

Diễm Tuyết Cơ lúc này mới định thần đưa mắt nhìn theo. Chỉ là vừa nhìn thấy bóng ai đó, đôi mắt nàng liền mở to tràn đầy ngạc nhiên:

- Ủa, là hắc? Sư huynh, huynh vừa nói ai là kẻ cướp? Hắc á?

Hà Mạch Dũng lạnh giọng khinh khỉnh:

- Ta lúc đầu nghe tin cũng không tin như muội. Nghe nói đêm qua ở đó có Cái bang Toàn Chân, rồi cả Kim quốc Thiên Nhân. Thật không biết làm sao hắn lại lấy được đồ vật kia, có lẽ nhân lúc hỗn loạn lẫn vào đám đông rồi ăn trộm đi...

Nói đến đây gã bỗng cao giọng nhấn mạnh:

- Cho nên ta mới đoán, hắn không sớm thì muộn cũng phải hẹn đồng bọn. Bởi vì cái thứ tiểu tốt như hắn căn bản không thể giữ đồ vật đó một mình. Vì vậy ta liền tương kế tựu kế, theo dõi đám đồng bọn của hắn. Quả nhiên đến sáng cả đám cũng chui ra chỗ này gặp nhau, haha.

Nữ tử nào đó liền sùng bái khen:

- Cũng may có đại sư huynh thông minh tuyệt đỉnh.

Hà Mạch Dũng lại dương dương tự đắc, trong bụng trông chờ Diễm Tuyết Cơ khen ngợi gì đó.

Chỉ là, lại nghe Diễm Tuyết Cơ lắc đầu phủ nhận:

- Hắn? Không thể nào đâu.

Hà Mạch Dũng chưng hửng, một nữ nhân hỏi hộ:

- Sao lại không thể?

Diễm Tuyết Cơ mím môi:

- Muội không biết nữa. Nhưng muội biết hắn sẽ không làm những việc kiểu trộm cướp.

Hà Mạch Dũng tức tối nói:

- Tuyết Cơ, sao muội cứ bênh vực một ngoại nhân mãi như vậy? Lần trước ngay cả Viên Hàm Thảo quý giá cũng bị muội đem cho hăn dùng rồi, ta còn chưa nói cho sư phụ biết đấy.

- Cái gì? Viên Hàm Thảo...

Mấy nữ tử xung quanh đều bất ngờ, cũng có vài người ngẫm vui vẻ. Sư huynh càng tức giận Tuyết sư muội càng tốt thôi.

Chỉ có Diễm Tuyết Cơ không khỏi ập ứng:

- Vì... vì muội tin hăn...

- Muội vừa nói cái gì? Tin hăn? Hăn là gì mà muội tin? Trong khi ta là sư huynh thì muội không tin?

Hà Mạch Dũng gằn giọng, da mặt tối đen, đầu bắt đầu xì khói.

Diễm Tuyết Cơ không biết giải thích ra sao, chính nàng cũng không hiểu vì sao mình như vậy.

Trong mắt Diễm Tuyết Cơ, Lăng Phong là một thương nhân, võ công thì hằm bà lằng chả đâu vào đâu, lần nào gặp nguy hiểm cũng đều nhờ nàng ra tay cứu.

Chẳng qua, Diễm Tuyết Cơ không hề vì vậy mà khinh thường Lăng Phong. Ngược lại, nàng còn xem đó như những kỷ niệm nho nhỏ.

Nhân tiện nói, tâm lý nữ nhân cũng thường như vậy. Thành ra, những kịch bản kiểu “nam chính đứng ra, đả bại quần hùng, chị em sùng bái”, thường là do tác giả FA viết. Bởi trong thực tế đa phần chị em sẽ chẳng quan tâm ai bá đạo nhất, mà là ai tinh tế nhất.

Nói tiếp, Diễm Tuyết Cơ không thể tưởng tượng nổi cảnh Lăng Phong có thể tả xung hữu đột giữa cao thủ Cái bang Thiên Nhẫn. Nàng ấn tượng

về Lăng Phong chỉ có đúng 4 chữ...

"Tẩu hỏa nhập ma"

Nàng gặp hãn lần đầu tiên, hãn tẩu hỏa nhập ma. Nàng giúp hãn đột phá. Bản thân nàng nhờ đó cũng đột phá theo, trở về cung còn được sư phụ truyền dạy cho tuyệt kỹ. Cũng vì chuyện này mà nàng có một tia gì đó “cảm kích” hãn.

Lần thứ hai Tuyết Cơ gặp Lăng Phong, hãn lại tẩu hỏa nhập ma, bị thương nặng. Mấy ngày ở Triều gia trang, nàng cũng rất lo lắng cho hãn.

Cảm kích một người, rồi lo lắng cho người đó, cứ thế làm thứ gì đó nảy nở trong lòng nàng.

Diễm Tuyết Cơ bất giác mỉm cười.

Chẳng phải sư phụ luôn nói, gặp gỡ nam nhân chỉ có khổ đau sao? Làm sao Diễm Tuyết Cơ cứ thấy Lăng Phong hoàn toàn trái ngược. Mỗi khi nhớ đến kỷ niệm gặp Lăng Phong, nàng đều thầm vui vẻ.

Nói thế nào đi nữa, nụ hôn đầu đời của nàng là bị tên xấu xí kia đoạt mất đấy. Mặc dù lúc đó hãn không thanh tỉnh. Thậm chí... thậm chí bầu ngực nàng cũng bị hãn chạm qua rồi. Ai nha nghĩ lại mà đỏ mặt chết mất...

Nghĩ gì đó, Diễm Tuyết Cơ bỗng nói:

- Để muội ra đó hỏi trực tiếp hãn...

Nói rồi chạy khỏi chỗ nấp, để lại Hà Mạch Dũng nghiêng răng kèn kẹt. Nếu biết vậy, vừa rồi lúc Tuyết Cơ chưa đến, gã xông ra giết quách thằng cờ-hó kia cho xong.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 307

Động Nộ Với Mỹ Nữ

Triển Chiêu đi một lúc, mấy người Tiêu Thiên Phóng mới từ chỗ nấp đi ra. Dù sao bọn họ cũng là người trong giang hồ, tiền án tiền sự người nào cũng có, ngại nhất là gặp quan sai.

Lăng Phong đưa mắt nhìn sang, thấy đi cùng Thành Bích còn có 2 tiểu cô nương, Như Ý và Phi Yến. Như Ý im lặng, Phi Yến thì đang nhìn quanh quất, đôi mắt tròn to tò mò.

Hắn trù mếu hỏi:

- Sao nàng lại đem cả Như Ý theo ra đây?
- Đêm qua có kẻ lạ quấy rối khách điểm, ta không an tâm để hai tỷ muội ở đó.

Thành Bích vừa nói vừa vuốt tóc hai cô bé. Phi Yến cũng trạc tuổi Như Ý, vừa hay coi như tỷ tỷ.

Lăng Phong nghe vậy trầm mặc.

Có câu đàn ông có vợ con mới chính thức trưởng thành. Lăng Phong kể cả kiếp trước cũng chưa từng có vợ, chỉ chơi qua đường. Xuyên không hơn 2 năm vẫn lông bông nay đây mai đó, lúc đánh nhau căn bản chẳng sợ hãi cái gì. Mãi tới lúc này, hắn mới chân chính nhận ra trách nhiệm trong cuộc đời một nam nhân là gì. Kể cả kia không phải con ruột hắn.

Thành Bích lại nhẹ giọng:

- Người... đã lấy được vật kia chưa?

Xem chừng Thành Bích vẫn còn một ít bảo thủ, khi đứng với người ngoài vẫn chỉ xưng “người”, chứ không xưng “chàng”.

Lăng Phong cũng không có tâm đùa cợt, nói:

- Lấy được, mà mất rồi.

Thành Bích là nữ tử tinh ý, nàng phát hiện Lăng Phong lúc nói câu nọ điềm nhiên như không. Từ khi có tình cảm, nàng dần hiểu con người hẳn, liền đoán nhất định Lăng Phong đã giữ được thứ gì đó, chỉ là lúc này đồng người không tiện nói ra.

Vì vậy nàng chỉ thờ ơ:

- Vậy chúng ta về thôi.

Đúng lúc này, bỗng nghe Tiêu Thiên Phóng trầm giọng nhắc nhở:

- Từ từ, có cao thủ tiếp cận.

Lăng Phong Thành Bích đồng thời cảnh giác, cả hai đều có thần lực.

Kỳ thực, từ lúc Triển Chiêu rời đi, Lăng Phong đã phát hiện mình bị bao vây.

Đối phương có thể theo dõi Lăng Phong đến giờ, lại không biết bằng cách nào dồn Lăng Phong và nhóm Tiêu Thiên Phóng vào một chỗ, nhất định đã có tính toán từ trước, muốn một ố chém gọn. Lăng Phong liền nháy mắt cùng Tiêu Thiên Phóng án binh bất động xem sao.

Lăng Phong nhìn quanh, tuy nhiên thần lực dùng rất hạn chế. Càng gặp lúc căng thẳng, Lăng Phong càng ít dùng đến thần lực, miễn cho trước mắt đối thủ lộ tẩy con bài chiến lược.

Tiêu đại ca đã lên tiếng cảnh báo, anh em đều đồng loạt nín thở.

"Soạt"

Có người đến...

- Lăng Phong...

Vừa nhìn thấy người nọ, Lăng Phong không khỏi trợn mắt:

- Tiêu đại ca, đây là... cao thủ mà huynh nói?

- Khụ, có lẽ đêm qua ta thiếu ngủ.

Tiêu Thiên Phóng ngập ngừng cười gượng.

Còn tưởng cao thủ mà Tiêu đại ca cảnh báo là ai, không ngờ lại là Diễm Tuyết Cơ, đang cười tươi như hoa đi về phía Lăng Phong. Nàng ta vẫy vẫy tay ra hiệu với hắn, vòng một cú thế nhấp nhô...

Từ từ nha, chẳng lẽ nàng ta muốn chạy đến ôm Phong ca?

Rất tốt, sống ở đây ngót 3 năm, rút cục cũng gặp được nữ tử tư tưởng thoáng một chút.

Làm sao đây, ôm nàng ta thì nên để tay lên trên eo hay thấp xuống một chút? Còn có Thành Bích ngay cạnh đó.

Thôi kệ đi, cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Mùi hương thoang thoang đã ngay trước mặt.

Nhẹ nhàng...

"Cộp"

Nguyên một cái thân kiếm gõ thẳng vào đầu Phong ca, ước chừng trán hẳn đã sưng một cục. Lăng Phong một tay xoa trán xuýt xoa, mở to mắt kháng nghị:

- Cô làm gì?

- Ta mới là người hỏi câu đó đó, người không dừng dang tay ra làm gì?

Diễm Tuyết Cơ nhìn bộ dáng Lăng Phong nhin cười.

- Ôm chứ làm gì? Cô chạy lại như vậy, chẳng phải muốn ôm ta sao?

Diễm Tuyết Cơ đỏ mặt:

- Người... không biết xấu hổ, giữa ban ngày ban mặt, ai thèm ôm người chứ?

Lăng Phong cười khố đáp:

- Diễm cô nương, cái này cô có điều không biết. Ở quê ta, bằng hữu lâu ngày gặp nhau là phải ôm một cái đó. Càng nhớ nhau thì ôm càng lâu.

- Không tin. Làm gì có chỗ nào phong tục kỳ cục như vậy chứ?

Diễm Tuyết Cơ bĩu môi nửa cười nửa mắng.

“Khụ khụ”

Có vài tiếng ho sù sụ phát ra.

Lăng Phong vội vàng đưa mắt tìm Thành Bích, chỉ thấy nàng ấy không hề để tâm đến mình, chỉ cúi đầu nói gì đó với hai tỷ muội Phi Yến Như Ý.

Không xong, không phải đang giận rồi đi?

Chỉ có đám Bạch Ngọc Đường là đều ngăm liếc mắt hiếu kỳ.

Nói sao, ở đây cả chục nam nhân, người nào người nấy ưu điểm đầy mình. Thế nhưng có hai vị đại mỹ nữ số một số hai thì đều tập trung cạnh Lăng Phong cả.

Đầu năm nay mỹ nữ chuộng nam nhân kiểu gì đây?

"Bắc Đường chủ" Tiêu Thiên Phóng. Cao thủ Hàng Long Chưởng, tu vi nội lực hùng hậu, cho dù đại chiến vài canh giờ cũng không ngã.

"Đại Dao" Quan Thắng. Hậu duệ Tam Quốc danh gia đại tướng Quan Vân Trường, đã rút hàng nóng ra là phát nào ra phát đó.

"Lãng tử" Tần Quyền. Anh tuấn đẹp trai, sống mũi cao phong cách Tây Vực, thân pháp quỷ dị thân thể bí ẩn. Ngoài ra còn là cao thủ thối sáo, phàm thứ gì có lỗi đều thối tốt.

"Cầm Mao Thủ" Bạch Ngọc Đường. Giang hồ thiếu niên xuất sắc, 5 năm đi khắp nam bắc kinh nghiệm đầy mình, phong lưu đạo soái sở hữu "hai ngón tay ma quỷ".

Xuất thân Đại Lâm tự, một lòng đặt niềm tin nơi cửa Phật, đại diện cho hình mẫu nam nhân ngốc nghếch nhưng chung tình, "Đường Tam Tạng phiên bản da trâu" Lăng Hồ.

Còn có, làn da nâu sạm mang mùi thuốc súng, đạt chuẩn "cao to đen hôi", vừa nghe đã biết xe pháo vĩ đại "Phích Lịch Đường" Lôi... Thôi có lẽ bỏ qua Lôi Trấn.

Nói tóm lại, ở đây toàn là ưu tú trong ưu tú, kiệt xuất trong kiệt xuất, thế nhưng đều chịu xếp sau Lăng Phong?

Thiên lý ở đâu?

- Này, Đại Ngốc...

-...

- Này, có nghe không hả?

- Cô gọi ta?

Lăng Phong chỉ vào mũi mình, Diễm Tuyết Cơ dẩu đôi môi cong cong:

- Hừ, bốn cô nương đang đứng trước mặt người, không gọi người thì gọi ai chứ? Đúng là nói người ngốc không sai mà...

- Bốn công tử đại trí đại dũng, ngốc là ngốc thế quái nào được?

Diễm Tuyết Cơ vội tinh nghịch đi một vòng quanh người hần:

- Người mà đại trí đại dũng? Luyện võ năm lần bảy lượt đều tẩu hỏa nhập ma, không phải vì ngốc quá thì còn vì gì chứ?

Lăng Phong kịch liệt phản đối:

- Bốn đại hiệp luyện công pháp toàn là đồ VIP, luyện đều phải "trong hiểm nguy cầu đột phá", cô hiểu thế nào được?

- Xì! Không nói nữa, từ nay gọi người Đại Ngốc, hìhì.

Diễm Tuyết Cơ ói đầu lưỡi trêu chọc, bỗng nàng nghĩ đến gì đó tò mò hỏi:

- Ý, mà VIP nghĩa là gì?

- Nghĩa là... Không nói cho cô biết. Bây giờ để xem ai mới là ngốc.

Diễm Tuyết Cơ không phục khoanh tay. Nàng đột nhiên nhích lại gần Lăng Phong hích nhẹ một cái thì thầm:

- Đại Ngốc, người sao lại ở đây vậy? Ở đây rất nguy hiểm, mau rời đi.

Lăng Phong đóng luôn vai ngốc hỏi:

- Có gì nguy hiểm?

- Không biết sao? Đêm qua có kẻ nằng tay cướp mất Võ Lâm bí tịch, bây giờ các thế lực lớn đều đang nhắm vào hãn. Sư huynh ta còn nói người đó chính là người. Người rút cục làm gì mà để người khác nghi ngờ?

Lăng Phong vội vã diễn ra một bộ sợ hãi, mặt xanh lét:

- Thôi chết, đêm qua ta chỉ tình cờ đi ngang thôi, làm sao lại bị kéo vào cái gì bí tịch chứ?

Trình độ diễn xuất của Lăng Phong dở tệ, Thành Bích vừa nhìn liền muốn cười.

Chỉ có Diễm Tuyết Cơ là nghĩ Lăng Phong nói thật, thở phào nói:

- Ài, ta biết trước mà, ngốc như người làm sao có thể làm ra mấy chuyện đó chứ. Lần trước ta đã nói rồi, người võ công không có đừng có đi loạn, có chuyện không ai cứu đâu.

Không chờ Lăng Phong phản ứng, Diễm Tuyết Cơ lại dăm chiêu nói một mình:

- Mà làm sao bây giờ, sư huynh nhất định không tin ta. Chỉ e sư huynh nghi ngờ người, người khác cũng sẽ nghi ngờ thôi. Thôi thế này vậy, chốc nữa nếu sư huynh có ra tay, ta sẽ ngăn cản giúp người. Người mau chạy đi.

Có tiếng ho nhẹ, lần này thì Lăng Phong nghe ra, là Thành Bích.

Xem ra nàng ấy đang nhắc nhở hẩn điều gì đó.

“Phải rồi...”

Lăng Phong bỗng tỉnh táo lại.

Đám người Tiêu Thiên Phóng có thể tìm đến hẩn, có thể lý giải. Dù sao cùng một nhóm, có lẽ được Ngũ Thử đánh dấu dẫn đường từ sáng.

Nhưng là, Diễm Tuyết Cơ vì sao cũng biết mà đến đây?

Còn có, nàng ta nói “chốc nữa sư huynh sẽ ra tay”. Ra tay cái gì?

Chẳng phải Lăng Phong còn kỳ quái vì cái gì Triển Chiêu tìm đến đó sao?

Lăng Phong vẫn vờ ngốc hỏi:

- Sao ta phải chạy?

- Ta biết người thích kiếm tiền, nhưng mà cái bí tịch đó không chỉ có tiền thôi đâu. Người cũng đừng để người khác dụ dỗ, cái gì cũng tin theo chứ? Giang hồ hiểm ác, không cẩn thận là bị người khác đem ra bán lúc nào không biết đó...

Lăng Phong không hiểu ra sao hỏi:

- Dụ dỗ, ai dụ dỗ ta?

Diễm Tuyết Cơ không nói, nhưng lại đưa mắt liếc về phía sau lưng Lăng Phong. Lăng Phong chỉ lạnh nhạt nói:

- Bọn họ là bằng hữu của ta.

- Ta không nói bọn họ, ta nói nàng ta.

Lần này thì Diễm Tuyết Cơ đưa tay, quyết liệt chỉ thẳng vào Thành Bích.

Lăng Phong bắt đầu thấy có chút khó chịu, nhưng vẫn nhin không nói gì.

Chỉ là, Diễm Tuyết Cơ lại không chịu hiểu cho, tiếp tục nói:

- Người chỉ sợ không biết, ta đã điều tra về nàng ta hộ người rồi. Nàng ta vốn là một nữ nhân không đoan chính, nghe nói ở Hà Bắc dan díu với đủ loại người, được người ta tặng cho cả phủ đệ để sống, còn xưng làm phu nhân. Sau đó chạy sang Hà Đông thì lại mập mờ với một tiêu đầu...

Diễm Tuyết Cơ càng nói càng nặng, lại không hề phát hiện mặt Lăng Phong đã cứng dần lại. Rút cục, hẳn không nhin được nhắc nhở:

- Tuyết Cơ, cô không nên hiểu lầm. Thành Bích có nỗi khổ, kia đều là kẻ xấu đồn thổi...

Diễm Tuyết Cơ phụng phịu:

- Ta còn chưa nói hết. Đứa bé kia, chính là con riêng của nàng ta. Người chẳng lẽ muốn làm...

- Đủ rồi! Nàng ấy là nữ nhân ta yêu, không cần nói nữa.

Lăng Phong quát lớn cắt ngang.

Phía sau, Thành Bích trong ánh mắt có một tia khổ sở nhưng lại hạnh phúc.

Có lẽ đây là lần đầu tiên, Lăng Phong động nộ với nữ nhân, đặc biệt là mỹ nữ. Tuy bình thường hẳn luôn một dạng cười cười cợt cợt, nhưng người ta động chạm đến Thành Bích như vậy, dù là đẹp thế nào Lăng Phong cũng không khách sáo nổi.

Diễm Tuyết Cơ oan ức ngẩng đầu:

- Người... mắng ta?

Lăng Phong chỉ im lặng. Hắn cũng không muốn nói thêm, mắt công mang tiếng đàn ông nhỏ mọn.

Tiêu Thiên Phóng đột ngột cắt ngang:

- Cẩn thận, có cao thủ tiếp cận...

- Lại cao thủ sao? Tiêu đại ca, lần này cao đến cỡ nào?

Bạch Ngọc Đường là người hỏi, ý tứ có chút đùa cợt, có lẽ muốn xóa tan không khí căng thẳng.

Chỉ nghe Tiêu Thiên Phóng nghiêm trọng nói:

- Hơn vừa rồi.

- Gì, còn hơn cả vừa rồi?

Cả đám đều nghĩ. Vừa rồi lão Tiêu phán một câu xanh rờn "sắp có cao thủ", liền xuất hiện một Diễm Tuyết Cơ. Bây giờ "còn hơn vừa rồi", ấy tức là hơn cả Tuyết Cơ sao, đây lại không biết là "cao thủ" cỡ nào nha? Rất đáng mong chờ.

"Lịch bịch"

Người đến...

Lần này xem chừng bất đồng, Tiêu Thiên Phóng Đại Dao đều không hện mà cùng vào tư thế phòng ngự. Lăng Hồ đặc biệt căng thẳng. Hồ ca đặc biệt nhạy cảm với cao thủ, chưa sai bao giờ.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 308

Lòng Tin

“Vù vù”

Chỉ thấy một lão già mặc trường bào che đầu xuất hiện như u linh. Sau lưng lão là vài tên thủ hạ ăn mặc quái dị, chính là đám Như Vân sát thủ.

Chưa đến 12 canh giờ, Lăng Phong đã gặp đám sát thủ này đến bốn lần. Chỉ là lần này, Ngân Chu Kiếm Cổ Tùng đã bị Cao Đào mượn tay Lăng Phong giết mất, Ngân Diện thì xem chừng bị Nam Cung Bình đánh cho trọng thương, cũng không thể có mặt. Hiện tại chỉ còn lại 8 người.

Lăng Phong tuy không nhận ra lão kia, nhưng nhờ đám Như Vân cũng đoán ra là ai.

Xem ra là đến đòi nợ cho đồ đệ đi? Lăng Phong tính ra đã giết mất 2 đồ đệ của lão ta.

Chỉ nghe Tiêu Thiên Phóng hận thù gần giọng:

- Bạch Vân Thành?

Lăng Phong nhớ ra gì đó, hỏi lại:

- Huỳnh nói... người thứ 10 sao?

Tiêu Thiên Phóng trầm trọng gật đầu.

Năm xưa 10 người U Linh sơn trang vây sát Tiêu Phong ở Nhạn Môn quan, chết 9 còn 1, người cuối cùng đó chính là Bạch Vân Thành. Tiệp Thiên Phóng điều tra bao nhiêu năm, đáng tiếc không cách nào tìm ra Bạch Vân Thành. Thật không ngờ giờ này đối phương lại sờ sờ trước mặt.

Tiệp Thiên Phóng quan sát chốc lát, nặng nề nói:

- Mấy chục năm rồi, chỉ sợ lúc này tu vi hãn đã không kém sư phụ ta năm đó...

- Không kém Tiêu Phong tiền bối? Vậy so với huynh thì thế nào?

Lăng Phong không khỏi hiếu kỳ.

Nói ra, lâu nay hãn tuy lăn lộn khắp nơi, nhưng đúng là riêng chuyện làm sao so sánh tu vi kẻ địch thì vẫn chưa rõ ràng.

...

Nhân tiện nói chuyện tu vi.

Lăng Phong biết võ học thế giới này cũng chia đẳng cấp. Tỷ dụ Thiên Ma Truy Hồn của hãn có 7 tầng, Cửu Âm hình như có 9 tầng. Thế nhưng, cái đó là tầng tu luyện mỗi công pháp, còn cảnh giới chung thì lại không có. Cái gì mà đại thành Đấu Tông thì thành Đấu Thánh gì đó.

Lăng Phong năm xưa là dân nghiện truyện nghiện game, phàm đọc truyện 8 phần vừa vào ngay chương một tác giả đều sẽ nói luôn thế giới này võ công chia làm những danh hiệu nào. Vào trận, cứ ác nhân bước ra, nam chính liếc mắt một cái là biết thắng nhãi kia hơn mình một hai cấp. Sau đó, vì có thần phật trợ lực, nam chính đập một phát, hơn mấy cấp cũng bẹp.

Rút cục, chia cảnh giới ra chỉ để làm nền cho nam chính phá vỡ.

Lăng Phong hồi đó từng rút ra một nhận định, kỳ thực chẳng có cái gì là “vượt cấp khiêu chiến”. Mà là cảnh giới của nam chính và của đám NPC râu ria, cơ bản là hai hệ quy chiếu khác nhau. Tác giả chẳng qua khéo léo giấu đi cái bảng thiết kế riêng cho nam chính, làm độc giả cảm giác nam chính tuy ở cảnh giới thấp, nhưng thế quái nào lại luôn mạnh hơn kẻ địch đồng cấp.

Ngẫm nghĩ lại, tu vi võ học, làm sao lại đơn giản chỉ là một con số mà phân định dễ như vậy. Võ công, thì phải là tâm pháp thân pháp kiếm pháp các thứ, tu luyện bao lâu, kinh nghiệm ra sao, trí lực thế nào. Thậm chí là phong độ mỗi ngày.

Thế giới này, cũng có điểm giống vậy.

Dù sao thiên hạ trăm môn ngàn phái triết lý, ngay cả cách luyện khí cũng không chắc cùng đường, làm sao có thể dùng chung một bảng cảnh giới. Đó là chưa kể các giáo phái nhỏ lẻ. Cũng chỉ có thể lấy ra những mốc tương đối.

Tỷ dụ Cái bang, chia đệ tử theo số túi, từ Vô Đại đến Lục Đại, Thất Đại đến Cửu Đại là thuộc trưởng lão. Kỳ thực, cũng không phải chỉ hơn nhau ở số túi ăn xin, mà chính là võ công của họ. Cửu Đại Trưởng lão của Cái bang, có thể nói ngang Toàn Chân Thất Tử.

Còn cỡ Thần Cung Thần Nữ như Liễu Thanh Nghi, thì tạm không có đối trọng.

Có lẽ, như vậy mới đúng là võ lâm. Không ai chân chính “vô đối”. Bởi nếu cứ cảnh giới khủng bước ra, người khác đều bị ép thở không thông lập tức bái lạy, người không thấy quá hư cấu sao?

Tuy nhiên, cũng không thể quá mù mờ. Nếu nói riêng về khí lực, có thể tạm lấy số năm ra mà phân biệt. Mốc 10 năm, 20 năm, 30 năm gì đó.

Còn riêng Lăng Phong, dùng Cửu Âm thì 3 năm của hắn có thể bằng hắn 10 năm của người khác. Mà đó là mới chỉ Cửu Âm tăng một. Vậy mới nói Cửu Âm tuy không có hiệu ứng gì đặc biệt, nhưng lại bá đạo thế nào.

...

Trở lại hiện trường.

Lăng Phong nghe đến lão già kia không kém Tiêu Phong, không khỏi lạnh sống lưng.

Tiêu Phong được xưng thiên hạ không có đối thủ. Mặc dù Lăng Phong không định lường Tiêu Phong mạnh ra sao, nhưng chỉ làm vài phép toán liền biết đại khái chênh lệch.

Nếu Tiêu Phong là 5 sao, vậy thì Tiêu Thiên Phóng hiện tại chỉ tầm 3 sao. Tiêu Thiên Phóng mạnh tầm gấp đôi Lăng Phong, tính ra Lăng Phong trong võ lâm chỉ ở mức độ "1.5 sao".

Nói như vậy, lão kia phải mạnh gấp 3 lần Lăng Phong đi.

Lại nói, nếu Bạch Vân Thành mạnh như vậy, vậy Thiên Diện Quỷ Thủ sẽ là khái niệm gì? Nên nhớ trên hẻm núi Vạn Thú linh, Bạch Vân Thành phải liên thủ Bạch Tiểu Thư mới cầm cự được với Thiên Diện.

Đại Dao Quan Thắng từ đầu chưa nói một câu nào, mãi lúc này cũng lên tiếng:

- Lão ta là đệ nhất cao thủ dưới trướng Yên Vương, chỉ là rất ít khi đích thân ra tay, nhưng một khi ra tay không có ai sống sót.

Xem chừng Đại Dao đã từng chứng kiến qua, bằng không thái độ sẽ không quyết liệt như vậy.

Thành Bích vừa nhìn thấy Bạch Vân Thành, trên khuôn mặt vũ mị liền lộ ra vẻ lo lắng bất an, nàng ngẫm liếc Lăng Phong mới nói:

- Bạch tiên sinh, người đến đây làm gì?
- Phu nhân, không nghĩ lão phu lại gặp phu nhân ở đây...

Bạch Vân Thành cất giọng già nua, trong lời chào có ý nghi ngờ rõ rệt.

Diễm Tuyết Cơ nhìn thấy, liền thấp giọng nhắc Lăng Phong:

- Đại Ngốc, bọn họ là quen nhau đó. Ta nói rồi mà, người đừng có tin người quá, đặc biệt là nữ nhân kia.

Lăng Phong sáng giọng:

- Ở đây không còn việc của cô, mau rời đi đi.
- Người... đuổi ta?

Diễm Tuyết Cơ giận dữ, nhưng rồi lại cười:

- Người sợ ta bị liên lụy sao? Yên tâm đi, có ta ở đây, lão ta không làm gì được người.

Lăng Phong thở dài. Thôi kệ nàng ta muốn hiểu sao thì hiểu, hắn không có tâm tư đi lo.

Lăng Phong biết Thành Bích quen Bạch Vân Thành. Chính nàng từng kể với Lăng Phong về lão ta, còn nói lão đáng ra phải thác tùng Yên Vương ra trận, nhưng vì chuyện có kẻ "nghịch thiên cải mệnh" mà phải có mặt ở Thái Nguyên.

Kỳ thực, vừa rồi khi Bạch Vân Thành xuất hiện, Lăng Phong đã có một sát na nghi ngờ Thành Bích. Bởi hắn còn nhớ, đêm đó đám Như Vân nói

“bọn ta luôn biết người đi đâu làm gì”, nhưng lại không nói ai tiết lộ.

Chẳng lẽ là vì Thành Bích?

Chẳng phải nàng có điều muốn nói, nhưng bị chính Lăng Phong chặn lại sao?

Là điều gì?

Diễm Tuyết Cơ tuy nói khó nghe, nhưng lại đơm vào lòng Lăng Phong không ít suy nghĩ.

Tâm tư mỗi người luôn luôn phức tạp vạn biến. Trong đây, ngay cả người tưởng chừng đơn thuần nhất như Lăng Hồ còn mang trong mình những kế hoạch riêng, đừng nói gì Thành Bích.

Trong mấy kịch bản sắc hiệp mà nói, tất cả nữ nhân, bất kể là ma nữ hay thánh nữ, chỉ cần đem được lên giường là nàng ta sẽ toàn tâm toàn ý với người ngay. Đáng tiếc, sự thật cuộc sống lại rất khắc nghiệt...

Vẻ đẹp đắm thắm của Thành Bích là một tấm mặt nạ khó lường. Nàng không cần làm bất cứ động tác gì, cũng không cần nói câu nào, chỉ phong thái kia cũng đã là một cái bẫy. Cứ nhìn vào đại mỹ nữ ưu sầu, đã là nam nhân ai ai cũng sinh ra thương tiếc, không tự chủ mà đánh mất dần đề phòng.

Lúc này, chỉ nghe Thành Bích chần chừ hỏi:

- Không lẽ tiên sinh... nghi ngờ hẳn là kẻ "nghịch thiên cải mệnh" kia sao?

Bạch Vân Thành cười to:

- "Nghịch thiên cải mệnh"? Haha, nói vậy cũng không chừng đi. Đa tạ phu nhân nhắc nhở.

- Ta...

Bạch Vân Thành lại gằn giọng:

- Xem ra phu nhân đã lựa chọn hẳn rồi? Cũng tốt thôi, như vậy lão phu giết người cũng coi như lập công với Vương gia đi?

Thành Bích lại chẳng hề lo sợ với lời uy hiếp kia, nàng chỉ lo lắng nhìn Lăng Phong. Ý tứ chính là nàng có lỗi với hắn, lại nhắc hộ lão ta chuyện “cải mệnh” kia. Âu cũng vì nàng lo sợ mới buột miệng.

Lăng Phong đưa mắt nhìn sang.

Nhìn thấy ánh mắt ưu sầu của nàng, mọi nghi ngờ của hắn vừa sinh ra đều tan biến.

Nàng ấy vì lo cho hắn, ngay cả đôi mắt cũng đỏ vì mất ngủ, vừa sáng sớm liền đem cả con gái đến tìm. Ngay cả Phi Yến không thân quen, nhưng vì là người của Lăng Phong nàng cũng mang đến. Nàng ấy có thể bày mưu tính kế gì cũng được, nhưng sẽ không đem Như Ý ra như vậy.

Vậy mà hắn lại nghi ngờ nàng.

Lăng Phong không khỏi tự mắng bản thân, âu cũng vì cái tính đa nghi. Đồng thời có chút giận lây sang Tuyết Cơ. Nếu không phải vì nàng ta nói linh tinh, hắn cũng không sinh nghi vợ vẫn như vậy.

Bạch Vân Thành lạnh giọng:

- Tiểu tử, mau giao vật người lấy được ra đây.

Lăng Phong bình tĩnh đáp:

- Không giấu tiền bối, quả thực đêm qua tại hạ lấy được bảo hạp kia thật, nhưng vừa rồi lại bị kẻ khác đoạt mất rồi. Tiền bối thần thông quảng

đại, chuyện gì cũng rõ như ban ngày, chắc không khó nhận ra đi.

Bạch Vân Thành đột ngột cười to:

- Haha, tiểu tử, người lừa kẻ khác thì được, ngay cả lão phu cũng nghĩ muốn lừa sao? Không nghĩ một kẻ như người, không chịu trốn trong hang cùng giữ mạng thì thôi, còn chạy ra ngoài đi lung tung, không sợ bị hội phi yên diệt sao?

- Tiền bối, tại hạ nói đều là thật...

"Nhưng hội phi yên diệt cái gì?"

Lăng Phong bỗng nghĩ đến, Cổ lão từng nhắc, là tướng hồn nhất định sẽ có ngày có kẻ đánh hơi tìm tới, chẳng lẽ bắt đầu xảy ra từ hôm nay?

Lại nói, cái lão già kia, giờ này vẫn chưa xuất hiện.

Chỉ nghe Bạch Vân Thành giọng khàn khàn:

- Người mang trong mình thần lực bí ẩn, chỉ cần dùng đến liền có thể khai mở cái hộp kia ra. Ngay đêm qua người đã mở nó ra rồi, bên trong cái hộp đó giờ này đã trống không, bị kẻ khác cầm đi cũng thế. Thế nào, lão phu nói đúng không?

Bạch Ngọc Đường ngay lập tức quay đầu lại, lạnh giọng chất vấn:

- Lăng huynh đệ, lão ta nói là thật sao?

- Đại Ngốc, người... thực sự...

Không loại trừ Bạch Ngọc Đường, tất cả người ở đây đều nhìn Lăng Phong ánh mắt bất thiện. Đặc biệt là Diễm Tuyết Cơ.

Nàng bỗng cảm giác rất khó chịu, hóa ra từ đầu nàng đóng vai nha đầu
ngốc, bị Lăng Phong lừa dối. Sư phụ nói nam nhân đều xấu xa giống nhau,
nàng còn nghĩ Lăng Phong sẽ khác biệt, chẳng lẽ hãn cũng thế mà thôi?

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 309

Cộng Hưởng

Lăng Phong kỳ thực muốn qua loa cho xong, nhưng nghĩ lại chốc lát lại thôi.

Thứ gì khó tạo dựng nhưng lại dễ đổ vỡ nhất?

Chính là lòng tin.

Ở đây đều là huynh đệ tốt, hẳn không nên làm trò quá. Nghĩ vậy Lăng Phong gật đầu:

- Được rồi, ta thừa nhận. Nhưng căn bản chính ta cũng không biết có thể mở ra được, tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt. Cái hộp đó vừa mở ra liền tự động khép lại.

Bạch Ngọc Đường hòa hoãn đôi chút:

- Bọn ta khổ công bày kế hoạch, còn ở lại đoạn hậu giúp người. Người đừng quên, Hoa An cũng vì nó mà bị giết. Người tốt nhất nên nói thật.

Tần Quyền cũng lên tiếng:

- Tứ ca, bọn đệ không quan tâm cái gì bên trong. Nhưng lần sau có kế hoạch thì phải nói trước.

Lăng Phong toát mồ hôi, cười khổ nói nhỏ:

- Lão Bạch, Lục đệ, chuyện xảy ra quá nhanh, ta làm sao thông báo kịp?

Tần Quyền miễn cưỡng gật đầu, xem như tạm thông cảm.

Diễm Tuyết Cơ nhìn Lăng Phong một lát, nghĩ gì đó vội quay đầu nói với Bạch Vân Thành:

- Lão tiền bối, hắn đã nói không kịp lấy được gì, người tha cho hắn được chứ?

Bạch Vân Thành lúc này mới để ý đến Diễm Tuyết Cơ, lão cười nhạt:

- Di Hoa Cung sao? Tu vi cũng không tệ, xem ra cũng có chút thân phận đi. Người tốt nhất nên tránh sang một bên, miễn cho kéo cả Di Hoa Cung vào chuyện này.

Nói đến đây lão bỗng đổi giọng:

- Gượm đã. Di Hoa Cung lâu nay không tham gia chuyện võ lâm, lần này lại có mặt ở đây? Xem ra cung các người đã muốn nhúng tay rồi. Rất tốt, lão phu cũng không ngại, chi bằng tiên phát chế nhân, có bao nhiêu giết bấy nhiêu, đỡ cho sau này vương bận.

Giọng lão ta cuồng ngạo vô cùng, chẳng qua một cường giả như lão quả thực có cái quyền đó.

Thành Bích đột ngột lại gần thấp giọng:

- Ta không muốn chàng phân tâm. Nhưng mà, lão ta từng gặp Cố lão.

Hóa ra ngày hôm đó Thành Bích bí mật gặp Bạch Vân Thành, lão nhân phút cuối khiến nàng và Đại Dao sợ hãi lại là Cố lão.

Lăng Phong lại đang chấn trụ.

Lão già điên kia, hăn nghi ngờ không thừa chút nào, rút cục đang chơi trò gì?

Thành Bích lại nói:

- Ta còn thấy lão ta hình như đang bị nội thương, đang thi triển nội công cố tỏ ra như vậy mà thôi.

"Nội thương sao?"

Lăng Phong mím môi, đây là một thông tin rất có ích.

Đúng lúc này, Bạch Vân Thành khàn khàn quát lạnh:

- Tiểu tử, người giết chết hai đồ đệ yêu của ta, lại làm một đồ đệ khác trọng thương. Kể cả hôm nay người có nói mình không liên quan đến bảo vật kia, đều phải chết chắc rồi.

Uy áp đột ngột tăng lên.

"Ào"

Lăng Phong vội đề cao tinh thần.

Võ công Lăng Phong vẫn chưa đâu ra đâu, nếu xếp hăn đi lùi dài ở mấy môn phái như Toàn Chân Cái bang, miễn cưỡng dùng "hack tool" ăn gian các kiểu, đại khái chỉ có thể lọt top 30. Trong khi lão già Bạch Vân Thành này ít nhất phải ngang ngửa chương môn một phái.

Lệch như vậy, Lăng Phong sẽ không đại mà nhảy ra solo.

Đại Dao Quan Thăng xem ra không có ý định tiến lên, nhiệm vụ của gã luôn chỉ có một, bảo vệ mẹ con Thành Bích. Đám Bạch Ngọc Đường lo đám Như Vân sát thủ đằng sau. Lúc này chỉ còn ba anh em Lăng Phong, Tiêu Thiên Phóng và Diễm Tuyết Cơ là có thể tham chiến.

Lăng Phong khách khí nói:

- Ở đây không có chuyện của cô, mau tránh đi.

Câu này là câu kinh điển, đã là nam nhân trong trường hợp này kiểu gì cũng phải nói, bằng không sẽ bị anh em chê cười.

Kỳ thực, Phong ca trong bụng vẫn hy vọng Diễm Tuyết Cơ tham gia. Hẳn biết rõ tiểu nương này tuy nhìn qua ngây thơ, bản lĩnh lại không hề thấp. Vả lại chẳng phải có Di Hoa Cung gì đó sao, nếu kéo được Di Hoa Cung về phe mình, âu cũng là chuyện tốt.

Chỉ là, Diễm Tuyết Cơ lại nhỏ nhẹ đáp:

- Người cẩn thận.

Xong xuôi khinh thân lùi ra sau.

"Đậu, ca khách sáo thôi mà."

Lăng Phong chưng hửng, phui phui cái mõm.

Thành Bích lại nhíu đôi mày xinh đẹp nhìn Lăng Phong. Hai bàn tay nàng đã giảo vào nhau đến trắng bệch. Nàng biết Bạch Vân Thành khủng bố ra sao, từng giết rất nhiều người ở Đại Danh, vì vậy nàng rất lo lắng.

Đúng lúc này, Bạch Vân Thành ra tay.

"Oàng"

"Hống thuật?"

Một tiếng hống chấn động xung quanh, chỉ thấy từ thân người Bạch Vân Thành tỏa ra những luồng khí hình cầu dồn dập, lan đến đâu đánh bay đến đó bất kể thứ gì.

Tiêu Thiên Phóng là người đầu tiên tiếp chiêu, y xuất ra một chiêu Kiến Long Tại Điền, chưởng phong đánh thẳng xuống đất. Sau tiếng gầm gào là chiến ý bạo phát, nhìn Tiêu Thiên Phóng lúc này không khác nào một con rồng bay ngược gió, vô cùng uy vũ.

"Bùng"

Bạch Vân Thành thông dong đấu với Tiêu Thiên Phóng, hai mắt tỏa sáng khác thường, cười nhạt:

- Cái bang Hàng Long Chưởng?

Tiêu Thiên Phóng gằn giọng:

- Nhận ra rồi sao?

- Người muốn trả thù cho sư phụ? Rất tốt, để xem đồ đệ của Tiêu Phong lại được mấy phần của Tiêu Phong.

Tiêu Thiên Phóng quát lạnh, lại vung một chiêu Long Chiến Vu Dã, quyết đánh bay đối phương.

Bạch Vân Thành cười nhạt, lão tay trái đỡ chưởng, tay phải đánh ra một chưởng về phía Lăng Phong. Có thể thấy lão khinh thường Phong ca thấy rõ, đại khái thầm nghĩ chỉ vung tay như vậy là giải quyết xong.

Kình khí mù mịt lao đến.

- Lục đệ, Thất đệ, sẵn sàng!

Lăng Phong âm thầm vận Cửu Âm chân khí, đẩy nội lực lưu chuyển trong kinh mạch lên gần gấp đôi. Hắn quyết định liều mình chống lại kình phong âm u kia. Dù sao không thử không biết được cao thấp. Nếu ngay chiêu dạo đầu còn chống không được, vậy thì còn đánh đấm gì nữa.

Lăng Phong Tần Quyền Lăng Hồ, ba huynh đệ người trước người sau, lập thành thế La Hán Hộ Thế trong La Hán Trận. Đây là thế trận siêu phòng thủ vẫn hay dùng, có thể đề thăng khả năng phòng ngự. Chẳng qua La Hán Trận chuẩn phải cần 5 người đứng trấn, ở đây chỉ có 3 người lập trận vị, uy lực vì vậy suy giảm một chút.

Chỉ tiếc Lăng Phong vẫn hơi đề cao bản thân...

Hắn đột nhiên thấy không đúng, sau lưng mồ hôi lạnh toát ra, cảm giác như cái chết cận kề.

Thành Bích vẫn liên tục dùng Khai Thần Thuật quan sát, nhận ra gì đó không khỏi hốt hoảng hô lớn:

- Lăng Phong, cẩn thận!

"Sao vậy? Cộng hưởng?"

Quả nhiên lão già này kinh nghiệm đầy mình, xuất chiêu không hề đơn giản.

Dư kinh của hống thuật và chương pháp, cái trước cái sau, thế nhưng đến chỗ Lăng Phong lại cùng một lúc. Xem ra Bạch Vân Thành đã tính toán tỉ mỉ từ trước, chứ không đơn thuần chỉ đánh ra hai chiêu ngẫu nhiên.

Hai luồng sức mạnh cộng hưởng vào nhau, nguy hiểm đột ngột tăng mạnh, không chỉ theo cấp số cộng thông thường.

Không nghĩ còn có kiểu đánh này, thật là đáng học hỏi a.

"Hự"

Lăng Phong là trọng điểm cộng hưởng, chỉ trong tích tắc tiếp xúc, tầng Lưỡng Nghi chân khí hộ thể của Lăng Phong đột ngột tan vỡ.

Lăng Phong không tự chủ run rẩy, bằng vào phản xạ luyện được bấy lâu nhanh như cắt lộn nhào ra sau. Hai bên tai hắt lùnh bà lùnh bùng, đôi mắt cũng mờ hắt đi. Gắng gượng định thần thì trước mắt đã là một mảng lúc đỏ lúc xám, không rõ hình thù. Máu trong người hắt như đang bị đun sôi, chỉ chực phun ra ngoài.

Vừa rồi trong khoảnh khắc động thân, Lăng Phong không hề biết mình đã tình cờ xuất ra một cái ảo ảnh ngăn ngại, xem chừng là hiệu ứng từ Hoạt Bất Lưu Thủ. Đại bộ phận sát thương nằm cả ở cái ảnh đó, nhờ vậy Lăng Phong mới thoát được một kiếp.

Chỉ là, mất trận vị trung tâm, thế trận La Hán Hộ Thể ngay lập tức bị phá vỡ.

Lăng Hồ đóng vai trò tanker đứng ở tiền vị, trận vừa bị phá Lăng Hồ liền hết cách chống đỡ. Hắt không có thân pháp hóa ảnh như Lăng Phong, cũng không có nội lực thâm hậu như Tần Quyền. Lăng Hồ bản thể chịu sát thương cao nhất, trực tiếp bị thổ huyết bay ngược ra sau, không rõ sống chết.

Cái gì gọi là chênh lệch?

Cái này chính là chênh lệch.

Có lẽ đây là lần đầu Lăng Phong vừa đánh chiêu đầu đã thảm như vậy.

Tần Quyền là người duy nhất trụ được, gắng gượng chống đỡ. Tần huynh đệ lúc này bộ dáng khá cổ quái, lúc thì cười nhạt lúc nhăn nhó.

Lăng Phong nhìn Tần Quyền cười kỳ lạ như vậy, hắt cũng tỉnh táo lại, trong sát na linh cơ xuất hiện liền nhận ra một điều.

Có vẻ Bạch Vân Thành ngay chiêu đầu này đã xuất toàn lực, chứ không phải chỉ dạo đầu cho vui. Bởi tỉ mỉ so sánh hai đoạn khí lực từ hai chiêu

thức, thì áp lực về sau đã giảm đi. Chẳng qua biến hóa là vô cùng nhỏ bé, nếu không nhờ vào giác quan nhạy bén và chút kinh nghiệm, vậy tuyệt đối sẽ không thể nhận ra.

"Xem ra không phải không có cơ hội." Lăng Phong xốc lại tinh thần.

Lăng Phong nhận ra điều này, bởi hắn luyện Cửu Âm Tâm kinh. Thứ nội lực mà Bạch Vân Thành dùng khá "ảo", rất tương tự với Cửu Âm của Lăng Phong. Đại khái do cường chế bản thân mà ra, chứ không phải thực chất tu vi như vậy. Điều này phù hợp với lời Văn Thanh Bích lúc trước.

Nếu đúng như vậy, lão ta chỉ có thể kéo dài trong một đoạn thời gian mà thôi.

Lăng Phong đoán trúng, bởi vì Bạch Vân Thành luyện cùng một quyển bí kíp với Lăng Phong thôi.

Vấn đề là, thời gian cooldown kia sẽ là bao lâu?

Lăng Phong luyện Cửu Âm chỉ được 1 2 tháng, hắn có thể duy trì chừng vài phút. Nhưng ai mà biết được Bạch Vân Thành sẽ là mấy phút? Xui xẻo mà nói, chừng vài canh giờ, thế thì Phong ca cười không nổi rồi.

Tệ hơn nữa sẽ là, Bạch Vân Thành chỉ e đã luyện Cửu Âm đạt cảnh giới cuối cùng. Đến lúc đó thời gian cooldown bằng đúng thời gian hồi phục, vậy thì coi như chẳng cần chờ đợi gì ráo, Cửu Âm chân khí sẽ liên tục tồn tại. Thậm chí càng lúc càng cộng dồn vào nhau, càng mạnh thêm. Đây chính là điểm đặc biệt của Cửu Âm Tâm Kinh.

Lăng Phong lùi ra sau, phía trước chỉ có Tiêu Thiên Phóng đang solo.

- Thất đệ, không sao chứ?

- Khục, khục...

Lăng Hồ khó khăn lắc đầu, xem ra vừa rồi chịu đòn cho cả trận thế 3 người, đã vượt quá khả năng của hắn.

Lăng Phong vỗ vỗ vai:

- Khổ cực. Không đánh được thì không cần cố đâu, may nhờ có đệ...

Từ ngày bị mua từ chợ buôn người, Lăng Hồ vẫn âm thầm đi theo Lăng Phong, không đòi hỏi điều gì, cũng không cự tuyệt điều gì. Như một lão tăng, lầm lỳ lì lợm, thi thoảng nói vài câu kinh Phật khô khan với anh em, nhạt như nước ốc, nhưng chân chính là người anh em tốt của Lăng Phong.

Bởi Lăng Hồ quá trầm lặng, thậm chí như người vô hình ở cạnh, có đôi khi khiến Lăng Phong quên mất sự tồn tại của hắn. Nhưng giờ này nhìn lại, nếu có ngày phải một trận sinh tử, phút cuối cùng người ở cạnh Lăng Phong xem ra sẽ là Lăng Hồ.

Người huynh đệ như vậy, tuyệt đối không thể mất.

- Diễm cô nương, nhờ người chăm sóc hắn một lát...

Diễm Tuyết Cơ gật gật đầu, lo lắng hỏi:

- Đại Ngốc, người được chứ? Ta xin lỗi... Không giúp được cho người. Kỳ thực...

- Kỳ thực đồng môn của cô đang ở gần quan sát đúng không?

Lăng Phong cười nhạt.

- Người biết rồi?

Diễm Tuyết Cơ chột dạ.

Chuyện này kỳ thực làm khó nàng, Di Hoa Cung và U Linh sơn trang xưa nay không phạm nhau, nàng nếu vì Lăng Phong mà kéo môn phái vào cuộc, vậy thì phiền toái rất lớn.

Lăng Phong không đáp, chỉ chậm rãi gặng đứng dậy.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 310

Lựa Chọn Đúng Đắn?

Ở phía trước, Tần Quyền đã lao vào.

Có lẽ nhận ra Tần Quyền không đơn giản, Bạch Vân Thành bỗng rút kiếm chuyển mục tiêu sang Tần Quyền.

Kiểm chiêu vừa ra, Lăng Phong liền nhận ra kiếm pháp của lão ta.

Đây là Lưu Vân Kiếm pháp, có lẽ là kiếm pháp căn bản của U Linh sơn trang, Ngân Diện vẫn hay dùng đến nó. Chẳng qua vào tay lão già này uy lực khác hẳn, mạnh lên không biết bao nhiêu lần.

Đặc điểm của bộ kiếm pháp này không nằm ở sát thương, mà nằm ở hiệu ứng đi cùng. Kiếm đi đến đâu mây đen mù mịt bay đến đó, vì vậy mới có tên "Lưu Vân". Từng luồng khí màu đen quỷ dị cứ như vậy bao phủ khắp nơi, lại cộng với Quỷ Ảnh kiếm pháp của Tần Quyền cũng dùng khí đen, đâm ra nguyên một góc sân vì thế đều đen thui, làm như đánh nhau ban đêm.

Lăng Phong không có ngu mà đứng đó bình luận, ngay lập tức nhảy vào trợ trận.

Hắn cần trọng thi triển Lưỡng Nghi Hộ Tâm lần thứ hai, dùng choáng thuật đánh thẳng vào mi tâm đối phương. Đã đến đây rồi, có cái gì hay đều phải đem ra dùng, giấu diếm cũng vô ích.

Bạch Vân Thành có lẽ trúng chiêu, nhưng chỉ nhú mi chút ít, ngược lại còn nhìn Lăng Phong tỏ vẻ thú vị.

Lăng Phong liền cảm giác không xong.

Cả người hần đột nhiên đông cứng.

"Chuyện gì? Stunned?"

Phía bên kia, Bạch Vân Thành cũng lộ vẻ kỳ quái.

Bạch Vân Thành đã đoán Lăng Phong là một “bán hồn”, cho nên cũng biết Lăng Phong sẽ có thần pháp, lão không bất ngờ vì điều này. Lão kỳ quái là vì, dùng thần pháp stun đối phương, tiểu tử kia không kinh sợ thì thôi còn ngậy ra nhãn mặt nhú mày, lúc thì đăm chiêu lúc thì như vỡ lẽ ra gì đó. Quả là quái thai.

Thực ra, Bạch Vân Thành dùng thần lực là có dụng ý khác, chỉ không ngờ đúng lúc Lăng Phong rơi vào trạng thái xao nhãng tâm thần, khiến kế hoạch của lão thất bại trong gang tấc.

Lăng Phong không hề biết, giây phút nghĩ lung tung lại cứu hần thêm một kiếp.

Bạch Vân Thành vừa rồi dùng một tia thần thức thôi miên, “stun” chỉ là hiệu ứng bên ngoài. Lão ta chính là huynh trưởng của "ả 3D" Bạch Tiểu Thư, lão từng luyện qua Cửu U Si Mị Công của U Minh Cung, chẳng qua lại theo một hướng hơi khác.

“Độc tâm thuật.”

Thậm chí có thể nói nhờ vào độc tâm thuật mà lão mới có thể thành Quốc sư Đại Yên.

Lão muốn đọc suy nghĩ của Lăng Phong, xem hẳn đã biết những gì, hoặc là giấu thứ kia ở đâu? Không nghĩ lại thất bại.

Cũng phải nói, may là lão mới vào nghề "độc tâm" vài năm, đang hạng gà con, bằng không nghe nói cao thủ về môn này mà đã ra tay, bất kể Lăng Phong có xao nhăng gì cũng sẽ bị đọc ra.

Lúc này, sự xuất hiện của Lăng Phong tuy có vẻ nhỏ bé, nhưng đã giúp Tần Quyền Tiêu Thiên Phóng lấy lại được cân bằng, thậm chí chuyển sang phản công. Dù sao, Bắc đường Cái bang Tiêu Thiên Phóng, Cổ tộc ưu tú Tần Quyền, cũng “không phải dạng vừa đâu”.

"Vù vù"

Bạch Vân Thành mắt hiện sát khí, biết tình hình vượt khỏi tầm với, lão đột ngột tay trái vẩy kiếm, tay phải xuất hiện một thanh kiếm khác giống đúc cây còn lại, từ đơn kiếm chuyển sang song kiếm.

Lăng Phong còn nhớ rõ, Tần Quyền từng nói Lưu Vân kiếm pháp là một bộ song kiếm. Xem ra giờ này lão già này mới xuất toàn lực.

"Rào rào"

Từ thân hai thanh kiếm tỏa ra những luồng khí đen ngòm đan vào nhau, vừa giống mây mù cuộn xoáy, lại vừa giống cát độc li ti hình thù kỳ quái.

Tần Quyền nhìn thấy, tròng mắt co lại, thở hắt ra nhắc nhở:

- Tứ ca, đừng có khinh thường mấy luồng khí đen đen đó, đó là "Đoạn Vũ Tàn Vân" có thể khiến thân thể bị đông cứng trong chốc lát...

- Ra vậy.

Lăng Phong biết U Linh sơn trang còn có một thứ gọi là U Linh mệnh sa gì đó, đêm qua vừa dính xong, nghe đâu chỉ cần hít phải một ít liền đi

đời nhà ma. Giờ lại còn cái gì Đoạn Vũ Tàn Vân.

"Thật là mệt mà, lắm thứ để nhớ quá đi."

Cũng lâu lắm mới thấy Tần Quyền căng thẳng như vậy.

Lăng Phong nín thở, ngả người ra sau thành hình chữ L. Chiêu này là chiêu siêu đẹp của Phong ca, không phải nói quá, chịu khó photoshop một chút hoàn toàn có thể làm poster cho "The Matrix".

Đúng lúc này, thần lực báo cho hắc biết, có kẻ đánh lén.

"Cái đêch, đánh lén là sở trường của ông, thằng nào muốn tranh?"

Lăng Phong âm thầm bực bội.

Tư thế Phong ca đang cực đẹp, cũng cực kỳ bị động, tiến thoái lưỡng nan. Không biết tên chết trôi nào ghen tỵ với thần thái của Phong ca ra tay ngay lúc này?

"Ào"

"Keng"

Tiếng đao kiếm va vào nhau chát chúa.

- Tuyệt Cơ, muội muốn làm gì?

- Sư huynh, hắc đã nói không lấy được gì, còn bị người khác đoạt đi rồi. Bây giờ còn bị người khác truy sát, huynh đừng truy cứu nữa được chứ?

- Đáng đời!

Hà Mạch Dũng mặt mũi hăm hăm nhìn Lăng Phong sau lưng Diễm Tuyệt Cơ. Gã chờ cơ hội này từ rất lâu, chẳng ngờ vừa ra tay lại bị chính sư muội chặn lại.

Lăng Phong thầm lo lắng.

Đám này rút cục cũng ló mặt. Từ khi Diễm Tuyết Cơ xuất hiện, Lăng Phong đã biết còn có một nhóm người âm thầm quan sát. Vốn hẳn còn hy vọng chúng có hiềm khích với Bạch Vân Thành, hoặc tệ nhất là yên lặng bàng quan.

Chỉ xui xẻo, bọn chúng lại nhắm vào Lăng Phong.

Lăng Phong vừa mới biết 3 chữ Di Hoa Cung xong, từ miệng Bạch Vân Thành.

Kiến thức giangg hồ hẳn hạn hẹp, không rõ cái cung này to nhỏ ra sao. Chẳng qua tên họ Hà mặt rỗ kia thì Lăng Phong gặp qua 3 lần, lần nào cũng mang bản mặt khó chịu như vậy. Không nghĩ đối phương thậm chí muốn giết Lăng Phong.

Đầu năm nay muốn làm người nhẵn nhịn không dễ, càng nhân nhượng càng bị lấn tới. Đều là tự mình tưởng tượng ra tình địch rồi khẳng khẳng đòi giết người. Đêm qua tên Nam Cung Bình kia cũng y như vậy.

Lăng Phong từ lâu đã biết thằng kia ghen với mình. Cái bộ dạng hậm hực của gã ta, ai cũng nhìn ra.

Vốn dĩ Hà Mạch Dũng chiếm hoàn toàn lợi thế. Gã là đại sư huynh, Di Hoa cung lại toàn là nữ. Nhưng có lẽ vì thế mà Hà Mạch Dũng sai lầm. Gã quá tự tin, nghĩ rằng Diễm Tuyết Cơ đã trong tầm tay, cứ thông thả cũng được.

Kể từ ngày Lăng Phong xuất hiện, Hà Mạch Dũng mới bàng hoàng nhận ra, mình căn bản không hiểu về sư muội. Nói đúng hơn, sư muội đã trưởng thành rồi, càng xinh đẹp hơn, lại càng khó hiểu hơn, không còn là tiểu cô nương đơn thuần ngày nào.

Nói sao, Hà đại ca không chịu đọc truyện mạng, không hề biết motif "thanh mai trúc mã" kiểu gì cũng có kẻ thứ 3 phá bình, cho nên ôm hận đáng đời thôi.

Hà Mạch Dũng không biết phải làm sao mới níu kéo Diễm Tuyết Cơ. Tâm tính gã cũng giống như cây đao trên tay, có kẻ ngang đường, chém là xong. Tình địch chết rồi không lo sự muội không hồi tâm chuyển ý.

Cách này là cách mà các đại nhân yy hay dùng, thực tế hiệu quả rất kém.

Lăng Phong lúc này lại chẳng buồn để tâm đến tâm tư của Hà Mạch Dũng ra sao, vì hắn cũng không có ý định gì với Diễm Tuyết Cơ, chỉ có tên kia tự mình hoang tưởng.

Lăng Phong đang để ý một chuyện khác.

Hắn nhận ra trong mấy sư tỷ của Diễm Tuyết Cơ, có một ả khá quen mặt. Chính là ả nha hoàn làm khó dễ Diễm Tuyết Cơ ở Mịch lâu lần nọ.

Nếu hắn nhớ không nhầm, Diễm Tuyết Cơ còn xuất hiện 2 lần cạnh Triều Lam, Triều gia trang và Ngô gia trang.

Nàng ta và Di Hoa cùng rút cục đóng vai trò gì?

Chỉ nghe một ả sư tỷ gằn giọng:

- Sư muội, muội tin hắn nói thật sao?

- Muội...

- Sư muội, đừng quên lời sư phụ nhắc nhở, nhìn bộ dáng hắn lúc nào cũng cười cợt như vậy, chính là loại nam nhân tệ hại nhất.

- Sư tỷ, muội không quên. Nhưng mà...

Lăng Phong dự định không quan tâm, nhưng bị người mắng khéo, mắt trợn ngược chửi:

- Từ từ, làm sao chưa gì đã phán ông tệ hại nhất? Là ai làm sư phụ thất đức như vậy?

- Đại Ngốc, không được nói lung tung.

Lăng Phong không chịu buông tha:

- Có dịp nhất định phải dẫn ta đến gặp sư phụ cô. Bốn công tử sẽ dùng khí chất ưu sầu kiến thức uyên thâm mấy ngàn năm khiến bà ấy phải thay đổi cách nhìn về nam nhân...

Nói chưa hết câu Diễm Tuyết Cơ đã mặt đỏ tai hồng, bẽn lẽn cúi đầu.

"Gượng đã, đỏ mặt cái gì?"

Lăng Phong chưng hửng.

Diễm Tuyết Cơ đang nghĩ vẩn vơ. Kêu nàng dẫn hãnh đến gặp sư phụ sao? Vậy chẳng hóa sẽ thành... giới thiệu với trưởng bối còn gì? Ngại chết người đi mà.

Hà Mạch Dũng nhìn cảnh này càng thêm căm tức Lăng Phong, sư muội chưa bao giờ đỏ mặt với gã.

Đang lúc mỹ nữ e lệ, phía mặt trái lại có tiếng cuồng phong chụp đến, xem ra là Bạch Vân Thành. Lão già kia mạnh rất dã man, đang 1vs2 nhưng tu vi xem chừng quá thừa thải, thi thoảng làm như lỡ tay bắn ra vài tia nội lực, chỉ lọt khe cũng đủ khiến Lăng Phong chết lên chết xuống.

Bên trái còn chưa biết phải đỡ ra sao, trước mặt lại có thêm tiếng hừ lạnh.

Hà Mạch Dũng cũng không nói không rằng vọt qua người Diễm Tuyết Cơ, mũi đao xé gió bổ tới.

Lăng Phong không khỏi chửi thề. Là ai viết kịch bản nha? Đánh rất như vậy, không cho nam chính nói tí lời thoại hào hùng gì cả.

Lúc này, bị mấy vị sư tử khác quần lấy, Diễm Tuyết Cơ không cách nào ngăn cản Hà Mạch Dũng. Nàng bất lực nhìn sư huynh xuất chiêu. Chỉ cần nhìn vào thế đao cùng với hiểu biết về y, nàng liền biết rõ Hà Mạch Dũng đã sinh sát ý rồi, kia là tuyệt chiêu tối hậu nhất của hắn ta.

Diễm Tuyết Cơ khản giọng hô:

- Đại Ngốc, mau tránh ra!

"Tránh được thì ta đã tránh rồi." Lăng Phong cười khỗ.

Kình phong trái phải đều đang úp vào, có mà tránh đằng trời.

"Chờ chút. Tránh lên trời? Ý này thế mà lại hay nha."

Lăng Phong không khỏi nhìn trời tếu táo.

Đáng tiếc Phong ca khinh công chưa được thượng thừa. Bằng không cứ như mấy bộ phim, chân trái điểm chân phải, chân phải lại điểm chân trái, chân trái lại điểm lên chân phải... điểm điểm một hồi nhảy lên đến tầng đối lưu, điểm đến thiên không, bạch nhật phi thăng luôn.

Khụ, cái này gọi là lạc quan trong lúc sinh tử.

Chỉ có thể trách bản thân số đen, ăn rồi toàn bị ăn hành.

Xem ra lại phải cước mạng một chuyến, chấp nhận đỡ chiêu lão già họ Bạch vậy. Dù sao, ăn nguyên cây đao vào mặt, đầu không bị chẻ đôi cũng

là da mặt nát bươm, rất mất hình tượng. Ít ra đỡ bên chưởng còn hy vọng bảo vệ được dung nhan.

Nam chính, chết cũng phải chết đẹp một chút.

- Lăng Phong...

Có tiếng Thành Bích bàng hoàng hô lên.

Đại Dao Quan Thưởng nhú mày.

“Vù”

“Rào”

Chưởng đao ép tới.

Ngay lúc tối hậu, Lăng Phong đột ngột đổi suy nghĩ.

Hắn tránh đòn của Bạch Vân Thành, đưa thân về phía lưỡi đao của Hà Mạch Dũng. Họ Hà không khỏi mừng thầm, không nghĩ tên kia ngu như vậy.

"Choang"

"Leng keng"

Một tiếng vang thật lớn, đi kèm một loạt tiếng phi đao.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 311

Đều Họ Bạch Cả

Hà Mạch Dũng dẫm mạnh chân trụ ra sau, hai mắt gã long sòng sọc, nhìn Lăng Phong chỉ cách gã gang tấc. Tên kia đang mỉm cười trêu tức, nhưng lại không chút hề hấn.

Dao chém vào chỗ nào mà tên kia còn cười được?

Vừa rồi Hà Mạch Dũng phát hiện Lăng Phong nhoáng một cái bỗng mờ đi, rồi lại hiện ra trước mặt. Gã còn nghĩ mình bị hoa mắt.

Mũi dao sắc nhọn của Hà Mạch Dũng bị chặn lại bởi một cây trường đao kỳ quái, lưỡi đao vẫn giấu trong tấm vỏ bọc đầy cũ kỹ.

Hà Mạch Dũng không thèm để ý Lăng Phong nữa, nhìn kẻ vừa ra tay trầm giọng:

- Người là ai?
- Hồ gia đao pháp?
- Còn người dùng là Đà đao pháp? Người là hậu duệ Võ Thánh?

Đại Đao Quan Thắng ra trận.

Gã tư thế nửa người đưa lưng về phía Hà Mạch Dũng, Thanh Long Yển Nguyệt Đao còn chưa tháo vỏ bọc chếch 45 độ từ dưới đất lên, khóa cứng cây đao của họ Hà.

Ngay cạnh Hà Mạch Dũng là hai nữ nhân Di Hoa Cung đang ôm tay bị thương. Một ả quát:

- Tiểu nhân bỉ ổi, dùng ám khí?

- Buồn cười, các người vô duyên đánh lén ta, ta lại không được dùng ám khí sao?

Lăng Phong tỉnh bơ đáp trả, trong lòng thầm hô đáng tiếc.

Lăng Phong phát hiện Đại Dao nhảy vào, liền nhanh như cắt thay đổi kế hoạch, Hoạt Bất Lưu Thủ ngang người trên không, vừa né chiêu của Bạch Vân Thành, vừa phối hợp cùng Đại Dao phản công. Không nghĩ hai người không hề lên kế hoạch, lại hành động trơn tru như vậy.

Chỉ tiếc, đối phương người đông thế mạnh, chỉ có thể tạm cân bằng.

- Dao đại ca, hề hề, đa tạ.

Quan Thăng hừ lạnh không đáp.

Vừa rồi nhìn thấy Văn Thành Bích lo lắng cho Lăng Phong, Quan Thăng liền không nhìn được ra tay ngăn cản.

Tình trạng của Quan Thăng không khác gì Hà Mạch Dũng. Cả hai đều yêu sư muội của mình, rút cục sư muội lại để ý người khác. Đương nhiên Quan Thăng chẳng có ý tốt muốn cứu vớt Lăng Phong, chỉ vì thấy Thành Bích không vui gã cũng đau lòng theo.

Quan Thăng và Hà Mạch Dũng, tuy cùng là yêu đơn phương, nhưng lại bất đồng.

Hà Mạch Dũng là kiểu bá đạo, gã đã thích ai thì liền nghĩ đó đã là của mình, có tên nào xuất hiện cạnh sư muội Diễm Tuyết Cô, giết hết là xong.

Đại Dao Quan Thăng lại khác, gã cũng có thân phận sư huynh, nhưng chỉ dám âm thầm yêu mến sư muội Văn Thành Bích. Từ ngày cả hai rời môn phái phiêu du giang hồ, Đại Dao là hộ vệ trung thành bên cạnh Thành Bích, chỉ thế thôi hẳn cũng đã thấy đủ. Chỉ cần sư muội vui vẻ, Quan Thăng sẽ bất chấp tất cả đi làm, kể cả cứu tình địch.

Đúng lúc này, Lăng Phong phát hiện, hình như... lại có khách đến chơi.

Lăng Phong ho nhẹ, kiểm đại một câu nhân tiện kéo gần quan hệ với Quan Thăng hỏi:

- Dao đại ca, hôm nay ngày mấy ấy nhỉ?

Quan Thăng rất không muốn trả lời, rút cục vẫn buột miệng đáp:

- Đầu tháng.

- Không lẽ nghĩ lẽ sao? Làm sao lăm tên rảnh rồi như vậy?

Lăng Phong thở dài nói một câu chẳng ai hiểu ra sao, vừa nói xong là tiếng ai đó eo éo vang lên:

- Oan gia, đã lâu không gặp nha...

Đầu tiên là vài tên thanh niên ngực trần lực lưỡng đi ra, hình như còn đặc biệt bôi dầu trơn bóng khắp người. Sau đó là một thân hình ục ịch rung rinh, son phấn lòe loẹt từ từ xuất hiện.

Văn Thành Bích nhíu mi.

"Bạch Tiểu Thư?"

Vừa nhìn thấy ả 3D này, Lăng Phong liền không nhịn được da gà nổi hết lên.

Có tiếng Thành Bích nhỏ giọng nhắc:

- Á này, cũng đang bị thương.

Lăng Phong ồ lên thú vị. Vậy tốt! Cứ bị thương hết đi.

Bạch Vân Thành đang bận rộn với Tần Quyền Tiêu Thiên Phóng, có lẽ nhận ra Thành Bích hết lòng với Lăng Phong ngầm làm khó phe mình, bỗng lạnh giọng nói:

- Văn phu nhân, người nhất định đứng về phía tiểu tử kia vậy sao?

- Cũng nhờ có các người chén ép thôi.

Thành Bích không cần nghĩ ngợi đáp, trong giọng nói không có nửa điểm cảm tình.

- Người có biết vì sao Vương gia mãi không chịu chấp nhận người không?

- Ta không quan tâm. Bây giờ ta chỉ muốn ông ta chết đi.

Thành Bích nói rồi nhìn sang Lăng Phong, nàng lúc này chỉ quan tâm Lăng Phong nghĩ gì về mình, còn đâu đều không quan trọng.

Lăng Phong cảm nhận được, chỉ cười với nàng.

Bạch Vân Thành lại cười lớn:

- Haha, hận thù sao? Bởi vì chúng ta đã nghi ngờ người từ lâu. Người căn bản còn có dã tâm riêng, muốn dùng mỹ nhân kế với Vương gia, thậm chí không tiếc hy sinh bản thân để lấy lòng tin. Kết quả thì sao? Còn không phải tự mình hại mình...

Thành Bích chỉ trầm mặc, lời của lão ta như lưỡi đao xát muối vào trái tim nàng. Kia là đoạn thời gian nàng muốn quên nhất.

Lăng Phong lập tức nhỏ giọng an ủi:

- Thành Bích, bây giờ nàng đã có ta.

Thành Bích nghe vậy bất giác ngẩng đầu mỉm cười, nhưng vẫn có gì đó chua chát bất an.

Bạch Vân Thành lại chuyển mục tiêu sang Lăng Phong:

- Tiểu tử, người có lẽ còn không biết thân phận thực sự của nàng ta đi?

Diễm Tuyết Cơ cũng đưa mắt về phía này, ý tứ của nàng và của lão Bạch là như nhau.

Lăng Phong không khỏi nhếch mép khinh bỉ. Lão già kia hai tay đã bận rộn với Tiêu Thiên Phóng Tồn Quyền, thế nhưng mồm lại không chịu yên.

Hắn cười nhạt:

- Lão đầu, thấy đánh không được bày kế ly gián hả? Nàng ấy thân phận gì nàng ấy sẽ tự nói với ta, không cần lão già người đâm chọc. Cái này gọi là phu thê đồng cảm. A, từ từ, có khi người lại chẳng hiểu. Ta ngược lại hỏi thăm người một câu, có dám nghe không?

- Nói!

Lăng Phong giả hoạt hỏi:

- Lão già như vậy rồi, có vợ con gì chưa vậy? Đừng có nói vắn... đồng tử đấy nhé?

- Khụ!

Toàn bộ anh em trong sân đều ho sù sụ. Phong ca quả nhiên con m* nó có ý tứ.

Đặc biệt là đám Như Vân sát thủ, đều dừng chiến lắng nghe. Bọn chúng ở U Linh sơn trang bấy lâu, thắc mắc nhất chính là chuyện này. Bằng không đã không nghi ngờ Ngân Diện là con rơi của lão ta.

Đáng tiếc, lão Bạch giống như bị bóc mẽ chuyện xấu hổ gì đó, thẹn quá hóa giận đỏ mặt quát:

- Tiểu tử, nể mặt người đi theo lão ta, lão phu sẽ không giết người. Nhưng có những thứ không phải của mình, không đủ thực lực thì đừng vì tò mò mà chết oan...

"Xem ra đang nói đến Cố lão?"

- Hêê, không dám nói sao? Nói vậy ta tạm thời xem như lão đồng tử...

- Người...

Lăng Phong lại nói:

- Có điều, người đã biết lão điên cũng cần nó, vậy vì sao còn ép ta phải giao ra? Chẳng lẽ người không sợ lão ta tìm đến sao?

Bạch Vân Thành cười gằn:

- Haha, uy hiếp ta? Lão phu nể mặt lão già kia không giết người là một chuyện, nhưng cái bí mật kia lại là chuyện khác rồi. Chính lão già kia còn phải chột vật vì nó mà chạy khắp nơi... Lão phu cũng không rảnh nhiều lời với người.

Nói rồi lão quát lạnh phân phó:

- Lão Nhị, Lão Tam, giết hẳn cho ta.

- Sư phụ, giết rồi làm sao tra hỏi?

Người trả lời là hai kẻ mạnh nhất trong Như Vân, Ma Phong và Nha Dao. Như Vân sát thủ đến 8 người, chỉ có 6 người đánh với Ngũ Thủ, còn lại 2 tên này từ đầu đến giờ không hề nhỏ chút mồ hôi nào, vẫn đứng hộ vệ đằng sau Bạch Vân Thành.

Bạch Vân Thành cười gằn:

- Có Tiểu Thư ở đây, chết cũng vẫn tra được.

Lăng Phong bỗng toát mồ hôi.

Bạch Tiểu Thư và Bạch Vân Thành là một phe?

"Thảm rồi. Cùng họ Bạch."

Lăng Phong mới biết họ tên Bạch Vân Thành xong, nhưng căn bản không biết mối quan hệ giữa Bạch Vân Thành và Bạch Tiểu Thư, càng không biết quan hệ giữa U Minh cung và U Linh sơn trang. Đêm trước bị đánh lén, hắn còn nghĩ là đám U Minh cung thuê Như Vân sát thủ ám sát mình.

Không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ bỗng nhớ ra, phe mình cũng có một tên họ Bạch...

Lăng Phong lại không nhịn được nghi ngờ một hồi.

Trong mấy tên Ngũ Thủ đang đấu với đám Như Vân sát thủ, chỉ có Lôi Trấn là đánh thật tâm nhất. Nhưng gã bị chăm sóc đặc biệt không có cách nào dùng phi đạn.

Ngược lại, Bạch Ngọc Đường và Cao Đào dường như đều có suy tính, đánh nhau cứ như cưỡi ngựa xem hoa, ngay cả tiếng hô quát cũng chẳng nghe thấy. Trông không khác nào mấy cảnh phim võ hiệp rẻ tiền, diễn viên quần

chúng tiền công ít ỏi đánh nhau như hí kịch. Đại khái người chém bên trái ta sẽ đỡ bên phải, người choang một cái ta hự một cái, chả có tí cố gắng nghệ thuật nào.

Nghĩ lại, Bạch Ngọc Đường có vấn đề gì không?

Vấn hy vọng không phải đi. Bằng không Lăng Phong coi như xong.

Lăng Phong gượng cười hăng giọng:

- Lão Bạch, có phải bà con của người tới thăm không vậy?

Bạch Ngọc Đường thông dong nhất nhoi đầu ra hỏi:

- Cái gì bà con của ta?

Nói xong Bạch Ngọc Đường liếc sang một bên, vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thư liền suýt nôn hết ra, vội vội vàng vàng nói với mấy tên U Linh:

- Oe... Chư vị, từ từ, bốn Thử thấy khó chịu trong người, nghỉ một chút.

- Cũng được.

Thật không ngờ tới, Cao Đào lại đồng ý, trong ánh mắt còn hiện vẻ gian xảo. Gã nghiêng người nhìn về phía... Lăng Phong.

"Thằng này, tự xưng nhìn ta làm gì?"

Lăng Phong càng lúc càng thấy mơ hồ.

Xem ra trong đây kẻ nào cũng đang có tính toán của mình, thật con m* nó nhức đầu.

Bạch Tiểu Thư da mặt nhăn nhúm khó chịu. À ta thích là type đen đen gầy gầy bụng 5 múi rười kiểu Lăng Phong, thể loại da mặt trắng bóng cầm

quạt phẩy phẩy như Bạch Ngọc Đường ả ghét nhất. Không ngờ thằng nhãi kia còn dám ỏi trước mặt mình, Bạch Tiểu Thư giận xì khói.

- Tiểu thổ bạch, dám cười nhạo bốn tiểu thư?

- Kia không phải thổ, mà là chuột.

Lăng Phong cười cười châm chọc.

"Vù"

Bạch Tiểu Thư mới bất kể là chuột hay thổ, vung chỉ pháp đánh tới Bạch Ngọc Đường.

"Xem ra Bạch Ngọc Đường không liên quan."

Lăng Phong thở ra. Vẫn biết lúc này nghi kỵ nhau là tối kỵ, nhưng quả thật không thể không nghi.

Thế nhưng cùng lúc, Ma Phong Nha Dao lại búng người vọt về phía Lăng Phong.

Lăng Phong căng thẳng.

Hắn vận khí Lưỡng Nghi một lần nữa, sẵn sàng đón đỡ.

Nhưng hắn bỗng nhận ra có điều kỳ quái.

Cao Đào đột ngột cũng xuất hiện, còn cố ý đánh mắt với Ma Phong điều gì đó. Ngay khi Cao Đào lướt tới trước mắt, hắn ta bỗng nói nhỏ:

- Đóng một màn kịch với bọn ta không?

Lăng Phong suýt chút bật ngửa.

Không trách vừa rồi tên này nhìn hắn cổ quái như vậy.

Tên Cao Đào này đứng thứ 8, nhưng có vẻ là thủ lĩnh trong Như Vân. Kẻ này bản lĩnh rất không tệ, kỳ quái là gặp 4 lần đều làm như đang diễn với Lăng Phong cho vui. Thậm chí ở góc độ nào đó còn cố ý cân bằng thế trận, hoàn toàn không có ý giết hãm.

Lăng Phong bỗng nhớ đến cái chết của Cổ Tùng.

Cái ánh mắt kia của Cao Đào, lúc ra tay với Cổ Tùng chính là cùng một kiểu.

Lần này lại là trò gì đây?

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 312

Hợp Tung

"Bọn ta giúp người giết lão ta, người đưa Cửu Âm Tâm Kinh ra."

Đại khái ý của Cao Đào là như vậy. Lăng Phong không khỏi trợn mắt há mồm.

Thế sự khó lường, lòng người khó đoán.

Tên Cao Đào này đêm qua vừa giết xong sư đệ, đến sáng đòi giết sư phụ, không biết đến chiều sẽ giết ai đây?

Cao Đào hất hàm nói nhỏ:

- Thế nào?

Lăng Phong khép hờ đôi mắt:

- Ta lấy gì tin người?

- Câu này là ta hỏi mới đúng.

Cao Đào cười nham hiểm, Lăng Phong nghĩ nghĩ.

Nếu đám Cao Đào đủ khả năng giết chết sư phụ của chúng, xong xuôi giết Lăng Phong dễ như không, chỉ cần nhìn qua đã thấy không xong.

Lời Cao Đào nhất định có trá.

Nhưng không liều cũng không có cách nào khác.

Bạch Vân Thành quá mạnh. Đám Cao Đào là đệ tử của lão ta, nếu chúng phản bội ắt có cách. Còn như tình hình như hiện tại, Lăng Phong quả thật không thấy tí % thắng lợi nào.

Chiếu theo tình tiết truyền thống, muốn tự mình thắng, Phong ca sẽ phải đột nhiên đột phá. Hoặc là, thiên hàng thần binh, một người thần bí xuất hiện cứu Lăng Phong đi.

Lăng Phong thực chất đang trông chờ vào cái khả năng thứ hai, nói trắng ra là chờ Cổ lão. Có điều càng lúc càng thấy nhạt nhòa.

Dùng thuyết âm mưu mà nói, không khéo lão già kia còn đang ở đâu đó chờ hãn chết, nhảy ra đoạt đồ cũng không chừng. Thành Bích nhắc nhở một câu, Lăng Phong càng lúc càng thấy có khi thế thật.

Đã vậy, không cần biết có trá hay không, nếu vẫn còn một tia hy vọng nghịch chuyển tình hình, tội gì không thử?

Lăng Phong dứt khoát:

- Thành giao!

- Tốt!

Cao Đào liếc Ma Phong nhếch mép cười. Tên Nha Dao không tỏ thái độ gì. Ba kẻ này đang hóa trang y như nhau, Lăng Phong nhìn chúng kẻ cười kẻ không cười không khỏi nổi da gà.

Ba tên vờ vung kiếm chém về phía Lăng Phong.

Bạch Vân Thành già thành tinh, dù đang giao đấu với Tần Quyền Tiêu Thiên Phóng ở xa, dường như đánh hơi thấy điều gì, cất giọng oang oang như sấm:

- Tiểu tử, giao ra đồ vật. Cho người một đường sống vì sao không chịu? Người nghĩ mình có thể giữ được nó bao lâu đây? Hôm nay người không đưa ra, ngày mai sẽ có kẻ tìm đến mà thôi.

Lăng Phong không khỏi động dung, lão già này dụ hàng quả thật rất có cân lường.

Lăng Phong bỗng phát hiện Thành Bích đánh mắt. Ý tứ giống như là "người giao ra đi, bảo toàn mạng sống."

Lăng Phong lúc này bỗng để ý, Thành Bích có gì đó không đúng, nàng đang có tâm sự, rất mỏng manh.

Hắn không hiểu nguyên nhân, chỉ cười đùa hỏi:

- Phu nhân, nàng có phải thuyết khách cho lão ta không vậy?

- Ta... không có.

- Yên tâm đi, tin ở ta.

Thành Bích bỗng đỏ mặt cúi đầu.

Vừa rồi Thành Bích có lý do để làm vậy. Bởi vì nàng là người rõ nhất, câu của Bạch Vân Thành không hề là đe dọa suông, "hôm nay người không đưa ra, ngày mai sẽ có kẻ tìm đến mà thôi".

Chuyện quá khứ của nàng vẫn chưa kể hết. Phụ thân nàng vốn là cao thủ võ lâm, nếu kể tên ra có lẽ Lăng Phong sẽ biết ngay. Mà ông ta cũng vì mảnh bảo đồ này mà mất tích, oòn Thành Bích từ đó phải lưu lạc.

Cho nên nàng không muốn, lại vì nó mà mất thêm một người nàng yêu quý.

Đúng lúc hai bên đang liếc mắt đưa tình, lại thấy khuôn mặt xinh đẹp của Diễm Tuyết Cơ che khuất ngay tầm nhìn.

Diễm cô nương nhú nhú đôi mi cong cong, đại ý "người giờ này còn muốn nghe lời nàng ta?"

Lăng Phong tắt nụ cười:

- Cô làm gì?

- Ta làm gì? Không phải là vì... lo lắng cho người sao?

Giữa sân có 2 vưu vật, đều ngằm đưa mắt với Lăng Phong.

Lăng Phong bỗng thấy, thực ra hôm nay tuy bị ăn hành nhưng vẫn rất ngọt nha.

Thành Bích và Tuyết Cơ, đều là đại mỹ nhân "hại nước hại dân", chẳng qua vẻ đẹp lại bất đồng.

Thành Bích đang mặc một chiếc áo bào màu nâu, văn nhã mà u tĩnh. Nàng giống như một bông hoa sen u khiết lấp lánh, đẹp không thể phương vật.

Từ khi rời Đại Danh, Thành Bích rất hiếm khi vui vẻ. Khuôn mặt tuyệt mỹ luôn che phủ trong sự tĩnh lặng. Đó là chưa kể thân phận phu nhân càng khiến nàng khó tiếp cận. Dù quanh người nàng không tỏa ra quang mang khiếp người nào, nhưng luôn khiến người khác chịu một uy áp vô hình. Ngoài Lăng Phong đủ thân thiết để trêu đùa nàng, hầu như không có người thứ hai. Ngay như Tần Quyền vào loại bố láo nhất hội, trước mặt Thành Bích cũng đều im thín thít.

Diễm Tuyết Cơ lại là vẻ đẹp thủy linh chọc người. Trên khuôn mặt nàng luôn tràn đầy sự vui tươi sinh động. Đã thế thân thể lại luôn tỏa ra hương

thơm vô cùng dễ chịu, cả người không khác nào một bông hoa thật lớn đang tỏa hương sắc dụ nhân. Nàng này mà đi "mỹ nhân kế", Lăng Phong dám cá không mấy người trụ được.

Ba người như có thần giao cách cảm, chỉ cần dùng ánh mắt cũng có thể trao đổi ý tứ.

Đột nhiên, xuất hiện ánh mắt của kẻ thứ 4...

- Người làm gì ngăn ra đó? Đừng để lão ta lừa. Bọn ta biết rất rõ tính khí của lão. Người hôm nay dù có đưa ra, chỉ làm lão ta mạnh thêm, nhưng người chắc chắn chết.

"Cao Đào?"

Tên này thò mõm vào làm gì? Thật phá hư phong cảnh.

Lăng Phong nghĩ nghĩ gì đó, đưa mắt nhìn quang cảnh trước mắt.

Hắn bỗng tưởng tượng như thân mình bay lên cao, từ trên trời nhìn xuống. Bên dưới sẽ không khác nào một bàn cờ tam giác. Một góc là U Linh sơn trang và U Minh Cung, một góc là Di Hoa Cung, góc còn lại là huỳnh đệ Lăng Phong.

Trong đầu bỗng nghĩ ra một sách lược.

Hắn đột ngột thò tay vào trong người, quát một tiếng:

- Tất cả dừng tay.

Bạch Vân Thành nhếch mép cười, rất tốt.

Tiên Thiên Phóng Tần Quyền nhân cơ hội cũng lùi lại vài bước hồi phục chút khí lực, bọn họ cũng đã là sức cùng lực kiệt.

Tiêu Thiên Phóng bằng vào kinh nghiệm lại nhận thấy, hình như Bạch Vân Thành cũng không khá hơn gì là bao. Bằng chứng là lão ta ngoài uy hiếp Lăng Phong thực ra không thể vượt qua được Tiêu Thiên Phóng và Tần Quyền giáp công. Lúc trước Văn Thành Bích cũng nhắc qua, lão ta đang bị nội thương. Vấn đề là tuy bị thương chân khí của Bạch Vân Thành vẫn rất dồi dào, đánh mãi không thấy suy giảm.

Hà Mạch Dũng đang giao tranh với Đại Dao, nhìn thấy Lăng Phong có ý đầu hàng, đột ngột hừ lạnh:

- Người không được giao nó cho chúng.

Diêm Tuyết Cơ chỉ lo Lăng Phong bị hại, liền liếc mắt ngăn lại:

- Sư huynh, cứ để hắn...

- Sư muội, người làm sao vậy? Nếu không đem được nó về, muội sẽ ăn nói với chủ nhân thế nào?

- Muội...

"Chủ nhân gì đấy?" Lăng Phong nhạy cảm nghe vào tai, bề ngoài lại làm bộ cười khở:

- Lão Hà, người cũng thấy đó. Ta còn luyện tiếc cuộc sống a, lão ta mạnh như vậy, không giao ra vậy chết chắc rồi.

Hà Mạch Dũng gằn giọng.

- Người nếu giao nó cho lão ta, dù lão ta không lật lọng, ta cũng sẽ giết người.

"Vl, uy hiếp lão tử?"

Bạch Tiểu Thư lại cười khanh khách:

- Tiểu oan gia, người cứ yên tâm mà giao ra đi. Ta sẽ giết đám Di Hoa Cung này giúp người.

Nói rồi ả bỏ đám Bạch Ngọc Đường, xuất ra liên tục 7 chiêu Cửu U Hồn Chỉ về phía đám người Di Hoa Cung. Tiếng chỉ phong rin rít nghe rợn cả người.

Đồng thời, từ vài góc phố đối diện lại xuất hiện thêm không ít nhân thủ.

"Quả nhiên, ra cả rồi đấy..."

Lăng Phong nhận ra hai người, một là hầu nữ Kim Kiếm, một là Hộ pháp Hoa Lô. Lần đó hắn nấp dưới gian nhà tù thôn Mộ Lâm, nghe lén chính hai kẻ này trò chuyện.

Ngoài ra, đám thanh niên ngực trần đi theo Bạch Tiểu Thư cũng đồng loạt hành động. Đang ở trần đột ngột từ sau lưng giống như mọc cánh, nhìn kỹ hóa ra là những tấm trường bào đủ loại màu sắc, động tác tất cả đều rậm rạp như một. Khung cảnh vô cùng kỳ dị, làm như đang đồng diễn khai mạc World Cup.

Đám người Di Hoa Cung đều không khỏi lo sợ, tay cầm kiếm đều run rẩy:

- Sư huynh, kia là...

- Đại Ngốc?

Diêm Tuyết Cơ bỗng liếc mắt nhìn Lăng Phong, trong mắt nàng thậm chí lộ ra vẻ sợ hãi.

- Làm sao vậy?

- Kia là Hắc Y và Thanh Y.

"Hắc Y và Thanh Y thì làm sao?"

Lăng Phong không biết đám kia lợi hại ra sao, đương nhiên không thấy có gì đáng sợ.

Dù sao ngay từ đầu Lăng Phong đã bị ăn hành thảm, bây giờ có thêm tội cũng chả sao cả. Nhưng đám Di Hoa Cung này không lẽ muốn rút lui?

Từ từ, lúc trước thì Lăng Phong muốn đám này bỏ đi thật, nhưng bây giờ thì khác rồi.

- Lão Hà, đã đến nước này rồi. Nếu Di Hoa Cung các người đồng ý bảo vệ cho ta, vậy thì ta sẽ giao nó cho các người.

- Hừ.

Hà Mạch Dũng chỉ hừ nhẹ, rõ ràng đang nao núng.

Lăng Phong khích tướng:

- Còn tưởng người là thế nào? Không trách sư muội không để ý...

- Người câm mồm.

Lăng Phong cười cười, chỉ cần khích được đối phương, bị chửi cũng không sao.

Hà Mạch Dũng tuy đang ghen tức, nhưng vẫn đủ tỉnh táo. Dù không rõ Lăng Phong đắc tội Bạch Tiểu Thư chỗ nào đến mức ả ta đem đến gần như toàn bộ tinh anh của U Minh Cung, thậm chí cả Hắc Y và Thanh Y. Nhưng nếu để đồ vật rơi vào tay Bạch Vân Thành Bạch Tiểu Thư, Hà Mạch Dũng sẽ rất khó đoạt về. Gã nghĩ, chi bằng lúc này bảo vệ Lăng Phong, sau đó mới tự mình đoạt sau.

Bạch Vân Thành dường như phát hiện điều gì đó, giống như thời gian có hạn, lần đầu tiên tỏ vẻ e ngại, lạnh giọng:

- Hừ, bằng vào một cái Di Hoa Cung muốn chống lại chúng ta? Ngay cả Cung chủ các người tới cũng không dám cuồng vọng như vậy.

Lời thì nói vậy, nhưng Bạch Vân Thành càng tỏ vẻ uy hiếp, Lăng Phong càng nắm chắc lão ta đang mạnh mẽ mà thôi. Bởi khi một người nắm quyền sinh sát trong tay, sẽ không nói những câu vô nghĩa kiểu này.

Một nữ nhân Di Hoa Cung vội nhắc:

- Sư huynh, người suy nghĩ kỹ chưa vậy? Kia là Hắc Y và Thanh Y. Sư phụ từng nhắc đến chúng.

- Nếu chúng cũng nhắm vào thứ kia, không sớm thì muộn cũng phải đụng độ mà thôi.

Di Hoa Cung tuy ít lộ mặt trong giang hồ, nhưng thế lực cũng không phải hạng xoàng.

Hà Mạch Dũng rút đao lùi về sau, xoay đao chuyển hướng sang Bạch Tiểu Thư, Đại Đao biết ý cũng không truy theo nữa.

Thế trận đột ngột biến hóa. Di Hoa Cung về phe Lăng Phong.

"Áo vl. Không khác nào đang chơi game chiến thuật."

Tỉ lệ thắng thay đổi liên tục, đầu tiên Bạch Vân Thành xuất hiện đại khái là 2: 8, Di Hoa Cung bất ngờ đánh lén tụt xuống 1: 9, Như Vân âm thầm phản bội tăng lên 3: 7, Bạch Tiểu Thư xuất hiện lại về 2: 8, Di Hoa Cung tham gia liên minh chốt lát thành 4: 6.

Đây chính là kế hoạch của Lăng Phong.

Yếu thì phải liên minh thôi, này chính là chiêu "hợp tung" của Tô Tần thời Chiến Quốc.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 313

Nụ Hôn Giữa Tiếng Dao

Đại chiến 4: 6 bắt đầu.

Phe Lăng Phong phụ trách Bạch Vân Thành, Di Hoa Cung lo U Minh Cung. Đám Như Vân sát thủ vẫn giả vờ tấn công Lăng Phong, xem ra đang chờ cơ hội phản bội. Diễm Tuyết Cơ sát cánh cùng Lăng Phong.

Hà Mạch Dũng tuy bức bối cũng không có cách nào khác. Chốc nữa gã sẽ tìm cơ hội giết chết thằng kia, lúc đó sư muội mới biết ai là kẻ mạnh, ai mới phù hợp với nàng ấy. Gã thật sự khôngg hiểu, Diễm Tuyết Cơ lớn lên với gã cả bao nhiêu năm, gã chăm sóc nàng từng chút một, lại không bằng một tên nhảm nhí thậm chí chỉ gặp mặt có vài lần.

Diễm Tuyết Cơ vừa đánh vừa cười cười nói nói:

- Đại Ngốc, người ngay cả kiếm thuật cũng không biết chút gì sao?
- Diễm cô nương, tại hạ là thương nhân, không có học qua trường lớp, làm sao biết kiếm thuật gì chứ?
- Hìhì, có muốn ta đưa cho người một bộ không?

Lăng Phong đương nhiên sẽ không từ chối, hồ hởi nói:

- Ồ? Tên là gì?
- Hoa...

"Choang"

Đáng tiếc câu của nàng bị tiếng choang choang đầu đó che mất.

Lăng Phong gồng mình đỡ chiêu của ai đó, lại nói:

- Từ từ, nhưng ta lại không có gì để trao đổi cả...

"Keng"

Diễm Tuyết Cơ bỗng vụt người ra trước, dường như cố ý không để Lăng Phong nghe thấy lời nàng đang lí nhí:

"Người ta cũng không cần đổi cái gì cả nha".

Tiếc là Lăng Phong không nghe thấy.

- Cô nói chiêu gì kia? Vừa rồi ta nghe không rõ...

- Hoa Thần Thất Thức. Người đúng là ngốc mà.

"Nghe không rõ thì liên quan gì đến ngốc chứ?" Lăng Phong trợn mắt.

- Chờ đã. Hoa Thần? Ta là nam nhân...

- Nam thì có sao đâu? Hoa có cũng có nam có nữ mà? Hìhì.

Diễm Tuyết Cơ cười duyên.

"Đúng là thiếu nữ 18 có khác, ý tứ không thể theo kịp."

Lăng Phong lại không biết, Hoa Thần Thất Thức, đó là tuyệt kỹ chỉ dành riêng cho các "Hoa Thần" ở Di Hoa Cung.

Ở Di Hoa Cung, Hoa Thần là vị trí chỉ dưới Cung chủ, có thể xem như nhân tuyển cho truyền nhân tương lai của Di Hoa Cung. Di Hoa Cung do

nữ lập ra, tên chức vị chiêu thức cũng có hơi hướng nữ tính, Hoa Thần kia chỉ là một từ tượng trưng, hoàn toàn không có nghĩa Thất Thức sẽ mềm yếu như nữ nhi.

Bỗng có giọng nữ lên tiếng:

- Lăng Phong, ta giúp chàng...

...

Thành Bích phải đấu tranh rất nhiều mới nói được câu kia.

Kỳ thực, những câu nói của Tuyết Cơ lúc đầu vẫn luôn văng vẳng trong đầu Thành Bích, khiến tim nàng rất đau. Nàng là nữ nhân không đoan chính, nàng còn có con với người khác, nàng còn giấu giếm hắn. Mặc dù nàng đã dự định tự giải quyết để không phiền đến hắn, rồi sẽ theo hắn cả đời này, nhưng giấu vẫn là giấu thôi.

Rồi Thành Bích nhìn thấy Lăng Phong và Tuyết Cơ phối hợp ăn ý, trong tim lại thêm nhói lên. Nàng lần đầu tiên ghen tỵ với một nữ nhân. Cô gái kia trẻ trung xinh đẹp, hồn nhiên năng động, có lẽ vẫn còn trinh trắng, dường như điều gì cũng hơn nàng. Thành Bích bỗng thấy bất lực, vì vậy mà cả đoạn thời gian dài nàng chỉ nói vài câu.

Nhưng rồi, trong sát na Lăng Phong nói hai chữ “phu nhân”, nàng bỗng nhớ ra.

Đúng vậy, nàng là Thành Bích phu nhân. Vẫn luôn mạnh mẽ mưu trí, vì sao lại có thể chịu thua như vậy? Trước nay nàng đã bao giờ yếu ớt như vậy đâu?

Thành Bích rút cục hiểu. Bởi vì nàng yêu hắn, nữ nhân khi yêu đều mỏng manh.

Cho nên nàng mới nói ra tiếng lòng.

Lăng Phong gật gật đầu, Thành Bích một khi không giúp thì thôi, đã giúp khắc có thể xoay chuyển tình hình.

Thành Bích thi triển Khai Thần thuật.

Thần lực về cơ bản vô hình, lại mang theo ý.

Ý, chính là sát ý thiện ý ác ý. Đại khái người nghĩ gì, nhắm vào ai, mục đích ở đâu.

Khai Thần thuật, lợi hại ở chỗ có thể nhìn ra mọi dị động của thần lực. Điều đó đồng nghĩa với nhìn được ai đang nhắm vào ai, muốn tấn công vào vị trí nào. Mọi thứ đều hiện ra như những đường kẻ đầy màu sắc trước mắt. Lăng Phong cũng có khả năng gần giống, nhưng chỉ có thể dùng để nhìn ra bố cục trận pháp.

Bạch Vân Thành Bạch Tiểu Thư là hai siêu cao thủ, không sớm thì muộn sẽ áp đảo dễ dàng. Nhưng nếu có một Văn Thành Bích có thể nhìn sạch sẽ ý đồ của kẻ địch, vậy thì chưa biết ai hơn ai.

Bạch Tiểu Thư cũng là dân luyện thần, còn tra hỏi Văn Thành Bích ở U Minh Cung một thời gian, ả biết rõ Văn Thành Bích tuy không có võ công lại không hề vô hại như người khác nghĩ.

Chỉ chốc lát ả liền nhận định ra vai trò "chí mạng" của Văn Thành Bích.

"Hừ"

Bạch Tiểu Thư nghiêng răng vung tay, hai ngón tay chỉ thẳng, bắn ra một chiêu Cửu U Âm Phong tối âm độc về phía Thành Bích.

Cùng lúc đó.

"Đại Ngốc đáng ghét".

Diễm Tuyết Cơ không khỏi mất vui. Vừa rồi còn cười nói với mình, người kia vừa nói hăn đã quay lưng lại nhìn đến mê mẩn.

Cạnh đó, Như Vân sát thủ tuy đưa ra đề nghị với Lăng Phong, không có nghĩa bọn chúng sẽ thành đồng minh 100%. Trong số Như Vân sát thủ, có một kẻ tên Loạn Si lần trước ám sát Lăng Phong bị chính Diễm Tuyết Cơ ra tay đánh trọng thương, trong lòng vẫn không phục.

Lúc này, Loạn Si nhận thấy Diễm Tuyết Cơ sơ ý, liền biết cơ hội đến. Gã âm thầm tung một thứ vũ khí kỳ quái nhắm đến Diễm Tuyết Cơ.

Cái vũ khí này là song giản, nhìn như hai lưỡi hái tử thần, đây là thứ mà Lăng Phong lúc trước trong lúc tối hậu không rõ là thứ gì, có thể xoay dọc theo thân thương đoạt mạng.

- A...

Văn Như Ý không rõ bằng cách nào nhìn thấy sát chiêu của Bạch Tiêu Thư, đồng thời kêu lên.

"Có chuyện?" Lăng Phong hoảng hốt.

Chỉ thấy Thành Bích lão đảo sắp ngã. Vừa rồi nàng thi triển một đoạn cấm ngữ, dường như là tầng sau của Khai Thần Thuật. Xem ra đã hơi vượt quá tu vi của nàng.

Đại Dao máu chiến đã tót về phía trước, lúc này chỉ có Lăng Phong đóng vai support đứng tuyến sau, cũng chỉ có hăn có thể ra tay kịp.

Chỉ phong của Bạch Tiêu Thư đã kề cận.

Song giản của Loạn Si cũng đã ngay bên cạnh Diễm Tuyết Cơ.

Văn Thành Bích hay Diễm Tuyết Cơ?

"M* nó, phải chọn ngay bây giờ sao?"

Làm sao nam chính khác có thể ôm ấp trái phải dễ như vậy, Phong ca chưa gì đã bị thử thách, lại khó như vậy?

Trong công cuộc chinh phục tam thê tứ thiếp, mission "chỉ được cứu một" này là thử thách lớn nhất trong tất cả các loại thử thách. Đã có rất nhiều vị vì tham mà mất cả chì lẫn chài, bài học xương máu.

Lại không biết Phong ca làm sao quá quan đây?

...

Lăng Phong lại không nghĩ quá nhiều, hẳn không do dự lao người về một phía.

"Choang"

- Nàng không sao chứ?

Cả hai ngã xuống đất, Cửu U Âm Phong phóng xuyên vai Lăng Phong bay ra sau, không ngờ phá nát cả một khoảng đất gần đó.

Lăng Phong toát mồ hôi.

"Bị thương cmnr. Có điều cũng đáng."

Cả tấm thân mượt mà đầy đà của Thành Bích đang nằm trong lòng ngực Lăng Phong.

Thành Bích ngửa mặt nhìn lên, bỗng thấy cả khuôn mặt đen đen của hắn đang cười nhìn mình, trên vai còn nhỏ vài giọt máu chảy xuống.

Trong tiếngg đao kiếm vắng vắng phía sau, nàng bỗng thấy hẵn cao lớn vĩ đại khác thường.

- Người không sao chứ? Máu...

- Không sao, là máu kẻ khác đó thôi.

- Vì sao... lại cứu ta?

Lăng Phong vờ mắng:

- Nàng hỏi vớ vẩn gì vậy? Không cứu nàng thì cứu ai?

Lăng Phong chọn Thành Bích.

Diễm Tuyết Cơ tuy đẹp, nhưng lại khiến Lăng Phong liên tưởng đến mấy mỹ nữ theo đại gia trước kia.

Theo Lăng Phong thấy, Diễm Tuyết Cơ vẫn còn quá trẻ. Có lẽ vì Di Hoa Cung ít nam nhân ưu tú, Hà Mạch Dũng lúc nào cũng vẻ mặt như kia, khiến cô nương này vừa gặp Phong ca thì thấy mới lạ tò mò mà thôi, chứ chẳng phải là yêu gì hẵn.

Thứ hai, Lăng Phong từ đầu vẫn nghi ngờ Tuyết Cơ. Nàng ta đóng quá nhiều vai, ở quá nhiều nơi, rõ ràng là mật thám cho một thế lực ngầm nào đó.

Trọng yếu nhất, hôm nay nàng ta để lại ấn tượng rất không tốt với Lăng Phong, đó là nói xấu Thành Bích. Kể cả xuất phát từ sự quan tâm với Lăng Phong, thì cũng cho thấy tiềm chất điêu ngoa của nàng ta về sau. Lăng Phong không thích kiểu nữ tử như vậy.

Cuối cùng, Diễm Tuyết Cơ có võ công, thậm chí chẳng kém Lăng Phong. Chính nàng ta đóng vai nữ hiệp cứu Lăng Phong khỏi tay Như Vân sát thủ, Loạn Si khó lòng làm hại được. Trong khi Thành Bích ngoài một

cái Khai Thần Thuật không có chút võ công nào, thậm chí tu vi nội lực bằng không.

Cho nên, cứu Thành Bích là chuyện đương nhiên.

Lúc này, Thành Bích đã bắt đầu mê ly nhìn Lăng Phong:

- Chàng sẽ không hối hận chứ?

- Ta có gì phải hối hận?

Thành Bích bỗng nghiêm túc, nhìn sâu vào mắt hắn:

- Chàng không chê ta sao?

Ở hiện đại, nữ nhân có con ngoài giá thú thực cũng chẳng có gì to tát. Nhưng cổ đại thì khác. Rất khắc nghiệt, khắc nghiệt đến mức người ta có thể dìm chết cả mẹ cả con mà không sợ ai truy cứu, trái lại còn được vỗ tay khen ngợi.

Chính cái rào cản này khiến Thành Bích luôn cưỡng ép bản thân.

Bằng vào thân phận, nàng có thể tạm dè xuống lời dèm pha xấu xí, nhưng không thể bắt kẻ khác không nghĩ như vậy. Nàng chỉ cần dựa trên ánh mắt cũng có thể đoán ra, mỗi một tên đàn ông gặp nàng đều nghĩ giống nhau, vừa thèm muốn vừa khinh bỉ. Chúng đều nghĩ nàng là loại đàn bà dễ dãi, có thể dè ra bất kỳ lúc nào.

Chỉ có Lăng Phong là khác biệt, hắn nhìn nàng hoàn toàn là sự thương thức và trân trọng.

Thành Bích từng nghĩ, kẻ này rút cục là trẻ người ngông cuồng hay là lão luyện diễn xuất?

Thậm chí đêm nọ cùng hắn xong, nàng vẫn chưa thể khẳng định.

Nàng có thể vì không tìm được ham muốn mà quan hệ thể xác với hắn, nhưng nàng sợ đánh mất tâm hồn mình. Một khi cả tâm hồn lẫn thể xác đều trao cho hắn, rồi nhận ra hắn cũng như bao kẻ khác, vậy thì...

Chiếm hữu một nữ nhân, chỉ thể xác là không đủ.

Khi người ôm một người vào lòng, bất kể là xấu hay đẹp, người sẽ hiểu ngay ôm một cô gái yêu người, nó khác hắn ôm một cái bao tải. Cái bao tải đó càng làm bằng vàng, người sẽ càng thấy lạnh lẽo.

Chỉ nghe môi nàng mấp máy:

- Ta là nữ nhân đã...

- Thành Bích, nàng sao vẫn mãi khúc mắc chuyện này vậy? Ta nói rồi, ta không để ý. Nàng không chịu hiểu sao?

Thành Bích bỗng run rẩy. Hắn không để ý, nhưng nàng để ý.

- Ta yêu nàng!

- Vậy còn...

Thành Bích cũng không liếc mắt gì cả. Nếu Lăng Phong thực sự yêu nàng, hắn sẽ hiểu.

- Còn cái gì?

"Hắn không hiểu?" Thành Bích lại lo sợ.

Từ khi có quan hệ với Lăng Phong, Thành Bích vẫn luôn sống trong nỗi lo sợ sẽ bị tổn thương.

Lăng Phong làm bộ đảo mắt:

- Như Ý là con gái ta nha, không thể phản đối cha mẹ nó đoàn tụ được.
Chỉ có Dao đại ca, ài, vị này hơi khó tính một chút...

- Đừng nói nữa!

Thành Bích trong lòng như có vạn bông hoa đang nở. Nàng bất chấp xung quanh đang xảy ra chuyện gì, vội ôm lấy cổ hắn.

"Ừm"

Một nụ hôn thật nóng, giữa tiếng đao kiếm vang vang, làm tan chảy hai trái tim.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 314

Băng Tâm Quyết

Diễm Tuyết Cơ bỗng cảm giác cả không gian đều tối sầm.

Một nụ hôn có thể khiến hai trái tim lạnh dần tan ra, cũng có thể khiến một trái tim khác đang nóng hồi trở nên lạnh lẽo.

"Người lần đó ôm ta thô bạo. Vì sao bây giờ với nàng ta lại dịu dàng như vậy?"

Diễm Tuyết Cơ bỗng nhớ lại cảnh tượng khách điếm kinh thành, nàng vẫn luôn lấy đó làm kỷ niệm đầu tiên.

Lần đó Lăng Phong trối cứng nàng lại, thậm chí trong cơn tẩu hỏa còn muốn cưỡng bạo. Diễm Tuyết Cơ thậm chí còn tự nhủ, hẳn là nam nhân khi yêu đều sẽ thô bạo. Chẳng phải các sư tỷ muội đều nói như vậy sao?

Nhưng hóa ra không phải, hóa ra nam nhân yêu sẽ dịu dàng giống như kia.

Diễm Tuyết Cơ chỉ kịp đỡ chiêu của Loạn Si, đầu óc bắt đầu choáng váng, tay cầm kiếm cũng thả lỏng.

"Leng keng"

Hà Mạch Dũng nhận ra sự tình không ổn, vội đánh một chiêu từ sau lưng Loạn Si phá vây, lùi lại lay lay Diễm Tuyết Cơ:

- Sư muội...

- Hắn không để ý đến muội.

Hà Mạch Dũng như nhìn ra điều gì, vội nhắc:

- Sư muội, tỉnh tâm!

- Đáng ghét, đáng ghét. Cái đồ đại nghịch đáng ghét.

- Sư muội, mau bình tĩnh!

"Vù"

Một cơn gió lạnh không rõ nguồn gốc đột nhiên thổi qua bãi đất, khiến không ít kẻ đang đánh nhau mồ hôi nhễ nhại cũng phải giật run một cái.

Kỳ quái, mùa này có gió cũng đâu có lạnh như vậy?

Cạnh đó có hai ả sư tử, tuy đang giao tranh với U Minh Cung, từ đầu vẫn chăm chú để mắt đến tình hình Diễm Tuyết Cơ.

Một ả nói:

- Sư tử, sư muội kia là...?

Ả còn lại bỗng nhếch mép cười:

- Hừ, tẩu hỏa nhập ma đến nơi rồi...

Di Hoa Cung lâu nay luyện tâm lấy chữ tĩnh làm chính, thậm chí lấy "băng tuyết" làm vật chủ để ngộ ra tuyệt kỹ, nhờ vậy rất hiếm khi có chuyện đệ tử bị tẩu hỏa nhập ma.

Ả sư tử xuất ra vài chiêu kiếm thoát khỏi vòng vây của đám Hắc Y U Minh Cung, khinh thân lại chỗ Diễm Tuyết Cơ:

- Sư huynh, cứ để ta, huynh lo phía trước đi.

Hà Mạch Dũng biết bây giờ gã đang là chủ lực, không thể bỏ trận. Gã không rõ sư muội vì sao đột nhiên lại bị như vậy, vừa rồi còn cười nói. Gã chỉ đành luyện tiếu nhìn một cái rồi đập mạnh phi thân vào trận. Thậm chí còn hăng máu hơn trước.

Ả sư tử nhìn Tuyết Cơ nằm trên tay, hơi thở dần nặng nề, ả bỗng nhỏ giọng nói vào tai nàng:

- Tuyết Cơ, muội chẳng lẽ không nhớ sao. Sư phụ năm đó bị tên Toàn Chân giáo kia phản bội mà phải lưu lạc giang hồ. Muội vì sao còn vướng vào sai lầm đó?

Diễm Tuyết Cơ gắng gượng đáp:

- Hắn không phải đệ tử Toàn...

Ả kia không chịu buông, tiếp tục nhàn nhạt không chút quan tâm tình hình của Tuyết Cơ:

- Hắn ta thi triển chính là Lưỡng Nghi Hộ thể chân khí, cái đồ hình lưỡng nghi kia Di Hoa Cung chúng ta ai cũng biết.

- Nhưng hắn không phải người trong võ lâm.

Diễm Tuyết Cơ ánh mắt bỗng hóa mê ly nhìn lên bầu trời, như cười như không nói:

- Tỷ không biết đâu, hắn ngốc lắm. Hắn thậm chí không luyện được khinh công kia, hắn...

Đôi mắt nàng đến đây trong suốt như sương mai, đôi môi mấp máy bỗng mím lại:

- Đúng rồi, nhất định là đám Toàn Chân kia ép hẳn luyện Lưỡng Nghi thôi, nhưng hẳn... gốc quá... nên... hìhì... tẩu hỏa nhập ma. Tẩu hỏa nhập ma mà cứ ôm đầu lẫn lộn, không nói câu nào cả...

Nói rồi nàng mỉm cười, dường như đang nhớ lại cảnh tượng Lăng Phong trong khách điểm ở kinh thành, mồm lúc đóng lúc mở ngáp ngáp như cá mắc cạn.

Diễm Tuyết Cơ lại tròn mắt hồn nhiên, chỉ vào chính mình:

- Chính muội, chính muội còn giúp hẳn...

Ả sư tử không muốn nhẫn nại nghe hết, ngăn lại lời Tuyết Cơ nói:

- Ài, muội cứ giúp hẳn thì đã sao? Nam nhân chính là như vậy. Nữ nhân chúng ta càng quan tâm, chúng càng làm ngơ. Nhưng chúng ta càng làm ngơ, chúng lại càng muốn tán tỉnh. Muội làm sao biết hẳn nghĩ gì? Muội có biết, năm đó...

Ả ta tuy ác ý, nhưng lời vừa rồi lại không sai.

Chỉ là nửa câu sau của ả chỉ thầm thì vào tai Tuyết Cơ, trong khung cảnh hỗn loạn không còn nghe được gì. Ả có vẻ cố ý nghiêng thân người Diễm Tuyết Cơ sang để nàng ấy nhìn rõ hơn cảnh Lăng Phong ôm Văn Thành Bích phía xa.

Diễm Tuyết Cơ không muốn nhìn. Nàng nhắm tịt đôi mắt, làn mi đen tuyền run run lợi hại.

- Không đúng, muội không muốn nhìn, aaaa...

Diễm Tuyết Cơ đột ngột hét lên một tiếng.

Tình yêu đầu mỏng mảnh dễ vỡ, mọi thứ đều tươi đẹp màu hồng, nhưng chỉ cần một vệt xám đậm qua cũng đủ khiến nó sụp đổ như domino.

Đừng nói là Tuyết Cơ, ngay cả nam nhân như Lăng Phong còn mất cân bằng. Sự vui vẻ hoạt bát của Tuyết Cơ chính là biểu hiện để che dấu cho sự mỏng manh bên trong. Niềm vui của nàng cũng chỉ cạnh Lăng Phong là thoải mái thể hiện nhất. Có lẽ vì nàng xem hãn là một tên ngốc, hoàn toàn không cần phòng bị.

Một giọt nước mắt trong suốt chảy ra.

Xung quanh các trận chiến không khỏi bị ngừng chốc lát.

Có dị tượng.

Trời đất bỗng lạnh như giữa tháng hai. Mấy tên U Minh Cung là thâm nhất, đều ôm người run rẩy. Cũng khó trách, ai bảo bày đặt để ngực trần đóng khố làm gì?

Nếu ai đó lúc này rảnh rỗi quan sát một chút, có thể thấy ở khắp nơi, trên mặt đất gồ ghề, trong bụi rơm, trên các mái nhà, trên những phiến lá cây, tất cả hơi nước trong phạm vi vài chục trượng quanh Diễm Tuyết Cơ đều có dấu hiệu ngưng thành sương, rồi chỉ chốc lát tụ lại thành những bông tuyết li ti.

Giữa mùa thu lại có tuyết?

Kỳ lạ hơn, nếu dùng kính lúp nhìn vào những bông tuyết li ti đó, thậm chí đều không có hình thù tinh thể tuyết 5 cánh thông thường, mà rõ ràng là... những bông hoa 7 cánh mềm mại.

Những bông hoa tuyết cứ thế dần nở ra, thật đẹp mắt.

Trong sâu thẳm tâm hồn Diễm Tuyết Cơ, dường như có một bông hoa tuyết cực lớn đang thành hình, dần bao phủ lấy toàn bộ trái tim nàng, lạnh lẽo, lạnh lẽo.

Trước mắt nàng lúc này, tất cả mọi hình ảnh đều biến thành màu bạc.

Diễm Tuyết Cơ ban đầu chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu, kinh mạch phập phều.

Đáng ra nếu nàng kịp thời được điều tiết, mọi chuyện sẽ không tệ đi nhanh như vậy. Chẳng qua ả sư tử ác ý ở cạnh dèm pha khiến Diễm Tuyết Cơ càng lúc càng không tỉnh tâm được.

"Cốt như băng, tâm như tuyết"

Một đoạn khẩu quyết kỳ quái đột nhiên vang lên trong đầu nàng.

Vài cao thủ "hiếu nhiều biết rộng" như Bạch thị huynh đệ Tần Quyền lẫn Tiêu Thiên Phóng đều nhíu mày, xem ra đều nhận ra dị tượng trong không khí.

- Đây là... chiêu thức trấn phái của Di Hoa Cung chăng?

Từ hôm nay, có lẽ Tuyết Cơ mới chân chính là "Tuyết Cơ".

...

Cùng lúc, ở một nơi nào đó.

Chỉ thấy khắp nơi cơ man đều là hoa, một màu hồng nhạt.

Chính giữa vườn hoa là hai nữ nhân ăn mặc khá đậm bạc đang ngồi tĩnh tâm.

- Sư cô, mấy tỷ muội Hoa Thần đều đã luyện Minh Ngọc Công được 3 năm, cũng sắp đến lúc kiểm hạch rồi.

Vị sư cô tuổi trung niên nhắm mắt gật đầu:

- Vô lâm vốn dĩ đều cho rằng Minh Ngọc Công là một loại công pháp vô hại, ngoài việc làm đẹp ra không có chút tác dụng gì. Hừ, chúng nào có biết...

Vị nữ đệ tử lại nói:

- Tuyệt Cơ lần trước từ kinh thành trở về, không biết nhờ điều gì ngộ ra được cảnh giới thứ hai Băng Cơ Ngọc Cốt. Băng Cơ Ngọc Cốt đại thành, có thể giúp nội lực hồi phục vô cùng nhanh chóng, không chỉ giúp chính bản thân mà còn có thể giúp người khác. Xem ra tương lai Di Hoa Cung đều ở tỷ ấy.

Chẳng trách lần đầu tiên gặp gỡ Lăng Phong ở đồ phường Thiên Địa, Diễm Tuyệt Cơ có thể giúp hắn hồi phục, thậm chí đột phá thần pháp sang choáng dễ dàng như vậy.

Sư cô nọ nói:

- Khó nói trước, nó vẫn còn cảnh giới thứ 3 phải vượt qua.

- Cảnh giới thứ ba khó qua như vậy?

- Bởi vì nó không chỉ có một, mà chia làm hai.

- Một cảnh giới lại có đến 2... cánh cửa đột phá sao?

Vị sư cô lúc này mới mới mở mắt:

- Đó chính là điểm đặc biệt của thần công Di Hoa cung chúng ta. Một đường là Hàn Ngọc Quyết, một đường là Băng Tâm Quyết. Chỉ được chọn một. Hàn Ngọc Quyết, đó là khi người luyện gặp được tình cảm chân chính, ngộ ra được hạnh phúc khi được hồi đáp. Còn Băng Tâm Quyết là khi ngộ ra sự đau khổ tột cùng khi bị phản bội.

- Sư cô, chẳng phải người vẫn luôn bắt chúng đệ tử đoạn tuyệt tình cảm sao, như vậy làm sao ngộ ra Hàn Ngọc Quyết?

- Bởi vì ta cũng không cần các người ngộ ra nó. Đi theo đường Hàn Ngọc Quyết sẽ biến thân thể thành một khối ngọc không tỳ vết, "Thân Tâm Như Ngọc". Tuy giúp bản thân miễn nhiễm mọi công pháp, nhưng chỉ giúp bản thân, không giúp ích được cho Di Hoa Cung lúc này. Còn Băng Tâm Quyết, đó là bí quyết biến trái tim thành một khối băng vĩnh viễn, "Băng Cốt Tuyệt Tâm".

Xem ra Hàn Ngọc Quyết, đó là khi nữ nhân được tình yêu vun đắp, bản thân như một viên ngọc để nam nhân càng thêm nâng niu.

Còn Băng Tâm Quyết thì ngược lại, như một quả cầu gai, không cho nam nhân chạm vào.

- Quan trọng nhất là, Băng Tâm Quyết đến tận cùng sẽ luyện thành tuyệt kỹ Băng Tâm Ngọc Lăng.

- Băng Tâm Ngọc Lăng?

Băng Tâm Ngọc Lăng, tuyệt kỹ tự động phản kích, trấn phái Di Hoa Cung.

Nghe đầu Cung chủ Di Hoa Cung năm xưa bị trai đá, vì tức giận đàn ông bạc tình mới sáng tạo ra thần công, đầu tiên khiến bản thân mình đẹp như hoa. Đẹp không chưa đủ còn phải tỏa ra hết cỡ, khiến nam nhân đều phải thềm rở dãi, kẻ nào nổi máu sờ vào đã có vài tuyệt kỹ khác đánh cho toe đầu, xem chừng chính là Băng Tâm Ngọc Lăng kia.

Cái đáng nói của Băng Tâm Ngọc Lăng chính là, thậm chí không cần chủ nhân phát động, một khi bị tấn công, kẻ địch sẽ bị phản lại một chiêu có sức mạnh đúng bằng những gì đã tấn công. Chỉ cần tu vi người giữ Băng Tâm Ngọc Lăng đủ mức thừa nhận chiêu thức tấn công.

Chỉ là, một người có thể luyện Minh Ngọc Công đột phá đến Băng Tâm Ngọc Lăng, vậy thì tu vi đã vào loại đại cao thủ, gần như mọi chiêu thức đều có thể phản kích lại.

Vị thiếu nữ thở dài:

- Cái này thì đệ tử hiểu, bình thường luyện công đều là một đường đột phá quan ải. Ngay cả đi thẳng còn khó đột phá như vậy, nếu đột ngột sinh ra một cái ngã ba đường, vậy thì quả thật...

Vị sư cô liền nói:

- Sư tỷ của người rất nhạy cảm, cả về tinh thần lẫn thể xác. Ta chỉ lo chính vì quá nhạy cảm mà tâm tình không ổn định, đặc biệt nếu gặp nam nhân nào đó gây tổn thương. Ài, một khi tâm tình không ổn định, chỉ sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma, tu vi hỗn loạn, vĩnh viễn cũng không thể ngộ theo một đường nào cả.

- Vậy vì sao sư cô còn chọn Tuyết Cơ? Cùng chúng ta cũng không thiếu các tỷ muội ưu tú, đệ tử thấy trong số các Hoa Thần...

Vị sư cô ngắt lời:

- Tuyết Cơ là người duy nhất có thể.

- Người duy nhất?

Sư cô đứng lên, nhìn ra vườn hoa trải dài đến tận đường chân trời:

- Bởi vì Tuyết Cơ là truyền nhân của Tiên Tử.

- Truyền nhân của... sư tổ?

Nữ đệ tử lắp bắp.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 315

Tiết Kiệm Là Quốc Sách

Lăng Phong mãi lúc này mới phát hiện tình hình Diễm Tuyết Cơ không đúng.

- Cô ấy... không sao chứ?

Kỳ thực ngay khi đỡ lấy Thành Bích, Lăng Phong cũng đã liếc mắt quan sát phía Diễm Tuyết Cơ. Chẳng qua phát hiện đã có mấy người Di Hoa Cung vây quanh, hẳn cũng buông tâm.

Ả sư tỷ lộ ra khuôn mặt bình thản như không:

- Không sao đâu. Muội ấy mấy ngày thiếu ngủ mà thôi...

Lăng Phong á khẩu, lý do này không khỏi có chút khiên cưỡng?

Diễm Tuyết Cơ ngồi bất động đả tọa tĩnh tâm, nàng lúc này tĩnh lặng như một bông hoa tuyết xinh đẹp. Cạnh đó còn có một tên Lăng Hồ thiên định, lại như một cục đá thô kệch. Đang giữa lúc nước sôi lửa bỏng lại có hai kẻ nhàn nhã như vậy, âu cũng là khung cảnh đặc sắc.

Cách đó không xa, còn có 2 tiểu cô nương Phi Yến Như Ý đứng dựa vào cột nhà, xung quanh vài ba tên thanh niên tiểu binh Nam phủ canh chừng. 2 cô bé lông tóc không thương tổn, đám thanh niên thì đang lo sợ run lẩy bẩy, cảnh này cũng đặc sắc không kém.

Thành Bích bỗng lên tiếng nhắc nhở:

- Lăng Phong, cẩn thận bên trái.

Đầu Lăng Phong "ông" lên, giống như bị ai đó dùng búa gõ vào.

Bạch Vân Thành lại tung một chiêu thần thức. Lão già này vẫn không từ ý định đọc tâm Lăng Phong.

Lăng Phong chật vật tránh được, không khỏi toàn thân mồ hôi lạnh. Thần lực của hắn về cơ bản không kém Bạch Vân Thành, chỉ thiếu công pháp để tấn công. Không công được nhưng thủ tạm thời không phải lo lắng. Tuy vậy tâm thần chính là tương đối, một chút bất cẩn đều có thể vạn kiếp bất phục. Còn may có Thành Bích liên tục chỉ ra công kích, bằng không Lăng Phong đã trúng chiêu không thể nghi ngờ.

Thành Bích quan tâm hỏi:

- Chàng rút cục còn biết chuyện gì khác sao? Vì sao lão ta cứ liên tục ám toán bằng thần thức. Còn có, U Minh cung kia đến đây, chắc chắn không phải để giết người.

Thành Bích nhắc nhở, Lăng Phong liền nghĩ lại.

Hắn đoạt được bảo hạp tính ra chỉ mới vài canh giờ, cho dù lấy ra được thứ gì đó, khó lòng cất giấu được ở nơi nào khác, ngoài việc mang theo luôn trên người. Đã như vậy, Bạch Vân Thành việc gì phải rườm rà lắm chuyện? Bằng vào thực lực của mình, lão ta chỉ cần dùng sát chiêu giết Lăng Phong, sau đó lục soát trên xác hắn là xong, tin tưởng Tiêu Thiên Phóng Tân Quyền có ba đầu sáu tay cũng không thể ngăn hết.

Nói vậy, lão ta không chỉ vì mảnh bảo đồ bên trong, mà còn vì thứ khác?

Thứ gì?

Lăng Phong nhớ lại, trong cái hộp bạc đó ngoài một cuộn giấy cũ kỹ, còn có vài món trang sức. Lúc đó Lăng Phong không kịp để ý thì hộp đã đóng, nhưng hình như là một chiếc nhẫn kim loại.

Không lẽ vì cái nhẫn? Quan trọng như vậy?

Ài, biết vậy Phong ca cầm cái nhẫn lên trước. Không nhớ là truyện nào, nhưng hình như có tên lượm được nhẫn thần gì đó, bên trong chính là tàn hồn của Dược Thần, thế là từ đó phát như điều gặp gió, đánh đến tận Ma Vương Đấu Đế.

Phong ca đây cũng có Cố lão tự xưng tổ tông 600 tuổi, chẳng qua lão này già mà hư, ăn rồi toàn lượn đi đâu ăn nhậu, chẳng chịu theo kịch bản thông thường gì cả.

Từ từ, nhưng nhẫn thì vẫn là đồ vật mà thôi, đâu có liên quan đến tâm thần?

Lẽ nào...

Lúc đó mở hộp ra, thứ đầu tiên không phải bảo đồ hay nhẫn, mà là những mảnh ký ức vỡ vụn kỳ quái.

Lăng Phong tuy đoán bừa đó là Vệ Thần phi để lại, vì hắn nghe mang máng đâu đó cái hộp kia là đồ của nàng ta, nhưng cũng không khẳng định. Ngoài ra Lăng Phong không hề biết chuyện gì của Vệ Thần phi, rất nhiều hình ảnh hắn thấy nhưng không hiểu được ý nghĩa.

Nếu đúng thế, thì mệt mỏi đây.

Nếu là một đồ vật rõ ràng, cùng lắm giao cho đối phương là xong chuyện.

Nhưng nếu đó là tài sản phi vật thể, hai chữ "giao ra" không đơn giản như vậy. Nhất là khi chính Lăng Phong không hiểu ý nghĩa của những ký ức kia, vậy làm sao nói?

Chẳng lẽ hắn đứng ra vỗ ngực hiên ngang, "Thật xin lỗi các vị, tại hạ lấy được ký ức, nhưng vì không hiểu nên không mô tả ra được. Nay phiền các vị thông thả chờ tại hạ ngâm cứu, chừng nào hiểu ra nhất định sẽ email đến từng người"?

Đối phương tin mới là lạ đó, nhất định càng cho rằng hắn đã hiểu toàn bộ mà muốn giấu.

Lúc này, Bạch Vân Thành không cho Lăng Phong nghĩ thêm, lão đột ngột vận khí lăng không, bất thành linh bay vọt qua hai người Tần Tiêu, hai thanh kiếm lúi vào cổ tay áo, tay lão vung chưởng hình trảo năm ngón đánh thẳng xuống chỗ Lăng Phong.

Bạch Vân Thành đột ngột đổi hướng xuất chiêu, Tiêu Thiên Phóng nhận ra thì đã muộn, gã vội khinh thân đuổi theo. Tần Quyền lưỡng lự chốc lát, tặc lưỡi một cái rồi cũng lắc lắc thân hình thành một cái bóng màu đen.

Lăng Phong không kịp nghĩ nhiều, hắn chỉ kịp đẩy Thành Bích sang một bên, lộn người ra sau dùng Hoạt Bất Lưu Thủ đập trái phải vài cái thành những vệt ảo ảnh.

Thoắt cái đã lúi hắn vào cái miếu hoang sau lưng.

Chưởng phong đánh xuống...

"Ầm"

Một tiếng vang dội, cả căn miếu tan tành sụp xuống. Bụi đất thổi lên mù mịt, Lăng Phong bên trong không rõ sống chết.

- Lăng Phong!

Thành Bích khản giọng hô:

Diễm Tuyết Cơ lúc này cũng không nhìn được hé mắt nhìn. Chỉ là, đập vào mắt nàng đầu tiên là vẻ mặt vũ mị lo lắng của Thành Bích, Diễm Tuyết Cơ không biết nghĩ gì đó lại nhắm đôi mắt.

...

Lăng Phong ngay cả sức lực bú sữa mẹ cũng đem ra dùng.

Nói giỡn, cả căn miếu sụp lên đầu, còn may Phong ca luyện thân thể tạm tạm, bằng không gặp công tử ảo là nhà nào, chỉ e đã chết bẹp từ lâu.

Cũng may, căn miếu này quá cổ xưa, chỗ gạch đá kia nhằm chừng năm đó xây dựng bị anh em thi công rút bớt nguyên vật liệu, bên trong đềuodon rơ rã cả, độ nặng giảm ít nhiều.

"Ây da"

Lăng Phong nhanh chóng gồng mình, tay quạt chân đạp, sau một hồi xuất thần, thân người đã hiên ngang đứng khỏi đồng đồ nát.

Cảnh phim này phải nói kinh điển trong kinh điển. Chính là “anh hùng không thể chết đơn giản như vậy”.

Chỉ tiếc, cả người hăn giờ này đều một màu đất, không khác nào vừa đi thông cống trở về, nào có bộ dáng của anh hùng.

Bụi mù còn chưa tan hết, đã nghe một tiếng "vù" đến ngay trước mặt.

"Đậu móa, từ từ đã chứ?"

Ít ra cũng phải là, nhân vật phản diện nhìn cảnh đổ nát cười ha hả, nụ cười chưa tắt đã thấy vị anh hùng từ trong bụi mù đi ra, ác nhân hai mắt trợn tròn sợ hãi, vị anh hùng đưa tay quệt vệt máu trên khóe miệng, đôi mắt hiện ra vẻ quyết tuyệt hào hùng.

Đáng tiếc, sự thật tàn nhẫn...

"Bùng"

Lăng Phong bị đánh một chương toàn diện, cả người cong như con tôm, toàn thân thành một cái chổi quét rác, quét một đường gạch đá từ trước ra sau căn miếu.

Lâu nay Phong ca đánh đấm không dùng MMA thì phóng đại vài cây phi đao, không nữa thì quay đầu bỏ chạy, chẳng bao giờ thấy hấn dùng khí chiêu là mấy. Bề ngoài vì muốn phổ cập MMA đến võ lâm đồng đạo, nguyên do chính là vì... khí lực không đủ. Lăng Phong đang phải thi hành chính sách tiết kiệm, này là quốc sách nha. Nội lực chính là phải tích lũy từng ngày, luyện chừng nào xài chừng đó thì có mà hỏng.

Chẳng qua, nhịn ăn nhịn uống tích góp suốt 2 năm, giờ này để chịu một cái trần nhà đổ xuống, cộng thêm một chương bất thành linh, đều đem ra dùng cả rồi.

Lăng Phong khóc không ra nước mắt.

Lăng Phong ho khan, không rõ trong cổ họng đang là cái gì, làm sao khó thở như vậy?

Bạch Vân Thành khóe miệng nhếch lên lạnh lẽo.

Lão không muốn giết tiểu tử này, nhưng tính ra sau hai chương mà tên kia vẫn còn tỉnh táo, lão ta không khỏi khen ngợi độ lỳ đòn của đối phương.

- Tiểu tử, người mở nó ra rút cục thấy những gì?

Lão ta cố ý dồn Lăng Phong vào chỗ bụi mù này, dường như còn có ý tứ muốn nói chuyện riêng với hã.

- Tại hạ ngoài quyền trục kia ra có xem chút đỉnh, những thứ khác không biết phải nói thế nào...

Hã đúng là không biết phải nói thế nào.

- Vẫn còn muốn giấu?

Một uy áp thần thức khủng bố đột ngột phủ lên người Lăng Phong. Ngay lập tức thần thức của Lăng Phong liền sinh phản ứng tự vệ. Thần lực tràn ra, càng khiến Lăng Phong thêm khó chịu. Đây có lẽ chính là cảm giác năm đó Lăng Phong dùng lên người Diễm Tuyết Cơ ở đồ phường.

Lăng Phong không nhịn được muốn phun máu. Khí lực về 0, Lưỡng Nghi Hộ Tâm không còn, hã hoàn toàn thành "phàm nhân" không có gì bảo vệ.

Lâu nay hã luyện khí có tiến bộ, nhưng luyện thần vẫn dậm chân tại chỗ. Giờ này thần lực bị cưỡng ép trào ra, kinh mạch chịu không nổi. Mà thần hay khí đều thế cả, với tình trạng của hã lúc này, chỉ một tí gió cũng đủ ép Lăng Phong thổ huyết, đừng nói cao thủ như Bạch Vân Thành.

Cả người Lăng Phong căng như dây đàn, chỉ muốn nổ tung. Giống như người bị trướng bụng khó tiêu ỉa chảy đau đầu đau lưng tất cả xảy ra cùng một lúc.

Mùi máu đột nhiên xông lên mũi.

"Ooc"

Hắn khó khăn nuốt cái đống "hỗn tạp" trong mồm xuống, mùi vị không lấy gì làm ngon lành cho lắm.

Ở đây cũng không có khoa truyền máu nha, phun máu là đại phí. Tiết kiệm là quốc sách.

Ngay lúc Lăng Phong tưởng chừng khí lực mình cạn kiệt, dị biến bỗng phát sinh...

Đồ hình Lưỡng Nghi trên đầu Lăng Phong đang từ ảm đạm sắp tắt bỗng nhiên vụt sáng.

Từ trong đan điền, một dòng lực lượng kỳ quái đột nhiên xuất hiện, khiến Lăng Phong vô cùng thoải mái.

Luồng lực lượng này, kỳ thực không phải mới lạ với Lăng Phong. Nhớ ngày đó cùng Thần Cung Liễu Thanh Nghi hợp thể, Lăng Phong trong lúc "sảng khoái tiêu dao" từng cảm giác nó dị động một lần, nhưng sau lần đó liền trở lại vô dụng.

Bình thường mỗi khi vận khí tu luyện, hắn thi thoảng cũng thấy nó lảng vảng đâu đó. Thứ này tồn tại cùng với khí lực do Lăng Phong tích lũy hai năm nay, không xung đột lẫn nhau. Cổ lão từng nói Lăng Phong có sẵn chân khí thuộc tính Thái Cực nào đó, có lẽ chính là thứ này. Chỉ là Lăng Phong không cách nào liên hệ tới, cũng không cách nào phát động được.

Có đôi khi Lăng Phong thậm chí còn chán ghét. Hắn mới nhập môn nội công, đan điền đã nhỏ hẹp không đủ chỗ thì thôi, còn phải chứa thêm một cục vô dụng không rõ gốc gác. Cái khối lực lượng kia với Lăng Phong không khác nào khối u, chỉ là không thể mổ lấy nó ra. Mỗi lần vận khí cứ cảm tưởng đối phương lượn qua lượn lại như trâu tặc, khó chịu phải biết.

Bạch Vân Thành khóe miệng giật giật.

Vừa rồi lão còn lo mình quá tay, làm thẳng nhãi kia chết quá nhanh sẽ không tra hỏi gì được. Chẳng ngờ dùng một cái bị phản chấn phải lùi lại hẳn mấy bước, không khỏi nhìn Lăng Phong lơ mờ trong làn bụi mù bằng ánh mắt thú vị:

- Di, còn dám đấu nội lực với lão phu?

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 316

Bảo Tồn Ngọn Lửa Cách Mạng

Tiêu Thiên Phóng nhìn thấy Lăng Phong không chạy thì thôi còn đưa chưởng ra đỡ, không khỏi dâng lên một cảm xúc bi tráng. Cũng giống như sư phụ Tiêu Phong năm đó. Tiêu Phong muốn đi không ai cản được, nhưng cuối cùng lại chấp nhận chết.

Tiêu Thiên Phóng lại không biết, ấy là Phong ca hết sạch nội lực mà thôi. Bằng không hẳn đã chạy ngay thậm chí không thêm thông báo huynh đệ.

Thuận tiện nói một chút, Tiêu Thiên Phóng biết sơ sơ về "lão đầu gà".

Cái khác không nói, riêng chạy trốn lão xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất. Cái mà Lăng Phong đang luyện ra giang hồ thi thố tuyệt đối đứng vào top 3. Cái đáng sợ của bộ pháp này chính là có thể luyện đến cảnh giới cuối cùng, "thuấn di", không phải bộ pháp nào cũng làm được như vậy.

Mặc dù Lăng Phong không được học đầy đủ, nhưng Hoạt Bất Lưu Thủ hóa ảnh thuộc vào tầng 3 trong luyện thân. Ngay cả Cửu Thoái Công trứ danh Cái bang cũng chỉ có 2 tầng.

Nói tóm lại, nếu Lăng Phong chịu khó tận lực chạy, Bạch Vân Thành cũng chưa chắc chụp được hắn.

Nghĩ lại một chút, lâu nay Lăng Phong nếu không đánh mà chỉ chăm chú chạy, đúng là vẫn chưa có ai chụp được hảnh.

Tiêu Thiên Phóng không đành lòng quát:

- Lăng huynh đệ, không nên liều lĩnh...

- Cứ để thế đi.

Tần Quyền thông thả lại gần.

Tiêu Thiên Phóng nhú mày khó hiểu:

- Lăng huynh đệ nội lực có hạn, làm sao...

Tần Quyền ung dung phui phui bụi trên người, chậm rãi nói:

- Cứ từ từ xem là biết thôi. Tứ ca trong mấy huynh đệ chúng ta có một biệt danh 4 chữ, chắc ngươi còn chưa biết.

- Là "nội lực thâm hậu"?

- Không phải, là "đánh mãi không chết".

- Địch.

Tần Quyền nói rồi cũng không để ý Tiêu Thiên Phóng, lắc người nhảy tới gần chỗ Lăng Hổ:

- A Hổ, ổn chưa?

- Tạm tạm, Phật Tổ không chịu thu lưu.

Hổ ca kỳ thực muốn nói một câu đùa cợt, đáng tiếc lời từ miệng đại hòa thượng phát ra, vẫn nhạt như ngày nào.

- Hề hề, người tọa hóa ngay cạnh mỹ nữ, Phật nào lưu người chứ?

- Ý gì?

Lăng Hồ mở mắt nhìn, mới thấy Diễm Tuyết Cơ hình bóng xinh đẹp đang đả tọa gần đó, không khỏi thở dài một cái.

- A-di-đà Phật, thiện tai.

...

Bên trong miếu đồ.

"Ào ào"

Từng dòng khí lực tuôn ra như mây bay gió cuốn, trong phạm vi chục trượng, ngoài hai thân ảnh Lăng Phong và Bạch Vân Thành, tất cả những thứ khác đều bị quét sạch nhẵn.

- A, không phải ta cố ý đâu.

Lăng Phong bi thiết nói.

Hắn quả thật không cố ý. Nếu có khí lực nhiều như vậy, Phong ca với tinh thần tiết kiệm tiếc còn chưa hết, đâu có điên đi xài bừa bãi thế kia.

- Hừ.

Bạch Vân Thành nhìn vẻ mặt nhăn nhó của đối phương, càng cho rằng Lăng Phong đang đùa cợt.

Lão ta thành danh bao nhiêu năm rồi, còn có một tên tiểu bối không biết trời cao đất dày dám đấu nội lực, đã vậy còn bảo mình không cố ý, đây là loại chuyện nực cười gì?

Lão ngay lập tức gồng mình đẩy Cửu Âm chân khí lên thêm một nấc, khí lực bắt đầu tràn ra, ép cho đám người gần đó không thể thở nổi.

"Tách"

Lăng Phong có khổ chỉ mình biết, kinh mạch sắp vỡ.

"Cái khí lực này từ đâu ra? Thân chủ người sắp nổ tung rồi, đừng có trào ra nữa."

Rõ ràng đều là huynh đệ dùng chung thân thể, bình thường không thấy tằm hơi đâu, bây giờ xuất hiện thì hoành hành như tặc, thân chủ kẻ thù đều hại ráo, thật là quá mất thể diện. Cứ tình hình này kéo dài, Gia Cát Dự nhaoáng một cái chỉ e Lăng Phong chết trước, còn chết rất thảm.

Xung quanh các trận chiến đều có chút trì trệ, vụ tranh chấp này về cơ bản đều nằm cả ở Lăng Phong và Bạch Vân Thành. Bọn họ cũng không có nghĩa vụ phải đánh hết sức.

Lăng Phong và Bạch Vân Thành mặt đối mặt, thủ chương cách nhau khoảng nửa trượng. Người phàm nhìn vào chỉ thấy như gió lạnh thổi qua, chỉ có người luyện qua nội lực mới nhìn ra chút lợi hại.

Đây là giao đấu thuần khí, nghĩa là không hề dùng thêm chiêu thức nào khác, đem chân khí bản thân ra so, ai hết trước thì thua. Tương tự như đấu thần, cách này là cách nhặt nhẽo nhất, nhưng lại dân chơi đẳng cấp nhất. Căn bản là nhà giàu đốt tiền, so xem nhà ai nhiều tiền hơn.

Mấy người quen biết Lăng Phong đều đồng loạt trợn mắt há mồm.

Lăng Phong từ lúc nào có bản lĩnh này?

Lăng Phong có vài món võ kỹ kỳ quái, nhưng trong mắt chúng nhân đều chỉ xem là tiểu ngạch tầm thường mà thôi. Ở thế giới võ hiệp, muốn chân

chính bàn đến thực lực thì phải là tu vi nội lực, cụ thể là khí lực. Mà riêng cái này Lăng Phong có thể nói là gà con trong các loại gà con. Chỉ đến một cái tu hai năm lên được búa gỗ bị gỗ một cái lại về gà con.

Bạch Vân Thành tu vi nghe đồn ngang ngửa Tiêu Phong, đây là khái niệm ngoài tầm hiểu biết của Lăng Phong. Ngay cả lúc này lão ta đang bị nội thương vẫn có thể một mình cân Tiêu Thiên Phóng và Tần Quyền, chứng tỏ lời đồn không sai biệt lắm.

Thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại là cái gì?

Chỉ thấy Lăng Phong song chưởng đưa ra trước, Bạch Vân Thành ỷ vào phong phạm tiên bối, chỉ tiếp chưởng bằng một tay, tay còn lại chấp ra sau lưng. Tuy Lăng Phong có chút chật vật, nhưng rõ ràng đang ngang nhau.

Bạch Tiểu Thư nghiêng răng nghiêng lợi.

Ả thầm nghĩ Lăng Phong có được nội lực như kia đều nhờ cướp Cửu U Tâm Kinh mà ra. Bởi ngày đó ả từng tấn công hắn, lúc đó Lăng Phong không hề phản kháng, mạnh yếu ra sao Bạch Tiểu Thư rõ ràng, không thể nào đối chưởng với Bạch Vân Thành được.

Ả chỉ không rõ, vì sao chính mình luyện Cửu U bao nhiêu năm tiến bộ rất chậm, trong khi Lăng Phong chưa đầy 2 tháng đã có thể bá đạo như kia. Ả đoán có lẽ nhờ lão già đi cùng chỉ cho hắn bí quyết đặc biệt nào đó.

Dù là thế nào, Bạch Tiểu Thư càng muốn bắt sống tiểu tử này về, tra khảo thoág một cái. Tiện tay hắn ta còn thanh niên cường tráng, chính hợp ý Bạch cô, nếu có thể thu thập vào đội ngũ Si Nhân trong hậu cung mà nói, vậy thì cũng không tệ.

Thành Bích bằng vào Khai Thần Thuật cũng cảm nhận được biến hóa. Nhưng nàng cảm giác Lăng Phong không còn là Lăng Phong, nguồn nội

lực kinh người kia tuy từ Lăng Phong phát tán ra, nhưng lại không hề do Lăng Phong điều khiển.

Quan Thắng đã lùi lại bên cạnh:

- Sư muội, làm sao vậy?

- Ta bỗng thấy, hần giống sư thúc... Không phải, là mang tư thái như sư thúc. Tuy có hơi xấu xí một chút...

Mấy người Bạch Ngọc Đường tuy bị kinh cụ ngạc nhiên, nhưng chủ yếu là phấn khích. Huynh đệ ta không ngờ lại mạnh như vậy, rất tốt.

...

Bạch Vân Thành càng lúc càng tỏ vẻ trầm trọng.

Trong nội công tâm pháp, bất kể yếu tố nào cũng có bí kỹ đi tắt luyện nhanh, chỉ trừ một cái.

Thời gian tích lũy.

Cao thủ nội công, cũng giống như dân lập trình lâu năm, chỉ cần bằng kinh nghiệm, nhìn vào source code của đối phương liền biết đối phương kinh nghiệm ở mức nào. So đấu thuần chân khí, đã là cao thủ liền có thể nhận định được đại khái đối phương thuộc mặt hàng nào. Con hàng như Lăng Phong tuyệt đối không phải hạng lông.

Nội lực của Lăng Phong lúc đầu là loại đầy sạn, phổ thông hạ đẳng thường thấy trong giang hồ. Bạch Vân Thành ngay hống thuật chiêu đầu đã phá vỡ lồng chân khí cái một. Nhưng chỉ nháy mắt, cái chân khí kia liền chuyển hóa thành loại thuần khiết chất lượng cao, chỉ có ở bậc tông sư võ học, Bạch Vân Thành không thể không kỳ quái.

Về cơ bản, luyện hai loại tâm pháp, có hai loại khí lực, cũng không phải chuyện hiếm lạ trong giang hồ.

Chẳng qua rất hiếm người đàn như vậy, vì nó chả... ích lợi gì cả.

Còn hơn thế, tiểu tử này một cái sơ đẳng đến tội nghiệp, một cái thì cao cấp đến sợ hãi. Nực cười là, chân khí hộ thể lại đem cái sơ đẳng ra dùng, đây là loại ý tưởng gì?

Bạch Vân Thành thậm chí nghĩ đến, chẳng lẽ tiểu tử này là một cao thủ lánh đời, biết về "bí mật" kia hôm nay sắp cái bầy giả ngu dụ U Linh sơn trang cùng U Minh Cung ra, diệt gọn một mẻ?

Nhưng nhìn vào bộ dáng trước mắt, lão liền ngay lập tức lắc đầu phủ nhận. Sống lâu như vậy, nếu ngay cả điểm nhìn người này cũng không tự tin, vậy thôi đừng sống nữa.

Bạch Vân Thành đột ngột lẩm bẩm:

"Gượm đã, nếu tiểu tử này là một vong, không lẽ... Khó trách lão già kia đem theo hắc bên cạnh."

Rất nhanh, thái độ lão cũng thay đổi:

- Tiểu tử, không nghĩ còn trẻ mà có căn cơ như vậy. Lão phu không thể không nổi tâm tư ái tài a...

Nói đến đây, bàn tay lão từ sau lưng thò vào áo, lấy ra một viên đan dược gì đó cho vào mồm nhai nuốt.

"Ta X. Đã mạnh còn ăn gian, chơi cả tăng lực?"

Lăng Phong suy sụp nói:

- Lão đầu, người đã mạnh thì chớ, còn hít cả thuốc lắc, có điểm không phúc hậu lắm đó...

Bạch Vân Thành nào hiểu "thuốc lắc" là cái quái thai gì, nhưng đại khái vẫn hiểu ý Lăng Phong, cười dài:

- Tiểu tử, lão phu được một cái hơn mấy lão già khác, ấy chính là da mặt rất dày, sẽ không vì chút mặt mũi mà hạ thủ lưu tình...

Lăng Phong phì cười, cái này thì rõ rồi.

Hắn cũng không buồn bực lão già trâu bò này lắm. Đối lại là Lăng Phong, giả sử đem quân đi ỷ thế bức người, trong trường hợp quân ta đang ở thế trên, Lăng Phong còn lâu mới nói nhiều như lão ta. Kệ quân địch ba bảy hai một cứ trực tiếp phang từ đầu, tỉ lệ thương tật 90% rồi nói gì thì nói.

Xem chừng đoán Lăng Phong là loại thích ăn mềm không ăn cứng, Bạch Vân Thành liền cất giọng hòa nhã:

- Người nếu đồng ý nói ra bí mật, lão phu có thể nhận người làm đồ đệ. Lúc đó chuyện người cướp Cửu U từ tay sư muội ta không những không bị truy cứu, còn rất nhiều chỗ tốt khác không cần lão phu phải nói đi. Như vậy yên tâm rồi chứ?

Nói thì nói, chưởng lực vẫn cứ giữ nguyên.

"Đem ta về chỗ lão rồi muốn xử thế nào chẳng được?"

Lăng Phong kỳ thực cũng đuối lắm rồi, đang nghĩ xem hay là ta phát huy tinh thần AQ vượt khó, tạm thời buông luôn?

Chẳng qua, dầu gì cũng là thanh niên thế hệ mới, cái gì cũng có thể bỏ đi trừ độ lỳ không thể, dưới tình huống thế lực thù địch và quân ta cách xa

nhau như vậy, nhất định phải bảo tồn ngọn lửa cách mạng.

Lăng Phong lúc này phát hiện điều kỳ quái. Ngay sau khi lão già xài thuốc lắc, áp lực không tăng mà hình như còn giảm. Đại khái sát thương từ 1 vạn xuống còn 9999. Có lẽ đối với người xem thì một chút đó chẳng là cái gì, nhưng mà với Lăng Phong thì nhiều đó cũng đủ cho hắn thở hắt được vài cái rồi.

"Lão này cũng đang đuối?"

- Cái này ta phải hỏi ý kiến các huynh đệ nữa...

- Xem ra người cứng mềm đều không muốn?

Bạch Vân Thành lạnh lẽo ấn chương xuống.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 317

Cần Phải Cứng

Lăng Phong nhớ đến một chuyện, liền găng gượng hỏi:

- Từ từ. Lão già người muốn ta nói ra gì đó, vậy thì người cũng phải nói một chút mới được đi. Hơn 1 năm trước, người nói có kẻ nào đó “nghịch thiên cải mệnh”, rút cục là ai? Còn nữa, “nghịch thiên” thì sẽ ra sao?

Lăng Phong muốn xác nhận, đó có phải Triệu Hanh hay không?

Chỉ tiếc, Bạch Vân Thành lại chỉ cười nhạt:

- Xem ra nàng ta cái gì cũng nói cho người đi, thật không ngờ đến. Một mao đầu tiểu tử như người lại có mị lực khiến nàng ta thuận theo như vậy.

Lăng Phong lại hỏi:

- Vậy người, có phải là một... tướng hồn?

- Người đoán xem?

Bạch Vân Thành nhếch mép.

Lão già này quen biết Cố lão, lại cũng đi tìm bảo đồ. Lăng Phong ngẫm một lúc, nói:

- Không phải. Mà lại phải.

Bạch Vân Thành nghe vậy cười lớn:

- Hahaha. Cũng có mắt nhìn đấy, lão phu vốn chỉ là người bình thường, nhưng cũng không khác tướng hồn là bao. Người, chẳng lẽ không phải cũng vậy sao?

- Ý tứ là gì?

Đột nhiên...

"Khục"

Khí lực Bạch Vân Thành bỗng nhiên tụt thê thảm, khuôn mặt lão ửng đỏ, ho một cái đầy miễn cưỡng.

Ngay lúc đó, Lăng Phong bỗng phát hiện dị động.

"Làm cách mạng là phải âm ỉ chờ thời cơ nha."

Lăng Phong dù không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng thể lực thù địch đột ngột lung lay gốc rễ, cách mạng đã đến lúc bùng cháy.

Hắn không điều khiển được nguồn khí lực kỳ quái trong người theo ý muốn. Nhưng trong lúc nó còn hoạt động trong kinh mạch, ấy chính là tuy có loạn một chút nhưng vẫn là sức mạnh toàn dân, chỉ cần cương lĩnh cách mạng rõ ràng, cứ xông lên đánh bừa kiểu gì chả tiêu diệt được tư sản?

Chỉ là, ngay khi hắn vừa muốn động...

"Móa, chuyện gì?"

Khí lực kỳ dị của Lăng Phong bất ngờ tụt theo. Dường như nó xuất hiện chỉ đảm bảo Lăng Phong không bị ép chết, nhưng tự động cân bằng với áp lực từ bên ngoài chứ không có ý định giúp Lăng Phong.

Tiểu huynh đệ này cũng thật khó chiều.

- Sư phụ, bệnh tình của ngài xem ra càng lúc càng nặng rồi?

Là giọng Cao Đào, gã không biết từ lúc nào đã khinh thân vào căn miếu, trên khuôn mặt không rõ biểu tình.

Rất nhanh, Bạch Vân Thành da mặt đã chuyển sang nhợt nhạt.

"Lão ta bị... hạ độc?"

Lăng Phong không khỏi liếc Cao Đào nghĩ thầm đến khả năng lớn nhất.

Thằng nhãi kia hành sự khó lường, trên mặt lúc nào cũng viết hai chữ "phản bội", Bạch Vân Thành bị hạ độc hay bị gì đi nữa Lăng Phong đều chắc mẩm đến 8 phần là Cao Đào.

Khó trách muốn cùng mình hợp tác, nói trắng ra là muốn mình câu giờ chờ độc phát mà thôi, chả phải ý tốt quái gì.

Bạch Vân Thành vẫn bảo trì thể công với Lăng Phong, cũng không thèm liếc Cao Đào lấy một cái, không biết có đoán ra điều gì không.

Cao Đào vội đánh mắt với Lăng Phong, xem ra muốn ra tay như đã giao ước.

"M*, đánh mắt cái gì?"

Lăng Phong không khỏi thất vọng. Cao Đào tiến vào từ phía sau lưng Bạch Vân Thành, chiếm được tiên cơ, thay vì đột ngột tập kích lại cứ chậm rề rề như vậy. Xem chừng vẫn e ngại tu vi cao cường của Bạch Vân Thành, hay là còn gì điều gì khác?

- Cao Đào, người vào đây làm gì?

- Đệ tử thấy ngài có vấn đề, liền muốn vào xem sao?

Bạch Vân Thành cũng luyện qua thần lực, trong chớp mắt có lẽ phát hiện ra không khí có chút không đúng, lông mi tức thì nhướng lên:

- Hừ, người vào đây để giết lão phu đi?

Xem ra lão cũng đã nghi ngờ từ trước.

Cao Đào đột ngột nhếch mép, ngữ khí sợ hãi:

- Sư phụ, một mình đệ tử nào có cái gan ấy...

Chữ "ấy" còn chưa nói hết, từ hai bên căn miếu đột ngột có tiếng gió.

"Vù"

Hóa ra Cao Đào chờ trợ thủ.

Cũng đúng, Bạch Vân Thành dù gì cũng là lão cao thủ, cho dù lão vừa bị nội thương vừa bị hạ độc, bằng vào Cao Đào và Lăng Phong khó lòng hạ được, không khéo còn bị lật thuyền trong mương.

Ma Phong và Nha Dao bộ dáng âm u, như u linh đột ngột xuất chiêu.

Cao Đào cũng ngay lập tức động thủ, trượng trên tay xoay một vòng.

Bạch Vân Thành buộc phải dùng công kích nội lực. Lão đột nhiên ngửa mặt lên trời hú một tiếng quái dị, dưới chân phát ra ba đạo sóng khí mãnh liệt, ào ào đổ ập ra bốn phương tám hướng.

Ma Phong Nha Dao là hai đại đồ đệ của chính lão, có lẽ đã biết rõ cách chống đỡ, vẫn bất chấp lao vào.

"Choang choang"

Lăng Phong thoát khỏi trời buộc, lộn người một vòng thoát khỏi màn đấu khí.

- Mau vào giúp, lão ta rất mạnh...

Cao Đào nhắc Lăng Phong, gã biết rõ Lăng Phong cũng chẳng phải loại thiện lương gì, sợ hấn không toàn lực.

Lăng Phong thầm khinh bỉ, lão tử cũng không phải loại người đó. Từ đầu hấn một mực vẫn là có thể nhịn thì phải nhịn là có lý cả. Khi mà đối thủ của người mạnh mẽ đến mức người xài công cụ ăn gian cũng không thể đánh bại được hấn, nguyên tắc chính là nhiều một sự không bằng ít một câu, không được vọng động.

Có điều lúc này mà còn không động thủ thì hết biết rồi.

Ma Phong Nha Dao tuy không bị đánh bay, nhưng đã nghiêng đông lệch tây, hiển nhiên là hai người bọn họ không đủ. Nhưng lại nhờ hai tên này mà sóng khí không hề ảnh hưởng đến Lăng Phong.

Nói thì chậm sự thì nhanh, Lăng Phong cũng không nghĩ nhiều, bằng vào oán khí tích tụ từ cả mấy chương trước, xúc động phần nộ xông ngược lại lấy thể nhanh như sét đánh tới trước.

Có tiếng ai đó quát:

- Người ra sau...

"Vl, ông là nam chính nha, tụi bay cứ như không sai ra sai vào là thế nào?"

- Thăng nào vừa nói? A, Tiêu đại ca...

Hóa ra Tiêu Thiên Phóng đột ngột chặn trước mặt.

Tiêu Thiên Phóng khinh công lao vào muện một chút. Tiêu Thiên Phóng không hề biết giao ước giữa Lăng Phong và Cao Đào, xem ra muốn xông vào cứu Lăng Phong. Nhưng vừa lao vào trong liền thấy không đúng.

Cho dù không hiểu rõ tình hình, Tiêu Thiên Phóng vẫn sẽ nhắm Bạch Vân Thành đầu tiên. Lý do rất đơn giản, Bạch Vân Thành vừa là kẻ thù giết sư phụ Tiêu Phong, vừa là kẻ cầm đầu ở đây. Thân là Đường chủ Cái bang, Tiêu Thiên Phóng biết rõ đạo lý "cầm tặc cầm vương", liếc mắt liền phán đoán ra tình huống bên trong.

Lăng Phong nhìn thoáng qua bên trái bên phải. Tự nhiên nóng đầu quên mất, mình là supporter chơi phi đao, xông lên làm gì? Nếu không ở mặt sau thì vũ khí này không xuất lực nổi nha.

"Vù vù"

Thiên Ma Truy Hồn chiêu thứ hai, Thiên Lý Truy Hồn.

5 vs 1.

Chờ đã, còn Tần Quyền...

- Lục đệ, vào luôn đây giúp một tay...

- Tứ ca, đệ nghỉ giải lao một chút.

"Móa"

...

Lăng Phong chính là một quái thai, bản thân mạnh ra sao chính mình không chắc.

Bạch Tiểu Thư nghi ngờ Lăng Phong nhờ Cửu U mà khí lực đề thăng, đúng mà lại không đúng.

Chỗ khí lực đó tuy không phải từ Cửu U mà ra, nhưng quả thật có liên quan.

Lăng Phong thời gian đầu luôn nghĩ mình bị đầu trâu mặt ngựa lừa, mỗi sáng thức dậy việc đầu tiên chính là gửi lời "hỏi thăm thân mật" đến hai vị trâu ngựa. Mãi dạo gần đây hắn mới không có thói quen đó nữa, không phải vì quên, mà vì nhận ra hai vị ấy hình như quả thật đã giữ lời.

Lăng Phong vẫn nhớ rõ, đầu trâu từng hỏi hắn muốn trọng sinh phải chọn một trong hai thân phận, một lão già và một thiếu niên trẻ tuổi, còn hứa sẽ tặng cho hắn một ít đồ chơi. Tuy cái khúc mắc vì sao phải chọn giữa hai thân phận, Lăng Phong không thể đoán ra. Nhưng đồ chơi thì dần rõ ràng rồi.

Trong người hắn có sẵn thần lực, khí lực, thân pháp, rõ ràng là một cao thủ bị ngủ quên, hoàn toàn không phải gà mờ như đang thấy.

Chỉ là, đầu trâu mặt ngựa "chuyển" cho hắn đồ chơi, lại không đưa hướng dẫn sử dụng, khiến Lăng Phong cứ phải tự mình mò mẫm.

Vì không biết làm sao để mở cấp, Lăng Phong đành phải tự mình cày từ đầu, hy vọng đến lúc nào đó lại hiểu ra.

Lâu nay hắn luyện Bát mạch dựa theo ghi chép phổ thông trong giang hồ. Cái này cũng không có vấn đề gì, anh em đều luyện thế cả. Chẳng qua sách copy chợ đen ngoài hai mạch Nhâm Đốc ghi thống nhất, còn lại 6 mạch hơi tào lao, mỗi sách một kiểu. Chỉ có gia nhập môn phái lớn may ra có hướng dẫn.

Nhưng Lăng Phong lại không muốn gia nhập môn phái nào cả. Vì hắn rõ một điều, với những thứ đồ chơi kỳ lạ trong người, khả năng hắn bị cao thủ lợi dụng thậm chí làm hại là rất cao. Giang hồ không dễ lẫn như vậy.

Cổ lão là ví dụ điển hình nhất. Lăng Phong luôn biết rõ Cổ lão không hề có ý tốt với hắn, vì vậy luôn bảo trì một thái độ nửa tin nửa ngờ.

Hắn cũng rất muốn tương kế tựu kế, giống như mấy thịnh hành, nam chính vừa vô sỉ vừa thông minh vừa may mắn. Nhưng chỗ này vai phụ toàn hàng khó chơi, Lăng Phong lực bất tòng tâm, chỉ bằng cẩn thận đi từng bước vẫn hơn.

Lại nói đến Bát mạch, sau khi tình cờ đoạt được Bát Mạch đồ từ tay Bạch Ngọc Đường, Lăng Phong không cần gia nhập danh môn đại phái cũng đã có được tầm nhìn đầy đủ về Bát mạch. Bây giờ chỉ cần thời gian, kiểu gì cũng sẽ thông toàn bộ, lúc đó chân chính được xếp vào hàng ngũ thanh niên ưu tú có "căn cơ nội lực" trong võ lâm.

Ngoài ra, Lăng Phong còn có một bản luyện khí của Thần Cung thuộc Chính kinh Thập Nhị mạch, chỉ vì Bát mạch chưa xong nên vẫn chưa luyện. Lăng Phong đang trông ngày hoàn thiện Bát mạch bước qua Thập Nhị Mạch, đến lúc đó chính là "thiên tài nội lực".

Đáng tiếc, tích được bao nhiêu khí để thông nốt hai mạch cuối đều bị lão già biến thái đánh về 0. Khí lực kỳ quái kia mạnh có thì mạnh nhưng cứ chạy loạn như vậy, căn bản không thể dùng để thông cái gì cả.

Thuận tiện lại nói, thông là một chuyện, cứng lại là chuyện khác.

Cửu Âm Tâm Kinh có thể bộc phát khí lực lên n lần. Để bộc phát được, điều tiên quyết chính là mạch phải cứng, chịu được thêm " $n-1$ " lần. Bằng không chẳng khác nào tự đoạn kinh mạch.

Cửu Âm không rõ bản gốc ai cầm, Cửu U Tâm Kinh chỉ là dị bản do "Nhị U" U Linh và U Minh viết lại. Tuy nhiên may mắn, phần cơ bản vẫn được giữ nguyên.

Lăng Phong luyện Cửu U khiến Bát mạch cứng cáp, không ngờ tạo điều kiện cho luồng khí lực bí ẩn có điều kiện ngọ nguậy, bắt đầu đòi chạy ra chạy vào. Không trách được trước kia không thấy nó ra tay cứu chủ nhân.

Nhưng có một điểm khiến Lăng Phong nghĩ mãi không thông.

Luồng khí lực Thái Cực kia trào ra, kỳ quái là lại tạo cho hắn cảm giác vô cùng thân thuộc.

Nói ra, năm đó Lăng Phong cũng là cao thủ Thái Cực... ừm, ít nhất thì trong thời tiểu học là vậy. Ông nội hắn sáng nào cũng diễn Thái Cực quyền, nhìn riết thành quen, đương nhiên đối với Thái Cực vô cùng thân thuộc.

Nhưng thân thuộc lần này có ý tứ khác biệt. Nghĩa là Lăng Phong chính hắn đã luyện thành nó, nhưng rồi... quên. Thậm chí nó như đang khinh bỉ Lăng Phong quá yếu, nên không để cho hắn điều khiển.

Vì cái gì mà quên đi nội công khủng bố như vậy?

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 318

Đạo Hữu Chết Thây Kệ, Miễn

Ngày vẫn chưa tàn, nhưng một góc hẻo lánh Thái Nguyên lại như chìm vào sương mù, có điểm lành lạnh sau khi tuyết tan, lại có chút âm khí nặng nề. Quét mắt nhìn qua, chỉ thấy túm tụm hai ba nhóm người đang ở thế găm gù cạnh phòng lẫn nhau, chỉ có căn miếu cạnh đó là có tiếng đao kiếm văng vẳng.

Giữa ngôi miếu đổ.

"Choang choang"

Trận chiến này đánh đến giờ đã tốn không ít giấy mực.

Bạch Vân Thành từ đầu vẫn dùng Lưu Vân Kiếm pháp cùng chân khí phòng ngự, trên dưới trái phải kín như bưng, đánh mãi cũng không lọt nổi cái khe hở nào. Lăng Phong chân chính biết cái gì mới là "hộ thể" đích thực.

Lăng Phong ở phía sau chỉ có thể kiên trì dùng choáng thuật. Hắn cứ đợi Bạch Vân Thành lộ sơ hở là úp vào một lần, có điều gây choáng đến tai ù mắt hoa cũng không thấy lão ta có tí tẹo suy chuyển nào.

Mãi tận lúc này...

"Khục"

"Dính rồi."

Lăng Phong suýt chút kêu thành tiếng.

Có lẽ vừa bị nội thương hành hạ lại cộng thêm kịch độc công tâm, lần đầu tiên Bạch Vân Thành sững lại, xem ra đã trúng một đòn choáng của Lăng Phong. Lão ta cũng luyện thần, lại thâm niên lâu năm, 100 lần có thể công phá được 1 lần đã là thành công.

Nhưng rất nhanh Bạch Vân Thành liền định thần được, sát ý lạnh lẽo chuyển sang Lăng Phong, đột ngột hô:

- Yên Tiêu Vân Tán, phá!

Đây là giá chiêu Ngân Diện từng dùng đến.

Cặp song kiếm trong tay Bạch Vân Thành xoay tròn loang loáng. Sau một chiêu Yên Tiêu Vân Tán kiếm khí màu đen bỗng tan ra ít nhiều. Quanh người lão vô tình hữu ý chừa ra một vị trí ở mạn sườn, trùng hợp là ngay trước mặt Lăng Phong. Phía ngược lại là Cao Đào, cũng đang ở vị trí thuận lợi ra chiêu chí mạng.

Lúc này nếu Lăng Phong tận dụng thời cơ, liều lĩnh nhảy vào chỗ đó lôi kéo chú ý giúp cho Cao Đào, không biết chừng có thể kết thúc trận chiến.

Cao Đào khẳng định Lăng Phong cũng thấy, nhưng mãi không chịu nhảy vào đó, liền nóng ruột quát:

- Lăng Phong, mau trám vào!

Lăng Phong lưỡng lự, hẳn thấy có gì đó không đúng.

Sát ý của lão già kia không phải tự nhiên mà chuyển sang mình.

"Dụ ta vào đó sao?"

Nghĩ gì đó liền nhún vai:

- Thông cảm, không có hứng.

- Người...

Cao Đào suýt nữa thổ huyết, mắng:

- Sợ chết?

- Sợ chết thì sai sao?

- Người...

Cao Đào trợn mắt than, lần này kết hợp với thẳng vô dụng lại còn sợ chết.

Lăng Phong hừ nhẹ, tức cái gì mà tức? Ông tin ai cũng được, chỉ có sự đồ các người khẳng định không bao giờ tin.

Khí lực không thể huy động, chả ai khẳng định chuyện chân khí hộ thể sẽ xuất hiện lại lần nữa, mạng mình chỉ có mình giữ lấy.

Rút cục, Nha Dao lại không nhận được lao ngay vào vị trí hờ kia.

- Chính Linh!

Thế đao như yêu linh muốn lấy mạng người.

Đao vừa ra, Bạch Vân Thành bỗng nổi giận gầm lên một tiếng dữ dội.

"Oàm"

- Vân Khởi Long Tương, chết hết cho ta!

Thanh âm Bạch Vân Thành vắng vắng như lão hổ đang giãy chết. Có thể nghe được trong không khí những thanh âm vỡ vụn ghê rợn.

Vân Khởi Long Tương là đệ chiêu của Lưu Vân Kiếm pháp, uy lực tăng lên gấp mấy lần.

"Ào"

- Thần Long Bãi Vĩ.

Tiên Thiên Phóng vội tung một chưởng chặn lại sát chiêu Vân Khởi Long Tương.

"Bùng"

Dù thế cả 5 người vẫn bị đánh bay ra một đoạn xa.

Còn may vừa rồi không bị lão già này lừa vào bẫy, Lăng Phong thoát mồ hôi chửi Cao Đào:

- Đó! Biết ngay mà. Chỉ có người cái đồ ngu...

- Hừ, người làm sao nhìn ra?

- Chỉ số thông minh của ta đây đâu phải là người như người có khả năng hiểu được.

- Người...

Lần này không chỉ Cao Đào muốn thổ huyết, Nha Dao vừa nhảy vào chỗ kia mới là kẻ trực tiếp thổ huyết.

- Sao vậy Tiên đại ca?

Tiên Thiên Phóng nửa khó khăn nửa vui mừng nói:

- Lão ta sắp đến lúc hơi tàn rồi.

Lăng Phong nhíu mày, cả ngày nay quả thật là đừ quá rồi, khí lực có thể điều động thì không còn chút nào, khả năng phán đoán của hắn cũng giảm sút thảm.

Bạch Vân Thành sau chiêu Vân Khởi Long Tương, ước chừng khí lực bị rút sạch, lão như rơi vào trạng thái điên cuồng, tóc tai bung cả ra, khuôn mặt đã biến thành nhẵn nhúm dị thường. Nhưng khí lực vẫn tuôn ra như thác, dưới sự thôi thúc của nguồn khí lực bạo phát, một bàn tay lão đưa ra trước đảo qua đảo lại.

"Ào"

- Hút cho ta.

Tên Nha Dao trong chớp mắt bị nhấc lên, sau đó hút lại gần lão ta, lủng lẳng cách mặt đất một trượng cao, không khác nào người treo cổ.

"Dã man. Cách không khổng thuật?"

Xem ra khổng thuật và hồng thuật của Cao Đào đều học từ đây mà ra, nhưng uy lực vẫn là khác biệt rõ ràng.

Cao Đào mặt mũi không rõ biểu tình nói:

- Không ngờ lão đầu người vẫn còn trữ lại một chiêu này không chịu truyền... Các huynh đệ, bây giờ đã tin lời ta rồi chứ? Lão ta căn bản không xem chúng ta là đồ đệ.

Bạch Vân Thành nổi giận đùng đùng quát:

- Hừ, kẻ nào dám phản bội lão phu, hôm nay đừng hòng sống tiếp.

- Sư phụ, ngài không xem chúng ta là đồ đệ, thứ tốt đều dành cả cho Ngân Diện Kim Diện, chúng ta khổ cực bỏ mạng bên ngoài chỉ để nuôi hai đứa nó, ngài nói công bằng hay không?

- Tư chất các người kém cỏi, có luyện cũng vô ích.

Câu này xem ra động chạm đến không ít người, lại thêm mấy cái bóng xuất hiện.

Mãi đến lúc này, đám Như Vân còn lại mới thực sự lao vào vòng chiến.

Trận chiến gần như thành chuyện riêng của U Linh, Lăng Phong dần thành kẻ ngoài cuộc. Hẳn thực tế đã tính chuyện rút ra ngoài từ vài khắc trước, chỉ là mãi không làm được. Đám Như Vân sát thủ trong lúc vây Bạch Vân Thành cũng rất giáo hoạt, luôn bày ra một trận thế nào đó vây Lăng Phong vào trong.

Lại nói, Hắc kỳ cũng từng luyện tập khả năng phối hợp, đáng tiếc bây giờ chỉ có 3 thành viên Hắc kỳ ở đây. Lăng Hồ thì trọng thương, Tần Quyền lại là tên không bao giờ thích phối hợp, chỉ khoái solo.

- Hành Vân, khởi!

Bạch Vân Thành bằng vào chút khí lực cuối cùng, đột ngột phóng hai thanh kiếm rời tay, kiếm biến thành phi kiếm.

Đúng, là phi kiếm, thật con m* nó đẳng cấp cao.

- Lão phu đã tính trước có gian tể. Đám ngu ngốc các người lại đi tin lời của hắn làm phản ta. Chỉ đáng tiếc không tính tới còn Đoạn... khục khục.

Ánh mắt lão đỏ ngầu, nhìn thẳng vào Cao Đào.

"Từ từ, Đoạn... cái gì?" Lăng Phong nghĩ đến gì đó chợt dạ.

Mấy tên Như Vân có lẽ nhận ra gì đó, đưa mắt nhìn nhau. Lưu Vân Kiếm pháp hóa ra còn có tầng này, bọn chúng đều không hề biết.

Có kẻ buột miệng:

- Sư phụ, Cứu U ta không cần, chỉ cần ngài chịu giao nốt chiêu cuối của Lưu Vân Kiếm pháp, đệ tử xin rút lui.

- Lão Tử, người...

- Hừ, muộn rồi. Lão phu không có thứ đồ đệ phản bội như các người, U Linh sơn trang muốn đổi người còn không dễ sao? Lão phu hôm nay thanh lý môn hộ.

Lăng Phong lúc này chen vào:

- Khoan đã, lão già, người trúng độc gì?

Chỉ là, Cao Đào không rõ vô tình hay cố ý, chặn mất câu của Lăng Phong:

- Lão ta chỉ dùng kế ly gián mà thôi. Độc là do lão ta tự rước lấy, lại nghi ngờ lên đầu chúng ta. Hôm nay hoặc là lão ta chết, hoặc chúng ta chết. Mau giết lão, nhất định kiếm pháp tâm kinh đều nằm trên người lão mà thôi.

Tiêu Thiên Phóng đột ngột cười lớn:

- Bạch Vân Thành, cảm giác thế nào? Năm đó sư phụ ta bị vây giết, hôm nay người lại bị phản đồ vây giết. Thứ sư phụ như người đương nhiên sẽ có kết cục này. Còn tỏ vẻ cái gì?

- Haha, người có nói nữa sư phụ người cũng bị lão phu giết mà thôi, là bại tướng của lão phu.

- Câm mồm!

"Vù"

Tiêu Thiên Phóng vừa xuất chiêu vừa quát:

- Bạch Vân Thành năm đó giết không biết bao nhiêu đồng môn mới làm Trang chủ được, chuyện này các người đều ra rõ hơn ta, còn bị lão ta lung lay?

Đám Như Vân sát thủ không biết bị câu của ai làm đả động, rút cục đồng loạt tung ra sát chiêu.

Kiểm khí đao phong trượng hình bỗng lảng lẽ đầy trời.

Bạch Vân Thành bị vây kín 4 phương 8 hướng, Lăng Phong gần như không thấy hình thù lão ta. Hắn căn bản đã thành giám sát viên trận này, chỉ là chữ "Đoạn" cứ vắng vắng bên tai.

"Oàm"

Rất nhanh, lại một lần nữa Bạch Vân Thành hống một tiếng hung dữ, đánh bật đám Như Vân sát thủ.

Cao thủ vẫn là cao thủ, đến lúc tối hậu vẫn không suy chuyển là bao.

Đồng thời, một thanh phi kiếm đột ngột lao ra, nhắm thẳng hướng Lăng Phong.

"Gì? Sao lại vẫn nhắm vào ta trước?"

Lăng Phong bật nhảy lên cao, ném ra một chiêu Cô Hồn Hoặc Thần, hy vọng đánh lệch thanh phi kiếm đang vù vù trước mắt, miễn cho bị nó bất thành linh xuyên cho một nhát.

"Keng"

Kiểm vẫn lao đến.

"Móa"

Tiêu Thiên Phóng đột ngột dẫm nhẹ một cái, chưởng phong đánh chếch xuống đất, hú một tiếng:

- Kháng Long Hữu Hối!

"Bùng"

Từ người Tiêu Thiên Phóng tỏa ra những luồng khí màu vàng nhạt bay lượn, vô cùng khí thế, lao đến chụp lấy hướng đi của thanh phi kiếm.

"Uung"

Thanh phi kiếm lệch đường, cắm thẳng xuống đất rung bần bật ngay cạnh Lăng Phong.

- Mau thoát thân.

Tiêu Thiên Phóng hô lớn, chụp lấy Lăng Phong ném ra ngoài.

Trong sát na cuối cùng trên không, Lăng Phong bỗng đảo mắt đến một người.

Hắn nghĩ gì đó cực nhanh, vận toàn bộ lực lượng sót lại lên tay, dùng chiêu Âm Hồn Bất Tán đơn giản mà tinh chuẩn nhất ném nốt 2 thanh phi đao cuối cùng về hai tử huyệt của kẻ nọ.

"Choáng thuật"

"Vù"

"Phục"

- Người...

Kẻ kia trúng đao, trợn mắt nhìn lại.

Lăng Phong chỉ để lại một nụ cười âm hiểm trước khi thoát ra.

Đã lâu không thực sự giết người, lại lần đầu tiên làm loại chuyện đánh lén này, tim không khỏi đập gia tốc một chút. Nhưng Lăng Phong không cảm thấy tội lỗi, hẳn có lý do để làm vậy.

...

Áp lực tiêu tan, kiếm triều biến mất, Lăng Phong cũng đã thoát ra khỏi căn miếu đổ nát.

Xung quanh la liệt đều là người nằm. Không hổ Trang chủ U Linh, năm xưa một trong 10 người ám sát Tiêu Phong, thậm chí bị thương bị độc, vẫn có thể 1 chọi 10 suốt một lúc lâu, phần nộ chiêu nào cũng khiến tất cả chật vật chống đỡ.

Khắp toàn thân mấy kẻ phản bội xấu số từ trên xuống dưới đều đã che kín những vết cắt. Có vài tên thậm chí đã không còn một chỗ da thịt hoàn chỉnh nào, máu me đầy người, có lẽ đều chết chắc.

"Phù phù"

Lăng Phong thở hỗn hển, cũng chẳng thèm quan tâm đám kia nữa. Tư tưởng chiến lược chính là đạo hữu chết thay kẻ, miễn bản đạo không chết. Còn đừng nói đám kia căn bản chỉ tạm thời là đạo hữu, Bạch Vân Thành mà chết, hai bên lại trở mặt thành thù ngay tức khắc.

Thành Bích vỗ ngực nhẹ nhẹ tiến lại gần, nắm lấy tay Lăng Phong:

- Chàng có sao không? Lão ta hình như đã chết rồi.
- Chết rồi sao?
- Ta không cảm nhận được ba động thần thức nào bên trong đó nữa.
- Chỉ thế đã xong? À không đúng, thế là đã xong?

Lăng Phong vừa mừng vừa sợ.

Lăng Phong tự biết mình chưa đủ thực lực đánh những trận thế này, cái khí lực gì kia chỉ giúp hắn sống sót. Đóng góp vào trận chiến của hắn gần như không đáng kể, chỉ như quân xanh lâu lâu quấy rối. Nhưng quan trọng là Lăng Phong đã bám trụ đến cùng. Hắn thực sự cố gắng hết sức rồi.

Có điều vừa rồi rút cục ai kết liễu được Bạch Vân Thành? Cái này rất quan trọng, đánh boss xong phải xem ai là người kết thúc nha, còn chia thành phẩm nữa.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 319

Tình Hình Có Vẻ Bất Lợi

Tiêu Thiên Phóng lão đảo lao ra khỏi căn miếu, vừa ra ngoài liền ngửa mặt lên trời:

- Sự phụ, rút cục Thiên Phóng cũng đã trả được thù cho người.

Y năm nay cũng đã qua 40, thế nhưng lúc nói câu này bộ dáng bỗng chốc không khác nào một thiếu niên, như năm đó lẻo đẻo đi theo Tiêu Phong khắp Nhạn Môn Quan.

Lăng Phong cười theo:

- Đại ca, đại công cáo thành rồi sao?

- Hahả.

Tiêu Thiên Phóng cười to ba tiếng, xong xuôi nghênh ngang bước tới trước, đột nhiên ngã chúi mũi xuống đất.

- Đại ca, không sao chứ?

Xem ra Tiêu đại ca đã bị nội thương chẳng?

- Vấp hòn đá thôi. Đờ ta ngồi xuống một chút...

Khụ, đại ca vẫn sĩ diện như ngày nào.

Rất nhanh, Tiêu Thiên Phóng đã tọa thu công nói:

- Cũng may vừa rồi có lão đệ giúp một tay.

- Ấy, không có gì đâu. Đệ tiện tay ấy mà, chụp vài cái choáng, ném vài cái phi đao, đánh vài chưởng...

- Khụ.

Tiêu Thiên Phóng mặt đen thui, khách sáo mà thôi, có cần không nề mặt như vậy không?

Lăng Phong vội vàng sửa lời:

- Đương nhiên vẫn là Hàng Long Chưởng của đại ca đại triển thần uy. Vừa rồi quả thật khiến đệ mở mang tầm mắt a. Bùng, Kháng Long Hữu Hối, khai bi liệt thạch, đệ vừa nhìn đã thấy kinh hãi. Cho dù là trâu chọi cũng lăn quay ra chết nói gì lão già kia chứ? Huynh nói phải không?

- Khụ khụ, Hàng Long Chưởng kỳ thực... cũng không khoa trương như vậy.

- À, ra vậy.

- Ờ...

Hai người nhìn nhau.

"Quạ quạ" Có tiếng quạ kêu.

Lâu nay Phong ca thâm trầm điệu thấp, làm thế nào hôm nay vừa mở mồm đã nổ như vậy? Ài, xem chừng bị ăn hành nguyên cả sáng, tâm hồn mỏng manh dễ vỡ đã có chút tổn thương.

Tiêu Thiên Phóng rút cục bụm miệng ho nhẹ một cái, phá tan đoạn ngưng ngập:

- E hèm, đang nói đến đâu ấy nhỉ?

- Đến đoạn... Hàng Long Chương đại triển thần uy.

- À, phải rồi. Câu tiếp của lão ca chính là, "không ngờ lão đệ lại giấu diếm khí lực thâm sâu đến vậy, ngay cả ta cũng hoàn toàn không nhận ra".

- Khục... đại ca quá khen.

Lần này Phong ca không chém gió được.

Chuyện này nói thế nào mới tốt? Lỡ mà Tiêu Thiên Phóng nổi hứng muốn so nội lực, đến lúc đó mà không xuất ra được kỳ chiêu như vừa rồi, chính là tiểu đệ khinh thường đại ca rồi.

Tiêu Thiên Phóng trầm ngâm chốc lát lại nói:

- Ta còn đang nghĩ có nên dạy cho đệ một ít võ công Cái bang...

Lăng Phong quá đổi mừng rỡ, không để hết câu đã chụp lấy vai Tiêu Thiên Phóng:

- Trời, thật sao?

- Nhẹ, nhẹ thôi. Lão ca người vừa vấp đá, vai bị đau đó.

Lăng Phong suýt úp sấp, miễn cưỡng nói:

- Ý đệ là... liệu có phù hợp không?

- Phù hợp gì?

- Hàng Long Chương kia là trấn phái Cái bang.

Tiêu Thiên Phóng nhìn Lăng Phong mà mồ hôi nhỏ giọt, thẳng này cũng quá tham đi. Y cũng không có nói sẽ chỉ Hàng Long Chương.

Có điều phong độ làm đại ca, cũng không thể ngay mặt từ chối.

- Đệ là ngoại vi đệ tử của trưởng lão Cái bang, vậy chính là một nửa người của Cái bang, cho nên...

Nghĩ gì đó gã vuốt vuốt cằm:

- Mà nghĩ lại thì hình như không hợp.

- Hả? - Lăng Phong chưng hửng.

- Đệ có nội lực như vậy, học Hàng Long Chương cũng không tốt.

- Vì... Vì sao chứ?

Tiêu Thiên Phóng một bộ trưởng giả giảng giải:

- Võ công Cái bang như Hàng Long Chương đều cương mãnh, thuộc về dương cương khí. Những môn võ công khác, kể cả theo dương cương vẫn có thể luyện nội lực Thái Cực. Đáng tiếc Hàng Long Chương có chút đặc thù, không như vậy được. Nếu đã không phải khí lực dương cương tuyệt đối không thể xuất chiêu. Nội lực của đệ là thuần Thái cực... Ài.

- Đại ca, có câu này đại ca đừng để tâm.

- Câu gì?

- Đại ca có biết cho người ta hy vọng rồi dập tắt hy vọng đó là tội nhân thiên cổ không?

- Khụ khụ... Không phải thất vọng, võ công thuộc thái cực trong võ lâm cũng không yếu. Đệ tu vi như vậy, sớm muộn cũng thành tài mà thôi.

Lăng Phong xám xịt, hai hàng lệ chực tuôn trào. Thế thì đừng có hứa hẹn lung tung.

Lăng Phong lâu nay không ham hàng hiệu, luyện võ công chỉ mong tối tinh giản đề cao thực dụng. Nhưng Hàng Long Chương quá nổi tiếng đi, không thể không mơ mộng một chút.

"Cái khí lực chết bầm này, ngăn cản đường công danh của lão tử."

Lão đùi gà trưởng lão Cái bang cũng từng nói một câu y như vậy, nhưng về thần lực. Lão nói hần thần lực thuộc về bí chữ "vô", khác hần bí chữ "ý" của lão ta, không dạy bảo gì được. Xem ra Phong ca vô duyên với Cái bang.

Chờ chút, nói vậy không những Cái bang, toàn bộ phe Phật gia Lăng Phong đều vô duyên. Nghĩ tới nghĩ lui, hình như chỉ có Đạo gia là theo Thái cực.

"Đen thui, lão tử ghét nhất là đạo sĩ, thế mà chỉ có thể học võ công của đạo sĩ."

- Có điều, sao đệ vừa rồi lại không dùng đến nó nữa?

- À, cái này thì...

Lăng Phong ấp a ấp úng, chính hắn còn không biết, mãi mới bổ ra được một câu:

- Là thế này. Chiêu này của đệ cần thời gian hồi phục, lại hơi... lâu một chút.

- Hơi lâu?

Lăng Phong liếc mắt nhăm nhăm một hồi, giơ lên 2 ngón tay.

- Hai khắc?

Lắc đầu.

- Không lẽ... hai canh giờ?

Lăng Phong vẫn buồn bã lắc đầu.

- Chứ bao lâu? Chẳng lẽ phải cần... 2 ngày.

Xưa nay trong giang hồ, chiêu thức nội công cần 1 2 ngày mới hồi phục không phải không có. Có điều nghĩ lại, có thể biến tu vi từ 2 năm thành cả chục năm, đây chính là tuyệt kỹ có một không hai, chỉ có 2 ngày cooldown xem ra vẫn chấp nhận được.

Lăng Phong cẩn trọng nhắm lại một chút. Từ lúc gặp Liễu Thanh Nghi ở Vĩnh Lạc trấn cho đến giờ, đại khái cũng vào tháng 9 này đây.

Hắn liền bày ra bộ mặt thiện lương nhất của mình, thành thật đáp:

- Hai... năm.

- Gì?

Tiên Thiên Phóng hoảng sợ sầm mặt.

- Tiên đại ca, không sao chứ?

- Ta... phải tĩnh tâm một lát.

...

Ngay khi đám Lăng Phong bị đánh bay ra khỏi căn miếu, người của U Minh Cung liền lao vào trong xem xét.

Bạch Tiểu Thư liếc mắt hỏi tên thủ hạ thân cận Kim Kiếm:

- Sao rồi?

- Trang chủ bị một thanh phi đao đâm xuyên tim. Hơn nữa...

Kim Kiếm cúi đầu nói chậm chậm, có lẽ e sợ Bạch Tiểu Thư phát hỏa:

- Mắt mũi đều trào ra máu đen, xem chừng bị độc phát công tâm.

- Hừ!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thư trở nên sắc lạnh, dù gì Bạch Vân Thành cũng là người thân của ả.

Tần Quyền bỗng cười vang:

- Tứ ca, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong a, không ngờ huynh lại cao tay như vậy.

- Mặt ta thì làm sao? Mà, người khen hay hại ta đó?

Lăng Phong toát mồ hôi.

Quả nhiên, Tần Quyền vừa nhắc khéo, xung quanh liền nghĩ ra mấu chốt:

- Phải rồi, phi đao?

Ở đây từ đầu tới giờ chỉ có một người chơi phi đao, chính là... Lăng Phong.

- Nhìn ta làm gì?

Lăng Phong bất khả tư nghị, phi đao có độc hay không chẳng lẽ hẳn là người xuất còn không biết?

Cái này cũng không phải trọng yếu. Trọng yếu là, phút cuối kẻ Lăng Phong nhắm đến là Cao Đào, đâu phải Bạch Vân Thành. Hẳn biết rõ phi đao của mình chẳng làm gì được lão ta, có ném cũng vô ích. Làm thế quái nào lại có phi đao xuyên tim?

Lúc này Cao Đào đang ôm ngực rên rỉ ở một bên, ánh mắt căm thù nhìn Lăng Phong nhưng lại không nói lời nào.

Như Vân sát thủ giờ này chỉ còn 2 người Ma Phong và Nha Dao là lành lặn nhất. Có điều cả 2 tên đều bộ dạng lạnh lẽo không chút mảy may quan tâm đến sống chết của đồng môn, gián tiếp xác nhận nghi ngờ lên người Lăng Phong. Thực tế chính chúng bên trong miếu còn cố ý làm ngơ để Lăng Phong tập kích Cao Đào thành công, ý đồ không thể đoán ra rõ ràng.

Nha Dao bỗng nhìn Lăng Phong cất giọng trầm thấp:

- Hừ, hóa ra người chính là kẻ hạ độc thủ, khó trách sư phụ ta nói có kẻ muốn ám sát.

- Ồ?

Đám đông tròn mắt, còn có màn này?

"Gì đây? Ngậm máu phun người?" Lăng Phong bật ngửa.

Nha Dao cùng Ma Phong là hai kẻ âm trầm nhất trong Như Vân, từ đầu tới giờ chỉ lặng im hành động rất hiếm khi nói chuyện. Nhưng phàm những kẻ như vậy lời nói càng có trọng lượng, không nói thì thôi, vừa nói liền tạo phong ba.

Lăng Phong còn chưa kịp nghĩ nên nói gì, đã bị Nha Dao tiếp tục thêm dầu vào lửa:

- Người nói giao ra đồ vật nợ, khiến sư phụ không hề phòng liên ra tay đánh lén, tất cả chúng ta đều nhìn thấy. Cao Đào nhận ra âm mưu của người, liền bắt chấp tính mạng chặn giúp sư phụ mới ra nông nổi này.

“WTF?” Lăng Phong chính thức choáng váng.

Vừa rồi giao tranh bụi đất mù mịt che hết, bên ngoài cũng ít nhiều bận rộn canh chừng nhau, không có mấy người hiểu rõ tình huống. Chuyện đám Cao Đào đột ngột quay đầu phản bội Bạch Vân Thành lại càng ngoài dự đoán. Cho nên việc Lăng Phong còn sống trở ra đã là điều khó hiểu, chứ nói gì đến việc hẳn chính là người ra tay giết Bạch Vân Thành?

Đầu năm nay chuyện hư cấu cũng nhiều lắm, nhưng đều không bằng cái này đi.

Đám đông chuyển ánh mắt nhìn về Tiêu Thiên Phóng, "nhân chứng" cuối cùng còn sót lại. Thầm nghĩ Phóng ca là người chính trực, chắc sẽ không dựng chuyện chứ?

Chỉ thấy Tiêu Thiên Phóng đang vận khí bình thản cười nói:

- Haha, lão già đó chết rất đáng. Lăng huynh đệ, người từ giờ là huynh đệ của ta chắc rồi.

- Tiêu Đại ca, cái này liên quan đến trong sạch của đệ đó, có thể nói rõ ràng chút được không?

Lăng Phong dờ khóc dờ cười, còn tưởng Tiêu Thiên Phóng sẽ nói giúp câu công đạo.

Tần Quyền chen vào:

- Tứ ca, việc này là việc tốt mà, huynh giết hay ai giết mà chẳng như nhau.

- Tốt cái gì chứ? Là giết người đó. Lão tử là người văn minh, mà thôi bỏ đi nói các người cũng không hiểu. Nhưng cứ nhìn lại mà xem, ở đây đánh qua đánh lại đều chỉ nằm liệt ra đất giả chết mà thôi, ta lại thành kẻ giết người...

Cả đám đang nằm dưới đất đều nheo mắt nhìn Lăng Phong chửi thề. Thằng này chả biết quy tắc giang hồ gì cả.

Mặc dù nói đã là "người trong giang hồ" đều phải có tí máu mặt, sẵn sàng giết người không gớm tay. Kỳ thực đều là trường hợp cực chẳng đã mới thế. Cái trò giang hồ này, boss tranh nhau là chuyện của boss, anh em đi theo đều góp vui diễn vai phụ thôi. Đi kiếm ăn xem tình hình giả chết chính là kỹ năng cơ bản.

Tần Quyền gãi gãi đầu:

- Ở thì... hẳn là ác nhân mà. Lỡ giết cũng đâu có sao.

- Bốn Thử đồng ý với cách nghĩ này.

Bạch Ngọc Đường phẩy phẩy quạt tỏ vẻ đồng ý.

- Người đồng ý cái rắm? Anh đây vào giang hồ chưa gì bị mang tiếng hạ độc thủ, sau này làm sao hành hiệp trượng nghĩa?

- Gì? Tứ ca muốn hành hiệp? Cái này...

- A-di-đà Phật, thiện tai, thiện tai. Phật nói, nói dối tạo nghiệp.

"Móa, kết bạn sai lầm, toàn thọc gậy bánh xe."

Lăng Phong vì sao e ngại? Cứ nhận cũng có làm sao?

U Linh sơn trang tuy là tổ chức sát thủ, nhưng cũng không ai nói sát thủ là kẻ đại gian ác. Nghề cả thôi. Ngược lại, còn "ngầu" nữa là đẳng khác.

Trọng yếu là, nhận mình giết lão ta, lợi không bằng hại. Lão Bạch cũng không phải loại cô độc trong rừng, lão ta có người thân có bằng hữu, nói không chừng còn có vợ con rơi rớt đâu đó. Giết lão xong, ai mà biết ngày nào đó sẽ bị cả bầy tới báo thù?

Mà Lăng Phong lo nhất chính là, lão Bạch liệu có ôm nợ nhà nào chưa trả hay không? U Linh sơn trang là tổ chức sát thủ, lỡ như đang thầu tầm chục vụ, dùng một cái bị Lăng Phong chặt rơi mất thủ lĩnh. Các nhà đầu tư đòi tiền cọc ai đây? Không ở kẻ giết Bạch Vân Thành thì còn ai?

Bạch Ngọc Đường nhìn ngang nhìn dọc, nhíu mày dăm chiêu:

- Bốn Thử vân du giang hồ cũng có chút kinh nghiệm, nhìn tình hình này... có vẻ hơi bất lợi đó.

- Đa tạ Bạch huynh chỉ điểm.

Lăng Phong gắng gượng giơ ngón cái.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 320

Số Hai Của Ta

Lăng Phong đồng dặc:

- Chư vị, có thể nghe tại hạ một lời?
- Nói đi!

Vốn ban đầu Lăng Phong không phải cao thủ, nhưng bây giờ tất cả lại đều nghe hẳn.

Đùa sao? Người ta giết được Trang chủ U Linh sơn trang Bạch Vân Thành đó, không đơn giản được. Đạo này thịnh hành nam chủ phế vật có chiêu cuối bá đạo. Biết đâu lại giấu tuyệt kỹ thời thái cổ nào? Phải cẩn thận, chịu khó nghe thử hẳn nói gì.

Chỉ nghe Lăng Phong đăng hăng:

- Vừa rồi quả thật tại hạ không hề hạ sát chiêu...

Tuyệt đối im lặng, quần chúng đều nghĩ cùng một câu, "có chó nó tin".

- Làm sao? Không tin? Nếu tại hạ nói dối sẽ không lấy họ Hàn nữa.
- Hẳn họ gì ấy nhỉ?
- Hình như họ Lăng.

Có trời làm chứng, họ thật của Phong ca là họ Hàn đó.

Bạch Tiểu Thư gằn giọng:

- Đừng nói nhảm nữa, người giết huynh trưởng của ta, phá mất địa bàn của ta, lại cướp đi Cửu U...

Vừa nghe đến hai chữ "Cửu U", Nha Dao liền nhìn Bạch Tiểu Thư đầy e ngại. Gã bị Cao Đào xúi giục, chỉ vì ham muốn quyền tâm kinh đó mới phản bội sư môn. Không nghĩ đến thiết bố cục giết được sư phụ, lại rơi ra U Minh Cung.

Nha Dao biết rõ ả này là "muội muội" Bạch Vân Thành, chính vì luyện Cửu U mà ra nông nổi bán nam nữ, liền lạnh giọng chặn trước:

- Tiểu tử, mau giao ra Tâm Kinh như đã hứa, chúng ta không có thời gian dây dưa với người.

Ngay sau đó là cảnh giang hồ giành qua giành lại, y như hàng thịt ở chợ tây.

- Các người ý gì? Tâm Kinh lâu nay là do ta giữ.

- Sư phụ lúc mất đã kịp nói, chúng ta có quyền giữ nó.

- Hừ, chết vô đối chứng, bằng vào đám đệ tử vô dụng các người muốn giữ tâm kinh?

Ma Phong bỗng nói:

- Không cần Tâm Kinh, đưa cho bọn ta bảo đồ là xong.

Hà Mạch Dũng ánh mắt sắc lẹm:

- Đừng quên giao ước, bảo đồ là của Cung chúng ta.

Bạch Ngọc Đường nháy nháy mắt:

- Chủ sự, bọn chúng nói người luyện Cửu U, chính là bộ tâm pháp thất truyền trong võ lâm đó sao? Lần này xem như thuộc hạ chính thức tâm phục. Chậc chậc, Cẩm Mao Thử cả đời ăn trộm, Cửu U chỉ mới nghe qua, thật không ngờ để người khác trộm trước mắt.

- Quá khen, quá khen.

- Hay là đưa cho ta cầm hộ? Gì chứ đồ vào tay Cẩm Mao Thử này, tuyệt đối không ai soát được.

"Vl, ngay cả phe mình cũng muốn chia."

Tên nào đó dừng cảm kháng nghị:

- Các vị, ta có thể nói đôi lời được không?

Ngay lập tức bị Bạch Tiểu Thư vung chỉ phong "rin rít" quát:

- Người cút sang bên, bọn ta đang phân chia.

Lăng Phong tránh được một trảo chí mạng của ả, vẫn ngoan cố nói:

- Nhưng mà...

- Nhưng nhị cái gì?

- Ta là người đang giữ nó.

Tất cả bưng bình đại ngộ dừng tay nhìn lại, chỉ thấy Lăng Phong gãi gãi đầu:

- Nói thực, các vị tranh nhau cũng vô ích, vì ta chả muốn đưa cho ai cả.

- Người dám?

Lăng Phong khí khái hiên ngang:

- Có gì mà không dám, sau lưng ta có huynh đệ võ công cao cường, sẵn sàng tương trợ.

- Người nói huynh đệ nào kia?

Phong ca ngoảnh đầu nhìn lại, mặt liền xám xịt.

Chỉ thấy Lăng Hồ vẫn ngồi tụng kinh, Tiêu Thiên Phóng đang xoa bóp vai, Tần Quyền dưỡng thần giải lao, Bạch Ngọc Đường liên tục quạt mát. Dùng ngôn từ thô thiển mà nói, chính là đều đang bị thương.

Đội hình chính đều nằm cẳng sạch sẽ, đội hình dự bị thì không có ngôi sao.

Tính đi tính lại, chỉ có Đại Dao Quan Thắng. Nhưng vị này là cầu thủ đi mượn từ Trường Phong tiêu cực, căn bản không thi đấu hết sức, chỉ chăm chăm bảo vệ cho mẹ con Văn Thành Bích.

Lại nói, ngay cả Boxing Day Ngoại Hạng Anh cũng chỉ có 5 ngày 3 trận mà thôi, Lăng Phong từ đêm qua tới giờ liên tù tì 3 cử. Thần khí đều cạn sạch. Thật không biết mấy cao thủ kiếm hiệp đánh những 7 ngày 7 đêm làm sao mà đánh?

Giờ này Lăng Phong rút cục hiểu, có làm sao đêm qua Mộc Sinh lại tự dưng ném cái hộp về phía hắn dễ như vậy. Xem ra tình hình cũng giống y thế này, dân gian gọi là bế tắc.

Có điều, trường chinh hai vạn năm nghìn dặm đã tới bước cuối cùng rồi, không có lý nào phải buông, vứt bảo đồ cho đối phương?

Phong ca không cam tâm.

Đang lúc gay cấn, đột nhiên nghe tiếng thét nhỏ của ai đó.

Thành Bích bỗng che miệng hốt hoảng:

- Mau thả nó ra!

- Tiểu tử, bọn ta không có thời gian đùa với người.

Tên cầm song giản, Loạn Si, những tưởng đã chết, không ngờ âm thầm đánh ngã vài thủ hạ Nam phủ, khống chế Như Ý từ lúc nào không ai biết.

"Lật thuyền trong mương, bắt cóc con tin?"

Lăng Phong nhìn Đại Dao ngán ngấm. Dao đại ca à, người làm ăn kiểu gì vậy? Bọn ta đánh nhau be bét khổ cực, người chỉ có mỗi việc canh chừng cũng làm không xong.

Quan Thẳng ánh mắt rực lửa. Nói sao, năm xưa Quan Vũ hộ vệ Cam phu nhân My phu nhân vượt ngàn dặm, hiện tại Quan Thẳng đứng một chỗ lại bị người ta khống chế người ngay trước mũi, làm sao ăn nói với tổ tiên?

Trong chốc lát Lăng Phong bỗng nhớ đến một cảnh tượng. Hắn liền rút trong người ra hai đồ vật, một quyển trục tối màu, cùng một cuộn giấy.

Bạch Ngọc Đường nhìn vào vật thứ hai, ú ú ớ ớ không nói nên lời.

- Lão Bạch, mệt thì ra sau nghỉ đi. Xem người kia, nói không nên lời rồi.

- Nhưng mà...

- Lôi Trấn, giúp đỡ hắn một chút.

Lăng Phong quay lại làm bộ lớn tiếng:

- Chư vị, đến nước này rồi, thôi thì... Đây là Cửu U Tâm Kinh, còn đây chính là quyển trục mà ta lấy được.

Hà Mạch Dũng nhận ra điều gì, không khỏi quát lớn:

- Lãng Phong, làm gì? Chúng ta cầm chân giúp người, bây giờ muốn lật lọng?

- Hà đại ca, người thấy đấy. Bọn chúng võ công cao cường như thế, lại thấu tình đạt lý. Ta cũng không còn cách nào khác?

Lãng Phong nhìn về phía Loạn Si, cười nói:

- Huynh đệ, cao tay lắm, tên gì ấy nhỉ?

- Cầu Lang Quân...

"Phụt"

- Cầu ngưỡng cầu ngưỡng. Là thế này, ta đếm đến ba, thả người giao đồ, ok?

Loạn Si liếc nhìn Ma Phong hội ý, tỏ vẻ đồng ý.

Lãng Phong bắt đầu đếm.

- Một.

-...

- Ba.

Loạn Si trong sát na buông lỏng Như Ý, liền phát hiện có vấn đề.

- Từ từ đã, số hai đâu?

- Đây!

Chỉ nghe Yên Nguyệt Dao rời vỏ, sáng loáng cả một góc sân.

Người lên tiếng là Đại Dao, thanh âm như quỷ gọi hồn, một đao chém xuống.

"Phụp"

"Á"

Không hổ Đại Dao, vẫn cái bài này, đánh lâu dài thì đỡ tệ, đánh úp một chiêu thì cực chuẩn, sơ hở một đao liền lấy mạng đối thủ.

Lăng Phong trong khoảnh khắc xác nhận Đại Dao lao ra, đồng thời ném cả hai quyển trục về phía Nha Dao và Ma Phong, còn kèm một câu đầy thâm tình:

- Hai vị, thỉnh thông thả...

Một loạt ánh mắt nhìn nhau, đủ loại ý tứ.

Nghi ngờ có, tò mò có, tính toán có, đã chết có.

Loạn Si ngã xuống đất, gã không cam chịu cái chết, run run chỉ vào Lăng Phong:

- Số 2... rút cục ở đâu?

Lăng Phong nhìn Loạn Si cười khố:

- Không có số hai, sau số một là số ba.

- Số 2... số 2 của ta.

Ai đó nói xong tắt thở, ước chừng chết không nhắm mắt. Rõ ràng sau số 1 là số 2, thằng mất dạy kia lại nuốt đầu mất.

Lăng Phong xoay lưng đĩnh đạc:

- Chư vị, đều thấy rõ rồi chứ? Phiền các người có ra giang hồ thì nhớ nói dùm tiếng công đạo, Phi Long sát thủ là người có học vấn có đạo đức, lại trọng nghĩa giữ chữ tín.

Anh em trợn mắt há mồm, ai đang nói vậy?

Phía bên kia, Ma Phong Nha Dao nhanh như cắt khinh thân tới trước chụp lấy hai quyển trục. Cả hai nhìn nhau, Ma Phong liếc mắt liền khẳng định quyển gã cầm chính là Cửu U Tâm Kinh. Nhưng quyển trục còn lại thì không thể xác nhận ngay.

"Rột roạt"

Một cơn gió thu thổi nhẹ qua, cuốn theo bụi mù bao phủ lấy khung cảnh kỳ quái.

Hà Mạch Dũng nhìn phản ứng của Ma Phong, liền đoán kia là đồ thật. Gã đột ngột quát một tiếng, khinh công phóng tới:

- Để bảo đồ lại!

Bạch Tiểu Thư cũng lên tiếng:

- Mau giết hai tên phản đồ, báo thù cho Trang chủ.

"Vù"

Ma Phong Nha Dao đã tính toán từ trước, vội tung ra một nhúm "U Linh mệnh sa" chí mạng chặn lại, lợi dụng khoảnh khắc bụi mù che phủ liền khinh công lao lên mái nhà.

- Đuổi theo!

Ngay sau đó, đám người U Minh Cung và Di Hoa Cung cũng không chần chừ, bắt đầu lũ lượt lao theo.

Ả sư tử nhỏ giọng nhắc Diễm Tuyết Cơ khập khiễng đứng lên, còn gắng chêm vào một câu:

- Sư muội, đã nhìn thấy chưa. Hắn ta là một kẻ chuyên lừa đảo.

Diễm Tuyết Cơ mở mắt nhìn Lăng Phong, ánh mắt buồn bã.

Lăng Phong gãi gãi đầu cười cầu tài, hắn muốn giải thích lại thôi. Đại sự quan trọng hơn, đành để chị em hiểu lầm.

- Cô ổn rồi chứ?

Diễm Tuyết Cơ cúi đầu không đáp, cũng không rõ nàng nghĩ gì.

Hà Mạch Dũng nhìn thấy Diễm Tuyết Cơ không ngờ còn lưu luyến như vậy, không khỏi ghen tức bốc lên:

- Hừ, mau đưa Tuyết Cơ đi. Di Hoa Cung và người từ giờ phút này...

- Từ từ đã Hà đại ca, khoan hãy nóng. Ta là người giữ chữ tín mà. Thế này đi, có muốn biết ta làm cách nào mở cái hộp kia không?

Giữa ánh mắt tò mò của quần chúng, Hà Mạch Dũng bán tín bán nghi, rút cục không nhin được lại gần.

Lăng Phong thì thào vào tai gã câu gì đó, Hà Mạch Dũng càng nghe càng nhúu chặt lông mày:

- Người nói cái gì? Ta không nghe rõ?

- Hà đại ca, bí mật ta đã nói hết rồi. Người đừng giả vờ không biết thế chứ? Muốn lừa huynh đệ khác sao?

- Ta... giả vờ cái gì?

Vẫn còn vài người sót lại hiện trường, đều nhìn Hà Mạch Dũng như người chết. Bạch Tiểu Thư ngay tức khắc vung tay đánh ra một chỉ.

"Vù"

"Choang"

- Hẳn nói gì với người?

Hà Mạch Dũng chột vật đỡ chiêu lùi ra sau, dường như nhận ra điều gì. Mắt gã rực lửa nhìn Lăng Phong đầy căm hận, chỉ kịp trước ngoảnh đầu nói một câu:

- Tiểu tử, khá lắm, dám chơi ông. Mấy tháng nữa Đại Kiếm Hội, có gan thì tới. Lão tử sẽ dùng kiếm để giết người...

Nói rồi cũng phi thân biến mất.

"Đại Kiếm Hội?"

Lăng Phong lần đầu nghe đến 3 chữ này, Võ Lâm Champions League sao?

Đến lượt Bạch Tiểu Thư đảo một vòng trước mặt Lăng Phong, bàn tay đột ngột hóa thành trảo hình, khí đen cứ phà phà vào mặt Lăng Phong.

Lăng Phong lúc này quả thật hết hàng để xài rồi, chỉ đứng yên chịu trận.

Bạch Tiểu Thư thân hình ục ịch, khuôn mặt phì thủng, không chịu trận thì biết làm gì?

Xem chừng ái ngại Lăng Phong lúc trước đột nhiên xuất hiện khí lực bá đạo, ả họ Bạch rút cục buông tha nói:

- Hừ, không muốn đùa với người mất thời gian. Thù oán của đôi ta nhiều như vậy, thời gian còn dài không phải vội. Hẹn gặp lại. Chụt!

Đừng hiểu lầm, chỉ hôn gió thôi. Nhưng Lăng Phong vẫn mặt tái xanh.

Một đời thanh bạch của hắn, thế mà bị hủy trong một giây.

- Ọe, ọe.

Có tiếng nồn mưa của Tần Quyền và Bạch Ngọc Đường.

- Thành Bích, nàng tuyệt đối đừng nghĩ lung tung. Ta là người trong sạch.

- Vậy thì cũng phải biết mà tránh chứ?

Thành Bích nguyền dài.

Lăng Phong gãi gãi tai, ả kia tập kích bất ngờ, tránh kịp mới lạ đó. Không ổn, xong chuyện này phải thêm một bài tránh bị hôn lén. Đàn ông con trai ra giang hồ thân thể phải biết quý trọng giữ gìn.

- Bạch Tiểu Thư, cái đồ biến thái nhà người...

- Người nói cái gì?

Có tiếng rin rít vọng lại.

- Lần sau ta sẽ trả lại... ấy không đúng. Ta sẽ chứng minh... cũng không đúng. Hừ, bỏ đi.

Nhoáng cái giữa sân chỉ còn team Lăng Phong, đều cờ trống rũ rượi.

Đám đông rời đi, còn chưa kịp cười Lăng Phong đã nghe tiếng Thành Bích:

- Phong, cẩn thận!

Lăng Phong chợt dạ, đã nghe một tiếng đao xé gió từ sau lưng.

Đen, thần khí về 0, giác quan chỉ như người bình thường.

"M* nó, quên mất tiêu còn thằng này chưa chết."

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 321

Là Ai?

Chẳng phải trong phim luôn có cảnh này sao?

Nam chính ra tay giết ác nhân, phút cuối lại chủ quan để đối phương hấp hối ngay sau lưng, đại khái có một cây kiếm nằm trên đất ở gần đó, ác nhân xuất ra một đòn "hồi mã thương" trước khi tuyệt khí, hại chết tình nhân của nam chính.

"Keng"

Cũng may vẫn còn Quan Thắng.

Quan đại ca như cái máy chém, chỉ cần Thành Bích lên tiếng là chém, bằng không mặc kệ trời đất có sụp đi nữa vẫn bình chân như vại.

Người đánh lén là Cao Đào.

Cao Đào gắng gượng chút hơi tàn ra một chiêu cuối, ước chừng lần này chính thức sắp thắng. Gã nằm sóng xoài, ngược đầu cười thách thức.

Lăng Phong nhớ ra, có chuyện cần hỏi tên này.

Hắn chụp lấy cây đao của Đoan thúc, chỉ thẳng vào Cao Đào:

- Độc sư phụ người trúng có phải là Đoan Cân Nhẫn?

Ngoài ra còn một chuyện khác.

Nguyệt Dung gia nhập Mật Thám ty cốt là để điều tra vụ án của Hàn gia. Thế nhưng nàng mất suốt mười mấy năm không tìm ra manh mối. Mãi đến khi cùng Lăng Phong đi Hà Bắc, tình cờ mới gặp Cao Đào. Điều đó chứng minh án năm đó đã được bao bọc vô cùng kín kẽ, nhân chứng vật chứng gần như không thể truy ra. Nếu giờ này đầu mối duy nhất là Cao Đào cũng chết nốt, coi như mọi thứ vĩnh viễn thành bí mật, cái chết của mấy chục mạng Hàn gia năm đó sẽ không có lời giải.

Nhớ lại nét mặt cô độc đau khổ của Nguyệt Dung đêm đó, Lăng Phong không khỏi liên tưởng đến chính bản thân.

"Nhất định phải tìm hiểu giúp nàng ấy."

Hắn cũng là một kẻ cô độc, thậm chí tâm tính còn có điểm tự kỷ nặng. Bằng không kiếp trước cũng không để gần 30 vẫn chưa có vợ, cuối tuần đi club giải khuây. Giờ này gia đình thực đang ở một thế giới xa vời, mẫu thân thứ hai thì đang trúng độc.

Thời gian qua Lăng Phong cố tình thả mình dạo chơi ở dị giới, lông bông vô định không rõ mục đích, kỳ thực quá nửa để giấu đi sự cô độc bên trong. Một kiểu tự mình dối mình, chán đời đi bụi.

- Mười mấy năm trước, người từng tham gia sát hại Hàn gia, đúng hay không?

Cao Đào nhìn vết phi đao trên người, nghĩ đến cái gì đột nhiên cười dữ tợn:

- Haha, ra vậy...

- Ra vậy cái gì? Nói rõ ràng chút.

- Người có muốn biết... Ai là người... ra lệnh giết Hàn gia? Ai là người... hạ độc Bạch Vân Thành không?

Lăng Phong nhìn vào đôi mắt đã đỏ ngầu của Cao Đào. Hắn thấy rõ sự ngạo mạn tự tin trong mắt của Cao Đào, xem ra đối phương thực sự biết gì đó, cố ý trêu tức Lăng Phong.

Thông thường mà nói, các tổ chức ám sát luôn phải đảm bảo quy tắc căn bản nhất, đó là không biết gì về danh tính quan hệ của hai bên thuê và bị hại.

Ngoại trừ những trường hợp đặc biệt như Lăng Phong. Bạch Vân Thành là mưu sĩ cho Yên Vương, U Linh sơn trang dưới tay lão giống như thủ hạ cho Yên Vương hơn là ám sát trung lập. Việc Cao Đào thoải mái tiết lộ Triệu Hanh là kẻ đã thuê cũng không lạ. Hơn nữa Lăng Phong là người bị hại, hắn tự mình cũng có thể đoán ra ai muốn hại mình.

Tương tự, Hàn gia năm xưa nhất định biết ai là kẻ thù. Chỉ đáng tiếc Nguyệt Dung năm đó còn quá nhỏ.

Lăng Phong thay đổi chiến thuật, hạ mũi đao xuống đối giọng:

- Vừa rồi lỡ tay ném cái phi đao, thông cảm. Người trợn mắt cái gì chứ? Ta đang nói lời chân tình đó. Chẳng phải lần trước người nói mình bị phong thấp đó sao, lâu lâu run tay đánh lung tung.

Nói đến đó xòe tay thản nhiên:

- Quên nói cho người biết. Ta... cũng vậy.

Cao Đào suýt chút nổ phổi mà chết.

- Nhưng mà, kia cũng là trường hợp bất đắc dĩ mà thôi. Ta cũng không phải nguyên nhân chính, đúng không? Người nhìn mấy tên Ma Phong Nha Dao kia. Người bày mưu tính kế, rút cục bị chúng cố ý bỏ lại. Nói đi, là ai bày cái cục này? Ta có thể giúp người truy tìm thoáng một chút, tiện tay trả thù luôn cho người. Thế nào?

- Lại... đây...

Cao Đào thều thào. Lăng Phong cẩn trọng tiến lại gần.

Thành Bích thấy Lăng Phong đến lúc này rồi còn cúi người muốn nghe Cao Đào nói lời cuối, không khỏi chạy theo lo lắng:

- Lăng Phong, người làm gì vậy? Hắn ta...

Lăng Phong mặc kệ, quay đầu trấn an nàng.

Liên quan đến Đoạn Cân Nhẫn, không thể không nghe. Chỉ cần cẩn thận một chút là được.

Chỉ nghe Cao Đào thì thào:

- Chính là...

Nói đến đó thì đột ngột dừng lại, nhếch mép cười.

Hai con mắt gã vì khó thở đã bắt đầu lồi ra. Máu từ miệng đã tràn ra khắp mắt mũi của gã, khiến nụ cười trở nên vô quỷ dị.

- Là ai?

- Là... Ông... *éo nói đấy! Haha...

Xong thì trợn mắt khí tuyệt.

Lăng Phong bi thảm hô:

- Này, khoan hăng chết, nói cho rõ ràng ra coi. Mau tỉnh lại...

- Tứ ca, không ngờ huynh lại đầy lòng nhân ái đến vậy, còn muốn hấn tỉnh lại.

Lăng Phong mặt đen thui.

Bình thường xem phim chán nhất chính là cảnh người ta rõ ràng đã chết còn nói lời thừa "huynh mau tỉnh lại, muội còn lời chưa nói hết". Giờ này Lăng Phong mới nhận ra, hóa ra đều không phải giả tạo, mà có những lúc không nói câu đó thì bức bối trong người.

Rút cục Cao Đào biết cái gì?

Bổng Văn Thành Bích lắc lắc vai Lăng Phong:

- Lăng Phong, mau buông ra. Có rất nhiều người đang đến đây.

Lăng Phong vẫn ôm lấy không buông, rơi lệ đầy mặt:

- Không, người không được chết...

- Mau buông, hắn chết rồi.

- Ta không buông được, rõ ràng thân thể còn rất ấm.

Thành Bích chịu không nổi nữa, âm ỨC nói:

- Người đang ôm ta, đương nhiên... đương nhiên... phải ấm rồi.

Hóa ra Phong ca đang hai tay ôm lấy Thành Bích, mắt nhắm tịt mồm kêu la oai oái. Cao Đào nằm cạnh không tức chết cũng bị ghen chết.

Lăng Phong dừng kêu gào, đứng dậy mặt tỉnh rụi, nhìn Thành Bích cười một cái:

- Nàng gần đây tập luyện gì à? Săn chắc như vậy?

Thành Bích mặt đỏ lựng, khẽ dấm vào ngực hắn:

- Người... mau đi.

Lăng Phong mặc nàng đánh, nói:

- Không đi ngay được, ta phải ở lại một lúc.

- Làm gì?

- Lượm phi đao.

...

Lúc này, ở một nơi gần khu vực đại chiến.

Hà Đông Đô mật sứ Chu Kinh và vài tên thủ hạ đang mặc đồ tơi hé mắt quan sát.

- Đại nhân, có cần cho dân chúng ra vào không, tiện thể báo với bên phủ nha một tiếng.

- Chờ một lát đã. Ta không muốn quan sai biết quá nhiều chuyện này. Tên Triển Chiêu kia rất khoái phá án, nghe nói hăn sắp lên kinh nhậm chức rồi. Cứ để hăn đi thông thả. Để hăn biết vụ này, lại nổi hứng nhúng tay vào thì phiền.

- Quan phủ làm sao nhúng tay vào những vụ thế này được?

- Không hăn. Lần này dính đến cả thương gia địa chủ, quan phủ muốn phá án hoàn toàn có thể.

Khó trách đám Lăng Phong đánh nhau ầm ầm một lúc lâu giữa Thái Nguyên lại không có ai báo quan. Xem ra xung quanh đã bị người của Mật Thám ty kiểm soát sạch sẽ, đại khái "không phạm sự miễn vào".

Nhị Hồ đầu đất nhất đám, làm bộ phân tích tình huống:

- Thật không ngờ đến, lão Bạch Vân Thành này lại đến tận Thái Nguyên.

Tam Long khẽ nói:

- Đại nhân, Bạch Vân Thành là mưu sĩ cho Yên Vương. Mấy vụ gần đây, liệu có lẽ nào liên quan đến Bạch Vân Thành?

Chu Kinh lắc đầu phủ nhận:

- Dưới tay Bạch Vân Thành có không ít thủ hạ, kể cả lão ta là chủ mưu cũng không cần đích thân đến Hà Đông. Không ngờ nhất chính là tên kia có thể giết được Bạch Vân Thành, vậy mà Cảnh Phó sứ còn giao cho chúng ta hạ hãn.

- Lần trước trong từ đường chúng ta đã thử qua, hãn cũng đâu mạnh như vậy?

- Khó nói. Có thể hãn có sát chiêu, lúc tính mạng bị uy hiếp mới đem ra dùng.

Nhị Hồ nhớ đến gì đó, vội hiến kế:

- Tên cứng đầu Hoa An đã chết. Thuộc hạ thấy, mấy tên Ngũ Thử kia chỉ cần có tiền là làm. Hay đại nhân chịu khó ra mặt nói một tiếng, nói không chừng chúng sẽ ngả theo chúng ta. Ngũ Thử tuy hành sự hơi thô phỉ một chút, nhưng đều có võ công, chúng ta thiếu nhất người như vậy. Ăn rồi cứ theo dõi thế này, thuộc hạ thấy...

Chu Kinh nửa đùa nửa thật:

- Làm sao? Chán do thám rồi, muốn trực tiếp đánh đấm? Cái này không khó, ta có thể nói một tiếng với Cảnh Phó sứ giúp người.

- Đại nhân, ngài nói thật chứ?

- Hử? - Chu Kinh hừ lạnh.

Nhị Hồ giật mình thon thót, vội vã cười trừ:

- A, đó là thuộc hạ nghĩ lung tung thể thôi. Thuộc hạ vẫn một lòng trung thành với đại nhân, không có đại nhân nâng đỡ, thuộc hạ làm sao có ngày hôm nay.

- Biết vậy là tốt.

Tam Long vuốt cằm:

- Ý của Nhị Hồ không ổn. Đại nhân nếu lộ mặt, chẳng khác nào nói chúng ta chính là người đã giết Hoa An.

Nhị Hồ như bắt được gì, vội phản bác:

- Hừ, người nói sai rồi. Đại nhân không lộ mặt mới càng bị nghi ngờ. Ở sở mật thám không ai không biết đại nhân và Hoa An bất hòa. Bây giờ Hoa An trong lúc thi hành nhiệm vụ bị hại chết, người khác không cần nghĩ nhiều cũng nghĩ đến đại nhân đầu tiên.

Tam Long gật gật đầu xem như tiếp nhận, lại nói:

- Hừ, thật không biết là ai làm? Còn phải cảm ơn chúng.

Chu Kinh hừ nhẹ:

- Cảm ơn? Đừng có nói lung tung. Cho dù chúng ta và Hoa An ở thế đối nghịch, nhưng trong tổ chức, bất hòa là bất hòa, giết người là chuyện khác rồi.

- Vậy... tại sao Cảnh Phó sứ còn giao cho chúng ta tìm cách trừ khử tên kia? Theo những gì chúng ta thu thập, hẳn không những không phản bội, mà còn cùng phe với Hoa An, tình huống cũng giống Hoa An.

- Hửn? Hừ, đây là mệnh lệnh, ắt có nguyên nhân chính đáng.

Lúc này là lúc bên trong chỗ Lăng Phong có biến hóa, Chu Kinh liền thấp giọng:

- Coi bộ sắp xong. Chờ cho đám kia vừa đi, trước khi quan sai tới nhanh chóng xác nhận nguyên nhân cái chết, đặc biệt là của Bạch Vân Thành. Ta có cảm giác lão ta cũng là một nạn nhân của chuỗi án lần này. Còn nữa, cho người báo cáo lên. Cái vật kia thì ra đã bị Lăng Phong lấy ra, nhưng lại ném cho kẻ khác rồi.

Nhị Hồ không hiểu hỏi:

- Sao hửn lại làm vậy? Vậy chẳng phải là nhiệm vụ thất bại sao?

Tam Long lại nghĩ đến một khả năng khác, nói:

- Ta lại nghĩ, chưa chắc hửn đã ném ra vật kia đâu. Trong chúng ta, kể cả đám trong kia, cũng đâu phải ai cũng biết nó hình thù ra sao? Đoán chừng chỉ có lão Bạch Vân Thành là biết nhất, thì đã chết.

- Tam Long nói cũng có lý.

- Vậy có cần theo dõi đám Phong Vân bang tiếp không?

Chu Kinh đội nón tre lên, giọng trầm thấp:

- Tiếp tục!

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 322

Kiến Thiết

Thái Nguyên, tháng 10.

Gần đây Thái Nguyên khá loạn. Nghe nói sứ đoàn ngoại quốc bị du đảng chặn cướp mất bảo vật, đám du đảng đó lại bị một đám du đảng khác chặn cướp. Cướp qua cướp lại nghe đâu có cả án mạng, quan phủ giới nghiêm ba ngày mới dọn dẹp xong.

Chu lâu.

Bên ngoài đại môn, biển hiệu đã bị hạ xuống, thay vào đó là một loạt cờ lớn chữ "Trường".

Bên trong sảnh.

- Cạn!

Lăng Phong tay ôm chén rượu lão đảo đi một vòng chúc tụng. Tiêu Thiên Phóng đi bên cạnh, thỉnh thoảng giới thiệu tên tuổi vài người cho hẳn.

- Đây là Hạng Đông, huynh đệ tốt của ta ở Bắc đường.

- Hạng đại ca, về sau còn mong huynh giúp đỡ thêm.

Người họ Hạng liếc Tiêu Thiên Phóng một cái, rồi cười ha hả với Lăng Phong:

- Haha, Đại Đường gia tuổi trẻ tài cao, có thể đánh bại cả cao thủ như Bạch Vân Thành, mấy người chúng ta chỉ cần nghe lời Đường gia chỉ đâu đánh đó là được rồi.

Xung quanh có tiếng vỗ tay ủng hộ.

- Đâu có, đâu có. Hôm đó đều là Tiêu đại ca hỗ trợ, ta chỉ là người đánh chính thôi, haha...

- Đại Đường gia thật khiêm... A?

“Có gì sai sao?”

- A, nhầm lẫn. Hôm đó đều là Tiêu đại ca đánh chính, ta chỉ là người hỗ trợ thôi, khụ...

Ba người cùng cười, ngửa đầu uống nốt chén rượu.

Lăng Phong sau khi bàn bạc với Thành Bích, quyết định trọng chinh tiêu cục. Thứ nhất là vì chính mình, hẳn e ngại rồi sẽ có ngày đám U Linh U Minh sẽ quay lại kiểm chuyện. Nhưng trọng yếu là để làm ăn.

Dù sao, đánh đấm cũng chỉ là phụ, kiếm tiền mới là trọng yếu.

Hôm nay chính thức ra mắt Phong Vân tiêu cục chi nhánh Thái Nguyên, là một thành viên Phong Vân đoàn. Còn chiêu bài “Phong Vân bang” coi như dở bỏ.

Thành Bích khi biết Lăng Phong là Đường gia một cái Phong Vân đoàn, nàng không khỏi cao hứng. Nàng vốn tưởng Lăng Phong chỉ lông bông vài huynh đệ vậy thôi, hoàn toàn không nghĩ đến hẳn đã có cả một tập đoàn đi 2 đường tiêu Kinh Hồ Lạc Dương ở Trường An. Phải biết rằng làm ăn ở kinh thành không dễ chút nào.

Lại nói, Trường Phong vốn dĩ là tiêu cục ở Đại Danh Hà Bắc. Vì chuyện loạn lạc mới phải tạm lánh sang Thái Nguyên. Hạng Đông là phó tiêu đầu dưới trưởng Tiêu Thiên Phóng, được tin đến trước để bàn bạc việc tái thiết, vẫn còn vài tiêu sư sẽ đến sau.

Nói ra, cũng nhờ việc Phong Vân đoàn mà Lăng Phong có thể miễn cưỡng tiếp nhận người của Trường Phong. Bởi nếu không, hãn căn bản không thể phục chúng, người khác khéo còn tưởng hãn là trai bao của Thành Bích.

Lăng Phong chia tiêu cục làm bốn phân đường. “Trái Thanh Long phải Bạch Hổ trước Chu Tước sau Huyền Vũ”, đúng với tiêu chuẩn hình xăm ngày đó. Trong đó Chu Tước là nòng cốt, phụ trách vận tiêu, thực ra là Bắc đường Cái bang đổi tên mà thành.

Bắc đường Cái bang nếu tính tổng phải đến vài trăm hảo thủ. Chỉ là, sau khi Tiêu Thiên Phóng tuyên bố tách ly, đi theo gã chỉ tầm 20 người, còn lại vẫn ở Cái bang lập ra một Bắc đường mới. Dù sao, Cái bang là đại bang, có lịch sử trăm năm nhân lực hùng hậu. Trong khi Trường Phong tiêu cục chỉ là tiêu cục nhỏ, người ta không chịu theo cũng dễ hiểu, được 1 phần 5 đã là nhờ vào danh vọng của Tiêu Thiên Phóng.

Trong sảnh không khí đã nóng rực, Lăng Phong ngà ngà nói:

- Chư vị, anh em tầm thường đều thích vào công ty lớn, có tên tuổi, lương cứng cầm tay, kỳ thực vào rồi công việc vừa nhàm chán lại khó thăng tiến. Ngược lại, người làm việc lớn, ấy là phải tận dụng lúc còn trẻ, thử sức cái mới, trẻ trung năng động. Các vị đồng ý sang Trường Phong, chính là tầm mắt của vĩ nhân cả, ta nói đúng chứ?

Bên dưới nhìn nhau, câu chữ kỳ quái không hiểu ra làm sao, nhưng cũng có vài ánh mắt tinh đời lóe lên.

- Đương gia đang nói cái gì vậy, say rồi sao?

- Ta không có say... ực.

- Hahaha.

Tiếng cười vang cả Chu lâu.

Lăng Phong kỳ thực vẫn khá tỉnh táo, vừa rồi chỉ mượn đỏ mặt diễn một bài, dò xét phản ứng.

Lăng Phong vẫn hy vọng có thể kéo thêm người sang. Hắn tin tưởng đệ tử Cái bang không phải ai cũng tự hào hai chữ “Cái bang”. Đây là nghịch lý chỉ có ở bang này. Nhìn vào trưởng lão Cái bang liền biết, lên đến trưởng lão, liền ăn mặc bảnh bao như thương nhân, luôn sẵn sàng rũ bỏ thân phận.

Chỉ cần nhìn ra điểm này, Lăng Phong liền biết chắc hẳn có rất nhiều kẻ ở Cái bang đang thầm quan sát, chỉ cần thấy huynh đệ Bắc đường ở Trường Phong khăm khá, dám chắc bọn họ sẽ kéo sang. Đây cũng là vấn đề của Cái bang lâu nay, đệ tử bang này tính về độ trung thành không bằng các tông môn giáo phái khác.

Có điều, Phong ca tuyển người ham hố đám Cái bang này làm gì? Chẳng phải đều ăn mày sao?

Vấn đề này hình như đã từng nói, Cái bang thực chất không phải thuần ăn mày, hình ảnh Cái bang rách rưới cầm gậy ngoài đường đều là nhờ Kim Dung tạo ra. Bang này là bang “bảo kê ăn mày” thì đúng hơn, cũng giống như Diêm bang là bảo kê làm muối, Tào bang bảo kê đường thủy vậy.

Lại nói, năm đó Tiêu Phong lập Bắc đường, chính là nơi đào tạo cao thủ cho Cái bang. Mà những người đang có mặt ở Chu lâu, đều là tinh anh cao thủ, lại trọng tình nghĩa với Tiêu Phong, thất vọng với Cái bang đã quên thù, cho nên mới ra đi. Bọn họ chấp nhận gia nhập Trường Phong, một phần cũng vì Tiêu Thiên Phóng nói Lăng Phong là người giết Bạch Vân Thành.

Lăng Phong biết rõ điều này, vì vậy mới tận lực khiêm tốn. Bởi hắn nhìn ra, nhóm người này xem trọng tình nghĩa ân oán, muốn nắm lấy thì phải dùng tình nghĩa. Không phải cứ bản lĩnh ai to thì kẻ khác sẽ đi theo.

...

Chu Tước đường, coi như phóng tay giao cho Tiêu Thiên Phóng.

Thanh Long đường, Lăng Phong giao cho Ngũ Thử, làm bảo kê phố phường. Nhất quán tinh thần “ở đâu nhân dân cần, ở đó có Thanh Long”.

Bạch Hổ đường, có Tần Quyền Lăng Hổ và vài nhân thủ từ Nam phủ chuyển qua, tỷ dụ mấy người A Tam A Bá, chủ yếu nghe ngóng tin tức hộ vệ tiêu cục.

Huyền Vũ đường, thực tế là tổ hậu cần. Có “bomberman” Lôi Trấn lo chế đạn dược, tiện thể làm pháo bán dạo. Điền Khai Quang lo chế thuốc, tiện thể bán luôn thuốc dạo. Lại thêm 2 tên tiểu nhị Chu lâu và vài bà tử nấu ăn giặt giũ, sau cùng là lão bản cũ của Chu lâu làm trưởng phòng.

Cứ thế, chi nhánh Trường Phong về cơ bản đã có thể hoạt động.

Lăng Phong kỳ thực còn muốn buôn bán đồ vài thứ tân kỳ. Nhưng một là không có nhiều vốn, hai là hắn cũng không có ý định ở Thái Nguyên lâu, đành thôi.

Nói chung, tiền mạng lưới quan hệ, là những thứ Lăng Phong để tâm. Chứ không phải võ công hay bảo vật. Phong Vân đoàn hay Phong Vân bang, nghe qua có vẻ bang phái giang hồ, kỳ thực trong đầu Lăng Phong căn bản chỉ là công ty.

Ăn uống xong với đám Hạng Đông, Lăng Phong lại họp nội bộ với 2 đường Thanh Long Huyền Vũ.

- Các người thấy hôm nọ chiêu "bốc củi bỏ tay người" hí lộng quần hùng của ta thế nào?

- Phật dạy, là lửa, không phải củi.

- Củi lửa đều như nhau cả mà.

Tần Quyền buồn chán nói:

- Còn củi lửa gì chứ? Đánh bỏ hơi tai, rút cục Tứ ca lại vứt hết cả cho chúng. Coi như công cốc rồi.

- Hề hề, chuyện nhìn thì thế mà không phải thế.

Lăng Phong nhếch mép cười, thần thần bí bí.

Bạch Ngọc Đường vung quạt cái "soạt", buồn bực nói:

- Ra vẻ thần bí cái gì? Người đưa cho chúng không phải bảo đồ gì cả, mà chính là Bát Mỹ Đồ của ta. Lăng Phong, chuyển làm ăn này phải tính toán lại cho đàng hoàng đó.

- Yên tâm đi.

Lăng Phong nháy mắt.

Hắn ném vào tay Ma Phong Nha Dao, một là Cửu U thật, nhưng cái còn lại chính là Bát Mỹ đồ, bảo đồ vẫn cầm trong tay. Báo hại hai thằng kia giờ này chắc đang bị đuổi té khói.

Bát Mạch đồ Lăng Phong bây giờ thuộc lòng cả rồi, vả lại giá trị về mặt huyết vị kinh mạch cũng không cao bằng quyển Thập nhị mạch của Thần Cung. Chỉ mang tiếng với Bạch Ngọc Đường. Cẩm Mao Thử nhờ vả mở báu vật, mình mở xong rồi đọc hết lại chả nói cho người ta, còn ném luôn

đồ cho kẻ khác. Kẻ thù càng ngày càng nhiều, nếu không chịu khó cùng cố anh em, quả thực không ổn.

Lăng Phong liền nghĩ đến Tần Quyền Lăng Hồ. Mở rộng khoan nói tới, anh em bên cạnh phải lo trước. Hai đứa huynh đệ này tuy có đôi khi hơi tuyệt tình mất dạy, nhưng cũng giúp mình không ít.

- Lục đệ, người thèm muốn Cửu U Tâm kinh?

- Cửu U? Rác rưởi vứt đi. Tứ ca nếu muốn mua chuộc, vậy thì đem về cây Quân Tử Kiếm của tên họ Từ lần nọ là được.

Lăng Phong mặt đen thui, Cửu Âm tâm kinh mà kêu rác rưởi thật là quá tổn hại mà. Còn Quân Tử Kiếm kia là tài sản tư nhân của người khác, chẳng này cứ làm như đồ công quỹ không bằng.

Liền mặt dày tiếp thị cho Cửu U:

- Nó có thể gia tăng khí lực đó...

- Gia tăng nhưng chỉ tạm thời đúng không?

- Ừ?

Tần Quyền bĩu môi ra mặt, Lăng Phong không hiểu làm sao, chẳng lẽ như thế còn không đáng giá?

- Thế thì thường thôi. Tâm kinh của bản thiếu gia, là gia tăng vĩnh viễn.

- Vả, tên là gì?

- Tứ ca, hỏi cái khác được không?

- Được, đổi câu khác, luyện thế nào?

- Bí mật sư môn.

Tần Quyền làm mặt khổ.

"Thằng nhãi keo kiệt, tên cũng không thèm nói."

- Vậy còn Thất đệ, có cần không?

- A-di-đà Phật.

Lăng Phong nhìn thái độ liên hiếu.

Đại Lâm tự là chỗ nào chứ? Kia cùng với Thiếu Lâm tự chính là 2 cái kho tàng võ kinh, vả lại tâm kinh của Phật môn đều vào loại trâu bò, còn cần Lăng Phong đi quảng cáo?

Kết huynh đệ sai lầm, toàn trong nhà giấu bảo vật, làm đại ca cắn rút lương tâm mãi mới bỏ ra được chút vốn liếng, vừa muốn lung lay tình cảm liền bị khinh bỉ.

- Ê, sao không hỏi ta?

Bạch Ngọc Đường xòe quạt ngay bên cạnh thập thò.

- Người? Người ta đã có tính toán rồi. Không phải tâm kinh, nhưng là huyết vị, thế nào?

- Ồ? Đáng mong chờ, đáng mong chờ...

Bạch Ngọc Đường lập tức hai mắt tỏa sáng.

Lăng Phong quyết định, xong chuyện này ngoài Bát Mạch đồ, hẳn sẽ vẽ ra một ít huyết vị hay ho trong bí kíp của Thần Cung, đền bù cho Bạch Ngọc Đường. Phong ca là phường keo kiệt, nhưng còn chưa đến mức kệt xỉn, nhất là với huynh đệ. Bằng không có bao nhiêu hiếu biết về luyện thể kiếp trước hẳn cũng không dễ gì ghi sạch sẽ cho Hắc kỳ luyện.

Mặc dù biết Cầm Mao Thử ranh ma, nhưng tựu chung giúp Lăng Phong không ít, cũng đáng bỏ ra chút quà cáp kết giao.

- Lôi Trấn huynh đệ, còn người?
- Ta chơi hỏa dược, luyện tâm kinh làm gì?
- Ờ... đúng là không làm gì thật.

Có mấy đứa đang sau đang hy vọng Phong bang chủ sẽ hỏi đến mình, nhưng nhìn thái độ của Lăng Phong xem ra hết rồi, không khỏi thất vọng. Ai bảo không chịu cố gắng sức lực, đánh được 2 cử liên rủ đội bạn giả chết nằm đất, bị Phong bang chủ nói một cái lộ hết thiên cơ. Xấu hổ, xấu hổ.

Lăng Phong vuốt vuốt mũi. Thế mà lúc luyện Cửu U còn nghĩ phải giấu diếm kỹ, luyện được chí bảo võ lâm nói ra anh em sẽ xanh mặt, chẳng ngờ...

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 323

Vai Phụ Cũng Khó Chết

Chiều tối.

Lăng Phong vừa đi thị sát tình hình huynh đệ về đến cửa phòng, còn định tìm Thành Bích ôm ấp một chút, liền thấy “mê trùng” Điền Khai Quang mặt mày nghiêm trọng đi ra:

- Đương gia, không tốt không tốt.
- Thối mồm, không tốt cái gì?

Lăng Phong buồn bực.

- Có người muốn gặp huynh.
- Ai mà không tốt?

Lăng Phong vẫn đang mơ màng, lúc trưa uống hơi nhiều. Chỉ nghe Điền Khai Quang nói cái gì “họ Triễn”.

Nhìn dáng vẻ thậm thụt của Điền Khai Quang, hẳn buồn bực rên dũa một phen:

- Triễn? Triệu ta còn không sợ nữa là Triễn. Nhớ lấy, bây giờ chúng ta đã là dân có sổ có má cả. Hành tẩu giang hồ nhất định phải giữ được khí phách biết không? Quan trọng chính là giữ được cốt cách, ngực ưỡn lưng thẳng thì sợ gì bố con thẳng... Phụt... Họ Triễn?

Ai, dám chắc là Triển Chiêu.

Tiêu cục mới lập, còn chưa kiếm được đồng nào Giám đốc Công an thành phố đã tìm tới, này làm sao mới tốt?

- Các vị quan gia, nhường đường một chút. A Quang, sao lại để mấy vị quan gia đứng mỗi thế này, dâng trà bánh.

- Đương gia, dâng rồi mà không thềm dùng thôi.

Không xong, coi bộ Triển Đại ca đang bức mình.

Lăng Phong vừa bước vào cửa vừa giang tay bày ra một bộ thân thiết:

- Trời, Triển đại ca, ngọn gió nào đưa huynh tới tiêu cục của đệ thế này?

- Còn không phải gió của người làm ra.

Mặt Triển Chiêu phù ra như cái bánh bao, coi bộ mấy ngày không ngủ.

“Vội tiền hiệu kính chăng?”

- Đại ca, đệ kỳ thực đang muốn thăm đại ca đấy. Hiềm một nỗi, ài, đại ca cũng biết. Tiêu cục mới lập, chưa có lợi nhuận. Hôm nào kiếm được đợt hàng đầu, đệ khắc sẽ đến thăm đại ca...

Triển Chiêu chỉ đánh mắt với Lăng Phong ra cửa.

“Két”

Lăng Phong rón rén khép cửa lớn, ngồi xuống bên cạnh, Triển Chiêu lập tức thở dài:

- Người cũng là công sai cho triều đình, thăm hỏi của người ta nuốt không trôi. Chỉ là, người thân là mật thám. Ta mặc dù không biết mật thám

các người có quy định riêng ra sao, nhưng đều là quan, kinh doanh là đại kị.

- Ài, công quán không đủ ăn mà, ai mà chẳng làm chút bên ngoài chứ? Giống như Tấn Vương đó thôi, không phải tất cả tửu lâu Thái Nguyên đều bị ngài ấy nắm gần hết.

- Đó là vương gia...

Nói xong Triển Chiêu liền tỉnh ra, không khéo thẳng này cũng có chống lưng. Chẳng bù cho lão Triển, thân cô thế cô, làm gì cũng bị chèn ép.

Lăng Phong làm gì có chống lưng nào, chẳng qua tư tưởng hãn khác người thời này.

Người cổ trọng quan khinh thương. Làm quan là nhất, buôn bán xếp chót, đã phục vụ triều đình nhất định không buôn bán. Thời hiện đại thì khác hẳn, nhà nhà đều muốn làm ăn, làm quan càng làm ăn to.

- Dù sao, tiêu cực thì còn được, chứ hắc đạo tuyệt đối không nên làm chứ?

“Hắc đạo?”

Lăng Phong chớp mắt liền hiểu ý, có lẽ nói đến đám Bạch Ngọc Đường.

- Ấy, đại ca yên tâm, bên đệ nhất định không đối chọi với phủ nha, còn giúp là đằng khác. Trường Phong khác hẳn những chỗ khác, hoạt động minh bạch, luôn bám sát đường lối chính sách của quốc gia. Riêng Bạch Ngọc Đường... bảo kê mấy chỗ đều là sông bạc thanh lâu, hàng quán bách tính hoàn toàn không nhúng tay vào. Lỡ như có chuyện gì bên đệ liền báo ngay cho nha dịch, chẳng phải quá tiện sao?

- Đây là mục đích của người? Hay của Mật Thám ty?

- Ờ, cả hai... cả hai...

Đây coi bộ chính là cái lợi khi làm trong mật thám.

Nhân tiện mà thôi. Lăng Phong ngay ngày đầu gặt đầu vào Mật Thám ty đã nghĩ đến chuyện lấy công làm tư.

Triển Chiêu nói:

- Ta sắp hết nhiệm kỳ ở đây rồi, chỉ nhắc người thế thôi. Có điều, tên nào thay thế ta chưa chắc đã dễ tính như ta đâu.

- Điều này đệ hiểu mà, nhất định ngày đại ca lên kinh sẽ đến chào hỏi.

Lăng Phong cười cười. Lại nghe Triển Chiêu trầm giọng:

- Được rồi, nói vào chuyện chính. Sứ thần bị cướp, người có mặt. Đặc vụ bị giết, người cũng có mặt. Giang hồ đánh nhau, người cũng có mặt nốt. Lăng hiền đệ, mật thám các người rút cục đang làm gì đây? Cái gì cũng đòi nhúng tay vào. Chỗ quen biết, nể mặt đại ca nói nói một chút tin gió thế nào?

- Chuyện này, đệ còn muốn hỏi đại ca đó. Nhiệm vụ của bọn đệ là đoạt đồ vật, nay bị một đám bí ẩn đoạt mất, còn đang đau đầu đây.

Lăng Phong gãi gãi đầu.

Triển Chiêu cười khố, nhìn Lăng Phong đồng cảm:

- Lão ca lại bị cấp trên đòi phải báo cáo liên tục. Ài...

- Đại ca chẳng phải biết Chu Kinh sao? Hẳn là Đô mật sứ, chắc chắn biết nhiều hơn, đệ chỉ là lính thôi.

- Đã hỏi, hẳn nói vụ này người là đặc sứ, người làm chỉ có người biết.

- Chu Kinh nói như thế?

Lăng Phong tròn mắt, tay vuốt vuốt cằm.

Hắn thậm chí còn chưa gặp người này.

Nghĩ gì đó nói:

- Ai là kẻ đứng sau, chẳng phải đều nhờ tài phá án của Triển đại ca đó sao? Nhân chứng vật chứng bọn đệ đều để cho quan sai đem về còn gì? Bên chỗ đệ không có thông tin gì hết.

- Người nói án của Hoa An sao? Hắn đã biến mất rồi. Làm ta chẳng có cái gì báo lên trên, buồn bực mấy ngày nay.

- Biến mất?

- Vừa đưa vào nhà xác, chưa kịp giám định nhoáng cái nửa khắc liền không dấu vết.

- Xác bị người trộm mất?

Lăng Phong bất khả tư nghị, hắn nghĩ thấy mùi kỳ quái đâu đây.

Triển Chiêu đột nhiên gõ bàn nói:

- Từ từ, đột nhiên ta nghĩ. Không phải mật thám các người có điều mờ ám muốn giấu, nên mới làm trò ném qua cho chúng ta, rồi cướp xác từ tay chúng ta đó chứ?

- Đại ca, không thể nào. Chỗ các người làm án, đâu có dễ mà vào thế chứ?

Triển Chiêu gật gù.

- Không phải đệ nhiều chuyện. Nhưng xác bị đánh cắp nhanh như vậy, chỉ e bên trong bộ khoái có nội gian.

- Ài, ta đang điều tra.

Lăng Phong nhớ đến gì đó, lại hỏi:

- Vậy còn xác mấy tên Bạch Vân Thành thì sao?

- Bạch Vân Thành nào?

- Là lão già trong đồng đồ nát đó. Còn có một đám sát thủ nữa đó, bọn chúng tự giết nhau.

- Sát thủ? Người nói... U Linh sơn trang?

Triển Chiêu là Bộ đầu Thái Nguyên, không thể không biết cái tên này.

U Linh sơn trang dính đến không ít vụ giết người, đặc biệt tại Hà Bắc. Hồ sơ truy nã của chúng còn nằm chình ình ở phủ nha Thái Nguyên. Hà Đông Hà Bắc phối hợp truy lùng đám này đã rất lâu, tưởng chừng không có cách nào bắt được.

Lăng Phong không ngại không khí đang nóng hổi, bồi thêm một câu:

- Lão ta còn là mưu sĩ của Yên Vương.

- Gì chứ? U Linh sơn trang là tay sai của Yên Vương? Vậy thì... những vụ án trước kia, chậm đã, chậm đã. Có cái gì làm bằng chứng không?

Triển Chiêu mừng phát hoảng lên, như hai tay bắt được vàng tùm lấy cổ Lăng Phong.

Triển Chiêu thân là Bộ đầu, nhưng lại bị tin tức của Lăng Phong làm cho nóng cả mông. Đối với một Bộ đầu như gã, câu của Lăng Phong vô

cùng trọng yếu, có thể đảo lộn toàn bộ hồ sơ của U Linh sơn trang.

Chuyện này nếu báo lên trên, coi bộ lão Triển cũng sẽ qua loa được một chút.

Điều này cũng không phải Triển Bộ đầu phá án bất lực, chẳng qua hai bên phạm vi khác nhau, có những chuyện Bộ đầu hoàn toàn không tra ra được.

Bộ khoái nha môn chủ yếu xử án trong dân gian, chỉ cần dính đến vương công quý tộc là đã phải buông tay, giao lại cho Án sát sứ ty. Đụng đến phản loạn còn mù tịt hơn, cũng chỉ Mật Thám ty mới nắm rõ. Cho nên nhiều khi Bộ đầu có tài năng đến mấy, nhưng gặp án lớn, có những loại địa phương không được phép tra, không kiểm đủ tình tiết trong tay, Triển Chiêu cũng không cách nào phá án được.

Ngược lại thì, Lăng Phong cũng có nhiều chỗ nếu muốn biết buộc phải hỏi Triển Chiêu.

- Đại ca, bình tĩnh ngồi xuống đã. Hôm đó xong xuôi đệ liền nghĩ ngay đến Triển đại ca, vì thế bỏ đi ngay, để lại toàn bộ hiện trường cho quan sai làm án. Trên người lão ta không có gì có thể chứng minh thân phận sao? Bộ khoái truy nã chắc cũng phải ghi đặc điểm nhận dạng chứ?

- Khi chúng ta dỡ xong đồng đồ nát lồi được cái xác ra ngoài, trên người hẳn đã bị lột trống trơn. Vả lại, là thanh niên, đâu phải lão già?

- Từ từ đã, từ từ đã... Bên trong chỉ có một cái xác... thanh niên?

Triển Chiêu gật đầu.

Chuyện này...

Có quá nhiều khả năng, Lăng Phong gắng lấy bình tĩnh hỏi:

- Vậy mấy cái xác bên ngoài đắp cỏ thì sao?

- Bên ngoài? Bên ngoài cỏ thì có, nhưng không có cái xác nào cả. Ta còn nghĩ mật thám các người đem đi hết...

- Gì?

Ít nhất phải có hai cái xác, của Cao Đào và tên Cầu Lang Quân gì đó chứ?

Nhất định đã bị phe thứ ba nào động tay động chân vào, hôm đó Lăng Phong biết rõ có người thẩm quan sát, Bạch Ngọc Đường còn khẳng định trong đó có Chu Kinh. Nhưng Triển Chiêu nói đã “ghé thăm” Chu Kinh, chứng tỏ bên kia cũng không làm.

Lúc đó đánh nhau, sai nha bộ khoái đều có mặt ở ngay bên ngoài, mật thám quan phủ quan hệ vi diệu, Chu Kinh cho dù có toan tính chắc sẽ không lỗ mãng như vậy chứ?

Hoặc là...

Bên trong có kẻ còn sống?

Dạo này xu thế ăn khách làm sao vậy, vai chính sống dai thì thôi, vai phụ cũng sống dai nốt?

Theo Lăng Phong nhớ, bên trong miếu đồ ngoài Bạch Vân Thành chí ít phải có vài cái xác của đệ tử lão ta, bởi vì phút cuối cả đám Như Vân sát thủ chục người đều lao vào, bị một chiêu cuối của Bạch Vân Thành đều nằm la liệt hết. Chỉ có bốn tên Cao Đào, Ma Phong, Nha Dao và Loạn Si Cầu Lang Quân lao được ra ngoài, về sau chết hai chạy được hai.

Lăng Phong ngày đó còn cười vang, nghĩ trận chiến đánh quá đẹp, quân địch người đông thế mạnh tự quay đầu giết nhau, quân ta yếu hơn lại bình

an vô sự.

Nhưng giờ mới biết, hóa ra bên trong chỉ có một cái xác. Ngay cả hai cái xác bên ngoài cũng không còn.

Chính Lăng Phong kiểm tra thân thể hai tên Cao Đào và Cầu Lang Quân, đập cỏ lên người chúng, còn tiện thể cuỗm luôn hai cây vũ khí kỳ quái của chúng. Nói lại mới nhớ, hai tên này sát thủ lâu năm kiểu gì, trên người chả có tí tẹo đồ vật đáng giá nào.

Nhưng số còn lại đã đi đâu?

Hôm đó Lăng Phong lao ra ngoài đầu tiên, kế đó là Tiêu Thiên Phóng. Sau đó, có vài kẻ vào trong xác nhận, là...

Gượng đã, kẻ nói vết thương của Bạch Vân Thành do phi đao gây ra, chính là người của Bạch Tiểu thư. Nay kết hợp với lời Triển Chiêu, thậm chí không phát hiện ra xác Bạch Vân Thành?

Đã bị đánh tráo?

Hay Bạch Vân Thành vẫn còn sống?

Lăng Phong thực sự toát mồ hôi lạnh.

Nếu Bạch Vân Thành còn sống thật, lão đi tìm đầu tiên có lẽ sẽ là đám đệ tử của mình thanh lý môn hộ, nhưng Lăng Phong cũng khó tránh khỏi liên can. Nhất là khi lão ta có vẻ biết rõ bí ẩn bên trong bảo hạp, không giống như hai tên đệ tử Ma Phong Nha Đao.

Lăng Phong bỗng nghĩ đến, có khi nào tất cả chỉ là một màn kịch của lão già đó?

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 324

Tập Kích

Nói chuyện với Triển Chiêu xong, Lăng Phong liền tắm rửa một chút, rồi vội vàng về phòng.

Hôm nay anh em từ cao xuống thấp đều bầm dập toí tả, ngay cả Tiêu Thiên Phóng hồ báo nhất hội còn phải chuồn về phòng từ sớm. Bản thân Lăng Phong cũng không khá hơn là bao.

Chưa đầy một ngày đánh gần bốn trận, nội thương thần khí cạn kiệt, từ đỉnh đầu xuống gót chân không chỗ nào không đau. Còn may không bị vết thương chí mạng nào, nhưng kiểu gì cũng phải thay vải bó thuốc chắc ăn. Ngành y tế Đại Tổng nghe nói còn chưa được cấp chứng nhận vệ sinh WHO, chủ quan nhiễm trùng lẩn đùng ra thì uống một đời xuyên không.

Vừa bước chân lên lầu, Lăng Phong đột nhiên ngẫm ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Đó là... về phòng nào?

Về phòng cũ thì coi bộ đêm nay ngủ không ngon.

Mà về phòng mới thì có xác suất nguy hiểm đến tính mạng.

Vì sao? Mấy ngày không sinh hoạt, mỹ nhân lại ở bên, khó có thể không phát sinh vài vận động kịch liệt ngoài ý muốn. Lúc khác không sao, lúc này đang bị thương còn ham hố, không khéo ảnh hưởng đến căn cốt.

"Làm sao đây? Tính kỹ một chút, tính kỹ một chút."

Lăng Phong liên tục thở sâu mấy lần, đấu tranh tư tưởng.

Sau cùng, dưới sự động viên cổ vũ của độc giả, hần nhẹ nhàng đẩy cửa phòng.

"Kẹt"

"Ý, không khóa?"

Lăng Phong hưng phấn chà xát tay, sử dụng kỹ thuật cao nhất của nhân giả Nhật Bản, xoay người thò đầu thăm dò xung quanh. Sau đó dùng đến thân pháp ảo diệu của võ lâm Trung nguyên, nhón đầu ngón chân vào trước thân người vào sau.

Bên trong tối đến nỗi đưa tay không thấy được năm ngón, Lăng Phong cẩn thận bước vào, hai tay mò mẫm cứ thế đi vào.

Tình tiết đến đây lại phát sinh mâu thuẫn, vì sao phải rón rén như vậy? Cứ đường đường chính chính, sử dụng liên hoàn tam chiêu, đá cửa thắp đèn hô lớn "ta đến đây", không phải càng phù hợp sao? Dù gì hai người cũng không phải xa lạ nữa, lúc ban ngày đã chính thức xác nhận quan hệ.

Chẳng qua, bất ngờ tập kích lại là một trong những tuyệt chiêu tối thượng tăng tình thú, được trích từ "xxx bảo điển" chương 123 hồi 321, Lăng Phong luôn luôn thấm nhuần. Quyển này do đại sư Thích xxx chủ biên, huynh đệ không tin có thể tự tìm mà tham khảo.

Chỉ thấy xuyên thấu qua màn lụa, mơ hồ có thể thấy một thân hình thon thót dưới chăn gấm. Trong tình huống thiếu ánh sáng mà vẫn lờ lẫm mê người khác thường.

Đột nhiên Lăng Phong nhìn thấy một vật màu trắng mờ mờ vắt trên kệ giường, hần liền găng gượng dụi mắt xác nhận.

"Váy ngủ?"

Có cửa rồi! Ngay cả váy cũng cởi sẵn.

Trái tim Lăng Phong nhảy nhót kịch liệt.

Nói sao, loại chuyện tập kích này, điều kiện quyết yếu chính là nam nữ phải cùng có tình ý, như thế mới bột phát hứng thú được, bằng không sẽ thành cưỡng dâm.

Màn lụa đột nhiên không gió tự động lung lay, một cổ kính phong đánh úp lại.

Lăng Phong biết rõ đây là cái gì.

Quả nhiên, xem ra nàng kia dùng Khai Thần thuật. Có lẽ đã xác minh được "tên trộm" là Lăng Phong, thân thể trên giường chỉ run rẩy một cái rồi lại im ắng như cũ.

Lăng Phong mò mẫm tiến vào bên trong, vén mở màn lụa ngổn ngang, đặt mông ngồi ở mép giường.

Vẫn không thấy mỹ nhân phản ứng gì, Lăng Phong liền đoán đèn xanh đã bật, hần luống cuống tay chân thoát y cởi giày. Trong lúc vội vã lại không cẩn thận đụng phải lồng ngực, làm hần đau đến nỗi hô hấp không thông. Ngay lập tức tám đời tổ tông nhà họ Bạch đều bị Phong ca gọi dậy hỏi thăm, mấy vết thương nặng nhất đều do hai anh em nhà Bạch Vân Thành gây ra cho hần.

Chưa đầy hai cái nháy mắt Lăng Phong đã thoát y xong. Quần áo ném loạn trên sàn, giày cũng không biết đã vứt đi đâu, cứ thế chui luôn vào

trong chăn gấm.

Vừa đặt thân vào liền cảm nhận hơi ấm kỳ diệu, vô tình chạm phải làn da mềm mại trắng mịn tiêu hồn, Lăng Phong không khỏi sợ run cả người.

Ông trời, hóa ra tối lửa tắt đèn lại có hương vị này?

Cái gọi là người đui thì mũi tai xúc giác sẽ thính hơn bình thường, quả nhiên không sai. Thế mà trước nay định kiến sai lầm, cứ nghĩ làm đại sự phải chong đèn nhìn sạch sẽ mới là vương đạo.

Lăng Phong "ực" một tiếng, khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, nhẹ nhàng nằm xuống dán chặt lấy lưng ai đó, tay chân như bạch tuộc tám vòi quấn tới.

- Bảo bối...

Nói hai chữ liền há mồm cắn răng.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, chỉ là Lăng Phong lại đang nhăn nhó không thôi, bởi vì vài cơn đau từ khắp nơi trên cơ thể truyền đến.

"Mụ nội nó, liều mạng!"

Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, chút đau đớn ấy tính là gì? Anh Phong đây ngay cả kiếm đâm xuyên phổi còn sống nhăn răng, chẳng lẽ còn chết trên bụng nữ nhân dễ như vậy? Hơn nữa, đầu năm nay thường xuyên tắc đường, không phải lúc nào cũng đèn xanh, không biết tận dụng hối hận cả đời.

Đến cảnh này tình tiết kinh điển nhất là gì?

Chính là người trong chăn không phải Thành Bích.

Tuy nhiên, Phong ca số đen đã mấy trăm chương, lần này tạm thời không xui như trước.

Chỉ nghe một giọng nói vừa như ôn như vừa như giận dỗi:

- Bị thương còn muốn làm loạn?

- Hề hề, vài vết thương nhảm nhí thôi, nàng còn không biết ta chịu đòn tốt ra sao đâu.

Lăng Phong cười gian. Nghĩ lại, hẳn quả thật có khả năng chịu đòn trâu bò hơn người thường rất nhiều, tạm thời không rõ nguyên do.

Thành Bích từ từ xoay người lại, ngọt ngào đưa bàn tay tìm đến chỗ băng bó trên vai Lăng Phong. Buổi trưa vì cứu nàng mà hắn bị thương chỗ này.

- Ta để thuốc ở trong phòng chàng, đã bôi qua chưa?

- Thuốc? À... bôi rồi mới qua cảm ơn nàng đấy.

Lăng Phong ngay lập tức nói dối, hắn đã về phòng quái đầu mà biết. Lúc này mà bảo chưa bôi, dám chắc nàng sẽ bắt hắn về phòng, đành chịu khó vậy. Đại chiến xong về bôi cũng không muộn, thuận tiện lỡ như có thêm chỗ nào khác bị thương thì bôi luôn thế.

Thành Bích ngồi dậy, đưa tay búi lại mái tóc óng ánh, lại khéo léo né tránh Lăng Phong, cười mỉm hỏi:

- Sao vậy, có chuyện gì lại tìm ta?

- Không có chuyện thì không tìm được sao? Là ta nhớ nàng quá thôi.

Có lẽ mấy hôm lo lắng việc của tiêu cục cùng Lăng Phong, Thành Bích lộ vẻ tiêu tụy, khiến Lăng Phong vừa gặp định thô bạo lại thôi.

- Đúng rồi, Như Ý không bị kinh hoảng gì chứ?

Lăng Phong hỏi câu này, thực chất là hỏi “nha đầu kia ngủ chưa, sẽ không hiện ra làm phiền chứ?”

Thành Bích làm sao lại không hiểu ý, lười biếng nói:

- Nó không sao, đã ngủ rồi. Có điều, tiểu muội Phi Yến kia cũng rất cứng cỏi. Chuyện hôm qua đánh nhau như vậy, nhưng lại chẳng sợ hãi gì.

- Cô bé đó sao? Lúc trước ngay cả chạy nạn cũng trải qua, tố chất tâm lý tốt hơn các nha đầu khác.

Nói rồi hắt lại cười:

- Mà nói hai đứa nó làm gì? Nói chúng ta đi.

Thành Bích liếc dài một cái hỏi:

- Lúc sáng chàng nói gì với tên họ Hà kia vậy?

- Ta nói... người ta yêu nhất chính là nàng, huynh muội Di Hoa Cung các chàng đừng hòng lung lay ta.

Thành Bích sảng giọng:

- Đừng đùa nữa.

- Ta đùa làm gì? Không thấy tên kia nghe xong liền không còn ghen tức nữa sao?

- Thực sự?

Lăng Phong xòe tay nhún vai, kỳ thực hẳn chẳng nói gì vào tai Hà Mạch Dững cả, chỉ làm trò như thế khiến họ Hà bị người khác nghi ngờ mà thôi, ai bảo lúc nào cũng muốn đánh Phong ca làm gì.

Lăng Phong đang nghĩ. Bản thân có thần lực mới mở được Bát Mỹ đồ ra, vẫn hy vọng hai tên Nha Dao Ma Phong không có, không thể mở Bát Mỹ đồ, bằng không kiểu gì cũng sẽ quay lại tìm mình.

- Chàng làm vậy lại khiến chúng bị hiểu lầm, rõ là xấu mà.

- Ai bảo chúng muốn cướp của ta trước?

Nói đến đó nhớ ra, hình như mình mới là người cướp đầu tiên, vội ho khan kiểm soát:

- Mà... nam nhân không xấu nữ nhân không yêu, nàng nói phải không?

Văn Thành Bích lại thản nhiên:

- Chàng thực sự... không để ý đến tiểu mỹ nữ kia sao?

- Không có.

Thành Bích ánh mắt sắc bén:

- Vừa rồi nói xong câu kia, chút thần lực vừa hồi phục của chàng lại chạy loạn, muốn lừa ta sao?

Toát mồ hôi, gặp phải thánh.

- Vậy thì có... một chút. Dù sao nàng ta cũng từng cứu ta.

- Hừm, biết ngay mà, đồ hoa tâm.

"Ài, nói kiểu gì cũng không xong." Lăng Phong mắt trợn trắng.

Kỳ thực, Lăng Phong mà nói không có tẹo tâm tư với Tuyết Cơ thì đối quá rồi, nam nhân thôi. Chẳng qua, hắc quả thực không quá hứng thú, ít nhất là lúc này. Dù gì cũng là thanh niên thế kỷ 21, cũng không phải FA, không thể cứ gặp em nào cũng nhảy bổ cả vào.

Thành Bích rời giường. Hóa ra nàng vẫn mặc đầy đủ, Lăng Phong còn tưởng rất mỏng manh.

Ài, chị em đi ngủ sao lại kỹ càng thế không biết.

Nàng rót một chén trà để lên bàn, có lẽ để cho Lăng Phong uống, rồi nhẹ nhàng về phía bàn trang điểm.

- Được rồi, chàng có chuyện gì?

Lăng Phong cảm giác an bình, xem ra không giấu được nàng ấy. Hắn liền chậm rãi kể chuyện với Triển Chiêu. Nghe xong Thành Bích liền khuyên:

- Hay là chàng tạm rời khỏi Thái Nguyên?

Lăng Phong lắc đầu:

- Không nhất thiết, tất cả cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Vừa rồi đã nói qua với Triển Bộ đầu, quan phủ sẽ cáo thị toàn thành, đổ hết vụ việc lên đầu U Linh sơn trang. Bọn chúng bị truy nã như vậy, muốn ra vào thành cũng không có dễ.

Lăng Phong nói thì nói vậy, hắn vẫn rõ ràng hai tên kia là sát thủ, khả năng che giấu thân phận khác hẳn đám trộm cắp thông thường.

- Hay nàng cùng ta về kinh thành?

Thành Bích âm thầm nói:

- Chàng cũng biết rồi, ta không muốn đi kinh thành lúc này.

- Nàng không muốn gặp mặt mẫu thân ta sao? Bà ấy tuy bất động trên giường, nhưng vẫn cảm nhận được bên ngoài đó. Chỉ cần nàng xuất hiện, bà chắc chắn sẽ rất vui, không khéo lại tỉnh lại được.

- Ta rất muốn. Nhưng vẫn... chưa phải lúc.

Lăng Phong nóng lòng nói:

- Chứ chờ đến lúc nào nữa?

Thành Bích như có nỗi lòng, ngắt quãng nói:

- Chờ... việc làm ăn ở Thái Nguyên ổn định đã.

Lăng Phong thở dài.

Hắn thực ra biết Thành Bích lo nghĩ cái gì.

Nàng ấy muốn quay lại Đại Danh Hà Bắc. Vốn dĩ Trường Phong tổng đà nằm ở Hà Bắc, phần lớn tài vật vẫn nằm ở đó. Hơn nữa, có lẽ nàng vẫn hận cha con Yên Vương, không thừa nhận việc bị bọn họ ép khỏi Hà Bắc như vậy.

Có những chuyện không tiện nói, Lăng Phong đành nói:

- Làm sao ta lại nỡ bỏ nàng ở lại chứ? U Minh cung từng bắt nàng một lần, chỉ sợ không ngại làm lần hai đâu.

Thành Bích ủy mị nhìn sang:

- Bây giờ mới biết quan tâm đến ta sao? U Minh cung bắt ta, chàng chắc biết rõ là ai đứng sau đúng không?

- Thiên Sách phủ?

Lăng Phong bỗng nhiên cảm giác, trong không khí có mùi... chua chua.

Quả nhiên nghe thấy câu tiếp của Thành Bích nhắc đến một nữ nhân:

- Cô ta đến, U Minh cũng đến. U Minh cũng vừa bị đánh đi, cô ta cũng không cánh mà bay, chẳng lẽ đều là trùng hợp?

Lăng Phong biết đang nói đến ai, chuyện của Bạch Vân Thành làm hắn quên bém mất cô gái này. Chẳng qua từ đầu hắn cũng không để tâm lắm, chỉ vì Thành Bích cứ liên tục nhắc nhở. Có lẽ vì nàng vẫn hận việc bị nàng ta bắt giữ.

Hắn chỉ đành gượng gạo:

- Biết không chừng là trùng hợp thật cũng nên.

Thành Bích xoay lưng, tỏ vẻ giận dữ.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 325

Xuân Tiêu Một Khắc Ngân Vàng

Sắc trời bắt đầu tối đen.

Buổi tối cổ đại là thời điểm Lăng Phong chán ghét nhất, bởi vì hắn không cách nào ngủ sớm như người cổ được. Thanh niên tuổi của hắn kiếp trước, ban đêm mới là quãng thời gian hoạt động chính. Cũng không biết giờ này bạn bè hắn ra sao. Chắc chúng có nghĩ nát óc cũng không thể tưởng đến, Phong ca giờ này lại diễn vai đại hiệp giang hồ, phá giải bí mật gì gì đó.

Lăng Phong bất chợt nghĩ đến thú vui mỗi tối hồi trước.

Cũng không biết năm nay là ai thắng DMM Adult Awards. Còn nhớ ngay trước đêm toi mạng, Phong ca còn thức đêm bầu cho Yuino muốn lòi con mắt, rút cục ngay cả danh sách đề cử nàng ấy cũng không vào được. Thế là đành lên blog động viên nàng, chẳng ngờ được nàng reply cảm ơn một phen.

Giọng Thành Bích cắt ngang dòng suy nghĩ của Lăng Phong:

- Chàng đang nghĩ gì vậy?
- Đang nghĩ đến Yuin... À, đang nghĩ đến chuyện nàng nói.

Thành Bích mỗi khi nói đến chính sự, khẩu khí vẫn luôn lãnh đạm sắc sảo. Lăng Phong lập tức thu hồi tươi cười.

Chỉ nghe Thành Bích nói:

- Ta đã tìm hiểu qua, ở Thái Nguyên này đúng là có một Lâm gia, năm xưa vì dính vào tranh chấp trong triều mà bị niêm phong gia sản, nhưng Lâm gia đó hoàn toàn không có ai tên là Lâm Hàm Uẩn cả.

Lăng Phong vốn không biết rằng kia lại là nhà ngoại hân, dù sao họ Lâm khắp nơi đều có, chỉ thờ ơ nói:

- Gia tộc gặp nạn, thay tên đổi họ, dịch dung che mặt cũng là chuyện bình thường.

Thành Bích nhột nhột cười, nhưng không phản bác Lăng Phong.

- Cứ cho Lâm Hàm Uẩn và Mộc Hàm Yên không phải là một, thì ta vẫn tin chắc cô ta là gián điệp Thiên Sách phủ, được nha đầu họ Mộc gửi đến Thái Nguyên.

- Nàng tìm ra chứng cứ gì sao?

- Vậy để ta nói từ đầu...

Thành Bích chậm chậm khoan thai đứng dậy, bắt đầu kể:

- Nam phủ lập ra không phải để chống lại Mật Thám ty, mà chính là chống lại Thiên Sách phủ, chỉ tiếc thành lập quá muộn. Ngày Triệu Hanh ra tay giết Triệu Diễm, cả ta và chàng đều ra khỏi thành, nữ mật thám tên Nguyệt Dung cũng xuất hiện đúng lúc, lại còn nói “Nam phủ là mật thám phản quân”, chàng không thấy kỳ quái sao? Sau cùng, Mộc Hàm Yên lại xuất hiện bao vây chúng ta. Chỉ sợ đều nằm trong kế hoạch.

Lăng Phong nhớ lại, quả đúng là có đoạn này.

Dã tâm của người Kim, thì Lăng Phong lại không hề nghi ngờ, hân còn rõ hơn ai hết.

Hắn không suy xét nhiều vậy, vì một là hắn không quan tâm, hai là hắn không tỉ mỉ được như Thành Bích. Vả lại, Phong ca hồi đó là dân làm quảng cáo, có phải điều tra án đầu mà có nghiệp vụ như mấy đại thần khác.

Hiện tại Lăng Phong chỉ làm cho xong nhiệm vụ, tiện thể tìm giải dược cho Lâm thị. Nếu nói kế hoạch lâu dài, thì có lẽ là biết trước sẽ có chiến loạn, kiếm được bao nhiêu thì kiếm, sau đó chạy về phương nam mua căn nhà lánh nạn là xong. Chuyện Tống Kim mật thám, Lăng Phong sẽ không toàn tâm đi quản.

Thành Bích lần thu ba lưu chuyển, lại nói:

- Còn Lâm Hàm Uẩn, xuất hiện lần đầu là trên thuyền với chàng. Cô ta trà trộn, mục tiêu đầu tiên là Như Ý, cũng chính là vì ta.

- Tiếp cận Như Ý? Đem đến U Minh cung để khống chế nàng?

Thành Bích gật đầu.

Lần đó nàng bị U Minh cung bắt giữ dưới hầm ngầm tra khảo, chờ Thiên Sách phủ tới tiếp quản thì gặp Lăng Phong dẫn Lâm Hàm Uẩn đến cứu trước.

- Chàng đem cô ta tới U Minh cung, lại phá luôn U Minh cung đem ta ra ngoài, làm hỏng kế hoạch của Thiên Sách phủ. Lâm nha đầu đó liền bám luôn theo, thuận tiện lọt vào phủ Thái Nguyên.

- Chờ một lát, lần đó trên thuyền có Đại Dao cùng không ít thủ hạ Nam phủ. Một thiếu nữ như cô ta cho dù có lại gần dụ dỗ được Như Ý, căn bản không thể làm gì khác.

- Không chỉ có cô ta, còn có...

Không chờ Thành Bích nói xong câu, Lăng Phong đột nhiên nhớ ra.

- Thổ phi?

Thành Bích liền bổ sung:

- Đại Dao kể rằng có một tên dùng chiêu thức Thiên Nhẫn giáo. Hai ta đều biết rõ, bên cạnh nha đầu họ Mộc có cao thủ Thiên Nhẫn hộ vệ, Lâm Hàm Uẩn chẳng phải cũng có một Đoan thúc đó sao?

Lăng Phong không cần biết Đại Dao kể gì, tự hã cũng biết.

Đêm hôm cướp bảo hạp, Lăng Phong đụng độ cả ba tên Hộ giáo sứ Thiên Nhẫn, còn đi cùng một tên dùng đao. Tên kia chính là tên cầm đầu nhóm thổ phi trên thuyền nọ, quả nhiên. Chẳng trách Lăng Phong còn kỳ quái làm sao trùng hợp như vậy.

Nếu nói đến kẻ này, Lăng Phong còn thắc mắc một chuyện khác.

Gã kia cũng biết Thiên Ma Truy Hồn Đao, lại còn thuần thục hơn cả Lăng Phong. Nếu Lăng Phong nhớ không sai, ba tên Hộ giáo sứ còn từng cười nhạo hã, nói Lăng Phong chỉ biết một nửa bộ Thiên Ma Truy Hồn, Thiên Nhẫn mới biết đủ sáu chiêu.

Lăng Phong trầm ngâm:

- Vẫn không đúng, tên đó khi xuất hiện còn phóng phi đao ra tay với Lâm nha đầu, nếu không có ta cô ta chết chắc rồi.

- Chàng nếu không ra tay, có dám chắc cô ta sẽ chết không?

Một câu thức tỉnh người trong mộng.

Một đêm nằm trên lưng Lăng Phong dầm mình dưới nước, không hề mặc phong hàn. Tại thôn Mộ Lâm, gặp Bạch Tiểu Thư chỉ phong ghê rợn cũng không hề hoảng loạn. Trong từ đường Lâm gia, chớp mắt là biết có kẻ

tấn công Lăng Phong. Hơn nữa, kỹ năng dịch dung thiên hạ vô song, không để lộ chút sơ hở nào.

Lâm Hàm Uẩn không yếu ớt tầm thường như vẻ ngoài.

- Hơn nữa, U Minh cung ngầm bắt tay Thiên Sách phủ. Mà cung chủ của chúng, Bạch Tiểu thư và lão Bạch Vân Thành kia lại quen biết.

- Ý tứ nàng là, Bạch Vân Thành cũng có giao kèo với người Kim từ trước?

Thành Bích nói:

- Lão ta đã chết, tử vô đối chứng. Ta chỉ tạm giả thuyết, Bạch Vân Thành là tay sai của người Kim, được cử đến bên cạnh Yên Vương, Yên Vương biết rõ nhưng vì giao ước nào đó mà phải chấp nhận. Không phải chàng nói có tin Lưu Quang Thế bị hạ độc sao? Yên Vương hay thế lực nào, nếu là người Tống, hạ độc tướng lĩnh đều là hạ sách. Nhưng nếu là Thiên Sách phủ làm ra, vậy thì vô cùng dễ hiểu...

Thành Bích lại nói:

- mấy ngày qua ta vẫn luôn cho người theo dõi Lâm Hàm Uẩn. Lần cuối cùng bắt gặp cô ta, chàng thử đoán xem là ở đâu?

Lăng Phong xòe tay nhún vai, hẳn lúc trước có quan tâm đến xú nữ kia đâu mà biết được.

Thành Bích nhẹ nhàng buông hai chữ:

- Dương gia.

- Dương gia?

- Chính là đêm qua, Dương gia bị người trộm mất một quyển binh pháp. Mà quyển binh pháp đó, cũng liên quan đến tàng bảo đồ kia.

Ra là vậy. Rút cục lại về một mối.

Có điều, không thể tưởng nha đầu Mộc Hàm Yên kia lại có lắm mưu lược như vậy.

Nữ nhân này, lúc đẹp cũng nguy hiểm, lúc xấu vẫn nguy hiểm.

Lăng Phong đến đây không thể không thừa nhận. Hắn tuy là người hiện đại, nhưng đôi khi vẫn mang tâm lý khinh thường nữ nhân. Có lẽ vì nàng ta còn quá trẻ, vả lại hắn tiếp xúc cũng không nhiều.

Lăng Phong lúc này mới nói ra ý kiến:

- Ý nàng là, chuyện của Hoa An, chuyện xác của đám Bạch Vân Thành biến mất bí ẩn, đều là Thiên Sách phủ làm?

Thành Bích gật đầu.

Lăng Phong nghĩ nghĩ, cảm thấy vậy cũng tốt thôi. Hắn chỉ lo nhất là lão gia kia còn sống, còn nếu đã chết, ai đem xác đi làm gì cũng chẳng sao cả. Ở một khía cạnh nào đó, hắn còn trông cho Thiên Sách phủ làm thật sạch sẽ, đỡ đem phiền phức không đáng có cho hắn.

Chuyện rắc rối tạm chốt lại, Lăng Phong bỗng cười giảo hoạt:

- Nàng còn chuyện gì nữa không?

Thành Bích không hiểu ra sao:

- Chuyện gì là chuyện gì? Ta chỉ giúp chàng suy nghĩ thôi.

- Nếu như không, vậy thì chúng ta... đi ngủ thôi.

Lúc này Thành Bích đã ngồi đối diện với Lăng Phong. Hắn liếc nhìn tay kéo nàng vào lòng.

Bộ ngực nàng vốn lớn, thân thể ép vào càng lộ vẻ đồ sộ, rõ ràng là cỡ E huyền thoại. Lúc này quần áo ngủ của nàng đã xộc xệch, trong bóng tối chỗ xương quai xanh lộ ra da thịt tuyết trắng.

Hơi thở nàng phả vào mặt hắn, bên dưới Lăng Phong ngay lập tức dựng thẳng. Tuy rằng vừa đau vừa thèm muốn chết, hận không thể cầm thương thúc ngựa rong ruổi chiến trường ngay, nhưng là đại diện ưu tú đến từ thời đại công nghệ cao, gánh vác trách nhiệm của thanh niên tiên tiến thế kỷ 21, trải qua khóa học về tâm sinh lý chiến lược, coi AV còn nhiều hơn ăn cơm, Lăng Phong biết rõ phải... từ từ.

Quân địch khó lường, phải đánh chắc tiến chắc.

Hắn vừa muốn điều chỉnh động tác, Thành Bích vốn tưởng đã chuẩn bị mất phương hướng đột nhiên đẩy nhẹ hắn ra:

- Chàng muốn ở lại cũng được, nhưng đêm nay không cho phép làm gì cả.

- Ông trời.

Lăng Phong thống khổ rên rỉ một tiếng, biết ngay quân địch khó lường.

- Đây cũng không phải lần đầu, nàng thẹn thùng gì nữa chứ?

- Trước khác... nay khác.

Thành Bích xấu hổ túm quần, giọng như trách móc:

- Người ta đã chấp thuận rồi, chàng vội... làm gì chứ?

Lăng Phong làm mặt nghiêm trang:

- Sao không vội được? Nàng có biết để thêm chốc nữa sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tuổi thọ của ta không?

- Tự chui vào tìm khổ, bây giờ còn trách người ta.

Lăng Phong lại ôm nàng chặt thêm một chút, đùa cợt:

- Vậy chứ ai hé sẵn cửa?

- Đó là vì ta định... chốc nữa sẽ sang xem thương thế của chàng. Ai mà biết tên háo sắc nhà người lại...

Thành Bích ập úng bịa đại cái lý do.

"Lý do khiên cưỡng, quá khiên cưỡng." Lăng Phong thầm trợn mắt.

Dường như cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ của Lăng Phong trong đêm, Thành Bích liền kiểm soát:

- Nếu không, chàng thử đoán xem ta đang nghĩ cái gì đi? Nếu đoán trúng, ta mới cho chàng.

- Mẹ ơi!

Lăng Phong khóc không ra nước mắt.

Lúc này là lúc IQ của nam nhân tụt thảm nhất, có trời mới biết Thành Bích đang nghĩ cái gì? Suy nghĩ nữ nhân là "đồ thị không có hàm số", thậm chí lúc thăng hoa còn có thể tính đến trưa mai đi chợ mua cái gì nữa là lúc vừa dạo đầu.

Tuy nhiên, có những câu hỏi không nhất thiết phải trả lời thẳng.

- Vậy nàng đoán xem ta nghĩ gì?

- Chàng nghĩ gì còn không dễ đoán sao? Đều là chuyện đen tối.

- Nàng cũng không nói được đấy thôi.

Nói thì vậy, vào thời khắc hưng phấn này, hỏi Phong ca nghĩ cái gì quá đơn giản.

Ngoại trừ chuyện đó ra, còn có thể nghĩ ra chuyện chó má gì khác đây?

Lăng Phong thối nhẹ vào tai Thành Bích:

- Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, thê tử nàng xem...

- Ai là thê tử của ai chứ?

Lăng Phong vờ mắng:

- Vậy là nàng sáng nay nói dối sao? Phải phạt!

- Không phải vậy... ý ta là... ừm...

Nói đến nửa câu sau giọng Thành Bích đã xen lẫn một tiếng rên khẽ. Bờ bàn tay to của Lăng Phong đã xoa đến bờ hông phập phồng của nàng. Đánh trận lớn không nên nói nhiều.

Thành Bích bị kích thích bộ vị mẫn cảm, nàng vội nhắm mắt lại, đầu óc thoáng trống rỗng.

"A"

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 326

Mưu Kế Chồng Chết

Hai người không biết từ lúc nào đã nằm lên giường, yếm gấm của Thành Bích cũng đã rời thân.

Cái này cũng không có gì phải bất ngờ.

Phong ca năm xưa khổ luyện Vĩnh Lạc trấn, trong phần luyện tốc độ phi đao có một hạng mục đặc biệt chuyên cần, chính là tuyệt kỹ đã thất truyền "Nhị Chỉ đại pháp". Đây là kỹ năng đúc kết từ tuyệt kỹ cỡi áo ngực thời hiện đại, tin tưởng trong thiên hạ giờ này không người biết.

Yếm gấm vừa thoát, bộ ngực đầy đặn không còn thứ gì trói buộc cũng nhảy ra, rung rinh bại lộ, hoàn mỹ cực điểm. Hai nụ hoa trên đôi tuyết bất tri bất giác đã dựng thẳng, giống như hai viên ruby khảm trên bạch ngọc, vô cùng mê người.

Không biết Lăng Phong đã từng nói qua chưa. Năm xưa học đại học, toàn bộ 4 năm đầu Phong ca chỉ dành thời gian nghiên cứu luận văn Đông Tây về vòng một nữ nhân, chỉ cần nhìn qua liền biết độn lót hay bơm, hình dạng tự nhiên là loại trái cây gì.

Hắn cũng nhận ra một sự thật khá đau buồn, nữ nhân có khuôn mặt đẹp hầu hết vòng một thiếu hoàn mỹ, âu cũng là được cái này mất cái nọ. Thành Bích nằm vào số ít có cả hai.

Thành Bích giống như nhận ra ánh mắt của Lăng Phong, nàng bỗng ghé sát đôi môi, dùng kế "điệu hổ ly sơn" đột ngột dâng lên một nụ hôn đắm đuối.

Bích tỷ vừa rồi còn tỏ vẻ ỡm ờ phản đối, chẳng mấy chốc đã chuyển thành hứng tình như vậy. Báo hại Phong ca còn đang đau đầu nghĩ xem phải kích thích thế nào thêm một lúc nữa.

Lăng Phong ngay lập tức đáp trả, lưỡi ngay lập tức luồn vào. Một tay vòng qua ôm chặt vòng eo nàng, dùng một trong 36 kế "thuận thủ khiên dương", lật thân đảo người, trong chớp mắt nằm đè lên thân hình mềm mại như bông của Thành Bích.

Nhưng Thành Bích cũng không kém hăn là bao. Không nghĩ tới nàng vừa đáp trả nụ hôn nồng nhiệt, bên dưới lại dùng kế "phản khách vi chủ", bàn tay nhỏ xinh như ngọc lần xuống dừng cảm nắm lấy chỗ cứng rắn của Lăng Phong.

Lăng Phong toát mồ hôi.

Lợi hại!

Không hổ đối thủ một mất một còn.

Lăng Phong yêu thích Thành Bích một phần cũng vì sự khó đoán của nàng. Nàng như một hũ rượu chôn lâu năm, vị cay ngọt cứ thay đổi theo từng ngụm nuốt vào, càng uống càng say.

Có nhiều nam nhân thích gặm "cỏ non", một phần vì cảm giác tươi mới. Lăng Phong năm xưa chiến đấu night club hàng tuần, trong ấn tượng không đánh giá cao "cỏ non" cho lắm. Một phần vì mấy vị này thiếu kinh nghiệm, nói trắng ra là không thèm học hỏi tăng cường kỹ năng, có nhiều xài đó. Một phần vì mấy nàng nghĩ bản thân có giá, là đối tượng cần được phục vụ, ra trận chỉ nằm yên hưởng thụ, để cho nam nhân muốn làm gì thì làm.

Đối với thanh niên mới vào đời có lẽ có hứng thú, bởi tự do mà khám phá. Lăng Phong thì hoàn toàn khác, hẳn rất sợ gặp phải kiểu này, bởi vì rất mệt, lại rất nhanh chán.

Lại nói, Lăng Phong hồi trước vẫn tưởng nữ nhân thời cổ, ngoại trừ gái thanh lâu đều nhất định cứng nhắc trong chuyện phòng the. Bởi vì ngay cả thời hiện đại phim ảnh đẩy ra, đại đa số nữ nhân, đặc biệt ở phương Đông vẫn khá bảo thủ. Rất ít nữ nhân biết make love làm sao để cả hai bên cùng thăng hoa. Sinh hoạt vợ chồng đôi khi nhàm chán tẻ nhạt, chủ yếu vẫn là nam nhân hì hục cày bừa xong chuyện.

Oái oăm là nhiều chị em đời sống tình dục không được tốt, lúc bù lu bù loa lên lại đổ hết cho phu quân bất lực, trong khi chính bản thân chị em không biết cách vun đắp.

Cho nên gặp được Thành Bích Lăng Phong liền yêu thích khó buông, bởi thiếu phụ này trên giường biến hóa khôn lường, muốn S có S muốn M có M, là một báu vật vạn người khó gặp.

Thành Bích bị Lăng Phong đè lên người đã hoàn toàn không muốn chống cự, một bàn tay không kìm nổi ôm ghì lấy Lăng Phong. Nhưng vì hạ thân hai người dính sát nhau, thứ cứng rắn kia chọc vào bụng, khiến eo thon của nàng không kìm nổi mất tự nhiên mà vặn vẹo. Tay kia của nàng tự nhiên mà duỗi, dường như muốn đẩy hẳn ra, trong mơ màng ma xui quỷ khiến thế nào lại thành chụp phải vật nọ. Vừa nắm vào thì Thành Bích đã không thể ngăn được bản thân.

Thành Bích rời miệng Lăng Phong, ghé sát tai thì thầm:

- Muốn... người ta không?

Vừa hỏi tay nàng vừa theo phản xạ, nhẹ nhàng cử động.

Nguy to!

Khiêu khích, trắng trợn khiêu khích.

Tình huống này nếu rơi vào tên nào mới vào đời, chỉ e đã gật đầu lia lịa như cái máy, rồi xụi lơ ngay lập tức.

Bị tay nàng kích thích lợi hại, Lăng Phong toàn thân giật giật theo, thoải mái đến mức mỗi chân lông đều mở hết cả ra, cơn đau từ các vết thương tan lúc nào khôngg biết.

Nói thực ra, cũng may Phong ca đang bị đau toàn thân, cảm giác bị giảm ít nhiều, nhờ vậy mới chống đỡ được. Nếu rơi vào lúc bình thường, căn bản không đỡ được bao lâu liền rơi vào ma trận của nàng.

Bằng vào kinh nghiệm tích lũy, Lăng Phong biết rõ đây chính là cửa quan trọng nhất, gật đầu nói "muốn" tức là thua. Hắn nghĩ rằng không nói lời nào, chỉ nhìn sâu vào mắt Thành Bích, đang đêm tối hai người vẫn cảm nhận rõ ràng ý tứ trong mắt nhau.

Lúc này Thành Bích toàn thân nàng đã nóng bừng, mắt đẹp gần như muốn chảy nước, hô hấp đã có chút dồn dập. Toàn thân nàng làn da đã ửng hồng, không khác gì được tắm rượu, quả nhiên hồn xiêu phách lạc. Đặc biệt đôi môi đỏ mọng đã ẩm ướt kiều diễm động lòng người, bóng bóng loáng loáng giữa đêm tối, giống như một trái dâu tây chín phết kem tươi.

Thân Lăng Phong đè hẳn lên hai trái anh đào đỏ sộ, da thịt ẩm áp tiếp xúc, khiến hắn không kìm nổi đưa bàn tay ôm lấy.

Thành Bích run lên buột mồm rên khê, bàn tay nàng ở thân dưới Lăng Phong bất giác càng lúc càng mạnh.

Lăng Phong vừa kích động lại vừa kinh ngạc. Không nghĩ thủ pháp của Thành Bích lợi hại như vậy, thật không biết nàng làm sao học được, hay là nàng tự mình ngộ ra cũng không chừng.

Đao pháp có thể tự ngộ ra, ai dám nói "bồ pháp" không thể tự ngộ ra?

Lăng Phong nhẹ nhàng vuốt lấy bộ ngực sữa, hai tay xoa nắn thành đủ loại hình dạng, mỗi lần buông ra cặp nhũ hoa liền khôi phục hình dáng cao ngất, co giãn xúc cảm đến kinh người.

Thân hình Thành Bích như khối ngọc, mỗi một tấc da thịt đều hấp dẫn phong tình, không có nam nhân nào có thể cưỡng nổi.

Tay Thành Bích vừa nhanh vừa khéo, Lăng Phong cảm thấy toàn thân khô nóng, thêm một lúc chỉ e bản thân sẽ phải buông tay trống đầu hàng.

Nhưng Lăng Phong là ai?

Trong sát na nguy hiểm, hắn liền nghĩ đến đại kế của Tôn Tần, "vây Ngụy cứu Triệu".

Cảm giác hai quả anh đào trong tay đã sẵn chắc, Lăng Phong liền cúi đầu xuống. Thành Bích đoán chuyện gì sắp xảy ra, nàng ngưỡng đầu ưỡn ngực chờ đón, hai mắt lim dim mơ màng. Miệng Lăng Phong vừa chạm vào đôi nhũ hoa, Thành Bích liền yếu ớt rên rỉ thành tiếng.

Tay Lăng Phong đồng thời lặn mò xuống dưới. Trong sự run rẩy của Thành Bích, hắn nhẹ nhàng cởi nốt mảnh nội y cuối cùng. Thành Bích ngại ngùng phối hợp với hắn, vặn vẹo thân hình co duỗi đôi chân, dần giải phóng hoàn toàn thân hình hấp dẫn của nàng. Khi nội y đã rời ra, Thành Bích lại bỗng khép chặt đôi chân, hơi cong mình như muốn trốn tránh.

Lăng Phong nhẹ nhàng luồn một ngón tay xuống dưới...

Mùi thơm thân thể của Thành Bích theo mồ hôi tản vào không khí, tràn ngập trong căn phòng, hòa lẫn với mùi thơm của hương trầm đầu đó càng khiến lòng người say mê.

Thành Bích cảm nhận được tâm tư của ái lang trong từng động tác của hân. Nơi đào nguyên đã không chịu nổi tịch mịch, đôi tay nàng đột nhiên run lên, từ từ đưa "cổ vật" tới vùng cổ thơm ướt sũng sương đêm. Đôi chân tuyết trắng thon dài tách ra, ôm chặt lấy hông Lăng Phong.

Lăng Phong biết đây là lúc thi hành sát chiêu, vì vậy vận dụng nốt diệu kế của Gia Cát Võ Hầu năm đó 7 lần bắt Mạnh Hoạch, "dục cầm cổ túng". Cố ý để hai nơi tư mật vừa chạm vào nhau thì lại thả lỏng, khiến Thành Bích không khỏi mở mắt nhìn hân.

- Sao vậy?

Lăng Phong nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp đã ửng hồng hai má, đùa nói:

- Xem nàng vội chưa kia? Vừa rồi còn nói ai vội kia?

Thành Bích đã mê mê không nói nên lời, rên rĩ ấp úng:

- Người ta... người ta...

- Còn người ta gì nữa? Đến lúc này còn dám xưng hô với phu quân như vậy sao?

Lăng Phong vừa nói vừa cử động bên dưới, cố ý trêu chọc nàng.

Xem ra Thành Bích vẫn tồn một chút khoảng cách tuổi tác, hoặc có thể nàng vẫn tự ti vì tiết hạnh của bản thân. Lăng Phong nhất định không chấp nhận những khúc mắc kiểu này tồn tại, hân muốn chinh phục hoàn toàn.

- Thành Bích, chẳng lẽ nàng vẫn không hiểu lòng ta sao?

Thành Bích mắt khép hờ lại, bị Lăng Phong khiêu khích giọng dần lạc đi:

- Thiếp... hiểu rồi. Chàng... yêu thiếp đi.

- Yêu thế nào?

- Yêu... nhẹ... chút.

Nói xong không nhìn được hai tay ôm cổ Lăng Phong, đôi chân ngọc quạp lấy hông Lăng Phong ép xuống.

Gian kế thành công, đã đến lúc xông pha chiến đấu.

Cảm giác tịch mịch khô nóng lập tức tiêu tan. Hai bầu ngực to lớn của Thành Bích ưỡn ra trước, cứ thế rung lên dữ dội. Nàng chuyển động hạ thân phối hợp, hai tay bắt đầu yêu chiều ái lang bằng sự dịu dàng say đắm nhất mà nàng có.

Lăng Phong lúc đầu còn cố gắng thi hành kế này kế nọ, muốn tận lực chinh phục nàng, nhưng bởi vì Thành Bích quá đổi dụ hoặc hút hồn, được một lúc hần quên hết bài bản, chỉ còn bản năng mà xông trận. Tiếng va chạm cơ thể mỗi lúc một dồn dập, tiếng rên rỉ mỗi lúc một phiêu lãng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cơ thể Thành Bích đã đầm mồ hôi. Từng giọt từng giọt rịn ra trên làn da mịn màng, mái tóc đen cũng đã ướt nhẹp dính bết vào trán. Thân thể nàng mềm nhũn, cạn kiệt sức lực. Nàng muốn kêu lên nhưng lại sợ bên ngoài nghe thấy, đành cắn vào vai hần.

Bỗng nàng cảm giác trong miệng ngòn ngọt, lúc đầu còn nghĩ đó là mồ hôi của hần chảy ra, nhưng trong sát na nào đó, nàng chợt nhớ ra kia là chỗ bị thương của hần, kia là máu.

Tim Thành Bích nhói lại, vị mặn ngọt trong miệng hòa tan vào nhau, tiếng rên rỉ nghẹn lại trong giây lát. Có lẽ nàng sợ hần bị tiếng rên rỉ của mình kích thích mà quá độ, làm vết thương thêm nặng. Một giọt nước mắt

trong suốt chảy ra, vừa hận vừa thương. Nàng yêu hẳn quá mà không biết phải làm sao, chỉ biết tận tình rót chút sức lực nghênh đón.

Hai người đang lúc gắn kết vào nhau, phản ứng của tình nhân ngay lập tức truyền qua Lăng Phong. Lăng Phong vừa rồi quả thật bị cắn đau thật, nhưng cũng không hề hấn gì. Hắn không lý giải được tâm tư phức tạp của Thành Bích, chỉ cảm giác Thành Bích đột nhiên như muốn tan vào thân thể mình, khiến hắn càng thêm sảng khoái.

Dũng sĩ được kích động, liền giật mạnh dây cương rong ruổi.

Lăng Phong cắn yêu vành tai nàng, như muốn "trả đũa" hành vi vừa rồi:

- Hừ lắm, dám cắn ta sao?

Thành Bích không đáp được, nàng hít thở không thông.

Nữ nhân "yêu" khác với nam nhân, chủ yếu trong tâm tưởng. Lúc này nàng bên ngoài là khoái cảm thể xác, bên trong tinh thần xúc động mãnh liệt, loại tình huống này không phải nữ nhân nào cũng gặp được cùng lúc. Thành Bích không còn biết xung quanh có chuyện gì nữa.

- Nàng thích không?

- Có... ư...

Thành Bích nói như muốn nấc lên. Nam nhân trên người nàng như dũng sĩ, mạnh mẽ nhắc nàng bay lên chín tầng mây.

Đoạn tiếp theo bị kiểm duyệt cắt bỏ n chữ.

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 327

Cầu Hôn Thất Bại?

Trong phòng vẫn một mảnh tối mờ, những tiếng thở dốc dồn dập lúc trước đã không còn tăm tích.

Lăng Phong ngủ say như chết. Bị thương còn ham, mệt đến rã rời.

Lúc này, Phong ca đang dang tay dang chân ôm trọn lấy thân thể mềm mại của Thành Bích, tư thế khiếm nhã cùng cực. Một bàn tay to không quên đặt trên bộ ngực đầy đặn của nàng. Nơi đó vừa trắng vừa tròn, lại bạo mẽ vênh lên, vô cùng phù hợp để kê tay ngủ.

Thành Bích vẫn còn thức. Nàng nằm cuộn trong lòng Lăng Phong, lặng lẽ dựa sát vào bờ ngực rắn chắc cảm nhận từng hơi thở của tình lang. Trong bóng tối đôi mi cong dài vẫn thi thoảng giật giật nhè nhẹ, có lẽ dư triệu vẫn còn chưa hết.

Bỗng nàng cảm giác bàn tay Lăng Phong đang đặt trên ngực mình bóp nhẹ vài cái. Nàng ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên cố nhìn tên xấu xa, thầm nghĩ nhất định sắc lang này đang giả vờ ngủ, nhưng lại thấy lông mày hăn cũng đã nhíu hăn lại. Thành Bích nghĩ đến vết thương trên vai Lăng Phong bật phát, nàng không dám động đậy. Rút cục chỉ đành đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve ngực hăn.

"Hăn mơ thấy gì không tốt sao?"

...

Ông bà có câu, ban ngày lao lực thì ban đêm ác mộng, cấm có sai.

Vừa chìm vào giấc ngủ chưa lâu, tâm thức Lăng Phong dần lạc vào một không gian cổ quái. Không trên không dưới, bốn bề một màu trắng xóa, ngay cả bản thân là hình dạng gì cũng không xác định.

Là tâm cảnh.

Chỉ thấy...

Một cái.

Hai cái.

Dần dần cả trăm vật thể đủ loại hình thù xuất hiện, trông như những mảnh thủy tinh bay lơ lửng.

Chúng xuất hiện ban đầu hỗn loạn, về sau sắp xếp vào với nhau theo một quy luật cổ quái nào đó, đến cuối cùng nối liền thành hẳn một khung cảnh rõ ràng.

Hoàng hôn.

Ánh nắng vàng đỏ dài trên mặt đất cát, những cụm cỏ lung lay.

Xa xa có hai bóng người đang đứng đối diện nhau, một nam một nữ. Người thanh niên mặc trường bào đạo sĩ, lưng mang kiếm, tuần dật phi phàm. Người thiếu nữ xinh đẹp mỹ miều, nhìn họ không khác một đôi kim đồng ngọc nữ.

Hai người đang nắm tay nhìn vào mắt nhau, như thể đang hứa hẹn điều gì đó thật khắc cốt ghi tâm.

Nhưng ngay khi Lăng Phong muốn di chuyển lại gần nhìn cho rõ hơn, khung cảnh bỗng xuất hiện những vết nứt hình caro. Cùng lúc, thiếu nữ nọ

cũng đột ngột buông tay. Thân ảnh nàng nhanh chóng tan vỡ thành ngàn mảnh, bay tứ tán vào không trung.

Người thanh niên nọ chỉ lặng yên, đưa một cánh tay ra trước nuôi tiếc.

Vấn đề là, Lăng Phong lại cảm thấy tim mình rất đau. Nỗi đau phải chia lìa, giống như hẳn chính là thanh niên nọ, đang sắp phải nhìn thấy người mình yêu nhất rời khỏi trần thế mà không cách nào níu kéo.

Mảnh vỡ tan biến, không gian lại trở lại một màu trắng xóa như ban đầu.

Đang lúc trầm ngâm khó hiểu, Lăng Phong lại thấy không gian biến chuyển.

Lại là cảnh hoàng hôn, vẫn là một nam một nữ.

Nam thanh niên vẫn là người cũ, nhưng thiếu nữ đã thay đổi là một người khác. Nàng mặc hồng y rực rỡ, dung nhan vô cùng xinh đẹp.

Ai, thằng nhãi kia là ai nha? Vừa rồi đã tặng tịu với một mỹ nữ. Diễm phúc lớn như vậy, chỉ kém Phong ca một chút.

Chỉ là, cảnh lần này lại không mùi mẫn nước mắt như trước. Chỉ thấy nam thanh niên quyết tuyệt đi phía trước, để mặc nữ tử nọ chạy theo phía sau đau khổ. Tên kia lại không hề để ý, vẫn lạnh lùng bỏ đi.

Lăng Phong vốn định mắng tên kia ngu xuẩn, đẹp như vậy mà không chịu thu lưu, thì bỗng thấy mình như biến thành kẻ nọ. Trong lồng ngực xuất hiện rất nhiều cảm xúc ngổn ngang.

Thù hận.

Chán chường.

Thậm chí, trống rỗng...

“Không có nàng, ta cũng chẳng cần ai khác.”

Hình bóng thanh niên biến mất, để lại nữ tử nọ đơn độc giữa khung cảnh tiêu điều. Lăng Phong cảm nhận rõ, nàng đã hóa thành hận thù.

Lăng Phong lại bỗng phát hiện, nàng ta có vẻ gì đó giống... Diễm Tuyết Cơ.

Ài, khẳng định là do Phong ca hoa tâm củ cải. Xem chừng lúc ban ngày từ chối người ta, bề ngoài thì vờ không để ý kỳ thực trong lòng vẫn hối tiếc, để lại ấn tượng trong đầu. Cho nên đi ngủ liền mơ thấy, lại còn mơ khúc chiết như vậy.

Chỉ là, nếu vậy thì cảnh tượng đầu tiên là vì chuyện gì hóa thành giấc mơ?

Nghĩ lại, Lăng Phong bỗng có cảm giác khác. Giống như cũng không phải là mơ, mà là hắc đang nhớ lại. Kia là hai mẫu chuyện xưa của chính hắn, nhưng đã bị giấu vào nơi sâu nhất.

Nhớ lại chuyện xưa?

Xảy ra lúc nào?

Bọn họ là ai?

Đúng lúc này.

- Lăng Phong...

Tiếng gọi vang vang từ khắp bốn phương tám hướng dội lại, cảm giác cả không gian cũng bị lung lay, rồi đột ngột tất cả đều vỡ vụn tối sầm.

Những tấm thủy tinh mang ký ức kia cũng theo đó vụt mất đi, giống như bị hút vào một hố đen nào đó ở xa thăm.

...

Lăng Phong cất giọng ngái ngủ nói:

- Trời còn chưa sáng, ngủ thêm một lúc nữa đi...

Nói xong duỗi tay muốn ôm ai đó, đáng tiếc người trong lòng đã biến đâu mất, thay vào đó là một chiếc gối nhỏ.

- Còn ngủ đến bao giờ? Mặt trời chiếu đến mộng rồi.

Lăng Phong gắng gượng mở mắt nhìn.

Chỉ thấy mờ mờ thân ảnh Thành Bích đang ngồi ở bàn trang điểm ngay cạnh giường. Hóa ra hắn đã đánh một giấc thiên hôn địa ám, lần "đại chiến" này đúng là mệt không giống thường.

- Phu nhân, nàng đã dậy rồi sao? Đêm qua trình độ phát huy thất thường, lần sau...

- Còn... thất thường? Người ta đã... chết đi sống lại mấy lần rồi.

Lăng Phong cười toe. Nam nhân được nữ nhân review chuyện giường chiếu đều sẽ cao hứng.

Thành Bích chỉnh trang xong, lại gần ngồi tựa lưng vào đầu giường, liếc dài nói:

- Chàng mơ thấy chuyện gì sao? Phản ứng rất dọa người.

- À, ta mơ thấy hai ta là một đôi kim đồng ngọc nữ...

Thành Bích lập tức ngăn:

- Được rồi, chỉ được cái nghĩ bậy.

- Nghĩ bậy gì? Đêm qua lại không biết là ai kêu to nhất...

Thành Bích giả vờ không nghe thấy, chỉ ân cần hỏi:

- Chàng còn đau không?

- Có nàng bên cạnh là hết đau.

- Hừm, dẻo miệng. Có muốn ăn gì không?

- Có. Hay là hai ta làm tí "điểm tâm"? Buổi sáng vận động một chút rất có lợi cho sức khỏe đó.

Lăng Phong không chút xấu hổ, vừa nói vừa thò tay ra, muốn cấu véo bộ ngực ngạo nghễ phong mãn của Thành Bích. Chỉ tiếc, bị nàng tránh được.

Ai, lẫn lộn hai kiếp, Lăng Phong có thể khẳng định, của Thành Bích tuyệt đối là chí bảo vô song. Cỡ E huyền thoại nha, số đo chắc phải qua 90, không cần phải nói nhiều. Điểm đáng nói là hai bên đều tròn trịa đầy đặn như nhau, không một chút lệch. Giống như hai quả bóng mềm mại, hoàn mỹ đến cực điểm. Nếu không phải đây là cổ đại, Phong ca thậm chí nghi ngờ Thành Bích đã đi phẫu thuật bơm silicon gì đó. Thật không biết nàng làm sao giữ gìn được, có lẽ là thân thể nàng trời sinh đã vậy.

Lăng Phong trong đầu lập tức lên kế hoạch lâu dài. Một bảo vật như vậy, tuyệt đối không được để lụi tàn trong tay mình. Liên nói:

- Phải rồi, đợi khi nào nàng về kinh, ta có vài món bảo vật tặng nàng.

- Bảo vật gì?

- Nội y. Nàng mặc vào sẽ giữ cho vóc dáng mãi xinh đẹp. Nhất là chỗ kia, không lo bị trể nãi... Khụ khụ.

Thành Bích nguyệt dài, da mặt lại đỏ hồng. Nàng đương nhiên không tin Lăng Phong nói hươu nói vượn, chỉ thầm mắng hăn trời đã sáng còn cái gì “trể nãi” không biết ngượng, xấu hổ gạt đi:

- Được rồi, đừng nói linh tinh nữa.

Mặc Lăng Phong cười gian, Thành Bích đứng dậy nghiêm túc nói:

- mấy ngày này, chàng định làm gì?

- Chẳng phải còn một đoàn cống vật sắp vào thành sao? Ta phải đi nghe ngóng một chút...

Thành Bích bồng nịu tay hăn lại:

- Chàng đang bị thương còn muốn ra ngoài sao? Đám giang hồ kia tuy vì bảo vật đã bỏ đi, nhưng rất có thể vẫn ở đâu đó gần đây. Chàng lừa chúng như vậy, nếu lúc này có chuyện thì...

- Nàng yên tâm, phu quân nàng là ai cơ chứ?

Thành Bích lắc đầu, nhíu mày lo lắng:

- Ta không yên tâm được. Vậy đi, trước mắt chàng cứ dưỡng thương cho tốt, ta sẽ làm thay.

- Ai, có nàng, ta liền thành không có việc làm.

Lăng Phong giảo hoạt cười, không quên nắn nắn mấy ngón tay thon của nàng.

Thành Bích bồng nhìn Lăng Phong nói:

- Chỗ cống vật kia, nếu có cơ hội, ta thậm chí muốn giành về tay, chàng thấy sao?

- Ý nàng là... muốn cướp?

Thành Bích gật đầu, nhìn Lăng Phong vô cùng nghiêm túc.

Lăng Phong không khỏi thầm thở dài. Nữ nhân này, đúng là không muốn an phận mà.

Kỳ thực, chỉ cần nhìn vào Trường Phong tiêu cực, Lăng Phong cũng đoán ra Thành Bích có kế hoạch riêng. Cũng không phải nàng giấu diếm phản bội gì, mà cũng giống Lăng Phong đang làm cho Mật Thám ty, nàng cũng có nhiệm vụ ẩn. Lăng Phong chỉ không đoán ra là thế lực nào.

Lăng Phong nửa đùa nửa thật:

- Nàng sẽ không đem ta bán đó chứ?

Thành Bích sẵn giọng u oán:

- Chàng nói gì vậy? Người ta đều trao cả cho chàng rồi, ta mới phải lo sợ ai đó gặp được mỹ nữ khác trẻ đẹp, liền bỏ rơi mẹ góa con côi chúng ta đây.

Mỹ phụ hiện phong tình, Lăng Phong căn bản không thể chống đỡ, đành bất đắc dĩ nói:

- Ài, ta bây giờ xem như đặt một chân lên thuyền địch rồi, còn có thể thế nào?

Thành Bích như có nỗi khổ, ánh mắt cầu xin:

- Có vài chuyện tạm thời ta không thể nói. Đợi ta giải quyết xong, sẽ nói hết cho chàng, có được không?

Lăng Phong ăn không tiêu bộ dáng yếu ớt kia, đành tặc lưỡi:

- Kỳ thực, nếu có thể làm thật kín kẽ, ta cũng muốn đoạt chỗ tiền đó. Ài, dạo này mở rộng tiêu cực, thiếu tiền trầm trọng...

Thành Bích nghe vậy liền mừng rỡ:

- Vậy ta sẽ lo, chàng cứ yên tâm đóng tiếp vai mật thám là được.

Nhìn Thành Bích phong tình nhu thuận như nước, Lăng Phong bỗng xúc động khó ở. Hắn không nhịn được nói:

- Thành Bích, hai chúng ta đã là một thể, nàng muốn làm gì ta đều đồng ý. Chỉ là, trước tiên nàng cũng phải đồng ý với ta một chuyện...

- Chuyện... chuyện gì?

Linh tính mạch bảo có chuyện trọng đại sắp xảy ra, Thành Bích có chút né tránh ánh mắt Lăng Phong.

Chỉ thấy Lăng Phong bỗng nghiêm túc ngồi thẳng dậy, đầu tiên cầm lấy đôi tay mềm mại không xương của nàng, sau đó quỳ một chân xuống.

Thành Bích làm sao hiểu phong cách hiện đại này, nàng phát hoảng lên:

- Chàng... làm gì vậy?

Lăng Phong ngẩng đầu, lấy một hơi khí thể chậm rãi nói:

- Nàng gả cho ta, được không?

Giọng Lăng Phong phi thường nghiêm túc. Thành Bích vừa nghe đôi bàn tay không khỏi run rẩy, trong lòng tràn ngập hạnh phúc:

- Chàng... muốn lấy ta?

- Đúng vậy. Ngay từ lần đầu tiên gặp nàng, ta đã quyết tâm rồi. Ta...

Còn chưa nói hết câu, bỗng nghe Thành Bích quyết tuyệt:

- Không được...

- A?

Lăng Phong như thể bị sét đánh trời quang, cả người cứng đờ.

Thành Bích bối rối rút tay, mắt không dám nhìn Lăng Phong ấp úng nói:

- Chàng đừng vội hiểu lầm. Ta... nghĩ rồi. Chuyện của chúng ta, tạm thời chỉ nên... chỉ nên thế này thôi.

- Thế này? Thế này là thế nào?

Lăng Phong dừng cười.

Cầu hôn thất bại?

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 328

Điều Động Nội Bộ

Lăng Phong chịu đựng hỏi:

- Nàng thấy ta chưa đủ thành ý sao? Ta thừa nhận có chút sơ sài. Đáng ra ta phải chuẩn bị nhẫn đính hôn gì đó. Lại mời nàng một buổi ăn tối nhà hàng 5 sao. Chẳng qua, ta không đợi được nữa, ta muốn cưới nàng ngay bây giờ. Nàng yên tâm, nhẫn đính hôn ta lập tức đi làm...

- Chàng nói gì ta không hiểu, nhưng... không phải vậy.

Xem ra Thành Bích vẫn còn khúc mắc tâm lý, Lăng Phong liền nắm lấy tay nàng thâm tình:

- Nàng sợ điều gì? Chúng ta đều là người tự do, cũng không phải thiếu gia tiểu thư danh môn, chẳng lẽ còn sợ người khác nói ra nói vào sao?

Thành Bích vẫn lắc đầu:

- Cũng không phải, người khác nói gì ta không để tâm.

Lăng Phong nóng nảy ra mặt:

- Vậy thì đúng rồi. Mặc dù hiện tại ta còn chưa phải triệu phú. Nhưng bằng vào nguồn lực hiện tại, có nàng ở bên, tin chắc vài năm thôi ba người chúng ta... À không, nàng phải sinh thêm cho ta nữa. Cả nhà chúng ta liền có thể cùng nhau tận hưởng cuộc sống...

Thành Bích tuy không hiểu “triệu phú” là cái gì, nhưng đại ý vẫn nghe ra. Lại nghe đến đoạn “sinh con” liền đỏ mặt cúi đầu, nhỏ giọng sâu kín:

- Ta biết tình cảm của chàng là thật. Ta cũng yêu chàng, ta và Như Ý sẽ luôn ở bên cạnh chàng. Nếu chàng muốn, ta cũng có thể... có thể sinh con. Nhưng... ta không nghĩ sẽ gả đi.

“Đây là suy nghĩ gì?”

Lăng Phong không hiểu ra sao.

Nếu gặp tên nào không tim không phổi, nghe câu kia chỉ e tám phần mở cờ trong bụng. Nàng ấy không chịu làm vợ, mà chấp nhận chỉ làm một tình nhân. Đây chẳng phải là hình mẫu nữ nhân trong mộng sao? Nam chính quá rộng đường gái gú còn gì?

Lăng Phong lại không ngốc như vậy.

Hắn tuy không quá thiện giải tâm lý nữ nhân, nhưng trường hợp này hắn lại rõ ràng. Thành Bích nói thế nhưng không nghĩ thế, chắc chắn nàng có tâm kết chưa giải. Hắn mà thực sự hòa theo không để ý đến tâm tư của nàng, đảm bảo chỉ nửa canh giờ sau nàng ấy sẽ mặt lạnh bỏ đi.

- Nàng lo lắng Mật Thám ty sao? Nàng yên tâm, ta căn bản chỉ làm thuê thôi, chủ yếu là giữ mối cho tiêu cực. Nếu cần thiết có thể bỏ. Nam phủ cũng không còn là đối tượng của Mật Thám ty...

- Không phải những chuyện này. Mật Thám ty, chàng cần phải ở lại mới tốt.

Lăng Phong có chút mất hứng:

- Vậy thì vì sao? Nếu nàng sợ người khác để ý bàn tán, chúng ta làm bí mật một chút. Đại khái cổ bàn tầm vài trăm mâm là đủ rồi.

- Vài... trăm mâm?

Lăng Phong vẫn thao thao bất tuyệt không dứt:

- Bên Mật Thám ty tuyệt đối không mời ai. Nhưng để xem, bên Vương gia có thể gửi thiệp. Dù sao ta từng giúp hắn một lần, hắn ngại thân phận không đích thân đi cũng phải gửi tiền mừng qua, ta tính tề nhất cũng vạn lượng. Ngoài ra...

- Chàng... nghĩ đi đâu vậy chứ?

Thành Bích trừng mắt sáng giọng. Còn tưởng Lăng Phong lo nghĩ cái gì, hóa ra muốn tổ chức hôn lễ kiếm tiền mừng, còn cao hứng như vậy.

Lăng Phong lại không biết là, hôn lễ cổ đại quà mừng cũng không nhiều như hiện đại, thậm chí là khách đến ăn không rồi về. Căn bản không có ai nghĩ đến làm hôn lễ để kiếm chác.

Thành Bích đổi giọng buồn bã:

- Chàng quên sao, ta hơn chàng 7 tuổi, đã sắp 28 rồi.

- Hơn 7 tuổi thì làm sao? 28 lại làm sao?

Lăng Phong còn tưởng chuyện gì, vợ hơn tuổi chồng, về hiện đại còn là trào lưu.

Còn tuổi kết hôn, nếu Lăng Phong nhớ không nhầm, thời điểm hắn xuyên không Lưu Diệc Phi 2x tuổi, Park Shin Hye 2x tuổi, Nozomi Sasaki 2x tuổi, Miranda Kerr 2x tuổi, Akiho Yoshi... à thôi tạm không tính Akki-chan. Nói chung, các nàng kia đều độ tuổi Thành Bích cả, cũng là tình nhân trong mộng của biết bao thanh niên ưu tú. Chứ mấy hotgirl 18 19 bụm má trợn mắt, chỉ là đối tượng của học sinh cấp 2, Phong ca đều khinh thường để ý.

Lăng Phong nghiêm túc nói:

- Ta nói cho nàng biết, tuy trông ta bề ngoài chỉ 20, nhưng tâm hồn thì đã 30...

Còn chưa nói xong đã bị Thành Bích liếc xéo, ý tứ chính là “cái tướng cà chớn của chàng mà 30?”

Lăng Phong ho sù sụ gấp gáp sửa lời:

- Nói chung, mẫu người ta yêu thích là nữ nhân chính chắn thành thực.

Thành Bích có lẽ nghĩ đến chuyện Tuyết Cơ mà bị đả động đôi chút, nhưng rất nhanh lại buồn bã nói:

- Dù hiện tại chàng thích đi nữa, qua vài năm ta sẽ thành... lão thái bà. Rồi chàng sẽ hối hận mà thôi.

- Ta tuyệt đối không hối hận.

Lăng Phong vừa khẳng định vừa cười nhạt.

“Thành Bích mà thái bà? Chuyện cười.”

Đi nam về bắc, không phải ngẫu nhiên mà hắt chĩa Thành Bích.

Ở cái thời đại 13 đã tảo hôn 16 đã 2 mặt con, nữ nhân đa phần đều già rất nhanh. Nói sao, điều kiện sống thiếu thốn, thời trang make-up đều kém phát triển, nữ đại 25 còn giữ được 50% nhan sắc đã là khó được, còn bước sang tuổi 30 ai nấy đều thành đại thẩm da thô ngực sệ.

Cổ đại, nữ nhân biết bảo dưỡng như Thành Bích là rất hiếm có. Mặc dù có một cô vợ chăm làm đẹp sẽ tốn kém, nhưng ít ra vợ đẹp thì tình cảm sẽ mặn nồng thôi. Còn hơn lấy phải một nàng không biết gì, cho dù 18 20 còn xinh tươi, chỉ 3 5 năm liền xuống sắc trầm trọng. Huống hồ Thành Bích

không phải kiểu nữ nhân thích vùi vĩnh tiêu hoang, nàng biết cách tự lo cho mình.

Lúc này, Thành Bích bỗng đổi thái độ. Nàng không quyết liệt từ chối, ngược lại dịu dàng hỏi:

- Chàng muốn lấy ta. Vậy là thê hay là thiếp?

Lăng Phong ngạc nhiên:

- Đương nhiên là thê tử, ta đã có ai đâu?

Thành Bích nghe hắn nói ra hai chữ “thê tử”, không khỏi da mặt nóng bừng, nhưng bề ngoài vẫn vờ lạnh tanh:

- Vậy còn vị hôn thê họ Công Tôn ở kinh thành thì chàng tính sao?

- A, chuyện này...

Lăng Phong toát mồ hôi.

"Nhất định là Tần Quyền, chỉ có thằng nhãi này biết chuyện ta thề hẹn với Dao muội."

Thuyền vẫn chưa đóng cọc, chuyện của Công Tôn Dao vẫn có thể xem xét. Lăng Phong nói:

- Ta và Dao muội chỉ mới làm quen sơ sài. Nếu nàng nghi ngờ, ta có thể viết ngay một bức thư...

Thành Bích vội ngăn lại:

- Thôi không cần. Ta nghe nói gia tộc muội ấy giúp đỡ chàng không ít, còn là một phần của Phong Vân đoàn. Nếu chàng làm vậy, chẳng phải tự đoạn cánh tay của mình sao?

Lăng Phong nghe vậy không khỏi thêm quyết tâm.

Thành Bích tuy nói chuyện tình cảm, nhưng vẫn luôn nghĩ đến sự nghiệp giúp hân. Mặc kệ là lấy cớ hay thật lòng, Lăng Phong đều không khỏi tâm động. Đối lại là nữ nhân khác, căn bản sẽ không có ánh mắt toàn cục như nàng.

Thê tử kiêm quân sư cực phẩm như vậy, Phong ca điều động nội bộ chắc rồi, không thể để tuột khỏi tay.

Chỉ là, còn chưa kịp nói ra tấm lòng, đã bị câu tiếp theo của Thành Bích chặn ngang:

- Trước khi đến Thái Nguyên, hình như chàng còn ghé một cái thôn nhỏ bái đường? Nàng kia chàng để đi đâu?

Toát mồ hôi lần hai.

Vợ làm trong cục điều tra liên bang, qua mặt quả nhiên không dễ.

Chẳng qua, Công Tôn Dao thì còn có chút khúc chiết tiếc nuối, chứ Triều tiểu thư kia căn bản chỉ là một hồi hồ đồ, Lăng Phong không thể không nói cho ra nhẽ:

- Ta với vị tiểu thư kia không hề quen biết. Chẳng qua lúc đó mang ơn trị thương của hai huynh muội họ, lại chưa phục hồi hoàn toàn không thể bỏ đi ngay, cho nên đành phải qua loa một chút mà thôi. Ta thậm chí nghi ngờ hôn lễ đó là giả.

Lăng Phong nghi ngờ không sai, vì nó quả thật là... giả.

Nhưng Thành Bích dĩ nhiên không tin:

- Nữ nhân kết hôn cả đời một lần, làm sao chàng lại nói thành giả?

- Nàng nghĩ xem, làm gì có cái hôn lễ nào ngay cả nạp thái vấn danh cũng không làm, trực tiếp bái đường luôn chứ?

Thành Bích không cho là đúng, nói:

- Nàng ta là tiểu thư một nhà, cũng không phải người tự do như hai ta, hôn nhân đương nhiên không thể tự quyết định, dù không có quen cũng phải lấy. Hơn nữa, nàng ta bất hạnh bị hủy dung, nửa đêm bị nam nhân lạ vào phòng quấy rối, có lẽ vì sợ tiếng xấu mà phải chấp nhận sắp xếp của huynh trưởng. Làm hôn lễ chóng vánh như vậy hoàn toàn có thể lý giải được. Rút cục đến lúc bái đường thì tân lang lại hét một tiếng nói nàng ta là ma quỷ rồi bỏ chạy.

Giọng Thành Bích còn cả sput sùi đồng cảm.

"Từ từ, anh là người bị ép mà, làm sao lại giống kẻ chủ mưu thế này?"

- Nhưng cô ta thực sự là ma quỷ...

Lăng Phong chép miệng, nói tiếp thế nào đây?

Chẳng lẽ nói cô ta thực ra đã chết cháy rồi, bị ma đầu Thiên Diện gì đó nhập thân sống lại?

Thành Bích tuy cũng luyện thần, nhưng thần pháp và hồn ma lại thuộc hai phạm trù hoàn toàn khác biệt. Cho dù nàng có mê tín vào chuyện ma quỷ, cũng sẽ khó lòng tiếp thụ câu chuyện của Lăng Phong. Kể cả nàng ấy tin, bằng vào trí tuệ của mình dám chắc sẽ hỏi Lăng Phong làm sao biết đối phương là ma quỷ. Lúc đó nói sao?

Không lẽ nói, "bởi vì phu quân của nàng cũng là một hồn ma". Thành Bích coi bộ sẽ chết ngất mất.

Nói thực ra, sau khi bị dọa chạy khỏi hôn lễ kỳ quái đó, Lăng Phong đã từng muốn quay lại.

Nếu cô gái kia chỉ là một nữ nhân bất hạnh như Thành Bích nói, Lăng Phong cho dù bị hù chết cũng sẽ gánh vác. Hắn tuy vô lại nhưng điểm đàn ông này vẫn có.

Nhưng người ta căn bản không bất hạnh gì cả, mà là vong hồn ma nữ bày trò giữ hắn lại. Lăng Phong tuy ăn bậy ăn bạ, nhưng khẩu vị còn không nặng đến mức ăn cả quỷ nữ. Vì sĩ diện mà cố dây vào, người bất hạnh sẽ là hắn.

Lăng Phong thậm chí khẳng định, Cổ lão và Thiên Diện cùng phe tính kế hắn. Hai người kia nhất định biết nhau từ trước, nói vậy Thiên Diện tuổi cũng phải vài chục. Lại nhớ đến khuôn mặt lúc nhúc gớm ghiếc lần nọ, Lăng Phong không khỏi đánh cái rùng mình nói:

- Đó là nàng chưa thấy khuôn mặt khủng khiếp của nàng ta. Vả lại, ta còn không chắc phải xưng hô là đại thẩm hay là bà bà đâu...

Còn chưa nói hết câu đã bị Thành Bích giật tay nhỏ giọng:

- Còn nói mình không để tâm...

Lăng Phong toát mồ hôi.

Thấy bà, lỗ mồm rồi.

Cả buổi nói mình không để ý chuyện dung nhan tuổi tác, vừa rồi nhắc đến Thiên Diện liền lộ bản chất.

Chẳng qua, phạm trù khác nhau nha. Ma nữ kia không phải là xấu thông thường, mà đã thành “mặt cháy”. Còn tuổi của nàng ta, cũng không phải

cách biệt vài tuổi, mà có khi thành vài chục tuổi thậm chí... vài trăm tuổi, Lăng Phong không để ý mới là quái thai.

Chỉ là, Thành Bích lại không thể tưởng tượng được đến đó. Nàng chỉ đang cho rằng Lăng Phong chê Triều tiểu thư xấu xí mà ruồng bỏ. Mà như vậy, thì thành Lăng Phong cả buổi nói dối.

Quả nhiên, không đợi Lăng Phong giải thích nàng đã nói:

- Trời sắp sáng rồi, chàng mau ra ngoài đi.

- Vậy còn chuyện nàng gả cho ta?

- Ta không muốn nghe...

Rất nhanh Lăng Phong đã bị đuổi ra khỏi phòng, chỉ biết tần ngần nhìn cửa thở dài.

Làm sao cứ có cảm giác mình vừa bị cưỡng gian rồi ném đi. Khụ.

Lại nói, trong mấy kịch bản sắc hiệp, nữ nhân chỉ cần đem được lên giường xong, bất kể là ma nữ hay thần nữ, dưới âm uy của nam chính, nửa chương là nói gì nghe nấy, muốn chặn thì chặn muốn dặt thì dặt.

Phong ca đêm qua cũng khiến nàng ấy chết đi sống lại đấy, trời vừa sáng liền bị trở mặt đá ra khỏi phòng. Mà cũng có phải hấn làm gì sai đâu? Là cầu hôn nàng ấy đấy chứ?

Ài, nữ nhân thật khó dưỡng...

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt

MẬT THÁM PHONG VÂN

Thần Long

www.dtv-ebook.com

Chương 329

Xu Hướng Thích Ngự Tỷ

Trời sáng rõ.

Chu lâu hiện tại đã thành tiêu cục, chỉ còn người của Trường Phong, nhóm người Lâm Hàm Uẩn sau đêm đó đã rời đi không dấu vết. Xem chừng bị Thành Bích để ý quá rất không dám ở lại.

Đại sảnh.

Tiêu cục không có khách thuê, cả đám huynh đệ vêu mỗ ngồi nhìn cửa lớn. Ở một góc sảnh là tiểu nha đầu Phi Yến chơi đùa gì đó không ai rõ. Nghe nói tối qua cô bé chạy khắp các phòng tìm Lăng Phong, làm cho không ai ngủ ngon giấc.

- Tiêu đại ca, nếu đại ca và một người đã có tình cảm sâu đậm, hai bên cũng không có vướng mắc gì. Nhưng vừa nói cầu hôn nàng ta liền từ chối, nói thế nào cũng không chịu. Đại ca sẽ làm thế nào?

Lăng Phong buồn chán hỏi, Tiêu Thiên Phóng không vội trả lời ngược lại nói:

- Quan trọng là nữ nhân đó thuộc mẫu người nào? Tỷ dụ, thành thực hay thơ ngây?

- Thành thực.

- Mạnh mẽ hay yếu đuối?

- Xem ra là mạnh mẽ.

- Chính nghĩa hay tà ác?

Lăng Phong vuốt cằm ngẫm nghĩ một lát nói:

- Đại bộ phận là... tà ác.

Tiên Thiên Phóng mắt nhìn mũi trầm ngâm:

- Đối với trường hợp này, chỉ có một cách thôi. Mua chuộc tiểu thư Như Ý trước.

- Đệ cũng đang nghĩ vậy...

Lăng Phong gật gù, nửa chừng lại chừng hững:

- Ấy từ từ. Làm sao huynh biết đó là Thành Bích?

Tần Quyền ở cạnh tặc lưỡi:

- Phí lời, huynh mô tả nữ nhân như vậy, khắp 3 đạo ngoại trừ phu nhân ra còn ai nữa chứ?

Bạch Ngọc Đường cũng bất mãn chen vào:

- Người vừa sáng từ phòng phu nhân bò ra, mặt mày ủ dột, bọn ta không biết mới là kỳ quái. Không thể không nói, bốn Thử đúng là khâm phục người đó. Cường nữ như phu nhân mà cũng chinh phục được.

Huynh đệ là để chia sẻ. Lăng Phong liền kéo ghế vào giữa, cất giọng tâm sự:

- Các người nói xem, có kỳ lạ hay không? Đều đã... khụ cả rồi, thế nhưng nói đến kết hôn là nàng ấy gặt đi, thế là thế nào? Chẳng lẽ điều kiện ta không đủ?

Các huynh đệ nhìn nhau.

Đại ca người hỏi bọn ta ích gì nha, ở đây đều là thanh niên chưa vợ.

Rút cục lại đều đưa mắt sang chỗ Tiêu Thiên Phóng. Phóng ca lớn tuổi phong sương nhất, kinh nghiệm tràn trề. Mặc dù cũng không thấy vợ con, nhưng nghe đâu đã có không ít mối tình dặt vai, chẳng qua không kể ra mà thôi.

Chỉ nghe Tiêu Thiên Phóng hăng giọng:

- Trước nay đệ có mấy cuộc tình rồi?

- Nhiều lắm...

- Ta hỏi là tự người theo đuổi, không tính nữ nhân đeo bám.

Lăng Phong ngẫm lại, nếu chỉ tính vậy thì chỉ có Liễu Thanh Nghi.

- Ờ, vậy thì... mới một lần, tính cả lần này là hai.

Anh em đều ném ánh mắt đổ kị nhìn sang, đại ý chính là “số người sương phết, toàn là người ta để ý trước, chẳng bù cho bọn ta phải chạy theo muốn chết”.

Lăng Phong vội vã giải thích:

- Đúng là ta chưa phải theo đuổi nhiều, chủ yếu vì... chất lượng quá cao thôi.

Tiêu Thiên Phong ho nhẹ:

- Vậy lần trước kết quả thế nào?

- Ờ... không tốt lắm. Chưa kịp vun đắp gì thì nàng ta đã bỏ đi.

- Là tỷ tỷ hay muội muội?

Lăng Phong gượng gạo:

- Cũng... độ tuổi như Thành Bích.

Cả đám nhú mi trợn mắt nhìn Lăng Phong, rút cục Điền Khai Quang đại diện nói thay cả hội:

- Đương gia, hình như huynh có xu hướng thích ngự tỷ cường bạo đó.

Lăng Phong ngẩn ra, tặc lưỡi phủ nhận:

- Ấy, chỉ là... trùng hợp mà thôi.

- Không trùng đâu. Theo ta thấy, từ nhỏ người đã thích ra ngoài kinh doanh, thiếu thốn tình cảm mẫu ái. Cho nên đối với những nữ nhân mạnh mẽ thành thực rất dễ có cảm giác. Cái này gọi là gì nhỉ? Mẫu luyện?

- Mẫu luyện cái em người.

Mặc dù chửi thì chửi vậy, nhưng Lăng Phong không khỏi thấy có lý.

Quả thật, lâu nay hẳn đối với nữ nhân trưởng thành kiểu Lăng Vân Thanh Nghi hay Thành Bích, đều là vừa gặp liền yêu. Ngược lại, đối với những thiếu nữ tinh khôi như Tuyết Cơ Công Tôn Dao, thích thì vẫn thích, nhưng lại không thực sự nghiêm túc. Xem chừng hẳn không muốn lấy một cô vợ như búp bê, xinh đẹp nhưng chỉ để ngày ngắm đêm ôm.

Điền Khai Quang lại góp chuyện:

- Đường gia, có chuyện này ta nói huynh đừng nổi nóng. Ta thấy nữ nhân như phu nhân tuy hoàn mỹ, nhưng làm nữ tổng quản thì được, chứ làm thê tử... không hợp lý lắm.

Lăng Phong:

- Có gì không hợp lý?

- Theo ta, thê tử thì chỉ nên ở hậu viện, nấu ăn giặt giũ sinh con đẻ cái cho phu quân thôi. Mà phu nhân coi bộ không hợp với hình tượng này.

Lăng Phong không cho là đúngg cười nhạt:

- Đó chỉ là suy nghĩ phiến diện của người...

Nói nửa câu thì phát hiện cả đám huynh đệ đều nhìn, ý tứ chính là “bọn ta cũng đều nghĩ thế”.

Lăng Phong choàng tỉnh, hẳn đã biết vấn đề ở đâu.

Định kiến thời đại.

Cổ đại, thú thê thiếp nói trắng chỉ để làm công cụ tiết dục, sinh con làm việc nhà. Một thê tử đúng lễ giáo thì chỉ được phép lui tới hậu viện, cùng lắm là quản nội sự, tuyệt đối không được nhúng tay vào ngoại sự của phu quân.

Mà Lăng Phong thì khác. Tư tưởng của hắn là kiểu hiện đại.

Lăng Phong không phản đối thê tử chuẩn Á Đông, ở nhà chờ phu quân trở về, cơm canh giường chiếu ôn nhu phục vụ. Hắn cũng hy vọng có một thê tử như vậy. Chẳng qua, hiện tại hắn đang phải khổ sở lập nghiệp, càng cần một nữ tử có thể sóng vai lo nghĩ với mình hơn.

Thành Bích vì nghĩ chuyện này mà từ chối? Hay còn vì gì khác?

Đúng lúc...

- Làm gì ngồi cả đây?

...

Ra là Lữ Phương Tướng Bình Từ Khánh mồ hôi nhễ nhại trở về. Hôm trước sau khi Hoa An bị hại, ba tên này vẫn thay nhau tỏa đi các nơi thăm dò tin tức.

Tướng Bình vừa về cũng không để ai hỏi gì đã chạy vù về phòng. Mấy anh em vô thức nhìn nhau, đều không hện mà cùng rùng mình.

Có điềm xấu.

Rất nhanh, Tướng Bình đã ló đầu ra hỏi:

- Này, Hồ cầm của ta đâu, sao tìm mãi không thấy?

Lăng Phong sốt sắng khuyên nhủ:

- Lão Tướng, vừa về cần gì vội đánh đàn như vậy. Chưa ăn gì đúng không?

- Không cần ăn, ta trên đường về nghĩ ra một khúc cực hay, không thử thì quên mất.

“Làm ơn, quên mới tốt đó.” Lăng Phong nổi da gà.

Gì chứ tiếng cầm của Bình ca đây, Phong ca bằng vào hai kiếp làm người, từng nghe qua âm nhạc cổ kim đông tây, có thể dùng tám chữ khiêm tốn để nhận xét.

“Tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả”.

Hồi đầu Lăng Phong còn tưởng biệt hiệu “Phiên Giang Thử” của Tưởng gia có liên quan đến sông nước, bởi vì hắc nhố mang máng nhân vật Tưởng Bình phiên bản TVB vì giỏi bơi lội mới lấy biệt hiệu “Phiên Giang”.

Đáng tiếc, Tưởng Bình phiên bản dị giới lại không liên quan gì sông nước, mà là tiếng đàn đánh lên có thể “phiên giang đảo hải”.

Bình ca căn bản không có khiếu âm nhạc, chơi Hồ cầm chẳng ra cái hệ thống cố rãnh gì, thế nhưng lại rất thích làm nghệ sĩ. Chẳng thà luyện một mình một phòng thì cũng được đi, đằng này lại luôn bắt anh em phải nghe rồi bình phẩm cho hắc. Lần nào xong xuôi anh em đều khí huyết hỗn loạn, phải tĩnh tâm điều tiết mấy canh giờ mới xong.

Tệ hơn là, có lần Cố lão nghe được, mặc dù than thở ngay cả lão cũng chịu không thấu, nhưng đồng thời phán một câu động trời. Lão nói rằng cách chơi Hồ cầm của Tưởng Bình kỳ thực là một loại âm pháp lợi hại, nếu luyện thành công có thể hỗ trợ đồng đội đánh địch, phá vỡ tâm pháp thần pháp thậm chí trận pháp của đối phương.

Đây là khái niệm gì? Rõ ràng lợi hại hơn cả choáng thuật của Lăng Phong.

Cố lão không nói thì thôi, nói ra liền làm đám Lăng Phong chịu khổ dài dài.

Tưởng Bình sau lần đó liền hứng trí bừng bừng, luyện tập càng thêm hăng say. Lần nào cũng bắt anh em phải ngậm đắng nuốt cay ngồi nghe cho hắc, xem cảnh giới đã đột phá hay chưa.

Có thể đột phá hay không không ai biết, mỗi lần thấy Bình ca muốn tìm Hồ cầm, mấy anh em đều sợ xanh mặt.

Tưởng Bình lại chạy vào tìm lần hai, Lăng Phong liều mạng đánh mắt với đám Bạch Ngọc Đường:

- Cát kỹ chưa?

- Rồi, yên tâm đi. Ít nhất có thể kéo dài hai canh giờ nữa.

Lăng Phong thở ra, được chừng nào hay chừng đó. Chốc nữa kiếm có đi dạo phố tránh mặt là xong.

Tưởng Bình vừa khuất, Lăng Phong liền hỏi chuyện Lữ Phương Từ Khánh:

- Tình hình thế nào rồi?

Lại nói, trong Ngũ Thử, Phiên Giang Thử Tưởng Bình coi như đủ lập dị, Toàn Thiên Thử Lữ Phương cũng chẳng kém. Tên này không bao giờ chịu ngồi yên, chân tay không lúc nào không động đậy. Xem chừng chỉ có Xuyên Sơn Thử Từ Khánh là bình phàm nhất.

Chẳng qua, chỉ cần nhìn vào hai cánh tay to không đều nhau của Từ Khánh, liền có thể khẳng định Khánh ca cũng chả hay ho gì, là loại thanh niên đạo đức bại hoại.

Lăng Phong nhìn hai tên Lữ Từ đùn đẩy nhau, nói:

- Sao vậy? Các người đuổi ba bốn ngày lại bị mất dấu sao?

Lữ Phương nhả nài ngồi xuống, hai đùi vẫn rung lắc như cái máy đập, bĩu môi:

- Còn không phải vì lão Tưởng? Đáng ra đã tìm ra manh mối, đang theo đuôi hần lại bảo nhìn thấy bản cầm phổ gì đó, nhất quyết đòi xem. Xem xong thì cũng mất dấu...

Đúng lúc, có tiếng ai đó mừng rỡ hô:

- A, đây rồi. Là thằng nào giấu cầm của ta trong nhà xí?

- Thôi xong!

Lăng Phong hoảng hốt nhìn Bạch Ngọc Đường, tên kia cũng bàng hoàng nhìn lại. Hai bên đồng thời nuốt nước bọt cái “ực”.

Rất nhanh, Tưởng Bình cặm cùi phúi phúi Hồ cầm đi ra. Vừa đi vừa nhắm mắt, như thể đã rơi vào cảnh giới vong ngã, bắt đầu kéo đàn.

“E e ò e”

Lăng Phong hai ngón tay len lén bịt lỗ tai, thầm ước gì lúc này có cái headphone chống tạp âm thì tốt biết bao.

Vừa nghĩ đến headphone thì thấy Tần Quyền đem ra cái gì đó đeo lên tai.

Kia rõ ràng là mũ che tai, hai bên lông thú chụp lấy đôi tai, không khác nào một cái headphone. Chỉ là đây là đồ dành cho nữ nhân, Tần Quyền vậy mà cũng mang vào được.

- Người kiếm cái này đâu ra vậy?

- Thục Cẩm Hiên đang bán, nói là “thời trang thu đông”. Đệ vừa nhìn thấy liền nghĩ ngay đến những lúc thế này, lập tức mua một cái.

“Xem chừng là Dương Diệu Chân bày ra.”

Nói đến nữ tử này, Lăng Phong chợt nhớ đến nhiệm vụ.

Hắn vẫn chưa thể quyết định sẽ báo cáo thế nào về những chuyện vượt thời không ở Thái Nguyên mà nàng ta làm ra.

Về cơ bản, Lăng Phong hoàn toàn có thể nói thật, báo lên “nàng ta từ tương lai trở về”. Nói ra, Tổng bộ chưa chắc đã tin tưởng. Cũng giống như

hôm nọ, Lăng Phong nói cho mấy huynh đệ biết mình là xuyên không giả, cả đám đều chẳng ai thềm tin.

Cứ cho là có người tin, Lăng Phong cũng không nghĩ sẽ phát sinh chuyện gì to tát. Chẳng lẽ bọn họ sẽ bắt nàng ta lại để nghiên cứu?

Chẳng qua nghĩ lại, Lăng Phong vẫn thấy không nên lỗ mãng.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nếu hẳn báo đúng sự thật, chỉ cần ai có tâm nhân lập tức sẽ nghĩ, vì sao Lăng Phong khẳng định Dương Diệu Chân là người tương lai? Đến lúc đó bản thân hẳn cũng sẽ bị để mắt. Hẳn có thể tiết lộ cho huynh đệ, nhưng không tình nguyện bị người lạ chăm chăm để mắt.

Nói cho cùng, giữ lại chút bí mật cho riêng mình, ít nhiều cũng cảm thấy an toàn hơn.

Có lẽ phải tìm cơ hội gặp vị Dương tiểu thư kia, nhắc nhở nàng ta thu liễm lại chút.

“E e ò e”

Số chữ:

Hang Sơn Đoòng có cao thủ Hóa thần Việt Nam trấn giữ? Đùa hay thật?
Mời đọc thử truyện Việt